

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
OUDE TESTAMENT**

**1 EN 2 KONINGEN
EN
1 EN 2 KRONIEKEN**

**DOOR
MATTHEW HENRY**

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

**VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK**

TWEEDE DRUK.

**UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

CHRONOLOGIE VANAF DE REGERING VAN SALOMO EN DE TEMPELBOUW TOT TERUGKEER UIT BABEL

Voor Chr.
jaartell

Salomo

998 1 Salomo beklimt de troon, 1 Kon. 1

994 4 In het **480** jaar na de Uittocht uit Egypte in het 4^e jaar van Salomo in de maand Zif, d.i. de 2^e mnd. (ong. 1 mei) wordt met de Tempelbouw begonnen.
In het 11^e j., in de maand Bul, (de 8^e mnd) is de tempel gereed. Er wordt 7,5 jaar aan gewerkt, 1 Kon. 6:1, 37, 38.

*De tempel werd ingewijd ong. sept. 987 en verwoest ong. aug. 587, was 400 jaar in gebruik. Patrick citeert in de Bijbelverkl. (1) de Ridder Joan Marsham: 'dat de Tempel verbrand is nadat hij **400 jaar had gestaan**', 2 Kon. 25:9.*

Merkt op: De 2^e Tempel wordt **480** jaar later voltooid, 515 v. Chr.

987 11 In het 11^e jaar van Salomo in de 8^e maand (Bul) wordt de tempel voltooid, ong. okt/nov. 1 Kon. 6:38. 2 Kron. 7:10.
De heerlijkheid des Heeren (Schechina) daalt voor allen zichtbaar neer, en blijft in het Heilige der heiligen, 1 Kon 8:10-11. Inwijdingsfeest van de 15^e tot de 22^e dag, in de 7^e maand, (Ethanin) sept/okt. Daarna het Loofhuttenfeest, 2 Kron. 7:8,9

De ark wordt in het Heilige der Heiligen geplaatst, 1 Kon. 8:6-8.

Merkt op:

*** 440 j. nadat de ark in de tabernakel te Silo geplaatst werd, 1427 v.Chr.**

*** 400 jaar tot de verwoesting van de Tempel, 587 v. Chr.**

986 12 Salomo bouw -nà het Huis des Heeren- 13 jaar aan zijn paleis, 1 Kon.7:1

974 24 Salomo eindigt zijn paleis, 1 Kon.9:10

God verschijnt aan Salomo, 1 Kon.9

Merkt op: Het jaar 974 is een mijlpaal in de Joodse geschiedenis.

*** Ruim 3000 jaar na de Schepping**

*** 1000 jaar na de geboorte van Abraham**

*** 500 jaar na de Uittocht**

*** Het 10^e Jubeljaar in Israël begint 10 Tisri.**

*** 1000 jaar voor de doop van Christus**

958 40 Salomo regeert 40 jaar, 1 Kon. 11:42. Rehabeam volgt hem op.
Als Salomo's regeringsjaren omtrent 40 zijn, is hij omstreeks mei gestorven.

KONINGEN VAN JUDA EN ISRAËL, 235 JAAR

Het komt regelmatig voor dat de koningen tijdens hun regering een zoon, een kroonprins, als mede-regent aanstelden. Het aantal regeringsjaren van een koning werd geteld vanaf het jaar dat hij mede-regent werd, terwijl de regeringsjaren van zijn vader nog doorgeteld werden. Van de Land in zijn leerzaam boekje *Van David tot Zedekia*, (24) verwijst naar Thiele (64) die dit bewezen heeft. Vanaf die datum wordt hun regeringsjaren gerekend.

Er is verschil in visie welke datum als uitgangspunt wordt genomen van welke de regeringsjaren worden berekend. Dit is het probleem van de post-daterings en ante-dateringsmethode. Postdatering als men de periode van de troonsbestijging tot aan het eerstvolgende nieuwjaar niet meetelt. Ante-datering als men de periode van troonsbestijging tot aan de eerst volgende nieuwjaar als een volledig jaar telt. De Bijbel rekent vanaf Nisan, de 1ste maand, zie bv. Jer. 36:22, de 9^e maand was in de winter. Meerdere bewijzen bij Van der Land, (24, blz 114).

Bovendien worden regeringsjaren afgerond, zie jaar 935. Het lost veel schijn tegenstrijdigheden op als we met bovenstaande rekening houden.

De duur van het 10 Stammenrijk heeft veel chronologen in de war gebracht, omdat men nog teveel de Bijbelse Chronologie inpast in de Assyrische Chronologie. Maar allen zijn het eens over de wegvoering van het Koningshuis door Salmanasser in 722. Joséfus schrijft: Vanaf de erkenning van Jerobeam tot koning tot de wegvoering door Salmanasser is 240 jaar, 7 maanden, 7 dagen. Joodse Hist. IX b 14e hfd nr 409. Volgens Augustinus is dit 242 jaar, De Stad Gods, 18e b cap. 22

In de literatuur (7-9) begint men het 10 Stammenrijk omstreeks 931 en eindigt in 722. Dan zou het rijk 209 jaar geduurd hebben. De Bijbelse chronologie spreekt dit tegen.

De Egyptische Chronologie geeft ook het bewijs dat de duur van het 10 Stammenrijk langer is geweest dan 210 jaar zoals men poogt aan te tonen uit de Assyrische dateringen. Want van Sisak (Sjosjenk I, waarmee de 22e dynastie in Egypte begon) die in het 5e jaar van Rehabeam (953 v. Chr.) een inval deed in Jeruzalem tot koning So (Osorkon IV) tot wie Hoséa uit Israël om hulp ging in 724 v. Chr. zijn 229 jaar.

Het begin van de 22e Dynastie, worden verschillend berekend, vanaf 953, of 950, of 945 voor Chr. (47), (8) tegenwoordig ook wel 930 tot 715 (24). Dr. Bierbrier (41) vond de veldtocht van Sjesjonk I plaatst in het begin van zijn regering. Hij relateert het beginjaar van Sjesjonk I aan het 5^e jaar van Rehabeam, volgens de geleerden ca, 930/925, (24). Echter, de Bijbelse Chronologie zoals ze door de wetenschappers wordt ingevuld, is synchroon aan de Assyrische Chronologie en die is echt fout, zie bijlage 1. De duur van de 22^e dynastie is relatief berekend naar het hoogst aantal regeringsjaren die men op inscripties heeft aangetroffen. Deze regeringsjaren zijn niet het totaal aantal jaren van iemands regering, maar het hoogst aantal jaren die gedateerd zijn bij een belangrijke gebeurtenis. Dit kan theoretisch niet korter maar zeker langer worden, als de absolute jaren bekend worden. Ik ben er van uitgegaan dat de 22^e dynastie duurde van 953 tot 715. Hierbij heb ik de jaren van Dr. Bierbrier aangehouden. Zie ook de publicaties van Stichting B. G. A. te Barneveld, o.a. Farao's en de Bijbel.

Overzicht van de regeringsjaren van de koningen van Israël, Juda, Assyrië, Babel, Syrië en Egypte

Alleen het begin van de regeringsjaren vóór Chr. worden vermeld.

David 1038

Salomo 997

<u>Juda</u>	<u>Israël</u>	<u>Assyrië</u>	<u>Syrië</u>	<u>Egypte</u>
Rehábeam 957	Jerobeam 957		Rezon	Sjesjonk I 945
Abia 940	Nadab 936		HeSion	
Asa 937	Baësa 935		Tabrimmon	Osorkon I 924
	Ela 912		Benhaddad I	
	Zimri 911			Takelot I 889
	Omri 911			
Jósafath 899	Ahab 903		Benhaddad II	Osorkon II 874
Jehoram 878	Ahazia 883	Salmanasser III 888		
Ahazia 870	Joram 881		Hazaël	Takelot II 850 ca.
Athalia 869	Jehu 869	Sjamsi-Adad V 858		
Joas 863	Joahaz 841	Adadnirari III 841	Benhaddad III	Sjesjonk III 825 ca.
Amazia 826	Joas 827	Salmanasser IV 813		
Uzzia 809	Jerobeam 812	Assur-dan III 800	Khadianu	Pimay 773 ca.
Jotham 757	Zacharia 772	Assurnirari V 783		
	Menahem 772	Pul 773		Sjesjonk V 767
	Pekahia 760	Tiglath-Pileser 746	Rezin	
Achaz 742	Pekah 758	Salmaneser V 726	Damaskus	Osorkon IV 730 veroverd 733
Hizkia 727	Hosea gen. 738	Sargon II 722		Einde 22 ^e +
Manasse 698	Hosea 730	Sancherib 705		23 ^e dynastie 715
Amon 642	Einde 722	Asarhaddon 681		25 ^e Nubische dynastie
Josia 640		Asurbanipal 669		Piankhi
747				
Joahaz 609		Asuretillu 625		Shabaka 716
Jojakim 609		Sinsariskun 622	Shebitku 702	
Jojachin 598		verwoesting	Tirhaka 690	
Zedekia 597		Ninevé 612		26 ^e dynastie
Verwoest				Psamtik I 664
tempel 587		<u>Babelonië</u>		Necho II 610
		Nabopolassar 626		Psamtik II 595
		Nebukadnézar 605		Hofra (Apries) 589
		Evilmerodach 560		Ahmose II 570
		Nergalsarezer 559		Psamtik III 526
		Labash Marduk 556		
		Nabonidus 556		
		Belsazar 553		

Voor Juda Israël

Chr.i.**Reha Jero
beam beam**

- 957 1 1 Rehábeam, 41 jaar wordt koning over Juda en Benjamin, 1 Kon.14:21;
regeert 17 jaar;
Jerobeam koning over Israël, 10 Stammenrijk, regeert 22 jaar, 1 Kon.
12:20 14:20
Jerobeam voert de Baäldienst in Israël in, wijdt de afgodshoogte in op
15e van de 8e maand, ong. dec. Een profeet uit Juda –volgens Joséfus
heet hij Jadon- voorzegt dat er mensenbeenderen op het altaar verbrand
zullen worden, 1 Kon. 12:32,33 en 13:2. Vervulling: 335 jaar later, 2
Kon. 23:16
- 953 5 5 Sisak, (Sjosjenk I, koning van Egypte doet in het begin van zijn
regering een inval in Juda en Jeruzalem, 1 Kon. 14:25.
In zijn laatste regeringsjaar heeft Sisak nòg een veldtocht gehouden.
(24)
In de Egyptische Chronologie wordt deze koning Sheshonk I genoemd,
regeerde 21 jaar. Hij was de eerste koning van de 22^e (Lybische)
dynastie plm. 953-932 v.Chr. Of volgens anderen vanaf 950 of 945(8).
- De inval was 600 jaar na de geboorte van Mozes, 1553-953 v.Chr.
Deze periode van 600 jaar is *Het Nieuw-Egyptische Rijk*, tijdens de 18^e
t/m de 21^e dynastie.
*Helck-Otto, geciteerd door E. Hornung, een voortreffelijk Egyptoloog
stelt dat deze periode 600 jaar duurde. van het voorjaar 1550 tot 950
v.Chr.*
*Dr. M. Bierbrier berekent eveneens een periode van ca. 600 jaar, (41,
blz. 112).*
- Tijdens de regering van Jerobeam voorzegt Ahia de ondergang van het
koningshuis van Jerobeam en de wegvoering van Israël, 1 Kon.
14:14,15
- 941 17 17 Laatste jaar van Rehábeam Abiam
940 1 18 Abiam of Abia, koning van Juda in het 18^e j. van Jerobeam, 1 Kon.
15:1, hij regeert 3 j.
Abia (vader van Asa) maakt een verbond met Benhaddad (I), zoon van
Tabrimmon, koning van Syrië, (het Hebreeuwse Aram is bijna overal
met Syrië vertaald), te Damaskus, 1 Kon. 15:18,19
- Asa
937 1 21 Asa koning van Juda, regeert tot in zijn 41^e jaar, 2 Kron.14:1 en 16:13
- Nadab
936 2 22. 1 Nadab, zoon van Jerobeam, wordt koning van Israël in het 2^e j. van Asa,
regeert 2 jaar, 1 Kon.15:25. Waarschijnlijk 1 jaar mederegent met zijn
vader.
- Baësa
935 3 1. 2 Baësa doodt Nadab in het 3^e j. van Asa, 1 Kon. 15:28
Het 2^e Koningshuis van Israël regeert, 1 Kon. 15:33

(Uit de regeringsjaren van Nadab blijkt dat de regeringsjaren **afgerond** worden. Het 1ste jaar van Nadab is tevens het 22^e j. van Jerobeam en het 2^e j. van Nadab is gelijk het 1ste j van Baesa.)

927	11	9	De eerste 10 jaar van Asa was er geen oorlog, 2 Kron. 14:1.
15	13	In okt.	van het vorig jaar begon het 11^e Jubeljaar in Israël. Zerah, de Moor, (een Egyptisch generaal van Nubische afkomst, (24) Hebreeuws: de Cushiet) strijdt tegen Asa, 2 Kron. 14:9, men offert van de roof in de 3 ^e mnd., ong. juni, 2 Kron.15:10 Verbondvernieuwing in Juda, 2 Kron. 15:12-15 Maächa, (groot)moeder van Asa wordt afgezet, 1 Kon. 15:13; 2 Kron. 15:16 De offerhoogten worden in Juda weggenomen, niet in Israël, 2 Kron. 15:16-17 'Geen oorlog tot in het 35 ^e jaar van het koninkrijk van Asa'. 2 Kron. 15:19. Volgens kantt. Nr. 46 wordt bedoelt het 35 ^e j van het rijk van Juda na de rijksscheuring. Thiele schrijft hetzelfde, (64)
922	16	14	In het 36 ^e jaar -van de Dynastie Rehábeam- bouwt Baësa de stad Rama, 9 km. van Jeruzalem. Asa verbreekt zijn verbond met Israël en roept hulp in van Benhadad (I) koning van Damasus, 2 Kron. 16:1-4
		Ela	
912	26	<u>24.1</u>	Ela, zoon van Baësa, koning van Israël in 26 ^e j. van Asa, regeert 2 jaar, 1 Kon. 16:8
911	27	2	In het 27 ^e j. van Asa verslaat Zimri Ela, regeert 7 dagen, 1 Kon. 16:10,11,15.
		Omri	
		1	Omri verslaat Zimri en regeert over de helft van Israël; Tibni over de andere helft, vers 21. Het 3 ^e Koningshuis van Israël, 'Het Huis van Omri' begint te regeren.
908	31	5	Tibni sterft, Omri regeert over heel Israël, 6 jaar te Thirza, daarna 6 jaar Samaria, 1 Kon. 16:23,24.
		Achab	
	35	9. 1	Achab, zoon van Omri, wordt mederegent, zie kanttek. 1 Kon. 16:29 nr
	27		
900	38	<u>12. 4</u>	Achab koning van Israël in 38 ^e j. van Asa, regeert totaal 22 j. 1 Kon. 16:29 Achab's vrouw Izébel, dochter van Eth-Baäl, koning van Sidon, 1 Kon. 16:31 Eth-Baäl wordt in de ongewijde schrijvers Ithobaäl genoemd, (5). Hij verdreef het koningshuis van Hiram na 70 jaar regering. (Hiram leverde Salomo hout, 1 Kon. 9:11.) Ithobaäl regeerde 32 j ong. 924-892 v. Chr. volgens berekening van Bijb. Enc. -overgenomen van Joséfus-. Moderne chronologen schrijven vanaf 878. (70) Jósafath 35 j. wordt mederegent, in het 4 ^e j. van Achab 1 Kon 22:41, regeert totaal 25 jaar, 2 Kr. 20:31;

- 901 ^{fath} 39.1 5 Asa wordt ziek in zijn 39e j., 2 Kron. 16:12
 41.3 7 Jósafath stuurt de vorsten en Levieten uit met het Wetboek, in zijn 3e j.
 (zodra hij alleenheerser is?) 2 Kron. 17:9
- Tijdens Achab voorzegt Elia de grote droogte, 1 Kon. 17
 Joséfus, Joodse Historie, 8e boek, 7e hfd. schrijft:
 'De historieschrijver Amander, wanneer hij de daden van Ithobaäl,
 koning der Tyriërs verhaalt spreekt aldus: Bij zijnen tijd was er een
 grote droogte die aan die van de maand Hyperbereteus tot aan die
 maand in 't volgende jaar duurde'. (oktober)
 Elia op de Karmel, vlucht naar Horeb, 1 Kon. 18 en 19. Elia krijgt
 opdracht om Hazaël te zalven tot koning over Syrië, 1 Kon. 19:15 en
 Jehu over Israël, 1 Kon. 19:16, wat in 870 v. Chr. vervuld werd. Elisa
 geroepen tot profeet, 1 Kon. 19:19. Elia leefde nog minstens 6 jaar, zie
 jaar 882
- 887 13 17 Ong. deze tijd -teruggerekend van Achabs dood- oorlog tussen Achab
 en Benhadad (II), koning van Syrië en 32 koningen, die verslagen
 worden, 1 Kon. 20:1 Achab maakt een verbond met hem, 1 Kon. 20:34.
- 886 14 18 Met het nieuwe jaar, (ong. maart), komt Benhadad (II) terug, 1 Kon.
 20:26. Hij wordt opnieuw verslagen. Er volgt 3 jaar rust, 1 Kon. 22:2.
 15 19
 16 20
- Achab steelt de wijngaard van Naboth,
 Elia voorzegt zijn dood 1 Kon. 21
 (Welk jaar is niet bekend)
- 883 17 ^{Achazia} 21. 1 In het 17e j. van Jósafath neemt Achab zijn zoon Aházia in de regering,
 hij regeert 2 jaar, 1 Kon. 22:52
- Salmaneser III koning van Assyrië doet in zijn 6e jaar een poging om
 Syrië en Hamath te veroveren. (35)
 Op een gevonden stèle wordt Ahabbu Sir'ilaja, [= Achab de Israëliet]
 een belangrijk bondgenoot genoemd. (48) Dit is de beroemde slag bij
 Qarqar (Karkar); wordt volgens de geleerden (7-10) gedateerd volgens
 de Assyrische Chronologie 854/853.
- 882 18 22. 2 Na 3 jaar ontbrandt de strijd tussen Achab met Jósafath (geheel Israël)
 tegen Benhadad II van Syrië om Ramoth in Gilead, 1 Kon. 22:1-3
 Achab sneuvelt, 1 Kon 22:35-40.
- Jósafath bestraft door de profeet Jehu, 2 Kron. 19:2
 Jósafath gaat met Aházia, koning van Israël naar Tarsis, maar wordt
 tegengehouden door Eliëzer, 2 Kron. 20:35-37.
 Aházia valt en Elia voorzegt zijn dood, 2 Kon. 1

Elia's hemelvaart, 2 Kon. 2, maar profeteert eerst over kroonprins Joram (=Jehoram) van Juda, 2 Kron. 21:12. Deze brief wordt vermoedelijk later door Elisa afgegeven.

Elisa gaat naar de Sunamitische vrouw, 2 Kon. 4:8.

Aházia sterft, 1 Kon. 1:17; zijn broer Joram, zoon van Achab wordt koning in het einde van het 18e j. van Jósafath en regeert 12 jaar, 2 Kon. 3:1

Izébel blijft regentes in Israël tot in het 2e jaar van Jehoram, koning van Juda, 2 Kon. 1:17. "Joram werd koning in plaats van Aházia in het 2e jaar van Joram zoon van Jósafath".

		Joram		
881	19	1	Na Achabs dood vallen de Moabieten onder koning Mesa af van Israël, 2 Kon. 1:1 en 3:5,6. Joram roept Jósafath te hulp om te strijden, Elisa voorspelt de overwinning.	
			Er is een steen gevonden met een inscriptie in Hebreeuwse <i>lettertype</i> , (geen Hebr. taal), de zgn. beroemde steen van Mesa, waarop o.a. gebeiteld staat: "Ik ben Mesa de zoon van Kemos de koning van Moab. Omri was koning van Israël en hij verdrukte Moab vele dagen. En Omri had bezit genomen van het gehele land Medeba en hij zat daar in zijn dagen en de helft van de dagen van zijn zoon, veertig jaar". (9)	
879	21	3	Ongeveer deze tijd: Moabieten en Ammonieten enz. trekken naar Juda, Jósafath overwint en krijgt rust, 2 Kron. 20:30	
		Jehoram		
878	22. 1	4/5	Jehóram, 32 j. komt bij vader Jósafath in de regering in het 5 ^e j. van Joram koning van Israël, 2 Kon. 8:16,17 en regeert 8 jaar. (Jorams 5 ^e jaar dateert waars. de helft in 878 en de helft in 877	
877	23. 2	5	Ongeveer deze tijd, het optreden van Elisa: Elisa maakt het kind, 3 a 4 j. van de Sunamitische levend, 2 Kon 4:19,20, 18-37 Elisa voorzegt een 7 jarige hongersnood, 2 Kon. 4:38-44 Elisa maakt het moes weer eetbaar tijdens hongersnood, 2 Kon 8:1 Genezing van Naäman, 2 Kon. 5 Benhadad II strijdt tegen Joram van Israël, Syriërs met blindheid geslagen komen niet meer in het land, 2 Kon 6:8-23	
	24. 3	6		
875	<u>25.</u> 4	7	Jehóram doodt zijn broers, na de dood van Jósafath, 2 Kron. 21:4,5	
872	7	10	Jehóram ontvangt de brief van Elia en wordt 2 jaar ziek, 2 Kron. 21:12-15 De Filistijnen en Arabieren vallen in Juda, doden de zonen van Jehóram, behalve zijn jongste zoon, 2 Kron. 22:1 Benhadad II belegert Samaria, grote verlossing, 2 Kon. 6:24 De Edomieten vallen af van Juda, 2 Kon. 8:20	
871	<u>8</u>	11	In het 11 ^e j. van Joram koning van Israël wordt Aházia koning van Juda, tijdens ziekte van vader Jehóram, 2 Kon. 9:29.	

In 2 Kon. 8:25 staat: in het 12^e jaar van Joram; dit laatste houden wij hier aan. Laatste jaar van hongersnood.

- Ahá
zia
- 870 1 12 Jehóram sterft, Aházia, 22 j. 2 Kon. 8:26, wordt koning van Juda in het 12^e j. van Joram koning van Israël, 2 Kon. 8:25 en regeert 1 j. 2 Kron. 22:2
- In 2 Kron. 22:2 staat dat Aházia 42 jaar oud was. Maar de Hebreeuwse tekst luidt: 'een zoon 40 en 2 jaar Ahazjahu in zijn koninkrijk'.
- Polus en de engelse kanttekening zeggen hiervan: 'Deze uitdrukking is dubbelzinnig en betekent meestal de ouderdom der personen, echter niet altoos, zoals klaar blijkt uit 1 Sam. 13:1". (1)
- Misschien is de bedoeling dat het koningshuis van Omri (Israël) 42 jaar geduurd had van 911 t/m 870/869, welke dynastie nu ook begon te regeren over Juda in de persoon van Aházia, zoon van Athália, dochter van Omri, 2 Kon. 8:27 en 2 Kron. 22:2.

Elisa gaat naar Damaskus en voorzegt dat Hazaël koning wordt in plaats van Benhadad II. (Hazaël regeert van ong. 870 tot 838 v. Chr.(35).

Hazaël naar Ramoth en strijdt tegen Joram van Israël, 2 Kon. 8:28-29.

- Athália
- Jehu
- 869 1 1 Jehu wordt gezalfd tot koning in Israël en verdelgt het koningshuis van Omri-Achab-Joram-Athália, een 42 j. dynastie, 2 Kron. 22:7,8 en doodt Aházia van Juda, 2 Kron. 22:9; 2 Kon. 9 en 10. Het 4^e Koningshuis in Israël.

In Jehu's dagen komen de Assyriërs onder leiding van Salmanasser III in het land en betaalt Jehu schatting in het 18^e jaar van Salmanasser. Dit feit wordt in de annalen Op de zwarte 'Obelisk van Salmanasser' wordt Jehu aangeduid als 'Jauámar Humri' d.i. Jehu uit het huis van Omri. (33,35,37)

- 864 6 6 Athália, koningin-weduwe van Jehóram van Juda, regeert 6 volle jaren over Juda en brengt het huis van David om, behalve Joas, 2 Kon. 11:1-3 en 2 Kron. 22:10-12

- Joas
- 863 1 7 In het 7^e j van Jehu wordt Joas koning van Juda uitgeroepen door de priester Jójada en regeert 40 jaar, 2 Kon. 12:1, waarvan ong. 35 jaar tijdens het leven van de hogepriester Jójada; teruggerekend van de dood van Zacharia, 827.
- Dr. Galil (70) berekent de 40 regeringsjaren van Joas vanaf zijn geboorte, om de Bijbelse chronologie met de Assyrische overeen te brengen.

In de laatste jaren van Jehu wordt Gilead en Basan en meerdere gebieden veroverd door Hazaël, koning van Syrië, 2 Kon. 10:32. Aan

deze daad refereert Amos in zijn profetie tegen Syrië, (zie 739 v. Chr.)
Amos 1:3,4

- 28
Joahaz
- 841 23 1 Jehu regeert 28 jaar, 2 Kon. 10:36; (de langstregende koning)
- Joahaz, zoon van Jehu, wordt koning van Israël in het 23^e j. van Joas koning van Juda. Joahaz regeert 17 jaar, 2 Kon. 13:1; de laatste 2 j. met zijn zoon, zie Statenv. kanttek. Nr 3.
- Joas van Juda laat de tempel restaureren in zijn 23^e regeringsjaar, 2 Kon. 12:6;
strijdt tegen Hazaël en koopt de bedreiging tegen Jeruzalem af, 2 Kon. 12:17.
(Hazaël wordt overwonnen door Adad-Nirari III koning van Assyrië, volgens inscripties, 35)
- 35 13 Ongeveer deze tijd -na geruime tijd van rust- sterft Jojada, 130 jaar, 2 Kron. 24:15, want korte tijd daarna wordt zijn zoon Zacharia gestenigd, 2 Kron. 24:22,23.
- Joas
- 827 37 15. 1 Joahaz van Israël strijdt, tijdens zijn regering, met Hazaël en Benhadad III 2 Kon. 13:3,7
Joahaz neemt zijn zoon Joas (Israël) in de regering in het 37^e j van Joas van Juda, 2 Kon. 13:10. Joas regeert 16 jaar
Zacharia zoon van Jójada bestraft Joas van Juda over de afgoderij en wordt gestenigd, 2 Kron. 24:20-22; het volgende jaar valt Benhadad (III) in Jeruzalem, vs. 23.
- Ama
zia
- 826 38. 1 16.2 Joas van Juda neemt Amázia in de regering in het 2^e j. van Joas van Israël. Joas is 25 j. en regeert 29 jaar, 2 Kon 14:1, 2.
- 825 39. 2 17.3 Laatste jaar van koning Joahaz van Israël, 2 Kon 13:1.
- 824 40. 3 4 Joas koning van Juda sterft, Amázia volgt hem op
- Joas van Israël neemt na de dood van zijn vader Joahaz zijn zoon Jerobeam II tot mederegent aan, vgl. kanttek. Engelse Bijbel. Zie Kon 15:1 (zie ook 797 v.Chr. waar de regeringsjaren van Jerobeam vanaf dit jaar wordt berekend. Dit is merkwaardig, want in 2 Kon. 14:23 wordt de regering van Jerobeam gerekend vanaf het 15^e jr. van Amazia, 812) M.i. is Jerobeam onderkoning geweest.
- Ong. deze tijd -volgens volgorde van het Bijbelboek- profeteert Elisa dat Joas van Israël de Syriërs 3 keer zal verslaan, 2 Kon 13:14-19,25
Elisa sterft, ong. 70 jaar na zijn zalving, (ong. 893), 2 Kon. 13:14, 20.
- 823 4 5
- 822 5 6 Joas koning van Israël veroverd de steden op Benhadad, 2 Kon. 13:25
- Volgens inscripties op de Tell Al Rimah stèle, die in 1967 in Irak gevonden werd, betaalt Joas tribuut aan Ada-nirari III koning van

Assyrië. Zijn naam wordt vermeld: 'Jaasu Samerinaja' dat is: Joas de man van Samaria. (35,37)

Jaar onbekend.

Joas strijdt tegen Amázia te Beth-Semes en overwint hem, 2 Kon 14:12,13 (jaar onbekend)

Jona profeteert dat Jerobeam II Damaskus en Hamath aan Israël zal onderwerpen, 2 Kon 14:25-28 (jaar onbekend)

811 14 15
Jero
beam II

812 15 1. 16 'In het 15^e jaar van Amázia (.)werd te Samaria koning, Jerobeam de zoon van Joas koning over Israël en regeerde een en veertig jaar". Het schijnt uit de verdubbeling van het woord koning dat Jerobeam al onderkoning was, 2 Kon 14:23

Jerobeam onderwerpt Syrië, 2 Kon. 14:25,28

810 17 3
Uzzia

809 18. 1 4 Vermoedelijk deze tijd vlucht Amázia van Juda naar Lachis, 2 Kron. 25:27

Het volk maakt Azária (of Uzzia), de zoon van Amázia koning. Hij was 16 jaar toen hij koning werd en regeerde 52 j. 2 Kon. 15:2 Van deze 52 jaar regeerde hij 11 jaar voordat zijn vader stierf, 2 Kon 14:21; zie kanttek. nr 32.

Waarschijnlijk in Uzzia's tijd verwoestte Salmanasser IV 813-800 (Salman) koning van Assyrië Beth-Arbel; Hoséa 10:14. Hoséa was heel lang profeet, hfd 1:1

Ong. in deze tijd een volkstelling in Israël, 1 Kron. 5:17

799 28. 11 14

798 29. 12 15 Amázia leefde na de dood van Joas van Israël nog 15 jaar, wordt gedood te Lachis, 2 Kon. 14:17 en 2 Kron. 25:25

797 13 16 In het 27e jaar van Jerobeam wordt koning Azária (= Uzzia de zoon van Amázia) koning over Juda, 2 Kon. 15:1 zie kanttekeningen. Jerobeam is 16 jaar oud en regeert 52 jaar, vers 2, waarvan 11 jaar samen met z'n vader Amázia. Het 27^e j. van Jerobeam wordt hier berekend vanaf 824. Uit deze tekst blijkt duidelijk dat Jerobeam 12 jaar met zijn vader Joas heeft geregeerd.

792 18 21

791 19 22 Grote zonsverduistering op Pinksterfeest, mei/juni volgens Jac. Usher, *Chrologia Sacra* 1660. (1)
Usher vermeldt een nog grotere zonsverduistering 11 jaar later, 780 v. Chr. op het Loofhuttenfeest. Ook was er een eclips op Pasen 779, (1). Deze data komen overeen met de gegevens van de astronomie. (33,34,35, 52)

De zonsverduistering in 791 (of 779) vond plaats in het 9^e j. -anderen zeggen 10^e j.- van Assurdan III, koning van Assyrië.

In de Chronologie van Assyrië wordt het 9^e jaar van Assur dan gedateerd in 763 v. Chr. Maar dit klopt niet, want het is de grote vraag of er wel een zonsverduistering was in 763. Bedoelt wordt wellicht 15 juni 762.

De Assyrische Chronologie (8,9,10,33,34,35,40,63,64,67,68) vertoont een verschil met de Bijbelse gegevens van 28 jaar. Dit wordt veroorzaakt omdat sommige chronologen het bestaan van koning Pul ontkennen, omdat ze hem vereenzelvigd met met Tiglath-Pileser koning van Assyrië.

De regeringsjaren van de koningen van Assyrië zijn bekend uit de overlevering, uit de inscripties en uit stèle's die vanaf 1845 gevonden zijn.

Zij geven een prachtig inzicht in de daden en regeringstijden van de koningen. Maar door hiaten die er in voorkomen worden regelmatig fouten gemaakt met veronderstellingen om de ontbrekende gegevens aan te vullen.

Een onthullende studie van H. Tadmor, 1965, (63) over de inscripties uit de annalen van de Assyrische koningen ten tijde van Pul en/of Tiglath-Pileser, vermeldt:

- "Op 9-11-1845 ontdekte H. Layard in de ruïnes van Nineve een paleis met een groot aantal tegels voorzien van inscripties en afbeeldingen over de koningen van Assyrië, **Layard schreef dat het van Pul, van zijn voorganger, of van Tiglath-Pileser moest zijn.**
- Een van de vertalers was G. Smith, (1866) Hij maakte -volgens Tadmor- de fout dat hij de inscripties teveel paste in de Bijbelse Chronologie, waardoor hij bekoord was. Een andere vertaler E. Schrader 1872, deed het beter, -volgens Tadmor- want hij ging er vanuit dat Pul een andere naam was voor Tiglath-Pileser"

Het is betreurenswaardig dat vanaf die tijd veel schrijvers het idee van Schrader etc. hebben overgenomen zonder diepgaand onderzoek. Dat Pul een ander was dan Tiglath Pileser wordt straks aangetoond. **Dit is het kardinale punt waar de Assyrische chronologie de mist in gegaan is.** Deze ata zijn in Nederland overgenomen door de Chr. Enc. etc. 7, 8, 9, 10, 48.

ZIE BIJLAGE 1 PUL

777	35	38	Jerobeam zocht steun bij een Assyrisch koning, (wie en wanneer is onbekend. Hoséa 5:13 en 10:6. Hoséa noemt hem Jareb, wat betekent: 'de grote koning' een titel die de Assyrische koningen werd gegeven, 2 Kon. 18:19.
776	36	39	Begin 1 ^{ste} GRIEKSE OLYMPIADE, een tijdvak van 4 jaar. Dit is van belang omdat Joséfus e.a. deze tijdrekeningen gebruiken
773	37	40	Onbekend jaar. Assurnirari V, koning van Assyrië wordt gedood in een revolutie en wordt opgevolgd door Pul. Vanaf die tijd wordt het Midden-Oosten beheerst door de Assyrische koningen, met Ninevé als hoofdstad.

772 38 41 Zacharia de 4e zoon uit het koningshuis van Jehu wordt koning in het 38e j.
 Zacharia van Azarja/Uzzia, regeert 6 maanden, 2 Kon. 15:8;
 0,5 Het vierde lid van de dynastie van Jehu zou op de troon zitten.

771 39 Sallum Sallum doodt Zacharia en regeert 1 maand, 2 Kon 15:13
 Menáhem
 In het 39^e j. van Azarja/Uzzia wordt Sallum gedood door Menáhem.
 1 Menáhem wordt koning en regeert 10 jaar 2 Kon 15:17.
 Het 5^e koningshuis in Israël.

770 40 7
 764 46 8 Pul de koning van Assyrië komt naar het land, 2 Kon. 15:19, zie kanttek.
 Menáhem legt een zware belasting op de rijken en betaalt aan hem 1000 talenten zilver om daarmee zijn hulp los te kopen, vs 19. Pul van Assyrië legt schatting op Israël en gaat terug naar zijn land, 2 Kon. 15:20.

Volgens Seder-Olam een oude Joodse kroniek gebeurde dit in een van de laatste jaren van Menáhem (1)

God verwekte de geest van Pul, de koning van Assyrië en de geest van Tillegath-Pilneser de koning van Assyrië, die (nl. Tiglath-Pileser) voerde hen gevangelijk weg, 1 Kron. 5:26, nl. de inwoners van het Overjordaanse land.

De diaspora van Israël gaat beginnen!

Er is in 1851 een kleitablet gevonden in Kalah, gepubliceerd door P. Rost, uit de Annalen van "Tiglath-Pileser", waarop koningen staan die schatting aan hem betaalden. Er staat geen naam en jaar van de overwinnaar op. Overwonnen koningen zijn o.a: Azrijau van Jaudi, (hebr. Azarjahu = Azarja of Uzzia, koning van Juda), Minnihiom Samiriina, (Menahem van Samaria), Zabibe, koningin van Arabie, enz. Zie (67, blz. 32)

Gesuggereerd wordt (67) dat deze schatting afgedragen wordt aan Tiglath-Pileser. Deze tabletten kunnen niet dateren na de troonsbestijging van Tiglath-Pileser. In die tijd was Pul koning van Assyrië en waarschijnlijk was Tiglath-Pileser de kroonprins of een generaal die deelnam aan diverse veldtochten en de overwinningen voor zich in stèles opeiste toen hij eenmaal regeerde. Sargon II deed later hetzelfde.

762 48 10 Volgens de chronologie van de meeste Assyrologen (8, 9, 33, 34, 35) is 763 het 9e jaar van koning Assur dan III.

Er vond volgens hen een zonsverduistering plaats op 15 juni 763. Van dit ijkpunt berekent men de Assyrische Chronologie.

Er was op 15 juni 763 helemaal geen zonsverduistering. Prof. Menzel vermeldt een zonsverduistering op **15 juni 762**. Dit sluit aan op de Inex cycles van de zon die een periode van 29 jaar insluit, volgen de

astronomie. *In 791 was er ook een zonsverduistering in mei/juni en het is niet uitgesloten dat 791 het 9^e jaar van Assudan III is geweest.*

761	49	11	Menáhem regeerde 11 jaar, van het 39 ^e -50 ^e jaar van Azária
760	50	1	Pekahia, zoon van Menahem, wordt koning van Israël in het 50 j. van Azária Hij regeert 2 jaar, 2 Kon. 15:23. Ong. deze tijd wordt Uzzia melaats omdat hij offert. Jotham richt het volk, 2 Kron. 26:21. Volgens Joodse overlevering was dit enkele jaren vóór zijn dood, en volgde er een aardbeving als straf op, Amos 1:1, Zach. 14:15. Volkstelling in Israël door Jotham, 1 Kron. 5:17, volgens kanttek. 21 tijdens de ziekte van zijn vader.
759	51	2	
758	51	1	Pekah, een generaal van Pekahia roeit het koningshuis van Menáhem uit. Hij wordt koning in Israël in het 52 j. van Azaria en regeert 20 jaar, 2 Kon 15:27. Het 6 ^e koningshuis in Israël.
Diverse geleerden die de duur van Israëls koninkrijk dateren van 930-722 dateren de 20 regeringsjaren van Pekah vanaf de dood van Jehu. De eigenlijke regeringsjaren worden verminderd tot 5. Nooit zal deze noodgreep een oplossing van hun chronologisch raadsel bieden! Men suggereert dat er tal van fouten in de Hebreeuwse tekst staan. Dit strijdt tegen de regels van betrouwbare exegese. Want in het 2 ^e jaar van Pekah werd Jotham gekroond, 2 Kon. 15:32 en in zijn 17 ^e jaar werd Achaz koning, 2 Kon. 16:1.			
757	<u>52</u>	2	Uzzia sterft, Jotham wordt koning in het 2 ^e j. van Pekah. Hij was 25 jaar en regeert 16 jaar, 2 Kon. 15:33. Uit 2 Kon. 15:30 blijkt dat hij 16 jaar regeerde en 4 jaar met zijn zoon Achaz.
	Jotham		
	1		JESAJA tot profeet geroepen, Jes. 6:1. Een lange reeks van jaren, 757 tot ong. 680. Micha profeteerde ook tijdens Jotham, Achaz en Hizkia, Micha 1:1
753	5	6	STICHTING VAN ROME. Op 21-4-753 begint een nieuwe jaartelling. Ook wel aangeduid A.U.C. Ab Urbe Condita, d. i. Na de Stichting van Rome. Sommige geleerden dateren 0,5 jaar eerder.
747	11	12	Nabonássar, wordt koning van Babel, 26 febr. 747-734 v.Chr. Hij is van Assyrische afkomst, vlgs C. Vitringa, dl II Jesaja. Nabonássar werd door Assyrië ten dele beschermd in zijn strijd tegen Aramese en Chaldese stammen uit Zuid Babylonië, (42, 70).
Nissen constateert dat er 40 jaar geen heerser in Babylon bekend is, blz. 95. Pul, een Babylonisch gouverneur maar van Assyrische afkomst verdreef de Babylonische koning. Megasthenes schrijft dat Pulbelochus (Griekse naam voor Pul) 48 jaar geregeerd heeft. Misschien dat Pul ca 793			

- gouverneur was van Babylon en ca 773 een koning opvolgde. Zie bijlage: Pul
- 746 12 13 Tiglath-Pileser III, (hebreeuws. voor Tukulti apil Esharra, =mijn vertrouwen is de zoon van Esharra {=god Assur} wordt koning van Assyrië in de 6^e maand, vlg. Assyrische datering; ca sept. Tiglath-Pileser wordt in de oude literatuur genoemd: Phulasar de zoon van Phulbelochus, zie kanttek. 2 Kon. 15:29 nr. 25. Volgens de Assyrische koningslijst was hij de zoon van *Assu*-Nirari V, maar volgens een inscriptie zoon van *Adad*-Nirari, (J.C. Brinkman). Facetten van zijn regeringsjaren is beschreven in de Assyrische Eponymenkroniek. (37, 54, 70)
- Tadmor, (The annals of Tiglath-Pileser III, blz 182) {63} vermeldt een inscriptie bij een relief waarin "Tiglath-Pileser de goden van Babylonië, Bel, Nabu, Nergal, offert." Omdat dit relief is geplaatst aan het hoofd van de annalen schept het de indruk dat Tiglath-Pileser zijn regering over deze 3 tempelsteden begon nl. Babylon, Borsippa en Cutha. Het heeft de historici dikwijls verwonderd waarom de Assyrische koning Babylon losliet in zijn 1ste jaar om het 17 jaar later op te eisen. De titel van de koning luidt: ...het edele zaad van Baltil, geliefd van zijn God,...." (Baltil was het oude stadsdeel van Assur.) (33,54,70)
- Een gedeelte van Juda wordt veroverd door Rezin, koning van Syrië en Pekah, koning van Israëel, 2 Kon. 15:37. Enkele jaren later zoekt Achaz bij Tiglath-Pileser.
- Achaz
- 742 16. ½ 17 Achaz, zoon van Jotham, wordt koning in het 17^e j van Pekah. Hij was 20 jaar en regeert 16 jaar, 2 Kon. 16:2.3. Het 17^e jaar van Pekah viel in 742/741. Volgens Van der Land, (24, blz. 75) zette de Assyrisch gezinde stroming in Israëel Jotham af, kort na Nisan en bracht Achaz aan de macht in de hoop op hulp van Assyrië.
- 741 17. 1 18 Pekah komt in Israëel verslaat Achaz, laat het jonge prinsje Maäseja doden, 2 Kron. 28:6,7.
- Waarschijnlijk zet Pekah spoedig een nieuwe aanval in met Rezin van Syrië, maar overwint Achaz niet, 2 Kon 16:5, Jes. 7:1. Jesaja profeteert dat binnen 65 jaar het rijk van Efraïm (Israëel) verbroken wordt, Jes. 7:8. Kanttek. Nr. 25 'Deze verwoesting is **ten dele** door Salmanasser begonnen en voltooid door Esarhaddon, 2 Kon. 17:24. Zie ook Ezra 4:2. Die 2e wegvoering van Israëel had plaats toen ook Manasse, koning van Juda, weggevoerd werd naar Babel, ong. 677.
- Jesaja profeteert dat binnen enkele jaren de koning van Assur naar Damaskus en Samaria komt, Jesaja 8:4
- 740 19.2 19
- 739 20.3 20 Hoséa, bevelvoerder van Israëel, verslaat Pekah, koning van Israëel, in het 20e jaar van Jotham, 2 Kon. 15:30
- Uit 2 Kon. 17:1 blijkt dat Hoséa pas in het 12e jaar van Achaz koning werd. Hoséa verslaat met hulp van Tiglath-Pileser Hoséa en voert 8 jaar een militair bewind.

Op een inscriptie waar de Koningsnaam en het jaar is weggevalen, staat o.a.

... het hele land van het Huis van Hasaël. tot Gal'ad (de aramese naam van Gilead) nam ik in ... Pekah hun koning doden zij. Hosea een generaal stelde ik over hen aan. 10 talenten goud en 1000 talenten zilver ontving ik jaarlijks van hen..." (33, 37)

Jesaja profeteert in het jaar toen Jotham stierf (Jes. 14:28) de ondergang van de omliggende volken, Jes. 14:29 t/m hfd. 19.

		Hoséa militair	
738	4	1	Bevelhebber Hoséa voert met hulp van Tiglath-Pileser een militair bewind, dr. Gill (1A).
734	8	5	Nabonáassar, koning van Babel sterft, in 732 wordt Ukinasar koning tot 729
733	9	6	Volgens inscripties maakt Tiglath-Pileser in zijn 12 ^e jaar opnieuw een veldtocht tegen Israël en Syrië.(35, 70) Achaz betaalt schatting aan hem, 2 Kon. 16:7
Ongeveer deze tijd roept Achaz hulp in van Tiglath-Pileser, koning van Assyrië, tegen Pekah van Israël, 2 Kon. 16:7-9 en 2 Kron. 28:16. Het heeft resultaat: Tiglath-Pileser voert Gilead, Hazor en Naftali naar Assyrië, 2 Kon. 15:29. Uit inscripties op tegels blijkt dat er verzet rees van koning Rezin van Aram (= Syrië) en Pekah tegen Tiglath-Pileser. Er staat: "Radjan van Aram en Paqaha van Bit-Humri. (Het regeringshuis wordt nog het huis van Omri genoemd, misschien wel omdat Omri Samaria gebouwd had). Minstens 18 koningen betalen schatting aan Tiglath-Pileser waaronder Ya-uhazi Yaúda (=Achaz van Juda).			
732	10	7	Tiglath-Pileser neemt Damaskus in en laat Rezin doden, 2 Kon. 16:9.
731	11	8	
		Hoséa	
730	12	1	Hoséa tot koning gekroond in het 12 ^e j van Achaz. Hij regeert 9 jaar, 2 Kon. 17:1, met kanttek. Wellicht einde van 12 ^e j. van Achaz, want het 3 ^e j. van Achaz viel in 728/727).
729	13	2	Tiglath-Pileser III verdrijft Ukinasar en wordt koning van Babel. (35, 70)
728	14	3	
		Hiskia	
727	½. 15	4	Tiglath-Pileser sterft in zijn 19 ^e regeringsjaar, 25 Tebeth, dec. 728 / jan. 727, 35/70. Salmanasser V volgt zijn vader op koning van Assyrië en Babylon 727-721 en trekt naar Israël, onderwerpt Hoséa 2 Kon. 17:3
Hiskia, 25 jaar, wordt koning in het 3e j. van Hoséa en regeert 29 jaar, 2 Kon. 18:1,2. Omdat Hoséa in het 12e j van Achaz koning werd en Achaz in zijn 16e regeringsjaar gestorven is, 2 Kon. 16:2,3, heeft Hiskia misschien 1 jaar met zijn vader geregeerd. Zijn 1ste regeringsjaar viel dus in 727/728.			

Achaz was 36 j. toen hij stierf, zijn zoon Hiskia 25 j. toen hij koning werd, dus zou Achaz op z'n 11^e jaar vader zijn. Polus verklaart het zo: Achaz was bijna 37 jr en Hiskia pas 25 jaar, dus dan was Hizkia bijna 13 jaar toen hij vader werd. Hij haalt Bochart aan die tal van bewijzen geeft dat men op die leeftijd vader kan worden. (1A)

In dat geval zou Achaz echter in zijn 12^e jaar (bijna 13^e jaar) zijn geweest. Op 12 jaar en 1 dag was men huwbaar zegt B. Pictet, Deel 3, blz. 630.

(Koning Josia's oudste zoon Johanan werd ongeveer in zijn 13e jaar geboren, 1 Kron. 3:15. Zie ook 609 v.Chr)

Hizkia opent de Tempel 1ste jaar, de 1ste maand, ong april, maar houdt Pasha nadat de tempel gereinigd is in de 2e maand! 2 Kron. 29:3 en 30:2,3

724	3	7	Ongeveer dit jaar valt Hiskia af van de koning van Assyrië, 2 Kon 18:7
723	4	8	Hoséa, van Israël verbindt zich met koning So van Egypte tegen Salmanasser, 2 Kon. 17:4.

So is Farao Akheperre Osorkon IV, regeerde tussen ca. 730-715. Salmanasser voert Israël gedeeltelijk weg en belegert Samaria vanaf het 4e jaar van Hizkia, dat is het 7e jaar van Hoséa, tot het 9e j van Hoséa, in totaal 3 jaar, 2 Kon 17:5,6 en 18:9,10. Het 7e j. van Hosea viel in 724/723.

In okt 724 begint het 15e Jubeljaar van Israël, waarin het 750 jaar geleden is dat Israël uit Egypte optrok.

MERK OP: Na 15 jubeljaar-perioden, het einde van Israëls koninkrijk!

Na nogmaals 15 Jubeljaren vindt de doop van de MESSIAS plaats, 26 NA Chr.

722	6	<u>9</u>	Een groot gedeelte van Israël, Samaria en met name het Koningshuis, wordt weggevoerd in het 9 ^e jaar van Hoséa, het 6 ^e j. van Hiskia, 2 Kon. 18:10.

Eind 722. Salmanasser sterft, ong. 722/721 (34, 37)
 Er vindt een volksverhuizing naar Samaria plaats, 2 Kon. 17:24 e. v.
 Een groot aantal inwoners blijven in het land, 2 Kron. 34:9. Israël wordt een Assyrische provincie.

Het rijk van Israël heeft vanaf de rijksscheuring ruim 235 jaar bestaan, van 957 tot 722. Het rijk van Juda bestaat nog 135 jaar langer, vanaf 722 tot juli 487 de verwoesting van de Tempel.

Bijage 1

Omdat dit een scharnierpunt is in de chronologie, is het nodig dit punt toe te lichten.

Pul/Phul in hebr.; Pul-bel of Pilesar in aramees; Pulu-beli in akkadisch; Phulbelochus in het grieks.

Dr. Gill, Patrick en Polus schrijven als volgt: "Pul, vader van Tiglath-Pileser. Een Joods chronoloog (David Ganz, Tzemach David, Par 2, fol 5.2) noemt hem Pulbelicho; algemeen wordt gedacht dat hij dezelfde was als Belochus of Belesis, gouverneur van Babylon, die met Arbaces de Meder, de laatste koning van Assyrië Sardanapalus (Assuniarari V ?) doodde en bracht de macht over aan de Chaldeeërs, want hij regeerde over Babylon en Nineve; en Arbaces over de Meden en Perzen.

Burmanning noemt hem de 29^e monarch van Assyrië en Babel

Maar Pul was geen Babyloniër, maar een Assyriër (zie Universal Hist. Vol.4.B1.ch 8 sect 5)." De Schrift noemt zijn naam als koning van Assyrië, die Israël gedeeltelijk wegvoerde. Meer lezen wij niet van hem. Maar Methasthenes, een Perzisch historieschrijver, -door Annius ten onrechte zo gepubliceerd onder de naam Megasthenes,- noemt hem Phulbelochus en zegt dat hij 48 jaar regeerde, (De Judicio Temp & Annal. Pers. Fol. 221.2). Megasthenes was een Grieks afgevaardigde aan het Perzisch hof. Enkele fragmenten van zijn boeken werden uitgegeven door Arrianus Indica.

Dächsel schrijft, 2 Kon. 15:20: De Medische stadhouder Arbaces werd door de Babylonische priester opgestookt, heeft na 4 pogingen Ninevé ingenomen. Sardanapalus I verbrandde zich met vrouwen en kinderen. Pul stichtte het Nieuw-Assyrische rijk, ca 770 v. C., vlg. Herodotus.

Na diepgaand onderzoek ben ik tot de voorlopige conclusie gekomen dat Pul een Aramees gouverneur van Babylonië was, tijdens de burgeroorlogen onder koning Eriba-Marduk of Marduk apla usur ? in Babylonië. Misschien regeerde hij in enkele steden in Babylonië, 20 jaar, en daarna tevens 28 jaar over Assyrië, 773-746. Hij overwon Sardanapalus I, niet te verwarren met Esar-Haddon die in oude literatuur ook Sardanapalos wordt genoemd. Hij regeerde 129 jaar voor Nabopolassar, {vlg. Petavius, De doct. temp.; dus 626+129= ca 755 v. C.} Pul kreeg hulp van Arbaces, een stamleider van Medie, ca. 773.

Opvolgers van Arbaces: Ca. 720 werd Daiaukku, stamleider, verdreven door Sargon II; Sanherib streed tegen Cyaxerces (Uwaksatar). Vanaf ca 700 was Dejoces de 1ste koning, 53 j. vlg. Herodotus; Van 647-625 Fraortes, sneuvelt in strijd tegen Assyriërs; 625 Cyaxares II, veroverde Ninevé 612. 58,60,61

Er is rond 1965 een stèle gevonden in Iran uit de tijd van Tiglath-Pileser. Weippert schrijft in zijn studie: De steen is aan 2 kanten bewerkt. Op de ene kant staat de naam en titel van Tiglath-Pileser. Van deze kant is door Weippert (67) slechts enkele zinnen vertaald. Hij schrijft dat het stuk erg beschadigd is en de titulatuur wijkt af van hetgeen tot nu toe bekend is. Het biedt wegens de slechte toestand veel moeilijkheden om het te vertalen. Het volgende komt er op voor: "...de welvarende, de verhoorde... die het aangezicht van de mens .. In mijn eerste regeringsjaar in de 6e maand nadat met grootsheid mij op de koninklijke troon gezet had voerde ik de troepen in Assur aan..."

Aan de andere kant van de stèle staan in een kolom de namen en plaatsen van 18 à 20 koningen, waaronder Menáhem en 1 koningin van Arabië die tribuut afdragen aan de koning van Assyrië." Weippert meent dat het om het 8e jaar van Tiglath-Pileser gaat, 738 v. Chr. Helaas vereenzelvigd hij Tiglath-Pileser met Pul. Maar hij geeft toe dat het op chronologische problemen stuit.

Inderdaad, Menáhem leefde niet meer in 738. De feiten op de kolom gebeiteld zijn uit de tijd van Pul. Een bewijs dat de Iran-stèle anders gedateerd moet worden blijkt uit de volgende feiten:

- Itto-Baäl koning van Tyrus wordt op de stèle vermeld, maar hij regeerde tot 740. (70) Daarna regeerde Hiram II tot 731. Deze komt voor in de annalen van Tiglath-Pileser (Weippert blz 34). Vanaf 729 regeerde Matan II die voorkomt op de tontafel-inscriptie (een veelkantige steen), Weippert blz 53.
- Koningen van de volgende koninkrijken ontbreken: Amon, Moab, Askelon, Juda, Gaza, Edom. Terecht, want het schijnt dat Tiglath's voorganger Pul, de *omgeving* van Israël en Juda niet onder tribuut bracht, Jeruzalem wèl! In een tontafelinscriptie van het 17e jaar van Tiglath-Pileser (728) worden deze koningen wel genoemd, als tribuut afdragend.
- 738 is zonder twijfel het 8e j. van Tiglath-Pileser. Weippert attendeert erop blz 39/40 dat nergens in de Eponymiekroniek blijkt dat hij toen een veldtocht naar Syrië en Juda heeft ondernomen. De gebeurtenissen zijn in de gepubliceerde Chronologie van Tiglath-Pileser zo dicht op elkaar geplaatst door Pul zijn daden er in te frommelen, dat het in werkelijkheid onmogelijk is dat een koning zoveel veldtochten in zo'n korte tijd doet. Tiglath-Pileser zou dan de grootste held van de oude tijd zijn geweest. Een suggestie is dat Pul deze energieke persoon heeft aangenomen als mederegent, wat dikwijls voorkomt. Zie o.a. Sancherib jaar 712.

Hoezeer men de Bijbelse tekst omdraait, maar aan de andere kant een bewijs levert dat Pul inderdaad een ander individu is als Tiglath-Pileser blijkt uit een citaat van een knap geleerde, Dr. G. Frame:

"Hoewel Tiglath-Pileser III wordt genoemd Pulu, of een soortgelijke naam in sommige niet gelijktijdige bronnen, b.v. Babylonische koningslijst A, het Oude Testament., Berosses, Joséfus, en de Canon van Ptolémaüs, werd deze naam nooit aan hem gegeven in Assyrische en Babylonische tekst uit die periode. Er is geen bewijs voor in de officiële documenten uit diezelfde periode". (42)

KONINKRIJK VAN JUDA 135 JAAR

Voor

Chr.j. Hiskia

- 721 7 Sargon II volgt zijn vader Salmanasser op in Assyrië, (35)
Merodach Baladan, Chaldeer, wordt koning in Babel, (35)
- 720 8 Sargon II heeft in zijn 2^e regeringsjaar opnieuw een groot aantal mensen weggevoerd.
In de annalen van de Assyrische koningen wordt vermeld: 'Ik belegerde en veroverde Samarina. Ik nam 27.290 personen die daar woonden in gevangenschap mee. Ik maakte mij meester van 50 strijdagens die zich daar bevonden. De overigen liet ik hun deel terug nemen. Ik stelde mijn legeroverste over hen aan en ik legde hun dezelfde schatting op als de vorige koning.'
- Hiskia staat het leger van Assyrië toe om door Juda te trekken. Misschien zinspeelt Jesaja hierop, Jes. 19:23. De Assyriërs legeren zich bij de beek van Egypte. Een inscriptie luidt: "Ik opende de verzegelde haven van Egypte, ik vermengde de Assyriërs met de Egyptenaars en liet ze handel met elkaar drijven". (33, 35, 37) Waarschijnlijk heeft het te maken met de veldtocht van Sargon II naar Egypte.
- Ongeveer in deze tijd profeteert Jesaja 19 de inval van Assyrië in Egypte. Sargon II stuurt zijn Tartan (= legeroverste) met zijn leger naar Asdod. Jesaja voorspelt zijn overwinning; 'hij zal Egypte en Moorenland overwinnen', Jes. 20:4.
- 713 14 Volgens inscripties betaalde Hiskia tribuut in het 9^e jaar van Sargon.
- In het 14^e jaar van Hiskia komt Sancherib naar het land van Juda. Volgens Assyrische Chronologie was Sancherib nog geen koning. Hij is wellicht bevelhebber over het leger geweest en **regent met zijn vader**. Als kroonprins diende Sancherib zijn vader als militair tegen het noorderfront. (34, 35, 70)
- Waarschijnlijk is dit de eerste veldtocht van Sancherib. Hij overwint de Judese steden, zie profetie Jesaja 10:28-32 en legerd te Lachis, 2 Kon. 18:13,14. Hiskia betaalt tribuut: 3000 talenten zilver en 30 talenten goud. Sancherib neemt er geen genoegen mee en stuurt de Tartan -aanvoerder-, Rabsaris en Rabsaké, die God lasteren, 2 Kon. 18:17,37. Jesaja profeteert hun ondergang, 2 Kon. 19:7. Jesaja 36 en 37. Rabsaké gaat terug naar Lachis, 2 Kon. 19:8. Het schijnt uit vers 9 dat Sancherib weer spoedig terug ging naar Jeruzalem. Toch is dat niet zo geweest, want dan zou Sancherib al gedood zijn toen hij nog kroonprins was. Hij houdt later, in 701, een nieuwe veldtocht, 2 Kon. 17:5. De mening dat Sancherib 2 veldtochten heeft gehouden, verdedigt Polus, (1); Van der Land denkt om 1 veldtocht, (24).
- 712 15 Hiskia wordt ziek. God belooft hem nog 15 jaar en verlossing van de Assyriërs,
Jesaja 38:5,6. Een exacte datering is niet mogelijk. In deze chronologie wordt uitgegaan van 15 jaar, ca. begin 712 tot eind 698.

- Merodach Baladan stuurt boden naar Hiskia, Jes. 39. Hij zoekt steun bij Hiskia tegen de Assyriërs. Jesaja profeteert de wegvoering naar Babel, Jes. 39:5-7.
- 711 16
- 710 17 Sargon II verdreef Merodach Baladan de koning van Babel en werd koning tot 705 toen Sargon II gedood werd en Merodach Baladan zich herstelde in zijn rijk.
(24)
- 705 20 Sargon II stierf tijdens een veldtocht. Sancherib zijn zoon volgt hem op. (34)
- 702 23 Ong. deze tijd: Tirhaka, koning van Cush (Mooreland) trekt tegen Sancherib,
2
werd:
Kon. 19:9. Misschien dat in de volgende inscriptie deze veldtocht bedoeld werd:
"...op mijn derde veldtocht... en Juda dat zich aan mijn juk niet onderworpen had, zesenvestig van zijn machtige, ommuurde steden en kleine steden veroverde ik. ... 200.150 mensen klein en groot... paarden, kamelen en kleinvee voerde ik weg. Hemzelf sloot ik als een vogel in een kooi te Jeruzalem... Hiskia betuigde zijn onderdanigheid..." (8, 37)
- Hoe voorzichtig wij moeten zijn met de interpretatie van stèles en kleitabletten blijkt wel uit een zin die op dezelfde stèle voorkomt:
Menahem van Samaria en anderen... gaven mij rijke geschenken en kusten mijn voeten!*
De gebeurtenis op deze stèle vermeld kunnen natuurlijk nooit in de tijd van Hiskia hebben plaatsgevonden, want Menahem stierf in 760. (37)
- Tirhaka, koning van Cush biedt steun aan Shibitku, of Seti, koning van Egypte, (ong. 702-690). Tithaka is waarschijnlijk enige jaren mederegent met zijn vader Shabaka geweest. Zie Vitranga, (31) die getuigenissen citeert van Manetho, Megasthenus, Herodotus e.a.
- 701 24 Sancherib houdt een veldtocht tegen Tirhaka en stuurt opnieuw boden met brieven
naar Hiskia, 2 Kon. 19:9-14.
Hiskia bidt en Jesaja profeteert de verlossing van Jeruzalem. Jesaja geeft een teken ervan: "In dit jaar zal men eten wat vanzelf gewassen is," enz. Jes. 37:30 en 2 Kon 19:29
Jesaja doelt op het **SABBATJAAR**, (Calvijn, Comm. over Koningen) 702/701.
- Sancherib trekt met z'n leger naar Jeruzalem, door een ander gebied dan zijn tocht in 713, via Gath, Afra, Safir, etc., Micha 1:8-16. Sancherib komt bij Jeruzalem en zijn leger, 185.000 man wordt door een engel verslagen, 2 Kon 19:35
Joséfus citeert Beroses, de kroniekschrijver van de Chaldeeën in de 3e eeuw v. Chr.:
'Sancherib bevond uit zijn wederkomst uit Egypte dat zijn heir 185.000 mensen verminderd was door een pest van God gezonden, den eersten nacht nadat hij begonnen had Jeruzalem met geweld onder het beleid van Rabsakés aan te tasten. Dit ontstelde hem zo dat hij zich in grote haast naar Nineve begaf

alwaar enige tijd daarna Adramelech en Sarezer hem doden', Fl. Joséfus, Joodse Oudh. 10e boek.

Het apokriefe boek Tobias 1:24 meldt dat Sancherib 55 dagen na z'n vlucht uit Jeruzalem vermoord werd. 2 Kron. 32:21 en Jes. 37:37,38

Maar gezien de beknopte beschrijving in de Bijbel kan het jaren later zijn geweest.

- 698 29 Dood van Hiskia, 2 Kon. 20:21.
Manasse, 12 jr. wordt koning en regeert 55 jaar, 2 Kron. 33:1
- Manasse
- 697 1
- 681 17 Dood van Sanherib, Esarhaddon koning over Assyrië en Babylonië.
"In het **8^e jaar** toen er in Babil geen koning was... de 20^e Tebet werd *Sanherib* de koning van Assyrië zijn zoon bij een oproer gedood.... Asarhaddon zijn zoon besteeg de troon, de 8^e..." citaat van beschadigde kleitablet, Babyl. Kroniek. (37)
- 678 20 Esarhaddon zet Mannasse te Babel gevangen, 2 Kron. 33:11
Een groot aantal inwoners uit Efraim worden weggevoerd, binnen 64 jaar na profetie, Jesaja 7:8. Waarschijnlijk heeft deze gebeurtenis in deze tijd plaats gehad, want een tekst uit de opgravingen over Esarhaddon luidt: 'Slaat in zijn 4^e jaar de kop van de koning van Sidon af', Hist.Chron.Texte. (37)
Hij voert veel krijgsgevangenen mee, ook uit het land Israël en brengt andere volken in o.a. Samaria, 2 Kon. 17:24-33.
- Volgens inscripties sluit Esarhaddon met hem en 12 andere koningen een verdrag.
Manasse komt op de lijst voor als Manasi koning van Yaudi (=Juda) (37)
Manasse wordt in zijn rijk hersteld. (Wanneer onbekend.)
- 676 18 Esarhaddon gaf aan 22 vazalvorsten opdracht bouwstoffen te leveren voor de Bouw van een paleis in Ninevé. Onder hen wordt ook Manasse genoemd. (24)
- 669 29 Esarhaddon sterft op weg naar Egypte, zijn zoon Assurbanipal wordt koning.
In Ezra 4:10 wordt hij *de vermaarde Asnapper* genoemd. (33,35)
Hij laat een lijst opstellen van koningen die hem onderdang zijn; zij moesten hem op zijn veldtochten volgen. Manasse wordt als tweede genoemd, na de koning van Tyrus.
- 663 35 Thebe in Egypte wordt door Assurbanipal veroverd. Het grootste Assyrische wapenfeit uit de jaren 60 en 70 in de 7^e eeuw voor Chr. (33,35)
In Nahum 3:8 wordt Thebe genoemd: 'het volkrijke No'. In het hebr. staat: No Amon, het is een vertaling van het Egyptische: *Stad van Amon*. Amon is weer een Egyptische naam voor Cham, de zoon van Noach. Cham was de grondlegger van Egypte, hij werd als God (Amon) vereerd. (31)
- 643 55 Laatste jaar van Manasse
- Amon
- 642 1 Manasse sterft, Amon 22 j. oud regeert 2 jaar, 2 Kon. 21:19.
- 641 2
- 642 Josia

- 640 ½ Amon wordt vermoordt, Josia, 8 j. oud, wordt koning, Josia stierf in juni 609; hij regeerde 31 jaar, 2 Kon. 22:1; zijn regering begon ca juni 640.
- 633 7,8 Op 16 j. begint Josia de Heere te zoeken, 2 Kron. 34:3.
Josia hervormt Juda en Israël in z'n 12^e regeringsjaar, 2 Kron. 34:3.
- 628 12,13 In het 13^e jaar van Josia wordt Jeremia geroepen, Jer. 1:2 en 25:3.
- 627 14 Assubanipal, koning van Assyrië, sterft na 42 j. regering.
- 626 15 Het Assyrische leger doet een aanval op Babylon; de Chaldese leger-aanvoerder Nabopolassar verdrijft de Assyriërs, overwint Babylonië en wordt koning van Babel, 22 nov. 626.
- 624 17 Ong. okt. begint het 16^e Jubeljaar in Israël. Vanaf de Babylonische wegvoering wordt er geen Jubeljaar meer gehouden.
- 623 18 In Josia zijn 18^e regeringsjaar wordt de tempel gerestaureerd, het originele Wetboek van Mozes gevonden, 2 Kon. 22:3,8. 2 Kron.34:8.
* Reformatie in Juda en Israël, 2 Kon. 23.
* Josia viert het Paasfeest, 2 Kron. 35.
Merk op: Dit laatste Jubeljaar is bijzonder, het Pasha eveneens, 2 Kron. 35:18.
* 850 jaar na de Uittocht!
- Sinsuraskin wordt de laatste koning van Assyrië. (34,35)*
- 614 27 De Meden, onder koning Cyaxares (ca. 625-585) veroveren Assyrië. Sinsuraskin komt om, zijn broer, Assurballit vluchtte naar Haran.
- 612 29 ***De Meden en de Babyloniërs verwoesten Ninevé, de hoofdstad van Assyrië, 21 maart 612, Nahum 3.*** (33,34,35)
- 609 31 Farao Necho (610-595) gaat naar Assurballit, gevlucht koning van Assyrië die met een leger te Karchémis aan de Frath verblijft. (33,34,35)
Josia bemoeit zich ermee en sneuvelt in de strijd, 39 j. oud, 2 Kron. 35:20-einde. (Een nationale ramp. Thammuz ca. juni)
- Joachaz Josia had meerdere vrouwen, Joahaz zoon van Hamútal; Jojakim zoon van Zebudda, 2 Kon. 23:31,36; en 4 zonen, 1 Kron. 3:15: de oudste Johannan; de 2e Jojakim, 25 jr; (heette eerst Eljakim); de 3e Zedekia; 4e Sallum die waarschijnlijk ook de naam Joahaz droeg, Jeremia 22:10-12. Waarom de jongste koning werd, is onbekend.
- Jojakim ½ Joahaz, 23 j. wordt koning voor 3 maanden, 2 Kon. 23:30,31; Farao Necho II komt terug van Karchémis en zet hem af, hij sterft in Egypte, 2 Kon. 23:34.
Necho maakt Eljakim koning en verandert zijn naam in Jojakim; 25 j. toen hij koning werd en regeert 11 jaar, 2 Kon. 23:36.
- 608 1,2 Jeremia preekt en wordt vervolgd, Jer. 26.
- 607 2,3 Nebukadnézar, kroonprins, ong 20 j. wordt door Nabopolassar naar Jeruzalem gestuurd. Hij neemt de stad in, in het 3e jaar van Jojakim, Daniël 1:1 Hij neemt een gedeelte van het tempelgereedschap mee. De tempel staat nog 20 jaar, tot juli 587. In de Bijbel staat dat Nebukadnézar *koning* was. Nebukadnézar neemt enkele prinsesjes mee, Daniël, etc, Dan. 1:3.
Jojachin, 8 jaar oud wordt tot *kroonprins* aangesteld, 2 Kron. 36:9,10

Fl. Joséfus citeert Beroses dat *kroonprins* Nebukadnézar gevangen Joden meenam naar Babel, 3e boek, X boek, 11e hfd. Nr. 432.

De periode vanaf 2e helft 607 tot maart 537 wordt genoemd **de 70 jarige Babylonische Gevangenschap**. In feite begint de ballingschap dus met de wegvoering van Daniël, etc. "*Zodat het koninkrijk van Juda bestaan heeft 390 jaar*", schrijft B. Pictet, dl. III Chr. Godgel. (997-607 v.Chr., Ezech. 4:5)

606	3,4		
605	4,5	Nebukad nezar	In het 23e j. van Jeremia, in het 4e j. van Jojakim, dat is het 1ste jaar van Nebukadnézar profeteert Jeremia dat al de volken Nebukadnézar 70 jaar moeten dienen, hfd. 25:1-3, 11. Nebukadnézar houdt een veldtocht o.a. tegen Farao Necho te Karchémis, die verslagen wordt, mei/juni. (33,34,35) Hij trekt naar Egypte, aug. 2 Kon. 24:7 en Jer. 46:22. Hij komt niet in Juda, volgens Joséfus, 10e Boek Joodse Historie. Nabopollassar sterft te Babel in het 21e regeringsjaar, 16 aug. Nebukadnézar volgt zijn vader op in de regering, 1 Elul, 6/7 september (Babel. Kroniek, 37).
604	5,6	1,2	In het 5e jaar van Jojakim, in de winter leest Baruch in de boekrol die Jojakim laat verbranden, Jer. 36:9-25. Nebukadnézar wordt op het Babylonisch nieuwjaar officiëel als koning ingehuldigd, aprII. (37) Aan het einde van het 3e jaar dat Daniël aan het Hof was, wordt hij voor Nebukadnézar gebracht, Dan 1:5,18. Aan het einde van het 3e jaar dat Daniël aan het Hof was wordt hij voor Nebukadnézar gebracht, Dan 1:5,18.
603	6,7	2,3	Daniël verklaart de droom van Nebukadnézar, in zijn 2e jaar, Dan. 2:1 en wordt 'onderkoning', Dan. 2:48. Joséfus schrijft dat dit plaats vond 2 jaar nadat Nebukadnézar Egypte overwon, Joodse Historie 10e Boek; korte tijd daarna werd het gouden beeld te Dura opgericht, Dan. 3. Drie Joodse jongens komen aan het Hof, Dan. 3:30.
602	7,8	3,4	Omstreeks deze tijd: Jojakim onderwerpt zich niet meer aan Nebukadnézar, 2 Kon. 24:1.
598	11,¼	7,8	Nebukadnézar voert in z'n 7e jaar 3023 joden weg uit Juda, Jer. 52:28. Jojakim wordt weggevoerd, 2 Kron. 36:6 en sterft kort daarna, in Babel? (2 Kron. 36:6.) Sommigen dateren deze veldtocht maart 597. (8)
		Jojachin	Jojachin die 10 jaar kroonprins was en 18 j. oud wordt door Nebukadnézar tot koning aangesteld, 2 Kon. 24:8 en 2 Kron. 36:9 De tekst geeft een probleem omdat er staat dat Jojachin 8 jaar oud was toen hij koning werd. Vermoedelijk is bedoeld dat hij op 8 jarige leeftijd aangesteld werd tot troonopvolger. Jojachin regeert 3 maanden en 10 dagen. Hij wordt kinderloos genoemd omdat hij geen troonopvolger kreeg, Jer. 22:30.
597	1,2	8,9	Zedekia Nebukadn. Rond nieuwjaar, (ong. maart) stuurt Nebukadnézar om Jojachin

en het tempelgereedschap naar Babel te brengen, 2 Kron. 36:10. Nebukadnézar komt in z'n 8e j. naar Jeruzalem, ong. najaar? Voert 10.000 soldaten weg, 8000 vakmannen, 2 Kon 24:11-16.

Hij maakt Mattanja, 21 jaar, (zoon van Josia) oom van Jojachin, koning; noemt hem Zedekia, die 11 jaar regeert, 2 Kon. 24:17,18. In Apokr. boek 3 Ezra hfd. 1 wordt dit ook omschreven.

- 595 3,4 10,11 Jeremia profeteert tegen Hanánja, ong. juli. Jer. 28:1.
Jeremia schrijft een brief aan de Joden te Babel dat zij terugkeren als de 70 jaar te Babel vervuld zijn, Jer. 29:2, 10. Hij profeteert de ondergang van Babel, Jer. 50 en 51; geeft die profetie mee aan Seraja, 4^e j. van Zedekia, Jer. 51:59.
- 593 5,6 12,13 Ezechiël tot profeet geroepen in het 5^e j. (van Jojachin), Ez. 1:1,2.
Let op de exacte data!
Het 5^e jaar van Jojachins wegvoering naar Babel.
Het 30^e jaar na het Jubeljaar en de hervorming door Josia, j. 623.
De 4e maand op de 5^e dag. (ong. 2^e helft juni).
God beveelt hem om 390 dagen de ongerechtigheid van Israël te dragen en 40 dagen die van Juda, elke dag voor 1 jaar, hfd. 4:5, 6
Ezechiël profeteert de verwoesting van Jeruzalem, hfd. 8-10.
- 592 6,7 13,14 Inscripties op kleitabletten (37) melden dat Jechonia in het 13e jaar van Nebukadnézar ruim 15 liter olie ontving uit het magazijn voor hem en zijn kinderen; zie voor zijn zoon 1 Kron. 3:17.
Ezechiël (20:1) bestraft Israëls zonden in het 7e jaar.
- 591 7,8 14,15 Zedekia komt in opstand tegen Nebukadnézar, 2 Kon. 24:20, stuurt om hulp naar Egypte, zie ook Ezech. 17:12-18.
- 590 8,9 15,16 In sept/okt. 590 begint het SABBATJAAR waarop de slaven vrijgelaten werden. (Zie over sabbatjaren o.a. Polus Bijbelverkl. Jer.28:1.) Korte tijd hierna bestraft Jeremia koning Zedekia dat hij woordbreuk heeft gedaan om de vrijgelatenen opnieuw onder dienstbaarheid te brengen, Jer. 34:8-16.
Nebukadnézar trekt naar Jeruzalem, Farao helpt Zedekia;
Nebukadnézar verlaat Jeruzalem en gaat naar Egypte, Jer. 37:5. Jeremia voorzegt zijn terugkeer, Jer. 37:8.
Jeremia wordt gevangen genomen, Jer. 37:21. Blijft profeteren dat Jeruzalem verwoest wordt en wordt gestraft met de modderkuil, Jer. 38, Klaagl. van Jer. 3:53-55.
- 589 9,10 16,17 Nebukadnézar verslaat het Egyptische leger; (9,33)
Farao Hofra wordt koning, 589-570, Jer. 44:30.
Nebukadnézar belegert Jeruzalem in 9e j. van Zedekia, 10e maand, 10e dag, ong. begin febr. 2 Kon. 25:1 en Jer. 39:1, 52:4;
Ezechiël wordt het op dezelfde dag nog geopenbaard, Ez. 24:1.
Ezechiël dateert alles naar Jojachins regering!
- 588 10,11 17,18 Ezechiël profeteert tegen Egypte, 29:1.
In het 10e j van Zedekia, dat is het 18e j. van Nebukadnézar ontvangt Jeremia zijn neef Hanámeël in de gevangenis, in de grootste nood voorzegt hij de grootste verlossingen, Jer. 32:1 en 33.
Nebukadnézar voert in z'n 18e j. 832 mensen uit Jeruzalem, Jer. 52:29.
Er liepen Joden over naar de Chaldeeën, Jer. 38:19.
Ezechiël profeteert opnieuw tegen Egypte, 11e j. 3e mnd. 1e dag, Ez. 31.

- 587 11 18,19 Jeruzalem wordt ingenomen 9e dag van 4e maand in 11e j van Zedekia, 2 Kon. 25:2, Jer. 39:2 en 52:6,7; ong. 1 aug. Zedekia en al zijn zonen gedood, Jer. 52:10.
DE TEMPEL VERWOEST kort na de 7e dag, 5e maand, (midden aug.) 19e j. van Nebukadnézar, 2 Kon. 25:8. De tempel wordt op de 10e dag verbrand, Jer.52:12.
Maimonides schrijft; in het 36e jaar na het Jubeljaar, zie Polus, Bijbelverkl. Lev. 25. (1)
MERK OP: De tempel werd ingewijd ong. sept. 987 en verwoest ong. aug. 587, was 400 jaar in gebruik. Patrick citeert in de Bijbelverkl. Ridder Joan Marsham: 'dat de Tempel verbrand is nadat hij 400 jaar had gestaan', 2 Kon. 25:9. (1)
- Er zijn chronologen die de tempelverwoesting dateren in 586. Zij dateren de regeringsjaren van Nebukadnézar vanaf 604, het schijnt dat de Bijbel dateert van 605, toen Nabopolassar stierf; 2 Kon 24:1.
Jeremia uit de gevangenis en gaat naar Mizpa, Jer.40.
Er komen vluchtelingen uit Juda in de grootste ellende te Edom, maar worden bespot, Obadja vers 11-14.
- Jojachin
11,12 Ezechiël voorzegt de verwoesting van Tyrus door Nebukadnézar; 11e jr. van Jojachin, hfd 26:1. (Ezechiël houdt de "regerings"jaren van Jojachin aan)
- 586 12,13 19,20 Ezechiël krijgt bericht van Jeruzalems verwoesting, 33:21, in het 12e j. van Jechonia, de 10e maand, de 5e dag, ong half jan.
- 582 16,17 23,24 Nebukadnézar voert 745 mensen uit Jeruzalem, Jer. 52:30.
- Ong. deze tijd wordt Jeremia wordt door z'n volk meegesleept naar Egypte, voorzegt de ondergang van Egypte door Nebukadnézar, Jer. 43:10. Volgens de overlevering wordt Jeremia enige tijd daarna in Egypte door eigen mensen gedood. Einde verhaal. Begin eeuwige zaligheid.
Nebukadnézar begint het beleg van Tyrus. (6) Begonnen 5 jaar na de verwoesting van de tempel en duurde 13 jaar. Ithobaäl regeerde 20 jaar. Zie ook Vitringa, Jesaja dl. III, blz. 414. Jes. 23:5.
- Misschien omtrent deze tijd voorzegt Ezechiël de terugkeer van Israël in het laatste der dagen en hun strijd met omliggende volken, Ez. 38 en 39. Merk op: **Jeruzalem heroverd in 1967, is 2550 jaar later!**
- 580 18,19 25,26 Daniël voorzegt dat Nebukadnézar krankzinnig zal worden, wat na 12 maanden gebeurt en 7 volle jaren duurt, Dan. 4:26,36 (ong. 579 t/m 573)
- 573 25,26 32,33 Ezechiël krijgt een zeldzaam vergezicht op de verlossing van Israël en de heerlijkheid van de tempel des Heeren in het laatste der dagen, hfd 40-48, Ezech. 40:1. In het 25e j. van Jojachin, 10^e dag in het begin van t' jaar, in 14^e j. nadat de stad verwoest was, 'juist op die dag'.

- Merk op: Het is precies 900 jaar nadat het eerste Pasha ingesteld werd. Tenzij Ezechiël het visioen kreeg op 10 Tisri, het *begin* van 't burgerlijk jaar, toen het 18e Jubeljaar begon, sept/okt. 574/573. Het Jubeljaar werd niet meer gevierd in de diaspora. Israëls trouwe Verbondsgod openbaart het laatste Jubeljaar van Zijn kerk en volk op aarde. 'Och, dat Israëls verlossing uit Sion kwame!'
- 572 26,27 33 Nebukadnézar krijgt z'n verstand terug en grotere heerlijkheid, Dan. 4:36. (6)
- 571 27,28 34 In het 27e j. (van Jojachin), in de 1ste maand op de 1e dag: Ezechiël voorzegt de verwoesting van Egypte door Nebu-kadnézar, als 'loon' voor de belegering van Tyrus, hfd. 29:17.
- 570 28,29 35 Tyrus ingenomen, Ithobaäl gedood, (33-35)
Nebukadnézar trekt naar Egypte en blijft daar 1 a 2 jaar. (6)
- 569 29,30 36 Farao Hofra, (ook Apries genoemd, 588-569), wordt gedood, Amasis volgt hem op, (569-525).
- 562 36,37 43 Nebukadnézar sterft na 43 j. regering, Evilmerodach
–vlg Joséfus zijn zoon- wordt koning.
Bab. kroniek dateert zijn dood op 26 Elul = 7 oktober. (37)
- Evil
Merodach
- 561 37 In het 1e j. van Evilmerodach wordt Jojachin ontslagen uit de gevangenis en tot een hoge functie verheven, de 27e dag van 12e maand, ong. maart, 2 Kon. 25:27
Evilmerodach werd op 25 Adar, 2 april, officieel gekroond. (37)
- 560 1,2 Evilmerodach wordt vermoord door Nergal-Sarezer schoonzoon (of zwager) van Nebukadnézar; misschien dezelfde legeraan-voerder die Jeremia uit de gevangenis verlost, Jer. 39:3-13
- 556 Na 4 jaar sterft Nergal-Sarezer, wordt opgevolgd door zijn zoon Labasch Marduk en 9 maanden later door Nabonidus, (een kleinzoon van Nebukadnézar?) (33,37)
- Nabonidus
- 553 1 Nabonidus neemt zijn eerstgeboren zoon Bélsazar aan in de regering. Bélsazar is een nakomeling van Nebukadnézar, Jer. 27:7 verg. Dan 5:18,22. (33, 37)
Daniël krijgt in het 1e j van Bélsazar het gezicht over de 4 wereldrijken, Dan. 7
- 551 3 In het 3e j van Bélsazar krijgt Daniël, in de koninklijke residentie Susan, het visioen van de koninkrijken van de Perzen en Meden, Dan 8:1. (33, 34)
- 539 15 Kores koning van Perzië overwint in zijn 17e regeringsjaar Babel, in de nacht waarin Bélsazar wordt gedood, Dan 5:30. Ong. 13 okt. 539.
Kores maakt zijn oom Darius de Meder, zoon van Ahasveros, koning over de Chaldeeën Dan 9:1. Darius is 62 jaar en regeert 1,5 jaar, Dan 6:1
In het Perzisch wordt hij genoemd: Cyaxares de zoon van Astyages, broer van Kores' vrouw.
Dit is het 68/69 jaar van de Babylonische gevangenschap.
2 Kron. 36:20, Kanttek. Nr. 42: CYRUS NAM BABEL IN HETWELK GESCHIED IS NAAR SOMMIGER REKENING OMTRENT HET JAAR DER SCHEPPING 3434.

Volgens deze chronologie is dit het 3435^e jaar vanaf de Schepping:	
Van Schepping tot Zondvloed (gemiddelde leeftijd)	1650
Van Zondvloed tot Noachs dood/ geb. Abram	350
Van geb. Abram tot Wetgeving (70+430 j.)	500
Van Wetgeving tot begin tempelbouw	480
Van tempelbouw 7, 5 j. tot verwoesting tempel	407,5
Van verwoesting tempel tot inname Babel	<u>48</u>
	3435,5

**Voor Koning
Chr.j. van
Perzië
Kores**

- 538 1 Dit is het 1e jaar van Kores, na zijn overwinning en het 1e jaar van Darius koning over Babel en Medië.
Daniël kwam 3 jaar na de wegvoering aan het hof van Babel, 604; hij was er ong. 66 jaar, Dan 1:21. Volgens Joséfus (J. H. 11e boek) nam Darius hem mee naar Ekbatana, (Achmetha, Ezra 6:2) de residentie van Darius in Medië. Daniël wordt onderkoning. Er zijn 120 stadhouders aangesteld, waarvan er Daniël aanklagen, Daniël komt in de Leeuwenkuil, Dan 6.

Daniël bemerkt in het 1e jr. van Darius uit het boek Jeremia, (29:10) dat het getal van de verwoesting van Jeruzalem vervuld wordt, Dan 9:1,2.

Gabriël openbaart hem een periode van 70 (jaar)weken in welks einde de Messias zal komen, verzoening zal doen en het Heiligdom zal zalven, Daniël 9: 24-27.

Die periode houdt in: $70 \times 7 = 490$ jaar, die als volgt worden onderscheiden:

Vanaf bevel om Jeruzalem op te bouwen, straten en grachten, 'doch in benauwdheid der tijden', zijn 7 weken en 62 weken tot op Messias. In de laatste = 70e week zal de Messias uitgeroeid worden.

Periode van opbouw Jeruzalem:	7x7 weken	49 jaar

Na de opbouw tot op Messias	(62x7)	434

In de helft van de daarop volgende week wordt de

Messias uitgeroeid,	(2x3,5 = 1x7)	<u>7</u>
		490 jaar

(De periode duurt 70 weken. In de *helft* van de laatste week wordt de Messias uitgeroeid.)

De woorden in het 2^e deel van vers 26 "*Een volk des vorsten zal komen en de stad verderven*", etc. zijn een tussenrede, die geplaatst kan worden na vers 27. Het ziet op de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, 70 j na Christus. (1, 27 1^e deel)

Er zijn diverse meningen over deze periode, zonder anderen te veroordelen, komt bovenstaande het duidelijkst over.

De opdracht om de *tempel* te bouwen werd gegeven door Kores, maar de opdracht om *Jeruzalem* te bouwen door Arthahsasta in jaar 457 v. Chr. en herhaald in 444 v.Chr. Vanaf 457 tot de afsluiting van de Canon, 408 v. Chr., is 49 jaar. Vanaf 408 tot het Joodse jaar waarin de prediking van Johannes de Doper begon is 434 jaar, okt. 26 na Chr. (zie aldaar) In de helft van de laatste

week, dus 3,5 jaar later, werd de Messias uitgeroeid, ca. april 30 na Chr. (zie aldaar) Het Heiligdom wordt gezalfd met de Heilige Geest.
40 jaar later werd de Tempeldienst uitgeroeid, 70 na Chr.

In augustus van 538 v.Chr. vindt de beroemde Proclamatie plaats van Kores, die de Joden vergunning geeft om naar Juda en Jeruzalem te gaan, Jes. 44:28 en 45:1; 2 Kron. 36:22, 23 en Ezra 1:1,2 en 6:3. Kores gaf geen bevel of bekostiging om Jeruzalem te bouwen met muren en verblijf voor regeringspersonen, maar verlot om hun huizen te herbouwen en er te wonen. Kores gaf in bijzonder opdracht om de Tempel te bouwen, Ezra 1:2-4. Hij stelt Sesbazar aan tot Perzisch landvoogd over Juda, Ezra 1:8 (vorst van Juda) en 5:14. Joséfus schrijft dat Sesbazar landvoogd was over Fenicië en Syrië, waarvan Juda een provincie was, die tevens moest zorgen dat het werk aan de tempel werd uitgevoerd.

(Joodse Hist. 11e boek)

De Joden komen te Jeruzalem en gaan offeren op de puinhopen van de tempel, vanaf de 1e dag van 7e maand, ong. okt. Ezra 3:6

De Joden vieren het Loofhuttenfeest, einde van 7^e maand, ca. okt. 538 v. Chr. Ezra 3:4.

Uit deze datering blijkt dat in de Bijbel het kerkelijk jaar met Abib (of Nisan) als 1^e maand normatief geldt voor de jaartellingen.

Merk op: *Dit vond plaats in het 70^e jaar van de Ballingschap, (april 607)-okt. 538, en in het 50^e jaar na de verwoesting van de tempel in 587.*

Zie voor de volledige chronologie van W. Westerbeke:

www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET EERSTE BOEK DER KONINGEN

Vele geschiedenissen zijn boeken van koningen en hun regering, waartoe de zaken van hun koninkrijk teruggebracht zijn, dat is een eer, die gewoonlijk aan gekroonde hoofden bewezen wordt. De Heilige Schrift is de geschiedenis van het koninkrijk Gods onder de mensen, zoals het onderscheidenlijk bestuurd is geworden, maar de Koning is een, en Zijn naam is een. De bijzondere geschiedenis, die nu voor ons ligt, verhaalt de zaken en aangelegenheden van de koninkrijken van Juda en Israël, maar voornamelijk met betrekking tot het koninkrijk Gods onder hen, want het is nog altijd gewijde geschiedenis, veel meer leerrijk en niet minder onderhoudend dan enigerlei geschiedenis van de koningen der aarde, aan welke zij voorafgaat in tijd, (tenminste aan die, waarvoor enige zekerheid bestaat); wèl waren er koningen van Edom, voordat er een koning was in Israël, Genesis 36:31, (in dit opzicht hebben vreemden de voorrang gehad) maar de geschiedenis van de koningen van Israël leeft, en zal leven in de Heilige Schrift, tot aan het einde der wereld, terwijl die van de koningen van Edom reeds lang in vergetelheid is begraven; want de eer, die van God komt, is duurzaam, terwijl de eer der wereld is als een paddestoel, die in een nacht opkomt en in een nacht vergaat.

De Bijbel begint met de geschiedenis van patriarchen, profeten en richteren, mannen, die meer onmiddellijk met de hemel verkeerden, (het verhaal er van versterkt ons geloof,) maar zij kan niet zo gemakkelijk aangepast worden aan onzen staat en toestand, nu wij geen visioenen van de hemel meer verwachten, als de volgende geschiedenis der zaken, die, evenals de onze, onder het bestuur is der gewone voorzienigheid. Wij vinden hier wel niet zoveel typen en afschaduwingen van de Messias, maar wel grote verwachtingen van Hem; want niet alleen profeten, maar ook koningen verlangden de grote verborgenheden des Evangelies te zien, Lukas 10:24.

De twee boeken van Samuël zijn inleidingen tot de boeken der koningen, daar zij de oorsprong verhalen van de koninklijke regering in Saul, en van het koninklijk geslacht in David. Deze twee boeken geven ons een bericht van David's opvolger, Salomo, de verdeling van zijn rijk, en de opvolging der onderscheidene koningen beide van Juda en Israël met een uittreksel van hun geschiedenis tot aan de ballingschap. En gelijk wij uit het boek van Genesis veel voortreffelijke huishoudelijke regelen kunnen verzamelen voor het goede bestuur van gezinnen, zo kunnen wij in deze boeken staatkundige regelen vinden voor het bestuur van openbare zaken.

Er is in deze boeken inzonderheid acht gegeven op het huis en geslacht van David, waaruit Christus is voortgekomen. Sommigen van zijn zonen hebben in zijn voetstappen gewandeld, anderen hebben dit niet gedaan. De hoedanigheden der koningen van Juda kunnen kortelijk aldus aangeduid worden: David de vrome, Salomo de wijze, Rehabeam de onbedachtzame, Abia de dappere, Asa de oprechte, Jósafath de godsdienstige, Joram de boze, Ahazia de onheilige, Joas de afvallige, Amazia de roekeloze, Uzzia de machtige, Jotham de vreedzame, Ahaz de afgodendienaar, Hizkia de hervormer, Manasse de boetvaardige, Amon de duistere, Josia de teerhartige, Jojakim, Jojachin en Zedekia, die allen goddeloos waren, en een snel verderf brachten over zich zelve en over hun rijk. Het getal der goeden en slechten is bijna gelijk, maar de regering der goeden was meestal lang, en die der slechter kort. De beschouwing hiervan zal de toestand van Israël in dit tijdperk niet gans en al zo slecht doen uitkomen, als hij in de beginne schijnt te zijn. In dit boek hebben wij:

I. de dood van David, Hoofdstuk I en 2.

II. De glorierijke regering van Salomo, en zijn bouwen van de tempel Hoofdstuk 3-10, maar ook de wolk onder welke zijn zoon is ondergegaan, Hoofdstuk 11.

III. De verdeling van het rijk onder de regering van Rehabeam, zijne en Jerobeams regering, Hoofdstuk 12-14.

IV. De regeringen van Abia en Asa over Juda, van Baesa en Omri over Israël, Hoofdstuk 15 en 16.

V. Elia's wonderen, Hoofdstuk 17-19.

VI. Achabs succes tegen Benhadad, zijn goddeloosheid en val, Hoofdstuk 20-22. En uit al deze geschiedenissen blijkt dat koningen, hoewel goden voor ons, voor God slechts mensen zijn, sterfelijk en verantwoordelijk.

HOOFDSTUK 1

1 De koning David nu was oud, wel bedaaft; en zij dekten hem met klederen, doch hij kreeg gene warmte. 2 Toen zeiden zijn knechten tot hem: Laat ze mijn heer de koning een jonge dochter, een maagd zoeken, die voor het aangezicht des konings sta, en hem koestere; en zij slape in uw schoot, dat mijn heer de koning warm worde. 3 Zo zochten zij een schone jonge dochter in alle landpalen van Israël; en zij vonden Abisag, een Sunamietische, en brachten ze tot de koning. 4 En de jonge dochter was bovenmate schoon, en koesterde de koning, en diende hem; doch de koning bekende ze niet. 5 Adonia nu, de zoon van Haggith, verhief zich, zeggende: Ik zal koning zijn; en hij bereidde zich wagenen en ruiters, en vijftig mannen, lopende voor zijn aangezicht. 6 En zijn vader had hem niet bedroefd van zijn dagen, zeggende: Waarom hebt gij also gedaan? En ook was hij zeer schoon van gedaante, en Haggith had hem gebaard na Absalom. 7 En zijn raadslieden waren met Joab, de zoon van Zeruja, en met Abjathar, de priester; die hielpen, volgende Adonia. 8 Maar Zadok, de priester, en Benaja, de zoon van Jojada, en Nathan, de profeet, en Simei, en Rei, en de helden, die David had, waren met Adonia niet. 9 En Adonia slachtte schapen en runderen, en gemest vee bij de steen Zoheleth, die bij de fontein Rogel is; en noodde al zijn broederen, de zonen des konings, en alle mannen van Juda, des konings knechten. 10 Maar Nathan, de profeet, en Benaja, en de helden, en Salomo, zijn broeder, noodde hij niet.

11 Toen sprak Nathan tot Bathseba, de moeder van Salomo, zeggende: Hebt gij niet gehoord, dat Adonia, de zoon van Haggith, koning is? En onze heer David weet dat niet. 12 Nu dan, kom, laat mij u toch een raad geven, dat gij uw ziel en de ziel van uw zoon Salomo redt. 13 Ga heen, en treed in tot de koning David, en zeg tot hem: Hebt gij niet, mijn heer koning, uw dienstmaagd gezworen, zeggende: Voorzeker, uw zoon Salomo zal na mij koning zijn, en hij zal op mijn troon zitten! Waarom dan is Adonia koning? 14 Zie, als gij daar nog met de koning spreken zult, zo zal ik na u inkomen, en zal uw woorden vervullen. 15 En Bathseba ging in tot de koning in de binnenkamer; doch de koning was zeer oud, en Abisag, de Sunamietische, diende de koning. 16 En Bathseba neigde het hoofd en boog zich neder voor de koning; en de koning zeide: Wat is u? 17 En zij zeide tot hem: Mijn heer! gij hebt uw dienstmaagd bij de HEERE, uw God, gezworen: Voorzeker Salomo, uw zoon, zal na mij koning zijn, en hij zal op mijn troon zitten! 18 En nu zie, Adonia is koning; en nu, mijn heer koning, gij weet het niet. 19 En hij heeft ossen, en gemest vee, en schapen in menigte geslacht, en genood al de zonen des konings, en Abjathar, de priester, en Joab, de krijgsoverste, maar uw knecht Salomo heeft hij niet genood. 20 Maar gij, mijn heer koning, de ogen van het ganse Israël zijn op u, dat gij hun zoudt te kennen geven, wie op de troon van mijn heer de koning na hem zitten zal. 21 Anders zal het geschieden, als mijn heer de koning met zijn vaderen zal ontslapen zijn, dat ik en mijn zoon Salomo als zondaars zullen zijn. 22 En ziet, zij sprak nog met de koning, als de profeet Nathan inkwam. 23 En zij gaven de koning te kennen, zeggende: Zie, de profeet Nathan is daar; en hij kwam voor het aangezicht des konings, en boog zich voor de koning op zijn aangezicht ter aarde. 24 En Nathan zeide: Mijn heer koning! hebt gij gezegd: Adonia zal na mij koning zijn, en hij zal op mijn troon zitten? 25 Want hij is heden afgegaan, en heeft geslacht ossen, en gemest vee, en schapen in menigte, en heeft genood al de zonen des konings, en de oversten des heirs, en Abjathar, de priester; en zie, zij eten, en drinken voor zijn aangezicht, en zeggen: De koning Adonia leve! 26 Maar mij, die uw knecht ben, en Zadok, de priester, en Benaja, de zoon van Jojada, en Salomo, uw knecht, heeft hij niet genood. 27 Is deze zaak van mijn heer de koning geschied? En hebt gij uw knecht niet bekend gemaakt, wie op de troon van mijn heer de koning na hem zitten zou? 28 En de koning David antwoordde en zeide: Roept mij Bathseba; en zij kwam voor het aangezicht des konings, en stond voor het aangezicht des konings. 29 Toen zwoer de koning, en zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, die mijn ziel uit allen nood

verlost heeft; 30 Voorzeker, gelijk als ik u gezworen heb bij de HEERE, de God Israëls, zeggende: Voorzeker zal uw zoon Salomo na mij koning zijn, en zal op mijn troon in mijn plaats zitten; voorzeker, also zal ik te dezen zelfden dage doen. 31 Toen neigde zich Bathseba met het aangezicht ter aarde, en boog zich neder voor de koning, en zeide: Mijn heer de koning David leve in eeuwigheid! 32 En de koning David zeide: Roep mij Zadok, de priester, en Nathan, de profeet, en Benaja, de zoon van Jojada; en zij kwamen voor het aangezicht des konings. 33 En de koning zeide tot hen: Neemt met u de knechten uws heren, en doet mijn zoon Salomo rijden op de muilezelin, die voor mij is; en voert hem af naar Gihon. 34 En dat Zadok, de priester, met Nathan, de profeet, hem aldaar tot koning over Israël zalven. Daarna zult gij met de bazuin blazen, en zeggen: De koning Salomo leve! 35 Dan zult gij achter hem optrekken, en hij zal komen, en zal op mijn troon zitten, en hij zal koning zijn in mijn plaats; want ik heb geboden, dat hij een voorganger zou zijn over Israël en over Juda. 36 Toen antwoordde Benaja, de zoon van Jojada, de koning, en zeide: Amen; also zegge de HEERE, de God van mijn heer de koning! 37 Gelijk als de HEERE met mijn heer de koning geweest is, also zij Hij met Salomo; en Hij make zijn troon groter dan de troon van mijn heer de koning David! 38 Toen ging Zadok, de priester, af, met Nathan, de profeet, en Benaja, de zoon van Jojada, en de Krethi en de Plethi, en zij deden Salomo rijden op de muilezelin van de koning David, en geleidden hem naar Gihon. 39 En Zadok, de priester, nam de oliehoorn uit de tent, en zalfde Salomo; en zij bliezen met de bazuin, en al het volk zeide: De koning Salomo leve! 40 En al het volk kwam op achter hem, en het volk pijpte met pijpen, en verblijdde zich met grote blijdschap, zodat de aarde van hun geluid spleet. 41 En Adonia hoorde het, en al de genoden, die met hem waren, die nu geeindigd hadden te eten; ook hoorde Joab het geluid der bazuinen, en zeide: Waarom is het geroep dier stad, die in roer is? 42 Als hij nog sprak, ziet, zo kwam Jonathan, de zoon van Abjathar, de priester; en Adonia zeide: Kom in, want gij zijt een kloek man, en zult het goede boodschappen. 43 En Jonathan antwoordde en zeide tot Adonia: Ja, maar onze heer, de koning David, heeft Salomo tot koning gemaakt. 44 En de koning heeft met hem gezonden Zadok, de priester, en Nathan, de profeet, en Benaja, de zoon van Jojada, en de Krethi en de Plethi; en zij hebben hem doen rijden op de muilezelin des konings. 45 Daartoe hebben hem Zadok, de priester, en Nathan, de profeet, in Gihon tot koning gezalfd, en zijn van daar blijde opgetogen, zodat de stad in roer is; dat is het geroep, dat gij gehoord hebt. 46 En ook zit Salomo op de troon des koninkrijks. 47 Zo zijn ook de knechten des konings gekomen, om onzen heer, de koning David, te zegenen, zeggende: Uw God make de naam van Salomo beter dan uw naam, en make zijn troon groter dan uw troon; en de koning heeft aangebeden op de slaapstede. 48 Ja, ook heeft de koning aldus gezegd: Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, Die heden gegeven heeft een, zittende op mijn troon, dat het mijn ogen gezien hebben!

49 Toen verschrkten en stonden op al de genoden, die bij Adonia waren, en gingen een iegelijk zijns weegs. 50 Doch Adonia vreesde voor Salomo, en hij stond op, en ging heen, en vatte de hoornen des altaars. 51 En men maakte Salomo bekend, zeggende: Zie, Adonia vreest de koning Salomo, want zie, hij heeft de hoornen des altaars gevat, zeggende: Dat de koning Salomo mij als heden zwerd, dat hij zijn knecht met het zwaard niet doden zal! 52 En Salomo zeide: Indien hij een vroom man zal zijn, daar zal niet van zijn haar op de aarde vallen; maar indien in hem kwaad bevonden zal worden, zo zal hij sterven. 53 En de koning Salomo zond heen, en zij deden hem afgaan van het altaar; en hij kwam, en boog zich neder voor de koning Salomo. En Salomo zeide tot hem: Ga heen naar uw huis.

In dit hoofdstuk zien wij:

I. Dat Davids gezondheid afneemt, vers 1-4.

II. Adonia streeft naar de regering, en onthaalt zijn partij, teneinde er toe te geraken, vers 5-10.

III. Nathan en Bathseba weten te bewerken dat de opvolging aan Salomo wordt verzekerd, en verkrijgen een order hiervoor van David vers 11-31.

IV. Salomo's zalving dientengevolge en de vreugde des volks hierover, vers 32-40.

V. Dit maakt voorgoed een einde aan Adonia's overweldiging, en verstroot zijn partij, vers 41-49.

VI. Salomo ontslaat Adonia op voorwaarde, dat hij zich verder goed zal gedragen, vers 50-53.

1 Koningen 1:1-4

In het laatste hoofdstuk van het vorige boek zagen wij, hoe David door de grote genade Gods aan het zwaard van de verderfengel was ontkomen, maar onze uitreddingen van gevaren en krankheden zijn slechts uitstel, als de kaars niet wordt uitgeblazen dan zal zij vanzelf uitbranden. Nu zien wij David verminderen onder de zwakheid en gebreken van de ouderdom en aan de poorten des doods gekomen. Die uit de kuil opkomt, zal in de strik gevangen worden, en op de een of andere wijze moeten wij allen sterven.

1. Het zou iemand gesmart hebben David zo zwak te zien. Hij was oud, en de natuurlijke warmte van zijn lichaam was zo verminderd, dat geen kleren hem warm konden houden, vers 1. David is een kloekmoedig, werkzaam man geweest en een man van zaken, en zeer heftig heeft de vlam altijd gebrand in zijn borst, maar nu is zijn bloed verkild, hij moet het bed houden, maar kan er geen warmte verkrijgen. Hij was nu zeventig jaren oud. Op die leeftijd zijn velen even levendig en geschikt voor zaken als ooit tevoren, maar David werd nu gekastijd voor zijn vroegere zonden, inzonderheid die in de zaak van Uria, hij had ook veel ongemakken en ontberingen verduurd in zijn leven, in zijn jeugd had hij die niet geteld, maar nu in zijn ouderdom leed hij er door. De sterke beroeme zich niet in zijn sterkheid, die spoedig verzwakt kan worden door ziekte, of tenminste verzwakt zal worden door ouderdom. Laat jonge lieden hun Schepper gedenken in de dagen hunner jongelingschap eer dat de kwade dagen komen. Laat ons wat onze hand te doen vindt voor God, en onze ziel, en ons geslacht, doen met al onze macht want de nacht komt, de nacht van de ouderdom, waarin niemand werken kan, en als onze kracht vergaan is, dan zal het ons een troost wezen te kunnen denken, dat wij haar goed besteed hebben.

2. Het zou iemand leed gedaan hebben zijn geneesheren zo zwak en onbekwaam te zien, dat zij geen andere middelen wisten om hem verlichting te bezorgen dan die uitwendig toegepast moesten worden. Geen hartsterkingen, geen verwarmende dranken schreven zij hem voor, maar:

a. Zij dekten hem met kleren, die, waar innerlijke warmte is, haar binnen zullen houden, en haar aldus vermeerderen maar waar zij niet is haar niet kunnen mededelen, neen, al waren het ook koninklijke kleren. Elihu vindt het moeilijk te verstaan hoe "onze kleren warm op ons worden," Job 37:17, maar als God Zijn zegen onthoudt, dan "kleden de mensen zich, maar niet tot hun verwarming," Haggaï 1:6. David werd er niet warm door.

b. Zij schreven dwaselijk een nieuw huwelijk voor aan iemand, die zich veeleer voor zijn graf had te bereiden dan voor een bruiloft, vers 2 4. Maar zij wisten wat hun eigen bederf zou strelen, en waren misschien maar al te bereid om, onder schijn van met zijn gezondheid te rade te gaan, het zijne te bevredigen. In een zaak van die aard hadden zijn profeten geraadpleegd moeten worden, zowel als zijn geneesmeesters. Het kon echter in die tijd verontschuldigd worden, toen zelfs Godvruchtige mannen in hun onwetendheid zich veroorloofden veel vrouwen te hebben. Wij hebben nu Christus alzo niet geleerd, ons is geleerd, dat een man één vrouw moet hebben, Mattheüs 19:5. En voorts, dat "het een mens goed is geen vrouw aan te raken," 1 Corinthiers 7:1.

Dat Abisag aan David gehuwd was eer zij bij hem lag, en dat zij zijn bijwif was blijkt hieruit, dat het aan Adonia tot een grote misdaad werd aangerekend, dat hij haar na de dood zijns vaders begeerde te huwen, Hoofdstuk 2:22.

1. Koningen 1:5-10

David was zeer beproefd in zijn kinderen, Amnon en Absalom zijn beide zijn verdriet geweest, de een, zijn eerstgeborene de andere zijn derde, 2 Samuël 3:2, 3. In zijn tweede die hij bij Abigaïl had, heeft hij misschien wel vertroosting gesmaakt. Zijn vierde was Adonia 2

Samuël 3:4, hij was een dergenen die te Hebron geboren waren. Tot nu toe hadden wij nog niets van hem gehoord, en hier wordt ons gezegd dat hij een schoon man was, en dat hij in leeftijd na Absalom kwam, wiens aard en gezindheid hij ook zeer nabij kwam, en dat hij in zijns vaders ogen een juweel was, maar nu een doorn was.

I. Zijn vader had een lieveling van hem gemaakt, vers 6. Hij had hem nooit bedroefd van zijn dagen. Er wordt niet gezegd dat hij zijn vader nooit bedroefd had, waarschijnlijk heeft hij dit dikwijls gedaan, en heeft zijn vader in het verborgene verdriet gehad van zijn wangedrag en het voor God betreurd, maar zijn vader heeft hem niet bedroefd, hetzij door hem tegen te staan in zijn neigingen of hem iets te weigeren, dat hij begeerde, of door hem rekenschap te vragen van hetgeen hij gedaan had, of waar hij geweest was, of door hem bij zijn werk, zijn zaken te houden, of hem te bestraffen voor hetgeen hij gezien en gehoord of verkeerd gedaan had, nooit heeft hij tot hem gezegd: Waarom hebt gij also gedaan omdat hij zag dat hij dit niet kon dragen zonder er door verbitterd te worden. Het was de schuld van de zoon, dat hij geen bestraffing kon verdragen, en haar als een belediging opnam, waardoor hij er het voordeel, de weldaad van verloor. En het was de schuld des vaders, dat hij hem, wijl hij zag dat het hem mishaaide, niet heeft bestraft, en nu moest hij rechtvaardig lijden voor zijn toegeven aan hem. Zij, die hun zonen meer eren dan God, dat diegenen doen, die hen niet onder goede tucht houden, verbeuren de eer, die zij van hun zonen konden verwachten.

II. Hij, van zijn zijde, maakte zijn vader tot een zot. Omdat hij oud en bedlegerig was, dacht hij dat er geen acht op hem behoefde geslagen te worden, en daarom verhief hij zich, zeggende: ik zal koning zijn, vers 5. Kinderen, aan wie altijd werd toegegeven, komen er toe om trots en eerezuchtig te zijn, en dat is het verderf van veel jonge lieden. Het middel om hen nederig te houden is hen naar beneden te houden, hen kort te houden. Let op de onbeschaamdheid van Adonia: 1. Hij beschouwt de dagen van rouw over zijn vader als zeer nabij, en daarom bereidt hij zich om hem op te volgen, hoewel hij wist dat beide door de aanwijzing van God en van David Salomo de man moest wezen, want dit was door David zelf openlijk bekendgemaakt, en de opvolging was als het ware door een acte van het parlement, geregeld ingevolge het bevel van God, 1 Kronieken 22:9, 23:1. Dit erfrecht trachtte Adonia met geweld te vernietigen, in minachting beide van God en van zijn vader. Zo wordt ook het koninkrijk van Christus tegengestaan, en er zijn van de zodanigen, die zeggen: "Wij willen niet dat deze koning over ons zij".

2. Hij beschouwt zijn vader als door ouderdom ongeschikt geworden voor de regering, en daarom wil hij zich maar terstond in het bezit stellen van de troon. Hij kan niet wachten totdat zijn vader het hoofd neergelegd heeft, thans reeds moet gezegd worden: Adonia is koning, vers 18 en de koning Adonia leve! vers 25. Zijn vader is niet geschikt om te regeren, want hij is oud, en ook Salomo niet, want hij is jong en nog niet rijp er voor. En daarom zal Adonia de regering maar op zich nemen. Het toont een zeer lage en goddeloze gezindheid in kinderen, om hun ouders te beledigen omdat zij oud zijn of vanwege de gebreken van hun ouderdom. Ingevolge van dit zijn eerezuchtig vooruitzicht: a. Nam hij een groot gevolg, vers 5, wagens en ruiters, zowel tot staatsie als voor machtsbetoon, om hem te vergezellen, te dienen en voor hem te strijden.

b. Hij wist tot zijn zijde over te halen geen minderen dan Joab de krijgsoverste, en Abjathar, de hogepriester, vers 7. Het is niet vreemd dat hij hen voor zich trachtte te winnen, die door hun invloed in de kerk en in het leger in staat waren hem van grote dienst te zijn, maar wel kunnen wij ons verwonderd afvragen door welke kunstenarijen zij er toe gebracht werden hem te volgen en te helpen. Het waren bejaarde mannen, die aan David trouw zijn geweest in

de hachelijkste en moeilijkste tijden, mannen van verstand en ervaring, die zich, naar men zou denken, niet zo maar door flikflooiërijen zouden laten bepraten. Zij konden er geen voordeel voor henzelf van hopen, want beiden hadden het hoogste ambt, dat voor hen openstond, en waren er in bevestigd. Het kon hun niet onbekend zijn dat het erfrecht van de kroon op Salomo was vastgesteld, en het was niet in hun macht dit te veranderen, het was dus in hun belang hem te verplichten. Maar God heeft hen in deze zaak aan henzelf overgelaten, misschien wel om henzelf te straffen voor een vroeger wangedrag, hen te kastijden met een roede, die zij zelf gemaakt hebben. In vers 8 wordt ons gezegd wie van zo'n beproefde trouw waren aan David, dat Adonia de stoutheid niet had om het hun ook maar voor te stellen om hem te volgen: Zadok, Benaja en Nathan. Een man, die bewijzen heeft gegeven van zijn standvastig aankleven van hetgeen goed is, zal niet gevraagd worden om te doen wat slecht is.

c. Hij bereidde een groot feestmaal, vers 9, bij de fontein Rogel, niet ver van Jeruzalem, zijn gasten waren de zonen des konings en de dienaren des konings, die hij onthaalde en vleide om hen tot zijn partij over te halen-maar Salomo was niet genodigd, hetzij omdat hij hem verachtte of omdat hij aan hem wanhoopde, vers 10. Zij, die hun buik dienen en de belangen willen voorstaan van hen, die hen onthalen, aan welke zijde zij ook zijn, zullen een gemakkelijke prooi wezen voor verleiders, Romeinen 16:18. Sommigen denken dat Adonia deze schapen en ossen en gemest vee slachtte tot offeranden en dat het een Godsdienstig feestmaal was, hetwelk hij aanrichtte, zijn overweldiging beginnende met een vertoon van vroomheid zoals Absalom onder schijn van een gelofte te betalen, 2 Samuël 15:7, hetgeen hij onder meer schijn van waarheid doen kon, nu hij de hogepriester zelf aan zijn zijde had. Het is te betreuren dat er ooit aanleiding gegeven werd om te zeggen: "In nomine Domine incipit omne malum- In de naam des Heeren begint alle kwaad," en dat oefeningen van de Godsvrucht tot dekmantel dienden van onrechtvaardige handelingen. Koningen 1:11-31 Wij hebben hier de krachtdadige pogingen, gedaan door Nathan en Bathseba om de bekrachtiging te verkrijgen van Salomo's opvolging, en de overweldiging van Adonia teniet te doen.

1. David zelf wist niet wat er gaande was. Ongehoorzame kinderen denken dat het volkomen goed met hen gaat, zo zij slechts hun goede bejaarde ouders onbekend kunnen houden met hun slechte handelingen, maar het gevleugelde zou het woord te kennen geven.

2. Bathseba leefde in afzondering en wist er niets van voordat Nathan het haar mededeelde. Velen gaan troostrijk door deze wereld, die er weinig van weten hoe het in de wereld toegaat.

3. Salomo heeft er waarschijnlijk wel van geweten, maar was als een dove, hij hoorde niet. Hoewel hij zijn jaren had, en wijsheid had boven zijn jaren, zien wij toch niet dat hij iets doet, om Adonia tegenstand te bieden, hij hield zich rustig en kalm, en liet het aan God en zijn vrienden over om de zaak in orde te brengen. Vandaar dat David in zijn Psalm voor Salomo opmerkt, dat terwijl de mensen, die de wereld najagen, tevergeefs vroeg opstaan en laat opblijven, God geeft Zijn beminden, (Zijn Jedidjah's) slaap, geeft hun rustig te zijn en hun doel te bereiken zonder beroering of onrust, Psalm 127:1, 2. Hoe wordt dan nu het plan ten uitvoer gebracht?

I. De profeet Nathan doet Bathseba opschrikken door haar met de zaak bekend te maken, en geeft haar het middel aan de hand om een order van de koning te verkrijging ter bevestiging van Salomo's recht op de troon. Hij stelde groot belang in de zaak, omdat hij Gods wil hieromtrent kende, en de belangen van David en Israël, het was door hem, dat God Salomo Jedidjah had genoemd, 2 Samuël 12:25, daarom kon hij niet stil toezien dat de troon overweldigd werd, waarop Salomo, naar hij wist, recht had door de wil van Hem van wie de

verhoging komt. Als onmiddellijk door de hemel over kronen wordt beschikt, dan is het niet te verwonderen dat profeten er zoveel belang in stellen en gebruikt werden voor die zaak, maar thans, nu de gewone voorzienigheid de zaken bestuurt van het koninkrijk van de mensen, Daniel 4:32, moet de ondergeschikte werkzaamheid desbetreffende overgelaten worden aan gewone personen, en moeten de profeten er zich niet mee inlaten, maar zich bepalen bij de zaken van het koninkrijk Gods onder de mensen. Nathan wendt zich tot Bathseba, daar Salomo's belangen haar het meest ter harte gingen, en zij het gemakkelijkst toegang tot David kon krijgen. Hij maakte haar bekend met Adonia's onderneming, vers 11, en dat David er zijn toestemming niet voor gegeven had, ja er niet eens kennis van droeg. Hij stelt haar voor ogen dat Salomo niet slechts gevaar liep de kroon te verliezen, maar dat hij, en ook zij, in gevaar waren hun leven te verliezen indien Adonia de bovenhand behield. Voor een ootmoedig hart kan een kroon wel een onverschillige zaak zijn, maar de wet van het zelfbehoud, evenals het zesde gebod, gebiedt ons alle mogelijke pogingen aan te wenden om ons eigen en anderer leven te beveiligen.

Nu dan, zegt Nathan laat mij u toch een raad geven dat gij uw ziel en de ziel van uw zoon Salomo dat is: uw beider leven, redt, vers 12. Zodanig is ook de raad, die Christus' dienstknechten ons geven in Zijn naam, namelijk wel toe te zien, niet alleen dat niemand onze kroon neme, Openbaring 3:11, maar dat wij ons leven behouden, namelijk het leven van onze ziel. Hij zegt haar tot de koning te gaan, vers 13, om hem te herinneren aan zijn woord en zijn eed, dat Salomo zijn opvolger zijn zal, en hem op de nederigste wijze te vragen: Waarom dan is Adonia koning? Hij dacht dat David niet zo oud en koud was, of dit zou hem warm maken. Het geweten en een gevoel van eer zullen leven in hem brengen bij een gelegenheid als deze, en hij belooft haar dat, terwijl zij nog met de koning zou spreken over deze zaak, hij komen zal om haar te ondersteunen en haar woorden bevestigen, vers 14. De koning zou hierin een leiding zien van de voorzienigheid Gods, hij was iemand, die placht daarop acht te geven 1 Samuël 25:32, 33.

II. Overeenkomstig deze raad gaat Bathseba terstond tot de koning met dezelfde boodschap, waarmee Esther tot koning Ahasveros is gegaan, namelijk met de bede om haar leven. Zij behoefde niet, zoals Esther, te wachten tot zij geroepen werd, zij wist dat zij te allen tijde welkom zou zijn, maar er wordt opgemerkt dat, toen zij de koning bezocht, Abisag hem diende, vers 15, en dat Bathseba er noch op hem, noch op haar, misnoegd om was. En ook dat zij het hoofd neigde en zich neerboog voor de koning, vers 16, ten teken van haar eerbied voor hem, beide als haar vorst en haar echtgenoot, zo'n ware dochter was zij van Sara, die Abraham gehoorzaamde en hem haar heer noemde. Zij, die bij hun meerderen gunst wensen te vinden, moeten hun eerbied betonen en hun gehoorzaam zijn, van wie zij vriendelijkheid wensen te ontvangen. Haar toespraak tot de koning bij deze gelegenheid is zeer bescheiden.

1. Zij herinnert hem aan de belofte, die hij haar gedaan had en met een plechtige eed had bevestigd, dat Salomo hem zou opvolgen, vers 17. Zij wist hoe zo'n nauwgezet man als David was, zich hierdoor gebonden zou achten.

2. Zij geeft hem kennis van Adonia's aanslag, waarvan hij nog niets wist, vers 18. "Adonia regeert, voor het ogenblik in mededinging met u, en in tegenspraak met u voor de toekomst. Het is niet uw schuld, want gij wist het niet, maar nu gij het weet, zult gij ingevolge uw belofte zorg dragen, om er een einde aan te maken." Zij zegt hem wie zijn gasten waren, en wie tot zijn partij behoren, maar uw knecht Salomo heeft hij niet genood hetgeen duidelijk aantoonde dat hij hem als zijn mededinger beschouwt, en hem zoekt te ondermijnen, vers 19. Het was geen vergissing geen voorbijzien, maar minachting van de acte van opvolging, dat Salomo aldus veronachtzaamd werd.

3. Zij voert aan dat het in zijn macht is, om dit kwaad teniet te doen, vers 20. De ogen van geheel Israël zijn op u, niet alleen als een koning, (want wij kunnen niet onderstellen dat een vorst het recht heeft zijn onderdanen bij uiterste wil te vermaken aan wie hij wil, alsof zij zijn have en goed waren) maar als een profeet, geheel Israël wist dat David niet alleen zelf de gezalfde was van de God Jakobs, maar dat de Geest des Heeren door hem sprak, 2 Samuël 23:1, 2, en daarom, wachtende en vertrouwende op een Goddelijke aanwijzing voor een zaak van zoveel gewicht, zal Davids woord een Godsspraak en een wet voor hen zijn, dit verwachten zij dus, zegt Bathseba, en het zal een einde maken aan alle twist, en Adonia's pretenties de bodem inslaan. "Een Goddelijke spreuk is op de lippen des konings," Spreuken 16:10. Alle macht en invloed, die de mensen hebben, behoren zij te gebruiken ter bevordering en bewaring van het koningschap van de Messias, waarvan Salomo's koninkrijk een type is geweest.

4. Zij toont hem het dreigend gevaar, waaraan zij en haar zoon zullen blootgesteld zijn, indien deze zaak niet nog bij Davids leven geregeld werd, vers 21. Indien Adonia de overhand heeft, hetgeen wel waarschijnlijk is, daar hij Joab, de krijgsoverste, en Abjathar, de hogepriester, aan zijn zijde heeft, dan zullen Salomo en al zijn vrienden beschouwd worden als verraders, en als zodanigen worden behandeld, overweldigers zijn zeer wreed. Als Adonia op de troon ware gekomen hij zou met Salomo niet zo billijk gehandeld hebben als Salomo met hem gehandeld heeft. Diegenen bevinden zich in zeer groot gevaar, die hen in de weg staan, die zich met geweld ergens een toegang willen verschaffen.

III. Volgens zijn belofte is Nathan de profeet, intijds gekomen om haar te steunen, terwijl zij nog sprak en eer de koning haar geantwoord had. Want als hij alleen Bathseba's voorstelling van de zaak gehoord had, dan zou zijn antwoord misschien ontwijkend zijn geweest, hij zou misschien gezegd hebben dat hij er over zou denken, maar uit de mond van twee getuigen, twee zodanige getuigen, zal het woord bestaan, en nu zal hij terstond stellige orders geven. De koning wordt gezegd dat Nathan, de profeet, gekomen is. Nathan is er zeker van de koning altijd welkom te wezen, inzonderheid als hij zich niet wel gevoelt, of over gewichtige zaken heeft te denken, want in zo'n geval zal een profeet hem zeer van dienst wezen. Nathan weet dat hij eer moet geven aan wie eer toekomt, en daarom betoont hij de koning dezelfde eerbied nu hij hem ziek te bed vindt, als hij hem betoond zou hebben, indien hij hem zittende op zijn troon had gevonden, hij boog zich voor de koning op zijn aangezicht ter aarde, vers 23. Hij spreekt meer openlijk en vrijmoedig met de koning dan Bathseba hetgeen strookte met zijn hoedanigheid als profeet, en noodzakelijk was vanwege de kwijnende toestand des konings, waaruit hij opgewekt moest worden.

1. Hij geeft dezelfde voorstelling van Adonia's aanslag als Bathseba, vers 25, 26, er bij voegende, dat zijn partij reeds tot zo'n hoogte van aanmatiging was gekomen, dat zij riepen: Leve koning Adonia! alsof koning David reeds dood was, en hij maakt ook de opmerking, dat zij hem niet op hun feestmaal hadden genodigd. mij, die uw knecht ben, heeft hij niet genood, waarmee zij te kennen gaven dat zij besloten waren met God noch met David te rade te gaan in die zaak, want Nathan was een "secretioribus conciliis-innig bekend en vertrouwd met beider wil en bedoeling."
2. Hij doet David opmerken van hoeveel belang het voor hem was, om duidelijk aan te tonen dat hij er de hand niet in heeft gehad. Hebt gij gezegd: Adonia zal na mij koning zijn? vers 24, en wederom, vers 27: is deze zaak van mijn heer de koning geschied? Zo ja, dan is hij niet zo getrouw aan Gods woord en zijn eigen woord, als wij van hem geloofden, zo neen, dan is het hoog tijd, dat wij getuigen tegen de overweldiging, en

verklaren dat Salomo zijn opvolger zal zijn. Indien ja, waarom is Nathan, die niet slechts in het algemeen des konings vertrouweling is, maar inzonderheid betrokken is bij deze zaak, daar hij gebruikt werd om aan David Gods wil bekend te maken nopens de opvolging, er niet van verwittigd? Maar indien mijn heer de koning niets weet van de zaak (en voorzeker is dit het geval) aan welke vermetele onbeschaamdheid hebben Adonia en zijn partij zich dan niet schuldig gemaakt!" Aldus poogt hij des konings toorn tegen hen op te wekken, opdat hij te krachtiger zal handelen ter ondersteuning van Salomo's belangen. Godvruchtige mensen zouden hun plicht doen, indien zij er aan herinnerd en er toe opgewekt werden, en als hun gezegd werd, hoe nodig het is dat zij handelend optreden, en zij, die dit doen, bewijzen hun werkelijk een vriendendienst, zoals Nathan die hier aan David heeft bewezen.

IV. Hierop heeft David plechtig verklaard dat hij vast en onwankelbaar bleef bij zijn vorig besluit, dat Salomo zijn opvolger zal zijn. Bathseba wordt binnengeroepen, vers 28, en aan haar, als handelende voor en ten behoeve van haar zoon, geeft de koning opnieuw deze verzekering.

1. Hij herhaalt zijn vorige belofte en zijn eed, erkent dat hij haar gezworen heeft bij de Heere, de Gods Israëls. dat Salomo na hem koning zal zijn, vers 30. Hoewel hij oud is, en zijn geheugen hem begint te falen, herinnert hij zich dit toch. Een eed is zo iets heiligs, dat de verplichting, die hij oplegt, niet verbroken kan worden, en zo iets plechtigs dat, naar men zou denken, de indruk er van niet uitgewist kan worden.

2. Hij bekrachtigt hem met een nieuwe eed, omdat de gelegenheid hem eiste. Zo waarachtig als de Heere leeft, die mijn ziel uit alle nood verlost heeft-voorzeker, also zal ik te deze zelfde dage doen, zonder twisting en zonder uitstel. Deze eedsformule scheen toen bij plechtige gelegenheden in gebruik te zijn geweest, want wij vinden haar in 2 Samuël 4:9. En er is een dankbare erkentenis in opgesloten van Gods goedheid jegens hem, door hem veilig heen te brengen door al de moeilijkheden en gevaren op zijn weg, en waarvan hij nu melding maakt tot eer van God, zoals Jakob toen hij op zijn sterfbed lag, Genesis 48:16, aldus uit zijn eigen ervaring zijn zegel er op zettende, dat het waar was wat de Heere door hem gesproken heeft, Psalm 34:23. "De Heere verlost de ziel van Zijn knechten." Stervende heiligen behoren getuigen te zijn voor God en van Hem te spreken zoals zij Hem gevonden hebben. Misschien spreekt hij bij deze gelegenheid aldus ter aanmoediging van zijn zoon en opvolger, om in de benauwdheid, waarin ook hij komen kan, op God te vertrouwen.

Bathseba ontvangt deze verzekeringen, vers 31,.

a. Met grote eerbied voor de persoon des konings. Zij neigde zich met het aangezicht ter aarde voor de koning, terwijl Adonia en zijn partij hem beledigen.

b. Met hartelijke goede wensen voor de goede gezondheid des konings, mijn heer de koning David leve. Zo ver was het van haar te denken dat hij te lang leefde, dat zij bad dat hij voor eeuwig mocht leven, indien dat mogelijk ware, om de kroon, die hij droeg te versieren, en een zegen te wezen voor zijn volk. Wij moeten vurig begeren, dat het leven van nuttige mensen verlengd moge worden, hoezeer daar ook het uitstel van voordeel voor ons het gevolg van moge wezen.

1. Koningen 1:32-40

Wij zien hier hoe David afdoend heeft zorggedragen, zowel om Salomo's recht te verzekeren, als de openbare vrede te bewaren, door Adonia's plan in de geboorte te smoren. Merk op: I. De uitdrukkelijke orders, die hij gaf om Salomo tot koning uit te roepen. De personen, aan wie hij deze belangrijke zaak opdroeg, waren Zadok, Nathan en Benaja, mannen van kracht

en invloed, in wie David altijd vertrouwen had gesteld, en die hij getrouw aan zich had bevonden, maar die Adonia in zijn uitnodigingen was voorbijgegaan, vers 10. David beveelt hen om Salomo terstond met alle mogelijke plechtigheid tot koning uit te roepen. Zij moeten de knechten huns heren medenemen, de lijfwacht en al de dienaren van het huis, zij moeten Salomo op de muilezelen zetten, waarop de koning placht te rijden, want hij hield niet zulke paardenstallen als zijn zoon later gehouden heeft, hij zegt hun waar zij moeten heengaan, vers 33, en wat zij moeten doen, vers 34.

1. Zadok en Nathan, de twee kerkelijke personen, moeten hem in de naam van God tot koning zalven, want hij was wel niet de eerste van zijn geslacht, zoals Saul en David geweest zijn, maar hij was een jongere zoon, werd koning door Goddelijk bestel, en zijn recht werd betwist, waardoor het noodzakelijk werd dat het aldus geregeld en vastgesteld zou worden. Deze zalving was een type van de verordening van de Messias, de Christus, de Gezalfde, op wie de Geest, deze olie van de vreugde, zonder mate was uitgestort, Hebr. 1:9, Psalm 89:21. En alle ware Christenen, erfgenamen zijnde des koninkrijks, Jakobus 2:5, ontvangen de zalving van Hem, 1 Johannes 2:27.

2. Aan de grootwaardigheidsbekleders, burgerlijke en militaire, wordt bevel gegeven dit ter algemene kennis te brengen, en uitdrukking te geven aan de openbare blijdschap bij deze gelegenheid door bazuïngeschal, waarmee, volgens de wet van Mozes, grote plechtigheden opgeluisterd moesten worden, en daarmee moest het gejuich des volks zich paren: "De koning Salomo leve, hij zij voorspoedig, zijn koninkrijk worde bevestigd en bestendig, hij hebbe er lang het bezit en genot van, dat was nopens hem beloofd, Psalm 72:15. Hij zal leven." 3. Zij moeten hem statig naar de stad Davids terugbrengen, en hij moet op de troon zijns vaders zitten, als zijn plaatsbekleder nu, of zijn onderkoning, om gedurende zijn zwakheid de openbare zaken af te doen, en zijn opvolger zijn na zijn dood, hij zal koning zijn in mijn plaats. Het zal voor David zelf en voor alle belanghebbenden een grote voldoening zijn als dit onmiddellijk gedaan wordt, opdat er bij het overlijden des konings geen twist zij, en geen beroering, en geen stoornis in de openbare zaken. Het was verre van David om zijn opvolger de eer te misgunnen, om reeds bij zijn leven als zodanig op te treden, maar hij was misschien op zijn ziekbed zo verdiept in oefeningen van de Godsvrucht, dat, zo hij er niet door anderen aan herinnerd ware geworden, dit grote en goede werk, dat zo nodig was voor de openbare rust, ongedaan ware gebleven.

II. De grote tevredenheid, die Benaja, in naam van de overigen, met deze orders te kennen gaf. De koning zei: "Salomo zal voor mij en na mij koning zijn", "Amen", zegt Benaja van harte, "wat de koning zegt, zeggen wij, wij zijn zeer tevreden, zeer ingenomen met die benoeming, wij stemmen in met die keus, wij geven "nemine contradicente, eenparig," onze stem aan Salomo, en daar wij niets tot stand kunnen brengen en nog veel minder bevestigen, zonder de medewerking van de gunstige voorzienigheid Gods: alzo zegge de Heere, de God van mijn heer de koning, dit ook". Dit is de taal zijns geloofs in die belofte van God, waarop Salomo's regering gegrond was. Als wij spreken zoals God spreekt in Zijn woord, dan kunnen wij hopen dat Hij door Zijn voorzienigheid zal spreken zoals wij spreken. Hieraan voegt hij een gebed toe voor Salomo, vers 37, dat God met hem zal wezen, zoals Hij met David geweest is, en zijn troon groter zal maken. Hij wist dat David niet een dergenen was die aan hun kinderen hun grootheid benijden, en dat hij daarom niet ontrust zou worden door dit gebed noch het als een belediging zou opnemen, maar er van harte Amen op zou zeggen. De wijste en beste mens ter wereld begeert, dat zijn kinderen wijzer en beter zullen wezen dan hij, want hij wenst dat hijzelf wijzer en beter ware dan hij is, en wijsheid en goedheid zijn ware grootheid.

III. De onmiddellijke tenuitvoerbrenning van deze orders, vers 38-40. Men verloor geen tijd, Salomo werd statig en plechtig naar de bestemde plaats gevoerd, en daar heeft Zadok (die wel nog niet hogepriester was, maar naar wij kunnen onderstellen, suffragaan was-de Joden noemden hem de sagan of de tweede priester) hem op aanwijzing van Nathan, de profeet, en David de koning, gezalfd, vers 39. In de tabernakel, waarin nu de ark geplaatst was, werd, onder andere heilige dingen de heilige olie bewaard, die voor veel Godsdienstige doeleinden gebruikt werd, van daar heeft Zadok de oliehoorn genomen die zowel kracht als overvloed aanduidt, en daarmee heeft hij Salomo gezalfd. Wij bevinden niet dat Abjathar het op zich nam om Adonia te zalven, deze werd koning gemaakt door een maaltijd, niet door zalving, wie God roept, zal Hij bekwaam maken, hetgeen aangeduid werd door de zalving, overweldigers verkregen haar niet. Christus betekent Gezalfde en Hij is de Koning die God op Zijn heilige berg gezet heeft overeenkomstig het raadsbesluit, Psalm 2:6, 7.

Ook Christenen zijn onzen Gode (en door Hem) tot koningen gemaakt, en zij hebben de zalving van de Heilige, 1 Johannes 2:20. Hierop geeft het volk grote vreugde en voldoening te kennen wegens de verheffing van Salomo, zij omringen hem met hun Hosanna's: De koning Salomo leve! en vergezellen hem met hun muziek en hun vreugdekreten, vers 40. Hiermede verklaarden zij hun instemming met de keus, betuigden zij dat hij hun niet opgedrongen was, maar dat zij hem met blijdschap aannamen. De macht van een vorst kan hem weinig voldoening geven, tenzij hij weet dat zij ook de voldoening is van zijn volk. Iedere Israëliet verblijdt zich in de verhoging van de Zone Davids.

1 Koningen 1:41-53

Wij hebben hier:

I. De tijding van Salomo's inhuldiging gebracht tot Adonia en zijn partijgenoten temidden van hun vrolijkheid. Zij hadden geëindigd te eten, en het schijnt, dat het zeer lang geduurd heeft eer zij er een einde aan maakten, want geheel de zaak van Salomo's zalving was bevolen, geregeld en volbracht, terwijl zij nog aan tafel waren. Aldus zijn zij, die de Heere Jezus Christus niet dienen maar Hem tegenstaan, gewoonlijk dezulken, die hun buik dienen, Romeinen 16:18, en er een god van maken. Hun langdurig aanzitten aan het feestmaal geeft ook te kennen dat zij zeer gerust waren, en overtuigd van het welslagen hunner plannen, want anders zouden zij niet zoveel tijd hebben laten verloren gaan. De oude wereld en Sodom waren etende en drinkende, gerust en zinnelijk, toen de verwoesting over hen kwam, Lukas 17:26 en verv. Toen zij geëindigd hadden te eten en zich bereidden om hun koning uit te roepen, en hem in triomf naar de stad te brengen, hoorden zij het geluid van de bazuinen, vers 41, en "het was een geluid van verschrikking in hun oren," Job 15:21. Joab was een oud man, en werd er door verschrikt, vrezende dat de stad in oproer was, maar Adonia is zeer gerust, en vertrouwt dat de bode, een kloek man zijnde, een goede boodschap zal brengen, vers 42. Overweldigers vleien zich met de hoop op succes, en diegenen zijn gewoonlijk het minst beschroomd, wier toestand het gevaarlijkst is. Maar hoe kunnen zij, die slechte daden doen, goede tijdingen verwachten?

Nee, de kloekste man zal hun de slechtste tijding brengen, zoals de zoon des priesters haar hier aan Adonia gebracht heeft, vers 43. "Ja de beste tijding, die ik u te brengen heb, is, dat Salomo tot koning gemaakt is, zodat er van uw aanspraken niets komen kan." Hij verhaalt hun zeer uitvoerig:

1. Met hoe grote plechtigheid Salomo koning was gemaakt, vers 44, 45, en dat hij nu op de troon des koninkrijk zit, vers 46. Adonia dacht voor hem de troon te beklimmen, maar Salomo was hem voor.

2. Met welk een algemene voldoening Salomo koning was gemaakt, zodat hetgeen gedaan was, niet waarschijnlijk weer ongedaan gemaakt kon worden.

a. Het volk was tevreden, getuige hun blijde toejuichingen, vers 45.

b. De hovelingen waren tevreden. De knechten des konings zijn gekomen met een adres van gelukwensing bij deze gelegenheid. vers 47. Wij hebben hier de inhoud van hun adres, zij zegenden de koning David, prezen zijn wijze zorg voor het openbare welzijn, en baden hartelijk om zijn herstel. Zij baden ook voor koning Salomo, dat God zijn naam beter zou maken dan die zijns vaders, hetgeen wel kon wezen, nu hij zijns vaders voorbeeld had om op te volgen, een kind op de schouders van een reus is groter dan de reus zelf.

c. De koning zelf is tevreden, hij heeft aangebeden op de slaapstede, hij boog zich, niet alleen om te kennen te geven dat hij het adres van zijn knechten aannam, maar om zijn eigen gebed en dankzegging op te zenden tot God, vers 48. Geloofd zij de Heere, de God Israëls, die als Israëls God, en ten goede van Israël, deze zaak tot zo'n gelukkig einde heeft gebracht, en dat mijn ogen het gezien hebben. Het is voor Godvruchtige mensen een grote voldoening om, als zij de wereld gaan verlaten, de zaken van hun gezin in goede orde te zien, hun kinderen te zien opstaan om in hun plaats God en hun geslacht te dienen, en inzonderheid om vrede te zien over Israël en de bevestiging er van.

II. Hoe dit de aanslag van Adonia volkomen vrijdeld heeft, het bedierf hun feest, verstrooide hun gezelschap, en noodzaakte hen om ieder voor zijn veiligheid te zorgen. "Het triomferen van de goddelozen is van korte duur." Job 20:5. Zij hebben een kasteel gebouwd in de lucht, dat, daar het geen fundamenten heeft, spoedig zal vallen en hen zal verpletteren. Zij waren bevreesd op heterdaad betrappt te zullen worden, terwijl zij nog tezamen waren om hun verraderlijk plan uit te broeien, en daarom zocht ieder hunner een goed heenkomen.

III. De verschrikking, die over Adonia zelf was gekomen, en wat hij deed om zich te beveiligen. Hij was nu even terneer geslagen, als hij tevoren opgewekt en vrolijk was, vers 42, 50. Hij had Salomo veracht, hem niet waardig geacht om zijn gast te zijn, vers 10, maar nu vreest hij hem als zijn rechter: hij vreesde voor Salomo. Zo zullen zij, die Christus en Zijn koninkrijk tegenstaan, weldra tot sidderen gebracht worden voor Hem, en dan tevergeefs roepen tot de rotsen en de bergen om hen te beschutten tegen Zijn toorn, Hij vatte de hoornen des altaars, die altijd beschouwd werden als een vrijplaats, een gewijd toevluchtsoord, Exodus 21:14, hiermede te kennen gevende, dat hij geen gerechtelijk verhoor durfde ondergaan, maar zich overgaf aan de genade van zijn vorst, in zijn afsmecken daarvan steunde hij op geen andere pleitgrond, dan de barmhartigheid Gods, die geopenbaard was in de inzetting en de aanneming van de offeranden, die op dat altaar geofferd werden, en de vergeving van de zonde deswege. Misschien heeft Adonia vroeger de dienst op het altaar veronachtzaamd, maar nu wenst hij er de bescherming van te hebben. Velen, die in de dagen van hun gerustheid op de grote zaligheid geen acht geven, zouden, als de schrik des Heeren over hen is, wel gaarne verplicht zijn aan Christus en Zijn verdienste, en, als het te laat is, zullen "zij de hoornen van dat altaar vatten."

IV. Zijn nederige bede aan Salomo om genade. Door hen, die aan Salomo bericht brachten waar hij was, zond hij een verzoek om zijn leven, vers 51. Dat de koning Salomo mij als heden zwerd dat hij zijn knecht met het zwaard niet doden zal. Hij erkent Salomo als zijn vorst, en zichzelf als zijn knecht, hij durft zich niet rechtvaardigen, maar bidt zijn rechter om genade. Dit was wel een grote verandering voor hem, hij, die des morgens naar de kroon greep, smeekt nog voor de nacht om zijn leven. Toen was het: Adonia is koning, thans heeft Adonia en kan zich niet veilig achten of Salomo moet hem onder ede beloven hem niet ter dood te brengen.

V. De orders, die Salomo hem betreffende, heeft gegeven. Hij liet hem vrij op voorwaarde, dat hij zich verder goed zou gedragen, vers 52, 53. Hij bedenkt dat hij zijn broeder is, dat het zijn eerste misdaad was, misschien zal hij, nu men hem zo spoedig zijn dwaling heeft doen inzien, en daar hij niet volhardt in zijn rebellie, tonen niet slechts een vreedzaam, maar een nuttig onderdaan te zijn, en daarom, zo hij zich in het vervolg goed gedraagt, zal het verledene vergeven zijn, maar zo het blijkt dat hij ontevreden, woelziek en eerezuchtig is dan zal deze misdaad tegen hem herdacht worden, dan zal hij er weer voor ter verantwoording worden geroepen, en de doodstraf tegen hem worden uitgesproken.

Aldus ontvangt de Zone Davids hen in genade, die in opstand tegen Hem geweest zijn, indien zij terug willen keren tot hun gehoorzaamheid, en trouw willen zijn aan hun soeverein, dan zullen hun vroegere misdaden niet meer tegen hen herdacht worden, maar indien zij de belangen van de wereld en het vlees blijven dienen, dan zal dit hun verderf wezen. Adonia wordt door Salomo ontboden, en hem wordt gezegd op welke voet hij met hem staat, waarvoor hij hem dank betuigt en zich aan hem onderwerpt, en hierop krijgt hij bevel om naar zijn huis te gaan en er in afzondering te leven. Salomo schonk hem niet alleen het leven, maar ook zijn bezitting, aldus zijn troon bevestigende in goedertierenheid.

HOOFDSTUK 2

1 Als nu de dagen van David nabij waren, dat hij sterven zou, zo gebod hij zijn zoon Salomo, zeggende: 2 Ik ga heen in de weg der ganse aarde, zo wees sterk, en wees een man. 3 En neem waar de wacht des HEEREN, uws Gods, om te wandelen in Zijn wegen, om te onderhouden Zijn inzettingen, en Zijn geboden, en Zijn rechten, en Zijn getuigenissen, gelijk geschreven is in de wet van Mozes; opdat gij verstandelijk handelt in al wat gij doen zult, en al waarheen gij u wenden zult; 4 Opdat de HEERE bevestigte Zijn woord, dat Hij over mij gesproken heeft, zeggende: Indien uw zonen hun weg bewaren, om voor Mijn aangezicht trouwelijk, met hun ganse hart en met hun ganse ziel te wandelen, zo zal geen man, zeide Hij, u afgesneden worden van de troon Israëls. 5 Zo weet gij ook, wat Joab, de zoon van Zeruja, mij gedaan heeft, en wat hij gedaan heeft aan de twee krijgsoversten van Israël, Abner, de zoon van Ner, en Amasa, de zoon van Jether, dien hij gedood heeft, en heeft krijgsbloed vergoten in vrede; en hij heeft krijgsbloed gedaan aan zijn gordel, die aan zijn lendenen was, en aan zijn schoenen, die aan zijn voeten waren. 6 Doe dan naar uw wijsheid, dat gij zijn grauwe haar niet met vrede in het graf laat dalen. 7 Maar aan de zonen van Barzillai, de Gileadiet, zult gij weldadigheid bewijzen, en zij zullen zijn onder degenen, die aan uw tafel eten; want also naderden zij tot mij, als ik vluchtte voor het aangezicht van uw broeder Absalom. 8 En zie, bij u is Simeï, de zoon van Gera, de zoon van Jemini, uit Bahurim, die mij vloekte met een geweldige vloek, ten dage als ik ging naar Mahanaim; doch hij kwam af mij tegemoet aan de Jordaan, en ik zwoer hem bij de HEERE, zeggende: Zo ik hem met het zwaard dode! 9 Maar nu, houd hem niet onschuldig, dewijl gij een wijs man zijt; en gij zult weten, wat gij hem doen zult, opdat gij zijn grauwe haar met bloed in het graf doet dalen. 10 En David ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven in de stad Davids. 11 De dagen nu, die David geregeerd heeft over Israël, zijn veertig jaren; zeven jaren heeft hij geregeerd in Hebron, en in Jeruzalem heeft hij drie en dertig jaren geregeerd.

12 En Salomo zat op de troon van zijn vader David; en zijn koninkrijk werd zeer bevestigd. 13 Toen kwam Adonia, de zoon van Haggith, tot Bathseba, de moeder van Salomo; en zij zeide: Is uw komst vrede? En hij zeide: Vrede. 14 Daarna zeide hij: Ik heb een woord aan u. En zij zeide: Spreek. 15 Hij zeide dan: Gij weet, dat het koninkrijk mijn was, en het ganse Israël zijn aangezicht op mij gezet had, dat ik koning zijn zou; hoewel het koninkrijk omgewend en mijns broeders geworden is; want het is van de HEERE hem geworden. 16 En nu begeer ik van u een enige begeerte; wijs mijn aangezicht niet af. En zij zeide tot hem: Spreek. 17 En hij zeide: Spreek toch tot de koning Salomo, want hij zal uw aangezicht niet afwijzen, dat hij mij Abisag, de Sunamietische, ter vrouwe geve. 18 En Bathseba zeide: Het is goed, ik zal de koning voor u aanspreken. 19 Zo kwam Bathseba tot de koning Salomo, om hem voor Adonia aan te spreken. En de koning stond op, haar tegemoet, en boog zich voor haar; daarna zat hij op zijn troon, en deed een stoel voor de moeder des konings zetten; en zij zat aan zijn rechterhand. 20 Toen zeide zij: Ik begeer van u een enige kleine begeerte, wijs mijn aangezicht niet af. En de koning zeide tot haar: Begeer, mijn moeder, want ik zal uw aangezicht niet afwijzen. 21 En zij zeide: Laat Abisag, de Sunamietische, aan Adonia, uw broeder, ter vrouwe gegeven worden.

22 Toen antwoordde de koning Salomo, en zeide tot zijn moeder: En waarom begeert gij Abisag, de Sunamietische, voor Adonia? Begeer ook voor hem het koninkrijk (want hij is mijn broeder, die ouder is dan ik ben), ja, voor hem, en voor Abjathar, de priester, en voor Joab, de zoon van Zeruja. 23 En de koning Salomo zwoer bij de HEERE, zeggende: Zo doe mij God, en zo doe Hij daartoe, voorzeker Adonia zal dat woord tegen zijn leven gesproken hebben! 24 En nu, zo waarachtig als de HEERE leeft, Die mij bevestigd heeft, en mij heeft doen zitten op de troon van mijn vader David, en Die mij een huis gemaakt heeft, gelijk als Hij gesproken had; voorzeker, Adonia zal heden gedood worden! 25 En de koning Salomo zond door de hand van Benaja, de zoon van Jojada; die viel op hem aan, dat hij stierf. 26 En tot Abjathar, de priester, zeide de koning: Ga naar Anathoth, op uw akkers; want gij zijt een man des doods; maar op dezen dag zal ik u niet doden, omdat gij de ark des Heeren HEEREN voor het aangezicht van mijn vader David gedragen hebt, en omdat gij verdrukt zijt geweest, in alles, waarin mijn vader verdrukt was. 27 Salomo dan verdreef Abjathar, dat hij des HEEREN priester niet ware, om te vervullen het woord des HEEREN, hetwelk Hij over het huis van Eli te Silo gesproken had. 28 Als het gerucht tot Joab kwam (want Joab had zich gewend achter Adonia, hoewel hij zich niet had gewend achter Absalom), zo vluchtte Joab tot de tent des HEEREN, en vatte de hoornen des altaars. 29 En het werd de koning Salomo aangezegd, dat Joab tot de tent des HEEREN gevloten was, en zie, hij is bij het altaar. Toen zond Salomo Benaja, de zoon van Jojada, zeggende: Ga heen, val op hem aan. 30 En Benaja kwam tot de tent des HEEREN, en zeide tot hem: Zo zegt de koning: Kom uit.

En hij zeide: Neen, maar hier zal ik sterven! En Benaja bracht het antwoord weder aan de koning, zeggende: Zo heeft Joab gesproken, en zo heeft hij mij geantwoord. 31 En de koning zeide tot hem: Doe gelijk als hij gesproken heeft, en val op hem aan, en begraaft hem, opdat gij wegdoet, van mij en van mijns vaders huis, dat bloed, dat Joab zonder oorzaak vergoten heeft. 32 Zo zal de HEERE zijn bloed op zijn hoofd doen wederkeren, omdat hij op twee mannen, rechtvaardiger en beter dan hij, aangevallen is, en die met het zwaard gedood heeft, daar het mijn vader David niet wist, Abner, de zoon van Ner, de krijgsoverste van Israël, en Amasa, de zoon van Jether, de krijgsoverste van Juda. 33 Alzo zal hun bloed wederkeren op het hoofd van Joab, en op het hoofd van zijn zaad in eeuwigheid; maar David, en zijn zaad, en zijn huis, en zijn troon zal vrede hebben van de HEERE tot in eeuwigheid. 34 En Benaja, de zoon van Jojada, ging op, en viel op hem aan, en doodde hem; en hij werd begraven in zijn huis, in de woestijn. 35 En de koning zette Benaja, de zoon van Jojada, in zijn plaats over het heir; en Zadok, de priester, zette de koning in de plaats van Abjathar. 36 Daarna zond de koning, en riep Simei, en zeide tot hem: Bouw u een huis in Jeruzalem, en woon aldaar; en ga van daar niet uit herwaarts of derwaarts. 37 Want het zal geschieden ten dage van uw uitgaan, als gij over de beek Kidron zult gaan, weet voorzeker, dat gij de dood sterven zult; uw bloed zal op uw hoofd zijn. 38 En Simei zeide tot de koning: Dat woord is goed; gelijk als mijn heer de koning gesproken heeft, alzo zal uw knecht doen. En Simei woonde te Jeruzalem vele dagen. 39 Doch het geschiedde met het einde van drie jaren, dat twee knechten van Simei weglieden tot Achis, de zoon van Maacha, de koning van Gath; en men gaf het Simei te kennen, zeggende: Zie, uw knechten zijn in Gath. 40 Toen maakte zich Simei op, en zadelde zijn ezel, en toog heen naar Gath tot Achis, om zijn knechten te zoeken; zo toog Simei heen, en bracht zijn knechten van Gath. 41 En het werd Salomo aangezegd, dat Simei uit Jeruzalem naar Gath getogen, en wedergekomen was. 42 Toen zond de koning, en riep Simei, en zeide tot hem: Heb ik u niet beedigd bij de HEERE, en tegen u betuigd, zeggende: Ten dage van uw uitgaan, als gij zult herwaarts of derwaarts gaan, weet voorzeker, dat gij de dood zult sterven? En gij zeidet tot mij: Dat woord is goed, dat ik gehoord heb. 43 Waarom dan hebt gij de eed des HEEREN niet gehouden, en het gebod, dat ik over u geboden had? 44 Verder zeide de koning tot Simei: Gij weet al de boosheid, die uw hart weet, die gij aan mijn vader David gedaan hebt; daarom heeft de HEERE uw boosheid op uw hoofd doen wederkeren. 45 Maar de koning Salomo is gezegend; en de troon van David zal bevestigd zijn voor het aangezicht des HEEREN tot in eeuwigheid. 46 En de koning gebod Benaja, de zoon van Jojada; die ging uit, en viel op hem aan, dat hij stierf. Alzo is het koninkrijk bevestigd in de hand van Salomo.

In dit hoofdstuk zien wij David ondergaan, en Salomo opkomen.

I. Davids regering eindigt met zijn leven

1. De bevelen, die hij op zijn sterfbed geeft aan Salomo, in het algemeen: om God te dienen, vers 1- 4, in het bijzonder, met betrekking tot Joab, Barzillai en Simeï, vers 5-9.
2. Zijn dood en begrafenis, en de jaren van zijn regering, vers 10

II Het begin van Salomo's regering, vers 12, Hoewel hij een vredevorst moest wezen, begon hij zijn regering met enige merkwaardige daden van gerechtigheid

1. Aan Adonia die hij ter dood liet brengen wegen zijn eierzuchtig streven, vers 13-25.
2. Aan Abjathar, die hij uit zijn ambt van hogepriester ontzet wegens zijn omhelzen van de part), van Adonia, vers 26, 27.
3. Aan Joab, die hij ter dood liet brengen voor zijn onlangs gepleegd verraad en zijn vroegere moorden vers 23-35.
4. Aan Simeï, die hij wegens zijn vloeken van David gebod te Jeruzalem te blijven, vers 36-38, en drie jaren later, wegens zijn overtreden van dit gebod, ter dood liet brengen, vers 39-46.

1 Koningen 2:1-11

David, die grote en Godvruchtige man, is hier een stervende, vers 1, en een gestorvene, vers 10. Het is goed dat er een leven is na dit leven, want de dood bezoedelt al de heerlijkheid van dit leven, en legt haar in het stof. Wij hebben hier:

I. De last en de instructies door David, toen hij stervende was, gegeven aan zijn zoon en erkende opvolger Salomo. Hij gevoelt zich verminderen, en aarzelt niet dit te erkennen, en hij is ook niet bevreesd om van sterven te horen, of er van te spreken. Ik ga heen in de weg van de gehele aarde, vers 2. In het Hebreeuws: ik wandel er in. De dood is een weg, niet alleen een einde van dit leven, maar een overgang tot een beter leven. Het is de weg van de gehele aarde, van geheel de mensheid, die er op woont en zelf aarde is, en daarom tot de aarde moet terugkeren. Zelfs de kinderen en erfgenamen des hemels moeten in de weg van de gehele aarde gaan, zij moeten sterven, maar zij wandelen met genoeg in die weg, "door het dal van de schaduw des doods," Psalm 23:4. Profeten, en zelfs koningen, moeten door die weg gaan, naar helderder licht dan profetie, en schitterender eer dan soevereiniteit. David gaat die weg, en daarom geeft hij aan Salomo aanwijzingen voor hetgeen hij te doen heeft.

A. Hij beveelt hem in het algemeen Gods geboden te houden en nauwgezet zijn plichten te vervullen, vers 2-4. Hij schrijft hem:

a. Een goede regel voor, waarnaar te handelen, namelijk de wil van God, "Richt u daarnaar." Davids last aan hem is: de wacht des Heeren zijns Gods waar te nemen. Het gezag van een stervende vader is groot, maar niets in vergelijking met dat van de levende God. Er zijn grote belangen, die ons door de Heere onze God worden toevertrouwd, laat ons die zorgvuldig behartigen, als degenen, die er rekenschap van zullen hebben af te leggen, en voortreffelijke inzettingen en rechten, waarnaar wij bestuurd moeten worden, laat ons die houden en waarnemen. Het geschreven woord is onze regel: Salomo zelf moet doen wat geschreven is in de wet van Mozes.

b. Een goede gezindheid in zijn handelingen: Wees sterk en wees een man, hoewel gij naar uw jaren nog een kind zijt. Zij, die de wacht des Heeren huns Gods willen waarnemen, moeten zich gorden met vastberadenheid.

c. Goede redenen voor dit alles. Dit zal krachtdadig bevorderlijk zijn:

Ten eerste. Aan de voorspoed van zijn koninkrijk, het is het middel om voorspoedig te zijn in alles wat gij doet, met eer en voldoening wel te slagen in alles wat gij onderneemt.

Ten tweede. Tot de bestendiging er van, opdat de Heere bevestige Zijn woord, dat Hij over mij gesproken heeft. Zij, die de schat van de belofte recht waarderen, zullen er het erfrecht van willen behouden, en zeer begeren dat zij, die na hen komen, niets zullen doen om het te verbeuren. Laat ieder in zijn eigen leeftijd Gods wacht waarnemen, dan zal God niet in gebreke blijven om Zijn woord te bevestigen.

Wij laten nooit de belofte vallen, eer wij het gebod hebben laten vallen. God had aan David beloofd dat de Messias uit zijn lenden zou voortkomen, en die belofte was volstrekt en onbepaald, maar de belofte dat er geen man afgesneden zal worden van de troon Israëls, was voorwaardelijk: indien zijn nakomelingen zich zullen gedragen, zoals zij zich behoren te gedragen. Indien Salomo in zijn dag de voorwaarde vervult, dan doet hij het zijne om de belofte te bestendigen. De voorwaarde is: dat hij wandelt voor Gods aangezicht in oprechtheid, met een vast voornemen des harten, en dat hij daarom zijn weg moet bewaren, er acht op moet geven. Om standvastig te zijn in de Godsdienst is niets meer noodzakelijk dan voorzichtigheid en omzichtigheid.

B. Hij geeft hem bevelen ten opzichte van sommige bijzondere personen, hoe met hen te handelen, teneinde zijn (Davids) tekortkomingen en gerechtigheid aan sommigen goed te maken, en in vriendelijkheid aan anderen.

a. Betreffende Joab, vers 5. David was zich nu bewust dat hij er niet wel aan gedaan heeft hem te sparen, toen hij zich eenmaal en nogmaals strafschuldig had gemaakt eerst door de moord op Abner, en later op Amasa, beide grote en aanzienlijke mannen, oversten van het heir Israëls. Hij heeft hen verraderlijk gedood, krijgsbloed vergoten in vrede, zeer ten nadele van David, gij weet wat hij mij hierin gedaan heeft. De moord op een onderdaan is een onrecht aan de vorst, het is een verlies voor hem, is tegen de vrede van onze soevereinen heer, de koning. Deze moorden waren inzonderheid tegen David, wierpen een vlek op zijn goede naam daar hij toen in onderhandeling met hen was brachten zijn belangen in gevaar, die de vermoorden zeer in staat waren te dienen. Magistraten zijn de bloedwrekers van hen, over wie zij gesteld zijn. Het verzwaarde Joabs misdaad dat hij zich noch geschaamd heeft over de zonde, noch bevreesd is geweest voor de straf maar op drieste wijze de gordel en de schoenen heeft gedragen, die met onschuldig bloed waren bevlekt, in braving van de gerechtigheid, beide van God en de koning. David laat hem over aan Salomo's wijsheid, vers 6, met een aanduiding, dat hij hem overliet aan zijn gerechtigheid. Zeg niet: "hij heeft grauwe haren het is jammer om dat grijze hoofd af te houwen, want het zal weldra vanzelf vallen". Neen, laat het niet met vrede in het graf dalen. Hoewel hem een lang uitstel is verleend, zal ten laatste toch met hem afgerekend worden, de tijd wist de schuld niet uit van de zonde, inzonderheid niet van moord.

b. Betreffende Barzillai's geslacht: Hij beveelt hem vriendelijk voor hen te wezen om Barzillai's wil, die, naar wij kunnen onderstellen, toen reeds gestorven was, vers 7. Toen David op zijn sterfbed gedacht aan het kwaad, dat hem gedaan was, kon hij ook de weldadigheden niet vergeten, die hem betoond waren, maar belast er zijn zoon mee om er vergelding voor te doen. De weldaden, die wij van onze vrienden hebben ontvangen, moeten noch in hun noch in ons graf begraven worden, maar onze kinderen moeten ze aan hun kinderen vergelden. Daaraan heeft Salomo misschien die regel ontleend: "Verlaat uw vriend en de vriend uws vaders niet," Spreuken 27:10.

c. Betreffende Simeï, vers 8, 9.

Ten eerste. Zijn misdaad wordt herdacht: Hij vloekte mij met een geweldige vloek, te erger, omdat hij hem beledigde toen hij in de ellende was, en edik in zijn wonden goot. De Joden zeggen dat die vloek voor David zo bijzonder smartelijk was omdat hij hem, behalve nog al hetgeen in 2 Samuël 16 vermeld is, ook nog zijn afkomst van Ruth de Moabietische verweet.

Ten tweede. Zijn vergiffenis is niet vergeten. David erkent dat hij hem gezworen heeft, dat hijzelf hem niet ter dood zou laten brengen, omdat hij zich intijds had onderworpen, en "peccavi-ik heb gezondigd," had geroepen, en hij toen vooral het zwaard van de gerechtigheid niet gaarne wilde gebruiken om een hem persoonlijk aangedaan onrecht te wreken. Maar:

Ten derde. Zijn zaak zoals die nu staat, wordt aan Salomo overgelaten, als die wist wat voegzaam was om gedaan te worden, en doen zou naar de gelegenheid het vereiste. David geeft hem te kennen, dat zijn vergiffenis niet voor altijd bedoeld was, maar dat hem slechts een uitstel gedurende Davids leven was verleend. Houd hem niet onschuldig, denkt niet dat hij een waar vriend is van u of van uw regering, dat hij betrouwbaar is, hij is thans niet minder boosaardig gezind, hoewel hij zijn boosaardigheid nu weet te verbergen.

Nog altijd is hij een schuldenaar aan de openbare gerechtigheid voor hetgeen hij toen gedaan heeft. En hoewel ik hem beloofd heb dat ik hem niet ter dood zal laten brengen, heb ik hem dit niet voor mijn opvolger beloofd. Zijn woelziek karakter zal u spoedig aanleiding geven-en gij moet niet nalaten er gebruik van te maken-om zijn grauwe haar met bloed in het graf te doen dalen." Dit kwam bij David niet voort uit persoonlijke wraakzucht, maar uit voorzichtige ijver voor de eer van de regering en het verbond, dat God met zijn geslacht had aangegaan, de minachting waarvan niet ongestraft moest blijven. Zelfs een grijs hoofd behoort, als het een

schuldig en verbeurd hoofd is, niet tegen de gerechtigheid te beschermen. "Een zondaar honderd jaar oud zijnde, zal vervloekt worden," Jesaja 65:20.

II. Davids dood en begrafenis, vers 10.

Hij werd begraven in de stad Davids, niet in het graf zijns vaders, zoals Saul, maar in zijn eigen stad, die hij gesticht had. Daar werden de tronen, en daar werden de graven gesteld van het huis Davids. Nu "is David, als hij in zijn tijd de raad Gods gediend had, ontslapen en bij zijn vaderen gelegd, en heeft verderving gezien," Handelingen 13:36, en zie Handelingen 2:29. Zijn grafscript kan genomen zijn van 2 Samuël 23:1. Hier ligt David, de zoon van Isai, de man, die hoog is opgericht, de gezalfde van de God Jakobs, en lieflijk in Psalmen Israëls, hierbij voegende zijn eigen woorden: "Mijn vlees zal rusten in hope," Psalm 16:9. Josefus zegt dat behalve de gewone pracht, waarmee zijn zoon Salomo hem begroef, hij nog zeer veel geld in zijn graf heeft gelegd, en dat dertienhonderd jaren later (naar zijn berekening) Hyrkanus, de hogepriester, in de tijd van Antiochus het graf heeft geopend, en er drieduizend talenten uitgenomen heeft voor de openbare dienst. De jaren van zijn regering worden hier berekend in vers 11, als tezamen uitmakende veertig jaren, waarbij de zes maanden, die hij boven de zeven jaren te Hebron heeft geregeerd, niet geteld zijn, maar alleen de zeven jaren.

1 Koningen 2:12-25

I. Wij hebben hier Salomo's komst op de troon, vers 12. Hij kwam er veel gemakkelijker en vreedzamer dan David, en hij zag zijn koninkrijk veel spoediger bevestigd. Het is gelukkig voor een land, als het einde van de ene goede regering het begin is van de andere, en zo was het hier.

II. Zijn rechtvaardige en noodzakelijke uit-den-weg-ruiming van Adonia, zijn mededinger, ter bevestiging van de troon. Adonia had stoute aanspraken gemaakt op de kroon, maar werd spoedig genoodzaakt ze op te geven, en zich aan de genade van Salomo over te geven die hem van rechtsvervolging ontsloeg op voorwaarde dat hij zich verder goed zou gedragen en zo hij zich rustig had gehouden, hij zou veilig geweest zijn. Maar hier zien wij hoe hij zich verraadt in de handen van Salomo's gerechtigheid, en er door valt, de rechtvaardige God liet hem aan zichzelf over, ten einde gestraft te worden voor zijn vroeger verraad, en opdat Salomo's troon bevestigd zou worden. Velen storten zich aldus in verderf, omdat zij de voorrechten, die zij hebben niet weten te waarderen, de weldaden niet op prijs stellen, die hun worden bewezen, en de zondaren vergaderen zich toorn door misbruik te maken van Gods lankmoedigheid. Merk hier nu op:

1. Adonia's verraderlijk plan om Abisag Davids bijwif, te huwen, niet omdat hij haar liefhad, maar omdat hij door haar zijn aanspraken op de kroon hoopte te vernieuwen, omdat toen de vrouwen van de overleden koning als de eigendom beschouwd werden van zijn opvolger, 2 Samuël 12:8. Absalom achtte zijn aanspraken sterk ondersteund, toen hij tot de bijwiften zijns vaders was ingegaan. Adonia vleit zich dat hij, door hem op te volgen op zijn legerstede, inzonderheid met de beste van zijn vrouwen, hierdoor gemakkelijk er toe kon komen, om hem op te volgen op de troon. Rusteloze, woelzieke mensen streven naar hoge dingen. En zo hoopte hij nu door een huwelijk in het bezit te komen van hetgeen hem niet gelukt was door geweld te verkrijgen.

2. Het middel dat hij aanwendde, om hiertoe te komen. Hij durfde niet onmiddellijk naar de hand van Abisag dingen (hij wist dat zij ter beschikking van Salomo was, en deze zou het met recht ten kwade duiden, indien zijn toestemming niet eerst verkregen werd, zoals Isboseth het in een zelfde geval ten kwade heeft geduid, 2 Samuël 3:7). Hij durfde zich ook niet direct tot

Salomo wenden, wetende dat hij onder zijn misnoegen lag, maar hij verzocht Bathseba om hem in deze zaak te helpen, die gaarne aan zijn liefde voor Abisag zou willen geloven, en er geen politieke nevenbedoeling in zou vermoeden. Bathseba was verwonderd hem in haar vertrekken te zien, en vroeg hem of hij niet kwam met de bedoeling om haar kwaad te doen, omdat zij het middel is geweest om zijn aanslag te verijdelen. "Neen", zegt hij, "ik kom met vrede, vers 13, en om een gunst van u te verzoeken", vers 14, namelijk of zij de grote invloed, die zij had op haar zoon, wilde gebruiken om zijn toestemming te verkrijgen voor zijn - Adonia's- huwelijk met Abisag, vers 16, 17, zo hem dit huwelijk werd toegestaan zou hij er zeer dankbaar voor wezen:

a. Als een vergoeding voor zijn verlies van het koninkrijk. Hij geeft te kennen, vers 15, dat het koninkrijk hem toekwam. Gij weet dat het koninkrijk mijn was, als de oudste zoon mijns vaders, levende ten tijde van zijn dood en het gehele Israël had zijn aangezicht op mij gezet. Dat was onwaar, er waren slechts weinigen aan zijn zijde, maar zo wilde hij zich als een beklagenswaardig man doen voorkomen die van de kroon beroofd was, weshalve hij wel vergoeding mocht krijgen in een vrouw. Als hij zijns vaders troon niet mocht erven zo laat hem dan toch iets van waarde hebben, dat zijns vaders was, dat hij om zijnentwil zou behouden, en laat het Abisag zijn.

b. Als een beloning voor zijn berusting in dat verlies. Hij erkent Salomo's recht op het koninkrijk, "het is van de Heere hem geworden, ik was dwaas toen ik poogde het hem te betwisten, en nu het tot hem omgewend is, ben ik tevreden". Aldus wendt hij voor wel tevreden te zijn met Salomo's komst tot de troon, terwijl hij alles doet wat hij kan om hem te verontrusten. Zijn mond is gladder dan boter, maar zijn hart is krijg.

3. Bathseba's verzoek aan Salomo ten zijnen behoeve. Zij beloofde de koning voor hem aan te spreken, vers 18, en deed het vers 19. Salomo ontving haar met al de eerbied, die aan een moeder verschuldigd is, hoewel hij koning was, hij stond op haar tegemoet en deed haar zitten aan zijn rechterhand, overeenkomstig de wet van het vijfde gebod. Kinderen moeten, niet alleen als zij volwassen zijn, maar als zij groot geworden zijn, hun ouders eren, en zich met achting en eerbied jegens hen gedragen, veracht uw moeder niet, als zij oud geworden is. Als een verder bewijs van de eerbied, die hij had voor de wijsheid en het gezag van zijn moeder, heeft hij, toen hij hoorde dat zij hem een verzoek te doen had, beloofd dat hij haar aangezicht niet zal afwijzen. Een belofte, die hij en zij verstonden met de noodzakelijke beperking: mits het rechtvaardig en billijk is het toe te staan, maar zo dit niet het geval is, dan hield hij het voor zeker, dat hij haar er van zou overtuigen dat het niet toegestaan kon worden, en dat zij het dan zou intrekken. Zij zegt hem eindelijk wat de zaak is, vers 21. Laat Abisag aan Adonia, uw broeder, tot vrouw gegeven worden.

Het was vreemd dat zij het verraad niet heeft vermoed, maar nog vreemder dat zij de bloedschande niet verafschuwde, die in dit voorstel gelegen was, maar zij heeft of Abisag niet voor Davids bijwijf gehouden omdat het huwelijk niet was voltrokken daar David haar niet bekend had, of zij dacht dat dispensatie kon worden verleend om Adonia genoeg te doen uit aanmerking van zijn gedweeë onderwerping aan Salomo. Dit was haar zwakheid en dwaasheid, het was goed dat zij geen regentes was. Gelijk het de wijsheid is van hen, die het oor hebben van vorsten en groten van de aarde, om niet te kwistig te zijn in het gebruik maken van hun invloed, zo is het hun plicht om hem nooit te gebruiken tot hulp van de zonde of ter bevordering van een goddeloos plan. Laat aan vorsten niet gevraagd worden wat zij niet behoren toe te staan. Het voegt slecht aan een goed man om een slecht verzoek toe te staan of voor een slechte zaak op te treden.

4. Salomo's rechtvaardige en oordeelkundige afwijzing van het verzoek. Hoewel zijn moeder zelf de voorspraak was, en die het een kleine begeerte noemde, en het misschien de eerste

was, waarmee zij hem lastig was gevallen sedert hij koning was geworden, wees hij haar toch af, zonder de algemene belofte te schenden, die hij gedaan had, vers 20. Indien Herodes niet van zins was geweest Johannes de Doper te onthoofden, hij zou zich door de algemene belofte, die hij aan Herodias had gedaan, niet verplicht hebben gerekend het te doen. De beste vriend, die wij in de wereld hebben, moet niet zo'n invloed op ons hebben om ons er toe te brengen iets slechts te doen, iets dat onrechtvaardig of onverstandig is.

a. Salomo overtuigt zijn moeder van het onredelijke van het verzoek, en toont er haar de strekking van aan, die zij tevoren niet begrepen had. Zijn antwoord is ietwat scherp: Begeer ook voor hem het koninkrijk, vers 22. Te vragen om de koning te mogen opvolgen op zijn legerstede staat gelijk met te vragen hem op te mogen volgen op de troon, want dat is het wat hij beoogt. Waarschijnlijk was hem bericht, of had hij gegronde reden om te vermoeden, dat Adonia met Joab en Abjathar samenspande, een complot beraamde om hem moeite en onrust te veroorzaken, hetgeen hem recht gaf om aan Adonia's verzoek deze uitlegging te geven.

b. Hij verklaart Adonia schuldig aan verraad, en veroordeelt hem om te sterven, en bekrachtigt beide de verklaring en de veroordeling met een eed. Hij oordeelt hem uit zijn eigen mond, vers 23. Zijn eigen tong zal hem doen aanstoten. Bathseba kon bedrogen en misleid worden, maar Salomo niet. hij ziet duidelijk waar hij heen wil, en hij verklaart: voorzeker, hij zal dat woord tegen zijn leven gesproken hebben, hij is in de woorden van zijn eigen lippen verstrikt, nu toont hij duidelijk wat zijn bedoeling is. Hij veroordeelt hem om terstond te sterven: hij zal heden gedood worden, vers 24. God had met een eed verklaard, dat Davids troon door Hem bevestigd zal worden, Psalm 89:36, en daarom geeft Salomo dezelfde verzekering onder ede om die bevestiging te beveiligen, door er de vijanden van te doden. "Zo waarachtig als God leeft, die mij het koninkrijk bevestigd heeft, Adonia zal sterven, die deze bevestiging teniet wilde doen." Zo is het verderf van de vijanden van Christus' koninkrijk even gewis als de vastigheid van Zijn koninkrijk, en beide zijn even gewis, als het leven van God, de grondlegger er van. Het bevel voor zijn terdoodbrenging wordt onmiddellijk getekend, en aan geen minder dan Benaja, de zoon van Jojada, generaal van het leger, wordt geboden de voltrekker van het doodvonnis te zijn, vers 25.

Het is vreemd dat Adonia niet gehoord moest worden om zich te verdedigen, maar Salomo's wijsheid achtte het niet nodig een verder onderzoek naar de zaak in te stellen, het was duidelijk genoeg dat Adonia streefde naar de kroon, en zolang hij leeft kan Salomo niet veilig zijn. Eerzuchtige woelzieke lieden bereiden gewoonlijk zelf de werktuigen van hun dood. Menig hoofd ging verloren wegens het grijpen naar de kroon.

1 Koningen 2:26-34

Abjathar en Joab hebben beide Adonia geholpen in zijn oproerige onderneming, en waarschijnlijk waren zij de aanleggers van het plan om Abisag tot vrouw te begeren voor Adonia, en Salomo scheen er van te weten, vers 22. Dit was van beide een onduldbare belediging beide van God en van de regering, te erger vanwege hun hoge rang en de grote invloed, die hun voorbeeld zou kunnen uitoefenen op de menigte. Zij zijn dus de volgenden met wie afgerekend moet worden, zij zijn beide gelijk schuldig aan verraad, maar in het vonnis, dat over hen wordt uitgesproken wordt een verschil gemaakt, en wel om een goede reden.

I. Uit aanmerking van zijn vroegere diensten wordt Abjathar slechts uit zijn ambt ontzet, vers 26, 27.

1. Salomo verklaart hem schuldig, daar hij hem in zijn grote wijsheid schuldig heeft bevonden. "Gij zijt een man des doods, omdat gij u bij Adonia hebt gevoegd, terwijl gij wist op wiens hoofd God bedoelde de kroon te plaatsen."

2. Hij herinnert zich de eerbied, die hij vroeger aan zijn vader David had betoond, en dat hij hem in de heilige dingen gediend heeft, de ark des Heeren voor zijn aangezicht had gedragen, en teder medegevoel met hem heeft gehad in zijn verdrukkingen, en met hem verdrukt is geweest, inzonderheid toen hij in ballingschap en benauwdheid was, beide door Sauls vervolging en Absaloms rebellie. Aan hen, die vriendelijkheid betonen aan Gods volk zal dit vroeg of laat ten goede gedacht worden.

3. Om die reden spaart hij Abjathars leven, maar ontzet hem uit zijn ambt, en verbant hem naar zijn landgoed te Anatoth, ontzegt hem het hof, de stad, de tabernakel, het altaar, en verbiedt hem zich met enigerlei openbare zaken te bemoeien, hem daarbij te kennen gevende dat hij zich goed had te gedragen, want, dat hij hem thans wel niet ter dood liet brengen, maar het op een andermaal wel zou doen, indien hij zich misdroeg. Voor het ogenblik echter was hij slechts uit zijn ambt van hogepriester gestoten, daar hij zich die hoge bediening onwaardig had gemaakt door tegen te staan hetgeen hij wist Gods wil te zijn. Voor een onderstelde misdaad had Saul wredelijk Abjathars vader en vijf en tachtig priesters gedood met hun gezinnen, en hun stad verwoest, Salomo spaart Abjathar, hoewel hij aan een wezenlijke misdaad schuldig was. Aldus kwam verderf over Sauls regering, en werd Salomo's regering bevestigd. Zoals de mensen zijn voor Gods dienstknechten, zo zullen zij bevinden dat Hij voor hen is.

4. Abjathars ontzetting uit zijn ambt was de vervulling van de bedreiging tegen het huis van Eli, 1 Samuël 2:30, want hij was de laatste hogepriester uit dat geslacht. Het was nu meer dan tachtig jaren sedert dat verderf werd aangekondigd, maar hoewel Gods oordelen niet altijd snel voltrokken worden, zullen zij toch zeker worden voltrokken.

II. Uit overweging van zijn vroegere misdaden wordt Joab ter dood gebracht.

1. Zijn schuldig geweten zond hem naar de hoornen van het altaar. Hij hoorde dat Adonia was ter dood gebracht en Abjathar uit zijn ambt was ontzet, weshalve hij, vreemde dat nu de beurt aan hem zijn zou, ter beschutting naar het altaar vluchtte. Velen, die in de dagen van hun gerustheid zich om de dienst van het altaar niet bekommeren, zullen ten dage hunner benauwdheid blijde zijn om er door beschermd te worden. Sommigen denken dat Joab er mee bedoelde zich voortaan geheel aan de dienst van het altaar te wijden, in de hoop hierdoor vergiffenis te zullen erlangen, zoals sommigen die al hun dagen een losbandig leven geleid hebben, gedacht hebben hier verzoening voor te doen door in een klooster te gaan toen zij oud waren geworden, de wereld verlatende nadat zij door de wereld verlaten waren.

2. Salomo geeft bevel hem daar te doden wegens de moorden op Abner en Amasa, want dat waren de misdaden waarop hij goed vond het vonnis te gronden, veeleer dan op zijn verraderlijk aanhangen van Adonia. Joab was wel schuldig de dood te sterven voor zijn aanhangen van Adonia in minachting van Salomo en diens bestemming voor de troon, hoewel hij zich niet gewend had achter Absalom, vers 28. Vroegere trouw kan later verraad niet verontschuldigen, maar behalve dat had Joab zich verdienstelijk gemaakt jegens het huis van David, waaraan hij, evenals aan het land, grote en goede diensten had bewezen, uit aanmerking waarvan Salomo hem waarschijnlijk zijn misdaad van verraad jegens hem vergeven zou hebben (want goedertierenheid geeft grote roem en bevestiging aan een nog jonge regering) en hem slechts evenals Abjathar, uit zijn ambt ontzet hebben, maar hij moest

sterven voor zijn vroegere moorden, waarvoor zijn vader bevolen had hem ter verantwoording te roepen. Hijzelf, namelijk David, kon aan het onschuldige bloed, dat vergoten was, de schuld niet voldoen met het bloed van hem, die het vergoten had, hijzelf kon die schuld niet betalen maar hij liet haar na aan zijn zoon om door hem betaald te worden en deze, die er de macht toe had, is niet in gebreke gebleven om het te doen.

Hierop grondt hij het vonnis, en voert een verzwarende omstandigheid aan van de misdaad, vers 32, namelijk dat hij op twee mannen is aangevallen, rechtvaardiger en beter dan hij, die hem geen onrecht hadden gedaan noch onrecht of kwaad voor hem bedoeld hadden, en die, zo zij in het leven waren gebleven, David betere dienst hadden kunnen doen. Als het bloed, dat vergoten werd, niet alleen onschuldig maar ook zeer voortreffelijk was, het leven kostbaarder, van meer waardij was dan gewone levens, dan is de misdaad zoveel te meer verfoeilijk. Daarbij kwam nog dat David er niet van geweten heeft, terwijl toch de zaak zo stond, dat hij verdacht kon worden van het geweten en gewild te hebben, zodat Joab de goede naam en de eer van zijn vorst in gevaar bracht van bezoedeld te worden, alsof hij zijn mededingers het leven had benomen, en dit was nog een andere verzwarende omstandigheid van de misdaad.

Voor deze misdaden:

a. Moet hij sterven, sterven door het zwaard van de openbare gerechtigheid. Door de mens moet zijn bloed vergoten worden, en het is op zijn eigen hoofd, vers 32, zoals het bloed van hen op zijn hoofd is, die hij vermoord heeft, vers 33. Wee het hoofd, dat onder bloedschuld ligt! Het duurde lang eer de wraak voor moord tot Joab kwam, maar toen zij kwam, bleef zij zoveel langer daar zij als een erfgoed overging op zijn zaad tot in eeuwigheid, vers 33, dat, inplaats van eer te ontfangen aan zijn heldendaden, schuld, en schande, en een vloek ontleende aan zijn snode daden. Het zaad van zulke boosdoeners zal nooit beroemd worden.

b. Hij moet sterven aan het altaar, veeleer dan te ontkomen. Joab besloot niet van het aldaar te wijken, vers 30 hopen de hierdoor of zich te beveiligen, of Salomo gehaat te maken bij het volk, als een onheiliger van de gewijde plaats, zo hij hem daar ter dood liet brengen. Benaja had gewetensbezwaar om hem daar te doden, maar Salomo kende de wet, dat Gods altaar geen bescherming moest verlenen aan moedwillige moordenaars Exodus 21:14. Gij zult hem van voor mijn altaar nemen, dat hij sterve, sterve als een offerande. In gevallen van zodanige zonden, als waarvoor het bloed van dieren verzoening kon doen, was het altaar een toevlucht, maar niet in Joabs geval, daarom gebiedt hij dat, zo hij vandaar niet wilde wijken, de doodstraf daar aan hem voltrokken zal worden, om te tonen dat hij de afkeuring des volks niet vreesde bij het doen van zijn plicht, maar hun vergissing zou herstellen en hun laten weten dat gerechtigheid beter is dan offerande, en dat de heiligheid van generlei plaats aan niemand's goddeloosheid steun of bescherming kan verlenen.

Zij, die door een levend geloof Christus en Zijn gerechtigheid aangrijpen met het besluit, zo zij moeten omkomen daar om te komen, zullen in Hem krachtiger bescherming vinden dan Joab aan de hoornen des altaars gevonden heeft. Benaja doodde hem, vers 34, met de plechtigheid ongetwijfeld van een openbare terechtstelling. Aan de wet aldus voldaan zijnde, werd hij begraven in zijn huis in de woestijn, in stilte als een misdadiger, niet met staatsie als een krijgsman, maar aan zijn dood lichaam wordt geen smaad aangedaan, het is niet des mensen om ongerechtigheid te leggen op de beenderen, wat God ook moge doen. Eindelijk. Salomo heeft genoeg in deze daden van gerechtigheid, niet alsof het een bevrediging was van zijn persoonlijke wraak maar omdat het de volbrenging was van de bevelen zijns vaders, en een ware vriendelijkheid voor hemzelf en zijn regering.

1. Hierdoor werd schuld weggenomen, vers 31. Door het onschuldige bloed, dat vergoten was, te doen wederkeren op het hoofd van hem, die het gestort heeft, werd het van hem weggedaan, van hem en van zijns vaders huis, hetgeen te kennen geeft dat het bloed, hetwelk

niet geëist werd van de moordenaar, geëist zal worden van de magistraat, tenminste is er gevaar dat het van hem geëist zal worden. Zij, die hun huis veilig en opgebouwd willen hebben, moeten de ongerechtigheden verre weg van zich doen.

2. Hierdoor was vrede verzekerd, vers 33 aan David, hij bedoelt niet aan zijn persoon, maar zoals hij zich in de volgende woorden nader verklaard: aan zijn zaad, en zijn huis, en zijn troon, vrede van de Heere tot in eeuwigheid, aldus drukt hij zijn begeerte uit, dat het zo zijn moge, en zijn hoop dat het zo zijn zal. Nu gerechtigheid gedaan en het geroep om bloed gestild is, zal de regering voorspoedig zijn. Zo zullen gerechtigheid en vrede elkaar kussen. Nu zo'n onstuimig man als Joab uit de weg is, zal er vrede wezen. "Doe de goddeloze weg van het aangezicht des konings, en zijn troon zal door gerechtigheid bevestigd worden," Spreuken 25:5. In deze zegen van vrede op zijn huis en zijn troon, ziet Salomo vromelijk op tot God als de werker er van, en voorwaarts naar de eeuwigheid voor de volmaking er van. Het zal vrede zijn van de Heere, en vrede tot in eeuwigheid van de Heere. De Heere des vredes zelf geve ons die vrede, die tot in eeuwigheid is.

1 Koningen 2:35-46

I. Hier is de bevordering van Benaja en Zadok, twee getrouwe vrienden van Salomo en zijn regering, vers 35. Joab ter dood gebracht zijnde, werd Benaja aangesteld tot opperbevelhebber van de krijgsmacht in zijn plaats, en Abjathar uit zijn ambt ontzet zijnde, werd Zadok hogepriester in zijn plaats, en hierin werd het woord van God vervuld, waarin Hij gedreigd heeft het huis van Eli af te snijden, 1 Samuël 2:35. Ik zal Mij een getrouwe priester verwekken, die zal Ik een bestendig huis bouwen. Heilige ambten kunnen wel onteerd maar niet vernietigd worden door de slechte bediening van hen, die er mee belast werden, en Gods werk zal nooit stilstaan uit gebrek aan handen om het te doen. Geen wonder dat een koning, die zo onmiddellijk door God tot koning was gemaakt, gemachtigd was, om hem die hij er geschikt toe vond, tot hogepriester aan te stellen, en hij deed het in billijkheid want het aloude recht was voor Zadok, daar hij van het geslacht van Eleazar was, terwijl Eli en zijn huis van Ithamar afstamden.

II. De maatregelen, die ten opzichte van Simeï genomen werden. Hij wordt door een bode van zijn huis te Bahurim opgeroepen, en verwachtte misschien geen beter lot dan dat van Adonia, zich bewust zijnde van zijn vijandschap jegens het huis van David, maar Salomo weet te onderscheiden tussen misdaden en misdadigers. David had aan Simeï zijn leven beloofd gedurende zijn tijd, Salomo is door die belofte niet gebonden, en toch wil hij niet dadelijk in strijd er mee handelen.

1. Hij beperkte hem tot Jeruzalem, en verbood hem om, onder welk voorwendsel het ook zij, verder dan tot aan de beek Kidron buiten de stad te gaan, vers 36, 37. Hij vergunde hem niet op zijn bezitting op het land te wonen, uit vrees dat hij er onheil onder zijn naburen zou stichten, maar hield hem te Jeruzalem als gevangene op vrije voeten. Dit kon Simeï's gevangenschap licht en degelijk voor hem maken want Jeruzalem was een schone stad, de vreugde van de gehele aarde, de koninklijke stad, de heilige stad, hij had geen reden tot klagen in zo'n paradijs opgesloten te zijn. Dit zou ook veiliger zijn voor Salomo, want daar had hij hem onder het oog, kon hij zijn bewegingen nagaan, en hij zegt hem klaar en duidelijk dat, zo hij niet binnen die omtrek bleef, hij er gewis voor sterven zou. Dit was een goede en geschikte beproeving van zijn gehoorzaamheid en trouw, waarover hij geen reden tot klagen had, zijn leven wordt hem op gemakkelijke voorwaarden geschonken, hij zal leven, zo hij slechts tevreden wil wezen om te Jeruzalem te leven.

2. Simeï onderwerpt zich aan die gevangenschap op vrije voeten, en neemt dankbaar zijn leven aan op die voorwaarde. Hij neemt de verplichting op zich, vers 38, om Jeruzalem niet te verlaten, en hij erkent dat het woord des konings goed is. Zelfs zij, die omkomen, kunnen niet anders dan erkennen dat de voorwaarden van vergeving en leven onwraakbaar zijn, zodat hun bloed, evenals dat van Simeï op hun eigen hoofd is. Simeï beloofde onder ede zich binnen de omtrek te zullen houden vers 42.

3. Simeï verbrak zijn woord, hetgeen Salomo wel verwacht heeft en God was rechtvaardig in het hem toe te laten, opdat hij nu de straf van zijn misdrijf zou ondergaan. Twee van zijn knechten (het schijnt dat hij, hoewel hij een gevangene was, toch zijn gewone leven leidde en zijn dienstpersoneel had behouden) liepen van hem weg naar het land van de Filistijnen, vers 39. Daarheen vervolgde hij hen, en van daar bracht hij hen terug naar Jeruzalem, vers 40. Om dit geheim te houden heeft hijzelf zijn ezel gezadeld, vertrok hij waarschijnlijk in de nacht en kwam-naar hij dacht-zonder ontdekt te zijn thuis. "Zijn knechten zoekende", zegt bisschop Hall, verloor hij zichzelf. De aardse dingen zijn, of behoorden te zijn, onze dienstknechten. Hoe gemeenlijk zien wij de mensen de perken verlaten, die hun door Gods wet gesteld zijn, teneinde ze na te jagen, totdat een ontzettend oordeel komt over hun ziel."

4. Salomo wordt er van verwittigd, dat Simeï de stad had verlaten, vers 41. De koning ontbiedt hem, en:

a. Legt hem zijn tegenwoordige misdaad ten laste, vers 42, 43, namelijk dat hij grote minachting had betoond voor het gezag en de toorn beide van God en de koning, dat hij de eed des Heeren niet heeft gehouden, en ongehoorzaam is geweest aan het bevel van zijn vorst, dat hieruit bleek van welke geest hij was, dat hij noch door de banden van de dankbaarheid, noch door die van het geweten, gehouden kon worden. Indien hij aan Salomo de noodzakelijkheid van het geval had voorgesteld, en hem om verlof had gevraagd om naar Gath te gaan, Salomo zou hem dat verlof misschien gegeven hebben, maar te vertrouwen of op zijn onwetendheid, of op zijn oogluiking, dat was hem in de hoogste mate beledigen.

b. Hij veroordeelt hem voor zijn vroegere misdaad, David vloekende en met stenen naar hem werpende, ten dage van zijn beproeving: de boosheid, die uw hart weet, vers 44. Het was niet nodig getuigen te horen voor het bewijs van de zaak, zijn eigen geweten was zo goed als duizend getuigen, die boosheid, welke des mensen hart alleen weet, is genoeg, zo er behoorlijk acht op wordt geslagen, om hem met schrik en ontzetting te vervullen, in de verwachting, dat zij op hun eigen hoofd zal wederkeren, want zo hun hart het weet, God is groter dan het hart. Anderen wisten dat Simeï David heeft gevloekt, maar Simeï zelf wist welke goddeloze beginselen van haat en boosaardigheid tegen David het waren, die hij in zijn vloeken heeft geopenbaard, en dat zijn onderwerping slechts geveinsd en gedwongen was.

c. Hij verklaart zich en zijn regering gezegend, vers 45, maar de koning Salomo is gezegend, niettegenstaande Simeï's machteloos vloeken, waaraan hij misschien nu in zijn woede en wanhoop ten volle lucht gaf. Laat hen vloeken, maar zegen Gij. En de troon Davids zal bevestigd zijn door hen weg te doen, die hem ondermijnen. Het is met betrekking tot de vijandschap van de vijanden van de kerk een troost dat, hoe zij ook woeden het toch ijdel is wat zij bedenken: Christus troon is bevestigd, en zij kunnen hem niet doen wankelen.

d. Hij geeft bevel voor de onmiddellijke terechtstelling van Simeï, vers 46. Al het oordeel is de Heere Jezus overgegeven, en hoewel Hij de Koning des vredes is, zal Hij toch ook een Koning van de gerechtigheid worden bevonden, en weldra zal dit Zijn woord van bevel zijn betreffende al Zijn vijanden, die niet willen, dat Hij koning over hen zal zijn: Brengt hen hier, en slaat hen hier voor mij dood. De smaadheden van hen, die Hem gelasterd hebben, zullen, tot hun eeuwige verdoemenis op henzelf vallen.

HOOFDSTUK 3

1 En Salomo verzwagerde zich met Farao, de koning van Egypte; en nam de dochter van Farao, en bracht ze in de stad Davids totdat hij voleind zou hebben het bouwen van zijn huis en het huis des HEEREN, en de muur van Jeruzalem rondom. 2 Alleenlijk offerde het volk op de hoogten, want geen huis was de Naam des HEEREN gebouwd, tot die dagen toe. 3 En Salomo had de HEERE lief, wandelende in de inzettingen van zijn vader David; alleenlijk offerde hij en rookte op de hoogten. 4 En de koning ging naar Gibeon, om aldaar te offeren, omdat die hoogte groot was; duizend brandofferen offerde Salomo op dat altaar. 5 Te Gibeon verscheen de HEERE aan Salomo in een droom des nachts en God zeide: Begeer wat Ik u geven zal. 6 En Salomo zeide: Gij hebt aan Uw knecht David, mijn vader, grote weldadigheid gedaan, gelijk als hij voor Uw aangezicht gewandeld heeft, in waarheid, en in gerechtigheid, en in oprechtheid des harten met U; en Gij hebt hem deze grote weldadigheid gehouden, dat Gij hem gegeven hebt een zoon, zittende op zijn troon, als te dezen dage. 7 Nu dan, HEERE, mijn God! Gij hebt Uw knecht koning gemaakt in de plaats van mijn vader David; en ik ben een klein jongeling, ik weet niet uit te gaan noch in te gaan. 8 En Uw knecht is in het midden van Uw volk, dat Gij verkoren hebt, een groot volk, hetwelk niet kan geteld noch gerekend worden, vanwege de menigte. 9 Geef dan Uw knecht een verstandig hart, om Uw volk te richten, verstandelijk onderscheidende tussen goed en kwaad; want wie zou dit Uw zwaar volk kunnen richten? 10 Die zaak nu was goed in de ogen des HEEREN, dat Salomo deze zaak begeerd had. 11 En God zeide tot hem: Daarom dat gij deze zaak begeerd hebt, en niet begeerd hebt, voor u vele dagen, noch voor u begeerd hebt rijkdom, noch begeerd hebt de ziel uwer vijanden; maar hebt begeerd verstand voor u, om gerichtsaken te horen; 12 Zie, Ik heb gedaan naar uw woorden; zie, Ik heb u een wijs en verstandig hart gegeven, dat uws gelijke voor u niet geweest is, en uws gelijke na u niet opstaan zal. 13 Zelfs ook wat gij niet begeerd hebt, heb Ik u gegeven, beide rijkdom en eer; dat uws gelijke niemand onder de koningen al uw dagen zijn zal. 14 En zo gij in Mijn wegen wandelen zult, onderhoudende Mijn inzettingen en Mijn geboden, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, zo zal Ik ook uw dagen verlengen. 15 En Salomo waakte op, en ziet, het was een droom. En hij kwam te Jeruzalem, en stond voor de ark des verbonds des HEEREN, en offerde brandofferen, en bereidde dankofferen, en maakte een maaltijd voor al zijn knechten. 16 Toen kwamen er twee vrouwen, die hoeren waren, tot de koning; en zij stonden voor zijn aangezicht. 17 En de ene vrouw zeide: Och, mijn heer. Ik en deze vrouw wonen in een huis; en ik heb bij haar in dat huis gebaard. 18 Het is nu geschied op de derden dag na mijn baren dat deze vrouw ook gebaard heeft; en wij waren te zamen, geen vreemde was met ons in dat huis, behalve ons tweeen in het huis. 19 En de zoon dezer vrouw is des nachts gestorven, omdat zij op hem gelegen had. 20 En zij stond ter middernacht op, en nam mijn zoon van bij mij, als uw dienstmaagd sliep, en leide hem in haar schoot, en haar doden zoon leide zij in mijn schoot. 21 En ik stond in de morgen op, om mijn zoon te zogen, en zie, hij was dood; maar ik lette in de morgen op hem, en zie, het was mijn zoon niet, dien ik gebaard had. 22 Toen zeide de andere vrouw: Neen, maar die levende is mijn zoon, en de dode is uw zoon; gene daarentegen zeide: Neen, maar de dode is uw zoon, en de levende is mijn zoon! Alzo spraken zij voor het aangezicht des konings. 23 Toen zeide de koning: Deze zegt: Dit is mijn zoon, die leeft, maar uw zoon is het, die dood is; en die zegt: Neen, maar de dode is uw zoon, en de levende mijn zoon. 24 Verder zeide de koning: Haalt mij een zwaard; en zij brachten een zwaard voor het aangezicht des konings. 25 En de koning zeide: Doorsnijdt dat levende kind in tweeen, en geeft de ene een helft, en de andere een helft. 26 Maar de vrouw, welker zoon de levende was, sprak tot de koning (want haar ingewand ontstak over haar zoon), en zeide: Och, mijn heer! Geef haar dat levende kind, en dood het geenszins; deze daarentegen zeide: Het zij noch het uwe noch het mijne, doorsnijdt het. 27 Toen antwoordde de koning, en

zeide: Geeft aan die het levende kind, en doodt het geenszins; die is zijn moeder. 28 En geheel Israël hoorde dat oordeel, dat de koning geoordeeld had, en vreesde voor het aangezicht des konings; want zij zagen, dat de wijsheid Gods in hem was, om recht te doen.

Salomo's regering zag er bloedig uit in het vorige hoofdstuk, maar de noodwendige daden van gerechtigheid moeten niet met de naam van wreedheid worden bestempeld. In dit hoofdstuk heeft zij een geheel ander voorkomen. Wij moeten van Gods barmhartigheid jegens Zijn onderdanen niet te erger denken vanwege Zijn oordelen over rebellen. Wij hebben hier:

- I. Salomo's huwelijk met de dochter van Farao, vers 1.
- II. Een algemene beschouwing van zijn Godsdienst vers 2-4.
- III. Een bijzonder bericht van zijn gebed tot God om wijsheid, en de verhoring van dat gebed, vers 5-15.
- IV. Een bijzonder voorbeeld van zijn wijsheid in zijn uitspraak in de twist van twee hoeren, vers 16- 25. En een zeer groot aanzien heeft hij hier, beide aan het altaar en op de stoel des gerichts, groot op de stoel des gerichts, omdat hij groot was aan het altaar.

1 Koningen 3:1-4

Hier wordt ons betreffende Salomo gezegd:

I. Iets dat ontwijfelbaar goed was, waarvoor hij geprezen en waarin hij nagevolgd moet worden.

1. Hij had de Heere lief, vers 3. Gods liefde tot hem werd bijzonder opgemerkt, 2 Samuël 12:24. Daar had hij zijn naam van Jedidjah de beminde des Heeren, en hier bevinden wij dat hij die liefde met liefde beantwoordde zoals Johannes, de beminde discipel, het volst was van liefde. Salomo was een wijs man, een rijk man, een groot man, en toch is zijn schoonste lofspraak datgene wat de hoedanigheid is van alle heiligen, zelfs van de armsten: hij had de Heere lief, hij had de aanbidding des Heeren lief, zegt de Chaldeeër. Allen, die God liefhebben, hebben Zijn aanbidding lief, beminnen het om van Hem te horen, en tot Hem te spreken, en aldus gemeenschap met Hem te hebben.

2. Hij wandelde in de inzettingen zijns vaders Davids, dat is: in de inzettingen, die David hem heeft gegeven, Hoofdstuk 2:2, 3, 1 Kronieken 28:9, 10. (De last, die zijn stervende vader hem opdroeg, was hem heilig, was hem ten wet) of wel in Gods inzettingen, waarin zijn vader David voor hem had gewandeld, hij hield zich dicht aan Gods inzettingen, nam ze nauwkeurig waar, en woonde ze gestadig bij. Zij die God waarlijk liefhebben, zullen er een gewetenszaak van maken om in Zijn inzettingen te wandelen.

3. Hij was zeer grootmoedig en vrijgevig in hetgeen hij deed ter eer van God. Toen hij offerande offerde, offerde hij als een koning, in enige evenredigheid met zijn grote rijkdom, duizend brandofferen, vers 4. Waar God overvloedig zaait, verwacht Hij in evenredigheid te oogsten, en zij, die God waarlijk liefhebben, zullen niet morren over de onkosten van de Godsdienst. Wij kunnen in verzoeking zijn te zeggen: Waartoe dit verlies? Had dit vee niet aan de armen gegeven kunnen worden? Maar wij moeten nooit denken dat hetgeen voor de dienst van God besteed wordt, verkwist of verspild is. Het schijnt vreemd dat zoveel dieren op een altaar en op een feest verbrand werden, al duurde dit feest ook zeven dagen, maar het vuur op dat altaar wordt ondersteld levendiger en verterender te zijn dan gewoon vuur, want het stelde de grimmige ontzaglijke toorn van God voor, die op de offers viel, opdat de offeraars zouden ontkomen. Onze God is een verterend vuur. Bisschop Patrick haalt een overlevering aan van de Joden, die zegt dat de rook van de offeranden in een rechte kolom opsteeg naar de

hemel, en niet verstrooid werd, want anders zouden zij, die de dienst bijwoonden, gestikt zijn, daar er zoveel offers geofferd werden.

II. Hier is iets, waarvan het twijfelachtig is, of het al of niet goed was.

1. Zijn huwelijk met de dochter van Faraó vers 1. Wij willen onderstellen dat zij tot de Joodse Godsdienst was bekeerd, anders zou het huwelijk onwettig geweest zijn, maar indien dit zo was, dan was het huwelijk toch niet raadzaam, hij, die de Heere liefhad, had om Zijnentwil zijn keuze moeten vestigen op een vrouw uit het volk des Heeren, ongelijke huwelijken van de zonen Gods met de dochteren van de mensen zijn dikwijls van verderfelijke gevolgen geweest. Maar sommigen denken dat hij dit deed op aanraden van zijn vrienden dat zij een oprecht-bekeerde was, (want de goden van Egypte worden niet genoemd onder de vreemde goden, tot wier aanbidding zijn vreemde vrouwen hem hebben bewogen, Hoofdstuk 11:5, 6) en dat het Hooglied en de 45ste Psalm bij die gelegenheid geschreven werden, door welke deze bruiloftsviering tot een type werd gemaakt van het mystieke huwelijk tussen Christus en de kerk, inzonderheid de kerk uit de heidenen.

2. Zijn aanbidding op de hoogten, waardoor het volk in verzoeking kwam om dit ook te doen, vers 2, 3. Abraham heeft zijn altaren op bergen gebouwd, Genesis 12:8, 22:2, en aanbad in een bos, Genesis 21:33, daar was de gewoonte aan ontleend, en zij was goed en betamelijk, totdat de Goddelijke wet hen tot een plaats beperkte, Deuteronomium 12:5, 6. David hield zich bij de ark, en gaf niet om hoogten, maar Salomo, hoewel hij in andere dingen wandelde in de inzettingen van zijn vader, bleef hierin bij hem achter, hij toonde hiermee grote ijver voor het offeren, maar gehoorzamen ware beter geweest, dit was een onregelmatigheid. Hoewel er nog geen huis gebouwd was, was er toch een tent opgericht voor de naam des Heeren en de ark had het middelpunt hunner eenheid moeten wezen. Zij was dit door de Goddelijke instelling, de hoogten scheidden er zich van af, dewijl zij echter God alleen aanbaden, en het in andere dingen overeenkomstig de regel deden, heeft Hij hun zwakheid genadig voorbijgezien en hun dienst aangenomen en er wordt erkend, dat Salomo de Heere liefhad hoewel hij rookte en offerde op de hoogten, en laat de mensen dan niet strenger zijn dan Hij is.

1 Koningen 3:5-15

Wij hebben hier een bericht van Gods genaderijk bezoek aan Salomo en van de gemeenschap, die hij er met God in gehad heeft, hetgeen groter eer voor Salomo was, dan hij door al de rijkdom en de macht zijns koninkrijks hebben kon.

I. De omstandigheden van dit bezoek, vers 5.

1. De plaats. Het was Gibeon, dat was de grote hoogte, en had de enige moeten zijn omdat daar de tabernakel en het koperen altaar waren, 2 Kronieken 1:3-5. Daar heeft Salomo zijn grote offeranden geofferd, en daar heeft God hem meer erkend dan op een van de andere hoge plaatsen. Hoe dichter wij bij de regel komen in onze aanbidding, hoe meer reden wij hebben om de tekenen van Gods tegenwoordigheid te verwachten, waar God Zijns naams gedachtenis sticht, daar zal Hij tot ons komen en ons zegenen.

2. De tijd. Het was des nachts, in de nacht nadat hij zijn milde offeranden geofferd had vers 4. Hoe meer overvloedig wij zijn in Gods werk, hoe meer vertroosting en geestelijk genot wij in Hem kunnen verwachten, als de dag in drukke arbeid voor Hem werd doorgebracht dan zal de nacht rustig en lieflijk zijn in Hem. Stilte en afzondering bevorderen onze gemeenschap met God, Zijn vriendelijkste bezoeken worden dikwijls gebracht in de nacht, Psalm 17:3.

3. De wijze. Het was in een droom, toen hij sliep, zijn zinnen gesloten waren, opdat Gods toegang tot zijn geest des te meer vrij en onmiddellijk zijn zou, op die wijze placht God te spreken tot de profeten, Numeri 12:6, en tot particuliere personen tot hun voordeel Job 33:15,16. Deze Goddelijke dromen onderscheidden zich ongetwijfeld van die vele, waarin ijdelheden zijn, Prediker 5:6.

II. Het genadige aanbod, dat God hem deed om te kiezen welke gunst hij van Hem zou begeren, waarin die dan ook zou bestaan, vers 5. Hij zag de heerlijkheid Gods om zich schijnen en hoorde een stem, zeggende: Begeer wat Ik u geven zal. Niet alsof God hem verplicht was voor zijn offers, maar aldus wilde Hij hem zijn aanneming er van te kennen geven, en hem zeggen welke grote zegen Hij voor hem had weggelegd, indien hij niet eng was in zijn vragen. Aldus wilde hij zijn neiging beproeven en eer leggen op het gebed des geloofs. Op dezelfde wijze buigt God zich neer tot ons en stelt ons op de weg om gelukkig te zijn door ons te verzekeren dat wij zullen hebben wat wij willen, zo wij er slechts om vragen Johannes 16:23, 1 Johannes 5:15. Wat willen wij meert Bidt en u zal gegeven worden.

III. Het vrome verzoek, dat Salomo hierop aan God deed. Geredelijk nam hij dit aanbod aan, waarom veronachtzamen wij eenzelfde aanbod dat ons gedaan wordt, zoals Achaz, die zei: ik zal het niet eisen, Jesaja 7:12 Salomo bad in zijn slaap, Gods genade hem helpende, maar het was een levendig gebed. Waar wij het meest in zorg over zijn en wat de grootste indruk op ons maakt als wij wakker zijn, zal ons gemeenlijk het meest aandoen en bezighouden als wij slapen, en soms kunnen wij door onze dromen weten waar ons hart naar uitgaat en hoe onze polsslag is. Maar deze moet aan een hogere oorsprong worden toegeschreven. Dat Salomo zo'n verstandige keus deed, toen hij sliep en de kracht van zijn rede het minst werkzaam was, toont aan dat zij zuiver en alleen van de genade Gods kwam, die deze Godvruchtige begeerte in hem gewerkt had. Als zijn nieren hem aldus des nachts onderwijzen, dan moet hij de Heere loven, die hem raad heeft gegeven Psalm 16:7.

In dit gebed:

1. Erkent hij Gods grote goedheid jegens zijn vader David, vers 6. Hij spreekt met eerbied van zijns vaders Godsvrucht, zegt, dat hij voor Gods aangezicht gewandeld heeft in oprechtheid des harten, een sluier werpende over zijn gebreken. Het is te hopen dat zij, die hun Godvruchtige ouders prijzen, hem zullen navolgen. Maar met nog meer eerbied spreekt hij van Gods goedheid jegens zijn vader, van de genade, die Hij hem betoond heeft in zijn leven door hem te geven om oprecht Godsdienstig te zijn, en toen zijn oprechtheid heeft beloond, van de grote weldadigheid, die Hij voor hem had weggelegd, om aan zijn geslacht te worden betoond, als hij heengegaan zou zijn, door hem een zoon te geven om op zijn troon te zitten. Kinderen behoren God te danken voor Zijn goedertierenheid jegens hun ouders, voor de gewisse weldadigheden Davids. Gods gunsten zijn dubbel zoet en lieflijk, als wij ze op ons overgebracht zien door de handen van hen, die ons zijn voorgegaan. Het middel om het erfrecht bestendigd te zien, is: God te loven, dat het Tot nu toe bewaard is gebleven.

2. Erkent hij zijn eigen ongenoegzaamheid voor de rechte volvoering van de last. die hem was opgedragen, vers 7, 8. En hier is een dubbele pleitgrond om kracht bij te zetten aan zijn bede om wijsheid.

a. Dat zijn plaats, zijn positie, haar nodig maakte daar hij Davids opvolger was. Gij hebt mij koning gemaakt in mijns vaders Davids plaats, die een zeer wijs, Godvruchtig man was. Here, geef mij wijsheid, opdat ik in stand houde wat hij gewrocht heeft, moge voortzetten wat hij heeft begonnen", en daar hij over Israël heeft geregeerd, "Here, geef mij wijsheid om goed te regeren, want zij zijn een talrijk volk, dat niet zonder veel zorg en oplettendheid bestuurd kan

worden. Zij zijn Uw volk, dat Gij verkoren hebt, en dat daarom voor U geregeerd en bestuurd moet worden, en met hoe meer wijsheid zij worden bestuurd hoe meer eer en heerlijkheid U door hen zal worden toegebracht."

b. Dat hij haar begeerde, omdat hij een nederig besef had van zijn eigen ongenoegzaamheid. Here pleit hij, ik ben een klein jongeling, zo noemt hij zichzelf, een kind in verstand, hoewel zijn vader hem een wijs man had genoemd, Hoofdstuk 2:9. Ik weet niet uit te gaan noch in te gaan, zoals het behoort, noch te doen wat door de gewone dagelijkse zaken van de regering vereist wordt, en nog veel minder hoe in een moeilijk tijdsgewricht te handelen."

Zij, die een openbaar ambt bekleden, moeten zich zeer bewust zijn van het gewichtige van hun werk, en van hun eigen ongenoegzaamheid er voor en dan zijn zij bekwaam om Goddelijk onderricht te ontvangen. Paulus' vraag: Wie is tot deze dingen bekwaam? is zeer gelijk aan die van Salomo hier: Wie zou dit Uw zwaar volk kunnen richten? vers 9. Absalom, die een dwaas was, wenste dat hij een rechter ware, Salomo, die een wijs man was, siddert voor de onderneming, en twijfelt aan zijn geschiktheid er voor. Hoe verstandiger en bedachtzamer de mensen zijn, hoe meer zij hun eigen zwakheid kennen, en hoe naijveriger zij zijn op zichzelf.

3. Hij bidt God hem wijsheid te geven, vers 9. Geeft dan Uw knecht een verstandig hart. Hij noemt zich Gods knecht, is ingenomen met die betrekking tot God, Psalm 116:16, en pleit er op bij Hem. "Ik ben U toegewijd, houd mij bezig met Uw werk, geef mij dan wat ik nodig heb voor de dienst, waarin ik gebruikt word." Zo heeft zijn Godvruchtige vader gebeden en zo heeft hij gepleit, Psalm 119, ik ben Uw knecht, maak mij verstandig Een verstandig hart is Gods gave, Spreuken 2:6. Wij moeten er om bidden, Jakobus 1:5, er om bidden met toepassing op onze speciale roeping, en de onderscheidene gelegenheden, waarvoor wij het nodig hebben, zoals Salomo: Geef mij verstand, niet om er mijn weetgierigheid door te bevredigen, of er mijn naasten door te verbijsteren, maar om Uw volk te richten. Dat is de beste kennis, die ons van dienst is in het doen van onze plicht, en zodanig is die kennis, welk ons in staat stelt om te onderscheiden tussen goed en kwaad, tussen recht en onrecht, tussen waarheid en leugen, zodat men niet misleid wordt door valse schijn in het beoordelen van de daden van anderen en van onszelf.

4. Het gunstige antwoord, dat God gaf op zijn verzoek. Het was een welbehaaglijk gebed vers 10. Het was goed in de ogen des Heeren. God schept behagen in Zijn eigen werk in Zijn volk, in de begeerten, die Hijzelf opgewekt heeft, de gebeden, die door Zijn Geest werden ingegeven. Uit de keus, die Salomo gedaan heeft, bleek dat hij meer begeerde goed te zijn dan groot te zijn, meer Gods eer wenste te dienen, dan zijn eigen eer te bevorderen. Diegenen zijn Gode welbehaaglijk, die aan geestelijke zegeningen de voorkeur geven boven tijdelijke, er meer om geven om in de weg huns plichts dan op de weg van de bevordering te worden gevonden. Maar dat was niet alles het was een overmogend gebed, en hij verkreeg er meer op dan hij gevraagd had.

a. God gaf hem wijsheid, vers 12. Hij maakte hem geschikt voor het grote werk waartoe Hij hem had geroepen, gaf hem zo'n recht verstand van de wet volgens welke hij had te richten, en voor de gevallen waarin hij uitspraak had te doen, dat hij in helderheid van hoofd, in juistheid van oordeel en doordringendheid van blik door niemand geëvenaard werd. Hij had zo'n inzicht, zo'n gave van voorziening, als nooit een vorst in die mate gehad heeft.

b. Hij gaf hem rijkdom en eer nog boven dit alles, vers 13, en er was hem beloofd dat hij, evenals in wijsheid, ook hierin, zijn voorgangers, zijn opvolgers en al zijn tijdgenoten zou overtreffen. Ook deze zijn de gaven Gods, en zijn beloofd aan allen die eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid zoeken, in zoverre het goed voor hen is, Mattheüs 6:33. Laat jonge lieden leren aan genade de voorkeur te geven boven goud, omdat de Godzaligheid de

belofte heeft van het tegenwoordige leven, maar het tegenwoordige leven de belofte niet heeft van de Godzaligheid. Hoe volkomen gezegend was Salomo, die beide wijsheid en rijkdom had! Hij, die rijkdom en macht heeft, zonder wijsheid en genade, is in gevaar er kwaad mee te doen, hij, die wijsheid en genade heeft, zonder rijkdom en macht, is niet instaat om er zoveel goed mee te doen, als hij, die beide heeft. Wijsheid is goed, en nog te beter met een erfdeel, Prediker 7:11. Maar als wij ons van wijsheid en genade verzekeren, dan zullen die of uitwendige voorspoed medebrengen of het gemis er van verzoeten. God heeft aan Salomo onvoorwaardelijk rijkdom en eer beloofd, maar niet een lang leven, dat heeft Hij hem voorwaardelijk toegezegd, vers 14. Zo gij in Mijn wegen wandelen zult, onderhoudende Mijn inzettingen en Mijn geboden, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, zo zal Ik ook uw dagen verlengen, hij heeft gefaald in de voorwaarde, en daarom heeft hij wel rijkdom en eer gehad, maar niet zolang geleefd om er van te genieten, als hij naar de loop van de natuur gekund had. Lengte van dagen is in de rechterhand van de wijsheid, dat is een zegen, die een type is van het eeuwige leven, maar rijkdom en eer zijn in haar linkerhand, Spreuken 3:16.

Laat ons hier zien:

- a. Dat het middel om geestelijke zegeningen te verkrijgen is er met vurigheid en aandrang om te bidden, en er met God om te worstelen in het gebed, zoals Salomo gedaan heeft om wijsheid te verkrijgen, daarom alleen vragende, als om het een nodige.
- b. Dat het middel om tijdelijke zegeningen te verkrijgen is: er onverschillig voor te zijn, hieromtrent alles overlatende aan God om te doen wat Hij goed en nuttig voor ons vindt. Aan Salomo is wijsheid gegeven, omdat hij er om gevraagd heeft, en rijkdom, omdat hij er niet om gevraagd heeft.

5. Salomo's dankbare vergelding voor het bezoek, dat het Gode behaagd heeft hem te brengen, vers 15. Hij ontwaakte en was, naar wij kunnen onderstellen, in een vervoering van vreugde, hij ontwaakte, en zijn slaap was hem zoet, zoals de profeet spreekt, Jeremia 31:26 overtuigd zijnde van Gods gunst, was hij er tevreden en gelukkig mede, en hij begon te bedenken wat hij de Heere zou vergelden. Hij had zijn gebed gedaan op de hoogte te Gibeon, en daar is God genadig tot hem gekomen, maar hij komt te Jeruzalem om dankzegging te doen voor de ark des verbonds, zichzelf lakende, als het ware, dat hij daar niet gebeden heeft, de ark het teken zijnde van Gods tegenwoordigheid, en er zich over verwonderende dat God elders dan daar tot hem was gekomen. Gods voorbijzien van onze vergissingen moet ons bewegen ze te herstellen.

Aldaar: A. Offerde hij een grote offerande aan God. Wij moeten God loven voor Zijn gaven in de beloften, al zijn zij nog niet volkomen vervuld. David placht Gods woord te prijzen, zowel als Zijn werken, Psalm 56:11, inzonderheid, 2 Samuël 7:18, en Salomo trad in zijn voetstappen.

B. Hij maakte een grote maaltijd op het offer, opdat zij, die hem omringden, zich met hem in de genade Gods zouden verblijden. Koningen 3:16-28 Er wordt hier een voorbeeld gegeven van Salomo's wijsheid, om aan te tonen dat de gave, die hem kortelings geschonken was wezenlijk uitwerking op hem had. Het bewijs is ontleend, niet aan de verborgenheid van de staat, of van zijn beleid in de raad, hoewel hij ongetwijfeld ook daar uitgemunt heeft, maar van een rechtsbeslissing tussen partij en partij, al laten vorsten die ook gewoonlijk aan de rechters over, moeten zij het toch niet beneden zich achten, om er kennis van te nemen.

Merk op: I. De zaak wordt blootgelegd, niet door advocaten, maar door partijen zelf, hoewel zij vrouwen waren, waardoor het voor zo'n scherpziend oog als dat van Salomo te gemakkelijker werd om naar hetgeen zijzelf zeiden tussen recht en onrecht te onderscheiden. Deze twee vrouwen waren hoeren, hielden een publiek huis, en haar kinderen waren, naar

sommigen denken, uit hoererij geboren, omdat er geen melding wordt gemaakt van haar echtgenoten. Waarschijnlijk is die zaak al voor lagere gerechtshoven geweest, eer zij tot Salomo gebracht werd, maar kon daar niet tot beslissing worden gebracht, daar de rechters er geen uitspraak in wisten te doen, opdat Salomo's wijsheid in haar tot beslissing te brengen, des te meer opgemerkt zou worden. Deze twee vrouwen woonden samen in een huis, waar zij ieder een zoon ter wereld brachten, de ene drie dagen na de andere, vers 17,18. Zij waren zo arm, dat zij geen dienstmaagd of verzorgster hadden, zo veronachtzaamd, omdat zij hoeren waren, dat zij geen vriend of bloedverwant bij zich hadden. Een van haar lag op haar kind, en ging het in de nacht verruilen voor het andere kind, vers 19, 20, welks moeder spoedig het bedrog bemerkte en de openbare gerechtigheid inriep om recht te verkrijgen, vers 21. Zie: 1. Welke angsten veroorzaakt worden door kleine kinderen, hoe onzeker hun leven is, en aan hoeveel gevaren zij voortdurend zijn blootgesteld. De kindsheid is het dal van de schaduw des doods, en de levenslamp, die pas aangestoken is, wordt gemakkelijk uitgeblust. Het is een wonder van genade, dat zo weinigen omkomen in al die gevaren van de eerste opkweking.

2. Hoeveel beter het in die tijd was met kinderen, die in hoererij waren geboren, dan meestal tegenwoordig. Toen hebben hoeren haar kinderen liefgehad, hen verzorgd, waren wars om van hen te scheiden, terwijl zij nu dikwijls ver weggezonden, verlaten of vermoord worden. Maar aldus is voorzeggd, dat "in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden, als de mensen zonder natuurlijke liefde zullen zijn," 2 Timotheüs 3:3.

II. Het moeilijke van het geval. De vraag was: Wie is de moeder van het levende kind, dat in het hof gebracht was om ten laatste aan de een of andere toegewezen te worden. Beide moeders waren heftig in haar betuigingen en toonden de grootste belangstelling in het kind. Beiden waren even positief in haar verzekeringen. "Het is mijn kind", zegt de ene. "Neen", zegt de andere, "het kind is van mij". Geen van beide wil het dode kind erkennen, hoewel het goedkoper zou zijn het dode kind te begraven dan het levende kind te onderhouden, maar het is het levende kind, dat zij elkaar betwisten. Het levende kind is de vreugde van de ouders, omdat het hun hoop is, en kunnen dode kinderen dit niet ook zijn? Zie Jeremia 31:17.

Nu bestond de moeilijkheid van de zaak hierin, dat aan beide zijden geen bewijs aanwezig was. Sommigen van de geburinnen kunnen misschien wel bij de geboorte en de besnijdenis van de kinderen tegenwoordig zijn geweest, maar hadden op de kinderen niet zo nauwkeurig acht gegeven, om verschil in hun gelaatstreken te zien. Om de partijen op de pijnbank te brengen, zou wreed geweest zijn. Niet zij, die het recht aan haar zijde had, maar zij, die het meest gehard was, zou een gunstige uitspraak verkregen hebben. Er moet weinig waarde gehecht worden aan een afgedwongen getuigenis. Rechters en juryleden hebben wijsheid nodig om de waarheid te ontdekken, als zij aldus verborgen ligt.

III. De beslissing van de zaak. Salomo had geduldig beide partijen aangehoord, en resumeert wat door haar werd aangevoerd, vers 23. En nu is het gehele hof in spanning om te weten welk middel Salomo's wijsheid zal bedenken, om achter de waarheid te komen. De een weet niet wat er van te zeggen, een ander zou misschien door het lot willen laten beslissen, Salomo zegt dat hem een zwaard zal gebracht worden, en beveelt het levende kind tussen de twee moeders te verdelen.

1. Dit scheen een bespottelijke beslissing van het geding, een wreed en ruw doorhakken van de knoop, die hij niet kon losmaken. "Is dit nu", denken de wijzen van de wet, "is dit nu de wijsheid van Salomo?" Zij konden niet gissen waar hij heen wilde, wat hij op het oog had. "Aan het hart van de koningen, het hart van zulke koningen, is geen doorgronding," Spreuken

25:3. Er was een wet voor het verdelen van een levende os en een dode os, Exodus 21:35, maar die was toch niet van toepassing op dit geval. Maar:

2. Het bleek een afdoend middel om de waarheid te ontdekken. Sommigen denken dat Salomo zelf de waarheid al ontdekt had aan het gelaat van de twee vrouwen en aan haar wijze van spreken, maar hierdoor overtuigt hij allen, die tegenwoordig waren, en bracht hij de voorgewende moeder tot zwijgen. Hij kon niet nagaan aan welke van de twee vrouwen het kind het meest gehecht was, om alzo tot de ontdekking te komen wie van beide de moeder was, en daarom nam hij de proef door te zien wie van beide het kind het meest liefhad, beide wendden moederlijke liefde voor, maar de oprechtheid dier liefde zal op de proef gesteld worden, als het kind in gevaar is.

a. Zij, die wist dat het kind niet van haar was, maar voor wie het, door er om te strijden, een punt van eer geworden om het te hebben, was er mee tevreden dat het verdeeld zou worden. Zij, die haar eigen kind dood had gelegen, bekommerde er zich niet om wat er van het andere werd, zo slechts de ware moeder het niet had. Het zij noch het uwe, noch het mijne, doorsnijdt het. Hieruit bleek dat zij wist, dat het slecht stond met haar aanspraak er op, en dat zij vreesde dat Salomo dit zou ontdekken, hoewel zij weinig vermoedde dat zij zichzelf verried, daar zij dacht dat het Salomo volkomen ernst was. Indien zij werkelijk de moeder van het kind ware geweest, dan zou zij haar recht er op verbeurd hebben door haar zo gereede instemming met de bloedige beslissing, Maar:

b. Zij, die wist dat het kind van haar was, wil het liever aan haar tegenstandster geven dan het te zien doden. Met hoeveel gevoel roept zij: Och mijn heer, geef haar het levende kind, vers 26. "Laat mij het in haar bezit zien, liever dan het in het geheel niet te zien". Uit deze tederheid voor het kind bleek dat zij niet de zorgeloze moeder was, die haar kind had dood gelegen, maar de moeder was van het levende kind, die het niet kon verdragen dat het gedood werd, daar zij zich ontfermde over de zoon van haar schoot. "De zaak is duidelijk", zegt Salomo, er zijn geen getuigen van node. Geeft haar het levende kind, want gij allen ziet aan dit ongeveinsde medelijden, dat zij er de moeder van is". Laat ouders hun liefde tonen aan hun kinderen door zorg voor hen te dragen, inzonderheid door zorg te dragen voor hun ziel, en hen met heilig geweld als vuurbranden uit het vuur te rukken. Diegenen zullen waarschijnlijk vertroosting smaken in hun kinderen, die hun plicht aan hen doen. Satan maakt aanspraak op het hart des mensen, maar hieruit blijkt dat hij er geen recht op heeft, dat hij tevreden zou zijn om met God te delen, terwijl de rechtmatige soeverein van het hart het geheel en al of niet wil hebben. Eindelijk. Er wordt ons gezegd welke grote vermaardheid Salomo verwierf onder zijn volk, door dit en andere voorbeelden van zijn wijsheid, hetgeen van grote invloed zal zijn voor de rust en de goede gang van zijn regering, het gehele Israël vreesde voor het aangezicht des konings, vers 28. Zij hadden de grootste eerbied voor hem, durfden hem nergens in tegenstaan, en waren bevreesd om onrecht te doen, omdat zij wisten dat indien het voor hem zou komen, hij het voorzeker zou ontdekken, want zij zagen dat de wijsheid Gods in hem was, dat is: de wijsheid, waarmee God beloofd had hem te zullen begiftigen. "Die wijsheid heeft zijn aangezicht verlicht," Prediker 8:1, heeft hem versterkt, Prediker 7:19, die wijsheid was hem "beter dan krijgswapenen," Prediker 9:18, om die wijsheid was hij beide gevreesd en bemind.

HOOFDSTUK 4

1 Alzo was de koning Salomo koning over gans Israël. 2 En deze waren de vorsten, die hij had: Azaria, de zoon van Zadok, was opperambtman. 3 Elihoref, en Ahia, de zoon van Sisa, waren schrijvers; Jósafath, de zoon van Ahilud, was kanselier. 4 En Benaja, de zoon van Jojada, was over het heir; en Zadok en Abjathar waren priesters. 5 En Azaria, de zoon van Nathan, was over de bestelmeesters; en Zabud, de zoon van Nathan, was overambtman, des konings vriend. 6 En Ahisar was hofmeester; en Adoniram, de zoon van Abda, was over de schatting. 7 En Salomo had twaalf bestelmeesters over gans Israël, die de koning en zijn huis verzorgden; voor elk was een maand in het jaar om te verzorgen. 8 En dit zijn hun namen: de zoon van Hur was in het gebergte van Efraim. 9 De zoon van Deker in Makaz, en in Saalbim, en Beth-semes, en Elon-beth-hanan. 10 De zoon van Hesed in Arubboth; hij had daartoe Socho en het ganse land Hefer. 11 De zoon van Abinadab had de ganse landstreek van Dor; deze had Tafath, de dochter van Salomo, tot een vrouw. 12 Baana, de zoon van Ahilud, had Taanach, en Megiddo, en het ganse Beth-sean, hetwelk is bij Zartana, beneden van Jizreël, van Beth-sean aan tot Abel-mehola, tot op gene zijde van Jokmeam. 13 De zoon van Geber was te Ramoth in Gilead; hij had de dorpen van Jair, de zoon van Manasse, die in Gilead zijn; ook had hij de streek van Argob, welke is in Basan, zestig grote steden, met muren en koperen grendelen. 14 Abinadab, de zoon van Iddo, was te Mahanaim. 15 Ahimaaz was in Nafthali; deze nam ook Salomo's dochter, Basmath, ter vrouwe. 16 Baana, de zoon van Husai, was in Aser en in Aloth. 17 Jósafathh, de zoon van Paruah, in Issaschar. 18 Simei, de zoon van Ela, in Benjamin. 19 Geber, de zoon van Uri, was in het land Gilead, het land van Sihon, de koning der Amorieten, en van Og, de koning van Basan, en hij was de enige bestelmeester, die in dat land was. 20 Juda nu en Israël waren velen, als zand, dat aan de zee is in menigte, etende, en drinkende, en blijde zijnde.

21 En Salomo was heersende over al de koninkrijken, van de rivier tot het land der Filistijnen, en tot aan de landpaal van Egypte; die brachten geschenken, en dienden Salomo al de dagen zijns levens. 22 De spijs nu van Salomo was voor een dag, dertig kor meelbloem, en zestig kor meel; 23 Tien vette runderen, en twintig weiderunderen, en honderd schapen; uitgenomen de herten, en reeen, en buffelen en gemeste vogelen. 24 Want hij had heerschappij over al wat op deze zijde der rivier was van Thifsah tot aan Gaza, over alle koningen op deze zijde der rivier; en hij had vrede van al zijn zijden rondom. 25 En Juda en Israël woonden zeker, een iegelijk onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom, van Dan tot Ber-seba, al de dagen van Salomo. 26 Salomo had ook veertig duizend paardenstallen tot zijn wagenen, en twaalf duizend ruiters. 27 Die bestelmeesters nu, een ieder op zijn maand, verzorgden de koning Salomo, en al degenen, die tot de tafel van de koning Salomo naderden; zij lieten geen ding ontbreken. 28 De gerst nu en het stro voor de paarden, en voor de snelle kemelen, brachten zij aan de plaats, waar hij was, een iegelijk naar zijn last. 29 En God gaf Salomo wijsheid en zeer veel verstand, en een wijd begrip des harten, gelijk zand, dat aan de oever der zee is. 30 En de wijsheid van Salomo was groter dan de wijsheid van al die van het oosten, en dan alle wijsheid der Egyptenaren; 31 Ja, hij was wijzer dan alle mensen; dan Ethan, de Ezrahiet, en Heman, en Chalcol, en Darda, de zonen van Mahol; en zijn naam was onder alle heidenen rondom. 32 En hij sprak drie duizend spreuken; daartoe waren zijn liederen duizend en vijf. 33 Hij sprak ook van de bomen, van de cederboom af, die op de Libanon is, tot op de hysop, die aan de wand uitwast; hij sprak ook van het vee, en van het gevogelte, en van de kruipende dieren, en van de vissen. 34 En van alle volken kwamen er, om de wijsheid van Salomo te horen, van alle koningen der aarde, die van zijn wijsheid gehoord hadden. Aan het einde van het vorige hoofdstuk hadden wij een voorbeeld van wijsheid, die God aan Salomo verleend had.

In dit hoofdstuk hebben wij een bericht van zijn rijkdom en voorspoed, hetgeen het andere gedeelte uitmaakte van de belofte, die hem gedaan was. Wij hebben hier:

I. De pracht van zijn hof, zijn staatsdienaren, vers 1-6, en de verzorgers van zijn huis, vers 7-19, en hun ambt, vers 27-28.

II. De provisie voor zijn tafel, vers 22-23.

III. De uitgestrektheid van zijn heerschappij, vers 21-24.

IV. Het aantal, de welvaart en de vrede van zijn onderdanen, vers 20-25.

V. Zijn stallen, vers 26. VI. Zijn grote vermaardheid voor wijsheid en wetenschap, vers 29-34.

Zo groot was Salomo maar onze Here Jezus was groter dan hij, Mattheüs 12:42,23. hoewel Hij de gestaltenis eens dienstknechts had aangenomen. Want Goddelijkheid in haar diepste vernedering overtreft zeer verre koninklijke waardigheid in haar grootste verheffing.

1 Koningen 4:1-19

I. Hier is Salomo op zijn troon, vers 1. Alzo was de koning Salomo koning dat is: hij was bevestigd als koning over geheel Israël, en niet, zoals zijn opvolgers, over slechts twee stammen. Hij was koning, hij deed het werk en betrachtte de plicht van een koning met de wijsheid, die God hem gegeven had. Diegenen bewaren de naam en de eer van hun ambt, die er het werk van ter harte nemen, en het met ijver en nauwgezetheid volbrengen.

II. De grootwaardigheidsbekleders van zijn hof, in de keus van welke zijn wijsheid ongetwijfeld ook uitgeblonken zal hebben. Het is opmerkelijk:

1. Dat verscheidenen van hen hetzelfde ambt reeds onder zijn vader bekleed hebben. Zadok en Abjathar waren toen priesters, 2 Samuël 20:25, en dat waren zij ook nu, maar toen had Abjathar de voorrang, en nu Zadok. Jósafath was toen kanselier, of grootzegelbewaarder, en dat was hij ook nu. Benaja was in zijns vaders tijd een voornaam man in krijgsgzaken, en dat was hij ook nu. Sisa was de schrijver zijns vaders en nu zijn het zijn zonen, vers 3. Salomo was een wijs man, maar hij wilde zich toch niet voordoen als wijzer te zijn dan zijn vader in deze aangelegenheid. Als zonen er toe komen om de erfgenamen te zijn van hun vaders rijkdom eer en macht, dan is het een daad van eerbied jegens zijn nagedachtenis, om - "caeteris paribus- "waar het gevoegelijk kan-" hen te gebruiken, die bij hem in dienst waren, en vertrouwen te stellen in hen, in wie ook hij vertrouwen heeft gesteld. Velen verhoovaardigen zich erop om het tegenovergestelde te zijn van wat hun Godvruchtige ouders geweest zijn.

2. De overigen waren zonen van priesters. Zijn eerste staatsdienaar was Azaria, de zoon van Zadok, de priester, Twee anderen van de eerste rang waren de zonen van Nathan de profeet, vers 5. Door hen te bevorderen betoonde hij de dankbare eerbied, die hij had voor hun Godvruchtige vader, die hij liefhad in de naam eens profeten.

III. De verzorgers van zijn huis, die tot taak hadden om de koning uit onderscheiden delen des lands van levensmiddelen te voorzien, voor zijn tafel en zijn kelders, vers 7, en voor zijn stallen, vers 27, 28. opdat aldus:

1. Zijn huis te allen tijde goed voorzien zou zijn, en uit de beste hand. Laat voorname mannen hieruit leren goed huis te houden, maar in hun huishouding goed overleg te hebben, vrijgevig te zijn, naar hun vermogen te leven, en toch voorzichtigheid te betrachten. Het is de hoedanigheid van de deugdelijke huisvrouw dat zij "haar brood van verre doet komen" Spreuken 31:14, niet ver gezocht en duur gekocht, integendeel alles gekocht waar het het goedkoopst was.

2. Hij en degenen, die hem onmiddellijk dienden, werden aldus van veel zorg omslagen, waardoor zij zich des te meer aan de staatszaken konden wijden, niet bekommerd zijnde met veel dienen, daar zij alle benodigdheden gereed onder hun hand vonden.

3. Alle delen van zijn koninkrijk werden gelijkelijk bevoordeeld, door er de waren van te betrekken, die de voortbrengselen waren van hun land, zodat het geld in omloop kwam. De industrie werd hierdoor aangemoedigd, bijgevolg nam ook de rijkdom toe, zelfs in die stammen, die het verst van het hof gelegen waren. Gods voorzienigheid strekt zich uit over

"alle plaatsen van Zijn heerschappij," Psalm 103:22, en dat moeten ook de wijsheid en zorg van vorsten.

4. Het verdelen van die opdracht aan zovelen was verstandig, daar niemand door de voortdurende zorg voor alles een te zware taak had, en ook niemand buitensporig rijk zou worden door al de voordelen of winsten er van, en Salomo in ieder district personen zou hebben, die, afhankelijk zijnde van het trof, hem en zijn belangen zouden dienen naar de gelegenheid het meebracht. Deze commissarissen voor de proviandering, niet van het leger of de vloot, (Salomo heeft geen enkele oorlog gevoerd) maar van de huishouding des konings, worden hier genoemd.

Verscheidenen van hen bij hun toenames, zoals aanzienlijke personen gewoonlijk hun dienaren noemen: Ben-Hur, Ben-Deker enz. Maar aan verscheidenen van hen is ook hun eigen naam toegevoegd.

Twee hunner hebben Salomo's dochters gehuwd, Ben-Abinadab, vers 11, en Ahimaaz, vers 15, en het was geen verkleining voor haar om mannen van zaken te huwen. Het was een beter huwelijk met de beampten van haars vaders hof, die Israëlieten waren, dan met de zonen van vorsten, die vreemdelingen waren voor het verbond van de belofte. De zoon van Geber was te Ramoth in Gilead, vers 13, en Geber zelf was in het land van Sihon en Og, waarin Mahanaim lag, vers 19. Daarom wordt hij gezegd de enige bestelmeester te zijn in dat land, omdat de andere twee, die in vers 13 en 14 genoemd zijn, van hem afhankelijk en aan hem ondergeschikt waren.

1 Koningen 4:20-28

Zulk een koninkrijk en zo'n hof als dat van Salomo was volgens de beschrijving, die er hier van gegeven is, heeft voorzeker nooit een ander vorst gehad.

I. Zulk een koninkrijk. Nooit heeft de kroon Israëls geschitterd met zo'n luister, als toen Salomo haar droeg, nooit in de dagen zijns vaders, en nooit in de dagen van een van zijn opvolgers, en nooit ook is dat koninkrijk zo heerlijk een type geweest van het koninkrijk van de Messias, als het toen geweest is. Het bericht, dat er hier van gegeven wordt, beantwoordt volkomen aan de profetieën, die wij er van hebben in Psalm 72, die een Psalm is voor Salomo, maar met betrekking tot Christus.

1. Het grondgebied van zijn rijk was groot, en zijn schatplichtigen velen, aldus was voorzeggd, dat hij zou heersen van zee tot zee, Psalm 72:8, 11. Salomo regeerde niet alleen over geheel Israël, die zijn onderdanen waren door keus, maar over al de naburige koninkrijken, die zijn onderdanen waren door dwang. Al de vorsten, van de Eufraat in het noordoosten, tot aan de grens van Egypte in het zuidwesten, droegen niet slechts bij tot zijn eer door hem hulde te doen en hun kronen van hem te houden, maar vermeerderden ook zijn rijkdom door hem te dienen en hem geschenken te brengen, vers 21. David heeft hen door zijn voorspoedig gevoerde oorlogen tot die onderwerping gebracht, en Salomo heeft haar door zijn bewonderenswaardige wijsheid licht en redelijk gemaakt, want het is voegzaam, dat de dwaas een knecht is desgenen, die wijs van hart is. Gaven zij hem geschenken, hij gaf hun onderricht, en leerde het volk nog wetenschap, niet alleen zijn eigen volk maar ook andere natiën, en: wijsheid is beter dan goud. Hij had vrede van alle zijden rondom, vers 24. Geen van de volken, die hem onderworpen waren, heeft het beproefd zijn juk af te werpen of hem enigerlei moeite te veroorzaken, zij achtten zich veeleer gelukkig in hun afhankelijkheid van hem. Hierin was zijn koninkrijk een type van het koninkrijk van de Messias want Hem is beloofd, dat Hij "de heidenen zal hebben tot Zijn erfdeel," en dat vorsten zich voor Hem zullen huigen, Jesaja 49:6, 7.

2. De onderdanen van Zijn koninkrijk en zijn inwoners waren talrijk en goedsmoeds.

a. Zij waren talrijk: het land was zeer volkrijk, vers 20. Juda en Israël waren velen, en dat goede land kon hen allen onderhouden. Zij waren als het zand, dat aan de zee is in menigte. Nu was de belofte vervuld, gedaan aan Abraham, betreffende de vermenigvuldiging van zijn zaad, Genesis 22:17, zowel als die betreffende de uitgestrektheid van hun heerschappij, Genesis 15:18. Dit was hun kracht en hun schoonheid, de eer van hun vorst, de schrik hunner vijanden, en een bevordering van de rijkdom des volks. Als zij zo talrijk werden, dat de plaats ergens te eng voor hen werd, dan konden zij met voordeel verhuizen naar de landen, die hen onderworpen waren. Gods geestelijk Israël zijn velen, dat zullen zij tenminste zijn als zij allen samen zullen komen, Openbaring 7:9.

b. Zij waren gerust, zij woonden veilig, of met vertrouwen en verzekerdheid, vers 25, niet najverig op hun koning, of op zijn beampten, niet ontevreden op hem, of op elkaar, noch onder enigerlei vrees voor gevaar van vijanden, van buiten of van binnen. Zij waren gelukkig, en wisten het, hadden er de bewustheid van. Zij woonden een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom. Salomo maakte op niemands bezitting inbreuk, nam niemands wijngaard of olijfgaard, zoals soms de wijze des konings was, 1 Samuël 8:14, wat zij hadden konden zij hun eigendom noemen, hij beschermde ieder in de bezitting en het genot van zijn goed. Zij, die wijnstokken en vijgebomen hadden, aten zelf de vruchten er van, en zo groot was de vrede des lands, dat zij, indien het hun behaagde, even veilig onder hun schaduw konden wonen, als binnen de muren van een stad. Of, omdat zij gewoonlijk wijnstokken aan de zijden van hun huis hadden, Psalm 128:3, worden zij hier gezegd onder hun wijnstok te wonen.

c. Zij waren blijmoedig in het gebruik van hun overvloed, etende en drinkende, en blijde zijnde, vers 20. Salomo heeft niet alleen zelf een goede tafel gehouden, maar al zijn onderdanen in staat gesteld om, overeenkomstig hun rang, hetzelfde te doen, en hen geleerd dat God hen hun overvloed heeft gegeven om er met soberheid en aangenaamheid gebruik van te maken, niet om hem op te hopen. "Het is goed voor de mens dat hij ete en drinke, en dat hij zijn ziel het goede doe genieten in zijn arbeid," Prediker 2:24, en dat wel "met vreugde en van goeder harte," Prediker 9:7. Zijn vader had in zijn Psalmen het volk geleid in de vertroostende genietingen van gemeenschap met God, en nu leidde hij -Salomo-hen in het aangename gebruiken van de goede dingen dezes levens. Deze aangename toestand van Israël strekte zich uit van Dan tot Berseba, geen deel van het land was aan enigerlei gevaar blootgesteld, of, om wat het ook zij, ontrust, en hij hield lang aan, gedurende al de dagen van Salomo zonder een onderbreking van enige betekenis. Ga heen waar gij wilt, overal kunt gij de tekenen bespeuren van overvloed, vrede en tevredenheid. De geestelijke blijdschap, vrede en heilige gerustheid van al de getrouwe onderdanen van de Heere Jezus zijn hierdoor afgeschaduwd. Het koninkrijk Gods is niet, zoals dat van Salomo geweest is, spijs en drank, maar, wat oneindig beter is, rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap, door de Heilige Geest.

II. Salomo hield een hof, dat nauwelijks geëvenaard kon worden. Wij kunnen ons van het ontzaglijk groot aantal van zijn dienaren en van de gestadige toeloop tot hem enig denkbeeld vormen naar de dagelijkse provisie voor zijn tafel. Men heeft berekend dat het meelbloem en het meel ruim voldoende waren voor het bereiden van brood voor drie duizend man, (Carellus berekent het voor meer dan acht en veertig honderd man) en de voorraad vlees, vers 23, is naar verhouding nog groter. Welke ontzaglijke hoeveelheden had men hier van rundvlees, schapevlees, en wild, en de keur van al het gemeste, zoals sommigen de woorden lezen, die wij vertalen door gemeste vogelen. Ahasveros heeft eens gedurende zijn regering "een

maaltijd gemaakt om de rijkdom van de heerlijkheid zijns rijks te vertonen," Esther 1:3, 4. Maar het was veel meer de heerlijkheid van Salomo, dat hij voortdurend open tafel hield, rijk voorzien, niet van lekkernijen en een leugenachtig brood-hij zelf heeft daartegen getuigd, Spreuken 23:3 maar van degelijke spijsen, om hen te onthalen, die kwamen om zijn wijsheid te horen. Aldus heeft Christus hen, die Hij onderwees, gevoed, vijf duizend op eenmaal, meer dan Salomo's tafel ooit tegelijk onthalen kon, alle gelovigen hebben in Hem een voortdurend feestmaal. Hierin overtreft Hij Salomo zeer ver, dat Hij al Zijn onderdanen voedt, niet met de spijs, die vergaat, maar met de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven. Het droeg zeer veel bij tot de sterkte en heerlijkheid van Salomo's koninkrijk, dat hij zoveel paarden had, veertig duizend voor wagenen, en twaalf duizend voor zijn troepen, duizend ruiters misschien in elke stam om de openbare orde te bewaren, vers 26. God had geboden dat hun koning de paarden niet voor zich zou vermenigvuldigen, Deuteronomium 17:16, en naar het bericht dat hier gegeven wordt, in aanmerking genomen de uitgestrektheid en de rijkdom van Salomo's koninkrijk, heeft hij, in evenredigheid met zijn naburen, de paarden ook niet vermenigvuldigd, want wij bevinden dat zelfs de Filistijnen nog dertig duizend wagenen te velde hebben gebracht, 1 Samuël 13:5, en de Syriërs tenminste veertig duizend ruiters, 2 Samuël 10:18.

Dezelfde beampten, die zijn huis verzorgden, verzorgden ook zijn tafel, vers 27, 28. Ieder kende zijn plaats, zijn werk en zijn tijd, en zo werd dit grote hof gehouden zonder wanorde of stoornis. Salomo die zeer ruime inkomsten had, leefde met grote onkosten, en misschien heeft hij met toepassing op zichzelf geschreven wat wij lezen in Prediker 5:10-11, "waar het goed vermenigvuldigt, daar vermenigvuldigen ook die het eten, wat nuttigheid hebben dan de bezitters daarvan dan het gezicht hunner ogen," tenzij zij daarbij de voldoening smaken van er goed mee te doen? Koningen 4:29-34 Salomo's wijsheid was grotere heerlijkheid voor hem dan zijn rijkdom, wij hebben er hier een algemeen bericht van.

I. De bron van zijn wijsheid. God gaf ze hem, vers 29. Hij erkent dit zelf, Spreuken 2:6. "De Heere geeft wijsheid Hij geeft de zin het verstand," Job 38:36, bewaart het en doet het toenemen. De gewone toeneming van het verstand zijn wij verschuldigd aan Gods voorzienigheid, en de heiliging er van aan Zijn genade, en de buitengewone hoogte, waartoe het bij Salomo was gekomen, had hij te danken aan Gods gunst over hem, in verhoring van zijn gebed.

II. De volheid er van. Hij had wijsheid en zeer veel verstand, grote kennis van verre landen en van de geschiedenis van vroegere tijden, grote vlugheid van begrip en sterk geheugen en helderheid van oordeel, zoals nooit enig mens gehad heeft. Het wordt een wijd begrip des harten genoemd of ruimte van hart, want het hart wordt dikwijls voor de verstandelijke vermogens genomen. Hij had een zeer uitgebreide kennis, kon de dingen in hun geheel overzien, en hij had een verwonderlijke gave om de dingen samen te voegen, en met elkaar in verband te brengen. Sommigen verstaan door zijn ruimte van hart zijn stoutmoedigheid, de grote zekerheid waarmee hij zijn besluiten en bepalingen te kennen gaf. Het kan ook bedoeld zijn voor zijn gezindheid om er goed mee te doen. Hij deelde zijn kennis mee aan anderen, had de gave van het woord om zijn denkbeelden te uiten, zowel als wijsheid, hij was even vrijgevig met zijn geleerdheid als met zijn spijs en onthield geen van beide aan hen, die hem omringden. Het is zeer begerenswaardig dat zij, die grote gaven hebben, van welke aard het zij, daarbij ook een ruim hart hebben om ze te gebruiken ten nutte van anderen, en dit is van de hand Gods, Prediker 2:24, Hij zal het hart verwijden. De grootheid van Salomo's wijsheid wordt in het licht gesteld door vergelijking.

De Chaldeeërs en Egyptenaren waren beroemd om hun geleerdheid, aan hen hebben de Grieken de hunne ontleend, maar de grootste geleerden onder deze volken bleven achter bij

Salomo, vers 30. De natuur overtreft de kunst, en nog veel voortreffelijker is genade. De kennis, die God geeft door bijzondere gunst, overtreft zeer ver die, welke de mens zich door arbeid eigen maakt. Er waren sommige mannen in Salomo's tijd, die grote vermaardheid hadden verkregen, inzonderheid Heman en anderen, die Levieten waren, en door David voor de dienst van de tempelmuziek gebruikt werden, 1 Kronieken 15:19. Heman was zijn ziener in de woorden Gods, 1 Kronieken 25:5. Chalcol en Darda waren eigen broeders, en ook zij waren bekend om hun geleerdheid en wijsheid, maar Salomo overtrof hen allen, vers 30, zijn raad was van veel meer waarde.

III. Het gerucht er van. Onder alle heidenen rondom werd er van gesproken. Zijn grote rijkdom en heerlijkheid deden zijn wijsheid des te meer uitblinken, en gaven hem een gelegenheid om haar te tonen, die zij niet kunnen hebben, die in armoede en onbekendheid leven. Het juweel van de wijsheid kan grote schittering verkrijgen door zijn zetting.

IV. De vruchten er van, daaraan wordt de boom gekend. Hij heeft zijn talent niet begraven, hij toonde zijn wijsheid.

1. In zijn geschriften. Die, welke door Goddelijke ingeving samengesteld werden, worden hier niet genoemd, want zij zijn nog in wezen, en zullen tot aan het einde van de wereld monumenten zijn van zijn wijsheid, en zijn, evenals andere delen van de Schrift, nuttig om ons wijs te maken tot zaligheid. Maar behalve deze, blijkt uit hetgeen hij sprak of dicteerde om van hem geschreven te worden:

a. Dat hij een moralist was, want hij sprak drie duizend spreuken, wijze gezegden, "apophthegmen" of zinrijke spreuken, bewonderenswaardig nuttig ter leiding van het menselijke levensgedrag. De wereld wordt grotendeels geregeerd door spreuken en nooit was zij beter voorzien van nuttige, dan door Salomo. Of de spreuken van Salomo, die wij hebben, deel uitmaakten van de drie duizend, is onzeker.

b. Dat hij een dichter was, en een man van groot vernuft. Zijn liederen waren duizend en vijf, waarvan slechts een nog in wezen is, omdat dit een door Goddelijke ingeving was geschreven, en daarom zijn Lied van de liederen wordt genoemd. Zijn wijze leringen werden meegedeeld door spreuken, opdat zij gemeenzaam bekend zouden zijn aan hen die hij bedoelde te onderwijzen, en voor alle gelegenheden gereed, door liederen, opdat zij aangenaam zouden zijn, en op de gelegenheden zouden werken.

c. Dat hij bedreven was in de natuurwetenschappen, een man van grote geleerdheid en diep inzicht in de geheimenissen van de natuur. Uit zijn eigen en anderer waarnemingen en ervaringen schreef hij over planten en dieren, vers 33, gaf hij beschrijvingen van hun aard en hoedanigheden, en (naar sommigen denken) over het medicinale gebruik er van.

2. In zijn gesprekken. Van overal kwamen personen, die meer begerig waren naar kennis dan hun naburen, om de wijsheid van Salomo te horen, vers 34. Koningen, die er het gerucht van vernomen hadden, zonden hun gezanten om haar te horen, en er hun het onderricht van te brengen. Salomo's hof was de zetel van de geleerdheid en de plaats van samenkomst voor wijsgeren, die allen kwamen om hun kaars aan zijn lamp aan te steken en van hem te leren. Laat hen, die de hedendaagse geleerdheid verheffen boven die van de ouden, ergens in de latere eeuwen zo'n schat van kennis aanwijzen als die van Salomo was, maar het doet de menselijke geleerdheid eer aan, dat Salomo er voor geprezen werd, en beveelt haar aan de groten van de aarde aan, als wel waardig om naastig door hen onderzocht te worden. Maar eindelijk, Salomo was hierin een type van Christus, in wie al de schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen zijn, en, verborgen ten gebuike, want Hij is geworden wijsheid van God.

HOOFDSTUK 5

1 En Hiram, de koning van Tyrus, zond zijn knechten tot Salomo (want hij had gehoord, dat zij Salomo tot koning gezalfd hadden in zijns vaders plaats), dewijl Hiram David altijd bemind had. 2 Daarna zond Salomo tot Hiram, zeggende: 3 Gij weet, dat mijn vader David de Naam des HEEREN, zijns Gods, geen huis kon bouwen, vanwege de oorlogen, waarmede zij hem omsingelden, totdat de HEERE hen onder zijn voetzolen gaf. 4 Maar nu heeft de HEERE, mijn God, mij van rondom rust gegeven; er is geen tegenpartijder, en geen bejegening van kwaad. 5 En zie, ik denk voor de Naam van de HEERE, mijn God, een huis te bouwen; gelijk als de HEERE gesproken heeft tot mijn vader David, zeggende: Uw zoon, dien Ik in uw plaats op uw troon zetten zal, die zal Mijn Naam dat huis bouwen. 6 Zo gebied nu, dat men mij cederen uit de Libanon houwe, en mijn knechten zullen met uw knechten zijn, en het loon uwer knechten zal ik u geven, naar al wat gij zeggen zult; want gij weet, dat onder ons niemand is, die weet hout te houwen, gelijk de Sidoniers. 7 En het geschiedde, als Hiram de woorden van Salomo gehoord had, dat hij zich zeer verblijdde, en zeide: Gezegend zij de HEERE heden, Die David een wijzen zoon gegeven heeft over dit grote volk! 8 En Hiram zond tot Salomo, zeggende: Ik heb gehoord, waarom gij tot mij gezonden hebt; ik zal al uw wil doen met het cederenhout, en met het dennenhout. 9 Mijn knechten zullen het afbrengen van de Libanon aan de zee; en ik zal het op vlotten over de zee doen voeren, tot die plaats, die gij aan mij ontbieden zult, en zal het aldaar los maken, en gij zult het wegnemen; gij zult ook mijn wil doen, dat gij mijn huis spijs geeft. 10 Alzo gaf Hiram aan Salomo cederenhout en dennenhout, naar al zijn wII. 11 En Salomo gaf Hiram twintig duizend kor tarwe, tot spijs van zijn huis, en twintig kor gestoten olie; zulks gaf Salomo aan Hiram jaar op jaar. 12 De HEERE dan gaf Salomo wijsheid, gelijk als Hij tot hem gesproken had; en er was vrede tussen Hiram en tussen Salomo, en zij beiden maakten een verbond. 13 En de koning Salomo deed een uitschot opkomen uit gans Israël; en het uitschot was dertig duizend man. 14 En hij zond hen naar de Libanon, tien duizend des maands bij beurten; een maand waren zij op de Libanon; twee maanden elk in zijn huis; en Adoniram was over dit uitschot. 15 Daartoe had Salomo zeventig duizend, die last droegen, en tachtig duizend houters op het gebergte. 16 Behalve de oversten van Salomo's bestelden, die over dat werk waren, drie duizend en driehonderd, die heerschappij hadden over het volk, hetwelk dat werk deed. 17 Als de koning het nu gebod, zo voerden zij grote stenen toe, kostelijke stenen, gehouwen stenen, om de grond van dat huis te leggen. 18 En de bouwlieden van Salomo, en de bouwlieden van Hiram, en de Giblieten behieuwen ze, en bereidden het hout toe, en de stenen, om dat huis te bouwen.

Het grote werk, waartoe Salomo verwekt was, was het bouwen van de tempel, zijn rijkdom en zijn wijsheid waren hem gegeven om hem hiertoe instaat te stellen en bekwaam te maken. Inzonderheid hierin was hij een type van Christus, want Hij zal des Heeren tempel bouwen, Zacharia 6:12.

In dit hoofdstuk hebben wij de voorbereidselen, die hij maakte voor dit en voor zijn andere gebouwen. Goud en zilver had zijn Godvruchtige vader er in overvloed voor bijeenvergaderd, maar hout en stenen moet hij in gereedheid brengen, en hiervoor zien wij hem hier in onderhandeling met Hiram, koning van Tyrus.

- I. Hiram wenst hem geluk met zijn troonsbestijging, vers 1.
- II. Salomo geeft hem zijn voornemen te kennen om de tempel te bouwen, en verlangt van hem dat hij hem van werklieden zal voorzien, vers 2-6.
- III. Hiram komt met hem overeen om dit te doen, vers 7-9.
- IV. Salomo's werk wordt bijgevolg goed gedaan en Hiram's werklieden worden goed betaald, vers 10-18.

1 Koningen 5:1-9

Wij hebben hier een bericht van de vriendelijke omgang van Salomo met Hiram. Tyrus was een vermaarde koopstad, dicht aan de zee en aan de grens van Israël gelegen. Haar inwoners schijnen niet tot de gevloekte volken te hebben behoord, noch ooit in vijandschap geweest te zijn met Israël, daarom heeft David nooit beproefd hen te vernietigen, maar leefde in

vreedschap met hen. Hier wordt van Hiram hun koning, gezegd dat hij David altijd bemind had, en wij hebben reden om te geloven, dat hij een aanbieder was van de ware God, en dat hij voor zich de afgodsdienst had verzaakt hoewel hij niet bij machte was hem in zijn stad af te schaffen. Davids karakter zal de genegenheid winnen van hen, die buiten zijn. Hier is: I. Hiram's gezantschap om Salomo geluk te wensen met zijn troonsbestijging. In rijkdom, eer en macht was Hiram verreweg de mindere van Salomo, maar Salomo heeft hem nu toch nodig, wil hem gaarne verplicht zijn, en verzoekt om zijn gunst. Laat ons nooit met minachting nederzien op hen, die beneden ons zijn, want wij weten niet hoe spoedig wij hen nodig kunnen hebben. In zijn brief aan Hiram maakt Salomo hem bekend: 1. Met zijn voornemen om ter ere Gods een tempel te bouwen. Sommigen denken dat de tempels bij de heidenen hun oorsprong namen in en gebouwd werden naar het model van de tabernakel, door Mozes opgericht in de woestijn, en dat er voor die tijd geen geweest zijn, maar er waren wel veel huizen gebouwd ter ere van de valse goden, voordat dit huis gebouwd werd ter ere van de God Israëls, zo weinig is uitwendige pracht een kenmerk van de ware kerk. Salomo zegt aan Hiram, die zelf geen vreemdeling was voor de zaak:

a. Dat Davids oorlogen een verhindering voor hem waren om de tempel te bouwen, hoewel hij er het voornemen toe gehad heeft, vers 3. Die oorlogen hebben veel van zijn tijd, van zijn gedachten en zorgen ingenomen, joegen hem voortdurend op onkosten, hielden zijn onderdanen voortdurend bezig, zodat hij het niet zo goed had kunnen doen, als het gedaan moest worden, en daar het niet volstrekt onmisbaar was voor de Godsdienst, heeft hij het daarom aan zijn opvolger moeten overlaten. Zie hoe nodig het ons is God te bidden, dat Hij vrede zal geven in onze tijd, omdat in oorlogstijd het bouwen van de Evangelietempel gewoonlijk slechts langzaam voortgaat.

b. Dat de vrede hem de gelegenheid gaf om de tempel te bouwen, en daarom besloot hij er onmiddellijk aan te beginnen. God heeft mij rust gegeven zowel binnenslands als buitenslands, er is geen tegenpartijder, vers 4, geen Satan, zoals het is in het Hebreeuws, geen werktuig van Satan om het tegen te staan, of er ons van af te leiden. Satan doet alles wat hij kan om tempelwerk te verhinderen, 1 Thessalonicenzen 2:18, Zacharia 3:1, maar als hij gebonden is, Openbaring 20:2, dan moeten wij ijverig aan de arbeid zijn. Als er geen bejegening is van kwaad, dan moeten wij krachtig en ijverig zijn in hetgeen goed is, en het vooruit brengen. Als de gemeenten rust hebben, dan moeten zij gesticht worden, Handelingen 9:31. Dagen van vrede en voorspoed bieden ons een gunstige wind, waar wij rekenschap van zullen moeten geven, als wij er geen gebruik van maken. Gods voorzienigheid heeft, door aan Salomo rijkdom en vrije tijd te geven, hem opgewekt om aan het bouwen van de tempel te denken. en Zijn belofte heeft er hem toe aangemoedigd. God had aan David gezegd, dat zijn zoon Hem een huis zou bouwen, vers 5, hij zal het aangenaam vinden om bezig te zijn aan dat werk, en zal de eer niet verliezen, die met deze belofte bedoeld is. Het kan ons zeer opwekken tot goede ondernemingen, verzekerd te zijn van goede voorspoed er in. Laat Gods belofte onze pogingen aanvuren.

2. Met zijn verlangen, dat Hiram er hem behulpzaam bij zal zijn. De Libanon was de plaats vanwaar het hout komen moest, het was een schoon, groot woud in het noorden van Kanaän, uitdrukkelijk genoemd in de schenking van dat land aan Israël, "de gehele Libanon," Jozua 13:5. Zodat Salomo eigenaar was van al deszelfs voortbrengselen. Van de cederen van de Libanon wordt gesproken als in bijzondere zin de "planting des Heeren te zijn," Psalm 104:16, daar zij bestemd waren voor Israëls gebruik, en inzonderheid ten dienste van de tempel. Maar Salomo erkent dat wel de bomen van hem zijn, maar dat de Israëlieten niet weten hout te houwen gelijk de Sidoniërs, die Hiram's onderdanen waren. Kanaän was "een land van tarwe en gerst," Deuteronomium 8:8, dat Israël bezighield met de landbouw, zodat

zij volstrekt niet bedreven waren in het vervaardigen van dingen, waarin de Sidoniers uitmuntten. In de dingen Gods is Israël een wijs en verstandig volk, maar in kunstvaardigheid stonden zij echter bij hun naburen, ware Godsvrucht is een veel kostelijker gave des hemels dan de hoogste mate van vernuft. Het is beter een Israëliet te zijn, bedreven in de wet, dan een Sidoniër, bedreven in het houthandelen. Maar, het geval zo staande, verzoekt Salomo aan Hiram om hem werklieden te zenden, en belooft hem, vers 6, hen te helpen: Mijn knechten zullen met uw knechten zijn om onder hen te werken, en hen te betalen, het loon uwer knechten zal ik u geven, want de arbeider, zelfs in tempelwerk, dat inderdaad zijn beloning met zich brengt, is zijn loon waardig. Als de Evangelische profeet de heerlijkheid voorzegt van de kerk in de dagen van de Messias schijnt hij te zinspelen op deze geschiedenis, Jesaja 60, waar hij profeteert:

a. Dat vreemden, (dat waren de Tyriërs en Sidoniers) de muur van de Evangelietempel zullen bouwen, vers 10. Leraren worden verwekt onder de heidenen voor de opbouw van het lichaam van Christus.

b. Dat de heerlijkheid van de Libanon zal komen om hem te versieren, vers 13. Alle uitwendige gaven en bekwaamheden moeten dienstbaar gemaakt worden aan de belangen van Christus' koninkrijk.

3. Hiram's ontvangst van en antwoord op deze boodschap.

A. Hij ontving haar met grote voldoening voor zichzelf. Hij heeft zich zeer verblijd vers 7, dat Salomo in de voetstappen zijns vaders wandelde, zijn plannen wilde ten uitvoer brengen en waarschijnlijk een grote zegen voor zijn land zou worden. Hiram's edelmoedig hart verheugde zich hierin en niet alleen in het vooruitzicht van voordeel voor hemzelf doordat Salomo gebruik van hem maakte. Van hetgeen hij het genoeg had, daar gaf hij Gode de lof en de eer van. Gezegend zij de Heere heden, die David (die zelf een wijs man was) een wijze zoon heeft gegeven over dit grote volk. Zie hier: Met welk een genoeg Hiram van Salomo's wijsheid spreekt, en van de uitgestrektheid van zijn heerschappij. Laat ons leren anderen noch de wereldlijke voordelen noch de gaven des geestes te benijden, waarin zij ons overtreffen. Welk een groot genoeg is het voor hen, die het goede wensen voor Gods Israël, om Godsvrucht en wijsheid bewaard te zien in de families van het ene geslacht op het andere, inzonderheid in aanzienlijke families en in die, welke grote invloed uitoefenen op anderen. Waar dit zo is, moet aan God de eer er voor toegebracht worden. Indien aan Godvruchtige ouders een Godvruchtig zaad wordt gegeven, Maleachi 2:15, dan is dit een teken ten goede, en een gelukkige aanduiding, dat het erfrecht van de zegen niet weggenomen zal worden.

B. Hij antwoordde er op met grote voldoening voor Salomo, hem toestaande wat hij verlangde, en zich zeer ijverig betonende om hem behulpzaam te zijn bij het grote en goede werk, dat hij ter hand ging nemen. Wij hebben hier zijn voorwaarden van overeenkomst met Salomo betreffende deze zaak, waarin wij kunnen opmerken: Hiram's wijsheid:

a. Hij overwoog het voorstel, eer hij zijn antwoord zond, vers 8. Ik heb de zaken overwogen. Gewoonlijk zullen zij, die roekeloos of met overhaasting overeenkomsten aangaan, later wensen ze ongedaan te maken. De deugdelijke huisvrouw denkt om een akker, en dan koopt zij hem, Spreuken 31:16. Zij verliezen geen tijd, die tijd nemen om zich te bedenken.

b. Hij treedt in bijzonderheden omtrent die voorwaarden, opdat er geen misverstand zij, waaruit later twist zou kunnen ontstaan. Salomo had gesproken van het houthandelen van de bomen, en Hiram neemt genoeg met hetgeen hij daaromtrent gezegd had, vers 8, maar er was niet gesproken van het vervoer, daarom moet ook dat nog geregeld worden. Het vervoer over land zou zeer lastig en kostbaar zijn, daarom neemt hij op zich om al het hout van de Libanon af te brengen en het verder over zee te vervoeren met een kustvaart. Het vervoer te

water is een groot gemak voor de handel, waarvoor God geloofd moet worden, die de mens geleerd heeft er gebruik van te maken.

Let er op hoe nauwkeurig Hiram de overeenkomst regelt: Salomo moet de plaats aanwijzen, waar het hout afgeleverd moet worden, en daarom neemt Hiram op zich het te doen brengen, en hij staat in voor het veilig vervoer. Evenals de Sidoniërs de Israëlieten overtroffen in het bewerken van hout, zo overtroffen zij hen ook in zeevaartkunde, want Tyrus en Sidon "woonden aan de ingangen van de zee" Ezechiël 27:3, daarom waren zij het geschiktst om voor het vervoer te water te zorgen, "Tractant fabrilis fabri- Ieder zijn beroep."

Eindelijk: Als Hiram het werk op zich neemt, en al Salomo's wil doet met het hout, vers 8, dan verwacht hij terecht dat Salomo in staat is voor het loon: gij zult ook mijn wil doen, dat gij mijn huis spijs geeft, vers 9, niet alleen aan de werklieden, maar ook aan mijn eigen gezin. Als Tyrus Israël voorziet van ambachtslieden, dan zal Israël Tyrus voorzien van koren, Ezechiël 27:17. Aldus heeft door de wijze beschikking van de voorzienigheid het ene land het andere nodig, opdat er onderlinge gemeenschap met en afhankelijkheid van elkaar zij tot eer van God, ons aller Vader.

1 Koningen 5:10-18

I. Hier is: de vervulling van de overeenkomst tussen Salomo en Hiram, beide partijen kwamen na wat zij op zich genomen hadden.

1. Hiram leverde aan Salomo het hout overeenkomstig het verdrag, dat hij had aangegaan, vers 10. De bomen waren Salomo's eigendom, maar, misschien-"Materiam superabat opus was het werk van meer waardij dan het hout." Daarom wordt gezegd dat Hiram aan Salomo het hout gaf.

2. Salomo leverde aan Hiram het koren, dat hij hem beloofd had, vers 11. Laat aldus gerechtigheid nagejaagd worden, zoals de uitdrukking luidt in Deuteronomium 16:20, gerechtigheid van weerszijden bij iedere overeenkomst.

II. Hierdoor werd de vriendschap tussen hen bevestigd. God gaf aan Salomo wijsheid, vers 12, dat was meer en beter dan iets dat Hiram voor hem deed of hem geven kon, maar dit maakte dat Hiram hem beminde, en stelde Salomo in staat om gebruik te maken van zijn vriendelijkheid, zodat zij beide bereid waren om hun wederzijdse genegenheid te doen rijpen in een verbond, opdat zij duurzaam zou zijn. Het is wijsheid om onze vriendschap te versterken met hen, die wij eerlijk en trouw bevinden, uit vrees dat nieuwe vrienden niet zo standvastig en zo vriendelijk bevonden zullen worden als de oude geweest zijn.

III. De arbeiders, die Salomo gebruikte om de materialen te bereiden voor de tempel.

1. Sommigen van hen waren Israëlieten, die gebruikt werden voor het lichtere en meer eervolle deel van het werk, het vellen van bomen en het helpen om ze te fatsoeneren en te voegen, in samenwerking met de knechten van Hiram. Hiervoor stelde hij dertig duizend man aan, maar gebruikte slechts tien duizend tegelijk, zodat zij op een maand arbeid twee maanden vakantie hadden, beide om uit te rusten, en om hun eigen zaken te behartigen, vers 13, 14. Het was tempeldienst, maar Salomo draagt zorg dat zij zich niet overwerken, voorname lieden moeten bedenken dat hun dienaren even goed rust nodig hebben als zijzelf.

2. Anderen waren gevangenen uit andere volken, die de lasten moesten dragen en de stenen moesten houwelen, vers 15, en wij lezen niet dat dezen, evenals de anderen, hun rusttijden hadden, want zij waren tot dienstbaarheid veroordeeld.

3. Sommigen werden gebruikt als bestuurders en opzichters, vers 16, drie duizend en drie honderd, die heerschappij hadden over het volk, en deze waren even nodig en nuttig op hun plaats als de arbeiders op de hune. Hier werden vele handen en vele ogen gebruikt, want er moesten nu voorbereidselen worden gemaakt, niet alleen voor de tempel, maar voor alle andere gebouwen van Salomo, beide te Jeruzalem en hier in het woud van de Libanon, en in andere plaatsen van zijn gebied, zie Hoofdstuk 9:17-19. Hij spreekt van zijn grote werken, Prediker 2:4. Ik maakte mij grote werken, waarvoor dit grote getal werklieden nodig was.

IV. De grondlegging van de tempel, want dat is het gebouw, waar zijn hart voornamelijk op gezet is, vers 17, 18. Salomo zelf schijnt tegenwoordig te zijn geweest bij het leggen van het fundament des tempels en het bestuur er van gehad te hebben, en het schijnt dat de eerste steen (zoals gewoonlijk bij voorname gebouwen) met enige plechtigheid gelegd is geworden. Als nu de koning het gebod, zo voerden zij grote stenen toe, kostelijke stenen, gehouwen stenen om de grond van dat huis te leggen. Hij wilde alles doen zoals hijzelf was, met grootheid en edelmoedigheid, en daarom wilde hij sommigen van de kostelijkste stenen gelegd, of liever begraven, hebben in het fundament, ofschoon, daar zij buiten het gezicht bleven, ook minder kostbare gebruikt hadden kunnen worden. Christus, die tot een grondsteen gelegd is, is een beproefde, kostelijke hoeksteen. en de fundamente van de kerk worden gezegd gelegd te zijn op saffieren, Jesaja 54:11, vergelijk Openbaring 21:19. De oprechtheid, die onze Evangelievolmaaktheid is verplicht ons om een vast fundament te leggen en de meeste zorg te wijden aan dat deel van onze Godsdienst, dat buiten het gezicht van de mensen is.

HOOFDSTUK 6

1 Het geschiedde nu in het vierhonderd en tachtigste jaar, na de uitgang der kinderen Israëls uit Egypte, in het vierde jaar van het koninkrijk van Salomo over Israël, in de maand Ziv (deze is de tweede maand), dat hij het huis des HEEREN bouwde.

2 En dat huis, hetwelk de koning Salomo de HEERE bouwde, was van zestig ellen in zijn lengte, en van twintig in zijn breedte, en van dertig ellen in zijn hoogte. 3 En het voorhuis, vooraan de tempel van dat huis, was in zijn lengte van twintig ellen, naar de breedte van het huis, tien ellen in zijn breedte, vooraan het huis. 4 En hij maakte vensteren aan het huis van gesloten uitzichten. 5 En rondom aan de wand van het huis bouwde hij kameren, aan de wanden van het huis rondom, beide van de tempel en van de aanspraakplaats. Alzo maakte hij zijkameren rondom. 6 De onderste kamer was van vijf ellen in haar breedte, en de middelste van zes ellen in haar breedte, en de derde van zeven ellen in haar breedte; want hij had aan het huis rondom buitenwaarts inkeringen gemaakt, opdat zij zich niet hielden in de wanden van het huis. 7 Het huis nu, als het gebouwd werd, werd met volmaakten steen, zoals dezelve toegevoerd was, gebouwd; zodat geen hameren, noch bijl of enig ijzeren gereedschap gehoord werd in het huis, als het gebouwd werd. 8 De deur der middelste zijkamer was aan de rechterzijde van het huis; en door wenteltrappen ging men tot de middelste zijkamer, en van de middelste tot de derde. 9 Alzo bouwde hij het huis, en volmaakte het; en bedekte dat huis met gewelven en rijen van cederen. 10 Hij bouwde ook de kameren aan het ganse huis, van vijf ellen in haar hoogte; en hij voegde ze vast aan dat huis met cederenhout. 11 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Salomo, zeggende: 12 Aangaande dit huis, dat gij bouwt, zo gij wandelt in Mijn inzettingen, en doet Mijn rechten, en onderhoudt al Mijn geboden, wandelende in dezelve; zo zal Ik Mijn woord met u bevestigen, dat Ik tot uw vader David gesproken heb; 13 En Ik zal in het midden der kinderen Israëls wonen; en Ik zal Mijn volk Israël niet verlaten.

14 Alzo bouwde Salomo dat huis en volmaakte hetzelfde. 15 Ook bouwde hij de wanden van het huis van binnen met cederen planken; van de vloer des huizes tot aan het dak der wanden, beschoot hij ze van binnen met hout; en overdekte de vloer van het huis met dennen planken. 16 Daartoe bouwde hij twintig ellen met cederen planken aan de zijden van het huis, van de vloer af tot de wanden; dit bouwde hij Hem van binnen tot een aanspraakplaats, tot het heilige der heiligen. 17 Dat huis nu was van veertig ellen, namelijk de tempel, die vooraan was. 18 En het ceder aan het huis inwendig was gesneden met knoppen en open bloemen; het was al ceder, geen steen werd gezien. 19 En de aanspraakplaats bereidde hij inwaarts in het huis, om de ark des verbonds des HEEREN daar te zetten. 20 En de aanspraakplaats vooraan was van twintig ellen in lengte, en van twintig ellen in breedte, en van twintig ellen in haar hoogte, en hij overtoog ze met gesloten goud; ook overtoog hij het cederen altaar. 21 En Salomo overtoog het huis van binnen met gesloten goud; en hij toog voor de aanspraakplaats een voorhang henen door met gouden ketenen, en overtoog dien met goud. 22 Alzo overtoog hij het ganse huis met goud, totdat het ganse huis volmaakt was; daartoe overtoog hij met goud het gehele altaar, dat voor de aanspraakplaats was. 23 In de aanspraakplaats nu maakte hij twee cherubs van olieachtig hout; elks hoogte was tien ellen. 24 En van vijf ellen was de ene vleugel des cherubs, en van vijf ellen de andere vleugel des cherubs; van het einde van zijn enen vleugel, tot aan het einde van zijn anderen vleugel, waren tien ellen. 25 Alzo was de andere cherub van tien ellen; beide cherubs hadden enerlei maat, en enerlei snede. 26 De hoogte van de enen cherub was van tien ellen, en alzo van de anderen cherub. 27 En hij zette deze cherubs in het midden van het binnenste huis; en de cherubs spreidden de vleugelen uit, zodat de vleugel des enen raakte aan dezen wand, en de vleugel des anderen cherubs raakte aan de anderen wand; en hun vleugelen naar het midden van het huis raakten vleugel aan vleugel. 28 En hij overtoog deze cherubs met goud. 29 En al de wanden van het huis, in het ronde, graveerde hij met uitgesneden gravingen van cherubs, en van palmbomen, en open bloemen, van binnen en van buiten. 30 Daartoe overtoog hij de vloer van het huis met goud van binnen en van buiten. 31 En aan de ingang der aanspraakplaats maakte hij deuren van olieachtig hout; de bovendorpel met de posten was het vijfde deel des wands. 32 De twee deuren ook waren van olieachtige bomen; en hij graveerde daarop gravingen van cherubs, en van palmbomen, en van open bloemen, dewelke hij met goud overtoog; ook trok hij goud over de cherubs en over de palmbomen. 33 En alzo maakte hij aan de deuren des tempels posten van olieachtige bomen, uit het vierde deel van de wand. 34 En de twee deuren waren van dennenhout; de twee zijden der ene deur waren omdraaiende; alzo waren de twee gegraveerde zijden der andere deur omdraaiende. 35 En hij graveerde ze met cherubs, en palmbomen, en open bloemen, dewelke hij met goud overtoog, gericht

naar het uitgesnedene. 36 Daarna bouwde hij het binnenste voorhof van drie rijen gehouwen stenen, en een rij cederen balken.

37 In het vierde jaar werd de grond van het huis des HEEREN gelegd, in de maand Ziv; 38 En in het elfde jaar, in de maand Bul, welke is de achtste maand, was dit huis volmaakt, naar al zijn stukken en naar al zijn behoren; alzo heeft hij zeven jaren daaraan gebouwd.

Grote en langdurige voorbereidselen waren gemaakt voor het bouwen van de tempel, en nu komt hier eindelijk een bericht van het bouwen er van. Een groot edel werk is het geweest, een van de wonderen van de wereld, en, genomen in zijn geestelijke betekenis, was het een van de heerlijkheden van de kerk. Hier is:

I. De tijd, wanneer hij gebouwd werd, vers 1, en hoelang het bouwen er van geduurd heeft, vers 37, 38

II. De stilte, waarmee hij gebouwd werd, vers 7.

III. De afmetingen er van, vers 2, 3.

IV. De boodschap, die God aan Salomo zond, terwijl hij gebouwd werd, vers 11-13.

V. De bijzonderheden, de vensters vers 4, de kameren, vers 5, 6, 8-10, de muren en de vloer, vers 14-18, de aanspraakplaats, vers 19-23, de cherubim, vers 23-30, de deuren, vers 31-35, en het binnenste voorhof, vers 36.

Veel geleerde mannen hebben zich moeite gegeven, om de hier gegeven beschrijving van de tempel naar de regelen van de bouwkunst te verklaren, en de moeilijkheden op te lossen, die zij bij hun onderzoek er in vonden, maar niets nieuws hieromtrent hebbende mee te delen, zullen wij in geen bijzonderheden er van treden. Toen was hij wel begrepen, en ieders ogen, die het schone gebouw aanzagen, voorzagen hem van de beste kritische verklaring van dit hoofdstuk.

1 Koningen 6:1-10

I. De tempel wordt hier het huis des Heeren genoemd, vers 1. omdat hij:

1. Gebouwd was naar Gods bevel en voorschrift. De oneindige Wijsheid was de bouwmeester, en gaf aan David het plan, of voorbeeld door de Geest, niet slechts mondeling, maar tot grotere zekerheid en nauwkeurigheid, in geschrift, 1 Kronieken 28:11, 12, 19, zoals Hij aan Mozes op de berg een schets had gegeven van de tabernakel.

2. Geheiligd en toegewijd was aan Hem en Zijn eer, om gebruikt te worden in Zijn dienst, zozeer Zijn huis als nooit een ander huis geweest is, want hij heeft er Zijn heerlijkheid in geopenbaard (zoals nooit in een ander huis) overeenkomstig de toenmalige bedeling, want toen er vleselijke inzettingen waren, was er een wereldlijk heiligdom, Hebreeën 9, 1,10. Dit gaf er de schoonheid van de heiligheid aan, dat hij het huis des Heeren was, dat alle andere schoonheid zeer verre overtrof.

II. De tijd, wanneer aan de bouw begonnen werd, is nauwkeurig opgegeven.

1. Het was juist vierhonderd en tachtig jaren nadat de kinderen Israëls uitgevoerd werden uit Egypte, veertig jaren gevende aan Mozes, zeventien aan Jozua, tweehonderd en negen en negentig aan de richteren, veertig aan Eli, veertig aan Samuël en Saul, veertig aan David en vier aan Salomo voor hij begon te bouwen, krijgen wij nu juist de som van vierhonderd en tachtig jaren. Zolang duurde het eer die heilige staat gegrondvest, eer dat heilige huis gebouwd werd, dat na minder dan vierhonderd en dertig jaren door Nebukadnézar werd verbrand. Het werd zolang uitgesteld, omdat Israël zich door hun zonden die eer onwaardig hadden gemaakt, en omdat God wilde tonen hoe weinig waarde Hij hecht aan uitwendige pracht en praal in Zijn dienst. Hij had geen haast om een tempel te hebben. Davids tent, die

rein en gerieflijk was, maar noch statig noch rijk, en, voorzoveel blijkt nooit ingewijd was, wordt "het huis des Heeren" genoemd, 2 Samuël 12:20, en diende er even goed voor als Salomo's tempel, maar toen God aan Salomo grote rijkdom gaf, heeft Hij het hem in het hart gegeven om die rijkdom aldus te gebruiken, en heeft Hij de tempel genadig aangenomen er een welgevallen in gehad, voornamelijk omdat hij een schaduw moest wezen van toekomstige goederen, Hebrëen 9:9.

2. Het was in het vierde jaar van Salomo's regering, de eerste drie ingenomen zijnde met de regeling van de zaken des rijks, opdat hij daarvan geen belemmeringen zou hebben voor zijn werk. Het is geen verloren tijd, die wij gebruiken om ons toe te bereiden voor het werk Gods, en ons los te maken van alles, wat er ons van zou kunnen afleiden. Gedurende die tijd heeft hij aan de toebereidselen zijns vaders nog toegevoegd, 1 Kronieken 22:14, de stenen houwende en het hout pasklaar makende en alles in gereedheid brengende, zodat hij niet gelaakt moet worden omdat hij er zolang mee gewacht heeft. Wij dienen God in waarheid als wij ons bereiden voor Zijn dienst, en er ons van het nodige er toe voorzien.

III. De materialen worden aangebracht, geheel gereed om geplaatst te worden, vers 7, zo gereed en toebereid, dat noch hameren, noch bijlen of enig ijzeren gereedschap gehoord werd in het huis, als het gebouwd werd. In al dit bouwen schrijft Salomo het als een regel van wijsheid voor, om het werk te bereiden op de akker, en daarna het huis te bouwen, Spreuken 24:27. Maar hier schijnt de toebereiding meer dan gewoon te zijn geweest, volledig en nauwkeurig in zo'n mate, dat, toen de onderscheiden delen samengevoegd moesten worden, er geen gebrek was aan te vullen, niets verkeerd verbeterd behoefde te worden. Het moest de tempel wezen van de God des vredes, en daarom moet er geen ijzeren gereedschap in gehoord worden, rust en stilte betamen oefeningen van de Godsvrucht, en zijn er bevorderlijk aan. Gods werk moet met zoveel zorg en zo weinig rumoer gedaan worden, als maar mogelijk is. De tempel werd neergeworpen met houwelen en beukhamers, en die het deden hebben in het midden van de vergaderplaatsen gebruld, Psalm 74:4, 6, maar gebouwd werd hij in stilte, door gedruis en geweld wordt het werk Gods wel dikwijls gehinderd, maar nooit bevorderd.

IV. De afmetingen worden opgegeven, vers 2, 3, naar de regelen van evenredigheid. Sommigen merken op dat de lengte en breedte juist het dubbele waren van de lengte en breedte van de tabernakel. Nu Israël talrijker was geworden, moest hun plaats van bijeenkomst worden verruimd, Jesaja 54:1, 2, en nu zij rijker waren geworden, waren zij beter instaat om haar te verruimen, waar God overvloedig zaait, verwacht Hij overvloedig te oogsten.

V. Een bericht van de vensters, zij waren breed van binnen en smal van buiten. Zo moeten de ogen onzes geestes zijn, meer ziende op onszelf dan op anderen, wel naar binnen ziende om onszelf te oordelen, maar weinig naar buiten ziende in berisping en bedilling van onze broederen. De engheid van die lichtvensters gaf het duistere te kennen van die bedeling, in vergelijking met de Evangeliedag. De kamers worden beschreven, vers 5, 6, waarin de gereedschappen van de tabernakel zorgvuldig werden bewaard, de priesters zich kleedden en ontkleedden, en de kleren lieten, waarin zij gediend hadden. Waarschijnlijk hebben zij ook in sommige van die kamers de heilige spijzen gegeten. Salomo hield zich niet zo bezig met de pracht van het huis dat hij het gerieflijke vergat, dat nodig was voor de ambten ervan, zodat alles met betamelijkheid en orde gedaan kon worden. Er was zorggedragen, dat de balken niet bevestigd zouden worden in de muren, waardoor zij verzwakt zouden worden, vers 6. Laat de kracht van de kerk niet geschaad of verminderd worden onder voorwendsel van haar schoonheid of gerieflijkheid te vermeerderen.

1 Koningen 6:11-14

1. Hier is het woord Gods gezonden tot Salomo, toen hij bezig was het huis te bouwen. God liet hem weten, dat Hij acht gaf op wat hij deed, dit huis dat gij bouwt, vers 12. Niemand werkt voor God, of Zijn oog is op hem gevestigd. Ik weet uw werken, uw goede werken. Hij verzekerde hem dat, zo hij volhardde in gehoorzaamheid aan de Goddelijke wet, en op de weg des plichts en van de ware aanbidding Gods bleef wandelen, de goedertierenheid Gods van hem noch van zijn koninkrijk zou wijken. Ik zal Mijn woord met u bevestigen. Israël zal Ik als Mijn volk blijven erkennen, Ik zal in het midden van de kinderen Israëls wonen en hen niet verlaten. Dit woord heeft God hem waarschijnlijk gezonden door een profeet:

a. Opdat hij door de belofte aangemoedigd en vertroost zou worden voor en onder zijn werk, misschien hebben soms de grote zorg en onkosten en vermoedenissen hem schier doen wensen dat hij het maar nooit had begonnen, maar het zal hem nu door de moeilijkheden ervan heen helpen dat de beloofde bevestiging van zijn zaad en zijn koninkrijk hem een ruime beloning zal zijn voor al zijn moeite. Een blik op de belofte zal ons goedsmoeds door ons werk heenhelpen, en zij die het goede wensen en bedoelen voor land en volk, zullen niets te veel achten, dat zij kunnen doen om de tekenen van Gods tegenwoordigheid te verzekeren en te bestendigen.

b. Opdat hij door de daaraan toegevoegde voorwaarde opgewekt zou worden om te bedenken, dat al bouwde hij de tempel ook nog zo sterk, de heerlijkheid er van spoedig zou wijken, tenzij hij en zijn volk bleven wandelen in Gods inzettingen. God geeft hem duidelijk te kennen dat al de moeite, die hij en zijn volk zich gaven, en al de grote onkosten, die zij zich getroostten om deze tempel op te richten, hen niet zouden vrijstellen van gehoorzaamheid aan de wet van God, noch hen zouden beschutten tegen Zijn oordelen indien zij ongehoorzaam waren. Gods geboden te houden is beter en Hem meer welbehaglijk dan kerken te bouwen.

2. Het werk, dat Salomo voor God deed. Alzo bouwde Salomo dat huis en voltooide hetzelfde, vers 14. Alzo was hij bezielt en bemoedigd door de boodschap, die God hem had gezonden, alzo vermaand om niet te verwachten, dat God zijn bouw zou erkennen en zegenen, tenzij hij gehoorzaam is aan Zijn wetten. De strengheid van Gods regering zal nooit een Godvruchtige wegdrijven uit Zijn dienst, maar er hem ijverig in maken. Salomo bouwde en voltooide, hij ging er mee voort, en God was met hem totdat het volbracht was. Het is gezegd beide tot Gods lof en de zijne, hij werd het werk niet moede, ontmoette er geen belemmeringen in, zoals Ezra, Ezra 4:24. Hij heeft niet boven zijn vermogen gebouwd, is niet halverwege blijven steken, maar was in staat en bereid om te voleindigen, want hij was een wijs bouwmeester. Koningen 6:15-38 I. Wij hebben hier een beschrijving van de lambrisering van het huis, zij was van cederhout, dat sterk en duurzaam was en een aangename reuk verspreidde, de lambrisering was kunstig gesneden met knoppen (als eieren of appelen) en bloemen, zoals dit toen ongetwijfeld in zwang was, vers 18.

II. Het huis was van binnen, niet verguld maar geheel met goud overtoegen, vers 22, tot zelfs de vloer overtoog hij met goud, vers 30 en de aanspraakplaats overtoog hij met gesloten goud, vers 21. Salomo ontzag geen onkosten, die nodig waren, om de tempel in ieder opzicht prachtig te maken. Goud was daar onder de voet, zoals het in alle levende tempels behoort te zijn, de overvloed er van verminderde zijn waardij.

III. De aanspraakplaats, of het heilige van de heiligen, aldus genoemd omdat vandaar God tot Mozes gesproken heeft, en misschien tot de hogepriester, als hij de borstlap des gericht raadgeeft. In die plaats moest de ark des verbonds gezet worden, vers 19. Salomo maakte alles nieuw en prachtiger dan het geweest is, behalve de ark, die nog dezelfde was, welke

Mozes had gemaakt, met haar verzoendeksel en cherubim. Zij was het teken van Gods tegenwoordigheid, die altijd dezelfde is bij Zijn volk, of zij in een tent of in een tempel samenkomen, en verandert niet met hun toestand.

IV. De cherubim. Behalve die aan het einde van het verzoendeksel, die de ark bedekte:

1. Heeft Salomo er nog twee gesteld, zeer grote. Het waren (naar sommigen denken) beelden van jongelingen, met vleugelen van olijvenhout, en geheel met goud overtoegen vers 23 en verv. Dit heilige der heiligen was veel groter dan dat in de tabernakel en daarom zou de ark er als verloren in schijnen, en de dode muur zou lelijk geweest zijn, indien hij niet aldus ware versierd.

2. Hij graveerde cherubim op al de muren van het huis, vers 29. De heidenen richtten beelden op van hun goden, en aanbaden die, deze cherubim waren bestemd om de dienaren van de God Israëls voor te stellen, de heilige engelen, niet om zelf aangebeden te worden (Zie toe dat gij dat niet doet) maar om te tonen hoe groot Hij is, die wij moeten aanbidden.

V. De deuren. De deuren die toegang geven tot de aanspraakplaats, besloegen slechts een vijfde van de muur, vers 31, die van de tempel waren er een vierde deel van, vers 33, maar zij waren versierd met cherubim, die er op gegraveerd waren, vers 32, 35.

VI. Het binnenste voorhof, waar het koperen altaar was, waaraan de priesters dienden, dit was van het voorhof, waar het volk was, gescheiden door een lage muur, drie rijen van gehouwen stenen waarboven een rij was van cederen balken als kroonlijst, vers 36, opdat het volk er over heen zou kunnen zien naar hetgeen gedaan werd, en horen kon wat de priesters tot hen zeiden, want ook onder die bedeling werden zij niet geheel in het duister gelaten of op een afstand gehouden. Eindelijk. De tijd, die met deze bouw werd doorgebracht. Het was slechts zeven en een half jaar van de grondlegging tot aan de voltooiing er van, vers 38. In aanmerking genomen de uitgestrektheid en de sierlijkheid van het gebouw en de vele aanhangsels er van, die nodig waren om het geschikt te maken voor het gebruik, was het spoedig gedaan. Salomo was er zeer ijverig voor, had geld genoeg, had niets om er hem van af te leiden, en "vele handen maken licht en ook snel werk" hij voltooide het met al zijn stukken, met al de aanhangselen en de inzettingen er van. Hij bouwde niet slechts de plaats, maar hielp het werk vooruit, waarvoor zij gebouwd was.

Laat ons nu zien wat door deze tempel afgebeeld, of afgeschaduwd werd.

1. Christus is de ware tempel, Hijzelf heeft van de tempel Zijns lichaams gesproken, Johannes 2:21. God zelf heeft Hem het lichaam toebereid, Hebreeën 10:5. "In Hem heeft de volheid van de Godheid gewoond," zoals de Shechina in de tempel, in Hem ontmoeten zich allen, die tot het geestelijk Israël Gods behoren, door Hem hebben wij toegang met vrijmoedigheid tot God, al de engelen Gods, deze gezegende cherubim, hebben als taak Hem te aanbidden.

2. Ieder gelovige is een levende tempel, in wie de Geest Gods woont, I Corinthiers 3:16. Zelfs het lichaam is dit krachtens zijn vereniging met de ziel, I Corinthiers 6:19. Wij zijn niet alleen wonderbaarlijk gemaakt door de Goddelijke voorzienigheid, maar nog wonderbaarlijker opnieuw gemaakt door de Goddelijke genade. Deze levende tempel is gebouwd op Christus als zijn fundament, en zal ter bestemder tijd volmaakt worden.

3. De Evangeliekerk is de mystieke tempel zij "wast op tot een heilige tempel in de Here" Efeziërs 2:21. Zij wordt verrijkt en versierd met de gave en genade des Geestes, zoals Salomo's tempel met goud en kostelijke stenen. Alleen Joden hebben de tabernakel gebouwd, maar in het bouwen van de tempel hebben heidenen zich bij hen gevoegd, zelfs

vreemdelingen en bijwoners zijn mee gebouwd "tot een woonstede Gods," Efeziërs 2:19, 22. De tempel was verdeeld in het heilige en het heilige der heiligen, de voorhoven in een binnenste en buitenste voorhof, zo is er de zichtbare en de onzichtbare kerk. De deur van de tempel was breder dan die van de aanspraakplaats, velen komen wel in, maar worden niet zalig. Deze tempel is vast gebouwd op een rots, werd niet uit elkaar genomen zoals de tabernakel van het Oude Testament. De voorbereiding voor de tempelbouw duurde lang, maar ten laatste werd hij gebouwd. De hoofdsteen van de Evangeliekerk zal ten laatste voortgebracht worden met toeroepingen, en het is te betreuren dat het gedruis van bijlen en hameren bij het bouwen er van gehoord wordt. Engelen zijn gediensstige geesten, die de kerk aan alle zijden, en al de leden er van, vergezellen en bewaren.

4. De hemel is de eeuwige tempel, daar zal de kerk gevestigd zijn en niet langer bewogen worden. Met toespeling op de vloer des tempels wordt gezegd dat de straten van het nieuwe Jeruzalem van zuiver goud zijn, Openbaring 22:21. Daar omringen de cherubim steeds de troon van de heerlijkheid. De tempel was eenvormig, en in de hemel is de volmaaktheid van de schoonheid en van de harmonie. In Salomo's tempel was geen gedruis van bijlen en hameren, in de hemel is alles rustig en kalm, allen, die stenen zullen zijn in dat gebouw, moeten in de tegenwoordige tijd van beproeving en toebereiding er geschikt en bekwaam voor worden gemaakt, moeten door genade gehouwen en gefatsoeneerd, en aldus voor een plaats aldaar bekwaam worden gemaakt.

HOOFDSTUK 7

1 Maar aan zijn huis bouwde Salomo dertien jaren, en hij volmaakte zijn ganse huis. 2 Hij bouwde ook het huis des wouds van Libanon, van honderd ellen in zijn lengte, en vijftig ellen in zijn breedte, en dertig ellen in zijn hoogte, op vier rijen van cederen pilaren, en cederen balken op de pilaren. 3 En het was bedekt met ceder van boven op de ribben, die op vijf en veertig pilaren waren, vijftien in een rij. 4 Er waren drie rijen van uitzichten, dat het ene venster was over het andere venster, in drie orden. 5 Ook waren al de deuren en de posten vierkantig van enerlei uitzicht; en venster was tegenover venster, in drie orden. 6 Daarna maakte hij een voorhuis van pilaren; vijftig ellen was zijn lengte, en dertig ellen zijn breedte; en het voorhuis was tegenover die, en de pilaren met de dikke balken tegenover dezelve. 7 Ook maakte hij een voorhuis voor de troon, alwaar hij richtte, tot een voorhuis des gericht, dat met ceder bedekt was, van vloer tot vloer. 8 En aan zijn huis, alwaar hij woonde, was een ander voorhof, meer inwaarts dan dat voorhuis, hetwelk aan hetzelfde werk gelijk was; ook maakte hij voor de dochter van Farao, die Salomo tot vrouw genomen had, een huis, aan dat voorhuis gelijk. 9 Al deze dingen waren van kostelijke stenen, naar de maten gehouwen, van binnen en van buiten met de zaag gezaagd; en dat van de grondslag tot aan de neutstenen een palm breed, en van buiten tot het grote voorhof. 10 Het was ook gegrondvest met kostelijke stenen, grote stenen; met stenen van tien ellen, en stenen van acht ellen. 11 En bovenop kostelijke stenen, naar de winkelmaten gehouwen, en cederen. 12 En het grote voorhof was rondom van drie rijen gehouwen stenen, met een rij van cederen balken. Zo was het met het binnenste voorhof, van het huis des HEEREN, en met het voorhuis van dat huis.

13 En de koning Salomo zond heen, en liet Hiram van Tyrus halen. 14 Hij was de zoon ener weduwvrouw, uit de stam van Naftali, en zijn vader was een man van Tyrus geweest, een koperwerker, die vervuld was met wijsheid, en met verstand, en met wetenschap, om alle werk in het koper te maken; deze kwam tot de koning Salomo, en maakte al zijn werk. 15 Want hij vormde twee koperen pilaren; de hoogte van de enen pilaar was achttien ellen, en een draad van twaalf ellen omving de anderen pilaar. 16 Hij maakte ook twee kapitelen, van gegoten koper, om op de hoofden der pilaren te zetten; vijf ellen was de hoogte van het ene kapiteel, en vijf ellen de hoogte van het andere kapiteel. 17 De netten waren van nettenwerk, de banden van ketenwerk voor de kapitelen, die op het hoofd der pilaren waren; zeven waren voor het ene kapiteel, en zeven voor het andere kapiteel. 18 Zo maakte hij de pilaren, mitsgaders twee rijen rondom over het ene net, om de kapitelen, die boven het hoofd der granaatappelen waren, te bedekken; also deed hij ook aan het andere kapiteel. 19 En de kapitelen, dewelke waren op het hoofd der pilaren, waren van leliework in het voorhuis, van vier ellen. 20 De kapitelen nu waren op de twee pilaren, ja, daarboven tegenover de buik, dewelke was nevens het net; en tweehonderd granaatappelen waren in rijen rondom, ook over het andere kapiteel. 21 Daarna richtte hij de pilaren op in het voorhuis des tempels; en de rechter pilaar opgericht hebbende, zo noemde hij zijn naam Jachin, en de linker pilaar opgericht hebbende, zo noemde hij zijn naam Boaz. 22 En op het hoofd der pilaren was het leliework; also werd het werk der pilaren volmaakt. 23 Verder maakte hij de gegoten zee; van tien ellen was zij van haar enen rand tot haar anderen rand, rondom rond, en van vijf ellen in haar hoogte, en een meetsnoer van dertig ellen omving ze rondom. 24 En onder haar rand waren knoppen, dezelve rondom omsingelende, tien in een el, omringende die zee rondom; twee rijen dezer knoppen waren in haar gieting gegoten. 25 Zij stond op twaalf runderen; drie ziende naar het noorden, en drie ziende naar het westen, en drie ziende naar het zuiden, en drie ziende naar het oosten; en de zee was boven op dezelve; en al hun achterdelen waren inwaarts. 26 Haar dikte nu was een hand breed, en haar rand als het werk van de rand eens bekens of ener leliebloem; zij hield twee duizend bath. 27 Hij maakte ook tien koperen stellingen; van vier ellen was de lengte ener stelling, en van vier ellen haar breedte, en van drie ellen haar hoogte. 28 En dit was het werk der stelling; zij hadden lijsten, en de lijsten waren tussen kransen. 29 En op de lijsten, die tussen de kransen waren, waren leeuwen, runderen en cherubs; en op de kransen was een voet boven henen; en onder de leeuwen en runderen bijvoegselen van uitgerekt werk. 30 En een stelling had vier koperen raderen, en koperen platen; en haar vier hoeken hadden schouderen; onder het wasvat waren deze gegoten schouderen ter zijde van ieders bijvoegselen. 31 En de mond daarvan was van binnen de krans, en daarboven van een el, en de mond hiervan was rond van voetwerk van een el en een halve el; en op de mond daarvan waren ook graveringen, en de lijsten daarvan waren vierkantig, niet rond. 32 De vier raderen nu waren onder de lijsten, en de assen der raderen aan de stelling; en de hoogte van een rad was een el en een halve el. 33 En het werk van die raderen was als het werk van een wagenrad; hun assen, en hun naven, en hun randen, en hun spaken waren alle gegoten. 34 En er waren vier schouderen op de vier hoeken ener

stelling; haar schouderen waren uit de stelling. 35 En op het hoofd ener stelling was een ronde hoogte van een halve el rondom; ook waren op het hoofd der stelling haar handhaven, en haar lijsten uit denzelve. 36 Hij sneed nu op de platen van haar handhaven, en op haar lijsten, cherubs, leeuwen, en palmbomen, naar elks ledige plaats, en bijvoegselen rondom. 37 Dezen gelijk maakte hij de tien stellingen; enerlei gieting, enerlei maat, enerlei snede hadden zij allen. 38 Hij maakte ook tien koperen wasvaten; een wasvat hield veertig bath; een wasvat was van vier ellen; op elke stelling van die tien stellingen was een wasvat. 39 En hij zette vijf dier stellingen aan de rechterzijde van het huis, en vijf aan de linkerzijde van het huis; maar de zee zette hij aan de rechterzijde van het huis, oostwaarts tegen het zuiden. 40 Daartoe maakte Hiram de wasvaten, en de schoffelen, en de besprengbekkens; en Hiram voleindde al het werk te maken, dat hij voor de koning Salomo maakte voor het huis des HEEREN; 41 Te weten de twee pilaren, en bollen der kapitelen, die op het hoofd der twee pilaren waren, en de twee netten, om de twee bollen der kapitelen te bedekken, die op het hoofd der pilaren waren; 42 En de vierhonderd granaatappelen tot de twee netten, namelijk twee rijen van granaatappelen tot het ene net, om de twee bollen der kapitelen te bedekken, die boven op de pilaren waren; 43 Mitsgaders de tien stellingen, en de tien wasvaten op de stellingen; 44 Daartoe de enige zee; en de twaalf runderen onder die zee. 45 De potten ook, en de schoffelen, en de besprengbekkens, en al deze vaten, die Hiram voor de koning Salomo tot het huis des HEEREN maakte, alle van gepolijst koper. 46 In de vlakte van de Jordaan goot ze de koning, in dichte aarde, tussen Sukkoth en tussen Zarthan. 47 En Salomo liet al deze vaten ongewogen vanwege de zeer grote menigte; het gewicht des kopers werd niet onderzocht. 48 Ook maakte Salomo al de vaten, die voor het huis des HEEREN waren; het gouden altaar, en de gouden tafel, op dewelke de toonbroden waren; 49 En de kandelaren, vijf aan de rechterhand, en vijf aan de linkerhand, voor de aanspraakplaats, van gesloten goud; en de bloemen, en de lampen, en de snuiters van goud; 50 Mitsgaders de schalen, en de gaffelen, en de sprengbekkens, en de rookschalen, en de wierookvaten, van gesloten goud; daartoe de heren der deuren van het binnenste huis, van het heilige der heiligen, en der deuren van het huis des tempels, van goud.

51 Alzo werd al het werk volbracht, dat de koning Salomo aan het huis des HEEREN maakte. Daarna bracht Salomo de geheiligde dingen van zijn vader David; het zilver en het goud, en de vaten leide hij onder de schatten van het huis des HEEREN.

Gelijk in de geschiedenis van David het ene hoofdstuk over oorlogen en overwinningen volgt op het andere zo volgt in de geschiedenis van Salomo het ene hoofdstuk over bouwen op het andere. In dit hoofdstuk hebben wij:

I zijn in orde brengen van verschillende gebouwen voor zichzelf en zijn eigen gebruik, vers 1-12.

II. zijn meubileren van de tempel, die hij voor God had gebouwd.

1. Met twee pilaren, vers 13-22.
2. Met een gegoten zee, vers 23-26.
3. Met koperen stellingen vers 27-37 en tien koperen wasvaten er op, vers 38, 39.
4. Met al de andere gereedschappen van de tempel, vers 40-50.
5. Met de dingen, die zijn vader had geheiligd, vers 51.

De bijzondere beschrijving er van was niet onnodig toen zij geschreven werd, ook is zij nu evenmin onnodig.

1 Koningen 7:1-12

Nooit heeft iemand zo de zin gehad voor bouwen als Salomo, en nooit heeft iemand doelmatiger gebouwd. Hij begon met de tempel, die eerst voor God gebouwd werd, en toen werd al zijn ander bouwen hem troostrijk en lieflijk. Het hechtste fundament voor een duurzame voorspoed is zulk een, dat gelegd wordt in vroege Godsvrucht, Mattheüs 6:33.

1. Hij bouwde een huis voor zichzelf, vers 1, waar hij woonde, vers 8. Zijn vader had een goed huis gebouwd, maar het was geen blaam op zijn vader, dat hij een beter bouwde in

verhouding tot de staat en het vermogen, waarmee God hem gezegend had, veel van het lieflijke en aangename van dit leven staat in verband met een goed, aangenaam huis. Dertien jaren heeft hij aan dit huis gebouwd, terwijl hij de tempel in weinig meer dan zeven jaren gebouwd heeft. Het was niet dat hij nauwkeuriger, maar wel dat hij minder vurig en ijverig was in het bouwen van zijn huis, dan in het bouwen van Gods huis. Voor zijn eigen paleis had hij niet zoveel haast, maar hij was ongeduldig om de tempel gebouwd en gereed te zien voor het gebruik. Zo behoren wij Gods eer te stellen boven ons gemak en genoegen.

2. Hij bouwde het huis van het woud des Libanons, vers 2, ondersteld een landhuis te zijn nabij Jeruzalem, en aldus genoemd wegens deszelfs aangename ligging en de bomen, die het omgaven. Ik denk veeleer dat het huis gebouwd was in het woud van de Libanon zelf, waar Salomo gemakkelijk dikwijls kon heengaan hoewel het op een grote afstand was van Jeruzalem, daar hij veel wagens en paarden had, verspreid in wagensteden, die waarschijnlijk zijn pleisterplaatsen waren. Het blijkt niet dat zijn troon, vermeld in vers 7, in het huis des wouds van de Libanon was, en het was niet onvoegzaam, dat hij daar zijn schilden bewaarde als in een magazijn. Er wordt uitdrukkelijk nota genomen van zijn gebouwen, niet alleen in Jeruzalem, maar in de Libanon, Hoofdstuk 9:19, en wij lezen van de toren van Libanon die tegen Damascus ziet, en waarschijnlijk deel uitmaakte van dat huis. Er wordt een bijzonder bericht gegeven van dit huis, dat, daar het gebouwd was op de Libanon, een plaats, vermaard voor cederbomen, de pilaren, en balken, en het dak geheel van cederhout waren, vers 2, 3, en daar het bestemd was om er een aangenaam uitzicht te hebben, er aan iedere zijde drie rijen vensters waren, licht tegen licht of uitzicht tegen uitzicht vers 4, 5. Zij, wier lot het is op het land te wonen, kunnen wel verzoend zijn met hun landleven, als zij bedenken dat sommigen van de grootste vorsten die dagen het aangenaamst van hun leven hebben geacht, die zij in hun landelijke afzondering hebben doorgebracht.

3. Hij bouwde zuilengangen voor een van zijn huizen, hetzij voor dat te Jeruzalem of voor dat in het woud van de Libanon, die zeer vermaard waren, een voorhuis van pilaren, vers 6, dat misschien voor wachthuis diende of waarin zij, die voor zaken tot hem kwamen, konden wandelen, totdat zij ten gehore werden toegelaten, of wel alleen voor statigheid en pracht. Hijzelf spreekt van "de opperste wijsheid, die haar huis heeft gebouwd en haar zeven pilaren heeft gehouwen," Spreuken 9:1, ter beschutting van hen die drie verzen tevoren, Hoofdstuk 8:34, gezegd worden, dagelijks te waken aan haar poorten, waarnemende de posten harer deuren.

4. Bij zijn huis, waarin hij woonde te Jeruzalem, bouwde hij een grote zaal of voorhuis des gerichts, waar de troon stond of des konings rechterstoel, waar rechtszaken behandeld werden, waarvoor een beroep gedaan was op hemzelf "(placita coram ipso rege tenenda rechtszaken werden in des konings tegenwoordigheid behandeld)" en dit voorhuis had een rijke lambrisering van cederhout, van de vloer tot aan het dak, vers 7. Daar had hij ook een ander voorhof, meer binnenwaarts, waar zijn dienaren in wandelden, vers 8.

5. Hij bouwde een huis voor zijn echtgenote, waarin zij haar hof hield, vers 8. Het wordt gezegd aan dat voorhuis gelijk te zijn omdat het ook van cederhout gebouwd was, hoewel niet in dezelfde vorm. Dit was ongetwijfeld belendend aan zijn eigen paleis. Evenwel als het er zo nabij was geweest als het had moeten zijn, dan zou Salomo zijn vrouwen niet zo vermenigvuldigd hebben als hij gedaan heeft. Van de verwonderlijke pracht van al deze gebouwen wordt nota genomen in vers 9 en verv. Al de materialen waren van de beste in hun soort. De fundamentstenen waren kostelijk om hun grootte, drie a vier meter in het vierkant of tenminste zo lang, vers 10, en de stenen van het gebouw waren kostelijk vanwege de

bewerking, gehouwen en gezaagd, en in alle opzichten fraai bewerkt, vers 9, 11. Het voorhof van zijn eigen huis was zoals dat van de tempel, vers 12 vergelijk Hoofdstuk 6:36 zozeer behaagde hem het model van Gods voorhoven, dat hij er zijn eigen voorhof naar gemaakt heeft.

1 Koningen 7:13-47

Wij hebben hier een bericht omtrent het koperwerk van de tempel. Er was geen ijzer in of aan de tempel, maar wij bevinden dat David voor de tempel bereid heeft "ijzer voor ijzeren werken," 1 Kronieken 29:2. Wat die werken waren wordt ons niet gezegd, maar sommigen van de koperen werken worden hier beschreven, en de overige vermeld.

I. De koperslager, die Salomo gebruikte om dit deel van het werk te besturen, was Hiram die van moeders zijde een Israëliet van de stam van Nafthali, maar van vaders zijde een Tyriër was, vers 14. Indien hij het vernuft had van een Tyriër, en de genegenheid van een Israëliet voor het huis van God, (het hoofd van een Tyriër en het hart van een Israëliet) dan was het gelukkig dat het bloed van de twee volken zich in hem vermengde, daardoor was hij bekwaam gemaakt voor het werk, waarvoor hij bestemd was. Gelijk de tabernakel gebouwd was van de rijkdom van Egypte, zo is de tempel gebouwd met het vernuft van Tyrus. God zal zich bedienen van de gewone gaven van de kinderen der mensen.

II. Het koper, dat hij gebruikte, was het beste, dat te krijgen was, al de koperen vaten waren van gepolijst koper, vers 45, van goed koper, zegt de Chaldeeër, dat het sterkst en het fraaist was. God, die de beste is, moet gediend en geëerd worden met het beste.

III. De plaats, waar al die koperen vaten gegoten werden, was de vlakte van de Jordaan, omdat de grond daar hard en kleiachtig was, geschikt om er vormen van te maken voor het gieten van het koper, vers 46, en Salomo wilde dit mindere werk niet in of nabij Jeruzalem laten verrichten.

IV. De hoeveelheid werd niet berekend, de vaten waren ongeteld, (zo kan het in vers 47 gelezen worden, zowel als ongewogen), vanwege de zeer grote menigte, en het zou eindeloos geweest zijn om er rekening van te houden. Ook werd het gewicht van het koper, als het aan de werklieden overgegeven was, niet onderzocht, zo eerlijk waren de werklieden en zo groot was de hoeveelheid koper, die zij hadden, dat er geen gevaar was dat zij tekort zouden komen. Wij moeten het aan Salomo's zorg toeschrijven, dat hij zoveel heeft verschaft, niet aan zijn zorgeloosheid, dat hij er geen rekening van hield.

V. Er worden enige bijzonderheden van het koperwerk beschreven.

1. Twee koperen pilaren, die opgericht werden in het voorhuis des tempels, vers 21, of het onder bedekking van het voorhuis was of in de open lucht, is niet zeker, het was tussen de tempel en het voorhof van de priesters. Deze pilaren dienden noch om er poorten aan op te hangen, noch om er enigerlei bouwwerk op te laten rusten, maar zuiver en alleen tot sieraad en betekenis.

a. Welk ornament zij waren kunnen wij nagaan uit het bericht, dat hier gegeven wordt van het kunstig werk, dat er aan aangebracht was, ingelegd werk, ketenwerk, netwerk, leliework en granaatappelen in rijen, en alles van blinkend koper, gevormd naar de beste regelen van evenredigheid, om het oog te behagen.

b. Hun betekenis wordt aangeduid door de namen, die er aan gegeven zijn, vers 21. Jachin-Hij zal bevestigen, en Boaz-In hem is kracht. Sommigen denken dat het gedenktekenen waren aan

de wolk en vuurkolom, die Israël door de woestijn geleid heeft, ik denk veeleer, dat zij bestemd waren om aan de priesters en anderen, die kwamen om aan Gods deur te aanbidden, te doen gedenken:

(1) Dat zij alleen op God en niet op enigerlei genoegzaamheid in henzelf, moesten steunen voor kracht en bevestiging in hun oefeningen van de Godsvrucht. Als wij komen om God te aanbidden, en bevinden dat ons hart afdwaalt en ongestadig is, zo laat ons door het geloof hulp inroepen van de hemel: "Jachin-God zal dit dwaalziek hart standvastig maken, het is goed, dat het hart gesterkt worde door genade." Wij bevinden dat wij zwak en onbekwaam voor heilige plichten zijn, maar dit is ons ter bemoediging. "Boaz-In Hem is onze kracht," die beide het willen en het werken in ons werkt. Ik zal heengaan in de mogendheden des Heeren Heren. Geestelijke kracht en standvastigheid kunnen verkregen worden aan de deur van Gods tempel, waar wij in het gebruik van de middelen van de genade op de gaven van de genade moeten wachten.

(2) Het was hun een memoriaal van de sterkte en vastigheid van de tempel Gods onder hen. Laat hen zich dicht bij God houden en bij hun plicht, en zij zullen nooit hun waardigheden en voorrechten verliezen, maar de schenking zal hun bevestigd en bestendig worden. Het is de Evangeliekerk, die God zal bevestigen en versterken, en tegen welke de poorten van de hel nooit zullen vermogen. Maar wat deze tempel aangaat: toen hij verwoest werd, is bijzonder nota genomen van het afbreken van deze pilaren, 2 Koningen 25:13, 17, die de tekenen zijn geweest van zijn bevestiging, en dit zouden gebleven zijn indien het volk God niet had verlaten.

2. Een koperen zee, een zeer groot vat van ongeveer zes meter middellijn, en dat meer dan vijfhonderd ton water kon bevatten, ten gebruike van de priesters om zichzelf en de offers te wassen en de voorhoven des tempels rein te houden, vers 23 en verv. Zij stond opgeheven op twaalf koperen beelden van runderen, zo hoog, dat zij er of langs trappen toe moesten opklimmen, of van onderen kranen moesten hebben om er water uit te krijgen. Aan de Gibeonieten of Nethinim, die water moesten putten voor het huis Gods, was de zorg opgedragen om haar te vullen. Sommigen denken dat Salomo dit grote waterreservoir op de beelden van runderen of ossen gesteld heeft in minachting van het gouden kalf, dat Israël had aanbeden, opdat (zoals bisschop Patrick het uitdrukt, het volk zien zou dat er in die beelden niets aanbedenswaardigs was, dat zij meer geschikt waren om tot voetstukken te dienen dan om er goden van te maken. Toch heeft dit Jerobeam niet weerhouden om de kalveren als godheden op te richten. In het voorhof van de tabernakel was slechts een koperen wasvat voor de priesters om er zich in te wassen, maar in het voorhof van de tempel een koperen zee, te kennen gevende dat door het Evangelie van Christus veel vollediger voorzien is voor onze reiniging dan door de wet van Mozes. Die had een wasvat, dit heeft een zee, "een fontein, die geopend is," Zacharia 13:1.

3. Tien koperen stellingen, waarop tien wasvaten geplaatst werden, om ten dienste van de tempel met water te worden gevuld, omdat er aan de gegoten zee geen plaats zou zijn voor allen, die zich daar moesten wassen. De stellingen, waarop deze wasvaten geplaatst werden, zijn hier zeer uitvoerig beschreven, vers 27 en verv. Zij waren op onderscheiden wijze versierd, en op wielen gezet, opdat zij, als dit nodig was, verplaatst konden worden, maar gewoonlijk stonden zij in twee rijen, vijf aan iedere zijde van het voorhof, vers 39. Zij, die de vaten des Heeren dragen, moeten zeer rein zijn. Geestelijke priesters en geestelijke offeranden moeten gewassen worden in het wasvat van Christus' bloed en van de wedergeboorte. Wij moeten ons dikwijls wassen, want dagelijks verontreinigen wij ons, onze handen wassen en onze harten reinigen. Er is ruime voorziening gemaakt voor onze reiniging, zodat het onze eigen schuld zal zijn, indien ons lot voor eeuwig onder de onreinen moet wezen.

4. Behalve deze was er nog een zeer groot aantal van koperen potten gemaakt, om er het vlees van de dankoffers in te koken, waarop de priesters en de offeraars tezamen voor het aangezicht des Heeren onthaald werden, zie 1 Samuël 2:14, alsmede de schoffelen, waarmee zij de as van het altaar wegnamen. Sommigen denken dat het woord vleeshaken betekent, waarmee zij het vlees uit de pot namen. Ook de besprengbekkens, waarin zij het bloed van de offers deden, waren van koper. Deze zijn genomen voor al de gereedschappen des altaars, Exodus 38:3. Aan dit werk zijnde, hebben zij er zeer vele van gemaakt, opdat er een goede voorraad van aanwezig zou zijn, als die, welke het eerst in gebruik werden genomen, versleten zouden zijn. Aldus heeft Salomo, daar hij het benodigde er voor had, ook voor het nageslacht voorziening gemaakt.

1. Koningen 7:48-51

1. Hier is het maken van het gouden werk des tempels, dat het laatst schijnt gedaan te zijn, want daarmee eindigde het werk van Gods huis. Binnenshuis was alles van goud en alles opnieuw gemaakt, behalve de ark met haar verzoendeksel en cherubim, de oude zaken waren of gesmolten, of weggelegd - het gouden altaar, de gouden tafel, de gouden kandelaar met alles wat er toe behoorde. Het reukaltaar was nog een, want dat zijn ook Christus en Zijn voorbede, maar hij maakte tien gouden tafels, 2 Kronieken 4, 8, hoewel slechts de ene hier vermeld wordt, waarop de toonbroden waren, vers 48, die wij onderstellen kunnen groter te zijn geweest dan de andere, en waarvoor de andere als buffetten gebruikt werden, en tien gouden kandelaars, vers 49, de veel grotere overvloed aanduidende beide van geestelijke spijs en van hemels licht, waarmee het Evangelie ons gezegend heeft, dan de wet van Mozes had of kon geven. Zelfs de hengsels van de deuren waren van goud, vers 50, opdat alles even prachtig zou zijn, en het toont ook Salomo's grootmoedigheid. Sommigen opperen het denkbeeld dat alles zo prachtig was gemaakt in Gods tempel, ten einde het volk af te houden van afgoderij, want geen van de afgodstempels was zo rijk en prachtig als deze, maar hoe weinig dit middel heeft gebaat, zal door de geschiedenis worden aangetoond.

2. Het inbrengen van de geheiligde dingen, die zijn vader aan de eer Gods had gewijd vers 51. Wat niet uitgegeven werd voor het gebouw en zijn meubilering, werd in de schatkist gelegd voor herstellingen, onverwachte uitgaven en de blijvende onkosten van de tempeldienst. Wat de ouders aan God gewijd hebben, mogen de kinderen volstrekt niet vervreemden of herroepen, zij moeten blijmoedig bevestigen wat bestemd was voor Godvruchtige of barmhartige doeleinden, opdat zij met de bezitting ook de zegen beërven.

HOOFDSTUK 8

1 Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israël, en al de hoofden der stammen, de oversten der vaders, onder de kinderen Israëls, tot de koning Salomo te Jeruzalem, om de ark des verbonds des HEEREN op te brengen uit de stad Davids, dewelke is Sion. 2 En alle mannen van Israël verzamelden zich tot de koning Salomo, in de maand Ethanim op het feest; die is de zevende maand. 3 En al de oudsten van Israël kwamen; en de priesters namen de ark op. 4 En zij brachten de ark des HEEREN en de tent der samenkomst opwaarts mitsgaders al de heilige vaten, die in de tent waren; en de priesters en de Levieten brachten dezelve opwaarts. 5 De koning Salomo nu en de ganse vergadering van Israël, die bij hem vergaderd waren, waren met hem voor de ark, offerende schapen en runderen, die vanwege de menigte niet konden geteld, noch gerekend worden. 6 Alzo brachten de priesteren de ark des verbonds des HEEREN tot haar plaats, tot de aanspraakplaats van het huis, tot het heilige der heiligen, tot onder de vleugelen der cherubim. 7 Want de cherubim spreidden beide vleugelen over de plaats der ark; en de cherubim overdekten de ark en haar handbomen van boven. 8 Daarna schoven zij de handbomen verder uit, dat de hoofden der handbomen gezien werden uit het heiligdom voor aan de aanspraakplaats, maar buiten niet gezien werden; en zij zijn aldaar tot op dezen dag. 9 Er was niets in de ark, dan alleen de twee stenen tafelen, die Mozes bij Horeb daarin gelegd had, als de HEERE een verbond maakte met de kinderen Israëls, toen zij uit Egypteland uitgetogen waren. 10 En het geschiedde, als de priesters uit het heilige uitgingen, dat een wolk het huis des HEEREN vervulde. 11 En de priesters konden niet staan om te dienen, vanwege de wolk; want de heerlijkheid des HEEREN had het huis des HEEREN vervuld.

12 Toen zeide Salomo: De HEERE heeft gezegd, dat Hij in donkerheid zou wonen. 13 Ik heb immers een huis gebouwd, U ter woonstede, een vaste plaats tot Uw eeuwige woning. 14 Daarna wendde de koning zijn aangezicht om, en zegende de ganse gemeente van Israël; en de ganse gemeente van Israël stond. 15 En hij zeide: Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, Die met Zijn mond tot mijn vader David gesproken heeft, en heeft het met Zijn hand vervuld, zeggende: 16 Van dien dag af, dat Ik Mijn volk Israël uit Egypteland uitgevoerd heb, heb Ik geen stad verkoren uit alle stammen van Israël, om een huis te bouwen, dat Mijn Naam daar zou wezen; maar Ik heb David verkoren, dat hij over Mijn volk Israël wezen zou. 17 Het was ook in het hart van mijn vader David, een huis de Naam van de HEERE, de God Israëls, te bouwen. 18 Maar de HEERE zeide tot David, mijn vader: Dewijl dat in uw hart geweest is Mijn Naam een huis te bouwen, gij hebt welgedaan, dat het in uw hart geweest is. 19 Evenwel gij zult dat huis niet bouwen; maar uw zoon, die uit uw lendenen voortkomen zal, die zal Mijn Naam dat huis bouwen. 20 Zo heeft de HEERE bevestigd Zijn woord, dat Hij gesproken had; want ik ben opgestaan in de plaats van mijn vader David, en ik zit op de troon van Israël, gelijk als de HEERE gesproken heeft; en ik heb een huis gebouwd de Naam des HEEREN, des Gods van Israël. 21 En ik heb daar een plaats beschikt voor de ark, waarin het verbond des HEEREN is, hetwelk Hij met onze vaders maakte, als Hij hen uit Egypteland uitvoerde.

22 En Salomo stond voor het altaar des HEEREN, tegenover de ganse gemeente van Israël, en breidde zijn handen uit naar de hemel; 23 En hij zeide: HEERE, God van Israël, er is geen God, gelijk Gij, boven in de hemel, noch beneden op de aarde, houdende het verbond en de weldadigheid aan Uw knechten, die voor Uw aangezicht met hun ganse hart wandelen; 24 Die Uw knecht, mijn vader David, gehouden hebt, wat Gij tot hem gesproken hadt; want met Uw mond hebt Gij gesproken, en met Uw hand vervuld, gelijk het te dezen dage is. 25 En nu HEERE, God van Israël, houd Uw knecht, mijn vader David, wat Gij tot hem gesproken hebt, zeggende: Geen man zal u van voor Mijn aangezicht afgesneden worden, die op de troon van Israël zitte; alleenlijk zo uw zonen hun weg bewaren, om te wandelen voor Mijn aangezicht, gelijk als gij gewandeld hebt voor Mijn aangezicht. 26 Nu dan, o God van Israël, laat toch Uw woord waar worden, hetwelk Gij gesproken hebt tot Uw knecht, mijn vader David. 27 Maar waarlijk, zou God op de aarde wonen? Zie, de hemelen, ja, de hemel der hemelen zouden U niet begrijpen, hoeveel te min dit huis, dat ik gebouwd heb! 28 Wend U dan nog tot het gebed van Uw knecht, en tot zijn smeking, o HEERE, mijn God, om te horen naar het geroep en naar het gebed, dat Uw knecht heden voor Uw aangezicht bidt. 29 Dat Uw ogen open zijn, nacht en dag, over dit huis, over deze plaats, van dewelke Gij gezegd hebt: Mijn Naam zal daar zijn; om te horen naar het gebed, hetwelk Uw knecht bidden zal in deze plaats. 30 Hoor dan naar de smeking van Uw knecht, en van Uw volk Israël, die in deze plaats zullen bidden; en Gij, hoor in de plaats Uwer woning, in de hemel, ja, hoor, en vergeef. 31 Wanneer iemand tegen zijn naaste zal gezondigd hebben, en hij hem een eed des vloeks opgelegd zal hebben, om zichzelf te vervloeken; en de eed des vloeks voor

Uw altaar in dit huis komen zal; 32 Hoor Gij dan in de hemel, en doe, en richt Uw knechten, veroordelende de ongerechtige, gevende zijn weg op zijn hoofd, en rechtvaardigende de gerechte, gevende hem naar zijn gerechtigheid. 33 Wanneer Uw volk Israël zal geslagen worden voor het aangezicht des vijands, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben, en zich tot U bekeren, en Uw Naam belijden, en tot U in dit huis bidden en smeken zullen; 34 Hoor Gij dan in de hemel, en vergeef de zonde van Uw volk Israël, en breng hen weder in het land, dat Gij hun vaders gegeven hebt. 35 Als de hemel zal gesloten zijn, dat er geen regen is, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben; en zij in deze plaats bidden, en Uw Naam belijden, en van hun zonden zich bekeren zullen, als Gij hen geplaagd zult hebben; 36 Hoor Gij dan in de hemel, en vergeef de zonde van Uw knechten en van Uw volk Israël, als Gij hun zult geleerd hebben de goeden weg in denwelken zij wandelen zullen; en geef regen op Uw land, dat Gij Uw volk tot een erfenis gegeven hebt. 37 Als er honger in het land wezen zal, als er pest wezen zal, als er brandkoren, honigdauw, sprinkhanen, kevers wezen zullen, als zijn vijand in het land zijner poorten hem belegeren zal, of enige plage, of enige krankheid wezen zal; 38 Alle gebed, alle smeking, die van enig mens, van al Uw volk Israël, geschieden zal; als zij erkennen, een ieder de plage zijns harten, en een ieder zijn handen in dit huis uitbreiden zal; 39 Hoor Gij dan in de hemel, de vaste plaats Uwer woning, en vergeef, en doe, en geef een iegelijk naar al zijn wegen, gelijk Gij zijn hart kent; want Gij alleen kent het hart van alle kinderen der mensen; 40 Opdat zij U vrezen al de dagen, die zij leven zullen in het land, dat Gij onzen vaders gegeven hebt. 41 Zelfs ook aangaande de vreemde, die van Uw volk Israël niet zal zijn, maar uit verren lande om Uws Naams wil komen zal; 42 (Want zij zullen horen van Uw groten Naam, en van Uw sterke hand, en van Uw uitgestrekte arm) als hij komen en bidden zal in dit huis; 43 Hoor Gij in de hemel, de vaste plaats Uwer woning, en doe naar alles, waarom die vreemde tot U roepen zal; opdat alle volken der aarde Uw Naam kennen, om U te vrezen, gelijk Uw volk Israël, en om te weten, dat Uw Naam genoemd wordt over dit huis, hetwelk ik gebouwd heb. 44 Wanneer Uw volk in de krijg tegen zijn vijand uittrekken zal door de weg, dien Gij hen henen zenden zult, en zullen tot de HEERE bidden naar de weg dezer stad, die Gij verkoren hebt, en naar dit huis, hetwelk ik Uw Naam gebouwd heb; 45 Hoor dan in de hemel hun gebed en hun smeking, en voer hun recht uit. 46 Wanneer zij gezondigd zullen hebben tegen U (want geen mens is er, die niet zondigt), en Gij tegen hen vertoornd zult zijn, en hen leveren zult voor het aangezicht des vijands, dat degenen, die hen gevangen hebben, hen gevankelijk wegvoeren in des vijands land, dat verre of nabij is. 47 En zij in het land, waar zij gevankelijk weggevoerd zijn, weder aan hun hart brengen zullen, dat zij zich bekeren, en tot U smeken in het land dergenen, die ze gevankelijk weggevoerd hebben, zeggende: Wij hebben gezondigd, en verkeerdelijk gedaan, wij hebben goddelooselijk gehandeld; 48 En zij zich tot U bekeren, met hun ganse hart, en met hun ganse ziel, in het land hunner vijanden, die hen gevankelijk weggevoerd zullen hebben; en tot U bidden zullen naar de weg van hun land (hetwelk Gij hun vaders gegeven hebt), naar deze stad, die Gij verkoren hebt, en naar dit huis, dat ik Uw Naam gebouwd heb; 49 Hoor dan in de hemel, de vaste plaats Uwer woning, hun gebed en hun smeking en voer hun recht uit; 50 En vergeef aan Uw volk, dat zij tegen U gezondigd zullen hebben, en al hun overtredingen, waarmede zij tegen U zullen overtreden hebben; en geef hun barmhartigheid voor het aangezicht dergenen, die ze gevangen houden, opdat zij zich hunner ontfermen; 51 Want zij zijn Uw volk en Uw erfdeel, die Gij uitgevoerd hebt uit Egypteland, uit het midden des ijzeren ovens; 52 Opdat Uw ogen open zijn tot de smeking van Uw knecht, en tot de smeking van Uw volk Israël, om naar hen te horen, in al hun roepen tot U. 53 Want Gij hebt hen U tot een erfdeel afgezonderd, uit alle volken der aarde; gelijk als Gij gesproken hebt door de dienst van Mozes, Uw knecht, als Gij onze vaders uit Egypte uitvoerdet, Heere HEERE! 54 Het geschiedde nu, als Salomo voleind had dit ganse gebed, en deze smeking tot de HEERE te bidden, dat hij van voor het altaar des HEEREN opstond, van het knielen op zijn knieën, met zijn handen uitgebreid naar de hemel; 55 Zo stond hij, en zegende de ganse gemeente van Israël, zeggende met luider stem: 56 Geloofd zij de HEERE, Die aan Zijn volk Israël rust gegeven heeft, naar alles, wat Hij gesproken heeft! Niet een enig woord is er gevallen van al Zijn goede woorden, die Hij gesproken heeft door de dienst van Mozes, Zijn knecht. 57 De HEERE, onze God, zij met ons, gelijk als Hij geweest is met onze vaders; Hij verlate ons niet, en begeve ons niet; 58 Neigende tot Zich ons hart, om in al Zijn wegen te wandelen, en om te houden Zijn geboden, en Zijn inzettingen, en Zijn rechten, dewelke Hij onzen vaders geboden heeft. 59 En dat deze mijn woorden, waarmede ik voor de HEERE gesmeekt heb, mogen nabij zijn voor de HEERE, onzen God, dag en nacht; opdat Hij het recht van Zijn knecht uitvoere, en het recht van Zijn volk Israël, elkeen dagelijks op zijn dag. 60 Opdat

alle volken der aarde weten, dat de HEERE die God is, niemand meer; 61 En ulieder hart volkomen zij met de HEERE, onzen God, om te wandelen in Zijn inzettingen, en Zijn geboden te houden, gelijk te dezen dage. 62 En de koning, en gans Israël met hem, offerden slachtofferen voor het aangezicht des HEEREN. 63 En Salomo offerde ten dankoffer, dat hij de HEERE offerde, twee en twintig duizend runderen, en honderd en twintig duizend schapen. Alzo hebben zij het huis des HEEREN ingewijd, de koning en al de kinderen Israëls. 64 Ten zelfden dage heiligde de koning het middelste des voorhofs, dat voor het huis des HEEREN was, omdat hij aldaar het brandoffer en het spijsoffer bereid had, mitsgaders het vet der dankofferen; want het koperen altaar, dat voor het aangezicht des HEEREN was, was te klein, om de brandofferen, en de spijsofferen, en het vet der dankofferen te vatten. 65 Terzelfder tijd ook hield Salomo het feest, en gans Israël met hem, een grote gemeente, van de ingang af van Hamath tot de rivier van Egypte, voor het aangezicht des HEEREN, onzes Gods, zeven dagen en zeven dagen, zijnde veertien dagen. 66 Op de achtsten dag liet hij het volk gaan, en zij zegenden de koning; daarna gingen zij naar hun tenten, blijde en goedsmoeds over al het goede, dat de HEERE aan David, Zijn knecht, en aan Israël, Zijn volk, gedaan had.

Het gebouw en de meubilering van de tempel waren heerlijk, maar de inwijding er van overtreft die in heerlijkheid, evenals gebed en lofzegging, het werk van de heiligen, het gieten van metaal en het graveren van stenen, het werk van ambachtslieden, overtreft. De tempel was bestemd om de omgang te onderhouden tussen God en Zijn volk, en hier hebben wij een bericht van de plechtigheid van hun eerste ontmoeting aldaar.

I. De vertegenwoordigers van geheel Israël werden bijeengeroepen, vers 1, 2, om gedurende veertien dagen een feest te vieren ter ere van God, vers 65.

II. De priesters brachten de ark in het heilige van de heiligen, en stelden haar aldaar, vers 3-9.

III. God nam er bezit van door een wolk, vers 10. 11.

IV. Onder dankerkentenis aan God geeft Salomo het volk inlichting nopens de gelegenheid voor welke zij bijeengeroepen waren, vers 12-21.

V. In een lang gebed beveelt hij aan de genadige aanneming van God al de gebeden, die in of met het aangezicht naar deze plaats gedaan zullen worden, vers 22-53. VI. Hij zond de vergadering heen met een zegen en een vermaning, vers 54-91.

VII. Hij offerde zeer veel offeranden, op welke hij en het volk het feestmaal hielden, en zo scheidden zij met grote tevredenheid, vers 62-66. Dat waren Israëls gouden dagen, dagen van de Zoon des mensen in type.

1 Koningen 8:1-11

Hoewel de tempel rijk versierd was, was hij, zolang er de ark niet in was, als een lichaam zonder ziel, of een kandelaar zonder kaars, of (om in meer eigenlijke zin te spreken) als een huis zonder bewoner. Al de kosten en moeite aan dit statig gebouw besteed, zijn verloren, zo God ze niet aanneemt, en tenzij het Hem behaagt het te erkennen als de plaats, waar Hij Zijns naams gedachtenis stichten wil, is het met dat al slechts een puinhoop. Als daarom al het werk volbracht is, Hoofdstuk 7:51, blijft het een nodige nog te doen over, en dat is: het inbrengen van de ark. Dit is alzo het einde, dat het werk moet kronen, en wij hebben hier het bericht dat het met grote plechtigheid gedaan werd.

I. Salomo leidt deze dienst, zoals David de dienst geleid heeft bij het opbrengen van de ark naar Jeruzalem, en geen van beide heeft het beneden zich geacht om de ark te volgen of het volk daarbij voor te gaan. Salomo roemt in de titel van prediker, Prediker 1:1, en meester van de verzamelingen, Hoofdstuk 12:11. Deze grote verzameling roept hij op, vers 1, en hij is er het middelpunt van, want tot hem zijn zij allen verzameld, vers 2, op het feest in de zevende maand, namelijk het Loofhuttenfeest, dat gevierd moest worden op de vijftiende dag dier maand, Leviticus 23:34. Als een zeer goed man brengt David de ark naar een geschikte plaats

in zijn nabijheid, als een zeer groot man brengt Salomo haar naar een prachtige plaats. Een ieder gelijk hij gaven ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve, en de kinderen zetten de dienst van God voort, waar hun ouders er mee gebleven zijn.

II. Gans Israël woonde de dienst bij, hun rechters en de hoofden hunner stammen en geslachten, al de beambten, burgerlijke en militaire, en, zoals zij in het hoorden spreken, de hoofden hunner clans, dat is hunner stammen in ergere zin. Een bijeenkomst van alle dezen kon wel een verzameling van geheel Israël genoemd worden. Zij kwamen nu bijeen: 1. Om eer te doen aan Salomo en hem de dank van de natie te bieden voor al de goede diensten, die hij hun in vriendelijkheid had bewezen.

2. Om eer te doen aan de ark, er eerbied aan te bewijzen, en van hun algemene vreugde te getuigen over haar vestiging. De toeneming van uitwendige pracht voor de ark is wel dikwijls een verzoeking geweest voor geveinsden om haar te volgen, daar deze echter bevorderlijk kan zijn aan haar ware belangen, moeten zij, die het goede voor haar wensen, er zich toch (met beving) in verheugen. Openbare zegeningen moeten dankbaar in het openbaar worden erkend. Zij, die voor het aangezicht des Heeren kwamen, zijn niet met ledige handen gekomen, want allen offerden zij talloze schapen en runderen, vers 5. In Salomo's tijd was het volk zeer rijk, zeer gerust en zeer blijmoedig, en daarom voegde het, dat zij bij deze gelegenheid niet slechts hun blijmoedigheid, maar ook een deel van hun rijkdom aan God en Zijn eer zouden wijden.

III. De priesters volbrengen hun deel van de dienst. In de woestijn moesten de Levieten de ark dragen, omdat er toen geen priesters genoeg waren om het te doen, maar hier (het was de laatste maal dat de ark gedragen moest worden) hebben de priesters het zelf gedaan zoals hun bevolen was het te doen, toen zij rondom Jericho gedragen moest worden. Hier wordt ons gezegd:

1. Wat in de ark was, niets dan de twee tafelen, vers 9, een schat van oneindig groter en hoger waardij dan al de geheiligde dingen van David en Salomo. De kruik met manna en Aarons staf waren bij de ark, niet er in.

2. Wat met de ark opgebracht werd, vers 4, de tent van de samenkomst. Waarschijnlijk zijn die, welke Mozes heeft opgericht in de woestijn en die te Gibeon was, en die, welke David gespannen heeft in Sion, beide naar de tempel gebracht, waaraan zij als het ware al haar heiligheid overgaven, ze ineen latende vloeien met die van de tempel, die van nu voortaan de plaats moet zijn, waar God gezocht moet worden. Aldus zullen al de heilige dingen van de kerk op aarde, welke zozeer haar blijdschap en heerlijkheid zijn, verzwolgen worden in de volmaaktheid van de heiligheid hierboven.

3. Waar zij op haar plaats gesteld werd, de plaats, bestemd voor haar rust na al haar omwandelingen, vers 6, tot de aanspraakplaats des huizes, vanwaar zij verwachtten dat God tot hen zou spreken, namelijk in het heilige van de heiligen, die dit werd door de aanwezigheid van de ark onder de vleugelen van de grote cherubim die Salomo er gezet had, Hoofdstuk 6:27, de bijzondere bescherming van de engelen aanduidende, onder welke Gods inzettingen en de vergaderingen Zijns volks gezet zijn. De handbomen van de ark werden uitgetrokken, zodat zij van onder de vleugelen van de cherubim gezien werden, om de hogepriester naar het verzoendeksel te wijzen boven de ark, als hij eenmaal in het jaar inging om er het bloed te sprengen, zodat zij nog van enig nut bleven, hoewel het niet langer nodig was om er de ark mee te dragen.

IV. God had een welbehagen in hetgeen gedaan was, en heeft er Zijn genadige aanneming van betoond, vers 10, 11. De priesters mochten in het heilige van de heiligen komen, totdat God er Zijn heerlijkheid openbaarde, maar van nu voortaan mocht niemand de ark naderen dan de hogepriester op de verzoendag. Het zou op hun gevaar zijn, zo zij het wél deden. Daarom was het niet voordat de priesters uit de aanspraakplaats waren gekomen, dat de Shechina er bezit van nam in een wolk, die niet slechts het heilige der heiligen vervulde, maar ook de tempel, zodat de priesters, die reukwerk brandden aan het gouden altaar, het niet konden dragen. Door deze zichtbare uitstraling van de Goddelijke heerlijkheid:

1. Heeft God de eer gelegd op de ark, haar erkend als het teken van Zijn tegenwoordigheid. Haar heerlijkheid was gedurende lange tijd verminderd en verduisterd door haar veelvuldige verplaatsingen, het geringe van haar verblijf en haar al te veel blootgesteld zijn aan aller blikken, maar God wil nu tonen dat zij Hem even dierbaar is als ooit tevoren, en Hij wil dat zij met evenveel eerbied beschouwd zal worden als toen Mozes haar voor het eerst in zijn tabernakel heeft gebracht.

2. Hij betuigde Zijn aanneming van het gebouw en de meubilering van de tempel. Zijn welbehagen er in, als goede dienst gedaan aan Zijn naam en Zijn koninkrijk onder de mensen.

3. Hij bracht ontzag in deze grote vergadering, en bevestigde door hetgeen zij zagen hun geloof in hetgeen zij gelezen hadden in de boeken van Mozes betreffende de heerlijkheid van Gods verschijningen aan hun vaders, opdat zij hierdoor, dicht bij de dienst van de God Israëls zouden gehouden worden, en versterkt zouden worden tegen de verzoeking tot afgoderij.

4. Hij toonde zich bereid om het gebed te horen, dat Salomo nu ging doen, en dat niet alleen, maar Hij vestigde Zijn woning in dit huis, opdat al Zijn biddend volk aangemoedigd zou zijn om hun smekingen tot Hem te richten. Maar de heerlijkheid des Heeren verscheen in een wolk, een donkere wolk, om te kennen te geven: a. Het duistere van die bedeling in vergelijking met het licht des Evangelies, door hetwelk wij "met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwen." b. Het duistere van onze tegenwoordige staat, in vergelijking met het visioen Gods, dat de zaligheid zal zijn van de hemel, waar de Goddelijke heerlijkheid on-omsluierd is. Thans kunnen wij alleen zeggen wat Hij niet is, maar dan zullen wij Hem zien gelijk Hij is. Koningen 8:12-21 I. Salomo bemoedigt hier de priesters, die van hun bediening uit de tempel kwamen, geheel verbaasd over de donkere wolk, die hen had overschaduwd. De discipelen van Christus "werden bevreesd als die in de wolk ingingen," hoewel het een "luchtige wolk" was, Lukas 9:34 en ook de priesters waren bevreesd toen zij zich door een donkere wolk omhuld zagen.

Om hun vrees tot zwijgen te brengen:

1. Herinnert hij hen aan hetgeen zij wel moesten weten, namelijk dat dit een teken was van Gods tegenwoordigheid, vers 12. De Heere heeft gezegd dat Hij in donkerheid zou wonen. Het is er zover vandaan dat dit een teken zou zijn van Zijn misnoegen, dat het juist een aanduiding is van Zijn gunst, want Hij heeft gezegd: "Ik verschijn in een wolk," Leviticus 16:2. Er is geen beter middel om ons met duistere bedelingen te verzoenen, dan te bedenken wat God gezegd heeft en een vergelijking te maken tussen Zijn woord en Zijn werk, zoals in Leviticus 10:3. "Dit is het wat de Heere gesproken heeft." God is een licht, 1 Johannes 1:5, en Hij woont in het licht, 1 Timotheüs 6:16 maar bij de mensen woont Hij in duisternis, maakt Hij haar tot Zijn tent, omdat zij het verblindend licht van Zijn heerlijkheid niet zouden kunnen dragen. Voorwaar Gij zijt een God, die zich verborgen houdt. Aldus wordt ons heilig geloof

geoeffend, en onze heilige vrees vermeerderd. Waar God in het licht woont wordt het geloof opgelost in aanschouwen en vrees in liefde.

2. Hijzelf heet het welkom, als alle aanneming waardig, en daar God door Zijn wolk nederkwam om bezit te nemen, spreekt hij enkele woorden om Hem bezit te geven, vers 13. Voorzeker, Ik kom, zegt God. Amen, zegt Salomo, "ja kom, Here. Het huis is het Uwe, geheel en volstrekt het Uwe, ik heb immers een huis gebouwd U ter woonstede, en het voor U gemeubileerd, het is voor altijd het Uwe, een vaste plaats tot Uw eeuwige woning, het zal nooit vervreemd worden of tot een ander gebruik worden aangewend, de ark zal er nooit uit worden verwijderd, zal nooit meer zwervende zijn". Het is Salomo's blijdschap dat God bezit heeft genomen, en het is zijn begeerte dat Hij in het bezit zal blijven. Laat de priesters dus niet bevreesd zijn, voor hetgeen, waarin Salomo roemt en juicht.

II. Hij onderricht het volk en geeft hun een duidelijk bericht nopens het huis, dat zij nu door God in bezit zagen genomen. Hij sprak kort tot de priesters, om hen te overtuigen (een woord tot de wijzen), maar wendde zijn aangezicht om, vers 14, van hen naar de vergadering, die in het buitenste voorhof stond, en richtte uitvoerig het woord tot haar.

1. Hij zegende de gehele gemeente. Toen zij de donkere wolk in de tempel zagen komen, waren zij er verbaasd over, vreesden zij dat de dikke duisternis de buitenste duisternis voor hen zijn zou. Het verbazingwekkende gezicht, dat zij nooit in hun leven gezien hadden, wekte ieder hunner-naar wij kunnen onderstellen-op om te bidden, en de lichtzinnigsten werden tot ernst gestemd. Salomo stemde dus in met hun gebeden, en zegende hen allen, als gezaghebbende (want hetgeen minder is wordt gezegend van hetgeen meerder is) in de naam van God, hij sprak van vrede tot hen en van een zegen, zoals die, waarmee de engel Gideon zegende, toen hij bij een dergelijke gelegenheid bevreesd was, Richteren 6:22, 23. "Vrede zij u, vrees niet, gij zult niet sterven." Salomo zegende hen, dat is, stelde hen tevreden en gerust, bevrijdde hen van de ontsteltenis, die over hen was gekomen. Om deze zegen te ontvangen, stonden zij allen op ten teken van eerbied en bereidwilligheid om hem te horen en aan te nemen. Het is betamelijk die houding aan te nemen als de zegen wordt uitgesproken.

2. Hij gaf hun inlichting omtrent dit huis, dat hij gebouwd had en nu ging inwijden. Hij begint zijn verhaal met een dankbare erkenning van de goede hand zijns Gods over hem Tot nu toe: Geloofd zij de Heere, de God Israëls, vers 15. Waar wij het genot van hebben, daar moet God de lof van hebben. Aldus wekte hij de vergadering op, om hun hart op te heffen in dankzegging aan God, hetgeen hun zou helpen om de ontroering des geestes tot bedaren te brengen, die waarschijnlijk over hen gekomen was. "Komt", zegt hij, "laat de ontzaglijke verschijningen Gods ons niet van Hem wegdrijven, maar ons tot Hem trekken laat ons de Heere, de God Israëls, loven". Zo heeft Job in donkere omstandigheden de naam des Heeren geloofd. Salomo loofde hier God:

- a. Voor Zijn belofte, die Hij met Zijn mond tot David gesproken heeft.
- b. Voor de vervulling die Hij nu met Zijn hand vervuld heeft. Wij hebben het beste, en voor God en onszelf aangenaamste, besef van Gods weldadigheden, als wij die stromen terugleiden naar de fontein van het verbond, en wat God doet vergelijken met wat Hij heeft gezegd. Salomo doet nu een plechtige overgave van dit huis aan God, het door zijn eigen vrijwillige daad aan God afstaande. Schenkingen en overdrachten beginnen gewoonlijk met een verhaal van hetgeen tevoren gedaan werd en geleid heeft tot hetgeen nu gedaan wordt.

Zo is dan hier ook een verhaal van de bijzondere oorzaken en overwegingen, die Salomo hebben bewogen dit huis te bouwen.

- a. Hij verhaalt dat Tot nu toe zo'n plaats ontbroken heeft. Het was nodig dat dit vooraf gezegd zou worden, want volgens de bedeling waaronder zij leefden, moest er een plaats zijn waar zij moesten verwachten, dat God Zijn naam gedachtenis stichten zou. Indien er dus anderen gekozen werden, zou dit een overweldiging zijn. Maar hij toont aan uit hetgeen God zelf gezegd had, dat er geen andere was, vers 16. Ik heb geen stad verkoren om een huis te bouwen, dat Mijn naam daar wezen zou, daarom was het nodig dit te bouwen.
- b. Hij verhaalt Davids voornemen om zo'n huis te bouwen. Eerst heeft God de persoon verkoren, die over Zijn volk zou heerser. Ik heb David verkoren, vers 16, en toen heeft Hij het in zijn hart gegeven, om een huis voor de naam des Heeren, de God Israëls, te bouwen vers 17. Het was geen bedenksel van hemzelf, om zichzelf groot te maken, maar zijn Godvruchtige vader heeft er het eerst het plan toe gevormd, hoewel hij niet lang genoeg geleefd heeft om er de eerste steen van te leggen.
- c. Hij verhaalt Gods belofte aangaande hemzelf. God heeft zijns vaders bedoeling goedgekeurd, vers 18. Gij hebt wel gedaan, dat het in uw hart geweest is. Oprechte voornemens om goed te doen zullen genadig door God goedgekeurd en aangenomen worden, al is het ook dat Zijn voorzienigheid de tenuitvoerbrenging er van voorkomt. "De wens des mensen is zijn weldadigheid." Zie 2 Corinthiers 8:12. God heeft Davids goede wil aangenomen, maar wilde hem niet toelaten het goede werk te doen, die eer heeft Hij weggelegd voor zijn zoon vers 19, die zal Mijn naam dat huis bouwen, zodat hetgeen hij gedaan heeft niet uit zijn eigen brein is voortgekomen, ook heeft hij het niet tot zijn eigen eer en heerlijkheid gedaan, maar het werk zelf was overeenkomstig het voornemen zijns vaders, en dat hij het gedaan heeft was overeenkomstig Gods aanwijzing.
- d. Hij verhaalt wat hij zelf gedaan heeft en met welke bedoeling. Ik heb een huis gebouwd niet voor mijn eigen naam, maar de naam des Heeren, des Gods Israëls, vers 20, en ik heb daar een plaats beschikt voor de ark, vers 21. Hiermede staat hij elk recht, dat hij of de zijnen op dit huis had of kon hebben, evenals op alles wat er toe behoorde, af aan God, en geeft het Hem voor altijd over. Hij is voor Zijn naam en Zijn ark. Hierin, zegt hij heeft de Heere bevestigd Zijn woord, dat Hij gesproken had. Elk goed, dat wij doen, moeten wij beschouwen als de vervulling van Gods belofte aan ons veeleer dan als de vervulling van onze belofte aan Hem. Hoe meer wij voor God doen, hoe meer wij Hem verschuldigd zijn, want onze bekwaamheid is uit God en niet uit onszelf.

1 Koningen 8:22-53

Nadat Salomo de algemene overgave van dit huis gedaan had aan God, waarvan God Zijn aanneming te kennen had gegeven door er bezit van te nemen, volgt nu Salomo's gebed, waarin hij een meer bijzondere verklaring aflegt van het gebruik dier overgave, met alle ootmoed en eerbied begerende dat God er Zijn goedkeuring aan zou hechten. Kortom, het is zijn verzoek dat deze tempel beschouwd en genomen mocht worden, niet alleen als een huis van offeranden, (in dit gehele gebed wordt daar geen melding van gemaakt, dit lag er als vanzelf in opgesloten), maar als een huis des gebeds voor alle volken, en hierin was het een type van de Evangeliekerk. Zie Jesaja 56:7, vergeleken met Mattheüs 21:13. Daarom heeft Salomo dit huis geopend niet alleen met een buitengewone offerande, maar ook met een buitengewoon gebed.

I. Het was een groot persoon, die dit gebed gebeden heeft. Salomo heeft niet een van de priesters er mee belast of een van de profeten, hij deed het zelf, in tegenwoordigheid van de gehele gemeente Israëls, vers 22.

1. Het was goed dat hij dit doen kon, een teken dat hij een goed gebruik had gemaakt van de vrome opvoeding, die zijn ouders hem hadden gegeven. Bij al zijn geleerdheid schijnt hij ook

geleerd te hebben goed te bidden, wist hij zich op voegzame wijze voor God uit te drukken, "pro re nata" als de gelegenheid zich voordeed, zonder een voorgeschreven formule. In het gedrang van al zijn wijsgerige handelingen zijn spreuken en zijn liederen, vergat hij zijn oefeningen van de Godsvrucht niet. Hij heeft veel verkregen op het gebed, Hoofdstuk 3, 11 en verv, en hij heeft er, naar wij kunnen onderstellen, veel gebruik van gemaakt, zodat hij, gelijk wij hier zien, uitmuntte in gave des gebeds.

2. Het was goed dat hij het wilde doen, en niet schroomde om voor zo'n grote vergadering de Goddelijke eredienst te leiden. Verre was het van hem te denken, dat het een verkleining voor hem was zijn eigen kapelaan te zijn, de mond van de vergadering te wezen bij God, en zal dan iemand zich te voornaam achten om die dienst te leiden voor zijn eigen gezin? In al zijn andere heerlijkheid had Salomo niet zo'n groot aanzien als hij nu had, zelfs niet als hij op zijn ivoren troon was gezeten. Voornamen mannen behoren aldus de eer van de Godsdienst oefeningen hoog te houden, en aldus God te eren met hun voornaamheid. Salomo was hierin een type van Christus, de groten voorbidder voor allen, over wie Hij heerst.

II. De houding, die hij aannam terwijl hij bad, was zeer eerbiedig, en gaf ootmoed, ernst en vurigheid in het gebed te kennen. Hij stond voor het altaar des Heeren, te kennen gevende dat hij de verhoring van zijn gebed verwachtte krachtens het offer dat in de volheid des tijds geofferd zou worden en afgeschaduwd werd door de offers, die op dat altaar geofferd werden. Maar toen hij zich tot bidden begaf: 1. Knielde hij, zoals blijkt uit vers 54, waar gezegd wordt dat hij opstond van het knielen op zijn knieën, vergelijk 2 Kronieken 6:13. Knielen is de voegzaamste houding in het gebed, Efeziërs 3:14. De grootste aanzienlijkste mannen moeten het niet beneden zich achten te knielen voor de Heere, hun maker. "Knielen", zegt Herbert, "heeft nog nooit zijden kousen bedorven".

2. Hij breidde zijn handen uit naar de hemel en, zoals blijkt uit vers 54, bleef hij in die houding tot aan het einde van zijn gebed, hierdoor zijn verlangen te kennen gevende naar en zijn verwachting van God, als een Vader in de hemel. Hij breidde zijn handen uit, om als het ware zijn gebed van uit een open, verruimd hart aan te bieden, heen te zenden naar de hemel, en ook om de zegen, om welke hij gebeden had, met beide armen vandaar te ontvangen en aan te nemen. Zulke uitwendige uitdrukkingen van standvastigheid en vurigheid van Godsvrucht moeten niet veracht of bespot worden.

III. Het gebed zelf is zeer lang, en misschien was het nog langer dan zoals het hier opgetekend is. Wij hebben vrijheid van spreken voor de troon van de genade, en van die vrijheid behoren wij gebruik te maken. Het zijn niet de lange gebeden, die Christus veroordeelt, maar wel de ijdele waan, dat iemands vroomheid naar de lengte van zijn gebed gekend of beoordeeld kan worden. In dit voortreffelijk gebed doet Salomo wat wij in ieder gebed behoren te doen.

1. Hij geeft eer aan God. Daar begint hij mee als met de meest gepaste daad van aanbidding. Hij spreekt tot God en noemt Hem de Heere, God Israëls, en God in verbond met hen. En:

a. Hij geeft Hem de lof van hetgeen Hij is, in het algemeen in zichzelf het beste van alle wezens: "Er is geen God gelijk Gij, geen van de machten in de hemel of op aarde kan bij U vergeleken worden", en de beste van de meesters voor Zijn volk, "houdende het verbond en de weldadigheid aan Uw knechten. Gij doet niet slechts naar Uw woord door het verbond te houden, maar meer dan Uw woord door de weldadigheid te houden, datgene voor hen doende, wat Gij hun niet uitdrukkelijk beloofd hebt, mits zij met hun gehele hart voor Uw aangezicht wandelen, ijverig zijn voor U, het oog op U hebben".

b. Hij brengt Hem dank inzonderheid voor hetgeen Hij voor zijn familie gedaan heeft, vers 24. Gij hebt Uw knecht mijn vader David, gehouden, evenals Uw anderen knechte, wat Gij tot hem gesproken hebt. De belofte was een grote gunst jegens hem, zij was zijn steun en zijn blijdschap en nu is de vervulling de kroon er van wat Gij met Uw mond hebt gesproken, hebt Gij met Uw hand vervuld, gelijk het te dezen dage is, Nieuwe ervaringen van de waarheid van Gods beloften sporen aan tot meerdere lof.

2. Hij vraagt om genade en gunst van God.

A. Dat God aan hem en de zijnen de weldadigheid zal houden, die Hij beloofd heeft vers 25, 26. Let er op, hoe dit hier te pas gebracht wordt, dankbaar erkent hij de vervulling van de belofte ten dele, Tot nu toe is God getrouw geweest aan Zijn woord: "Gij hebt Uw knecht David gehouden wat Gij tot hem gesproken hebt, inzover dat zijn zoon de troon inneemt en de voorgenomen tempel heeft gebouwd, zo laat toch Uw woord waar worden hetwelk Gij nog verder gesproken hebt tot Uw knecht, mijn vader David, en dat nog ter bestemder tijd vervuld moet worden." De ervaringen, die wij hebben van Gods vervulling van Zijn beloften, moeten ons aanmoedigen om er op te steunen en te vertrouwen, er op te pleiten bij God, en zij, die nog verdere weldadigheden verwachten, moeten dankbaar zijn voor vroegere weldadigheden. Tot hertoe heeft God geholpen, 2 Corinthiers 1:10. Salomo herhaalt de belofte, vers 25, Geen man zal u van voor Mijn aangezicht afgesneden worden, die op de troon Israëls zit, de voorwaarde niet weglatende, alleenlijk zo uw zonen hun weg bewaren, want wij kunnen de vervulling van Gods belofte niet verwachten, dan op de vervulling van de voorwaarde. En dan bidt hij ootmoedig: Nu dan, o God Israëls, laat toch Uw woord waar worden, vers 26. Gods beloften-wij hebben het dikwijls opgemerkt-moeten de gids zijn van onze begeerten, en de grond van onze hoop en verwachting in het gebed. David had gebeden, 2 Samuël 7:25 : "Here, doe dit woord dat Gij gesproken hebt." Kinderen moeten van hun Godvruchtige ouders leren hoe te bidden, hoe te pleiten in hun gebed.

B. Dat God letten zal op deze tempel waarvan Hij nu bezit genomen heeft, dat Zijn ogen er voortdurend over open mogen zijn vers 29. Dat Hij hem genadiglijk zal erkennen, en aldus eer zal aandoen. Te dien einde begint hij:

a. Met een nederige bewondering van Gods genadige nederbuigendheid, vers 27. "Zou God op de aarde wonen? Kunnen wij ons voorstellen dat een wezen, oneindig hoog, en heilig, en zalig, zich zo laag zal neerbuigen, dat er van Hem gezegd zou worden dat Hij op de aarde woont, en de aardwormen zegent met Zijn tegenwoordigheid? De aarde, die verdorven is en bedekt met zonde! Vervloekt en ten vure bewaard! Heere, hoe is dit?"

b. Een nederige erkenning dat het huis, dat hij gebouwd heeft, hoe ruim het ook zij, God toch niet kan bevatten. De hemel van de hemelen kan dat niet, want geen plaats kan Hem bevatten die aan alle plaatsen is, zelfs dit huis is daar te klein toe te gering om de woonstede te zijn van Hem, Die oneindig is in wezen en in heerlijkheid. Als wij voor God het meeste hebben gedaan, dat wij kunnen doen, dan moeten wij de oneindige afstand en de onevenredigheid erkennen tussen onze diensten en Zijn volmaaktheden. Dit vooraf gesteld zijnde, bidt hij in het algemeen:

Ten eerste. Dat God het gebed, dat hij nu ging bidden, genadig zal horen en verhooren, vers 28. Het was een ootmoedig gebed, het gebed Uws knechts, een vurig gebed een gebed, dat een roepen is, een gebed des geloofs, voor Uw aangezicht als de Heere en mijn God. Here, hoor het, geef er acht op, niet als op het gebed van Israëls koning (niemands waardigheid in de wereld of eretiteln zal hem Gode aanbevelen), maar als op het gebed Uws knechts.

Ten tweede. Dat God evenzo al de gebeden zal horen en verhoren, die later te eniger tijd gedaan zullen worden in of naar dit huis, dat hij nu gebouwd heeft, en waarvan God gezegd heeft: Mijn naam zal daar zijn, vers 29, zijn eigen gebeden: hoor naar het gebed, hetwelk Uw knecht bidden zal in deze plaats, en de gebeden van geheel Israël, en van ieder afzonderlijk Israëliet, vers 30, hoor in de hemel, die in waarheid Uw woonplaats is, en waarvan dit huis slechts een beeld, een afschaduwing is, en als Gij hoort, vergeef de zonde, die scheiding maakt tussen hen en God, ook de ongerechtigheid hunner heilige dingen.

1. Hij onderstelt, dat Gods volk steeds een biddend volk zal zijn, hij besluit om zelf die plicht altijd te vervullen.

2. Hij zegt hun in hun gebeden het oog te richten naar de plaats, alwaar het Gode behaagd heeft Zijn heerlijkheid te openbaren zoals Hij haar nergens anders op aarde heeft geopenbaard. Niemand anders dan priesters mocht in die plaats komen, maar als zij in de voorhoven des tempels aanbaden, dan moesten zij hun ogen daarheen richten, niet als op het voorwerp hunner aanbidding (dat zou afgoderij zijn) maar als het verordeneerde middel hunner aanbidding, dat hun geloof te hulp kwam, en een type was van het middelaarschap van Jezus Christus, die de ware tempel is, op wie wij het oog moeten hebben in alles, waarin wij met God te doen hebben. Zij, die op een afstand waren, richtten hun blikken naar Jeruzalem, om de wille des tempels, zelfs toen hij in puin lag, Daniel 6:11.

3. Hij bidt dat God de gebeden zal horen en de zonden zal vergeven, van allen, die derwaarts zullen heenzien in hun gebeden, niet alsof hij dacht dat al de vrome gebeden, tot God opgezonden door hen, die geen kennis van dit huis hadden of er geen acht op gaven, daarom verworpen werden, maar hij begeerde dat de merkbare tekenen van de Goddelijke tegenwoordigheid, waarmee dit huis gezegend was, aan gelovige bidders altijd merkbare vertroosting en bemoediging zouden geven. Meer in het bijzonder stelt hij hier onderscheiden gevallen of omstandigheden, waarin hij onderstelt dat men zich tot God zou wenden in het gebed in of met het aangezicht naar dit huis des gebeds.

A. Indien op God een beroep werd gedaan door een eed ter beslissing van enigerlei betwist recht tussen man en man, en de eed voor dit altaar was afgelegd, zo bad hij dat God op de een of andere wijze de waarheid aan het licht zou brengen en tussen de strijdende partijen zou oordelen, vers 31, 32. Hij bidt dat in moeilijke zaken deze troon van de genade een troon des gericht zal zijn, waarvan God recht zou doen aan hen, die onrecht geleden hebben en die er in het geloof een beroep op deden, en hen zou straffen, die het onrecht gedaan hebben en zich driest op God hebben durven beroepen. Het was de gewoonte geworden om bij de tempel en het altaar te zweren, Mattheüs 23:16, 18, welke verkeerdheid misschien haar oorsprong genomen heeft in deze onderstelling, hoewel Salomo er alleen van spreekt, dat een eed gedaan werd, niet bij de tempel of het altaar, maar voor of nabij de tempel en het altaar, ter meerdere plechtigheid.

B. Als het volk van Israël zou zuchten onder een nationale ramp of een particulier Israëliet onder een bijzondere ramp, dan wenst hij dat de gebeden, die in of naar dit huis gedaan zouden worden, gehoord en verhoord zullen worden.

(1). Ingeval van een algemeen oordeel zoals oorlog, vers 33, gebrek aan regen, vers 35, hongersnood of pestilentie, vers 37, en hij eindigt met enigerlei plaag of ziekte, want geen ramp komt over andere volken, die niet ook over Gods Israël kan komen. Nu onderstelt hij: Ten eerste. Dat de oorzaak van het oordeel zonde zou zijn, en niets anders, indien zij geslagen zullen worden voor het aangezicht des vijands, indien er geen regen zal zijn, het is omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben, dat is het, hetwelk al het kwaad veroorzaakt.

Ten tweede. Dat het gevolg van het oordeel zijn zou, dat zij tot God roepen, in-of naar-dit huis smekingen tot Hem zouden opzenden. Zij, die Hem tevoren veronachtzaamd hadden zouden zich dan met hun gebed tot Hem wenden: Here, in benauwdheid hebben zij U gezocht, als het hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg en ernstig zoeken.

Ten derde. Dat de voorwaarde voor de opheffing van het oordeel in iets meer bestond dan er bloot om te bidden. Hij kon, hij wilde, niet vragen, dat hun gebed verhoord zou worden, tenzij zij zich ook van hun zonde zouden bekeren, vers 35, en zich weer tot God zouden bekeren vers 33, dat is: tenzij zij waarlijk berouw hebben en zich verbeteren. Op geen andere voorwaarden kunnen wij verlossing verwachten in deze wereld of zaligheid in de toekomstige wereld. Maar indien zij zich aldus voorbereiden om barmhartigheid te verkrijgen dan bidt hij:

1. Dat God zal horen van de hemel, Zijn heilige tempel hierboven, op welke zij door deze tempel moeten heen zien.
2. Dat Hij hun zonde zal vergeven, want oordelen worden dan alleen in genade weggenomen, als de zonde vergeven is.
3. Dat Hij hun door Zijn Geest de goede weg zal leren, waarin zij moeten wandelen, door Zijn Geest, Zijn woord en Zijn profeten, en zij aldus nut en voordeel zullen hebben uit hun benauwdheid (want welgelukzalig is de man, die God tuchtigt en leert), en voorbereid zouden zijn voor verlossing, die dan alleen komt in liefde, als zij ons teruggebracht ziet op de goede weg van God en plicht.
4. Dat Hij dan het oordeel zal wegnemen en de grief herstellen, waarin die dan ook moge bestaan, niet alleen het gebed zal aannemen, maar de zegen zal geven om welke gebeden werd.

(2). In een geval van persoonlijke beproeving of benauwdheid, vers 38 -40. "Indien enig mens van Uw volk zich in nood bevindt en U zoekt, zo laat hem U vinden, laat hem hier gunst en genade bij U vinden". Hij treedt in geen bijzonderheden, zo talrijk, zo onderscheiden zijn de moeilijkheden van de kinderen van de mensen. Ten eerste. Hij onderstelt dat de klagers zich zeer bewust zullen zijn van hun last, hun zaak aan God zullen blootleggen, die zij anders voor zich zouden houden zonder er iemand bekend mee te maken. Als zij erkennen een ieder de plaag zijns harten, wat het is, dat hem kwelt en pijnigt, als zij hun handen, dat is hun zaak uitspreiden, zoals Hizkia de brief, naar deze plaats, hetzij de beproeving van lichamelijke of geestelijke aard is, zij zullen haar voorleggen aan God. Innerlijke lasten schijnen inzonderheid bedoeld te zijn, zonde is de plaag van ons hart, ons inwonend bederf is onze geestelijke ziekte, ieder waar Israëliet tracht deze te kennen, opdat hij het bederf kunne doden, en er tegen kunne waken dat het zich weer verheft. Daarover klaagt hij dat is de last, onder welke hij zucht: ik ellendig mens! Dit drijft hem op de knieën, drijft hem heen naar het heiligdom, het betreurende, breidt hij zijn handen uit in het gebed. Ten tweede. Hij verwijst alle dergelijke gevallen, die daarheen gebracht zullen worden, naar God.

1. Naar Zijn alwetendheid: "Gij alleen kent het hart van alle kinderen der mensen, niet slechts de plaag huns harten, hun verschillende noden en lasten", (die kent Hij, maar Hij wil dat wij er Hem bekend mee maken) "maar ook de begeerte en bedoeling des harten, de oprechtheid of de geveinsdheid ervan, Gij weet welk gebed uit het hart komt, en welk gebed alleen van de lippen komt". De harten van koningen zijn voor God niet ondoorgrondelijk.

2. Naar Zijn gerechtigheid: geef een iegelijk naar al zijn wegen, en Hij zal niet falen dit te doen naar de regelen van de genade, niet van de wet, want dan waren wij allen verloren.

3. Naar Zijn genade: hoor, en vergeef, en doe, vers 39, opdat zij U vrezen al de dagen die zij leven zullen, vers 40. Dit gebruik moeten wij maken van Gods genade over ons in Zijn verhoren van onze gebeden en Zijn vergeven van onze zonden, dat wij er door opgewekt en aangespoord worden om Hem te vrezen, zolang als wij leven: vrezende komen tot de Heere en tot Zijn goedheid, bij Hem is vergeving, opdat Hij gevreesd wordt.

(3). Vervolgens wordt het geval genoemd van de vreemdeling die geen Israëliet is, een proseliet of Jodengenoot, die in de tempel komt om tot de God Israëls te bidden, daar hij overtuigd is van de dwaasheid en goddeloosheid om de goden van zijn land te aanbidden.

Ten eerste. Hij onderstelt dat er velen van de zodanigen zijn zullen, vers 41, 42, dat de roem van Gods grote werken, die Hij gewrocht heeft voor Israël, waarmee Hij zich bewezen heeft te zijn boven al de goden, ja alleen God te zijn, tot verre landen zou doordringen. Zij, die verre zijn, zullen horen van Uw grote naam en van Uw sterke hand, en van Uw uitgestrekte arm, en dit zal alle nadenkende mensen er toe leiden om te bidden naar dit huis, opdat zij de gunst verkrijgen van een God, die machtig is hun weldadigheid te doen.

Ten tweede. Hij vraagt dat God het gebed van de proseliet zal aannemen en verhoren, vers 43, doe naar alles, waarom die vreemde tot U roepen zal. Zo vroeg, zo al oud, waren de aanduidingen van gunst jegens de zondaren uit de heidenen, gelijk er toen reeds "enerlei wet was voor de ingeborene en de vreemdeling," Exodus 12:49, zo was er voor beide ook een Evangelie.

Ten derde. Hierin beoogt hij de heerlijkheid Gods en de verbreiding van Zijn kennis. "Laat de vreemdeling op bijzondere wijze welslagen in zijn roepen tot U, opdat hij een goed gerucht brenge in zijn land van de God Israëls, opdat alle volkeren van de aarde Uw naam kennen om U te vrezen, (en, zo zij U recht kennen, zullen zij U vrezen) gelijk Uw volk Israël." Zover is het van Salomo om de kennis en de dienst van God te monopoliseren, en te wensen dat zij alleen tot Israël beperkt bleven, (dat de hartelijke begeerte was van de Joden in de dagen van Christus en Zijn apostelen) dat hij bidt dat alle volkeren God zullen vrezen zoals Israël. Gave God dat al de kinderen van de mensen de aanneming mochten ontvangen en tot Gods kinderen worden gemaakt. Vader, verheerlijk aldus Uw naam.

(4). Vervolgens wordt een leger, dat ten strijde uittrekt, door Salomo Gode aanbevolen. Er wordt ondersteld dat een strijdmacht op verre afstand is gelegerd, daar het op Goddelijk bevel tegen de vijand is uitgetrokken, vers 44. "Als zij de strijd gaan aanbinden, en denken aan de gevaren en de onzekere afloop van de krijg, en dan een gebed tot U opzenden om bescherming en voorspoed, met hun oog gericht naar deze stad en deze tempel, hoor dan hun gebed, versterk hun handen, beschut hun hoofd, handhaaf hun zaak, en geef hun also de overwinning." Krijgslieden te velde moeten niet denken dat het genoeg is dat zij, die tehuis zijn, voor hen bidden, zij moeten ook zelf bidden, en hier worden zij aangemoedigd om op een gunstrijke verhoring te hopen. Strijden moet altijd met bidden gepaard gaan.

(5). Het laatst wordt hier het geval van arme gevangenen genoemd als een geschikt voorwerp van het mededogen Gods.

Ten eerste. Hij onderstelt dat Israël zal zondigen. Hij kende hen, en zichzelf, en de menselijke natuur te goed om te denken dat dit een vreemde onderstelling was, want geen mens is er, die niet zondigt, die niet genoeg doet om God te rechtvaardigen in de strengste straffen van Zijn voorzienigheid, geen mens, die niet in gevaar is van in grove zonde te vallen, en dit ook niet zal doen, indien God hem aan hemzelf overlaat.

Ten tweede. Hij onderstelt dat, wat wel verwacht kan worden, God, indien Israël zondigt, tegen hen vertoornd zal zijn, en hen leveren zal voor het aangezicht huns vijands, om gevangelijk weggevoerd te worden naar een vreemd land vers 46.

Ten derde. Dan onderstelt hij dat zij zich zullen bezinnen, hun wegen zullen overdenken, want beproevingen brengen de mensen tot nadenken en, eenmaal tot nadenken gebracht zijnde, zullen zij berouw hebben, en bidden, hun zonden belijden, en zich verootmoedigen, zeggende: Wij hebben gezondigd en verkeerdelijk gedaan, vers 47, en zich in het land hunner vijanden tot God bekeren, die zij in hun eigen land hadden verlaten.

Ten vierde. Hij onderstelt dat zij bij hun bidden de blik zullen richten naar hun eigen land, het heilige land, naar Jeruzalem, de heilige stad, en de tempel, het heilig huis, en hij zegt hun dit te doen, vers 48, om der wille van Hem, die hun dat land heeft gegeven, die stad heeft verkoren en tot wiens eer dit huis was gebouwd.

Ten vijfde. Hij bidt dat God alsdan hun gebed zal horen, hun zonden zal vergeven, en hun vijanden zal neigen om hun barmhartigheid te betonen, vers 49, 50. God heeft alle harten in Zijn hand, en als het Hem behaagt, kan Hij de sterkste stroom in tegenovergestelde richting leiden, en hen medelijden doen hebben met Zijn volk, die hun wreedste vervolgers zijn geweest. Zie hoe dit gebed verhoord is geworden in Psalm 106:46. "Hij gaf hun barmhartigheid voor het aangezicht van allen, die hen gevangen hadden," hetgeen, zo het hen al niet in vrijheid stelde, hun gevangenschap toch verlicht heeft.

Ten zesde. Hij pleit op hun betrekking tot God, en Zijn deel in hen. "Zij zijn Uw volk, dat Gij in Uw verbond hebt opgenomen, zij zijn onder Uw zorg en leiding, zij zijn Uw erfdeel, van hetwelk, meer dan van enig ander volk Uw schatting van eer en heerlijkheid voortkomt, vers 51, dat afgezonderd is van alle volken om dit te zijn, en door onderscheidende gunsten U is toegeëigend," vers 53.

Eindelijk. Na al deze bijzonderheden besluit hij met deze algemene bede, dat God naar al Zijn biddend volk zou horen in al hun roepen tot Hem, vers 52. Thans kan onder het Evangelie geen plaats gedacht worden, door welke gebeden, die er in of er naar gedaan worden, meer welbehaaglijk zouden zijn aan God, zoals dit toen met de tempel was, die was een schaduw, Christus is het wezen, en al wat wij bidden in Zijn naam zal ons gegeven worden. Koningen 8:54-61 Evenals Salomo na zijn rede in het boek van de Prediker de slotsom geeft van de gehele zaak, zo doet hij dit ook hier na dit lange gebed, en die toespraak wordt genoemd het volk zegenen, vers 55. Hij heeft die zegen staande uitgesproken, ten einde beter gehoord te worden, en omdat hij zegende als gezaghebbende. Nooit zijn woorden meer gepast en meer ter zake gesproken, nooit werd een vergadering heengezonden met iets, dat met meer waarschijnlijkheid een goede en blijvende indruk op hen zou teweegbrengen.

I. Hij geeft God de eer voor de grote en goede dingen, die Hij voor Israël gedaan heeft, vers 56. Hij stond op om de gemeente te zegenen, vers 55, maar begint met God te loven, want in alles moeten wij God danken. Verwachten wij dat God ons en de onze zal wèldoen? Laat ons dan alle gelegenheden te baat nemen, om van Hem en de Zijnen wel te spreken. Hij looft God, die gegeven heeft, hij zegt niet rijkdom, en eer, en macht, en overwinning aan Israël, maar rust, alsof deze zegen kostelijker was dan dit alles, laat hen, die rust hebben, die zegen dan niet onderschatten, al is het ook dat zij anderen ontberen. Hij vergelijkt de zegeningen, die God hun geschonken heeft, met de beloften, die Hij hun gedaan heeft, opdat God de eer ontvange van Zijn trouw en van de waarheid Zijns woords, dat Hij vanwege Zijn gehele naam groot gemaakt heeft.

1. Hij verwijst naar de beloften, gegeven door de dienst van Mozes, zoals hij in vers 15 en 24 verwezen heeft naar die, welke aan David gegeven waren. Er waren beloften zowel als geboden door de dienst van Mozes gegeven. Het duurde lang eer God aan Israël de beloofde rust heeft gegeven, maar zij hadden haar ten laatste, na veel beproevingen en wederwaardigheden, de dag zal komen, wanneer Gods geestelijk Israël rusten zullen van hun arbeid.

2. Hij schrijft als het ware een volledige kwitantie op de rug van deze schuldbrieven, niet een enig woord is er gevallen van al Zijn goede woorden, die Hij gesproken heeft. Deze kwitantie tekent hij in de naam van geheel Israël, tot eeuwige eer van de Goddelijke trouw en ter voortdurende bemoediging van allen, die op Gods beloften steunen en betrouwen.

II. Hij zegende de gemeente, en hij drukte voor haar en voor zichzelf de begeerte naar en de hoop op deze vier dingen uit.

1. De nabijheid Gods. Dat is het alles in alles voor het geluk van een kerk en een volk en voor ieder afzonderlijk persoon. Deze grote vergadering zal nu weldra uiteengaan en het is niet waarschijnlijk dat al de leden ervan ooit weer in deze wereld bijeen zullen komen, daarom zendt Salomo hen weg met deze zegen: "De Heere, onze God, zij met ons, en dat zal vertroosting genoeg wezen als wij afwezig zijn van elkaar. De Heere, onze God, zij met ons, gelijk als Hij geweest is met onze vaders, vers 57, Hij verlate ons niet, Hij zij heden voor ons en voor de onzen tot in eeuwigheid, wat Hij geweest is voor hen, die ons zijn voorgegaan".

2. De kracht van Zijn genade op hen. "Hij zij met ons, en blijve met ons, niet om onze grenzen uit te breiden en onze rijkdom te vermeerderen, maar om ons hart tot zich te neigen, om in al Zijn wegen te wandelen, en om te houden Zijn geboden en Zijn inzettingen en Zijn rechten, vers 58. Geestelijke zegeningen zijn de beste zegeningen, om welke wij vurig moeten bidden. Van nature is ons hart afkerig van onze plicht en genegen om van God af te wijken, het is Zijn genade, die het neigt tot Hem, genade, die verkregen moet worden op het gebed.

3. Verhoring van het gebed, dat hij nu gedaan heeft. Dat deze mijn woorden, waarmee ik voor de Heere gesmeekt heb, mogen nabij voor de Heere onze God zijn dag en nacht, want dat is het juist waarmee onze grote voorspraak zich bezighoudt, en op Hem kunnen wij rekenen om onze zaak te bepleiten (tegen de tegenstander, die ons dag en nacht beschuldigt, Openbaring 12:10) en de gemene zaak van Zijn volk Israël ten allen tijde en bij alle gelegenheden, naar de zaak het nodig maakt, om voor ons het woord van de dag op de dag te spreken, zoals hier de oorspronkelijke betekenis luidt, opdat wij genoegzame, gepaste en tijdige genade ontvangen op iedere tijd en in elke nood.

4. De verheerlijking Gods in de uitbreiding van Zijn koninkrijk onder de mensen. Laat Israël aldus gezegend, aldus begunstigd zijn, niet dat alle volken ons schatplichtig worden (Salomo ziet zijn koninkrijk zo groot als hij het begeert) maar dat alle volkeren van de aarde weten dat de Heere die God is, niemand meer, en komen om Hem te aanbidden, vers 60. Hiermede hebben de gebeden van Salomo, zoals de gebeden van zijn vader David, de zoon van Isai, een einde, Psalm 72:19-20. De gehele aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld. Wij kunnen onze gebeden niet beter en gepaster eindigen dan met dit kort begrip er van: Vader, verheerlijk Uw naam.

III. Plechtig vermaant hij het volk om in hun plicht jegens God te volharden. Voor hen gesproken hebbende tot God, spreekt hij nu tot hen van God, en diegenen alleen zullen nut en voordeel verkrijgen van zijn gebeden, die zijn prediking ter harte hebben genomen. "Ulieder hart zij volkomen met de Heere onze God" luidt zijn vermaning tot hen bij het afscheid, vers 41, "uw gehoorzaamheid zij algemeen, zonder verdeeldheid, oprecht, zonder afwijking". Dit is Evangelische volmaaktheid.

1 Koningen 8:62-66

Wij hebben tevoren gelezen dat Juda en Israël etende en drinkende en blij waren, onder hun eigen wijnstok en vijgeboom, hier zien wij hen aldus in de voorhoven van God. Nu bevonden zij Salomo's woorden waar, dat de wegen van de wijsheid wegen van de lieflijkheid zijn.

1. Zij smaakten grote blijdschap en tevredenheid in het huis van God, want daar:

a. Offerde Salomo een grote offerande, twee en twintig duizend runderen en honderd en twintig duizend schapen, genoeg om het land van vee te ontbloten, indien het niet zo'n vruchtbaar land ware geweest. De heidenen dachten dat zij zeer grootmoedig waren, als zij hun offers bij honderden offerden, (hecatomben noemden zij ze) maar Salomo overtrof hen, hij offerde ze bij duizenden. Toen Mozes zijn altaar inwijdde, bestonden de dankoffers uit vier en twintig varren, zestig rammen, zestig bokken en zestig eenjarige lammeren, Numeri 7:88. Toen was het volk arm, maar nu hadden zij toegenomen in rijkdom, en dus werd er meer van hen verwacht, waar God overvloedig zaait, moet Hij naar evenredigheid oogsten. Al die offers konden niet op een dag geofferd worden, maar op de verschillende dagen van het feest. Dertig ossen per dag dienden voor Salomo's tafel, maar duizenden gaan naar het altaar. Slechts weinigen zijn aldus gezind om meer te besteden aan hun ziel dan aan hun lichaam. Op het vlees van de dankoffers, dat de offeraar behoorde, heeft Salomo waarschijnlijk het volk onthaald, Christus heeft hen gespijzigd, die Hem vergezelden. Het koperen altaar was niet groot genoeg om al die offers te bevatten, zodat zij genoodzaakt waren om voor deze gelegenheid velen er van in het middelste voorhof te offeren, vers 64. Sommigen denken op altaren, altaren van aarde of steen, met dit doel opgericht, en weer afgebroken toen de plechtigheid voorbij was. Anderen denken dat zij op de blote grond geofferd werden, zij, die edelmoedig willen zijn in hun dienen van God behoeven zich niet te bekrimpen uit gebrek aan plaats of gelegenheid.

b. Hij hield een feest, het Loofhuttenfeest naar het schijnt, na het feest van de inwijding, en beide samen duurden veertien dagen, vers 65 en toch zeiden zij niet: Zie, wat een vermoeidheid! 2. Deze blijdschap en tevredenheid namen zij mee naar hun eigen huizen. Toen zij heengezonden werden, zegenden zij de koning, vers 66, zij juichten hem toe, bewonderden hem, betuigden hem de dank van de vergadering, en toen gingen zij naar hun tenten, blij en goedsmoeds, gerust en wel voldaan. Gods goedheid was de oorzaak van hun blijdschap, dat moet ook ten allen tijde de oorzaak zijn van onze blijdschap. Zij verheugden zich in de zegen van God, beide in de koninklijke familie en in het koninkrijk. Zo moeten ook wij ons van het deelnamen aan de heilige inzettingen naar onze woningen begeven en onze weg gaan met blijdschap, ons verblijdende in Gods goedheid jegens onze Heere Jezus, (van wie Zijn knecht David een type was in de bevordering en bevestiging van zijn troon ingevolge het verbond van de verlossing) en jegens alle gelovigen, Zijn geestelijk Israël, in hun heiliging en vertroosting, ingevolge het verbond van de genade. Zo wij ons hierin niet ten allen tijde verblijden, dan is dit onze schuld.

HOOFDSTUK 9

1 Het geschiedde nu, als Salomo voleind had te bouwen het huis des HEEREN en het huis des konings, en al de begeerte van Salomo, die hem gelust had te maken; 2 Dat de HEERE ten anderen male aan Salomo verscheen, gelijk als Hij hem in Gibeon verschenen was. 3 En de HEERE zeide tot hem: Ik heb uw gebed en uw smeking gehoord, die gij voor Mijn aangezicht smekende gedaan hebt; Ik heb dat huis geheiligd, hetwelk gij gebouwd hebt, opdat Ik Mijn Naam aldaar tot in eeuwigheid zette; en Mijn ogen en Mijn hart zullen daar zijn te allen dage. 4 En zo gij voor Mijn aangezicht wandelen zult, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, met volkomenheid des harten, en met oprechtheid, om te doen naar al wat Ik u geboden heb, en Mijn inzettingen en Mijn rechten houden zult; 5 Zo zal Ik de troon uws koninkrijks over Israël bevestigen in eeuwigheid; gelijk als Ik gesproken heb over uw vader David, zeggende: Geen man zal u afgesneden worden van de troon van Israël. 6 Maar zo gijlieden u te enen male afkeren zult, gij en uw kinderen, van Mij na te volgen, en niet houden zult Mijn geboden en Mijn inzettingen, die Ik voor uw aangezicht gegeven heb; maar heengaan, en andere goden dienen, en u voor dezelve nederbuigen zult; 7 Zo zal Ik Israël uitroeien van het land, dat Ik hun gegeven heb, en dit huis, hetwelk Ik Mijn Naam geheiligd heb, zal Ik van Mijn aangezicht wegwerpen; en Israël zal tot een spreekwoord en spotrede zijn onder alle volken. 8 En aangaande dit huis, dat verheven zal geweest zijn, al wie voor hetzelfde zal voorbijgaan, zal zich ontzetten en fluiten; men zal zeggen: Waarom heeft de HEERE alsoo gedaan aan dit land en aan dit huis? 9 En men zal zeggen: Omdat zij de HEERE, hun God, verlaten hebben, Die hun vaderen uit Egypteland uitgevoerd had, en hebben zich aan andere goden gehouden, en zich voor dezelve nedergebogen, en hen gediend; daarom heeft de HEERE al dit kwaad over hen gebracht.

10 En het geschiedde ten einde van twintig jaren, in dewelke Salomo die twee huizen gebouwd had, het huis des HEEREN en het huis des konings; 11 (Waartoe Hiram, de koning van Tyrus, Salomo van cederbomen, en van dennenbomen, en van goud, naar al zijn lust opgebracht had), dat alstoen de koning Salomo aan Hiram twintig steden gaf in het land van Galilea. 12 En Hiram toog uit van Tyrus, om de steden te bezien, die Salomo hem gegeven had, maar zij waren niet recht in zijn ogen. 13 Daarom zeide hij: Wat zijn dat voor steden, mijn broeder, die gij mij gegeven hebt? En hij noemde ze het land Kabul, tot op dezen dag. 14 En Hiram had de koning gezonden honderd en twintig talenten gouds. 15 Dit is nu de oorzaak van het uitschot, dat de koning Salomo deed opkomen, om het huis des HEEREN te bouwen, en zijn huis, en Millo, en de muur van Jeruzalem, mitsgaders Hazor, en Megiddo, en Gezer. 16 Want Farao, de koning van Egypte, was opgekomen, en had Gezer ingenomen, en haar met vuur verbrand, en de Kanaanieten, die in de stad woonden, gedood, en had haar aan zijn dochter, de huisvrouw van Salomo, tot een geschenk gegeven.

17 Alzo bouwde Salomo Gezer, en het lage Beth-horon. 18 En Baalath, en Tamor in de woestijn, in dat land; 19 En al de schatsteden, die Salomo had, en de wagensteden, en de steden der ruiteren, en wat de begeerte van Salomo begeerde te bouwen, in Jeruzalem, en op de Libanon, en in het ganse land zijner heerschappij. 20 Aangaande al het volk, dat overgebleven was van de Amorieten, Hethieten, Ferezieten, Hevieten, en Jebusieten, die niet waren van de kinderen Israëls; 21 Hun kinderen, die na hen in het land overgebleven waren, die de kinderen Israëls niet hadden kunnen verbannen, die heeft Salomo gebracht op slaafsen uitschot tot op dezen dag. 22 Doch van de kinderen Israëls maakte Salomo geen slaaf; maar zij waren krijgslieden, en zijn knechten, en zijn vorsten, en zijn hoofdlieden, en de oversten zijner wagenen, en zijner ruiteren. 23 Dezen waren de oversten der bestelden, die over het werk van Salomo waren, vijfhonderd en vijftig, die heerschappij hadden over het volk, dat in het werk doende was.

24 Doch de dochter van Farao toog van de stad Davids op tot haar huis, hetwelk hij voor haar gebouwd had; toen bouwde hij Millo. 25 En Salomo offerde driemaal des jaars brandofferen en dankofferen, op het altaar, dat hij de HEERE gebouwd had, en rookte op dat, hetwelk voor het aangezicht des HEEREN was, als hij het huis volmaakt had. 26 De koning Salomo maakte ook schepen te Ezeon-geber, dat bij Eloth is, aan de oever der Schelfzee, in het land van Edom. 27 En Hiram zond met die schepen zijn knechten, scheepslieden, kenners van de zee, met de knechten van Salomo. 28 En zij kwamen te Ofir, en haalden van daar aan goud, vierhonderd en twintig talenten, en brachten het tot de koning Salomo.

In dit hoofdstuk hebben wij:

- I. Het antwoord, dat God in een visioen aan Salomo gaf op zijn gebed, en de voorwaarden, die Hij met hem vastgesteld heeft vers 1-9.
- II. De wederzijdse vriendelijkheid tussen Salomo en Hiram, vers 10-14.
- III. Zijn werklieden en gebouwen, vers 15-24.
- IV. Zijn Godsvrucht vers 25. Zijn koopvaardijsschepen, vers 26-28.

1 Koningen 9:1-9

God had onmiddellijk Salomo's gebed verhoord en tekenen gegeven van Zijn welbehagen erin, door het vuur van de hemel, dat de offers verteerde, zoals wij bevinden in 2 Kronieken 7:1, maar hier hebben wij een meer bepaald en duidelijk antwoord erop.

Merk op:

1. Op welke wijze God hem dit antwoord heeft gegeven, Hij verscheen hem, zoals Hij hem te Gibeon was verschenen, in het begin van zijn regering namelijk in een droom, of visioen, vers 2. Dat deze verschijning vergeleken wordt met de vorige, duidt aan, dat het in de nacht was nadat hij de plechtigheden van het feest had voleindigd, want zo was het ook toen, 2 Kronieken 1:6, 7. En zo moet dan vers 1, waar gezegd wordt dat Salomo al zijn gebouwen voleindigd had-hetgeen niet was dan na vele jaren na de inwijding van de tempel-gelezen worden, zoals in 2 Kronieken 7:11. Alzo voltooid Salomo, en vers 2 moet gelezen worden en de Heere was verschenen.

II. De strekking van dat antwoord.

1. Hij verzekert hem van Zijn bijzondere tegenwoordigheid in de tempel, die hij gebouwd had, als antwoord op het gebed, dat hij gedaan heeft, vers 3. Ik heb dat huis geheiligd Salomo had het ingewijd, maar het was kroonrecht van God het te heiligen, de mensen kunnen geen plaats heilig maken, maar wij kunnen hopen, dat God wat wij Hem toewijden genadig zal aannemen als het Zijne, en dat Zijn ogen en Zijn hart daar zullen zijn. Pas dit toe op personen, de levende tempels: zij die God heiligt, die Hij zich afzondert, hebben Zijn oog, Zijn hart, Zijn liefde en zorg, en dat wel tot in eeuwigheid.

2. Hij toont hem dat hij en zijn volk voor de toekomst verantwoordelijk gesteld zijn voor hun goed gedrag, laat hen thans niet gerust zijn, alsof zij naar het goeddunken van hun harten mochten leven, nu zij de tempel des Heeren hadden, Jeremia 7:4. Neen, dit huis was bestemd om hen te beschermen in hun trouw aan God, maar niet in hun rebellie of ongehoorzaamheid. God handelt open met ons, stelt ons goed en kwaad voor, de zegen en de vloek, en laat ons weten waar wij op hebben te rekenen. God zegt hier aan Salomo:

A. Dat de bevestiging van zijn koninkrijk afhing van zijn gehoorzaamheid, vers 4, 5. "Zo gij voor Mijn aangezicht zult wandelen zoals David, die u een goed voorbeeld heeft nagelaten en aanmoediging genoeg om het te volgen, (een voorrecht, dat gij te verantwoorden zult hebben, indien gij er geen goed gebruik van maakt) indien gij, evenals hij, zult wandelen met volkomenheid des harten, en met oprechtheid," (want dat is het voornaamste geen Godsdienst dan oprechtheid) "dan zal Ik de troon van uw koninkrijk bevestigen, maar anders niet", want op die voorwaarde is de belofte gedaan, Psalm 132:12. Indien wij van onze zijde het verbond houden, dan zal God van Zijn zijde niet in gebreke blijven het te houden, indien wij, de genade, die God ons gegeven heeft gebruiken, dan zal Hij haar ten einde toe bevestigen. Laat de kinderen van Godvruchtige ouders het erfdeel van de zegen niet verwachten, tenzij zij treden in de voetstappen van hen, die hun voorgedaan zijn naar de hemel, en de deugd en Godsvrucht van hun voorouders beoefenen.

B. Dat de ondergang van zijn rijk het stellige gevolg zal zijn van zijn of van zijn kinderen afval van God, vers 6. Maar weet, en laat uw geslacht en uw koninkrijk het weten, en er door

gewaarschuwd zijn, dat, zo gij u ten enenmale afkeren zult van Mij na te volgen, indien gij Mijn dienst verlaat, Mijn altaar veronachtzaamt en andere goden gaat dienen" -want dat was de zonde, die het verbond verbreekt -"indien gij of uw kinderen van Mij weggaat, dan zal dit huis u niet redden".

Maar:

a. Israël zal, hoewel het een heilig volk is, uitgeroeid worden, van het land, vers 7, door het ene oordeel na het andere, totdat zij tot een spreekwoord en spotrede zullen worden, het meest verachte volk onder de zon, hoewel zij nu het meest eervolle volk zijn, dit veronderstelt ook de ondergang van de koninklijke familie, hoewel dit niet in zoveel woorden bedreigd wordt, als het rijk vernietigd is, dan is het ook met de koning gedaan.

b. De tempel, hoewel hij een heilig huis is, dat God zelf Zijn naam geheiligd heeft, zal verlaten en in puin gelegd worden, vers 8, 9. Dit huis, dat verheven zal geweest zijn. Zij waren trots op de statigheid en pracht van het gebouw, maar laat hen weten, dat het niet zo hoog verheven is dat het buiten het bereik is van oordelen van God, indien zij het honen en verlagen door het te verlaten voor bossen en afgodstempels, en het toch tegelijk zo verheerlijken, dat zij denken dat het hun de gunst van God verzekert, al hebben zij zichzelf ook nog zo verdorven. Dit huis, dat verheven zal geweest zijn-die het nu voorbijgaan zijn verbaasd over de grootte en schoonheid er van. Zijn rijkdom en sierlijkheid worden bewonderd door allen, die het aanzien, en het wordt een verbazingwekkend gebouw genoemd, maar zo gij God verlaat zal zijn hoogte zijn val nog ontzettender maken, en die voorbijgaan zullen even verbaasd zijn over zijn verderf, terwijl de schuldige, zichzelf veroordelende Israëlieten gedwongen zullen zijn te erkennen, te erkennen met schaamte, dat zij zelf er het verderf van zijn geweest. Want, als er gevraagd zal worden: Waarom heeft de Heere also gedaan aan dit huis? dan kunnen zij niet anders dan antwoorden: Omdat zij de Heere hun God verlaten hebben, zie Deuteronomium 29:24, 25. Hun zonde zal uitgedrukt worden in hun straf, zij verlieten de tempel, en daarom heeft God hem verlaten, zij hebben hem ontheiligd door hun zonden en maakten hem tot iets gewoons, daarom heeft God hem ontheiligd met Zijn oordelen en legde hem in puin. God heeft Salomo hiervoor gewaarschuwd, nu hij de tempel pas gebouwd en ingewijd heeft, opdat hij en zijn volk niet hoog-gevoelende zouden zijn, maar zouden vrezen.

1 Koningen 9:10-14

De overeenkomst tussen Salomo en Hiram toen het bouwwerk begonnen moest worden hebben wij gezien in Hoofdstuk 5. Hier hebben wij een bericht van hun vriendelijke verhouding toen zij scheidden, nadat het werk voltooid was.

1. Hiram heeft in alle opzichten het verdrag trouw uitgevoerd. Hij had Salomo voorzien van materialen naar al zijn begeerte, vers 11, en ook van goud, vers 14. Zover was het van hem om Salomo zijn toenemende grootheid en roem te benijden, of naijverig op hem te zijn, dat hij er het zijne toe bijdroeg om hem groot te maken. Salomo's macht met Salomo's wijsheid behoeft door geen van zijn naburen gevreesd te worden. God eert hem, en daarom zal Hiram hem ook eren.

2. Salomo van zijn kant is de overeenkomst ongetwijfeld ook trouw nagekomen, en gaf aan Hiram spijs voor zijn huis, zoals overeen was gekomen, Hoofdstuk 5:9. Maar hier wordt ons gezegd dat hij hem, behalve dat, nog twintig steden gegeven heeft, (wij kunnen veronderstellen dat het kleine steden waren, zoals die, vermeld in vers 19), in het land van Galilea, vers 11. Het schijnt dat deze aan geen van de stammen Israëls waren toegewezen, (want de grens van Aser naderde er toe, Jozua 19:27, hetgeen aanduidt, dat zij er niet in

begrepen waren) maar in de macht van de inboorlingen zijn gebleven, totdat Salomo er zich meester van heeft gemaakt, en ze toen aan Hiram ten geschenke gaf, hun, die groot en goed zijn, betaamt het vrijgevig te zijn. Hiram kwam om deze steden te bezien, maar zij bevielen hem niet, vers 12 zij waren niet recht in zijn ogen.

Hij noemde ze het land Kabul, een Fenicisch woord, zegt Josefus, hetwelk betekent: mishagend, vers 13. Daarom gaf hij ze terug aan Salomo, zoals wij zien in 2 Kronieken 8:2, die ze herstelde en er toen de kinderen Israëls in deed wonen, hetgeen aangeeft dat zij er tevoren niet in gewoond hadden. Maar toen Salomo terug ontving wat hij had gegeven, heeft hij het ongetwijfeld aan Hiram vergoed in iets anders. Maar wat zullen wij er van denken? Was Salomo zo krenterig, dat hij aan Hiram gaf wat niet van de moeite waard was om aangenomen te worden? Of was Hiram grillig en gemelijk, en moeilijk te voldoen?

Ik ben geneigd er anders over te denken, namelijk dat het land en de steden, die er in waren, wel degelijk van waarde waren, maar niet naar Hiram's smaak. De Tyriërs waren kooplieden, die in fraaie huizen woonden en door de zeevaart rijk waren geworden, maar geen land wisten te waarderen, dat geschikt was voor koren en weiden, dat was een beroep, dat buiten hun gezichtskring lag, en daarom verlangde Hiram dat Salomo ze zou terugnemen, hij wist niet wat er mee te doen, en zo hij hem genoeg wenste te doen, laat hem het dan zo doen, dat hij-Hiram-in zijn eigen element bleef, door zijn deelgenoot te worden in de handel, en wij bevinden dat hij dit ook gedaan heeft, vers 27. Hiram, die gewoon was aan de nette, zindelijke straten van Tyrus, kon geen behagen scheppen in de modderige wegen van het land van Kabul, terwijl toch gewoonlijk het beste land de slechtste wegen heeft. Zie hoe de voorzienigheid van God de gemakken en gelegenheden van deze aarde schikt naar de diverse neigingen van de mensen, en de neigingen van de mensen naar de diverse gemakken en gelegenheden van de aarde, en dat alles tot welzijn van het mensdom in het algemeen. Sommigen scheppen behagen in de landbouw, en vragen zich verwonderd af welk genoeg zeelieden kunnen smaken op de onstuimige zee, anderen scheppen evenveel behagen in de zeevaart, en begrijpen niet welk genot akkerlieden kunnen vinden in het vuile land, zoals het land van Kabul. Dat is zo in veel gevallen, waarin wij de wijsheid kunnen opmerken van Hem, wiens alle zielen zijn en alle landen.

1. Koningen 9:15-28

Wij hebben hier nog een verder bericht van Salomo's grootheid.

II. Zijn gebouwen.

Hij hief een grote schatting, zowel in mensen als in geld, omdat hij zeer grote bouwplannen had, waarvoor veel handen nodig zullen zijn, en die hem zeer grote onkosten zullen veroorzaken, vers 15. En hij was een wijs bouwmeester, die eerst tijd nam om de kosten te berekenen, maar niet begon te bouwen vóór hij zich instaat wist de bouw te voltooien. Misschien waren er klachten over het drukkende van de belastingen, die de gewilde geschiedschrijver verontschuldigt met het grote van zijn ondernemingen. Hij hief geen belastingen om oorlog te gaan voeren (zoals andere vorsten deden) dat het bloed van zijn onderdanen zou kosten, maar om te bouwen, dat alleen hun arbeid en hun beurs zou vorderen. Misschien heeft David gemerkt dat Salomo's zin en neiging naar bouwen uitging en voorzag hij dat zijn hoofd er van vervuld zal zijn, toen hij dat lied van de optochten voor Salomo schreef, hetwelk begint: "Zo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden de bouwlieden daar aan," Psalm 127:1, hem leidende om God te erkennen in al zijn wegen, en door gebed en geloof in Zijn voorzienigheid Hem mee te nemen in al zijn ondernemingen van die aard. En Salomo is zijn werk ook wezenlijk van de goede zijde begonnen, want hij heeft eerst Gods huis gebouwd en voltooid vóór hij aan zijn eigen huis begon. En toen heeft God hem gezegend, en is hij voorspoedig geweest in al zijn andere bouwwerken, als wij met God beginnen, dan zal Hij met ons voortgaan, laat de eerstelingen voor Hem zijn, dan zullen de

latere vruchten lieflijker voor ons wezen Mattheüs 6:33. Salomo heeft eerst een kerk gebouwd, en toen is hij instaat gesteld om huizen, en steden, en muren te bouwen. Diegenen gaan niet met hun eigen belangen te rade, die hetgeen zij voor Godvruchtige doeleinden bestemmen tot het laatst bewaren.

De verdere orde, die Salomo bij zijn bouwen heeft gevolgd is opmerkelijk: eerst Gods huis voor de Godsdienst, dan zijn eigen huis voor zijn eigen gerieflijkheid, daarna een huis voor zijn echtgenote, dat zij betrok, zodra het gereed voor haar was, vers 24, toen Millo het stadhuis of raadhuis, toen de muur van Jeruzalem, de koninklijke stad, daarna enige steden van aanzien en sterkte in het land, die vervallen en niet versterkt waren, Hazor, Megiddo, enz. Daar hij deze op zijn eigen kosten herbouwde en versterkte, zullen de inwoners niet alleen zijn onderdanen, maar ook zijn huurders zijn, waardoor de inkomsten van de kroon vermeerderd werden ten bate van zijn opvolgers. Onder andere bouwde hij Gezer, welke stad Farao op de Kanaänieten had veroverd, en toen ten geschenke had gegeven aan zijn dochter, Salomo's huisvrouw, vers 16. Zie hoe God de aarde de vrouw te hulp doet komen, Salomo zelf was geen oorlogszuchtig vorst, maar de koning van Egypte, die het wel was, veroverde steden voor hem om ze te herbouwen.

Vervolgens bouwde hij steden voor gerieflijkheid, voor magazijnen, voor zijn wagens en zijn ruiters, vers 19. En eindelijk bouwde hij voor genoeg op de Libanon, misschien wel jachthuizen of huizen voor andere genoegens en ontspanning. Laat de Godsvrucht beginnen, het nut voortgaan en genot en genoeg het laatst komen.

II. Zijn werklieden en dienaren.

Voor zulke grote werken moest hij wel zeer veel werklieden gebruiken. De eer van grote mannen is ontleend aan hun minderen, die doen hetgeen waar zij de eer van hebben.

1. Salomo gebruikte hen, die nog van de tenonder gebrachte en gevloekte volken overig waren, voor al het slaafse werk, vers 20, 21. Wij kunnen veronderstellen dat deze hun afgoderij verzaakt hebben en zich aan Salomo's heerschappij hebben onderworpen, zodat de eer hem verbood hen geheel uit te roeien, en zij waren zo arm, dat hij geen schatting in geld van hen kon heffen, daarom maakte hij gebruik van hun arbeid. Hierin heeft hij gehandeld overeenkomstig Gods wet. "Aangaande uw slaaf of uw slavin, die gij zult hebben, die zullen van de volkeren zijn, die rondom u zijn," Leviticus 25:44, en vervulde hij Noachs vloek op Kanaän: "een knecht van de knechten zal hij zijn voor zijn broederen," Genesis 9:25.

2. Hij gebruikte Israëlieten voor de meer eervoller dienst, vers 22-23. Van hen maakte hij geen slaaf, want zij waren Gods vrijen, maar hij maakte hen tot krijgslieden en hovelingen en gaf hun ambten naar hun aanleg en bekwaamheid onder zijn wagens en ruiters, sommigen aanstellende om de dienst van de mindere arbeiders te ondersteunen. Aldus hield hij de waardigheid en vrijheid van Israël in stand, en eerde hun betrekking tot God als een koninkrijk van priesters.

III. Zijn Godsvrucht, vers 25.

Driemaal per jaar offerde hij buitengewone brandoffers namelijk op de drie jaarlijkse feesten, het paasfeest, het pinksterfeest en het Loofhuttenfeest, ter ere van de Goddelijke inzettingen, behalve wat hij op andere tijden offerde, zowel op gezette tijden als bij bijzondere gelegenheden. Met zijn offeranden brandde hij reukwerk, niet hijzelf (dat was de misdaad van koning Uzzia) maar de priester deed het voor hem, op zijn kosten en ten behoeve van hem. Er is gezegd: hij offerde op het altaar dat hij zelf gebouwd had. Hij droeg zorg om het te bouwen, en toen:

1. Maakte hijzelf er gebruik van. Velen zullen bevorderlijk zijn aan de Godsvrucht van anderen, terwijl zij hun eigen veronachtzamen. Salomo heeft niet gedacht dat zijn bouwen van een altaar hemzelf vrijstelde van te offeren, integendeel het spoorde er hem te meer toe aan.
2. Hijzelf had er het voordeel en de vertroosting van. Welke moeite wij ons ook geven ter ondersteuning van de Godsdienst en tot stichting van anderen, wij zelf zullen er het nut en voordeel van hebben.

IV. Zijn koophandel.

Hij bouwde een vloot van koopvaardijsschepen te Ezeon Geber, vers 26, een zeehaven aan de kust van de Rode Zee, de verste pleisterplaats van de Israëlieten, toen zij in de woestijn omwandelden, Numeri 33:35. Die woestijn begon nu waarschijnlijk bevolkt te worden door de Edomieten, maar is het toen niet geweest. Aan hen had die zeehaven behoord, daar echter David de Edomieten onderworpen had, behoorde zij nu aan de kroon van Juda. Die vloot voer naar Ofir in Oost-Indië dat wordt ondersteld het eiland te zijn, dat nu Ceylon heet. Goud was de handelswaar waar zij op uitgingen, degelijke rijkdom. Salomo schijnt tevoren Hiram deelgenoot te zijn geweest dat hem een winst van honderdtwintig talenten in goud opbracht, vers 14, waardoor hij aangemoedigd werd om een eigen vloot te bouwen. Het succes van anderen in enigerlei werk of onderneming moet ons aansporen tot vlijt en inspanning, want in alle arbeid is winst. Salomo zond zijn eigen knechten als agenten, en kooplieden, en supercargos, maar huurde Tyriërs tot zeelieden, want zij hadden kennis van de zee, vers 27. Zo heeft het ene volk het andere nodig, Gods voorzienigheid heeft het zo beschikt, opdat er onderling verkeer en bijstand zij, want niet alleen als Christenen, maar ook als mensen, zijn wij elkanders leden.

De vloot bracht aan Salomo vier honderd en twintig talenten goud, vers 28. In Kanaän, het heilige land, de roem van alle landen, is geen goud, waaruit wij kunnen leren, dat dat deel van de rijkdom van deze wereld hetwelk bestemd is om opgelegd te worden of er handel mee te doen, niet het beste deel er van is, maar wel dat deel, hetwelk meer onmiddellijk strekt voor het onderhoud en de aangenaamheid van het leven, het onze en dat van anderen, en dat waren de voortbrengselen van Kanaän. Salomo verkreeg veel door zijn koophandel, maar het schijnt dat David meer verkregen heeft door zijn veroveringen. Wat waren Salomo's vier honderd en twintig talenten vergeleken bij Davids honderd duizend talenten goud? I Kronieken 22:14. Salomo verkreeg veel door zijn handel, maar heeft ons toch op een betere handel gewezen, die binnen het bereik is van de armsten, ons uit zijn eigen ervaring van beide verzekerende, dat de koophandel van de wijsheid beter is dan de koophandel van zilver en haar inkomst dan het uitgegraven goud Spreuken 3:14.

HOOFDSTUK 10

1 En toen de koningin van Scheba het gerucht van Salomo hoorde, aangaande de Naam des HEEREN, kwam zij, om hem met raadselen te verzoeken. 2 En zij kwam te Jeruzalem, met een zeer zwaar heir, met kemelen, dragende specerijen, en zeer veel gouds, en kostelijk gesteente; en zij kwam tot Salomo, en sprak tot hem al wat in haar hart was. 3 En Salomo verklaarde haar al haar woorden; geen ding was er verborgen voor de koning, dat hij haar niet verklaarde. 4 Als nu de koningin van Scheba zag al de wijsheid van Salomo, en het huis, hetwelk hij gebouwd had, 5 En de spijs zijner tafel, en het zitten zijner knechten, en het staan zijner dienaren, en hun kledingen, en zijn schenkers, en zijn opgang, waardoor hij henen opging in het huis des HEEREN, zo was in haar geen geest meer. 6 En zij zeide tot de koning: Het woord is waarheid geweest, dat ik in mijn land gehoord heb, van uw zaken en van uw wijsheid. 7 Ik heb die woorden niet geloofd, totdat ik gekomen ben, en mijn ogen dat gezien hebben; en zie, de helft is mij niet aangezegd; gij hebt met wijsheid en goed overtroffen het gerucht, dat ik gehoord heb. 8 Welgelukzalig zijn uw mannen, welgelukzalig deze uw knechten, die gedurig voor uw aangezicht staan, die uw wijsheid horen! 9 Geloofd zij de HEERE, uw God, Die behagen in u heeft gehad, om u op de troon van Israël te zetten! Omdat de HEERE Israël in eeuwigheid bemint, daarom heeft Hij u tot koning gesteld, om recht en gerechtigheid te doen. 10 En zij gaf de koning honderd en twintig talenten gouds, en zeer veel specerijen, en kostelijk gesteente; als deze specerij, die de koningin van Scheba de koning Salomo gaf, is er nooit meer in menigte gekomen.

11 Verder ook de schepen van Hiram, die goud uit Ofir voerden, brachten uit Ofir zeer veel almuggimhout en kostelijk gesteente. 12 En de koning maakte van dit almuggimhout steunselen voor het huis des HEEREN, en voor het huis des konings, mitsgaders harpen en luiten voor de zangers. Het almuggimhout was zo niet gekomen noch gezien geweest, tot op dezen dag. 13 En de koning Salomo gaf de koningin van Scheba al haar behagen, wat zij begeerde; behalve dat hij haar gaf naar het vermogen van de koning Salomo; zo keerde zij en toog in haar land, zij en haar knechten.

14 Het gewicht nu van het goud, dat voor Salomo op een jaar inkwam was zeshonderd zes en zestig talenten gouds; 15 Behalve dat van de kramers was, en van de handel der kruideniers, en van alle koningen van Arabie, en van de geweldigen van dat land. 16 Ook maakte de koning Salomo tweehonderd rondassen van geslagen goud; zeshonderd sikkelen gouds liet hij opwegen tot elke rondas. 17 Insgelijks driehonderd schilden van geslagen goud; drie pond gouds liet hij opwegen tot elk schild; en de koning leide ze in het huis des wouds van Libanon. 18 Nog maakte de koning een groten elpenbenen troon, en hij overtoog denzelfden met dicht goud. 19 Deze troon had zes trappen, en het hoofd van de troon was van achteren rond, en aan beide zijden waren leuningten tot de zitplaats toe, en twee leeuwen stonden bij die leuningten. 20 En twaalf leeuwen stonden daar op de zes trappen aan beide zijden, desgelijks is in geen koninkrijken gemaakt geweest. 21 Ook waren alle drinkvaten van de koning Salomo van goud, en alle vaten van het huis des wouds van Libanon waren van gesloten goud; geen zilver was er aan; want het werd in de dagen van Salomo niet voor enig ding geacht. 22 Want de koning had in zee schepen van Tharsis, met de schepen van Hiram; deze schepen van Tharsis kwamen in, eenmaal in drie jaren, brengende goud, en zilver, elpenbeen, en apen, en pauwen. 23 Alzo werd de koning Salomo groter dan alle koningen der aarde, in rijkdom en in wijsheid. 24 En de ganse aarde zocht het aangezicht van Salomo, om zijn wijsheid te horen, die God in zijn hart gegeven had. 25 En zij brachten een ieder zijn geschenk, zilveren vaten, en gouden vaten, en klederen, en harnas, en specerijen, paarden en muilezelen, elk ding van jaar tot jaar. 26 Daartoe vergaderde Salomo wagenen en ruiteren, en hij had duizend en vierhonderd wagenen, en twaalf duizend ruiteren, en leide ze in de wagensteden en bij de koning in Jeruzalem. 27 En de koning maakte het zilver in Jeruzalem te zijn als stenen, en de cederen maakte hij te zijn als de wilde vijgebomen, die in de laagte zijn, in menigte. 28 En het uitbrengen der paarden was hetgeen Salomo uit Egypte had; en aangaande het linnen garen, de kooplieden des konings namen het linnen garen voor de prijs. 29 En een wagen kwam op, en ging uit van Egypte, voor zeshonderd sikkelen zilvers, en een paard voor honderd en vijftig; en alzo voerden ze die uit door hun hand voor alle koningen der Hethieten, en voor de koningen van Syrië.

Nog heeft Salomo een groot aanzien, en alles in dit hoofdstuk vermeerderd zijn luister. Wij lezen wel niets van zijn liefdadigheid, van geen hospitalen door hem gebouwd en van geen huizen voor armen, hij maakte zijn land zo rijk, dat het die niet nodig had toch zullen ongetwijfeld veel armen geholpen zijn met de overvloed van zijn tafel. Een kerk had hij

gebouwd, die nooit geëvenaard zal worden, scholen behoefde hij niet te bouwen, zijn eigen paleis is een academie, en zijn hof een verenigingsplaats voor wijze en geleerde mannen, zowel als het middelpunt van al de in omloop zijnde rijkdommen van dit deel van de wereld.

I. Hoeveel wijsheid daar was blijkt uit de komst van de koningin van Scheba tot hem, en de grote voldoening die zij smaakte in haar onthaal bij hem, vers 1-13 evenals ook anderen, vers 24.

II. Welke grote rijkdom daar was, blijkt uit het goud, dat met andere dingen jaarlijks werd ingevoerd, vers 14-15. en ook nog driejaarlijks vers 22. Goud werd ten geschenke gegeven, vers 25, en goud werd gebruikt voor rondassen en schilden vers 16, 17, en voor vaten vers 21. Er was een statige troon vervaardigd, vers 18 20. Zijn wagens en ruiters, vers 26. Zijn handel op Egypte, vers 28, 29. En de grote overvloed van zilver en cederhout onder zijn volk, vers 27. Zodat alles tezamen nemende, het erkend moet worden wat hier in vers 23 gezegd is, namelijk dat de koning Salomo groter was dan alle koningen van de aarde in rijkdom en in wijsheid. En toch, wat was hij, vergeleken bij de Koning van de koningen? Waar Christus is door Zijn woord en Geest, zie, daar is één, groter dan Salomo.

1 Koningen 10:1-13

Wij hebben hier een bericht van het bezoek dat de koningin van Scheba aan Salomo gebracht heeft, het was ongetwijfeld toen hij op zijn hoogste standpunt was van Godsvrucht, en ook de hoogste mate van voorspoed genoot. Onze Heiland noemt haar de koningin van het zuiden, want Scheba lag ten zuiden van Kanaän. Gewoonlijk denkt men dat het in Afrika lag, en tot op de huidige dag hebben de Christenen van Ethiopië de overtuiging dat zij uit hun land kwam, en dat Candace haar opvolgster was, van wie gesproken wordt in Handelingen 8:27. Meer waarschijnlijk is het dat zij uit het zuidelijk deel van gelukkig Arabië kwam. Zij schijnt regerende koningin van haar land geweest te zijn. Menig koninkrijk zou van zijn grootste zegen beroofd zijn, indien er een Salische wet geldig was.

Merk op:

I. Wat het doel van de komst van de koningin van Scheba is geweest. Zij kwam niet voor een handelsverdrag, of om hun wederzijdse grenzen te regelen, geen aanzoek te doen om een verbond met hem aan te gaan ter wederzijdse versterking, of om zijn hulp in te roepen tegen een vijand, dat zijn meestal de redenen van de samenkomsten van gekroonde hoofden, en zij maken de onderwerpen uit van hun besprekingen, maar zij kwam:

1. Om haar nieuwsgierigheid te bevredigen, want zij had gehoord van zijn roem, in het bijzonder van zijn wijsheid, en zij kwam om hem op de proef te stellen, en te zien of hij werkelijk zo'n groot man was, als waarvoor men hem hield, vers 1. Salomo's vloot voer dicht bij de kust van haar land, en kan er voor anker zijn gegaan om vers water in te nemen. Misschien was het op die wijze, dat zij het gerucht van Salomo hoorde, dat hij in wijsheid alle kinderen van het oosten overtrof, en zij kon niet tevreden zijn voor zij zelf heenging om zich van de waarheid er van te overtuigen.

2. Om onderricht van hem te ontvangen, zij kwam om Zijn wijsheid te horen, en daardoor haar eigene te vermeerderen, Mattheüs 12:42, ten einde beter instaat te zijn haar eigen koninkrijk te regeren naar de grondregelen van zijn staatkunde. Zij, die door God tot enigerlei openbaar ambt geroepen zijn, in het bijzonder tot het ambt van magistraat of van bedienaar des Woords, moeten door alle mogelijke middelen zich nog oefenen in die kennis, waardoor zij er al meer en meer bekwaam voor worden gemaakt, en aldus instaat zijn om het goed en naar behoren uit te oefenen. Maar wat zij voornamelijk bedoeld scheen te hebben was onderwezen te worden in de dingen van God. Zij was Godsdienstig gezind, en had niet slechts

van de roem van Salomo gehoord, maar ook aangaande de naam des Heeren, vers 1, de grote naam van die God, die Salomo aanbad, en van wie hij zijn wijsheid had ontvangen, met die God begeerde zij beter bekend te worden. Daarom wijst onze Heiland op haar vragen naar God door Salomo als een verzwaring van de stompzinnigheid van hen, die naar God niet vragen door onze Heere Jezus Christus, hoewel Hij, daar Hij in Zijn schoot was, veel beter instaat was hen te onderwijzen.

II. Met welke toerusting zij kwam. Zij kwam met een zeer groot gevolg overeenkomstig haar rang, bedoelende Salomo's rijkdom en edelmoedigheid op de proef te stellen, zowel als zijn wijsheid, welk een onthaal hij kon en wilde bereiden aan een koninklijke bezoeker, vers 2. Maar zij kwam toch niet als om iets te vragen of te bedelen, zij bracht genoeg mee om haar onkosten te dekken en Salomo overvloedig te belonen voor de beleefde opmerkzaamheid, die hij haar schonk, en wel met niets gerings of gewoons, maar met goud en edelgesteenten, en specerijen, want zij kwam om te handelen voor wijsheid, die zij tot elke prijs begeerde te kopen.

III. Welk onthaal zij bij Salomo vond. Hij verachtte de zwakheid van haar sekse niet, keurde het niet af, dat zij haar werkzaamheden in haar eigen land had verlaten om zo'n verre reis te doen, zichzelf en hem moeite en onkosten veroorzakende, alleen maar om aan haar nieuwsgierigheid te voldoen, maar heette haar en haar gehele gevolg welkom, gaf haar vrijheid om hem al haar vragen te doen, hoewel sommige er van wel beuzelachtig geweest konden zijn, en sommige vitterig, en andere al te nieuwsgierig, hij stond haar toe tot hem te spreken al wat in haar hart was, vers 2, en hij gaf haar een bevredigend antwoord op al haar vragen, vers 3. Hij verklaarde haar alle woorden, hetzij over de natuur, de moraal, de staatkunde of de Godsdienst. Waren haar vragen bedoeld om hem op de proef te stellen? Hij gaf haar zo'n bescheid, dat zij overvloedig overtuigd was van zijn buitengewone kennis. Waren zij bedoeld tot haar eigen onderricht (wij veronderstellen dat de meesten dit waren)? Zij ontving overvloedig onderwijs van hem, en hij maakte de dingen verwonderlijk eenvoudig en gemakkelijk, die zij vreesde onoverkomelijk moeilijk te zijn, en overtuigde haar er van, dat een Goddelijke spreuk is op de lippen van de koning, Spreuken 16:10.

Maar ongetwijfeld heeft hij haar zeer bijzonder ingelicht betreffende God, Zijn wet, en Zijn verordende eredienst. Hij was uitgegaan van de vaste onderstelling dat vreemden zullen horen van Gods grote naam, Hoofdstuk 8:42, en herwaarts zouden komen om naar Hem te vragen, en nu zo'n voorname vreemde was gekomen, kunnen wij er zeker van zijn, dat hij niet in gebreke is gebleven haar in haar onderzoek te helpen en aan te moedigen dat hij haar een beschrijving heeft gegeven van de tempel, van de bedienaren en de diensten er in, opdat zij bewogen zou worden de Heere te dienen, die zij nu zocht.

IV. De indruk, die zij opving van hetgeen zij zag en hoorde aan Salomo's hof. Er worden hier verscheidene dingen opgenoemd, die zij bewonderde, de gebouwen en de meubelen van zijn paleis, de dagelijkse provisie voor zijn tafel. Toen zij die zag, heeft zij zich misschien afgevraagd waar de monden waren voor al die spijs, maar toen zij de menigte zag van zijn dienaren en gasten, vroeg zij zich misschien af waar de spijs was voor al die monden. Het ordelijk zitten van zijn dienaren, ieder in zijn plaats, hoe allen hun werk verrichtten zonder enigerlei wanorde, hun rijke livreen, en de geschiktheid, waarmee zijn schenkers hem aan tafel bedienden, al die dingen bewonderde zij, als strekkende tot verhoging van zijn luister en pracht. Maar boven dit alles is het eerste, wat genoemd wordt, zijn wijsheid, vers 4, het alles overtreffende waarvan zij nu de onbetwistbare bewijzen had, en wat het laatst genoemd wordt als de kroon op alles, is zijn Godsvrucht, zijn opgang, waardoor hij heen opging naar het huis des Heeren, met welk een waardigheid en ernst, en een uitdrukking van Godsvrucht op zijn

gelaat hij verscheen, als hij naar de tempel ging om God te aanbidden, met evenveel ootmoed in die ogenblikken als met majesteit op andere tijden. Veel oude vertalingen geven de lezing: De brandoffers, die hij offerde in het huis des Heeren, zij zag met welk een edelmoedige mildheid hij zijn offeranden bracht, en met welk een vrome ijver hij het offeren er van bijwoonde, nooit heeft zij zoveel vroomheid aan zoveel grootheid gepaard gezien. Alles was zo verrassend en overweldigend, dat er geen geest meer in haar was. Zij stond verbaasd, nooit had zij iets dergelijks gezien.

V. De wijze, waarop zij zich bij die gelegenheid heeft uitgedrukt.

1. Zij erkende, dat haar verwachting zeer ver was overtroffen, hoewel die hoog gespannen was geweest door het gerucht, dat zij gehoord had, vers 6, 7. Zij heeft geen spijt van haar reis of zich dwaas te vinden omdat zij haar ondernomen heeft, maar erkent dat het volkomen de moeite waard was van zo ver te zijn gekomen om datgene te zien, waarvan zij het gerucht niet had kunnen geloven. Gewoonlijk worden ons de dingen, zowel door het algemeen gerucht als door onze eigen verbeelding, veel groter voorgesteld dan wij ze bevinden als zij ons onder de ogen komen hier echter overtrof de waarheid beide gerucht en verbeelding. Zij, die door genade er toe komen om de genietingen te ervaren van gemeenschapsoefening met God, zullen zeggen dat hun de helft niet was aangezegd van de genoegens van de wegen van de wijsheid en de voordelen van haar poorten. Nog veel meer zullen de verheerlijkte heiligen zeggen dat het een waar gerucht was, dat zij van de gelukzaligheid des hemels gehoord hebben, maar dat hun toch geen duizendste deel er van was aangezegd 1 Corinthiers 2:9.

2. Zij verklaarde hen gelukzalig, die steeds bij hem waren, hem bedienden aan zijn tafel. "Welgelukzalig zijn uw mannen, welgelukzalig deze uw knechten, vers 8, zij kunnen hun eigen wijsheid vermeerderen door de uwe te horen". Zij was in verzoeking hen te benijden, te wensen dat zij tot hen behoorde. Het is een groot voorrecht in een goed gezin te zijn, de gelegenheid te hebben om dikwijls te spreken tot hen, die wijs, Godvruchtig en spraakzaam zijn. Velen hebben dit geluk, die het niet weten te waarderen. Met veel meer reden kunnen wij dit zeggen van Christus' dienstknechten. Welgelukzalig zijn ze, die in Zijn huis wonen, zij zullen Hem gestadig prijzen.

3. Zij loofde God, de gever van Salomo's wijsheid en rijkdom, en de werker van zijn verhoging, die hem koning gemaakt heeft.

a. In goedheid over hem, opdat hij zoveel te ruimer gelegenheid zou hebben om goed te doen met zijn wijsheid. Hij heeft behagen in u gehad om u op de troon Israëls te zetten, vers 9. Salomo's verhoging begon toen de profeet hem Jedidjah heeft genoemd, omdat de Heere hem liefhad, 2 Samuël 12:24, 25. Onze genietingen en vertroostingën worden meer dan verdubbeld, als wij reden hebben om te hopen dat zij voortkomen uit Gods welbehagen in ons. Het was Zijn welbehagen u betreffende (zo kan het ook gelezen worden) om u op de troon te zetten, niet ter wille van uw verdiensten, maar omdat het aldus goed was in Zijn ogen.

b. In goedheid jegens het volk, omdat de Heere Israël in eeuwigheid bemint, een duurzamer zegen voor hen bestemde, een geluk dat hem, die er de grondlegger van was, lang zou overleven. Hij heeft u koning gemaakt, niet opdat gij in pracht en weelde zoudt leven en zoudt doen wat u behaagt, maar om recht en gerechtigheid te doen. Hieraan heeft zij Salomo vriendelijk herinnerd, en hij heeft dit ongetwijfeld ook vriendelijk opgenomen. Beide magistraten en Evangeliedienaren moeten meer bezorgd zijn om de plichten van hun ambt naar behoren te vervullen, dan om zich van de eer en de voordelen er van te verzekeren. Hieraan schrijft zij zijn voorspoed toe, niet aan zijn wijsheid, want de spijs is niet altijd "van de wijzen," Prediker 9:11, maar hem, "die recht en gerechtigheid doet, zal het wel gaan,"

Jeremia 22:15. Aldus moet dank gezegd worden voor koningen, voor goede koningen, voor zulke koningen, zij zijn wet God hen doet zijn.

VI. Hoe zij scheidden.

1. Zij gaf aan Salomo een aanzienlijk geschenk in goud en specerijen, vers 10. David had van Salomo voorzegd, dat 'hem het goud van Scheba gegeven zal worden,' Psalm 72:15. Het geschenk van goud en specerijen, dat de wijzen uit het oosten aan Christus hebben gebracht, werd hierdoor afgeschaduwd, Mattheüs 2:11. Aldus betaalde zij voor de wijsheid, die zij geleerd had, en achtte niet dat zij haar te duur had gekocht. Laat hen, die van God geleerd zijn, Hem hun hart geven, en dit geschenk zal aangenamer zijn, dan dit van goud en specerijen. Er wordt melding gemaakt van de grote overvloed, die Salomo zelf er van had, en toch gaf zij hem dit goud, en nam hij het aan. Wat wij aan Christus geven, heeft Hij niet nodig, maar Hij wil dat wij Hem aldus onze dankbaarheid betonen. Van het almuggimhout wordt hier gesproken, vers 11, 12, als van iets buitengewoons, misschien wel omdat het door de koningin van Scheba zeer bewonderd werd.

2. Salomo bleef niet achter bij haar. Hij gaf haar al wat zij begeerde, modellen, naar wij kunnen onderstellen, van kunstige of merkwaardige dingen, zodat zij dezelfde kon laten maken. Of misschien gaf hij haar zijn regels van wijsheid en Godsvrucht op schrift, behalve dat hij haar gaf naar het vermogen van de koning Salomo, vers 13. Zo zullen zij, die tot de Heere Jezus gaan, Hem niet alleen groter bevinden dan Salomo, en wijzer, maar ook vriendelijker, al wat wij vragen zal ons worden gegeven, ja, naar Zijn Goddelijk vermogen, dat koninklijk vermogen, dat zelfs dat van Salomo oneindig overtreft, voor ons doen boven wat wij kunnen bidden of denken.

1 Koningen 10:14-29

Wij hebben hier een verder bericht van Salomo's voorspoed.

I. Hoe hij zijn rijkdom vermeerderde. Hoewel hij veel had, begeerde hij toch nog meer, daar hij tot het uiterste wilde beproeven, in hoever de dingen van deze wereld de mensen gelukkig kunnen maken.

1. Behalve het goud, dat van Ofir kwam Hoofdstuk 9:28, bracht hij van andere plaatsen nog zoveel in zijn land, dat het geheel ieder jaar zeshonderd en zes en zestig talenten bedroeg, vers 14, een veelbetekenend getal, vergel. Openbaring 13:18, en Ezra 2:13.

2. Hij ontving zeer veel aan inkomende rechten van de kooplieden, en in grondbelasting uit de landen, die zijn vader veroverd had en schatplichtig had gemaakt aan Israël, vers 15.

3. Hij was Hiram's deelgenoot in een vloot van Tarsis, die van en naar Tyrus voer, en om de drie jaren niet alleen goud en zilver en ivoor, degelijke en nuttige zaken aanvoerde, maar ook apen om er mee te spelen, en pauwen om het oog te behagen door hun fraaie veren vers 22. Ik wenste wel dat dit geen bewijs is, dat Salomo en zijn volk overladen zijnde met voorspoed, kinderachtig en brooddronken zijn geworden.

4. Ieder jaar werden hem door de naburige vorsten en groten geschenken gebracht om de voortduur van zijn vriendschap te verzekeren, niet zozeer omdat zij hem vreesden, of naijverig op hem waren, als wel omdat zij hem liefhadden en zijn wijsheid bewonderden hem dikwijls als een godsspraak gingen raadplegen, en hem dan deze geschenken zonden als beloning voor zijn raad in de staatkunde, en (of dit nu al of niet strookte met zijn grootheid of

edelmoedigheid, daar zullen wij nu geen onderzoek naar instellen) hij nam alles aan wat gebracht werd, tot zelfs kleren en specerijen, paarden en muilezels, vers 24, 25.

5. Hij handelde met Egypte voor paarden en linnen garen, of lijnwaad zoals sommigen het woord vertalen, die beide de voornaamste voortbrengselen zijn van dat land, en hij had zijn eigen kooplieden, of agenten, die hij in die handel gebruikte en die er hem rekenschap van moesten geven, vers 28, 29. De uitgaande rechten, die aan de koning van Egypte betaald moesten worden voor de uitvoer van wagens en paarden uit Egypte, waren zeer hoog, maar daar Salomo met zijn dochter was gehuwd, heeft hij een vergelijk met hem getroffen voor de uitgaande rechten, zodat hij ze goedkoper kon krijgen dan zijn naburen, die daardoor verplicht waren ze van hem te kopen, en hij was wijs genoeg, zegt bisschop Patrick, om daar zijn voordeel mee te doen. Het zet eer bij aan het handelsdrijvend deel van een volk, en stelt een koopman niet zover beneden een edelman, als sommigen hem plaatsen willen dat Salomo, een van de grootste mannen, die ooit geleefd hebben, het geen verkleining voor zich geacht heeft handel te drijven. In allen arbeid is voordeel.

II. Welk gebruik hij van zijn rijkdom heeft gemaakt. Hij heeft zijn schatten niet opgestapeld, ze niet in zijn koffers gelegd, om ze nu en dan aan te zien, en ze achter te laten. In zijn boek van de Prediker heeft hij de dwaasheid van verzamelen en opleggen zozeer tentoongesteld, dat wij niet kunnen veronderstellen dat hij er zichzelf aan schuldig gemaakt heeft. Neen, God, die hem rijkdom en eer gegeven heeft, heeft hem ook de macht gegeven om daarvan te eten, en om zijn deel te nemen. Prediker 5:18.

1. Zijn goud heeft hij besteed aan fraaie zaken voor zichzelf, dat hem eerder veroorloofd was, omdat hij tevoren zoveel heeft uitgegeven voor fraaie dingen voor het huis Gods.

a. Hij maakte tweehonderd rondassen en driehonderd schilden van geslagen goud, vers 16, 17, niet om dienst te doen, maar voor staatsie, om voor hem uit gedragen te worden, als hij in luister en pracht verscheen, bij ons wordt een zwaard of een staf voor de magistraten uit gedragen, zoals bij de Romeinen roeden en bijlen ten teken van hun macht om de bozen te kastijden en te straffen, voor wie zij een verschrikking moeten zijn. Maar Salomo liet rondassen en schilden voor zich uit dragen om te kennen te geven dat hij er meer behagen in vond om zijn macht te gebruiken ter verdediging en bescherming van de goeden, voor wie hij een lof wilde zijn. Magistraten zijn de schilden van de aarde.

b. Hij maakte een statiger troon, waarop hij nederzat, om zijn onderdanen wetten te geven, audiëntie te verlenen aan gezanten, en recht te spreken als er beroep op hem werd gedaan, vers 18-20. Hij was vervaardigd van ivoor, dat zeer rijk was, en toch heeft hij hem-alsof hij zoveel goud had, dat hij niet wist wat er mee te doen-met dicht goud -het beste goud-overtrokken. Maar sommigen denken dat hij het ivoor niet geheel en al, maar slechts hier en daar met goud heeft bedekt. Hij heeft hem met bloemen van goud versierd, of met goud ingelegd. De armen van die statige zetel werden ondersteund door de beelden van leeuwen uit goud vervaardigd, evenals ook de trappen, die er heen voerden, om een herinnering voor hem te wezen aan de moed en de vastberadenheid, waarmee hij gerechtigheid moest doen, zonder het aangezicht des mensen te vrezen. Op die post is de rechtvaardige moedig als een jonge leeuw.

c. Hij maakte al zijn drinkvaten en al zijn tafelgereedschap, zelfs in zijn landhuis, van zuiver goud, vers 21. Hij ontzegde zich niet wat hij had, maar gebruikte het tot sieraad en gerieflijkheid. Datgene is goed wat ons goed doet.

2. Hij bracht het in omloop onder zijn onderdanen, zodat het koninkrijk even rijk was als de koning, want hij behoefde met geen afzonderlijke belangen te rade te gaan, maar zocht de

welvaart van zijn volk. Die vorsten handelen niet naar Salomo's beginselen, die het staatkundig achten, om hun onderdanen arm te houden. Salomo was hierin een type van Christus, die niet alleen zelf rijk is, maar ook al de Zijnen verrijkt. Door Salomo kwam zoveel goud in het land, en werd het zo verspreid dat zilver niet voor enig ding werd geacht, vers 21. Er was zo'n grote overvloed van te Jeruzalem, dat het als stenen was, en cederen, die een grote zeldzaamheid plachten te wezen, werden zo gewoon en algemeen als de wilde vijgenbomen, vers 27. Zodanig is de aard van wereldlijke rijkdom: overvloed er van maakt hem minder waardeerbaar, veel meer behoort het bezit van geestelijke rijkdom onze waardering van alle aardse bezittingen te verminderen. Indien overvloed van goud het zilver zo minderwaardig maakt, zal dan wijsheid en genade, en de voorsmaak van de hemel, die veel beter zijn dan goud, dit niet zeer gering maken in onze ogen?

a. Wel, zo rijk, zo groot was Salomo, en zo heeft hij al de koningen van de aarde overtroffen vers 23. Laat ons dan ons herinneren, dat hij het was, die, toen hij zijn loopbaan in de wereld begon, niet om rijkdom of eer van de wereld gevraagd heeft, maar wèl om een wijs en verstandig hart. Hoe gematigder wij zijn in onze begeerten naar de dingen van deze aarde, hoe meer wij instaat zijn ze te genieten, en hoe meer waarschijnlijk het is, dat wij ze zullen hebben. Zie in Salomo's grootheid de vervulling van Gods belofte, Hoofdstuk 3:13, en laat het ons aanmoedigen om Eerst de gerechtigheid van Gods koninkrijk te zoeken.

b. Dat hij het was, die na de genoegens van al die rijkdom en die grootheid gesmaakt te hebben, geheel een boek schreef om de ijdelheid aan te tonen van alle wereldlijke dingen, en de kwelling des geestes, die er mee gepaard gaat, hun ongenoegzaamheid om ons gelukkig te maken, en de dwaasheid om er ons hart op te zetten, en om ons de beoefening aan te bevelen van ernstige Godsvrucht, omdat dit het is dat de mens betaamt, Prediker 12:13, enoneindig meer zal doen om ons gerust en gelukkig te maken, dan al de rijkdom en de macht, waarover hij te beschikken had, en die, door Gods genade binnen ons bereik is, terwijl het duizendste deel van Salomo's rijkdom en grootheid nog duizend maal meer is dan wij ooit ijdel genoeg kunnen zijn om ons in deze wereld te beloven.

HOOFDSTUK 11

1 En de koning Salomo had veel vreemde vrouwen lief, en dat benevens de dochter van Farao: Moabietische, Ammonietische, Edomietische, Sidonische, Hethietische; 2 Van die volken, waarvan de HEERE gezegd had tot de kinderen Israëls: Gijlieden zult tot hen niet ingaan, en zij zullen tot u niet inkomen; zij zouden zekerlijk uw hart achter hun goden neigen; aan deze hing Salomo met liefde. 3 En hij had zevenhonderd vrouwen, vorstinnen, en driehonderd bijwijven en zijn vrouwen neigden zijn hart. 4 Want het geschiedde in de tijd van Salomo's ouderdom, dat zijn vrouwen zijn hart achter andere goden neigden; dat zijn hart niet volkomen was met de HEERE, zijn God, gelijk het hart van zijn vader David. 5 Want Salomo wandelde Astoreth, de god der Sidoniers, na, en Milchom, het verfoeisel der Ammonieten. 6 Alzo deed Salomo, dat kwaad was in de ogen des HEEREN; en volhardde niet de HEERE te volgen, gelijk zijn vader David.

7 Toen bouwde Salomo een hoogte voor Kamos, het verfoeisel der Moabieten, op de berg, die voor Jeruzalem is, en voor Molech, het verfoeisel der kinderen Ammons. 8 En alzo deed hij voor al zijn vreemde vrouwen, die haar goden rookten en offerden. 9 Daarom vertoornde Zich de HEERE tegen Salomo, omdat hij zijn hart geneigd had van de HEERE, de God Israëls, Die hem tweemaal verschenen was. 10 En hem van deze zaak geboden had, dat hij andere goden niet zou nawandelen; doch hij hield niet, wat de HEERE geboden had. 11 Daarom zeide de HEERE tot Salomo: Dewijl dit bij u geschied is, dat gij niet hebt gehouden Mijn verbond en Mijn inzettingen, die Ik u geboden heb; Ik zal gewisselijk dit koninkrijk van u scheuren, en datzelve uw knecht geven. 12 In uw dagen nochtans zal Ik dat niet doen, om uws vaders Davids wil, van de hand uws zoons zal Ik het scheuren. 13 Doch Ik zal het gehele koninkrijk niet afscheuren; een stam zal Ik uw zoon geven, om Mijns knechts Davids wil, en om Jeruzalems wil, dat Ik verkoren heb.

14 Zo verwekte de HEERE Salomo een tegenpartijder, Hadad, de Edomiet; hij was van des konings zaad in Edom. 15 Want het was geschied, als David in Edom was, toen Joab, de krijgsoverste, optoog, om de verslagenen te begraven, dat hij al wat mannelijk was in Edom sloeg; 16 Want Joab bleef aldaar zes maanden, met het ganse Israël, totdat hij al wat mannelijk was in Edom uitgeroeid had. 17 Doch Hadad was ontvloten, hij en enige Edomietische mannen uit zijns vaders knechten met hem, om in Egypte te komen; Hadad nu was een klein jongskens. 18 En zij maakten zich op van Midian, en kwamen tot Paran; en namen met zich mannen van Paran, en kwamen in Egypte tot Farao, de koning van Egypte, die hem een huis gaf, en hem voeding toezeide, en hem een land gaf. 19 En Hadad vond grote genade in de ogen van Farao, zodat hij hem tot een vrouw gaf de zuster zijner huisvrouw, de zuster van Tachpenes, de koningin. 20 En de zuster van Tachpenes baarde hem zijn zoon Genubath, denwelken Tachpenes optoog in het huis van Farao; zodat Genubath in het huis van Farao was, onder de zonen van Farao. 21 Toen nu Hadad in Egypte hoorde, dat David met zijn vaderen ontslapen, en dat Joab, de krijgsoverste, dood was, zeide Hadad tot Farao: Laat mij gaan, dat ik in mijn land trekke. 22 Doch Farao zeide: Maar wat ontbreekt u bij mij, dat, zie, gij in uw land zoekt te trekken? En hij zeide: Niets, maar laat mij evenwel gaan. 23 Ook verwekte God hem een wederpartijder, Rezon, de zoon van Eljada, die gevloten was van zijn heer Hadad-ezer, de koning van Zoba, 24 Tegen welken hij ook mannen vergaderd had, en werd overste ener bende, als David die doodde; en getrokken zijnde naar Damaskus, woonden zij aldaar, en regeerden in Damaskus. 25 En hij was Israëls tegenpartijder al de dagen van Salomo, en dat benevens het kwaad, dat Hadad deed; want hij had een afkeer van Israël, en hij regeerde over Syrië.

26 Daartoe Jerobeam, de zoon van Nebat, een Efrathiet van Zereda, Salomo's knecht (wiens moeders naam was Zerua, een weduwvrouw), hief ook de hand op tegen de koning. 27 Dit is nu de zaak, waarom hij de hand tegen de koning ophief. Salomo bouwde Millo, en sloot de breuk der stad van zijn vader David toe. 28 En de man Jerobeam was een dapper held. Toen Salomo dezen jongeling zag, dat hij arbeidzaam was, zo stelde hij hem over al de last van het huis van Jozef. 29 Het geschiedde nu te dier tijd, als Jerobeam uit Jeruzalem uitging, dat de profeet Ahia, de Siloniet, hem op de weg vond, en hij zich een nieuw kleed aangedaan had, en zij beiden alleen op het veld waren; 30 Zo vatte Ahia het nieuwe kleed, dat aan hem was, en scheurde het, in twaalf stukken. 31 En hij zeide tot Jerobeam: Neem u tien stukken; want alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Zie, Ik zal het koninkrijk van de hand van Salomo scheuren, en u tien stammen geven. 32 Maar een stam zal hij hebben, om Mijns knechts Davids wil, en om Jeruzalems wil, de stad, die Ik verkoren heb uit alle stammen van Israël. 33 Daarom dat zij Mij verlaten, en zich nedergebogen hebben voor Astoreth, de god der Sidoniers, Kamos, de god der Moabieten, en Milchom, de god der kinderen Ammons; en niet gewandeld hebben in Mijn wegen,

om te doen wat recht is in Mijn ogen, te weten Mijn inzettingen en Mijn rechten; gelijk zijn vader David. 34 Doch niets van dit koninkrijk zal Ik uit zijn hand nemen; maar Ik stel hem tot een vorst al de dagen zijns levens, om Mijns knechts Davids wil, dien Ik verkoren heb, die Mijn geboden en Mijn inzettingen gehouden heeft. 35 Maar uit de hand zijns zoons zal Ik het koninkrijk nemen; en Ik zal u daarvan tien stammen geven. 36 En zijn zoon zal Ik een stam geven; opdat Mijn knecht David altijd een lamp voor Mijn aangezicht hebbe in Jeruzalem, de stad, die Ik Mij verkoren heb, om Mijn Naam daar te stellen. 37 Zo zal Ik u nemen, en gij zult regeren over al wat uw ziel zal begeren; en gij zult koning zijn over Israël. 38 En het zal geschieden, zo gij horen zult al wat Ik u zal gebieden, en in Mijn wegen zult wandelen, en doen wat recht in Mijn ogen is, houdende Mijn inzettingen en Mijn geboden, gelijk als Mijn knecht David gedaan heeft; dat Ik met u zal zijn, en u een bestendig huis bouwen, gelijk als Ik David gebouwd heb, en zal u Israël geven. 39 En Ik zal om diens wil het zaad van David verootmoedigen; nochtans niet altijd. 40 Daarom zocht Salomo Jerobeam te doden; maar Jerobeam maakte zich op, en vlood in Egypte, tot Sisak, de koning van Egypte, en was in Egypte, totdat Salomo stierf. 41 Het overige nu der geschiedenissen van Salomo, en al wat hij gedaan heeft, en zijn wijsheid, is dat niet geschreven in het boek der geschiedenissen van Salomo? 42 De tijd nu, dien Salomo te Jeruzalem over het ganse Israël regeerde, was veertig jaar. 43 Daarna ontsliep Salomo met zijn vaderen, en werd begraven in de stad van zijn vader David; en Rehabeam, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

Tot nu toe hebben wij van Salomo niets anders gelezen dan wat groot en goed was, maar de luister van zijn grootheid en goedheid wordt nu bezoedeld en verduisterd, en zijn zon gaat verscholen achter een wolk.

I. De heerlijkheid van zijn Godsvrucht wordt bevlekt door zijn afwijken van God en van zijn plicht in zijn laatste dagen, daar hij vreemde vrouwen huwde en vreemde goden aanbad, vers 1-8.

II. De glans van zijn voorspoed taant door Gods misnoegen tegen hem en de vruchten van dat misnoegen.

1. Hij zond hem een toornig boodschap, vers 9-13.

2. Hij verwekte hem vijanden, die hem onrust bezorgden, Hadad vers 14-22. Rezon, vers 23 -25. 3. Hij ontnam aan zijn nakomelingen tien van de twaalf stammen, en gaf die aan Jerobeam, die Salomo deswege tevergeefs getracht heeft te doden, vers 26-40.

En dit is alles, dat hier overblijft om van Salomo gezegd te worden behalve zijn dood en begravenis, vers 41-43 want er is niets volmaakte onder de zon, maar alles is dit boven de zon. Koningen 11:1-8 Het is een treurige, verbazingwekkende geschiedenis, die van Salomo's afval en ontarding.

I. Laat ons onderzoeken naar de gelegenheden en bijzonderheden er van. Zal Salomo vallen, Salomo, die het sieraad was van Israël, en zo groot een zegen voor zijn geslacht? Ja het is maar al te waar, en de Schrift is getrouw in het te verhalen en te herhalen, en er naar te verwijzen, lang naderhand, Nehémia 13:26. Er was geen koning gelijk Salomo, en hij was zijn God lief.. ook hem deden de vreemde vrouwen zondigen, daar ligt het kort begrip van zijn afval, en het was de vrouw, die hem bedroog, en de eerste was in de overtreding. Hij was verzot op vreemde vrouwen, veel vreemde vrouwen. Hier begon zijn rebellie.

a. Hij gaf zich aan vrouwen, waartegen zijn moeder hem zeer bijzonder gewaarschuwd had, Spreuken 31:3. "Geef aan de vrouwen uw kracht niet," (misschien zinspelende op Simson, die zijn kracht verloor door er inlichting over te geven aan een vrouw) want dat is het, hetwelk evenzeer als iets anders, koningen verdelgt. De val van zijn vader David begon met de lusten van het vlees, waaraan hij zich had moeten spiegelen.

"De liefde tot vrouwen heeft vele gewonden neergeveld," Spreuken 7:26. en aan velen, zegt bisschop Hall, werd het hoofd gebroken door hun eigen ribbe.

b. Hij nam vele vrouwen, zó vele, dat zij ten laatste tot een getal klommen van zeven honderd, met nog drie honderd bijwijven, dus duizend tezamen, en onder die allen geen enkele goede, zoals hij zelf in boetvaardige woorden erkent, Prediker 7:28, want geen deugdzame vrouw wilde tot zo'n bende behoren. God had in Zijn wet in het bijzonder de koningen verboden om hetzij paarden of vrouwen te vermenigvuldigen, Deuteronomium 17:16, 17. Hoe hij de eerste van die twee wetten overtrad, door de paarden te vermenigvuldigen, en ze nog wel uit Egypte te hebben (hetgeen in die wet uitdrukkelijk verboden was), lazen wij in Hoofdstuk 10:29, en hier hoe hij de tweede overtrad, (hetgeen nog noodlottiger gevolgen bleek te hebben), door de vrouwen te vermenigvuldigen. Mindere zonden openen de deur voor grotere. David had de vrouwen al te veel vermenigvuldigd, en dat Salomo misschien doen denken dat het geoorloofd was, Indien zij, die bekend zijn om hun Godsdienstzin, ergens een slecht voorbeeld in geven, dan weten zij niet hoeveel kwaad zij er mee doen kunnen, in het bijzonder aan hun eigen kinderen. Een slechte daad van een Godvruchtig man kan van verderfelijker gevolgen zijn voor anderen, dan twintig van een goddeloos man. Toen Salomo begon de vrouwen te vermenigvuldigen, was hij waarschijnlijk niet voornemens het aantal vrouwen van zijn vader te overtreffen, maar de weg van de zonde gaat bergafwaarts, zij, die er zich op bevinden, kunnen zich niet gemakkelijk tot staan brengen. De Goddelijke wijsheid heeft een vrouw bestemd voor een man, en zij, die denken, dat één niet genoeg is, zullen twee of drie ook niet genoeg vinden, tomeloze lusten zullen bandeloos zijn. Maar dit was niet alles.

c. Het waren vreemde vrouwen, Moabietische, Ammonietische enz, behorende tot die volken, met wie huwelijken aan te gaan in het bijzonder door God was verboden, vers 2. Sommigen denken dat hij uit staatkunde die vreemde vrouwen gehuwd heeft, om door haar bericht te krijgen van de toestand van die landen. Ik vrees dat het veeleer was, omdat de dochters Israëls hem te ernstig en zedig waren, en dat deze vreemde vrouwen hem behaagden om de lichtzinnigheid en wulpsheid, die zich openbaarden in haar kleding, in haar houding en gesprekken. Of misschien werd het beschouwd als een statigheid, om, evenals zijn andere schatten, ook zijn vrouwen van verre te doen komen, alsof het ook voor de besten van zijn onderdanen een te grote eer zou geweest zijn, hetgeen in werkelijkheid ook voor de geringsten van hen een schande zou geweest zijn om zijn bijzit te wezen. En,

d. Om het ongeluk te voltooien: aan deze hing Salomo met liefde, vers 2. Hij hield ze niet slechts, maar was buitensporig op haar verzot, stelde zijn hart op haar, bracht zijn tijd onder haar door, vond alles goed wat zij zeiden en deden, en minachtte Farao's dochter, zijn wettige vrouw, die hem lief was geweest, en ook al de vrouwen van Israël, in vergelijking met haar. Salomo had ontzaglijk veel kennis, maar waartoe diende die hem, als hij zijn lusten niet beter wist te regeren?

2. Door haar werd hij er toe gebracht om vreemde goden te aanbidden zoals Israël door de dochters van Moab er toe gebracht werd om Baäl-Peor te aanbidden. Dit was het slechte gevolg van zijn vermenigvuldigen van de vrouwen. Wij hebben reden te geloven dat zijn gezondheid er door benadeeld werd, en het verval van de ouderdom bij hem heeft verhaast, het putte zijn schatten uit, die wel zeer groot waren, maar toch klein genoeg zouden bevonden worden om de hoogmoed en de ijdelheid van al die vrouwen te voldoen. Misschien heeft het hem op latere leeftijd er ook toe gebracht om zijn zaken te veronachtzamen waardoor hij de toevloed van buiten verloor, en genooddaakt was om belastingen te heffen van zijn onderdanen, om zijn staat te kunnen ophouden, over welke belastingen zij geklaagd hebben. Hoofdstuk 12:4. Maar niets van dat alles was zo erg als dit: zijn vrouwen neigden zijn hart om andere goden te dienen, vers 3,4.

a. Hij werd koel en onverschillig voor zijn eigen Godsdienst, nalatig in de dienst van de God Israëls. Zijn hart was niet volkomen met de Heere, zijn God, vers 4, hij volhardde niet de Heere te volgen gelijk zijn vader David, vers 6. Wij kunnen niet veronderstellen dat hij de aanbidding van God geheel verzaakte, en nog veel minder, dat hij haar belette of verhinderde (de tempeldienst bleef als gewoonlijk voortgaan), maar zijn opgang in het huis des Heeren had niet meer zo dikwijls plaats, en hij was er niet meer zo ernstig bij, hij woonde de dienst aan zijn altaar niet zo dikwijls meer bij, hij verliet zijn eerste liefde, verloor zijn ijver voor God, en volhardde niet tot het einde zoals hij was begonnen. Daarom wordt gezegd dat zijn hart niet volkomen was, omdat hij niet standvastig was, en hij volhardde niet God te volgen, want hij volgde Hem niet ten einde toe. Zijn vader David had vele gebreken maar nooit heeft hij de aanbidding Gods veronachtzaamd, noch is hij daar ooit nalatig in geworden, zoals Salomo, wiens vrouwen al haar kunstenarijen aanwendden om hem er van af te leiden, en daar begon zijn afval.

b. Hij verdroeg en handhaafde zijn vrouwen in haar afgoderij, en had geen bezwaar er zich met haar in te verenigen. Farao's dochter was naar verondersteld wordt-tot de Joodse Godsdienst bekeerd, maar toen hijzelf lauw en onverschillig was geworden voor de dienst van God, heeft hij geen middelen gebruikt om er zijn andere vrouwen toe te bekeren. Uit beleefdheid voor haar bouwde hij kapellen voor haar goden, vers 7, 8, onderhield haar priesters, en heeft nu en dan zelf de dienst aan hun altaren bijgewoond, er mee schertsende, alsof er geen kwaad in stak, maar dat alle Godsdiensten gelijk waren, hetgeen (zegt bisschop Patrick) de kwaal was van sommige grote vernuften. Als hij de ene aldus ter wille was, dan zouden de anderen het hem kwalijk namen indien hij haar niet evenzo genoeg deed, zodat hij het alles deed voor zijn vrouwen, vers 8, totdat hij ten slotte tot zo'n hoogte van goddeloosheid was gekomen, dat hij een hoogte bouwde voor Kamos op de berg, die voor Jeruzalem is, de Olijfberg, als om tegenover de tempel te staan, die hijzelf gebouwd heeft. Deze hoogten bleven daar, werden niet volkomen neergeworpen, voor Josia het gedaan heeft, 2 Koningen 23:13. Dit is het bericht, dat hier gegeven wordt van Salomo's afval.

II. Laat ons nu een ogenblik stilstaan om Salomo's val te betreuren. Met recht kunnen wij er verbaasd over staan. 'Hoe is het goud zo verdonkerd! het goede, fijne goud zo veranderd! Ontzet u hierover, gij hemelen! en zijt verschrikt,' zoals de profeet in een gelijk geval uitroept Jeremia 2:12. Het is vreemd:

1. Dat Salomo in zijn ouderdom verstrikt is door vleselijke lusten, lusten van de jeugd. Gelijk wij nooit moeten vertrouwen op de kracht van onze voornemens en besluiten, zo moeten wij ook niet vertrouwen op de zwakheid van ons bederf, zodat wij gerust zijn en er niet meer tegen waken.

2. Dat zo'n wijs man als Salomo die zo vermaard was voor zijn vlug begrip en gezond oordeel, zich door deze dwaze vrouwen zo heeft laten verdwazen.

3. Dat iemand, die zo dikwijls en zo duidelijk anderen gewaarschuwd heeft voor het gevaar van de liefde van de vrouwen, er zelf zo ellendig door betoverd werd. Het is gemakkelijker een kwaad te zien en er anderen voor te waarschuwen, dan het zelf te schuwen.

4. Dat zo'n Godvruchtig man, die zo ijverig was voor de aanbidding Gods, bekend is geweest met Goddelijke dingen, en dat uitnemende gebed heeft gebeden bij de inwijding van de tempel, die zondige dingen zou doen is dit Salomo? Is het met al zijn wijsheid en Godsvrucht

ten slotte hiertoe gekomen? Nooit heeft een prachtig schip zo ontzettend een schipbreuk geleden, nooit werd een kroon zo ontwaard. Wat zullen wij er van zeggen?

A. Waarom God het heeft toegelaten, betaamt ons niet te onderzoeken. Zijn weg is in de zee, en Zijn pad in grote wateren, Hij wist er zich in te verheerlijken. God voorzag het toen Hij betreffende hem, die de tempel zou bouwen, gezegd heeft: als hij misdoet, enz. 2 Samuël 7:14.

B. Maar wèl betaamt het ons te vragen welke lering wij er uit kunnen trekken.

a. Die meent te staan, zie toe dat hij niet valle, wij zien hoe zwak wij zijn in onszelf zonder de genade Gods, laat ons dus voortdurend leven in afhankelijkheid van die genade.

b. Zie het gevaar van een toestand van voorspoed, en hoe moeilijk het is de verzoeken er van te overwinnen. Gelijk Jeshurun werd Salomo vet, en toen sloeg hij achteruit, het brood des bescheiden deels, waar Agur om heeft gebeden, is veiliger en beter dan de overvloed van spijs, waarvan Salomo oververzadigd was.

c. Zie hoe diegenen, die een schone belijdenis van Godsvrucht hebben afgelegd en zich ijverig hebben betoond in de dienst van God, het nodig hebben om op hun hoede te zijn, want op hen zal de duivel zijn verwoedste aanvallen richten, en zo zij misdoen is de smaad nog zoveel te groter. Het is de avond, die de dag looft, laat ons dus vrezen, dat wij wèl gelopen hebbende, toch blijken achtergebleven te zijn.

1 Koningen 11:9-13

I. Hier is Gods toorn tegen Salomo vanwege zijn zonde. Hij deed wat kwaad was in de ogen des Heeren. Er was een tijd toen de Heere Salomo liefhad, 2 Samuël 12:24, en behagen in hem had Hoofdstuk 10:9, maar nu vertoornde zich de Heere tegen Salomo, vers 9, want in zijn zonde was:

1. De laagste ondankbaarheid, hij keerde zich af van de Heere, die hem tweemaal verschenen was, eens vóór hij de tempel begon te bouwen, Hoofdstuk 3:5, en eens nadat hij hem had ingewijd, Hoofdstuk 9:2. God houdt rekening van de genaderijke bezoeken, die Hij ons doet, of wij dit nu al of niet doen, Hij weet hoe dikwijls Hij aan ons en voor ons is verschenen, en zal het tegen ons gedenken indien wij ons van Hem afwenden. Dat God aan Salomo verscheen was zo'n merkbare bevestiging van zijn geloof, dat het voor altijd zijn aanbidden van andere goden had moeten voorkomen. Het was ook zo'n onderscheidende gunst, en heeft hem zo'n grote eer aangedaan, dat hij haar nooit had moeten vergeten, in aanmerking wat God in die twee verschijningen tot hem gezegd heeft.

2. De moedwilligste ongehoorzaamheid. Het was juist wat God hem geboden had niet te doen, namelijk dat hij andere goden niet zou nawandelen, en toch is hij door die vermaning niet staande gebleven. Zij, die heerschappij hebben over de mensen, zijn maar al te geneigd om te vergeten dat God heerschappij heeft over hen, en terwijl zij van hun minderen gehoorzaamheid eisen, zelf die gehoorzaamheid te weigeren aan Hem, die de opperste is.

II. De boodschap die Hij hem hierop gezonden heeft, vers 11 Daarom zei de Heere tot Salomo (waarschijnlijk door een profeet) dat hij moet verwachten gestraft te worden voor zijn afval. En hier:

1. Is het vonnis rechtvaardig, dat, daar hij van God was afgefallen, een deel van zijn koninkrijk zal afvallen van zijn geslacht. Hij had Gods eer aan het scheepsel gegeven, en daarom zal God zijn kroon aan zijn knecht geven. "Ik zal dit koninkrijk van u scheuren van u in uw nakomelingen, en zal het uw knecht geven, die heerschappij zal voeren over veel, waar gij voor gearbeid hebt". Dit was een grote vernedering voor Salomo, die zich ongetwijfeld geveleid heeft dat het erfrecht van zijn rijk koninkrijk voor altijd op zijn nageslacht zou

overgaan. De zonde brengt verderf over geslachten, neemt erfrecht weg, vervreemdt bezittingen, en legt van de mensen eer en heerlijkheid in het stof.

2. De verzachting van dat vonnis is echter zeer liefderijk, om Davids wil, vers 12, 13, dat is: om de wille van de belofte, gedaan aan David, zo is alle gunst, die God aan de mens bewijst, om Christus' wil, en om ter wille van het verbond, dat met Hem gemaakt is. Het koninkrijk zal afgescheurd worden van Salomo's huis, maar:

a. Niet terstond. Salomo zal het niet beleven, dat dit gebeurt, maar van de hand van zijn zoon zal het gescheurd worden, van zijn zoon, die bij een van zijn vreemde vrouwen geboren werd, want zijn moeder was een Ammonietische, Hoofdstuk 14:31, die waarschijnlijk een bevorderaarster is geweest van afgoderij. Welke vertroosting kan iemand smaken in kinderen en een bezitting na te laten, indien hij geen zegen nalaat? Maar, indien oordelen komen, dan is het een gunst jegens ons, zo zij niet komen in onze dagen, zoals wij zien in 2 Koningen 20:19.

b. Niet geheel en al, een stam, die van Juda, de sterkste en talrijkste, zal aan het huis van David verblijven, vers 13, om Jeruzalems wil, dat David gebouwd had, en ter wille van de tempel aldaar, die Salomo gebouwd had, deze zullen niet in andere handen overgaan. Salomo is niet spoedig, niet geheel en al van God afgeweken, daarom heeft God niet spoedig en niet geheel en al het koninkrijk van hem weggenomen. Wij hebben reden te hopen dat Salomo, op de boodschap, die God hem genadig zond om zijn geweten te doen ontwaken en hem tot berouw en bekering te brengen, zich voor God verootmoedigd heeft, zijn zonde heeft beleden, om vergeving heeft gevraagd, en teruggekeerd is tot zijn plicht, dat hij toen zijn bekering bekend gemaakt heeft door zijn boek van de Prediker, waarin hij zijn dwaasheid en waanzin bitter betreurt, Hoofdstuk 7:25, 26, en anderen waarschuwt om zich voor dergelijk kwaad te hoeden, hen vermaant en aanspoort om God te vrezen en Zijn geboden te houden, uit aanmerking van het komende oordeel, waarvoor hij, evenals Felix, bevreesd was geworden. Deze boetpredikatie was een even ware aanduiding van een verbroken hart om de zonde, van een hart dat zich van de zonde had afgewend, als Davids boetpsalmen, al zijn zij ook van een anderen aard. Gods genade werkt op verschillende wijze in het hart Zijns volks. En zo is dan Salomo wel gevallen, maar niet weggeworpen. Wat God, hem betreffende, tot David gezegd heeft, werd vervuld: "Ik zal hem met een mensenroede straffen, maar Mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken," 2 Samuël 7:14, 15. God kan wel toelaten dat degenen die Hij liefheeft in zonde vallen maar Hij zal niet toelaten dat zij er stil in blijven liggen. Salomo's afval was wel een smaad voor hemzelf en een vlek op zijn persoonlijk karakter, maar op de aard van zijn regering werd er toch geen nadelige invloed door uitgeoefend, want later werd zij als een voorbeeld gesteld van een goede regering, 2 Kronieken 11:17, waar gezegd wordt, dat zij wél deden, zolang zij wandelden in de weg van David en Salomo. Maar hoewel wij al die redenen hebben om te hopen dat hij berouw heeft gehad en zich bekeerd heeft, en genade heeft gevonden, heeft het de Heiligen Geest toch niet goed gedacht om dit uitdrukkelijk te vermelden, maar heeft het in het onzekere gelaten, ter waarschuwing van anderen om niet te zondigen in het vertrouwen van wel weer tot bekering te komen, want het is slechts een misschien, dat God hun bekering zal geven, of, zo Hij het al doet, of Hij eraan hen en aan anderen het blijk en bewijs van zal geven. Grote zondaren kunnen tot bekering komen, en er het voordeel van hebben, terwijl hun toch de troost en de eer er van ontzegd blijft, de schuld kan weggenomen zijn, terwijl toch de smaad en de schande blijven.

1. Koningen 11:14-25

Zolang Salomo zich dicht bij God hield en bij zijn plicht, was er geen tegenstander en geen bejegening van kwaad, Hoofdstuk 5:4, niets om hem de minste stoornis of onrust te veroorzaken, maar hier hebben wij een bericht van twee tegenstanders, die tegen hem

verschenen, het waren onbeduidende vijanden, die niets hadden kunnen uitrichten wat van de vermelding waardig is, indien Salomo niet eerst God tot zijn vijand had gemaakt. Welk kwaad zou Hadad of Rezon hebben kunnen doen aan zo groot en machtig een koning als Salomo was, indien hij zich niet door zijn zonde gering en zwak had gemaakt? En nu kunnen deze niets-beduidende mannen hem dreigen en beledigen. Als God aan onze zijde is, dan behoeven wij de grootste tegenstander niet te vrezen, maar als Hij tegen ons is, dan kan Hij ons voor het minste en geringste bevreesd maken, en dan zal zelfs de sprinkhaan ons een last zijn. Deze beide tegenstanders heeft God verwekt, vers 14, 23. Zij zelf werden gedreven door beginselen van eerezucht of van wraak, maar God heeft gebruik van hen gemaakt om Salomo te kastijden. Het zwaarste oordeel, dat bedreigd werd, werd uitgesteld, namelijk de afscheuring van het koninkrijk van hem, maar hijzelf moest toch ook, tot zijn grotere vernedering, de roede van de kastijding gevoelen. Wie ook op enigerlei wijze onze tegenstanders zijn, wij moeten de hand van God zien, die hen verwekt om dit te zijn, zoals Hij Simeï verwekt heeft om David te vloeken, over de werktuigen van onze moeilijkheden heen moeten wij zien op de werker er van, en er de twist des Heeren in horen. De vijandschap van deze beide tegenstanders tegen Salomo en Israël had haar oorsprong in Davids tijd en in zijn verovering van hun respectieve landen, vers 15, 24.

Salomo had het nut en het voordeel van zijns vaders succes zowel in de uitbreiding van zijn heerschappij, als in de vermeerdering van zijn schatten. en hij zou er nooit iets anders dan nut en voordeel van gekend hebben, indien hij zich dicht bij God had gehouden, maar nu bevindt hij het voordeel opgewogen door kwaad bevindt hij dat David zich vijanden gemaakt heeft, die als doornen in zijn zijde zijn. Zij, die al te gereed zijn om ergernis en toorn bij anderen op te wekken, moeten bedenken dat dit misschien later herdacht en met interest teruggegeven zal worden aan hun kinderen. Weinig vrienden in deze wereld hebbende, zal het onze wijsheid zijn, om ons niet meer vijanden te maken dan nodig is.

1. Hadad, een Edomiet, was een tegenstander van Salomo. Er wordt ons niet gezegd wat hij tegen hem gedaan heeft noch op wat wijze hij hem hinder of stoornis veroorzaakt heeft, doch slechts in het algemeen dat hij hem een tegenstander was, maar wel wordt ons gezegd:

a. Waarom hij wrok koesterde tegen Salomo. David had Edom veroverd, 2 Samuël 8:14. Joab had er al wat mannelijk was over de kling gejaagd, vers 15, 16, hij richtte een ontzettende slachting onder hen aan, aldus wraak doende over hun oude vijandschap tegen Israël, maar misschien wel met al te grote strengheid. Terwijl Joab de verslagenen begroef, (want hij liet van hun eigen volk niemand in leven om dit te doen, en begraven moesten zij toch worden, of zij zouden een hinder en kwelling worden voor het land, Ezechiël 39:1 werd Hadad een loot van de koninklijke familie, toen nog een klein kind, door sommigen van de knechten van de koning gered, en naar Egypte gebracht vers 17. Op weg daarheen hielden zij halt, eerst in Midian, en daarna in Paran, waar zij zich voorzagen van mannen, niet om voor hen te strijden of zich met geweld een weg te banen, maar om hen te vergezellen, opdat hun jonge meester in Egypte zou komen met een gevolg overeenkomstig zijn rang en hoedanigheid. Daar werd hij vriendelijk ontvangen en beschermd door Farao, als een in nood verkerende prins en goed verzorgd, hij wist zich zo aangenaam te maken, dat hij na verloop van tijd de zuster van de koningin huwde, vers 9 en een kind bij haar had, voor hetwelk de koningin zelf zulk een genegenheid opvatte, dat zij het onder de kinderen van de koning in Farao's huis opvoedde.

b. Wat hem instaat stelde om Salomo kwaad te doen. Na de dood van Joab en David keerde hij terug in zijn eigen land, waar hij zich vestigde en rustig scheen te houden, zolang Salomo wijs en waakzaam bleef voor het algemeen belang, maar vanwaar hij gelegenheid had vijandelijke invallen te doen in het land Israëls, toch Salomo, zijn wijsheid weggezondigd hebbende zoals Simson zijn kracht, (en op dezelfde wijze), onverschillig werd voor de

publieke aangelegenheden, zelf niet meer op zijn hoede was, en de bescherming van God had verbeurd. Welke kwelling hij aan Salomo veroorzaakt heeft, wordt ons hier niet gezegd, maar wel hoe ongaarne Farao zich van hem scheidde, en hoe ernstig hij bij hem aandrong om te blijven vers 22. Wat ontbreekt u bij mij "Niets" zegt Hadad, "maar laat mij evenwel gaan, naar mijn eigen land, mijn geboortegrond." Peter Martyr vond hier aanleiding in tot de Godvruchtige overdenking: "Dat de hemel ons tehuis is, waarvoor wij een heilige genegenheid moeten onderhouden, er naar moeten verlangen, zelfs dan, als de wereld, de plaats van onze ballingschap, ons het vriendelijkst toelacht." Vraagt zij: Wat ontbreekt u, dat gij zo verlangend zijt om weg te gaan? Dan kunnen wij antwoorden: "Niets van hetgeen de wereld voor ons doen kan, evenwel, laat ons daarheen gaan, waar onze hoop en onze eer en onze schat zijn.

2. Rezon, een Syriër, was ook een tegenstander van Salomo. Toen David de Syriërs had verslagen en overwonnen, stelde hij, Rezon, zich aan het hoofd van de overgeblevenen, leefde van plundering en roof, totdat Salomo zorgeloos werd, en toen kreeg hij bezit van Damascus en regeerde daar en over het omliggende land vers 24, 25, en hij berokkende moeilijkheden aan Israël, waarschijnlijk in verbintenis met Hadad, al de dagen van Salomo, namelijk, na zijn afval, of, hij was gedurende de gehele regering van Salomo een vijand van Israël, en koelde bij alle gelegenheden zijn, toen onmachtige, woede tegen hen. Maar vóór Salomo's rebellie, voordat zijn schaduw van hem geweken was, kon hij hem generlei kwaad doen. Er wordt van hem gezegd, dat hij een afkeer had van Israël, andere vorsten beminden en bewonderden Israël en Salomo, en begeerden hun vriendschap, maar hier was nu een, die een afkeer van hen had. De grootste en beste vorsten en volken, die nog zo geëerd worden door de meesten, zullen toch nog door sommigen gehaat en verafschuwd worden.

Koningen 11:26-40 Hier wordt voor het eerst melding gemaakt van die eerloze naam, Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël deed zondigen, hij wordt hier ten tonele gevoerd als een tegenstander van Salomo, aan wie God uitdrukkelijk gezegd had dat Hij het grootste deel van zijn koninkrijk aan zijn knecht zou geven, en Jerobeam was die knecht. Wij hebben hier een bericht: I. Van zijn afkomst, vers 26. Hij was van de stam van Efraïm, de naaste in eer en aanzien na Juda. Zijn moeder was een weduwe, aan wie Gods voorzienigheid het verlies van haar man vergoed had in een zoon, die arbeidzaam en vernuftig was, en die (naar wij kunnen veronderstellen) haar zeer tot steun en troost was.

II. Van zijn verheffing. Het was Salomo's wijsheid, om als hij werk te doen had, er geschikte personen voor te gebruiken. Hij bemerkte dat Jerobeam een zeer arbeidzame jonge man was, die acht gaf op zijn werk, er behagen in schepte, en het deed met al zijn macht, daarom heeft hij hem gaandeweg verhoogd, totdat hij hem eindelijk tot ontvanger-generaal over de twee stammen van Efraïm en Manasse had aangesteld, of hem wellicht een post had gegeven die gelijk stond met gouverneur van deze twee provincies, want hij was gesteld over de last, of de schatting, dat is: hetzij van de belastingen of van de staande krijgsmacht van het huis van Jozef. Arbeidzaamheid is het middel tot bevordering. Hebt gij een man gezien, die vaardig in zijn werk is, die er zich zorg en moeite voor geeft en er in volhardt? hij zal voor het aangezicht van de koningen gesteld worden, en niet altijd op gelijke voet blijven met minderen. Merk op het verschil tussen David en beide zijn voorganger en zijn opvolger, als Saul kloeke mannen zag, vergaderde hij hen tot zich, 1 Samuël 14:52, als Salomo een arbeidzaam man zag, bevorderde hij hem, maar Davids ogen waren op de getrouwen in de lande, om hen bij zich te doen zitten, als hij een Godvruchtige zag, verhoogde hij hem, want hij was een man naar Gods hart, wiens aangezicht de oprechte aanschouwt.

III. Van zijn bestemming voor de regering over de tien stammen na de dood van Salomo. Sommigen denken dat hij zelf een complot smeedde tegen Salomo, dat hij streefde naar de kroon, woelziek en eerzuchtig was. De Joden zeggen dat hij, toen hij door Salomo gebruikt werd bij het bouwen van Millo, alle gelegenheden waarnam om aanmerkingen te maken op Salomo, hem voor te stellen als een verdrukker van het volk, dingen te kennen gevende, die geschikt waren om het volk te vervreemden van zijn regering. Het is wel niet waarschijnlijk dat hij heel veel van die strekking heeft kunnen zeggen, want Salomo zou er kennis van gekregen hebben, en dan zou het zijn bevordering in de weg hebben gestaan. Maar er wordt toch duidelijk te kennen gegeven dat dit in zijn gedachten was, want de profeet zegt hem: Gij zult regeren over al dat uw ziel zal begeren, vers 37. Maar dit was de oorzaak, of liever de geschiedenis, van het opheffen van zijn hand tegen de koning. Deze stelde hem tot overste aan over de stammen van Jozef, en toen hij bezit ging nemen van zijn gouvernement, werd hem door een profeet in de naam van God gezegd dat hij koning zal zijn, hetgeen hem verstoutte om naar hoge dingen te streven in sommige zaken de koning tegen te staan en hem kwelling en onrust te veroorzaken.

1. De profeet, door wie hem deze boodschap gezonden werd, was Ahia van Silo, wij zullen nog meer van hem lezen, Hoofdstuk 14:2. Het schijnt dat Silo niet zo volkomen door God verlaten en vergeten was, of de herinnering aan vroegere dagen leefde er nog. Het was gezegd met een profeet. Hij gaf aan Jerobeam zijn boodschap over op de weg daar aan zijn dienaren waarschijnlijk bevolen was zich te verwijderen, evenals in eenzelfde geval, 1 Samuël 9:27, toen Samuël zijn boodschap overgaf aan Saul. Gods woord was er niet minder heilig en zeker om, dat het hem aldus in het verborgen, onder een heg misschien, overgeleverd werd.

2. Het teken, waarmee het hem voorgesteld werd, was het scheuren van een kleed in twaalf stukken, waarvan hem tien werden gegeven, vers 30. Het is niet zeker of het kleed van Jerobeam was, zoals gewoonlijk wordt aangenomen, of van Ahia, hetgeen waarschijnlijker is, hij, (dat is de profeet) had zich een nieuw kleed aangedaan, met het doel hem dit teken er mee te geven. Het afscheuren van het rijk van Saul werd aangeduid door het scheuren van Samuëls mantel, niet van Sauls mantel, 1 Samuël 15:27, 28. En er lag meer betekenis in, dat hem tien stukken gegeven werden van hetgeen tevoren niet van hem was, dan van hetgeen wel het zijne was. De profeten, zowel de ware als de valse, gebruikten zulke tekenen, zelfs onder het Nieuwe Testament, zoals Agabus, Handelingen 21:11.

3. De boodschap zelf, die zeer nauwkeurig is.

A. Hij verzekert hem dat hij koning zal zijn over tien van de twaalf stammen Israëls, vers 31. De geringheid van zijn afkomst en van zijn tegenwoordig ambt, zal zijn verheffing niet in de weg staan, als de God Israëls (door wie de koningen regeren), zegt: Ik zal u tien stammen geven.

B. Hij deelt hem de reden er van mede. Het is niet om zijn goed karakter of om zijn verdiensten, maar ter kastijding van Salomo's afval, omdat hij en zijn familie en ook velen van zijn volk met hem, Mij hebben verlaten, en zich neergebogen hebben voor andere goden vers 33. Het was omdat zij kwaad gedaan hebben, niet omdat het waarschijnlijk was dat hij beter zou doen. Zo moest Israël weten dat het niet om hun gerechtigheid was, dat zij meesters van Kanaän zijn gemaakt, maar om de goddeloosheid van de Kanaänieten, Deuteronomium 9:4. Jerobeam heeft zo'n goede post niet verdiend maar Israël verdiende zo'n slechte vorst. Door hem te zeggen dat de reden waarom Hij het koninkrijk van het huis van Salomo afscheurde, was dat zij God hadden verlaten, waarschuwt Hij hen om niet evenzo zijn verhoging weg te zondigen.

C. Hij beperkt zijn verwachtingen tot de tien stammen, en wel alleen na de dood van Salomo, opdat hij niet het geheel zou beogen en reeds terstond stoornis en onrust aan de regering zou veroorzaken.

Hem wordt hier gezegd:

a. Dat twee stammen (hier slechts een stam genoemd, omdat Benjamin, de kleine zich als het ware verloor in de duizenden van Juda) aan het huis van David verzekerd zullen blijven, en dat hij dus nooit op hen een aanslag moest doen, een stam zal hij hebben, vers 32, en wederom, vers 36, zijn zoon zal ik een stam geven, opdat Mijn knecht David altijd een lamp voor Mijn aangezicht hebbe, dat is: een schitterende naam en gedachtenis, Psalm 132:17, en zijn geslacht als koninkrijk geslacht in stand blijve. Hij moet niet denken dat David, evenals Saul, verworpen was, neen, God zal Zijn goedertierenheid niet van hem wegnemen zoals Hij die van Saul weggenomen heeft. Het huis van David moet in stand en eer worden gehouden, omdat daaruit de Messias zal voortkomen. Verderf het niet, want die zegen is er in.

b. Dat Salomo gedurende zijn leven in het bezit moet blijven, vers 34, 35. Daarom moet Jerobeam niet beproeven hem te ontronen, maar geduldig wachten totdat zijn dag komt. Salomo moet een vorst zijn al de dagen van zijn leven, niet om zijnentwil (hij had zijn kroon aan de gerechtigheid Gods verbeurd) maar terwille van Mijn knecht David, die Mijn geboden en Mijn inzettingen gehouden heeft. Kinderen, die niet wandelen in de voetstappen van hun ouders, varen toch dikwijls te beter in deze wereld om de Godsvrucht van hun ouders.

D. Er wordt hem te verstaan gegeven dat hij zich goed zal hebben te gedragen. De schenking van de kroon zal gelden quamdiu se bene gesserit-zolang hij zich goed gedraagt. Indien gij zult doen dat recht in Mijn ogen is, dan zal Ik u een bestendig huis bouwen, maar anders niet, vers 38 te kennen gevende dat, zo hij God verlaat, zijn verhoging zelf op de troon zijn familie mettertijd in het stof zal leggen, terwijl het zaad van David wel beproefd maar niet voor altijd verootmoedigd zal worden, vers 39, maar weer zal bloeien zoals dit ook geschied is in velen van de doorluchtige koningen van Juda, die met roem geregeerd hebben, toen Jerobeams geslacht uitgeroeid was.

IV. Jerobeams vlucht naar Egypte, vers 40. Op de een of andere wijze is Salomo dit te weten gekomen, waarschijnlijk doordat Jerobeam zelf er van gesproken heeft, hij kon het niet zoals Saul, verbergen noch er over zwijgen. Indien hij er wel over gezwegen had, hij zou in zijn eigen land hebben kunnen blijven, om zich daar voor zijn toekomstige verhoging te bereiden, maar daar hij het ruchtbaar maakte:

1. Heeft Salomo dwaas getracht zijn opvolger te doden. Heeft hij anderen niet geleerd dat, welke raadslagen er ook zijn in het hart van de mensen, de raad des Heeren toch bestaan zal? En denkt hijzelf nu die raad teniet te kunnen doen?

2. Jerobeam trok zich voorzichtig terug in Egypte, hoewel Gods belofte hem overal beveiligd zou hebben, wilde hij toch middelen gebruiken voor zijn veiligheid, en was hij tevreden om in ballingschap te leven voor een tijd in onbekendheid daar hij zeker was ten slotte een koninkrijk te zullen hebben. En zullen wij dit dan niet zijn, wij die weten dat ons een beter koninkrijk is weggelegd?

1 Koningen 11:41-43

Wij hebben hier het besluit van de geschiedenis van Salomo, en daarin: 1. Wordt verwezen naar een andere geschiedenis, die toen bestond, maar (daar zij niet door de Heiligen Geest was ingegeven) sedert verloren geraakt is, het boek van de geschiedenissen van Salomo, vers 41. Waarschijnlijk is dit boek geschreven door een chronograaf of geschiedschrijver, die hij

gebruikte om zijn annalen te schrijven, waaraan de gewijde geschiedschrijver ontleend heeft wat God geschikt oordeelde om aan de kerk overgeleverd te worden.

2. Een opgave van de jaren van zijn regering, vers 42. Hij regeerde te Jeruzalem (niet zoals zijn vader, een deel van zijn tijd te Hebron en een ander deel te Jeruzalem) over geheel Israël (niet zoals zijn zoon en zijn vader in het begin van zijn tijd, alleen over Juda) veertig jaren. Zijn regering was even lang als die van zijn vader, maar hij heeft niet even lang geleefd. De zonde heeft zijn dagen verkort.

3. Zijn dood en begrafenis, en zijn opvolger, vers 43.

a. Hij volgde zijn vaderen naar het graf, ontsliep met hen, en werd begraven in Davids begraafplaats, met eer ongetwijfeld.

b. Zijn zoon volgde hem op op de troon. Aldus worden de graven gevuld met de geslachten, die heengaan, en worden huizen gevuld met hen, die opkomen. Gelijk het graf roept: "Geef, geef", zo is land nooit verloren uit gebrek aan een erfgenaam.

HOOFDSTUK 12

1 En Rehabeam toog naar Sichem, want het ganse Israël was te Sichem gekomen, om hem koning te maken. 2 Het geschiedde nu, als Jerobeam, de zoon van Nebat, dit hoorde, daar hij nog in Egypte was (want hij was van het aangezicht van de koning Salomo gevloden; en Jerobeam woonde in Egypte), 3 Dat zij henen zonden, en lieten hem roepen; en Jerobeam en de ganse gemeente van Israël kwamen en spraken tot Rehabeam, zeggende: 4 Uw vader heeft ons juk hard gemaakt; gij dan nu, maak uws vaders harden dienst, en zijn zwaar juk, dat hij ons opgelegd heeft, lichter, en wij zullen u dienen. 5 En hij zeide tot hen: Gaat heen tot aan de derden dag, komt dan weder tot mij. En het volk ging heen. 6 En de koning Rehabeam hield raad met de oudsten, die gestaan hadden voor het aangezicht van zijn vader Salomo, als hij leefde, zeggende: Hoe raadt gijlieden, dat men dit volk antwoorden zal? 7 En zij spraken tot hem, zeggende: Indien gij heden knecht van dit volk wezen zult, en hen dienen, en hun antwoorden, en tot hen goede woorden spreken zult, zo zullen zij te allen dage uw knechten zijn. 8 Maar hij verliet de raad der oudsten, dien zij hem geraden hadden; en hij hield raad met de jongelingen, die met hem opgewassen waren, die voor zijn aangezicht stonden. 9 En hij zeide tot hen: Wat raadt gijlieden, dat wij dit volk antwoorden zullen, die tot mij gesproken hebben, zeggende: Maak het juk, dat uw vader ons opgelegd heeft, lichter. 10 En de jongelingen, die met hem opgewassen waren, spraken tot hem, zeggende: Alzo zult gij zeggen tot dat volk, die tot u gesproken hebben, zeggende: Uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt, maar maak gij het over ons lichter; alzo zult gij tot hen spreken: Mijn kleinste vinger zal dikker zijn dan mijns vaders lenden. 11 Indien nu mijn vader een zwaar juk op u heeft doen laden, zo zal ik boven uw juk nog daartoe doen; mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden. 12 Zo kwam Jerobeam en het ganse volk tot Rehabeam op de derden dag, gelijk als de koning gesproken had, zeggende: Komt weder tot mij op de derden dag. 13 En de koning antwoordde het volk hardelijk; want hij verliet de raad der oudsten, dien zij hem geraden hadden. 14 En hij sprak tot hen naar de raad der jongelingen, zeggende: Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, maar ik zal boven uw juk nog daartoe doen; mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden. 15 Alzo hoorde de koning naar het volk niet; want deze omwending was van de HEERE, opdat Hij Zijn woord bevestigde, hetwelk de HEERE door de dienst van Ahia, de Siloniet, gesproken had tot Jerobeam, de zoon van Nebat. 16 Toen gans Israël zag, dat de koning naar hen niet hoorde, zo gaf het volk de koning weder antwoord, zeggende: Wat deel hebben wij aan David? Ja, geen erve hebben wij aan de zoon van Isai; naar uw tenten, o Israël! Voorzie nu uw huis, o David! Zo ging Israël naar zijn tenten. 17 Doch aangaande de kinderen van Israël, die in de steden van Juda woonden, over die regeerde Rehabeam ook. 18 Toen zond de koning Rehabeam Adoram, die over de schatting was; en het ganse Israël stenigde hem met stenen, dat hij stierf; maar de koning Rehabeam verkloekte zich om op een wagen te klimmen, dat hij naar Jeruzalem vluchtte. 19 Alzo vielen de Israëlieten van het huis Davids af, tot op dezen dag. 20 En het geschiedde, als gans Israël hoorde, dat Jerobeam wedergekomen was, dat zij henen zonden, en hem in de vergadering riepen, en hem over gans Israël koning maakten; niemand volgde het huis Davids, dan de stam van Juda alleen. 21 Toen nu Rehabeam te Jeruzalem gekomen was, vergaderde hij het ganse huis van Juda en de stam van Benjamin, honderd en tachtig duizend uitgelezenen, geoefend ten oorlog, om tegen het huis Israëls te strijden, opdat hij het koninkrijk weder aan Rehabeam, de zoon van Salomo, bracht. 22 Doch het woord van God geschiedde tot Semaja, de man Gods, zeggende: 23 Zeg tot Rehabeam, de zoon van Salomo, de koning van Juda, en tot het ganse huis van Juda en Benjamin, en overige des volks, zeggende: 24 Zo zegt de HEERE: Gij zult niet optrekken, noch strijden tegen uw broederen, de kinderen Israëls; een ieder kere weder tot zijn huis, want deze zaak is van Mij geschied. En zij hoorden het woord des HEEREN, en keerden weder, om weg te trekken naar het woord des HEEREN. 25 Jerobeam nu bouwde Sichem op het gebergte van Efraïm, en woonde daarin, en toog van daar uit, en bouwde Penuël. 26 En Jerobeam zeide in zijn hart: Nu zal het koninkrijk weder tot het huis van David keren. 27 Zo dit volk opgaan zal om offeranden te doen in het huis des HEEREN te Jeruzalem, zo zal het hart dezes volks tot hun heer, tot Rehabeam, de koning van Juda, wederkeren; ja, zij zullen mij doden, en tot Rehabeam, de koning van Juda, wederkeren. 28 Daarom hield de koning een raad, en maakte twee gouden kalveren; en hij zeide tot hen: Het is ulieden te veel om op te gaan naar Jeruzalem; zie uw goden, o Israël, die u uit Egypteland opgebracht hebben. 29 En hij zette het ene te Beth-el, en het andere stelde hij te Dan. 30 En deze zaak werd tot zonde; want het volk ging heen voor het ene, tot Dan toe. 31 Hij maakte ook een huis der hoogten; en maakte priesteren van de geringsten

des volks, die niet waren uit de zonen van Levi. 32 En Jerobeam maakte een feest in de achtste maand, op de vijftienden dag der maand, gelijk het feest, dat in Juda was, en offerde op het altaar; van gelijken deed hij te Beth-el, offerende de kalveren, die hij gemaakt had; hij stelde ook te Beth-el priesteren der hoogten, die hij gemaakt had. 33 En hij offerde op het altaar, dat hij te Beth-el gemaakt had, op de vijftienden dag der achtste maand, der maand, dewelke hij uit zijn hart verdacht had; zo maakte hij de kinderen Israëls een feest, en offerde op dat altaar, rokende.

De glorie van het koninkrijk van Israël was op het toppunt van volkomenheid in Salomo, het duurde lang eer het daartoe kwam, maar spoedig nam die heerlijkheid af, en reeds in de volgende regering begon zij te tanen en te verdorren, zoals wij in dit hoofdstuk bevinden, waar wij het koninkrijk verdeeld zien, en daardoor verzwakt en verkleind in vergelijking met wat het geweest is.

Hier is:

I. Rehabeams troonsbestijging en Jerobeams terugkeer uit Egypte, vers 1, 2.

II. Het verzoek van het volk aan Rehabeam om herstel van grieven, en het ruwe antwoord, dat hij hun gaf op advies van zijn jonge raadslieden, vers 3-15.

III. De afval van de tien stammen, die Jerobeam tot koning over zich maken, vers 16-20.

IV. Rehabeams poging om hen tenonder te brengen, en het verbod, dat God gaf tegen die poging, vers 21-24.

V. Jerobeams vestiging van Zijn regering op afgoderij, vers 25-33. Aldus werd Juda zwak, verlaten zijnde door zijn broederen, en Israël, doordat het het huis des Heeren verliet.

1 Koningen 12:1-15

Salomo had duizend vrouwen en bijvrouwen en toch lezen wij slechts van een zoon, die hij had om zijn naam en gedachtenis op te houden, en die éne zoon was een dwaas. Er is gezegd, Hosea 4:10 :Zij "zullen hoereren, maar niet uitbreken in menigte." Zonde is een slecht middel om een geslacht op te bouwen. Rehabeam was de zoon van de wijste van de mensen, maar zijns vaders wijsheid heeft hij niet geërfd, en daarom was het hem van weinig nut zijn troon te erven. Wijsheid noch genade is erfgoed. Salomo is op de troon gekomen, toen hij nog zeer jong was, maar toen was hij reeds een wijs man. Toen Rehabeam op de troon kwam, was hij veertig jaren, dus op een leeftijd, wanneer de mensen wijs zijn, indien zij ooit wijs zullen zijn, en toch was hij dwaas. Wijsheid hangt niet af van de leeftijd, en zij is ook niet gelegen in de veelheid van de jaren of in het voordeel van de opvoeding. Salomo's hof was als een markt van wijsheid, en de verzamelpplaats van geleerden, en Rehabeam was de lieveling van het hof, en toch was dit alles niet voldoende om een wijs man van hem te maken, de loop is niet van de snellen, noch de strijd van de helden. Rehabeams opvolging wordt niet betwist, na de dood van zijn vader werd hij terstond tot koning uitgeroepen. Maar: 1. Het volk wenst een verdrag met hem aan te gaan te Sichem, en hij bewilligt er in om daar met hen samen te komen.

1. Hun voorgeven was hem daar koning te maken, maar de bedoeling was hem koning af te maken. Zij wilden hem elders dan in de stad Davids openlijk inhuldigen, opdat het niet de schijn zou hebben, dat hij alleen koning van Juda was. Zij hebben tien delen aan hem, en willen hem, eenmaal tenminste, onder zich en, in hun eigen midden hebben, teneinde zijn rechten te erkennen.

2. De plaats was veelbetekenend, te Sichem waar Abimelech zich tot koning had opgeworpen, Richteren 9. Maar de plaats was ook vermaard vanwege de bijeenkomst van de staten aldaar, Jozua 24:1. Wij kunnen veronderstellen dat Rehabeam kennis droeg van de bedreiging, dat het koninkrijk van hem afgescheurd zal worden, en hij hoopte het te voorkomen door naar

Sichem te gaan en aldaar met de tien stammen te onderhandelen, maar het bleek dat dit het meest onstaatkundige was, dat hij doen kon, en dat het de breuk heeft verhaast.

II. De vertegenwoordigers van de stammen richtten een adres tot hem, hem verzoekende om verlichting van de drukkende belastingen, die hun waren opgelegd. De samenkomst bepaald zijnde, zonden zij naar Egypte om Jerobeam, opdat hij hun woordvoerder zou zijn, hetgeen zij niet hadden behoeven te doen, hij wist wat God voor hem bestemd had, en hij zou gekomen zijn, al hadden zij hem niet geroepen, want nu was het de tijd om het bezit te verwachten van de hem beloofde kroon. In hun adres,

1. Klagen zij over de vorige regering, uw vader heeft ons juk hard gemaakt, vers 4. Zij klagen niet over de afgoderij en afval van zijn vader van God, wat de zwaarste grief van alles was, was geen grief voor hen, zo onbekommerd en onverschillig waren zij geworden voor de zaken van de Godsdienst, alsof God of Moloch voor hen volkomen gelijk waren, zo zij slechts op hun gemak konden leven en geen belastingen behoeften te betalen. Toch was de klacht ongegrond en onrechtvaardig. Nooit heeft een volk geruster of in groter overvloed geleefd dan zij onder de regering van Salomo. Brachten zij belastingen op? Het was ter bevordering van de sterkte en de heerlijkheid van hun land. Indien Salomo's gebouwen hun geld kostten, zij kostten hun geen bloed, zoals dit met oorlog het geval zou geweest zijn. Werden veel dienstbare handen onder hen gebruikt? Het waren geen handen van Israëlieten. Waren de belastingen drukkend? Hoe kon dat, als Salomo in zo groten overvloed staafgoud heeft ingevoerd, dat zilver, om zo te zeggen, zo gewoon was als stenen? Zodat zij aan Salomo slechts gaven wat Salomo's was. Ja meer, gesteld eens dat hun enigerlei hardheid was opgelegd, werd het hun dan niet vooruit gezegd, dat dit de wijze van de koning zou zijn, en toch wilden zij er één hebben. De beste regering kan zich niet vrijwaren tegen smaad en afkeuring, neen, zelfs niet die van Salomo. Partijzuchtige, miltzieke geesten zijn nooit verlegen om iets, waarover zij kunnen klagen. Ik weet van niets onder het bewind van Salomo, dat het juk van het volk hard heeft kunnen maken, tenzij misschien aan de vrouwen, op wie hij in zijn latere jaren zo verzot was, oogluikend werd toegelaten hen te verdrukken.

2. Zij eisten verlichting van de druk en op die voorwaarde zullen zij het huis van David trouw blijven. Zij vragen niet om geheel en al vrijgesteld te worden van belasting te betalen, maar alleen dat hun de last lichter zal gemaakt worden, dat was al hun zorg, hun geld te sparen, hetzij dan al of niet de Godsdienst ondersteund en de regering beschermd zou zijn, dat was hun om het even. Zij zoeken allen het hun.

III. Rehabeam won de raad in van zijn omgeving betreffende het antwoord, dat hij zou geven op dit adres. Het was verstandig raad in te winnen, in het bijzonder voor iemand met zo'n zwak hoofd als het zijne. Maar bij die gelegenheid was het onstaatkundig om zelf tijd te nemen. tot beraad, want daardoor gaf hij aan het ontevreden volk ook tijd om de dingen tot een opstand te doen rijpen, en zijn beraadslaging over zo eenvoudig een zaak zal gehouden worden voor een aanduiding dat hem de welvaart van het volk weinig ter harte ging. Zij zagen wat zij hadden te verwachten, en hebben zich dienovereenkomstig bereid.

1. De ernstige, ervaren mannen van zijn raad adviseerden hem om aan hen, die het smeekschrift hadden ingediend, in elk geval een vriendelijk tegemoetkomend antwoord te geven, hun vriendelijke beloften te doen, en hen heden, op deze kritieke dag, te dienen, dat is: hun te zeggen dat hij hun dienaar was, en dat hij hun herstel zou geven van al hun grieven, er zich op toeleggen hen te behagen en gerust te stellen. "Verloochen uzelf", zeiden zij, "in zoverre, om dit voor eens te doen, en dan zullen zij alle dagen uw knechten zijn. Als de tegenwoordige drift en ijver bekoeld is door een zacht antwoord, en de vergadering naar huis

gezonden is, dan zullen zij bij koeler nadenken verzoend zijn met het huis van Salomo en er aan gehecht blijven." Het middel om te heersen is te dienen, goed te doen en zich neer te buigen om het te doen, aan allen alles te worden, en aldus hun hart te winnen. Die machthebbenden zitten werkelijk het hoogst en het gemakkelijkst en veiligst, die dit doen.

2. De jonge mannen in zijn raad waren driftig en hoog, en rieden hem aan om een streng en dreigend antwoord te geven op de eis van het volk. Het was een blijk van Rehabeams zwakheid:

a. Dat hij aan de oude raadslieden de voorkeur niet gaf, maar een betere mening had van de jonge lieden, die met hem opgegroeid waren en met wie hij gemeenzaam was, vers 8. Dagen behoren te spreken. Het was dwaas van hem te denken dat zij, omdat zij aangename metgezellen voor hem geweest zijn in de vermaken van zijn jeugd, daarom ook geschikt waren om het bestuur te hebben over de zaken van het rijk. Grote vernuften hebben niet altijd de meeste wijsheid, ook moeten diegenen niet als onze beste vrienden beschouwd en vertrouwd worden, die het best weten hoe ons vrolijk te maken, want dat zal niet bevorderlijk zijn aan ons waar geluk. Het is van het grootste belang voor jonge lieden, die hun loopbaan in de wereld beginnen, om geschikte personen te hebben, met wie zij omgaan, naar wie zij zich schikken en regelen, en op wie zij steunen voor goede raad. Indien zij hen hun beste vrienden achten, die hun hoogmoed voeden hun ijdelheid strelen en hen dienen in hun vermaak, dan zijn zij reeds getekend voor verderf.

b. Dat hij niet gesteld was op gematigde raad, maar behagen schiep in hen, welke hem tot strengheid en hardheid neigden, hem aanspoorden om de belastingen te verdubbelen, hetzij daar al of niet aanleiding toe bestond, en hun in duidelijke bewoordingen te zeggen dat hij dit doen zou vers 10, 11. Zij vonden de raad van de oude lieden dom en vervelend vers 7. Zij willen geestig zijn in hun raad, en laten zich daarop voorstaan. De oude raadslieden hebben het niet op zich genomen om Rehabeam de woorden in de mond te leggen zij rieden hem slechts aan goede, vriendelijke woorden te spreken, maar de jonge lieden voorzien hem van puntige, ruwe zinnebeelden: Mijn kleinste vinger zal dikker zijn dan mijns vaders lenden, enz. Het is niet altijd de beste zin, die de beste bewoordingen heeft.

IV. Hij antwoordde het volk overeenkomstig de raad van de jonge lieden, vers 14, 15. Hij hield zich hoog en hard en gebiedend, en verbeeldde zich, dat hij met hoogheid alles gedaan kon krijgen, en daarom wilde hij liever gevaar lopen van hen te verliezen, dan zichzelf te verloochenen om hun goede woorden te geven. Velen storten zich in het verderf door meer te rade te gaan met hun zin en neiging, dan met hun belang. Zie,

1. Hoe Rehabeam verdwaasd was in zijn raad. Hij kon niet dwazer of onstaatkundiger gehandeld hebben.

a. Hij erkende hun ongunstige beoordeling van zijns vaders regering als juist. Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, en daarin was hij onrechtvaardig jegens de nagedachtenis zijns vaders, die hij gemakkelijk van de aantijging had kunnen zuiveren.

b. Hij verbeeldde zich dat hij beter inslaat was hen te regeren en in ontzag te houden dan zijn vader geweest is, niet bedenkende dat hij zeer verre zijn mindere was in bekwaamheid. Kon hij denken dat men van hem de gebreken van de regering zijns vaders wel zou dragen, als hij toch volstrekt niet bij machte was om tegenover die gebreken ook de glans en roem van zijns vaders regering te stellen?

c. Hij dreigde hen niet alleen door belastingen te zullen uitzuigen, maar hen door wrede wetten te zullen tuchtigen, en met strenge toepassingen er van, die niet slechts als geselen zouden zijn, maar als schorpioenen, geselen met weerhaken er in, die bij elke slag het bloed

zullen doen stromen. Kortom, hij zal met hen handelen als met dieren, hen beladen en hen slaan naar het hem lust, er zich niet om bekreunende of zij hem beminden of niet beminden, maar hij zou zich door hen doen vrezen.

d. Hij sprak die tergende woorden tot een volk, dat door langdurige vrede en voorspoed rijk, en sterk, en trots was geworden, zich niet zou laten vertreden, zoals een arm, ontmoedigd en terneergeslagen volk, en die nu geheel geneigd waren tot opstand, en reeds iemand gereed vonden om zich aan hun hoofd te stellen. Nooit voorzeker is iemand zó door hoogmoed verblind geweest, door hoogmoed en het uit zijn op willekeurig gezag, en niets is noodlottiger dan dat.

2. Hoe Gods raadsbesluit hiermede vervuld werd. Het was van de Heere, vers 15. Hij liet Rehabeam over aan zijn dwaasheid, en hield hetgeen tot zijn vrede diende verborgen voor zijn ogen, opdat het koninkrijk van hem afgescheurd zou worden. God bedient zich van de onvoorzichtigheid en ongerechtigheid van de mensen om Zijn eigen wijze en rechtvaardige doeleinden tot stand te brengen, en laat de zondaren verstrikt worden in het werk van hun eigen handen. Zij, die het koninkrijk van de hemelen verliezen, hebben het, evenals Rehabeam het zijne, door hun eigen dwaasheid en eigenzinnigheid weggeworpen.

1 Koningen 12:16-24

Wij hebben hier de afscheuring van de tien stammen van het koninkrijk van het huis van David. Om dit tot stand te brengen, I. Was het volk stoutmoedig en vastberaden in hun opstand. De tergende taal, die Rehabeam tegen hen gevoerd had, werd zeer euvel door hen opgenomen. Zij waren in toorn ontstoken om zijn dreigementen, en kwamen tot de gevolgtrekking dat een regering, die reeds bij de aanvang zo uiterst hoogmoedig was, op de duur ondraaglijk zou wezen, en daarom kwamen zij terstond tot dit besluit: Wat deel hebben wij aan David? vers 16. Zij spreken hier op zeer onbetamelijke wijze van David, de grote weldoener van hun volk, hem de zoon van Isai noemende, geen groter of aanzienlijker man dan zijn naburen. Hoe spoedig zijn goede mannen en hun goede diensten aan het publiek vergeten! Ook was de roekeloosheid van hun besluit zeer afkeurenswaardig. Mettertijd en met goed beleid zouden zij het oorspronkelijk verdrag met Rehabeam hebben kunnen vaststellen ter wederzijdse voldoening. Indien zij eens een onderzoek hadden ingesteld naar de personen, die aan Rehabeam deze raad hebben gegeven, en maatregelen hadden genomen om die boze raadslieden van hem te verwijderen, de breuk zou voorkomen hebben kunnen worden, maar overigens was hun ijver voor vrijheid en eigendom wat aan een vrij volk betaamde. Israël is geen knecht, geen ingeborene des huizes. Waarom zou hij dan ten roof worden? Jeremia 2:14. Zij zijn gewillig en bereid geregeerd te worden, maar niet getiranniseerd te worden, bescherming wekt trouw op, maar onderdrukking kan dat niet. Geen wonder dat Israël van de huize Davids afvalt, vers 19, als het huis van David afvalt van het grote doeleinde van zijn verhoging, hetwelk was dienen Gods te zijn hun ten goede. Maar aldus tegen het zaad te rebelleren van David die God tot het koninkrijk had geroepen terwijl Hij het ten erve had gegeven aan diens geslacht, en een andere koning aan te stellen tegenover dat geslacht, was een grote zonde. Zie 2 Kronieken 13:5-8. Hiernaar verwijst God, Hosea 8:4. Zij hebben koningen gemaakt, maar niet uit Mij. En het wordt hier vermeld tot lof van de stam van Juda, dat zij het huis van David volgden, vers 17, 20, en voor zoveel blijkt vonden zij Rehabeam beter dan zijn woord, en heeft hij niet geregeerd met die harde strengheid, waarmee hij eerst gedreigd had.

II. Rehabeam was onvoorzichtig in de verdere behandeling van de zaak en nog meer verdwaasd. Hij had zich dwaas in drijfzand gestort, en iedere poging om er uit te komen, deed er hem nog dieper in zinken.

1. Hij handelde zeer onbedachtzaam door Adoram te zenden, die over de schatting was, om met hen te onderhandelen, vers 18. De schatting was de zaak, waarover, en vanwege die schatting was Adoram de persoon over wie zij het meest klaagden. De aanblik van hem, wiens naam onder hen verafschuwd werd, verbitterde hen, en ontstak hen in woede en toorn. Hij was iemand, die zij niet eens geduldig konden aanhoren, in een volksoploop stenigden zij hem met stenen dat hij stierf. Rehabeam was nu even ongelukkig in de keus van zijn gezant, als hij tevoren in de keus van zijn raadsliden is geweest.

2. Sommigen denken dat het ook onbedachtzaam van hem was om af te deinzen en met zoveel haast naar Jeruzalem terug te keren, want zodoende verliet hij zijn vrienden, en gaf hij het voordeel aan zijn vijanden, die wel in ergernis en ontevredenheid naar hun tenten waren gegaan, maar niet gepoogd hebben Jerobeam koning te maken, voordat Rehabeam was weggegaan, vers 20. Zie hoe snel deze dwaze vorst van het een uiterste naar het andere oversloeg. Hij dreigde en blufte en voerde een hoge toon, toen hij dacht heer en meester te zijn, maar sloop weg en maakte een armzalig figuur, toen hij zich in gevaar zag. Het is iets geheel gewoons dat zij, die het hooghartigst zijn in voorspoed, het laagst en verachtelijkst zijn in tegenspoed.

III. God verbood hem een poging te doen om het verlorene door het zwaard te herwinnen. Wat geschied was, was van God, die niet zou toelaten:

1. Dat het ongedaan zou worden gemaakt hetgeen geschieden zou indien Rehabeam de overhand behield en de tien stammen tot onderwerping bracht. Noch:

2. Dat meer zou gedaan worden ten nadele van het huis van David, dat geschieden zou indien Jerobeam overwinnaar bleef en de twee stammen tot onderwerping bracht. De zaak moet dus blijven zoals zij is, en daarom verbiedt God de strijd.

a. Het was kloekmoedig van Rehabeam om de muiters door kracht van wapens tenonder te willen brengen. Zijn moed keerde weer tot hem toen hij te Jeruzalem was gekomen, vers 21. Daar zag hij zich onder zijn vrienden, die hem edelmoedig bleven aanhangen en voor hem wilden optreden. Juda en Benjamin (die de Heere vreesden en de koning, en zich niet vermengden met hen, die naar verandering staan) brachten terstond een leger op de been van honderd en tachtig duizend man, tot herstel van het recht van hun koning op de tien stammen, en waren besloten om hem met hun leven en bezitting te steunen, daar zij niet zo'n neiging en gezindheid hadden tot klagen als de anderen.

b. Het was nog kloekmoediger van Rehabeam om er van af te laten, toen God hem door Zijn profeet gebod de wapens neer te leggen. Hij heeft niet gedwee een koninkrijk willen verliezen, want dan zou hij de titel van vorst onwaardig zijn geweest, maar hij wilde er niet voor strijden in tegenstand met God want dan zou hij de titel van Israëliet onwaardig zijn geweest. Voort te gaan met deze strijd zou niet slechts geweest zijn tegen hun broederen te strijden, vers 24 die zij behoorden lief te hebben, maar te strijden tegen God, aan wie zij zich behoorden te onderwerpen, deze zaak is van Mij geschied. Deze twee overwegingen moeten ons verzoenen met onze verliezen en verdrietelijkheden: dat God er de werker van is, en onze broeders er slechts de werktuigen van zijn, zo laat ons dan niet op wraak zinnen. Rehabeam en zijn volk hoorden het woord des Heeren, dankten het leger af, en berustten. Hoewel zij naar menselijke waarschijnlijkheid een goed uitzicht hadden op voorspoed, want hun leger was talrijk en vastberaden, Jerobeams partij zwak en wankelend, en hoewel het hun ten smaad zal zijn onder hun naburen om zoveel van hun sterkte te verliezen, zonder eer enkele poging te wagen om het te herwinnen, hebben zij toch:

(1). Acht geslagen op het bevel Gods, ofschoon het hun slechts door een arme profeet was gezonden. Als wij Gods wil kennen, moeten wij ons er aan onderwerpen, al druist dit ook nog zo in tegen onze zin en wil.

(2). Gingen zij te rade met hun belang, bedenkende dat zij, hoewel alle voordelen hebbende, zelfs het voordeel van het recht aan hun zijde te hebben, toch niet voorspoedig konden zijn, als zij streden in ongehoorzaamheid aan God. Het was beter stil te zitten, dan op te staan en te vallen. Onder de volgende regering heeft God hun toegelaten te strijden, en hun de overwinning gegeven, 2 Kronieken 13, maar nu niet.

1 Koningen 12:25-33

Wij hebben hier het begin van de regering van Jerobeam. Eerst bouwde hij Sichem en toen Pnuël, verfraaide of versterkte ze, en had waarschijnlijk in beide plaatsen een paleis, vers 25, het eerste in Efraïm, het tweede in Gad, aan de andere kant van Jordaan. Dit kon gepast en geoorloofd zijn, maar hij vormde een ander plan tot bevestiging van zijn koninkrijk, dat noodlottig was voor de belangen van de Godsdienst er in.

I. Wat hij bedoelde was door krachtige afdoende middelen diegenen aan hem te verbinden, die hem tot hun koning hadden verkoren, en hun terugkeren tot het huis van David te verhinderen, vers 26, 27. Hij schijnt: 1. Achterdochtig te zijn geweest omtrent het volk, bevreesd dat zij hem op de een of anderen tijd zouden doden, om dan tot hun trouw aan Rehabeam weer te keren. Velen die in het een tumult werden verhoogd, zijn in een ander ter neergeworpen. Jerobeam kon generlei vertrouwen stellen in de genegenheid zijns volks, hoewel zij hem nu zo uiterst genegen schenen te zijn, want hetgeen door onrecht en overweldiging verkregen wordt, kan niet lang met gerustheid en voldoening behouden en genoten worden.

2. Hij wantrouwde de belofte Gods, kon Hem niet op Zijn woord geloven, dat Hij, zo hij zich streng en nauw aan zijn plicht hield, hem een bestendig huis zou bouwen, Hoofdstuk 11:38, en nu zon hij op middelen, en wel zondige middelen, om zijn veiligheid te verzekeren. Een praktisch ongeloof in Gods algenoezaamheid ligt op de bodem van al ons trouweloos afwijken van Hem.

II. Het middel, dat hij hiertoe aanwendde, was het volk er van terug te houden om naar Jeruzalem op te gaan ter aanbidding. Jeruzalem was de plaats, die God verkoren had om er Zijn naam te stellen. Daar was Salomo's tempel, waarvan God, ten aanschouwen van geheel Israël en in de heugenis van vele nog levende personen plechtig bezit had genomen in een wolk van de heerlijkheid. Aan het altaar aldaar dienden de priesters des Heeren, daar moest geheel Israël de feesten vieren, daarheen moesten zij hun offers brengen.

1. Nu vreesde Jerobeam dat het volk, zo het dit bleef doen, mettertijd tot het huis van David zou weerkeren, aangelokt door de pracht beide van het hof en van de tempel. Als zij hun oude Godsdienst blijven aankleven, dan zullen zij ook tot hun oud koningshuis terugkeren. Wij kunnen veronderstellen dat, zo hij met Rehabeam had onderhandeld over een vrijgeleide voor hemzelf en voor zijn volk, op de vastgestelde tijden voor het vieren van de plechtige feesten, het hem niet geweigerd zou zijn. Hij vreest dus niet dat zij met geweld teruggedreven zullen worden, maar wèl dat zij tot Rehabeam zullen terugkeren.

2. Hij raadde hun dus aan om niet naar Jeruzalem op te gaan, voorgevende dat hij hiermede hun gemak en gerief bedoelde. "Het is te veel voor u om zover te gaan om God te aanbidden, vers 28, het is een zwaar juk, en het is tijd om het af te schudden, gij zijt nu lang genoeg naar

Jeruzalem gegaan," zoals sommigen dit lezen. "Nu gij aan de tempel gewoon zijt geraakt, heeft hij niet meer dat heerlijk en heilig aanzien, dat hij in het eerst voor u gehad heeft" -de heerlijkheid, die met de zinnen wordt waargenomen, neemt langzamerhand af in de schatting van de mensen. "Gij hebt u van andere lasten bevrijd, werpt ook die last van u af, waarom zouden wij nu meer aan een plaats gebonden zijn dan in de tijd van Samuël?"

3. Hij voorzag in hetgeen hen in hun Godsverering thuis kon helpen. Na met sommigen van zijn staatslieden beraadslaagd te hebben, kwam hij tot het besluit, om twee gouden kalveren op te richten als tekenen van de Goddelijke tegenwoordigheid, en het volk te overreden dat zij evengoed tehuis konden blijven en aan die tekenen of zinnebeelden offeren, als naar Jeruzalem gaan, om voor de ark te aanbidden. En sommigen zijn zo liefderijk om te denken, dat zij het verzoendeksel voorstelden en de cherubim boven de ark. Het is echter meer waarschijnlijk, dat hij het van de Egyptenaren had geleerd, in wier land hij gedurende enige tijd gewoond had, en die hun god Apis aanbaden onder de gelijkenis van een stier of een kalf.

a. Hij wilden de onkosten niet maken om een gouden tempel te bouwen, zoals Salomo gedaan had, twee gouden kalveren is het meeste dat hij er voor over had.

b. Ongetwijfeld bedoelde hij door deze generlei valse god voor te stellen, zoals Moloch of Kamos, maar alleen de ware God, de God van Israël, de God die hen opgevoerd heeft, zoals hij verklaart in vers 28. Het was dus geen overtreding van het eerste gebod maar van het tweede. En hij trachtte de Godsdienstzin van het volk op die wijze te leiden, omdat hij wist dat velen onder hen zo verzet waren op beelden, dat zij om ter wille van de kalveren zeer graag Gods tempel zullen verlaten, waar alle beelden verboden waren.

c. Hij richtte er twee op, om het volk langzamerhand af te brengen van het geloof in de eenheid van God, hetgeen de weg zal banen tot het polytheïsme van de heidenen. Hij richtte ze op te Dan en te Bethel, het één aan de uiterste grens van zijn land ten noorden, het andere in het zuiden, alsof zij de hoeders en beschermers waren van het koninkrijk. Bethel lag dicht bij Juda, daar richtte hij een op, om diegenen van Rehabeams onderdanen te verleiden om tot hem over te komen, die tot beeldendienst geneigd waren, in de plaats van diegenen van zijn eigen onderdanen, die naar Jeruzalem bleven gaan. Het andere richtte hij op te Dan ten gerieve van hen, die het verst weg woonden, en omdat Micha's beelden daar opgericht waren, en er gedurende vele eeuwen grote eerbied aan bewezen werd, Richteren 18:30. Bethel betekent het huis van God, hetgeen aan hun bijgeloof een vrome schijn gaf, maar de profeet noemde het Beth-aven, het huis van de ijdelheid, of van de ongerechtigheid.

4. Het volk schikte er zich in. Zij waren zeer ingenomen met deze nieuwigheid, zij gingen heen voor het ene, tot Dan toe, vers 30, naar dat van Dan het eerst, hoewel het zo ver weg lag. Zij, die het te veel vonden om op te gaan naar Jeruzalem om God te aanbidden overeenkomstig Zijn inzetting, maakten geen bezwaren om nog tweemaal verder te gaan naar Dan, om Hem te aanbidden overeenkomstig hun eigen bedenksels. Of, zij worden gezegd naar één van de kalveren te Dan te gaan, omdat Abia, koning van Juda, twintig jaren later Bethel heroverde, 2 Kronieken 13:19, en waarschijnlijk het gouden kalf wegnam, of er het gebruik van verbood, en toen hadden zij slechts het een om er heen te gaan. Deze zaak werd tot zonde, en een grote zonde is het geweest, tegen de uitdrukkelijke letter van het tweede gebod. God had soms ontheffing verleend van de wet betreffende de aanbidding aan een plaats, maar nooit heeft Hij hun toegestaan om Hem te aanbidden in beelden. Hiermede hebben zij het maken van een kalf te Horeb door hun vaders gerechtvaardigd, hoewel God Zijn misnoegen tegen hen daarom zo sterk en zo duidelijk getoond had, en bedreigd had om ten dage Zijns bezoekers hun zonde over hen te bezoeken, Exodus 32:34. Zodat het een even grote minachting was van Gods toorn als van Zijn wet, en zo hebben zij zonde tot zonde toegedaan.

Bisschop Patrick haalt een gezegde aan van de Joden: Dat de Israëlieten tot aan de tijd van Jerobeam maar aan een kalf gezogen hebben, maar van die tijd af zogen zij aan twee.

5. De goden opgericht hebbende, richtte hij nu hun eredienst in, en hier wordt ons gezegd in welk opzicht hij er in afweek van de Goddelijke inzetting, hetgeen te kennen geeft dat hij in andere opzichten zo goed hij kon navolgde wat in Juda gedaan werd, vers 32. Zie, hoe een dwaling vermenigvuldigd werd in vele.

a. Hij maakte een huis van de hoogten of van altaren, een tempel te Dan, naar wij kunnen onderstellen, en één te Bethel, vers 31, en in elk veel altaren, waarschijnlijk er als een ongerief over klagende, dat er in de tempel te Jeruzalem slechts één was. Het vermenigvuldigen van de altaren werd door sommigen voor grote vroomheid aangezien, maar God heeft er door de profeet een andere verklaring van gegeven "Efraïm heeft de altaren vermenigvuldigd tot zondigen," Hosea 8:11.

b. Hij maakte priesters van de geringsten van het volk, en de geringsten van het volk waren ook goed genoeg om priesters te zijn van zijn kalveren, ja nog te goed. Hij maakte priesters van de uiterste delen van het volk, dat is sommigen uit iedere hoek van het land, aan wie hij gebood onder hun naburen te wonen, om hen te onderrichten in zijn inzettingen en hen er mee te verzoenen. Aldus waren zij verstrooid zoals de Levieten, maar zij waren niet uit de zonen van Levi. Maar de priesters van de hoogten of van de altaren gebood hij in Bethel te wonen, zoals de priesters te Jeruzalem, vers 32, om daar de openbaren dienst waar te nemen.

c. Het feest van de loofhutten, dat God verordineerd had op de vijftiende van de zevende maand, verschoof hij naar de vijftiende van de achtste maand, vers 32, van de maand, die hij uit zijn hart bedacht heeft, om zijn macht in kerkelijke zaken te tonen, vers 33. Het pascha en het pinksterfeest nam hij op de gezette tijden waar of nam ze in het geheel niet waar, of, in vergelijking met dit, met weinig plechtigheid.

d. Daar hij zich de macht aanmatigde om priesters te maken, is het niet te verwonderen dat hij ook op zich nam om met zijn eigen handen het werk van de priesters te doen. Hij offerde op het altaar, dit wordt tweemaal vermeld, vers 32, 33, alsmede dat hij reukwerk offerde. Dit werd in hem geduld, omdat het in overeenstemming was met zijn overige onregelmatige handelingen, maar in koning Uzzia werd dit onmiddellijk gestraft met de plaag van de melaatsheid. Hij deed het zelf, om een groot aanzien te hebben onder het volk, en de naam te krijgen van een vroom man te zijn, ook om aan de plechtigheid van zijn nieuw feest luister bij te zetten, met welk feest hij waarschijnlijk het feest van de inwijding van zijn altaar verbonden heeft.

En aldus:

(1). Heeft Jerobeam zelf gezondigd maar heeft zich waarschijnlijk bij de werelden zijn eigen geweten hiermede verontschuldigd, dat hij niet zo slecht deed als Salomo gedaan heeft, die andere goden heeft aanbeden.

(2). Heeft hij Israël doen zondigen, hen afgetrokken van de aanbidding van God, en afgoderij als een erfdeel nagelaten aan hun zaad. En hierdoor werden zij gestraft voor hun verlaten van de troon van het huis van David. De geleerde Ds. Whiston veronderstelt in zijn chronologie ter in-orde-brenging van de annalen van de twee koninkrijken van Juda en Israël dat Jerobeam de tijdrekening van het jaar heeft veranderd, zodat het jaar slechts elf maanden bevatte, en dat de regeringen van de koningen van Israël naar die jaren berekend zijn tot aan de omwenteling onder Jehu, maar niet langer in welk tussen tijdvak elf jaren van de annalen van Juda gelijk zijn aan twaalf van die van Israël.

HOOFDSTUK 13

1 En ziet, een man Gods kwam uit Juda, door het woord des HEEREN tot Beth-el; en Jerobeam stond bij het altaar, om te roken. 2 En hij riep tegen het altaar, door het woord des HEEREN, en zeide: Altaar, altaar, zo zegt de HEERE: Zie, een zoon zal aan het huis Davids geboren worden, wiens naam zal zijn Josia; die zal op u offeren de priesters der hoogten, die op u roken, en men zal mensenbeenderen op u verbranden. 3 En hij gaf ten zelfden dage een wonderteken, zeggende: Dit is dat wonderteken, waarvan de HEERE gesproken heeft; ziet, het altaar zal vaneen gescheurd, en de as, die daarop is, afgestort worden. 4 Het geschiedde nu, als de koning het woord van de man Gods hoorde, hetwelk hij tegen het altaar te Beth-el geroepen had, dat Jerobeam zijn hand van op het altaar uitstreckte, zeggende: Grijpt hem! Maar zijn hand, die hij tegen hem uitgestrekt had, verdorde, dat hij ze niet weder tot zich trekken kon. 5 En het altaar werd vaneen gescheurd, en de as van het altaar afgestort, naar dat wonderteken, dat de man Gods gegeven had, door het woord des HEEREN. 6 Toen antwoordde de koning, en zeide tot de man Gods: Aanbid toch het aangezicht des HEEREN, uws Gods, ernstelijk, en bid voor mij, dat mijn hand weder tot mij kome! Toen bad de man Gods het aangezicht des HEEREN ernstelijk; en de hand des konings kwam weder tot hem, en werd gelijk te voren.

7 En de koning sprak tot de man Gods: Kom met mij naar huis, en sterk u, en ik zal u een geschenk geven. 8 Maar de man Gods zeide tot de koning: Al gaaft gij mij de helft van uw huis, zo zou ik niet met u gaan, en ik zou in deze plaats geen brood eten, noch water drinken. 9 Want zo heeft mij de HEERE geboden door Zijn woord, zeggende: Gij zult geen brood eten, noch water drinken; en gij zult niet wederkeren door de weg, dien gij gegaan zijt. 10 En hij ging door een anderen weg, en keerde niet weder door de weg, door welken hij te Beth-el gekomen was.

11 Een oud profeet nu woonde te Beth-el; en zijn zoon kwam, en vertelde hem al het werk, dat de man Gods te dien dage in Beth-el gedaan had, met de woorden, die hij tot de koning gesproken had; deze vertelden zij ook hun vader. 12 En hun vader sprak tot hen: Wat weg is hij getogen? En zijn zonen hadden de weg gezien, welken de man Gods was getogen, die uit Juda gekomen was. 13 Toen zeide hij tot zijn zonen: Zadelst mij de ezel. En zij zadelden hem de ezel, en hij reed daarop. 14 En hij toog de man Gods na, en vond hem zittende onder een eik; en hij zeide tot hem: Zijt gij de man Gods, die uit Juda gekomen zijt? En hij zeide: Ik ben het. 15 Toen zeide hij tot hem: Kom met mij naar huis, en eet brood. 16 Doch hij zeide: Ik kan niet met u wederkeren, noch met u inkomen; ik zal ook geen brood eten, noch met u water drinken, in deze plaats. 17 Want een woord is tot mij geschied door het woord des HEEREN: Gij zult aldaar noch brood eten, noch water drinken; gij zult niet wederkeren, gaande door de weg, door denwelken gij gegaan zijt. 18 En hij zeide tot hem: Ik ben ook een profeet, gelijk gij, en een engel heeft tot mij gesproken door het woord des HEEREN, zeggende: Breng hem weder met u in uw huis, dat hij brood ete en water drinke. Doch hij loog hem. 19 En hij keerde met hem wederom, en at brood in zijn huis, en dronk water. 20 En het geschiedde, als zij aan de tafel zaten, dat het woord des HEEREN geschiedde tot de profeet, die hem had doen wederkeren; 21 En hij riep tot de man Gods, die uit Juda gekomen was, zeggende: Zo zegt de HEERE: Daarom dat gij de mond des HEEREN zijt wederspanning geweest, en niet gehouden hebt het gebod, dat u de HEERE, uw God, geboden had, 22 Maar zijt wedergekeerd, en hebt brood gegeten en water gedronken ter plaatse, waarvan Hij tot u gesproken had: Gij zult geen brood eten noch water drinken; zo zal uw dood lichaam in uw vaderen graf niet komen.

23 En het geschiedde, nadat hij brood gegeten, en nadat hij gedronken had, dat hij hem de ezel zadelde, te weten voor de profeet, dien hij had doen wederkeren. 24 Zo toog hij heen, en een leeuw vond hem op de weg, en doodde hem; en zijn dood lichaam lag geworpen op de weg, en de ezel stond daarbij; ook stond de leeuw bij het dode lichaam. 25 En ziet, er gingen lieden voorbij, en zagen het dode lichaam geworpen op de weg, en de leeuw, staande bij het dode lichaam; en zij kwamen en zeiden het in de stad, waarin de oude profeet woonde. 26 Als de profeet, die hem van de weg had doen wederkeren, dit hoorde, zo zeide hij: Het is de man Gods, die de mond des HEEREN wederspanning is geweest; daarom heeft de HEERE hem de leeuw overgegeven, die hem gebroken, en hem gedood heeft, naar het woord des HEEREN, dat Hij tot hem gesproken had. 27 Verder sprak hij tot zijn zonen, zeggende: Zadelst mij de ezel. En zij zadelden hem. 28 Toen toog hij heen, en vond zijn dood lichaam geworpen op de weg, en de ezel, en de leeuw, staande bij het dode lichaam; de leeuw had het dode lichaam niet gegeten, en de ezel niet gebroken. 29 Toen nam de profeet het dode lichaam van de man Gods op, en leide dat op de ezel, en voerde het wederom; zo kwam de oude profeet in de stad om rouw

te bedrijven en hem te begraven. 30 En hij leide zijn dood lichaam in zijn graf; en zij maakten over hem een weeklage: Ach, mijn broeder!

31 Het geschiedde nu, nadat hij hem begraven had, dat hij sprak tot zijn zonen, zeggende: Als ik zal gestorven zijn, zo begraaft mij in dat graf, waarin de man Gods begraven is, en legt mijn beenderen bij zijn beenderen. 32 Want de zaak zal gewisselijk geschieden, die hij door het woord des HEEREN uitgeroepen heeft tegen het altaar, dat te Beth-el is, en tegen al de huizen der hoogten, die in de steden van Samaria zijn. 33 Na deze geschiedenis keerde zich Jerobeam niet van zijn bozen weg; maar maakte wederom priesters der hoogten van de geringsten des volks; wie wilde, diens hand vulde hij, en werd een van de priesters der hoogten. 34 En hij werd in deze zaak het huis van Jerobeam tot zonde, om hetzelfde te doen afsnijden en te verdelen van de aardbodem.

Aan het einde van het vorige hoofdstuk verlieten wij Jerobeam, dienende aan zijn altaar te Bethel, en daar vinden wij hem aan het begin van dit, toen hij een getuigenis van God ontving tegen zijn afgoderij en afval. Dit werd hem gezonden door een profeet, een man Gods, die in Juda woonde, en die het voornaamste onderwerp is van de geschiedenis in dit hoofdstuk, waarin ons gezegd wordt:

I. Wat er voorviel tussen hem en de nieuwe koning.

1. De profeet dreigde Jerobeams altaar, vers 1, 2, en gaf hem een teken, vers 3, dat dadelijk plaats had, vers 5.

2. De koning dreigde de profeet, en werd zelf tot een tweede teken gemaakt door het verdorren van zijn hand, vers 4, en de herstelling er van na zijn onderwerping en des profeten voorbede, vers 6.

3. De profeet wijst de vriendelijkheid af, die hem hierop werd aangeboden, vers 7-10.

II. Wat er voorviel tussen hem en de oude profeet.

1. De oude profeet deed hem terugkomen door een leugen en onthaalde hem in zijn huis, vers 11 - 19.

2. Omdat hij dit onthaal in ongehoorzaamheid aan het Goddelijk bevel heeft aangenomen, wordt hij gedreigd met de dood, vers 20-22. En:

3. De bedreiging wordt volvoerd, want hij wordt gedood door een leeuw, vers 23, 24, en begraven te Bethel, vers 25 32.

4. Jerobeam wordt verhard in zijn afgoderij, vers 33, 34. "Heere Uw oordelen zijn een grote afgrond".

1 Koningen 13:1-10

I. Hier wordt een bode gezonden aan Jerobeam om hem Gods misnoegen te kennen te geven wegens zijn afgoderij, vers 1. Het leger van Juda, dat hem had willen verderven, mocht niet tegen hem optrekken, mocht het zwaard niet tegen hem trekken, Hoofdstuk 12:24, maar in plaats daarvan wordt een profeet uit Juda tot hem gezonden, om hem af te brengen van zijn boze weg, en hij wordt ter rechter tijd gezonden, toen hij zijn altaar nog slechts inwijdde eer zijn hart verhard was door de bedrieglijkheid van de zonde, want God heeft geen lust in de dood van de zondaren, maar wil dat zij zich bekeren en leven. Hoe kloekmoedig was die bode, die de koning durfde aanvallen in zijn hoogmoed, en de plechtigheid durfde onderbreken, waarop hij zo trots was! Zij, die op een boodschap Gods uitgaan, moeten het aangezicht des mensen niet vrezen, zij weten wie hen zal doorhelpen. Hoe vriendelijk was Hij, die hem zond om Jerobeam te waarschuwen voor de toorn van God, die geopenbaard is van de hemel over zijn goddeloosheid en ongerechtigheid!

II. De boodschap wordt in de naam van God overgebracht, niet gefluisterd maar met luider stem uitgeroepen, waardoor de moed van de profeten wordt aangeduid, en dat hij noch bevreesd was noch zich schaamde, om er voor uit te komen, alsmede zijn wens om gehoord te worden door allen die tegenwoordig waren, en die bij deze grote gelegenheid niet weinig

talrijk zijn geweest, in de hoop tevens dat zij zijn woorden ter harte zullen nemen. De boodschap is gericht, niet tegen Jerobeam, noch tegen het volk, maar tegen het altaar, waarvan de stenen eerder zullen horen dan zij, die verzot waren op hun afgoden en doof waren voor de roepstemmen Gods. Maar door zijn dreigen van het altaar, dreigt hij de stichter er van en hen, die daar aanbaden, aan wie het zo lief is als hun eigen ziel, en die er toe kunnen komen om te zeggen: "Indien Gods toorn het levenloze, schuldeloze altaar treft, hoe zullen wij dan ontvlieden?" Hetgeen voorzegt is betreffende het altaar, vers 2, is dat na verloop van tijd een vorst uit het huis van David, Josia genaamd, dit altaar zal verontreinigen door er de afgodische priesters zelf op te offeren en er de beenderen van doden op te verbranden. Jerobeam wete en zij er van verzekerd:

1. Dat het altaar, dat hij nu inwijdde ontwijd zal worden. De afgodische eredienst zal geen stand houden, maar het woord des Heeren zal bestaan tot in eeuwigheid.

2. Dat de priesters van de hoogten, die hij nu maakte, zelf tot offers aan de gerechtigheid Gods gemaakt zullen worden, en de eerste en enige offers op dit altaar zullen wezen, die Hem welbehagelijk zullen zijn. Indien de offeranden een verfoeisel zijn voor God, dan zal hier vanzelf uit volgen, dat de offeraars zelf onder Zijn toorn zullen vallen, en die toorn zal op hen blijven, daar hij op geen ander offer overgebracht kan worden.

3. Dat dit gedaan zal worden door een loot uit het huis van David. Dat geslacht, door hem en zijn koninkrijk veracht en trouweloos verlaten, zal zoveel macht herkrijgen, dat het dit altaar, hetwelk hij dacht te bevestigen zal afbreken, zodat recht en waarheid eindelijk de overhand zullen hebben, beide in burgerlijke en heilige zaken, in weerwil van de triomf van heden van hen, die er naar staan om de vreze, beide van God en van de koning, te veranderen. Het duurde ongeveer driehonderd zes en vijftig jaren eer deze voorzegging vervuld werd, en toch werd er van gesproken als van, iets dat zeker en nabij was, want duizend jaren zijn voor God als een dag. Niets is meer toevallig en willekeurig als het geven van namen aan de mensen, toch wordt Josia hier genoemd meer dan driehonderd jaren eer hij was geboren. Niets toekomstigs is verborgen voor God. Er zijn "namen in het boek" van de Goddelijke alwetendheid, Filipp. 3:4, namen, 'opgeschreven in de hemel." III. Er wordt een teken gegeven ter bevestiging van de waarheid van deze voorzegging: het altaar zal door een onzichtbare macht in stukken gescheurd en de as van het offer verstrooid worden, vers 3, hetgeen onmiddellijk geschiedde vers 5.

Dit was:

(1). Een bewijs, dat de profeet door God was gezonden, "die het woord bevestigde door tekenen die daarop volgden," Markus 16:20.

(2). Een aanduiding van Gods misnoegen tegen deze afgodische offeranden. Hoe kon de gave welbehagelijk zijn, als het altaar, dat haar behoorde te heiligen, een verfoeisel is?

(3). Het was een verwijt aan het volk, wier harten harder waren dan deze stenen en niet scheurden onder het woord des Heeren.

(4). Het was een proef van hetgeen er aan gedaan zal worden bij de vervulling van deze profetie door Josia, thans was het gescheurd ten teken, dat het alsdan neergeworpen en verdorven zal worden.

IV. Jerobeams hand verdorde, die hij uitgestrekt had om de man Gods te grijpen, of te slaan. In plaats van te sidderen bij het horen van deze boodschap, zoals hij wel had mogen sidderen, viel hij aan op hem, die haar bracht, in trotsering van de toorn, waarvoor hij gewaarschuwd werd, en in minachting van de genade, die hem de waarschuwing zond. Bestraf de zondaar en hij zal u haten, en u kwaad doen, zo hij kan, maar toch moeten Gods profeten zich eerder aan

gevaar blootstellen dan ontrouw zijn aan hun opdracht, Hij, die hen gebruikt in Zijn dienst, zal hen beschermen en de toorn des mensen opbinden, zoals hier de toorn van Jerobeam door zijn hand te doen verdorren, zodat hij noch de profeet kon schaden of kwetsen, noch zichzelf kon helpen. Toen zijn hand uitgestrekt was, om reukwerk te branden voor zijn kalf, werd zij niet verdord, maar toen zij uitgestrekt was tegen de profeet, zal hij het gebruik er niet van hebben, voor hij zich verootmoedigd heeft. Van al de goddeloosheid van de goddelozen is er niets, dat God zo tergt en tot toorn verwekt, dan hun boosaardige aanslagen tegen Zijn profeten, van wie Hij gezegd heeft: "Doet hun geen kwaad". Gelijk dit een straf was voor Jerobeam, beantwoordende aan zijn zonde, zo was het de verlossing van de profeet. God heeft velerlei middelen om de vijanden van Zijn kerk de macht te benemen, om hun boze raadslagen te volvoeren. Jerobeams onmacht om zijn hand weer tot zich te trekken, maakte hem tot een schouwspel voor allen, die hem omringden, opdat zij zouden zien en vrezen. Indien God in Zijn gerechtigheid het hart van de zondaren verhardt, zodat zij de hand, die zij hebben uitgestrekt om te zondigen, niet weer tot zich kunnen trekken in berouw, dan is dit een geestelijk oordeel, voorgesteld door dit oordeel, en veel meer ontzettend.

V. De hand, die plotseling verdord was werd plotseling genezen, nadat hij zich onderworpen had, vers 6. Het woord van God, dat zijn geweten had moeten treffen, heeft hem niet verootmoedigd, maar wat zijn gebeente en zijn vlees trof, brengt zijn trots hart naar beneden. Nu zag hij uit om hulp:

1. Niet naar zijn kalveren, maar alleen naar God, naar Zijn gunst en Zijn macht. Hij heeft doorwond, en geen hand dan de Zijne kan genezen.

2. Niet door zijn eigen offer en reukwerk, maar door het gebed van de profeet, die hij zoëven had bedreigd en zoeken te verderven. De tijd kan komen, wanneer zij, die de prediking haten, blijde zouden zijn met de gebeden van getrouwe leraren. "Aanbidt toch het aangezicht des Heeren, uws Gods, ernstig", zegt Jerobeam, "gij hebt invloed bij Hem, wend die aan ten mijnen behoefte". Doch merk op: hij vraagt hem niet te bidden dat zijn zonde vergeven zal worden en zijn hart veranderd, maar alleen dat zijn hand weer tot hem zal komen. Zo wilde Farao, dat Mozes zou bidden, dat God "slechts deze dood van hem zou wegnemen," niet deze zonde. Zoals het een man Gods betaamde heeft de profeet kwaad met goed vergolden, hij verwijt Jerobeam zijn machteloze boosaardigheid niet, triomfeert ook niet in zijn onderwerping, maar spreekt terstond voor hem tot God. Alleen diegenen hebben recht op de zegen, die Christus uitgesproken heeft over de vervolgd, die van Hem leren te bidden voor hun vervolgers, Mattheüs 5:10, 44.

Toen de profeet aldus God eerde door vergevingsgezindheid te tonen, heeft God nog deze eer op hem gelegd, dat Hij op zijn woord, zijn voorbede, het oordeel herriep, en door opnieuw een wonder de verdorde hand genas, opdat Jerobeam door de goedheid Gods tot bekering mocht geleid worden, en zo hij, niet verbroken was door het oordeel, vertederd zou worden door de goedertierenheid. Door beide schijnt hij voor het ogenblik getroffen te zijn, maar de indruk verflauwde.

VI. Des profeten weigering van Jerobeams vriendelijke uitnodiging, waarin wij moeten opmerken:

1. Dat God aan Zijn bode had verboden in Bethel te eten of te drinken, vers 9, om Zijn verfoeiing te tonen van hun afgrijpselijke afgoderij en afval van God, en ons te leren geen gemeenschap te hebben met de werken van de duisternis, opdat wij er niet door besmet worden of er aanmoediging aan geven. Hij moest door de weg, die hij gegaan was, niet wederkeren, maar zijn boodschap als het ware "in transitu - in het voorbijgaan" overleveren. Hij moet niet expres, niet opzettelijk gezonden schijnen (zij waren zo'n gunst niet waardig)

maar alsof hij slechts, op weg zijnde, even aankwam, daar evenals in Paulus, zijn geest in hem ontstoken was, toen hij hun stad doorging en hun heiligdommen aanschouwde. God wilde door dit gebod Zijn profeet op de proef stellen zoals Hij Ezechiël op de proef gesteld heeft, of hij ook "weerspanning was gelijk dat weerspanning huis," Ezechiël 2:8.

2. Dat Jerobeam zo getroffen was door de genezing van zijn hand, dat hij, hoewel wij niet lezen van zijn dankzegging aan God voor die zegen, of dat hij een offer gezonden heeft naar het altaar te Jeruzalem in dankerkentenis er voor, toch zijn dankbaarheid aan de profeet heeft willen tonen, en hem wilde betalen voor zijn gebed, vers 7. Gunsten, die het lichaam ten goede komen, zullen mensen, die geen genade hebben, nog dankbaar doen schijnen jegens goede leraren.

3. Dat de profeet, hoewel hij hongerig en vermoeid en misschien arm was, in gehoorzaamheid aan het gebod van God beide het onthaal en de beloning heeft afgewezen, die hem aangeboden waren. Hij zou hebben kunnen denken dat hij, zo hij het onthaal aannam, nog verder gelegenheid zou kunnen hebben om met de koning te spreken, en bij hem aan te dringen op bekering, nu hij overtuigd was geworden van zijn zending door God, maar hij wil niet wijzer zijn dan God, maar als een getrouwe nauwlettende bode spoedt hij zich naar huis, nu zijn boodschap volbracht is. Diegenen hebben de les van de zelfverloochening niet goed geleerd, die zich niet van een verboden maaltijd kunnen onthouden. Koningen 13:11-22 De man Gods had eerlijk en kloekmoedig de uitnodiging van de koning geweigerd, ofschoon hij hem een beloning had toegezegd, maar door een oude profeet liet hij zich overreden om met hem terug te gaan naar Bethel en er een middagmaal te gebruiken in weerwil van het gebod, dat hem gegeven was. Wij zien hier hoe duur dit middagmaal hem te staan is gekomen.

Let met verbazing op:

I. De slechtheid van de oude profeet. Ik kan niet anders dan hem een valse profeet en een slecht man noemen, daar het veel gemakkelijker is te geloven dat aan iemand van zo'n slecht karakter een bevestiging zou ontworpen worden van hetgeen de man Gods gezegd heeft, zoals wij bevinden in vers 32, dan dat een waar profeet en een goed man zo'n opzettelijke leugen zou spreken, en haar zou toeschrijven aan God. Een goede boom zou nooit zulke verdorven vruchten voortbrengen. Misschien was hij onder de zonen van de profeten opgevoed in een van Samuëls scholen niet ver van daar, vanwaar hij de naam behield van een profeet, maar wereldsgezind en onheilig geworden zijnde, was de geest van de profetie van hem geweken. Indien hij een goede profeet ware geweest, hij zou Jerobeams afgoderij hebben bestraft en zijn zonen niet hebben toegelaten om aan zijn altaren te komen, zoals hij gedaan scheen te hebben.

1. Of hij nu een goede bedoeling had met de man Gods terug te halen is niet zeker. Men kan hopen dat hij het deed uit medelijden met hem, denkende dat hij behoefte had aan spijs en drank, en uit begeerte om beter met hem bekend te worden en meer ten volle te weten te komen wat zijn boodschap was dan hij uit het bericht van zijn zonen begrijpen kon. Daar zijn zonen hem echter alles wat voorgevallen was hadden meegedeeld en in het bijzonder dat het de profeet verboden was daar te eten of te drinken, dat hij openlijk aan Jerobeam gezegd had, wordt verondersteld dat hij het met een slechte bedoeling gedaan heeft, om hem in een strik te lokken, want valse profeten zijn altijd de ergste vijanden geweest van ware profeten, het gewoonlijk er op toeleggende hen te verderven, maar soms, zoals hier, om hen te verleiden en hen van hun plicht af te brengen. Aldus hebben zij "de nazireeërs wijn te drinken gegeven," Amos 2:12, ten einde te kunnen juichen in hun val.

2. Maar het is zeker dat hij een zeer slechte methode volgde om hem terug te brengen. Toen de man Gods hem zei: "Ik mag niet, en daarom wil ik niet met u terugkeren om brood te eten" (zijn besluit overeenkomende met het gebod Gods, vers 16, 17), heeft hij goddeloos voorgewend dat hij een bevel van de hemel had ontvangen om hem terug te halen. Hij deed zich aan hem voor in zijn vroegere hoedanigheid van profeet: ik ben ook een profeet gelijk jij. Hij gaf voor een gezicht te hebben gehad van een engel, die met deze boodschap tot hem gezonden was, maar het was alles gelogen, het was de spot drijven met profetie, en in de hoogste mate profaan. Als er van deze oude profeet gesproken wordt in 2 Koningen 23:18, dan wordt hij genoemd: "de profeet, die uit Samaria gekomen was", terwijl er toch niet dan lang daarna zodanige plaats was, Hoofdstuk 16:24, daarom houd ik het er voor dat hij daar aldus genoemd wordt, ofschoon hij van Bethel was, omdat hij was gelijk die welke naderhand "de profeten van Samaria waren, en die Gods Israël verleidden," Jeremia 23:13.

II. De zwakheid van de goede profeet in zich aldus te laten bedriegen. Hij keerde met hem weer, vers 19. Hij, die vastheid genoeg had om de uitnodiging van de koning te weigeren, die hem een beloning toezegde, kon het indringen niet weerstaan van iemand, die voorgaf een profeet te zijn. Godvruchtige mensen zijn meer in gevaar om van hun plicht afgetrokken te worden door een schoonschijnend voorgeven van Godsvrucht en heiligheid, dan door uitwendige verleidingsmiddelen, daarom is het nodig, dat wij ons hoeden voor valse profeten, en niet iedere geest geloven.

III. De handelingen van de Goddelijke gerechtigheid hierop, en hier kunnen wij ons er wèl over verwonderen dat de goddeloze profeet, die de leugen sprak en het kwaad gedaan heeft, ongestraft bleef, terwijl de heilige man Gods, die door hem tot die zonde gebracht werd, er streng en plotseling voor gestraft werd. Hoe zullen wij dit verstaan? Gods oordelen zijn ondoorgrondelijk, Zijner is de dwalende en die doet dwalen, en Hij antwoordt niet van al zijn daden. Voorzeker moet er een toekomend oordeel zijn, wanneer deze dingen weer tevoorschijn gebracht zullen worden, en zij, die in deze wereld het meest gezondigd en het minst geleden hebben, ontvangen zullen naar hun werken.

1. De boodschap, die de man Gods wordt overgeleverd, was vreemd: zijn misdaad wordt genoemd, vers 21, 22, het was, in één woord, ongehoorzaamheid aan een uitdrukkelijk gebod, er wordt vonnis over hem geveld: uw dood lichaam zal in het graf van uw vaderen niet komen, dat is: "Gij zult uw eigen huis niet meer bereiken, maar zult spoedig een lijk zien, en uw dood lichaam zal niet in het graf van uw vaderen komen, om er begraven te worden."

2. Maar nog vreemder was het dat de oude profeet zelf die boodschap moest brengen, daarvan kunnen wij geen andere reden aanduiden dan deze: dat God het aldus gewild heeft zoals Hij tot Bileam gesproken heeft door zijn ezel, en aan Saul zijn oordeel heeft doen aankondigen door de duivel in de gedaante van Samuël. Wij kunnen denken dat God hiermede bedoelde:

a. De liegende profeet op te schrikken, en hem zijn zonde bekend te maken. De boodschap moest hem te dieper treffen, nu hij zelf haar moest brengen, en zijn hart was zo sterk onder de indruk er van, dat hij riep, schreeuwde, als iemand, die in doodsbenuwdheid is, vers 21. Hij had reden te denken: indien hij moet sterven voor zijn ongehoorzaamheid, die door verrassing had gezondigd, hoeveel zwaarder straf zal hij waardig geacht worden, die een engel Gods had belasterd en een man Gods door opzettelijk bedrog had misleid. Indien dit aan het groene hout geschiedde, wat zal aan het dorre geschieden? Misschien heeft het een goede uitwerking op hem gehad. Zij, die Gods toorn prediken aan anderen, hebben wel zeer harde harten zo zij zelf niet vrezen.

b. Om de profeet, die bedrogen was, nog dieper te vernederen, en te tonen wat diegenen moeten verwachten, die luisteren naar de grote bedrieger. Zij, die aan hem als verleider toegeven, zullen door hem verschrikt worden. Hen die hij nu vleit, zal hij dan aanvallen, en die hij tot zonde verlokt, zal hij dan tot wanhoop zoeken te brengen. Koningen 13:23-34 I. Hier is de dood van de bedrogen, ongehoorzame profeet. Alsof de oude profeet, die hem misleid had, hem het kwaad, dat hij hem gedaan had, enigszins wilde vergoeden, of het bedreigde kwaad van hem wilde afwenden voorzag hij hem van een ezel om naar huis te rijden, maar op weg heeft een leeuw hem aangevallen en gedood, vers 23, 24. Hij keerde slechts terug om enige verversingen te gebruiken toen hij honger had, en zie, daar moet hij voor sterven, zie 1 Samuël 14, 43.

Maar wij moeten bedenken:

1. Dat zijn zonde groot was, en het kan hem volstrekt niet rechtvaardigen dat hij ertoe gebracht was door een leugen, hij kon niet zo zeker zijn van het tegenbevel, gezonden door een ander, als hij van het bevel was, dat aan hemzelf gegeven werd. Hij had ook generlei grond om te denken dat het bevel herroepen zou worden, als de reden er voor in volle kracht bleef, welke was: zijn verfoeiing te betuigen van de goddeloosheid van deze plaats. Hij had grote reden om de eerlijkheid te betwijfelen van die oude profeet, die zelf geen getuigenis aflegde tegen de afgoderij, en God heeft het ook niet gepast geoordeeld om van hem gebruik te maken als een getuige tegen de afgoderij van de stad van zijn inwoning. Hij had ook tijd moeten nemen om God te bidden om leiding, en niet zo spoedig er in moeten bewilligen om weer te keren. Dacht hij dat het huis van deze oude profeet veiliger was dan een ander huis in Bethel om er brood in te eten, als God hem verboden had om ergens in die plaats te eten? Dat stond gelijk met wijzer te willen zijn dan God. Dacht hij er zich mee te verontschuldigen, dat hij honger had? Heeft hij dan nooit gelezen, dat de mens niet alleen van het brood leeft?

2. Dat zijn dood was ter heerlijkheid Gods, want hieruit bleek: dat niets tergender voor Hem is dan ongehoorzaamheid aan een uitdrukkelijk gebod, al is het ook in een kleine zaak, hetgeen Zijn handelwijze met onze eerste ouders wegens hun eten van verboden vruchten des te meer verklaarbaar maakt.

3. Dat God misnoegd is over de zonden van Zijn eigen volk, en dat niemand beschermd zal worden in zijn ongehoorzaamheid door de heiligheid van zijn belijdenis, de waardigheid van zijn ambt, zijn nabijheid tot God of enigerlei goede dienst, die hij voor Hem gedaan heeft. Misschien heeft God in de weg van een rechtvaardig oordeel hiermede bedoeld Jerobeams hart te verharderen, daar hij niet bekeerd werd door het verdorren van zijn hand, want hij zal er allicht een slecht gebruik van maken, en zeggen dat de profeet zijn verdiende loon had voor zijn zich bemoeien met zijn altaar, en beter gedaan had met maar thuis te blijven, ja meer, hij zal zeggen dat God hem gestraft heeft voor zijn onbeschaamdheid, en dat de leeuw gedaan heeft wat zijn verdorde hand niet had mogen doen. Maar hiermede heeft Hij ook allen, die Hij in Zijn dienst gebruikt, willen waarschuwen om de orders, die zij van Hem ontvangen, strikt en nauwkeurig te volbrengen.

II. De wonderbaarlijke bewaring van zijn dood lichaam, hetgeen een teken was dat God in de toorn des ontfermens gedachtig was, de leeuw, die hem zachtens gewurgd of verscheurd had, heeft zijn dood lichaam niet verslonden, ja niet eens de ezel verscheurd, vers 24, 25, 28. En wat meer was, hij viel ook niet aan op de voorbijgangers, die het zagen, noch op de oude profeet (die reden genoeg had om het te vrezen) toen hij kwam om het dode lichaam weg te nemen. De opdracht aan de leeuw was: de profeet te doden, tot hiertoe moest hij gaan, maar

niet verder. Aldus heeft God getoond dat Hij wel toornig op hem is geweest, maar dat Zijn toorn was afgewend, en dat de straf niet verder ging dan tot de dood.

III. De zorg, die de oude profeet droeg voor de begrafenis. Toen hij van het ongewone voorval hoorde, begreep hij dat het de man Gods was, die ongehoorzaam was geweest aan Zijn meester (en wiens schuld was dat?), daarom heeft de Heere hem de leeuw overgegeven, vers 26. Het zou hem wel betaamd hebben te vragen, waarom de leeuw niet tegen hem gezonden was, tegen hem en zijn huis veeleer, dan tegen de Godvruchtige man, die hij bedrogen had. Hij nam het dode lichaam op, vers 29. Indien er enige waarheid was in de volkswaan, dan is voorzeker het dode lichaam opnieuw beginnen te bloeden toen hij het aanraakte, want hij was in waarheid zijn moordenaar en het was slechts een armzalige voldoening voor het hem aangedane onrecht, om het dode lichaam te begraven. Misschien was hij, toen hij hem door zijn bedrog ten verderve bracht, van plan om hem uit te lachen, maar nu is zijn geweten in zover ontwaakt, dat hij om hem weent en zoals Joab bij Abners begrafenis, gedwongen is een rouwdragende te zijn over hem, wiens dood hij had veroorzaakt, zij zeiden: Ach mijn broeder! Het geval was inderdaad zeer treurig dat zo'n goede man, een zo getrouw profeet, die zo kloekmoedig optrad in de zaak Gods, om een enkele overtreding moest sterven als een misdadiger, terwijl een oude, liegende profeet leeft in gerustheid en een afgodisch vorst leeft in pracht en macht. *O God! Uw weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren.* Wij kunnen de mensen niet beoordelen naar hun lijden, en de zonden niet naar de tegenwoordige straf, van sommigen wordt het vlees verdorven, vernietigd, opdat de geest, de ziel, behouden worde, terwijl van anderen het vlees gekoesterd wordt, opdat de ziel rijp worde voor de hel.

IV. De last, die de oude profeet gaf aan zijn zonen voor zijn eigen begrafenis, zij moesten hem begraven in hetzelfde graf, waarin de man Gods begraven was, vers 31. "Legt mijn beenderen bij zijn beenderen, zo dicht er bij als maar mogelijk is, opdat mijn stof zich vermengde met het zijne". Hoewel hij een liegende profeet was, begeerde hij toch de dood te sterven van een waar profeet. "Raap mijn ziel niet weg met de zondaren van Bethel, maar vergader haar met de man Gods". De reden, die hij geeft, is dat het woord des Heeren, dat hij uitgeroepen heeft tegen het altaar, dat te Bethel is, dat er mensenbeenderen op verbrand zullen worden, gewis geschieden zal, vers 32. Aldus:

1. Bevestigt hij de voorzegging, opdat uit de mond van twee getuigen (en een van hen een zodanige als door de apostel Paulus wordt aangehaald, Titus 1:12 :Een uit hen zijnde hun eigen profeet) het woord bestaan zal, ten einde, zo mogelijk, Jerobeam te overtuigen en tot bekering te brengen.

2. Hij doet de gestorven profeet eer aan als een man, wiens woord niet ter aarde zei vallen, hoewel hijzelf ter aarde gevallen is. Evangeliedienaren sterven, sterven misschien een vroege dood, maar het woord des Heeren blijft tot in eeuwigheid, en sterft niet met hen.

3. Hij gaat te rade met zijn eigen belang, er was voorzegd dat mensenbeenderen op Jerobeams altaar verbrand zullen worden. "Legt de mijne", zegt hij, "dicht bij de zijne, dan zullen zij niet verontrust worden", en dienovereenkomstig is het ook werkelijk hun beveiliging geweest, zoals wij zien in 2 Koningen 23:18. Slapend en wakend, levend en stervend, is het veilig om in goed gezelschap te zijn. Er wordt hier geen melding gemaakt van de inscriptie op het graf van de profeten, maar in 2 Koningen 23:17, vraagt Josia: "Wat is dat voor een grafteken?" En hem wordt gezegd: "Het is het graf van de man Gods, die uit Juda kwam, en deze dingen, die gij tegen dit altaar van Bethel gedaan hebt, uitgeroepen heeft." Zodat het grafschrift op het

graf van de profeten de gedachtenis aan zijn profetie heeft bewaard en een blijvend getuigenis was tegen de afgoderijen van Bethel, dat niet zo merkwaardig zou geweest zijn, indien hij elders gestorven en begraven was. De steden Israëls worden hier steden van Samaria genoemd, hoewel die naam toen nog niet bekend was, want, hoewel de oude profeet sprak, de gewilde geschiedschrijver schreef in de taal van zijn eigen tijd.

V. Jerobeams hardnekkig blijven bij zijn afgoderij, vers 33. Hij keerde zich niet van zijn boze weg. Er werd een hand gevonden, die het altaar durfde herstellen, dat God gescheurd had, en toen heeft Jerobeam er offers op geofferd, en zoveel stoutmoediger, omdat de profeet, die hem tevoren gestoord had, in zijn graf was, Openbaring 11:10, en omdat het nog lang zou duren eer de profetie vervuld zal worden. Verschillende methodes zijn gevolgd om hem van de slechte weg terug te brengen maar bedreigingen noch tekenen, oordelen noch genadebetoningen vermochten iets op hem, zo vreemd en onbegrijpelijk was hij aan zijn kalveren gehecht. Hij bekeerde zich niet, hij bracht geen verandering in zijn leven, noch in zijn priesterschap, al wie wilde vulde hij de hand en maakte hem tot priester, al was hij ook nog zo ongeletterd, of nog zo onzedelijk en van welke stam hij ook was, en dit werd zonde, vers 34 dat is: eerst tot een strik, en daarna tot verderf voor het huis van Jerobeam, om het te doen afsnijden en verdelgen van de aardbodem. De afneming, onrust en verwoesting van geslachten zijn de vruchten van de zonde. Hij vleide zich, dat door de kalveren de kroon in zijn geslacht verzekerd zou blijven, maar het bleek dat zij haar aan zijn geslacht deden verliezen, en het geslacht zelf te gronde deden gaan. Diegenen plegen verraad aan zichzelf, die zich in stand zoeken te houden door zonde.

HOOFDSTUK 14

1 Te dierzelfder tijd was Abia, de zoon van Jerobeam, krank. 2 En Jerobeam zeide tot zijn huisvrouw: Maak u nu op, en verstel u, dat men niet merkte, dat gij Jerobeams huisvrouw zijt, en ga heen naar Silo, zie, daar is de profeet Ahia, die van mij gesproken heeft, dat ik koning zou zijn over dit volk. 3 En neem in uw hand tien broden, en koeken, en een kruik honig, en ga tot hem; hij zal u te kennen geven, wat dezen jongen geschieden zal. 4 En Jerobeams huisvrouw deed alzo, en maakte zich op, en ging naar Silo, en kwam in het huis van Ahia. Ahia nu kon niet zien, want zijn ogen stonden stijf vanwege zijn ouderdom. 5 Maar de HEERE zeide tot Ahia: Zie, Jerobeams huisvrouw komt, om een zaak van u te vragen, aangaande haar zoon, want hij is krank; zo en zo zult gij tot haar spreken, en het zal zijn, als zij inkomt, dat zij zich vreemd aanstellen zal.

6 En het geschiedde, als Ahia het geruis harer voeten hoorde, toen zij ter deure inkwam, dat hij zeide: Kom in, gij huisvrouw van Jerobeam! Waarom stelt gij u dus vreemd aan? Want ik ben tot u gezonden met een harde boodschap. 7 Ga heen, zeg Jerobeam: Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Daarom, dat Ik u verheven heb uit het midden des volks, en u tot een voorganger over Mijn volk Israël gesteld heb; 8 En het koninkrijk van het huis van David gescheurd, en dat u gegeven heb, en gij niet geweest zijt, gelijk Mijn knecht David, die Mijn geboden hield, en die Mij met zijn ganse hart navolgde, om te doen alleen wat recht is in Mijn ogen; 9 Maar kwaad gedaan hebt, doende des meer dan allen, die voor u geweest zijn, en henengegaan zijt, en hebt u andere goden en gegotene beelden gemaakt, om Mij tot toorn te verwekken, en hebt Mij achter uw rug geworpen; 10 Daarom, zie, Ik zal kwaad over het huis van Jerobeam brengen, en van Jerobeam uitroeien wat mannelijk is, de beslotene en verlatene in Israël; en Ik zal de nakomelingen van het huis van Jerobeam wegdoen, gelijk de drek weggedaan wordt, totdat het ganselijk vergaan zij. 11 Die van Jerobeam in de stad sterft, zullen de honden eten; en die in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten; want de HEERE heeft het gesproken. 12 Gij dan maak u op, ga naar uw huis; als uw voeten in de stad zullen gekomen zijn, zo zal het kind sterven. 13 En gans Israël zal hem beklagen, en hem begraven; want deze alleen van Jerobeam zal in het graf komen, omdat in hem wat goeds voor de HEERE, de God Israëls, in het huis van Jerobeam gevonden is. 14 Doch de HEERE zal Zich een koning verwekken over Israël, die het huis van Jerobeam ten zelfden dage uitroeien zal; maar wat zal het ook nu zijn? 15 De HEERE zal ook Israël slaan, gelijk een riet in het water omgedreven wordt, en zal Israël uitrukken uit dit goede land, dat Hij hun vaderen gegeven heeft, en zal hen verstrooien op gene zijde der rivier; daarom dat zij hun bossen gemaakt hebben, de HEERE tot toorn verwekkende. 16 En Hij zal Israël overgeven, om Jerobeams zonden wil, die gezondigd heeft, en die Israël heeft doen zondigen.

17 Toen maakte zich Jerobeams vrouw op, en ging heen, en kwam te Thirza; Is zij nu op de dorpel van het huis kwam, zo stierf de jongeling. 18 En zij begroeven hem, en gans Israël beklagde hem; naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door de dienst van Zijn knecht Ahia, de profeet. 19 Het overige nu der geschiedenissen van Jerobeam, hoe hij gekrijgd, en hoe hij geregeerd heeft, ziet, die zijn geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël. 20 De dagen nu, die Jerobeam heeft geregeerd, zijn twee en twintig jaren; en hij ontsliep met zijn vaderen, en Nadab, zijn zoon, regeerde in zijn plaats. 21 Rehabeam nu, de zoon van Salomo, regeerde in Juda; een en veertig jaren was Rehabeam oud, als hij koning werd, en regeerde zeventien jaren te Jeruzalem, in de stad, die de HEERE verkoren had uit al de stammen van Israël, om Zijn Naam daar te zetten; en de naam zijner moeder was Naama, de Ammonietische. 22 En Juda deed, wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en zij verwekten Hem tot ijver, meer dan al hun vaderen gedaan hadden, met hun zonden, die zij zondigden. 23 Want ook zij bouwden zich hoogten, en opgerichte beelden, en bossen, op allen hohen heuvel, en onder allen groenen boom. 24 Er waren ook schandjongens in het land; zij deden naar al de gruwelen der heidenen, die de HEERE van het aangezicht der kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had.

25 Het geschiedde nu in het vijfde jaar van de koning Rehabeam, dat Sisak, de koning van Egypte, optoog tegen Jeruzalem. 26 En hij nam de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van het huis des konings weg, ja, hij nam alles weg; hij nam ook al de gouden schilden weg, die Salomo gemaakt had. 27 En de koning Rehabeam maakte, in plaats van die, koperen schilden; en hij beval die onder de hand van de oversten der trawanten, die de deur van het huis des konings bewaarden. 28 En het geschiedde, zo wanneer de koning in het huis des HEEREN ging, dat de trawanten dezelve droegen, en die wederbrachten in der trawanten wachtkamer. 29 Het overige nu der geschiedenissen van Rehabeam, en al wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der

koningen van Juda? 30 En er was krijg tussen Rehabeam en tussen Jerobeam, al hun dagen. 31 En Rehabeam ontsiep met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; en de naam zijner moeder was Naama, de Ammonietische; en zijn zoon Abiam regeerde in zijn plaats.

Het koninkrijk verdeeld zijnde in dat van Juda en van Israël, zullen wij voortaan in deze boeken van de koningen hun afzonderlijke geschiedenis nagaan, de opvolging van hun koningen en de zaken van hun rijk zullen afzonderlijk worden meegedeeld. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De profetie van het huis van Jerobeam, vers 7-10. De ziekte van zijn kind was er de aanleiding toe, vers 1-6, en de dood van het kind de voorproef er van, vers 17,18, met het einde van zijn regering, vers 19, 20.

II. De geschiedenis van het verval en de vermindering van Rehabeams huis en koninkrijk, vers 21- 28, en het einde van zijn regering, vers 29-31. In die beide kunnen wij de boze gevolgen zien van de zonde en de rampen, die zij over koninkrijken en geslachten brengt.

1 Koningen 14:1-6

Hoe Jerobeam volhardde in zijn minachting van God en Godsdienst lezen wij aan het einde van het vorige hoofdstuk, hier wordt ons gezegd hoe God gehandeld heeft in Zijn twist met hem, want als God oordeelt zal Hij overwinnen, en de zondaren zullen zich of voor Hem buigen of breken.

I. Zijn kind werd ziek, vers 1. Waarschijnlijk was hij zijn oudste zoon en de vermoedelijke erfgenaam van de kroon, want toen hij stierf, heeft geheel het koninkrijk rouw over hem gedragen, vers 13. Noch zijn waardigheid van prins, noch zijn leeftijd als jonge prins, noch zijn invloed in de hemel als Godvruchtige prins, kon hem vrijwaren van ziekte, gevaarlijke ziekte. Laat niemand zeker zijn dat zijn gezondheid zal voortduren, maar laat ons haar, zolang zij duurt, gebruiken tot de beste doeleinden. Heere, zie, die Gij liefhebt is ziek Uw gunstgenoot, hij, die Israël liefheeft, hun lieveling, is ziek. Op dezelfde tijd, toen Jerobeam het priesterschap onteerde en ontheiligde, Hoofdstuk 13:33, werd zijn kind ziek. Als er ziekte komt in ons gezin, dan moeten wij onderzoeken en nagaan, of zij niet gezonder is om ons te wijzen op een bijzondere zonde, die wij in ons huis herbergen, om er ons van af te brengen.

II. Hij zond zijn huisvrouw vermomd tot Ahia, de profeet, om hem te vragen wat de jongen geschieden zal, vers 2, 3. De ziekte van het kind trof hem in een teer punt, het verdorren van deze spruit van het gezin zal misschien een even pijnlijke beproeving voor hem zijn als het verdorren van zijn hand, Hoofdstuk 13:4, zodanig is de kracht van de natuurlijke liefde, onze kinderen maken een deel uit van onszelf.

1. Nu is Jerobeams grote begeerte onder deze beproeving te weten wat deze jongen geschieden zal, of hij in het leven zal blijven of sterven zal.

a. Het zou verstandiger geweest zijn, als hij had begeerd te weten welke middelen zij moesten aanwenden tot herstel van het kind, wat zij hem moesten geven, of wat zij hem moesten doen, maar uit dit voorbeeld en dat van Ahazia, 2 Koningen 1:2, en van Benhadad, 2 Koningen 8:8, schijnt het, dat zij zulke dwaze denkbeelden koesterden van het noodlot, dat zij er het gebruik van de gewone middelen om veronachtzaamden, want als zij er zeker van waren dat de zieke in het leven zal blijven, dan dachten zij dat middelen onnodig waren, niet bedenkende dat van onze de plicht is en de uitkomst aan God moet overgelaten worden, en dat Hij, die het doel verordeneerd heeft, ook de middelen heeft verordeneerd. Waarom moet men van een profeet te weten willen komen, hetgeen binnen weinig tijds wel blijken zal?

b. Het zou Godvruchtiger geweest zijn als hij begeerd had te weten waarom God met hem streed, om het gebed van de profeten had verzocht en zijn afgoden van zich weggeworpen had, dan zou het kind hem misschien teruggegeven zijn, zoals hem het gebruik van zijn hand teruggegeven was. Maar de meeste mensen willen liever dat men hun de toekomst voorzegt, dan dat men hen op hun gebreken en op hun plicht wijst.

2. Om te weten wat het lot van het kind zal zijn, zond hij naar Ahia, de profeet, die onbekend en veronachtzaamd te Silo woonde blind was van ouderdom, maar gezegend was met de gezichten van de Almachtige, die geen lichamelijke ogen nodig hebben, maar veeleer begunstigd zijn door het gebrek er aan, daar de ogen van de geest dan aandachtiger zijn en minder afgeleid worden. Jerobeam heeft niet tot hem gezonden om zijn raad in te winnen omtrent het oprichten van zijn kalveren, of de wijding van zijn priesters, maar in zijn nood begeeft hij zich tot hem, als de goden, die hij diende, hem geen hulp of verlichting konden geven. Heere, in benauwdheid hebben zij U bezocht, die U tevoren veronachtzaamd hebben. Sommigen werden door ziekte herinnerd aan hun vergeten leraren en biddende vrienden, hij zendt tot Ahia, omdat hij van hem gesproken heeft, dat hij koning zou zijn, vers 2. Eenmaal is hij de bode van goede tijdingen voor hem geweest, gewis, hij zal dit weer zijn. Zij, die zich door de zonde ongeschikt maken voor vertroosting, en toch verwachten dat hun leraren, omdat zij Godvruchtige mannen zijn, van vrede en vertroosting tot hen zullen spreken, doen beide aan zichzelf en aan hun leraren groot onrecht.

3. Hij zond zijn huisvrouw, om de profeet te vragen, omdat zij het best de vraag kon doen zonder namen te noemen, of enigerlei andere beschrijving te geven dan deze: "Mijn zoon is ziek, zal hij herstellen of sterven?" Het hart van haar man vertrouwt op haar, dat zij getrouw zal zijn in het doen van de boodschap, en hem het antwoord zal brengen. En het schijnt dat er onder al zijn raadslieden niemand was in wie hij dit vertrouwen kon stellen anders kon toch het zieke kind de moeder slecht missen, want moeders zijn de beste verpleegsters, en het zou veel passender voor haar geweest zijn om thuis te blijven en het kind te verzorgen, dan naar Silo te gaan om te vragen wat hem geschieden zal. Als zij gaat moet zij incognito gaan, moet zij zich vermommen, haar kleding veranderen, haar gelaat omsluieren, en onder een andere naam gaan, niet alleen om zich te verbergen van haar eigen hof en het land, waar zij doorheen moet gaan, alsof het beneden haar rang en waardigheid was, om op zo'n boodschap uit te gaan, en zij er zich voor had te schamen, zoals Nicodémus, die in de nacht tot Jezus kwam, terwijl het ook voor de grootsten, de aanzienlijksten, geen verkleining is om Gods profeten te bezoeken, maar ook om zich voor de profeet zelf te verbergen, zodat hij alleen haar vraag zou beantwoorden betreffende haar zoon, zonder het onaangename onderwerp aan te roeren van de afwijking van haar echtgenoot. Zo willen sommige mensen gaarne aan hun leraren voorschrijven wat zij moeten prediken hen bepalen tot zachte dingen, zij willen niet dat hun de gehele raad van God verkondigd zal worden, uit vrees dat er geen goed, maar wel kwaad door geprofeteerd wordt tegen hen. Maar welk een vreemd idee had Jerobeam van Gods profeet, daar hij geloofde dat hij voorzeker kon en wilde zeggen wat er met de jongen geschieden zal, en toch niet kon of niet wilde ontdekken wie de moeder was. Kon hij wel in de dikke duisternis van de toekomst zien, maar niet door de dunne sluier van haar vermomming heen zien? Dacht hij dat de God Israëls was als zijn kalveren? Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten.

III. God gaf kennis aan Ahia van de nadering van de huisvrouw van Jerobeam en dat zij vermomd kwam, en Hij gaf hem volledige instructies omtrent hetgeen hij tot haar zeggen moet vers 5, hetgeen hem instaat stelde om haar toen zij de deur inkwam, tot haar grote verwondering bij haar naam te noemen, en aldus aan allen om hem heen te ontdekken wie zij

was vers 6. *Kom in, gij huisvrouw van Jerobeam, waarom stelt gij u dus vreemd aan?* Hij sloeg geen acht, hetzij:

1. Op haar rang, zij was een koningin, maar wat ging hem dit aan, die haar een boodschap had te brengen onmiddellijk van God, voor wie alle kinderen van de mensen op gelijken bodem staan? Noch,
2. Op haar geschenk. Het was gebruikelijk dat zij, die profeten kwamen raadplegen, hun tekenen van achting brachten, die zij aannamen, zonder daarom huurlingen te zijn. Zij bracht hem een schoon landelijk geschenk vers 3, maar hij achtte er zich niet door verplicht om in schoner taal tot haar te spreken dan de aard van haar boodschap vereiste. Noch,
3. Op haar zorgvuldige vermomming, de beleefdheid brengt mee om geen notitie te nemen van hen, die wensen dat er geen notitie van hen genomen wordt, maar de profeet was geen hoveling, en gaf geen vleierende titels. Het is het best om rond en open te zijn, en op het eerste woord zal zij reeds weten wat zij te verwachten heeft: ik ben tot u gezonden met een harde boodschap. Zij, die door hun vermommingen denken zich voor God te kunnen verbergen, zullen ellendig beschaamd staan, als zij ten dage van de ontdekking zich teleurgesteld zien. Zondaren verschijnen nu in het gewaad van heiligen, en worden voor de zodanigen gehouden, maar hoe zullen zij blozen en sidderen, als zij ontdaan zullen zijn van hun valse schijn en zij bij hun naam zullen genoemd worden! "Ga weg, gij valse huichelaar, Ik heb u nooit gekend, waarom veinst gij een ander te zijn?" De boodschap van een deel met de geveinsden zal een harde boodschap zijn. God zal de mensen oordelen naar hetgeen zij zijn, niet naar hetgeen zij schijnen.

1. Koningen 14:7-20

Als zij, die afgoden oprichten en in stand houden, gaan om de Heere te vragen, dan besluit Hij hun te antwoorden, niet naar hetgeen zij voorgeven met hun vraag, maar, naar de menigte van hun afgoden, Ezechiël 14:3, en zo wordt Jerobeam hier geantwoord. Ahia voorkwam haar vraag betreffende het kind, en voorzegt het verderf van Jerobeams huis vanwege de goddeloosheid er van. Niemand anders zou zo'n boodschap hebben durven brengen, een dienaar zou haar gesmoord hebben, maar zijn eigen vrouw kan van geen kwaadwilligheid jegens hem verdacht worden.

I. God noemt zich de Heere, de God van Israël of schoon Israël God had verlaten, had God hen niet verstoten, noch hun een scheidbrief gegeven vanwege hun hoerereien. Hij is Israëls God, en zal daarom wraak doen aan hem, die hun het grootste kwaad gedaan heeft, dat hij hun doen kon door hen van Hem af te trekken.

II. Hij houdt Jerobeam de grote gunst voor, die Hij hem bewezen had door hem koning te maken, hem verheffende van uit het volk, het gemene volk, om een voorganger te zijn over Gods verkoren Israël, het koninkrijk scheurende van het huis van David, om het hem te geven. Of wij nu al of niet rekening houden van Gods weldadigheid over ons, Hij doet het, en zal ze ons tot onze grote beschaming ordelijk voorstellen, als wij ondankbaar zijn, maar anders geeft Hij en verwijt niet.

III. Hij beschuldigt hem van goddeloosheid en afval, in het bijzonder van zijn afgoderij: gij hebt kwaad gedaan, meer dan allen, die voor u geweest zijn, vers 9. Saul, die verworpen was, heeft nooit afgoden gediend. Salomo deed het slechts nu en dan in zijn verzotheid, en heeft nooit Israël doen zondigen. Hoewel Jerobeam voorgaf zijn kalveren opgericht te hebben tot eer van de God van Israël, die hen opgevoerd had uit Egypte, worden zij hier toch andere goden, of vreemde goden genoemd, omdat hij in hen God aanbad, zoals de heidenen hun

goden aanbidden, omdat hij door hen de waarheid van God veranderde in een leugen, en Hem voorstelde geheel verschillend van wat Hij is, en omdat velen van de onwetende aanbidders hun gebed bepaalden tot het beeld, en aan de God van Israël in het geheel niet dachten. Hoewel zij kalveren zijn van goud, zal het rijke van het metaal hen Gode niet aangenaam maken. Zij verwekten Hem tot toorn, Hem opzettelijk beledigende onder schijn van Hem te behagen. Dit doende had hij:

1. Zich David niet voor ogen gesteld, vers 8. Gij zijt niet geweest gelijk Mijn knecht David, die wel zijn fouten en gebreken had en wel sommige, die zeer slecht waren, maar toch nooit de aanbidding Gods had verlaten, of er onverschillig voor is geworden, zijn trouw aankleven daarvan won hem die eervolle naam en hoedanigheid, dat hij God navolgde met zijn gehele hart, en hierin werd hij al zijn opvolgers ten voorbeeld gesteld, diegenen handelden niet recht, die niet deden gelijk David.

2. Zich God niet voor ogen had gesteld, vers 9. "Gij hebt Mij achter uw rug geworpen Mijn wet, Mijn vreze, gij hebt Mij veronachtzaamd, vergeten, en aan uw staatkunde de voorkeur gegeven boven Mijn geboden."

IV. Hij voorzegt de algehele ondergang van Jerobeams huis, vers 10, 11. Hij dacht met zijn afgoderij zijn regering gevestigd en bevestigd te hebben, en, hij heeft haar niet alleen er door verloren, maar verderf gebracht over zijn geslacht, het algemene verderf van al wat mannelijk was van dat geslacht, de beslotene en de verlatene, de gehuwde en de ongehuwde.

1. Schandelijke verwoesting, zij zullen gelijk de drek weggedaan worden, gelijk de drek, die afzichtelijk is, en die de mensen blijde zijn van kwijt te raken. Hij aanbad afgoden, en God nam zijn geslacht weg als een groten mesthoop, edele, koninklijke geslachten, die goddeloos zijn, worden in Gods schatting niet beter geacht dan drek.

2. Ongewone verwoesting, hun dode lichamen zullen de honden op straat en de vogelen des hemels tot spijs zijn, vers 11. Aldus vervolgt het kwaad de zondaren. Zie de vervulling hiervan in Hoofdstuk 15:29.

V. Hij voorzegt dat het kind, dat nu ziek was, terstond zal sterven, vers 12, 13.

1. In barmhartigheid jegens hem, opdat hij, zo hij in het leven bleef, niet besmet zou worden in de zonde, en aldus begrepen zou zijn in het verderf van het huis van zijn vader. Let op de hoedanigheid, die hem wordt toegeschreven: in hem is wat goeds gevonden voor de Heere, de God van Israël, in het huis van Jerobeam. Hij alleen had liefde voor de ware aanbidding van God, en een afkeer van de kalverendienst. Diegenen zijn goed, in wie wat goed is voor de Heere, de God van Israël, goede neigingen, goede voornemens, goede begeerten naar Hem. Waar slechts iets goeds is van die aard, zal het gevonden worden. God die het zoekt, vindt het, ziet het, al is het nog zo weinig, en heeft er een welbehagen in. Een weinige gaat al heel ver bij de groten van de aarde. Het is zo zeldzaam vorsten welgezind te vinden voor de Godsdienst, dat zij, als zij het zijn, dubbele eer waardig geacht worden. Een Godvruchtige gezindheid is op zeer bijzondere wijze lieflijk en aangenaam, als zij gevonden wordt in hen die jong zijn. Het beeld van God in miniatuur heeft een zeer bijzondere schoonheid en luister. Zij, die in slechte tijden en plaatsen goed zijn, schitteren met een heldere glans in de ogen van God. Een goed kind in het huis van Jerobeam is een wonder van Gods genade, onbesmet daar te zijn is ongedeerd, onverzengd te zijn in de vurige oven.

Let op de zorg, die voor hem gedragen werd, hij alleen van geheel het geslacht van Jerobeam zal in eer sterven, betreurd worden als één, die bemind was terwijl hij leefde, bemind en

begeerd. Zij, die onderscheiden worden door de genade van God, zullen onderscheiden worden door Zijn voorzienigheid. Dit veelbelovende kind sterft het eerst van het gezin, want dikwijls neemt God hen het eerst tot zich, die Hij het meest liefheeft; de hemel is de geschiktste plaats voor hen, deze aarde is hen niet waardig.

2. In toorn jegens het geslacht, het was een teken, dat dit geslacht ten verderve zal gaan toen hij weggenomen werd, door wie het hervormd had kunnen worden. De rechtvaardigen worden weggenomen voor de dag des kwaads in deze wereld, voor het goede in een betere wereld. Het is een slecht teken voor een geslacht, als de besten er van begraven worden, als hetgeen van waarde was er uitgenomen is, dan is het overige voor het vuur. Het is ook een beproeving voor het gezin en het koninkrijk, door welke beide verbeterd hadden moeten worden. Voor de arme moeder was het een verzwaring van het leed, dat zij niet bijtijds thuis zou komen om haar kind nog levend te vinden. Als uw voeten in de stad komen, dan zal op dat ogenblik het kind sterven. Dit moest voor haar een teken zijn van de vervulling van de overige bedreigingen, zoals 1 Samuël 2:34.

VI. Hij voorzegt de verheffing van een ander geslacht om over Israël te heersen, vers 14. Dit werd vervuld in Baesa van Issaschar, die een samenzwering smeedde tegen Nadab, de zoon van Jerobeam, in het tweede jaar van zijn regering, hem en zijn gehele familie vermoordde. "Maar wat zal het ook nu zijn? Waarom spreek ik er van als van iets, dat nog ver is? Het is aan de deur, het zal geschieden nu geschieden?" Soms rekent God spoedig af met de zondaren, dat deed Hij met het huis van Jerobeam. Het was nog geen vier en twintig jaren van zijn eerste verheffing tot aan de algehele uitroeiing van zijn geslacht.

VII. Hij voorzegt het oordeel, dat over het volk van Israël komen zal, omdat zij zich verenigden met de eredienst, allen Jerobeam had ingesteld. Als de blinden de blinden leiden, zullen en de blinde leidlieden en de blinde volgers in de gracht vallen. Hier wordt voorzegt in vers 15: 1. Dat zij nooit gerust zullen zijn, noch goed gevestigd zullen zijn in het land, maar voortdurend geschud zijn als een riet in het water. Nadat zij het huis van David hadden verlaten, is de regering nooit lang in een familie gebleven, de ene ondermijnde en verdelgde de andere, hetgeen grote wanorde en beroering onder het volk moest teweegbrengen.

2. Dat zij eerlang geheel en al verdreven zullen zijn uit hun land, het goede land, en aan het verderf worden prijsgegeven, vers 16. Dit werd vervuld toen de tien stammen gevankelijk weggevoerd werden door de koning van Assyrië. Geslachten en koninkrijken worden ten verderve gebracht door de zonde, ten verderve gebracht door de goddeloosheid van hun hoofden. Jerobeam zondigde en heeft Israël doen zondigen. Indien voorname mannen goddeloos handelen, slepen zij anderen mee in hun schuld en in de strik, zeer velen, grote menigten zullen hun verderfenissen navolgen. Zij gaan ter helle met een groot gevolg, en hun verdoemenis zal ondraaglijker zijn voor hen die niet alleen rekenschap zullen moeten geven van hun eigen zonden, maar ook van de zonden, waartoe anderen door hun invloed verlost en er in gehouden werden.

VIII. Jerobeams huisvrouw heeft niets in te brengen tegen het woord des Heeren, maar zij gaat met een bezwaard hart naar huis, naar hun huis te Thirza, een lieflijke, genotvolle plaats, zoals de betekenis is van de naam, vermaard om haar schoonheid, Hooglied 6:4. Maar de dood kan er niet van buitengesloten worden, die haar schoonheid zal benevelen en al haar genietingen bitter zal maken. Hier kwam zij, en hier laten wij haar om de begrafenis bij te wonen van haar zoon, en het lot van haar familie te verwachten.

1. Het kind stierf, vers 17, en terecht heeft geheel Israël rouw gedragen niet alleen over het verlies van zo'n veelbelovende prins, die zij niet waardig waren, maar omdat zijn dood de sluisdeuren opende, en een scheur maakte, waardoor een vloed van oordelen binnenstroomde.

2. Spoedig daarna stierf Jerobeam zelf, in vers 20. 2 Kronieken 13:20 wordt gezegd: De Heere sloeg hem met de een of andere zware ziekte, zodat hij ellendig is gestorven toen hij twee en twintig jaren geregeerd had, en liet zijn kroon na aan een zoon, die haar met zijn leven en de levens van al de leden van zijn familie twee jaren later verloor.

Voor een nader bericht omtrent hem wordt de lezer verwezen naar de annalen van zijn regering, opgesteld door zijn eigen secretarissen, of naar het openbaar archief, dat hier genoemd wordt: het boek, of het register, of de kronieken van de koningen van Israël, dat men kon naslaan, maar dat, niet door Gods Geest ingegeven zijnde, sedert lang verloren is geraakt.

1. Koningen 14:21-31

I. De geschiedenis van Juda en die van Israël zijn in dit boek dooreengemengd. Jerobeam heeft Rehabeam vier of vijf jaren overleefd, maar zijn geschiedenis wordt het eerst ten einde gebracht, en ook het bericht van Rehabeams regering is zeer droevig.

1. Hier wordt geen goeds gezegd van de koning. Al wat ons hier van hem bericht wordt is, dat hij een en veertig jaar oud was toen hij begon te regeren, naar welke berekening hij geboren moet zijn in het laatste jaar van David en zijn opvoeding, de vorming van zijn geest in de beste dagen van Salomo gehad moet hebben, maar hij heeft er niet naar geleefd. Salomo's afwijking in zijn ouderdom deed meer om hem te verderven, dan zijn wijsheid en Godsvrucht gedaan hebben om hem goede beginselen te geven.

2. Dat hij zeventien jaren geregeerd heeft te Jeruzalem, de stad, die de Heere verkoren had uit al de stammen Israëls, om Zijn naam daar te zetten, waar hij dus gelegenheid genoeg had om zijn plicht te kennen, indien hij slechts een hart had gehad om hem te doen.

3. Dat de naam van zijn moeder was Naama een Ammonietische, dit wordt tweemaal vermeld, vers 21, 31. Het was vreemd dat David zijn zoon Salomo aan een Ammonietische wilde huwen (want dit huwelijk werd nog bij zijn leven gesloten), maar Salomo is waarschijnlijk verliefd op haar geweest, omdat zij Naama een schoonheid was, want dit is de betekenis van de naam, en zijn vader was er afkerig van hem te dwarsbomen, maar het bleek van zeer slechte invloed te zijn op zijn nageslacht. Waarschijnlijk was zij de dochter van Sobi, de Ammoniet, die aan David vriendelijkheid had betoond, 2 Samuël 17:27, en David was maar al te bereid om hem zijn vriendelijkheid te vergelden door zijn zoon in zijn familie te doen huwen. Niemand kan zich voorstellen hoe blijvend en hoe noodlottig de gevolgen kunnen zijn van zulk geen ander juk aantrekken met de ongelovigen."

4. Dat er voortdurend strijd was tussen hem en Jerobeam, vers 30, hetgeen niet anders dan een gedurige onrust voor hem zijn kon.

5. Dat hij stierf na slechts zeventien jaren geregeerd te hebben, en zijn troon naliet aan zijn zoon. Zijn vader, zijn grootvader en zijn kleinzoon, die goed geregeerd hebben, regeerden lang, ieder veertig jaren, maar de zonde verkort dikwijls van de mensen leven en genietingen.

II. Hier wordt veel gezegd ten nadele van de onderdanen, zowel betreffende hun karakter als hun toestand.

1. Zie hoe goddeloos en onheilig zij waren. Het is een uiterst treurig bericht, dat hier gegeven wordt van hun afval van God, vers 22-24. Juda, het enige belijdende volk, dat God had in de wereld, deed wat kwaad was in Zijn ogen in minachting en trotsering van Hem en de tekenen van Zijn bijzondere tegenwoordigheid onder hen, zij verwekten Hem tot ijver, zoals de overspelige vrouw haar echtgenoot tot ijver verwekt door de huwelijksband te verbreken. Hun vaders waren reeds slecht genoeg, in het bijzonder in de tijd van de richteren, maar zij deden afschuwelijke dingen meer dan al hun vaders gedaan hadden. De pracht van hun tempel, de praal van hun priesterschap en al de wereldlijke voordelen, die aan hun Godsdienst verbonden waren, vermochten niet hen er aan te verbinden, niets minder dan de uitstorting van de Geest van boven zal Gods Israël in hun trouw aan Hem doen volharden.

a. Het bericht, dat hier gegeven wordt van de goddeloosheid van de Joden, komt overeen met dat hetwelk de apostel geeft van de goddeloosheid van de heidenwereld, Romeinen 1:21, 24, zodat beide, "Joden en heidenen, allen gelijkelijk onder de zonde zijn," Romeinen 3:9. Zij zijn verijdeld geworden in hun overleggingen betreffende God, hebben de heerlijkheid van de onverderfelijke God veranderd in de gelijkenis van een beeld, want zij bouwden zich hoogten, en opgerichte beelden, en bossen, vers 23, Gods naam ontheiligende door hem te verbinden aan hun beelden, en Gods inzettingen door er hun afgoden in te dienen. Zij hebben zich dwaas verbeeld God te verhogen, toen zij Hem op hoge heuvels aanbaden, en Hem te behagen, toen zij Hem onder de aangename schaduw van groene bomen aanbaden.

b. Zij gaven zich over aan lage lusten, evenals deze afgodendienaars, Romeinen 1:26, 27, want er waren schandjongens in het land, vers 24, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, hetgeen waaraan niet gedacht en dat nog veel minder genoemd moet worden zonder afschuw en verontwaardiging. Zij ootterden God door de ene zonde, en toen heeft God hen overgelaten om zichzelf te ontteren door een andere zonde. Zij ontwijdden de voorrechten van een heilige natie, en daarom heeft God hen overgegeven aan de begeerten van hun eigen hart om de verfoeiselen na te volgen van de gevloekte Kanaänieten, en hierin was de Heere rechtvaardig. En toen zij deden gelijk degenen, die uitgeworpen werden, konden zij toen verwachten niet evenzo uitgeworpen te worden?

2. Zie hier hoe zwak en arm zij waren, en dit was het gevolg van hetgeen voorafging. Door de zonde wordt ieder volk verarmd, verzwakt en aan gevaar blootgesteld. Sisak, koning van Egypte, toog tegen hen op, en heeft zich hetzij door geweld, of door overgave, in zoverre meester gemaakt van Jeruzalem dat hij de schatten wegnam, beide van de tempel en van de schatkist, van het huis van de Heer en van het huis van de koning, die David en Salomo vergaderd hadden, vers 25, 26. Dezen hebben hem waarschijnlijk uitgelokt om de inval te doen, en, om het overige te redden heeft Rehabeam ze misschien gedwee overgegeven, zoals Achab, Hoofdstuk 20:24. Hij nam ook de gouden schilden weg, die pas in de tijd van zijn vader gemaakt waren, vers 26, deze voerde de koning weg als trofeeën van zijn overwinning, en in de plaats er van maakte Rehabeam koperen schilden, die de lijfwachten voor hem uitdroegen, als hij in staatsie naar de tempel ging, vers 27, 28. Dit was een embleem van het tanen van zijn heerlijkheid. De zonde maakt dat het goud verdonkerd wordt, zij verandert het fijnste goud en maakt het tot koper. Wij prijzen Rehabeam voor zijn gaan naar het huis van de Heer, misschien des te vaker vanwege de bestraffing, waaronder hij lag, en veroordelen hem niet omdat hij er in staatsie heenging. Hoge personen moeten God eren met hun hoogheid en eer, en dan zijn zij zelf er het meest door geëerd.

HOOFDSTUK 15

1 In het achttiende jaar nu van de koning Jerobeam, de zoon van Nebat, werd Abiam koning over Juda. 2 Hij regeerde drie jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Maacha, een dochter van Abisalom. 3 En hij wandelde in al de zonden zijns vaders, die hij voor hem gedaan had; en zijn hart was niet volkomen met de HEERE, zijn God, gelijk het hart van zijn vader David. 4 Maar om Davids wil, gaf de HEERE, zijn God, hem een lamp in Jeruzalem, verwekkende zijn zoon na hem, en bevestigende Jeruzalem. 5 Omdat David gedaan had wat recht was in de ogen des HEEREN, en niet geweken was van alles, wat Hij hem geboden had, al de dagen zijns levens, dan alleen in de zaak van Uriä, de Hethiet. 6 En er was krijg geweest tussen Rehabeam en tussen Jerobeam, al de dagen zijns levens. 7 Het overige nu der geschiedenissen van Abiam, en alles, wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? Er was ook krijg tussen Abiam en tussen Jerobeam. 8 En Abiam ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in de stad Davids; en Asa, zijn zoon, regeerde in zijn plaats.

9 In het twintigste jaar van Jerobeam, de koning van Israël, werd Asa koning over Juda. 10 En hij regeerde een en veertig jaren te Jeruzalem, en de naam zijner moeder was Maacha, een dochter van Abisalom. 11 En Asa deed wat recht was in de ogen des HEEREN, gelijk zijn vader David. 12 Want hij nam weg de schandjongens uit het land, en deed weg al de drekgoden, die zijn vaders gemaakt hadden. 13 Ja, zelfs zijn moeder Maacha zette hij ook af, dat zij geen koningin ware, omdat zij een afgrijselijken afgod in een bos gemaakt had; ook roeide Asa uit haar afgrijselijken afgod, en verbrandde hem aan de beek Kidron. 14 De hoogten werden wel niet weggenomen; nochtans was het hart van Asa volkomen met de HEERE, al zijn dagen. 15 En hij bracht in het huis des HEEREN de geheiligde dingen zijns vaders, en zijn geheiligde dingen, zilver, en goud, en vaten. 16 En er was krijg tussen Asa en tussen Baesa, de koning van Israël, al hun dagen. 17 Want Baesa, de koning van Israël, toog op tegen Juda, en bouwde Rama; opdat hij niemand toeliet uit te gaan en in te komen tot Asa, de koning van Juda. 18 Toen nam Asa al het zilver en goud, dat overgebleven was in de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van het huis des konings, en gaf ze in de hand zijner knechten; en de koning Asa zond ze tot Benhadad, de zoon van Tabrimmon, de zoon van HeSion, de koning van Syrië, die te Damaskus woonde, zeggende: 19 Er is een verbond tussen mij en tussen u, tussen mijn vader en tussen uw vader; zie, ik zend u een geschenk, zilver en goud; ga heen, maak uw verbond te niet met Baesa, de koning van Israël, dat hij aftrekke van tegen mij. 20 En Benhadad hoorde naar de koning Asa, en zond de oversten der heiren, die hij had, tegen de steden van Israël; en sloeg Ijon, en Dan, en Abel Beth-maacha, en het ganse Cinneroth, met het ganse land Nafthali. 21 En het geschiedde, als Baesa zulks hoorde, dat hij afliet van Rama te bouwen, en hij bleef te Thirza. 22 Toen liet de koning Asa door gans Juda uitroepen (niemand was vrij), dat zij de stenen van Rama, en het hout daarvan, zouden wegdragen, waarmede Baesa gebouwd had; en de koning Asa bouwde daarmede Geba-benjamins, en Mizpa.

23 Het overige nu van alle geschiedenissen van Asa, en al zijn macht, en al wat hij gedaan heeft, en de steden, die hij gebouwd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? Doch in de tijd zijns ouderdoms werd hij krank aan zijn voeten. 24 En Asa ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven met zijn vaderen, in de stad van zijn vader David; en zijn zoon Jósafath werd koning in zijn plaats. 25 Nadab nu, de zoon van Jerobeam, werd koning over Israël, in het tweede jaar van Asa, de koning van Juda; en hij regeerde twee jaren over Israël. 26 En hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en wandelde in de weg zijns vaders, en in zijn zonde, waarmede hij Israël had doen zondigen. 27 En Baesa, de zoon van Ahia, van het huis van Issaschar, maakte een verbintenis tegen hem, en Baesa sloeg hem te Gibbethon, hetwelk der Filistijnen is, als Nadab en gans Israël Gibbethon belegerden. 28 En Baesa doodde hem, in het derde jaar van Asa, de koning van Juda, en werd koning in zijn plaats. 29 Het geschiedde nu, als hij regeerde, dat hij het ganse huis van Jerobeam sloeg; hij liet niets over van Jerobeam, wat adem had, totdat hij hem verdelgd had, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door de dienst van Zijn knecht Ahia, de Siloniet; 30 Om de zonden van Jerobeam, die zondigde, en die Israël zondigen deed, en om zijn terging, waarmede hij de HEERE, de God Israëls, getergd had. 31 Het overige nu der geschiedenissen van Nadab, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 32 En er was oorlog tussen Asa en tussen Baesa, de koning van Israël, al hun dagen.

33 In het derde jaar van Asa, koning van Juda, werd Baesa, de zoon van Ahia, koning over gans Israël, te Thirza, en regeerde vier en twintig jaren. 34 En hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en wandelde in de weg van Jerobeam, en in zijn zonde, waarmede hij Israël had doen zondigen.

In dit hoofdstuk hebben wij een uittreksel van de geschiedenis:

I. Van twee van de koningen van Juda, Abiam, de dagen van wiens regering weinig en kwaad waren, vers 1-8, en Asa, die goed en lang geregeerd heeft, vers 9-24.

II. Van twee van de koningen van Israël, Nadab, de zoon van Jerobeam, en Baesa, de verdere van het huis van Jerobeam, vers 25-34. Koningen 15:1-8 Wij hebben hier een kort bericht van de korte regering van Abiam, de zoon van Rehabeam, koning van Juda. Hij maakt een betere figuur in 2 Kronieken 13, waar wij een bericht hebben van zijn strijd met Jerobeam, de rede door hem uitgesproken eer de legers slaags raakten, en de wonderbare overwinning, die hij met Gods hulp behaald heeft. Daar wordt hij Abia genoemd, waarvan de betekenis is: Mijn vader is de Heere, omdat hem daar geen goddeloosheid ten laste wordt gelegd. Maar hier, waar ons zijn fouten worden meegedeeld, is Jah, de naam van God, tot oneer van hem, van zijn naam weggenomen, en wordt hij Abiam genoemd. Er worden weinig bijzonderheden omtrent hem meegedeeld.

1. Hij begon zijn regering in het begin van het achttiende jaar van die van Jerobeam, want Rehabeam regeerde slechts zeventien jaar Hoofdstuk 14:21. Jerobeam heeft Rehabeam wel overleefd, maar Rehabeams Abia leefde om hem op te volgen en een schrik te wezen voor Jerobeam, terwijl Jerobeams Abia van wie wij lazen Hoofdstuk 14:1, vóór hem stierf.

2. Hij heeft nauwelijks drie jaren geregeerd, want hij stierf vóór het einde van Jerobeams twintigste jaar, vers 9. Hoogmoedig en gerust geworden door zijn grote overwinning over Jerobeam, 2 Kronieken 13:21, heeft God hem afgesneden, om plaats te maken voor zijn zoon Asa, die een beter man zal zijn.

3. De naam van zijn moeder was Maächa, de dochter van Abisalom, namelijk Absalom, de zoon van David, dat ik te eerder geneigd ben te denken, omdat twee andere vrouwen van Rehabeam ook naaste bloedverwanten van hem waren, 2 Kronieken 11:18, de ene, de dochter van Jerimoth, de zoon van David, en een andere, de dochter van Eliab, Davids broeder. Hij liet zich waarschuwen door het voorbeeld van zijn vader, om geen vreemde vrouwen te nemen, maar achtte het beneden zich om zijn onderdanen te huwen, behalve als zij tot de koninklijke familie behoorden.

4. Hij zette de oorlog van zijn vader voort met Jerobeam. Gelijk er voortdurend oorlog was tussen Rehabeam en Jerobeam, geen bepaalde veldslagen (die waren verboden Hoofdstuk 12:24) maar menigvuldige vijandelijke ontmoetingen, in het bijzonder op de grenzen, de een invallen doende bij de ander, waarop dan van weerszijden weerwraak genomen werd, zo was er ook oorlog tussen Abiam en Jerobeam vers 7, totdat Jerobeam hem met een groot leger aanviel, en toen heeft Abiam, aan wie het niet verboden was in zelfverdediging te handelen, hem verslagen en verzwakt, zodat hij genoodzaakt was om zich gedurende de overige tijd van zijn regering rustig te houden, 2 Kronieken 13:20. Maar in het algemeen wordt ons gezegd:

A. Dat hij niet was gelijk David, geen hartelijke liefde had voor de Gods inzettingen, hoewel hij zich tegenover Jerobeam beriep op zijn bezit van de tempel en de priesterschap, als hetgeen, waarop hij zich liet voorstaan, 2 Kronieken 13:10-12. Velen roemen op hun belijdenis van de Godsdienst en van Godzaligheid, maar zijn toch vreemd aan de kracht er van, zij pleiten op de waarheid van hun Godsdienst maar zijn er niet trouw aan. Zijn hart was

niet volkomen met de Heere zijn God: hij scheen ijver te hebben, maar hem ontbrak oprechtheid, hij begon goed, maar zakke af, en wandelde in al de zonden van zijn vader, volgde zijn slecht voorbeeld, hoewel hij er de slechte gevolgen van gezien had. Hij, die al zijn dagen in oorlog was, had zo wijs behoren te zijn om vrede met God te hebben en te houden, en Hem niet tot zijn vijand te maken, inzonderheid wijl hij Hem zo goed een vriend bevonden had in zijn oorlog met Jerobeam, 2 Kronieken 13:18. "Wordt de goddeloze genade bewezen, hij leert "evenwel geen gerechtigheid, Jesaja 26:10.

B. Maar dat het om Davids wil was, dat hij bevorderd werd en op de troon bleef, het was om zijnentwil, vers 4, 5, dat God zijn zoon na hem verwekte, niet om terwille van hemzelf, noch om de wil van zijn vader, in wiens voetstappen hij wandelde, maar om Davids wil, wiens voorbeeld hij niet wilde volgen. Het verzwart de zonde van een ontaard nageslacht, dat zij te beter varen om de Godsvrucht van hun voorouders, er hun zegeningen aan verschuldigd zijn en haar toch niet willen navolgen. Zij staan op die grond, maar verachten hem, en vertreden hem, bespotten en staan tegen hetgeen, waar zij de voordelen van genieten.

Het koninkrijk van Juda werd staande gehouden:

a. Opdat David een lamp zou hebben, ingevolge de Goddelijke inzetting van "een toegerichte lamp voor Zijn gezalfde," Psalm 132:17.

b. Opdat Jeruzalem bevestigd zou zijn, niet alleen opdat de eer, die er in Davids en Salomo's tijd op gelegd werd, er bewaard zou blijven, maar opdat het bewaard zou blijven voor de eer, die er nog voor weggelegd was. De hoedanigheid, hier toegeschreven aan David, is zeer groot en schoon: hij had gedaan wat recht was in de ogen des Heeren, maar de uitzondering is opmerkelijk, behalve in de zaak van Uria, insluitende beide de moord en het verleiden van zijn vrouw. Dat was een slechte zaak, het was een onuitwisbare vlek op zijn naam, een balk in zijn wapenschild, en hoewel de schuld er van was weggenomen, was toch de smaad niet uitgewist. David had zich aan nog andere fouten schuldig gemaakt, maar die waren niets in vergelijking met deze, maar deze zelfs, daar hij er berouw van gehad heeft, wordt wel vermeld ter waarschuwing van anderen, maar heeft hem toch niet uit het verbond geworpen, noch het erfrecht van de belofte weggenomen van zijn zaad.

1 Koningen 15:9-24

Wij hebben hier een kort bericht van de regering van Asa. Wij zullen er de geschiedenis uitvoeriger van beschreven vinden in 2 Kronieken 14, 15 en 16. Hier is:

I. De duur er van: hij regeerde een en veertig jaren te Jeruzalem. In het bericht dat wij hebben omtrent de koningen van Juda bevinden wij, dat het getal van de goede en van de slechte koningen ongeveer gelijk is, maar tot onze vertroosting kunnen wij opmerken, dat de regering van de goede koningen over het algemeen langdurig was, en dat van de slechte kort van duur. Dit in aanmerking nemende, zien wij dat de toestand van Gods kerk in dat tijdvak niet geheel en al zo slecht was, als hij op de eerste aanblik schijnt te zijn. Lengte van de dagen is in de rechterhand van de wijsheid. Eer uw vader, en nog veel meer uw hemelse Vader, opdat uw dagen verlengd worden.

II. Het algemeen goede er van, vers 11. En deed wat recht was in de ogen des Heeren. Datgene is in waarheid recht, wat recht is in de ogen des Heeren. Diegenen zijn beproefd en goedgekeurd, die door Hem geprezen worden. Hij deed gelijk zijn vader David, hield zich dicht aan God en Zijn ingestelde eredienst was er hartelijk en ijverig in, hetgeen hem die eervolle hoedanigheid gaf, dat hij gelijk David was, hoewel hij geen profeet en geen Psalmist was, zoals David geweest is. Als wij de genade evenaren van hen, die ons voorgedaan zijn, dan zal dit onze lof zijn bij God, al blijven wij dan ook achter bij hun gaven. Asa was gelijk David, hoewel hij noch zo'n krijgsheld, noch zulk een schrijver was, want zijn hart was

volkomen met de Heere al zijn dagen vers 14, dat is: hij was standvastig en met zijn hart in zijn Godsdienst. Hij was oprecht in hetgeen hij deed voor God, zich gestadig er in gelijk blijvend, en hij handelde naar een goed beginsel met een eenvoudig oog op de heerlijkheid Gods.

III. De bijzondere voorbeelden van Asa's Godsvrucht. Zijn tijd was een tijd van reformatie van de zeden, want: 1. Hij nam weg hetgeen kwaad was. Daar begint de reformatie, en zeer veel werk van die aard had hij te doen. Want, hoewel het pas twintig jaren was na de dood van Salomo, dat hij begon te regeren, had zich toch al zeer grof zedenbederf verspreid door het land, en diep wortel geschoten. Onzedelijkheid was het kwaad, dat hij het eerst aantastte, hij nam weg de schandjongens uit het land, hief de bordelen op, immers hoe kan vorst of volk voorspoedig zijn, zolang deze kooien van onreine, vuile vogels, gevaarlijker dan pesthuizen, geduld worden? Daarna trok hij te velde tegen afgoderij, hij deed weg al de afgoden, die zijn vaders gemaakt hadden, vers 12. Daar zijn vaders ze gemaakt hadden was hij te meer bezorgd om ze weg te nemen, ten einde het erfdeel weg te nemen van de vloek, en te voorkomen, dat die ongerechtigheid aan hem en de zijnen bezocht zou worden.

Ja meer (en dit strekte hem zeer tot eer en toonde dat zijn hart volkomen met God was) toen hij afgoderij vond aan het hof, heeft hij haar daar uitgeroeid, vers 12. Toen het bleek, dat Maächa zijn moeder, of liever zijn grootmoeder (maar zijn moeder genoemd omdat zij hem in zijn kindsheid had opgevoed) een afgod had in een bos, heeft hij dit volstrekt niet willen dulden of door de vingers zien, hoewel zij zijn moeder zijn grootmoeder, was, er naar alle waarschijnlijkheid zeer aan gehecht was, reeds oud was en dus die afgoderij niet lang meer kon begunstigen en die afgod alleen voor haar eigen gebruik hield. De reformatie moet in het eigen huis beginnen. Slechte praktijken zullen nooit onderdrukt worden in het land, zolang zij ondersteund worden aan het hof. In alle andere dingen zal Asa zijn moeder eren en achten hij heeft haar lief, maar hij heeft God meer lief, en evenals de Leviet, Deuteronomium 33:9, vergeet hij kloekmoedig haar betrekking tot hem, zodra zij zijn plicht in de weg staat.

Als zij een afgod dient:

a. Zal haar afgod vernield worden, aan de openbare verachting prijs gegeven, verminkt en tot as verbrand aan de beek Kidron, waarna hij waarschijnlijk, in navolging van Mozes, Exodus 32:20, de as er van op het water strooide, ten teken van zijn verfoeing van afgoderij, en zijn verontwaardiging er tegen, overal waar hij haar vond. Laat er geen overblijfselen zijn van een hofafgod.

b. Hij zette haar af, dat zij geen koningin ware, of, hij verwijderde haar van de koningin, dat is: van omgang te hebben met zijn vrouw, hij verbande haar van het hof, en beperkte haar tot een stil, eenzaam leven. Zij, die macht hebben, zijn gelukkig als zij haar aldus goed gebruiken.

2. Hij richtte weer op hetgeen goed was, vers 15. Hij bracht in het huis des Heeren de geheiligde dingen, die hijzelf geheiligd had uit de buit van de Ethiopiërs, die hij overwonnen had en die welke zijn vader had geheiligd maar deze had niet lang genoeg geleefd, om ze ingevolge zijn gelofte in het huis des Heeren te brengen. Wij moeten niet alleen aflaten van kwaad te doen, maar leren goed te doen, niet slechts de afgoden van onze ongerechtigheid wegwerpen, maar onszelf met alles wat wij hebben wijden aan Gods eer en heerlijkheid. Als zij, die in hun kindsheid door de doop aan God gewijd werden, het tot hun eigen vrijwillige daad maken om zich aan Hem te geven, en ijverig werkzaam zijn in Zijn dienst, dan is dit een inbrengen van de geheiligde dingen, die zij en hun vaderen geheiligd hebben, het is een noodzakelijke gerechtigheid om aan God te geven wat Godes is.

IV. Zijn staatkundig gedrag. Hij bouwde zelf steden, om zijn volk aan te moedigen en te doen toenemen, vers 23, en anderen uit te nodigen door de gerieflijkheden van woning, om tot hem te komen. En hij was zeer ijverig om Baesa te verhinderen Rama te bouwen, omdat diens doel er mee was, om de gemeenschap af te snijden tussen zijn volk en Jeruzalem, en hen, die in gehoorzaamheid aan God wilden komen om Hem daar te aanbidden daarin te verhinderen. Men moet geen vijand toelaten een grensstad te versterken.

V. De fouten van zijn regering. In beide zaken, waarvoor hij geprezen werd, kwam hij tekort. Aan de beste karakters is nog het een of ander, maar:

1. Heeft hij de afgoden weggenomen. Dat was goed, maar de hoogten werden niet weggenomen, vers 14. Daarin schoot zijn reformatie tekort. Hij nam alle beelden weg, die mededingers waren van de ware God, of valse voorstellingen van Hem, maar de altaren, die op de hoogten waren opgericht en op welke de offers gebracht werden, die op het altaar in de tempel geofferd hadden moeten worden, heeft hij laten staan, denkende dat er geen groot kwaad in was, daar zij toch door Godvruchtige mensen gebruikt zijn geworden voordat de tempel gebouwd was, en daar hij niet onvriendelijk wilde zijn voor het volk, dat er aan gehecht was door gewoonte en gerieflijkheid, terwijl toch in Juda en Benjamin, de enige stammen onder het bestuur en de regering van Asa, die zo dicht bij Jeruzalem en de altaren aldaar waren, minder voorwendsel bestond om ze te hebben, dan in de stammen die op verdere afstand lagen. Zij waren tegen de wet, die hen verplichtte "aan een plaats te aanbidden," Deuteronomium 12:11. Zij verminderden de achting van de mensen voor de tempel en de altaren aldaar, en waren een open bres, waardoor afgoderij maar al te gemakkelijk binnen kon komen, zolang het volk er zozeer aan overgegeven was. Het was niet goed dat Asa, nu hij de zaak eenmaal ter hand genomen had, deze niet ook heeft weggenomen, nochtans was het hart van Asa volkomen met de Heere. Dit geeft ons de troostrijke gedachte, dat diegenen eerlijk en oprecht voor God gevonden kunnen worden en door Hem aangenomen, die in dit of dat opzicht tekort komen in het goede dat zij konden en behoorden te doen. De volmaaktheid, die tot noodzakelijke voorwaarde van het nieuwe verbond is gesteld, moet niet verstaan worden van zondeloosheid (want dan zouden wij allen verloren zijn) maar van oprechtheid.

2. Heeft hij geheiligde dingen ingebracht. Dat was goed, maar later heeft hij de geheiligde dingen vervreemd, toen hij het goud en zilver uit Gods huis nam, en het als steekpenning zond aan Benhadad, om hem te bewegen zijn verbond met Baesa te verbreken en, door een vijandelijke inval in zijn land te doen, hem af te leiden van zijn bouwen van Rama, vers 18, 19. Hier heeft hij gezondigd,

a. Door Benhadad over te halen om zijn verbond te verbreken, en aldus de openbare trouw te schenden. Als het verkeerd was van Benhadad, om dit te doen-en ongetwijfeld was het verkeerd- dan was het even verkeerd van Asa om hem er toe te bewegen.

b. Door niet op God te vertrouwen, die zoveel voor hem gedaan had, om uit die benauwdheid gered te worden, zonder gebruik te maken van zulke slinkse middelen om zichzelf te helpen.

c. Door het goud uit de schat van de tempel te nemen, waarvan alleen in buitengewone omstandigheden gebruik mocht worden gemaakt. De toeleg gelukte, Benhadad deed een inval in het land Israëls, waardoor Baesa genoodzaakt was om zich met geheel zijn strijdmacht van voor Rama terug te trekken, vers 20, 21, hetgeen aan Asa een schone gelegenheid bood om Baesa's werken aldaar af te breken, en het hout en de stenen te gebruiken voor de bouw van sommige van zijn eigen steden, vers 22. Maar hoewel het plan gelukt is, bevinden wij toch dat het Gode mishagd heeft, en hoewel Asa zich op het beleid er van liet voorstaan, en zich vleide dat zijn vrede er voorgoed door verzekerd was, wordt hem door de profeet gezegd, dat

hij zottelijk gedaan heeft, en dat van nu voortaan oorlogen tegen hem zijn zullen. Zie 2 Kronieken 16:7-9.

VI. De moeilijkheden van zijn regering. Meestal was hij voorspoedig, maar:

1. Baesa, de koning van Israël, was een zeer lastige nabuur voor hem. Deze regeerde vier en twintig jaren, en al zijn dagen was hij meer of minder in oorlog met Asa, vers 16. Dit was het gevolg van de verdeling van de rijken van Juda en Israël, dat zij elkaar voortdurend kwelden, hetgeen hen beide een zoveel gemakkelijker prooi maakte voor de gezamenlijke vijand.

2. In zijn ouderdom werd hijzelf gekweld door de jicht, hij werd ziek aan zijn voeten, hetgeen hem minder geschikt maakte voor zaken en gemelijk voor degenen, die hem omringden.

VII. Het besluit van zijn regering. De handelingen er van zijn uitvoeriger vermeld in de gewone geschiedenis, waarnaar verwezen wordt in vers 23, dan in deze gewijde geschiedenis. Hij regeerde lang, maar eindigde ten laatste met eer, en liet zijn troon na aan een opvolger, die in geen enkel opzicht zijn mindere was.

1 Koningen 15:25-34

Thans moeten wij een blik slaan op de ellendige toestand van Israël, terwijl het rijk van Juda gelukkig was onder de goede regering van Asa. De bedreiging was tegen hen uitgesproken, dat zij geslagen en gelijk een riet in het water omgedreven zullen worden, Hoofdstuk 14:15, en dat waren zij ook, daar gedurende de enkele regering van Asa, de regering van hun rijk in zes of zeven verschillende handen is geweest, gelijk wij bevinden in dit en in het volgende hoofdstuk. In het begin van zijn regering was Jerobeam op de troon, en aan het einde er van Achab, tussen welke twee Nadab, Baesa, Ela, Zimri, Tibni en Omri waren. Dit hadden zij nu van hun verlaten van God en van het huis van David.

1. Hier is: het verderf en de algehele uitroeiing van het geslacht van Jerobeam overeenkomstig het woord des Heeren door Ahia. Zijn zoon Nadab volgde hem op. Indien de dood van zijn broeder Abia een goede invloed op hem had gehad, en de eer, die hem aangedaan was bij zijn dood, hem opgewekt had om zijn goed voorbeeld te volgen, zijn regering zou lang en glorieus hebben kunnen zijn, maar hij wandelde in de weg van zijn vader, vers 26 handhaafde de kalverendienst, en verbood zijn onderdanen om ter aanbidding naar Jeruzalem op te gaan, zondigde en deed Israël zondigen, en daarom bracht God een snel verderf over hem in het tweede jaar van zijn regering. Hij belegerde Gibbethon, een stad, die de Filistijnen van de Daniëten genomen hadden, en poogde haar te heroveren, en daar temidden van zijn leger, heeft Baesa met anderen tegen hem samengespannen en hem gedood, vers 27, en zó weinig deelde hij in de genegenheid van zijn volk, dat zijn leger niet slechts zijn dood niet heeft gewroken, maar zijn moordenaar tot zijn opvolger koos.

Of Baesa dit deed uit persoonlijke wrok tegen Nadab, of om wraak te nemen op het huis van Jerobeam wegens de een of andere belediging, die zij hem hebben aangedaan, of onder voorwendsel van zijn land te bevrijden van de tirannie van een slecht vorst, of uit blote eierzucht om zich een weg te banen tot de troon, blijkt niet maar hij doodde hem, en werd koning in zijn plaats vers 28. En het eerste wat hij deed, toen hij op de troon kwam, was het gehele huis van Jerobeam uit te roeien, ten einde zichzelf en zijn overweldigende troon zoveel beter te beveiligen. Hij achtte het niet voldoende hen gevangen te zetten of te verbannen, maar doodde hen allen, liet niet alleen niemand die van het mannelijk geslacht was overblijven, zoals voorzeggd was Hoofdstuk 14:10, maar niemand die ademde, hierin was hij barbaars, maar was God rechtvaardig. Jerobeams zonde was gestraft, vers 30, want zij, "die God verdriet aandoen, doen het tot beschaming van hun aangezicht" Jeremia 7:19. Ahia's profetie

was vervuld, vers 29, want geen woord van God zal ter aarde vallen. De Goddelijke bedreigingen zijn niet enkel bedoeld om te verschrikken.

2. De verheffing van Baesa. Hij zal voor een tijd op de proef worden gesteld, zoals Jerobeam, vier en twintig jaren heeft hij geregeerd, vers 33, maar hij toonde dat het niet uit afkeer was van Jerobeams zonde, dat hij zijn geslacht heeft uitgeroeid, maar uit boosaardigheid en eerezucht, want, toen hij de zondaar had uitgeroeid, kleefde hij zelf de zonde aan, en wandelde in de weg van Jerobeam, vers 34, hoewel hij gezien heeft waar die weg op uitliep, zozeer was zijn hart verhard door de bedriegelijkheid van de zonde.

HOOFDSTUK 16

1 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Jehu, de zoon van Hanani, tegen Baesa, zeggende: 2 Daarom, dat Ik u uit het stof verheven, en u tot een voorganger over Mijn volk Israël gesteld heb, en gij gewandeld hebt in de weg van Jerobeam, en Mijn volk Israël hebt doen zondigen, Mij tot toorn verwekkende door hun zonden; 3 Zie, zo zal Ik de nakomelingen van Baesa, en de nakomelingen van zijn huis wegdoen; en Ik zal uw huis maken, gelijk het huis van Jerobeam, de zoon van Nebat. 4 Die van Baesa in de stad sterft, zullen de honden eten, en die van hem in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten. 5 Het overige nu der geschiedenissen van Baesa, en wat hij gedaan heeft, en zijn macht, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 6 En Baesa ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven te Thirza; en zijn zoon Ela regeerde in zijn plaats. 7 Alzo geschiedde ook het woord des HEEREN, door de dienst van de profeet Jehu, de zoon van Hanani, tegen Baesa en tegen zijn huis; en dat om al het kwaad, dat hij gedaan had in de ogen des HEEREN, Hem tot toorn verwekkende door het werk zijner handen, omdat hij was gelijk het huis van Jerobeam, en omdat hij hetzelfde verslagen had.

8 In het zes en twintigste jaar van Asa, de koning van Juda, werd Ela, de zoon van Baesa, koning over Israël, te Thirza, en regeerde twee jaren. 9 En Zimri, zijn knecht, overste van de helft der wagenen, maakte een verbintenis tegen hem, als hij te Thirza was, zich dronken drinkende in het huis van Arza, de hofmeester te Thirza; 10 Zo kwam Zimri in, en sloeg hem, en doodde hem, in het zeven en twintigste jaar van Asa, de koning van Juda; en hij werd koning in zijn plaats. 11 En het geschiedde, als hij regeerde, als hij op zijn troon zat, dat hij het ganse huis van Baesa sloeg; hij liet hem niet over die mannelijk was, noch zijn bloedverwanten, noch zijn vrienden. 12 Alzo verdelgde Zimri het ganse huis van Baesa, naar het woord des HEEREN, dat Hij over Baesa gesproken had, door de dienst van de profeet Jehu; 13 Om al de zonden van Baesa, en de zonden van Ela, zijn zoon, waarmede zij gezondigd hadden, en waarmede zij Israël hadden doen zondigen, tot toorn verwekkende de HEERE, de God Israëls, door hun ijdelheden. 14 Het overige nu der geschiedenissen van Ela, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël?

15 In het zeven en twintigste jaar van Asa, de koning van Juda, regeerde Zimri zeven dagen te Thirza; en het volk had zich gelegerd tegen Gibbethon, dat der Filistijnen is. 16 Het volk nu, dat zich gelegerd had, hoorde zeggen: Zimri heeft een verbintenis gemaakt, ja, heeft ook de koning verslagen; daarom maakte het ganse Israël ten zelfden dage Omri, de krijgsoverste, koning over Israël, in het leger. 17 En Omri toog op, en gans Israël met hem van Gibbethon, en belegerde Thirza. 18 En het geschiedde, als Zimri zag, dat de stad ingenomen was, dat hij ging in het paleis van het huis des konings, en verbrandde boven zich het huis des konings met vuur, en stierf; 19 Om zijn zonden, die hij gezondigd had, doende wat kwaad was in de ogen des HEEREN, wandelende in de weg van Jerobeam, en in zijn zonde, die hij gedaan had, doende Israël zondigen. 20 Het overige nu der geschiedenissen van Zimri, en zijn verbintenis, die hij gemaakt heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 21 Toen werd het volk van Israël verdeeld in twee helften; de helft des volks volgde Tibni, de zoon van Ginath, om hem koning te maken; en de helft volgde Omri. 22 Maar het volk, dat Omri volgde, was sterker dan het volk, dat Tibni, de zoon van Ginath, volgde; en Tibni stierf, en Omri regeerde.

23 In het een en dertigste jaar van Asa, de koning van Juda, werd Omri koning over Israël, en regeerde twaalf jaren; te Thirza regeerde hij zes jaren. 24 En hij kocht de berg Samaria van Semer, voor twee talenten zilver, en bebouwde de berg; en noemde de naam der stad, die hij bouwde, naar de naam van Semer, de heer des bergs, Samaria. 25 En Omri deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN; ja, hij deed erger dan allen, die voor hem geweest waren. 26 En hij wandelde in alle wegen van Jerobeam, de zoon van Nebat, en in zijn zonden, waarmede hij Israël had doen zondigen, verwekkende de HEERE, de God Israëls, tot toorn, door hun ijdelheden. 27 Het overige nu der geschiedenissen van Omri, wat hij gedaan heeft, en zijn macht die hij gepleegd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 28 En Omri ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven te Samaria; en zijn zoon Achab regeerde in zijn plaats.

29 En Achab, de zoon van Omri, werd koning over Israël, in het acht en dertigste jaar van Asa, de koning van Juda; en Achab, de zoon van Omri, regeerde over Israël, te Samaria, twee en twintig jaren. 30 En Achab, de zoon van Omri, deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, meer dan allen, die voor hem geweest waren. 31 En het geschiedde (was het een lichte zaak, dat hij wandelde in de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat?), dat hij nog ter vrouwe nam Izébel, de dochter van Eth-

baal, de koning der Sidoniers, en heenging, en diende Baal, en boog zich voor hem. 32 En hij richtte voor Baal een altaar op, in het huis van Baal, hetwelk hij te Samaria gebouwd had. 33 Ook maakte Achab een bos, zodat Achab nog meer deed, om de HEERE, de God Israëls, tot toorn te verwekken, dan alle koningen van Israël, die voor hem geweest waren.

34 In zijn dagen bouwde Hiël, de Betheliet, Jericho; op Abiram, zijn eerstgeborenen zoon, heeft hij haar gegrondvest, en op Segub, zijn jongsten zoon, heeft hij haar poorten gesteld; naar het woord des HEEREN, dat Hij door de dienst van Jozua, de zoon van Nun, gesproken had.

Dit hoofdstuk heeft alleen betrekking op het rijk van Israël, en de omwentelingen die er in plaats hadden vele in korte tijd. Van de algehele uitroeiing van Jerobeams geslacht, nadat het gedurende vier en twintig jaren het koninklijk geslacht is geweest, lazen wij in het vorige hoofdstuk. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Het verderf van Baesa's geslacht, nadat het gedurende zes en twintig jaren een koninklijk geslacht is geweest, voorgezegd door een profeet, vers 1-7, en volvoerd door Zimri een van zijn veldoversten, vers 8-14.

II. De zevendaagse regering van Zimri, en zijn plotselinge val, vers 15 -20.

III. De worsteling tussen Omri en Tibni, en Omri's overwinning en zijn regering, vers 21-28.

IV. Het begin van de regering van Achab, van wie wij later veel zullen lezen, vers 29-33.

V. De herbouw van Jericho, vers 34. En gedurende die tijd was alles wel in het rijk van Juda.

1 Koningen 16:1-14

1. Hier wordt het verderf van het geslacht van Baesa voorgezegd. Hij was een man, die zijn geslacht wel had kunnen verheffen en bevestigen, hij was actief, had veel beleid en stoutmoedigheid, maar hij was een afgodendienaar, en hiermede heeft hij verderf gebracht over zijn geslacht. God heeft er hem vooruit een waarschuwing voor gezonden, opdat: 1. Zo hij er door tot bekering en reformatie gebracht werd, het verderf voorkomen zou worden, want God dreigt opdat Hij niet zou behoeven te slaan, daar Hij geen lust heeft aan de dood van de zondaar.

2. Opdat, zo hij zich niet bekeert en verbetert, het zou blijken dat het verderf, als het komt, de daad was van Gods gerechtigheid, en de straf van de zonde wie er ook de uitvoerder van mocht wezen. De waarschuwing werd gezonden door Jehu, de zoon van Hanani. De vader was tegelijkertijd een ziener, of profeet, 2 Kronieken 16:7. Hij werd gezonden tot Asa, koning van Juda, maar de zoon, die jong was en meer actief, werd op deze langere en meer gevaarlijke expeditie gezonden tot Baesa, koning van Israël. Juniores ad labores-arbeid en gevaar zijn voor de jongen.

Deze Jehu was een profeet en de zoon van een profeet. De profetie, aldus als een erfgoed overgaande van vader op zoon, was dubbele eer waardig. Deze Jehu heeft lang zijn nuttige arbeid voortgezet, want meer dan vijf en veertig jaren later vinden wij hem, Jósafath bestraffende en de annalen schrijvende van die vorst, 2 Kronieken 20:34. De boodschap, die deze profeet tot Baesa bracht, is ongeveer gelijk aan die, welke Ahia aan Jerobeam door diens huisvrouw gezonden heeft.

A. Hij herinnert hem aan de grote dingen, die God voor hem gedaan heeft, vers 2. Ik heb u uit het stof verheven op de troon van de heerlijkheid, een groot blijk van de Goddelijke soevereiniteit en macht, 1 Samuël 2:8. Baesa scheen zichzelf verheven te hebben door zijn eigen verraad en zijn wreedheid, maar de hand van Gods voorzienigheid was er in, ten einde Gods raad betreffende het huis van Jerobeam tot stand te brengen, en dat God zijn verhoging erkent als Zijn eigen daad, betekent geenszins dat Hij zijn eerezucht en verraad in bescherming neemt of goedkeurt. Het is God die macht geeft in de handen van slechte mensen, ten einde

Zijn goede doeleinden tot stand te doen komen, in weerwil van het slechte gebruik, dat zij er van maken. Ik heb u tot een voorganger over Mijn volk Israël gesteld. God noemt Israël nog Zijn volk, of schoon zij ellendig verdorven waren, omdat zij het verbond van de besnijdenis nog hielden, en er nog veel Godvruchtigen onder hen waren, het was niet dan lang daarna, dat zij Lo-Ammi, niet Mijn volk, genoemd werden, Hosea 1:9.

B. Hij beschuldigt hem van grote misdaden.

a. Dat hij Israël heeft doen zondigen, Gods onderdanen van hun trouw en gehoorzaamheid aan Hem had afgetrokken, hen er toe gebracht heeft om de hulde, die Hem alleen toekomt, aan afgoden te brengen, en hierin gewandeld heeft in de weg van Jerobeam, vers 2, en dat hij gelijk zijn huis was, vers 7.

b. Dat hijzelf God tot toorn had verwekt door het werk van zijn handen, dat is: door beelden te aanbidden, het werk van mensen handen: hoewel anderen ze gemaakt hebben, heeft hij ze misschien gediend en daardoor het maken er van erkend, derhalve zij het werk van zijn handen genoemd worden.

c. Dat hij het huis van Jerobeam verslagen had, vers 7, omdat hij hem gedood heeft, namelijk de zoon van Jerobeam en al de zijnen. Indien hij dit gedaan had met het oog op God en op Zijn wil en heerlijkheid, en uit heilige verontwaardiging tegen de zonde van Jerobeam en zijn huis, hij zou Gode welbehaaglijk zijn geweest, en geprezen zijn als een dienaar van Gods gerechtigheid, maar zoals hij het deed, was hij slechts het werktuig van Gods gerechtigheid, maar een dienaar van zijn eigen lusten, en wordt hij rechtvaardig gestraft voor de boosheid en de eerezucht, die hem bestuurden bij alles wat hij deed. Zij, die op enigerlei wijze gebruikt worden om Gods gerechtigheid aan te kondigen of uit te voeren (zoals magistraten en leraren), moeten dit doen uit een goed beginsel, en op een heilige wijze, opdat het bij hen niet in zonde verkere, en zij zichzelf niet er door aan Gods gerechtigheid blootstellen.

d. Hij voorzegt dat hetzelfde verderf zal komen over zijn geslacht, dat hij gebracht heeft over het huis van Jerobeam, vers 3, 4. Zij, die op anderen gelijken in hun zonden, kunnen verwachten op hen te zullen gelijken in hun plagen, zij in het bijzonder, die ijverig schijnen tegen zulke zonden in anderen, als waaraan zij zelf toegeven. Met het huis van Jehu werd afgerekend voor het bloed van het huis van Achab, Hoséa 1:4.

II. Een uitstel verleend gedurende enige tijd, zolang totdat Baesa zelf sterft in vrede en met eer in zijn eigen koninklijke stad begraven wordt, vers 6, zover is het van hem om een prooi te zijn, hetzij van de honden of van de vogelen, waarmee zijn huis bedreigd werd, vers 4. Hij beleeft het niet om de bedreigde straf te zien of te gevoelen, en toch was hijzelf de grootste schuldige. Zeer zeker moet er een toekomstige staat zijn, waarin onboetvaardige zondaars in hun eigen persoon zullen lijden en niet zullen ontkomen, zoals zij maar al te dikwijls in deze wereld ontkomen. Baesa stierf, voor zover blijkt onder geen zichtbare of merkbare slag de, wraak Gods, maar "God heeft zijn geweld weggelegd voor zijn kinderen," zoals Job spreekt, Hoofdstuk 21:19, aldus worden de zonden dikwijls door Hem bezocht.

Merk op: Baesa wordt gestraft door het verderf over zijn kinderen, na zijn dood, en zijn kinderen worden gestraft met de mishandeling van hun lichaam na hun dood, dat is het enige, dat door de bedreiging in bijzonderheden wordt vermeld, vers 4, namelijk dat de honden en de vogelen des hemels hen zullen eten, alsof hierin een stilzwijgende aanduiding lag opgesloten, dat er straffen zijn na de dood, als de dood zijn ergst gedaan heeft, en deze zullen de zwaarste straffen zijn, en die het meest gevreesd moeten worden, deze oordelen over het lichaam en het nageslacht geven de oordelen te kennen over de ziel, als zij afgescheiden is van het lichaam, door Hem die nadat Hij gedood heeft, macht heeft om in de hel te werpen.

III. De voltoering van de bedreiging. Baesa's zoon Ela heeft, evenals Jerobeams zoon Nadab, twee jaren geregeerd, en werd toen gedood door Zimri, een van zijn eigen krijgsoversten, zoals Nadab door Baesa gedood werd, zo gelijk werd zijn huis gemaakt aan dat van Jerobeam, zoals hem bedreigd was, vers 3. Omdat zijn afgoderij gelijk was aan de zijne, en een van de zonden, waarom God met hem streed het ombrengen was van Jerobeams geslacht. Hoe meer zijn eigen verderf gelijk was aan dat verderf, hoe meer de straf gelijk was aan de zonde, zoals het aangezicht is tegen het aangezicht in het water of in een spiegel.

1. Evenals toen, zo werd ook nu de koning zelf het eerst gedood, maar Ela is met meer schande gevallen dan Nadab. Nadab werd gedood op het slagveld, het veld van eer, toen hij en zijn leger Gibbethon belegerden, Hoofdstuk 15:27. Daar echter na deze ramp het beleg opgeheven werd, en de stad in de handen van de Filistijnen is gebleven, werd nu door het leger van Israël de poging hernieuwd, vers 15, en Ela had bij dat leger behoren te wezen om het opperbevel er over te voeren, maar hij beminde zijn gemak en zijn veiligheid meer dan zijn eer en plicht, of het publieke welzijn, en daarom bleef hij achter om zich aan vermaak over te geven, en toen hij zich dronken dronk in het huis van zijn knecht, heeft Zimri hem gedood, vers 9, 10. Laat het een waarschuwing zijn aan dronkaards, in het bijzonder aan die welke zich opzettelijk dronken drinken, dat zij niet weten of de dood hen niet in die toestand zal overvallen.

a. De dood komt gemakkelijk, komt licht, tot de mensen als zij dronken zijn. Behalve de chronische krankheden, die de mensen dikwijls over zich brengen door sterk drinken, waardoor zij afgesneden worden in het midden van hun dagen, worden zij ook in die toestand gemakkelijker overvallen door een vijand, zoals Amnon door Absalom, en zijn zij ook meer onderhevig aan boze ongevallen, omdat zij niet bij machte zijn zichzelf te helpen.

b. De dood komt met verschrikking over mensen in die toestand, hen vindende in het bedrijven van zonde, terwijl zij tot geen gebed instaat zijn, zal hun die dag "onvoorzien overkomen als een dief", Lukas 21:34.

2. Evenals toen, werd ook nu de gehele familie gedood, uitgeroeid. De verrader was de opvolger, aan wie het onnadenkende volk zich gedwee onderwierp, alsof het hun volkomen om het even was, welke koning zij hadden, zo zij er slechts een hadden. Het eerste wat Zimri deed, was: het gehele huis van Baesa te slaan, en zo behield hij door wreedheid wat hij verkregen had door verraad. Zijn wreedheid schijnt zich verder te hebben uitgestrekt dan die van Baesa tegen het huis van Jerobeam, want hij liet hem niemand over van zijn bloedverwanten en vrienden, vers 11, geen van zijn wrekers luidt het oorspronkelijke, niemand van hen, die waarschijnlijk zijn dood zouden wreken, toch heeft Gods gerechtigheid hem spoedig op zo merkwaardige wijze gewroken, dat nog lang daarna als spreekwoord gezegd werd: Had Zimri vrede, die zijn heer heeft gedood? Hierin: a. Werd het woord Gods vervuld, vers 12.

b. Werd met de zonden van Baesa en Ela afgerekend, waarmee zij de Heere, de God Israëls, door hun ijdelheden tot toorn hadden verwekt, vers 13. Hun afgoden worden hun ijdelheden genoemd, want zij kunnen geen nut doen, noch helpen. Ongelukkig zijn zij, wier goden ijdelheden zijn. Koningen 16:15-28 Salomo merkt op, Spreuken 28:2. "Om de overtreding van het land zijn deszelfs vorsten velen (zo was het ook in Israël) maar om verstandige en wetende mensen zal insgelijks verlenging wezen." Zo was het met Juda in dezelfde tijd onder Asa. Als de mensen God verlaten, zijn zij buiten de weg van rust en bevestiging. Zimri, en Tibni, en Omri, streven hier allen naar de kroon. Hoogmoedige, eierzuchtige mensen verderven elkaar, en slepen nog anderen mee in het verderf. Deze verwarringen eindigden in de vestiging van Omri, daarom moeten wij hem meenemen in dit deel van de geschiedenis.

I. Hoe hij verkozen werd, zoals dikwijls de Romeinse keizers verkozen werden, namelijk door het leger te velde, dat nu voor Gibbethon gelegerd was. Spoedig kwam daar de tijding dat Zimri hun koning had gedood, vers 16, en zichzelf in de koninklijke stad Thirza tot koning had opgeworpen, waarop zij in het leger Omri tot koning verkozen, opdat hij onverwijld de dood van Ela zou gaan wreken op Zimri. Hoewel Ela lui en onmatig was geweest, was hij toch hun koning, en zij wilden zich niet gedwee onderwerpen aan zijn moordenaar, noch het verraad ongestraft laten blijven. Zij hebben geen poging gedaan om de dood van Nadab te wreken op Baesa, misschien omdat het huis van Baesa met meer zachtheid geregeerd heeft dan het huis van Jerobeam, maar Zimri zal de toorn gevoelen van het getergde leger, - het beleg van Gibbethon wordt opgeheven- Filistijnen varen er wel bij als Israëlieten met elkaar twisten-en Zimri wordt vervolgd.

II. Hoe hij Zimri versloeg. Deze wordt gezegd zeven dagen te hebben geregeerd, vers 15, zolang totdat Omri tot koning en hijzelf tot verrader was uitgeroepen, maar wij kunnen veronderstellen, dat het langer duurde eer hij stierf, want hij leefde nog lang genoeg om te tonen dat hij neiging had om de weg van Jerobeam te volgen en blootgesteld te zijn aan de gerechtigheid Gods door zijn ondersteunen van afgoderij, vers 19. Thirza was een schone stad, maar zij was niet versterkt zodat Omri er zich spoedig meester van heeft gemaakt vers 17, Zimri naar het paleis heeft gedrongen dat hij, niet instaat zijnde om het te verdedigen en niet gezind zijnde om het over te geven, in brand stak, en zelf in de vlammen omkwam, vers 18. Niet willende dat zijn mededinger in het bezit zou komen van dat prachtige paleis, verbrandde hij het, en vreemde dat hij, zo hij levend of dood het leger in handen viel, smadelijk behandeld zou worden heeft hij zichzelf met het paleis laten verbranden. Zie tot hoe wanhopige daden de mensen soms door hun eigen slechtheid gebracht worden en naar hun verderf worden voortgejaagd, zie de gezindheid van oproermakers, die paleizen en koninkrijken in brand steken, al moeten zij ook zelf mee in de vlammen omkomen.

III. Hoe hij worstelde met Tibni, en tenslotte van hem ontslagen werd, de helft van het volk volgde deze Tibni, vers 21, waarschijnlijk waren het degenen, die Zimri's belangen waren toegedaan, bij wie zich nog anderen voegden, die geen koning wilden hebben, die door het leger gekozen was, (uit vrees dat hij door het zwaard en een staand leger zou regeren), maar door een vergadering van de staten. De strijd tussen deze twee duurde enige jaren, en heeft waarschijnlijk aan beide partijen zeer veel bloed gekost, want het was in het zeven en twintigste jaar van Asa dat Omri het eerst gekozen werd, vers 15, en het is van toen dat de twaalf jaren van zijn regering gedateerd moeten worden, maar het was niet vóór het een en dertigste jaar van Asa, dat hij begon te regeren zonder mededinger. Toen is Tibni gestorven, waarschijnlijk in een veldslag, en Omri regeerde, vers 22.

In zijn geschiedenis van de wereld, 1.2.c. 19, 6, vraagt Sir Walter Raleigh hier hoe het kwam, dat in al die verwarringen en omwentelingen in het rijk van Israël, zij er nooit aan gedacht hebben om tot het huis van David weer te keren en zich weer met Juda te verenigen want toen was het hun beter dan nu, en hij denkt dat de reden er van was, dat de koningen van Juda een meer absoluut gezag, en willekeurige, despotische macht hebben aangenomen dan de koningen van Israël het was over de zwaarte van het juk, dat zij geklaagd hadden toen zij zich van het huis van David afscheurden, en de vrees daarvoor heeft er hen voor altijd afkerig van gemaakt, en hen gehecht aan hun eigen koningen, die meer naar de wet regeerden en overeenkomstig de regelen van een beperkte monarchie.

IV. Hoe hij regeerde, toen hij eindelijk op de troon bevestigd was.

1. Hij maakte zich beroemd door Samaria te bouwen, (dat altijd daarna de koninklijke stad van de koningen van Israël is gebleven, nu het paleis te Thirza verbrand was) en in vervolg van tijd is het zo aanzienlijk geworden, dat het zijn naam gaf aan het middelste deel van Kanaän, gelegen tussen Galiléa in het noorden en Judea in het zuiden, en aan de inwoners dier landstreek, die Samaritanen werden genoemd. Hij kocht de grond voor twee talenten zilvers, iets meer dan 700 pond van ons geld, want een talent was 353, 11 sh. 10.5 d, Semer, die hem de grond verkocht, gaf hem die misschien tot een zeer goedkoper prijs op voorwaarde dat de stad naar zijn naam genoemd zou worden, die anders de naam van de koper gedragen zou hebben. Zij werd Samaria genoemd, of Semeren, zoals het is in het Hebreeuws, van Semer, de vorige eigenaar, vers 24. De koningen van Israël veranderden hun koninklijke residentieën: eerst Sichem, daarna Thirza, nu Samaria, maar de koningen van Juda bleven trouw aan Jeruzalem, de stad Gods. Zij die de Heere aankleven, zijn gevestigd, zij, die Hem verlaten, blijven immer omdolen.

2. Hij maakte zich berucht door zijn goddeloosheid, want hij deed erger dan allen die voor hem geweest waren, vers 25. Hoewel hij met grote moeite op de troon was gekomen en Gods voorzienigheid hem in zijn verheffing op merkwaardige wijze begunstigd had, was hij onheiliger of bijgeloviger en een erger vervolger dan die van het huis van Jerobeam of van Baesa, hij ging verder dan zij om de ongerechtigheid te vestigen door de wet, en zijn onderdanen te dwingen om er zich met hem in te verenigen, want wij lezen van "de inzettingen van Omri," het onderhouden waarvan Israël tot een verwoesting heeft gesteld, Micha 6:16. Jerobeam heeft Israël doen zondigen door verleiding, voorbeeld en verlokking, maar Omri deed het door dwang.

V. Hoe hij zijn regering eindigde, vers 27-28. Hij had zich naam gemaakt door de macht, die hij tentoonspreidde, menig slecht man is een kloekmoedig man geweest. Hij stierf in zijn bed, evenals Jerobeam en Baesa, maar evenals zij, heeft hij het aan zijn nageslacht overgelaten om de maat vol te doen worden, en dan de rekening van zijn ongerechtigheid te betalen. Koningen 16:29-34 Wij hebben hier het begin van de regering van Achab, van wie wij meer bijzonderheden vermeld vinden dan van een van de andere koningen van Israël, hier wordt ons slechts een algemeen denkbeeld van hem gegeven, als de slechtste van al de koningen, zodat wij kunnen verwachten wat de bijzonderheden zullen zijn. Hij regeerde twee en twintig jaren, lang genoeg om zeer veel kwaad te kunnen doen.

I. Hij overtrof in slechtheid al zijn voorgangers, deed wat kwaad was in de ogen des Heeren, meer dan allen, die voor hem geweest waren, vers 30, en alsof het in bijzondere vijandschap tegen God en Israël gedaan werd, om Hem te beledigen en hen in verderf te storten. Er wordt gezegd: Hij deed meer, meer opzettelijk, om de Heere, de God van Israël, tot toorn te verwekken, en bijgevolg om oordelen over zijn land te brengen, dan alle koningen van Israël, die voor hem geweest waren, vers 33. Het stond slecht met het volk, als ieder van hun koningen slechter was dan de anderen, wat zal er ten slotte van hen worden? Hij had het verderf gezien van andere slechte koningen en hun geslachten, maar, in plaats van er zich door te laten waarschuwen, werd zijn hart er door verhard en in woede ontstoken tegen God. Hij achtte het een lichte zaak, dat hij wandelde in de zonden van Jerobeam, vers 31. Het was niets om het tweede gebod te overtreden door beeldendienst, hij wilde ook het eerste ter zijde zetten, door andere goden in te voeren, zijn kleinste vinger zal zwaarder op Gods inzettingen vallen, dan Jerobeams lenden. Door kleinere zonden van geen betekenis te achten maakt men plaats voor grotere, en zij, die zonden van anderen zoeken te verkleinen, verzwaren slechts hun eigen zonden.

II. Hij huwde een goddeloze vrouw, die, naar hij wist, de aanbidding van Baäl zou invoeren, en hij scheen haar ook met dat doel gehuwd te hebben. Alsof het een lichte zaak was, dat hij wandelde in de zonden van Jerobeam en nam hij nog als vrouw Isebel, vers 31, een ijverige aanbinder van afgoden, uiterst heerszuchtig en boosaardig van gemoed, overgegeven aan hoererijen en toverijen, 2 Koningen 9:22 slecht en verdorven in alle opzichten. De valse profetes, van wie gesproken wordt in Openbaring 2:20, wordt daar Jezabel genoemd want een goddeloze vrouw kon bij geen slechtere naam genoemd worden dan bij de hare. Welk kwaad zij deed, en welk kwaad haar ten slotte overkwam 2 Koningen 9:3 zullen wij in het volgend verhaal zien. Deze vreemde vrouw heeft Israël meer verdorven dan al de vrouwen van Salomo.

III. Hij voerde de aanbidding in van Baäl, verliet de God van Israël, en diende de god van de Zidoniërs, Jupiter, in plaats van Jehova, de zon naar sommigen denken, een tot god verheven held van de Feniciërs, denken anderen. De gouden kalveren was hij moede hij dacht dat zij die nu al lang genoeg hadden aanbeden. Het waren zulke ijdelheden dat zij, die er het meest op verzot waren, er van begonnen te walgen, en, evenals overspelers, naar afwisseling haakten. Ter ere van de gewaande god, die zij Baäl noemden, dat is: heer, en ten gerieve van zijn eredienst:

1. Bouwde Achab een tempel in Samaria, de koninklijke stad, omdat de tempel Gods te Jeruzalem was, de koninklijke stad van het andere rijk. Hij wilde Baäls tempel in zijn nabijheid hebben, ten einde hem zoveel gemakkelijker en vaker te kunnen bezoeken, te beschermen en er eer aan te bewijzen.

2. In die tempel richtte hij een altaar op, waarop hij offeranden offerde aan Baäl, door welke zij hun afhankelijkheid van hem erkenden en zijn gunst zochten. O die domheid van afgodendienaars, die veel onkosten maken om iemand tot hun vriend te maken, van wie zij, naar hun eigen believen, al of niet een god konden maken!

3. Hij maakte een bos bij zijn tempel hetzij een natuurlijk bos, door er schaduwrijke bomen te planten, of, zo deze niet spoedig genoeg konden groeien, een kunstmatig bos in nabootsing er van, want er is niet gezegd, dat hij een bos plantte, maar dat hij er een maakte, iets dat aan zijn doel beantwoordde, hetwelk was: te verbergen, en aldus de afgrijselijke onkuisheid te steunen en aan te moedigen waarvan de vuile eredienst van Baäl vergezeld ging. Die het kwade doet, haat het licht.

IV. In navolging van zijn verwatenheid heeft een van zijn onderdanen het gewaagd Jericho te herbouwen, in trotsering van de vloek, die Jozua lang tevoren had uitgesproken over hem, die dit zou ondernemen, vers 34. Dit wordt hier vermeld als een voorbeeld van de hoogte van goddeloosheid, waartoe de mensen toen gekomen waren, inzonderheid te Bethel, waar een van de kalveren was, want de vermetele zondaar was van die stad.

Merk op:

1. Hoe slecht hij deed. Evenals Achan stak hij de hand uit naar het verbannene, wendde datgene aan tot zijn eigen gebruik wat aan de eer Gods was gewijd. Hij begon te bouwen in uittarting van de vloek, die wèl bekend was in Israël, er mee spottende misschien en hem voor een vogelverschrikker verklarende, of wel zich verbeeldende, dat die vloek door de langdurigheid van de tijd zijn kracht had verloren, want het was meer dan vijf honderd jaren geleden, dat Jozua hem uitgesproken heeft, Jozua 6:26. Hij ging voort met bouwen in weerwil van de gedeeltelijke volvoering van de vloek, want, hoewel zijn oudste zoon stierf toen hij begon, wilde hij toch voortgaan in minachting van God en Zijn toorn, geopenbaard van de hemel tegen alle goddeloosheid.

2. Hoe slecht hij geslaagd is. Hij bouwde voor zijn kinderen, maar God heeft hem kinderloos aangeschreven. Zijn oudste zoon stierf toen hij begon, de jongste toen hij voleindigd had, en-

naar verondersteld wordt-tussen deze twee stierven ook al de anderen. Degenen, die God vloekt, zijn gevloekt, nooit heeft iemand zijn hart verhard tegen God en is voorspoedig geweest. God weerhoude ons van trotsheden deze zeer grote overtredingen!

HOOFDSTUK 17

1 En Elia, de Thisbiet, van de inwoneren van Gilead, zeide tot Achab: Zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord! 2 Daarna geschiedde het woord des HEEREN tot hem, zeggende: 3 Ga weg van hier, en wend u naar het oosten, en verberg u aan de beek Krith, die voor aan de Jordaan is. 4 En het zal geschieden, dat gij uit de beek drinken zult; en Ik heb de raven geboden, dat zij u daar onderhouden zullen. 5 Hij ging dan heen, en deed naar het woord des HEEREN; want hij ging en woonde bij de beek Krith, die voor aan de Jordaan is. 6 En de raven brachten hem des morgens brood en vlees, desgelijks brood en vlees des avonds; en hij dronk uit de beek. 7 En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde; want geen regen was in het land geweest.

8 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot hem, zeggende: 9 Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwwrouw geboden, dat zij u onderhoude. 10 Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zo was daar een weduwwrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke. 11 Toen zij nu heenging om te halen, zo riep hij tot haar, en zeide: Haal mij toch ook een bete broods in uw hand. 12 Maar zij zeide: Zo waarachtig als de HEERE, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven. 13 En Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleinen koek daarvan, en breng mij dien hier uit; doch voor u en uw zoon zult gij daarna wat maken. 14 Want zo zegt de HEERE, de God Israëls: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op de dag, dat de HEERE regen op de aardbodem geven zal. 15 En zij ging heen, en deed naar het woord van Elia; zo at zij, en hij, en haar huis, vele dagen. 16 Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door de dienst van Elia. 17 En het geschiedde na deze dingen, dat de zoon dezer vrouw, der waardin van het huis, krank werd; en zijn krankheid werd zeer sterk, totdat geen adem in hem overgebleven was. 18 En zij zeide tot Elia: Wat heb ik met u te doen, gij man Gods? Zijt gij bij mij ingekomen, om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen, en om mijn zoon te doden? 19 En hij zeide tot haar: Geef mij uw zoon. En hij nam hem van haar schoot, en droeg hem boven in de opperzaal, waar hij zelf woonde, en hij leide hem neder op zijn bed. 20 En hij riep de HEERE aan, en zeide: HEERE, mijn God, hebt Gij dan ook deze weduwe, bij dewelke ik herberge, zo kwalijk gedaan, dat Gij haar zoon gedood hebt? 21 En hij mat zich driemaal uit over dat kind, en riep de HEERE aan, en zeide: HEERE, mijn God, laat toch de ziel van dit kind in hem wederkomen. 22 En de HEERE verhoorde de stem van Elia; en de ziel van het kind kwam weder in hem, dat het weder levend werd. 23 En Elia nam het kind, en bracht het af van de opperzaal in het huis, en gaf het aan zijn moeder; en Elia zeide: Zie, uw zoon leeft. 24 Toen zeide die vrouw tot Elia: Nu weet ik, dat gij een man Gods zijt, en dat het woord des HEEREN in uw mond waarheid is.

Zo slecht was het karakter, zowel van de vorsten als van het volk van Israël, zoals wij het geschetst zagen in het vorige hoofdstuk, dat men zou verwachten dat God een volk zal verwerpen dat Hem aldus verlaten had, maar als een bewijs van het tegendeel zien wij dat Israël nooit met zo goed een profeet gezegeld was, als toen het geplaagd was door zo'n slechte koning. Nooit was een koning zo vermetel in bet zondigen als Achab, nooit was een profeet zo stoutmoedig in het bestraffen en bedreigen als Elia, wiens geschiedenis in dit hoofdstuk begint, en zij is vol van wonderen. Er is nauwelijks enig deel in de Oud-Testamentische geschiedenis dat helderder schittert dan de geschiedenis van de geest en de kracht van Elia. Van al de profeten is hem alleen de eer te beurt gevallen van Henoch, de eerste profeet, om weggenomen te zijn, dat hij de dood niet zien zou, en de eer van Mozes, de

grote profeet, om tegenwoordig te zijn bij de gedaanteverandering van onze Heiland. Andere profeten profeteerden en schreven, hij profeteerde en handelde, maar schreef niets, doch zijn handelingen verspreidden meer luister over zijn naam dan hun geschriften over de hunne. In dit hoofdstuk hebben wij zijn voorzegging van de hongersnood in Israël door gebrek aan regen, vers 1.

De voorziening, die voor hem in die hongersnood gemaakt was:

1. Door de raven aan de beek Krith, vers 2-7
2. Toen die ophield, door een weduwe te Zarfath, die hem ontving in de naam van een profeet, en het loon van profeten verkreeg, want:
 - a. Hij vermenigvuldigde haar meel en haar olie, vers 8-16.
 - b. Hij riep haar dode zoon terug in het leven, vers 17-24. Aldus begint deze geschiedenis met oordelen en wonderen bestemd ter opwekking van het stompzinnig geslacht dat zich zo diep had verdorven.

1 Koningen 17:1-7

De geschiedenis van Elia begint enigszins plotseling of onvoorzien. Gewoonlijk hebben wij, als een profeet optreedt, enig bericht van zijn afkomst, wordt ons gezegd wiens zoon hij was, en van welke stam, maar Elia komt -om zo te zeggen- uit de lucht vallen alsof hij, gelijk Melchizédek, zonder vader en zonder moeder was en zonder geslachtsrekening hetgeen sommige Joden heeft doen denken dat hij een engel van de hemel was. Maar de apostel heeft ons verzekerd, dat hij "een mens was van gelijke bewegingen als wij." Jakobus 5:17 hetgeen misschien aanduidt, niet alleen dat hij aan de gewone zwakheden van de menselijke natuur onderhevig was, maar dat hij van nature een man was met sterke hartstochten, vuriger en ijveriger dan de meeste mensen, en daarom temeer geschikt om te handelen met de vermetele zondaars van zijn tijd: Zo verwonderlijk maakt God de mensen geschikt voor het werk, dat Hij voor hen bestemt. Ruwe karakters worden geroepen tot ruw werk, de hervorming van de zestiende eeuw had een man als Luther nodig om het ijs te breken.

Let op:

1. Zijn naam: Eljahoe, "Mijn God Jehovah is Hij", dat is de betekenis er van. "Hij is het die mij zendt, mij zal erkennen en doorhelpen Hij is het, tot wie ik Israël zou willen terugbrengen, en die alleen dat grote werk tot stand kan brengen".

2. Zijn land: hij was van de inwoners van Gilead, aan de andere kant van de Jordaan, hetzij van de stam van Gad of van de halve stam van Manasse, want tussen hen was Gilead verdeeld, maar of hij uit een van deze stammen geboren was, is onzeker, maar het duistere van zijn afkomst stond de uitnemendheid niet in de weg waartoe hij gekomen was. Wij behoeven niet te vragen vanwaar de mensen zijn, maar wel wat zij zijn, als het iets goeds is, doet het er niet toe of het uit Nazareth komt. Israël was zwaar gewond, toen God hun deze balsem van Gilead zond en deze heemeester vandaar. Hij wordt de Thisbiet genoemd naar Thisbe, een stad in dat land. Aan het begin van zijn geschiedenis hebben wij hier een bericht van twee dingen.

1. Dat hij een hongersnood heeft voorzien een langdurige en zware hongersnood, waarmee Israël gestraft zal worden voor hun zonden. Vanwege gebrek aan regen zal dat vruchtbare land in zoute grond veranderd worden om de boosheid van hen, die daarin wonen. Hij ging dit zeggen aan Achab, fluisterde het niet onder het volk om hen afkerig te maken van de regering, maar maakte het bekend aan de koning, in wiens macht het was het land te hervormen, en aldus het oordeel af te wenden. Waarschijnlijk heeft hij Achab bestraft wegens zijn afgoderij en andere goddeloosheid, en hem gezegd dat, tenzij hij berouw had en zich bekeerde, dit

oordeel over zijn land zou komen. Er zal gedurende enige jaren noch dauw noch regen zijn, tenzij dan naar mijn woord, dat is: "Verwacht er geen totdat gij weer van mij hoort". De apostel leert ons dit te verstaan, niet alleen als het woord van profetie, maar als het woord van gebed, dat de sleutel van de wolken omdraaide, Jakobus 5:17, 18. "Hij bad een gebed" (in heilige verontwaardiging over Israëls afval en in heilige ijver voor de eer van God, wiens oordelen getrotseerd werden) "dat het niet zou regenen," en overeenkomstig zijn gebed werd de hemel als koper, totdat hij weer bad, en de hemel gaf regen. In toespeling op deze geschiedenis wordt gezegd van Gods getuigen: "Dezen hebben macht de hemel te sluiten opdat geen regen zal vallen in de dagen van hun profetie," Openbaring 11:6.

Elia doet aan Achab weten:

1. Dat de Heere Jehovah is de God Israëls die hij verlaten had.
2. Dat Hij de levende God is, en niet gelijk de goden, die hij aanbad, en die dode, stomme afgoden waren.
3. Dat hij, Elia, Zijn dienstknecht was, en als bode door Hem was gezonden. "Hij is het, voor wiens aangezicht ik sta om Hem te dienen," of, "dien ik nu vertegenwoordig, in wiens plaats ik sta, en in wiens naam ik spreek, in trotsering van de profeten van Baäl en van de bossen."
4. Dat, niettegenstaande de tegenwoordige vrede en voorspoed van hun rijk God misnoegd op hen was vanwege hun afgoderij, en hen er voor zal kastijden door gebrek aan regen, en als Hij die terughoudt, zal het niet in de macht zijn van de goden, die zij dienen, om hem te geven, immers: "zijn er onder de ijdelheden van de heidenen die doen regenen?" Jeremia 14:22, hetgeen hun onmacht buiten alle twijfel zal doen stellen, en de dwaasheid zal aantonen van hen, die de levende God hebben verlaten, om hun hof te gaan maken aan hen, die goed noch kwaad konden doen, en dit bevestigt hij met een plechtige eed: zo waarachtig als de Heere, de God Israëls, leeft, opdat Achab des te meer ontzag zal hebben voor de bedreiging, daar het leven Gods verpand is voor de vervulling er van.
5. Hij doet hem weten welke invloed hij heeft in de hemel: Het zal wezen naar mijn woord. Met welk een waardigheid spreekt hij als hij in de naam van God spreekt, als één, die een goed besef had van deze opdracht eens profeten: "Ik stel u over de volken en de koninkrijken," Jeremia 1:10. Zie de kracht van het gebed, en de waarheid van Gods woord, want Hij volbrengt de raad van Zijn boden.

II. Hoe voor hem gezorgd werd in die hongersnood.

1. Hoe hij verborgen werd. God gebod hem heen te gaan en zich te verbergen aan de beek Krith, vers 3. Dit was bedoeld, niet zozeer tot zijn bewaring, want het blijkt niet, dat Achab hem nu reeds naar het leven stond, maar als een oordeel over het volk, voor hetwelk hij, zo hij openlijk was opgetreden, een zegen had kunnen zijn zowel door zijn onderricht, als door zijn voorbede, en aldus de dagen van die ramp had kunnen verkorten, maar God had besloten dat zij drie en een half jaar zou duren en dus ook bepaald dat Elia zich zolang zou verbergen, opdat hij niet aangezocht zou worden om het vonnis te herroepen, welks uitvoering hij gezegd had te zullen zijn naar zijn woord. Als God van een natie zegt dat Hij haar zal uittrekken en verdoen, dan vindt Hij het een of andere middel om diegenen weg te nemen of te verwijderen, die in de bres zouden staan om Zijn toorn af te wenden. Het is een slecht teken voor een volk, als aan Godvruchtige mensen en getrouwe leraren bevolen wordt zich te gaan verbergen. Toen God regen op de aarde wilde zenden, gebod Hij aan Elia om zich aan Achab te gaan vertonen, Hoofdstuk 18:1. In gehoorzaamheid aan het Goddelijk bevel, ging hij voor het tegenwoordige heen, en woonde ergens in een afgelegen, weinig bezochte plaats geheel alleen, waar hij niet ontdekt werd, waarschijnlijk tussen het riet van de beek. Als Gods voorzienigheid ons roept tot eenzaamheid en afzondering, dan betaamt het ons te berusten, als

wij niet nuttig kunnen zijn, dan moeten wij geduldig wezen, en als wij voor God niet kunnen arbeiden, dan moeten wij rustig stilzitten voor Hem.

2. Hoe hij gespijzigd werd. Hoewel hij daar niet kon werken, daar hij niets anders te doen had dan peinen en bidden, (hetgeen zou bijdragen om hem toe te bereiden voor nuttigen, zegenrijke arbeid later) zal hij toch eten, want hij is in de weg van de plicht, en dus zal hij voorzeker gevoed worden, zal hij in de dagen van de honger verzadigd worden. Als de vrouw, de kerk, in de woestijn moet vluchten, dan wordt zorg gedragen, dat zij er gevoed wordt een tijd, en tijden, en een halve tijd, dat is: drie en een half jaar, hetgeen juist de tijd was, gedurende welke Elia verborgen bleef. Zie Openbaring 12:6, 14. Elia moet water drinken uit de beek en de raven was geboden hem spijs te brengen, en zij deden het, vers 6.

a. De verzorging was overvloedig, goed en geregeld, tweemaal per dag brood en vlees, dagelijks brood, geschikt voedsel. Wij kunnen veronderstellen dat hij niet zo prachtig en weelderig leefde als de profeten van de bossen, die van de tafel van Isebel aten, maar toch beter dan de overigen van de profeten des Heeren, die door Obadja met brood en water onderhouden werden, Hoofdstuk 18:4. Het betaamt Gods dienstknechten niet-in het bijzonder niet Zijn dienstknechten de profeten- om kieskeurig te zijn ten opzichte van hun voedsel, en op lekkernijen en verscheidenheid van spijsen gesteld te zijn, als de natuur onderhouden wordt, doet het er niet toe, of het gehemelte wordt gestreeld. In plaats van hen te benijden, die keuriger spijsen hebben, moeten wij denken aan de velen, die beter zijn dan wij en genoeglijk op grover voedsel leven, en nog blij zouden zijn met hetgeen wij overlaten. Aan Elia werd slechts een maaltijd tegelijk gebracht, iedere morgen en iedere avond, om hem te leren niet bezorgd te zijn voor de dag van morgen. Laat hen die slechts van de hand in de tand kunnen leven, leren te leven op Gods voorzienigheid en er op te vertrouwen voor het brood van de dag op zijn dag, God te danken voor het brood van deze dag, en het brood voor morgen, morgen verwachten.

b. De leveranciers van de spijsen waren zij, van wie men dit weinig verwacht zou hebben: de raven brachten het hem. Obadja en anderen in Israël, die de knie voor Baäl niet gebogen hadden, zouden Elia graag onderhouden hebben, maar hij was een bijzonder buitengewoon man, en zal op bijzondere, buitengewone wijze gevoed worden, hij was een type van Johannes de Doper, wiens spijs uit sprinkhanen en wilde honing bestond. God kon engelen gezonden hebben om hem te dienen, zoals Hij later gedaan heeft, Hoofdstuk 19-5, en zoals Hij voor onze Heiland gedaan heeft, Mattheüs 4:11. maar Hij verkoos hem het voedsel te zenden door gevleugelde boden van een andere natuur, om te tonen dat Hij, zo het Hem behaagt, Zijn doeleinden kan doen dienen door de geringste schepselen, evengoed en afdoend als door de machtigste. Indien men vraagt, hoe de raven aan die spijsen kwamen, hoe en waar zij bereid waren, en of zij er eerlijk aan gekomen zijn, dan moeten wij met Jakob antwoorden: "de Heere heeft ze (de raven) doen ontmoeten," Genesis 27:20, de Heere, van wien de aarde is met haar volheid, en zij die er in wonen.

Maar waarom raven?

a. Zij zijn roofvogels, gulzige verslindende schepselen, van wie het waarschijnlijker was dat zij hem het voedsel zouden ontstelen, of zijn ogen uitgepikt zouden hebben, Spreuken 30:17, maar aldus is Simsons raadsel weer opgelost: spijs ging uit van de eter.

b. Het zijn onreine schepselen. "Alles wat naar haar aard" was door de wet verboden om gegeten te worden, Leviticus 11:15, maar Elia heeft de spijs, die zij hem brachten, er niet minder om geacht, maar at, en dankte God voor de spijs, niets ondervragende om des gewetens wII. Noachs duif was hem een getrouwer bode dan zijn raaf, maar hier zijn de raven standvastig getrouw aan Elia.

- c. Raven voeden zich met insecten en aas, maar brachten aan de profeet spijze voor mensen, gezond voedsel. Het is jammer dat zij, die aan anderen het brood des levens brengen, zelf tevreden zijn met hetgeen geen brood is.
- d. Raven konden slechts weinig brengen slechts resten of afval, maar Elia was tevreden met hetgeen hij had, en was dankbaar gevoed te zijn, al was het met geen feestmaal.
- e. Raven veronachtzamen haar eigen jongen, en voeden ze niet, maar als het Gode behaagt, zullen zij Zijn profeet voeden, jonge leeuwen en jonge raven kunnen armoede lijden en hongeren, maar niet zij, die de Heere zoeken, Psalm 34:11.
- f. Raven worden zelf door Gods bijzondere voorzienigheid gevoed, Job 39:3, Psalm 147:9, en nu voeden zij de profeet. Hebben wij Gods bijzondere goedheid ervaren over ons en de onzen? Zo laat ons er ons verplicht door achten om Zijntwil vriendelijk te zijn voor degenen, die de Zijnen zijn.

Laat ons hieruit leren:

Ten eerste. Gods soeveriniteit en macht te erkennen over al Zijn schepselen, Hij kan hen gebruiken voor hetgeen Hem behaagt, hetzij voor oordelen of voor genadebetoningen.

Ten tweede. Om ook in de grootste nood bemoedigd te zijn in God en Hem nooit te wantrouwen. Hij, die een tafel kon toerichten in de woestijn en raven tot spijsverzorgers en dienaren kon maken van Zijn profeet, is machtig om te voorzien in al onze noden naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid. Zo heeft dan Elia gedurende lange tijd zijn maaltijd alleen gegeten, en zijn voorraad van water die hij in de gewone, natuurlijke, weg had uit de beek, faalt hem, voordat hem hetgeen hij door een wonder verkreeg, heeft gefaald. De krachten van de natuur zijn beperkt, maar niet de krachten van de God van de natuur. Elia's beek droogde uit, vers 7, want er was geen regen in het land geweest. Als de hemel faalt, zal de aarde natuurlijk ook falen. Aldus is het met al onze lichamelijke genietingen, wij verliezen ze als wij ze het meest nodig hebben zoals beken in de zomer. Maar er is een rivier, 'die de stad Gods verblijdt, en nimmer uitdroogt', Psalm 46:5, een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven. Heere, geef ons dat levende water!

1 Koningen 17:8-16

Wij hebben hier een verder bericht van de bescherming, waaronder Elia zich bevond, en de verdere voorziening, die voor hem gemaakt was in zijn afzondering. Hij, die God tot zijn vriend heeft om hem te behoeden en te onderhouden, kan lachen tegen de verwoesting en de honger. De beek Krith is uitgedroogd, maar Gods zorg over Zijn volk en Zijn goedertierenheid jegens hen falen nooit en verflauwen nooit maar zijn nog altijd dezelfde, zijn nog steeds "uitgestrekt over degenen, die Hem kennen,' Psalm 36:11. Toen de beek was uitgedroogd, was de Jordaan niet uitgedroogd, waarom heeft God hem niet daarheen gezonden? Voorzeker omdat Hij wilde tonen dat Hij verscheidenheid van middelen heeft om te voorzien voor Zijn volk, en aan geen enkel er van gebonden is. God zal nu voor hem voorzien daar waar hij enig gezelschap zal hebben en een gelegenheid om nuttig te zijn, en niet meer, zoals in het eerst, levend begraven zijn.

Let op:

I. De plaats, waarheen hij gezonden wordt, naar Zarfath of Sarepta, een stad van Zidon buiten de grenzen van het land Israëls, vers 9. Onze Heiland merkt dit op als een vroeg teken van de gunst, die God voor de arme heidenen in de volheid des tijds heeft weggelegd Lukas 4:25, 26. "Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elia,' en sommigen van haar zouden hem waarschijnlijk welkom geheten hebben in haar huis, en toch wordt hij gezonden naar een stad van Zidon, een heidense stad om haar te eren en tot zegen te zijn door zijn tegenwoordigheid, en zo wordt hij, zegt Dr. Lightfoot, de eerste profeet van de heidenen. Israël had zich verdorven met de afgoderij van de heidenen, en was erger dan zij geworden, met recht is dus

hun verwerping de rijkdom van de wereld geworden. Elia was gehaat en verdreven door zijn landgenoten, daarom: 'Zie, hij keert zich tot de heidenen,' zoals dit later de apostelen bevolen was te doen, Hand 18:6. Maar waarom naar een stad in Zidon? Misschien wel omdat de Baäldienst, die nu de schreeuwende zonde was in Israël, onlangs vandaar gekomen was met Isebel, die een Zidonische was, Hoofdstuk 16:31, en daarom moet hij derwaarts heengaan, opdat de verdelger van die afgoderij vandaar komen zou, zelfs uit Zidon heb Ik Mijn profeet geroepen, Mijn hervormer. Isebel was Elia's grootste vijandin, maar om haar de machteloosheid van haar boosaardigheid te tonen, zal God zelfs in haar eigen land een schuilplaats voor hem vinden. Christus is nooit naar de heidenen gegaan behalve eens 'naar de delen van Tyrus en Zidon,' Mattheüs 15:21.

II. De persoon, die hem daar gastvrijheid moest verlenen. Het is niet een van de rijke kooplieden of aanzienlijke mannen van Zidon, niet iemand zoals Obadja, die hofmeester was van Achab en de profeten heeft gespijzigt, maar een arme weduwe, arm en verlaten, krijgt bevel (dat is: zij wordt bekwaam en gewillig gemaakt) om hem te onderhouden. Het is Gods wijze van doen, en het is Zijn heerlijkheid, om gebruik te maken van en eer te leggen op het dwaze en zwakke van de wereld. Hij is op bijzondere wijze de God van de weduwen, en onderhoudt haar, en daarom moeten zij zich beijveren Hem Zijn weldaden te vergelden.

III. De voorziening, die aldaar voor hem gemaakt was. Gods voorzienigheid heeft haar hem juist doen ontmoeten toen hij aan de poort van de stad kwam, vers 10, en door hetgeen hier verhaald wordt van wat er voorviel tussen Elia en haar worden wij bekend:

1. Met haar toestand en karakter, en het blijkt:

A. Dat zij zeer arm en nooddruftig was. Zij had niets om van te leven dan een handvol meel en een weinigje olie, op haar best was zij nog arm, maar nu was zij door de algemene schaarsheid tot de uiterste ellende gebracht. Als het weinigje dat zij heeft op is, dan zal zij en haar zoon, voorzover zij nu ziet, wel van gebrek moeten omkomen, vers 12. Zij had geen brandstof, dan een paar houten die zij opgeraapt heeft van de straat, daar zij geen dienstbode heeft moest zij zelf het hout gaan opzoeken, vers 10. Zij is dus iemand, die meer waarschijnlijk aalmoezen zal moeten ontvangen dan gastvrijheid geven. Tot haar is Elia gezonden, opdat hij ook nog verder van Gods voorzienigheid zou leven, evenzeer als toen hij door de raven werd gevoed. Het was in ontferming jegens de nederige staat van Zijn dienstmaagd, dat God de profeet tot haar zond, niet om van haar zijn onderhoud te vragen, maar om bij haar in te wonen, en hij zal goed voor zijn onderhoud betalen.

B. Dat zij zeer nederig en naarstig was. Hij vond haar hout sprokkelend en zich gereed makende om haar eigen brood te bakken vers 10, 12. Haar geest, haar gemoed, schikt zich naar haar toestand, en zij klaagt niet over de ontbering, die zij heeft te lijden, twist niet met de Goddelijke voorzienigheid wegens het onthouden van regen, maar schikt er zich in zo goed als zij kan. Zij, die van zo'n gemoedsgesteldheid zijn in de dag van de benauwdheid, zijn het best bereid om hulp en eer van God te ontvangen.

C. Dat zij zeer liefdadig en edelmoedig was. Toen deze vreemdeling haar vroeg om een weinig water voor hem te halen om te drinken ging zij terstond, op zijn eerste woord reeds, vers 10, 11. Zij maakte geen bezwaar vanwege de tegenwoordige schaarsheid van water, vroeg hem ook niet wat hij haar voor een teug water zou kunnen geven, want thans was het geld waard, sprak er ook niet van dat hij een vreemdeling was, een Israëliet, met wie de Zidoniërs misschien, evenals later de Samaritanen, niet graag omgang wilden hebben, Johannes 4:9. Zij weigerde het ook niet vanwege haar zwakheid door de hongersnood, of omdat zij het te druk had met haar eigen zaken, zei hem niet dat zij wel wat anders te doen

had dan op zijn boodschappen uit te gaan, maar zij hield op met haar sprokkelen van hout voor zichzelf, om voor hem water te gaan halen hetgeen zij misschien zoveel bereidvaardiger deed, omdat zij door de ernst van zijn voorkomen getroffen was. Wij moeten graag bereid zijn, om zelfs aan vreemdelingen liefdediensten te bewijzen. Als wij het vermogen niet hebben om te geven aan hen, die in nood zijn, dan moeten wij des te meer bereid zijn om voor hen te arbeiden, een beker koud water zal, al kost die ons ook niets meer dan de moeite van hem te halen, zijn loon geenszins verliezen.

D. Dat zij groot vertrouwen had in het woord van God. Het was een grote beproeving van haar geloof, toen de profeet, nadat zij hem gezegd had hoe klein haar voorraad meel en olie was, slechts genoeg voor haar en haar zoon, haar gebod een koek voor hem te maken, en de zijne het eerst te maken en daarna voor haar en haar zoon wat te maken. Als wij nadenken zullen wij zien, dat het in zo'n kleine zaak een zo groot mogelijke beproeving was. "Laat de kinderen het eerst bediend worden", had zij kunnen zeggen, "de liefde begint thuis. Men kan van mij niet verwachten dat ik zal geven, daar ik zelf zo weinig heb, en als dat weinige op is, niet weet hoe aan meer te komen." Zij had veel meer reden dan Nabal om te vragen: "Zal ik mijn spijs en mijn olie nemen, en ze geven aan iemand, die ik niet weet vanwaar hij is?" Het is waar: Elia noemde de God Israëls, vers 14. Maar wat betekende dat voor een Zidonische? Of indien zij eerbied had voor de naam JHWH en de God van Israël waardeerde als de ware God, welke verzekerdheid had zij dan nog, dat deze vreemdeling Zijn profeet was, of volmacht had om in Zijn naam te spreken?

Het was voor een hongerige landloper gemakkelijk haar te bedriegen. Maar over al die bezwaren en tegenwerpingen komt zij heen, gehoorzaamt het bevel in vertrouwen op de belofte, zij ging heen en deed naar het woord van Elia, vers 15. O vrouw, groot was uw geloof, alles in aanmerking nemende werd zelfs in Israël zo'n groot geloof niet gevonden, het overtrof nog het geloof van de weduwe, die, toen zij nog slechts twee penningkens had, ze in de schatkist wierp. Zij nam het woord van de profeet aan, dat zij er niet bij verliezen zou, maar dat het haar met interest vergoed zou worden. Zij, die zich op de belofte Gods durven wagen, zullen geen bezwaar maken om zich aan gevaar bloot te stellen, of zich te onttedigen in Zijn dienst, door Hem uit een weinigje nog het Zijne te geven en Hem het eerst Zijn deel te geven. Zij, die met God handelen, moeten op krediet handelen, eerst Zijn koninkrijk zoeken, en dan zullen de andere dingen hun toegeworpen worden. Door de wet waren voor God de eerstelingen, het tiende werd eerst genomen, en het hefoffer van de eerstelingen hun deeg werd het eerst geofferd. Numeri 15:20, 21. Maar voorzeker, de toeneming van het geloof van deze weduwe tot zo'n mate, dat zij instaat was zich aldus te verloochen en op de belofte Gods te vertrouwen, was een even groot wonder in het rijk van de genade, als de toeneming van haar meel en haar olie het was in het rijk van de natuur, of liever van Gods voorzienigheid. Zalig zijn zij, die aldus tegen hoop geloven en gehoorzamen kunnen in hope.

2. Gods zorg over haar en haar gast. Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, want naarmate zij er uit namen, werd er door de macht Gods meer bijgedaan, vers 16, Nooit is koren of olijf zo toegenomen in het groeien, zegt bisschop Hall, als deze in het gebruik, maar het vermenigvuldigen van het zaaisel, 2 Corinthiers 9:10, in de gewone weg van de Voorzienigheid, is een voorbeeld van de macht en goedheid van God, dat niet voorbijgezien moet worden vanwege het gewone, het dagelijks voorkomen ervan. Het meel en de olie vermenigvuldigden, niet in het sparen of verzamelen er van, maar in het gebruiken er van, want daar is een, die uitstrooit aan wie nog meer toegedaan wordt, als God het weinige zegent, zal het zeer ver gaan, boven verwachting ver, evenals in het tegenovergestelde geval er overvloed kan zijn maar zo Hij er in blaast wordt het weinig, Haggai 1:9, 2:17.

a. Dit was een onderhoud voor de profeet, nog moeten wonderen zijn dagelijks brood wezen. Tot hiertoe was hij gevoed met brood en vlees, nu met brood en olie, dat zij gebruikten, zoals wij boter gebruiken. Het manna bestond uit beide, want "zijn smaak was als de beste vochtigheid van de olie," Numeri 11:8. Elia was er dankbaar voor, hoewel hij gewoon was geweest aan tweemaal per dag vlees, en er nu in het geheel geen had. Zij, die niet leven kunnen zonder tenminste eenmaal per dag vlees, omdat zij er aan gewoon zijn, zouden niet tevreden zijn geweest om bij Elia in de kost te wezen, neen, al was het ook, om van een wonder te leven.

b. Het was een onderhoud voor de arme weduwe en haar zoon en een beloning voor haar gastvrijheid aan de profeet. Men verliest niets door vriendelijk te zijn jegens Gods volk en dienstknechten, zij, die een profeet ontving had het loon van een profeet. Zij verleende hem intrek, en hij beloofde haar met voedsel voor het gezin. Christus heeft aan hen, die hun deuren voor Hem openen, beloofd dat Hij tot hen zal inkomen en "avondmaal met hen zal houden en zij met Hem," Openbaring 3:20. Evenals Elia hier, brengt Hij aan hen, die Hem welkom heten, niet slechts Zijn eigen onderhoud, maar ook het hunne. Zie hoe de beloning beantwoordde aan de dienst: zij maakte edelmoedig een kleine koek voor de profeet, en werd betaald met vele voor haarzelf en voor haar zoon.

Toen Abraham zijn enige zoon aan God offerde, werd hem gezegd dat hij de vader zal zijn van menigten. Wat besteed wordt aan Godsvrucht of liefdadigheid, wordt tot de hoogste interest belegd en op de soliedste wijze. Een armoedig maal van meel gaf deze arme weduwe de profeet, en ter beloning daarvan heeft zij en haar zoon vele dagen gegeten, vers 15, meer dan twee jaren in een tijd van algemene schaarste. En hun voedsel van Gods bijzondere gunst te ontvangen, en het in zo goed gezelschap te nuttigen, als Elia's gezelschap was, maakte het meer dan dubbel zoet. Aan hen, die op God vertrouwen, is beloofd dat zij "niet beschaamd zullen worden in de kwaden tijd, en in de dagen van honger verzadigd zullen worden," Psalm 37:19.

1. Koningen 17:17-24

Wij hebben hier nog een andere beloning, aan de weduwe geschonken voor de vriendelijkheid, die zij aan de profeet had bewezen, alsof het een kleine zaak was in het leven behouden te zijn, wordt haar zoon, nadat hij gestorven is, in het leven teruggeroepen, en alzo aan haar weer gegeven.

Let op:

I. De ziekte en de dood van het kind. Voor zover blijkt was hij haar enige zoon, de troost van haar weduwstaat. Hij werd wonderdadig gevoed, maar dit heeft hem toch niet gevrijwaard tegen ziekte en dood. "Uw vaders hebben het manna gegeten in de woestijn, en zij zijn gestorven," maar er is brood waarvan de mens eet en niet sterft, dat gegeven is voor het leven van de wereld, Johannes 6:49-50. Deze beproeving was voor de weduwe als een doorn in het vlees, opdat zij zich niet bovenmate zou verheffen door de gunsten, die haar betoond werden, en de eer, die haar was aangedaan.

1. Zij was een verzorgster van een groot profeet, werd gebruikt om hem te onderhouden en had sterke redenen om te geloven dat de Heere haar goed zou doen, en toch verliest zij nu haar kind. Wij moeten het niet vreemd vinden dat wij scherpe, zware beproevingen hebben, zelfs als wij ons op de weg van de plicht bevinden, en uitnemend zijn in dienst aan God.

2. Zij werd zelf wonderdadig verzorgd, en hield een goed huis zonder last of zorg, door een onderscheidende zegen van de hemel, en te midden van dat alles, wordt zij aldus beproefd. Als wij de duidelijkste bewijzen hebben van Gods gunst en welbehagen in ons zo moeten wij ons ook dan bereiden op de bestraffingen van Gods voorzienigheid. Onze berg staat nooit zo

vast, of hij kan wankelen, en daarom moeten wij ons in deze wereld altijd verheugen met beving.

II. Haar aandoenlijke klacht bij de profeet onder deze beproeving. Het kind schijnt plotseling te zijn gestorven, want anders zou zij zich tot Elia gewend hebben terwijl hij ziek was om hem te genezen. Maar gestorven zijnde, gestorven op haar schoot, klaagt zij er over bij de profeet, geeft zij uiting aan haar smart veeleer dan hoop te hebben op uitkomst, vers 18.

1. Zij drukt zich hartstochtelijk uit: Wat heb ik met u te doen, gij man Gods. Met welk een kalmte had zij gesproken van de dood van zichzelf en van haar kind, toen zij dacht van honger te zullen sterven, vers 12, dat wij het eten en sterven! Maar nu haar kind sterft, ofschoon niet op zo ellendige wijze als van honger, is zij er ten zeerste door ontroerd. Wij kunnen wel licht spreken van een ramp of een beproeving, die nog verre is, maar "raakt het tot ons, dan worden wij beroerd," Job 4:5. Toen sprak zij bedaard, nu in haast, de dood van het kind is haar nu een verrassing, zij was er niet op bereid, en het is moeilijk voor ons om kalm van gemoed te blijven, als het verdriet of de ramp ons plotseling overvalt te midden van onze vrede en voorspoed. Zij noemt hem een man Gods, en toch twist zij met hem, alsof hij de dood van het kind had veroorzaakt, en zij wenst bijna hem nooit gezien te hebben, de ontvangen zegeningen en wonderen voorbijziende, of vergetende. "Wat heb ik u gedaan?" Zo verstaan sommigen het: "waarin heb ik u beledigd, of ben ik tekort gekomen in mijn plicht? Doe mij weten waarover gij met mij twist."

2. Toch drukt zij zich ook boetvaardig uit: "Zijt gij bij mij ingekomen om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen, als de oorzaak van de beproeving, en haar aldus in mijn gedachtenis te brengen als de uitwerking er van?" Misschien wist zij van Elia's gebed tegen Israël en zichzelf bewust zijnde van zonde, haar vroeger aanbidden misschien van Baäl, de god van de Zidoniërs, vreest zij dat hij tegen haar gebeden heeft. Als God wat ons lieflijk is van ons wegneemt dan gedenkt Hij onze zonde tegen ons, de ongerechtigheden van onze jeugd misschien, hoewel lang geleden, Job 13:26. Onze zonden zijn de dood van onze kinderen. Wanneer God aldus onze zonden tegen ons gedenkt, bedoelt Hij hiermede onszelf ze te doen gedenken, om er berouw van te hebben en er ons van te bekeren.

III. Het gebed van de profeet tot God bij deze gelegenheid. Hij gaf haar geen antwoord op haar beklag, maar bracht het tot God, en legde Hem de zaak voor, daar hijzelf niet wist wat er van te zeggen. Hij nam het dode kind van de schoot van zijn moeder en bracht het naar boven naar zijn eigen bed, vers 19. Waarschijnlijk had hij een bijzondere genegenheid voor het kind opgevat, en gevoelde hij de beproeving als zijn eigen beproeving, meer dan door bloot medelijden. Hij trok zich terug in zijn kamer, en:

1. Spreekt op nederige wijze met God over de dood van dit kind, vers 20. Hij ziet de dood, slaande in opdracht van God: Hebt Gij dan ook deze weduwe zo kwalijk gedaan, immers is er een kwaad van die soort in de stad, in het gezin, dat de Heere niet doet? Hij wijst op het zware van de beproeving voor de arme moeder, "Het is een kwaad voor de weduwe, Gij zijt de God van de weduwen, en brengt gewoonlijk geen kwaad over weduwen, het is een beproeving, die aan de reeds beproefde nog toegevoegd is." Hij wijst op zijn eigen belang bij de zaak: "Het is de weduwe bij dewelke ik herberg, zult Gij, die mijn God zijt, kwalijk doen bij een van mijn beste weldoensters? Er zal kwaad van mij gesproken worden, en anderen zullen bevreesd zijn mij gastvrijheid te verlenen, indien ik de dood breng in het huis waarin ik kom."

2. Hij bidt God vurig om het kind weer in het leven terug te brengen, vers 21. Vóór dit geval hebben wij niet gelezen van iemand, die uit de dood tot het leven teruggebracht werd, maar

door Goddelijke aandrift bezielde bidt Elia om de opstanding van dit kind, hetgeen ons toch niet machtigt om hetzelfde te doen. David heeft niet verwacht zijn kind door bidden en vasten terug te brengen tot het leven 2 Samuël 12:33, maar Elia had een macht om wonderen te werken, die David niet had. Hij strekte zich uit over het kind, om te tonen hoe diep hij getroffen was door het geval, en hoe vurig hij wenste dat het kind tot het leven terug zou komen. Indien hij het kon, zou hij hem met zijn eigen adem en warmte leven willen inblazen, en ook om een teken te geven van hetgeen God zou doen door Zijn macht en doet in Zijn genade door dode zielen op te wekken tot een geestelijk leven, de Heilige Geest komt tot hen, overschaduwde hen en brengt leven in hen. Hij is zeer nauwkeurig in zijn gebed: laat toch de ziel van dit kind in hem wederkomen, hetgeen duidelijk het bestaan van de ziel veronderstelt in een staat van afscheiding van het lichaam, en bijgevolg haar onsterfelijkheid, waarvan, naar Hugo de Groot denkt, God door dit wonder een wenk, een aanwijzing, een bewijs wilde geven ter bemoediging van Zijn lijdend volk.

IV. De opstanding van het kind en de grote voldoening, die dit gaf aan de moeder, de ziel van het kind kwam weer in hem, dat het weer levend werd, vers 22. Zie de kracht van het gebed, en de macht van Hem, die het gebed hoort, die doodt en levend maakt. Elia bracht het aan zijn moeder, die, naar wij kunnen veronderstellen, nauwelijks haar eigen ogen kon geloven en daarom verzekert Elia haar, dat het haar eigen kind is. Zie, uw zoon leeft, zie het is uw eigen zoon, en geen ander, vers 23. Nu weet ik, riep toen de vrouw, dat gij een man Gods zijt. Zij wist het tevoren door de toeneming van haar meel en haar olie, maar de dood van haar kind heeft haar zo ontstemd, dat zij er aan begon te twijfelen -een goed man zou haar toch zo niet behandelen! - maar nu was zij er ten volle van overtuigd, dat hij beide de macht en de goedheid had van een man Gods, en zij zal er nooit meer aan twijfelen, maar zich laten leiden door zijn woord, en zich wenden tot de aanbidding van de God Israëls. Aldus was de dood van dit kind, evenals die van Lazarus, Johannes 11:4, ter heerlijkheid Gods, en tot eer van Zijn profeet.

HOOFDSTUK 18

1 En het gebeurde na vele dagen, dat het woord des HEEREN geschiedde tot Elia, in het derde jaar, zeggende: Ga heen, vertoon u aan Achab; want Ik zal regen geven op de aardbodem. 2 En Elia ging heen, om zich aan Achab te vertonen. En de honger was sterk in Samaria. 3 En Achab had, Obadja, de hofmeester, geroepen; en Obadja was de HEERE zeer vrezende. 4 Want het geschiedde, als Izébel de profeten des HEEREN uitroeide, dat Obadja honderd profeten nam, en verborg ze bij vijftig man in een spelonk, en onderhield hen met brood en water. 5 En Achab had gezegd tot Obadja: Trek door het land, tot alle waterfonteinen en tot alle rivieren; misschien zullen wij gras vinden, opdat wij de paarden en de muilezelen in het leven behouden, en niets uitroeien van de beesten. 6 En zij deelden het land onder zich, dat zij het doortogen; Achab ging bijzonder op een weg, en Obadja ging ook bijzonder op een weg. 7 Als nu Obadja op de weg was, ziet, zo was hem Elia tegemoet; en hem kennende, zo viel hij op zijn aangezicht, en zeide: Zijt gij mijn heer Elia? 8 Hij zeide: Ik ben het; ga heen, zeg uw heer: Zie, Elia is hier. 9 Maar hij zeide: Wat heb ik gezondigd, dat gij uw knecht geeft in de hand van Achab, dat hij mij dode? 10 Zo waarachtig als de HEERE, uw God, leeft, zo er een volk of koninkrijk is, waar mijn heer niet gezonden heeft, om u te zoeken; en als zij zeiden: Hij is hier niet; zo nam hij dat koninkrijk en dat volk een eed af; dat zij u niet hadden gevonden. 11 En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elia is hier. 12 En het mocht geschieden, wanneer ik van u zou weggegaan zijn, dat de Geest des HEEREN u wegnam, ik weet niet waarheen; en ik kwam, om dat Achab aan te zeggen, en hij vond u niet, zo zou hij mij doden; ik, uw knecht, nu vrees de HEERE van mijn jonkheid af. 13 Is mijn heer niet aangezegd, wat ik gedaan heb, als Izébel de profeten des HEEREN doodde? Dat ik van de profeten des HEEREN honderd man heb verborgen, elk vijftig man in een spelonk, en die met brood en water onderhouden heb? 14 En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elia is hier, en hij zou mij doodslaan. 15 En Elia zeide: Zo waarachtig als de HEERE der heirscharen leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, ik zal voorzeker mij heden aan hem vertonen!

16 Toen ging Obadja Achab tegemoet, en zeide het hem aan; en Achab ging Elia tegemoet. 17 En het geschiedde, als Achab Elia zag, dat Achab tot hem zeide: Zijt gij die beroerder van Israël? 18 Toen zeide hij: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmee, dat gijlieden de geboden des HEEREN verlaten hebt en de Baals nagevolgd zijt. 19 Nu dan, zend heen, verzamel tot mij het ganse Israël op de berg Karmel, en de vierhonderd en vijftig profeten van Baal, en de vierhonderd profeten van het bos, die van de tafel van Izébel eten. 20 Zo zond Achab onder alle kinderen Israëls, en verzamelde de profeten op de berg Karmel.

21 Toen naderde Elia tot het ganse volk, en zeide: Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zo de HEERE God is, volgt Hem na, en zo het Baal is, volgt hem na! Maar het volk antwoordde hem niet een woord. 22 Toen zeide Elia tot het volk: Ik ben alleen een profeet des HEEREN overgebleven, en de profeten van Baal zijn vierhonderd en vijftig mannen. 23 Dat men ons dan twee varren geve, en dat zij voor zich de enen var kiezen, en denzelven in stukken delen, en op het hout leggen, maar geen vuur daaraan leggen; en ik zal de anderen var bereiden, en op het hout leggen, en geen vuur daaraan leggen. 24 Roept gij daarna de naam van uw god aan, en ik zal de Naam des HEEREN aanroepen; en de God, Die door vuur antwoorden zal, Die zal God zijn. En het ganse volk antwoordde en zeide: Dat woord is goed. 25 En Elia zeide tot de profeten van Baal: Kiest gijlieden voor u de enen var, en bereidt gij hem eerst, want gij zijt velen; en roept de naam uws gods aan, en legt geen vuur daaraan. 26 En zij namen de var, dien hij hun gegeven had, en bereidden hem, en riepen de naam van Baal aan, van de morgen tot op de middag, zeggende: O Baal, antwoord ons! Maar er was geen stem en geen antwoord. En zij sprongen tegen het altaar, dat men gemaakt had. 27 En het geschiedde op de middag, dat Elia met hen spotte, en zeide: Roept met luider stem, want hij is een god; omdat hij in gepeins is, of omdat hij wat te doen heeft, of omdat hij een reize heeft; misschien slaapt hij en zal wakker worden. 28 En zij riepen met luider stem, en zij sneden zichzelf messen en met priemen, naar hun wijze, totdat zij bloed over zich uitstortten. 29 Het geschiedde nu, als de middag voorbij was, dat zij profeteerden totdat men het spijsoffer zou offeren; maar er was geen stem, en geen antwoord, en geen opmerking. 30 Toen zeide Elia tot het ganse volk: Nadert tot mij. En al het volk naderde tot hem; en hij heelde het altaar des HEEREN, dat verbroken was. 31 En Elia nam twaalf stenen, naar het getal der stammen van de kinderen Jakobs, tot welke het woord des HEEREN geschied was, zeggende: Israël zal uw naam zijn. 32 En hij bouwde met die stenen het altaar in de Naam des HEEREN; daarna maakte hij een groeve rondom het altaar, naar de wijde van twee maten zaads. 33 En hij schikte het hout, en deelde de var in stukken, en leide hem op het hout. En hij zeide: Vult vier kruiken met water, en giet het op het

brandoffer en op het hout. 34 En hij zeide: Doet het ten tweeden male. En zij deden het ten tweeden male. Voorts zeide hij: Doet het ten derden male. En zij deden het ten derden male; 35 Dat het water rondom het altaar liep; daartoe vulde hij ook de groeve met water.

36 Het geschiedde nu, als men het spijsoffer offerde, dat de profeet Elia naderde, en zeide: HEERE, God van Abraham, Izak en Israël, dat het heden bekend worde, dat Gij God in Israël zijt, en ik Uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb. 37 Antwoord mij, HEERE, antwoord mij; opdat dit volk erkenne, dat Gij, o HEERE, die God zijt, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt.

38 Toen viel het vuur des HEEREN, en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op, hetwelk in de groeve was. 39 Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: *De HEERE is God, de HEERE is God!* 40 En Elia zeide tot hen: Grijpt de profeten van Baal, dat niemand van hen ontkome. En zij grepen ze; en Elia voerde hen af naar de beek Kison, en slachtte hen aldaar. 41 Daarna zeide Elia tot Achab: Trek op, eet en drink; want er is een geruis van een overvloedigen regen. 42 Alzo toog Achab op, om te eten en te drinken; maar Elia ging op naar de hoogte van Karmel, en breidde zich uit voorwaarts ter aarde; daarna leide hij zijn aangezicht tussen zijn knieën. 43 En hij zeide tot zijn jongen: Ga nu op, en zie uit naar de zee. Toen ging hij op, en zag uit, en zeide: Er is niets. Toen zeide hij: Ga weder henen, zevenmaal. 44 En het geschiedde op de zevende maal, dat hij zeide: Zie, een kleine wolk, als eens mans hand, gaat op van de zee. En hij zeide: Ga op, zeg tot Achab: Span aan, en kom af, dat u de regen niet ophoude. 45 En het geschiedde ondertussen, dat de hemel van wolken en wind zwart werd; en er kwam een grote regen; en Achab reed weg, en toog naar Jizreël. 46 En de hand des HEEREN was over Elia, en hij gordde zijn lenden, en liep voor het aangezicht van Achab henen, tot daar men te Jizreël komt.

Wij verlieten de profeet gehuld, als het ware, in onbekendheid. Het blijkt niet dat er, hetzij door de toeneming van de voorraad eten van de weduwe, of de opwekking van haar kind, notitie van hem genomen werd te Zarfath, want dan zou Achab hem ontdekt hebben. Hij wilde liever goed doen dan er voor bekend zijn. Maar in dit hoofdstuk treedt hij, evenals tevoren, op in het openbaar. De dagen van zijn verberging, (die deel uitmaakte van het oordeel over Israël) voleindigd zijnde, wordt hem nu bevolen zich aan Achab te gaan vertonen, en regen te verwachten op de aarde, vers 1. Ingevolge die order, hebben wij hier:

I. Zijn onderhoud met Obadja, een van Achabs dienaren, door wie hij aan Achab bericht zendt van zijn komst, vers 2-16.

II. Zijn onderhoud met Achab zelf, vers 17-19.

III. Zijn onderhoud met geheel Israël op de berg Karmel voor een openbaar onderzoek naar de rechten van de Heere en van Baäl, een zeer grote plechtigheid was dit, waarin:

1. Baäl en zijn profeten beschaamd en tot schande werden gemaakt.

2. God en Elia werden geëerd, vers 21-39.

IV. De terdoodbrenging van de Baälsprofeten, vers 40.

V. De zegen van de regen weergekeerd op het woord van Elia, vers 41-46. Het is een hoofdstuk, waarin zeer veel opmerkelijks voorkomt.

Koningen 18:1-16

In deze verzen vinden wij de treurige toestand van Israël in die tijd, en dat wel in tweeërlei opzicht.

1. Izébel heeft de profeten des Heeren uitgeroeid, vers 4, hen gedood, vers 13. Afgoden dienende, was zij een vervolgst, en maakte Achab tot een vervolger. Zelfs in die boze tijden, toen de kalveren werden aanbeden en de tempel te Jeruzalem verlaten was, waren er nog vrome lieden, die God vreesden en Hem dienden, en enige goede profeten, die hen onderwezen in Zijn kennis en hen hielpen in hun aanbidding van God. De priesters en Levieten waren naar Juda en Jeruzalem gegaan, 2 Kronieken 11:13, 14, maar in hun plaats

had God deze profeten verwekt, die in geheime bijeenkomsten de wet lazen en verklaarden of dit deden in gezinnen, die in hun oprechtheid hadden volhard, want wij lezen van geen synagogen in die tijd. Zij hadden de geest van de profetie niet zoals Elia, ook hebben zij geen offeranden geofferd of reukwerk gebrand, maar zij leerden het volk goed te leven en zich dicht aan de God van Israël te houden. Dezen zocht Izébel uit te roeien, en velen van hen heeft zij ter dood gebracht, hetgeen evenzeer een openbare ramp als een openbare ongerechtigheid was, en het geringe overblijfsel van de Godsdienst in het land Israëls met algehele ondergang dreigde. De weinigen, die aan het zwaard ontkomen waren, waren genoodzaakt zich schuil te houden, zicht te verbergen in spelonken, waarin zij als levend begraven waren en afgesneden, zoal niet van het leven, maar dan toch van nuttige zegenrijke werkzaamheid, dat het doel en de lieflijkheid is van het leven, en, als de profeten vervolgd en in hoeken gedreven werden, dan zijn hun vrienden, de weinige Godvruchtigen, die nog in het land waren overgebleven, ongetwijfeld evenzo behandeld geworden.

Maar hoe slecht de zaken ook stonden:

A. Er was een zeer goed man, die een groot, een aanzienlijk man was aan het hof, Obadja, wiens leven en karakter beantwoordden aan zijn naam: een dienstknecht des Heeren, een, die God vreesde en Hem getrouw was, en toch ook Achabs hofmeester was. Let op zijn karakter: hij was de Heere zeer vrezende, vers 3, was niet slechts een goed man, maar ijverig en uitnemend goed, zijn hoge betrekking zette luister bij aan zijn vroomheid, en gaf hem vele gelegenheden om goed te doen. En hij vreesde de Heere van zijn jonkheid aan, vers 12, hij begon vroeg Godsdienstig te zijn, en is het lang gebleven. Vroege Godsvrucht zal, naar wij kunnen hopen, uitnemende Godsvrucht worden, zij die bijtijds goed zijn, zullen waarschijnlijk zeer goed worden, hij, die God vreesde van zijn jonkheid aan, is er toe gekomen de Heere zeer vrezende te zijn. Wie voorspoedig wil zijn moet vroeg opstaan. Maar het is vreemd zo'n uitnemend Godvrezend man als hofmeester te vinden van Achab, een ambt van grote eer, macht en vertrouwen.

a. Het was vreemd dat zo'n goddeloos man als Achab hem er toe wilde bevorderen, en er hem in wilde handhaven, voorzeker moet het geweest zijn, omdat hij een man was bekend om zijn eerlijkheid, arbeidzaamheid en vernuft iemand in wie hij vertrouwen kon stellen wiens ogen hij evengoed kon vertrouwen als zijn eigen ogen, zoals hier blijkt, vers 5. Jozef en Daniel werden verhoogd, omdat niemand zo geschikt was voor de plaats, waartoe zij bevorderd werden. Zij, die de Godsdienst belijden, moeten er naar streven om zich door hun rechtschapenheid, trouw en naarstigheid in hun werk in de achting aan te bevelen zelfs van hen, die buiten zijn.

b. Het was vreemd dat zo'n Godvruchtige man als Obadja bevordering wilde aannemen aan een hof, dat zo aan afgoderij was overgegeven en aan allerlei andere boosheid. Wij kunnen er ons van verzekerd houden, dat het niet als een noodzakelijk vereiste voor zijn bevordering gesteld was dat hij van des konings godsdienst moest wezen, zich met de inzettingen van Omri of de werken van het huis van Achab moest verenigen. Obadja zou de post niet hebben aangenomen, als hij hem niet kon hebben zonder de knie voor Baäl te buigen. Achab was ook niet zo onstaatkundig om diegenen van alle ambten buiten te sluiten, die geschikt waren om hem te dienen enkel en alleen, omdat zij zich niet met hem wilden verenigen in zijn erediens, de man, die trouw is aan zijn God, zal ook trouw zijn aan zijn vorst. Obadja kon dus met een goed geweten zijn post waarnemen, en daarom wilde hij hem niet weigeren of hem opgeven, hoewel hij voorzag dat hij in die betrekking niet al het goed zou kunnen doen, dat hij wenste te doen. Zij, die God vrezen, behoeven niet uit de wereld te gaan, hoe slecht zij ook is.

c. Het was vreemd dat hij Achab niet tot bekering bracht of dat Achab hem niet verdierf, maar het schijnt dat zij beide standvastig waren, hij, die vuil was, zou nog vuil worden, en hij die heilig was, zou nog heilig worden. Zij, die God zeer vreemde zijn, zullen Zijn vrees bewaren ook in slechte tijden en plaatsen, en dat heeft Obadja gedaan. Onder allerlei soort van mensen heeft God Zijn overblijfsel, onder hoog en laag, er waren heiligen in het huis van Nero en in het huis van Achab.

B. Deze voorname en Godvruchtige man gebruikte zijn macht ter bescherming van Gods profeten. Honderd van hen heeft hij verborgen in twee spelonken, toen de vervolging heet was en hen onderhouden met brood en water, vers 4. Hij achtte het niet genoeg zelf Godvrezend te zijn, maar rijkdom en macht hebbende achtte hij zich verplicht om anderen, die God vreesden, te helpen en te ondersteunen, hij heeft ook niet gedacht dat zijn vriendelijkheid voor hen, hem vrijstelde om zelf goed en Godvrezend te zijn, neen, hij deed beide, zelf was hij God zeer vreemde, en hij beschermde hen, die Hem evenzo vreesden. Zie hoe God vrienden verwekt voor Zijn dienstknechten en Zijn volk, om hen te beschutten in moeilijke tijden, en wel daar, waar men ze het minst zou verwachten. Brood en water waren nu schaarse zaken, maar Obadja zal van beide Gods profeten genoeg voorzien om hen in het leven te behouden en hen voor latere arbeid te bewaren hoewel zij nu terzijde gezet zijn.

2. Toen Izébel Gods profeten uitroeide, sneed God hun het noodzakelijke voedsel af door de buitengewoon grote droogte. Misschien heeft Izébel Gods profeten vervolgd onder voorwendsel dat zij de oorzaak waren van het oordeel, omdat Elia het voorzegt had. "Christianos ad leones-de Christenen voor de leeuwen." Maar God deed hun het tegendeel weten, want de hongersnood hield aan totdat de profeten van Baäl geofferd waren, en er was zo'n schaarste van water, dat de koning zelf en Obadja in eigen persoon het land doortrokken om gras te zoeken voor het vee, vers 5, 6. De voorzienigheid heeft dit zo beschikt, opdat Achab met zijn eigen ogen zien zou hoe ontzettend de gevolgen waren van het oordeel, en dus eerder geneigd zou zijn te horen naar Elia, die hem het enige middel zou aanduiden om het te doen ophouden. Achabs zorg was om de beesten niet uit te roeien, velen hadden zij reeds verloren, maar hij droeg geen zorg voor zijn ziel, was niet bevreesd haar te verliezen. Hij gaf zich veel moeite om gras te zoeken, maar niet om de gunst van God te zoeken, strijdende tegen de uitwerking, maar niet vragende hoe hij de oorzaak kon wegnemen. Het land van Juda lag dicht bij het land Israëls, maar daar horen wij niet klagen over gebrek aan regen, "want Juda heerste nog met God, en was met de heiligen en de profeten getrouw," Hoséa 12:1. Aan dit verschil had Israël duidelijk kunnen zien wat de grond en oorzaak was van Gods twisten met hen, toen "God heeft doen regenen over de ene stad, maar niet over de andere," Amos 4:7, 8, maar zij sloten hun ogen en verhardden hun hart, zij wilden niet zien.

II. De maatregelen genomen tot wegneming van het leed, doordat Elia weer ten tonele verschijnt, om nu te handelen als Thisbiet, dat is een hervormer van Israël, want dat is de betekenis (naar sommigen denken) van zijn titel. Wend hen wederom tot de Heere God van de heirscharen, van wie zij zijn afgefallen, en alles zal spoedig weer goed zijn: dit moest Elia's doen wezen. Zie Lukas 1:16, 17.

1. Achab had naarstig naar hem gezocht, vers 10, had een beloning uitgelooft aan ieder, die hem zou ontdekken, had spionnen uitgezonden in iedere stam van zijn eigen gebied, zoals sommigen het verstaan, of zoals anderen onder alle naburige volken en koninkrijken, die in verbond met hem waren. En als zij ontkenen iets omtrent hem te weten, dan wilde hij hen niet geloven, tenzij zij het bezwoeren, en, evenzo-naar het schijnt-onder ede beloofden dat zij, indien zij hem ooit onder hen ontdekten, hem zouden uitleveren. Hij schijnt dit naarstig

onderzoek naar hem ingesteld te hebben, niet zozeer om hem te straffen voor hetgeen hij gedaan had door het oordeel aan te kondigen, als wel om hem te noodzaken het te herroepen, omdat hij gezegd had dat het zou wezen naar zijn woord, daar hij een mening van hem had, zoals dwaze mensen koesteren van tovenaars, namelijk dat, zo zij hen slechts kunnen noodzaken datgene te zegenen wat zij betoverd hadden, alles weer wèl zou wezen, of zoals de koning van Moab had van Bileam. Hiertoe neig ik omdat Elia, toen zij samenkwamen, wetende wat Achab van hem verlangde, hem zei, samen met hem te komen op de berg Karmel, en Achab in die samenkomst bewilligde, hoewel Elia een middel aanwendde om het vonnis te herroepen en het land te zegenen, waaraan hij weinig gedacht zal hebben.

2. God gebod eindelijk aan Elia om zich aan Achab te vertonen, omdat nu de tijd gekomen was dat Hij regen zal geven op de aardbodem, vers 1, of liever op het land. Meer dan twee jaren was hij verborgen gebleven bij de weduwe te Zarfath, nadat hij een jaar verborgen was geweest bij de beek Krith, zodat het derde jaar van zijn verblijf aldaar, waarvan gesproken wordt in vers 1, het vierde jaar was van de hongersnood, die in het geheel drie jaar en zes maanden heeft geduurd, zoals wij zien in Lukas 4:25, Jakobus 5:17. en Elia's ijver tegen de afgoderij van Baäl en zijn medelijden met zijn volk waren zo groot, dat hij het ongetwijfeld lang vond om aldus in een hoek te zijn opgesloten, toch is hij niet in het openbaar verschenen, voordat God hem gezegd had: "Ga heen, vertoon u aan Achab, want nu is uw ure gekomen, de tijd om Israël genadig te zijn." Het is een goed teken voor een volk, als God Zijn dienstknechten uit hun hoeken roept, en hun gebiedt zich te vertonen, een teken dat Hij regen zal geven op het aardrijk, wij kunnen tenminste beter tevreden zijn met het brood van de benauwdheid, zolang onze ogen onze leraars zien, Jesaja 30:20, 21.

3. Elia ontdekte het eerst Obadja. Hij wist door de Geest waar hij hem kon ontmoeten, en hier wordt ons meegedeeld wat er tussen hen voorviel.

A. Obadja begroette hem met grote eerbied. Hij viel op zijn aangezicht en vroeg ootmoedig: Zijt gij mijn heer Elia? vers 7. Gelijk hij de tederheid van een vader had betoond aan de zonen van de profeten, zo toonde hij de eerbied van een zoon aan deze vader van de profeten, en deed hierin blijken dat hij inderdaad de Heere zeer vreesde, dat hij eer bewees aan een man, die Zijn buitengewone gezant was en grote invloed had in de hemel.

B. In zijn antwoord aan hem brengt Elia:

a. De benaming van de eer, die hij hem gaf, over op Achab. "Noem hem uw heer, niet mij", het is een gepaster titel voor een vorst dan voor een profeet, die geen eer van mensen zoekt. Profeten moeten zieners genoemd worden, en herders, en wachters, en dienstknechten, veeleer dan heren, als degenen, die meer hart hebben voor plichtsbetrachting dan voor het voeren van heerschappij.

b. Hij zegt aan Obadja de koning te gaan berichten, dat hij hier is om met hem te spreken. Zeg uw heer, zie, Elia is hier. Hij wil dat de koning het vooruit zou weten, opdat het hem geen verrassing zal zijn en hij er ook zeker van zou wezen dat het de eigen, vrijwillige daad was van de profeet om voor hem te verschijnen.

c. Obadja wenst voor verontschuldigd gehouden te worden om deze boodschap aan Achab te gaan brengen, want dit zou hem het leven kunnen kosten.

(1). Hij deelt aan Elia mee hoe ijverige nasporingen Achab naar hem heeft laten doen, hoezeer hij zijn hart er op gezet had hem te ontdekken, vers 10.

(2). Hij neemt aan als iets, dat vanzelf spreekt, dat Elia zich weer terug zal trekken, vers 12. De Geest des Heeren zou u wegnemen, (zoals Hij waarschijnlijk soms gedaan heeft, toen Achab dacht zich zeker meester van hem te zullen maken), ik weet niet waarheen. Zie 2

Koningen 2:16. Hij dacht dat het Elia geen ernst was, toen hij hem gebod aan Achab te gaan zeggen waar hij was, maar dat hij slechts de onmacht van zijn boosaardigheid aan de dag wilde laten komen, want hij wist, dat Achab niet waardig was enigerlei vriendelijkheid van de profeet te ontvangen, en het voegde niet dat de profeet enigerlei kwade bejegening van hem zou ontvangen.

(3). Hij is er zeker van dat Achab verwoed zou wezen over de teleurstelling, dat hij hem te dood zou brengen omdat hij hem misleid had, of omdat hij zelf Elia niet gevangen genomen had, toen hij onder zijn bereik was, vers 12. Tirannen en vervolgers zijn dikwijls buitensporig onredelijk zelfs tegenover hun vrienden en vertrouwelingen.

(4). Hij voert aan dat hij niet verdient aldus aan levensgevaar te worden blootgesteld. Wat heb ik gezondigd? vers 9. Ja meer, vers 13. Is het mijn heer niet aangezegd, dat ik de profeten verborgen heb? Hij maakt hier melding van, niet in hoogmoed of om te pralen, maar om aan Elia de overtuiging te geven dat hij wel Achabs dienaar, maar niet van zijn gezindheid was, en daarom niet verdiende om bespot te worden, als een van de werktuigen van de vervolging. Hij, die zoveel profeten beschermd had, hoopte dat zijn eigen leven niet door zo'n grote profeet in de waagschaal gesteld zal worden.

(5). Elia overtuigt hem dat hij in alle veiligheid deze boodschap aan Achab zal kunnen brengen, door hem onder ede te verzekeren, dat hij zich heden aan Achab vertonen zal, vers 15. Laat Obadja slechts weten dat hij ernstig spreekt en het wezenlijk bedoelt, en dan zal hij geen bezwaar maken om aan Achab de boodschap te brengen. Elia zweert bij de Heere van de heirscharen, die alle macht in Zijn handen heeft, en dus instaat is om Zijn dienstknecht tegen alle de machten van de aarde en van de hel te beschermen.

(6). Zo wordt dan aan Achab bericht dat Elia hem uitdaagt om hem terstond aan zulk en zo'n plaats te ontmoeten, en Achab neemt de uitdaging aan: Achab ging hem tegemoet. Wij kunnen veronderstellen dat het voor Achab een grote verrassing was te horen dat Elia, die hij zolang gezocht en niet gevonden had, nu zonder zoeken gevonden was. Hij ging uit om gras te zoeken, en vindt hem op wiens woord uit Gods mond hij regen verwachten moest. Doch zijn schuldig geweten geeft hem weinig reden om het te hopen, maar veeleer om nog meerdere verschrikkelijke oordelen te horen aankondigen. Indien hij door zijn spionnen Elia verrast en overvallen had, hij zou over hem getriomfeerd hebben, maar nu hij zelf aldus door hem verrast was, kunnen wij onderstellen dat hij sidderde om hem in het aangezicht te zien, hij haatte hem, maar hij vreesde hem, zoals Herodes Johannes gevreesd heeft.

1 Koningen 18:17-20

Wij hebben hier de ontmoeting van Achab en Elia, zo'n slechte koning, als waarmee ooit de wereld geplaagd was, en zo'n goede profeet, als waarmee ooit de kerk gezegend was.

1. Achab, zichzelf gelijk blijvende, beschuldigt laaghartig Elia. Hij durft hem niet slaan, zich herinnerende dat Jerobeams hand verdord was, toen hij haar tegen een profeet had uitgestrekt, maar spreekt scheldwoorden tot hem, hetgeen niet minder een belediging was voor Hem, die Elia had gezonden. Het is wel een zeer grof compliment, waarmee hij hem aanspreekt: Zijt gij die beroerder Israëls? vers 17. Hoe weinig geleeft dit op het woord, waarmee zijn dienaar Obadja hem had begroet, vers 7. Zijt gij mijn heer Elia Obadja was de Heere zeer vrezende, Achab had zich verkocht om goddeloosheid te doen, en beide toonden hun aard en karakter in de wijze waarop zij de profeet toespraken. Men kan wel raden hoe de mensen staan tegenover God aan de wijze, waarop zij zich gedragen jegens Zijn volk en Zijn dienaren. Elia kwam nu om aan Israël zegen te brengen, de tijding van het weerkeren van de regen, en toch wordt hij aldus beledigd. Indien het waar was geweest dat hij de beroerder Israëls was, Achab zou, als koning, verplicht zijn geweest hem te bestraffen. Er zijn van dezulken, die Israël beroeren door hun goddeloosheid, en zij, die voor de openbare vrede hebben te waken, zijn verplicht

om een onderzoek naar hen in te stellen. Maar het was volkomen onwaar van Elia, zover was het van hem een vijand te zijn van Israëls welvaart, dat hij er de steun van was, wagens Israëls en zijn ruiters. Het is het lot geweest van de beste en nuttigste mensen om beroerders des lands te worden genoemd, en er voor te worden gehouden. Zelfs Christus en Zijn apostelen zijn aldus verkeerd voorgesteld geworden, Handelingen 17:6.

2. Elia blijft zich gelijk, en werpt de beschuldiging stoutmoedig terug op de koning, en bewees dat hij de beroerder Israëls was vers 18. Elia is de Achan niet, "ik heb Israël niet beroerd, heb hun noch enigerlei kwaad gedaan, noch enig leed voor hen bedoeld." Zij, die Gods oordelen teweegbrengen, doen het kwaad, niet hij die ze slechts voorzegt en er voor waarschuwt, opdat de natie zich bekere en de oordelen voorkomen worden. Ik zou Israël hebben genezen, maar zij wilden niet genezen worden. Achab is de Achan, de beroerder, die de Baäls navolgt, de Baäls, die gevloekte dingen. Niets brengt meer beroering teweeg in een land dan de goddeloosheid en onheiligheid van vorsten en hun geslachten.

3. Als één, die onmiddellijk door de koning van de koningen met gezag was bekleed, beveelt hij dat terstond een vergadering van de staten belegd zal worden op de berg Karmel, waar een altaar voor God gebouwd was, vers 30. Waarschijnlijk hadden zij op die berg een voorname hoogte, waar vroeger de zuivere aanbidding Gods plaats had, zo goed als zij ergens buiten Jeruzalem plaatshebben kon. Daar moet geheel Israël bijeenkomen om Elia te ontmoeten, en de profeten van Baäl, die over het gehele land verspreid waren, met die van de bossen welke Izébels huiskapelanen waren, moeten daar ook in eigen persoon verschijnen.

4. Dienovereenkomstig worden door Achab bevelschriften uitgevaardigd ter bijeenroeping van deze grote vergadering, vers 20, hetzij omdat hij Elia vreesde en hem niet durfde tegenstaan, (Saul had meer ontzag voor Samuël dan voor God), of omdat hij hoopte dat Elia het land zou zegenen en het woord zou spreken, dat zij regen mochten hebben, en op die voorwaarden zullen zij hem allen op zijn wenken gehoorzamen. Zij, die zijn raadgevingen minachtten en haatten, zullen hem nu gaarne verplicht zijn voor zijn gebeden. Nu heeft God hen, die zeiden dat zij Joden waren en het niet waren, maar van de synagoge des Satans waren doen komen, in werkelijkheid, om voor zijn voeten te aanbidden, en te bekennen dat God hem liefhad, Openbaring 3:9.

1. Koningen 18:21-40

Achab en het volk verwachtten dat Elia in deze plechtige vergadering het land zou zegenen en om regen zou bidden, maar eerst heeft hij ander werk te doen. Het volk moet tot berouw en bekering worden gebracht, en dan kunnen zij de wegneming van het oordeel verwachten, maar niet eerder. Dat is de rechte methode, God zal eerst "ons hart bereiden, en dan Zijn oor doen opmerken," Psalm 17:3, eerst ons wenden tot Hem, en dan zich wenden tot ons. De verlaters van God moeten niet verwachten dat Hij hun gunst zal betonen voor zij tot hun trouw aan Hem zijn weergekeerd. Elia zou zeventig maal zeven malen naar regen hebben kunnen uitzien, en hem niet ontdekt hebben, indien hij zijn werk niet aldus van de rechte zijde had aangevat. Drie en een half jaar van hongersnood heeft hen niet tot God teruggebracht, Elia zal nu trachten hun verstand te overtuigen, en door volmacht en leiding van boven ongetwijfeld wil hij nu de twist tussen God en Baäl door een openbare proefneming laten beslechten. Het was een grote neerbuigende goedheid in God, dat Hij zo'n eenvoudige zaak nog tot een twistgeding wilde laten worden, en wilde toelaten, dat Baäl Hem ten mededinger gesteld zou worden, maar zo wilde God dat alle mond gestopt zou worden en alle vlees voor Zijn aangezicht zou zwijgen. Gods zaak is zo onbetwistbaar recht, dat zij voor geen onderzoek naar het bewijs er van behoeft te vrezen.

I. Elia bestraft het volk voor hun vermenging van de aanbidding van God met die van Baäl. Niet slechts aanbaden sommige Israëlieten God en anderen Baäl, maar dezelfde Israëlieten aanbaden nu eens God en dan weer Baäl. Dit noemt hij hinken op twee gedachten, vers 21. Zij aanbaden God om aan de profeten genoeg te doen, maar aanbaden Baäl om Izébel te behagen en de gunst van het hof te winnen. Zij dachten de zaak te schikken door beide zijden voor te staan, zoals de Samaritanen, 2 Koningen 17:33. Nu toont Elia hun het ongerijmde hiervan aan. Hij dringt niet aan op hun betrekking tot God. "Is hij uw God niet en de God van uw vaders, terwijl Baäl de god van de Zidoniërs is? "Heeft ook een volk de goden veranderd?" Jeremia 2:11. Neen, hij komt terstond tot het wezen van de zaak. Er kan slechts één God zijn, slechts één die oneindig is, één die oppermachtig is. Er behoeft ook slechts één God te zijn, één die almachtig en algenoegzaam is, kan er toevoeging nodig wezen aan hetgeen volmaakt is? Indien het nu na gedaan onderzoek blijkt, dat Baäl dat een oneindig, almachtig wezen is, die een opperheer en algenoegzame weldoener, dan behoort gij JEHOVAH te verlaten en Baäl alleen aan te kleven, maar indien JEHOVAH die ene God is, dan is Baäl een bedrog, en dan moet gij niets meer met hem te doen hebben.

1. Het is zeer verkeerd te hinken tussen God en Baäl. "In verschil, dat vereffend kan worden (zegt Bisschop Hall), is niets meer veilig dan onpartijdigheid in praktijk en mening, maar in gevallen van zo noodwendige vijandschap, zoals tussen God en Baäl is hij, die niet voor God is, tegen Hem." Vergelijk Marcus 9:38, 39 met Mattheüs 12:30. De dienst van God en de dienst van de zonde, de heerschappij van Christus en de heerschappij van de lusten, dat zijn de twee gedachten, op welke te hinken gevaarlijk is. Dat doen zij, die tot geen besluit komen onder hun overtuigingen, onvast en onstandvastig zijn in hun voornemens, veel beloven maar niets volbrengen, goed beginnen maar niet voortgaan, zich ongelijk blijven, onverschillig en lauw zijn voor hetgeen goed is. 'Hun hart is verdeeld,' Hoséa 10:2, terwijl God het geheel of in het geheel niets wil hebben.

2. De keus wordt ons duidelijk voorgesteld wie wij willen dienen, Jozua 24:15. Indien wij iemand kunnen vinden, die meer recht voor ons is, of een beter meester voor ons zijn zal dan God, dan kunnen wij dien, op ons gevaar kiezen. God eist van ons niets meer dan hetgeen, waarop Hij bewijzen kan recht te hebben. Op Elia's redelijke voorstelling van de zaak wist het volk niets te zeggen. Het volk antwoordde hem niet een woord. Zij konden niets zeggen om zich te rechtvaardigen, en zij wilden niets zeggen om zich te veroordelen, maar als mensen, die beschaamd staan, lieten zij hem zeggen wat hij wilde.

II. Hij stelt voor om de zaak aan een proef te onderwerpen, en dit was zoveel billijker, omdat alle uitwendige voordelen aan de zijde van Baäl waren. De koning en het hof waren allen voor Baäl, en evenzo het gros van het volk. Die Baäls zaak moesten voorstaan waren vier honderd en vijftig man, welvarende, wél doorvoede personen, vers 22, en nog vier honderd anderen, die hun helpers waren, vers 19. Die Gods zaak voorstond en bepleitte was slechts een enkel man, kort geleden nog een arme balling, ternauwernood voor de hongerdood bewaard, zodat Gods zaak door niets anders ondersteund werd dan door haar recht. Maar er zal nu deze proef genomen worden: "Laat er van elke zijde een offer bereid worden, en laat iedere zijde tot haar God bidden, en de God, die door vuur antwoorden zal, die zal God zijn. Indien geen van beide antwoordt, zo laat hen dan atheïsten worden, indien beide antwoorden, zo laat hen dan voortgaan met op twee gedachten te hinken." Elia had ongetwijfeld een bijzondere opdracht van God om die proefneming te doen, want anders had hij God verzocht en de Godsdienst beledigd. maar het was hier een buitengewoon geval, en de uitspraak zal nuttig wezen niet slechts toen maar in alle eeuwen. Het is een voorbeeld van Elia's moed, dat

hij in de zaak Gods alleen durfde staan tegenover zulke machten en getallen, en de uitkomst is een bemoediging voor al Gods getuigen om nooit het aangezicht van de mensen te vrezen. Elia zegt niet: "De God die door water zal antwoorden," (hoewel dat de zaak was, die het land behoefde) maar "die door vuur antwoordt, die zal God zijn", omdat de verzoening geschieden zou door offerande, eer het oordeel in barmhartigheid kon weggenomen worden. De God dus, die macht heeft de zonde te vergeven, en dit aan te duiden door het zondoffer te verteren, moet de God zijn, die deze ramp van ons kan wegnemen. Hij, die vuur kan geven, kan regen geven. Zie Mattheüs 9:2, 6.

III. Het volk wil zich aan de uitslag van die proefneming onderwerpen. Dat woord is goed, vers 24. Zij erkennen dat het voorstel billijk en onwraakbaar is. "God heeft dikwijls door vuur geantwoord, indien Baäl dat niet kan, zo laat hem als een indringer verworpen worden." Zij waren zeer begerig om die proefneming te zien, en schenen besloten om bij de uitkomst te blijven, zich er aan te houden, hoe die ook wezen mocht. Zij, die standvastig voor God waren, twijfelden niet of het zou uitlopen tot Zijn eer, zij, die onverschillig waren, wilden wel tot een beslissing komen. Achab en de Baäls profeten durfden zich niet verzetten, uit vrees voor het volk, en hoopten, of dat zij vuur van de hemel zouden verkrijgen, (ofschoon dit hun nog nooit gebeurd was) en dit te meer omdat zij, naar sommigen denken, in Baäl de zon aanbaden, of dat Elia het niet kon, omdat hij niet in de tempel was, waar God op die wijze Zijn heerlijkheid placht te openbaren. Indien de proefneming slechts onbeslist bleef, dan zou door de voordelen, die zij aan hun zijde hadden, voor hun toch de overwinning zijn. Zo laat de proefneming dan maar voortgaan.

IV. De Baälsprofeten beproeven het het eerst met hun god, maar tevergeefs. Zij begeren de voorrang, niet slechts om de eer, maar opdat, zo zij ook maar in het minst hun doel schijnen te bereiken, Elia tot de verdere proefneming niet zou worden toegelaten. Elia geeft hun de voorrang, vers 23, staat hun tot hun grotere beschaming de leiding toe, alleen maar, wetende dat de werking des Satans is in wonderen van de leugen, draagt hij zorg om bedrog te voorkomen. Er moet geen vuur aan gelegd worden. Nu is er bij hun proefneming op te merken:

1. Hoe dringend en luidruchtig de profeten van Baäl zich tot hem hebben gewend. Zij hadden hun offer bereid, en wij kunnen ons voorstellen welk een geraas die vier honderd en vijftig mannen daarbij maakten, toen zij allen, als een man, riepen, riepen met al hun macht: O Baäl, antwoord ons, en dit urenlang, langer dan de aanbidders van Diana schreeuwden: "Groot is de Diana van de Efeziërs!" Handelingen 19:34. Hoe onzinnig en woest waren zij in hun gebed tot Baäl. Als dwazen sprongen zij op het altaar vers 26, alsof zij zelf met hun var offers wilden worden of, wel omdat zij aldus aan de grote vurigheid van hun geest uiting wilden geven. Zij sprongen heen en weer, of dansten om het altaar. Zij hoopten door hun dansen hun god te behagen, zoals Herodias Herodes heeft behaagd, en daardoor hun bede te verkrijgen.

A. Als waanzinnigen sneden zij zich met messen en met priemen, vers 28, uit ergernis dat zij geen antwoord kregen of in een soort van profetische razernij, hopende de gunst van hun gods te verkrijgen, door hem hun eigen bloed te offeren toen zij haar niet konden verkrijgen door het bloed van hun var. God heeft van Zijn aanbidders nooit geëist Hem op die wijze te eren, maar de dienst van de duivel streeft en vertroetelt soms wel het lichaam, maar is er in andere opzichten wezenlijk wreed voor, zoals in nijd en dronkenschap. Dit schijnt de manier te zijn geweest van de Baäls- aanbidders. God heeft Zijn aanbidders uitdrukkelijk verboden zich te snijden, Deuteronomium 14:1.

B. Hij dringt er op aan dat wij onze lusten en ons bederf doden maar lichamelijke boetedoening en strengheid zoals zij bij de papisten in gebruik zijn, die deze strekking niet hebben, zijn Hem niet welbehaaglijk. Wie heeft zulks van uw hand geëist?

2. Hoe Elia hen bespote, vers 27. Hij stond bij hen, en had geduldig vele uren lang hun bidden tot een afgod aangehoord, hoewel met innerlijke verontwaardiging en verachting, en des middags, als de zon het heetst was, en zij toen, indien ooit, vuur verwachtten, verwees hij hen hun dwaasheid. En niettegenstaande de waardigheid van zijn ambt en het ernstige zwaarwichtige van het werk dat hem wachtte steekt hij de draak met hen. "Roept met luider stem, want hij is een god, een mooie god, die men niet zonder al dit gedruis en rumoer kan doen horen! Gij denkt zeker dat hij praat of peinst, in diepzinnige gedachten is verzonken of aan iets anders denkt, en op zijn eigen zaken geen acht geeft, als toch niet alleen uw reputatie, maar zijn eer op het spel staat en zijn deel en invloed in Israël. Wat hij pas veroverd heeft zal hij verliezen indien hij niet terstond goed om zich heen ziet". De aanbidding van afgoden is uiterst bespottelijk, en het is niet meer dan recht om haar als zodanig tentoon te stellen en van de verachting prijs te geven. Dit zal volstrekt hen niet rechtvaardigen, die de aanbidders van God in Christus bespotten, omdat die aanbidding niet op hun wijze geschiedt. Baäls profeten waren door de rechtvaardigen smaad, die Elia op hen wierp, zo weinig overtuigd en beschaamd gemaakt, dat het hen nog heftiger maakte en zij zich nog bespottelijker aanstelden. Het bedrogen hart heeft hen terzijde afgeleid, zij konden hun zielen niet redden door te zeggen: is er niet een leugen in onze rechterhand? 3. Hoe doof Baäl voor hen was. Elia heeft hen niet gestoord, maar liet hen hun gang gaan, totdat zij moede waren en geheel en al wanhoopten aan succes, hetgeen niet was voor de tijd van het avondoffer, vers 29.

Gedurende al die tijd hebben sommigen van hen gebeden, terwijl anderen van hen profeteerden, hymnen zongen ter ere van Baäl misschien, of liever hen aanmoedigden, die baden, om met bidden voort te gaan, hun verzekerende, dat Baäl hen eindelijk wel zou verhoren, maar er was geen stem, en geen antwoord, en geen opmerking. Afgoden konden goed noch kwaad doen. Indien God het had veroorloofd zou de overste van de macht van de lucht bij deze gelegenheid vuur van de hemel hebben kunnen doen komen, en het gaarne gedaan hebben om zijn Baäl te ondersteunen. Wij bevinden dat het beest, hetwelk de wereld bedriegt, het doet Openbaring 13:13, "het doet vuur uit de hemel afkomen op de aarde voor de mensen" en aldus verleidt het hen, vers 14. Maar God wilde de duivel niet toelaten om dit nu te doen, omdat met toestemming van beide partijen door dit wonder nu uitgemaakt zou worden wie de ware God is.

V. Elia verkrijgt spoedig van zijn God een antwoord door vuur. De aanhangers van Baäl zijn genoodzaakt hun zaak op te geven, en nu is het Elia's beurt. Laat ons zien of hij beter slaagde.

1. Hij maakte een altaar. Hij wilde geen gebruik maken van het hunne, dat verontreinigd was door hun gebeden aan Baäl, maar de overblijfselen daar vindende van een altaar, dat voormaals in de dienst des Heeren gebruikt was, wilde hij dit herstellen, vers 30, om te kennen te geven dat hij geen nieuwe Godsdienst ging invoeren, maar het geloof en de aanbidding van de God van hun vaders wilde doen herleven, en hen wilde terugbrengen tot hun eerste liefde en hun eerste werken. Hij kon hen niet naar het altaar te Jeruzalem brengen, tenzij hij de twee rijken weer kon verenigen, (hetgeen, ter kastijding van beide, God niet wilde dat nu geschieden zou) daarom bouwt hij door zijn gezag als profeet een altaar op de berg Karmel, en erkent dus dat, hetwelk daar vroeger gebouwd was. Als wij een hervorming niet zover kunnen doorvoeren als wij wel zouden willen, dan moeten wij doen wat wij kunnen en liever het een of ander dulden dat verkeerd is, dan niet alles te doen om Baäl te verderven en geheel uit te roeien. Hij herstelde het altaar des Heeren, dat verbroken was, met twaalf stenen naar het getal van de stammen, vers 31. Hoewel tien van de stammen waren afgefallen

en Baäl dienden, zal hij hen toch beschouwen als nog behorende aan God krachtens het aloude verbond met hun vaders, en hoewel deze tien ongelukkig van de andere twee afgescheiden waren voor burgerlijke zaken en belangen, hadden zij in de aanbidding van de God Israëls toch gemeenschap met elkaar, en waren zij twaalfvén. Er wordt melding van gemaakt, dat God hun vader Jakob bij de naam Israël genoemd heeft, vers 31, een vorst Gods ter bescherming van zijn ontaarde nakomelingen, die een god aanbaden welke, naar zij zagen, hen niet kon horen noch antwoorden en de profeet te bemoedigen, die nu, evenals Jakob, met zijn God zal gaan worstelen, ook hij zal een vorst Gods zijn, Psalm 24:6, "die uw aangezicht zoeken, o Jakob. Aldaar sprak Hij met ons," Hoséa 12:5.

2. Zijn altaar gebouwd hebbende in de naam des Heeren, vers 32, volgens Zijn aanwijzing, en met het oog op Hem, en niet tot zijn eigen eer, bereidde hij nu zijn offer, vers 33. "Ziedaar de var en het hout, maar waar is het vuur?" Genesis 22:7, 8, "God zal zichzelf van vuur voorzien." Als wij in oprechtheid ons hart aan God offeren, dan zal Hij er door Zijn genade een heilig vuur in ontsteken. Elia was geen priester, en zijn helpers waren geen Levieten, op de Karmel was noch tabernakel noch tempel, hij was op grote afstand van de ark van de getuigenis en de plaats, die God zich had verkoren, dit was niet het altaar, dat de gave heiligde, maar nooit was een offerande Gode meer welbehaaglijk dan deze. Van de bijzondere Levietische inzettingen werd zo dikwijls vrijstelling verleend (zoals in de tijd van de richteren, in Samuëls tijd en nu) dat men geneigd zou zijn te denken dat zij meer bedoeld waren als typen om vervuld te worden in de antitypen van het Evangelie, dan om vervuld te worden in de strikte, nauwkeurige waarneming er van. Het verderven er van door het gebruik, zoals de apostel het noemt, Coloss. 2:22, moest de algehele opheffing ervan aanduiden, Heb. 8:13.

3. Hij gebod dat overvloed van water op zijn altaar uitgestort zou worden, en hij had een groeve rondom het altaar laten maken om het op te vangen, vers 32, en sommigen denken dat hij het altaar hol gemaakt heeft. Twaalf kruiken water (waarschijnlijk zeewater want de zee was nabij, en in deze tijd van droogte was zoet water te kostbaar om er zo verkwistend mee te zijn) driemaal vier, goot hij op zijn offer, om de verdenking te voorkomen dat er vuur onder verborgen was, want indien er vuur onder verborgen was, dan zou het door al dat water wel uitgeblust zijn, en om alzo het verwachte wonder nog treffender te maken.

4. Toen wendde hij zich plechtig tot God in het gebed voor zijn altaar, Hem nederig smekende "om zijn brandoffer tot as te maken," zoals de uitdrukking luidt in Psalm 20:4, en er Zijn welbehagen in te kennen te geven. Zijn gebed is niet lang, want hij gebruikte geen ijdele herhalingen, ook dacht hij niet om zijn vele spreken verhoord te zullen worden, maar het is zeer ernstig, zeer kalm en rustig, en toont dat zijn geest zeer kalm en rustig was, verre van de woeste onstuimigheid, die de profeten van Baäl vervulde, vers 36, 37. Hoewel hij niet op de bestemde plaats was, koos hij toch de bestemde tijd om het spijsoffer te offeren, ten einde hierdoor zijn gemeenschap te betuigen met het altaar te Jeruzalem. Hoewel hij een antwoord verwachtte door vuur, kwam hij toch in vrijmoedigheid tot het altaar en vreesde dat vuur niet. Hij wendde zich tot God als de God van Abraham, Izak en Israël, geloof oefenende in Gods oude verbond, en ook het volk herinnerende aan hun betrekking tot God en de aartsvaders.

Hij pleit op twee dingen:

a. Op de eer van God: "Heere, verhoor mij, en antwoord mij, opdat het heden bekend worde (want het wordt nu door de meesten ontkend of vergeten) dat Gij God in Israël zijt, aan wie alleen de hulde en de aanbidding van Israël toekomen, en dat ik Uw knecht ben, en alles wat ik gedaan heb, nu doe, en nog doen zal, doe als Uw agent, naar Uw woord en niet ter

bevrediging van mijn lust of hartstocht. Gij gebruikt mij, Heere, laat het blijken dat Gij dit doet". Zie Numeri 16:28, 29. Elia heeft zijn eigen eer niet gezocht, maar diende Gods eer.

b. De stichting van het volk, opdat zij erkennen dat Gij, o Heere, die God zijt, en Uw genade mogen ervaren, door dit wonder hun hart omwendende, als een middel om tot U weer te keren, opdat Gij in genade wederkeert tot hen.

5. God heeft onmiddellijk door vuur geantwoord, vers 38. Elia's God praatte niet, wandelde niet, en sliep niet, behoefde noch gewekt noch levend gemaakt te worden. Terwijl hij nog sprak viel het vuur des Heeren en verteerde niet slechts, zoals op andere tijden, Leviticus 9:24, 1 Kronieken 21:26, 2 Kronieken 7:1 het offer en het hout ten teken van Gods welbehagen in het offer, maar lekte het water op dat in de groeve was, het doende verdampen voor de regen, die nu komen zal, en de vrucht was van dit offer en dat gebed meer dan van natuurlijke oorzaken. Vergelijk Psalm 135:7. "Hij doet dampen opklimmen van het einde van de aarde, Hij maakt de bliksemen met de regen, " voor die regen heeft Hij beide gemaakt. Zij, die vallen als slachtoffers van het vuur van Gods toorn, kunnen er door geen water tegen beschut worden. Maar dit was niet alles, om het wonder te voltooien verteerde het vuur de stenen van het altaar, ja zelfs het stof, om te tonen dat het geen gewoon vuur was, en misschien ook om te kennen te geven dat, hoewel God nu het offer van dit altaar aannam, zij toch in het vervolg al de altaren op hun hoogten moesten afbreken, en alleen van het altaar te Jeruzalem gebruik moesten maken voor hun gedurige offers. Het altaar van Mozes en dat van Salomo werd geheiligd door het vuur van de hemel, maar dit altaar hier werd vernietigd, omdat het niet meer gebruikt moest worden. Wij kunnen ons voorstellen welk een schrik en ontzetting het vuur in de schuldige Achab heeft teweeggebracht, evenals in al de aanbidders van Baäl, en hoe zij er zover zij slechts konden voor wegluchtten, zeggende: opdat het ook ons niet vertere, met toespeling op Numeri 16:34.

Eindelijk. Wat de uitkomst, het gevolg was van deze proef.

De profeten van Baäl hadden gefaald in het leveren van bewijs voor het rechtmatige van hun aanspraken ten behoeve van hun god, en werden volkomen afgewezen. Elia had door het overtuigendste en onmiskenbaarste bewijs het recht van zijn aanspraken getoond ten behoeve van de God van Israël. En nu:

1. Gaf het volk als jury hun uitspraak omtrent het onderzoek, en zij waren geheel eenstemmig er in. Het geval is zo eenvoudig, zo duidelijk en klaar, dat zij niet in raadskamer behoeven te gaan om over de uitspraak te beraadslagen, zij vielen op hun aangezichten, en allen, als een man, riepen: JEHOWAH is God, en niet Baäl, wij zijn er geheel en al van overtuigd, JEHOWAH is God, vers 39. En nu zou men denken dat zij hieruit tot deze gevolgtrekking zouden komen: "Indien Hij God is, dan zal Hij onze God zijn, en dan zullen wij Hem alleen dienen," zoals in Jozua 24:24. Van sommigen was, naar wij hopen, het hart aldus omgewend, maar het gros van het volk was wel overtuigd doch niet bekeerd, zij gaven de waarheid toe, dat Hij God is, maar stemden niet in met Zijn verbond, dat Hij hun God zal zijn. Zalig zij, die niet gezien hebben wat zij zagen, en nochtans geloofd hebben, en er meer onder de invloed van kwamen dan zij, die het gezien hebben. Laat dit nu voor altijd beschouwd worden als een uitgemaakte zaak tegenover allen (want zij werd beslist na een volledig onderzoek tegenover een van de stoutmoedigste mededingers, door wie de God Israëls ooit beledigd werd) dat Jehovah God is, Hij alleen.

2. De profeten van Baäl worden gegrepen, als misdadigers veroordeeld, en ter dood gebracht overeenkomstig de wet, vers 40. Indien JEHOWAH de ware is, dan is Baäl een valse god, naar wie deze Israëlieten verraderlijk waren overgelopen, en anderen hadden verleid hem te aanbidden, en daarom moesten zij volgens de uitdrukkelijke wet van God ter dood gebracht

worden, Deuteronomium 13:1-11. Er was geen bewijs nodig voor het feit, geheel Israël was er getuige van en daarom beveelt Elia -nog altijd handelende volgens een buitengewone opdracht, dat niet als precedent gesteld mag worden- dat zij allen terstond ter dood gebracht moesten worden als de beroerders van het land, en Achab zelf is zo verschrikt en ontsteld, voor het ogenblik, door het vuur van de hemel, dat hij er zich niet tegen durfde verzetten. Dat waren de vierhonderd en vijftig profeten van Baäl, de vierhonderd profeten van het bos (die, naar sommigen denken Zidoniërs waren) waren wel opgeroepen, vers 19, maar schijnen niet gekomen te zijn, en zo zijn zij aan de executie ontkomen, in welke ontkoming Achab en Izébel zich misschien gelukkig achtten, maar zij bleken de werktuigen te zijn van Achabs verderf, enige tijd daarna door hem aan te moedigen om naar Ramoth in Gilead te gaan, Hoofdstuk 22:6.

1 Koningen 18:41-46

Israël in zover hervormd zijnde, dat zij de Heere hadden erkend God te zijn, en bewilligd hadden in de terdoodbrenging van Baäl, ten einde niet langer door hen verleid te worden was- hoewel het allesbehalve een grondige hervorming was-in zoverre door God aangenomen, dat Hij nu de sluizen des hemels heeft geopend, en diezelfde avond (naar het schijnt) toen zij dit goede werk verricht hadden, zegeningen heeft uitgestort over het land, waardoor zij in hun hervorming bevestigd hadden moeten worden, Haggai 2:18, 19.

1. Elia zendt Achab heen om te eten en te drinken, uit blijdschap dat God nu "een behagen had aan zijn werken," zie Prediker 9:7, en dat de regen kwam. Achab had de hele dag gevast, hetzij in Godsdienstig vasten, daar het een dag van gebed was, of uit gebrek aan tijd, daar het een dag was van grote verwachting, maar nu liet hij hem eten en drinken, want hoewel anderen er nog geen teken van zien, Elia hoort door het geloof het geruis van een overvloedige regen, vers 41. God openbaart Zijn verborgenheden aan Zijn knechten de profeten.

2. Elia zondert zich af om te bidden, want hoewel God regen beloofd had, moet hij er toch om bidden, Zacharia 10:1, en om dankzegging te door voor Gods antwoorden door vuur, thans hopende op een antwoord door water. Wat hij zei wordt ons niet meegedeeld, maar:

a. Hij trok zich terug naar de top van de Karmel, die zeer hoog en zeer eenzaam was. Vandaar dat wij lezen van degenen, die "zich verborgen op de hoogte van Karmel," Amos 9:3. Daar wilde hij alleen zijn. Zij, die geroepen worden om in het openbaar te verschijnen en voor God te handelen, moeten toch tijd vinden om met Hem alleen te zijn en hun gemeenschap met Hem te onderhouden in de eenzaamheid. Daar stelde hij zich als het ware, op zijn wachttorens, zoals de profeet, Habak. 2:1.

b. Hij wierp zich op de knieën op de aarde, ten teken van ootmoed en dringend aanhouden in het gebed, en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën, dat is: boog zijn hoofd zo diep, dat het zijn knieën aanraakte, zich aldus vernederende in het besef van zijn geringheid en onwaardigheid nu God hem zodanig geëerd had.

3. Hij beveelt zijn dienaar hem bericht te brengen, zodra hij een wolk zag opkomen uit de zee, de Middellandse zee, waarover hij van de top van de Karmel een ruim uitzicht had. De hedendaagse zeelieden noemen hem Kaap Karmel. Zes maal gaat de dienaar naar het hoogste punt om uit te zien, en ontdekt niets, brengt zijn meester geen goede tijding, maar Elia blijft bidden, wil er niet eens in zoverre van afgeleid worden om zelf te gaan zien, maar zendt zijn dienaar nogmaals uit om te zien of hij geen hoopgevende wolk kon ontdekken, terwijl hij vurig blijft bidden als iemand, die tot het besluit van vader Jakob is gekomen: "Ik zal u niet laten gaan, tenzij dan Gij mij zegent." Hoewel de verhoring van onze vurige en gelovige

smekingen niet snel komt, moeten wij toch volharden in de gebeden, en niet vertragen, of ophouden, want op het einde zal Hij het voortbrengen en niet liegen.

4. Eindelijk verschijnt een wolkje, niet groter dan de hand van een man, maar dat weldra zich uitspreidt over de gehele hemel en de aarde bewatert, vers 44, 45. Grote zegeningen komen dikwijls voort uit een klein begin, en overvloedige stortregens uit een wolk van een span lengte. Laat ons daarom nooit de dag van de kleine dingen verachten, maar op grote dingen er van hopen en ze verwachten. Dit was niet als een morgenwolk, die voorbijgaat (Israëls weldadigheid is dit wel geweest) maar een, die zeer milde zegen voortbracht, Psalm 68:10, en een onderpand was van nog meer.

5. Hierop spoort Elia Achab aan om zich naar huis te spoeden, en vergezelt hem. Achab reed statig en op zijn gemak in zijn wagen, vers 45. Elia loopt te voet voor hem heen. Indien Achab aan Elia de eerbied had betoond, die hij verdiende, hij zou hem in zijn wagen meegenomen hebben, zoals de kamerling Filippus bij zich in de wagen genomen heeft, ten einde hem te eren voor de oudsten van Israël, en verder met hem te beraadslagen over de hervorming van het rijk, maar zijn bederf hield de overhand over zijn overtuiging, en hij was blij van hem af te zijn, zoals Felix van Paulus, toen hij hem wegzond en zijn gesprek met hem uitstelde, totdat hij meer gelegen tijd zou bekomen hebben. Daar Achab hem echter niet uitnodigt om mee te rijden, zal hij voor zijn aangezicht heen lopen, vers 46, als een van zijn dienaren, opdat hij zich niet zou schijnen te verheffen door de grote eer, die God hem heeft aangedaan, of te verminderen in burgerlijke beleefdheid jegens zijn vorst, hoewel hij hem getrouw heeft bestraft. Gods dienstknechten moeten doen blijken dat, hoe groots een aanzien zij ook hebben, als zij Gods boodschappen overbrengen, het toch verre van hen is, om groot te willen zijn naar de wereld, dat moeten zij aan de koningen van de aarde overlaten.

HOOFDSTUK 19

1 En Achab zeide Izébel aan al wat Elia gedaan had, en allen, die hij gedood had, te weten al de profeten, met het zwaard. 2 Toen zond Izébel een bode tot Elia, om te zeggen: Zo doen mij de goden, en doen zo daartoe, voorzeker, ik zal morgen omtrent dezen tijd uw ziel stellen, als de ziel van een hunner. 3 Toen hij dat zag, maakte hij zich op, en ging heen, om zijns levens wil, en kwam te Berseba, dat in Juda is, en liet zijn jongen aldaar. 4 Maar hij zelf ging henen in de woestijn een dagreis, en kwam, en zat onder een jeneverboom; en bad, dat zijn ziel stierve, en zeide: Het is genoeg; neem nu, HEERE, mijn ziel, want ik ben niet beter dan mijn vaderen. 5 En hij leide zich neder, en sliep onder een jeneverboom; en ziet, toen roerde hem een engel aan, en zeide tot hem: Sta op, eet; 6 En hij zag om, en ziet, aan zijn hoofdeinde was een koek op de kolen gebakken, en een fles met water; also at hij, en dronk, en leide zich wederom neder. 7 En de engel des HEEREN kwam ten anderen male weder, en roerde hem aan, en zeide: Sta op, eet, want de weg zou te veel voor u zijn. 8 Zo stond hij op, en at, en dronk; en hij ging, door de kracht derzelve spijs, veertig dagen en veertig nachten, tot aan de berg Gods, Horeb. 9 En hij kwam aldaar in een spelonk, en vernachtte aldaar; en ziet, het woord des HEEREN geschiedde tot hem, en zeide tot hem: Wat maakt gij hier, Elia? 10 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor de HEERE, de God der heirscharen; want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen.

11 En Hij zeide: Ga uit, en sta op dezen berg, voor het aangezicht des HEEREN. En ziet, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind, scheurende de bergen, en brekende de steenrotsen, voor de HEERE henen; doch de HEERE was in de wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de HEERE was ook in de aardbeving niet; 12 En na de aardbeving een vuur; de HEERE was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte. 13 En het geschiedde, als Elia dat hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel, en uitging, en stond in de ingang der spelonk. En ziet, een stem kwam tot hem, die zeide: Wat maakt gij hier, Elia? 14 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor de HEERE, de God der heirscharen; want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen. 15 En de HEERE zeide tot hem: Ga, keer weder op uwe weg, naar de woestijn van Damaskus; en ga daar in, en zalf Hazael ten koning over Syrië. 16 Daartoe zult gij Jehu, de zoon van Nimsi, zalven ten koning over Israël; en Elisa, de zoon van Safat, van Abel-mehola, zult gij tot profeet zalven in uw plaats. 17 En het zal geschieden, dat Jehu hem, die van het zwaard van Hazael ontkomt, doden zal; en die van het zwaard van Jehu ontkomt, dien zal Elisa doden. 18 Ook heb Ik in Israël doen overblijven zeven duizend, alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baal, en allen mond, die hem niet gekust heeft.

19 Zo ging hij van daar, en vond Elisa, de zoon van Safat; dezelve ploegde met twaalf juk runderen voor zich henen, en hij was bij het twaalfde; en Elia ging over tot hem, en wierp zijn mantel op hem. 20 En hij verliet de runderen, en liep Elia na, en zeide: Dat ik toch mijn vader en mijn moeder kusse, daarna zal ik u navolgen. En hij zeide tot hem: Ga, keer weder; want wat heb ik u gedaan? 21 Zo keerde hij weder van achter hem af, en nam een juk runderen, en slachtte het, en met het gereedschap der runderen zood hij hun vlees, hetwelk hij aan het volk gaf; en zij aten. Daarna stond hij op, en volgde Elia na, en diende hem.

Wij verlieten Elia aan de ingang van Jizreël, nog altijd verschijnende in het openbaar, terwijl de ogen van het hele volk op hem gericht zijn. In dit hoofdstuk is hij weer genoodzaakt zich te verbergen en dat wel op een tijd, dat hij node gemist kon worden, maar dit hebben wij te beschouwen als een straf voor Israël, wegens de onoprechtheid en onstandvastigheid van hun bekering. Als de mensen niet willen leren, dan is het rechtvaardig in God om hun leraren van hen te verwijderen naar afgelegen verborgen hoeken.

Merk nu op.

I. Hoe hij in ballingschap gedreven werd door de kwaadwilligheid van Izébel, zijn gezworen vijandin, vers 1-3.

II. Hoe hij in zijn ballingschap de gunst genoot van God, zijn Verbondsvriend.

1. Hoe Hij hem spijzigde, vers 4-8.

2. Hoe Hij met hem sprak en zich aan hem openbaarde, vers 11-13, zijn klacht aanhoorde, vers 10, 14, hem zei wat hij doen moest, vers 15-17, en hem bemoedigde, vers 18.

III. Hoe zijn handen gesterkt werden bij zijn terugkeer uit de ballingschap doordat hem Elisa werd toegevoegd, vers 19-21.

1 Koningen 19:1-8

Na zo'n openbare en merkbare openbaring van de heerlijkheid Gods en zo'n duidelijke, afdoende beslissing van het geding tussen Hem en Baäl, tot eer van Elia en beschaming van de Baälsprofeten en de algemene voldoening van het volk, nadat zij beide vuur en water van de hemel hadden zien komen op Elia's gebed, en beide in goedertierenheid jegens hen, het een de aanneming te kennen gevende van hun offerande, het andere om hun erfdeel te verkwikken toen het mat was geworden, zou men verwacht hebben, dat zij nu allen als één man weergekeerd zouden zijn tot de aanbidding van de God Israëls en Elia tot hun leidsman en Godsspraak zouden genomen hebben, dat hij van nu aan eerste staatsminister zou geweest zijn, en dat zijn bevelen wet zouden geweest zijn voor de koning en voor het volk. Maar het is geheel anders, hij, die God geëerd had, wordt veronachtzaamd, geen eerbied wordt hem bewezen, generlei gebruik van hem gemaakt, geen zorg voor hem gedragen, integendeel: hij bevindt dat het onmogelijk voor hem is om in het land Israëls, waarvoor hij zo' groten zegen is geweest en nog zo'n grote zegen zijn kon, te blijven.

1. Achab ontstak Izébels toorn tegen hem. Deze gemalin van de koning schijnt in werkelijkheid regerende koningin te zijn geweest, zoals zij dat later als koningin-weduwe geweest is, een heerszuchtige vrouw, die de koning en het koninkrijk regeerde, en deed wat zij verkoos. Achabs geweten liet hem niet toe Elia te vervolgen (er was nog iets van het bloed en de geest van een Israëliet in hem overgebleven, dat hem de handen bond), maar hij zei aan Izébel alles wat Elia gedaan had, vers 1 niet om haar tot overtuiging te brengen, maar om haar in woede te ontsteken. Er wordt niet gezegd dat hij haar aanzegde wat God gedaan had, maar wat Elia gedaan had, alsof hij door het een of andere tovermiddel vuur van de hemel had doen komen en de hand des Heeren er niet in was. Inzonderheid stelde hij haar voor wat haar het meest verwoed tegen hem zou maken, namelijk dat hij de profeten van Baäl had gedood, hij noemt hen de profeten, alsof niemand dan zij die naam waardig waren. Zij waren de goden, waar zijn hart op gezet was, en hij verzwaart hun terdoodbrenging als Elia's misdaad, zonder op te merken dat het een rechtvaardige wedervergelding was van haar ter dood brengen van Gods profeten, Hoofdstuk 18:4. Zij, die uit schaamtegevoel of vrees, zelf geen kwaad kunnen doen, wekken anderen op om het te doen, maar dan zal het toch even goed voor hun rekening komen alsof zij het zelf gedaan hadden.

II. Izébel zond Elia een dreigende boodschap vers 2, namelijk dat zij gezworen had hem binnen vier en twintig uren ter dood te laten brengen. Er was iets, dat haar verhinderde om het nu te doen, maar zij besluit dat het niet ongedaan zal blijven. Vleselijk gezinde harten worden verhard en in woede ontstoken tegen God door hetgeen hen tot overtuiging en onderwerping moest brengen. Zij zweert bij haar goden en, razende als iemand die buiten zinnen is, vervloekt zij zichzelf zo zij hem niet doodt, zonder enigerlei voorbehoud van een Goddelijke toelating. Wreedheid en verwaandheid gaan dikwijls samen in vervolgers: "ik zal vervolgen, ik zal achterhalen," Exodus 15:9. Maar hoe kwam zij er toe om hem bericht te zenden van haar voornemen, en hem aldus de gelegenheid te geven om te ontkomen? Dacht zij hem zo stoutmoedig te zijn, dat hij niet zou vluchten? Of geloofde zij zich instaat zijn vlucht te beletten? Of was er een bijzondere leiding in van Gods voorzienigheid dat zij dus verdwaasd was in haar woede? Ik ben geneigd te denken dat zij, hoewel dorstende naar zijn bloed, op dit

ogenblik toch niets tegen hem durfde ondernemen uit vrees voor het volk, daar allen hem hielden voor een profeet een groot profeet, en daarom zendt zij hem slechts een boodschap om hem te verschrikken en hem uit de weg te krijgen voor het ogenblik, opdat hij niet zou voortzetten wat hij had begonnen. Dat zij haar dreigement bekrachtigt met een eed en een verwensing, bewijst volstrekt niet dat zij het meende of bedoelde, maar alleen, dat zij het hem wilde doen geloven. De goden, bij wie zij zwoer, konden haar geen kwaad doen.

III. In grote verschrikking is Elia toen om zijns levens wil gevlucht, waarschijnlijk 's nachts, en kwam te Berséba, vers 3. Zullen wij hem hiervoor prijzen? Wij prijzen hem niet. Waar was de moed, waarmee hij nog pas Achab en al de profeten van Baäl was tegengetreden, de moed, die hem bij zijn offer liet blijven toen het vuur Gods er op viel? Hij, die daar onversaagd stond te midden van de verschrikkingen beide van hemel en van aarde siddert op de machteloze dreigementen van een hoogmoedige, hartstochtelijke vrouw. Heere, wat is de mens? Een groot geloof is niet altijd even krachtig. Hij moest wel weten dat hij in dit tijdsgewricht aan Israël een grote dienst zou kunnen bewijzen, en hij had alle reden om op Gods bescherming te vertrouwen, zolang hij Gods werk deed, en toch vluchtte hij. In zijn vorig gevaar had God zelf hem bevolen zich te gaan verbergen, Hoofdstuk 17:3, en daarom dacht hij dat het hem ook nu geoorloofd was.

IV. Van Berséba ging hij voorwaarts naar de woestijn, die grote huilende woestijn waarin Israël omgewandeld heeft. Berséba was zo ver van Jizreël, en lag binnen het gebied van zo goed een koning als Jósafathh was, dat hij daar wel veilig moest wezen, maar alsof zijn vrees hem vervolgde, kon hij, zelfs toen hij buiten het bereik was van gevaar, niet rusten, maar ging hij nog een dagreis de woestijn in. Maar misschien trok hij zich daarheen terug, niet zozeer om er veilig te zijn als wel om geheel en al afgezonderd te zijn van de wereld, ten einde zoveel vrijer en inniger gemeenschap te kunnen hebben met God. Hij liet zijn jongen te Berséba, opdat hij geheel alleen zou zijn in de woestijn, zoals Abraham zijn jongens aan de voet van de berg liet, toen hij op de berg ging om God te aanbidden, en zoals Christus in de hof zich terugtrok van Zijn discipelen. Of misschien was het, omdat hij zijn dienaar, die nog jong en teer was, niet wilde blootstellen aan de vermoeienissen en ontberingen van de woestijn, hetgeen zou wezen nieuwe wijn in oude lederzakken te doen. Zo moeten ook wij achtgeven op de lichaamsgesteldheid van onze onderhorigen, zoals God acht geeft op het onze, wetende wat maaksel wij zijn.

V. Vermoeid zijnde van zijn reis, werd hij gemelijk (zoals kinderen als zij slaperig worden) en bad dat hij mocht sterven, vers 4. Hij verzocht voor zijn leven (zo luidt hier de kanttekening dat hij mocht sterven, want de dood is leven voor een Godvruchtige, de dood van het lichaam is het leven van de ziel. Maar dat was toch niet de reden, waarom hij wenste te sterven, het was niet de weloverdachte begeerte van de genade, zoals die van Paulus, "om ontbonden te zijn en met Christus te wezen," maar de hartstochtelijke begeerte van zijn bedorven natuur, zoals bij Job. Zij, die op deze wijze naar de dood verlangen, zijn er niet in de geschiktste gemoedstoestand voor. Izébel heeft hem de dood gezworen, en daarom gaat hij er nu in een verkeerde gemoedsbeweging om bidden, loopt hij van de dood naar de dood, maar toch met dit verschil, dat hij wenst te sterven door de hand des Heeren, wiens barmhartigheden groot zijn, en niet te vallen in de handen van de mensen, wier barmhartigheden wreed zijn. Hij wilde liever in de woestijn sterven, dan zoals de profeten van Baäl gestorven zijn overeenkomstig Izébels dreigement, vers 2, opdat de aanbidders van Baäl niet triomferen en de God van Israël lasteren, voor wie zij zich dan te sterk zouden denken, indien zij Zijn voorstander kunnen neerwerpen. "Het is genoeg", zegt hij, "ik heb genoeg gedaan, genoeg geleden, ik ben het leven moede". Zij, die zich van de zaligheid verzekerd

weten in de andere wereld, zullen spoedig genoeg hebben van deze wereld. "Ik ben niet beter dan mijn vaderen" pleit hij, "noch beter in staat om die vermoeienissen te dragen, waarom zou ik er dan langer mee belast zijn dan zij? Maar is dit mijn heer Elia? Kan die grote kloekmoedige man aldus terugdeinzen voor gevaar? God heeft hem aldus aan zichzelf overgelaten, om te tonen dat, toen hij kloek en sterk was het in de Heere was en in de sterkte van Zijn macht, maar dat hij in zichzelf niet beter was dan zijn vaderen of zijn broederen.

VI. God heeft hem in die woestijn gespijzigd door een engel, in die woestijn, in welker gebrek en gevaar hij zich moedwillig had geworpen, en waarin hij, indien God hem niet genadig ondersteund had, omgekomen zou zijn. Hoe oneindig veel beter handelt God met Zijn gemelijke, ondeugende kinderen dan zij verdienen! In een vlaag van moedeloosheid wenst Elia te sterven. God had hem niet nodig, maar bedoelde hem nog verder te eren, en daarom zond Hij een engel om hem in het leven te behouden. Het zou soms zeer slecht met ons gesteld zijn, als God ons aan ons woord hield en ons dwaas verzoek zou toestaan. Gebeden hebbende dat hij mocht sterven, legde hij zich neer en sliep, vers 5, wensende misschien in zijn slaap te sterven, en niet weer te ontwaken, maar hij wordt opgewekt in zijn slaap, en vindt zich niet alleen wél voorzien van brood en water, vers 6, maar, wat meer was, bediend door een engel, die over hem gewaakt had toen hij sliep, en hem tweemaal riep om te eten, toen het voedsel voor hem gereed was, vers 5, 7. Hij behoefde niet te klagen over de onvriendelijkheid van de mensen, als die hem aldus vergoed werd door de dienst van de engelen.

Aldus voorzien zijnde, had hij reden te denken dat het hem beter ging dan de profeten van het bos, die van Izébels tafel aten. Overal waar Gods kinderen zijn, zijn zij op huns Vaders grond, en daarom ook onder huns Vaders oog en zorg. Zij kunnen dwalen in een woestijn, maar God heeft hen niet verlaten, daar kunnen zij, evenals Hagar, Hem zien, die leeft en hen ziet, Genesis 16:13.

Eindelijk. In de kracht van deze spijze wordt hij naar Horeb, de berg Gods, gevoerd, vers 8. Daar heeft de Geest des Heeren hem gebracht, waarschijnlijk wel tegen zijn eigen bedoeling, ten einde gemeenschap met God te oefenen in dezelfde plaats, waar Mozes gemeenschap met Hem heeft geoefend. De engel zei hem ten tweeden male te eten, omdat hij een lange reis voor zich had, vers 7. God weet waar Hij ons voor bestemt, al weten wij het niet, voor welke diensten Hij ons wil gebruiken, welke beproevingen ons nog wachten, en Hij draagt zorg voor ons, en voorziet ons van genade, die ons genoeg is. Hij, die de reis bepaalt, zal er het schip voor provianderen. Zie, hoeveel verschillende middelen God heeft gebruikt om Elia bij het leven te behouden, Hij heeft hem voedsel laten brengen door raven, heeft zijn spijze vermenigvuldigd, dan weer door een engel, en nu heeft Hij, om te tonen dat de mens niet alleen bij brood zal leven, hem veertig dagen in het leven gehouden zonder spijs, zonder rust en zonder slaap waardoor hij nog te minder naar voedsel verlangde, maar altijd de doolhof van de woestijn doorwandele, een dag voor ieder jaar van Israëls omwandeling, maar hij heeft noch voedsel nodig, noch verlangt hij er naar. De plaats heeft hem ongetwijfeld herinnerd aan het manna, en hem aangemoedigd om te hopen dat God hem hier onderhouden zal, en hem ter bestemde tijd weer vandaar wegvoeren zal, evenals Hij er Israël van weggevoerd heeft, hoewel zij, evenals hij, gemelijk en mistrouwend waren geweest.

1. Koningen 19:9-18

I. Hier is Elia gehuisvest in een spelonk van de berg Horeb, die de berg Gods genaamd wordt, omdat God er vroeger Zijn heerlijkheid had geopenbaard, en misschien was dit wel dezelfde spelonk of kloof van de steenrots, waarin Mozes verborgen was, toen "de Heere voor zijn aangezicht voorbijging en zijn naam uitriep" Exodus 34:6. Wat Elia zich voorstelde toen hij hier kwam vernachten, weet ik niet, tenzij het was om toe te geven aan zijn droefgeestigheid

of om zijn weetgierigheid te bevredigen, en een hulp te vinden voor zijn geloof en zijn Godsvrucht in de aanblik van die vermaarde plaats, waar de wet was gegeven en zoveel grote dingen gedaan werden, hopende er God zelf te ontmoeten waar Mozes Hem ontmoet heeft, of ten teken, dat Hij Zijn volk Israël had verlaten, dat niet hervormd willen worden, en zo komt dit overeen met Jeremia's wens: "Och, dat ik in de woestijn een herberg van de wandelaars had, zo zou ik mijn volk verlaten en van hen trekken, want zij zijn allen overspelers, een trouweloze hoop," Jeremia 9:2, en zo was het een slecht voorteken dat God hen ging verlaten. Of misschien dacht hij nergens anders veilig te kunnen zijn, en op dit voorbeeld van het lijden en de ontbering, waartoe deze Godvruchtige man gekomen was, wijst de apostel, Hebreeën 11:38. Zij "hebben in woestijnen gedoold en op bergen, en in spelonken, en in de holen van de aarde."

II. Het bezoek, dat God hem daar bracht, en de vraag, die Hij hem deed. Het woord des Heeren kwam tot hem. Nergens kunnen wij heengaan, waar wij buiten het bereik zijn van Gods oog, Zijn arm en Zijn woord. "Waar zou ik heengaan voor Uw Geest," Psalm 139:7 en verv. God zal zorgdragen voor Zijn verstotenen, en hen, die om Zijntwil van onder de mensen verdreven zijn, zal Hij vinden, en erkennen, en vergaderen met eeuwige goedertierenheid. Johannes heeft de gezichten des Almachtigen gezien, toen hij in ballingschap op het eiland Patmos was, Openbaring. 1:9.

De vraag, die God hem doet, is. Wat doet gij hier, Elia? vers 9, en opnieuw in vers 13. Dit is een bestraffing

1. Voor zijn herwaarts vluchten. "Wat brengt u zover weg van thuis? Vlucht gij voor Izébel? Kon gij niet op de Almachtige vertrouwen voor uw bescherming? (Leg de nadruk op gij.) Hoe, gij! Zo'n grote man, zo'n grote profeet, zo vermaard om zijn vastberadenheid, ontvlucht gij uw land, verlaat gij aldus uw vaandel?" Deze lafhartigheid zou meer te verontschuldigen zijn geweest in een ander, en dan ook niet zo'n slecht voorbeeld zijn geweest. Zou "een man als ik vlieden?" Nehemia 6:11. Huilt, gij dennen! als de cederen aldus bewogen zijn.

2. Om zijn zich vestigen aldaar. "Wat maakt gij hier in deze spelonk? Is dit een plaats voor een profeet des Heeren om in te vernachten? Is dit een tijd voor zulke mannen om zich terug te trekken, als het publiek hen zo nodig heeft?" In de afzondering, waarin God hem gezonden heeft, Hoofdstuk 17, was hij een zegen voor een arme weduwe van Zarfath, maar hier heeft hij geen gelegenheid om goed te doen. Het is ons dikwijls nodig ons af te vragen of wij in onze plaats zijn, en in de weg van onze plicht. "Ben ik waar ik behoor te zijn, waar God mij roept, waar mijn werk is, en waar ik voor anderen ten zegen kan zijn?"

III. Het bericht, dat hij geeft omtrent zichzelf in antwoord op de vraag, die hem gedaan is, en in antwoord op dezelfde vraag in vers 14. Waarin:

1. Hij zich verontschuldigt, en verlangt dat het niet toegeschreven zal worden aan gebrek aan ijver in hem voor de reformatie, maar aan zijn wanhoop aan succes. Want God wist, en zijn eigen geweten getuigt voor hem, dat hij, zolang er enige hoop was om goed te doen, zeer geijverd heeft voor de Heere, de God van de heirscharen, maar dat hij, nu hij tevergeefs gearbeid had, en al zijn pogingen vruchteloos waren gebleven, dacht dat het nu tijd was om de zaak maar op te geven en te treuren over hetgeen hij niet veranderen of verbeteren kon. "Abi in cellam, et dic: Miserere mei- Ga in uw cel, en roep: Ontferm u over mij."

2. Hij klaagt over het volk, over hun hardnekkigheid in de zonde, en de diepte van goddeloosheid, waartoe zij vervallen zijn. De kinderen van Israël hebben Uw verbond verlaten, en dat is de reden waarom ik hen verlaten heb. Wie kan onder hen vertoeven om te zien dat al wat heilig is verdorven en verguisd wordt?" Dit noemt de apostel zijn "aanspreken

van God tegen Israël," Romeinen 11:2, 3. Hij is dikwijls naar keus hun voorspraak geweest, maar nu is hij genoodzaakt hun beschuldiger te zijn bij God. Aldus in Johannes 5:45 : "Die u verklaagt is Mozes, op welke gij gehoopt hebt." Diegenen zijn in waarheid ongelukkig, die het getuigenis en de gebeden van Gods profeten tegen zich hebben.

3. Hij beschuldigt hen Gods verbond te hebben verlaten, hoewel zij de besnijdenis behielden, het teken en het zegel er van, maar zij hadden Zijn aanbidding en Zijn dienst verlaten, die er de bedoeling van waren. Zij, die Gods inzettingen veronachtzamen en hun gemeenschap met Hem afbreken, verlaten in werkelijkheid Zijn verbond. Hij legt hun ten laste dat zij Zijn altaren hebben neergeworpen, zij hebben ze niet slechts verlaten, en ze bouwvallig laten worden, maar in hun ijver voor de aanbidding van Baäl hebben zij ze moedwillig afgebroken. Hij doelt op altaren, die de profeten des Heeren hadden, en waar Godvruchtige mensen kwamen offeren, die niet konden opgaan naar Jeruzalem, en de kalveren niet wilden aanbidden noch Baäl. Deze altaren schenen wel inbreuk te maken op de eenheid van de kerk, daar zij echter opgericht waren door hen, die oprecht de eer Gods bedoelden en Hem in getrouwheid dienden, werd de schijnbare scheurmakerij voorbijgezien, en heeft God ze erkend als Zijn altaren, zowel als dat te Jeruzalem, en het neerwerpen er van wordt Israël ten laste gelegd als een schreiende, hemeltergende zonde. Maar dit was nog niet alles. Zij hebben uw profeten met het zwaard gedood die naar alle waarschijnlijkheid aan deze altaren gediend hebben. Izébel, een vreemdelinge, heeft dit gedaan, Hoofdstuk 18:4, maar het wordt aan geheel het volk ten laste gelegd, omdat de meerderheid van hen een welbehagen hadden in hun dood.

4. Hij geeft de reden op, waarom hij zich in deze woestijn had teruggetrokken, en zijn woonplaats in deze spelonk had opgeslagen.

a. Omdat hij geen nut kon doen met in het openbaar te verschijnen. "Ik alleen ben overgebleven, en heb niemand om mij te steunen of bij te staan in de goede zaak. Allen hebben gezegd: De Heere is God, maar niemand van hen wilde mij bijstaan, heeft gepoogd mij te beschutten. Wat toen gewonnen was ging terstond weer teloor, en Izébel kan meer doen om hen te verderven, dan ik om hen te hervormen. Wat vermag een man tegenover duizenden?" Wanhoop aan succes staat menige goede onderneming in de weg. Niemand is bereid zich alleen te wagen, vergetende dat wie God aan zijn zijde heeft niet alleen is.

b. Het was omdat hij niet veilig in het openbaar kon verschijnen. "Zij zoeken mijn ziel om die weg te nemen, en het is beter dat ik mijn leven doorbreng in een nutteloze eenzaamheid dan het te verliezen in een vruchteloze poging om hen te hervormen die niet hervormd willen zijn".

IV. God openbaart zich aan hem. Is hij hier gekomen om God te ontmoeten? Hij zal bevinden dat God niet in gebreke zal blijven om tot hem te komen. Mozes werd in de spelonk of in de kloof van de steenrots gesteld, toen Gods heerlijkheid hem voorbijging, maar Elia werd naar buiten geroepen, om te staan op de berg voor het aangezicht des Heeren, vers 11. Hij zag generlei gelijkenis evenmin als Israël toen God tot hen sprak op Horeb. Maar:

1. Hij hoorde een sterke wind, en zag er de verschrikkelijke uitwerkingen van, want de bergen scheurden en de steenrotsen braken. Aldus werd de bazuin geblazen voor de rechter van hemel en aarde door Zijn engelen die Hij geesten of winden maakt, en wel zo luid, dat niet slechts de aarde weerklonk, maar scheurde.

2. Hij gevoelde de schok van een aardbeving.

3. Hij zag een uitbarsting van vuur, vers 12. Dit alles moest de openbaring inleiden van de Goddelijke heerlijkheid, engelen daarvoor gebruikt zijnde, die Hij tot een vlamvend vuur

maakt, en die, als Zijn dienaren, voor Hem heengaan om in de wildernis een baan recht te maken voor onze God. Maar,

4. Eindelijk bespeurde hij het suizen van een zachte stilte, waarin de Heere was, dat is: waarin Hij tot hem sprak, maar niet in de wind, of de aardbeving, of het vuur, deze alle vervulden hem met ontzag, wekten zijn aandacht op, en boezemden hem eerbied in en ootmoed, maar God verkoos hem Zijn wil bekend te maken in zachte fluisteringen, niet in die ontzagwekkende geluiden. En toen hij die stille zachte stem hoorde:

A. Omwond hij zijn aangezicht met zijn mantel als een, die bevreesd is om de heerlijkheid Gods te zien, vreesde dat zij zijn ogen zou verblinden en hem zou overweldigen. De engelen "bedekken hun aangezicht" voor God, ten teken van eerbied, Jesaja 6:2. Elia bedekte zijn aangezicht, beschaamd zijnde dat hij zo lafhartig was geweest om terug te deinzen voor zijn plicht, als hij toch zo'n machtig God had om er hem in bij te staan. De wind, de aardbeving en het vuur hebben hem zijn aangezicht niet doen bewinden, maar het suizen van de zachte stilte heeft dit wél gedaan. Godvruchtige zielen worden meer aangedaan door de barmhartigheden des Heeren dan door Zijn verschrikkingen.

B. Hij stond aan de ingang van de spelonk, gereed om te horen wat de Heere tot hem zeggen zou. Deze methode, naar welke God zich hier bij de berg Horeb openbaarde, schijnt te verwijzen naar Gods vroegere openbaringen van zichzelf te van deze plaats aan Mozes.

a. Toen was er een onweer, en een aardbeving, en vuur, Hebreeën 12:18, maar toen God aan Mozes Zijn heerlijkheid wilde ontdekken, heeft Hij Zijn goedheid voor zijn aangezicht laten voorbijgaan, zo ook hier: Hij was het Woord, was in de stille zachte stem.

b. Aldus werd toen de wet aan Israël gegeven: eerst met de verschijnselen van de verschrikking, en daarna met een stem van woorden, en Elia nu geroepen zijnde om die wet te doen herleven, in het bijzonder de eerste twee geboden er van, wordt hem hier getoond, hoe daarbij te handelen, hij moet het volk niet slechts doen ontwaken en hen verschrikken door ontzaglijke tekenen, zoals de aardbeving en het vuur maar hij moet door een zachte stille stem, het suizen van een zachte stilte, het volk pogen te overtuigen en te bewegen, en, als hij dat deed hen niet verlaten. Het geloof is door het gehoor, door het woord Gods te horen, wonderen bereiden er slechts de weg voor.

c. Toen sprak God tot het volk met verschrikking, maar in het Evangelie van Christus, dat door de geest en de kracht van Elia ingeleid zal worden, zal Hij met een stille zachte stem spreken, welke verschrikking ons niet bevreesd zal maken. Zie Hebreeën 12:18 en verv.

V. De orders, die God hem gaf uit te voeren. Hij herhaalt de vraag, die Hij hem tevoren gedaan heeft: "Wat doet gij hier? Dit is thans geen plaats voor u." Elia geeft hetzelfde antwoord, vers 14, klaagt over Israëls afval van God, en het verval van de Godsdienst onder hen. Hierop geeft God hem een antwoord. Toen hij wenste te sterven, vers 4, heeft God hem niet geantwoord naar zijn dwaasheid maar heeft hem zó weinig laten sterven, dat Hij hem toen niet slechts in het leven behield, maar er in heeft voorzien dat hij nooit zou sterven, maar weggenomen zou worden. Maar als hij klaagt over zijn ontmoediging (en waar zullen Gods profeten met hun klachten van die aard anders heengaan dan tot hun Meester?) heeft God hem een antwoord gegeven. Hij zendt hem terug met aanwijzingen om Hazaël tot koning over Syrië aan te stellen, vers 15 Jehu tot koning over Israël, en Elisa tot zijn opvolger in het profetisch ambt, vers 16, hetgeen bedoeld is als een voorzegging dat God door deze de ontaarde Israëlieten zal kastijden Zijn eigen zaak onder hen zal bepleiten, en de twist van Zijn verbond zal wreken, vers 17. Elia klaagde dat de goddeloosheid van Israël ongestraft bleef, het oordeel van de hongersnood was te zacht, had hen niet tot bekering gebracht, het werd weggenomen voordat zij bekeerd waren. "Ik heb zeer geijverd ", zegt hij, "voor Gods naam,

maar Hijzelf scheen er niet ijverig over te zijn." "Welnu", zegt God, "wees tevreden, het zal alles komen op zijn tijd, gericht zijn voor de spotters bereid, al zijn zij nu ook nog niet gezond, de personen zijn gekozen, en zullen nu benoemd worden, want zij zijn reeds in wezen, die ze ten uitvoer zullen brengen." 1. Als Hazaël koning van Syrië zal zijn, zal hij bloedig werk doen onder het volk, 2 Koningen 8:12, en hen aldus straffen voor hun afgoderij." 2. Als Jehu koning van Israël wordt, zal hij bloedig werk doen onder de koninklijke familie, het huis van Achab ten enenmale uitroeien, dat de afgoderij had ingevoerd en staande gehouden.

3. "Elisa zal, zolang gij nog op aarde zijt, uw handen sterken, en als gij weggenomen zult wezen, zal hij uw werk voortzetten en een blijvend getuige zijn tegen Israëls afval, en zelfs zal hij de kinderen van Bethel doden, van Bethel, die afgodische stad." De goddelozen worden bewaard voor het oordeel. Het kwaad vervolgt de zondaren, en er is geen ontkomen aan, pogen te ontkomen is slechts van de punt van het een zwaard naar het andere te lopen. Zie Jeremia 48:44. "Die van de vrees ontvlucht, zal in de kuil vallen, en die uit de kuil opkomt, zal in de strik gevangen worden." Met het zwaard des Geestes zal Elisa de consciëntie verschrikken en wonden van hen, die aan het oorlogszwaard van Hazaël ontkomen, evenals aan Jehu's zwaard van de gerechtigheid, "met de adem van zijn lippen zal hij de goddeloze doden" Jesaja 11:4, 2 Thessalonicenzen 2:8, Hosea 6:5. Het is voor Godvruchtige mensen en vrome leraren een grote vertroosting te denken, dat God nooit verlegen zal zijn om werktuigen, om op Zijn tijd Zijn werk te doen, maar dat, als zij heengegaan zijn, anderen opgewekt zullen worden om het werk voort te zetten.

VI. De troostrijke mededeling, die God hem doet van het getal van de Israëlieten, die nog aan hun oprechtheid vasthielden, hoewel hij dacht dat hij alleen was overgebleven, vers 18. Ik heb in Israël doen overblijven zeven duizend, (buiten en behalve nog Juda), alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baäl. In tijden van de grootste ontaarding en afval heeft God nog altijd gehad, en zal Hij nog altijd hebben, een overblijfsel, dat Hem getrouw is, sommigen, die aan hun oprechtheid vasthouden, en zich niet laten meevoeren door de stroom. De apostel vermeldt dit antwoord van God aan Elia, Romeinen 11:4, en past het toe op zijn eigen tijd, toen de Joden over het algemeen het Evangelie hebben verworpen, also is er dan ook in deze tegenwoordige tijd, zegt hij, een overblijfsel geworden, vers 5. Het is Gods werk dat overblijfsel te bewaren, en het te onderscheiden van de overigen, want zonder Zijn genade zouden zij zich niet hebben kunnen onderscheiden. Ik heb doen overblijven, daarom wordt het gezegd een overblijfsel te zijn naar de verkiezing van de genade. Het is slechts een klein overblijfsel in vergelijking met geheel het ontaarde geslacht, wat zijn zeven duizend bij de duizenden van Israël? Maar als die van elke eeuw samenkomen, dan zullen zij bevonden worden veel meer te zijn, twaalf duizend verzegelden uit iedere stam, Openbaring 7:4. Gods getrouwen zijn dikwijls Zijn verborgen, Psalm 83:4, en de zichtbare kerk is nauwelijks zichtbaar, de tarwe verloren in het kaf, en het goud in het schuim, totdat de dag van de schifting, van de loutering, van de afscheiding komt.

De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn, hoewel wij hen niet kennen. Hij ziet in het verborgen. Er zijn meer Godvruchtige mensen in de wereld dan sommige wijze en heilige mannen denken. Hun ijveren over zichzelf en voor God doet hen denken dat het bederf algemeen is, maar God ziet niet zoals zij zien. Als wij in de hemel komen zullen wij zeer velen missen, die wij gedacht hebben daar te ontmoeten, en er zeer velen ontmoeten, die wij nooit gedacht hebben daar te zullen vinden. Gods liefde blijkt dikwijls ruimer te zijn dan de barmhertigheid van de mensen, en veel meer omvattend.

1. Koningen 19:19-21

In de orders, die God aan Elia gaf, was Elisa het laatst genoemd, maar hij wordt het eerst geroepen, door hem moesten de twee anderen geroepen worden. Hij moet in Elia's plaats komen, maar Elia is ijverig om hem te verheffen, en is verre van na-ijverig op zijn opvolger, veeleer verheugt hij zich dat hij het werk Gods in zulke goede handen zal laten. Betreffende Elisa's roeping valt op te merken: 1. Dat het een verrassende roeping was. Elia vond hem door Goddelijke aanwijzing, of misschien is hij tevoren met hem bekend geweest, en wist hij waar hij hem kon vinden. Hij vond hem, niet in de profetenscholen, maar in het veld, niet lezende, noch biddende, noch offeranden offerende, maar ploegende, vers 19. Hoewel hij een vermogend man was (zoals blijkt uit zijn maaltijd, vers 2, eigenaar was van de grond en de ossen, heer was van de dienstknechten, achtte hij het toch geen verkleining voor zich om zelf zijn zaken te doen niet slechts toezicht te houden over zijn dienstknechten, maar zelf zijn handen aan de ploeg te slaan. Luiheid is niemand tot eer, en het landbouwbedrijf is niemand tot schande. Een eerlijk beroep in deze wereld brengt ons volstrekt niet buiten de weg van onze hemelse roeping, evenmin als het Elisa in de weg was, die genomen werd van achter de ploeg om Israël te weiden en het zaad des woords te zaaien, zoals de apostelen van hun vissen geroepen werden om vissers van de mensen te worden. Elisa heeft naar Elia niet gevraagd, zijn roeping voorkwam hem. Wij hebben God lief, en verkiezen Hem, omdat Hij ons eerst verkoren heeft en heeft liefgehad.

2. Dat het een krachtadige roeping was. Elia heeft slechts zijn mantel op hem geworpen vers 19, ten teken van vriendschap, dat hij hem onder zijn zorg en onderricht zou nemen zoals hij hem onder zijn mantel nam, om een met hem te wezen in hetzelfde gewaad, of ten teken van begiftigd te zijn met de geest van Elia, hij heeft nu iets van zijn eer op hem gelegd, zoals Mozes op Jozua, Numeri 27:20, maar toen Elia naar de hemel ging, ontving hij de hele mantel, 2 Koningen 2:13. En terstond verliet hij de runderen, hij liet ze gaan waarheen zij wilden, en liep Elia na, en verzekerde hem dat hij hem dadelijk ging volgen, vers 20. Een onzichtbare hand raakte zijn hart aan, en heeft hem op onverklaarbare wijze, door een verborgen macht en zonder uitwendige overredingsmiddelen, geneigd om zijn landbouwersbedrijf te verlaten en zich aan de dienst des Heeren te wijden. Het is ten dage van Zijn heirkraft, dat Christus' onderdanen gewillig worden gemaakt, Psalm 110:3, en niemand zou tot Christus komen, zonder aldus getrokken te zijn.

Elisa kwam terstond tot een besluit, maar verzocht om een weinig tijd, niet om zijn ouders om verlof te vragen, maar om afscheid van hen te nemen. Dit was geen voorwendsel ten einde uitstel te verkrijgen, zoals Lukas 9:61, waar wij lezen van de man, die begeerde afscheid te gaan nemen van degenen, die in zijn huis zijn, maar slechts een voorbehoud om aan de plicht van de eerbied te kunnen voldoen, die hij aan zijn vader en moeder verschuldigd was. Elia zei hem terug te gaan om dit te doen, hij wilde het hem niet verhinderen, ja meer, indien hij het wilde, kon hij teruggaan en niet tot hem wederkeren. Hij wil geen dwang op hem uitoefenen, hem niet meenemen tegen zijn wil, laat hem neerzitten en de kosten overrekenen, en het dan tot zijn eigen vrijwillige daad maken. De kracht van Gods genade bewaart de aangeboren vrijheid van des mensen wil, zodat zij, die goed en Godvruchtig zijn, het zijn door keus en niet door dwang, het zijn geen gepresten, maar vrijwilligers.

3. Dat het hem een lieflijke, aangename roeping was, hetgeen blijkt uit het afscheidsmaal, dat hij voor zijn familie bereidde, vers 21. Toch heeft hij niet alleen al de gemakken en genoegens van zijn vaders huis verlaten, maar zich blootgesteld aan de kwaadwilligheid van Izébel en haar aanhangers, het was een ontmoedigende tijd voor profeten, om als profeten uit te gaan. Iemand, die met vlees en bloed te rade was gegaan, zou niet gesteld zijn geweest op Elia's mantel, noch gaarne zijn rok hebben gedragen. Maar Elisa verlaat blijmoedig alles, om hem te

vergezellen. Zo heeft Mattheüs een groten maaltijd aangericht, toen hij het tolhuis verliet om Christus te volgen.

4. Dat het een krachtvolle roeping was. Elia bleef niet op hem wachten, opdat het de schijn niet zou hebben dat hij hem dwong, maar liet hem over aan zijn eigen keus, en weldra stond hij op, en volgde Elia na, hij heeft hem niet alleen vergezeld, maar hij diende hem, was hem ten dienaar, goot water op zijn handen, 2 Koningen 3:11.

Het is voor jonge leraren zeer nuttig, om enige tijd door te brengen onder de leiding van hen, die oud en ervaren zijn, wier jaren wijsheid leren, en het geen oneer achten om, als de gelegenheid het meebrengt, hen te dienen. Zij, die bekwaam willen zijn om te onderwijzen, moeten tijd hebben om te leren, en zij, die later verhoogd zullen worden, moeten eerst bereid en gewillig zijn om zich neer te buigen en te dienen.

HOOFDSTUK 20

1 En Benhadad, de koning van Syrië, vergaderde al zijn macht; en twee en dertig koningen waren met hem, en paarden en wagenen; en hij toog op, en belegerde Samaria en krijgde tegen haar. 2 En hij zond boden tot Achab, de koning van Israël, in de stad. 3 En hij zeide hem aan: Zo zegt Benhadad: Uw zilver en uw goud, dat is mijn, daartoe uw vrouwen en uw beste kinderen, die zijn mijn. 4 En de koning van Israël antwoordde en zeide: Naar uw woord, mijn heer de koning, ik ben uwe, en al wat ik heb. 5 Daarna kwamen de boden weder, en zeiden: Alzo spreekt Benhadad, zeggende: Ik heb wel tot u gezonden, zeggende: Uw zilver, en uw goud, en uw vrouwen, en uw kinderen zult gij mij geven; 6 Maar morgen om dezen tijd zal ik mijn knechten tot u zenden, dat zij uw huis en de huizen uwer knechten bezoeken; en het zal geschieden, dat zij al het begeerlijke uwer ogen in hun handen leggen en wegnemen zullen. 7 Toen riep de koning van Israël alle oudsten des lands, en zeide: Merkt toch en ziet, dat deze het kwade zoekt; want hij had tot mij gezonden, om mijn vrouwen, en om mijn kinderen, en om mijn zilver, en om mijn goud, en ik heb het hem niet geweigerd. 8 Doch al de oudsten, en het ganse volk, zeiden tot hem: Hoor niet, en bewillig niet. 9 Daarom zeide hij tot de boden van Benhadad: Zegt mijn heer de koning: Alles, waarom gij in het eerst tot uw knecht gezonden hebt, zal ik doen; maar deze zaak kan ik niet doen. Zo gingen de boden heen en brachten hem bescheid weder. 10 En Benhadad zond tot hem en zeide: De goden doen mij zo, en doen zo daartoe, indien het stof van Samaria genoeg zal zijn tot handvullen voor al het volk, dat mijn voetstappen volgt! 11 Maar de koning van Israël antwoordde en zeide: Spreekt tot hem: Die zich aangordt, beroeme zich niet, als die zich los maakt.

12 En het geschiedde, als hij dit woord hoorde, daar hij was drinkende, hij en de koningen in de tenten, dat hij zeide tot zijn knechten: Legt aan! En zij leiden aan tegen de stad. 13 En ziet, een profeet trad tot Achab, de koning van Israël, en zeide: Zo zegt de HEERE: Hebt gij gezien al deze grote menigte? Zie, Ik zal ze heden in uw hand geven, opdat gij weet, dat Ik de HEERE ben. 14 En Achab zeide: Door wie? En hij zeide: Zo zegt de HEERE: Door de jongens van de oversten der landschappen. En hij zeide: Wie zal de strijd aanbinden? En hij zeide: Gij. 15 Toen telde hij de jongens van de oversten der landschappen, en zij waren tweehonderd twee en dertig; en na hen telde hij al het volk, al de kinderen Israëls, zeven duizend. 16 En zij togen uit op de middag. Benhadad nu dronk zich dronken in de tenten, hij en de koningen, de twee en dertig koningen, die hem hielpen. 17 En de jongens van de oversten der landschappen togen eerst uit. Doch Benhadad zond enigen uit, en zij boodschapten hem, zeggende: Uit Samaria zijn mannen uitgetogen. 18 En hij zeide: Hetzij dat zij tot vrede uitgetogen zijn, grijpt hen levend; hetzij ook, dat zij ten strijde uitgetogen zijn, grijpt hen levend. 19 Zo togen deze jongens van de oversten der landschappen uit de stad, en het heir, dat hen navolgde. 20 En een ieder sloeg zijn man, zodat de Syriërs vloden, en Israël jaagde hen na. Doch Benhadad, de koning van Syrië, ontkwam op een paard, met enige ruiters. 21 En de koning van Israël toog uit, en sloeg paarden en wagenen, dat hij een groten slag aan de Syriërs sloeg. 22 Toen trad die profeet tot de koning van Israël, en zeide tot hem: Ga heen, sterk u; en bemerk, en zie, wat gij doen zult; want met de wederkomst des jaars zal de koning van Syrië tegen u optrekken. 23 Want de knechten van de koning van Syrië hadden tot hem gezegd: Hun goden zijn berggoden, daarom zijn zij sterker geweest dan wij; maar zeker, laat ons tegen hen op het effen veld strijden, zo wij niet sterker zijn dan zij! 24 Daarom doe deze zaak: Doe de koningen weg, elkeen uit zijn plaats, en stel landvoogden in hun plaats. 25 En gij, tel u een heir, als dat heir, dat van de uwen gevallen is, en paarden, als die paarden, en wagenen, als die wagenen; en laat ons tegen hen op het effen veld strijden, zo wij niet sterker zijn dan zij! En hij hoorde naar hun stem, en deed alzo.

26 Het geschiedde nu met de wederkomst des jaars, dat Benhadad de Syriërs monsterde; en hij toog op naar Afek, ten krijge tegen Israël. 27 De kinderen Israëls werden ook gemonsterd, en waren verzorgd van leeftocht, en trokken hun tegemoet; en de kinderen Israëls legerden zich tegenover hen, als twee blote geitenkudden, maar de Syriërs vervulden het land. 28 En de man Gods trad toe, en sprak tot de koning van Israël, en zeide: Zo zegt de HEERE: Daarom dat de Syriërs gezegd hebben: De HEERE is een God der bergen, en Hij is niet een God der laagten; zo zal Ik al deze grote menigte in uw hand geven, opdat gijlieden weet, dat Ik de HEERE ben. 29 En dezen waren gelegerd tegenover die, zeven dagen; het geschiedde nu op de zevenden dag, dat de strijd aanging; en de kinderen Israëls sloegen van de Syriërs honderd duizend voetvolks op een dag. 30 En de overgeblevenen vloden naar Afek in de stad, en de muur viel op zeven en twintig duizend mannen, die overgebleven waren; ook vlood Benhadad, en kwam in de stad van kamer in kamer. 31 Toen zeiden de knechten tot hem: Zie toch, wij

hebben gehoord, dat de koningen van het huis Israëls goedertieren koningen zijn; laat ons toch zakken om onze lenden leggen, en koorden om onze hoofden, en uitgaan tot de koning van Israël; mogelijk zal hij uw ziel in het leven behouden. 32 Toen gordden zij zakken om hun lenden, en koorden om hun hoofden, en kwamen tot de koning van Israël, en zeiden: Uw knecht Benhadad zegt: Laat toch mijn ziel leven. En hij zeide: Leeft hij dan nog? Hij is mijn broeder. 33 De mannen nu namen naarstig waar, en vatten het haastelijk, of het van hem ware, en zeiden: Uw broeder Benhadad leeft. En hij zeide: Komt, brengt hem. Toen kwam Benhadad tot hem uit, en hij deed hem op de wagen klimmen. 34 En hij zeide tot hem: De steden, die mijn vader van uw vader genomen heeft, zal ik wedergeven, en maak u straten in Damaskus, gelijk mijn vader in Samaria gemaakt heeft. En ik, antwoordde Achab, zal u met dit verbond dan laten gaan. Zo maakte hij een verbond met hem, en liet hem gaan.

35 Toen zeide een man uit de zonen der profeten tot zijn naaste, door het woord des HEEREN: Sla mij toch. En de man weigerde hem te slaan. 36 En hij zeide tot hem: Daarom dat gij de stem des HEEREN niet gehoorzaam zijt geweest, zie, als gij van mij weggegaan zijt, zo zal u een leeuw slaan. En als hij van bij hem weggegaan was, zo vond hem een leeuw, die hem sloeg. 37 Daarna vond hij een anderen man, en zeide: Sla mij toch. En die man sloeg hem, slaande en wondende. 38 Toen ging de profeet heen, en stond voor de koning op de weg; en hij verstelde zich met as boven zijn ogen. 39 En het geschiedde, als de koning voorbijging, dat hij tot de koning riep, en zeide: Uw knecht was uitgegaan in het midden des strijds; en zie, een man was afgeweken, en bracht tot mij een man, en zeide: Bewaar dezen man, indien hij enigszins gemist wordt, zo zal uw ziel in de plaats zijner ziel zijn, of gij zult een talent zilver opwegen. 40 Het geschiedde nu, als uw knecht hier en daar doende was, dat hij er niet was. Toen zeide de koning van Israël tot hem: Zo is uw oordeel; gij hebt zelf het gevelde. 41 Toen haastte hij zich, en deed de as af van zijn ogen; en de koning van Israël kende hem, dat hij een der profeten was. 42 En hij zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Omdat gij de man, dien Ik verbannen heb, uit de hand hebt laten gaan, zo zal uw ziel in de plaats van zijn ziel zijn, en uw volk in de plaats van zijn volk. 43 En de koning van Israël toog henen, gemelijk en toornig, naar zijn huis, en kwam te Samaria.

Dit hoofdstuk bevat de geschiedenis van een oorlog tussen Benhadad, koning van Syrië, en Achab, koning van Israël, waarin Achab een en andermaal de overwinning wegdroeg. In geheel deze geschiedenis lezen wij niets van Elia of Elisa. Izébels woede was waarschijnlijk tot bedaren gekomen, en de vervolging van de profeten begon af te nemen, van welke flikkering van vrede Elia gebruik maakt. Hij verschijnt niet aan het hof, maar daar hem gezegd was hoeveel duizenden van Godvruchtigen er nog waren in Israël, meer dan hij gedacht had, hield hij zich naar wij kunnen veronderstellen, bezig met het stichten van Godsdienstige huizen, profetenscholen in diverse delen van het land, om de kweekplaatsen te zijn van de Godsdienst, ten einde bij te dragen tot de hervorming van de natie, toen de koning en het hof van geen hervorming wilden weten. Terwijl zij hiermede bezig waren, begunstigde God de natie met de voorspoed, waarvan wij lazen, en die des te meer merkwaardig was, omdat hij verkregen werd op Benhadad, koning van Syrië, wiens opvolger, Hazaël, verordineerd was om een gesel te zijn voor Israël, zij zullen weldra te lijden hebben van de Syriërs, en toch triomferen zij nu over hen, opdat zij, zo mogelijk, door de goedheid Gods tot bekering zonden worden gebracht. Hier is:

I. Benhadads aanval op Israël en zijn beledigende eis, vers 1-12.

II. De nederlaag, die Achab hem toebracht, aangemoedigd en bestuurd zijnde door een profeet vers 13-21.

III. De Syriërs herzamelen zich, maar worden ten tweeden male door Achab geslagen, vers 22-30.

IV. Het verbond van vrede, gesloten met Benhadad toen hij hem in zijn macht had vers 31-34, waarvoor hij bestraft en bedreigd wordt door een profeet, vers 35-39.

1 Koningen 20:1-11

Hier is Benhadads dreigement om een inval te zullen doen in het rijk van Achab, en het beleg, dat hij sloeg voor Samaria, de koninklijke stad, vers 1. Wat de oorzaak van de twist was, wordt ons niet gezegd, hebzucht en eerezucht waren de voornaamste redenen, en die zijn nooit om het een of andere voorwendsel verlegen. David had in zijn tijd de Syriërs geheel ten onder gebracht en hen schatplichtig gemaakt aan Israël, maar door Israëls afval van God krijgen de Syriërs weer macht. Asa had de Syriërs eens overgehaald om een inval te doen in Israël, Hoofdstuk 15:18-20, en nu deden zij het uit eigen beweging. Het is gevaarlijk om een vreemde krijgsmacht in een land te brengen, het kan aan het nageslacht duur te staan komen. Er waren tweeën dertig koningen met Benhadad, die hem of schatplichtig waren en verplicht om hem te volgen of in verbond met hem waren, en wier belangen het dus meebrachten hem te helpen. Welk een gering, nietig aanzien had de titel van koning, als al deze kleine heersers er aanspraak op maakten!

I. Het verdrag tussen deze twee koningen, gewis moest Israëls schaduw van hen geweken zijn, want anders zouden de Syriërs niet zo gemakkelijk en met zo weinig tegenstand naar Samaria hebben kunnen oprukken, naar Samaria het hoofd en het hart van het land, een stad nog kortgeleden gebouwd, en dus-naar wij kunnen veronderstellen niet goed versterkt, en die bijgevolg spoedig de aanvallers in handen zou vallen. Van beide zijden was men zich hiervan wel bewust, en daarom:

1. Doet Benhadad in zijn hoogmoed een beledigender eis, vers 2,3. Een trompetter wordt - naar wij kunnen onderstellen- naar de stad gezonden, om aan Achab de voorwaarden bekend te maken, waarop het beleg zou worden opgebroken. Achab moet zijn vazal of nog erger zijn lijfeigene worden, hem niet slechts schatting betalen uit hetgeen hij heeft, maar zijn recht er op op Benhadad doen overgaan, alles houden naar zijn-Benhadads-wil en goedvinden, tot zelfs zijn vrouwen en kinderen de besten er van. De wijze van uitdrukking is bedoeld om hem te verbitteren: "Alles zonder uitzondering, is mijn".

2. Achab, even laf en laaghartig als Benhadad trots en laatdunkend was, wil zich schandelijk aan hem onderwerpen. Wel betuigt hij zijn onderwerping in algemene bewoordingen, hij kan er de bijzonderheden niet met evenveel genoegen van opsommen, als waarmee Benhadad ze genoemd heeft in zijn eis, maar zij is toch afdoend. ik ben van u, en al wat ik heb, vers 4. Zie de uitwerking van de zonde.

a. Indien hij door zijn zonde God er niet toe gebracht had hem te verlaten, zou Benhadad niet zo'n eis hebben kunnen doen. De zonde brengt de mensen in zulke engten door hen buiten de bescherming Gods te stellen. Als God niet over ons heerst zullen onze vijanden over ons heersen, een rebel tegen God is een slaaf van de mensen. Achab had zijn zilver en goud gebruikt voor Baäl, Hosea 2:7, met recht wordt het hem dus ontnomen, want zulk een vervreemden doet het verbeuren.

b. Indien hij door zijn zonde geen onrecht had gedaan aan zijn eigen geweten, hij zou niet tot zo'n laaghartige onderwerping zijn gekomen. Schuld slaat de moed van de mensen neer en maakt hen lafhartig. Hij wist dat Baäl niet kon helpen, en hij had geen reden te denken dat God hem wilde helpen, en daarom wilde hij zijn leven kopen tot iedere prijs, huid voor huid, en alles wat hem lief is, zal hij er voor geven. Hij wil liever leven als bedelaar dan sterven als vorst.

3. Benhadads trotse ziel verheft zich, hij wordt na deze onderwerping van Achab nog meer beledigend en gebiedend, vers 5, 6. Achab had alles aan zijn voeten gelegd, alles in zijn macht gegeven, verwachtende dat de ene koning wel grootmoedig zal zijn tegenover een andere

koning, en dat zijn erkenning van Benhadads soevereiniteit hem tevreden gesteld zou hebben, voor het ogenblik was de eer genoeg, later zou hij, als hij er oorzaak toe vond, gebruik er van kunnen maken, Satis est prostrasse leoni-Het is de leeuw genoeg zijn tegenstander neergeworpen te hebben. Maar dit was hem niet genoeg.

a. Benhadad is even hebzuchtig als trots, en kan niet heengaan of hij moet het bezit hebben, zowel als de heerschappij. Hij acht het niet genoeg het alles het zijne te noemen, hij moet het ook in handen hebben. Hij wil Achab zelfs geen dag langer het gebruik van zijn eigen goed toestaan.

b. Hij is even boosaardig als hij trots is. Indien hijzelf was gekomen om uit te kiezen wat hem behaagde, hij zou nog enige eerbied voor een gekroond hoofd betoond hebben, maar hij zal zijn dienaren zenden om de vorst te honen en te grieven, het paleis te plunderen, het van al zijn sieraden te beroven. Ja meer: om Achab nog meer ergernis te geven, wordt hun bevolen, niet slechts weg te nemen wat hun behaagde, maar als zij te weten kunnen komen aan welke personen of zaken Achab zeer bijzonder gehecht is, dan moeten zij deze wegnemen: al het begeerlijke van uw ogen zullen zij wegnemen. Wij worden dikwijls gegriefd in hetgeen waarop wij verzot zijn, en wat ons het dierbaarst is, blijkt het minst veilig te zijn.

c. Hij was even onredelijk als onrechtvaardig, en geeft aan de onderwerping, die Achab voor zichzelf gedaan heeft, de betekenis, dat hij haar ook voor al zijn onderdanen gedaan heeft zodat ook deze aan zijn genade zijn overgegeven. "Zij zullen niet alleen uw huis, maar ook de huizen van uw knechten bezoeken, en ze plunderen naar hun lust". Geloofd zij God voor vrede en eigendom, zodat wij wat wij hebben het onze kunnen noemen.

4. Bij deze toenemende belediging en onbeschaamdheid, begint Achabs terneergeslagen moed zich te verheffen, en zo hij al niet kloekmoedig wordt, wordt hij wanhopig, en wil nu liever zijn leven wagen, dan aldus alles op te geven.

a. Nu vraagt hij om het advies van zijn geheime raad, die hem aanmoedigt om tegenstand te bieden. Hij spreekt nog slechts op armzalige, lafhartige wijze, vers 7, vraagt hun of Benhadad niet een onredelijke vijand was, die kwaad zocht te stichten. Wat kon hij anders verwachten van iemand, die zonder dat hem reden tot misnoegen was gegeven, een inval had gedaan in zijn land en zijn hoofdstad belegerde? Hij bekent hun dat hij zich tevoren aan hem onderworpen had, en vroeg hun raad hoe hij nu in deze benauwdheid moest handelen. Zij spreken kloekmoedige taal, vers 8. Hoor niet en bewillig niet, hem ongetwijfeld belovende hem bij te staan en te steunen in zijn weigering.

b. Toch drukt hij zich nog met grote bescheidenheid uit in zijn weigering, vers 9. Hij erkent Benhadads heerschappij over hem. Zegt mijn heer de koning, het is mijn bedoeling niet hem te beledigen of terug te komen op de onderwerping, die ik hem reeds aangeboden heb, bij hetgeen ik in het eerst gezegd heb, zal ik blijven, maar deze zaak kan ik niet doen: ik moet niet geven wat het mijne niet is". Het was een vernedering voor Benhadad, dat iemand met zo'n lage ziel als Achab was, hem iets durfde weigeren, maar naar de wijze, waarop hij zich uitdrukte scheen het, dat hij het niet gedurfd zou hebben, indien zijn volk er hem niet toe had aangemoedigd.

5. Benhadad zweert trots het verderf van Samaria. De dreigende golven van zijn toorn, die tegenstand ontmoetende, woeden en schuimen en bruisen, in zijn woede roept hij de machteloze wraak in van zijn goden. Indien het stof van Samaria genoeg zal zijn tot handvullen voor zijn leger, vers 10. Zo talrijk zo sterk een leger zal hij op de been brengen tegen Samaria, en zo overtuigd is hij van de overwinning te zullen behalen, dat het even gemakkelijk zal geschieden als het opnemen van een handvol stof, alles zal weggevoerd worden, tot de grond toe waar de stad op staat. Zo zeker is hij in zijn hoogmoed, zo wreed in

zijn boosaardigheid. Dit bereidt hem voor het verderf, hoewel zo'n vorst en zo'n volk niet waardig zijn om de voldoening te hebben van zijn verderf te zien.

6. Achab zendt hem een betamelijke bestraffing voor dit overgrote vertrouwen. Hij durft zijn bedreigingen niet trotseren, hij herinnert hem slechts aan de onzekere kansen van de oorlog, vers 11. "Laat hem, die een krijg begint zijn zwaard, zijn wapenrusting aangordt, niet roemen op de overwinning, er zich niet zo zeker van wanen, alsof hij zwaard en wapenrusting weer had afgelegd en als overwinnaar was weergekeerd". Dat was een van de verstandigste woorden, die Achab ooit gesproken heeft, en voor ons allen is het goed om dat woord in gedachtenis te houden. Het is dwaasheid om vooruit op enigerlei dag te roemen daar wij toch niet weten wat hij zal opleveren, Spreuken 27:1, maar inzonderheid te roemen op een dag van strijd, die blijken kan evenzeer tegen ons te zijn, als wij ons vleiden dat hij voor ons wezen zou. Het is onstaatkundig om een vijand gering te achten, al te zeker te zijn van de overwinning is het middel om geslagen te worden. Pas dit toe op onze geestelijke strijd. Petrus viel door zijn al te groot vertrouwen op zichzelf, zolang wij op aarde zijn, gorden wij onze wapenrusting nog slechts aan, en daarom moeten wij nooit roemen alsof wij haar reeds aflegden. Zalig is de man, die gedurig vreest en nooit ophoudt te waken.

1 Koningen 20:12-21

De onderhandeling tussen de belegerden en de belegeraars plotseling afgebroken zijnde hebben wij hier een bericht van de veldslag, die terstond plaats had.

I. De Syriërs, de belegeraars, ontvingen hun orders van een dronken koning, die zijn bevelen gaf over de wijnbeker heen, terwijl hij dronk, vers 12, zich dronken dronk in de tenten, hij en de twee en dertig koningen, die hem hielpen, vers 16, en dat nog wel op de middag. Dronkenschap is een zonde, waaraan heirlegers en hun aanvoerders zich vanouds af hebben overgegeven. Zeg dus niet dat de vroegere dagen in dit opzicht beter waren dan de tegenwoordige, hoewel deze slecht genoeg zijn. Indien hij niet zo zeker en gerust was geweest, hij zou niet neergezeten zijn om te drinken, en indien hij niet dronken ware geweest, hij zou zo heel gerust niet geweest zijn, gerustheid en zinnelijkheid gingen hand aan hand in de oude wereld en in Sodom, Lukas 17:26 en verv. Benhadads dronkenschap was de voorbode van zijn val, zoals zij het ook van Belsazar was, Dan. 5. Hoe kon hij voorspoed hebben, die zijn vermaak stelde boven zijn werk, en zijn koningen bij zich hield om met hem te drinken, toen zij op hun post hadden moeten zijn om voor hem te strijden? In zijn dronkenschap: 1. Geeft hij bevel om de stad in te sluiten, de werptuigen op te stellen en alles in gereedheid te brengen voor een algemene aanval, vers 12, maar hij verlaat zijn dronkemanspartij niet om te zien, of zijn orders uitgevoerd worden. Wee u, o land, als uw koning zulk een kind is.

2. Toen de belegerden een uitval deden, (en op dat ogenblik was hij zeer dronken) gaf hij orders om hen levend te grijpen, vers 18. hen niet te doden, dat gemakkelijker en veiliger had kunnen geschieden, maar hen gevangen te nemen, hetgeen hun de gelegenheid gaf om hun aanvallers te doden. Zo onvoorzichtig was hij in de orders, die hij gaf, zowel als onrechtvaardig door te bevelen om hen gevangen te nemen, al kwamen zij ook met vredesvoorstellen, of om de onderhandeling te heropenen. En, zoals het gewoonlijk gaat: hij drinkt en vergeet de inzet, de staatkunde, zowel als de gerechtigheid van de krijg.

II. De Israëlieten, de belegerden, ontvingen hun orders van een door Gods Geest bezielde profeet, één van de profeten des Heeren, die Achab had gehaat en vervolgd. En zie, een profeet, trad toe tot Achab, de koning Israëls, zo zou vers 13 gelezen kunnen worden. Zie en

verwonder u, dat God een profeet zou zenden met een vriendelijke boodschap tot zo goddeloos een vorst als Achab was, maar Hij deed het:

1. Ter wille van Zijn volk Israël, dat, hoe goddeloos ook ontaard, toch het zaad was van Abraham, Zijn vriend, en Jakob, Zijn uitverkorene, de kinderen van het verbond, die nog niet verstoten waren.

2. Ten einde Zijn genade groot te maken door goed te doen aan een, die zo boos was en zo ondankbaar, waardoor hij òf tot bekering kon komen, òf anders nog meer zonder verontschuldiging gelaten zou worden.

3. Ten einde de hoogmoed te vernederen van Benhadad en zijn onbeschaamdheid te bestraffen. Achabs afgoderij zal later gestraft worden, maar Benhadads hoogmoed zal nu worden gestraft, want God weerstaat de hovaardigen, en het behaagt Hem te zeggen dat "Hij de toorn van de vijand schroomt," Deuteronomium 32:26 Er was misschien slechts een profeet in Samaria, en hij trad toe met deze boodschap te kennen gevende dat hij genoodzaakt was geweest op een afstand te blijven. In zijn tijd van voorspoed zou Achab hem niet in zijn tegenwoordigheid geduld hebben, maar nu geen van de profeten van het bos hem hulp kon bieden, heet hij hem welkom. Hij heeft naar geen profeet des Heeren gevraagd, maar God zond hem er een ongevraagd, want Hij wacht om genadig te zijn.

A. Deze profeet nu bemoedigt hem met een verzekering van overwinning, hetgeen meer was dan al de oudsten van Israël hem geven konden. Deze profeet, die niet genoemd wordt (want hij sprak in de naam Gods), zegt hem van Godswege, dat op deze zelfde dag het beleg opgebroken en het leger van de Syriërs verslagen zal worden, vers 13. Toen de profeet sprak: Zo zegt de Heere, is Achab-naar wij kunnen onderstellen-begonnen te beven, verwachtende een boodschap van toorn te zullen ontvangen, maar hij haalt weer adem, nu het blijkt een genaderijke boodschap te zijn. Hij wordt indachtig gemaakt aan het gebruik, dat hij van deze gezegende omkeer van de zaken moet maken: "Opdat gij weet dat Ik JEHOWAH ben, de soevereine Heer van allen." Dat God iets voorzeide, dat zo onwaarschijnlijk was, bewees dat het Zijn doen was.

B. Hij onderricht hem in hetgeen hij te doen heeft om deze overwinning te behalen.

a. Hij moet niet wachten totdat de vijand hem aanvalt, maar moet een uitval doen tegen hen, en hen overvallen in hun loopgraven.

b. De personen, die gebruikt moeten worden, zijn de jongens van de oversten van de landschappen, de pages, de dienaren, die weinigen in aantal waren, slechts twee honderd twee en dertig volstrekt onbekend met krijgsgaken, mannen aan wie men nooit voor zo'n dappere onderneming gedacht zou hebben, toch moeten deze het doen, deze zwakken moeten de werktuigen zijn om de wijzen en de sterken te beschamen, opdat, terwijl Benhadads roemen gestraft wordt, Achabs roemen buitengesloten zal zijn, en de uitnemendheid van de kracht van God zal zijn.

c. Achab moet in zoverre zijn vertrouwen op het woord van God getuigen, dat hij in persoon het bevel moet voeren, hoewel hij zich -voor het oog van het verstand- aan het grootst-mogelijke gevaar blootstelde, maar het is betamelijk, dat zij, die het voordeel van Gods beloften ontvangen zich naar Zijn voorschriften gedragen. Maar,

d. Het wordt hem vergund gebruik te maken van de krijgsmacht, die hij heeft, om de slag te vervolgen, nadat deze jongens het ijs hadden gebroken. Het hele leger, dat hij in Samaria of onder zijn bereik had, bestond slechts uit zeven duizend man, vers 15. Het is opmerkelijk dat hun getal gelijk is aan dat van hen, die de knieën niet voor Baäl hadden gebogen, Hoofdstuk 19:18, hoewel zij toch waarschijnlijk niet dezelfde waren.

III. De uitkomst beantwoordde aan de voorzegging, de trotse Syriërs werden geslagen, en de arme, verachte Israëlieten waren meer dan overwinnaars, de jongens, door de kleine krijgsmacht ondersteund, vielen des middags, op de tijd van het middagmaal de Syriërs aan vers 16. In het eerst heeft Benhadad hen veracht, vers 18, maar toen zij met ongeëvenaarde dapperheid en behendigheid ieder zijn man sloegen, en aldus het leger in wanorde brachten, durfde die trotsaard hen niet tegentreden, maar, dronken als hij was, steeg hij terstond te paard, en redde zich door de vlucht vers 20. Zie hoe God de geest van de vorsten als druiven afsnijdt, en zich de koningen van de aarde vreeslijk maakt. Waar is nu het zilver en goud, dat hij van Achab eiste? Waar zijn de handvullen van het stof van Samaria? Zij, die het meest gerust zijn, zijn gewoonlijk het minst moedig. Achab verzuimde niet van dit voordeel gebruik te maken, maar bracht een grote slag toe aan de Syriërs, vers 21. God maakt dikwijls de ene goddeloze tot een gesel voor de andere.

1 Koningen 20:22-30

Wij hebben hier een bericht van nog een voorspoedige veldtocht, door Achab met hulp van God tegen de Syriërs volbracht, en waarin hij hun nog een grotere nederlaag toebracht dan de vorige keer. Vreemd! Achab is afgodisch, en toch overwinnaar, een vervolger, en toch een overwinnaar! God heeft er wijze en heilige doeleinden mee als Hij goddeloze mensen voorspoedig laat zijn, en Hij verheerlijkt er Zijn naam in.

I. Achab wordt door een profeet vermaand om zich op nog een oorlog voor te bereiden, vers 22. Hij scheen nu gerust te zijn, en zag weinig ver voor zich uit. Zij, die zorgeloos zijn omtrent hun ziel, zijn dikwijls ook even zorgeloos omtrent hun uitwendige omstandigheden, maar de profeet (aan wie God de volgende beraadslagingen van de Syriërs bekendmaakte) zei hem dat zij de poging zullen hernieuwen bij de komst van het jaar, in de hoop om hun verloren eer te herwinnen en de ondergane nederlaag te zullen wreken. Hij zei hem dus zich te versterken, zich in staat van verdediging te stellen, en zich te bereiden om hun een warm onthaal te geven. God had in Zijn raad de uitkomst, het doel vastgesteld, maar Achab moet de middelen gebruiken, want anders verzoekt hij God. "Help uzelf, versterk u, en God zal u helpen, u versterken." De vijanden van Gods Israël zijn rusteloos in hun kwaadwilligheid, en hoewel zij een weinig tijd nemen om adem te scheppen, blazen zij toch dreiging en moord tegen de kerk. Wij moeten altijd op aanvallen bedacht zijn van onze geestelijke vijanden, en dus zien wat wij doen moeten.

II. Aan Benhadad wordt door zijn omgeving aangeraden welke maatregelen hij moest nemen voor de volgende veldtocht.

1. Zij raadden hem aan om een ander terrein als slagveld te kiezen, vers 23. Zij nemen aan dat het niet Israël, maar Israëls God was, die hen verslagen heeft (zo sterk was in die tijd het algemene geloof in onzichtbare machten) maar zij spreken met grote onwetendheid van JHWH-dat Hij velen was terwijl Hij toch Één is, en Zijn naam één is-, dat Hij alleen maar hun God was, een lokale godheid, bijzonder eigen aan die natie, terwijl Hij toch de Schepper en Regeerder is van geheel de wereld; en dat Hij slechts een god is van de bergen omdat David, hun grote profeet, gezegd had "Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal," Psalm 121:1, : "en Zijn grondslag is op de bergen van de heiligheid," Psalm 87:1, Psalm 78:54 en zeer veel was gesproken van "Zijn heilige berg," Psalm 15:1, Psalm 24:3, denkende dat Hij ten enenmale was gelijk hun ingebeelde godheden. Zij verbeeldden zich dat Hij aan Zijn bergen gebonden was, er niet kon of niet wilde van afkomen, daarom zou een leger in de vlakte beneden Zijn kennisneming zijn, niet onder Zijn bescherming wezen. Zo vrijdeld

waren de heidenen in hun overleggingen ten aanzien van God, zozeer was hun onverstandig hart verduisterd, en zijn zij, zich uitgevende voor wijzen, dwaas geworden.

2. Zij raden hem aan andere officieren te nemen, vers 24, 25, niet de koningen te gebruiken, die bevelhebbers waren van geboorte maar veeleer kapiteins die bevelhebbers waren door verdienste, gewend waren aan de strijd, geen staatsie wilden voeren als koningen, maar de zaken zouden behartigen. Laat ieder man gebruikt worden voor hetgeen, waartoe hij is opgeleid en waaraan hij gewoon is, en bevorderd worden tot hetgeen waartoe hij geschikt en bekwaam is. Syrië scheen rijk en volkrijk te zijn, daar het na zo'n nederlaag nog voldoende rekruten kon opleveren, paarden als die paarden, en wagens als die wagens.

III. Beide legers trekken te velde. Benhadad met zijn Syriërs legerd zich bij Afek in de stam van Aser, een stad, die waarschijnlijk in zijn bezit was, een van die welke zijn vader genomen had, vers 34, met het omliggende land, dat vlak en effen was, en geschikt voor zijn doel, vers 26. Achab en zijn krijgsmacht stelden zich op enige afstand tegenover hen op, vers 27. Het onevenredige van de getalsterkte van de beide legers was zeer opmerkelijk, vers 27. De kinderen Israëls, die in twee bataljons verdeeld waren, hadden het aanzien van twee kleine geitenkudden, hun aantal klein, hun uitrusting armoedig, en hun voorkomen verachtelijk, maar de Syriërs vervulden het land met hun getallen, hun gedruis, hun wagens en paarden, en hun bagage.

IV. Achab wordt aangemoedigd om tegen de Syriërs te strijden, niettegenstaande al hun voordelen en hun vertrouwen in de overwinning. Een man Gods wordt tot hem gezonden om hem te zeggen dat geheel dit talrijke leger in zijn hand zal gegeven worden, vers 28, maar niet om zijnentwil, hij wete dat hij, voor wie God dit doen zal, geheel en al onwaardig is. God zal het niet doen omdat Achab God heeft geprezen of tot Hem gebeden heeft (wij lezen nergens dat hij dit gedaan heeft) maar omdat de Syriërs God hadden gelasterd, gezegd hadden dat Hij een god van de bergen is, en niet van de laagten, daarom zal God het doen om Zijn eer hoog te houden. Indien de Syriërs hadden gezegd: "Achab en zijn volk hebben hun God verlaten, en zich dus buiten Zijn bescherming gesteld, en daarom kunnen wij het wagen hen aan te vallen", dan zou God Israël waarschijnlijk in hun handen overgeleverd hebben, maar als zij van een veronderstelling uitgaan, zo beledigend voor de Goddelijke almacht en de eer van Hem, die de Heere is van de heirscharen, niet slechts in bergen en in vlakten, maar in hemel en op aarde, waarmee zij moedwillig onbekend zijn, dan zullen zij uit de droom geholpen worden ten koste van het grote leger, waarop zij zo trots zijn en zozeer vertrouwen.

V. Nadat de legers zeven dagen tegenover elkaar gelegd waren (de Syriërs waarschijnlijk roemende, en de Israëlieten sidderende), werden zij slaags, en leden de Syriërs een algehele nederlaag, honderd duizend man vielen door het zwaard Israëls, vers 29, op het slagveld, en zeven en twintig duizend, die zich reeds ontkomen waanden, vielen onder de muur van Afek, een versterkte stad (van welker muren de schutters de vijanden afbreuk konden doen, indien zij hen vervolgden, 2 Samuël 11:24) en vonden hun verderf daar, waar zij bescherming hoopten te vinden. De muur, waarschijnlijk omgeworpen door een aardbeving, viel op hen, en daar de steden van Kanaän gesterkt waren tot de hemel toe, reikten zij ver, en werden al die mannen gedood, of gewond, of geheel overstelpt van schrik. Benhadad, die dacht dat zijn stad Afek het tegen de overwinnaars zou kunnen houden, haar aldus onbemuurd vindende en het overschot van zijn krijgsmacht ontmoedigd en verstrooid, kon slechts op veiligheid hopen door zich te verbergen, en zo verschool hij zich in een binnenkamer, vers 30, een kamer in een kamer, uit vrees dat de vervolgers hem grijpen zouden. Zie hoe de grootste gerustheid dikwijls eindigt in de grootste lafhartigheid. "Is de God Israëls nu de God van de laagten? Ja

of neen?" Hij zal het weten nu hij genoodzaakt is zich in een binnenkamer te verbergen. Zie Hoofdstuk 22:25.

1 Koningen 20:31-43

Hier is een bericht van hetgeen volgde op de overwinning, die Israël over de Syriërs had behaald.

I. Benhadads gedweeë en lage onderwerping, zelfs in zijn binnenkamer is hij nog bang, en zou, indien hij het gekund had, nog verder weg zijn gevlucht, hoewel niemand hem vervolgde. Zijn knechten hem en zichzelf tot het uiterste gebracht ziende, raden hem aan om zich op genade of ongenade over te geven, en Achab om lijfsbehoud te smeken, vers 31. De dienaren zullen hun leven in de waagschaal stellen en het eerst tot Achab gaan, en dan zal hun meester zien hoe het hun gaat en daarnaar voor zichzelf handelen. Wat hen bewoog tot deze maatregel was, dat de koningen van Israël vermaard waren om hun goedertierenheid. "Wij hebben gehoord dat de koningen Israëls goedertieren koningen zijn, hun onderdanen niet verdrukken (in vergelijking met de meeste regeringen van die tijd, was die van Israël zacht en welwillend), en daarom ook niet wreed zijn jegens hun vijanden, die in hun macht zijn." Misschien koesterden zij die mening van de koningen van Israël, omdat zij gehoord hadden, dat de God Israëls Zijn naam had uitgeroepen als genadig en barmhartig, en kwamen zij tot de gevolgtrekking dat hun koningen zich hun God ten voorbeeld zouden stellen. Het was een eer voor de koningen van Israël, dat men zich die voorstelling van hen maakte, en inderdaad is ook ieder Israëliet in het hem passend gewaad gekleed, als hij de innerlijke bewegingen van de barmhartigheid aandoet. "Zij zijn barmhartige koningen, daarom kunnen wij hopen barmhartigheid te zullen vinden, als wij ons aan hen onderworpen hebben", deze aanmoediging hebben arme zondaren om zich te bekeren en voor God te verootmoedigen: "Hebben wij niet gehoord dat de God Israëls een barmhartige God is? Hebben wij Hem niet aldus bevonden? Zo laat ons dan ons hart scheuren en ons tot Hem bekeren," Joël 2:13. Dat is Evangelisch berouw, hetwelk voortvloeit uit een besef van Gods barmhartigheid in Christus. Bij Hem is vergeving. Zij nemen op zich om twee dingen aan Achab voor te stellen.

1. Hun meester als berouwhebbende, want zij deden zakken om hun lenden als rouwdragenden, en koorden om hun hoofden als veroordeelde misdadigers, die ter executie gaan voorgevende het te betreuren, dat zij een inval hadden gedaan in zijn land en zijn rust hadden verstoord, en te erkennen dat zij verdienden gehangen te worden, hier zijn zij, gereed en bereid om er boete voor te doen, en zich aan de voeten te werpen van hem, die zij beledigd hadden. Velen nemen op zich om berouw te hebben van hun onrecht doen, als zij er niet in geslaagd zijn, maar, zo zij er voorspoedig in waren geweest, zij zouden er in geroemd hebben.

2. Hun meester een smekeling, een smekeling om zijn leven: Uw knecht Benhadad zegt: laat toch mijn ziel leven, vers 31. Al moet ik ook in altijddurende ballingschap leven, ver van mijn eigen land, en als gevangene in dit land, "zo laat mij toch onder elk beding leven." Welk een grote verandering hebben wij hier: a. In zijn toestand. Hoe is hij gevallen van de hoogte van macht en voorspoed, in de diepte van schande en ongeluk en al de ellende van armoede en slavernij! Let op het onzekere van de zaken van de mensen, aan welke veranderingen zij onderhevig zijn, zodat de spaak van het wiel, die bovenaan was, spoedig onderaan zal komen. b. In zijn gemoedsgesteldheid. In het begin van het hoofdstuk: bluffend, zwerend en dreigend, niemand hoger in zijn eisen dan hij, maar hier zich vernederende en beklagende, en niemand nederiger in zijn beden. Hoe erbarmelijk smeekt hij om zijn leven hem, die hij vernederd en vertrapt had! Die het hoogmoedigst zijn in voorspoed, zijn gewoonlijk het laagst en

verachtelijkst in tegenspoed. Zie hoe God zich verheerlijkt, als Hij "de hoogmoedigen ziet en hen tenonder brengt, en hen tezamen in het stof verbergt," Job 40:12,13.

II. Achabs dwaze aanneming van zijn onderwerping, en het verbond, dat hij nu plotseling met hem maakt. Het streefde zijn hoogmoed om zich aldus het hof gemaakt te zijn door hem, die hij had gevreesd. Met grote tederheid vraagt hij naar hem: Leeft hij dan nog? Hij is mijn broeder, broeder -koning, hoewel niet broeder- Israëliet. Achab liet zich meer voorstaan op zijn koningschap dan op zijn godsdienst. "Is hij uw broeder, Achab? Heeft hij u als een broeder behandeld, toen hij u die wrede boodschap zond? vers 5, 6. Zou hij u broeder genoemd hebben, indien hij de overwinnaar ware geweest? Zou hij zich nu uw knecht genoemd hebben, indien hij niet tot de uiterste nood was gekomen? Kunt gij u aldus om de tuin laten leiden door een gedwongen en valse onderwerping?" Dit woord broeder moedigt hen aan om hem te gaan halen en tot de koning te brengen. Hij, die hem broeder noemt, zal hem laten leven. Laat arme boetvaardigen God horen in Zijn woord hen kinderen noemende, Jeremia 31:20, en er een weerklink op geven door Hem Vader te noemen. Na zijn onderwerping zal Benhadad niet slechts op eervolle wijze vervoerd worden, (hij deed hem op de wagen klimmen), maar behandeld worden als bondgenoot, vers 34, hij maakte een verbond met hem, noch met Gods profeten, noch met de oudsten des lands te rade gaande, omtrent hetgeen goed en gepast was om tot voorwaarden te stellen van dat verbond, maar alsof Benhadad de overwinnaar was, wordt het hem overgelaten de voorwaarden aan te geven. Hij zou nu enige van Benhadads steden hebben kunnen eisen, toen zij alle in de macht waren van zijn zegevierend leger, maar hij is tevreden met de teruggave van zijn eigene. Hij zou nu de voorraad, de schatten en magazijnen van Damascus hebben kunnen eisen om de rijkdom en de sterkte van zijn eigen rijk te vermeerderen, maar hij is tevreden met het armzalig verlot om er op zijn eigen kosten straten aan te leggen, een punt van eer, maar geen voordeel, en niet meer dan de koningen van Syrië hadden in Samaria, hoewel zij nooit zo'n macht hadden als hij nu had om er de eis van te ondersteunen. Met dit verbond zond hij hem weg zonder hem ook maar te bestraffen voor zijn lasterlijke aanmerking op de God Israëls, om wiens eer Achab zich niet in het minst bekommerde. Er zijn van de zodanigen, aan wie voorspoed slecht besteed is, zij weten noch God noch hun geslacht te dienen met hun voorspoed, ja zelfs niet hun eigen belangen. Wordt de goddeloze genade bewezen, hij leert evenwel geen gerechtigheid.

III. De bestraffing aan Achab gegeven voor zijn goedertierenheid jegens Benhadad en zijn verbond met hem. Zij werd hem gegeven door een profeet in de naam des Heeren, de Joden zeggen dat het Micha was, en dat is niet onwaarschijnlijk, want Achab klaagt over hem Hoofdstuk 22:8, dat hij kwaad over hem heeft geprofeteerd. Deze profeet wilde Achab bestraffen door een gelijkenis, om hem te noodzaken zichzelf te veroordelen, zoals Nathan en de vrouw van Thekoa David op die wijze bestraft hebben. Om aan zijn gelijkenis meer waarschijnlijkheid te geven, vond hij het nodig zich als een gewond krijgsman voor te doen.

1. Het kostte hem enige moeite om gewond te worden, want hij wilde niet zichzelf wonden, hij gebod een van de andere profeten, zijn naaste of zijn metgezel, om hem te slaan en dat wel in de naam van God, vers 35 maar bevindt dat deze niet zo bereid is om hem de slag te geven als hij om de slag te ontvangen. Hij weigerde hem te slaan, anderen waren ijverig en gewillig genoeg om profeten te slaan, het was niet nodig, dat zij elkaar sloegen. Wij kunnen niet anders denken dan dat hij het uit een goed beginsel heeft geweigerd. "Als dit moet, zo laat een ander het doen, ik doe het niet, ik kan het niet over mij verkrijgen mijn vriend te slaan". Godvruchtige mensen kunnen veel gemakkelijker een onrechtvaardiger slaag ontvangen dan geven, maar, omdat hij aan een uitdrukkelijk bevel van God ongehoorzaam

was (hetgeen zoveel te slechter was, indien hijzelf een profeet was), werd hij, evenals die andere ongehoorzame profeet, Hoofdstuk 13:24, door een leeuw gedood, vers 36. Dit was bedoeld, niet alleen om aan te tonen in het algemeen, hoe Godtergend ongehoorzaamheid is, Colos. 3:6, maar om te kennen te geven aan Achab aan wie dit ongetwijfeld werd meegedeeld, dat indien een Godvruchtige profeet aldus gestraft werd omdat hij zijn en Gods vriend gespaard heeft, toen God zei: Sla, een goddeloze koning veel zwaarder straf waardig geacht zal worden, die zijn en Gods vijand spaarde, toen God gezegd had: Sla. Zal de sterfelijke mens voorgeven rechtvaardiger te zijn dan God, reiner of barmhartiger te zijn dan zijn maker? Wij moeten barmhartig zijn gelijk Hij barmhartig is, maar niet anders. De volgende persoon, die hij ontmoette, maakte geen zwaarigheid om hem te slaan, "volenti non fit injuria- hem, wie om schade of letsel vraagt, wordt er geen onrecht mee gedaan," en hij deed het zo, dat hij hem wondde, vers 37, sloeg hem, waarschijnlijk in het aangezicht, tot bloedens toe.

2. Gewond als hij was, en vermomd door as boven zijn ogen, ten einde niet als profeet herkend te worden, wendde hij zich tot de koning met een verhaal, waarin hij zichzelf een misdaad ten laste legde als die waaraan de koning zich schuldig had gemaakt door Benhadad te sparen, en hij wacht op des konings oordeel er over. De zaak is, in korte woorden, als volgt: iemand, die in de veldslag gevangen was genomen, werd hem ter bewaking overgegeven door een man, (die, naar wij kunnen veronderstellen, met gezag bekleed was als zijn meerdere in rang) met deze last: indien hij gemist wordt, zo zal uw ziel, dat is uw leven, in de plaats van zijn ziel, of van zijn leven zijn, vers 39. Door zijn onachtzaamheid is de gevangene ontkomen. Zou nu de koning niet voor hem tussenbeide willen komen bij zijn overste, die zijn leven eist in de plaats van het leven van de ontvluchte gevangene? "Geenszins", zegt de koning, "gij had of die post niet op u moeten nemen of er meer zorgvuldig en getrouw op moeten zijn, er is niets aan te doen "Curat lex-het recht hebbe zijn loop, " gij hebt uw leven verbeurd. Zo is uw oordeel, gij zelf hebt het geveld".

Nu is de profeet waar hij wezen wil, hij legt zijn vermomming af, en wordt door Achab zelf herkend als een van de profeten, vers 41, en nu zegt hij hem ronduit: "Gij zijt de man. Is het mijn oordeel? Nee, het is het uwe, gij zelf hebt het geveld, uit uw eigen mond zijt gij geoordeeld. God, uw meerdere, uw opperbevelhebber heeft iemand in uw hand gegeven, die duidelijk ten verderve getekend was, zowel door zijn eigen hoogmoed als door Gods voorzienigheid, en gij hebt hem niet door achteloosheid verloren, maar hebt hem willens en wetens laten gaan, en aldus hebt gij het doel van uw overwinning verloren. Verwacht dus niets anders dan dat uw ziel in de plaats van zijn ziel zal zijn, die gij gespaard hebt", (en zo bleek het, Hoofdstuk 22:35) "en uw volk in de plaats van zijn volk dat gij evenzo gespaard hebt, en zo is het later geschied, 2 Koningen 10:32, 33. Toen hun andere zonden hen naar de diepte gebracht hebben, kwam ook dit in rekening. Er is een tijd wanneer "het zwaard van het bloed te onthouden is des Heeren werk bedrieglijk te doen," Jeremia 48:10. Een dwaas medelijden verderft de stad.

3. Er wordt ons meegedeeld hoe Achab die bestraffing opnam, hij ging gemelijk en toornig naar zijn huis, vers 43, niet waarlijk boetvaardig of zoekende het verkeerde dat hij gedaan had ongedaan te maken, maar woedend op de profeet, verbitterd tegen God (alsof Hij te streng was in het oordeel, dat Hij over hem uitsprak) en toch ook geërgerd over zichzelf, op alle manier verdrietig, en dat wel niettegenstaande zijn overwinning. Hij, die door Zijn voorzienigheid de hoogmoed vernederd heeft van de ene koning, heeft door Zijn woord de andere ter neergeslagen in zijn triomf. "Zo handelt dan verstandig, gij koningen, dient de Heere met vreze, en verheugt u met beving," Psalm 2:10, 11.

HOOFDSTUK 21

1 Het geschiedde nu na deze dingen, alzo Naboth, een Jizreëliet, een wijngaard had, die te Jizreël was, bij het paleis van Achab, de koning van Samaria. 2 Dat Achab sprak tot Naboth, zeggende: Geef mij uw wijngaard, opdat hij mij zij tot een kruidhof, dewijl hij nabij mijn huis is; en ik zal u daarvoor geven een wijngaard, die beter is dan die; of, zo het goed in uw ogen is, zal ik u in geld deszelfs waarde geven. 3 Maar Naboth zeide tot Achab: Dat late de HEERE verre van mij zijn, dat ik u de erve mijner vaderen geven zou! 4 Toen kwam Achab in zijn huis, gemelijk en toornig over het woord, dat Naboth, de Jizreëliet, tot hem gesproken had, en gezegd: Ik zal de erve mijner vaderen niet geven. En hij leide zich neder op zijn bed, en keerde zijn aangezicht om, en at geen brood. 5 Maar Izébel, zijn huisvrouw, kwam tot hem, en sprak tot hem: Wat is dit, dat uw geest dus gemelijk is, en dat gij geen brood eet? 6 En hij sprak tot haar: Omdat ik tot Naboth, de Jizreëliet, gesproken en hem gezegd heb: Geef mij uw wijngaard om geld, of, zo het u behaagt, zal ik u een wijngaard in zijn plaats geven; maar hij heeft gezegd: Ik zal u mijn wijngaard niet geven.

7 Toen zeide Izébel, zijn huisvrouw, tot hem: Zoudt gij nu het koninkrijk over Israël regeren? Sta op, eet brood, en uw hart zij vrolijk; ik zal u de wijngaard van Naboth, de Jizreëliet, geven. 8 Zij dan schreef brieven in de naam van Achab, en verzegelde ze met zijn signet; en zond de brieven tot de oudsten en tot de edelen, die in zijn stad waren, wonende met Naboth. 9 En zij schreef in die brieven, zeggende: Roept een vasten uit, en zet Naboth in de hoogste plaats des volks; 10 En zet tegenover hem twee mannen, zonen Belials, die tegen hem getuigen, zeggende: Gij hebt God en de koning gezegend; en voert hem uit, en stenigt hem, dat hij sterve. 11 En de mannen zijner stad, die oudsten en die edelen, die in zijn stad woonden, deden gelijk als Izébel tot hen gezonden had; gelijk als geschreven was in de brieven, die zij tot hen gezonden had. 12 Zij riepen een vasten uit; en zij zetten Naboth in de hoogste plaats des volks. 13 Toen kwamen de twee mannen, zonen Belials, en zetten zich tegenover hem; en de mannen Belials getuigden tegen hem, tegen Naboth, voor het volk, zeggende: Naboth heeft God en de koning gezegend. En zij voerden hem buiten de stad, en stenigden hem met stenen, dat hij stierf. 14 Daarna zonden zij tot Izébel, zeggende: Naboth is gestenigd en is dood. 15 Het geschiedde nu, toen Izébel hoorde, dat Naboth gestenigd en dood was, dat Izébel tot Achab zeide: Sta op, bezit de wijngaard van Naboth, de Jizreëliet, erfelijk, dien hij u weigerde om geld te geven; want Naboth leeft niet, maar is dood. 16 En het geschiedde, als Achab hoorde, dat Naboth dood was, dat Achab opstond, om naar de wijngaard van Naboth, de Jizreëliet, af te gaan, om dien erfelijk te bezitten.

17 Doch het woord des HEEREN geschiedde tot Elia, de Thisbiet, zeggende: 18 Maak u op, ga henen af, Achab, de koning van Israël, tegemoet, die in Samaria is; zie hij is in de wijngaard van Naboth, waarhenen hij afgegaan is, om dien erfelijk te bezitten. 19 En gij zult tot hem spreken, zeggende: Alzo zegt de HEERE: Hebt gij doodgeslagen, en ook een erfelijke bezitting ingenomen? Daartoe zult gij tot hem spreken, zeggende: Alzo zegt de HEERE: In plaats dat de honden het bloed van Naboth gelekt hebben, zullen de honden uw bloed lekken, ja het uwe! 20 En Achab zeide tot Elia: Hebt gij mij gevonden, o, mijn vijand? En hij zeide: Ik heb u gevonden, overmits gij uzelf verkocht hebt, om te doen dat kwaad is in de ogen des HEEREN. 21 Zie, Ik zal kwaad over u brengen, en uw nakomelingen wegdoen; en Ik zal van Achab uitroeien wat mannelijk is, mitsgaders de beslotene en verlatene in Israël. 22 En Ik zal uw huis maken gelijk het huis van Jerobeam, de zoon van Nebat, en gelijk het huis van Baesa, de zoon van Ahia; om de terging, waarmede gij Mij getergd hebt, en dat gij Israël hebt doen zondigen. 23 Verder ook over Izébel sprak de HEERE, zeggende: De honden zullen Izébel eten, aan de voorwal van Jizreël. 24 Die van Achab sterft in de stad, zullen de honden eten; en die in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten. 25 Doch er was niemand geweest gelijk Achab, die zichzelf verkocht had, om te doen dat kwaad is in de ogen des HEEREN, dewijl Izébel, zijn huisvrouw, hem ophitste. 26 En hij deed zeer gruwelijk, wandelende achter de dreggoden; naar alles, wat de Amorieten gedaan hadden, die God voor het aangezicht van de kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had.

27 Het geschiedde nu, als Achab deze woorden hoorde, dat hij zijn klederen scheurde, en een zak om zijn vlees leide, en vastte; hij lag ook neder in de zak, en ging langzaam. 28 En het woord des HEEREN geschiedde tot Elia, de Thisbiet, zeggende: 29 Hebt gij gezien, dat Achab zich vernedert voor Mijn aangezicht? Daarom dewijl hij zich vernedert voor Mijn aangezicht, zo zal Ik dat kwaad in zijn dagen niet brengen; in de dagen zijns zoons zal Ik dat kwaad over zijn huis brengen.

Nog is Achab het ongelukkige onderwerp van de gewijde geschiedenis. Van de gewichtige zaken betreffende zijn leger en zijn rijk, voert dit hoofdstuk ons in zijn hof, en geeft ons een bericht van sommige boze zaken (en zeer boos bleken zij te zijn voor hemzelf) betreffende zijn huiselijke aangelegenheden.

I. Achab kwijnt van verlangen naar Naboths wijngaard, vers 1-4.

II. Naboth sterft door Izébels komplot tegen hem opdat de wijngaard aan Achab zou komen, vers 5 -14.

III. Achab gaat er bezit van nemen, vers 15, 16.

IV. Elia ontmoet hem, en kondigt Gods oordelen over hem aan wegens zijn onrechtvaardigheid vers 17-24.

V Op zijn verootmoediging wordt hem uitstel verleend, vers 25-29.

1 Koningen 21:1-4

I. Hier is Achabs begeren van de wijngaard van zijn naaste, die ongelukkig dicht bij zijn paleis lag, en geschikt was voor een moestuin, misschien heeft het Naboth genoeg gedaan een wijngaard te hebben, zo gunstig gelegen bij de koninklijke tuinen, en waarvan de voortbrengselen aan de koninklijke familie verkocht konden worden, maar de ligging er van bleek hem noodlottig te zijn. Indien hij geen wijngaard had gehad of indien die ergens in een afgelegen hoek was gelegen, hij zou het leven hebben behouden, maar menigmaal is de bezitting van een mens een strik voor hem geweest, en de nabuurschap van de groten van de wereld van verderflijke gevolgen. Achab zet zijn oog en zijn hart op deze wijngaard, vers 2, hij zou een mooie aanwinst zijn bij zijn domein, een gerieflijke uitgang voor zijn paleis, en hij is niet tevreden vóór hij zijn eigendom is geworden. Hij is welkom om er de vruchten van te hebben, welkom om er in te wandelen, misschien zou Naboth hem ook wel aan hem verhuurd hebben om hem genoeg te doen, maar niets kan hem genoeg doen, als hij er niet het volstrekte bezit van heeft, hij en zijn erfgenamen voor altijd. Maar hij is toch niet zo'n tiran, dat hij hem met geweld wegneemt, maar eerlijk voorstelt, om hem de volle waarde in geld te betalen of er hem een betere voor in de plaats te geven. Hij had lafhartig de voordelen prijsgegeven, die God hem geschonken had om zijn gebied te vergroten tot eer van zijn koninkrijk door zijn overwinning over de Syriërs, en nu is hij belust om zijn tuin te vergroten, alleen maar voor het gerief van zijn huis, alsof zijn zuinigheid in het kleine zijn verkwisting in het grote goed kon maken. Een gerieflijkheid te begeren voor zijn bezitting, was niet slecht, - er zou geen koop plaatshebben, indien er naar het gekochte geen begeerte was, de deugdzame huisvrouw "denkt om een akker en koopt hem," Spreuken 31:16 maar enigerlei zaak op een ongeregelde wijze te begeren, dat is-al zouden wij het ook door wettige middelen verkrijgen-een vrucht van de zelfzucht, alsof wij al de gerieflijkheden naar ons moeten toehalen, alsof niemand bij ons moet leven of aangenaam moet leven, in tegenspraak met de wet van de tevredenheid en de letter van het tiende gebod: Gij zult niet begeren uws naasten huis.

II. Zijn begeerte wordt afgewezen, Naboth wil zijn wijngaard niet afstaan, vers 3. Dat late de Heere verre van mij zijn. De Heere had het verboden, anders zou hij zo onbeleefd niet geweest zijn jegens zijn vorst, om hem in zo'n kleine zaak niet ter wille te zijn. Kanaän was in zeer bijzondere zin Gods land, de Israëlieten waren, om zo te zeggen, Zijn huurders, en een van de voorwaarden, waarop zij het in huur of in pacht hadden, was, dat zij niets van hetgeen hun ervan ten deel was gevallen, mochten vervreemden, ja zelfs niet aan elkaar, tenzij dan in een geval van de uiterste noodzakelijkheid, en dan nog maar alleen tot aan het jubeljaar, Leviticus 25:28. Nu voorzag Naboth dat, indien zijn wijngaard verkocht zou worden aan de kroon, hij nooit aan zijn erfgenamen zou komen, neen, zelfs niet in het jubeljaar. Hij zou gaarne de koning willen verplichten, maar hij moet God meer gehoorzamen dan de mensen,

en daarom wenst hij in deze zaak voor verontschuldigd gehouden te worden. Achab kende de wet, of behoorde haar te kennen, en daarom was het slecht van hem te vragen hetgeen zijn onderdaan hem niet kon toestaan zonder te zondigen. Sommigen denken dat Naboth zijn aards erfdeel beschouwde als een onderpand van zijn deel en lot in het hemelse Kanaän, en daarom van het aardse geen afstand wilde doen, uit vrees dat dit een verbeuren van het hemelse tengevolge zou hebben. Hij schijnt een nauwgezet man te zijn geweest, die zich liever aan het ongenoegen van de koning wilde blootstellen, dan tegen God te zondigen. Waarschijnlijk was hij een van de zeven duizend, die de knieën voor Baai niet gebogen hebben, en Achab daarom misschien een wrok tegen hem had.

III. Achabs groot misnoegen en onrust hierover, evenals tevoren, Hoofdstuk 20:43, was hij gemelijk en toornig, vers 4, werd er neerslachtig onder, hij wierp zich op Zijn bed, wilde niet eten, noch iemand tot zich toelaten. Hij kon de belediging niet verkroppen, zijn hoogmoedig hart verzwaarde nog de smaad, die Naboth hem door zijn weigering had aangedaan alsof het iets onduldbaars was. Hij verwenste zijn overdreven nauwgezetheid van geweten, en zon op wraak. Hij kon de teleurstelling niet dragen, hij was er diep door gekrenkt dat hij in zijn begeerten gedwarsboomd werd, en hij was bepaald ziek van verdriet en ergernis er over. Ontevredenheid is een zonde, die zichzelf straft en maakt dat de mensen zichzelf kwellen en pijnigen, zij maakt de geest neerslachtig, het lichaam ziek, verzuurt elk genot, zij is de bekommernis van het hart en de verrotting van de beenderen. Het is een zonde, die zichzelf voortbrengt, zij ontstaat niet uit de toestand, maar uit het hart, gelijk wij Paulus vergenoegd vinden in een gevangenis zo vinden wij Achab onvergenoegd in een paleis. Hij had al de genietingen van Kanaän, dat lieflijke land, tot zijn dienst, de schatten van het koninkrijk, de genoegens van het hof, de eer en de macht van de troon, maar dit alles baat hem niet, als hij Naboths wijngaard niet heeft. Ongeregelde begeerten stellen de mensen bloot aan gedurige kwellingen, en zij, die geneigd zijn zich te kwellen en te verbitteren zullen wel altijd iets vinden om over verbitterd te zijn.

1 Koningen 21:5-16

Niets dan onheil is te verwachten, als Izébel in het verhaal optreedt, Izébel de vervloekte, 2 Koningen 9:34.

I. Onder voorwendsel van haar bedroefde echtgenoot te vertroosten, voedt zij zijn hoogmoed en hartstocht, en blaast het vuur aan van zijn bederf. Het voegde haar kennis te nemen van zijn verdriet en naar de oorzaak er van te vragen, vers 5. Diegenen hebben de plichten en de genegenheid van de huwelijksbetrekking vergeten, die niet in elkaars verdrietelijkheden delen. Hij zegt haar wat hem deert, vers 6, maar verzwijgt Naboths reden voor zijn weigering, die weigering voorstellende als kwaadwilligheid, terwijl zij toch slechts voortkwam uit nauwgezetheid van geweten ik zal hem u niet geven, terwijl hij gezegd had: ik mag hem u niet geven. Hoe! zegt Izébel, vers 7, regeert gij over Israël! Sta op en eet brood. Zij doet goed met hem op te wekken om zijn droefgeestigheid van zich af te schudden, niet neer te zinken onder zijn last, gerust en goedsmoeds te zijn, wat het ook was dat hem griefde, het tobben er over zal het niet wegnemen, terwijl opgeruimdheid hem verlichting kon aanbrengen.

De reden, die zij er voor aanvoert is: Zoudt gij nu het koninkrijk over Israël regeren? Hieraan kan een goede betekenis worden gegeven: "Past het zo'n groot vorst als gij zijt, om terneergeslagen te zijn wegens zo'n nietige zaak? Gij maakt uzelf te schande en onteert uw kroon, het is beneden u om van zo'n nietige zaak zoveel notitie te nemen. Zijt gij geschikt om Israël te regeren, die niet beter over uw eigen hartstochten heersen kunt? Of hebt gij zo'n rijk land als koning tot uw beschikking, en kunt gij niet buiten die wijngaard?" Wij moeten leren rustig te zijn onder tegenspoed of teleurstelling door de gedachte aan de zegeningen en

voorrechten, die wij genieten, inzonderheid onze hoop op het koninkrijk. Maar zij bedoelde het in een slechte zin: "Regeert gij over Israël, en zal iemand uit uw onderdanen u iets weigeren waar gij lust in hebt? Zijt gij een koning? Het is beneden u te kopen en te betalen, en nog veel meer om te verzoeken en te bidden, maak gebruik van uw kroonrecht, en neem met geweld, wat gij niet goedschiks kunt krijgen, wreek de belediging in plaats van er over te treuren. Indien gij de waardigheid van een koning niet weet op te houden, zo laat het maar aan mij over, sta mij slechts toe gebruik te maken van uw naam, en ik zal u spoedig de wijngaard van Naboth geven, terecht of ten onrechte zal hij weldra in uw bezit zijn, zonder dat hij u iets zal kosten." Ongelukkig zijn die vorsten, en zeer snel worden zij ten verderve voortgezweept, die personen in hun omgeving hebben welke hen aanzetten tot daden van tirannie, en hen leren misbruik te maken van hun macht.

II. Om hem voldoening te verschaffen, beraamt en bewerkt zij de dood van Naboth, door niets minder dan zijn bloed kan de belediging worden uitgewist, die hij Achab had aangedaan, en zij dorst te meer naar zijn bloed vanwege zijn trouw aan de wet van de God van Israël. Indien zij het alleen op zijn land gemunt had, haar valse getuigen zouden het hem hebben kunnen doen verliezen door een valse akte van verkoop, (want zij kon met zo'n zwakke eis niet zijn opgetreden, of de oudsten van Jizreël zouden hem geldig verklaard hebben), maar "een overspeelster jaagt de kostelijke ziel," Spreuken 6:26. Wraak is zoet, Naboth moet sterven, sterven als een boosdoener, om haar te bevredigen.

1. Nooit werden door een vorst goddelozer orders gegeven dan die, welke Izébel aan de magistraten van Jizreël zond, vers 8, 9, 10. Zij leent het geheimzegel, maar de koning zal niet weten wat zij er mee gaat doen, het is mogelijk, dat dit niet de eerste keer was, dat hij het haar geleend heeft, maar dat zij er ook de volmachten mee getekend had voor de terdoodbrenging van de profeten. Zij gebruikt de naam van de koning, wetende dat de zaak hem genoeg zal doen als zij geschied is, maar zij was toch bevreesd dat hij gewetensbezwaar zou hebben tegen de wijze waarop zij geschieden moest. Kortom, zij beveelt hun op hun trouw Naboth ter dood te brengen, zonder er hun een reden voor op te geven. Indien zij getuigen had gezonden om een beschuldiging tegen hem in te brengen, de rechters zouden misleid zijn kunnen worden, en hun vonnis zou veeleer hun ongeluk dan hun misdaad zijn geweest, maar hen te noodzaken zelf de valse getuigen, zonen Belials, te vinden, zelf hen om te kopen en dan vonnis te vellen op het getuigenis, dat zij wisten vals te zijn was zo'n onbeschaamd trotseren van alles wat rechtvaardig en heilig is, als waarvan -naar wij hopen- in geen enkele geschiedenis de gelijkenis gevonden zal worden. Zij moet de oudsten van Jizreël beschouwd hebben als mannen, die alle gevoel voor eerlijkheid en deugd verloren hadden, als zij verwachtte dat die orders opgevolgd zullen worden. Maar zij geeft hun het middel aan de hand om het te doen, daar zij zowel de listigheid van de slang als haar gif in zich had.

a. Het moet gedaan worden onder een schijn van Godsdienst. "Roept een vasten uit, geeft aan uw stad te kennen dat gij vreest, dat een zwaar oordeel over u zal komen, dat gij moet trachten af te wenden, niet alleen door gebed maar door de ban te ontdekken en van uit uw midden weg te doen. Zegt dat gij vreest dat er een grote misdadiger onder u is, die niet bekend is, om wiens wil God vertoornd is op uw stad. Gebiedt het volk om, indien zij zo iemand kennen, hem bij deze plechtige gelegenheid aan te geven, zo hun de welvaart van de stad ter harte gaat, en dan eindelijk Naboth als de verdachte persoon aan te wijzen, waarschijnlijk omdat hij zich niet met zijn naburen verenigt in hun aanbidding. Dat kan dan tot voorwendsel dienen om hem op de hoogste plaats van het volk te zetten, hem voor de rechtbank te brengen. Laat dan uitgeroepen worden dat, zo iemand de rechters inlichting kan geven tegen de gevangene,

en bewijzen kan dat hij de Achan is, hij gehoord zal worden, en laat dan de getuigen verschijnen om tegen hem te getuigen."

Er is geen slechtheid zo laag, zo afschuwelijk, of men heeft soms de Godsdienst als dekmantel er voor gebruikt. Wij moeten volstrekt niet te erger denken van vasten en bidden, omdat dit soms zo ergerlijk misbruikt werd, maar wel zoveel te erger van de boze bedoelingen, die er soms onder verscholen waren.

b. Het moet ook onder een schijn van gerechtigheid gedaan worden, en met de formaliteiten van een wettelijk proces. Indien zij tot hen gezonden had om sommigen van hun bandieten te huren, roekeloze booswichten om hem te vermoorden, hem 's avonds, als hij op straat kwam, te doorsteken, het zou al erg genoeg zijn geweest, maar het te doen met de vormen van wet en recht, de macht te gebruiken om onschuldigen te vermoorden, die hun bescherming moest zijn, dat was een ontzettende beroving van het gericht en van de gerechtigheid, en toch wordt ons nog gezegd, dat wij er ons niet over moeten verwonderen, Prediker 5:7. De misdaad, die zij hem ten laste moeten leggen, is dat hij God en de koning gelasterd heeft, vers 10, een samengestelde lastering. Zij kon toch gewis geen betekenis van lastering vinden in het antwoord dat hij aan Achab had gegeven, alsof hem zijn wijngaard te weigeren gelijk stond met de koning te lasteren, en Gods wet als reden op te geven voor zijn weigering een lasteren was van God. Nee, zij brengt in het geheel geen grond bij voor de beschuldiging, al was er ook geen schijn van waarheid in. De getuigen moeten er een eed op doen, aan Naboth moet niet vergund worden iets tot zijn verdediging te zeggen, of de getuigen een kruisverhoor te doen ondergaan, onmiddellijk moet hij, onder voorwendsel van de algemene verfoeiing van de misdaad, buiten de stad gevoerd en gestenigd worden. Zijn lasteren van God zou hem zijn leven hebben doen verbeuren, maar niet zijn bezitting, daarom moet hem ook hoogverraad ten laste gelegd worden in de koning te lasteren, waarvoor zijn bezitting verbeurd werd verklaard, zodat Achab nu zijn wijngaard kon hebben.

Nooit zijn goddeloze orders meer goddeloos ten uitvoer gebracht, dan deze door de magistraten van Jizreël. Zij hebben de orders niet eens betwist, noch er bezwaren tegen aangevoerd, hoewel zij zo blijkbaar onrechtvaardig waren, maar ze in alle opzichten stipt uitgevoerd, hetzij omdat zij de wreedheid van Izébel vreesden, of omdat zij Naboths Godsvrucht haatten, of misschien wel om beide. Zij deden gelijk als geschreven was in de brieven, vers 11, 12, hebben geen bezwaar gemaakt om het te doen, en ontmoetten ook geen zwaarigheid bij de uitvoering, met grote bekwaamheid hebben zij het schelmstuk volbracht. Zij stenigden hem met stenen, dat hij stierf, vers 13, en naar het schijnt, zijn zonen met hem, of na hem, want toen God kwam om de bloeddorstigen te zoeken, bevinden wij dit artikel opgegeven in de rekening: Ik heb gezien het bloed van Naboth en het bloed van zijn zonen, 2 Koningen 9:26. Misschien werden zij heimelijk vermoord, opdat zij huns vaders bezitting niet zouden opeisen of een klacht zouden indienen over het oprecht dat hem was aangedaan.

Laat deze treurige geschiedenis ons een aanleiding wezen:

- a. Om verbaasd te staan over de goddeloosheid van de goddelozen en de macht van Satan in de kinderen van de ongehoorzaamheid. Met welk een heilige verontwaardiging kunnen wij vervuld zijn, om "goddeloosheid te zien op de plaats van het gericht," Prediker 3:16.
- b. Om te treuren over het harde lot van de onschuldig verdrukten, en "onze tranen te mengen met de tranen van de verdrukten en dergenen, die geen trooster hebben, terwijl aan de zijde van hun verdrukters macht is," Prediker 4:1.
- c. Ons leven en onze vertroosting ter bewaring over te geven aan God, want de onschuld zelf zal niet altijd onze veiligheid zijn.
- d. Ons te verblijden in het geloof aan een toekomstend oordeel, wanneer onrechtvaardige oordelen, zoals dit, herzien zullen worden. Thans zien wij dat "er rechtvaardigen zijn, wie het

wedervaart naar het werk van de goddelozen," Prediker 8:14, maar in die grote dag zal alles in orde worden gebracht.

III. Naboth uit de weg geruimd zijnde, gaat Achab bezit nemen van zijn wijngaard.

1. Geheel onverschillig en onbekommerd zenden de oudsten van Jizreël bericht aan Izébel, als een aangename tijding voor haar, Naboth is gestenigd en is dood, vers 14. Laat ons hier opmerken dat even onderdanig en gehoorzaam als de oudsten van Jizreël waren aan de orders van Izébel, die zij van Samaria zond om Naboth te vermoorden, de oudsten van Samaria later waren aan de orders van Jehu, die hij van Jizreël zond, om de zeventig zonen van Achab te vermoorden, behalve dat deze moord niet langs wettelijke weg plaats had, 2 Koningen 10:6, 7. Deze tirannen, die door hun goddeloze orders het geweten van hun ondergeschikte magistraten verderven, zullen misschien ten slotte bevinden dat het lot zich tegen hen zelf keert, en dat zij, die niet aarzelen om een wrede daad voor hen te plegen, even bereid zullen zijn om een wrede daad tegen hen te plegen.

2. Izébel, geheel verheugd dat haar plan zo goed geslaagd is, brengt aan Achab bericht dat Naboth niet leeft maar dood is, zo sta dan op, en bezit erfelijk zijn wijngaard, vers 15. Hij zou er door een van zijn beambten bezit van hebben kunnen nemen, maar hij is zo ingenomen met deze vermeerdering van zijn bezitting, dat hijzelf naar Jizreël reist om bezit er van te nemen, en hij schijnt er zelfs in staatsie heengegaan te zijn, alsof hij een grote overwinning had behaald, want Jehu gedenkt lang daarna dat hij en Bidkar hem toen vergezeld hebben, 2 Koningen 9:25. Indien Naboths zonen allen ter dood gebracht waren, achtte Achab zich gerechtigd tot de bezitting, ob defectum sanguinis (zoals onze wet het uitdrukt). Indien niet, dan eiste hij haar evenwel op ob delictum criminis, daar Naboth als misdadiger is gestorven. Of indien hij door geen van beide er een goed recht op had, dan zal Izébels absolute macht het hem geven, en wie durft zich daartegen verzetten? Macht gaat dikwijls boven recht, en wonderbaar is de lankmoedigheid Gods, die het toelaat. God is gewis te rein van ogen dan dat Hij de ongerechtigheid zou zien, en toch zwijgt Hij voor een poos, "als de goddeloze die verslindt, die rechtvaardiger is dan hij," Habakuk 1:13.

1 Koningen 21:17-29

In deze verzen kunnen wij opmerken:

I. Het zeer slechte karakter, dat aan Achab toegeschreven wordt, vers 25, 26, hetgeen hier voorkomt om God te rechtvaardigen in het zware oordeel, dat over hem wordt uitgesproken, en te tonen dat, hoewel het uitgesproken werd bij gelegenheid van zijn zonde in de zaak van Naboth (die maar al te zeer geleek op Davids zonde in de zaak van Uria), God hem toch niet zo zwaar gestraft zou hebben, indien hij niet ook schuldig was aan veel andere zonden, in het bijzonder aan afgoderij, terwijl David, behalve in die een zaak, gedaan heeft wat recht was in de ogen des Heeren. Maar wat Achab betreft, er was niemand geweest gelijk Achab, zo vernuftig en zo ijverig in de zonde en die er als het ware een beroep van maakte, er handel in dreef, hij had zichzelf verkocht om te doen dat kwaad was in de ogen des Heeren, dat is: hij maakte zich tot slaaf van zijn lusten, en stond evenzeer onder hun bevelen als iedere dienstknecht onder de bevelen staat van zijn meester. Hij was geheel overgegeven aan de zonde en, zo hij er slechts het genot van kon hebben, wilde hij er ook wel de bezoldiging van hebben, die de dood is, Romeinen 6:23. De uitnemende apostel Paulus klaagt, dat hij "verkocht was onder de zonde" Romeinen 7:14, als een arme gevangene tegen zijn wil, maar Achab was het vrijwillig, hij had zichzelf verkocht aan de zonde, het was zijn keus, zijn eigen vrijwillige doen, hij onderwierp zich aan de heerschappij van de zonde. Het was geen verontschuldiging voor hem, dat Izébel, zijn huisvrouw, hem ophitste om goddeloos te doen, en hem in vele opzichten nog slechter maakte dan hij anders geweest zou zijn. Tot welk een

toppunt van goddeloosheid is hij niet gekomen, die zo'n tonder van bederf had in zijn hart, en zo'n verleidster aan zijn borst om er vuur in te slaan. In vele dingen heeft hij slecht gedaan, maar zeer gruwelijk deed hij door achter de afgoden te wandelen naar alles wat de Amorieten gedaan hadden, zij onzedelijkheid was Godtergend, maar zijn afgoderij was dit in de hoogste mate. Zeer treurig was de toestand van Israël nu een vorst van zo'n karakter over hen heerste.

II. De boodschap, waarmee Elia tot hem gezonden werd, toen hij Naboths wijngaard in bezit ging nemen, vers 17-19. Tot nu toe heeft God gezwegen. Hij heeft de brieven van Izébel niet onderschept, noch het proces van de oudsten van Jizreël gestuit, maar nu wordt Achab bestraft, zijn zonde hem ordelijk voor ogen gesteld.

1. De persoon, die gezonden wordt is Elia. Een profeet van mindere rang werd met boodschappen van goedertierenheid tot hem gezonden, Hoofdstuk 20:13. Maar de vader van de profeten wordt tot hem gezonden om hem in verhoor te nemen wegens zijn moord en hem te veroordelen.

2. De plaats is Naboths wijngaard, de tijd juist het ogenblik toen hij er bezit van ging nemen, op die tijd en op die plaats moet hem zijn oordeel bekend worden gemaakt. Door bezit te gaan nemen erkende hij alles wat er geschied was, en maakte hij zich schuldig 'ex post facto -als medeplichtige nadat de daad geschied is.' Daar werd hij, als het ware, gegrepen in het bedrijven van het onrecht, op heterdaad betrapt, en daarom zal de overtuiging met des te meer kracht tot hem komen. "Wat hebt gij in deze wijngaard te doen? Welk goed kunt gij er van verwachten, nu hij met bloed verkregen is, Hábakuk 2:12, en gij "de eigenaar er van het leven hebt doen verliezen?" Job 31:39. Nu hij zich ging verlustigen in zijn onrechtvaardig verkregen goed, en orders gaf om de wijngaard in een moestuin te verkeren, "zal zijn spijs in zijn ingewand veranderd worden. God zal over hem de hitte zijns toorns zenden, over hem regenen op zijn spijs" Job 20:14, 23.

Laat ons zien wat er tussen hen voorviel.

A. Achab geeft lucht aan zijn toorn tegen Elia, geraakt in drift op de aanblik van hem, en in plaats van zich voor de profeet te verootmoedigen, zoals hem gevoegd zou hebben 2 Kronieken 36-12, gaat hij hem beledigen en trotseren, hem toeroepende: Hebt gij mij gevonden, o mijn vijand? vers 20. Dit toont aan:

a. Dat hij hem haatte. De laatste maal, dat wij hen tezamen zagen, zijn zij als goede vrienden gescheiden, Hoofdstuk 18:46. Toen had Achab de reformatie gesteund, en daarom was toen alles wel tussen hem en de profeet maar nu was hij in de afgoderij teruggevallen, en was hij slechter dan ooit. Zijn geweten zei hem dat hij God tot zijn vijand had gemaakt, en daarom kon hij niet verwachten dat Elia zijn vriend zou zijn. Zeer ellendig is de toestand van die mens, die het woord Gods tot zijn vijand heeft gemaakt, en zeer ongelukkig is hij, die de bedienaren van dat woord tot zijn vijanden rekent, omdat zij "hem de waarheid zeggen," Galaten 4:16. Achab had zich verkocht aan de zonde, en was besloten zich aan zijn koop te houden, hij kon de man niet verdragen, die hem zou helpen om weer vrij te worden.

b. Dat hij hem vreesde. Hebt gij mij gevonden? Te kennen gevende dat hij hem zoveel mogelijk vermeed, en het nu angstwekkend voor hem was om hem te zien. Zijn aanblik was voor hem wat het schrift op de muur was voor Belsazar, het maakte dat de glans van zijn gezicht zich veranderde, dat zijn gedachten hem verschrikten, de banden van zijn lenden los werden, en zijn knieën tegen elkaar aanstootten. Nooit was een arme schuldenaar of misdadiger zo ontsteld op het gezicht van de beambte, die hem kwam arresteren. De mensen hebben het zichzelf te wijten, als zij God en Zijn woord tot een verschrikking voor zich maken.

B. Elia kondigt Gods toorn aan over Achab. Ik heb u gevonden, zegt hij, vers 20, vermits gij uzelf verkocht hebt, om te doen dat kwaad is in de ogen des Heeren. Zij, die zich overgeven aan de zonde, zullen gewis vroeg of laat gevonden, ontdekt worden en wel tot hun onuitsprekelijke verschrikking. Achab wordt nu evenals Naboth voor het gericht gesteld, en hij siddert meer dan Naboth gesidderd heeft.

a. Elia vindt de aanklacht tegen hem bewezen door de daad zelf, en verklaart hem schuldig, vers 19. Hebt gij doodgeslagen, en ook een erfelijke bezitting ingenomen? Hij wordt hier beschuldigd van moord op Naboth, en het kon hem niet baten te zeggen dat de wet hem gedood heeft (het verdraaide, verdorven recht is het hoogste onrecht) of dat, zo hij ten onrechte vervolgd was, het niet zijn doen is geweest, dat hij er niets van heeft geweten, want het was om hem te behagen, dat het gedaan was, en hij had getoond dat het hem welgevallig was, en zo heeft hij zich schuldig gemaakt aan alles wat in de onrechtvaardige vervolging van Naboth geschied is. Hij heeft doodgeslagen, want hij heeft een erfelijke bezitting ingenomen. Als hij die hof neemt, neemt hij er ook de schuld mede. "Terra transit cum onere-de grond met de lasten," die er aan verbonden is.

b. Hij spreekt het vonnis over hem uit: dat zijn geslacht ten verderve gebracht en uitgeroeid zal worden, vers 21. Dat zijn huis gelijk gemaakt zal worden aan de huizen van zijn goddeloze voorgangers, Jerobeam en Baesa, vers 22, dat zij, die in de stad sterven, door de honden gegeten zullen worden, en die in het veld sterven, zullen door de vogelen des hemels gegeten worden, vers 24, hetgeen voorzeggd is van Jerobeams huis, Hoofdstuk 14:11, en van Baesa's huis, Hoofdstuk 16:4. Dat inzonderheid Izébel door de honden verslonden zal worden, vers 23, hetgeen vervuld werd, 2 Koningen 9:36, en wat Achab zelf betreft, de honden zullen zijn bloed lekken op de plaats waar de honden Naboths bloed gelekt hebben, vers 19, uw bloed, ja het uwe, al is het ook koninklijk bloed, al doet het uw aderen zwellen van hoogmoed, en al kookt het in uw hart van toorn, weldra zal het een gastmaal zijn voor de honden, hetgeen vervuld werd, Hoofdstuk 22:38. Dit duidt aan dat hij een geweldige dood zal sterven, met bloed ten grave zal dalen, en dat schande over hem zal komen, het vooruitzicht waarvan wel een grote vernedering moest wezen voor een hoogmoedig man. Het meest wordt hier de nadruk gelegd op straffen na de dood die wel alleen het lichaam betroffen, maar misschien bedoeld waren als aanduiding van de rampzalige toestand van de ziel na de dood.

III. Achabs verootmoediging onder het oordeel, dat over hem was uitgesproken, en de gunstige boodschap, die hem hierop gezonden werd.

1. Achab was een soort van boetvaardige. De boodschap, die Elia hem in de naam van God heeft overgeleverd, bracht hem voor het ogenblik in angst, zodat hij zijn kleren scheurde en een zak om zijn lichaam legde, vers 27. Nog was hij een trots verhard zondaar, en toch aldus ten ondergebracht, God kan het hardste hart doen sidderen, en de hoogmoedigsten er toe brengen om zich te vernederen. Zijn woord is levend en krachtig, en als het Hem behaagt kan Hij het als "een vuur en een hamer" maken, Jeremia 23:29. Het heeft Felix doen sidderen. Achab nam het gewaad en het voorkomen aan van een boetvaardige, en toch was zijn hart niet veranderd, niet verootmoedigd. Een weinig later bevinden wij dat hij een getrouw profeet haat, Hoofdstuk 22:8. Het is niets nieuws een vertoning en een belijdenis van berouw en bekering te vinden, waar toch de waarheid en het wezen er van ontbreken. Achabs berouw was slechts wet door de mensen gezien kon worden: hebt gij gezien, zegt God tot Elia, dat Achab zich vernedert voor Mijn aangezicht? Het was slechts uitwendig, de kleren waren gescheurd, maar niet het hart. Een geveinsde kan zeer ver gaan in zijn uitwendig waarnemen van heilige plichten, en toch achterblijven.

2. Hierdoor verkreeg hij uitstel, dat ik een soort van vergeving kan noemen. Wel was het slechts een uitwendig berouw (treurende over het oordeel, maar niet over de zonde), wel heeft hij zijn afgoden niet verlaten, noch de wijngaard aan Naboths erfgenamen teruggegeven, maar toch heeft hij hiermede enigermate God geëerd, en daar heeft God nota van genomen, en Hij gebood aan Elia om er nota van te nemen, Hebt gij gezien dat Achab zich vernedert? vers 29. Uit aanmerking daarvan zal de bedreigde ondergang van zijn huis, waarvoor nog geen tijd was bepaald, uitgesteld worden tot de dagen van zijn zonen. Het vonnis zal niet herroepen, maar de uitvoering er van uitgesteld worden.

a. Dit openbaart de grote goedheid van God en Zijn bereidwilligheid om genade te betonen, die hier roemt tegen het oordeel. Aan deze slechte man wordt gunst betoond, opdat God Zijn goedheid groot zou maken, zegt *bisschop Sanderson*, op gevaar zelfs van Zijn andere Goddelijke volmaaktheden alsof, zegt hij, God nog liever zou willen dat men Hem voor onheilig, onwaar, of onrechtvaardig (hoewel Hij dit alles niet is) dan voor onbarmhartig zou aanzien.

b. Dit leert ons nota te nemen van hetgeen goed is, zelfs bij hen, die niet zo goed zijn als zij behoorden te wezen, laat dit goede, voorzover het gaat, geprezen worden.

c. Dit geeft een reden aan waarom slechte mensen soms lang voorspoed hebben. God beloont hun uitwendige diensten met uitwendige zegeningen.

d. Dit is een aanmoediging voor allen, die in waarheid bekeerd zijn en ongeveinsd in het heilig Evangelie geloven. Indien een man, die slechts ten dele boetvaardig is, met uitstel van straf naar huis wordt gezonden, dan voorzeker zal een oprecht boetvaardige gerechtvaardigd afgaan naar zijn huis.

HOOFDSTUK 22

1 En zij zaten drie jaren stil, dat er geen krijg was tussen Syrië en tussen Israël. 2 Maar het geschiedde in het derde jaar, als Jósafath, de koning van Juda, tot de koning van Israël afgekomen was, 3 Dat de koning van Israël tot zijn knechten zeide: Weet gij, dat Ramoth in Gilead onze is? En wij zijn stil, zonder dat te nemen uit de hand van de koning van Syrië. 4 Daarna zeide hij tot Jósafath: Zult gij met mij trekken in de strijd naar Ramoth in Gilead? En Jósafath zeide tot de koning van Israël: Zo zal ik zijn gelijk gij zijt, zo mijn volk als uw volk, zo mijn paarden als uw paarden. 5 Verder zeide Jósafath tot de koning van Israël: Vraag toch als heden naar het woord des HEEREN. 6 Toen vergaderde de koning van Israël de profeten, omtrent vierhonderd man, en hij zeide tot hen: Zal ik tegen Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En zij zeiden: Trek op, want de HEERE zal ze in de hand des konings geven.

7 Maar Jósafath zeide: Is hier niet nog een profeet des HEEREN, dat wij het van hem vragen mochten? 8 Toen zeide de koning van Israël tot Jósafath: Er is nog een man, om door hem de HEERE te vragen; maar ik haat hem, omdat hij over mij niets goeds profeteert, maar kwaad: Micha, de zoon van Jimla. En Jósafath zeide: De koning zegge niet alzo! 9 Toen riep de koning van Israël een kamerling, en hij zeide: Haal haastelijk Micha, de zoon van Jimla. 10 De koning van Israël nu, en Jósafath, de koning van Juda, zaten elk op zijn troon, bekleed met hun klederen, op het plein, aan de deur der poort van Samaria; en al de profeten profeteerden in hun tegenwoordigheid. 11 En Zedekia, de zoon van Kenaäna, had zich ijzeren horens gemaakt; en hij zeide: Zo zegt de HEERE: Met deze zult gij de Syriërs stoten, totdat gij hen gans verdaan zult hebben. 12 En al de profeten profeteerden alzo, zeggende: Trek op naar Ramoth in Gilead, en gij zult voorspoedig zijn; want de HEERE zal hen in de hand des konings geven. 13 De bode nu, die heengegaan was, om Micha te roepen, sprak tot hem, zeggende: Zie toch, de woorden der profeten zijn uit een mond goed tot de koning; dat toch uw woord zij, gelijk als het woord van een uit hen, en spreek het goede. 14 Doch Micha zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, hetgeen de HEERE tot mij zeggen zal, dat zal ik spreken. 15 Als hij tot de koning gekomen was, zo zeide de koning tot hem: Micha, zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zullen wij het nalaten? En hij zeide tot hem: Trek op, en gij zult voorspoedig zijn, want de HEERE zal ze in de hand des konings geven. 16 En de koning zeide tot hem: Tot hoe vele reizen zal ik u bezweren, opdat gij tot mij niet spreekt, dan alleen de waarheid, in de Naam des HEEREN?

17 En hij zeide: Ik zag het ganse Israël verstrooid op de bergen, gelijk schapen, die geen herder hebben; en de HEERE zeide: Dezen hebben geen heer; een iegelijk kere weder naar zijn huis in vrede. 18 Toen zeide de koning van Israël tot Jósafath: Heb ik tot u niet gezegd: Hij zal over mij niets goed, maar kwaads profeteren? 19 Verder zeide hij: Daarom hoort het woord des HEEREN: Ik zag de HEERE, zittende op Zijn troon, en al het hemelse heir staande nevens Hem, aan Zijn rechter hand en aan Zijn linkerhand. 20 En de HEERE zeide: Wie zal Achab overreden, dat hij optrekke en valle te Ramoth in Gilead? De een nu zeide aldus, en de andere zeide alzo. 21 Toen ging een geest uit, en stond voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overreden. 22 En de HEERE zeide tot hem: Waarmede? En hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in de mond van al zijn profeten. En Hij zeide: Gij zult overreden, en zult het ook vermogen; ga uit en doe alzo. 23 Nu dan, zie, de HEERE heeft een leugengeest in de mond van al deze uw profeten gegeven; en de HEERE heeft kwaad over u gesproken.

24 Toen trad Zedekia, de zoon van Kenaäna, toe, en sloeg Micha op het kinnebakken; en hij zeide: Door wat weg is de geest des HEEREN van mij doorgedaan, om u aan te spreken? 25 En Micha zeide: Zie, gij zult het zien, op dienzelfden dag, als gij zult gaan van kamer in kamer, om u te versteken. 26 De koning van Israël nu zeide: Neem Micha, en breng hem weder tot Amon, de overste der stad, en tot Joas, de zoon des konings; 27 En gij zult zeggen: Zo zegt de koning: Zet dezen in het gevangenhuis, en spijst hem met brood der bedruktheid, en met water der bedruktheid, totdat ik met vrede weder kom. 28 En Micha zeide: Indien gij enigszins met vrede wederkomt, zo heeft de HEERE door mij niet gesproken! Verder zeide hij: Hoort, gij volken altoos!

29 Alzo toog de koning van Israël en Jósafath, de koning van Juda, op naar Ramoth in Gilead. 30 En de koning van Israël zeide tot Jósafath: Als ik mij versted heb, zal ik in de strijd komen; maar gij, trek uw klederen aan. Alzo verstedde zich de koning van Israël, en kwam in de strijd. 31 De koning nu van Syrië had geboden aan de oversten der wagenen, van welke hij twee en dertig had, zeggende: Gij zult noch kleinen noch groten bestrijden, maar de koning van Israël alleen. 32 Het geschiedde dan, als de

oversten der wagenen Jósafath zagen, dat zij zeiden: Gewisselijk, die is de koning van Israël, en zij keerden zich naar hem, om te strijden; maar Jósafath riep uit. 33 En het geschiedde, als de oversten der wagenen zagen, dat hij de koning van Israël niet was, dat zij zich van achter hem afkeerden. 34 Toen spande een man de boog in zijn eenvoudigheid, en schoot de koning van Israël tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond. 35 En de strijd nam op denzelfden dag toe, en de koning werd met de wagen staande gehouden tegenover de Syriërs; maar hij stierf des avonds, en het bloed der wonde vloeide in de bak des wagens. 36 En er ging een uitroeping door het heirleger, als de zon onderging, zeggende: Een ieder kere naar zijn stad, en een ieder naar zijn land! 37 Alzo stierf de koning, en werd naar Samaria gebracht; en zij begroeven de koning te Samaria. 38 Als men nu de wagen in de vijver van Samaria spoelde, lekten de honden zijn bloed, waar de hoeren wiesen, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had. 39 Het overige nu der geschiedenissen van Achab, en al wat hij gedaan heeft, en het elpenbenen huis, dat hij gebouwd heeft, en al de steden, die hij gebouwd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 40 Alzo ontsliep Achab met zijn vaderen; en zijn zoon Ahazia werd koning in zijn plaats. 41 Jósafath nu, de zoon van Asa, werd koning over Juda, in het vierde jaar van Achab, de koning van Israël. 42 Jósafath was vijf en dertig jaren oud, als hij koning werd, en regeerde vijf en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Azuba, de dochter van Silchi. 43 En hij wandelde in al de weg van zijn vader Asa; hij week niet daarvan, doende dat recht was in de ogen des HEEREN. (22:44) Evenwel werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten. 44 (22:45) En Jósafath maakte vrede met de koning van Israël. 45 (22:46)

Het overige nu der geschiedenissen van Jósafath, en zijn macht, die hij bewezen heeft, en hoe hij geoorloofd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 46 (22:47) Ook deed hij uit het land weg de overige schandjongens, die in de dagen van zijn vader Asa overgebleven waren. 47 (22:48) Toen was er geen koning in Edom, maar een stadhouder des konings. 48 (22:49) En Jósafath maakte schepen van Tharsis, om naar Ofir te gaan om goud; maar zij gingen niet, want de schepen werden gebroken te Ezeon-geber. 49 (22:50) Toen zeide Ahazia, de zoon van Achab, tot Jósafath: Laat mijn knechten met uw knechten op de schepen varen; maar Jósafath wilde niet.

50 (22:51) En Jósafath ontsliep met zijn vaderen, en werd bij zijn vaderen begraven in de stad van zijn vader David; en zijn zoon Joram werd koning in zijn plaats. 51 (22:52) Ahazia, de zoon van Achab, werd koning over Israël te Samaria, in het zeventiende jaar van Jósafath, de koning van Juda, en regeerde twee jaren over Israël. 52 (22:53) En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; want hij wandelde in de weg van zijn vader, en in de weg van zijn moeder, en in de weg van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. 53 (22:54) En hij diende Baal, en boog zich voor hem, en vertoornde de HEERE, de God Israëls, naar alles, wat zijn vader gedaan had.

Dit hoofdstuk eindigt de geschiedenis van Achabs regering. Aan het einde van het vorige hoofdstuk hadden wij de belofte, dat het verderf over zijn huis niet in zijn dagen zou komen, maar zijn dagen waren weldra ten einde. In dit hoofdstuk hebben wij het verhaal van zijn oorlog met de Syriërs te Ramoth in Gilead.

I. Zijn voorbereidselen voor die krijg. Hij beraadslaagde:

1. Met zijn geheimen raad, vers 1-3.
2. Met Jósafath, vers 4.
3. Met zijn profeten.
 - a. Met zijn eigen profeten, die hem deze veldtocht aanrieten, vers 11,12, inzonderheid Zedekia.
 - b. Een profeet des Heeren, Micha, die Jósafath verzocht te komen, vers 7, en die dan ook ontboden werd, vers 9, 10, 13, 14. Deze bestrafte Achab wegens zijn vertrouwen in de valse profeten, vers 15, voorzegt zijn val in deze veldtocht vers 16 18, en verklaart hem hoe het is, dat hij aldus door zijn

profeten misleid en bedrogen is, 19-23. Hij wordt mishandeld door Zedekia en gevangen gezet door Achab, vers 26-28.

II. De veldslag zelf, waarin Jósafath aan gevaar is blootgesteld. Maar Achab gedood wordt, vers 29- 40. Aan het einde van het hoofdstuk hebben wij een kort bericht

a. Van de goede regering van Jósafath, koning van Juda, vers 41-50.

b. Van de slechte regering van Ahazia, koning van Israël, vers 61-63.

1 Koningen 22:1-14

Hoewel Achab onder schuld en toorn bleef en onder de heerschappij van zijn lusten, waaraan hij zich verkocht had, zien wij hem toch tot loon voor zijn belijdenis van berouw en verootmoediging, en hoewel de tijd naderde, dat hij in de strijd zou afgaan en omkomen, gezegend met een driejarige vrede, vers 1, en dat hem een eervol bezoek wordt gebracht door Jósafath, koning van Juda, vers 2. Er was een fabelachtige waan onder de Joden, dat Achab toen hij zich verootmoedigde om zijn zonde, Jósafath verzocht heeft om tot hem te komen en hem te kastijden, en dat Jósafath enige tijd bij hem bleef en hem iedere dag een zeker getal geselslagen gaf. Dat is een overlevering, die hoegenaamd geen grond heeft. Hij is nu gekomen, waarschijnlijk om met hem over de zaken van hun koninkrijk te beraadslagen. Het is vreemd dat zo'n grote man als Jósafath zoveel eerbied heeft betoond voor een koninkrijk, dat zich van het huis van David had afgescheurd, en dat zo'n Godvruchtig man zoveel vriendelijkheid heeft bewezen aan een koning, die van de aanbidding Gods was afgefallen. Maar hoewel hij een Godvrezend man was, had hij toch een al te meegaand karakter waardoor hij in strikken en ongelegenheden geraakte. De Syriërs durfden Achab niet verontrusten, maar:

I. Achab zint hier op een oorlog tegen de Syriërs, en beraadslaagt er over met zijn omgeving, vers 3. De koning van Syrië gaf er hem aanleiding toe. Toen hij in Achabs macht was, beloofde hij hem zijn steden terug te zullen geven, Hoofdstuk 20:34, en Achab heeft hem dwaas op zijn woord geloofd, terwijl hij hem niet heen had moeten laten gaan, voordat die steden in zijn bezit gesteld waren. Maar nu weet hij door ervaring wat hij vooruit had moeten bedenken, namelijk dat, evenals de kussen, ook de beloften van een vijand bedrieglijk zijn, en dat er geen vertrouwen gesteld kan worden in verbonden, die door de nood zijn afgedwongen. Benhadad is een van die vorsten, die zich niet langer gebonden achten aan hun woord dan hun belang het meebrengt. Wij bevinden niet dat andere steden teruggegeven zijn, Ramoth in Gilead was het niet. Dit was een aanzienlijke stad in de stam van Gad aan de andere kant van de Jordaan, een Levietenstad en een van de vrijsteden. Achab laakt zichzelf en zijn volk, omdat zij geen poging doen om haar aan de Syriërs te ontnemen en Benhadad te tuchtigen voor zijn schending van het verbond, en hij besluit die ondankbare valse koning te doen weten dat hij, gelijk hij hem vrede had gegeven, hem ook onrust kon veroorzaken. Achab heeft een goede zaak, maar slaagt toch niet. Het recht moet niet naar voorspoed worden beoordeeld.

II. Hij bewoog Jósafath om zich bij hem te voegen in deze veldtocht om Ramoth in Gilead te heroveren, vers 4. Het verwondert mij niet dat Achab de hulp begeerde van zo'n Godvruchtige en voorspoedige nabuur. Slechte mensen hebben dikwijls naar de vriendschap van de Godvruchtigen gestaan. Het is begerenswaardig gemeenschap te hebben met hen, die gemeenschap oefenen met de hemel, diegenen met ons te hebben, met wie God is. Maar het is vreemd, dat Jósafath zo volkomen Achabs belangen wil voorstaan, dat hij zegt: zo zal ik zijn gelijk gij zijt, zo mijn volk als uw volk. Ik hoop van niet. Jósafath en zijn volk zijn niet zo slecht en verdorven als Achab en zijn volk. Al te grote inschikkelijkheid voor boosdoeners heeft veel Godvruchtigen door onbehoedzaamheid in gevaarlijke gemeenschap gebracht met de onvruchtbare werken van de duisternis. Jósafath had zijn compliment bijna duur moeten

betalen, toen hij in de veldslag voor Achab werd aanzien. Maar sommigen maken de opmerking dat hij, door zich met Israël te verenigen tegen Syrië, vergoeding heeft gedaan voor de fout van zijn vader, toen deze zich met Syrië verenigde tegen Israël, Hoofdstuk 15:19, 20

III. Op bijzonder verzoek en aandringen van Jósafath vraagt hij raad aan de profeten betreffende deze veldtocht. Achab achtte het voldoende om met zijn staatslieden te rade te gaan, maar Jósafath stelt voor dat zij naar het woord des Heeren zullen vragen, vers 5. Overal waar een Godvruchtig man heengaat, begeert hij God mee te nemen, en zal Hem erkennen in al zijn wegen, Hem om verlof vragen, en tot Hem opzien voor welslagen. Overal waar een Godvruchtige heengaat, moet hij zijn Godsdienst meenemen, zich niet schamen om hem te belijden, ook niet als hij zich bevindt onder hen die er niet welwillend voor gezind zijn. Jósafath heeft zijn liefde en eerbied voor het woord des Heeren niet te Jeruzalem achtergelaten, maar belijdt beide en tracht ze ingang te doen vinden in het hof van Achab. Als Achab hem meetroont naar zijn strijd, zal hij Achab trachten te winnen voor zijn Godsverering.

IV. Achabs vier honderd profeten, zijn staand regiment van hen (profeten van het bos worden zij genoemd) raden hem eenstemmig aan om die veldtocht te ondernemen en verzekeren hem wèl te zullen slagen, vers. 6. Hij stelt hun met schijnbare oprechtheid de vraag: Zal ik ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? Maar zij weten waartoe hij geneigd is, en willen dus niet anders doen dan de twee koningen naar de mond spreken. Om Jósafath te behagen maken zij gebruik van de naam JEHOVAH Hij zal hen in de hand van de koning geven, zij hebben het woord van de ware profeten gestolen, Jeremia 23:30, en spraken hun taal. Om Achab te behagen, zeiden zij: Trek op. De waarschijnlijkheid was inderdaad aan hun zijde: Achab had niet lang geleden de Syriërs twee maal verslagen, hij had nu een goede zaak voor zich, en was zeer versterkt door zijn verbintenis met Jósafath, maar zij gaven voor de taal van de profetie te spreken, maar niet naar beredeneerde gissing, door Goddelijk voorzien, niet door menselijk inzicht: "Gij zult voorzeker Ramoth in Gilead innemen." Zedekia, een leider onder deze profeten, helderde in navolging van de ware profeten; zijn valse profetie op door een teken, vers 11. Hij maakte zich een paar ijzeren hoornen, voorstellende de twee koningen met hun eer en macht (welke beiden aangeduid worden door hoornen, verhoging en kracht), en met deze moeten de Syriërs gestoten worden. Al de profeten verklaarden eenstemmig dat Achab als overwinnaar van deze veldtocht zal weerkeren, vers 12. Eenheid is niet altijd het kenmerk van de ware kerk en een getrouwe Evangeliebediening. Hier waren vier honderd mannen, die eensgezind en als uit één mond profeteerden, en toch allen in dwaling waren.

V. Jósafath kon in die soort van prediking geen behagen vinden, zij was niet zoals hij haar gewoon was te horen. De valse profeten kunnen de ware niet zo nadoen, of hij, wiens geestelijke zintuigen geoefend waren moest het bedrog ontdekken, en daarom vraagt hij naar nog een profeet des Heeren, vers 7. Hij is te veel hoveling om iets ten nadele van de kapelanen van de koning te zeggen, maar hij wacht om een profeet des Heeren te zien, te kennen gevende dat hij dezen niet als zodanig kon beschouwen. Zij schenen wat te zijn (wat zij waren kon hem niet schelen), maar in de bespreking "hebben zij hem niets toegebracht," voldeden zij hem niet, Galaten 2:6. Een getrouwe profeet des Heeren was meer waard dan die allen.

VI. Achab heeft er wel een, maar hij haat hem, hij heet Micha, en, om Jósafath genoeg te doen, wil hij hem wel laten ontbieden, vers 8-10. Achab erkende dat zij door hem de Heere konden vragen, dat hij een waar profeet was, de wil en de bedoeling Gods kende. En toch:

1. Haatte hij hem, en schaamde zich niet om dat aan de koning van Juda te bekennen, en als reden er voor op te geven dat hij over hem niets goeds maar kwaad profeteert. En wiens schuld was dat? Indien Achab wèl had gedaan, hij zou dienovereenkomstig van de hemel gehoord hebben, indien hij kwaad doet, dan heeft hij de onrust, die hij onder de bestraffingen en bedreigingen van Gods woord gewaar wordt, zichzelf te wijten. Diegenen zijn ontzettend verhard in de zonde, en rijpen snel voor het verderf, die Gods dienstknechten haten, omdat zij eerlijk en open met hen handelen, en hen getrouw waarschuwen voor hun ellende en gevaar vanwege de zonde, en diegenen hun vijanden achten, die hun de waarheid zeggen.

2. Hij schijnt hem gevangen te hebben gezet want, toen hij hem in bewaring gaf, vers 26, gebod hij de beambte hem weer te brengen, namelijk naar de plaats, vanwaar hij kwam. Wij kunnen veronderstellen dat hij het was, die hem heeft bestraft wegens zijn goedertierenheid jegens Benhadad, Hoofdstuk 20:38 en verv, en dat hij daarom in de gevangenis was geworpen, waar hij dan nu al sedert drie jaren zat. Vandaar ook dat Achab hem zo gemakkelijk wist te vinden, vers 9. Maar zijn gevangenschap had Gods bezoeken aan hem niet buitengesloten, de geest van de profetie bleef er op hem rusten, hij was gebonden, maar het woord des Heeren was niet gebonden. Het heeft ook in het minst zijn moed niet terneer geslagen, of hem minder zeker en getrouw gemaakt in het overleveren van zijn boodschap. Jósafath gaf een te zachte bestraffing aan Achab wegens zijn toorn tegen een getrouw profeet, de koning zegge niet also. Hij had moeten zeggen: "Gij zijt onrechtvaardig jegens de profeet, onvriendelijk voor uzelf en beledigt zijn en uw Heere door aldus te spreken." Zondaren als Achab moeten streng bestraft worden. Maar in zoverre luisterde hij toch naar de bestraffing, dat hij, uit vrees van Jósafath er toe te brengen om zijn verbintenis met hem te verbreken, bevel geeft om Micha in allerijl te ontbieden, vers 9.

De twee koningen zaten ieder in hun ambtsgewaad en op hun staatsiezetel in de poort van Samaria, gereed om de arme profeet te ontvangen en te horen wat hij te zeggen heeft, want velen willen het woord Gods wel horen, die er toch niet aan willen gehoorzamen. Zij waren omgeven door een menigte van vleierende profeten, die er niet aan konden denken om aan twee zulke glorieus koningen, die nu met elkaar in verbond waren, iets anders te profeteren dat hetgeen zeer lieflijk en zeer aangenaam was. Zij die gaarne geveleid zijn, zullen om geen vleiers verlegen wezen. Eindelijk. Micha wordt door de beambte, die hem haalde, gedrongen om met het algemene gevoelen in te stemmen, vers 13. Die beambte was de naam van Israëliet onwaardig, die een profeet wilde voorschrijven wat hij moest profeteren, maar hij dacht dat hij ten enenmale was zoals de anderen, die er zich wel op toelagen om de mensen te behagen maar niet om God te behagen. Hij zegt hem hoe eenstemmig de andere profeten het welslagen van de koning hadden voorspeld, en hoe aangenaam dit de koning was, dat het in zijn -Micha's- belang was om te spreken, zoals de anderen gesproken hebben, hij zou er niet alleen zijn vrijheid door winnen, maar kans hebben op bevordering. Zij, die zelf verzot zijn op wereldse zaken, denken dat ieder ander dit ook moet wezen, en waar of vals, recht of onrecht spreken zullen, al naar hun werelds belang het meebrengt. Hij geeft ook te kennen dat het geheel doelloos zou zijn om zich tegen een mening te verzetten, die door zovelen gedeeld wordt, hij zou slechts bespot worden als iemand, die dwaselijk voor een zonderling wil gehouden worden. Maar Micha kent betere dingen, hij betuigt en verklaart, en dat wel met een eed, dat hij met alle getrouwheid zijn boodschap van God zal overleveren, hetzij die boodschap aangenaam of onaangenaam is aan zijn vorst, vers 14, hetgeen de Heere tot mij zeggen zal, dat zal ik spreken, zonder er iets aan toe te voegen, er van af te doen, of aan te veranderen. Kloekmoedig besloten! en zoals het betaamde aan iemand, wiens oog op een groter Koning gericht is dan dezen, die gekleed zijn met schitterender klederen en op een hoger troon zijn gezeten.

1 Koningen 22:15-28

Micha doet hier wèl, maar zoals het gewoonlijk gaat, lijdt voor zijn wèl doen.

I. Er wordt ons hier gezegd, hoe getrouw hij zijn boodschap overbracht, als iemand, die meer verlangend was Gode te behagen dan de groten van de aarde naar de mond te spreken en met de grote menigte in te stemmen. Op drieërlei wijze zegt hij zijn boodschap aan Achab, die echter allen Achab mishagen.

1. Hij spreekt als de andere profeten, maar ironisch. Trek op, en gij zult voorspoedig zijn, vers 15. Achab doet hem dezelfde vraag, die hij aan zijn eigen profeten gedaan heeft: Zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken of zullen wij het nalaten? Schijnbaar begerig om Gods wil te kennen, terwijl hij, evenals Bileam, er sterk op uit is, om zijn eigen zin en wil te doen hetgeen Micha duidelijk bemerkte, toen hij hem zei te gaan, maar met zo'n stem, als waardoor duidelijk bleek, dat hij het spottenderwijze zei, alsof hij gezegd had: "Ik weet dat gij besloten hebt te gaan, en ik hoor dat uw eigen profeten u eenstemmig verzekeren voorspoedig te zullen zijn, zo ga dan, en zie wat er van komen zal. Zij zeggen: De Heere zal het in de hand van de koning geven, maar ik zeg u niet dat Heere aldus spreekt, neen, Hij spreekt anders." Diegenen verdienen bespot te worden, die gaarne geveleid willen worden, en het is rechtvaardig in God om diegenen aan hun eigen raadsragen over te laten, die zich overgeven aan hun eigen lusten, Prediker 11:9. In antwoord hierop bezweert Achab hem om hem de waarheid te zeggen, en niet met hem te schertsen, vers 16, alsof hij oprecht begeerde te weten wat God wilde dat hij doen zou, en tevens wat God met hem doen zal, maar toch bedoelende de profeet voor te stellen als een kwaadwillig man, die hem de waarheid niet wilde zeggen, eer hij er aldus toe bezworen werd.

2. Aldus gedrongen zijnde, heeft hij duidelijk voorzegd dat de koning in deze veldtocht gedood, en zijn leger verstrooid zal worden, vers 17. Hij zag hen in een visioen of droom, verstrooid op de bergen, als schapen, die geen herder hebben om hen te leiden. "Sla de herder, en de schapen zullen verstrooid worden," Zacharia 13:7. Dit geeft te kennen:

a. Dat Israël beroofd zal worden van hun koning, die hun herder was, God nam er nota van: dezen hebben geen heer.

b. Dat zij genoodzaakt zullen zijn onverrichter zake terug te gaan. Hij voorziet geen grote slachting in het leger, maar wèl dat zij een schandelijke terugtocht zullen maken. Een ieder kere weer naar zijn huis in vrede, voor het ogenblik in wanorde gebracht, maar toch niet veel verliezende in de dood van hun koning, hij zal vallen in de strijd, maar zij zullen in vrede weerkeren naar hun huizen. Aldus getuigde Micha in zijn profetie wat hij gezien en gehoord had (zij moeten dit nu maar opnemen zoals zij willen), terwijl de anderen slechts uit hun hart profeteerden. Zie Jeremia. 23:28. De profeet bij welke een droom is, die vertelle de droom en noeme aldus zijn autoriteit, en bij welke Mijn woord is, die spreke Mijn woord waarachtiglijk, en niet het zijne, want wat heeft het stro met het koren te doen?

Nu vindt Achab zich verongelijkt, hij wendt zich tot Jósafath, en vraagt hem of het nu niet duidelijk is, dat Micha hem een kwaad hart toedraagt, vers 18. Zij, die kwaadwillig zijn voor anderen, willen over het algemeen gaarne geloven dat anderen kwaadwillig zijn voor hen, al hebben zij er ook geen reden voor, en daarom geven zij de slechtste betekenis aan alles wat zij zeggen. Welk kwaad heeft Micha over Achab geprofeteerd door hem te zeggen dat, zo hij die veldtocht ondernam, hij hem noodlottig zou zijn, terwijl het toch aan hem stond of hij hem al of niet zou ondernemen? De grootste vriendelijkheid, die wij kunnen bewijzen aan iemand, die op een gevaarlijke weg gaat, is hem op zijn gevaar opmerkzaam te maken.

3. Hij deelde de koning mee hoe het kwam, dat al zijn profeten hem aanmoedigden om uit te gaan op deze expeditie. God liet aan Satan toe om hem door hen te misleiden tot zijn verderf, hij wist dit door een visioen, het was hem voorgesteld en hij stelde het Achab voor, dat de God des hemels besloten had, dat hij te Ramoth in Gilead zou vallen vers 19, 20, opdat de gunst, die hij Goddeloos aan Benhadad had bewezen, gestraft zou worden door hem en zijn Syriërs, en dat hij enigszins in twijfel zijnde of hij al of niet naar Ramoth in Gilead gaan zou, en besloten hebbende om zich door zijn profeten te laten raden, deze hem er toe zouden bewegen en overmogen, vers 21, 22, vandaar dat zij er hem met zoveel vertrouwen toe aanmoedigden vers 23, het was een leugen van de vader van de leugens, maar onder de toelating van God.

De zaak is hier voorgesteld naar de wijze van de mensen. Wij moeten niet denken dat God ooit tot nieuwe raadsbesluiten wordt gebracht of ooit verlegen is om middelen om Zijn doeleinden tot stand te brengen, of dat Hij het nodig heeft om met engelen of andere schepselen te beraadslagen omtrent de methoden, die Hij moet volgen, of dat Hij de werker is van zonde of de oorzaak, dat iemand een leugen zegt of gelooft maar behalve nog hetgeen hiermede bedoeld is met betrekking tot Achab zelf, moet het ons leren:

a. Dat God een groot Koning is, boven alle koningen, en een troon heeft boven alle tronen van aardse vorsten. "Gij hebt uw tronen", zei Micha tot deze twee koningen, "en gij denkt te mogen doen wat gij wilt, en dat wij allen moeten spreken wat gij wilt dat wij spreken zullen, maar ik zag de Heere zitten op Zijn troon, en ieders oordeel kwam voort van Hem, en daarom moet ik zeggen wat Hij zegt, Hij is geen mens, zoals gij".

b. Dat Hij voortdurend omringd en gediend wordt door een talloze menigte van engelen, de hemelse heirscharen die bij Hem staan, gereed om te gaan waar Hij hen zendt, en te doen wat Hij hun gebiedt borden van de genade aan Zijn rechterhand, van toorn aan Zijn linkerhand.

c. Dat Hij niet alleen kennis neemt van, maar het bestuur heeft over al de zaken van deze lagere wereld en ze regelt naar de raad van Zijn wil, de opkomst en het verval van vorsten, de uitkomst van de strijd, en al de grote zaken van de staat, die het onderwerp uitmaken van de beraadslagingen van wijze en voorname mannen zijn niet meer boven Gods bestuur, dan de geringste aangelegenheden van de armste hutten of stulpen beneden Zijn aandacht zijn.

d. Dat God velerlei middelen heeft om Zijn doeleinden tot stand te brengen, in het bijzonder die betreffende de val van zondaren als zij rijp zijn voor het verderf, Hij kan het op deze of op die wijze doen.

e. Dat er boosaardige geesten en leugengeesten zijn, die steeds rondwaren, zoekende te verslinden, en te dien einde zoeken te bedriegen, en inzonderheid om leugens te leggen in de mond van de profeten, ten einde door hen velen te verleiden tot hun verderf.

f. Dat het niet zonder Gods toelating is, dat de duivel de mensen bedriegt. Hiermede dient God Zijn eigen doeleinden. Bij "Hem is kracht en wijsheid, Zijn is de dwalende en die doet dwalen." Job 12:16. Als het Hem behaagt tot straf van degenen, die de waarheid niet aannemen in liefde, laat Hij niet alleen Satan toe hen te bedriegen en te verleiden, Openbaring 20:7, 8, maar zal hun "een kracht van de dwaling zenden om hem te geloven," 2 Thessalonicenzen 2:11,12.

g. Dat dezulken blijkbaar getekend zijn voor het verderf, de Heere heeft voorzeker kwaad gesproken betreffende hen, die Hij aldus heeft overgegeven om door leugenprofeten bedrogen te worden. Aldus heeft Micha Achab getrouw gewaarschuwd, niet slechts voor het gevaar om voort te varen met deze oorlog, maar ook voor het gevaar om hen te geloven, die hem aanmoedigden om er mee voort te varen. Zo worden wij gewaarschuwd tegen valse profeten, vermaand om de geesten te beproeven. Nooit bedriegt de leugengeest zo noodlottig als in de mond van de profeten.

II. Er wordt ons hier meegedeeld hoe hij mishandeld werd, omdat hij aldus getrouw zijn boodschap heeft overgebracht, zo duidelijk en op een wijze, die zo geschikt was om te overtuigen en indruk te maken.

1. Zedekia, een goddeloze profeet, heeft hem onbeschaamd ten aanzien van het gehele hof beledigd, hij sloeg hem op zijn kin om hem te smaden, hem de mond te stoppen, en aan zijn verontwaardiging jegens hem lucht te geven, (zo werd ook onze gezegende Heiland mishandeld, Mattheüs 26:67 deze Richter Israëls, Micha 4:14) en alsof hij niet slechts de Geest des Heeren had maar het monopolie des Geestes, zodat die zonder zijn verlof niet mocht uitgaan, vraagt hij: door wat weg is de Geest des Heeren van mij doorgedaan om u aan te spreken? vers 24. De valse profeten zijn altijd de ergste vijanden geweest van de ware profeten, en hebben niet alleen de regering tegen hen opgezet, maar zelf hen mishandeld, zoals Zedekia hier Micha mishandeld heeft. Iemand te slaan binnen de omtrek van het hof, inzonderheid in de tegenwoordigheid van de koning, wordt door onze wet als een hoge misdaad beschouwd, maar deze goddeloze profeet mishandelt aldus een profeet des Heeren zonder er ook maar om berispt te worden. Aan Achab deed het genoeg, en Jósafath miste de moed om het voor de beledigde profeet op te nemen, onder voorwendsel dat het niet binnen zijn rechtsgebied geschied was. Micha geeft de slag niet terug, (Gods profeten slaan niet, vervolgen niet, durven niet zichzelf wreken, vergelden geen belediging met een belediging, en willen op generlei wijze medeplichtig zijn aan vredebreuk) daar echter Zedekia zo roemde op de Geest, zoals diegenen gewoonlijk doen, die het minst weten van Zijn werkingen, maar laat hem over om door de gebeurtenis van zijn dwaling overtuigd te worden.

Gij zult het zien op die dag, als gij zult gaan van kamer in kamer om u te verbergen, vers 25. Zedekia is waarschijnlijk met Achab afgegaan naar de strijd, en heeft zijn ijzeren horens meegenomen om de soldaten aan te moedigen, met genoeg de vervulling van zijn profetie te zien, en in triomf met de koning weer te keren. Maar het leger werd verslagen, en hij vlood met de overigen voor het zwaard van de vijand en, evenals Benhadad tevoren gedaan heeft, beschutte hij zich in een binnenkamer, een kamer in een kamer, Hoofdstuk 20:30, uit vrees van om te komen met hen, die hij bedrogen had, zoals Bileam, Numeri 31:8, gelijk hij wel wist verdiend te hebben, en dat de blinde profeet in de gracht zou vallen met de verblinde vorst, die hij misleid had. Zij, die niet willen dat zij door het Woord Gods van hun dwalingen en vergissingen bijtijds terecht worden geholpen, zullen uit de waan worden gebracht als het te laat is, door de oordelen Gods.

2. Achab, die goddeloze koning, gaf hem over in de gevangenis, vers 26. Hij gaf bevel, niet slechts om hem in verzekerde bewaring te stellen of hem terug te brengen in de gevangenis vanwaar hij kwam, maar om op brood en water gezet te worden, grof brood en modderig water, totdat hij zou terugkeren, niet twijfelende of hij zou als overwinnaar wederkeren, en dan zal hij hem als valse profeet ter dood laten brengen, vers 27. Wèl een harde behandeling van iemand, die zijn verderf had willen voorkomen! Maar hieruit bleek dat God besloten had hem te verderven, zoals 2 Kronieken 25:16. Hoe vast gelooft Achab voorspoedig te zullen zijn! Hij twijfelt niet of hij zal in vrede weerkeren, vergetende hetgeen, waaraan hijzelf Benhadad had herinnerd: Die zich aangordt beroeme zich niet.

Maar het was weinig waarschijnlijk, dat hij in vrede thuis zou komen, nu hij een van Gods profeten in de gevangenis achterliet. Micha verwijst naar de uitkomst, en roept het gehele volk tot getuige hiervan op: Indien gij enigszins met vrede weerkomt, zo heeft de Heere door mij niet gesproken, vers 28. Laat de smaad en de straf van een valse profeet mij ten deel vallen, als de koning levend thuis komt. Hij liep geen gevaar met dit beroep, want hij wist wie hij geloofd had, Hij die de koningen van de aarde vreeslijk is, en over de overheden komt als over leem, zal veeleer duizenden van hen ter aarde doen vallen, dan een enkele jota of tittel

van Zijn woord. "Hij zal niet in gebreke blijven het woord van Zijn knechten te bevestigen", Jesaja 44:26.

1 Koningen 22:29-40

De zaak in geding tussen Gods profeet en Achabs profeten is hier spoedig beslist, en het werd nu openbaar wie gelijk had.

I. De twee koningen rukken met hun krijgsmacht op naar Ramoth in Gilead, vers 29. Dat de koning van Israël, die Gods profeten haatte zo weinig geloof sloeg aan zijn waarschuwing dat hij bij zijn voornemen bleef, is niet vreemd maar dat Jósafath, die Godvruchtige vorst, die verlangd had dat een profeet des Heeren gevraagd zou worden, omdat hij geen vertrouwen had in Achabs profeten, toch bij zijn besluit bleef, na zo duidelijke waarschuwing te hebben ontvangen, dat is wel iets, waarover men zich moet verbazen. Maar door het meegaande van zijn temperament werd hij mee gevoerd in de begoocheling van zijn vrienden (zoals Barnabas mee afgetrokken werd door hun veinzing), Galaten 2:1. Hij gaf al te veel acht op Achabs profeten, omdat zij voorgaven ook van Godswege te spreken, en in zijn eigen land is hij nog nooit door zulke bedriegers misleid geworden. Hij was bereid met de meerderheid te stemmen, en te denken dat het vierhonderd tegen één was, dat zij voorspoedig zouden zijn. Micha had hun niet verboden op te trekken, ja meer, in het eerst had hij gezegd: Trek op, en gij zult voorspoedig zijn. Als het op zijn ergst kwam, was toch alleen Achabs val voorzeggd, en daarom hoopte hij zich te mogen wagen.

II. Achab weet het zo aan te leggen, dat hijzelf veilig is en zijn vriend aan gevaar wordt blootgesteld, vers 30. Als ik mij vermomd heb, zal ik in de strijd komen. "Ik zal mij kleden als een gewoon soldaat, maar gij, trek uw klederen aan, om als generaal te verschijnen". Hij wendde voor hiermede Jósafath te eren, door hem alleen het bevel te laten voeren over het leger in deze veldtocht, hij moet besturen en orders geven, en Achab zal als gewoon krijgsman onder hem dienen, maar hij bedoelde:

1. Een leugenaar te maken van de goede profeet, zo hoopte hij het gevaar te ontwijken en aldus de bedreiging teniet te doen, alsof hij door zich te vermommen aan de kennis van God zou kunnen ontsnappen en aan de oordelen, die hem vervolgden.

2. Om een goede koning te misleiden, die hij niet van harte liefhad, omdat hij iemand was, die God aankleefde en dus zijn afval veroordeelde. Hij wist dat zo iemand moest omkomen, het de herder moest wezen, dat had Micha voorzeggd, en misschien was het tot zijn kennis gekomen, dat aan het vijandelijk leger geboden was om voornamelijk tegen de koning van Israël te strijden, en daarom leverde hij laaghartig Jósafath over aan het gevaar ten einde zelf veilig te wezen. Achab was ten verderve opgeschreven, men zou zich voor nog zoveel niet in zijn klederen willen steken, maar hij zal deze Godvruchtige koning tegen zijn zin overreden om zijn plaats in te nemen. Zie wat zij er bij winnen, die in verwantschap willen komen met slechte mensen, wier geweten verkracht is, en die alle eer en deugd van zich afgeschud hebben. Hoe kan men verwachten dat hij trouw zal zijn aan zijn vriend, die ontrouw is aan zijn God?

III. Jósafath, die meer Godvruchtig dan staatkundig was, nam de ereplaats, hoewel het de plaats was van het gevaar, waardoor hij in levensgevaar kwam, maar God heeft hem genadig verlost. De koning van Syrië had zijn krijgsoversten gelast, hun strijdmacht te richten, niet tegen de koning van Juda, daar zijn twist niet met hem was, maar alleen tegen de koning van Israël, vers 31, het op zijn persoon te munten, alsof hij een bijzondere vijandschap tegen hem

koesterde. Nu werd Achab zijn sparen van Benhadad vergolden, die zoals het zaad van de slang gewoonlijk doet, in de borst beet, waaraan hij gekoesterd was. Sommigen denken dat hij slechts bedoelde hem gevangen te nemen ten einde hem dan een even eervolle behandeling te doen ondervinden als hij van hem ondervonden had. Wat nu ook de reden was, zijn krijgsoversten ontvingen die last, en trachtten hun vorst in deze te verplichten want Jósafath ziende in zijn koninklijk gewaad hielden zij hem voor de koning van Israël, en omsingelden hem.

1. Door dit gevaar heeft God hem doen weten dat Hij misnoegd op hem was wegens zijn bondgenootschap met Achab. In plichtpleging jegens Achab had hij gezegd, vers 4. Zo zal ik zijn gelijk gij zijt, en werd hij inderdaad voor hem aangezien, zij die zich met boosdoeners vergezellen lopen gevaar om in hun plagen te delen.

2. Door zijn redding heeft God hem doen weten dat Hij wel misnoegd op hem was, maar hem toch niet had verlaten. Sommigen van de oversten, die hem kenden, bemerkten de vergissing, en lieten toen af van hem te vervolgen. Maar in 2 Kronieken 18:31, wordt gezegd: God wendde hen van hem af (want Hij heeft alle harten in Zijn hand). Tot Hem riep hij, niet in lafhartigheid, maar in Godsvrucht en van Hem kwam zijn hulp. Achab was in geen zorg om hem bijstand te bieden, God is een vriend die ons niet zal begeven als andere vrienden ons in de steek laten.

IV In weerwil van zijn pogingen om zich te beveiligen in de kleding van een gewoon krijgsman, ontving Achab een dodelijke wonde. Laat niemand denken zich te kunnen beschutten tegen het oordeel Gods, neen zelfs niet in een vermomming, vers 34. Uw hand zal al Uw vijanden vinden. De Syriër, die hem schoot heeft weinig gedacht zulk een dienst te verrichten voor God en zijn koning, want hij spande de boog in zijn eenvoudigheid, op niemand in het bijzonder aanleggende, maar God richtte de pijl zo, dat: 1. Hij de juiste persoon trof, de man die getekend was voor het verderf, en die indien zij hem levend gevangen hadden genomen Benhadad misschien gespaard zou hebben, diegenen kunnen niet ontkomen met hun leven, die God ten dode gedoemd heeft.

2. Hij trof hem in de rechte plaats, tussen de gespen en tussen het pantser de enige plaats aan zijn lichaam waar deze pijl des doods ingang kon vinden. Geen wapenrusting is bestand tegen de schichten van de Goddelijke wraak, hul de misdadiger in staal, het is hem van geen nut, Hij, die hem gemaakt heeft, kan Zijn zwaard tot hem doen naderen. Wat voor ons geheel toevallig schijnt, geschiedt door de bepaalde raad en de voorkennis Gods.

V. Het leger werd verstrooid door de vijand en naar huis gezonden door de koning. Jósafath of Achab gaf bevel tot de aftocht van de schapen, toen de herder geslagen was. Een ieder kere naar zijn stad, want het is doelloos de strijd voort te zetten, vers 36. Achab zelf leefde nog lang genoeg om dat deel van Micha's profetie vervuld te zien, dat geheel Israël verstrooid zal zijn op de bergen van Gilead, vers 17, en misschien heeft hij met stervende lippen zelf er het bevel toe gegeven, want, hoewel hij uit het leger weggevoerd wilde worden om zijn wonden te laten verbinden, vers 34, wilde hij toch met de wagen staande gehouden worden om te zien of zijn leger zegevierde, maar toen hij zag dat de strijd toenam tegen hem, ontzong hem de moed, en hij stierf, maar zijn sterven ging zo langzaam, dat hij tijd had om zich te voelen sterven, en wij kunnen ons voorstellen met welk een afgrijzen hij nu dacht aan de goddeloosheid, dat hij had bedreven aan de waarschuwingen, die hij in de wind had geslagen, aan Baäls altaren, aan Naboths wijngaard, aan Micha's gevangenschap. Nu ziet hij zich gevleid tot zijn verderf, en Zedekia's ijzeren horens niet de Syriërs, maar hemzelf ten

verderve stotende. Aldus is hij tot de koning van de verschrikkingen gebracht zonder hoop in zijn dood.

VI. Het dode lichaam van de koning wordt naar Samaria gebracht en aldaar begraven, vers 37, en daarheen werden ook de bebloede wagen en de bebloede wapenrusting gebracht, waarin hij gestorven is, vers 38. Er wordt nota genomen van een bijzondere omstandigheid, omdat er de vervulling in was van een profetie, namelijk dat, toen zij de wagen naar de vijver van Samaria brachten om er gereinigd te worden de honden (en de zwijnen, zegt de Septuaginta er zich om heen verzamelden, en, naar gewoonte het bloed lekten, of, naar sommigen denken het water, waarin de wagen werd schoongemaakt, waarmee het bloed vermengd was, honden maken geen verschil tussen koninklijk bloed en ander bloed. Nu was Naboths bloed gewroken, Hoofdstuk 21:19, en dat woord van David, zowel als Elia's woord werd vervuld: "opdat gij uw voet, ja de tong van uw honden moogt steken in het bloed van de vijanden," Psalm 68:24. Dat de honden het schuldige bloed lekten was misschien bedoeld om de verschrikkingen voor te stellen, waaraan de schuldige ziel ten prooi is na de dood. Eindelijk. De geschiedenis van Achab is hier ten einde gebracht in de gewone vorm, vers 39, 40. Onder zijn werken wordt een ivoren huis genoemd, dat hij gebouwd heeft, aldus genoemd omdat vele delen er van met ivoor waren ingelegd, misschien was het bestemd om te wedijveren met het statige paleis van de koningen van Juda, dat Salomo gebouwd heeft.

1 Koningen 22:41-54

I. Hier is een kort bericht van de regering van Jósafath koning van Juda, waarvan wij een veel vollediger bericht vinden in het boek van de Kronieken, evenals van de grootheid en Godsvrucht van die vorst, die door niets verminderd of bezoedeld werd dan door zijn gemeenzaamheid met het huis van Achab, die in verschillende opzichten een vermindering voor hem was. Zijn verbond met Achab in de strijd hebben wij reeds gevaarlijk voor hem bevonden, en zijn verbond met Achabs zoon Ahazia in koophandel was evenmin voordelig. Hij bood aan om zijn deelgenoot te zijn in een vloot van koopvaardischepen die goud van Ofir zouden halen, zoals Salomo's schepen gedaan hadden, vers 48. Zie 2 Kronieken 20:35, 36. Maar toen zij gereed waren om onder zeil te gaan, werden zij uitermate geteisterd door een storm, gebroken te Ezeon-Geber, hetgeen, naar een profeet aan Jósafath te kennen gaf, een bestraffing voor hem was wegens zijn verbond met de goddeloze Ahazia, 2 Kronieken 20:37. Daarom heeft hij, zoals ons hier bericht wordt, vers 49, toen Ahazia voor de tweede maal begeerde om deelgenoot met hem te zijn of, zo dat niet kon, tenminste zijn knechten met enige goederen aan boord van Jósafaths schepen te zenden, geweigerd, Jósafath wilde niet. Gods roede, aangetoond door Gods woord, had hem voor goed afgebracht van een verbintenis met die goddeloze, ongelukkige vorst. Het is beter wijsheid tot een dure prijs te verkrijgen dan er zonder te blijven, maar daarom wordt gezegd dat ondervinding de leermeester is van de dwazen, omdat het dwazen zijn, die niet anders dan door ondervinding willen leren onder andere hoe gevaarlijk het is om zich met goddelozen te verbinden. Jósafaths regering was geen van de langste, maar wèl een van de beste.

1. Het was geen van de langste, want hij regeerde slechts vijf en twintig jaren, vers 42, maar het was in de bloei van zijn jaren, tussen vijf en dertig en zestig, en deze vijf en twintig jaren, gevoegd bij de gelukkige een en veertig van zijn vader, geven ons een aangenaam denkbeeld van de bloeiende toestand van het rijk van Juda en van de Godsdienst er in gedurende lange tijd, terwijl de zaken in alle opzichten zeer slecht stonden in het rijk van Israël. Jósafath heeft wel niet zolang geregeerd als zijn vader, maar daarentegen had hij niet de fouten, die het laatste gedeelte van de regering van zijn vaders hebben aangekleefd, 2 Kronieken 16:9,10, en

het is beter voor een mens, die vermaard is geworden om wijsheid en eer, in het midden er van te sterven dan die vermaardheid te overleven.

2. Maar het was een van de beste, in Godsvrucht zowel als in voorspoed.

a. Hij deed wat recht was in de ogen des Heeren, vers 43 nam de geboden zijns Gods waar, trad in de voetstappen van zijn Godvruchtige vader, en volhardde hierin, hij week daarvan niet af. Evenwel in het karakter van iedere mens is het een of andere maar, en dit was ook in het zijne, de hoogten werden niet weggenomen, neen zelfs niet uit Juda en Benjamin hoewel die stammen zo dicht bij Jeruzalem lagen, dat zij gemakkelijk hun offeranden en hun reukwerk naar het altaar aldaar konden brengen, en niet, zoals sommige andere stammen, zich konden verontschuldigen met het ongerieflijke van veraf gelegen te zijn, maar oude misbruiken zijn moeilijk uit te roeien, in het bijzonder als zij vroeger gesteund werden door hen die Godvruchtig waren, zoals de hoogten gesteund werden door Samuël, Salomo en anderen.

b. Het ging goed met zijn zaken. Hij voorkwam de onheilen, die voortvloeiden uit hun oorlogen met het rijk van Israël, een duurzamer vrede vestigende, vers 44, die nog groter zegen zou geweest zijn, indien hij zich vergenoegd had met vrede, en niet naar verwantschap met Israël gestaan had. Hij stelde een landvoogd of onderkoning aan in Edom, zodat dit koninkrijk hem schatplichtig was, vers 47, en daarin was de profetie betreffende Ezau en Jakob vervuld dat de meerdere, of de oudste, de mindere, of de jongste, zal dienen, en in het algemeen wordt melding gemaakt van zijn macht en zijn oorlogen, vers 45. Hij behaagde God, en God zegende hem met kracht en voorspoed. Van zijn dood wordt gesproken in vers 50, om zijn geschiedenis te besluiten, maar in de geschiedenis van de koningen van Israël wordt hij later vermeld, 2 Koningen 3:7.

II. Het begin van de geschiedenis van Ahazia, de zoon van Achab, vers 51-54. Zijn regering was zeer kort, nog geen twee jaren heeft zij geduurd. Met sommige zondaren rekent God spoedig af. Het is een zeer slecht karakter, dat hem hier wordt toegeschreven, hij heeft niet slechts de afgoderij van Jerobeam in stand gehouden, maar ook evenzeer de Baälsdienst, hoewel hij gehoord had van het verderf over Jerobeams geslacht, en gezien had hoe zijn vader door de profeten van Baäl ten verderve was gebracht, die dikwijls gebleken waren valse profeten te zijn, toch heeft hij er geen lering uit getrokken, heeft hij er zich niet door laten waarschuwen, maar volgde het voorbeeld van de goddeloze vader en de raad van zijn nog goddelozer moeder Izébel, die nog leefde. Ongelukkig zijn de kinderen, die niet alleen de verdorvenheden van hun ouders overnemen, maar van hen leren er handel mee te drijven, en rampzalig, driewerf rampzalig, zijn de ouders, die er toe meewerken om de ziel hunner kinderen tot verdoemenis te brengen.

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
OUDE TESTAMENT**

2 KONINGEN

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

**VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK**

TWEEDE DRUK.

**UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET TWEEDE BOEK DER KONINGEN

Dit tweede boek der Koningen, (hetwelk de Septuaginta, beginnende van Samuël, het vierde noemt) is een voortzetting van het vorige boek. Sommigen denken dat het had behoren aan te vangen met het 51ste vers van het vorige hoofdstuk, waar de regering van Ahazia begint. Het vorige boek had een luisterrijk begin in de glans en de heerlijkheid van het koninkrijk van Israël, toen het nog in zijn geheel was; dit heeft een treurig einde in de verwoesting, eerst van het rijk van Israël, en daarna in die van Juda, nadat zij reeds lang in tweeën waren verdeeld, want een koninkrijk, dat tegen zichzelf is verdeeld, kan niet bestaan. Maar gelijk Elia's krachtige werken grotendeels de heerlijkheid uitmaakten van het eerste boek in het laatste gedeelte er van, zo zijn die van Elisa de heerlijkheid van dit boek aan het begin ervan. Deze profeten overtreffen in glans hun koningen. Wij hebben hier:

- I. Elia vuur doende neerkomen van de hemel, en in vuur ten hemel opvarende, Hoofdstuk 1, 2.
- II. Elisa vele wonderen doende, beide voor het volk en de vorst, voor Israëlieten en vreemdelingen, Hoofdstuk 3-7.
- III. Hazaël en Jehu gezalft, de eerste ter bestraffing van Israël, de tweede ter verwoesting van het huis van Achab en de Baälsdienst, Hoofdstuk 8-10.
- IV. De regering van onderscheidene koningen, beide van Juda en van Israël, Hoofdstuk 11-16.
- V. De gevangenschap der tien stammen, Hoofdstuk 17.
- VI. De goede en glorierijke regering van Hizkia, Hoofdstuk 18-20.
- VII. Manasse's goddeloze regering, en de goede regering van Josia, Hoofdstuk 21-23.
- VIII. De verwoesting van Jeruzalem door de koning van Babel, Hoofdstuk 24, 25. Deze geschiedenis bevestigt de opmerking van Salomo: Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is een schandvlek der natiën.

HOOFDSTUK 1

1 En Moab viel van Israël af, na Achabs dood. 2 En Ahazia viel door een tralie in zijn opperzaal, die te Samaria was, en werd krank. En hij zond boden, en zeide tot hen: Gaat heen, vraagt Baal-zebul, de god van Ekron, of ik van deze krankheid genezen zal. 3 Maar de Engel des HEEREN sprak tot Elia, de Thisbiet: Maak u op, ga op, de boden des konings van Samaria tegemoet, en spreek tot hen: Is het, omdat er geen God in Israël is, dat gijlieden heengaat, om Baal-zebul, de god van Ekron, te vragen? 4 Daarom nu zegt de HEERE alzoo: Gij zult niet afkomen van dat bed, waarop gij geklommen zijt, maar gij zult de dood sterven. En Elia ging weg. 5 Zo kwamen de boden weder tot hem; en hij zeide tot hen: Wat is dit, dat gij wederkomt? 6 En zij zeiden tot hem: Een man kwam op, ons tegemoet, en zeide tot ons: Gaat heen, keert weder tot de koning die u gezonden heeft, en spreekt tot hem: Zo zegt de HEERE: Is het, omdat er geen God in Israël is, dat gij zendt, om Baal-zebul, de god van Ekron, te vragen? Daarom zult gij van dat bed, waarop gij geklommen zijt, niet afkomen, maar gij zult de dood sterven. 7 En hij sprak tot hen: Hoedanig was de gestalte des mans, die u tegemoet opgekomen is, en deze woorden tot u gesproken heeft? 8 En zij zeiden tot hem: Hij was een man met een harig kleed, en met een lederen gordel gegord om zijn lenden. Toen zeide hij: Het is Elia, de Thisbiet. 9 En hij zond tot hem een hoofdman van vijftig met zijn vijftigen. En als hij tot hem opkwam (want ziet, hij zat op de hoogte eens bergs), zo sprak hij tot hem: Gij, man Gods! de koning zegt: Kom af. 10 Maar Elia antwoordde en sprak tot de hoofdman van vijftigen: Indien ik dan een man Gods ben, zo dale vuur van de hemel, en vertere u en uw vijftigen. Toen daalde vuur van de hemel, en verteerde hem en zijn vijftigen. 11 En hij zond wederom tot hem een anderen hoofdman van vijftig met zijn vijftigen. Deze antwoordde en sprak tot hem: Gij, man Gods! zo zegt de koning: Kom haastelijk af. 12

En Elia antwoordde en sprak tot hem: Ben ik een man Gods, zo dale vuur van de hemel, en vertere u en uw vijftigen. Toen daalde vuur Gods van de hemel en verteerde hem en zijn vijftigen. 13 En wederom zond hij een hoofdman van de derde vijftigen met zijn vijftigen. Zo ging de derde hoofdman van vijftigen op, en kwam en boog zich op zijn knieën, voor Elia, en smeekte hem, en sprak tot hem: Gij, man Gods, laat toch mijn ziel en de ziel van uw knechten, van deze vijftigen, dierbaar zijn in uw ogen! 14 Zie, het vuur is van de hemel gedaald, en heeft die twee eerste hoofdmannen van vijftigen met hun vijftigen verteerd; maar nu, laat mijn ziel dierbaar zijn in uw ogen!

15 Toen sprak de Engel des HEEREN tot Elia: Ga af met hem; vrees niet voor zijn aangezicht. En hij stond op, en ging met hem af tot de koning. 16 En hij sprak tot hem: Zo zegt de HEERE: Daarom, dat gij boden gezonden hebt, om Baal-zebub, de god van Ekron, te vragen (is het, omdat er geen God in Israël is, om Zijn woord te vragen?); daarom, van dat bed, waarop gij geklommen zijt, zult gij niet afkomen, maar gij zult de dood sterven. 17 Alzo stierf hij, naar het woord des HEEREN, dat Elia gesproken had; en Joram werd koning in zijn plaats, in het tweede jaar van Joram, de zoon van Jósafath, de koning van Juda; want hij had geen zoon. 18 Het overige nu der zaken van Ahazia, die hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël?

Wij vinden hier Ahazia, de echte zoon en opvolger van Achab, op de troon van Israël. Zijn regering heeft nog geen twee jaren geduurd, hij stierf door een val in zijn eigen huis, waarvan wij na de vermelding van de opstand van Moab, vers 1, hier het bericht hebben.

I. De boodschap, die hij bij deze gelegenheid zond tot de god van Ekron, vers 2.

II. De boodschap, die hij ontving van de God van Israël, vers 3-8.

III. Het verderf van de boden, die hij zond om de profeet te grijpen, eenmaal en nogmaals, vers 9- 12.

IV. Diens medelijden met en inschikkelijkheid jegens de derde bode op zijn onderwerping en de overgave van de boodschap aan de koning zelf, vers 13-16.

V. De dood van Ahazia, vers 17, 18 In die geschiedenis kunnen wij opmerken hoe groot het aanzien is van de profeet, en hoe klein dat van de vorst.

2 Koningen 1:1-8

Wij hebben hier Ahazia, de goddeloze koning van Israël, onder Gods bestraffing, beide door Zijn voorzienigheid en Zijn profeet, door Zijn roede en door Zijn woord.

I. Hij heeft tegenspoed in zijn zaken. Hoe kunnen zij verwachten voorspoedig te zijn, die doen wat kwaad is in de ogen des Heeren en Hem tot toorn verwekken? Toen hij rebelleerde tegen God, en van zijn trouw aan Hem afviel rebelleerde Moab tegen Israël, en verbrak de onderworpenheid, waarin zij lang aan de koningen van Israël geweest zijn, vers 1. De Edomieten, die aan Juda grensden, en schatplichtig waren aan de koningen van Juda, bleven dit zoals wij in het vorige hoofdstuk gezien hebben, vers 47, tot aan de slechte regering van Joram toen zij dat juk verbraken, Hoofdstuk 8:22, zoals de Moabieten dat nu deden. Als de mensen hun verbond met ons verbreken en zich onttrekken aan hun plicht, dan moeten wij nadenken over ons verbreken van het verbond met God en de veronachtzaming van onze plicht jegens Hem. De zonde verzwakt en verarmt ons. Wij zullen horen van de Moabieten in Hoofdstuk 3:5.

II. Hij wordt door lichaamskrankheid aangegrepen, niet uit een inwendige oorzaak, maar door een ernstig ongeval. Hij viel door een tralie in zijn opperzaal en werd zeer gekneusd door de val, waarbij misschien wel koorts kwam, vers 2. Overal waar wij gaan is er slechts een schrede tussen ons en de dood. Iemands huis is zijn kasteel, dat hem echter niet beveiligd tegen de oordelen Gods. De gebarsten tralie is de zoon even noodlottig, zo het Gode behaagt haar dit te doen zijn, als de boog, die in eenvoudigheid gespannen werd het aan de vader geweest is. Ahazia wilde geen poging doen om de Moabieten tenonder te brengen, uit vrees

van te sterven op het slagveld, maar hoewel hij thuis blijft is hij toch niet veilig. Koninklijke paleizen bieden niet altijd een vast steunpunt aan voor de voet. De strik is voor de zondaar gelegd in de grond, waar hij die het minst verwacht, Job 18:9, 10. De gehele schepping, die zucht onder de last van de zonde van de mensen, zal ten slotte wegzinken en breken onder dat gewicht. Wie God tot zijn vijand heeft is nooit en nergens veilig.

III. In zijn benauwdheid zendt hij boden naar de god van Ekron om te vragen, of hij al of niet herstellen zal, vers 2.

1. Zijn vraag was zeer dwaas. Zal ik van deze ziekte genezen? Zelfs de natuur zou nog gevraagd hebben: "Welke middelen moet ik aanwenden om te herstellen?" Maar als iemand, die slechts begerig is te weten wat zijn lot zal zijn, maar niet om te weten wat zijn plicht is, vraagt hij slechts: Zal ik genezen? welke vraag binnen weinig tijds beantwoord zal worden. Wij behoren meer te denken aan hetgeen er na de dood van ons worden zal, dan te willen weten hoe, wanneer en waar wij zullen sterven, er meer begerig naar te zijn, dat ons gezegd wordt hoe wij ons behoorlijk kunnen gedragen in onze ziekte en er goeds uit verkrijgen voor onze ziel, dan of wij er uit zullen herstellen.

2. Zijn zenden naar Baäl-Zebub was zeer goddeloos. Een dode stomme afgod, die misschien pas was opgericht, (want afgodendienaars waren verzot op nieuwe goden) tot zijn orakel te maken, was niet minder een smaad voor zijn verstand dan voor zijn Godsdienst. Baäl-Zebub betekent "de heer van een vlieg," één van hun Baäls, die misschien zijn antwoorden gaf, hetzij door de kracht van de demonen of door de bedrieglijke kunstgrepen van de priesters, met een gonzend geluid als van een bromvlieg, of die naar zij zich inbeeldden, hun land bevrijd had van de zwermen van vliegen, waarmee het geplaagd was, of van de een of andere verwoestende ziekte, die door vliegen werd veroorzaakt. Misschien was deze afgod toen even vermaard, als lang daarna het orakel van Delphi was in Griekenland. In het Nieuwe Testament wordt de overste van de duivelen Beëlzebul genoemd Mattheüs 12:24, want de goden van de heidenen waren duivels, en deze was misschien een van de vermaardste geworden.

IV. Op bevel en aanwijzing van God gaat Elia de boden tegemoet, en zendt hen terug met een antwoord, dat hun de moeite bespaart om naar Ekron te gaan. Indien Ahazia om Elia had gezonden, zich had verootmoedigd, en om zijn gebed had verzocht, hij zou een antwoord van vrede gehad kunnen hebben, maar zo hij naar de god van Ekron zendt, in plaats van naar de God van Israël, dan zal dat, evenals Sauls raadplegen van de tovenares, de mate van zijn ongerechtigheid vol doen worden en een oordeel van de dood over hem doen komen. Zij die het woord Gods niet willen raadplegen tot hun vertroosting, zullen het, of zij willen of niet, moeten horen tot hun verschrikking.

1. Hij bestraft getrouw zijn zonde, vers 3. Is het omdat er geen God in Israël is (dat is omdat gij denkt dat er geen is) of, zoals men dit ook lezen kan: omdat er geen God is, geen in Israël, dat gijlieden heengaat om Baäl-Zebub, de god van Ekron, te vragen. Ekron, een verachtelijke stad van de Filistijnen, Zacharia 9:7 sedert lang door Israël veroverd.

a. Die zonde was al erg genoeg om aan de duivel de eer te geven, die aan God alleen toekomt, hetgeen evenzeer geschiedde door hun raadplegen als door hun offers. Het is zeer slecht en goddeloos om, bij welke gelegenheid ook en onder welk voorwendsel het ook zij, de duivel te raadplegen. Deze goddeloosheid heerste in de heidenwereld, Jesaja 47:12, 13, en is nog maar al te zeer zelfs in de Christenwereld overgebleven, het rijk van de duivel wordt er door ondersteund.

b. De uitlegging, die Elia er aan gaf in de naam van God, maakt haar nog erger: "Het is omdat gij denkt, niet alleen dat de God van Israël niet in staat is het u te zeggen, maar dat er in het

geheel geen God is in Israël, want anders zoudt gij niet zulk een verre weg gaan om een Goddelijk antwoord te bekomen." Atheïsme in de praktijk is de oorzaak en de slechtheid van ons afwijken van God. Voorzeker denken wij dat er geen God in Israël is, als wij leven naar het goeddunken van ons hart het vlees tot onze arm stellen, en ons deel zoeken in de dingen van deze wereld.

2. In duidelijke bewoordingen spreekt hij zijn oordeel uit: "Gaaf heen, en zegt hem: gij zult de dood sterven, vers 4. Daar hij zo begerig is zijn lot te kennen, dit is het, laat hem er zijn voordeel mee doen." De stellige verwachting van oordeel en toorn, die deze boodschap bij hem opwekken zal, moet hem wel in het hart treffen.

V. De boodschap hem door zijn knechten overgeleverd zijnde, vraagt hij hun door wie zij hem gezonden was, en uit hun beschrijving van de man maakt hij op, dat het Elia moest wezen, vers 7, 8. Want: I. Zijn kleding was dezelfde, waarin hij hem gezien had aan het hof zijns vaders. Hij was met een harig gewaad bekleed, en droeg een leren gordel, een eenvoudige, gewone kledij. Johannes de Doper, de Elia van het Nieuwe Testament, geleek hierin op hem, want zijn kleding was van kameelhaar, en hij had een leren gordel om zijn lenden, Mattheüs 3:4. Hij, die bekleed was met de Geest, versmaadde elk rijk of sierlijk gewaad.

2. Zijn boodschap was gelijk aan die, welke hij zijn vader placht over te leveren, over wie hij nooit goed, maar altijd kwaad geprofeteerd heeft. Elia is een van die getuigen, die nog altijd hen pijnigen, die op de aarde wonen, Openbaring 11:10. Hij, die een doorn was in Achabs ogen, zal het ook wezen in de ogen van zijn zoon, omdat hij in de voetstappen wandelt van zijn goddeloosheid, en evenals zijn vader is hij geneigd uit te roepen: Hebt gij mij gevonden, o mijn vijand? Laat de zondaren bedenken dat het woord, hetwelk hun vaders getroffen heeft, nog altijd even levend en krachtig is. Zie Zacharia 1:6, . Hebrëen 4:12. Koningen 1:9-18 I. Hier zien wij hoe de koning een bevel uitvaardigt om Elia gevangen te nemen. Indien de god van Ekron hem gezegd had dat hij ging sterven, hij zou het waarschijnlijk rustig en kalm opgenomen hebben, maar nu een profeet des Heeren het hem zegt, hem daarbij bestraffende voor zijn zonde, en hem herinnert aan de God van Israël, kan hij het niet dragen. Zover is het van hem, om een goed gebruik te maken van de waarschuwing, die hem gegeven is, dat hij verwoed is op de profeet, noch zijn ziekte noch de gedachte aan de dood maakte een goede indruk op hem, boezemde hem enige vrees van God in, geen uitwendige verschrikkingen kunnen geruste zondaars doen ontwaken of hen verzachten, zij zullen hen veeleer verbitteren en vertoornen. Hield de koning Elia voor een profeet, een waar profeet? Hoe durfde hij hem dan vervolgen? Hield hij hem voor een gewoon persoon? Waartoe was het de nodig zo'n krijgsmacht te zenden om hem gevangen te nemen? Zo moest ook een bende krijgsknechten onze Heere Jezus gevangen nemen.

II. De hoofdman, die met zijn vijftig krijgsknechten gezonden was, vond Elia op de top van een berg, (sommigen denken op de Karmel), en gebod hem in naam van koning zich over te geven, vers 9. Elia heeft zich nu zo weinig verborgen, gelijk hij vroeger gedaan had, in de schuilhoeken van een spelonk, dat hij zich stoutmoedig vertoont op de top van een berg, de ervaring van Gods bescherming maakt hem stoutmoediger. De overste noemt hem een man Gods, niet omdat hij geloofde dat hij dit was, of omdat hij hem als zodanig eerde, maar omdat hij gewoonlijk aldus genoemd werd. Indien hij hem werkelijk als zodanig had beschouwd hij zou niet gepoogd hebben hem tot zijn gevangene te maken, en indien hij gedacht had dat hem het woord Gods was toevertrouwd, hij zou het niet gepoogd hebben, om hem met het woord eens konings te gebieden.

III. Elia roept vuur van de hemel om deze trotse, vermetele zondaar te verteren, niet om zich te beveiligen, dat zou hij wel op een andere wijze gekund hebben, noch om zich te wreken, want het was niet zijn eigen zaak, waarin hij optrad, maar om zijn zending te bewijzen, en om de toorn Gods te openbaren van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen. Deze hoofdman had hem in minachting een man Gods genoemd. "Indien ik dit dan ben," zegt Elia, "dan zal het u duur te staan komen, dat gij er mee spot." Hij verhief zich op zijn opdracht (De koning zegt: kom af), maar Elia zal hem doen weten dat de God Israëls meerder is dan de koning Israëls, en groter macht heeft om aan Zijn bevelen kracht bij te zetten. Het was nog niet lang geleden, dat Elia vuur van de hemel heeft doen komen om het offer te verteren, 1 Koningen 18:38, ten teken van Gods aanneming van dat offer als een verzoening voor de zonde van het volk, daar zij er echter geen acht op hebben geslagen valt nu het vuur van de hemel, niet op het offer, maar op de zondaren zelf. vers 10. Zie hier: 1. Welk een invloed de profeten hadden in de hemel, wat de Geest Gods in hen eiste, de kracht Gods bewerkstelligde. Elia sprak slechts, en het was geschied. Hij, die tevoren water van de hemel heeft doen komen, laat er nu vuur van neerdalen. O hoe groot is de kracht van het gebed! "Aangaande het werk Mijner handen, geeft Mij bevel." Jesaja 45:11.

2. Welk een belangstelling de hemel had in de profeten! God was altijd bereid hun zaak voor te staan, en het kwaad, de beledigingen, die hun waren aangedaan, te wreken, nog zullen om hunnentwil koningen bestraft worden, en hun worden gelast Zijn profeten geen kwaad te doen. Een Elia is meer voor God dan tien duizend hoofdmannen met hun vijftigen. Elia heeft dit ongetwijfeld door Goddelijke ingeving gedaan, en toch wilde onze Heiland Zijn discipelen niet toestaan, om dit als een precedent te stellen, Lukas 9:54. Zij waren toen niet ver van de plaats, waar Elia deze daad van de gerechtigheid aan de God tergende Israëlieten gedaan had, en wilden evenzo vuur van de hemel op deze Christus beledigende Samaritanen doen neerkomen.

"Nee", zegt Christus, "volstrekt niet, "gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt," dat is:

a. "Gij bedenkt niet van hoedanigen geest gij, als discipelen, geroepen zijt te wezen en hoe verschillend van die van de Oud-Testamentische bedeling, het was wel in overeenstemming met die bedeling van de verschrikking en van de letter, dat Elia om vuur riep, maar de bedeling des Geestes en van de genade staat dit volstrekt niet toe."

b. "Gij weet niet van welke geest gij bij deze gelegenheid gedreven zijt, hoe verschillend van die, door welke Elia heeft gehandeld, hij deed het in heilige ijver, gij in drift en hartstocht, hem ging Gods eer ter harte, gij denkt slechts aan uw eer, uw reputatie. God oordeelt over der mensen handelingen naar de beginselen, waaruit zij voortkomen, en Hij oordeelt naar waarheid.

IV. Dit wordt voor de tweede maal herhaald. Zou men het geloven? 1. Ahazia zendt voor de tweede maal om Elia gevangen te nemen, vers 11, alsof hij besloten was om zich door de Almacht zelf niet te laten teleurstellen. Stijfkoppige zondaren moeten ten laatste overtuigd en overwonnen worden door het vuur van de hel, want door het vuur van de hemel schijnt het niet te kunnen geschieden.

2. Een andere hoofdman is gereed met zijn vijftigen, die in zijn blinde woede tegen de profeet en zijn blinde gehoorzaamheid aan de koning, de dienst op zich durft nemen, die zo noodlottig is geweest voor hen, die hem het laatst ondernomen hebben. Deze is even onbeschaamd en gebiedend als de vorige, en is nog meer in haast. Het is niet slechts: "Kom kalm af en striddel niet tegen", maar zonder enige aandacht te schenken aan wat geschied

was, roept hij: "Kom haastelijk af, en talm niet, de zaak van de koning vereist spoed, kom af, of ik zal u naar beneden halen."

3. Elia geeft niet toe, maar roept nogmaals om een bliksemschicht, die deze hoofdman en zijn vijftig terstond dood ter aarde werpt. Zij, die als anderen willen zondigen, moeten verwachten dat zij evenzo zullen lijden. God is onkreukbaar rechtvaardig.

V. De derde hoofdman verootmoedigt zich, en werpt zich op de genade van God en van Elia. Het blijkt niet dat Ahazia hem dit bevolen heeft, dat weerstrevende hart is nog altijd even hard, zo weinig bekommert hij zich om de verschrikkingen des Heeren, zo weinig is hij getroffen door de openbaringen van Zijn toorn, en daarbij zo verkwistend met het leven van zijn onderdanen, dat hij een derde hoofdman met dezelfde boze boodschap tot Elia zond, maar hij liet zich waarschuwen door het lot, dat zijn voorgangers getroffen heeft, die daar misschien dood voor hem lagen, en, in plaats van de profeet op te roepen om naar beneden te komen viel hij op de knieën voor hem, en bad hem om zijn leven, en het leven van zijn krijgsknechten erkennende kwaad te verdienen, erkennende de macht van de profeet, vers 13, 14. Laat mijn ziel, dat is: mijn leven, dierbaar zijn in uw ogen. Er is niets te winnen door tegen God te strijden. Als wij bij Hem willen overmogen, dan moet het door smeking zijn, als wij niet voor God willen vallen, dan moeten wij ons voor Hem buigen, en diegenen zijn wijs voor zichzelf, die uit de noodlottige gevolgen, welke anderen door hun hardnekkigheid over zich gebracht hebben, leren zich te onderwerpen.

VI. Elia doet meer dan het verzoek van de derde hoofdman toestaan. God is niet meer streng jegens hen, die in hun rebellie tegen Hem volharden, dan Hij genade betoont aan hen, die zich bekeren en zich aan Hem onderwerpen. Nooit heeft iemand zich tevergeefs op Gods barmhartigheid geworpen. Deze hoofdman ziet niet slechts zijn leven gespaard, maar het wordt hem vergund zijn doel te bereiken. Elia, bevel daartoe van de engel gekregen hebbende, ging met hem af tot de koning, vers 15. Aldus toont hij, dat hij tevoren geweigerd heeft niet omdat hij de koning of het hof vreesde maar omdat hij niet gebiedend opgeroepen wilde zijn, hetgeen de eer van zijn Meester zou verkleinen, hij maakte zijn bediening heerlijk. Hij komt onbeschroomd tot de koning, en zegt hem in aangezicht (hij kan dit opnemen zoals hij wil) wat hij hem tevoren heeft doen weten door zijn boden, vers 16, namelijk dat hij gewis weldra zal sterven. Hij verzacht het vonnis niet, noch uit vrees voor het misnoegen van de koning, noch uit medelijden met zijn rampzalige toestand. De God Israëls heeft hem veroordeeld, laat hem nu zien of de god van Ekron hem kan verlossen.

Zo verbaasd en ontzet is Ahazia door deze boodschap, nu zij uit de mond van de profeet zelf tot hem komt, dat noch hij noch iemand van de hen omringenden hem enigerlei geweld poogt te doen, ja zij durven hem niet eens beledigen. Ongedeerd komt hij uit die leeuwenkuil tevoorschijn. Wie kan hen deren die door God beschut worden?

Eindelijk. Binnen weinige dagen wordt de voorzegging vervuld. Ahazia stierf, vers 17, en kinderloos stervende, liet hij zijn koninkrijk na aan zijn broeder Joram. Zijn vader heeft twee en twintig jaren goddeloos geregeerd, hij nog geen twee. Soms zullen de goddelozen leven en oud worden, ja geweldig worden in vermogen, maar zij, die zich daarom vleien met voorspoed in goddeloosheid zullen wellicht bedrogen uitkomen, want (zoals bisschop Hall hier opmerkt) "sommige zondaars leven lang om hun oordeel te verzwaren, anderen sterven spoedig om het te verhaasten," maar het is zeker, dat het kwaad de zondaars vervolgt, en vroeg of laat zal het hen achterhalen, ook is er niets, dat de maat spoediger vol zal doen worden, dan die samengestelde ongerechtigheid van Ahazia-des duivels orakelen te eren en Gods orakelen te haten.

HOOFDSTUK 2

1 Het geschiedde nu, als de HEERE Elia met een onweder ten hemel opnemen zou, dat Elia met Elisa ging van Gilgal. 2 En Elia zeide tot Elisa: Blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar Beth-el gezonden. Maar Elisa zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten! Alzo gingen zij af naar Beth-el. 3 Toen gingen de zonen der profeten, die te Beth-el waren, tot Elisa uit, en zeiden tot hem: Weet gij, dat de HEERE heden uw heer van uw hoofd wegnemen zal? En hij zeide: Ik weet het ook wel, zwijgt gij stil. 4 En Elia zeide tot hem: Elisa, blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar Jericho gezonden. Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten! Alzo kwamen zij te Jericho. 5 Toen traden de zonen der profeten, die te Jericho waren, naar Elisa toe, en zeiden tot hem: Weet gij, dat de HEERE heden uw heer van uw hoofd wegnemen zal? En hij zeide: Ik weet het ook wel, zwijgt gij stil. 6 En Elia zeide tot hem: Blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar de Jordaän gezonden. Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten! En zij beiden gingen henen. 7 En vijftig mannen van de zonen der profeten gingen henen, en stonden tegenover van verre; en die beiden stonden aan de Jordaän. 8 Toen nam Elia zijn mantel, en wond hem samen, en sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld; en zij beiden gingen er door op het droge. 9 Het geschiedde nu, als zij overgekomen waren, dat Elia zeide tot Elisa: Begeer wat ik u doen zal, eer ik van bij u weggenomen worde. En Elisa zeide: Dat toch twee delen van uw geest op mij zijn! 10 En hij zeide: Gij hebt een harde zaak begeerd; indien gij mij zult zien, als ik van bij u weggenomen worde, het zal u alzo geschieden; doch zo niet, het zal niet geschieden. 11 En het gebeurde, als zij voortgingen, gaande en sprekende, ziet, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel. 12 En Elisa zag het, en hij riep: Mijn vader, mijn vader, wagen Israëls en zijn ruiters! En hij zag hem niet meer; en hij vatte zijn klederen en scheurde ze in twee stukken. 13 Hij hief ook Elia's mantel op, die van hem afgevallen was, en keerde weder, en stond aan de oever van de Jordaän. 14 En hij nam de mantel van Elia, die van hem afgevallen was, en sloeg het water, en zeide: Waar is de HEERE, de God van Elia? Ja, Dezelve? En hij sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld, en Elisa ging er door.

15 Als nu de kinderen der profeten, die tegenover te Jericho waren, hem zagen, zo zeiden zij: De geest van Elia rust op Elisa; en zij kwamen hem tegemoet, en bogen zich voor hem neder ter aarde. 16 En zij zeiden tot hem: Zie nu, er zijn bij uw knechten vijftig dappere mannen; laat hen toch heengaan, en uw heer zoeken, of niet misschien de Geest des HEEREN hem opgenomen, en op een der bergen, of in een der dalen hem geworpen heeft. Doch hij zeide: Zendt niet. 17 Maar zij hielden bij hem aan tot schamens toe; en hij zeide: Zendt. En zij zonden vijftig mannen, die drie dagen zochten, doch hem niet vonden. 18 Toen kwamen zij weder tot hem, daar hij te Jericho gebleven was; en hij zeide tot hen: Heb ik tot ulieden niet gezegd: Gaat niet? 19 En de mannen der stad zeiden tot Elisa: Zie toch, de woning dezer stad is goed, gelijk als mijn heer ziet; maar het water is kwaad, en het land onvruchtbaar. 20 En hij zeide: Brengt mij een nieuwe schaal, en legt er zout in. En zij brachten ze tot hem. 21 Toen ging hij uit tot de waterwel, en wierp het zout daarin, en zeide: Zo zegt de HEERE: Ik heb dit water gezond gemaakt, er zal geen dood noch onvruchtbaarheid meer van worden. 22 Alzo werd dat water gezond, tot op dezen dag, naar het woord van Elisa, dat hij gesproken had.

23 En hij ging van daar op naar Beth-el. Als hij nu de weg opging, zo kwamen kleine jongens uit de stad; die bespotten hem, en zeiden tot hem: Kaalkop, ga op, kaalkop, ga op! 24 En hij keerde zich achterom, en hij zag ze, en vloekte hen, in de Naam des HEEREN. Toen kwamen twee beren uit het woud, en verscheurden van dezelve twee en veertig kinderen. 25 En hij ging van daar naar de berg Karmel; en van daar keerde hij weder naar Samaria.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. De buitengewone gebeurtenis: de wegneming van Elia. Aan het einde van het vorige hoofdstuk zagen wij een goddeloze koning de wereld verlaten in oneer, hier zien wij een heilige profeet haar verlaten in eer, het heengaan van de eerste was zijn grootste ellende, van de tweede is het de grootste gelukzaligheid, de mensen zijn zoals hun einde is. Hier zien wij 1. Elia afscheid nemen van zijn vrienden, de zonen van de

profeten, in het bijzonder van Elisa, die zich dicht bij hem hield, en met hem door de Jordaan ging, vers 1-10.

2. Zijn heenvoering naar de hemel door de dienst van de engelen, vers 11, en Elisa's klacht over het verlies dat deze aarde leed door zijn heengaan, vers 12.

II. De openbaring van Elisa als profeet in zijn plaats.

1. Door het verdelen van de Jordaan, vers 13, 14.

2. Door de eerbied, die de zonen van de profeten hem betoonden vers 15-18.

3. Door de genezing van het ongezone water van Jericho, vers 19-22.

4. Door het verderf over de kinderen van Bethel, die hem bespotten vers 23-25. Deze omwenteling in de profetie heeft een grootser aanzien dan de omwenteling in een koninkrijk.

2 Koningen 2:1-8

Elia's tijden en de gebeurtenissen, die hem betroffen, zijn even weinig gedateerd als die van sommige andere grote mannen in de Schrift. Er wordt ons niets gezegd van zijn ouderdom noch in welk jaar van Achabs regering hij het eerst optrad noch in welk jaar van Joram's regering hij verdween, en daarom kunnen wij niet weten, hoelang hij gebloeid heeft, men onderstelt dat het in het geheel twintig jaren is geweest. Hier wordt ons gezegd:

I. Dat God bepaald had hem met een onweer ten hemel op te nemen, vers 1. Hij wilde het doen, en waarschijnlijk heeft Hij hem enige tijd tevoren bekendgemaakt met Zijn voornemen, om hem weldra weg te nemen van de wereld niet door de dood, maar door hem met lichaam en ziel op te nemen in de hemel, zoals Henoch, hem slechts zo'n verandering doende ondergaan om een inwoner te zijn van die wereld van de geesten, en zoals zij ondergaan zullen, die bij Christus' wederkomst levend gevonden zullen worden. Het komt ons niet toe te zeggen waarom God Elia zo bijzonder boven alle andere profeten heeft willen eren, hij was "een mens van gelijke bewegingen als wij," hij heeft zonde gekend, en toch de dood niet gesmaakt. Waarom is hij aldus verhoogd, aldus onderscheiden, als een man tot wiens eer de Koning van de koningen een welbehagen heeft? Wij kunnen onderstellen dat God hierin: 1. Terugzag op zijn vroegere diensten, die groot en buitengewoon waren, een beloning daarvan bedoelde en een aanmoediging voor de zonen van de profeten om te wandelen in zijn voetstappen van ijver en getrouwheid, en, wat het hun ook mocht kosten, te getuigen tegen het bederf van hun tijd.

2. Neerzag op de tegenwoordige donkere en ontaarde toestand van de kerk, en aldus een zeer duidelijk en merkbaar bewijs wilde geven van een leven na dit leven, om het hart van de gelovigen naar boven te trekken, naar Hem en naar dat andere leven.

3. Voorwaarts zag naar de Evangeliebedeling, en in de wegneming van Elia een type gaf van de hemelvaart van Christus en de opening van het koninkrijk van de hemelen voor alle gelovigen. Door geloof en gebed had Elia veel gemeenschap met de hemel, en nu is hij erin opgenomen om ons te verzekeren dat wij, zo onze wandel in de hemel is terwijl wij op aarde zijn, weldra daar zullen zijn, de ziel -dat is de mens- zal er zalig wezen tot in eeuwigheid.

II. Dat Elisa had besloten hem, zolang hij op aarde was, aan te kleven en hem niet te verlaten. Elia scheen verlangend zich van hem te ontdoen, wilde hem laten achterblijven te Gilgal, te Bethel, te Jericho, vers 2, 4, 6. Sommigen denken dat het was uit nederigheid. Hij wist welke eer God voor hem bestemd had maar wilde er zich niet op verheffen, begeerde niet dat zij door mensen gezien zou worden. Gods gunstgenoten staan er niet naar dat het voor de mensen

uitgebazuind zal worden, dat zij dit zijn, zoals de gunstelingen van aardse vorsten zo graag doen. Of liever, het was om hem op de proef te stellen, en zijn standvastig blijven bij hem des te meer loffelijk te maken, zoals Naomi's poging om Ruth tot teruggaan te bewegen. Tevergeefs smeekt Elia hem hier te blijven, en daar te blijven, hij besluit nergens anders dan bij zijn meester te blijven totdat hij naar de hemel gaat en hem achterlaat op deze aarde, wat er ook van kome, ik zal u niet verlaten, en waarom wil hij hem niet verlaten? Niet alleen omdat hij hem liefheeft, maar 1. Omdat hij begeerde door zijn heilige, hemelse gesprekken gesticht te worden zolang hij op aarde bleef, die waren hem altijd nuttig geweest, maar, naar wij kunnen onderstellen, nu meer dan ooit. Wij moeten elkaar al het geestelijke nut doen dat wij kunnen, en zoveel mogelijk geestelijk nut van elkaar ontvangen, terwijl wij bij elkaar zijn, omdat wij toch slechts voor een wijle bij elkaar zijn.

2. Omdat hij overtuigd wilde zijn van zijn heengaan, hem zien toen hij opgenomen werd, opdat zijn geloof bevestigd zou worden, en zijn bekendheid met de onzichtbare wereld zou toenemen. Hij had lang Elia gevolgd, en hij wilde hem nu niet verlaten, nu hij op een zegen hoopt bij het scheiden. Laat hen, die Christus volgen, niet achterblijven door ten laatste moede te worden.

III. Dat Elia vóór zijn heengaan de profetenscholen bezocht en afscheid nam van de profeten. Het schijnt dat er in vele steden van Israël zulke scholen waren, waarschijnlijk zelfs in Samaria. Hier vinden wij zonen van de profeten en wel in grote getallen, zelfs te Bethel, waar een van de kalveren was opgericht, en te Jericho dat onlangs herbouwd was in trotsering van de Goddelijke vloek. Te Jeruzalem en in het rijk van Juda hadden zij priesters en Levieten en de tempeldienst, het gemis waarvan in het rijk van Israël God genadig vergoed heeft door deze scholen, waar mannen opgeleid werden voor de Godsdienst en er voor gebruikt werden, en waar vrome mensen heengingen ter viering van de plechtige feesten met gebed en het horen van het woord, als zij geen gelegenheid hadden voor offeranden en reukwerk en zo bleef in een tijd van algemene afval de Godsdienst toch nog in stand. Er was veel van God onder deze profeten, en de kinderen van de eenzame waren meer dan de kinderen van de getrouwde, geen van al de hogepriesters was te vergelijken met deze twee grote mannen Elia en Elisa, die, voor zover wij weten, nooit de dienst in de tempel hebben bijgewoond Deze kweekplaatsen van Godsdienst en deugd, voor welker stichting Elia waarschijnlijk het middel is geweest, gaat hij thans vóór zijn wegneming bezoeken om hen (de profeten, die er opgeleid werden) te onderrichten, te bemoedigen en te zegenen. Zij, die zelf naar de hemel gaan, moeten zorg hebben voor hen, die zij op aarde achterlaten, hen hun ervaringen hun getuigenis, hun raad en hun gebed nalaten 2 Petrus 1:15. Toen Christus triomferend gezegd heeft: Ik ben niet meer in de wereld, heeft Hij er met tederheid bijgevoegd: maar deze zijn in de wereld. Vader! bewaar hen.

IV. Dat de zonen van de profeten bericht hadden (hetzij van Elia zelf, of door de geest van de profetie in sommigen van hun gezelschap) of door het plechtige van Elia's afscheid vermoedden, dat hij nu weldra weggenomen zou worden, en:

1. Zij zeiden het aan Elisa, beide te Bethel vers 3, en te Jericho, vers 5. Weet gij dat de Heere heden uw heer van uw hoofd wegnemen zal? Dit zeiden zij, niet als om hem zijn verlies te verwijten, of omdat zij verwachtten dat hij, als zijn meester heengegaan zou zijn, met hen op gelijke voet zou komen, maar om te tonen hoe hun gedachten vervuld waren van deze zaak, dat zij in spanning waren omtrent deze gebeurtenis, en om Elisa te vermanen om zich voor te bereiden op dit verlies. Weten wij niet dat onze naaste bloedverwanten, onze dierbaarste vrienden weldra van ons weggenomen moeten worden? De Heere zal hen wegnemen, wij verliezen hen niet vóór Hij hen oproept, wiens zij zijn. Hij neemt de meerderen weg van ons

hoofd, de minderen van onze voeten, de gelijken uit onze armen, laat ons daarom zorgvuldig de plicht volbrengen van elke betrekking, opdat wij er met vertroosting aan kunnen denken, als de banden aller betrekkingen los worden gemaakt. Elisa wist het maar al te goed, en te dien opzichte had droefheid zijn hart vervuld (zoals van de discipelen in een gelijk geval, Johannes 16:6, en daarom was het niet nodig het hem te zeggen, wilde hij het ook niet graag horen, wilde hij niet gestoord worden in zijn bepeinzing van die grote gebeurtenis, of ook maar in het minst afgeleid worden van het dienen van zijn heer, ik weet het ook wel, zwijgt gij stII. Hij zegt dit niet gemelijk of in minachting van de zonen van de profeten, maar als een man, die zelf kalm en bedaard was, en wilde dat zij het ook zijn zullen, om in eerbiedig zwijgen de gebeurtenis af te wachten, "ik weet het, zwijgt," Zacharia 2:13.

2. Zij gingen zelf om er op een afstand getuigen van te zijn, hoewel zij er niet dichtbij mochten wezen, vers 7. Vijftig van hen stonden van verre om te zien, bedoelende hun nieuwsgierigheid te bevredigen, maar God heeft het zo gewild, opdat zij ooggetuigen zouden zijn van de eer, door de hemel aan die profeet aangedaan, die door de mensen veracht en verworpen was. Gods werken zijn onze aandacht wel waardig, als een deur geopend is in de hemel, dan roept de stem kom hier op, en Ik zal u tonen hetgeen geschieden moet.

V. Dat de wonderdadige verdeling van de Jordaan de inleiding was tot Elia's overbrenging in het hemelse Kanaän, zoals zij het geweest is van Israëls ingang tot het aardse Kanaän vers 8. Hij moet naar de overzijde van de Jordaan gaan, om weggenomen te worden, omdat dit zijn geboorteland was, en om dicht bij de plaats te zijn, waar Mozes gestorven is, en opdat aldus eer gelegd zou worden op dat deel van het land hetwelk het meest geminacht was. Hij en Elisa zouden in een veerboot over de Jordaan hebben kunnen gaan, zoals andere reizigers, maar God wilde Elia bij dit zijn heengaan grootmaken, zoals Hij Jozua groot gemaakt heeft door de verdeling van deze rivier bij zijn intocht in Kanaän, Jozua 3:7. Gelijk Mozes met zijn staf de zee heeft gekliefd, zo heeft Elia met zijn mantel de Jordaan gekliefd, beide waren de insignes van hun ambt. Deze wateren zijn vanouds geweken voor de ark, nu voor de mantel van de profeet, die voor hen, die de ark misten, een gelijk teken was van de Goddelijke tegenwoordigheid. Als God Zijn getrouwe gelovigen opneemt in de hemel, dan is de dood de Jordaan, die zij onmiddellijk vóór hun opnemings door moeten, en zij vinden er een weg doorheen, een veilige en troostrijke weg. De dood van Christus heeft die wateren verdeeld, opdat de vrijgekochten des Heeren er doorheen kunnen gaan. Dood, waar is uw prikkel? waar is uw verschrikking?

2 Koningen 2:9-12

I. Elia maakt hier zijn testament en maakt Elisa tot zijn erfgenaam, hem nu zalvende om profeet te zijn in zijn plaats, meer nog dan toen hij zijn mantel op hem wierp, 1 Koningen 19:19.

1. Elia zeer ingenomen zijnde met de standvastigheid van Elisa's genegenheid en dienst, zei hem te vragen wat hij voor hem doen zou, welke zegen hij hem zou laten bij het scheiden. Hij zegt niet (zoals bisschop Hall terecht opmerkt): "Vraag mij, als ik heengegaan zal zijn in de hemel zal ik beter instaat zijn u gunst te betonen", maar: "vraag eer ik van u weggenomen zal zijn." Tot onze vrienden op aarde kunnen wij spreken, en zij kunnen ons antwoorden, maar wij weten niet dat wij toegang zullen hebben tot enigerlei vriend in de hemel, behalve tot Christus, en in Hem tot God, Abraham weet van ons niet.

2. Elisa, deze schone gelegenheid hebbende om zich te verrijken met de beste schatten, vraagt om twee delen van zijn geest. Hij vraagt niet om rijkdom, of eer, of om vrijgesteld te worden

van verdriet en moeilijkheden, maar om geschikt te zijn voor de dienst van God en zijn geslacht. Hij vraagt:

a. Om de geest, niet alsof het in Elia's macht was de gaven en genade van de Geest te geven, daarom zegt hij niet: geef mij de Geest," -hij wist zeer goed dat die Gods gave was- maar "dat hij op mij zij, vraag dit voor mij van God." Christus zei aan Zijn discipelen te vragen wat zij wilden, Hij zei dit niet aan een van hen, maar aan allen en beloofde de Geest te zenden met veel meer gezag en verzekerdheid dan Elia het beloven kon.

b. Om zijn geest, omdat hij een profeet moest wezen in zijn plaats, om zijn werk voort te zetten, een vader te zijn voor de zonen van de profeten en hun vijanden tegen te treden, omdat hij met dezelfde moeilijkheden zal hebben te kampen, met hetzelfde verkeerde geslacht zal hebben te handelen, als hij zodat hij, indien hij zijn geest niet heeft, geen kracht zal hebben naar zijn dagen.

c. Om twee delen van zijn geest, hij bedoelt niet het dubbele van wat hij had, maar van hetgeen de overige profeten hadden, van wie niet zoveel verwacht zal worden als van Elisa, die onder Elia was opgeleid. Het is een heilige eerezucht om te ijveren naar de beste gaven, en die welke ons het best instaat stellen vers. 9-12 om God en onze broederen te dienen. Wij allen, leraren zowel als gemeenteleden, behoren ons het voorbeeld van onze voorgangers voor ogen te stellen ten einde te arbeiden in hun geest, en God vurig te smeken om de genade, die hen door heeft geholpen in hun arbeid en hen instaat heeft gesteld om goed te eindigen.

3. Elia belooft hem wat hij gevraagd heeft, maar onder tweeërlei voorbehoud, vers 10.

a. Mits hij het op de rechte prijs stelde, het hogelijk waardeerde, dit leert hij hem te doen door het een harde zaak te noemen, niet te hard of te moeilijk voor God, maar te groot voor hem om het te verwachten. Diegenen zijn het best bereid geestelijke zegeningen te ontvangen die zich bewust zijn van haar waarde en van hun onwaardigheid om ze te ontvangen.

b. Mits hij tot het laatste toe dicht bij zijn meester bleef en op hem lette. Indien gij mij zult zien als ik van u weggenomen word, het zal u alsoz geschieden, doch zo niet, het zal niet geschieden. Een vlijtig waarnemen van het onderricht van zijn meester, en een zorgvuldig letten op zijn voorbeeld, inzonderheid nu in het laatste samenzijn, waren de voorwaarden, en zullen het geschikte middel zijn om veel van zijn geest te verkrijgen, een strikt en nauwkeurig letten op de manier van zijn hemelvaart zal hem ook van zeer groot nut wezen. De vertroosting van de heiligen bij hun heengaan en hun ervaringen zullen een machtige hulp voor ons wezen om onze eigen vertroosting lieflijk voor ons te maken en ons vastberaden te maken in onze besluiten. Of misschien was dit slechts bedoeld als een teken. "Indien God u de gunst betoont, om u mij te doen zien als ik opvaar ten hemel, beschouw dit dan als een teken, dat Hij dit voor u doen zal, en reken er op."

Christus' discipelen zagen Hem opvaren, en waren toen verzekerd dat zij binnen korte tijd vervuld zullen worden van de Geest, Handelingen 1:8. Wij kunnen veronderstellen dat Elisa hierop vurig heeft gebeden: Heere, geef mij dit teken ten goede.

II. Elia wordt in een vurige wagen naar de hemel gevoerd, vers 11. Evenals Henoch werd hij weggenomen opdat hij de dood niet zien zou. Veel vragen zou men ten opzichte van die zaak kunnen doen, waarop geen antwoord gegeven zou kunnen worden. Het volsta, dat ons hier gezegd wordt:

1. Wat zijn Heere, toen Hij kwam, hem vond doende. Hij was sprekende met Elisa, hem onderrichtende en bemoedigende, hem leiding gevende voor zijn werk, hem er toe aansporende tot welzijn van hen, die hij achterliet. Hij was niet in overdenking of gebed als iemand, die geheel vervuld is van de wereld, waar hij heengaat, maar in stichtelijk gesprek, als iemand die belang stelt in het koninkrijk Gods onder de mensen. Wij vergissen ons, als wij denken, dat onze voorbereiding voor de hemel alleen maar geschiedt door overpeinzing en door

oefeningen van de Godsvrucht. Nuttig zijn voor anderen komt even goed als iets anders op onze rekening. Aan Goddelijke dingen te denken is goed, maar er over te spreken (als het uit het hart komt) is beter, omdat het tot stichting is, 1 Corinthiers 14:4. Christus is ten hemel gevaren, als Hij Zijn discipelen zegende.

2. Welk voertuig de Heere voor hem zond: een vurige wagen met vurige paarden, die, hetzij tot hen schenen neer te komen van de wolken of (zoals bisschop Patrick denkt) naar hen toe liepen op de grond. In deze vorm verschenen de engelen. De zielen van al de gelovigen worden door een onzichtbare wacht van engelen naar Abrahams schoot gedragen, maar terwijl Elia zijn lichaam moest meebrengen, was de hemelse wacht zichtbaar, niet in menselijke gedaante, zoals gewoonlijk, hoewel zij hem in hun armen naar de hemel hadden kunnen dragen of als arenden op hun vleugelen, maar dat zou geweest zijn hem te dragen als een kind, als een lam, Jesaja 40:11, 31 en verschijnen zij in de gedaante van een wagen en paarden, opdat hij in staatsie, in triomf, zou rijden als een vorst, als een overwinnaar, ja meer dan overwinnaar.

De engelen worden in de Schrift cherubim en serafim genoemd, en hun verschijning hier, hoewel die beneden hun waardigheid zou kunnen schijnen, beantwoordt aan beide benamingen want:

a. serafim betekent vurigen, en van God wordt gezegd, dat Hij hen tot een vlamvend vuur maakt, Psalm 104:4. Cherubim betekent (naar velen denken) wagenen, en zij worden Gods wagenen genoemd, Psalm 68:18. En Hij wordt gezegd "te rijden op een cherub", Psalm 18:11, waar misschien op gezinspeeld wordt in Ezechiëls visioen van de vier dieren en raderen, als paarden en wagenen. Aldus worden zij voorgesteld in Zacharia's visioen, Zacharia 1:8, 6:1. Vergel. Openbaring 6:2.

b. Zie de bereidwilligheid van de engelen om de wil van God te doen zelfs in de geringste diensten ten goede van hen, die de zaligheid beërven. Elia moet naar de wereld van de engelen overgebracht worden, en daarom moeten sommigen van hen, om te tonen hoe verlangend zij zijn naar zijn gezelschap, komen om hem te halen. De wagen en de paarden schenen als vuur, niet om te branden, maar door schittering en glans, niet om hem te pijnigen of te verteren, maar om zijn hemelvaart groots en schitterend te doen zijn in de ogen van hen, die van verre stonden om haar te zien. Elia is brandend geweest van heilige ijver voor God en Zijn eer, en nu werd hij door hemels vuur gelouterd en overgebracht naar de hemel.

3. Hoe hij gescheiden werd van Elisa, deze wagen maakte scheiding tussen hen beide. De dierbaarste vrienden moeten van elkaar scheiden, Elisa had getuigd en verklaard dat hij hem niet wilde verlaten, maar nu wordt hij door hem achtergelaten.

4. Waarheen hij heengevoerd werd. Hij voer met een dwarrelwind ten hemel Het vuur richt zich opwaarts, de dwarrelwind droeg bij om hem door de atmosfeer heen te voeren, buiten het bereik van de aantrekkingskracht van de aarde, en hoe snel hij toen door de zuivere ether naar de wereld van de heilige en zalige geesten heenvloog, daar kunnen wij ons geen voorstelling van maken. Elia had eens in hartstocht gewenst te sterven, maar God was zo genadig jegens hem, dat Hij hem toen niet slechts niet aan zijn woord hield, maar hem met dit zeer bijzondere voorrecht eerde, dat hij de dood niet zien zou, en door dit voorbeeld en dat van Henoeh:

a. Toonde God, hoe de mensen de wereld verlaten zouden hebben, indien zij niet hadden gezondigd, niet door de dood, maar door verplaatsing, of wegneming.

b. Gaf Hij een blik in het leven en de onsterfelijkheid, die door het Evangelie aan het licht zijn gebracht, van de heerlijkheid, weggelegd voor de lichamen van de heiligen, en het openen van het koninkrijk van de hemelen voor alle gelovigen, zoals toen voor Elia. Het was ook een beeld, of type van Christus' hemelvaart.

III. Aandoenlijk klaagt Elisa over het verlies van deze grote profeet, maar voegt bij zijn klagen een lofrede, vers 12.

1. Hij zag het, dus ontving hij het teken, waardoor hij verzekerd was dat zijn verzoek om een dubbel deel van de geest van Elia was toegestaan. Elisa zag op naar de hemel, vanwaar hij die gave moest verwachten, zoals de discipelen hun ogen naar de hemel gericht hielden, Handelingen 1:10. Hij zag het visioen voor een poosje, maar weldra was het buiten zijn gezicht, en hij zag hem niet meer.

2. Hij scheurde zijn klederen, ten teken van zijn besef van het verlies, dat hij en het publiek leed. Elia was wel in triomf naar de hemel gegaan, maar deze wereld kon hem slecht missen, en daarom moest zijn wegneming betreurd worden door hen, die achterbleven. Voorzeker is het hart hard van hen, wier ogen droog zijn, als God door Zijn wegneming van trouwe, zegenrijke mensen roept tot wenen en treuren. Hoewel Elia's heengaan de weg opende voor Elisa's grootheid, inzonderheid nu hij verzekerd was van een dubbel deel van zijn geest, treurde hij toch om zijn verlies, want hij had hem lief, en zou hem altijd hebben willen dienen.

a. Hij zelf had de leidsman van zijn jeugd verloren, Mijn vader, mijn vader, hij beschouwde zijn eigen toestand als van een vaderloos kind, dat op de wereld is geworpen en hierover treurt hij. Toen Christus Zijn discipelen verliet, heeft Hij hen geen wezen gelaten, Johannes 14:18, maar Elia moet dit wel.

b. Het volk had zijn beste wachter verloren, hij was de wagen Israëls en zijn ruiters. Hij had hen allen naar de hemel willen brengen, zoals in deze wagen, en het was hun schuld, dat hij het niet gekund heeft. Zij gebruikten geen wagens en paarden in hun oorlogen, maar door zijn raadgevingen, zijn bestraffingen en zijn gebeden, was Elia hun meer dan de sterkste macht van wagens en paarden, en weerde hij Gods oordelen van hen af. Zijn heengaan was als de algehele nederlaag van een leger, een onherstelbaar verlies. Het zou ons beter zijn al onze krijgslieden te hebben verloren dan deze man Gods. Koningen 2:13-18 Wij hebben hier wat er terstond na de wegneming van Elia heeft plaatsgehad.

I. De tekenen van Gods tegenwoordigheid met Elisa en van zijn verheffing om, in Elia's plaats, een vader te zijn voor de zonen van de profeten, en de wagen en ruiters van Israël.

1. Hij kwam in het bezit van Elia's mantel, het kenteken van zijn ambt, die hij, naar wij kunnen veronderstellen, omdeed en, om zijns meesters wil, droeg, vers 13. Toen Elia naar de hemel ging, heeft hij niet, zoals anderen zijn lichaam laten vallen maar in plaats daarvan liet hij zijn mantel vallen, want hij was ontkleed, ten einde met onsterfelijkheid bekleed te worden. Hij ging heen naar een wereld, waar hij geen behoefte had aan een mantel, noch tot sieraad, noch ter beschutting tegen het weer, noch om er zijn gelaat mee te omwinden zoals 1 Koningen 19:13. Hij liet zijn mantel als een legaat aan Elisa. Op zichzelf was hij van geringe waarde, maar als een teken van de neerdaling van de Geest op hem was hij meer voor hem, dan wanneer hij hem duizenden van goud of zilver had vermaakt. Elisa nam hem op, niet als een heilige relikwie om vereerd en aanbeden te worden, maar als een veelbetekenend kledingstuk om te worden gedragen en als een vergoeding van zijn eigen kleren, die hij gescheurd had. Hij beminde die mantel van dat hij voor het eerst op hem geworpen was, 1 Koningen 19:19. Hij, die toen zo blijmoedig de oproeping gevolgd heeft en Elia's dienaar is geworden, wordt er nu mee verwaardigd, en hij wordt zijn opvolger. Er zijn overblijfselen van grote en Godvruchtige mannen, die, evenals deze mantel, door de overlevenden opgenomen en bewaard moeten worden, hun gezegden hun geschriften, hun voorbeeld, opdat, gelijk hun werken hen, in beloning er van, volgen deze achterblijven, om als de vruchten er van genoten te worden.

2. Hij kwam in het bezit van Elia's macht om de Jordaan te verdelen, vers 14. Gescheiden zijnde van zijn vader, keert hij terug tot zijn zonen in de scholen van de profeten. Tussen hem en hen stroomde de Jordaan, die verdeeld was om voor Elia een open weg te maken naar de heerlijkheid, nu zal hij beproeven hem te verdelen, ten einde een weg voor hem te maken naar zijn werk, en daaraan zal hij weten of God met hem is, en dat hij het dubbele deel heeft van Elia's geest. Elia's laatste wonder zal Elisa's eerste wonder zijn, aldus begint hij, waar Elia gebleven is, en is er geen leegte, geen leemte. In het verdelen van de wateren:

A. Maakte hij gebruik van Elia's mantel zoals Elia zelf het gedaan heeft, vers 8, om aan te duiden dat hij zich aan de methoden van zijn meester zal houden, niets nieuws zou invoeren zoals zij doen, die zich wijzer achten dan hun voorgangers.

B. Wendt hij zich tot Elia's God: Waar is de Heere, de God van Elia? Hij vraagt niet: "Waar is Elia?" hetzij als starende op zijn verlies, alsof hij niet gerust of gelukkig kon zijn nu hij is heengegaan of als een uiting van twijfel aan zijn toestand van gelukzaligheid alsof hij, evenals de zonen van de profeten hier, niet wist wat er van hem was geworden, of als nieuwsgierig naar hem vragende, en naar bijzonderheden van de staat, waarin hij was overgebracht. Neen, dat is een verborgen leven het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen, noch als hulp van hem verwachtende, neen, Elia is zalig, maar is noch alwetend, noch almachtig, maar hij vraagt: Waar is de Heere de God van Elia? Nu Elia in de hemel was opgenomen, heeft God zich overvloedig bewezen de God van Elia te zijn, indien Hij deze stad niet voor hem bereid had, en daar meer voor hem had gedaan, dan Hij ooit in deze wereld voor hem gedaan heeft, "Hij zou zich geschaamd hebben zijn God genoemd te worden", Hebreëen 11:16.

Nu Elia in de hemel was opgenomen, vroeg Elisa:

a. Naar God. Als onze genietingen en vertroosting in het schepsel ons worden ontnomen, dan hebben wij God, tot wie wij heen kunnen gaan, God, die leeft tot in eeuwigheid.

b. Naar de God van Elia, de God, die Elia heeft gediend en geëerd, voor wie hij heeft gestreden, die hij is blijven aankleven, toen geheel Israël Hem had verlaten. Deze eer wordt gedaan aan hen, die in tijden van algemene afval God blijven aankleven, dat God in bijzondere zin hun God zal zijn: "De God, die Elia erkend en beschermd heeft, voor hem heeft gezorgd, en hem op velerlei wijze heeft geëerd, inzonderheid nu, aan het einde van zijn aardse loopbaan, waar is Hij? Heere, is mij Elia's geest niet beloofd? Vervul dan nu deze belofte." De woorden, die er in het oorspronkelijke onmiddellijk op volgen "af-hu", ja dezelve, beschouwen sommigen als een antwoord op deze vraag: Waar is de God van Elia? Hij is nog in wezen en geheel nabij, wij hebben Elia verloren, maar Elia's God hebben wij niet verloren, Hij heeft de aarde niet verlaten, ja Hij is het, die nog met mij is." Het is de plicht en het belang van de heiligen op aarde om naar God te vragen, en zich tot Hem te wenden als de Heere, de God van de heiligen, die hun zijn voorgedaan naar de hemel, de God van onze vaders. Het is voor hen, die naar God vragen zeer troostrijk, dat zij weten waar Hij te vinden is, "Hij is in het paleis van Zijn heiligheid", Psalm 11:4, "en nabij allen, die Hem aanroepen," Psalm 145:18. Zij, die wandelen in de geest en de voetstappen van hun Godvruchtige, getrouwe voorgangers, zullen gewis dezelfde genade ervaren, die zij hebben ervaren.

Elia's God zal ook Elisa's God wezen. De Heere, de God van de heilige profeten, is dezelfde gisteren, heden en tot in eeuwigheid, en wat zal het ons baten de mantels te hebben van hen, die heengegaan zijn hun plaatsen, hun boeken, indien wij hun geest, hun God niet hebben?

3. Hij was in het bezit gesteld van Elia's invloed op de zonen van de profeten vers 15. Sommigen van hun, van de school te Jericho, die zich op een geschikte plaats bij de Jordaan hadden gesteld om te zien wat er voorviel waren verwonderd de Jordaan voor het aangezicht van Elisa verdeeld te zien bij zijn terugkeer, en hielden dit voor een overtuigend bewijs dat de

geest van Elia op hem rustte, en dat zij hem daarom dezelfde eerbied moesten betonen, die zij aan Elia betoond hadden. Dientengevolge gingen zij hem tegemoet, om hem hun blijdschap te betuigen wegens zijn veilig heengaan door vuur en water, en de eer, die God hem heeft aangedaan, en zij bogen zich ter aarde voor hem. Zij waren opgeleid in de scholen, Elisa was van achter de ploeg genomen, maar als zij bespeuren dat God met hem is, en dat hij de man is tot wiens eer Hij een welbehagen heeft, zijn zij bereid zich aan hem te onderwerpen als aan hun hoofd en vader zoals het volk zich aan Jozua onderwierp toen Mozes was gestorven, Jozua 1:17. Zij van wie het blijkt, dat zij de Geest Gods hebben en dat God met hen is, behoren onze achting en genegenheid te hebben, al zijn zij ook van geringe afkomst en opleiding. Die God eert moeten wij eren. Deze gereede onderworpenheid van de zonen van de profeten was ongetwijfeld een grote bemoediging voor Elisa en droeg er toe bij om zijn roeping duidelijk te maken.

II. Het nutteloze zoeken van de zonen van de profeten naar Elia.

1. Zij wierpen het denkbeeld op, dat hij ergens neergezet of wel gevallen was, hetzij levend of dood, ergens op een berg, of in een dal lag, en het zou hun een voldoening zijn, om enige sterke mannen, over wie zij te beschikken hadden, uit te zenden om hem te zoeken, vers 16. Sommigen van hen stelden dit misschien voor als een exceptie tegen de keus van Elisa: "Laat ons eerst de volkomen zekerheid verkrijgen, dat Elia werkelijk heengegaan is. Kunnen wij denken dat Elia aldus veronachtzaamd is door de hemel, dat uitverkoren vat aldus is weggeworpen als een vat waar men geen lust toe heeft?"

2. Elisa stemde niet in met hun voorstel voordat zij hem door sterke aandrang overmocht hadden, vers 17. Zij hielden bij hem aan tot hij zich schaamde om hen nog langer tegen te staan, opdat men niet zou denken dat hij tekort kwam in liefde en eerbied voor zijn oude meester, of er afkerig van was om zijn mantel weer af te staan. Wijze mensen kunnen om der wille van de vrede en van de goede mening van anderen toegeven ten opzichte van hetgeen, waar hun oordeel tegen is als zijnde nutteloos en vruchteloos.

3. De uitkomst maakte hen even beschaamd over hun voorstel, als zij door hun dringend aanhouden Elisa beschaamd hadden gemaakt om zijn verzet er tegen. Na zich met hun vruchteloos zoeken vermoeid te hebben, keerden hun boden terug-met een "non est inventus-hij is niet te vinden," en gaven aan Elisa de gelegenheid om zijn vrienden hun dwaasheid te verwijten. Heb ik tot ulieden niet gezegd: Gaat niet? vers 18. Dit zal hen nu des te meer gewillig maken om een ander maal te berusten in zijn oordeel. Bergen en dalen te doorkruisen zal ons niet tot Elia brengen, maar wel, ter bestemder tijd, het navolgen van zijn heilig geloof en zijn ijver. Koningen 2:19-25 Elisa had in die zin een dubbel deel van Elia's geest, dat hij meer wonderen gedaan heeft dan hij. Sommigen hebben berekend dat hun aantal juist het dubbele bedroeg. Twee er van worden in deze verzen vermeld, een wonder van genade aan Jericho, en een wonder van oordeel over Bethel, Psalm 101:1.

I. Hier is een zegen over de wateren van Jericho, die kracht oefende om ze te genezen. Jericho was gebouwd in ongehoorzaamheid aan een gebod, in trotsering van een bedreiging en ten koste van het leven van al de kinderen van de bouwer, maar toen de stad gebouwd was, werd toch niet bevolen om haar weer of te breken, het was ook aan Gods profeten of aan Zijn volk niet verboden om er te wonen, maar zelfs binnen die muren, welke door ongerechtigheid gebouwd waren, vinden wij een kweekplaats van de Godsvrucht. Dwazen, zegt men, bouwen huizen voor wijzen om er in te wonen. Hier heeft de rijkdom van de zondaar een woning voorzien voor de rechtvaardige. Wij vinden Christus te Jericho, Lukas 19:1. Hier kwam Elisa om de zielen van de discipelen te bevestigen, door hun een nauwkeuriger verhaal te doen van

Elia's wegneming, dan zij hun konden geven, die het slechts van verre gezien hadden. Hier bleef hij, terwijl de vijftig mannen op hun onderzoekingsstocht uit waren.

1. De mannen van Jericho klaagden hem hun nood, vers 19. Gods getrouwe profeten worden gaarne gebruikt, en het is verstandig om gebruik van hen te maken, in het korte ogenblik dat hun licht met ons is. Zij hadden zich niet tot Elia gewend omtrent deze zaak, misschien omdat hij niet zo toegankelijk was als Elisa. Maar wij kunnen hopen dat er door de invloed, die uitging van de profetenschool in hun midden, een reformatie onder hen tot stand was gekomen. De ligging van de stad was aangenaam en bood een schoon uitzicht aan, maar zij hadden noch gezond drinkwater, noch een vruchtbare grond om spijs voor hen te leveren, welk genot konden zij dan vinden in hun schoon uitzicht? Water is een algemene weldaad van God, die wij moeten waarderen naar de grootte van de ramp, die het gebrek er aan, of het ongezonde er van, zou veroorzaken. Sommigen denken dat niet al de grond rondom Jericho onvruchtbaar was en slecht water had, maar alleen sommige delen er van, en wel die, waar de zonen van de profeten woonden, die hier de mannen van de stad worden genoemd.

2. Hij heeft hun spoedig verlichting bezorgd van dit bezwaar. Profeten moeten pogen elke plaats waar zij komen op de een of andere wijze beter te maken door hun komst, pogen het bittere gemoed te verzoeten en de onvruchtbare ziel vruchtbaar te maken door de juiste aanwending van het Woord van God. Elisa zal hun water gezond maken, maar:

a. Zij moeten hem voorzien van zout in een nieuwe schaal, vers 20. Als zout geschikt ware om het water drinkbaar te maken, wat dan nog zou zo'n kleine hoeveelheid kunnen uitwerken, en waarom moest er een nieuwe schaal voor gebruikt worden? Maar zij, die geholpen moeten worden, moeten gebruikt worden, en hun geloof en hun gehoorzaamheid op de proef worden gesteld. Gods werken van de genade worden tot stand gebracht, niet door enigerlei werking van ons, maar in ons waarnemen van Zijn inzettingen.

b. Hij wierp het zout in de waterbron, en aldus genas hij de stromen en de grond, die zij bewaterden. En het middel om der mensen leven te hervormen is: hun hart te vernieuwen, laat dit bereid worden met het zout van de genade, want daaruit zijn de uitgangen des levens. Maak de boom goed, en zijn vrucht zal goed zijn. Reinig het hart, en dat zal de handen reinigen.

c. Hij gaf niet voor dit te doen door zijn eigen macht of kracht, maar in de naam Gods: Zo zegt de Heere, Ik heb dit water gezond gemaakt. Hij is slechts het werktuig, het kanaal, waardoor het Gode behaagd heeft deze gezondmakende kracht te doen vloeien. Door hun deze vriendelijkheid te bewijzen met een: Zo zegt de Heere zullen zij later zoveel bereidwilliger zijn om een bestraffing, een vermaning, of liever, een bevel, van hem aan te nemen met deze zelfde inleiding. Indien hij hen in de naam Gods kan helpen, zo laat hem hen dan ook in de naam Gods onderwijzen en besturen. Zo zegt de Heere uit Elisa's mond, moet altijd daarna van grote kracht voor hen zijn.

d. De genezing was duurzaam, en niet slechts voor het tegenwoordige ogenblik. Alzo werd dit water gezond tot op deze dag, vers 22. Wat God doet, zal in eeuwigheid zijn, Prediker 3:14. Als Hij door Zijn Geest een ziel gezond maakt, dan zal er geen dood noch onvruchtbaarheid meer van wezen, de eigenschap is veranderd, wat nutteloos en schadelijk was, wordt aangenaam en dienstbaar.

II. Hier is een vloek over de kinderen van Bethel, die van kracht was om hen te verderven want het was geen vloek zonder oorzaak. Ook te Bethel was een profetenschool, daar gaat Elisa vervolgens heen bij deze zijn eerste bezoeken. De leerlingen van die school hebben hem ongetwijfeld met alle mogelijke eerbied welkom geheten, maar de lieden van de stad waren beledigend voor hem. Eén van Jerobeams kalveren was te Bethel, daar waren zij trots op,

daaraan hingen zij met liefde. Die hen bestrafte, haatten zij. De wet gaf hun geen macht om die vrome instelling te vernietigen maar wij kunnen veronderstellen dat het hun gewone doen was de profeten uit te jowen als zij over straat gingen, hen scheldnamen na te roepen, ten einde hen aan verachting bloot te stellen, hun jongelingen en kinderen tegen hen op te zetten, ten einde hen, zo mogelijk, uit hun stad te verdrijven. Indien de belediging, Elisa aangedaan, hun eerste zonde van die aard ware geweest, waarschijnlijk zou zij niet zo zwaar gestraft zijn geworden. Maar de boden van de Heere te bespotten en de profeten te mishandelen was één van de schreeuwende zonden in Israël.

Nu hebben wij hier:

1. Een voorbeeld van die zonde. De kleine kinderen van Bethel, de knapen en meisjes die op straat speelden, (daar er waarschijnlijk bericht van zijn komst in de stad was gekomen) gingen uit om hem te ontmoeten, niet met hun hosanna's, zoals zij hadden moeten doen maar met hun beschimpingen. Zij vergaderden zich om hem heen en bespotten hem, alsof hij een dwaas was of iemand, die men voor de gek kan houden. Onder de andere dingen waarmee zij gewoonlijk de profeten uitjouwden, hadden zij deze bijzondere schimp voor hem: Kaalkop ga op! kaalkop ga op! Het is een snood bedrijf om mensen te bespotten om een lichaamsgebrek, het is aan de beproefde nog beproefing toe te voegen, en als zij zijn zoals God hen gemaakt heeft, dan komt de smaad op Hem neer. Maar dit was iets, dat nauwelijks een gebrek genoemd kon worden, en zou hem nooit tot versmaadheid aangerekend zijn, als zij iets anders hadden gehad, waarmee zij hem konden smaden. Het was zijn hoedanigheid als profeet, die zij bedoelden te smaden.

De eer waarmee God hem heeft gekroond, had voldoende moeten wezen om zijn kaalheid te bedekken en hem te beschermen tegen hun spottereien. Zij zeiden hem op te gaan, misschien met spottende toespeling op Elia's hemelvaart. "Uw meester," zeggen zij, "is opgegaan, waarom gaat gij niet na hem op? Waar is de vurige wagen? Wanneer zullen wij ook u kwijt worden?" Deze kinderen spraken, zoals hun geleerd was, zij hadden van hun afgodische ouders geleerd scheldnamen te geven, vuile taal te spreken, inzonderheid tot de profeten. Misschien hebben hun ouders hen uitgezonden en opgehitst, opdat zij, zo mogelijk, de profeet buiten hun stad zouden houden.

2. Een voorproef van het verderf, dat ten slotte komen zou voor hun mishandelen van Gods profeten, en waarvan dit bedoeld was om er hen voor te waarschuwen. Elisa hoorde een lange poos geduldig hun beschimpingen aan, maar eindelijk werd door de onophoudelijke terging het vuur van heilige ijver voor God in zijn hart ontstoken, en hij keerde zich achterom en zag hen, zag hen aan om te beproeven of een ernstige, strenge blik hen beschaamd zou maken en hen tot heengaan zou bewegen, hij zag hen aan, om te zien of er op hun gelaat ook enigerlei ongekunsteldheid of oprechtheid was te bespeuren, maar zij schaamden zich in het minst niet, wisten niet van schaamrood worden, en daarom vloekte hij hen in de naam des Heeren, riep het oordeel in, en kondigde het aan, niet uit persoonlijke wraak wegens de belediging hem aangedaan, maar als de mond van de Goddelijke gerechtigheid, om de smaad te straffen, die aan God was aangedaan. Aan zijn oproeping werd terstond gevolg gegeven, twee berinnen (misschien wel berinnen, die van haar jongen waren beroofd) kwamen uit een naburig woud, en verscheurden twee en veertig kinderen, vers 24. Hierin nu:

a. Moet de profeet gerechtvaardigd worden, want hij deed het door Goddelijke aandrift. Indien de vloek uit een slecht beginsel ware voortgekomen, God zou er geen amen op gezegd hebben. Wij kunnen wel denken dat het beter zou geweest zijn om twee roeden te laten komen om er deze kinderen mee te kastijden, dan twee beren om hen te verscheuren. Maar Elisa wist door de Geest, welk een slechte aard er in die kinderen was, welk een adderengebroed zij waren, en welke boosaardige vijanden zij zouden zijn van Gods profeten,

indien zij lang genoeg zouden leven om mannen te worden, die reeds zo vroeg beledigend voor hen waren. Hij bedoelde hiermede de ouders te straffen, en hen bevreesd te maken voor Gods oordelen.

b. Moet God verheerlijkt worden als een rechtvaardig God, die de zonde haat, en haar zelfs in kinderen niet ongestraft zal laten. Laat de ontzettende kreten en het gekerm van deze goddeloze, ongelukkige kinderen ons vlees doen sidderen van vrees voor God. Laat kinderen bevreesd zijn om boze woorden te spreken, want God let op hetgeen zij zeggen. Laat hen niemand bespotten om enigerlei gebrek van lichaam of ziel, maar veeleer medelijden met hen hebben, die er door bezocht zijn, laat hen inzonderheid weten dat het op hun gevaar is, als zij Gods volk uitjouwen, of Zijn dienaren, en iemand bespotten voor wèl doen. Laat ouders, die genot en vertroosting willen hebben in hun kinderen, hen goed opvoeden, en tijdig alles doen wat zij kunnen om de dwaasheid uit te drijven, die in hun hart gebonden is, want-zoals bisschop Hall zegt-"tevergeefs zien wij uit naar goeds in die kinderen, wier opvoeding wij verwaarloosd hebben, en tevergeefs treuren wij over het wangedrag, dat onze zorg had kunnen voorkomen." Elisa komt te Bethel en vreest de wraak niet van de ouders, die van hun kinderen beroofd zijn. God, die hem gebod te doen wat hij deed, zal hem ondersteunen en doorhelpen. Vandaar gaat hij naar de berg Karmel, vers 25, waar naar alle waarschijnlijkheid een Godsdienstig huis was, geschikt voor afzondering en nadenken. Vandaar keerde hij terug naar Samaria, waar deze vader van de profeten, daar het een publieke plaats was, het meeste nut kon stichten. Bisschop Hall merkt hier op dat hij nooit een nuttige ziener kan wezen, die òf altijd, òf nooit alleen is.

HOOFDSTUK 3

1 Joram nu, de zoon van Achab, werd koning over Israël te Samaria, in het achttiende jaar van Jósafath, de koning van Juda, en hij regeerde twaalf jaren. 2 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, doch niet gelijk zijn vader en gelijk zijn moeder; want hij deed dat opgerichte beeld van Baal weg, hetwelk zijn vader gemaakt had. 3 Evenwel hing hij de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, aan, die Israël deed zondigen; hij week daarvan niet af. 4 Mesa nu, de koning der Moabieten, was een veehandelaar, en bracht op aan de koning van Israël honderd duizend lammeren, en honderd duizend rammen met de wol. 5 Maar het geschiedde, als Achab gestorven was, dat de koning der Moabieten van de koning van Israël afviel. 6 Zo toog de koning Joram ter zelfder tijd uit Samaria, en monsterde gans Israël. 7 En hij ging heen, en zond tot Jósafath, de koning van Juda, zeggende: De koning der Moabieten is van mij afgefallen, zult gij met mij trekken in de oorlog tegen de Moabieten? En hij zeide: Ik zal opkomen; zo zal ik zijn, gelijk gij zijt, zo mijn volk als uw volk, zo mijn paarden als uw paarden. 8 En hij zeide: Door welchen weg zullen wij optrekken? Hij dan zeide: Door de weg der woestijn van Edom. 9 Alzo toog de koning van Israël heen, en de koning van Juda, en de koning van Edom; en als zij zeven dagreizen omgetogen waren, zo had het leger en het vee, dat hen navolgde, geen water.

10 Toen zeide de koning van Israël: Ach, dat de HEERE deze drie koningen geroepen heeft, om die in der Moabieten hand te geven! 11 En Jósafath zeide: Is hier geen profeet des HEEREN, dat wij door hem de HEERE mochten vragen? Toen antwoordde een van de knechten des konings van Israël, en zeide: Hier is Elisa, de zoon van Safat, die water op Elia's handen goot. 12 En Jósafath zeide: Des HEEREN woord is bij hem. Zo togen tot hem af de koning van Israël, en Jósafath, en de koning van Edom. 13 Maar Elisa zeide tot de koning van Israël: Wat heb ik met u te doen? Ga heen tot de profeten uws vaders, en tot de profeten uwer moeder. Doch de koning van Israël zeide tot hem: Neen, want de HEERE heeft deze drie koningen geroepen, om die in der Moabieten hand te geven. 14 En Elisa zeide: Zo waarachtig als de HEERE der heirscharen leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, zo ik niet het aangezicht van Jósafath, de koning van Juda, opnam, ik zou u niet aanschouwen, noch u aanzien! 15 Nu dan, brengt mij een speelman. En het geschiedde, als de speelman op de snaren speelde, dat de hand des HEEREN op hem kwam. 16 En hij zeide: Zo zegt de HEERE: Maakt in dit dal vele grachten. 17 Want zo zegt de HEERE: Gijlieden zult geen wind zien, en gij zult geen regen zien; nochtans zal dit dal met water vervuld worden, zodat gij zult drinken, gij en uw vee, en uw beesten. 18 Daartoe is dat slecht in de ogen des HEEREN, Hij zal ook de Moabieten in ulieder hand geven. 19 En gij zult alle vaste steden, en alle uitgelezene steden slaan, en zult alle goede bomen vellen, en zult alle waterfonteinen stoppen; en alle goede stukken lands zult gij met stenen verderven. 20 En het geschiedde des morgens, als men het spijsoffer offert, dat er, ziet, water door de weg van Edom kwam, en het land met water vervuld werd. 21 Toen nu al de Moabieten hoorden, dat koningen opgetogen waren, om tegen hen te strijden, zo werden zij samen geroepen, van al degenen af, die de gordel aangordden en daarboven, en zij stonden aan de landpale.

22 En toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, en de zon over dat water oprees, zagen de Moabieten dat water tegenover rood, gelijk bloed. 23 En zij zeiden: Dit is bloed; de koningen hebben voorzeker zich met het zwaard verdorven, en hebben de een de ander verslagen; nu dan aan de buit, gij Moabieten! 24 Maar als zij aan het leger van Israël kwamen, maakten zich de Israëlieten op, en sloegen de Moabieten; en zij vloden van hun aangezicht; ja, zij kwamen in het land, slaande ook de Moabieten. 25 De steden nu braken zij af, en een iegelijk wierp zijn steen op alle goede stukken lands, en zij vulden ze, en stopten alle waterfonteinen, en velden alle goede bomen, totdat zij in Kir-hareseth alleen de stenen daarvan lieten overblijven; en de slingeraars omsingelden en sloegen hen. 26 Doch als de koning der Moabieten zag, dat hem de strijd te sterk was, nam hij tot zich zevenhonderd mannen, die het zwaard uittogen, om door te breken tegen de koning van Edom; maar zij konden niet. 27 Toen nam hij zijn eerstgeboren zoon, die in zijn plaats koning zou worden, en offerde hem ten brandoffer op de muur. Daaruit werd een zeer grote toorn in Israël; daarom trokken zij van hem af, en keerden weder in hun land.

Wij worden nu geroepen om acht te geven op de openbare aangelegenheden van Israël, waarin wij Elisa betrokken zullen zien. Hier is:

I. Het algemene karakter van Joram, koning van Israël, vers 1-3.

II. Een oorlog met Moab, die Joram en zijn bondgenoten hebben ondernomen, vers 4-8.

III. De verlegenheid, waarin de geallieerde legers in hun veldtocht tegen Moab geraakt zijn, in welke benauwdheid zij Elisa raadpleegden, met het antwoord des vredes, dat hij hun gaf, vers 9-19.

IV. De glorierijke uitslag van deze strijd vers 20-25, en de barbaarse methode die de koning van Moab volgde om het verbonden leger tot de aftocht te noodzaken, vers 26, 27. Het huis van Achab is ten verderve gewijd, en hoewel in dit hoofdstuk zowel het karakter als de toestand er van beter zijn dan tevoren. is het bedreigde bederf toch niet ver meer.

2 Koningen 3:1-5

Joram, de zoon van Achab, en broeder van Ahazia, is hier op de troon van Israël, en hoewel hij een slecht man was, worden hier toch twee goede dingen van hem vermeld.

1. Dat hij de afgoden van zijn vader wegdeed. In vele dingen deed hij kwaad, maar niet gelijk zijn vader Achab, of zijn moeder Izébel, vers 2. Slecht was hij, maar niet zó slecht, niet "al te goddeloos," zoals Salomo het uitdrukt Prediker 7:17. Misschien heeft Jósafath, hoewel hij door zijn verbintenis met het huis van Achab zijn eigen familie slechter heeft gemaakt, iets gedaan om die van Achab beter maken. Joram zag zijn vader en zijn broeder uitgeroeid wegens hun aanbidding van Baäl, en liet zich door Gods oordelen over hen wijselijk waarschuwen, hij deed het beeld van Baäl weg, besluitende alleen de God Israëls te aanbidden, en geen anderen dan Zijn profeten te raadplegen. Zover was dit nu heel goed, maar het heeft toch het verderf over Achabs huis niet afgewend, ja meer, dat verderf kwam in zijn dagen, en trof hem persoonlijk, Hoofdstuk 9:24, hoewel hij één van de besten was van dat geslacht, want toen was de mate van deszelfs ongerechtigheid vol geworden. Jorams reformatie betekende zeer weinig, want:

a. Hij deed slechts het beeld van Baäl weg, dat zijn vader gemaakt had, waarschijnlijk om Jósafath te gerieven die anders in geen verbond met hem had willen treden evenmin als met zijn broeder, 1 Koningen 22:50. Maar hij heeft de Baälsdienst onder het volk niet vernietigd, want Jehu vond hem nog overheersend, Hoofdstuk 10:19. Het was goed een reformatie in te voeren in zijn familie maar het was niet genoeg, hij had zijn macht behoren te gebruiken om zijn rijk te hervormen.

b. Hij deed het beeld van Baäl weg, maar de kalverendienst hield hij in stand, de kalverendienst, de staatkundige zonde van Jerobeam, vers 3. Hij week daarvan niet af, omdat dit de staatsmachine was, waardoor de verdeling van Israël in twee rijken bestendigd moest worden. Het is geen oprechte, Gode welbehaaglijke bekering, of reformatie, als men slechts de zonden opgeeft, waardoor men iets verliest, maar de zonden aanhoudt, die gewin opleveren.

c. Hij heeft het beeld van Baäl slechts weggedaan, het niet verbroken en vermorzeld, zoals hij had moeten doen. Hij heeft het voor het ogenblik ter zijde gelegd, niet wetende, of hij het later niet nog eens nodig kon hebben, en, om redenen van staat, heeft Izébel er in berust om haar Baäl in het geheim, binnenshuis te aanbidden.

2. Dat hij deed wat hij kon om van zijn broeders verliezen te herwinnen. Gelijk hij iets meer van de Godsdienst van een Israëliet had dan zijn vader, zo had hij ook iets meer van de geest, de gezindheid, eens konings dan zijn broeder. Onmiddellijk na de dood van zijn vader heeft Moab tegen Israël gerebelleerd, Hoofdstuk 1:1 En wij bevinden niet dat Ahazia een enkele poging heeft gedaan om de Moabieten ten onder te brengen, lafhartig heeft hij zijn belang opgegeven, veeleer dan zich aan de kansen van een oorlog met hen te wagen. Zijn dwaasheid en kleinmoedigheid hierin, en zijn onverschilligheid voor het algemene welzijn waren zoveel erger, omdat de schatting, die de koning van Moab betaalde, een zeer aanzienlijk deel

uitmaakte van de inkomsten van de kroon van Israël. Honderd duizend lammeren en honderd duizend rammen met de wol, vers 4. De rijkdom van de koningen bestond toen meer in vee dan in geld, en zij achtten het niet beneden hun waardigheid, om het aangezicht van hun schapen te kennen, want Salomo zegt: "de kroon zal niet van geslacht tot geslacht zijn," Spreuken 27:23, 24. Belastingen werden toen betaald, niet zozeer in geld als wel in de voortbrengselen van het land, hetgeen gerieflijk was voor de onderdaan, hetzij dan al of niet voordelig voor de vorst. De afval van Moab was een groot verlies voor Israël, maar Ahazia hield zijn gemak. Maar een opperzaal in zijn huis bleek even noodlottig voor hem als de hoogten van het veld geweest konden zijn, Hoofdstuk 1:2, en het breken van de tralie bracht een man op zijn troon, die van werkzamer aard was en de heerschappij over Moab niet wilde verliezen, zonder een poging te wagen om haar te behouden.

2 Koningen 3:6-19

Niet zodra voert Joram de scepter of hij grijpt naar het zwaard, om Moab tenonder te brengen. Kronen brengen zodanige zorgen en gevaren aan de hoofden, die ze dragen, niet zodra zijn zij in eer of zij zijn ook in oorlog. Nu hebben wij hier:

I. Hoe deze veldtocht beraamd werd tussen Joram, koning van Israël, en Jósafath, koning van Juda. Joram bracht een leger op de been, vers 6, en zo'n hoge dunk had hij van de Godvruchtige koning van Juda, dat: 1. Hij hem aanzocht om zijn bondgenoot te zijn: Zult gij met mij trekken in de oorlog tegen de Moabieten? En hij won hem. Jósafath zei: ik zal opkomen, zo zal ik zijn gelijk gij zijt, vers 7. Juda en Israël, hoewel ongelukkig van elkaar gescheiden, kunnen zich toch verenigen tegen Moab, de gemeenschappelijke vijand. Jósafath verwijt hen hun afval niet van het huis van David, stelt ook niet tot voorwaarde van hun verbond dat zij zouden terugkeren tot hun trouw, hoewel hij goede redenen had om daar op aan te dringen, maar handelt met Israël als met een gelijkwaardig koninkrijk. Diegenen bevorderen hun eigen vrede en kracht niet, die het nooit van zich kunnen verkrijgen om een vroeger aangedaan onrecht te vergeven en te vergeten, en zich nooit kunnen verbinden en verenigen met hen, die vroeger inbreuk hebben gemaakt op hun rechten. "Quod initio non valuit, tractu temporis invalescit- Hetgeen oorspronkelijk geen recht had, zal na verloop van tijd kracht van recht verkrijgen."

2. Hij ging met hem te rade als zijn vertrouweling, vers 8. Hij won de raad in van Jósafath, die meer wijsheid en ervaring had dan hij, langs welke weg zij die inval in het land van Moab zouden doen, en deze adviseerde om niet langs de kortste weg op te trekken, maar langs een omweg door de woestijn van Edom ten einde de koning van Edom, (die hem schatplichtig was) met zijn krijgsmacht mee te nemen, indien twee beter zijn dan een, zoveel zekerder is het, dat een driefoudig snoer niet haast verbroken wordt. Aan Jósafath is het bijna duur te staan gekomen, dat hij zich met Achab had verenigd, toch verenigt hij zich nu met zijn zoon, en ook deze veldtocht is hem bijna noodlottig geworden. Men wint er niets mee als men een ander juk aantrekt met de ongelovigen.

II. De grote verlegenheid, waarin het leger van de verbondenen geraakte op deze tocht. Eer zij nog een vijand zagen, waren zij allen in gevaar van om te komen vanwege gebrek aan water, vers 9. Hieraan hadden zij moeten denken, eer zij die tocht door de woestijn ondernamen, het was dezelfde woestijn (of er zeer nabij gelegen) waar hun voorouders gebrek aan water hebben gehad, Numeri 20:2. God laat het toe dat Zijn volk zich door hun eigen gebrek aan voorzorg in moeilijkheden brengen opdat de wijsheid, macht en goedheid van Zijn voorzienigheid verheerlijkt zullen worden in hun uitredding. Wat is goedkoper en meer algemeen te verkrijgen dan water? Het "drenkt al het gedierte van het veld," Psalm 104:11 toch zal het gebrek er aan koningen en heirlegers spoedig vernederen en verderven. De koning

van Israël is zeer neerslachtig en treurt over de benauwdheid, waarin zij verkeren, en het gevaar dat hen dreigt om in de handen te vallen van hun vijanden, de Moabieten, voor wie zij, nu zij verzwakt zijn door dorst, een gemakkelijke prooi zullen wezen, vers 10. Hij was het, die deze drie koningen samengeroepen heeft, toch legt hij het Gods voorzienigheid ten laste, en merkt het aan als een onvriendelijkheid, de Heere heeft hen geroepen. "Zo zal de dwaasheid van de mensen zijn weg verkeren, en dan gaat zijn hart zich tegen de Heere vergrammen," Spreuken 19:3.

III. Jósafaths goede voorstel om in deze nood God om raad te vragen, vers 11. De plaats, waar zij zich nu bevonden, moest hem wel de wonderen doen gedenken, die hun vaders hun verteld hadden, de wateren, die uit de rots tevoorschijn werden gebracht om in Israëls nood te voorzien. De herinnering hieraan heeft Jósafath, naar wij kunnen veronderstellen, aangemoedigd om te vragen: Is hier geen profeet des Heeren gelijk als Mozes? Hij was te meer bezorgd, omdat het op zijn raad was, dat zij die omweg maakten door de woestijn, vers 8. Het was goed dat Jósafath thans de Heere vroeg maar het zou veel beter geweest zijn als hij het eerder gedaan had, voor hij zich in deze oorlog begaf en zijn maatregelen nam, dan zou die benauwdheid voorkomen zijn. Godvruchtige mensen zijn wel eens nalatig en vergeetachtig, en verzuimen hun plicht, totdat zij door de noodzakelijkheid er toe gedreven worden.

IV. Elisa aanbevolen als de geschikte persoon om geraadpleegd te worden, vers 11. En hier kunnen wij ons er over verwonderen:

1. Dat Elisa het leger gevolgd is, inzonderheid op zo'n verdrietige tocht, vrijwillig, ongevraagd, onopgemerkt, en volstrekt niet op een post van eer, niet in het ambt van priester om het krijgsvolk toe te spreken, Deuteronomium 20:2, of als voorzitter van de kriegsraad, maar geheel onbekend, zodat geen van de koningen wist dat zij zo'n juweel in hun leger hadden, zo goede vriend in hun gevolg. Wij kunnen veronderstellen dat het door een bijzondere leiding van God was, dat Elisa mee ten strijde optrok, als de wagens van Israël en zijn ruiters. Aldus komt God Zijn volk voor met zegeningen van het goede, en voorziet Hij Zijn orakelen voor hen, die er zichzelf niet van voorzien. Het zou dikwijls slecht met ons gesteld zijn, indien God niet beter voor ons zorgde, beide voor ziel en lichaam, dan wij voor onszelf zorgen.

2. Dat een dienaar van de koning van Israël wist dat hij daar was, terwijl de koning zelf het niet wist. Waarschijnlijk was het zo'n dienaar als Obadja voor zijn vader geweest is, één die de Heere vreesde, aan zo iemand maakte Elisa zich bekend, niet aan koningen. Het bericht dat hij van hem geeft is, dat hij water op Elia's handen goot, dat wil zeggen: hij was zijn dienaar en heeft hem inzonderheid gediend als hij zijn handen wies. Wie groot wil zijn, lere te dienen, die zich hoog wil verheffen, beginne nederig te zijn.

V. De koningen wendden zich toen tot Elisa zij gingen tot hem naar zijn verblijfplaats, vers 12. Jósafath had zo'n achting voor een profeet des Heeren, bij wie des Heeren woord was, dat hij zich verwaardigde om in eigen persoon tot hem te gaan, veeleer dan hem te doen ontbieden. De andere twee waren door de benauwdheid waarin zij verkeerden, bewogen de profeet buitengewone beleefdheid te betonen. Hij, die zich had vernederd, werd aldus verhoogd en had een groot aanzien, toen drie koningen aan zijn deur klopten, en om zijn hulp verzochten. Zie Openbaring 3:9.

VI. Hoe Elisa hen ontving.

1. Hij was zeer rond en open met de goddeloze koning van Israël, vers 13. "Wat heb ik met u te doen? Hoe kunt gij een antwoord van vrede van mij verwachten? Ga heen tot de profeten van uw vader en tot de profeten van uw moeder, die gij in uw voorspoed gesteund en gehandhaafd hebt, laat die u nu helpen in uw benauwdheid." Elisa was niet, zoals Jósafath, misleid door zijn gedeeltelijke en geveinsde reformatie, hij wist dat hij wel het beeld van Baäl had weggedaan, maar dat Baäls profeten hem nog dierbaar waren, en misschien waren sommigen van hen nu in zijn leger. "Ga, zei hij, ga tot hen. Ga tot de goden, die gij verkoren hebt," Richteren 10:14. De wereld en het vlees hebben over u geheerst, laat die u nu helpen, waarom zou God dan van u gevraagd worden? Ezechiël 14:3. In heilige verontwaardiging over zijn goddeloosheid zegt Elisa hem in het aangezicht dat hij het nauwelijks van zich kan verkrijgen hem te aanschouwen, hem aan te zien, vers 14. Als vorst moet Joram geëerd worden maar als goddeloos man is hij een verwerpene een verachte, Psalm 15:4. Elisa zal als onderdaan hem eren, maar als profeet zal hij hem zijn ongerechtigheid bekendmaken. Voor hen, die zo'n buitengewone opdracht hadden, was het betamelijk hoewel niet voor een gewoon persoon) om tot een koning te zeggen: "Gij goddeloze," Job 34:18. Joram had zelfbeheersing genoeg om dit geduldig aan te horen, hij is er nu niet op gesteld de profeten van Baäl te horen, maar hij is een nederig smekeling bij de God van Israël en Zijn profeet, hij stelt hun toestand voor als uiterst beklagenswaardig, en beveelt hen nederig aan het medelijden van de profeet. Hij erkent zich als onwaardig, maar laat toch om zijnentwil het verderf niet over de andere koningen komen.

2. Elisa toonde grote eerbied voor de Godvruchtige koning van Juda, nam zijn aangezicht op, en wilde om zijnentwil de Heere voor hen allen vragen. Het is goed om met hen te zijn, over wie Gods gunst is en die de liefde hebben van Zijn profeet. Het gaat er goddelozen te beter om, dat zij vriendschappelijke omgang hebben met Godvruchtigen.

3. Hij zette er zich toe om instructies van God te ontvangen. Zijn geest was enigszins ontroerd op het zien van Joram, hoewel hij niet in zondige drift was geraakt, noch onbedachtzaam had gesproken, maar zijn ijver maakte hem voor het ogenblik ongeschikt tot bidden en voor de werkingen van de Geest, waartoe een kalm, bezadigd gemoed vereist wordt. Daarom vroeg hij om een speelman, vers 15, een Godvruchtig beoefenaar van de muziek, gewoon om op de harp te spelen en er Psalmen bij te zingen. Gods lof lieflijk te horen zingen zoals het door David voorgeschreven was, zal zijn hart vervrolijken en bemoedigen, zijn geest kalmeren, en er toe bijdragen om hem in de rechte gemoedsstemming te brengen, zowel om tot God te spreken als van Hem te hoven. Wij vinden een gezelschap van profeten, profeterende "met luiten, en trommelen, en pijpen, en harpen voor hun aangezicht," 1 Samuël 10:5. Zij die gemeenschap met God willen oefenen, moeten hun gemoed kalm en rustig houden. Elisa verkwikt zijnde, en het tumult in zijn gemoed door deze Goddelijke muziek tot bedaren gebracht zijnde, kwam de hand des Heeren op hem, en Zijn bezoek heeft meer geëerd dan dat van de drie koningen.

4. God gaf hun door hem de verzekering, dat zij op lieflijke, heerlijke wijze uit hun benauwdheid verlost zullen worden.

A. Zij zullen spoedig van water worden voorzien, vers 16, 17. Om hun geloof en gehoorzaamheid te beproeven, beveelt hij hun vele grachten in het dal te maken om het water te ontvangen. Zij, die Gods zegeningen verwachten, moeten er een plaats voor bereiden, graaf de poelen, om door de regen gevuld te worden, zoals zij in het dal Baca gedaan hebben, en aldus zelfs dat tot een fontein gesteld hebben, Psalm 84:7. Om hun verwondering nog hoger gaande te maken, zegt hij hun, dat zij water genoeg zullen hebben en dat er toch wind noch regen zijn zal. Elia heeft door het gebed water uit de wolken verkregen, maar Elisa verkrijgt

het, niemand weet vanwaar. De bron van deze wateren zal een geheim zijn, zoals de bronnen van de Nijl. God is aan geen tweede of ondergeschikte oorzaken gebonden. Gewoonlijk is het door een overvloedige regen, dat God Zijn erfenis sterkt, Psalm 68:10, maar hier geschiedt het zonder regen, tenminste zonder regen aan die plaats. Waarschijnlijk zijn bij deze gelegenheid sommige fonteinen van de grote afgrond opengebroken, en, om het wonder nog te verhogen, werd alleen dat dal, naar het schijnt, met water gevuld, en heeft geen andere plaats erin gedeeld.

B. Die voorziening van water zal een onderpand zijn van de overwinning, vers 18. "Daartoe is dat gering in de ogen des Heeren, gij zult niet slechts behoed worden voor omkomen maar in triomf wederkeren." Gelijk God vrijelijk geeft aan de onwaardigen, zo geeft Hij ook rijkelijk, boven wat wij kunnen bidden of denken. Zijn schenkingen overtreffen onze gebeden en onze verwachtingen. Zij, die in oprechtheid de dauw zoeken van Gods genade, zullen hem ontvangen, en er meer dan overwinnaars door worden gemaakt. Hun wordt beloofd, dat zij meesters zullen zijn van het rebellerende land, en hun wordt toegestaan het te verwoesten, vers 19. De wet verbood hun vruchtbomen te vellen ten gebruike bij hun belegeringen Deuteronomium 20:19, maar niet, wanneer het bedoeld was in gerechtigheid om een land uit te hongeren dat zijn vruchten verbeurd heeft, door schatting te onthouden aan wie het schatting schuldig is.

2 Koningen 3:20-27

Wij hebben hier de Goddelijke gave van de beide zaken, die God door Elisa had beloofd, water en overwinning, het eerste niet slechts als een onderpand van het laatste, maar het middel er toe. God, die alle wateren schiepen er over gebiedt, zowel boven als beneden het uitspansel, zond hun plotseling een groten overvloed van water, dat hun een tweeledige dienst bewees.

I. Het kwam hun legers te hulp, die op het punt waren van dorst om te komen, vers 20. En, hetgeen opmerkelijk was, die hulp kwam juist 's morgens, als men het spijsoffer offert, op het altaar te Jeruzalem, op een bepaalde tijd, die algemeen bekend was. Die tijd koos Elisa voor zijn uur van het gebed (waarschijnlijk met de blik naar de tempel gericht, want zo moesten zij doen in hun gebed als zij in de strijd uittrokken en op een afstand gelegd waren, 1 Koningen 8:44, ten teken van zijn gemeenschap met de tempeldienst en zijn verwachting van voorspoed krachtens de grote offerande. Thans hebben wij geen uur te kiezen, dat wel aangenamer is dan een ander uur, omdat onze Hogepriester ten allen tijde voorbede voor ons doet en op Zijn eigen offerande voor ons pleit. Die tijd koos God voor het uur van de genade en goedertierenheid om eer te leggen op het dagelijkse offer, dat veracht en versmaad werd. God verhoorde Daniëls gebed "omtrent de tijd van het avondoffer," Daniel 9:21, want Hij zal Zijn eigen inzettingen verheerlijken.

II. Het misleidde hun vijanden, die al gereed waren te juichen in hun verderf. De Moabieten ontvangen bericht van de nadering van de verbonden legers. Alle strijdbare mannen, al degenen, die de gordel aangordden en daarboven, werden opgeroepen en naar de grenzen gezonden om ze te weerstaan en hun een warme ontvangst te bereiden, vers 21, zich vleende dat zij gemakkelijk een leger zouden kunnen verslaan, dat door de lange tocht door de woestijn van Edom vermoeid en afgemat moest wezen. Maar zie hier:

1. Hoe zij de prooi werden van hun eigen begoochelingen, en al verder en verder in hun zelfbedrog verstrikt werden.

- a. Zij zagen het water in het dal, waar het leger van Israël gekampeerd was, en waanden dat het bloed was, vers 22, omdat zij wisten dat dit een dor, droog dal was, en daar er geen regen was geweest, konden zij zich niet voorstellen dat het water was. De zon scheen er op, waarschijnlijk was de lucht rood en somber, droevig rood, een voorbode van onweer op die dag, Mattheüs 16:3, en zo bleek het ook voor hen. Daar nu dit water zo'n rood aanzien had heeft hun verbeelding, die hen gaarne deed geloven wat gunstig voor hen was, er bloed in gezien, terwijl God toeliet dat zij zichzelf aldus misleidden.
- b. Indien hun kamp aldus vol was van bloed, dan moeten de koningen, dachten zij, twist met elkaar gehad hebben (wat onder bondgenoten, die verschillende belangen hebben, allicht gebeurt) en dan hebben zij de een de ander verslagen, vers 23 want wie anders zou hen verslagen hebben. En:
- c. Indien de legers elkaar verslagen hebben, dan hebben wij niets anders te doen dan de roof te delen. Nu dan aan de buit, gij Moabieten! Dat waren de achtereenvolgende bedenkselen en redeneringen van sommige optimisten onder hen, die zich verstandiger en gelukkiger achtten in hun gissingen dan hun naasten, en de overigen, die zeer gaarne wilden dat het zo zijn zou, waren geheel bereid te geloven dat het zo was. "Quod volumus facile credimus-Wat wij wensen, geloven wij geredelijk". Zo zijn zij, die verdeld moeten worden, eerst misleid, Openbaring 20:8, en niemand is zo ten volle misleid als zij, die zichzelf misleiden.

2. Hoe noodlottig zij hun verderf tegemoet liepen. Zorgeloos stormden zij op het kamp van Israël aan, om het te plunderen, maar geraakten uit de waan toen het te laat was. De Israëlieten, beziel met moed door de verzekering, die Elisa hun had gegeven, van te zullen overwinnen, vielen hen verwoed aan, versloegen hen, en vervolgden hen tot in hun eigen land, vers 24, dat zij verwoestten, vers 25, evenals de steden. Zij bedierven de grond, stopten de waterfontein, velden de bomen, en lieten slechts de koninklijke stad overeind, in welker muren zij echter met hun stormrammen grote bressen maakten. Dit hadden de Moabieten nu van hun rebelleren tegen Israël. Wie heeft ooit zijn hart tegen God verhard en is voorspoedig geweest? Aan het einde van dit hoofdstuk wordt ons gezegd wat de koning van Moab deed, toen hij zich door de belegeraars tot het uiterste zag gebracht, en bemerkte, dat zijn hoofdstad hun waarschijnlijk in handen zou vallen.

A. Hij deed een stoute, kloekmoedige poging, hij verzamelde een keurbende van zeven honderd man, en deed een uitval op de verschansingen van de koning van Edom, die, slechts een huurling zijnde in deze strijd, naar hij hoopte, niet veel weerstand zou bieden als hij krachtig werd aangevallen, en zo zou hij dan langs die weg kunnen ontkomen. Maar het gelukte niet, zelfs de koning van Edom bleek hem te sterk, en noodzaakte hem tot de terugtocht, vers 26.

B. Dit mislukt zijnde, deed hij wat woest en wreed was, hij nam zijn zoon, zijn eigen zoon, zijn oudste zoon, die hem moest opvolgen die hem en zijn volk meer dan alles dierbaar moest zijn, en offerde hem ten brandoffer op de muur, vers 27.

Hiermede bedoelde hij:

- a. De gunst te verkrijgen van Kamos, zijn god, die, een duivel zijnde, zich verlustigde in bloed en moord, en de uitroeijing van het mensdom. Hoe dierbaarder hun iets was, hoe meer welbehaaglijk, dachten deze afgodendienaars, het voor hun goden moest wezen, als het hun als brandoffer geofferd werd, daarom hebben zij ook tot hun eer hun kinderen in vuur verbrand.
- b. De belegeraars te verschrikken en hen tot de aftocht te dwingen. Daarom deed hij het op de muur, voor hun ogen, opdat zij zouden zien tot welke daden van wanhoop hij instaat was veeleer dan zich over te geven, hoe duur hij zijn stad en zijn leven zou verkopen. Hij bedoelde hiermede hen gehaat te maken, zijn onderdanen tegen hen te verbitteren en in woede te ontsteken. Die uitwerking heeft het ook gehad, er werd een zeer grote toorn tegen Israël, vers

27 omdat zij hem tot dit uiterste hadden gedreven. Hierop hebben zij het beleg opgebroken, en zijn zij weergekeerd in hun land. Teerhartige edelmoedige mensen zullen niets doen -al is het ook rechtvaardig- dat anderen tot daden van waanzin of wanhoop kan brengen.

HOOFDSTUK 4

1 Een vrouw nu uit de vrouwen van de zonen der profeten riep tot Elisa, zeggende: Uw knecht, mijn man, is gestorven, en gij weet, dat uw knecht de HEERE was vreemde; nu is de schuldheer gekomen, om mijn beide kinderen voor zich tot knechten te nemen. 2 En Elisa zeide tot haar: Wat zal ik u doen? Geef mij te kennen, wat gij in het huis hebt. En zij zeide: Uw dienstmaagd heeft niet met al in het huis, dan een kruik met olie. 3 Toen zeide hij: Ga, eis voor u vaten van buiten, van al uw naburen ledige vaten; maak er niet weinig te hebben. 4 Kom dan in, en sluit de deur voor u en voor uw zonen toe; daarna giet in al die vaten, en zet weg, dat vol is. 5 Zo ging zij van hem, en sloot de deur voor zich en voor haar zonen toe; die brachten haar de vaten toe, en zij goot in. 6 En het geschiedde, als die vaten vol waren, dat zij tot haar zoon zeide: Breng mij nog een vat aan; maar hij zeide tot haar: Er is geen vat meer. En de olie stond stil. 7 Toen kwam zij, en gaf het de man Gods te kennen; en hij zeide: Ga heen, verkoop de olie, en betaal uw schuldheer; gij dan met uw zonen, leef bij het overige. 8 Het geschiedde ook op een dag, als Elisa naar Sunem doortrok, dat aldaar een grote vrouw was, dewelke hem aanhield om brood te eten. Voorts geschiedde het, zo dikwijls hij doortrok, week hij daarin, om brood te eten. 9 En zij zeide tot haar man: Zie nu, ik heb gemerkt, dat deze man Gods heilig is, die bij ons altoos doortrekt. 10 Laat ons toch een kleine opperkamer van een wand maken, en laat ons daar voor hem zetten een bed, en tafel, en stoel, en kandelaar; zo zal het geschieden, wanneer hij tot ons komt, dat hij daar inwijke.

11 En het geschiedde op een dag, dat hij daar kwam; en hij week in die opperkamer, en leide zich daar neder. 12 Toen zeide hij tot zijn jongen Gehazi: Roep deze Sunamietische. En als hij ze geroepen had, stond zij voor zijn aangezicht. 13 (Want hij had hem gezegd: Zeg nu tot haar: Zie, gij zijt zorgvuldig voor ons geweest, met al deze zorgvuldigheid; wat is er voor u te doen? Is er iets om voor u te spreken tot de koning, of tot de krijgsoverste? En zij had gezegd: Ik woon in het midden mijns volks. 14 Toen had hij gezegd: Wat is er dan voor haar te doen? En Gehazi had gezegd: Zij heeft toch geen zoon, en haar man is oud. 15 Daarom had hij gezegd: Roep haar. En als hij ze geroepen had, stond zij in de deur.) 16 En hij zeide: Op dezen gezetten tijd, omtrent dezen tijd des levens zult gij een zoon omhelzen. En zij zeide: Neen, mijn heer, gij, man Gods, lieg tegen uw dienstmaagd niet. 17 En de vrouw werd zwanger, en baarde een zoon op dien gezette tijd, omtrent de tijd des levens, dien Elisa tot haar gesproken had. 18 Toen nu het kind groot werd, geschiedde het op een dag, dat het uitging tot zijn vader, tot de maaiers. 19 En het zeide tot zijn vader: Mijn hoofd, mijn hoofd! Hij dan zeide tot een jongen: Draag hem tot zijn moeder. 20 En hij droeg hem, en bracht hem tot zijn moeder. En hij zat op haar knieën tot aan de middag toe; toen stierf hij.

21 En zij ging op, en leide hem op het bed van de man Gods; daarna sloot zij voor hem toe, en ging uit. 22 En zij riep om haar man, en zeide: Zend mij toch een van de jongens, en een van de ezelinnen, dat ik tot de man Gods lope, en wederkome. 23 En hij zeide: Waarom gaat gij heden tot hem? Het is geen nieuwe maan, noch sabbat. En zij zeide: Het zal wel zijn. 24 Toen zadelde zij de ezelin, en zeide tot haar jongen: Drijf, en ga voort; houd mij niet op voort te rijden, tenzij dan dat ik het u zegge. 25 Alzo toog zij heen, en kwam tot de man Gods, tot de berg Karmel. En het geschiedde, als de man Gods haar van tegenover zag, dat hij tot Gehazi, zijn jongen, zeide: Zie, daar is de Sunamietische. 26 Nu loop toch haar tegemoet, en zeg tot haar: Is het wel met u? Is het wel met uw man? Is het wel met uw kind? En zij zeide: Het is wel. 27 Toen zij nu tot de man Gods op de berg kwam, vatte zij zijn voeten. Maar Gehazi trad toe, om haar af te stoten. Doch de man Gods zeide: Laat ze geworden; want haar ziel is in haar bitterlijk bedroefd, en de HEERE heeft het voor mij verborgen, en mij niet verkondigd. 28 En zij zeide: Heb ik een zoon van mijn heer begeerd? Zeide ik niet: Bedrieg mij niet? 29 En hij zeide tot Gehazi: Gord uw lenden, en neem mijn staf in uw hand, en ga henen; zo gij iemand vindt, groet hem niet; en zo u iemand groet, antwoord hem niet; en leg mijn staf op het aangezicht van de jongen. 30 Doch de moeder van de jongen zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten! Hij stond dan op, en volgde haar na. 31 Gehazi nu was voor hun aangezicht doorgegaan; en hij leide de staf op het aangezicht van de jongen; doch er was geen stem, noch opmerking. Zo keerde hij weder hem tegemoet, en bracht hem boodschap, zeggende: De jongen

is niet ontwaakt. 32 En toen Elisa in het huis kwam, ziet, zo was de jongen dood, zijnde gelegd op zijn bed. 33 Zo ging hij in, en sloot de deur voor hen beiden toe, en bad tot de HEERE. 34 En hij klom op, en leide zich neder op het kind, en leggende zijn mond op deszelfs mond, en zijn ogen op zijn ogen, en zijn handen op zijn handen, breidde zich over hem uit. En het vlees des kinds werd warm. 35 Daarna kwam hij weder, en wandelde in het huis eens herwaarts, en eens derwaarts, en klom weder op, en breidde zich over hem uit; en de jongen niesde tot zevenmaal toe; daarna deed de jongen zijn ogen open.

36 En hij riep Gehazi, en zeide: Roep deze Sunamietische. En hij riep ze, en zij kwam tot hem; en hij zeide: Neem uw zoon op. 37 Zo kwam zij, en viel voor zijn voeten, en boog zich ter aarde, en zij nam haar zoon op, en ging uit.

38 Als nu Elisa weder te Gilgal kwam, zo was er honger in dat land, en de zonen der profeten zaten voor zijn aangezicht; en hij zeide tot zijn jongen: Zet de groten pot aan, en zied moes voor de zonen der profeten. 39 Toen ging er een uit in het veld, om moeskruiden te lezen, en hij vond een wilden wijnstok, en las daarvan, zijn kleed vol wilde kolokwinten, en kwam, en sneed ze in de moespot; want zij kenden ze niet. 40 Daarna schepten zij voor de mannen op om te eten; en het geschiedde, als zij aten van dat moes, dat zij riepen en zeiden: Man Gods, de dood is in de pot! En zij konden het niet eten. 41 Maar hij zeide: Brengt dan meel; en hij wierp het in de pot; en hij zeide: Schep voor het volk op, dat zij eten. Toen was er niets kwaads in de pot. 42 En er kwam een man van Baal-salisa, en bracht de man Gods broden der eerstelingen, twintig gerstebroden, en groene aren in haar hulzen; en hij zeide: Geef aan het volk, dat zij eten. 43 Doch zijn dienaar zeide: Wat zou ik dat aan honderd mannen voorzetten? En hij zeide: Geef aan het volk, dat zij eten; want also zegt de HEERE: Men zal eten en overhouden. 44 Zo zette hij het hun voor, en zij aten, en zij hielden over, naar het woord des HEEREN.

In het vorige hoofdstuk zagen wij dat Elisa grote diensten heeft gedaan voor de drie koningen, aan zijn gebeden en profetieën hadden zij hun leven en hun overwinning te danken. Nu zou men verwacht hebben dat ons in het volgende hoofdstuk verhaald zou worden, welke eer Elisa hiervoor werd aangedaan en met welke waardigheden hij werd bekleed, dat hij terstond tot een hoge betrekking aan het hof bevorderd is geworden, tot eerste staatsminister werd aangesteld, dat Jósafath hem mee naar zijn land heeft genomen, en hen tot bevordering in zijn rijk heeft gebracht. Nee, de wijze man heeft het leger verlost, maar geen mens gedacht aan die wijze man, Prediker 9:15. Of, indien hem bevordering was aangeboden, heeft hij haar geweigerd, hij wilde liever goed doen in de profetenscholen, dan in groot aanzien zijn aan het hof van vorsten. God maakte hem groot en dat was hem genoeg. Hij maakte hem waarlijk groot, want wij vinden hem hier bezig met niet minder dan vijf wonderen te doen.

I. Hij vermenigvuldigde de olie van de arme weduwe, vers 1-7.

II. Hij verkreeg voor de vrome Sunamietische de zegen van een zoon in haar ouderdom, vers 8-17.

III. Hij wekte dat kind op tot het leven nadat het was gestorven, vers 18 -37.

IV. Hij genas het vergiftige moes, vers 38-41.

V. Hij spijzigde honderd mannen met twintig kleine broden, vers 42-44.

2 Koningen 4:1-7

Elisa's wonderen waren tot nut, niet tot vertoning, ook dit wonder was dit, het was een wezenlijke daad van barmhartigheid. Ook Christus' wonderen waren dit, het waren niet slechts grote wonderen, maar grote weldaden voor hen, ten behoeve waarvan zij gedaan werden. God verheerlijkt Zijn goedheid met Zijn macht.

I. Elisa hoort bereidwillig de klacht aan van een arme weduwe. Zij was de weduwe van een profeet, tot wie zal zij zich dan wenden dan tot hem, die een vader was van de zonen van de profeten, en dus belang stelde in het welvaren van hun gezin? Het schijnt dat de profeten

vrouwen hadden, zowel als de priesters, hoewel de profetie niet zoals het priesterschap als erfrecht overging van vader op zoon. Het huwelijk is eerbaar onder allen, en ook met de heiligste roeping niet onbestaanbaar. Nu wordt ons door de klacht van deze arme vrouw, te verstaan gegeven:

1. Dat haar echtgenoot, één van de zonen van de profeten zijnde, aan Elisa wel bekend was. Leraren van uitnemende gaven en positie moeten zich bekendmaken met hen, die in alle opzichten hun minderen zijn, zich bekendmaken met hun karakter en toestand.

2. Dat hij de naam had van een Godvruchtig man te zijn geweest. Elisa wist dat hij iemand was, die de Heere vreesde, anders zou hij de eer van een profeet te zijn onwaardig, en voor het werk van een profeet onbekwaam zijn geweest. Hij was iemand, die in een tijd van algemene afval aan zijn oprechtheid had vastgehouden, een van de zeven duizend, die de knieën niet voor Baäl hadden gebogen.

3. Dat hij, hoewel hij een goed man en een Godvruchtig leraar was, gestorven was. De profeten, zullen die in eeuwigheid leven? Zij die bekleed waren met de Geest van de profetie, waren hierdoor niet gewapend tegen de slag van de dood.

4. Dat hij arm gestorven was, en meer schulden had nagelaten dan bezittingen, waaruit zij betaald konden worden. Hij heeft die schulden niet gemaakt door verkwisting of zich in weelde toe te geven, want hij was iemand, die de Heere vreesde, en dus niet zo'n handelwijze durfde volgen, ja meer, de Godsdienst legt de mensen de plicht op om niet boven hun vermogen te leven, meer uit te geven dan God hun geeft, zelfs niet aan dingen, die op zichzelf geoorloofd zijn, want daardoor moeten zij wel in een toestand komen waarin zij niet instaat zijn ieder het zijne te geven, en zich dus schuldig maken aan een voortdurende daad van ongerechtigheid. Toch kan het het lot wezen van hen, die God vrezen, schulden te hebben en onmachtig te zijn om ze te betalen, door beproevingen in de leidingen van Gods voorzienigheid, door verliezen op zee of door slechte schulden, of door hun eigen onvoorzichtigheid, want de kinderen van het licht zijn niet altijd wijs in de zaken van deze wereld. Misschien was deze profeet verarmd door vervolging, toen Izébel heerste, hadden profeten moeite genoeg om te leven, in het bijzonder zij, die een gezin hadden.

5. Dat de schuldeiser zeer streng voor haar was. Zij had twee zonen om haar ten steun te zijn in haar weduwstaat, en hun arbeid wordt gerekend als nagelaten goed, waarmee schulden betaald kunnen worden, en dus moeten deze zeven jaren dienen, Exodus 21:2, om met hun arbeid die schuld af te doen. Zij, die hun gezin onder een last van schuld achterlaten, niet evenredig aan hun bezittingen, weten niet welk een erfenis van last en verdriet zij hun nalaten. In deze benauwdheid gaat de arme weduwe tot Elisa, steunende op de belofte, dat het zaad van de rechtvaardige niet verlaten zal worden. Het geslacht van de oprechten kan hulp verwachten van Gods voorzienigheid en steun van Zijn profeten.

II. Hij verleent krachtige, afdoende hulp aan deze arme weduwe, stelt haar in de gelegenheid haar schuld te betalen en verder in het onderhoud van haar en haar gezin te voorzien. Hij zei niet: Wordt warm en wordt verzadigd. maar gaf haar wezenlijke hulp. Hij heeft haar geen kleinigheid gegeven voor haar ogenblikkelijke nood, maar zette haar in een zaak, zij moest olie verkopen, en hij bezorgde haar een voorraad er van om te beginnen. Dit deed hij door een wonder, maar voor ons is het een aanduiding van wat de beste manier is om liefdadigheid te bewijzen, en wat de grootste weldaad is, die wij aan armen doen kunnen, namelijk hen zo mogelijk te helpen om het weinige dat zij hebben te vermeerderen door hun eigen naarstigheid en verstand.

1. Hij zei haar wat zij doen moest. Hij overwoog haar toestand. Wat zal ik u doen? De zonen van de profeten waren arm, en het zou weinig betekenen om een collecte onder hen te houden voor haar, maar de God van de heilige profeten is machtig om in haar nood te voorzien, al haar nooddrift te vervullen, en als er een weinig onder haar beheer is, dan moet in haar nood voorzien worden door Zijn zegen en door dat weinige te vermeerderen. Elisa vraagt haar daarom wat zij heeft, dat verkocht kan worden, en bevindt dat zij niets heeft dan een kruik met olie, vers 2. Indien zij enig zilverwerk had gehad of meubelen, hij zou haar gezegd hebben die dingen te verkopen, om haar schulden te kunnen vereffenen. Wij kunnen datgene niet waarlijk, niet met gerustheid het onze noemen, dat het onze niet is als onze schulden betaald zijn. Indien zij deze kruik met olie niet had gehad, zou Gods macht voor haar hebben kunnen voorzien, maar die kruik met olie hebbende, zal Gods macht daarmee werken, om ons te leren, om zoveel mogelijk partij te trekken van hetgeen wij hebben.

De profeet, wetende dat zij een goede naam heeft onder haar naburen, zegt haar lege vaten van hen te lenen, vers 3, want haar eigen vaten schijnen zij verkocht te hebben, om haar schuldeisers te betalen. Hij zegt haar de deur voor haar en haar zonen toe te sluiten, terwijl zij al die vaten vulde uit die een kruik. Zij moet de deur sluiten om te voorkomen, dat zij door haar schuldeisers of anderen gestoord zou worden terwijl zij er mee bezig was, opdat zij de schijn niet zou hebben van hoogmoedig te roemen op deze wonderdadige voorziening, en gelegenheid zou hebben om God bij deze buitengewone gelegenheid te loven en te danken.

Merk op:

- a. De olie moest vermenigvuldigd worden bij het gieten in de vaten zoals het meel van de andere weduwe in het gebruiken. Het middel om wat wij hebben te vermeerderen, is het te gebruiken, wie heeft, aan die zal gegeven worden. Het is niet door de talenten op te garen, maar door er mee te handelen, dat zij verdubbeld worden.
- b. De olie moet door haarzelf uitgegoten worden, niet door Elisa of door één van de zonen van de profeten, om te kennen te geven dat het na ons zorgvuldig naarstig streven is, dat wij moeten verwachten dat de zegen Gods ons zal verrijken beide voor deze en voor de andere wereld. Wat wij hebben zal het best in onze eigen hand toenemen.

2. Dienovereenkomstig deed zij. Zij heeft de profeet niet gezegd, dat hij slechts bedoelde met haar te scherpsen, maar vast gelovende in de Goddelijke macht en goedheid, en in zuivere gehoorzaamheid aan de profeet, leende zij veel grote en kleine vaten van haar naburen, en goot er haar olie in, één van haar zonen werd gebruikt om haar de ledige vaten aan te geven, en de andere om de gevulde zorgvuldig weg te zetten, terwijl zij allen verbaasd waren hun kruik als een fontein van levend water te zien, altijd vloeiende, en toch altijd vol, zij zien de bron niet, waaruit de toevoer komt, maar geloven dat zij in Hem is "in wie al onze fonteinen zijn." Jobs gezegde is nu naar de letter bewaarheid: "de rots goot mij oliebekken uit," Job 29:6. Dit was misschien in de stam van Aser, een deel van wiens zegen was: hij dope zijn voet in olie, Deuteronomium 43:24.

3. De olie bleef vloeien zolang zij ledige vaten had om haar te ontvangen, toen elk vat gevuld was, stond de olie stil, want het betaamde niet dat deze kostbare vloeistof zou overlopen en als water op de grond uitgestort zou worden, dat niet weer verzameld wordt. Wij zijn nooit nauw in God en in Zijn macht en milddadigheid en de rijkdom van Zijn genade, al onze nauwheid is in onszelf. Het is ons geloof dat faalt, niet Zijn belofte. Hij geeft boven ons bidden, waren er meer vaten, er zou in God genoeg zijn om ze te vullen, genoeg voor allen, genoeg voor ieder. Was deze kruik met olie uitgeput, zolang er nog vaten waren om er mee gevuld te worden? En zullen wij dan vrezen dat de gouden olie, die uit de wortel en de

vettigheid van de goede olijfboom vloeit, falen zal, zolang er nog lampen zijn, die er mee voorzien moeten worden? Zacharia 4:12.

4. De profeet zei haar wat zij doen moest met de olie, die zij had verkregen, vers 7. Zij moet haar niet voor haar eigen gebruik houden, om haar aangezicht te doen blinken. Zij, die door Gods voorzienigheid arm gemaakt werden moeten zich met armoedige gerieflijkheid voor zichzelf vergenoegen-dat is: weten gebrek te lijden, zij moeten niet denken dat, als zij iets krijgen, dat beter is dan het gewone, zij het gebruiken mogen, om hun eigen zucht tot weelde te voldoen. Neen:

A. Zij moet de olie verkopen aan de rijken die instaat zijn haar voor hun eigen gebruik te kopen. Wij kunnen veronderstellen dat die olie, voortgebracht zijnde door een wonder, de allerbeste was van haar soort, zoals de wijn, die door een wonder van Christus werd voortgebracht, Johannes 2:10, zodat zij er een goede prijs voor kon maken, en er spoedig kopers voor zou vinden. Waarschijnlijk hebben de kooplieden haar gekocht voor de uitvoer, want olie was een van de voortbrengselen van hun land, waarin de Israëlieten handel dreven, Ezechiël 27:17.

B. Met het geld, dat zij voor de olie ontving, moet zij haar schuld betalen. Al was haar schuldeiser ook te streng voor haar, moet hij het hem verschuldigde toch niet verliezen. Nu zij het kan, moet haar eerste zorg wezen, die schuld af te doen, zelfs eer zij nog enigerlei voorziening maakt voor haar kinderen. Het is een van de fundamentele wetten van onze Godsdienst, dat wij aan ieder het zijne geven, iedere rechtmatige schuld betalen, al blijft er dan ook nog zo weinig voor onszelf over, en dat wel niet uit dwang, maar gewillig en zonder murmureren, niet slechts om niet gemaand of in rechten te worden aangesproken, maar om des gewetens wII. Zij, die een eerlijk gemoed hebben, kunnen hun dagelijks brood niet met genoegen eten, of het moet hun eigen brood zijn.

C. Het overige moet niet bewaard worden, maar zij moet er met haar kinderen van leven, niet van de olie, maar van het geld, dat er voor ontvangen wordt, en waarmee zij zich instaat moeten stellen een eerlijk bestaan te hebben.

Ongetwijfeld heeft zij gedaan wat de man Gods haar zei, en daarom:

a. Laat hen, die arm en in kommer zijn, aangemoedigd wezen om in de weg van de plicht op God te vertrouwen ter voorziening in hun nood. Gij zult "voorzeker gevoed worden," Psalm 37:3, al is het dan ook niet met een feestmaal. Weliswaar, wij kunnen thans geen wonderen verwachten, maar wij kunnen goedertierenheden verwachten, zo wij op God zien en Hem verbeiden. Laat in het bijzonder weduwen, en in zeer bijzondere zin, weduwen van profeten, op Hem bebouwen om haar en haar vaderloze kinderen in het leven te behouden, want Hij is de Rechter van de weduwen en de Vader van de wezen.

b. Laat hen, die door God met overvloed gezegend werden, hem gebruiken tot eer van God, en onder de leiding van Zijn woord, laat hen er rechtvaardig mee doen, zoals deze arme weduwe gedaan heeft, en God blijmoedig dienen in het gebruik er van, en, evenals Elisa bereid zijn om goed te doen aan hen, die hen nodig hebben, de blinden tot ogen, en de kreupelen tot voeten te zijn.

2 Koningen 4:8-17

Het geven van een zoon aan ouden van dagen die lang kinderloos waren, is vanouds een voorbeeld geweest van de Goddelijke macht en gunst, in het geval van Abraham, en Izak, en Manoach, en Elkana, hier vinden wij het als een wonder, gedaan door Elisa. Het werd gedaan ter beloning van de vriendelijke gastvrijheid, die een Godvruchtige vrouw hem had verleend, zoals de belofte van een zoon aan Abraham gegeven werd toen hij engelen onthaalde. Let hier op:

I. De vriendelijkheid van de Sunamietische vrouw voor Elisa. Het is slecht genoeg gesteld in Israël, maar toch niet zo slecht, of Gods profeet vindt nog vrienden, overal waar hij heengaat. Sunem was een stad in de stam van Issaschar, die aan de weg lag tussen Samaria en de berg Karmel, een weg, die Elisa dikwijls bereisde, zoals wij zien in Hoofdstuk 2:25. Daar woonde een aanzienlijke vrouw, die een goed huis hield en zeer gastvrij was, daar haar echtgenoot een goede bezitting had, en zijn hart op haar vertrouwde, op haar en op haar verstandig bestuur van zijn huishouding, Spreuken 31:31. Zo'n vermaarde man als Elisa kon daar niet onopgemerkt heen en weer voorbijgaan. Waarschijnlijk placht hij ergens in een afgelegen plaats van de stad zijn intrek te nemen, maar daar het eens ter kennis kwam van deze vrome vrouw, dat hij daar was, drong zij hem om bij haar in huis het middagmaal te gebruiken, waarin hij, nadat zij lang had aangehouden, toestemde, vers 9. Hij was bescheiden en wars van last of moeite te veroorzaken, nederig, en streefde niet naar omgang met hen, die tot de hoogste stand in de maatschappij behoren, zodat het niet zonder moeite was, dat hij er toe gebracht werd om met dat gezin bekend te worden, maar later heeft hij, als hij op zijn reizen daar doortrok, er altijd een bezoek gebracht. Zij was zó ingenomen met haar gast, en zó begerig naar zijn gezelschap, dat zij hem niet slechts welkom wil heten aan haar tafel, maar ook een logeerkamer voor hem gereed wil maken in haar huis, zodat hij er langer kan blijven, niet twijfelende of haar huis zou om zijnentwil gezegend worden, en allen die onder haar dak waren, gesticht worden door zijn onderricht en Godvruchtig voorbeeld. Het was een goed plan, maar zij wil het niet ten uitvoer brengen zonder er haar man mee bekend te maken, zij wil noch zijn geld uitgeven, noch vreemdelingen uitnodigen om in zijn huis te komen, zonder zijn toestemming te vragen en te verkrijgen, vers 9, 10.

Zij zegt hem dat:

1. De vreemdeling, die zij wil uitnodigen een heilige man Gods is, die daarom goed zou doen aan hun gezin, en dat God de vriendelijkheid zou belonen, die hem bewezen werd, zij had gehoord, hoe goed de weduwe van Sarepta betaald was voor haar gastvrijheid, aan Elia bewezen.

2. Dat de vriendelijkheid, die zij hem wilde betonen, geen grote onkosten voor hen zou meebrengen. Zij zouden slechts een kleine kamer bouwen, want zij had misschien geen kamer over in haar huis, of geen, die stil en rustig genoeg was voor hem, die zoveel tijd doorbracht in overpeinzing en gebed, en niet gaarne door het rumoer van het gezin gestoord wilde worden. De meubelen zullen zeer eenvoudig wezen, geen kostbare tapijten, geen kanapé's, geen spiegels, maar een bed, een stoel, een tafel en een kandelaar, alles wat nodig was voor zijn gerief, niet alleen voor zijn rust, maar om te studeren, te lezen en te schrijven. Elisa scheen zeer ingenomen met deze gerieflijkheden, want hij ging naar binnen en legde er zich neer, vers 11, en, naar het scheen was zijn dienaar in dezelfde kamer, want hij was alles behalve op staatsie gesteld.

II. Elisa's dankbaarheid voor deze vriendelijkheid. Daar hem het rustige van zijn kamer zeer aangenaam was, en hij getroffen was door de vriendelijkheid van zijn onthaal, begon hij bij zichzelf te overleggen, op wat wijze hij haar zou kunnen belonen. Zij, die beleefdheid en vriendelijkheid ontvangen, behoren er naar te streven om ze ook wederkerig te bewijzen, het zou mannen Gods niet betamen ondankbaar te zijn.

1. Hij biedt haar aan zijn invloed voor haar aan te wenden in het hof van de koning, vers 13. Gij zijt zorgvuldig voor ons geweest met al deze zorgvuldigheid, aldus maakt hij de vriendelijkheid groot, die hij had ontvangen, zoals zij, die nederig zijn, plegen te doen, hoewel het voor de beurs van iemand, die zo rijk was, en voor het hart van iemand, die zo vrijgevig was, van geen betekenis was. Wat is er voor u te doen? Gelijk de milddadige

milddadigheden beraadslaagt, zo beraadslaagt de dankbare dankbaarheid. "Is er iets om voor u te spreken tot de koning, of tot de krijgsoverste, voor een burgerlijk of militair ambt voor uw echtgenoot? Hebt gij enigerlei klacht in te dienen, enigerlei verzoek te doen, een proces, dat aanhangig is waarvoor gij de steun van de groten behoeft? Waarin kan ik u van dienst zijn?" Elisa scheen door de diensten, die hij onlangs bewezen had, zulk een invloed verkregen te hebben, dat hij, hoewel niet zelf bevorderd er door willende worden, instaat was, zijn vrienden bevordering te verschaffen, een Godvruchtige kan evenveel genoeg smaken in anderen te dienen, als zichzelf tot aanzien te brengen. Maar goede diensten van die aard heeft zij niet nodig, ik woon, zegt zij, in het midden van mijn volk, dat is: "Het is ons goed genoeg, zoals wij zijn, wij streven naar geen bevordering."

Het is gelukkig om onder ons volk te wonen, die ons beminnen en achten, en aan wie wij instaat zijn goed te doen, en nog gelukkiger is het om daarmee tevreden te zijn, rustig te zijn en het besef te hebben dat het ons goed gaat. Waarom zouden zij, die gelukkig leven onder hun eigen volk begeren weelderig te leven in de paleizen van de koningen? Het zou velen goed zijn, als zij slechts wisten wanneer zij het goed hebben. Enige jaren later bevinden wij dat deze Sunamietische het nodig had, dat er voor haar tot de koning werd gesproken, hoewel zij het nu niet nodig had, Hoofdstuk 8:3,4. Zij, die onder hun eigen volk wonen, moeten niet denken dat hun berg zó vaststaat, dat hij niet bewogen kan worden, niet kan wankelen. Zij kunnen, evenals deze Godvruchtige vrouw, genoodzaakt worden, om onder vreemden te gaan wonen, onze blijvende stad is hierboven.

2. Hij heeft zijn invloed voor haar aangewend in het hof des hemels, dat veel beter was. Elisa raadpleegde zijn dienaar om haar enigerlei goed te doen, tot zo'n vrijheid heeft deze grote profeet zijn dienaar toegelaten. Gehazi zegt hem dat zij kinderloos is, een grote bezitting heeft, maar geen zoon om die hem na te laten, en ook geen hoop meer kon koesteren om ooit een zoon te hebben, haar man is oud. Indien Elisa deze gunst van God voor haar kan verkrijgen, dan zou hierdoor het enige verdriet, dat zij heeft, weggenomen worden. Dat zijn de meest welkome weldaden, die beantwoorden aan onze behoeften.

Terstond zond hij om haar, zij stond nederig en eerbiedig In de deur, vers 15, overeenkomstig haar gewone bescheidenheid, en toen verzekerde hij haar, dat zij binnen een jaar een zoon zal voortbrengen, vers 16. Zij had deze profeet ontvangen in de naam van een profeet, en nu had zij niet eens het loon van een hoveling en er voor haar tot de koning werd gesproken, maar het loon van een profeet, een zeer bijzondere zegen, gegeven door profeten als verhoring van het gebed. De belofte was een verrassing voor haar, en zij vraagt om er toch niet nutteloos mee geveild te worden: "Neen, mijn heer, gij zijt een man Gods, en daarom hoop ik, dat gij ernstig spreekt en niet met mij schertst, en niet tegen uw dienstmaagd liegt." De gebeurtenis binnen de bepaalde tijd bevestigde de waarheid van de belofte, zij baarde een zoon, omtrent de tijd van leven, die Elisa tot haar gesproken had, vers 17. God bouwde haar huis, ter beloning van haar vriendelijkheid, waarmee zij een kamer had gebouwd voor de profeet. Wij kunnen ons voorstellen welk een vreugde hierdoor in het gezin gekomen is. Zingt vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt.

2 Koningen 4:18-37

Wij kunnen ons voorstellen dat de profeet na de geboorte van deze zoon dubbel welkom was aan deze Sunamietische. Hij had zich verplicht aan deze Godvruchtige Sunamietische. Hij had zich verplicht aan haar gerekend, maar van nu voortaan, en zolang als zij leeft, zal zij zich zijn schuldenares achten, en denken dat zij nooit genoeg voor hem doen kan. Wij kunnen ook veronderstellen dat het kind de profeet zeer dierbaar was, als het kind van zijn gebeden, en zeer dierbaar aan de ouders, als de zoon van hun ouderdom. Maar hier is nu:

I. De plotselinge dood van het kind, hoe dierbaar hij ook was. De gevaren van de kindsheid is hij in zoverre te boven, dat hij kan uitgaan in het veld tot zijn vader, die ongetwijfeld genoeg smaakte in zijn innemend gepraat, en zijn vreugde in zijn zoon is groter dan de vreugde in zijn oogst. Maar, hetzij de koude of de hitte van het open veld beving het kind, dat met tedere zorgvuldigheid was grootgebracht, en hij klaagt bij zijn vader over hoofdpijn, vers 19. Waarheen zullen wij met onze klachten gaan dan tot onze hemelse Vader? Daarheen brengt de Geest van de aanneming de gelovigen met al hun verdriet, al hun begeerten, hen lerende te roepen met onuitsprekelijke zuchtingen. "Mijn hoofd, mijn hoofd, mijn hart, mijn hart." De vader zendt hem naar de armen van zijn moeder, de schoot van zijn moeder, weinig vermoedende dat er gevaar was in zijn ongesteldheid, maar hopen dat hij op de schoot van zijn moeder in slaap zal vallen, en in welstand zal ontwaken. Maar de ongesteldheid blijkt noodlottig, hij slaapt de slaap des doods, vers 20, nog gezond en wel in de morgen, en des middags reeds dood, al de zorg en de tederheid van zijn moeder kunnen hem niet in het leven behouden, een kind van de belofte, een kind des gebeds, geschonken in liefde, en toch weggenomen, kleine kinderen zijn blootgesteld aan ziekte en dood.

Maar hoe bewonderenswaardig bewaart de voorzichtige, vrome moeder haar lippen onder deze onverwachte beproeving! Geen enkel gemelijk, onbetamelijk woord komt uit haar mond, zij heeft een sterk geloof, dat het kind tot het leven teruggeroepen zal worden, als de echte dochter van Abrahams geloof, zowel als van zijn lenden, overlegde zij dat God machtig is hem ook uit de doden te verwekken. Zij had gehoord van de opwekking van de zoon van de weduwe van Sarepta, en dat de geest van Elia rustte op Elisa, en zij had zo'n vertrouwen in Gods goedheid, dat zij zeer bereid was te geloven, dat Hij, die zo spoedig wegnam wat Hij had gegeven, zou weergeven wat Hij nu genomen had, door dit geloof "hebben vrouwen haar doden wedergekregen," Hebr. 11:35. In dit geloof maakt zij geen voorbereidselen voor de begrafenis van haar gestorven kind, maar wel voor zijn opstanding, want zij legt hem op het bed van de profeet vers 21 verwachting dat hij haar vriend zei zijn. O vrouw, groot is uw geloof! Hij, die het gewerkt heeft, zal het niet teleurstellen.

II. De treurende moeder wendt zich bij die gelegenheid tot de profeet, want het kwam zeer gelegen, dat hij nu juist niet ver vandaar In de profetenschool op de berg Karmel was.

1. Zij verzocht haar man om tot de profeet te mogen gaan, maar zegt hem niet wat haar boodschap bij hem was, uit vrees dat hij geen geloof genoeg zou hebben om haar te laten gaan, vers 22. Het is geen nieuwe maan of sabbat, wierp hij haar tegen, hetgeen aanduidt dat zij op deze feesten des Heeren placht op te gaan naar de vergadering waarin hij voorging, met andere Godvruchtige mensen, om het woord te horen en zich met hem te verenigen in gebed en lofzegging. Zij vond het niet genoeg zijn hulp soms te hebben in haar gezin, maar, hoewel zij een aanzienlijke vrouw was, woonde zij de openbare Godsverering bij. Maar nu was het geen van de bepaalde tijden daarvoor, derhalve zegt haar man: "Waarom wilt gij heden tot hem gaan? Wat is er gebeurd?" "Het is niets," zei zij, "het zal wel zijn, later zult gij dit zelf zeggen." Zie hoe deze man en vrouw met elkaar wedijverden in wederkerige achting, zij was hem zo onderdanig en gehoorzaam, dat zij niet gaan wilde zonder hem kennis te geven van haar tocht, en hij was zo vriendelijk voor haar, dat hij er zich niet tegen wilde verzetten hoewel zij niet goedvond hem met het doel van haar tocht bekend te maken.

2. Zij haastte zich zoveel zij kon om tot de profeet te komen, vers 24, en hij, haar van verre ziende aankomen, zond zijn dienaar tot haar om te vernemen of er ook enig ongeval was, vers 25, 26. De vragen waren zeer nauwkeurig: Is het wel met u, is het wel met uw man, is het wel met uw kind? Het betaamt de mannen Gods om met tedere belangstelling te vragen naar de welstand van hun vrienden en hun gezinnen. Het antwoord was in het algemeen: Het is wel.

Gehazi was de man niet tot wie zij kwam met haar klacht, en daarom maakt zij zich met dit algemene antwoord van hem af, zij zei weinig, en weinig gezegd is spoedig verantwoord, Psalm 39:2, 3, maar wat zij zei was zeer geduldig: "Het is wèl met mij, met mijn man, met het kind" - alles wèl, en toch is het kind dood in huis. Als God onze dierbaarste betrekkingen van ons wegroept, dan betaamt het ons kalm en rustig te zeggen: "Het is wel, beide met hen en ons, " het is wel, want alles is wèl wat God doet, alles is wel met hen, die heengegaan zijn, als zij naar de hemel zijn gegaan en alles is wèl met ons, die achterblijven, indien wij door de beproeving op de weg er heen voortgeholpen worden.

3. Toen zij tot de profeet kwam, heeft zij nederig met hem geredeneerd over haar tegenwoordige beproeving. Zij wierp zich aan zijn voeten, als in beroering en smart, die zij niet getoond heeft voor zij tot hem kwam, die, naar zij geloofde haar kon helpen, vers 27. Als het haar van dienst kon zijn, dan wist zij haar lijden te tonen, evengoed als het te verbergen als het haar slechts ondiens zou doen. Gehazi wist, dat het zijn meester zou mishagen haar aan zijn voeten te zien, en wilde haar daarom opheffen, maar Elisa wachtte om van haar te horen, daar hij het niet onmiddellijk van God te weten kwam wat de oorzaak was van haar smart. God openbaarde de zaken aan Zijn profeten, naar Hij het geschikt oordeelde, niet altijd naar dat zij het begeerden. God heeft dit niet aan de profeet bekend gemaakt, omdat hij het van de Godvrezende vrouw zelf kon vernemen. Wat zij zei was zeer aandoenlijk. Zij beroept zich op de profeet:

A. Betreffende haar niet begeren van de zegen, die haar nu ontnomen was: "Heb ik een zoon van mijn heer begeerd? Neen, gij weet dat ik hem niet begeerd heb. Het was mijn voorstel niet, ik heb niet getreurd en gekwijnd om het gemis van een zoon, zoals Hanna, noch er om gevraagd en geroepen, zoals Rachel: Geef mij kinderen, of ik sterf." Als ons enigerlei lieflijkheid en vertroosting in het schepsel ontnomen wordt, dan is het goed dat wij er ons hart niet op buitensporige, ongeregelde wijze op gezet hebben, want als wij dit wèl gedaan hebben, dan hebben wij reden te vrezen dat het in toorn was gegeven en in toorn was ontnomen.

B. Betreffende haar volstrekt betrouwen op het woord van de profeet: Zei ik niet: Bedrieg mij niet. Ja, dat heeft zij gezegd, vers 16, en dit verwijzen er naar kan beschouwd worden, hetzij:

- Als een twisten met de profeet, alsof hij haar bedrogen had, zij was bereid te denken, dat die zegen haar gegeven was om haar te bespotten, nu hij haar zo spoedig weer was ontnomen, en dat het beter geweest zou zijn, indien dat kind haar nooit gegeven was, dan haar er van te beroven, nu zij begon vertroosting en genot in hem te smaken. Het verlies van een zegen moet ons de gave ervan niet doen onderschatten. Of:
- Als een pleiten bij de profeet om het kind weer in het leven terug te roepen. Ik zei: Bedrieg mij niet, en ik weet, dat gij dat niet zult. Hoe de voorzienigheid God ons ook teleurstelling moge baren, wij kunnen er zeker van zijn dat de belofte Gods ons niet bedrogen heeft, noch ons ooit bedriegen zal. De hoop hierop zal ons niet beschaamd maken.

III. De wederopwekking van het kind tot het leven. Wij kunnen veronderstellen dat de vrouw een meer omstandig bericht aan Elisa heeft gegeven van de dood van het kind, en dat hij haar een meer uitdrukkelijke belofte heeft gegeven van zijn opstanding, dan hier verhaald is, waar ons kortelijk gezegd wordt:

1. Dat Elisa Gehazi zond, om in allerijl naar het dode kind te gaan, hem zijn staf gaf, en hem beval die op het gezicht van het kind te leggen, vers 29. Ik weet niet wat hiervan te zeggen. Elisa wist dat Elia het dode kind had opgewekt, door zich over het kind uit te strekken en te bidden, wederom en nogmaals, kon hij dan denken het kind op te wekken door zo gering een plechtigheid als het zenden van zijn staf, om die op zijn aangezicht te leggen, inzonderheid

daar niets hem verhinderde zelf te komen? Zal een macht als deze overgedragen worden, en wel aan geen beter man dan Gehazi was? Bisschop Hall oppert de mening dat dit een menselijk bedenksel was maar geen Goddelijke aandrift, en daarom ook geen kracht van uitwerking had. God wil zulke grote gunsten niet al te goedkoop maken, zij zullen ook niet al te gemakkelijk verkregen worden, opdat zij niet worden onderschat.

2. De vrouw besluit niet zonder de profeet zelf terug te gaan, vers 30. Ik zal u niet verlaten. Zij had een grote verwachting van de staf, maar zij wil de hand hebben, en zij had gelijk. Misschien was het bedoeld ons er mee te leren, niet het vertrouwen te stellen in schepselen, die dienaren zijn, waarvan de macht van de Schepper, hun en onze Meester, alleen het gewicht zal dragen. Gehazi keert terug "re infecta, onverrichter zake," zonder de tijding van enig teken van leven in het kind vers 31. De jongen is niet ontwaakt, te kennen gevende dat zijn dood slechts een slaap was en dat hij verwachtte dat hij weldra zal ontwaken. In de opwekking van dode zielen tot geestelijk leven, kunnen leraren in hun eigen kracht niet meer doen dan Gehazi hier doen kon, zij leggen het woord, evenals de staf van de profeet, voor hun aangezicht, maar er is geen stem of opmerking, totdat Christus door Zijn Geest zelf komt, de letter alleen doodt, het is de Geest, die leven geeft. Het is niet het profeteren tot dorre doodsbeenderen, dat er leven in zal brengen, de adem moet van de hemel komen om op de gedoden te blazen.

3. Door vurig gebed verkrijgt de profeet van God, dat dit dode kind wederkeert tot het leven. Hij vond het kind dood op zijn eigen bed, vers 32, en sloot de deur voor hen beide toe, vers 32. Zelfs van het dode kind wordt gesproken als van een persoon, een van de beide, want het was nog in wezen. en niet verloren. Hij sloot alle gezelschap buiten, opdat hij de schijn niet zou hebben van te roemen in de macht, die God hem gegeven heeft, of haar met praalvertoon te gebruiken, en om van de mensen gezien te worden.

4. Merk op:

A. Met hoeveel zorg en nauwlettendheid hij zich op dit grote werk toelagde, zich misschien bewust zijnde, dat hij God te veel had verzocht door te denken dit te kunnen uitwerken door de staf in Gehazi's hand, waarvoor hij zich bestraft achtte door de teleurstelling. Hij vindt het nu moeilijker dan hij gedacht heeft, en daarom begeeft hij er zich nu met zoveel groter plechtigheid toe.

a. Hij bad tot de Heere vers 33, waarschijnlijk zoals Elia gebeden heeft Laat toch de ziel van dit kind in hem weerkomen. Christus heeft de doden ten leven opgewekt als gezaghebbende: "Gij dochttertje, Ik zeg u, sta op. Jongeling, Ik zeg u, sta op. Lazarus, kom uit, " want Hij was machtig en getrouw als een Zoon, de Heer des levens, maar Elia en Elisa deden het door gebed, als dienstknechten.

b. Hij legde zich neer op het kind, vers 34 alsof hij hem zijn levenswarmte en levensgeesten wilde medelen, aldus drukte hij de ernst en de vurigheid uit van zijn begeerte, en gaf hij een teken van de Goddelijke macht, waarop hij betrouwde voor de volbrenging van dat grote werk. Eerst legde hij zijn mond op de mond van het kind, alsof hij hem in de naam van God de levensadem wilde inblazen, toen zijn ogen op de ogen van het kind, om ze weer voor het licht van het leven te openen, toen zijn handen op de handen van het kind, om er kracht in te brengen. Daarna kwam hij weer en wandelde in het huis, als iemand die vol zorg is, geheel ingenomen is door het werk dat hij te doen heeft, toen ging hij weer naar boven en breidde zich weer over hem uit, vers 35. Zij, die het middel willen wezen om geestelijk leven te brengen in de dode zielen, moeten zich aldus wijden aan hun zaak, er zich naar schikken, en veelsoortig werkzaam zijn in het gebed voor hen.

B. Hoe de werking trapsgewijze werd volbracht. Eerst werd het lichaam van het kind warm vers 34, hetgeen de profeet aanmoedigde om te volharden in het gebed, na een poosje niesde de jongen tot zevenmaal toe, hetgeen een aanduiding was, niet alleen van leven, maar van levendigheid. Sommigen merken hier op dat niezen het hoofd verheldert, en dat daar de ziekte van het kind in gelegen was.

C. Hoe vreugdevol het kind aan zijn moeder werd weergegeven, vers 36, 37, en allen, die er bij betrokken waren, "waren bovenmate vertroost," Handelingen 20:12. Zie de macht van God die doodt en levend maakt, zie de macht van het gebed, gelijk het de sleutel heeft van de wolken zo heeft het ook de sleutel van de dood, zie de macht van het geloof, die vaste, bestendige wet van de natuur (dat de dood een weg is, van waar men niet terugkomt), zal eerder opgeheven worden, dan dat deze gelovige Sunamietische teleurgesteld zal worden.

2 Koningen 4:38-44

Wij hebben hier Elisa aan deze plaats in zijn element onder de zonen van de profeten, hen onderwijzende en als een vader voor hen voorziende en gelukkig was het voor hen dat er iemand over hen gesteld was, die geheel natuurlijk belang stelde in hun toestand, onder wie zij wél gevoed en wél onderwezen werden. Er was honger in het land, vanwege de boosheid van degenen, die daarin woonden, dezelfde honger als die, waarvan wij lezen in Hoofdstuk 8:1. Hij hield zeven jaren aan, juist zolang als die in de tijd van Elia, er was een honger naar brood, maar "niet om te horen het woord des Heeren," Amos 8:11, want de zonen van de profeten zaten voor Elisa om zijn wijsheid te horen, zij leerden, om anderen te kunnen onderwijzen. Wij hebben hier twee voorbeelden van de zorg, die hij droeg voor hun spijs. Christus heeft hen gespijzigd voor wie hij predikte. Elisa droeg er nu temeer zorg voor vanwege de honger, opdat de zonen van de profeten in deze kwade tijd niet beschaamd zouden worden, maar zelfs "in de dagen van de honger verzadigd zouden worden," Psalm 37:19.

I. Hij maakte vergiftig voedsel onschadelijk en gezond.

1. Op zekere dag, dat hij een voordracht voor hen zou houden, en de zonen van de profeten gekomen waren om hem te horen, beval hij zijn dienaar om spijs voor hen te bereiden om hun lichaam te voeden, terwijl hij het brood des levens brak voor hun ziel. Of er enigerlei vleesspijs voor hen was, blijkt niet, hij beval slechts de grote pot aan te zetten om moes voor hen te koken, vers 38. De zonen van de profeten behoren voorbeelden te zijn van matigheid en doding van het vlees, niet begerig te zijn naar lekkernijen, maar tevreden te wezen met eenvoudig voedsel. Als zij noch geurig toebereide spijzen hebben, noch gebak, ja, als zij slechts een schotel moes hebben voor hun middagmaal, zo laat hen gedenken dat deze grote profeet zichzelf en zijn gasten op niets beters onthaalde.

2. Een van de dienaren, die uitgezonden was om moeskruiden te vergaren, bracht bij vergissing kruiden, die schadelijk of tenminste zeer walgelijk waren, en sneed ze in de pot wilde kolokwinten worden zij genoemd, vers 39. Sommigen denken dat het coloquintida waren een kruid van sterk purgerende eigenschap en ongewijzigd, uiterst gevaarlijk. De zonen van de profeten schenen meer bedreven te zijn in Godgeleerdheid dan in natuurlijke historie, en hun Bijbel meer te lezen dan hun boek over kruidkunde. Indien sommige vruchten van de aarde schadelijk zijn, dan moeten wij dit beschouwen als een uitwerksel van de vloek: Doornen en distelen zal zij u voortbrengen, want de oorspronkelijke zegen had alles goed gemaakt.

3. De gasten klaagden aan Elisa over het ongezonde van de spijs. De natuur heeft de mens het zintuig van de smaak gegeven, niet slechts opdat gezond voedsel aangenaam zou zijn, maar opdat het ongezonde ontdekt zou worden eer het in de maag komt, "het gehemelte smaakt de spijs," Job 12:11. Dit moes werd door de smaak er van spoedig ontdekt gevaarlijk te zijn, zodat zij uitriepen: De dood is in de pot! vers 40. De tafel wordt dikwijls een strik, en hetgeen ons tot welzijn meest strekken, blijkt een valstrik, hetgeen een goede reden is, waarom wij ons niet zonder vrees voeden. Als wij de steun en het lieflijke van het leven ontvangen, dan moeten wij de verwachting van de dood aanhouden, en vrees koesteren om te zondigen.

4. Elisa nam terstond de slechte smaak van de spijs weg, en voorkwam de boze gevolgen van dit ongezonde moes, zoals hij tevoren het bittere water met zout had genezen, zo genas hij nu dit bittere moes met meel, vers 41. Waarschijnlijk was er reeds meel in, maar dat was er door een gewone hand in gedaan, alleen maar om het moes te binden of smeug te maken, en dit meel was hetzelfde, maar nu werd het er door Elisa's hand in gedaan met de bedoeling om dit ongezonde moes gezond te maken, en hieruit bleek, dat het meel niet de verandering heeft teweeggebracht (het meel was slechts het teken, niet het middel), maar alleen de kracht en de macht Gods. Nu was alles wel, er was nu niet slechts geen dood, maar ook niets kwaads in de pot. Wij moeten Gods goedheid erkennen, die onze spijs gezond en voedzaam maakt. Ik ben de Heere uw heilmeester.

II. Hij deed een weinig spijs vèr reiken.

1. Aan Elisa werd een geschenk gebracht van twintig gerstebroden en enige korenaren vers 42, een geschenk, dat in die tijd nooit te verachten was, nu er honger was in het land. Het wordt gezegd broden van de eerstelingen te zijn geweest, die uit de oogst aan God toekwamen en nu de priesters en Levieten allen te Jeruzalem waren, buiten hun bereik, hebben de vrome mensen onder hen met alle recht en rede de profeten als Gods ontvangers beschouwd, en hun eerstelingen tot hen gebracht, hetgeen bijdroeg om hun scholen in stand te houden.

2. Om niet ontvangen hebbende, gaf hij om niet, hij beval dat het alles de zonen van de profeten voorgezet zou worden, niets voor zichzelf houdende, en niets voor later, laat de morgen voor het zijne zorgen, geef het alles aan het volk, dat zij eten. Het betaamt mannen Gods edelmoedig en vrijgevig te zijn, de vaders van de profeten om vrijgevig te zijn voor de zonen van de profeten.

3. Hoewel de broden waarschijnlijk klein waren, niet groter dan een man gewoonlijk voor zijn maaltijd opeten kon, heeft hij toch met twintig er van honderd mannen verzadigd, vers 43, 44. Zijn dienaar dacht dat het slechts tandtergend was om aan zoveel mannen zo weinig spijs voor te zetten, en het een schande voor zijn meester zou zijn om zovelen op zo'n schraal maal uit te nodigen, maar hij heeft het in de naam van God een ruim voldoende maaltijd voor hen genoemd, en zo bleek het ook te zijn, zij aten, en hielden over niet uit gebrek aan eetlust, maar omdat het brood onder het eten toenam. God heeft aan Zijn kerk beloofd, dat Hij haar kost rijkelijk zal zegenen, "en haar nooddructen met brood zal verzadigen," Psalm 132:15, want die Hij voedt verzadigt Hij en wat Hij zegent wordt veel, zoals hetgeen waar Hij op blaast, weinig wordt, Haggai 1:9. Het spijzigen van Zijn hoorders door Christus was een veel groter wonder dan dit, maar beide leren ons dat zij, die de Heere verbeiden in de weg van de plicht, kunnen hopen zowel beschermd als verzorgd te worden door een bijzondere zorg van Gods voorzienigheid.

HOOFDSTUK 5

1 Naäman nu, de krijgsoverste van de koning van Syrië, was een groot man voor het aangezicht zijns heren, en van hoog aanzien; want door hem had de HEERE de Syriërs verlossing gegeven; zo was deze man een strijdbaar held, doch melaats. 2 En er waren benden uit Syrië getogen, en hadden een kleine jonge dochter uit het land van Israël gevankelijk gebracht, die in de dienst der huisvrouw van Naäman was. 3 Deze zeide tot haar vrouw: Och, of mijn heer ware voor het aangezicht van de profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijn melaatsheid ontledigen. 4 Toen ging hij in en gaf het zijn heer te kennen, zeggende: Zo en zo heeft de jonge dochter gesproken, die uit het land van Israël is. 5 Toen zeide de koning van Syrië: Ga heen, kom, en ik zal een brief aan de koning van Israël zenden. En hij ging heen, en nam in zijn hand tien talenten zilver, en zes duizend sikkelen gouds, en tien wisselklederen. 6 En hij bracht de brief tot de koning van Israël, zeggende: Zo wanneer nu deze brief tot u zal gekomen zijn, zie, ik heb mijn knecht Naäman tot u gezonden, dat gij hem ontledigt van zijn melaatsheid.

7 En het geschiedde, als de koning van Israël de brief gelezen had, dat hij zijn klederen scheurde, en zeide: Ben ik dan God, om te doden en levend te maken, dat deze tot mij zendt, om een man van zijn melaatsheid te ontledigen? Want voorwaar, merkt toch, en ziet, dat hij oorzaak tegen mij zoekt. 8 Maar het geschiedde, als Elisa, de man Gods, gehoord had, dat de koning van Israël zijn klederen gescheurd had, dat hij tot de koning zond, om te zeggen: Waarom hebt gij uw klederen gescheurd? Laat hem nu tot mij komen, zo zal hij weten, dat er een profeet in Israël is. 9 Alzo kwam Naäman met zijn paarden en met zijn wagen, en stond voor de deur van het huis van Elisa. 10 Toen zond Elisa tot hem een bode, zeggende: Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en gij zult rein zijn.

11 Maar Naäman werd zeer toornig, en toog weg, en zeide: Zie, ik zeide bij mij zelven: Hij zal zekerlijk uitkomen, en staan, en de Naam des HEEREN, Zijns Gods, aanroepen, en zijn hand over de plaats strijken, en de melaatsheid ontledigen. 12 Zijn niet Abana en Farpar, de rivieren van Damaskus, beter dan alle wateren van Israël; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden? Zo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid. 13 Toen traden zijn knechten toe, en spraken tot hem, en zeiden: Mijn vader, zo die profeet tot u een grote zaak gesproken had, zoudt gij ze niet gedaan hebben? Hoeveel te meer, naardien hij tot u gezegd heeft: Was u, en gij zult rein zijn? 14 Zo klom hij af, en doopte zich in de Jordaan zevenmaal, naar het woord van de man Gods; en zijn vlees kwam weder, gelijk het vlees van een kleinen jongen; en hij werd rein. 15 Toen keerde hij weder tot de man Gods, hij en zijn ganse heir, en kwam, en stond voor zijn aangezicht en zeide: Zie, nu weet ik, dat er geen God is op de ganse aarde, dan in Israël! Nu dan, neem toch een zegen van uw knecht. 16 Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien ik het neme! En hij hield bij hem aan, opdat hij het nam, doch hij weigerde het. 17 En Naäman zeide: Zo niet; laat toch uw knecht gegeven worden een last aarde van een juk muildieren; want uw knecht zal niet meer brandoffer of slachtoffer aan andere goden doen, maar de HEERE. 18 In deze zaak vergeve de HEERE uw knecht: wanneer mijn heer in het huis van Rimmon zal gaan, om zich daar neder te buigen, en hij op mijn hand leunen zal en ik mij in het huis van Rimmon neerbuigen zal; als ik mij also neerbuigen zal in het huis van Rimmon, de HEERE vergeve toch uw knecht in deze zaak. 19 En hij zeide tot hem: Ga in vrede. En hij ging van hem een kleine streek lands.

20 Gehazi nu, de jongen van Elisa, de man Gods, zeide: Zie, mijn heer heeft Naäman, dien Syriër belet, dat men uit zijn hand niet genomen heeft, wat hij gebracht had; maar zo waarachtig als de HEERE leeft, ik zal hem nalopen, en zal wat van hem nemen! 21 Zo volgde Gehazi Naäman achterna. En toen Naäman zag, dat hij hem naliep, viel hij van de wagen af, hem tegemoet, en hij zeide: Is het wel? 22 En hij zeide: Het is wel; mijn heer heeft mij gezonden, om te zeggen: Zie, nu straks zijn tot mij twee jongelingen uit de zonen der profeten, van het gebergte van Efraim gekomen; geef hun toch een talent zilvers en twee wisselklederen. 23 En Naäman zeide: Belieft het u, neem twee talenten. En hij hield aan bij hem, en bond twee talenten zilvers in twee buidels, met twee wisselklederen, en hij leide ze op twee van zijn jongens, die ze voor zijn aangezicht droegen. 24 Als hij nu op de hoogte kwam, nam hij ze van hun hand, en bestelde ze in een huis; en hij liet de mannen gaan, en zij togen heen. 25 Daarna kwam hij in, en stond voor zijn heer. En Elisa zeide tot hem: Van waar, Gehazi? En hij zeide: Uw knecht is noch herwaarts noch derwaarts gegaan. 26 Maar hij zeide tot hem: Ging niet mijn hart mede, als die man zich omkeerde van op zijn wagen u tegemoet? Was het tijd, om dat zilver te nemen, en om klederen te nemen, en olijfbomen, en wijngaarden, en schapen, en runderen, en

knechten, en dienstmaagden? 27 Daarom zal u de melaatsheid van Naäman aankleven, en uw zaad in eeuwigheid! Toen ging hij uit van voor zijn aangezicht, melaats, wit als de sneeuw. In dit hoofdstuk worden nog twee van Elisa's wonderen vermeld.

I. De reiniging van Naäman, een Syriër, een vreemdeling, van zijn melaatsheid, en daarbij:

1. Het slechte van zijn toestand vers 1.
2. Gods voorzienigheid, die hem tot Elisa bracht, daar een gevangen dienstmaagd hem bericht omtrent de profeet had gegeven, vers 2-4. Een brief van de koning van Syrië aan de koning van Israël, om hem bij hem in te leiden, vers 5-7, en de uitnodiging, die Elisa hem zond, vers 8.
3. De voorgeschreven methode voor zijn genezing, zijn onderwerping er aan, na eerst tegenwerpingen gemaakt te hebben, en zijn genezing er door, vers 9-14.
4. Zijn erkentelijkheid jegens Elisa, vers 15-19.

II. Zijn slaan van Gehazi, zijn eigen dienaar, met deze melaatsheid.

1. Gehazi's zonden die bestonden in zijn meester te beliegen bij Naäman, vers 24-24, en bij zijn meester te liegen, toen deze hem ondervroeg, vers 25.
2. Zijn straf voor die zonde. Naämans melaatsheid ging over op hem en zijn geslacht, vers 26, 27. En zo Naämans genezing beschouwd kan worden als een voorteken van de roeping van de heidenen zoals onze Heiland haar genomen schijnt te hebben, Lukas 4:27, dan kan Gehazi's straf beschouwd worden als een voorteken van de verblindings en verwerping van de Joden, die Gods genade jegens de heidenen hebben benijd zoals Gehazi Elisa's gunst, aan Naäman betoond benijd heeft.

2 Koningen 5:1-8

De wonderen van onze Zaligmaker waren bestemd voor de verloren schapen van het huis Israëls, maar één er van viel, als een kruimel van de tafel, aan een Kananese vrouw ten deel, zo heeft Elisa dit wonder gewrocht voor Naäman, een Syriër want God doet goed aan allen, en wil dat alle mensen zalig zullen worden. Hier is:

I. De zware beproeving, onder welke Naäman zuchtte te midden van al zijn grootheid en eer, vers 1. Hij was een groot man in een hoge betrekking, hij was niet alleen rijk en hooggeplaatst, maar in het bijzonder gelukkig om twee dingen:

1. Dat hij zijn land van grote dienst is geweest, God heeft hem dit doen zijn, door hem had de Heere de Syriërs verlossing gegeven, voorspoed in hun oorlogen, zelfs met Israël. De bewaring en voorspoed, zelfs van hen, die God niet kennen en dienen, moeten toegeschreven worden aan Hem, want Hij is een behouder van alle mensen, maar allermeeest van de gelovigen. Israël wete dat, als de Syriërs de overhand hebben, het van de Heere is.

2. Dat hij zijn vorst zeer welgevallig was, hij was zijn gunsteling en eerste staatsminister, zo groot was hij, zo hoog in aanzien en eer, en daarbij een strijdbare held, maar hij was melaats, was aangetast door die walgelijke ziekte, waardoor hij een last was voor zichzelf. Niemands grootheid, of eer, of invloed, of dapperheid, of overwinning over vijanden, kan hem buiten het bereik brengen van de zwaarste rampen van het menselijke leven er is menig ziekelijk, zwak lichaam onder rijke sierlijke kledij. Ieder mens heeft het een of andere maar in zijn wezen, iets dat hem misvormt of verkleint, het een of andere bijmengsel, dat zijn grootheid vermindert, zijn vreugde terneerslaat, hij kan zeer gelukkig, zeer goed zijn, maar in een of ander opzicht is hij niet zo goed als hij moest wezen, noch zo gelukkig als hij wilde wezen. Naäman was zo groot als de wereld hem maken kon, en toch zou (zoals bisschop Hall het uitdrukt) de geringste slaaf in Syrië niet in zijn vel willen steken, of van huid met hem ruilen.

II. Het bericht, dat hem gegeven wordt van Elisa's macht door een jonge dienstmaagd van zijn echtgenote, vers 2, 3. Deze dienstmaagd was een Israëlitische van geboorte, door Gods voorzienigheid gevankelijk naar Syrië gevoerd, en daar verhoogd in Naāmans gezin, waar zij Elisa's roem verkondigt tot eer van Israël en Israëls God. De ongelukkige verstrooiing van het volk van God is soms de gelukkige aanleiding gebleken tot de verspreiding van de kennis van God, Handelingen 8:4. Deze kleine jonge dochter ging, zoals het een ware Israëlitische betaamde te rade met de eer van haar land, kon, hoewel zij slechts een eenvoudig meisje was, een bericht geven van de beroemde profeet, die zij in hun midden hadden. Kinderen moeten bijtijds bekend worden met de wondere werken van God, opdat zij, waar zij ook heengaan, er van kunnen spreken. Zie Psalm 8:3.

1. Zoals het een goede dienstmaagd betaamde, begeerde zij de gezondheid en het welvaren van haar heer, hoewel zij een gevangene, een dienstmaagd door dwang was, en veel meer nog moeten dienstboden door keus het goede voor hun meesters begeren. De Joden in Babylon moesten de vrede zoeken van het land van hun gevangenschap, Jeremia 29:7. Elisa had geen van de melaatsen in Israël gereinigd Lukas 4:27, maar deze kleine jonge dochter leidt uit de andere wonderen, die hij gedaan heeft af dat hij haar meester kon genezen, en uit zijn gewone weldadigheid en welwillendheid, dat hij het zou willen, hoewel deze een Syriër was. Dienstboden kunnen tot zegen zijn in het gezin waarin zij dienen, door te zeggen wat zij weten van de heerlijkheid van God en de eer van Zijn profeten.

III. Hierop wendde de koning van Syrië zich ten behoeve van Naāman tot de koning van Israël. Naāman gaf acht op dit bericht, hoewel het hem slechts door een eenvoudige dienstmaagd gegeven werd, hij heeft om haar geringheid die tijding niet geminacht, als zij bevorderlijk kon zijn aan de gezondheid van zijn lichaam. Hij zei niet: "Het is een dwaze praat van dat meisje, hoe kan een profeet in Israël voor mij doen wat al de medicijnmeesters van Syrië tevergeefs aan mij beproefd hebben?" Hij beminde noch eerde het Joodse volk, maar indien iemand uit die natie hem van zijn melaatsheid kan genezen, zal hij dankbaar de verplichting erkennen. Ach, mochten zij, die geestelijk ziek zijn, even geredelijk horen naar de tijding, die hun van de grote Heelmeester gebracht wordt! Zie, wat Naāman deed op deze wenk.

1. Hij wilde niet om de profeet zenden, deze tot hem laten komen, maar hij wilde aan iemand, die zoveel Goddelijke kracht in zich had dat hij instaat was krankheden te genezen, de eer bewijzen van zelf tot hem te gaan, hoewel hij ziek was, ongeschikt om onder de mensen te komen, de reis lang, en het land van de profeet, dat hij wilde bezoeken, vijandig land was, vorsten, denkt hij, moeten zich neerbuigen tot profeten, als zij hen nodig hebben.

2. Hij wilde niet vermomd gaan, hoewel zijn boodschap zijn afzichtelijke kwaal bekendmaakte, maar ging in staatsie en met een groot gevolg, om de profeet nog meerdere eer aan te doen.

3. Hij wilde niet met lege handen gaan, maar nam goud, zilver en kleren mede, om die zijn geneesmeester aan te bieden. Zij, die rijkdom hebben, en gezondheid derven, tonen welke van die twee voorrechten zij het kostelijkst achten, wat zouden zij niet willen geven voor kracht en gezondheid van het lichaam?

4. Hij wilde niet gaan zonder een brief aan de koning van Israël van de koning, zijn meester, die zelf vurig zijn herstel wenste. Hij weet niet waar deze wonderwerkende profeet in Samaria te vinden is, maar denkt dat de koning hem wèl moet weten te vinden, en dat hij de profeet zal

aansporen om al het mogelijke voor Naäman te doen. Hij wil tot hem gaan, gesteund door de invloed van twee koningen. Indien de koning van Syrië om zijn hulp moet verzoeken, dan hoopt hij dat de koning van Israël, als zijn opperheer, die hulp kan gebieden. De gaven en talenten van de onderdanen, denkt hij, moeten allen aangewend worden ten dienste en ter ere van de vorst, en daarom verlangt hij dat de koning hem verlossen zal van zijn melaatsheid, vers 6, het er voor houdende dat er een grotere vertrouwelijkheid heerste tussen de koning en de profeet, dan er werkelijk was.

IV. Hoe dit de koning van Israël deed schrikken, vers 7. Hij vreesde dat er in de brief:

1. Een grote belediging was van God, en daarom scheurde hij zijn kleren, overeenkomstig de gewoonte van de Joden, als zij hoorden of lazen wat zij dachten Godslasterlijk te zijn, en wat minder kon het wezen, als hem Goddelijke macht werd toegeschreven? "Ben ik dan God, om te doden met een woord, en levend te maken met een woord wie ik wil? Neen, ik beweer niet, die macht te hebben" (Nebucadnezar beweerde dit wel, zoals wij zien in Daniël 5:19). "Ben ik dan God, om te doden met een woord, en om levend te maken met een woord? Neen ik maak geen aanspraak op zo'n macht. Aldus wordt die grote man, die slechte man, er toe gebracht om te erkennen dat hij slechts een mens is. Waarom heeft die overweging er hem niet toe geleid om zichzelf te bestraffen wegens zijn afgoderij, en heeft hij niet aldus geredeneerd: "Zal ik diegenen als goden aanbidden, die noch doden, noch levend kunnen maken, goed noch kwaad kunnen doen?"

2. Een slechte bedoeling voor hemzelf hij beroept zich hieromtrent op de hem omringenden: "Merkt toch en ziet, dat hij oorzaak tegen mij zoekt. Hij eist van mij dat ik een melaatse zal genezen, en als ik het niet doe zal hij, ofschoon ik het niet kan, dit tot voorwendsel gebruiken om mij de oorlog aan te doen, " hetgeen hij te eerder vermoedt, omdat Naäman zijn krijgsoverste is. Indien hij de bedoeling van de brief goed had begrepen namelijk dat de koning, toen hij hem schreef de melaatse te genezen, slechts bedoelde dat hij zorg zou dragen voor zijn genezing, hij zou in die angst niet zijn gekomen. Wij scheppen ons dikwijls zeer veel onrust, door aan de woorden en daden van anderen, die goed bedoeld waren, een verkeerde uitlegging te geven, het is ook jegens onszelf barmhartigheid, of liefde, om geen kwaad te denken. Indien hij aan Elisa had gedacht en aan de macht, die deze bezat, hij zou de brief gemakkelijk hebben begrepen, en geweten hebben wat hij te doen had, maar hij heeft zich in verwarring gebracht door zich van de profeet te vervreemden, de gevangen jonge dochter dacht meer aan hem dan de koning.

V. Elisa biedt hem zijn diensten aan, hij wilde alles doen om zijn vorst gerust te doen zijn, al was hij nu ook door hem veronachtzaamd, en al waren zijn vorige goede diensten ook door hem vergeten. Vernemende waarom de koning zijn kleren had gescheurd, liet hij hem weten dat, zo zijn patiënt tot hem wilde komen, hij geen vergeefse moeite zal doen, vers 8, hij zal weten, dat er een profeet in Israël is, (en het zou treurig met Israël gesteld zijn, indien er geen waren) dat er een profeet is in Israël, die doen kan, wat de koning Israëls niet eens durft beproeven, en waar de profeten van Syrië geen aanspraak op kunnen maken. Het was niet voor zijn eigen eer, maar voor de eer van God, dat hij begeerde hun allen te doen weten, dat er een profeet is in Israël, hoewel hij door de groten werd voorbijgezien.

2 Koningen 5:9-14

Wij hebben hier de genezing van Naämans melaatsheid.

I. Het korte en duidelijke voorschrift, dat de profeet hem gaf met verzekerdheid van goede uitslag. Naäman wilde Elisa eer bewijzen toen hij in zijn wagen en met al zijn gevolg aan Elisa's deur kwam, vers 9. Zij, die op andere tijden weinig eerbied betoonden aan profeten

waren, als zij hen nodig hadden, zeer voorkomend voor hen. Hij kwam aan Elisa's deur als een bedelaar om een aalmoes. Zij, die van hun geestelijke melaatsheid gereinigd willen worden, moeten aan de deur van de Wijsheid komen, de posten van haar deuren waarnemen. Naäman verwachtte zijn beleefdheid met gelijke beleefdheid beantwoord te zien, maar Elisa gaf hem zijn antwoord zonder enigerlei formaliteit, wilde niet aan de deur tot hem gaan, opdat hij de schijn niet zou hebben al te zeer geveleid te zijn door de eer, die hem was aangedaan, maar zond hem een bode om hem te zeggen. Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, hem belovende dat zijn ziekte, zo hij dit deed, genezen zou worden. De belofte was uitdrukkelijk en bepaald: Gij zult rein zijn, de voorgeschreven methode was duidelijk: Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan. Dit was niet bedoeld als een middel tot de genezing, hoewel koude baden door velen als zeer heilzaam worden aanbevolen, maar sommigen denken dat het voor een geval van melaatsheid veeleer schadelijk was. Maar het was bedoeld als een teken van de genezing, en een op-de-proefstelling van zijn gehoorzaamheid, zij, die door God geholpen willen worden, moeten doen wat hun gezegd wordt.

Maar waarom heeft Elisa een bode tot hem gezonden met deze aanwijzingen?

1. Omdat hij zich toen had afgezonderd tot innig, vurig gebed om de genezing, en daarvan niet afgeleid wilde worden, of:
2. Omdat hij wist dat Naäman een hoogmoedig man was, en hij hem wilde doen weten dat voor de grote God alle mensen op gelijke bodem staan.

II. Naämans afkeer van de voorgeschreven methode, omdat zij niet was wat hij verwachtte, twee dingen ergerden hem er in.

1. Dat Elisa, naar hij dacht, hem minachting betoonde door hem orders te zenden door een dienaar, en niet zelf tot hem naar buiten te komen, vers 11. Vol van verwachting zijnde van genezen te worden, had hij zich voorgesteld hoe die genezing bewerkt zou worden. Zijn denkbeeld was: Hij zal zeker tot mij uitkomen, dat is wel het minste wat hij voor mij doen kan, voor mij, een Syrische grote, die in al deze staatsie tot hem gegaan ben, tot mij, die zo dikwijls over Israël gezegevierd heb. Hij zal staan en de naam van de Heere, zijn God, aanroepen, en mij noemen in zijn gebed, en dan zal hij zijn hand over de plaats strijken, en aldus de genezing tot stand brengen."

En omdat dit nu niet precies aldus geschied is, geraakt hij in toorn, vergetende:

- a. Dat hij een melaatse was, en de wet van Mozes, die Elisa nauwgezet waarnam de zodanigen van de samenleving buitensloot, een melaatse, en bijgevolg behoorde hij niet zo streng te staan op de vormen van de hoofse plichtplegingen. Velen hebben onder verootmoedigende leidingen van Gods voorzienigheid een onverootmoedigd hart. Zie Numeri 12:14.
- b. Dat hij een smekeling was, een gunst verzocht, die hij niet kon eisen, en bedelaars hebben niet te kiezen, patiënten moeten doen wat hun geneesheer hun voorschrijft. Zie in Naäman de dwaasheid van de hoogmoed, een genezing stelt hem niet tevreden of hij moet genezen worden met ceremonie, met veel praalvertoon en staatsie, hij veracht het genezen te worden, zo hij zijn zin niet krijgt.

2. Dat Elisa, naar hij dacht, minachting betoonde aan zijn land, hij nam het euvel op, dat hij heengezonden werd om zich in de Jordaan te wassen, in de Jordaan, een rivier van Israël, terwijl hij dacht dat Abana en Parpar de rivieren van Damascus, beter waren dan alle wateren Israëls. Met hoeveel ophef spreekt hij van deze twee rivieren, die Damascus besproeiden, en spoedig daarna zich verenigden, en dan door de geographen "Chrysoroas -de gouden stroom-" genoemd wordt. Hoe minachtend spreekt hij van al de wateren Israëls, hoewel God het land Israëls de roem van alle landen heeft genoemd, inzonderheid wegens zijn waterbeken, fonteinen en diepten, Deuteronomium 8:7. Zo gewoon is het dat God en de mens verschillen in hun oordeel. Hoe minachtend spreekt hij van de aanwijzingen van de profeet! Zou ik mij

daarin niet kunnen wassen en rein worden? Hij zou er zich in kunnen wassen, en rein worden van vuil maar niet van melaatsheid. Hij was er vertoornd over, dat de profeet hem gebod zich te gaan wassen om rein te worden, hij dacht dat de profeet alles moest doen, en het behaagt hem niet, dat hem gezegd wordt dat hijzelf iets doen moet. Of wèl, hij denkt dat dit al te eenvoudig, te gemakkelijk, te gewoon is voor zo'n aanzienlijke man als hij, om er door genezen te worden, of hij geloofde niet dat de genezing er door gewerkt zal worden, of indien wel, welke geneeskracht was er meer in de Jordaan dan in de rivieren van Damascus?

Maar hij bedacht niet:

- a. Dat de Jordaan behoorde aan Israëls God, van wie Hij de genezing moest verwachten, en niet aan de goden van Damascus, zij bewaterde het land des Heeren, het heilige land, en voor een wonderdadige genezing was de betrekking tot God van veel meer gewicht en betekenis, dan de diepte van de bedding of de schoonheid van de stroom.
- b. Dat de Jordaan meer dan eens tevoren aan het gebod van de Almacht heeft gehoorzaamd, zij had vanouds een doortocht verleend aan Israël, en onlangs aan Elia en Elisa, en was dus geschikter voor zulk een doel dan de rivieren, die slechts aan de algemene wet van haar schepping hadden gehoorzaamd, en nooit aldus onderscheiden waren geworden. Maar bovenal, de Jordaan was de aangewezen rivier, en als hij genezing verwacht van de macht van God, dan moet hij berusten in de wil van God. zonder te vragen waarom of waartoe. Het is iets geheel gewoons voor hen die wijs zijn in hun eigen ogen, om minachtend neer te zien op de voorschriften van de Goddelijke wijsheid, en boven deze de voorkeur te geven aan hun eigen bedenkselen, "zij die hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten willen zich van de rechtvaardigheid Gods niet onderwerpen," Romeinen 10:3. Naäman geraakte door zijn redenering in zo'n toorn, dat hij zich in woede van de deur van de profeet afwendde, gereed te zweren dat hij nooit meer iets met Elisa van doen wilde hebben. En wie zou dan daarbij iets verloren hebben? "Die de valse ijdelheden onderhouden verlaten hun weldadigheid," Jona 2:8. Hoogmoedige mensen zijn de ergste vijanden van zichzelf.

III. De bescheiden raad, die zijn dienaren hem gaven, om naar het voorschrift van de profeet te handelen, waarin een stilzwijgende bestraffing van zijn toorn lag opgesloten, vers 13. Op andere tijden wisten zij tegenover hem op hun plaats te blijven, maar hoewel zij hem nu in toorn en drift zagen, wisten zij toch dat hij een man was, die altijd naar rede wilde luisteren, door wie zij hem ook werd voorgehouden (een goede, doch zeer zeldzame hoedanigheid in aanzienlijke personen) en daarom naderden zij tot hem en gebruikten de vrijmoedigheid om de zaak met hem te bespreken. Zij hadden een hoge mening van de profeet opgevat, (daar zij misschien meer van hem gehoord hadden door hun gesprekken met het gewone volk, dan Naäman omtrent hem gehoord had van de koning en de hovelingen met wie hij gesproken had), en daarom vroegen zij hem de zaak nog eens in overweging te nemen. Zo die profeet tot u een grote zaak gesproken had, u een vervelende, langdurige kuur had voorgeschreven, of u aan een pijnlijke operatie had onderworpen, u trekpleisters, of koppen-zetten, of kwijling had verordeneerd, zoudt gij ze niet gedaan hebben? Voorzeker wel. En wilt gij u dan niet aan zo'n eenvoudige en gemakkelijke methode onderwerpen als deze. Was u en gij zult rein zijn.

Merk op: 1. Zijn eigen knechten gaven hem deze bestraffing en die raad, hetgeen niet meer een verkleining voor hem was, dan dat hij door de dienstmaagd van zijn vrouw bericht had ontvangen omtrent iemand, die hem kon genezen, vers 2. Het is een grote weldaad om personen om ons heen te hebben, die open en vrijmoedig met ons zijn, ons getrouw onze gebreken en dwaasheden onder het oog brengen, al zijn zij ook onze minderen. Meesters moeten naar rede van hun dienaren willen horen, Job 31:13, 14. Gelijk wij doof moeten zijn voor de raad van de goddelozen, al wordt hij ook gegeven door de aanzienlijkste personen,

die de meest geëerde namen dragen, zo moeten wij een open oor hebben voor goede raad, al wordt hij ons ook gegeven door degenen, die ver beneden ons zijn. Wie spreekt doet er niet toe, zo het gesprokene slechts goed is.

2. De bestraffing werd met grote bescheidenheid en eerbied gegeven. Zij noemen hem vader, want dienaren moeten hun meesters eren en gehoorzamen met een soort van kinderlijke genegenheid. Bij het geven van bestraffing en raad moet het blijken, dat zij voortkomen uit liefde en oprechte eerbied, en dat wij er geen smaad, maar reformatie mee bedoelen.

3. Zij was zeer redelijk en bedachtzaam. Indien de ruwe, onnadenkende dienaren toornige gevoeligheid van hun meester hadden opgewekt, en gepoogd hadden hem te wreken op de profeet, die (naar hij dacht) hem beledigd had, hoe noodlottig zouden de gevolgen geweest zijn! Vuur van de hemel waarschijnlijk op hen allen! Maar tot onze grote verrassing nemen zij de partij van de profeet. Elisa had waarschijnlijk wel bemerkt dat hetgeen hij gezegd had, Naäman uit zijn humeur heeft gebracht, maar hij deed geen poging om hem tevreden te stellen, het was op zijn gevaar zo hij volhardde in zijn toorn, maar Gods voorzienigheid maakt gebruik van zijn knechten, om hem tot bedaren te brengen.

Zij redeneren met hem:

a. Uit zijn vurige begeerte naar genezing: Zoudt gij niet alles daarvoor gedaan hebben? Als zieke zondaren er toe gekomen zijn om alles te willen doen, zich aan alles te willen onderwerpen, van alles afstand te willen doen, om maar genezen te worden, dan, maar niet eerder, beginnen wij hoop voor hen te koesteren. Dan zullen zij Christus aannemen op zijn voorwaarden, als zij Christus willen hebben op elke voorwaarde.

b. Uit het gemakkelijke van de voorgeschreven methode, het is slechts: Was u en gij zult rein zijn. Het is te beproeven, de proefneming is goedkoop en gemakkelijk, het kan geen kwaad doen, maar zou goed kunnen doen. De methoden, voorgeschreven voor de genezing van de melaatsheid van de zonde, zijn zo eenvoudig, dat wij volstrekt niet te verontschuldigen zijn als wij ze niet volgen. Het is slechts: "Geloof, en word behouden", "Bekeer u, en ontvang vergeving van zonde", "Was u, en gij zult rein zijn."

4. De genezing tot stand gebracht in het gebruik van het voorgeschreven middel, vers 14.

Bij nader bedenken wilde Naäman de proef toch wel nemen, maar toch, naar het schijnt, met geen groot geloof of vastberadenheid, want terwijl de profeet hem gezegd had zich zeven maal te wassen in de Jordaan, heeft hij er zich slechts zeven maal in gedoopt. Maar toch behaagt het Gode zich en Zijn woord te eren door dit van kracht te doen zijn. Zijn vlees kwam weer, gelijk het vlees van een kleine jongen, tot zijn grote verwondering en blijdschap. Dit verkrijgt men door de wil van God te doen, door Zijn inzettingen waar te nemen. Zijn rein worden door wassing eerde de wet voor de reiniging van melaatsen, God zal Zijn woord groot maken.

2 Koningen 5:15-19

Van de tien melaatsen, die onze Heiland gereinigd heeft, was de enige, die terugkeerde om Hem te danken, een Samaritaan, Lukas 17:16. Deze Syriër deed het, die zich hier: I. Overtuigd betoont van de macht van de God van Israël, niet slechts dat Hij is, maar dat Hij alleen God is, en dat er inderdaad geen God is op de gehele aarde dan in Israël, vers 15. Een schone, heerlijke belijdenis! maar die tevens de ellende aantoonde van de heidenwereld, want de volken die vele goden hadden, hadden in werkelijkheid geen God, maar waren zonder God in de wereld. Tevoren had hij gedacht dat de goden van Syrië wezenlijke goden waren, maar nu heeft de ervaring zijn dwaling hersteld, en wist hij dat Israëls God alleen God is, de

oppermachtige Heere van allen. Indien hij andere melaatsen gereinigd had gezien het zou hem misschien niet overtuigd hebben maar de weldaad van de genezing deed hem meer aan dan het wonder ervan. Diegenen zijn het best instaat om van de macht van de Goddelijke genade te spreken, die haar zelf ervaren hebben.

II. Dankbaar aan Elisa, de profeet. "Daarom heb ik om de wille van Hem, wiens dienstknecht gij zijt, een geschenk voor u, zilver, en goud, en kleren, al wat u gevallen zal aan te nemen." Hij schatte de genezing niet naar het gemakkelijke er van voor de profeet, maar naar de weldaad er van voor hemzelf, en hij zou gaarne dienoverkomstig er voor willen betalen. Maar Elisa weigert edelmoedig de beloning, hoewel hij sterk gedrongen wordt om haar aan te nemen, en, om verder dringen te voorkomen, bekrachtigde hij zijn weigering met een eed: Zo waarachtig als de Heere leeft indien ik het neme! vers 16, niet omdat hij het niet nodig had, want hij was arm genoeg, en wist wel wat er mee te doen, hoe het te besteden aan de zonen van de profeten, ook niet omdat hij het ongeoorloofd achtte, want hij ontving geschenken van anderen, maar hij wilde aan deze Syriër niets verplicht zijn, deze moest niet zeggen: "ik heb Elisa rijk gemaakt," Genesis 14:23. Het zal ten zeerste tot eer van God strekken, om aan deze nieuwe bekeerling te tonen, dat aan de dienstknechten van de God Israëls geleerd was, om met heilige minachting op de rijkdom van deze wereld neer te zien, hetgeen hem zou bevestigen in zijn geloof, "dat er geen God is dan in Israël." Zie 1 Corinthiers 9:18, 2 Corinthiers 11:9.

III. Bekeerd tot de aanbidding van de God Israëls. Hij wil niet slechts een offerande offeren aan de Heere uit dankbaarheid voor zijn genezing, maar hij besluit nooit aan een andere god te offeren, vers 17. Het was een gelukkige genezing van zijn melaatsheid, die hem genas van zijn afgoderij, een nog gevaarlijker ziekte. Maar hier zijn twee voorbeelden van het zwakke en gebrekkige in zijn bekering.

1. In één opzicht deed hij er te veel in, daar hij niet slechts de God Israëls wilde aanbidden, maar hij wilde aardkluiten hebben uit de tuin van de profeet, of die tenminste door hem verordineerd waren, om er een altaar van te maken, vers 17. Hij, die een poosje daarvoor zeer minachtend had gesproken van het water van Israël, vers 12, gaat nu over tot een ander uiterste, en overschat de aarde van Israël, veronderstellende dat (daar God geboden had een altaar van aarde te maken, Exodus 20:24) een altaar van aarde Hem het meest welgevallig zou zijn, niet bedenkende dat de gehele aarde van de Heere is, en haar volheid of misschien heeft zijn vervoering van genegenheid en eerbied voor de profeet, niet alleen vanwege zijn macht, maar ook vanwege zijn deugd en edelmoedigheid, hem-zoals wij zeggen-de grond doen liefhebben, waarop hij trad, zodat hij wenste er een weinig van mee naar huis te nemen. Het was een beleefdheid als waarmee men heden ten dage zegt: "doe mij het genoegen mijnheer, om mij uw portret te schenken".

2. In een ander opzicht deed hij echter te weinig, hierin namelijk, dat hij zich de vrijheid voorbehold om zich in het huis van Rimmon te buigen ten gerieve van de koning, zijn meester, en naar de plicht van zijn plaats aan het hof het eiste, vers 18, in deze zaak wenste hij verontschuldigd te worden. Hij erkent dat hij het niet behoorde te doen, maar dat hij, als hij het niet deed, zijn plaats aan het hof niet kon behouden, hij betuigt dat hij er zich nooit meer, zoals voorheen, ter ere van de afgod zal buigen, maar alleen ter ere van de koning, en daarom hoopt hij dat God het hem zal vergeven. Misschien kan, alles in aanmerking genomen, hiervoor enige verschoning worden aangevoerd, al kan het niet goedgekeurd of gerechtvaardigd worden. Maar wat ons betreft, ben ik er zeker van, dat wij: a. Zo wij met God in verbond tredende, een voorbehoud maken om enigerlei ons bekende zonde aan te houden,

dat voorbehoud een vernietiging is van Zijn verbond. Wij moeten al onze overtredingen wegdoen, en generlei huis van Rimmon uitzonderen.

b. Hoewel wij aangemoedigd worden om te bidden om vergeving van de zonden, die wij bedreven hebben, zou het toch een spotten zijn met God en een bedriegen van onszelf, indien wij om dispensatie vroegen om voor het vervolg met enigerlei zonde te mogen voortgaan.

c. Zij, die niet instaat zijn om een betrekking aan het hof te verlaten als zij haar niet kunnen behouden zonder te zondigen tegen God en hun eigen geweten geweld aan te doen, schatten de gunst van God niet op de juiste waarde.

d. Zij, die in waarheid het kwade haten, zullen er een gewetenszaak van maken om alle schijn van kwaad te vermijden. Naāmans ontveinzen van zijn Godsdienst kan niet goedgekeurd worden, omdat echter met zijn belofte om aan geen anderen god te offeren, dan alleen aan de God Israëls, al veel gewonnen was bij een Syriër, en omdat hij door vergeving te vragen in deze zaak, zulk een mate van overtuiging en oprechtheid aan de dag legde, dat er goede hoop was op verbetering en vooruitgang, kon de profeet in vriendschap afscheid van hem nemen met een: Ga in vrede, vers 19. Er moet met pas bekeerden teder en voorzichtig gehandeld worden. Koningen 5:20-27 Naāman, een Syriër, een hoveling, een krijgsman, had veel dienaren, en wij hebben gezien, hoe verstandig en goed zij waren, vers 13. Elisa, een heilige profeet, een man Gods heeft slechts een dienaar, en hij blijkt een minne leugenaar te zijn. Zij, die van Elisa op een afstand hadden gehoord, eerden hem, en ontvingen goeds uit hetgeen zij gehoord hadden, maar op hem, die gedurig voor zijn aangezicht stond om zijn wijsheid te horen, was noch door zijn leer, noch door zijn wonderen een goede indruk gemaakt. Men zou verwacht hebben dat Elisa's dienaar een heilige zou zijn, (zoals Achabs dienaar Obadja een heilige was) maar zelfs Christus had een Judas onder zijn volgelingen. De middelen van de genade kunnen geen genade geven. De beste mensen, de beste leraren hebben dikwijls personen om zich heen gehad, die hun tot smart en schande waren. Hoe dichter bij de kerk, hoe verder van God. Velen zullen komen van oosten en westen, en zullen met Abraham en Izak en Jakob aanzitten in het koninkrijk van de hemelen, en de kinderen des koninkrijks zullen uitgeworpen worden. Hier is: I. Gehazi's zonde. Het was een samengestelde zonde.

1. Geldgierigheid, de wortel van alle kwaad, was op de bodem er van. Zijn meester verachtte de schatten van Naāman, maar hij begeerde ze, vers 20. Zijn hart, zegt bisschop Hall, was in Naāmans koffers, en hij moet hem nalopen, om het te halen. Door wereldse rijkdom te begeren, zijn zeer velen van het geloof afgedwaald, en hebben zichzelf met vele smarten doorstoken.

2. Hij keurde het af, dat zijn meester Naāmans geschenk had afgewezen, hij veroordeelde hem als een dwaas, door goud te weigeren, dat hem wordt aangeboden, benijdde zijn vriendelijkheid en edelmoedigheid jegens deze vreemdeling, al was het ook tot welzijn van zijn ziel. Kortom, hij dacht wijzer te zijn dan zijn meester.

3. Toen Naāman, als iemand van fijne, beschaafde manieren van zijn wagen afklom om hem tegemoet te gaan, vers 21, zei hij hem een opzettelijke leugen, namelijk dat zijn meester hem tot hem gezonden had, en zo ontving hij voor zich wat Naāman voor zijn meester bestemd had.

4. Hij belasterde zijn meester, en stelde hem laaghartig aan Naāman voor, alsof hij spoedig berouw had van zijn edelmoedigheid, als iemand, die wispelturig was, zelf niet wist wat hij wilde, iets zei en het dan weer herriep, op iets zwoer en dan weer zijn eed terugnam, geen edelmoedige daad kon doen of hij moest haar terstond weer ongedaan maken. Zijn verhaal van de twee zonen van de profeten was even dom als leugenachtig, als hij om een teken voor

twee jonge scholieren verzocht zou hebben dan zou daar waarlijk wel minder dan een talent zilver voor volstaan hebben.

5. Er was gevaar dat hij Naäman van die heilige Godsdienst zou vervreemd hebben, die hij had omhelsd en er zijn goede mening van verminderd zou hebben. Hij zal gereed zijn te zeggen, wat Paulus' vijanden omtrent hem te kennen gaven, 2 Corinthiers 12:16, 17, namelijk dat Elisa zelf hem wel niet bezwaarde, maar, listig zijnde, hem met bedrog gevangen heeft, diegenen zendende, die voordeel van hem zochten. Wij hopen dat hij later vernomen heeft, dat Elisa's hand er niet in was, en dat Gehazi genoodzaakt werd terug te geven wet hij onrechtvaardig had verkregen, want anders zou het hem weer naar zijn afgoden hebben kunnen drijven.

6. Dat hij zijn onrechtvaardig verkregen goed zocht te verbergen heeft zijn zonde zeer verzwaaard.

a. Hij verborg het, zoals Achan zijn door heiligschennis verkregen gewin verborgen heeft, in de toren, een geheime, versterkte plaats, totdat hij gelegenheid zou hebben om het te gebruiken, vers 24, hij kwam tot de toren. Nu dacht hij zich in het zeker en veilig bezit er van, en hij juichte zijn goed beleid bij het bedrog toe, waardoor hij niet alleen Naämans voorzichtigheid had verschalkt maar ook evenzeer Elisa's onderscheidingsvermogen, zoals Ananias en Saffira de apostelen meenden te bedriegen.

b. Hij ontkende het, hij kwam in, en stond voor zijn heer, gereed om zijn orders te ontvangen. Niemand had meer de schijn van gehecht te zijn aan zijn heer, hoewel in werkelijkheid niemand meer schadelijk voor hem was. Hij dacht zoals Efraïm: "ik ben rijk geworden, ik heb mij groot goed verkregen, in al mijn arbeid zullen zij mij geen ongerechtigheid vinden, die zonde zij", Hosea 12:8. Zijn heer vroeg hem waar hij geweest was. "Nergens, mijn heer," zei hij, "nergens buitenshuis." De ene leugen brengt gewoonlijk de andere voort, de weg van die zonde is bergafwaarts, heb dus de moed waar te zijn.

II. De straf van deze zonde. Elisa riep hem terstond tot verantwoording, en merk nu op: 1. Hoe hij van schuld overtuigd werd. Hij dacht de profeet te bedriegen, maar hem werd spoedig te verstaan gegeven, dat de Geest van de profetie niet bedrogen kan worden, en dat het tevergeefs was de Heilige Geest te liegen. Elisa kan hem zeggen:

a. Wat hij gedaan had, hoewel hij het had ontkend. Gij zegt dat gij nergens heengegaan zijt, maar ging niet mijn hart mede? vers 26. Moest Gehazi nu nog leren dat profeten geestelijke ogen hebben? Of dacht hij iets te kunnen verbergen voor een ziener, voor hem met wie de verborgenheid des Heeren is? Het is dwaasheid te durven zondigen in de hoop op geheimhouding. Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn, en een valse tong is maar voor een ogenblik. De waarheid zal uitkomen, en dikwijls komt zij op vreemde wijze aan het licht tot beschaming van hen, die de leugen tot hun toevlucht hebben gesteld.

b. Wat hij zich voornam, hoewel hij dat in zijn eigen borst verborgen hield. Hij kon hem tot zelfs de gedachten en voornemens zijns harten zeggen: dat hij, nu hij deze twee talenten zilver verkregen had, van plan was grond te kopen en vee, Elisa's dienst te verlaten en zich voor eigen rekening te vestigen. Al de dwaze verwachtingen en bedenkselen van vleselijk-gezinde wereldlingen liggen open voor God. En hij wijst hem ook op het kwaad er van: Was het een tijd om zilver te nemen? Is dit een gelegenheid om u te verrijken? Kon gij geen beter middel vinden om geld te verkrijgen dan door uw meester te beliegen en een struikelblok voor de voeten eens pas bekeerden te leggen?" Zij, die wanneer en door welk middel dan ook, of het goed of slecht is, rijkdom willen verkrijgen, stellen zich bloot aan zeer veel verzoeking. Zij, die rijk willen worden "(per fas, per nefas, rem, rem, quocunque modo rem door recht of door onrecht, onverschillig voor beginselen", slechts op geld uit) "doen zich verzinken in verderf

en ondergang," 1 Timotheüs 6:9. Oorlog, en brand, en pestilentie, en schipbreuk zijn niet, zoals velen ze maken, gelegenheden om er geld door te verkrijgen. Het is geen tijd om onze rijkdom te vermeerderen, wanneer wij het niet anders kunnen doen dan door middelen, die ontierend zijn voor God en Godsdienst of schadelijk voor onze broederen of voor het publiek.

2. Hoe hij er voor gestraft werd. De melaatsheid van Naäman zal u aankleven, vers 27. Indien hij zijn geld wil hebben, zal hij er zijn ziekte bij hebben. "Transit cum onere-het gaat aan u over met de lasten". Hij bedacht akkers na te laten aan zijn geslacht, maar in plaats daarvan laat hij een walgelijke kwaal na aan zijn zaad van geslacht tot geslacht. Het vonnis werd terstond voltrokken aan hemzelf niet spoediger gezegd dan gedaan, hij ging hij van voor zijn aangezicht, melaats, wit als de sneeuw. Aldus is hij geschandvlekt, onteerd, en draagt hij de tekenen van zijn schande overal waar hij heengaat, aldus laadt hij op zich en zijn geslacht een vloek, die niet slechts voor het ogenblik zijn slechtheid zal bekendmaken, maar er de gedachtenis van zal vereeuwigen. "Te arbeiden om schatten met een valse tong, is een voortgedreven ijdelheid dergenen, die de dood zoeken," Spreuken 21:6. Zij, die rijkdom verkrijgen door bedrog en onrechtvaardigheid, kunnen er noch genot noch bestendigheid van verwachten. Wat was het Gehazi nut, dat hij zijn twee talenten verkregen heeft, nu hij er zijn gezondheid, zijn eer, zijn vrede, zijn dienst en zo het niet door berouw en bekering voorkomen werd zijn ziel door verloor? Zie Job 20:12 en verv.

HOOFDSTUK 6

1 En de kinderen der profeten zeiden tot Elisa: Zie nu, de plaats, waar wij wonen voor uw aangezicht, is voor ons te eng. 2 Laat ons toch tot aan de Jordaan gaan, en elk van daar een timmerhout halen, dat wij ons daar een plaats maken, om er te wonen. En hij zeide: Gaat heen. 3 En er zeide een: Het believe u toch te gaan met uw knechten. En hij zeide: Ik zal gaan. 4 Zo ging hij met hen. Als zij nu aan de Jordaan gekomen waren, hieuwen zij hout af. 5 En het geschiedde, als een het timmerhout velde, dat het ijzer in het water viel; en hij riep, en zeide: Ach, mijn heer, want het was geleend. 6 En de man Gods zeide: Waar is het gevallen? En toen hij hem de plaats gewezen had, sneed hij een hout af, en wierp het daarhenen, en deed het ijzer boven zwemmen. 7 En hij zeide: Neem het tot u op. Toen stak hij zijn hand uit, en nam het.

8 En de koning van Syrië voerde krijg tegen Israël, en beraadslaagde zich met zijn knechten, zeggende: Mijn legering zal zijn in de plaats van zulk een. 9 Maar de man Gods zond henen tot de koning van Israël, zeggende: Wacht u, dat gij door die plaats niet trekt, want de Syriërs zijn daarhenen afgekomen. 10 Daarom zond de koning van Israël henen aan die plaats, waarvan hem de man Gods gezegd en hem gewaarschuwd had, en wachtte zich aldaar, niet eenmaal, noch tweemaal. 11 Toen werd het hart des konings van Syrië onstuimig over dezen handel; en hij riep zijn knechten, en zeide tot hen: Zult gij mij dan niet te kennen geven, wie van de onzen zij voor de koning van Israël? 12 En een van zijn knechten zeide: Neen, mijn heer koning! Maar Elisa, de profeet, die in Israël is, geeft de koning van Israël te kennen de woorden, die gij in uw binnenste slaapkamer spreekt. 13 En hij zeide: Gaat heen, en ziet, waar hij is, dat ik zende en hem halen late. En hem werd te kennen gegeven, zeggende: Zie, hij is te Dothan. 14 Toen zond hij daarhenen paarden, en wagenen, en een zwaar heir; welke des nachts kwamen, en omsingelden de stad. 15 En de dienaar van de man Gods stond zeer vroeg op, en ging uit; en ziet, een heir omringde de stad met paarden en wagenen. Toen zeide zijn jongen tot hem: Ach, mijn heer, hoe zullen wij doen. 16 En hij zeide: Vrees niet; want die bij ons zijn, zijn meer, dan die bij hen zijn. 17 En Elisa bad, en zeide: HEERE, open toch zijn ogen, dat hij zie! En de HEERE opende de ogen van de jongen, dat hij zag; en ziet, de berg was vol vurige paarden en wagenen rondom Elisa. 18 Als zij nu tot hem afkwamen, bad Elisa tot de HEERE, en zeide: Sla toch dit volk met verblindheden. En Hij sloeg hen met verblindheden, naar het woord van Elisa. 19 Toen zeide Elisa tot hen: Dit is de weg niet, en dit is de stad niet; volgt mij na, en ik zal u leiden tot de man, dien gij zoekt; en hij leidde hen naar Samaria. 20 En het geschiedde, als zij te Samaria gekomen waren, dat Elisa zeide: HEERE, open de ogen van dezen, dat zij zien! En de HEERE opende hun ogen, dat zij zagen; en ziet, zij waren in het midden van Samaria. 21 En de koning van Israël zeide tot Elisa, als hij hen zag: Zal ik hen slaan? Zal ik hen slaan, mijn vader? 22 Doch hij zeide: Gij zult hen niet slaan; zoudt gij ook slaan, die gij met uw zwaard en met uw boog gevangen hadt? Zet hun brood en water voor, dat zij eten en drinken, en tot hun heer trekken. 23 En hij bereidde hun een grote maaltijd, dat zij aten en dronken; daarna liet hij hen gaan, en zij trokken tot hun heer. Zo kwamen de benden der Syriërs niet meer in het land van Israël.

24 En het geschiedde daarna, dat Benhadad, de koning van Syrië, zijn gehele leger verzamelde, en optoog, en Samaria belegerde. 25 En er werd grote honger in Samaria; want ziet, zij belegerden ze, totdat een ezelskop voor tachtig zilverlingen was verkocht, en een vierendeel van een kab duivenmest voor vijf zilverlingen. 26 En het geschiedde, als de koning op de muur voorbijging, dat een vrouw tot hem riep, zeggende: Help mij, heer koning! 27 En hij zeide: De HEERE helpt u niet; waarvan zou ik u helpen? Van de dorsvloer of van de wijnpers? 28 Verder zeide de koning tot haar: Wat is u? En zij zeide: Deze vrouw heeft tot mij gezegd: Geef uw zoon, dat wij hem heden eten, en morgen zullen wij mijn zoon eten. 29 Zo hebben wij mijn zoon gezoden, en hebben hem gegeten; maar als ik des anderen daags tot haar zeide: Geef uw zoon, dat wij hem eten, zo heeft zij haar zoon verstoken. 30 En het geschiedde, als de koning de woorden dezer vrouw gehoord had, dat hij zijn klederen scheurde, also hij op de muur voortging; en het volk zag, dat, ziet, een zak van binnen over zijn vlees was. 31 En hij zeide: Zo doe mij God, en doe zo daartoe, indien het hoofd van Elisa de zoon van Safat, heden op hem zal blijven staan! 32 (Elisa nu zat in zijn huis, en de oudsten zaten bij hem.) En hij zond een man van voor zijn aangezicht; maar eer de bode tot hem gekomen was, had hij gezegd tot de oudsten: Hebt gijlieden gezien, hoe die zoon des moordenaars gezonden heeft, om mijn hoofd af te nemen? Ziet toe, als die bode komt, sluit de deur toe, en dringt hem uit met de deur; is niet het geruis der voeten van zijn heer achter hem? 33 Als hij nog met hen sprak, ziet, zo kwam de bode tot hem af; en hij zeide: Zie, dat kwaad is van de HEERE; wat zou ik verder op de HEERE wachten?

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een verder bericht van Elisa's wonderen.

1. Hij deed ijzer op water drijven, vers 1 -7.
2. Hij ontdekte aan de koning van Israël de verborgen raadslagen van de koning van Syrië, vers 8- 12.
3. Hij verlostte zich uit de handen van hen, die gekomen waren om hem gevangen te nemen, vers 13- 23.

II. De belegering van Samaria door de Syriërs, en de grote nood, waarin de stad gekomen was, vers 24-33. De verlichting van die nood is wederom een wonder, gewrocht naar Elisa's woord, waarvan wij het verhaal zullen hebben in het volgende hoofdstuk. Elisa is nog een grote zegen, beide voor de kerk en de staat, beide voor de zonen van de profeten en voor de vorst.

2 Koningen 6:1-7

Er zijn hier verscheidene dingen op te merken.

I. Betreffende de zonen van de profeten en hun toestand en karakter. De school, waarvan hier gesproken wordt, schijnt die van Gilgal te zijn geweest, want daar bevond zich Elisa, Hoofdstuk 4:38, en het was nabij de Jordaan. Waarschijnlijk zijn overal waar Elisa woonde, zovelen van de zonen van de profeten als slechts konden, tot hem gekomen om het voorrecht te hebben van zijn onderwijs, zijn raad en zijn gebeden. Ieder hunner begeerde bij hem te wonen in zijn nabijheid te zijn. Zij, die leraren willen worden, moeten streven naar de beste middelen om kennis te verkrijgen. Merk nu op:

1. Dat hun aantal toenam, zodat zij gebrek hadden aan ruimte. De plaats is voor ons te eng, vers 1. Dit was aangenaam om te horen, want er blijkt uit dat velen tot hen waren toegedaan. Ongetwijfeld hebben Elisa's wonderen velen tot hem getrokken, misschien namen zij te meer toe, nu Gehazi omslagen was, en waarschijnlijk een eerlijker man in zijn plaats was gekomen om voor hun provisie te zorgen want naar hetgeen wij lezen in Hoofdstuk 4:43 schijnt het, dat Naämans geval niet het enige was, waarin hij zijns meesters edelmoedigheid afkeurde.

2. Het waren nederige mannen, niet gesteld op sierlijkheid of grootheid. Toen zij ruimte nodig hadden, stelden zij niet voor om cederhout en marmer te laten komen, en kunstige werkmeesters, maar alleen, dat ieder van hun een timmerhout zou gaan halen, ten einde er een eenvoudig houten gebouw van op te trekken. Het betaamt de zonen van de profeten, die belijden dat zij naar grote dingen uitzien in de toekomstige wereld, met eenvoudige dingen tevreden te zijn in deze wereld.

3. Het waren arme mannen, mannen, die geen invloed hadden bij de groten van de aarde. Het was een teken dat Joram koning was, en ook Izébel nog regeerde, want anders zouden de zonen van de profeten, als zij ruimte nodig hadden, zich slechts tot de regering hebben behoeven te wenden, niet onder elkaar behoeven te beraadslagen, om uitbreiding van hun gebouwen te verkrijgen. Gods profeten zijn zelden in gunst geweest bij de wereld. Ja meer, zij waren zo arm, dat zij niet eens werklieden konden aannemen, maar van hun studie voor het ogenblik moesten aflaten, om zelf het werk te doen, ja zij konden zelfs geen gereedschappen kopen, maar moesten ze van hun naburen lenen. En zo is dan armoede geen hinderpaal voor profetie.

4. Het waren naarstige mannen, bereid en gewillig om zich moeite te geven. Zij begeerden niet als luie hommels, (luie monniken had ik wel kunnen zeggen) te leven van de arbeid van anderen, maar begeerden slechts verlof van hun president om zelf de arbeid te verrichten. Gelijk de zonen van de profeten niet zo in bepeinzing verdiept moeten zijn, dat zij er ongeschikt door worden voor handelen, zo moeten zij zich nog veel minder toegeven in gemakzucht, zodat zij afkerig zijn van werken. Hij die moet eten of sterven, moet werken of verhongeren, 2 Thessalonicenzen 3:8, 10. Laat niemand eerlijke arbeid als een last of een verkleining beschouwen.

5. Het waren mannen, die grote waardering van en eerbied voor Elisa hebben gekoesterd. Hoewel zij zelf profeten waren, hebben zij hem grote achting en eerbied betoond.

a. Zij wilden volstrekt niet gaan bouwen zonder zijn toestemming, vers 2. Het is voor ons allen goed om ons eigen oordeel te wantrouwen, zelfs als wij denken dat het op alle rede berust, en begerig te zijn naar de raad van hen, die wijzer zijn en meer ervaring hebben dan wij. En het is inzonderheid aanbevelenswaardig voor de zonen van de profeten, om hun vaders mee te nemen, en in alle zaken van gewicht te handelen onder hun leiding, "permissu superiorem-met verlof van hun meerderen."

b. Zij wilden niet gaarne hun bomen gaan vellen zonder zijn gezelschap: het believe u toch te gaan met uw knechten, vers 3, niet alleen om ons van raad te dienen in het een of ander voorkomend geval maar om goede orde onder ons te houden, opdat wij, onder uw oog zijnde, ons gedragen zoals het ons betaamt." Goede discipelen begeren altijd onder goede discipline te zijn.

6. Het waren eerlijke mannen, mannen, die in zorg waren, om aan ieder het zijne te geven. Toen een van hun met al te heftige beweging de bijl ophief om de slag te geven, zoals zij, die slechts zelden zulk werk verrichten, allicht geneigd zijn te doen-vloog de kop van zijn bijl in het water. Nu zei hij niet: "Het was een ongeluk, en wie kan een ongeluk voorkomen? De steel was er niet goed aan vast, en de eigenaar verdient het verlies te dragen." Neen, met smartelijke bezorgdheid roept hij uit: Ach mijn heer! want het was geleend, vers 5. Ware de bijl zijn eigendom geweest, het zou hem slechts verdrietig gemaakt hebben, dat hij nu niet verder zijn broederen kon helpen in het werk, maar daarbij is het hem een smart, dat hij nu niet rechtvaardig kan zijn tegenover de eigenaar, tegenover wie hij niet slechts rechtvaardig maar ook dankbaar moet wezen. Wij behoren met hetgeen wij van iemand geleend hebben even zorgzaam te zijn als met onze eigen zaken, om het niet te verliezen of te beschadigen, omdat wij onze naaste moeten liefhebben als onszelf, en hem doen zoals wij wensen, dat ons gedaan zal worden. Waarschijnlijk was deze profeet arm, en had hij het geld niet om voor de bijl te betalen, hetgeen het verdriet over het verlies er van nog groter maakte. Voor mensen met een eerlijk gemoed bestaat het grievendste van de armoede hierin, dat zij niet bij machte zijn hun schulden te betalen, niet, dat zij zelf er door aan gebrek en schande zijn blootgesteld.

II. Betreffende Elisa, de vader van de profeten.

1. Dat hij een zeer inschikkelijk en medelijdend man was, hij ging met de zonen van de profeten naar het bos, toen zij zijn gezelschap begeerden, vers 3. Laat niemand, laat inzonderheid geen leraar, zich te groot of te voornaam achten om goed te doen, maar teer en vriendelijk zijn voor allen.

2. Dat hij een man was van grote macht, hij kon ijzer op het water doen drijven tegen deszelfs aard, vers 6, want de God van de natuur is niet aan haar wetten gebonden. Hij heeft de steel niet naar de bijl geworpen, maar sneed een nieuw hout af, en wierp het in de rivier. Wij

behoeven het wonder niet te verdubbelen door te veronderstellen dat het hout zonk om het ijzer te halen, het was genoeg, dat het tot teken diende van de Goddelijke roepstem tot het ijzer om te komen bovendrijven. Gods genade kan aldus het steenachtige ijzeren hart opheffen, dat verzonken is in het slijk van deze wereld, en de genegenheden, die van nature uitgaan naar hetgeen aards is, verheffen en doen uitgaan naar hetgeen boven is.

2 Koningen 6:8-12

Hier zien wij Elisa de koning helpende met zijn geest van de profetie, zoals hij tevoren de zonen van de profeten geholpen heeft, want deze evenals andere gaven, wordt aan een ieder gegeven tot hetgeen oorbaar is, en welk vermogen iemand heeft om goed te doen, hij wordt er een schuldenaar door gemaakt, beide van de wijze en de onwijze.

Merk hier op:

1. Hoe aan de koning van Israël door Elisa bericht werd gegeven van al de plannen en bewegingen van zijn vijand, de koning van Syrië, veel nauwkeuriger dan hij het door de opmerkzaamste en getrouwste verspieters had kunnen ontvangen. Als de koning van Syrië in een geheime krijgsraad het besluit nam, om een inval in het land Israël te doen op een plaats, waar hij dacht dat men dit het minst zou verwachten en waar men het minst instaat zou zijn weerstand te bieden, dan had, eer nog zijn orders het krijgsvolk bereikten, de koning van Israël er reeds door Elisa bericht van ontvangen, en aldus had hij dan de gelegenheid om het kwaad te voorkomen, en dit geschiedde menigmaal, vers 8-10.

Zie hier:

a. Dat de vijanden van Gods Israël listig zijn in hun raadslagen, en rusteloos zijn in hun pogen tegen het Israël van God. "Zij zullen het niet weten noch zien totdat wij in het midden van hen komen en slaan hen dood," Nehemia 4:11.

b. Al die raadslagen zijn bekend aan God, hoe zij ook in het verborgen worden beraamd. Hij weet niet slechts wat de mensen doen, maar ook wat zij voornemens zijn te doen, en heeft velerlei middelen om hun plannen te verijdelen.

c. Het is ons van het grootste nut om gewaarschuwd te worden voor het gevaar, waarin wij verkeren, zodat wij er tegen op onze hoede kunnen zijn. Het werk van Gods profeten is ons te waarschuwen, indien wij, gewaarschuwd zijnde, ons niet redden dan is het onze eigen schuld, en dan zal ons bloed op ons hoofd zijn. De koning van Israël wilde wel achtgeven op Elisa's waarschuwingen tegen het gevaar, dat hem dreigde van de Syriërs, maar niet op de waarschuwingen, die hij hem gaf voor het gevaar, dat hem dreigde van zijn zonden. Op zulke waarschuwingen wordt door de meesten weinig acht geslagen, zij willen zich redden van de dood, maar niet van de hel.

2. Hoe dit de koning van Syrië vertoornde. Hij verdacht zijn senatoren van verraad, dat iemand zijn raadslagen aan de koning van Israël verried, vers 11. Maar een van zijn dienaren, die door Naäman en anderen van Elisa's wonderen gehoord had, komt tot de gevolgtrekking dat hij het moest wezen, die de koning van Israël dit bericht gaf, vers 12. Wat kon hij niet ontdekken, die aan Gehazi kon zeggen wat hij dacht? Hier wordt een bekentenis van de onbegrensde kennis, zoals tevoren van de onbegrensde macht van de God van Israël, aan Syriërs ontwongen. Niets dat door enigerlei plaats, op enigerlei tijd gedaan, gezegd of gedacht wordt, is buiten het bereik van de kennisneming van God. Koningen 6:13-23 I. Hier is de grote krijgsmacht, die de koning van Syrië zond om Elisa gevangen te nemen. Hij vernam waar hij zich bevond, namelijk te Dothan, dat niet ver was van Samaria, daarheen zond hij een sterk leger van krijgslieden, die hem 's nachts moesten overvallen, en hem dood of levend tot de koning moesten brengen, vers 14. Misschien had hij gehoord dat toen slechts een hoofdman met zijn vijftigen gezonden was om Elia gevangen te nemen, hij teleurgesteld

was in zijn poging daartoe, en daarom zond hij nu een leger tegen Elisa, alsof het vuur van de hemel, dat vijftig man had verteerd, niet even gemakkelijk vijftig duizend kon verteren. Naäman kon hem zeggen dat Elisa in geen versterkte plaats woonde, noch door wachten omgeven was, noch grote invloed had onder het volk, zodat hij voor geen tumult, geen volksoptocht beducht behoefde te wezen, waartoe was dan zo groot een krijgsmacht nodig? Maar aldus hoopte hij zich van hem te verzekeren, inzonderheid als hij hem aldus plotseling overviel.

Dwaas! Geloofde hij, ja of neen, dat Elisa de koning van Israël zijn geheime raadslagen mededeelde? Zo neen, wat had hij dan tegen hem? Zo ja, kon hij dan zo onnozel zijn om te denken dat hij de raadslagen niet zou ontdekken, die tegen hemzelf gericht waren, en dat hij, invloed genoeg hebbende in de hemel om ze te ontdekken, geen invloed genoeg zou hebben om ze teniet te doen? Zij, die tegen God, tegen Zijn volk en Zijn profeten strijden, weten niet wat zij doen.

II. De grote vrees, die de dienaar van de profeet beving, toen hij bemerkte dat de stad door de Syriërs was ingesloten, en het krachtige middel door de profeet aangewend om hem gerust te stellen en zijn vrees weg te nemen. Elisa schijnt zijn dienaar gewend te hebben om vroeg op te staan, dat is het middel om iets tot stand te brengen, het werk van de dag op zijn dag te doen. Op zijnde, hoorde hij het gedruis van krijgsvolk, toen zag hij uit, en bemerkte dat de stad door een legermacht omsingeld was, vers 15, welk leger ongetwijfeld geheel verzekerd was van succes, en dat zij de lastige profeet weldra in handen zullen hebben.

Merk nu op:

1. In welk een ontsteltenis hij kwam, hij gaat terstond tot Elisa om er hem bericht van te geven. "Ach, mijn heer," zegt hij, "hoe zullen wij doen? Wij zijn verloren, wij kunnen er niet aan denken om te strijden of om te vluchten, wij moeten hun onvermijdelijk in handen vallen." Had hij slechts Davids Psalmen bestudeerd, die toen reeds bestonden, hij zou hebben kunnen leren "niet te vrezen voor tien duizenden des volks," Psalm 3:7, ja ook dan niet, "ofschoon een leger hem belegerde," Psalm 27:3. Had hij bedacht dat hij in gezelschap was van zijn meester, door wie God grote dingen had gedaan, en die Hij nu niet in de handen van de onbesnedenen zou laten vallen, en die, anderen verlost hebbende, ongetwijfeld ook zichzelf kon verlossen, hij zou niet aldus ten einde raad geweest zijn. Indien hij slechts gezegd had: Hoe zal ik doen? het zou meer te verontschuldigen zijn geweest, zoals de noodkreet van de discipelen toen zij riepen: "Heere behoud ons, wij vergaan!" maar hij behoefde er zijn meester niet bij in te sluiten als zijnde ook in nood, zeggende: Hoe zullen wij doen?

2. Hoe zijn meester hem geruststelde:

A. Door woorden. Wat hij tot hem zei, vers 16, is gezegd tot alle getrouwe dienstknechten Gods, als er van buiten strijd is en van binnen vrees. Vrees niet met de vrees, die pijn heeft, want die bij ons zijn om ons te beschermen, zijn meer dan die bij hen zijn om ons te verderven, engelen, oneindig meer talrijk, God oneindig machtiger." Als wij ons de redenen van onze vrees zo groot voorstellen, dan moeten wij heldere, grote, hoge gedachten koesteren van God en de onzichtbare wereld. "Als God voor ons is," wij weten wat volgt, Romeinen 8:31.

B. Door een visioen, vers 17.

a. Er scheen Elisa veel aan gelegen te zijn dat zijn dienaar gerustgesteld en tevreden zal zijn. Godvruchtige mensen begeren niet slechts zelf gerust te zijn, maar ook dat degenen, die hen omringen, gerust zullen wezen. Elisa had onlangs zijn vorige dienaar weggezonden, en deze, die nu pas in zijn dienst was gekomen had het voorrecht en voordeel nog niet van ervaring,

daarom wenste zijn meester hem een ander overtuigend bewijs te geven van de Almacht, die hem gebruikte, en die dus ook voor hem gebruikt werd. Zij, wier geloof sterk is, moeten medelijden hebben met hen, wier geloof zwak is en die van een vreesachtige geest zijn, en doen wat zij kunnen om hun handen te sterken.

b. Hij zag zich veilig en verlangde niets meer, dan dat zijn dienaar zou zien wat hij zag, namelijk een wacht van engelen om zich heen, dezulken, die zijn meester naar de poorten van de hemel hebben gevoerd, waren zijn beschermers tegen de poorten van de hel vurige wagens en vurige paarden. Vuur is schrikwekkend en verterend, de macht, die gebruikt werd voor Elisa's bescherming, kon de aanvallers verschrikken en verteren. Gelijk engelen Gods boden zijn, zo zijn zij ook Zijn krijgslieden, Zijn legerscharen, Genesis 32:2 Zijn legioenen, of regimenten, Mattheüs 26:53 ten goede van Zijn volk.

c. Om zijn dienaar gerust te stellen was er niets meer nodig dan dat zijn ogen geopend werden, daar heeft hij voor hem om gebeden, en dat heeft hij voor hem verkregen: Heere, open toch zijn ogen. dat hij zie. Zijn lichamelijke ogen waren open en daarmee zag hij het gevaar. "Heere, open de ogen van zijn geloof, opdat hij daarmee de bescherming zie, waaronder wij ons bevinden." De grootste weldaad, die wij bewijzen kunnen aan hen die vreesachtig en kleinmoedig zijn is voor hen te bidden, en hen aldus aan de machtige genade Gods te bevelen. Het openen van onze ogen zal onze vrees tot zwijgen brengen, in het donker zijn wij altijd vreesachtig, hoe helderder blik wij hebben op de soevereiniteit en macht van de hemel, hoe minder wij de rampen van deze aarde zullen vrezen.

III. De schandelijke nederlaag, die Elisa het leger toebracht, dat gekomen was om hem gevangen te nemen, zij dachten hem tot hun prooi te hebben, maar hij stak de draak met hen, zover was hij van hen, of enig kwaad van hen, te vrezen.

1. Hij bad God hen met verblindheid te slaan en allen werden zij terstond met verblindheid geslagen. Zij waren niet stekeblind, noch waren zij er zich van bewust verblind te zijn, want zij konden het licht zien, maar hun gezichtsvermogen was zó veranderd, dat zij de personen en de plaatsen niet konden herkennen waarmee zij vroeger bekend waren, vers 18. Zij waren zó in de war, dat diegenen onder hen op wie zij vertrouwden voor het bericht, niet wisten dat de plaats waar zij zich bevonden Dothan was, noch dat de persoon met wie zij spraken, Elisa was, zij "tastten en stieten zich op de middag als in de schemering," Jesaja 59:10, Job 12:24, 25, hun geheugen en hun onderscheidingsvermogen faalden. Zie de macht van God over de geest en het verstand van de mensen naar beide zijden: Hij verlichtte de ogen van Elisa's vriend, en verduisterde de ogen van zijn vijanden, zodat zij wel zagen, maar niet bemerkten, Jesaja 6:9. Voor dit tweeledig oordeel is Christus in de wereld gekomen, namelijk "Opdat degenen, die niet zien, zien mogen, en die zien, blind worden," Johannes 9:39, voor sommigen een reuk des levens, voor anderen een reuk des doods.

2. Toen zij aldus verbijsterd en verward waren, voerde hij hen naar Samaria, vers 19, hun belovende dat hij hun de man zou tonen, die zij zochten, en hij deed het. Hij loog hun niet toen hij hun zei: Dit is de weg niet, en dit is de stad niet, waar Elisa is, want hij was nu buiten de stad gekomen, en, als zij hem wilden zien, dan moesten zij naar een andere stad gaan, waar hij hen heen zal leiden, zij die strijden tegen God en Zijn profeten bedriegen zichzelf, en worden rechtvaardig aan hun eigen begoocheling overgelaten.

3. Toen hij hen naar Samaria gebracht had, bad hij God dat Hij hun ogen zou openen opdat zij zouden zien waar zij waren, vers 20 en zie, tot hun grote verschrikking waren zij in het midden van Samaria, waar naar alle waarschijnlijkheid een genoegzame krijgsmacht aanwezig was om hen allen te verdelgen of hen tot krijgsgevangenen te maken. Satan, de god

van deze wereld, verblindt der mensen ogen en misleidt hen aldus, zodat hij hen ten verderve voert, maar als God hun ogen verlicht, dan zien zij zich temidden van hun vijanden, gevangen in de macht van Satan en in gevaar van de hel, hoewel zij tevoren dachten dat hun staat goed was. De vijanden van God en Zijn kerk zullen, als zij zich verbeelden te kunnen triomferen, zichzelf overwonnen zien en bemerken dat er over hen getriomfeerd wordt.

4. Toen hij hen in zijn macht had, deed hij blijken dat hij onder de invloed was van Goddelijke goedheid, zowel als van Goddelijke macht.

1. Hij droeg zorg om hen te beschermen tegen het gevaar, waarin hij hen gebracht had, en vergenoegde zich er mee hun te tonen wat hij had kunnen doen, hij behoefde het zwaard niet van een engel om zijn twistzaak te wreken het zwaard van de koning Israëls staat hem ten dienste, zo hij er gebruik van wil maken, vers 21. Zal ik hen slaan, mijn vader (zo eerbiedig spreekt hij nu tot hem, hoewel hij hem spoedig daarna de dood zwoer), zal ik hen slaan? En wederom, alsof hij verlangde hen aan te vallen: Zal ik hen slaan? Misschien gedacht hij hoe misnoegd God was op zijn vader omdat hij diegenen uit zijn handen liet ontkomen, die Hij in zijn macht had gegeven om hen te verderven, en wilde hij niet op gelijke wijze overtreden. Maar hij heeft zo'n eerbied voor de profeet, dat hij geen slag wil geven zonder zijn opdracht. Maar de profeet wilde volstrekt niet dat hij zich met hen zou bemoeien, zij waren hier gebracht om overtuigd en beschaamd, niet om gedood te worden, vers 22. Indien zij zijn gevangenen waren, die hij met zijn zwaard en zijn boog gevangen had, en hem toen om lijfsgenade vroegen, het zou barbaars zijn geweest haar te weigeren, en indien hij haar hun had verleend, het zou vals en verraderlijk zijn hun leed te doen, en tegen de wetten van de eer, maar zij waren zijn gevangenen niet, zij waren Gods gevangenen en van de profeet, en daarom moet hij hun geen leed doen. Zij, die zich verootmoedigen onder de hand Gods, nemen de beste maatregelen om zich te beveiligen.

2. Hij droeg zorg om hen van spijs te voorzien, hij beval de koning hen goed te onthalen en hen dan te laten gaan, hetgeen hij deed, vers 24.

a. Het was prijzenswaardig in de koning, dat hij tegen zijn eigen neiging, en naar het scheen, tegen zijn belang, 1 Samuël 24:19, de profeet zo gehoorzaam was. Ja zo gaarne wilde hij Elisa verplichten, dat hij, terwijl hem slechts bevolen was hun brood en water voor te zetten (en dat is een goede kost voor gevangenen) hun een grote maaltijd bereidde, om de eer op te houden van zijn hof en zijn land en van Elisa.

b. Het was loffelijk van de profeet, dat hij zo edelmoedig was jegens zijn vijanden, die, hoewel zij gekomen waren om hem gevangen te nemen, niet konden heengaan zonder hem te bewonderen als de machtigste en de vriendelijkste man die zij ooit ontmoet hadden. De grote plicht om onze vijanden lief te hebben en goed te doen aan degenen, die ons haten, was in het Oude Testament zowel geboden, Spreuken 25:21, 22. "Indien degene, die u haat, hongert, geef hem brood te eten, " Exodus 23:4, 5, als beoefend, zoals hier door Elisa. Zijn voorganger had een proeve gegeven van de Goddelijke gerechtigheid, toen hij vlammen vuur deed komen op de hoofden van zijn vervolgers om hen te verteren, maar hij gaf een proeve van Goddelijke goedertierenheid, door vurige kolen op hun hoofd te hopen, om hen te vertederen, zo laat ons dan niet overwonnen worden door het kwade, maar het kwade overwinnen door het goede.

Eindelijk. De goede uitwerking, die dit voor het ogenblik had op de Syriërs, zij kwamen niet meer in het land Israëls, namelijk met het doel om Elisa gevangen te nemen, zij zagen dat dit vruchteloos was, geen van hun benden wilde er zich meer toe lenen, om zo'n groot en goed man aan te vallen. De glorieijkste overwinning, behaald over een vijand is die, waardoor hij in een vriend wordt veranderd.

2 Koningen 6:24-33

Deze laatste paragraaf van dit hoofdstuk had eigenlijk de eerste van het volgende behoren te wezen, want zij begint een nieuwe geschiedenis, welke daar voortgezet en geëindigd wordt. Hier is:

I. Het beleg, dat de koning van Syrië voor Samaria sloeg, en de grote nood, die daardoor in de stad heerste. De Syriërs hadden spoedig de vriendelijkheid vergeten, die zij onlangs in Samaria ontvangen hadden, en zeer ondankbaar zoeken zij nu, zonder dat zij er-voorzover blijkt reden of aanleiding toe hadden, haar te verderven, vers 24. Het land was, naar wij kunnen veronderstellen, reeds geplunderd en verwoest, toen de hoofdstad tot de uiterste ellende was gebracht, vers 25. De schaarste, die kortgeleden in het land had geheerst, was waarschijnlijk de oorzaak, dat de voorraadschuren leeg waren, of de belegering moet zo plotseling en snel hebben plaatsgehad, dat zij geen tijd hadden de stad te provianderen, zodat, terwijl van buiten het zwaard verteerde de honger van binnen nog meer ellende veroorzaakte, Klaagliederen 4:9, want het schijnt dat de Syriërs geen plan hadden de stad te bestormen, maar haar wilden uithongeren. Zó groot was de schaarsheid van de levensmiddelen, dat een ezelskop, waaraan slechts weinig vlees is, en dan nog zeer onsmakelijk, ongezond en ceremonieel onrein, verkocht werd voor zestig gulden, en een kleine hoeveelheid van wikken, of linzen, of een dergelijke grove korensoort, toen duivenmest genaamd, voor vijf zilverlingen, of ongeveer negen gulden. Leer overvloed te waarderen en er dankbaar voor te zijn, zie hoe weinig geld waard is, als het in tijden van hongersnood zo geredelijk wordt afgestaan voor iets, dat eetbaar is.

II. De droeve klacht, waarmee een arme vrouw tot de koning kwam in deze ontzettende hongersnood. Hij ging voorbij op de muur, om orders te geven voor het betrekken van de wacht, het posteren van de schutters, het herstellen van de bressen en dergelijke zaken meer, toen een vrouw uit de stad hem toeriep: Help mij, heer koning! vers 26. Tot wie zal de onderdaan, die in nood is, zich om hulp wenden dan tot de koning, die door zijn ambt de beschermer is van het recht en de wreker van het onrecht? Hij geeft een droevig antwoord vers 27. De Heere helpt u niet, waarvan zou ik u helpen? Sommigen denken dat het een twistend woord was, de taal van zijn gemelijk gemoed. "Waarom verwacht gij iets van mij, nu God zelf hard met ons handelt?" Omdat hij haar niet kon helpen, zoals hij gaarne gewild zou hebben, van de dorsvloer of van de wijnpers, wil hij haar in het geheel niet helpen, wij moeten ons er voor wachten om door beproevingen zuur of gemelijk te worden. Maar het schijnt veeleer een kalmerend woord te zijn: "Laat ons tevreden wezen en ons voordeel doen met de beproeving door tot God op te zien, want voordat Hij ons helpt kan ik u niet helpen." 1. Hij betreurt de leegte van de dorsvloer en de wijnpers, die waren niet wat zij geweest zijn, zelfs die van de koning faalden. Wij lezen in vers 23 van de grote voorraad van levensmiddelen, waarover hij te beschikken had, voldoende om een leger te kunnen onthalen, maar nu heeft hij niets, waarmee hij een arme vrouw te hulp kon komen. Op grote overvloed volgt soms schaarste, wij kunnen er niet zeker van wezen, dat "de dag van morgen zal zijn als deze," Jesaja 56:12, Psalm 30:7.

2. Hij bekent zich hiermede onmachtig om te helpen, tenzij God hen hielp. Zonder God zijn schepselen hulpeloos want ieder schepsel is al hetgeen, maar ook alleen hetgeen God het doet zijn. Maar hoewel hij haar niet kan helpen, is hij toch bereid haar te horen, vers 28. "Wat is u? Is er iets bijzonders met u of gaat het u slechter dan uw naburen?" Gewis, zij en een van haar naburen hadden een wrede barbaarse overeenkomst gemaakt, namelijk dat, al haar voorraad levensmiddelen op zijnde, zij eerst haar zoon zouden koken en opeten, en dan die

van haar buurvrouw, de hare was gekookt en opgegeten, (wie kan er zonder afgrijzen aan denken!) en nu heeft haar buurvrouw haar zoon verborgen, vers 28, 29. Zie hier een voorbeeld van de heerschappij, die het vlees heeft verkregen over de geest, als de meest natuurlijke genegenheid van het hart aldus door de natuurlijke lusten overheerst kunnen worden, zie het woord van God vervuld, onder de bedreigingen van Gods oordelen over Israël om hun zonden, was deze, dat zij het vlees van hun eigen kinderen zullen eten, Deuteronomium 28:53-57, hetgeen men ongelooflijk zou achten, en toch is het gebeurd.

III. De toorn van de koning tegen Elisa bij die gelegenheid, hij betreurde de ramp, scheurde zijn kleren, en had een zak over zijn vlees, vers 30, als iemand wie de ellende van zijn volk van harte leed is, en die het betreurt dat hij de macht niet heeft hen te helpen, maar hij treurt niet over zijn eigen ongerechtigheid noch over de ongerechtigheid van zijn volk, die de oorzaak was van deze ramp, hij bemerkt niet dat zijn weg en handelingen hem deze dingen gedaan hebben, dat is zijn boosheid, dat het zo bitter is. De dwaasheid van de mensen zal zijn weg omkeren, en dan gaat zijn hart zich tegen de Heere vergrammen. In plaats van de gelofte te doen dat hij de kalveren van Dan en Bethel zal verguizen, het recht zijn loop zal laten hebben tegen de profeten van Baäl en van het bos, zweert hij de dood van Elisa, vers 31. Maar waarom? Wat heeft Elisa gedaan? Zijn hoofd is het onschuldigste en het kostbaarste van geheel Israël, maar toch moet dit vallen, tot een anathema worden gemaakt.

Zo werd in de dagen van de vervolgzieke keizers van Rome, als het rijk door een buitengewone ramp werd getroffen, aan de Christenen de schuld gegeven, en werden zij ten verderve gewijd: "Christianos ad leones! De Christenen voor de leeuwen!"

Misschien was Joram aldus in toorn ontstoken tegen Elisa, omdat hij dit oordeel voorzegd had of hem bewogen had om vol te houden en de stad niet over te geven, of liever omdat hij door zijn gebeden het beleg niet heeft doen opbreken en de nood van de stad niet heeft verlicht, dat hij naar hij, Joram, dacht, kon doen maar niet wilde doen, terwijl zij, voor zij zich bekeerden, en aldus voor verlossing bereid waren gemaakt geen reden hadden om te verwachten dat de profeet voor hen zou bidden.

IV. Elisa voorzag des konings raadslog tegen hem, vers 32. Hij zat kalm en rustig in zijn huis in gezelschap van de oudsten, nuttig en Godvruchtig bezig ongetwijfeld, terwijl de koning als een wilde os in het net was of als de onstuimige zee, die niet tot bedaren kan komen. Hij zei aan de oudsten dat een beambte van de koning in aantocht was, om zijn hoofd af te hakken, en verzocht hun hem op te houden aan de deur en hem niet binnen te laten, want de koning, zijn meester, volgde hem om de order te herroepen, gelijk wij kunnen veronderstellen. Dezelfde geest van de profetie die Elisa instaat stelde om te zeggen wat er op een afstand voorviel, machtigde hem om de koning de zoon van een moordenaar te noemen, hetgeen wij, niet een gelijke buitengewone opdracht hebben, niet mogen navolgen, verre zij het van ons de heerschappij te verachten en de heerlijkheden te lasteren. Hij beroept zich op de oudsten of hij dit kwaad aan de koning verdiend heeft, zie of hij hierin de zoon van een moordenaar niet is. Want welk kwaad had Elisa gedaan? Hij heeft de dodelijke dag niet begeerd, Jeremia 17:16.

V. De hartstochtelijke spraak van de koning toen hij kwam om de tenuitvoerbrenging van zijn bevel om Elisa te onthoofden te voorkomen. Er schijnt een strijd te zijn geweest in zijn binnenste tussen zijn overtuiging en zijn bederf, hij wist niet wat te zeggen, maar ziende dat de zaken tot het uiterste zijn gekomen, geeft hij zich aan wanhoop over, vers 33. Dat kwaad is van de Heere, hierin waren zijn denkbelden juist en goed toegepast, het is een algemene waarheid, dat alle kwaad, dat als straf komt, van de Heere is, als de eerste oorzaak er van, en als de soevereine rechter, Amos 3:6, en dit behoren wij toe te passen op onze particuliere zaken en toestanden, indien alle kwaad, dan ook dit kwaad welk het ook zij, waaronder wij nu

zuchten, en wie er ook de werktuigen voor zijn, God is er de eerste werker van. Maar wat hij afleidt uit deze waarheid was dwaas en goddeloos: Wat zou ik verder op de Heere wachten? Als Eli, en David en Job zeiden: "Het is van de Heere," dan werden zij er geduldig onder, maar deze slechte man werd er beledigend onder: "Ik zal noch erger vrezen, want erger kan er niet komen noch iets beters verwachten, want iets beters zal nooit komen, wij zijn allen verloren, en het is niet te verhelpen." Het is onredelijk om het wachten op God moede te zijn, want Hij is een God van het gericht, en zalig zijn allen, die Hem verwachten.

HOOFDSTUK 7

1 Toen zeide Elisa: Hoort het woord des HEEREN; zo zegt de HEERE: Morgen omtrent dezen tijd zal een maat meelbloem verkocht worden voor een sikkkel, en twee maten gerst voor een sikkkel, in de poort van Samaria. 2 Maar een hoofdman, op wiens hand de koning leunde, antwoordde de man Gods, en zeide: Zie, zo de HEERE vensteren in de hemel maakte, zou die zaak kunnen geschieden? En hij zeide: Zie, gij zult het met uw ogen zien, doch daarvan niet eten. 3 Er waren nu vier melaatse mannen voor de deur der poort; die zeiden, de een tot de ander: Wat blijven wij hier, totdat wij sterven? 4 Indien wij zeggen: Laat ons in de stad komen, zo is de honger in de stad, en wij zullen daar sterven, en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven; nu dan, komt, en laat ons in het leger der Syriërs vallen; indien zij ons laten leven, wij zullen leven; en indien zij ons doden, wij zullen maar sterven. 5 En zij stonden op in de schemering, om in het leger der Syriërs te komen. Toen zij aan het uiterste van het leger der Syriërs kwamen, ziet, toen was er niemand. 6 Want de HEERE had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkraft; zodat zij zeiden de een tot de ander: Zie, de koning van Israël heeft tegen ons gehuurd de koningen der Hethieten, en de koningen der Egyptenaren, om tegen ons te komen. 7 Derhalve hadden zij zich opgemaakt, en waren in de schemering gevloden, en hadden hun tenten gelaten, en hun paarden, en hun ezelen, het leger gelijk als het was; en waren gevloden om huns levens wII. 8 Als nu deze melaatsen aan het uiterste des legers kwamen, zo gingen zij in een tent, en aten en dronken, en namen van daar zilver, en goud, en klederen, en gingen henen, en verborgen het; daarna keerden zij weder, en kwamen in een andere tent, namen van daar ook, en gingen henen, en verborgen het. 9 Toen zeiden zij, de een tot de ander: Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen still. Indien wij vertoeven tot de lichten morgen, zo zal ons de ongerechtigheid vinden; daarom nu, komt, laat ons gaan, en dit aan het huis des konings boodschappen.

10 Zo kwamen zij, en riepen tot de poortier der stad, en boodschapten hun, zeggende: Wij zijn gekomen tot het leger der Syriërs, en ziet, niemand was daar, noch eens mensen stem; maar paarden aangebonden, en ezels aangebonden, en tenten, gelijk als zij waren. 11 En hij riep de poortiers; en zij deden de boodschap binnen in het huis des konings. 12 En de koning stond op in de nacht, en zeide tot zijn knechten: Ik zal u nu te kennen geven, wat de Syriërs ons gedaan hebben; zij weten, dat wij hongerig zijn; daarom zijn zij uit het leger gegaan, om zich in het veld te verstoppen, zeggende: Als zij uit de stad gegaan zullen zijn, dan zullen wij hen levend grijpen, en wij zullen in de stad komen. 13 Toen antwoordde een van zijn knechten, en zeide: Dat men toch neme vijf van de overige paarden, die hierbinnen overgebleven zijn (zie, zij zijn als de gehele menigte der Israëlieten, die hierbinnen overgebleven zijn; zie, zij zijn als de gehele menigte der Israëlieten, die vergaan zijn), laat ons die zenden, en zien. 14 Zij namen dan twee wagenpaarden. En de koning zond het leger der Syriërs achterna, zeggende: Gaat henen, en ziet. 15 En zij volgden hen na tot de Jordaan toe; en ziet, de ganse weg was vol van klederen en gereedschap, die de Syriërs in hun verhaasten weggeworpen hadden. De boden nu keerden weder, en boodschapten het de koning. 16 Toen ging het volk uit, en beroofde het leger der Syriërs; en een maat meelbloem werd verkocht voor een sikkkel, en twee maten gerst voor een sikkkel, naar het woord des HEEREN.

17 De koning nu had de hoofdman, op wiens hand hij leunde, over die poort gesteld; en het volk vertrad hem in de poort, dat hij stierf, gelijk de man Gods gesproken had, die het sprak, als de koning tot hem afgekomen was. 18 Want het was geschied, gelijk de man Gods gesproken had tot de koning, zeggende: Morgen omtrent dezen tijd zullen twee maten gerst voor een sikkkel, en een maat meelbloem voor een sikkkel verkocht worden, in de poort van Samaria. 19 En die hoofdman had de man Gods geantwoord en gezegd: Zie, zo de HEERE vensteren in de hemel maakte, zou het ook naar dit woord

geschieden kunnen? En hij had gezegd: Zie, gij zult het met uw ogen zien, doch daarvan niet eten. 20 Even alzo geschiedde hem, want het volk vertrad hem in de poort, dat hij stierf.

Er is redding gekomen voor Samaria en haar koning, toen in een zekere zin de zaken hopeloos waren en de koning wanhoopte.

I. Zij wordt voorzeggd door Elisa, en een ongelovige hoofdman wordt buitengesloten van de weldaad ervan, vers 1, 2.

II. Zij komt:

1. Door een onverklaarbare verschrikking, die God over de Syriërs deed komen, vers 6 die hen in allerijl van voor de stad deed wegtrekken vers 7.

2. Dit wordt gelukkig ontdekt door vier melaatsen, vers 3-5, die van hun ontdekking bericht deden toekomen aan het hof, vers 8-11. De voorzichtige proefneming van de waarheid van het bericht door de koning, vers 12-15.

Eindelijk. De uitkomst beantwoordde aan de voorzegging, zowel in de plotselinge overvloed, vers 16, als in de dood van de ongelovige hoofdman, vers 17-20, want geen woord van God zal ter aarde vallen.

2 Koningen 7:1-2

1. Elisa voorzegt hier dat in weerwil van de grote nood, die in Samaria heerste, zij binnen vier en twintig uur overvloed zullen hebben, vers 1. De koning van Israël wanhoopte er aan en was het wachten moede geworden, Elisa zei dit toen de nood op het hoogst was de uiterste nood van de mens is Gods gelegenheid om Zijn macht te verheerlijken, Zijn tijd om voor Zijn volk te verschijnen is gekomen, als "hun kracht is weggegaan," Deuteronomium 32:36. Toen zij het hadden opgegeven om hulp te verwachten, kwam zij. "De Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?" Lukas 18:8. De koning zei: Wat zou ik verder op de Heere wachten? En misschien waren sommigen van de oudsten bereid om het met hem te zeggen. "Welnu", zegt Elisa, "gij hoort wat deze zeggen, zo hoort dan nu het woord des Heeren, hoort wat Hij zegt, hoort het en geeft er acht op, en gelooft het: morgen zal koren tegen de gewone prijs worden verkocht in de poort van Samaria", dat is:

a. Het beleg zal opgebroken zijn, want de poort van de stad zal open wezen en de markt zal er, evenals voorheen, gehouden worden, aldus wordt het terugkeren van de vrede uitgedrukt, Richteren 5:11. Dan zal des Heeren volk afgaan tot de poorten om er te kopen en te verkopen.

b. Een grote overvloed zal er het gevolg van wezen. Mettertijd zal dit als vanzelf het gevolg er van zijn, maar dat het koren in zo korte tijd zo goedkoop zal worden, dat was iets, waaraan men zelfs niet kon denken. Hoewel de koning van Israël zo-even nog Elisa's leven bedreigd heeft, belooft God zijn leven te zullen redden en het leven van zijn volk want waar de zonde overvloedig was is de genade nog veel meer overvloedig geweest.

2. Een hoofdman van Israël, die daarbij tegenwoordig was, sprak openlijk zijn ongeloof uit aan deze voorzegging, vers 2. Hij was een hoveling, voor wie de koning genegenheid had als de man van zijn rechterhand, op wie hij leunde, dat is: op wiens wijsheid hij steunde en in wie hij veel vertrouwen stelde. Hij achtte het onmogelijk tenzij God koren uit de wolken zou doen regenen, zoals eens het manna, met niets minder dan de herhaling van Mozes' wonder zal hij tevreden zijn, hoewel dat van Elia: het vermenigvuldigen van het meel in de kruik, ook aan het doel zou beantwoord hebben.

3. Het rechtvaardige oordeel over hem uitgesproken wegens zijn ongeloof, dat hij tot zijn overtuiging die grote overvloed zien zou, maar er tot zijn straf niet van zou eten. Ongeloof is een zonde, waardoor de mensen God grotelijks onteren en mishagen, en zichzelf van de gunsten beroven, die Hij voor hen bestemd had. De murmurerende Israëlieten zagen Kanaän,

maar konden er niet ingaan vanwege hun ongeloof, zodanig zal het deel wezen, zegt bisschop Patrick, van hen, die de belofte van het eeuwige leven niet geloven, zij zullen het van verre zien, zullen Abraham zien van verre, maar het nooit smaken, want zij verbeuren de weldaad van de belofte, zo zij het niet van zich kunnen verkrijgen om God op Zijn woord te geloven.

2 Koningen 7:3-11

I. Hier wordt ons meegedeeld hoe het beleg van Samaria 's avonds was opgebroken bij het vallen van de nacht, vers 6, 7, niet door kracht of geweld, maar door de Geest van de Heere van de heirscharen, die verschrikking deed komen over de geest van de belegeraars. Er was geen zwaard tegen hen getrokken, geen druppel bloed werd vergoten, het was niet door donder of hagelstenen, dat zij verschrikt en verslagen waren, ook werden zij niet, zoals Sanheribs leger voor Jeruzalem, door de verderfengel gedood, maar:

1. De Heere had het heir van de Syriërs doen horen een geluid van wagens en een geluid van paarden. De Syriërs, die Dothan belegerden, waren met verblindheid geslagen, met een gezichtsbedrog, Hoofdstuk 6:18, van dezen, die Samaria belegerden werd het gehoor misleid, want God weet op elk zintuig te werken ingevolge Zijn eigen raadsbesluiten, gelijk Hij een horend oor en een ziend oog heeft gemaakt zo maakt Hij de dove en de blinde, Exodus 4:11. Of dit geluid werkelijk door de dienst van de engelen in de lucht gemaakt werd, of slechts een geluid was in hun oren, is niet zeker, wat het ook was, het was van God, die beide de wind uit Zijn schatkamers doet voortkomen, en 's mensen geest in zijn binnenste formeert. Het gezicht van paarden en wagens had de dienaar van de profeet bemoedigd, Hoofdstuk 6:17 het geluid van paarden en wagenen verschrikte de heirscharen van de Syriërs, want berichten uit de onzichtbare wereld zijn of zeer troostrijk of zeer schrikkelijk, al naar de mensen vrede hebben met God of krijg tegen Hem voeren.

2. Dit geluid horende, leidden zij er uit af dat de koning van Israël hulp heeft verkregen van de een of andere vreemde mogendheid, hij heeft tegen ons gehoord de koningen van de Hethieten en de koningen van de Egyptenaren. Er was voor zover wij weten, slechts één koning van Egypte, en welke koningen er waren van de Hethieten, zou niemand kunnen zeggen, maar gelijk zij misleid werden door dat verschrikkelijk geluid in hun oren, zo hebben zij zichzelf misleid door de verklaring, die zij er van gaven. Hadden zij verondersteld dat de koning van Juda met zijn krijgsmacht was aangerukt, er zou meer waarschijnlijkheid in geweest zijn dan te dromen van koningen van de Hethieten en van de Egyptenaren, indien de verbeelding van sommigen van hen dit schrikbeeld voor hun ogen had doen komen, dan zou hun verstand het toch spoedig hebben kunnen verdrijven, hoe zou de koning van Israël, die nauw ingesloten was door de belegeraars, verstandhouding kunnen hebben met vorsten van zo ver afgelegen landen? Wat had hij om hen ermee te huren? Het was onmogelijk dat van de bewegingen van zo groot een heirleger niet reeds vroeger bericht zou zijn gekomen, maar daar waren zij nu in vrees, zijn zij met vervaardheid vervaard geworden, waar geen vervaardheid was.

3. Hierop zijn zij allen met ongelooflijke haast gevlucht, gevlucht ter wille van hun leven. Zij verlieten hun kamp zoals het was, en zelfs hun paarden, die hun vlucht hadden kunnen verhaasten, lieten zij achter, omdat zij zich de tijd niet gaven die los te maken, vers 7. Niemand van hun had het besef om verkenners uit te zenden om de veronderstelde vijand te ontdekken, en nog veel minder moed genoeg om die vijand het hoofd te bieden, al moest deze ook vermoeid zijn van een langdurige mars, de goddelozen vluchten als niemand vervolgt. God kan, als het Hem behaagt, aan de dapperste de moed benemen, en het kloekmoedigste hart doen sidderen, en wat hen betreft, die God niet willen vrezen, Hij kan hen doen vrezen op het ritselen van een blad.

II. Hoe de vlucht van de Syriërs ontdekt was door vier melaatsen. Samaria is ontzet, verlost, maar weet het niet, de wachters op de muur hadden de aftocht van de vijand niet bespeurd, zo stil zijn zij weggeslopen, maar Gods voorzienigheid gebruikt vier melaatsen die hun woning hadden buiten de poort, daar zij, als ceremonieel onrein, buiten de stad gesloten waren, om de berichtgevers te zijn. De Joden zeggen dat het Gehazi was met zijn drie zonen. Gehazi kon wel een van hen geweest zijn, waarom hij later door de koning werd opgemerkt, Hoofdstuk 8:4.

Zie hier:

1. Hoe deze melaatsen redeneerden en tot het besluit kwamen om 's nachts het kamp van de Syriërs te bezoeken, vers 3, 4. Zij waren op het punt van honger om te komen, niemand ging door de poort om hun hulp of bijstand te geven. Gingen zij in de stad, er was niets te krijgen, zij moeten op straat sterven, bleven zij waar zij waren, zij moeten doodhonger in hun hut. En zo besluiten zij dan om tot de vijand te gaan, en zich aan diens genade over te geven. Indien zij hen doden, welnu, beter te sterven door het zwaard dan door de honger, één dood te sterven dan duizend doden te sterven. Maar misschien zullen zij hen bij het leven behouden als voorwerpen van mededogen. Het gewone gezond verstand zal ons de methode doen aannemen, die onze toestand wel verbeteren maar niet verergeren kan. De verloren zoon besluit om weer te keren tot zijn vader, wiens misnoegen hij reden heeft te vrezen, liever dan in het verafgelegen land te blijven en er van honger te sterven. Deze melaatsen komen tot de conclusie: "Indien zij ons doden, wij zullen maar sterven," en zalig zij, die in een andere zin aldus van sterven kunnen spreken: "Wij zullen maar sterven, dat is het ergste er van, niet sterven en verdoemd wezen, niet beschadigd van de tweede dood." Overeenkomstig dit besluit gingen zij in het begin van de nacht naar het kamp van de Syriërs, en vonden het, tot hun grote verbazing, geheel verlaten, geen mens was er in te zien of te horen, vers 5. Gods voorzienigheid had het zo beschikt, dat deze melaatsen kwamen terstond nadat de Syriërs gevlucht waren, want zij vluchtten in de schemering, (de avondschemering), vers 7, en in de schemering kwamen de melaatsen, vers 5, zodat er geen tijd verloren was.

2. Hoe zij door redenering tot het besluit kwamen, om het bericht naar de stad te brengen. In de eerste tent, tot welke zij kwamen, onthaalden zij zich op spijs en drank, vers 8, en toen begonnen zij er aan te denken om zich te verrijken met de buit, maar zij komen tot betere gedachten, vers 9. Wij doen niet recht, om deze goede tijdingen te verbergen voor de gemeenschap, waarvan wij leden zijn, onder schijn van ons te wreken aan hen, die ons buitengesloten hebben, het was de wet die dit deed, niet zij, en daarom, laat ons hun de goede tijding brengen, al wekt het hen uit hun slaap, zal het toch als een leven uit de doden voor hen zijn. Hun eigen geweten zei hun, dat hen de ongerechtigheid vinden zou indien zij afzonderlijk handelden en alleen zichzelf zochten, zelfzuchtige, enghartige mensen kunnen niet verwachten wel te varen, de aangenaamste, liefelijkste voorspoed is die, waarin onze broederen met ons delen. Overeenkomstig dit besluit keerden zij terug naar de poort, en maakten de schildwacht bekend met hetgeen zij ontdekt hadden, vers 10, die met deze tijding terstond naar het hof ging, vers 11, en zij was er niet minder zeer welkom om, dat zij het eerst door melaatsen gebracht was.

2 Koningen 7:12-20

I. Hier is de vrees van de koning, dat de terugtocht van de Syriërs slechts een krijgslist was vers 12. Hij dacht dat zij zich in een hinderlaag hadden teruggetrokken om de belegerden naar buiten te lokken, en hen dan aan te vallen. Hij wist dat hij geen reden had om te verwachten, dat God aldus wonderdadig voor hem zou verschijnen, daar hij door zijn ongeloof en ongeduld Zijn gunst had verbeurd. Hij wist niet welke reden de Syriërs konden hebben om te

vluchten, want het blijkt niet dat hij of zijn dienaren het geluid van de paarden en wagens had gehoord, waardoor de Syriërs zo verschrikt waren. Laat hen, die, evenals hij, ongestadig zijn in al hun wegen, niet denken iets van de Heere te zullen ontvangen, ja een schuldig geweten maakt de mensen achterdochtig en doet hen het ergste vrezen.

II. Hun maatregelen om zich van de waarheid te vergewissen en te voorkomen, dat zij in een strik zouden vallen. Zij zonden verkenneren uit, om te zien wat er van de Syriërs was geworden, en nu bevonden zij dat zij allen werkelijk gevlucht waren, de aanvoerders zowel als de gewone soldaten. Zij konden hun spoor nagaan aan de kleren, die zij weggeworpen hadden en op de weg hadden achtergelaten, om maar met des te meer spoed voort te komen, vers 15. Hij, die de raad had gegeven, om de verkenneren uit te zenden, scheen zeer doordrongen van de betreuenswaardige toestand, waarin het volk verkeerde, vers 13, want sprekende van de paarden, waarvan velen dood waren, en de overigen op het punt waren om van honger te sterven, zegt hij, en herhaalt zijn gezegde: Zij zijn als de gehele menigte van de Israëlieten. Israël placht te roemen in hun menigte, maar nu zijn zij verminderd en tenonder gegaan. Hij adviseerde om vijf ruiters te zenden, maar het schijnt dat er slechts twee paarden waren, geschikt om gezonden te worden, en dat waren wagenpaarden, vers 14. Nu berouwde het de Heere over Zijn knechten, daar Hij zag dat hun kracht weg was, Deuteronomium 32:36.

III. De overvloed, die in Samaria kwam uit de buit van het kamp van de Syriërs, vers 16. Indien de Syriërs de hedendaagse politiek van de oorlog hadden gevolgd, zij zouden, als zij hun bagage en tenten niet mee konden nemen, ze liever verbrand hebben (zoals men gewoonlijk doet met de foerage van een land) dan ze in de handen van hun vijanden te laten vallen, maar God wilde dat de belegering van Samaria, die bedoeld was om het te verderven tot haar voordeel zou strekken, en dat Israël nu verrijkt zou worden met de roof van de Syriërs zoals vanouds met die van de Egyptenaren.

1. Hoe "het vermogen van de zondaar weggelegd is voor de rechtvaardige," Spreuken 13:22, zie ook Job 27:16, 17, en de verwoesters verwoest zien, Jesaja 33:1.

2. Hoe in Israëls nood voorzien is op een wijze waaraan zij weinig gedacht hebben, hetgeen ons moet aanmoedigen om in onze grootste benauwdheid op de macht en de goedheid van God te vertrouwen.

3. Het woord van Elisa vervuld tot in de kleinste bijzonderheden: een maat meelbloem werd verkocht voor een sikkil. Zij, die het kamp plunderden, hadden niet alleen genoeg voor zichzelf, maar hielden nog over, om het tegen billijke prijs te verkopen aan anderen, zodat zelfs zij, 'die thuis bleven in de buit deelden' Psalm 68:13, Jesaja 33:23. Op Gods belofte kan gerust vertrouwd worden, want geen woord van Hem zal ter aarde vallen.

IV. De dood van de ongelovige hoveling, die de waarheid van Elisa's woord in twijfel trok. Goddelijke bedreigingen zullen even gewis vervuld worden als Goddelijke beloften. Die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden, staat even vast als: die geloofd zal hebben zal zalig worden. Deze hoveling:

1. Werd door de koning aangesteld over de wacht van de poort, vers 17, om de orde te bewaren en de openbare vrede te handhaven bij het verdelen van de buit, zoveel vertrouwen stelde de koning in hem en zijn wijsheid, en zozeer had hij een welbehagen in zijn eer, wie groot wil zijn, moet het algemene welzijn dienen.

2. Hij werd in de poort door het volk vertreden, hetzij per ongeluk, daar er een grote menigte van volk was, en hij in het midden van het gedrang was, of misschien opzettelijk, omdat hij misbruik had gemaakt van zijn macht, hoog en gebiedend was in zijn beteugelen van het volk, dat zijn honger wilde stillen. Hoe het zij, Gods gerechtigheid werd verheerlijkt en het woord van Elisa vervuld: hij zag de overvloed, om zijn ongeloof tot zwijgen te brengen en te beschamen, het koren was goedkoop zonder dat er vensters in de hemel geopend werden, en daarin zag hij zijn eigen dwaasheid om aan God te willen voorschrijven wat Hij doen moet, en hoe Hij het moet doen, maar van de overvloed, die hij zag, heeft hij niet gegeten, toen hij "zijn buik zou vullen, heeft God de hitte van Zijn toorn over hem gezonden," Job 20:23, en die kwam tussen de beker en de lippen. Terecht worden diegenen aldus getantaliseerd met de beloften van de wereld, die denken getantaliseerd te zijn met de beloften Gods, indien geloven geen zien zal zijn, dan zal zien nog geen genieten wezen.

Die zaak wordt herhaald, en de gebeurtenis zeer nauwkeurig vergeleken met de voorzegging vers 18-20, opdat wij er zeer bijzonder aandacht aan zullen schenken, en er uit leren:

a. Hoe diep God beledigd wordt door ons mistrouwen van Hem, van Zijn macht, Zijn voorzienigheid en Zijn belofte. Toen Israël zei: "Zou God een tafel kunnen toerichten in de woestijn? hoorde het de Heere en werd verbolgen." De oneindige wijsheid zal niet beperkt worden door onze dwaasheid. God belooft nooit het doel zonder te weten hoe in de middelen te voorzien.

b. Hoe onzeker het leven is en de genieting er van, eer en aanzien en macht kunnen de mensen niet beveiligen tegen een plotselinge en roemloze dood. Hem, op wie de koning leunde, heeft het volk vertreden, hij die waande de stut en de steun te zijn van de regering, wordt als slijk op de straten met voeten getreden, aldus is de hovaardij van alle sieraad van de mensen dikwijls verachtelijk gemaakt.

c. Hoe zeker en gewis Gods bedreigingen zijn, en hoe zeker zij de schuldigen zullen treffen, laat alle mensen vrezen voor het aangezicht van de grote God die over de overheden komt als over leem, en de koningen van de aarde vreeslijk is.

HOOFDSTUK 8

1 Elisa nu had gesproken tot die vrouw, welker zoon hij levend gemaakt had, zeggende: Maak u op, en ga heen, gij en uw huisgezin, en verkeer als vreemdeling, waar gij verkeren kunt; want de HEERE heeft een honger geroepen, die ook in het land zeven jaren komen zal. 2 En de vrouw had zich opgemaakt, en had gedaan naar het woord van de man Gods; want zij was gegaan met haar huisgezin, en had als vreemdeling verkeerd in het land der Filistijnen, zeven jaren. 3 En het geschiedde met het einde der zeven jaren, dat de vrouw uit het land der Filistijnen wederkeerde; en zij ging uit, dat zij tot de koning riep, om haar huis en om haar akker. 4 De koning nu sprak tot Gehazi, de jongen van de man Gods, zeggende: Vertel mij toch al de grote dingen, die Elisa gedaan heeft. 5 En het geschiedde, als hij de koning vertelde, hoe hij een dode had levend gemaakt, ziet, zo riep de vrouw, welker zoon hij levend gemaakt had, tot de koning, om haar huis en om haar akker. Toen zeide Gehazi: Mijn heer koning! Dit is de vrouw, en dit is haar zoon, dien Elisa heeft levend gemaakt. 6 En de koning ondervraagde de vrouw, en zij vertelde het hem. Toen gaf de koning haar een kamerling, zeggende: Doe haar wederhebben alles, wat het hare was, daartoe alle inkomsten des akkers, van de dag af, dat zij het land verlaten heeft, tot nu toe.

7 Daarna kwam Elisa te Damaskus, als Benhadad, de koning van Syrië, krank was; en men boodschapte hem, zeggende: De man Gods is herwaarts gekomen. 8 Toen zeide de koning tot Hazael: Neem een geschenk in uw hand, en ga de man Gods tegemoet; en vraag door hem de HEERE, zeggende: Zal ik van deze krankheid genezen? 9 Zo ging Hazael hem tegemoet, en nam een geschenk in zijn hand, te weten, alle goed van Damaskus, een last van veertig kemelen; en hij kwam, en stond voor zijn aangezicht, en zeide: Uw zoon Benhadad, de koning van Syrië, heeft mij tot u gezonden, om te zeggen: Zal ik van deze krankheid genezen? 10 En Elisa zeide tot hem: Ga, zeg, gij zult ganselijk niet genezen; want de HEERE heeft mij getoond, dat hij de dood sterven zal. 11 En hij hield zijn gezicht staande, en zette het vast tot schamens toe; en de man Gods weende. 12 Toen zeide Hazael: Waarom weent mijn heer? En hij zeide: omdat ik weet, wat kwaad gij de kinderen Israëls doen zult; gij zult hun sterkten in het vuur zetten, en hun jonge manschap met het zwaard doden, en hun jonge kinderen verpletteren, en hun zwangere vrouwen opensnijden. 13 En Hazael zeide: Maar wat is uw knecht, die een hond is, dat hij deze grote zaak doen zou? En Elisa zeide: De HEERE heeft mij getoond, dat gij koning zijn zult over Syrië. 14 Zo ging hij weg van Elisa, en kwam tot zijn heer, die tot hem zeide: Wat heeft Elisa tot u gezegd? En hij zeide: Hij heeft tot mij gezegd: Gij zult zekerlijk genezen. 15 En het geschiedde des anderen daags, dat hij een deken nam, en in het water doopte, en over zijn aangezicht uitspreidde, dat hij stierf; en Hazael werd koning in zijn plaats.

16 In het vijfde jaar nu van Joram, de zoon van Achab, de koning van Israël, toen Jósafath koning was van Juda, begon Jehoram, de zoon van Jósafath, de koning van Juda, te regeren. 17 Hij was twee en dertig jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde acht jaren te Jeruzalem. 18 En hij wandelde op de weg der koningen van Israël, gelijk als het huis van Achab deed; want de dochter van Achab was hem ter vrouw geworden; en hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN. 19 Doch de HEERE wilde Juda niet verderven, om Davids Zijns knechts wil; gelijk als Hij hem gezegd had, dat Hij hem te allen tijde voor zijn zonen een lamp zou geven. 20 In zijn dagen vielen de Edomieten van onder het gebied van Juda af, en maakten een koning over zich. 21 Daarom toog Joram over naar Zair, en al de wagenen met hem; en hij maakte zich des nachts op, en sloeg de Edomieten, die rondom hem waren, daartoe de oversten der wagenen; en het volk vlood in zijn hutten. 22 De Edomieten evenwel vielen van onder het gebied van Juda af, tot op dezen dag; toen viel Libna af in denzelfden tijd. 23 Het overige nu der geschiedenissen van Joram, en alles wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 24 En Joram ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen, in de stad Davids; en Ahazia, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

25 In het twaalfde jaar van Joram, de zoon van Achab, de koning van Israël, begon Ahazia, de zoon van Jeroham, de koning van Juda, te regeren. 26 Twee en twintig jaren was Ahazia oud, als hij koning werd, en regeerde een jaar te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Athalia, de dochter van Omri, de koning van Israël. 27 En hij wandelde in de weg van het huis van Achab, en deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, gelijk het huis van Achab; want hij was een schoonzoon van het huis van Achab. 28 En hij toog met Joram, de zoon van Achab, naar de strijd, te Ramoth in Gilead, tegen Hazael, de koning van Syrië; en de Syriërs sloegen Joram. 29 Toen keerde Joram, de koning, wederom, opdat hij zich te Jizreël helen liet van de slagen, die hem de Syriërs te Rama geslagen

hadden, als hij streed tegen Hazaël, de koning van Syrië; en Ahazia, de zoon van Jehoram, de koning van Juda, kwam af, om Joram, de zoon van Achab, te Jizreël te bezien, want hij was krank.

De gebeurtenissen vermeld in dit hoofdstuk, nopen ons terug te zien.

I. Wij lazzen tevoren van een Sunamietische vrouw, die een soort van weldoenster van Elisa is geweest, nu wordt ons hier meegedeeld, dat zij later er te beter om gevaren is, door de raad die Elisa haar gaf, en de gunst, die de koning haar betoonde om Elisa's wil, vers 1-6.

II. Wij lazzen tevoren dat Hazaël bestemd was om koning van Syrië te zijn, en hier hebben wij een bericht van zijn verheffing op de troon, en de wijze waarop hij er zich de weg naar baande, door zijn meester te doden vers 7-15.

III. Wij lazzen tevoren, dat Joram zijn vader Jósafath opvolgde in de regering over Juda 1 Koningen 22:51, hier hebben wij een kort en treurig verhaal van zijn korte en slechte regering, vers 16-24, en het begin van de geschiedenis van de regering van zijn zoon Ahazia, vers 25-29.

2 Koningen 8:1-6

Hier hebben wij, dat:

I. De boosheid van Israël gestraft wordt met een langdurige hongersnood, een van Gods zware oordelen, waarmee dikwijls in de wet gedreigd is. Kanaän, dat vruchtbare land, is tot zoute grond gemaakt, om de boosheid dergenen, die daarin wonen. De hongersnood in Samaria was spoedig geëindigd door de opbreking van het beleg, maar noch dat oordeel, noch die barmhartigheid had een goede invloed op hen, en daarom roept de Heere nog een hongersnood, want als Hij oordeelt, zal Hij overwinnen, indien de kleinere oordelen de mensen niet tot berouw en bekering brengen, dan zal Hij groter en langduriger oordelen zenden, zij staan Hem ten dienste en zullen komen, als Hij ze roept. Door Zijn dienstknechten roept Hij tot bekering en gehoorzaamheid, en zo op Zijn roepstemmen geen acht wordt geslagen, dan kunnen wij verwachten dat Hij de een of andere plaag zal roepen want Hij zal gehoord worden. Deze hongersnood duurde zeven jaren, even lang als die in Elia's tijd, indien de mensen in tegenheid met Hem willen wandelen, dan zal Hij de oven nog heter maken.

II. De vriendelijkheid van de Godvruchtige Sunamietische voor de profeet beloond door de zorg, die voor haar gedragen werd in die hongersnood, wèl werd zij niet, zoals de weduwe te Sarepta, door een wonder gevoed, maar:

1. Er werd haar kennis gegeven van die hongersnood, eer hij nog gekomen was, teneinde daarnaar haar maatregelen te kunnen nemen, en haar werd gezegd naar een ander land te verhuizen, overal zo het slechts buiten het land Israëls was, zal zij overvloed vinden. Het was in Jozefs tijd een groot voordeel voor Egypte, dat er kennis werd gegeven van de hongersnood voordat hij kwam, en evenzo was dit een voorrecht voor deze Sunamietische. Anderen zullen ten slotte tot vertrekken genoodzaakt zijn, nadat zij lange tijd van de honger geleden hadden en hun bezittingen verteerd waren, en dan konden zij zich elders niet op zo goede voorwaarden vestigen als zij, die reeds vroeg weggegaan was, voordat de grote menigte kwam, en haar voorraad dus had kunnen meenemen. Het is een geluk voor ons om een kwaad te voorzien, en het is onze wijsheid om, als wij het voorzien, ons te verbergen.

2. Door Gods voorzienigheid geleid, kon zij zich gerieflijk vestigen in het land van de Filistijnen, die, hoewel door David ten onder gebracht, toch niet geheel uitgeroeid waren. Het schijnt dat de hongersnood tot het land Israëls beperkt was, en dat er op de zelfde tijd in andere landen, die er aan grensden, overvloed was, hetgeen duidelijk toont dat er de hand Gods in was zoals in de plagen van Egypte, die onderscheid maakten tussen de Israëlieten en de Egyptenaren, en dat de zonden van Israël, tegen wie dit oordeel gericht was, God meer tot

toorn verwekten dan de zonden van hun naburen, omdat Israël beleed tot God in betrekking te staan. "Uit alle geslachten van de aardbodem heb Ik ulieden alleen gekend, daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken," Amos 3:2. Andere landen hadden regen als zij er geen hadden, waren vrij van sprinkhanen en rupsen, als zij er door opgegeten werden, want sommigen denken dat dit de hongersnood was, waarvan gesproken wordt in Joël 1:3, 4. Het is vreemd dat, toen er in de naburige landen overvloed was, er geen personen waren, die er hun bedrijf van maakten koren in te voeren in het land Israëls, hetgeen voorkomen zou hebben dat de inwoners naar elders vertrokken, maar gelijk zij verdwaasd waren in hun afgoderijen, zo was hun oordeel ook verzwakt ten opzichte van hun maatschappelijke belangen.

III. Haar verzoek aan de koning bij haar terugkomst.

1. Toen de hongersnood voorbij was, keerde zij weer uit het land van de Filistijnen, dat land was ook geen geschikte verblijfplaats voor Israëlieten, zij moest er niet langer blijven dan volstrekt noodzakelijk was, want daar kon zij haar nieuwe maanden en haar sabbatten niet waarnemen, zoals zij in haar eigen land placht te doen onder de profetenscholen, Hoofdstuk 4:23.

2. Bij haar terugkeer vond zij zich buiten haar eigen bezitting gesloten, daar zij of aan de schatkist was verbeurd verklaard, en door de koning aan iemand was toegewezen, of misschien was de persoon, aan wie zij het beheer er over had toevertrouwd, ontrouw gebleken, zodat hij de bezitting niet weer aan haar wilde afstaan, of haar rekenschap wilde geven van het beheer, geen afrekening wilde houden van de winsten, zo moeilijk is het iemand te vinden, op wie men ten dage van de benauwdheid vertrouwen kan, Spreuken 25:19, Micha 7:5.

3. Om herstel van haar gerief te verkrijgen wendde zij zich tot de koning zelf, die -zij het opgemerkt tot zijn lof- gemakkelijk tot zich liet naderen en zelf kennis nam van de klachten van zijn benadeelde onderdanen. Er was een tijd, dat zij zo veilig en gerust onder haar volk woonde, dat zij het niet nodig had dat er voor haar tot de koning of tot de krijgsoverste gesproken werd, Hoofdstuk 4:13, maar nu bleken haar eigen, goede vrienden, op wie zij vertrouwd had, zo onrechtvaardig en onvriendelijk, dat zij blij was om zich tegen hen op de koning te beroepen. Zulk een onvastheid en onzekerheid is er in het scheepsel dat hetgeen, waarop wij het meest vertrouwden, ons faalt, en datgene ons te hulp komt, dat wij dachten nooit nodig te hebben.

4. Zij vond de koning in gesprek met Gehazi over Elisa's wonderen, vers 4. Het was een schande voor hem dat hij nu nog nodig had er over ingelicht te worden, daar hij er door Elisa zelf mee bekend had kunnen worden, indien hij zijn ogen niet had willen sluiten voor het overtuigend bewijs van zijn zending, maar het was tot zijn lof, dat hij nu in een betere gezindheid was, en nog liever met een melaatse wilde spreken, die instaat was er hem een goed bericht van te geven, dan er nog langer onbekend mee te blijven. De wet verbood niet alle omgang met melaatsen, maar alleen samenwoning met hen. Daar er in Israël geen priesters waren, had misschien de koning of iemand, die door hem daartoe was aangesteld, het toezicht op of het onderzoek van de melaatsen, om een oordeel over hen te spreken, en was hij zodoende met Gehazi bekend geworden.

5. Deze gelukkige ontmoeting begunstigde zowel Gehazi's verhaal, als haar verzoek. Gods voorzienigheid moet erkend worden in de schikking van de omstandigheden van de gebeurtenissen want soms blijken zij, die op zichzelf van generlei gewicht of betekenis zijn, van het uiterste belang te wezen in de gevolgen, zoals ook hier, want:

1. Het maakte, dat de koning geloof sloeg aan Gehazi's verhaal, toen het aldus bevestigd werd door de personen die er zo van nabij in waren betrokken. "Dit is de vrouw, en dit is haar zoon, zij kunnen zelf getuigenis afleggen van het wonder, dat aan hen geschied is," vers 5. Zo heeft God hem genoodzaakt te geloven, wat hij in twijfel had kunnen trekken, indien hij alleen Gehazi's woord er voor had gehad, omdat die als leugenaar gebrandmerkt was, getuige zijn melaatsheid.

2. Het maakte hem gewillig haar verzoek toe te staan, want, wie zou niet bereid zijn gunst te bewijzen aan een vrouw, die aldus door de hemel werd begunstigd, en een leven te onderhouden, dat eens en nogmaals door een wonder was gegeven? Als gevolg hiervan gaf de koning bevel, dat haar akkers haar teruggegeven zullen worden, met al de winst, die er in haar afwezigheid van verkregen was. Indien het land aan hemzelf was toegefallen met het gewin er van, dan was het vriendelijk en edelmoedig van hem om het ten volle te restitueren, hij wilde niet, (zoals Farao gedaan heeft in Jozefs tijd) de kroon verrijken door de rampen van zijn onderdanen. Indien iemand anders zich haar bezitting wederrechtelijk had toegeëigend, dan was het een daad van gerechtigheid van de koning en behoorde het tot de plichten van zijn ambt, om haar recht te doen, Psalm 82:3, 4, Spreuken 31:9. Het is niet genoeg dat zij, die met gezag en macht bekleed zijn, zelf geen kwaad doen, zij moeten ook het recht handhaven van hen, aan wie onrecht gedaan is.

2 Koningen 8:7-15

I. Wij mogen hier wel vragen: wat heeft Elisa naar Damascus, de hoofdstad van Syrië gevoerd? Was hij tot iemand anders dan tot de verloren schapen van het huis Israëls gezonden? Dat schijnt zo. Misschien ging hij een bezoek brengen aan Naäman, zijn bekeerling, om hem te bevestigen in zijn keus van de ware Godsdienst, hetgeen nu zoveel nodiger was, omdat hij niet meer in zijn betrekking aan het hof schijnt geweest te zijn, want Hazaël wordt nu verondersteld krijgsoverste te zijn, hetzij, dat hij zelf de post had opgegeven, of dat hij er uit ontzet was, omdat hij zich niet, of niet van harte, wilde buigen in het huis van Rimmon. Sommigen denken dat hij naar Damascus ging vanwege de hongersnood, of liever, hij ging er heen in gehoorzaamheid aan de orders, die God aan Elia had gegeven, 1 Koningen 19:15. Ga naar Damascus en zalf Hazaël tot koning, gij of uw opvolger.

II. Benhadad, een groot, rijk en machtig koning, was ziek. Geen eer of aanzien, geen rijkdom of macht zal de mensen beveiligen tegen de gewone kwalen en ziekten en rampen van het menselijk leven, paleizen en tronen zijn even toegankelijk voor ziekte en dood als de armoedigste hutten.

III. Het kan ons verwonderen dat de koning van Syrië in zijn ziekte Elisa tot zijn orakel aannam. Er werd hem spoedig bericht gebracht, dat de man Gods (bij die titel was hij sedert de genezing van Naäman welbekend in Syrië) te Damascus was gekomen, vers 7. "Hij kon op geen gelegener tijd gekomen zijn," zegt Benhadad, "ga en vraag door hem de Heere." Toen hij gezond was, boog hij zich in het huis van Rimmon, maar nu hij ziek is, mistrouwt hij zijn afgod en zendt heen om de God Israëls te vragen. Beproeving brengt diegenen tot God, die in voorspoed Hem gering achtten, ziekte opent de ogen van de mensen wel eens, en doet hen hun dwalingen inzien. Dit is des te meer opmerkelijk:

1. Omdat niet lang geleden een koning van Israël in zijn ziekte gezonden had om de god van Ekron te vragen, Hoofdstuk 1:2, alsof er geen God was in Israël. Soms verkrijgt God van vreemden de eer, die Hem door Zijn eigen volk onthouden wordt.

2. Omdat het niet lang geleden is dat deze Benhadad een grote krijgsmacht had gezonden om Elisa als vijand te behandelen Hoofdstuk 6:14, maar nu zoekt hij hem als profeet. Onder andere voorbeelden van de verandering die door ziekte en beproeving in der mensen gemoed teweeggebracht wordt, is dit er een, dat zij er dikwijls andere gedachten door krijgen van de dienstknechten Gods en dat zij er door leren de raadgevingen en gebeden op prijs te stellen van hen, die zij gehaat en veracht hebben. Om de profeet eer te bewijzen, zond hij tot hem, niet om hem, alsof hij, evenals de hoofdman over honderd, zich niet waardig achtte dat de man Gods onder zijn dak zou komen. Hij zond tot hem door Hazaël, zijn eerste staatsminister, en niet door een gewone bode. Het is voor de grootsten en aanzienlijksten geen verkleining om tot de profeten van de Heere te gaan. Hazaël moet tot hem gaan naar de plaats waar hij zijn vrienden bescheiden had. Hij zond hem een kostbaar geschenk van alle goed van Damascus, een gift van veertig kamelen vers 9, hiermede zijn genegenheid betuigende voor de profeet, hem welkom hetende te Damascus, en in zijn onderhoud voorziende gedurende zijn verblijf aldaar. Elisa heeft dit geschenk waarschijnlijk aangenomen (waarom niet?) hoewel hij dat van Naäman had afgewezen. De koning beveelt Hazaël hem zijn zoon Benhadad te noemen, volgens het spraakgebruik van de Israëlieten, die de profeten vaders noemden. Hij eerde hem als een man, die bekend was met de verborgenheden des hemels toen hij hem vroeg: Zal ik van deze ziekte genezen? Het is natuurlijk in ons om te willen weten wat er in de toekomst geschieden zal terwijl men aan de dingen van de eeuwigheid weinig denkt of er naar vraagt.

IV. Wat er voorviel tussen Hazaël en Elisa is zeer bijzonder merkwaardig.

1. De vraag des konings beantwoordt Elisa bevestigend: gij zoudt kunnen genezen. Hij leed aan geen dodelijke ziekte, maar hij zal op een andere wijze, door iets anders sterven, geen natuurlijke, maar een gewelddadige dood. Er zijn velerlei wegen om uit de wereld te komen, en soms gebeurt het dat de mensen de ene zoeken te vermijden, en vervallen op de anderen.

2. Hij zag Hazaël met ongewone zorg en belangstelling aan, totdat Hazaël bloosde en hij zelf weende, vers 11. Het was niet op Hazaëls gelaat, dat Elisa las wat hij doen zal, maar God heeft het hem toen geopenbaard, en het deed tranen uit zijn ogen vloeien, hoe meer inzicht de mensen hebben in de gebeurtenissen hoe meer smart zij hebben.

3. Toen Hazaël vroeg waarom hij weende zei hij hem, hoeveel kwaads hij voorzag, dat hij aan het Israël Gods doen zou, vers 12, welke verwoestingen hij zou aanrichten in hun sterkten, en welk een wrede slachting hij onder hun mannen, vrouwen en kinderen zou aanrichten. De zonden van Israël hebben God er toegebracht hen over te geven in de handen van hun wrede vijanden, maar Elisa weende bij de gedachte, dat Israëlieten ooit aldus mishandeld zullen worden, want hoewel hij de dodelijke dag heeft voorzien, heeft hij hem toch niet begeerd. Zie welk een verwoesting de oorlog aanricht, welk een verwoesting de zonde teweegbrengt, en hoe de natuur van de mens veranderd is door de val, en zelfs van gewone menselijkheid ontbloot is geworden.

4. Hazaël is ten hoogste verwonderd over deze voorzegging, vers 15. Wat! zegt hij, is uw knecht een hond, dat hij deze grote zaak doen zou! Hij beschouwt deze grote zaak: A. Als een daad van macht, die door niemand dan door een gekroond hoofd gedaan kan worden, het moet wel een machtige potentaat zijn, die er ook maar aan kan denken om zó de overhand te hebben over Israël, en dus kan ik dit niet zijn. Velen worden opgeheven tot een heerschappij, waaraan zij nooit gedacht hebben, en dikwijls blijkt het hun ten kwade te zijn, Prediker 8:9.

b. Als een daad van grote wreedheid, die niet gedaan kan worden dan door iemand, die alle eer en deugd afgelegd heeft, "en dus", zegt hij, zal ik het nooit van mij kunnen verkrijgen om

mij daaraan schuldig te maken, is uw knecht een hond, om te scheuren en te verslinden? ik zou het niet kunnen, tenzij ik een hond zou zijn."

Zie hier:

a. Welk een slechte dunk hij had van de zonde, hij beschouwde haar als een grote slechtheid, die eerder door een roofdier dan door een mens gedaan kon worden. Het is mogelijk, dat een goddeloos man onder overtuiging en bedwang van het natuurlijk geweten grote afschuw te kennen geeft van een zonde, die hij later toch zal plegen.

b. Welk een goede dunk hij had van zichzelf, hoeveel beter dan hij waard was. Hij dacht dat het onmogelijk was, dat hij zulke barbaarsheden kon doen, als de profeet voorzag. Wij zijn zeer geneigd te denken dat wij voldoende gewapend zijn tegen de zonden, door welke wij later toch overmeesterd worden, zoals Petrus, Mattheüs 26:35.

Eindelijk. Als antwoord hierop zei Elisa hem slechts, dat hij koning zal zijn over Syrië, dan zal hij macht hebben om dit te doen, en dan zal hij het van zich kunnen verkrijgen om het te doen. Hoge eerambten brengen verandering in der mensen gezindheid en manieren, maar die verandering is zelden een verbetering. "Gij weet niet wat gij doen zult, als gij er toe komt om koning te zijn, maar ik zeg u, dat gij dit doen zult." Zij die klein en onbeduidend zijn in de wereld kunnen zich niet voorstellen hoe sterk de verzoeken zijn van macht en voorspoed, en als zij ooit daartoe geraken, dan zullen zij bevinden hoe bedrieglijk hun hart was, en hoeveel slechter dan zij vermoed hebben.

V. Welk kwaad Hazaël hierop aan zijn meester gedaan heeft. Indien hij er aanleiding toe nam uit hetgeen Elisa gezegd had, dan lag de schuld bij hem, niet in het woord.

1. Laaghartig bedroog hij zijn meester en beloog hij de profeet, vers 14. Hij heeft tot mij gezegd: gij zult zeker genezen. Dit was een lage leugen, hij had hem gezegd dat hij zal sterven, vers 10, maar dat hield hij verborgen, dat verzweg hij, hetzij omdat hij de koning niet uit zijn humeur wilde brengen door een slechte tijding, of omdat hij aldus beter zijn bloedig plan kon volvoeren, dat hij gevormd had toen hem werd gezegd, dat hij zijn opvolger zal zijn. De duivel brengt de mensen ten verderve, door hun te zeggen dat zij zeker genezen zullen en wèl zullen varen, hen aldus in slaap wiegende, zodat zij gerust zijn, terwijl er niets meer noodlottig is dan dat. Dit was een kwaad voor de koning, die er het voordeel door verloor van de waarschuwing om zich op de dood te bereiden, en een kwaad voor Elisa, die men daardoor voor een vals profeet zou houden.

2. Hij heeft zijn meester wreed vermoord en aldus het woord van de profeet in vervulling gebracht, vers 15. Hij doopte een deken in koud water, en spreidde hem uit over zijn gelaat onder voorwendsel van hem verkoeling en verfrissing te bezorgen, maar hij deed het zo, dat het hem de adem afsneed en hem dadelijk smoorde, daar hij zwak was en zich niet kon verweren, of misschien was hij in slaap. Zulk een zeepbel is het leven ook van de voornaamsten van de mensen, en zozeer zijn vorsten blootgesteld aan geweld. Hazaël, die Benhadads vertrouweling was, is zijn moordenaar, en sommigen denken dat hij er nooit van verdacht werd, en het niet anders aan het licht kwam dan door de pen van de gewijde geschiedschrijver. Wij vonden deze trotse monarch 1 Koningen 20 als schrik van de helden in het land van de levenden, maar "hij daalt ter helle neer met zijn ongerechtigheid op zijn beenderen", Ezechiël 32:27.

2 Koningen 8:16-24

Wij hebben hier een kort bericht van het leven en de regering van Joram, een van de slechtsten van de koningen van Juda, maar de zoon en opvolger van Jósafath, een van de besten. Ouders kunnen aan hun kinderen geen genade geven, velen, die zelf Godvruchtig

waren, hebben het verdriet en de schande gehad om hen die uit hen zijn voortgekomen, goddeloos en slecht te zien, laat de gezinnen, die aldus beproefd worden, dit niet vreemd achten. Als de kinderen van Godvruchtige ouders slecht zijn, dan zijn zij gewoonlijk erger dan anderen, de onreine geest brengt zeven andere mede, bozer dan hij zelf, Lukas 11:26. Een volk wordt soms rechtvaardig gestraft met de ellende van een slechte regering, omdat het van de zegeningen en weldaden van een goede regering geen goed gebruik heeft gemaakt.

Let betreffende deze Joram:

I. Op het algemene denkbeeld, dat hiervan zijn slechtheid wordt gegeven, vers 18, hij deed gelijk het huis van Achab, en erger kon hij niet doen. Zijn karakter wordt getekend naar het slechte voorbeeld, dat hij heeft gevolgd, want de mensen zijn zoals hun gezelschap is en het voorbeeld, dat zij volgen. Geen vergissing is noodlottiger voor jonge lieden dan een vergissing in de keuze van de personen met wie zij omgaan, en naar wier goede mening zij zich schatten. Joram verkoos zich het huis van Achab ten voorbeeld te stellen, liever dan zijns vaders huis, en dat was zijn verderf. Wij vinden een bijzonder bericht van zijn goddeloosheid in 2 Kronieken 21 moord, afgoderij, vervolging, alles wat slecht was.

II. De gelegenheid van zijn slechtheid. Zijn vader was een zeer Godvruchtig man, en heeft er ongetwijfeld zorg voor gedragen hem de goede kennis des Heeren te leren, maar: 1. Het is zeker dat hij verkeerd deed door hem met de dochter van Achab te doen huwen, geen goed kon voortkomen uit een verbintenis met een afgodische familie, maar alle kwaad met zo'n dochter van zo'n moeder, als Athalia, de dochter van Izébel, was. De ontaarding van de oude wereld ontstond uit de ongelijke huwelijken van belijders met onheiligen, zij die slecht gehuwd zijn, zijn reeds half verdorven.

2. Ik vrees dat hij er niet goed aan gedaan heeft om hem nog bij zijn leven koning te maken. Er wordt hier gezegd, vers 16, hij begon te regeren toen Jósafath koning was. Hiermede streelde hij zijn hoogmoed, (en niets is verderfelijker voor jonge lieden) gaf hem toe in zijn eerezucht in de hoop van hem door toegeven beter gezind te maken, en zo bracht hij een vloek op zijn geslacht, zoals Eli wiens zonen zich vervloekt hebben gemaakt, en hij heeft hen niet eens zuur aangezien. Jósafath heeft deze slechte zoon tot onderkoning aangesteld eens toen hij met Achab naar Ramoth in Gilead aftoog, van welks Jósafaths zeventiende jaar 1 Koningen 22:51, Jorams tweede jaar gemaakt wordt, Hoofdstuk 1:17, en later in zijn twee en twintigste jaar, toen hij hem deelgenoot heeft gemaakt in de regering, en van dat tijdstip worden Jorams acht jaren gedateerd, drie jaren dus voor de dood van zijn vader. Het is voor vele jonge lieden schadelijk geweest al te vroeg tot hun staat en rang te komen. Samuël heeft er niets mee gewonnen, dat hij zijn zonen tot rechters heeft gemaakt.

III. De bestraffing van de Voorzienigheid, waaronder hij was vanwege zijn goddeloosheid.

1. De Edomieten, die sedert Davids tijd altijd onder de regering van de koningen van Juda zijn geweest, dus ongeveer honderd en twintig jaren, kwamen in opstand, vers 20. Hij beproefde hen tenonder te brengen, en bracht hun een nederlaag toe, maar hij kon zijn overwinning niet zo vervolgen, dat hij zijn heerschappij over hen herwon de Edomieten vielen evenwel af, vers 22, en daarna zijn zij bittere vijanden van de Joden geworden, zoals blijkt uit de profetie van Obadja, en Psalm 137:7. Nu werd Izaks profetie vervuld, dat deze Ezau, de oudste, Jakob, de jongste, zou dienen, maar in vervolg van tijd "zijn juk van zijn hals zal afrukken," Genesis 27:40.

2. In dezelfde tijd viel Libna af. Dat was een stad in Juda, in het hart van het land, een priesterstad. De inwoners van die stad stonden op tegen zijn regering, omdat hij de Heere de

God van zijn vaderen had verlaten, en hen gedwongen zou hebben om dit ook te doen, 2 Kronieken 21:10, 11. Om hun Godsdienst in stand te houden, verklaarden zij zich tot een vrije staat, en misschien hebben andere steden dit ook gedaan.

3. Zijn regering was kort, God sneed hem af in het midden van zijn dagen, toen hij pas veertig jaren oud was, en slechts acht jaren had geregeerd, mannen van bloed en bedrog zullen hun dagen niet ter helft brengen.

IV. De genadige zorg van Gods voorzienigheid om het koninkrijk van Juda in het huis van David in stand te houden niettegenstaande de afval en de rampen van Jorams regering, vers 19. Doch de Heere wilde Juda niet verderven. Hij zou het gemakkelijk gekund hebben, Hij zou het rechtvaardig hebben kunnen doen, het zou voor Hem geen verlies zijn geweest, zo Hij het gedaan had, maar Hij wilde het niet doen om Davids wil, niet om enigerlei verdienste van hem, waardoor hij die gunst over zijn geslacht kon eisen, als een verschuldigd recht, maar terwille van een belofte, die hem gedaan was, dat Hij hem te allen tijde voor zijn zonen een lamp zou geven, dat is: een opvolging van koningen van geslacht tot geslacht, door welke zijn naam in ere zou blijven schitteren, zoals een lamp brandend wordt gehouden door een gestadige toevoer van olie. Aldus moet zijn geslacht niet uitsterven, totdat het eindigde in de Messias, die Zoon van David, aan wie men alle heerlijkheid van het huis Zijns vaders zal hangen, en in wiens eeuwig koninkrijk deze belofte aan David vervuld is: "Ik heb voor Mijn Gezalfde een lamp toegericht," Psalm 132:17. Het einde van deze goddeloze en roemloze regering, vers 23, 24. Er wordt ons hier niets bijzonders van hem gezegd, maar in 2 Kronieken 21:19, 20 wordt ons meegedeeld, dat hij stierf aan een ernstige ziekte, en heenging zonder begeerd te zijn.

2 Koningen 8:25-29

Evenals er onder gewone personen mensen zijn, die wij klein of onbeduidend noemen, daar zij geen groot figuur maken en zeer weinig in tel zijn, en nog minder op enigerlei prijs worden gesteld, zo zijn er ook onder de koningen sommigen, die wij, in vergelijking met anderen, kleine koningen kunnen noemen. Zodanig een was deze Ahazia, hij maakt een klein figuur in de geschiedenis, en, omdat hij slecht is, is hij gering, van geen waarde in Gods ogen. Het is maar al te duidelijk een bewijs van de verwantschap tussen Jósafath en Achab, dat zij dezelfde namen hadden in hun familie, en wel op dezelfde tijd, waarmee zij elkaar, naar wij kunnen veronderstellen, een beleefdheid wilden bewijzen. Achab had twee zonen, Ahazia en Joram, die achtereenvolgens geregeerd hebben, Jósafath had een zoon Joram, en een kleinzoon Ahazia genaamd, die evenzo elkaar hebben opgevolgd in de regering. Het is waar: een naam maakt geen natuur, maar het was toch een slecht voorteken voor Jósafaths geslacht, dat hij namen ontleend heeft aan Achabs geslacht, of, indien deze ongelukkige familie haar namen aan hem ontleend heeft, dan werd er toch de Godvruchtige betekenis niet van meegedeeld aan de personen, die ze droegen. Ahazia, de Heere aangrijpende, en Joram, de Heere is verhoogd. Ahazia, koning van Israël, had slechts twee jaren geregeerd, Ahazia, koning van Juda, slechts één jaar.

Hier wordt ons gezegd dat zijn betrekking tot Achabs familie de aanleidende oorzaak was:

1. Van zijn goddeloosheid, vers 27. hij wandelde in de weg van het huis van Achab, dat afgodische bloeddorstige huis, want zijn moeder was Achabs dochter, vers 26, zodat hij de goddeloosheid met de moedermelk heeft ingezogen. "Partus sequitur ventrem-Het kind zal naar de moeder aarden." Als mannen zich vrouwen kiezen, dan moeten zij er aan denken dat zij moeders kiezen voor hun kinderen en dat het hun plicht is om daarnaar hun keus te regelen.

2. Van zijn val. Joram, de broeder van zijn moeder, heeft hem aangezocht om zich bij hem te voegen voor de herovering van Ramoth in Gilead, een poging, die Achab noodlottig is geweest, en dit was zij ook voor Joram, zijn zoon, want op deze expeditie werd hij gewond, vers 28, en hij keerde terug naar Jizreël om genezen te worden, terwijl hij zijn leger in het bezit van de plaats liet. Ook Ahazia keerde terug, maar ging naar Jizreël om Joram te bezoeken vers 29. Gods voorzienigheid heeft het zo beschikt, dat hij, die door het huis van Achab verleid en verdorven werd, met dit huis zou vergaan, als de mate van hun ongerechtigheid vol was, gelijk wij in het volgende hoofdstuk zien zullen. Zij, die delen in de zonden van de zondaren, moeten verwachten ook in hun plagen te zullen delen.

HOOFDSTUK 9

1 Toen riep de profeet Elisa een van de zonen der profeten, en hij zeide tot hem: Gord uw lenden, en neem deze oliekruid in uw hand, en ga heen naar Ramoth in Gilead. 2 Als gij daar zult gekomen zijn, zo zie, waar Jehu, de zoon van Jósafath, de zoon van Nimsi, is; en ga in, en doe hem opstaan uit het midden zijner broederen, en breng hem in een binnenste kamer. 3 En neem de oliekruid, en giet ze uit op zijn hoofd, en zeg: Zo zegt de HEERE: Ik heb u tot koning gezalfd over Israël. Doe daarna de deur open, en vlied, en vertoef niet. 4 Zo ging de jongeling, die jongeling van de profeet, naar Ramoth in Gilead. 5 En toen hij inkwam, ziet, daar zaten de hoofdmannen van het heir, en hij zeide: Ik heb een woord aan u, o hoofdman! En Jehu zeide: Tot wien van ons allen? En hij zeide: Tot u, o hoofdman! 6 Toen stond hij op, en ging in huis; hij dan goot de olie op zijn hoofd, en hij zeide tot hem: Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Ik heb u gezalfd tot koning over het volk des HEEREN, over Israël. 7 En gij zult het huis van Achab, uw heer, slaan, opdat Ik het bloed van Mijn knechten, de profeten, en het bloed van alle knechten des HEEREN, wreke van de hand van Izébel. 8 En het ganse huis van Achab zal omkomen; en Ik zal van Achab uitroeien, wat mannelijk is, ook de beslotene en verlatene in Israël. 9 Want Ik zal het huis van Achab maken als het huis van Jerobeam, de zoon van Nebat, en als het huis van Baesa, de zoon van Ahia. 10 Ook zullen de honden Izébel eten op het stuk lands van Jizreël, en er zal niemand zijn, die haar begrave. Toen deed hij de deur open en vlood. 11 En als Jehu uitging tot de knechten zijns heren, zeide men tot hem: Is het al wel? Waarom is deze onzinnige tot u gekomen? En hij zeide tot hen: Gij kent de man en zijn spraak. 12 Maar zij zeiden: Het is leugen; geef het ons nu te kennen. En hij zeide: Zo en zo heeft hij tot mij gesproken, zeggende: Zo zegt de HEERE: Ik heb u gezalfd tot koning over Israël. 13 Toen haastten zij zich, en een iegelijk nam zijn kleed, en leide het onder hem, op de hoogsten trap; en zij bliezen met de bazuin, en zeiden: Jehu is koning geworden!

14 Alzo maakte Jehu, de zoon van Jósafath, de zoon van Nimsi, een verbintenis tegen Joram. (Joram nu had Ramoth in Gilead bewaard, hij en gans Israël, uit oorzaak van Hazael, de koning van Syrië; 15 Maar de koning Joram was wedergekeerd, opdat hij zich te Jizreël helen liet van de slagen, die hem de Syriërs geslagen hadden, als hij streed tegen Hazael, de koning van Syrië.) En Jehu zeide: Zo het ulieder wil is, laat niemand van de stad uittrekken, die ontkome, om dit in Jizreël te gaan verkondigen. 16 Toen reed Jehu, en toog naar Jizreël; want Joram lag aldaar; en Ahazia, de koning van Juda, was afgekomen, om Joram te bezien. 17 De wachter nu stond op de toren te Jizreël, en zag de hoop van Jehu, als hij aankwam, en zeide: Ik zie een hoop. Toen zeide Joram: Neem een ruiter, en zend dien hunlieden tegemoet, en dat hij zegge: Is het vrede? 18 En de ruiter te paard toog heen hem tegemoet, en zeide: Zo zegt de koning: Is het vrede? En Jehu zeide: Wat hebt gij met de vrede te doen? Keer om naar achter mij. En de wachter gaf het te kennen, zeggende: De bode is tot hen gekomen, maar hij komt niet weder. 19 Toen zond hij een anderen ruiter te paard; en als deze tot hen gekomen was, zeide hij: Zo zegt de koning: Is het vrede? En Jehu zeide: Wat hebt gij met de vrede te doen? Keer om naar achter mij. 20 En de wachter gaf dit te kennen, zeggende: Hij is tot aan hen gekomen, maar hij komt niet weder; en het drijven is als het drijven van Jehu, de zoon van Nimsi, want hij drijft onzinnig. 21 Toen zeide Joram: Span aan. En men spande zijn wagen aan. Zo toog Joram, de koning van Israël, uit, en Ahazia, de koning van Juda, een ieder op zijn wagen; en zij togen uit Jehu tegemoet, en vonden hem op het stuk lands van Naboth, de Jizreëliet.

22 Het geschiedde nu, als Joram Jehu zag, dat hij zeide: Is het ook vrede, Jehu? Maar hij zeide: Wat vrede, zo lang als de hoerijen van uw moeder Izébel, en haar toverijen zo vele zijn? 23 Toen keerde Joram zijn hand, en vlood, en zeide tot Ahazia: Het is bedrog, Ahazia! 24 Maar Jehu spande de boog met volle kracht, en schoot Joram tussen zijn armen, dat de pijl door zijn hart uitging; en hij kromde zich in zijn wagen. 25 Toen zeide Jehu tot Bidkar, zijn hoofdman: Neem, werp hem op dat stuk lands van Naboth, de Jizreëliet; want gedenk, als ik en gij nevens elkander achter zijn vader Achab reden, dat hem de HEERE dezen last opleide, zeggende: 26 Zo Ik gisteravond niet gezien heb het bloed van Naboth, en het bloed zijner zonen, zegt de HEERE, en Ik u dat niet vergelde op dit stuk lands, zegt de HEERE. Nu dan, neem, werp hem op dat stuk lands, naar het woord des HEEREN. 27 Als Ahazia, de koning van Juda, dat zag, zo vlood hij door de weg van het huis des hofs; doch Jehu vervolgde hem achterna, en zeide: Slaat hem ook op de wagen, aan de opgang naar Gur, die bij Jibleam is; en hij vlood naar Megiddo, en stierf aldaar. 28 En zijn knechten voerden hem naar Jeruzalem, en zij begroeven hem in zijn graf, bij zijn vaderen in de stad Davids.

29 In het elfde jaar nu van Joram, de zoon van Achab, was Ahazia koning geworden over Juda. 30 En Jehu kwam te Jizreël. Als Izébel dat hoorde, zo blankette zij haar aangezicht, en versierde haar hoofd,

en keek ten venster uit. 31 Toen nu Jehu ter poort inkwam, zeide zij: Is het wel, o Zimri, doodslager van zijn heer? 32 En hij hief zijn aangezicht op naar het venster, en zeide: Wie is met mij? Wie? Toen zagen op hem twee, drie kamerlingen. 33 En hij zeide: Stoot ze van boven neder. En zij stieten haar van boven neder, zodat van haar bloed aan de wand en aan de paarden gesprengd werd; en hij vertrad haar. 34 Als hij nu ingekomen was, en gegeten en gedronken had, zeide hij: Ziet nu naar die vervloekte, en begraaf ze; want zij is eens konings dochter. 35 En zij gingen heen om haar te begraven; doch zij vonden niet van haar, dan het bekkeneel, en de voeten, en de palmen harer handen. 36 Toen kwamen zij weder, en gaven het hem te kennen, en hij zeide: Dit is het woord des HEEREN, dat Hij gesproken heeft door de dienst van Zijn knecht Elia, de Thisbiet, zeggende: Op het stuk lands van Jizreël zullen de honden het vlees van Izébel eten. 37 En het dode lichaam van Izébel zal zijn gelijk mest op het veld, in het stuk lands van Jizreël, dat men niet zal kunnen zeggen: Dit is Izébel.

Hazaël en Jehu waren de mannen, die aangewezen waren om de werktuigen te zijn van Gods gerechtigheid in het straffen en uitroeien van het huis van Achab. Aan Elia was geboden hen aan te stellen tot deze dienst, maar op Achabs verootmoediging werd hem uitstel verleend, en zo werd het aan Elisa overgelaten hen aan te stellen. Van Hazaëls verheffing op de troon van Syrië lazen wij in het vorige hoofdstuk en nu zullen wij Jehu op de troon van Israël zien komen, hem, die aan het zwaard van Hazaël ontkwam zoals Joram en Ahazia, moet Jehu doden, en daarvan geeft dit hoofdstuk ons een bericht.

I. Aan Jehu wordt door de dienst van een van de profeten een opdracht gezonden om de regering op zich te nemen en het huis van Achab uit te roeien, vers 1-10.

II. Een snelle volvoering van deze opdracht.

1. Hij deelt haar mee aan zijn oversten, vers 11-15.

2. Hij trekt terstond op naar Jizreël, vers 16-20, en daar doodt hij Joram, de koning van Israël, vers 20-26, en Ahazia, de koning van Juda, vers 27-29, en Izébel, vers 30-37.

2 Koningen 9:1-10

Wij hebben hier de zalving van Jehu tot koning, die toen een bevelhebber was (waarschijnlijk opperbevelhebber) van de krijgsmacht die tegen Ramoth in Gilead was opgetrokken vers 14. Daar streed hij voor de koning, zijn meester, maar ontving orders van een hogere Koning om tegen hem te strijden. Het blijkt niet dat Jehu naar de regering gestaan heeft of dat hij er ooit aan heeft gedacht, de opdracht, die hem gegeven was, was hem een verrassing. Sommigen denken dat hij tevoren reeds door Elia was gezalfd, aan wie God bevolen had dit te doen, maar in het geheim en met een wenk, dat hij niet handelend moest optreden voor hij nadere orders had ontvangen zoals Samuël David heeft gezalfd lang voordat hij tot de troon kwam, maar dat is volstrekt niet waarschijnlijk, want dan moeten wij veronderstellen dat Elia ook Hazaël had gezalfd. Neen toen God hem gebod deze dingen te doen gebod Hij hem Elisa te zalven om een profeet te zijn in zijn plaats, en het te doen als hij heengegaan zal zijn, en naardat God hem leiden zal.

Hier is:

I. De opdracht gezonden. Elisa ging niet zelf heen om Jehu te zalven, omdat hij oud was en ongeschikt voor zo'n reis, en zo welbekend, dat hij er niet in het geheim kon heengaan, niet kon komen en gaan zonder opgemerkt te worden, daarom zendt hij één van de zonen van de profeten om het te doen vers 1. Zij eerden hem niet alleen als hun vader, hoofdstuk 2:15, maar gehoorzaamden hem ook als hun vader. De dienst om Jehu te zalven:

1. Bracht gevaar mede, 1 Samuël 16:2, en daarom was het niet goed dat Elisa zelf er zich aan zou blootstellen, maar één van de zonen van de profeten, wiens leven minder kostbaar was en die het ook met minder gevaar doen kon.

2. Vereiste arbeid en moeite, en dus was een jonge man in zijn volle kracht er beter voor geschikt. Laat de jeugd arbeiden en laat de rijpheid van jaren besturen.

3. Maar het was ook een eervolle dienst om een koning te zalven, en die hem waarnam kon hopen er later voor bevorderd te zullen worden, daarom heeft Elisa ter aanmoediging van de jonge profeten er één van hen voor gebruikt, hij wilde al de eer niet voor zichzelf houden, en aan de jonge profeten een aandeel er in niet misgunnen. Toen hij hem zond:

A. Gaf hij hem de olie mede, waarmee hij Jehu moest zalven. Neem deze oliekruijk in uw hand. Salomo werd gezalfd met olie uit de tabernakel, 1 Kon. 1:39. Die was nu niet te krijgen, maar olie uit de hand van een profeten was van gelijke waarde als olie uit Gods huis. Het was niet de standvastige gewoonte om koningen te zalven, maar in het geval dat de opvolger betwist werd, zoals in het geval van Salomo, of bij een onderbreking in de opvolging, zoals in die van Joas, Hoofdstuk 11:12 of bij de overgang van de regering op een ander geslacht, zoals hier en in het geval van David, werd het gedaan. Het kan ook in het algemeen geschied zijn, hoewel de Schrift er geen melding van maakt.

B. Hij legde hem de woorden in de mond, die hij moest spreken, vers 3. Ik heb u tot koning gezalfd, en ongetwijfeld heeft hij hem ook al het overige gezegd, dat hij gesproken heeft, vers 7-10. Zij, die door God op Zijn boodschap worden uitgezonden, zullen niet zonder volledige instructies gaan.

Hij beval hem ook:

a. Het in het geheim te doen, Jehu af te zonderen van de overige hoofdliden, en hem te zalven in een binnenste kamer, vers 2, opdat Jehu's vertrouwen in zijn opdracht op de proef gesteld zou worden, daar hij er geen getuigen van had om haar te bevestigen. Dat hij zo plotseling opgewekt was tot de dienst, zal een genoegzaam bewijs zijn, dat hij er toe gezalfd is, een ander bewijs was niet nodig. De zaak, die betekend werd, was het beste bewijs van het teken.

b. Het snel en vaardig te doen. Er toe heengaande moet hij zijn lenden gorden, als hij de daad volbracht heeft, moet hij vlieden en niet vertoeven om een beloning te ontvangen, of om onthaald te worden, of om te zien wat Jehu doen zou. Het betaamt de zonen van de profeten vlug en vaardig te zijn bij hun werk, het te doen als mannen, die het haten om te talmen en te beuzelen. Zij moeten als engelen wezen, die snel vliegen.

II. De opdracht overgegeven. De jonge profeet heeft zijn werk schielijk volbracht. Hij was spoedig te Ramoth in Gilead, vers 4, vond er de hoofdliden bij elkaar, hetzij aan de maaltijd of in krijgsraad vergaderd, vers 5. Met de gerustheid en zekerheid, die betaamden aan een boodschapper Gods, in weerwil van het geringe van zijn voorkomen, onderscheidde hij Jehu van de overigen en riep hem naar buiten, niet wachtende tot het hem gelegen zou komen of hem om verschoning vragende dat hij hem stoorde maar als iemand bekleed met gezag, zei hij: Ik heb een woord aan u, o hoofdman. Misschien had Jehu enigerlei kennis bekomen van deze zaak, om nu de schijn niet te hebben van al te zeer naar die eer te staan, vroeg hij: Tot wie van ons allen? Opdat later niet gezegd zou worden, dat hij die waardigheid verkreeg door het eerst te spreken, maar allen er van overtuigd zouden zijn dat hij werkelijk de aangewezen persoon was Toen de profeet met hem alleen was, zalfde hij hem, vers 6. De zalving des Geestes is een verborgen zaak, het is de nieuwe naam, welke niemand kent, dan die hem ontvangt.

Hiermede:

1. Bekleedt hij hem met de koninklijke waardigheid: Zo zegt de Heere, de God van Israël, wiens boodschapper ik ben en wiens woord ik spreek: ik heb u tot koning gezalfd over Israël. Hij geeft hem een onbetwistbaar recht, maar herinnert hem er aan dat hij koning gemaakt is:

a. Door de God Israëls, van Hem moet hij zijn macht zien afgeleid, want door Hem regeren de koningen, voor Hem moet hij haar gebruiken, en aan Hem is hij er voor verantwoordelijk. Magistraten zijn de dienaren Gods, en moeten dus handelen in afhankelijkheid van Hem, en met een algehele toewijding aan Hem en Zijn heerlijkheid.

b. Over het Israël Gods. Hoewel het volk van Israël ellendig verdorven was, en al de eer verbeurd had van tot Hem in betrekking te staan, worden zij hier toch het volk des Heeren genoemd, want Hij had recht op hen en had hun nog geen scheidbrief gegeven. Jehu moet het volk, waarover hij koning was gemaakt, beschouwen als het volk des Heeren, niet als zijn vazallen, maar als Gods vrijen, Zijn zonen, Zijn eerstgeborenen, die niet mishandeld niet getiranniseerd moeten worden, Gods volk, en daarom geregeerd voor Hem, en overeenkomstig Zijn wetten.

2. Hij geeft hem instructies voor zijn tegenwoordige dienst, die bestond in het huis van Achab uit te roeien, vers 7, niet opdat hij zich daardoor de weg naar de troon zal effenen, en er zich het bezit van zal verzekeren, maar om de oordelen Gods te volvoeren aan dat schuldig en schadelijk geslacht. Hij noemt Achab zijn heer, opdat die betrekking geen bezwaar zou zijn. "Hij was uw heer, en uw hand op te heffen tegen zijn zoon en opvolger zou niet slechts lage ondankbaarheid zijn, maar verraad, mouterij. en al wat slecht is, indien gij niet onmiddellijk van God bevel had gekregen om het te doen, maar gij zijt onder hogere verplichtingen aan uw Heer in de hemel dan aan uw heer Achab. Hij, uw Heer in de hemel, heeft besloten dat het gehele huis van Achab zal omkomen, en dat wel door uw hand, vrees niet, heeft Hij het u niet geboden? Vrees niet dat het zonde is, Zijn gebod zal u rechtvaardigen en verdedigen, vrees geen gevaar, Zijn gebod zal u beveiligen en voorspoedig maken.

Opdat hij met verstand en op de rechte wijze dit grote oordeel aan het huis van Achab zal volvoeren, zegt hij hem:

a. Wat hun misdaad was, wat de grond is van de twist, en waarom God deze twist met hen had, opdat hij het oog zou hebben op hetgeen waar God het oog op had, en dat was het bloed van Gods dienstknechten, de profeten, en andere getrouwe aanbidders van God, dat zij vergoten hebben, en dat nu van de hand van Izébel geëist wordt. Dat zij afgodendienaars waren, was erg genoeg, en verdiende al het kwaad dat over hen gebracht werd, toch wordt daar nu geen melding van gemaakt, maar de twist, die God met hen heeft, is dat zij vervolgers zijn, niet zozeer dat zij Gods altaren hebben neergeworpen, als wel, dat zij zijn profeten met het zwaard gedood hebben. Door niets wordt de maat van de ongerechtigheid van een vorst of een volk zo gevuld als hierdoor, en niets brengt een zekerder en zwaarder verderf over hen. Dat was de zonde, die de eerste verwoesting over Jeruzalem heeft gebracht, 2 Kronieken 36:16 en ook de laatste verwoesting, Mattheüs 23:37, 38. Izébels hoererijen en toverijen waren niet zo Godtergend als haar vervolgen van de profeten, van wie zij sommigen heeft gedood, en de overigen in hoeken en spelonken heeft gedreven, 1 Koningen 18:4.

b. Wat hun vonnis was, zij werden veroordeeld om ten enenmale uitgeroeid te worden, niet gekastijd, maar verdelgd te worden. Dit moet Jehu weten, opdat zijn oog niet zou sparen uit medelijden, gunst of genegenheid. Allen, die tot Achab behoorden moeten gedood worden, vers 8. Er wordt hem een voorbeeld gegeven van de verdelging, die bedoeld was, In de verdelging van de geslachten van Jerobeam en van Baesa, vers 9, en inzonderheid wordt hem bevolen Izébel de honden voor te werpen, vers 10. Al dat koninklijk bloed was weinig genoeg, ja te weinig, om vergoeding te doen of te boeten voor het bloed van de profeten, van de heiligen en martelaren, dat in Gods schatting van hoge waardij is. De profeet, zijn boodschap verricht hebbende, spoedde zich naar huis terug en liet Jehu om te overwegen wat hem te doen stond, en leiding van God te vragen.

2 Koningen 9:11-15

Na een tijdje keerde Jehu terug in het vertrek, waar de andere hoofdlieden nog bijeen waren, en hield zich alsof er niets was voorgevallen, daar hij de zaak nog voor zich scheen te willen houden, maar zij drongen hem om er hun mededeling van te doen. Laat ons dus zien wat er tussen hem en de hoofdlieden voorviel.

1. Met welk een minachting spreken deze hoofdlieden van de jonge profeet, vers 11. Waarom is deze onzinnige tot u gekomen? Wat had hij met u te verhandelen? En waarom betoonde gij hem de inschikkelijkheid om hem een afzonderlijk onderhoud toe te staan? Zijn profeten een geschikt gezelschap voor hoofdlieden? Zij noemen hem een onzinnige, omdat hij een van degenen was, die niet met hen meeliepen tot dezelfde uitgieting van de overdadigheid, 1 Petr. 4:4, maar een leven leidden van zelfverloochening, doding van het vlees en minachting van de wereld, en hun tijd doorbrachten in oefeningen van de Godsvrucht, om die dingen hielden zij de profeten voor onzinnigen, de profeet is een dwaas, de man des Geestes is onzinnig, Hosea 9:7.

Zij, die geen Godsdienst hebben, spreken gewoonlijk met minachting van Godsdienstige mensen, en beschouwen hen als waanzinnigen. Van onze Heiland werd gezegd: Hij is uitzinnig, van Johannes de Doper: Hij heeft een duivel, het is een arme droefgeestige mens, van Paulus: de grote geleerdheid brengt hem tot razernij. De hoogste wijsheid wordt aldus voorgesteld als dwaasheid, en zij, die het beste begrip hebben van zichzelf, als buiten zichzelf te zijn. Misschien heeft Jehu het als een bestraffing bedoeld voor zijn vrienden, toen hij zei: "Gij kent de man, gij weet dat hij een profeet is waarom noemt gij hem dan een onzinnige? Gij kent zijn spraak, gij weet dat zijn wijze van spreken niet voortkomt uit waanzin, maar uit inspiratie, Goddelijke ingeving."

Of: "Daar hij een profeet is, kunt gij wel raden waarom hij tot mij kwam, namelijk om mij op mijn gebreken te wijzen, en mij mijn plicht te leren, daar behoef ik u dus geen mededeling van te doen." Zo dacht hij van hen af te komen, maar zij drongen hem om te zeggen wat er was voorgevallen. "Het is leugen", zeggen zij "wij kunnen niet gissen wat hij van u wilde, zeg het ons dus." Aldus er toe gedrongen zijnde, zei hij hun dat de profeet hem tot koning gezalfd had, en waarschijnlijk toonde hij hun de olie op zijn hoofd, vers 12. Hij wist niet of sommigen van hen hem niet misschien, hetzij uit trouw aan Joram of uit afgunst op hem, zouden tegenstaan en de opstand in de geboorte zouden smoren, maar hij steunde op het Goddelijk bestel, en vreesde niet hiervoor uit te komen, wetende op wie hij vertrouwde. Hij, die hem verhoogde, zal hem bijstaan.

2. Met welk een eerbied zij de nieuwe koning begroetten op de eerste kennisgeving van zijn bevordering tot de troon, vers 13. Hoe gering zij ook dachten over de profeet, die hem had gezalfd, en over diens ambt, toch drukten zij grote eerbied uit voor de koninklijke waardigheid van hem, die gezalfd was, en waren zij ijverig om hem met bazuingeschal tot koning uit te roepen. Ten teken van hun onderworpenheid en trouw aan hem, van hun welgezindheid voor zijn persoon en regering, legden zij hun kleren onder hem, om er op te staan of te zitten op de hoogste trap voor de ogen van de krijgslieden, die op de eerste wenk samenkwamen om de plechtigheid mee te vieren. God heeft het hun in het hart gegeven om hem aldus geredelijk te erkennen, want Hij neigt het hart van het volk, zowel als van de koningen, gelijk waterbeken naar welk kanaal het Hem behaagt. Misschien waren zij verontrust onder Jorams regering of hadden zij een bijzondere genegenheid voor Jehu. Hoe dit zij, de dingen waren rijp voor de omwenteling, en allen kwamen zij tot Jehu, en maakten zij een verbintenis tegen Joram, vers 14.

3. Met wat omzichtigheid Jehu te werk ging. Hij was in gunstiger conditie dan Joram, en daar wist hij goed partij van te trekken. Hij was bij het leger, Joram had het verlaten en was zwaar gewond naar huis gegaan. Jehu's verstandig beleid bleek in twee dingen.

a. Hij was vriendschappelijk beleefd tegenover de hoofdlieden en wilde niets doen zonder hun raad en toestemming. "Zo het ulieder wil is, zullen wij zo en zo doen, maar anders niet" waarmee hij zijn eerbied te kennen gaf voor hun oordeel, en zijn vertrouwen in hun trouw, hetgeen hun genoeg deed, en waardoor hij hen aan zich verbond. Het is de wijsheid van hen, die zich willen verheffen en hun verheffing duurzaam willen maken, om hun vrienden mee te nemen.

b. Dat hij aldus het plan heeft beraamd Joram te overvallen en te die einde snel te handelen, om te voorkomen dat hij bericht kreeg van hetgeen er gebeurde. Laat niemand van de stad uittrekken, om dit in Jizreël te gaan verkondigen zodat het verderf als een strik over hem en zijn huis komen zal. Het plotselinge van een aanval draagt soms evenveel bij om hem te doen gelukken, als de kracht er van.

2 Koningen 9:16-29

Het was van Ramoth in Gilead naar Jizreël meer dan een dagmars, halverwege tussen die twee plaatsen moet over de Jordaan worden getrokken. Wij kunnen veronderstellen dat Jehu zo snel mogelijk opgerukt is, en alle mogelijke voorzorgen genomen heeft om te voorkomen dat te Jizreël tijdingen zouden aankomen voordat hij er zelf was, en eindelijk hebben wij hem, eerst binnen het gezicht, en daarna binnen het bereik van de ten verderve gewijde koning.

I. Jorams wachter ontdekt hem en zijn gevolg eerst op een afstand, en geeft de koning kennis van de nadering van een troep, maar hij weet niet of het vrienden of vijanden zijn. Maar de koning (ongeduldig om te vernemen wat er aan de hand is, en misschien bevreesd dat de Syriërs, die hem gewond hadden, door het spoor van zijn bloed geleid, hem vervolgden tot in zijn paleis, om hem gevangen te nemen) zond eerst een bode, en daarna een tweede, om hem bericht te brengen, vers 17-19.

Hij was nog nauwelijks bekomen van de schrik, die hem in de veldslag had bevangen, en zijn schuldig geweten hield hem voortdurend in angst. Iedere bode deed dezelfde vraag: "Is het vrede? Zijt gij van ons of van onze vijanden? Brengt gij goede of slechte tijdingen?" Ieder kreeg hetzelfde antwoord: Wat hebt gij met de vrede te doen? Keer om naar achter mij, vers 18, 19, alsof hij gezegd had: "Het is niet aan u, maar aan hem, die u gezonden heeft, dat ik antwoord zal geven op die vraag, zorg gij nu maar voor uw eigen veiligheid, keer u naar achter mij en schaar u onder mijn volgelingen." De wachter geeft kennis dat de boden gevangen genomen zijn, en bemerkt eindelijk dat de aanvoerder van de troep dreef gelijk Jehu, die bekend scheen te zijn om zijn onzinnig drijven, waardoor hij zich een man toonde van een vurig temperament, ijverig in hetgeen hij te doen had.

Een man van zo'n heftig karakter was het meest geschikt voor de dienst, die aan Jehu was opgedragen. De wijsheid van God wordt gezien in de keus van geschikte werktuigen om voor Zijn werk gebruikt te worden. Maar het strekt niemand tot eer om voor zijn onzinnigheid of onstuimigheid bekend te zijn. Die heerschappij heeft over zijn geest is beter dan de sterke.

De Chaldeeuwse Paraphrast geeft een tegenovergestelde lezing: Het leiden is als het leiden van Jehu, want hij leidt bedaard. En hij schijnt ook niet zeer snel te zijn aangekomen, want dan zou er geen tijd zijn geweest voor alles wat gedaan werd. Sommigen denken dat hij verkoos langzaam te marcheren ten einde aan Joram de tijd te geven om tot hem naar buiten te komen, en hem te doden vóór hij weer in de stad kwam.

II. Joram zelf gaat uit hem tegemoet, en neemt Ahazia, de koning van Juda, mee, geen van beide uitgerust voor de strijd, daar zij geen vijand verwachtten, maar in haast om hun

nieuwsgierigheid te bevredigen. Hoe wonderlijk heeft Gods voorzienigheid het soms zo beschikt, dat de mensen zich haastten om hun verderf tegemoet te gaan, als hun dag gekomen was, waarop zij zouden vallen.

1. De plaats, waar Joram Jehu ontmoette, was onheilspellend, het stuk land van Naboth, de Jizreëliet, vers 21. Het blote gezicht van die plek grond was genoeg om Joram te doen sidderen en Jehu te doen triomferen, want de schuld van Naboths bloed streed tegen Joram, en de kracht van Elia's vloek streed voor Jehu. De omstandigheden van de gebeurtenissen worden door de Goddelijke voorzienigheid soms zo geregeld, dat de straf beantwoordt aan de zonde, zoals in een spiegel het aangezicht is tegen het aangezicht.

2. Jorams vraag was nog dezelfde. "Is het ook vrede, Jehu? Is alles wel. Komt gij terug, vluchtende voor de Syriërs, of als meer dan overwinnaar over hen?" Hij schijnt vrede verwacht te hebben, zodat hij aan niets anders kon denken. Het is iets geheel gewoons, dat grote zondaars, als zij reeds op de rand van het verderf zijn, zich nog vleien met de mening dat alles wel met hen is, en dat zij zich nog vrede toeroepen.

3. Jehu gaf een zeer onverwacht antwoord, en wel met een wedervraag: Wat vrede kunt gij verwachten, zolang als de hoererijen van uw moeder Izébel, (die hoewel koningin-weduwe, in werkelijkheid koningin-regentes was) en haar toverijen zoveel zijn? Zie hoe open en rond Jehu met hem handelt. Vroeger durfde hij dit niet, maar nu was hij van een andere geest. Zondaren zullen niet altijd gevleid worden, er komt een tijd, wanneer hun de volle waarheid zal worden gezegd, "als men hun ongerechtigheid bevindt, die te haten is," Psalm 36:3.

Merk op:

a. Hij legt hem de goddeloosheid van zijn moeder ten laste, omdat hij haar eerst geleerd had, en haar daarna met zijn koninklijke macht had beschermd. Zij staat daar nu beschuldigd van hoererij, lichamelijke en geestelijke, afgoden dienende, en die dienende met de daden van de onkuisheid en ongebondenheid, ook van toverij, bezweringen en waarzeggerijen, gebruikt ter ere van haar afgoden, en die dan nog vermenigvuldigd, de hoererijen en de toverijen, die vele zijn, want zij, die zich op een slechte weg begeven, weten niet waar zij stil kunnen staan. De ene zonde brengt de andere voort.

b. Daarom ontzegt hij hem alle recht en aanspraak op vrede. "Wat vrede kan er komen tot het huis, waarin zoveel goddeloosheid heerst, waarover nooit berouw werd betoond?" De weg van de zonde kan nooit de weg van de vrede zijn, Jesaja 57:21. Wat vrede kunnen zondaars hebben met God, wat vrede met hun eigen geweten, welk goed, welke vertroosting kunnen zij verwachten in het leven, in de dood of na de dood, die in hun schulden wandelen? Geen vrede zolang als in de zonde wordt volhard, maar zodra men er zich van bekeert en haar laat, is er vrede.

4. De straf werd terstond voltrokken. Toen Joram van de misdaden van zijn moeder hoorde, ontzonk hem de moed, terstond begreep hij dat de dag van de afrekening, waarmee lang gedreigd was, gekomen is, en hij riep: Het is bedrog, Ahazia! Jehu is onze vijand, en het is tijd voor ons om een goed heenkomen te zoeken." Beiden vluchtten, maar:

A. Joram, de koning van Israël, werd terstond gedood, vers 24. Jehu doodde hem met eigen hand. De boog werd door hem niet in zijn eenvoudigheid gespannen, zoals die, waarvan de noodlottige pijl tussen de voegen van zijns vaders harnas drong, neen, Jehu richtte de pijl tussen Jorams schouders terwijl hij vlood, (het was een van Gods pijlen, "die Hij tegen de hitsige vervolgers te werk stelt," Psalm 7:14, en hij drong door tot zijn hart, zodat hij op de plaats dood bleef. Hij was nu de opperste tak van Achabs geslacht, en werd dus het eerst afgesneden. Hij stierf als misdadiger onder het vonnis van de wet, dat Jehu, de uitvoerder nog

vervolgt in de beschikking over het dode lichaam. Naboths wijngaard was daar dichtbij, hetgeen hem het oordeel voor de geest bracht dat Elia over Achab had uitgesproken: Zo Ik gisteravond niet gezien heb het bloed van Naboth en het bloed van zijn zonen, zegt de Heere, en Ik u dat niet vergelde op dit stuk land, vers 25, 26, het bloed van Naboth zelf, en het bloed van zijn zonen, die òf, als delende in zijn misdaad tegelijk met hem ter dood gebracht werden, òf later in het geheim werden vermoord, opdat zij geen beroep zouden doen op de wet, of op de een of andere wijze de dood van hun vader zouden wreken, òf wel van hartzeer waren gestorven over zijn verlies, of (daar zijn gehele bezitting, zowel als zijn wijngaard verbeurd verklaard was) hun middel van bestaan hadden verloren, hetgeen gelijk stond met het verlies van hun leven. Daarvoor moet met het huis van Achab worden afgerekend, en datzelfde stuk land, waarvan hij zich met zoveel hoogmoed en genoeg had meester gemaakt ten koste van de schuld van onschuldig bloed te vergieten, werd nu de plaats, het schouwtoneel, waar het dode lichaam van zijn zoons lag, een schouwspel geworden zijnde van de wereld. Aldus is de Heere bekend geworden, Hij heeft recht gedaan.

B. Ahazia, de koning van Juda, werd vervolgd, en niet ver vandaar weldra gedood, vers 27, 28.

a. Hoewel hij nu in Jorams gezelschap was, zou hij toch niet gedood zijn, als hij niet samengevoegd was met het huis van Achab in verwantschap en ongerechtigheid, door zijn zonde had hij zich tot een hunner gemaakt, en daarom moet het hem gaan zoals het hun ging. Maar:

b. Misschien zou hij toen niet met hen gevallen zijn, indien hij niet in hun gezelschap ware gevonden. Het is gevaarlijk om verkeer te hebben met boosdoeners, wij kunnen er door verstrikt raken in hun schuld en hun ellende.

2 Koningen 9:30-37

De schuldigste van geheel het huis van Achab was Izébel. Zij was het, die de Baälsdienst had ingevoerd, de profeten des Heeren had gedood de moord op Naboth had beraamd, eerst haar man, en daarna haar zonen had aangepord tot goddeloosheid. Een vervloekte wordt zij hier genoemd, vers 34, een vloek voor het land, en voor wie allen, die het goed meenden met hun land, een vloek hadden. Haar heerschappij was over drie regeringen, maar nu is eindelijk de dag gekomen, dat zij moet vallen. Wij lezen van een valse profetes in de kerk van Thyatire die met Izébel wordt vergeleken, en met haar naam genoemd, Openbaring 2:20. Haar goddeloosheid is dezelfde, Gods dienstknechten verleidende tot afgoderij, een lange tijd werd haar gegeven opdat zij zich zou bekeren, vers 21, evenals aan Izébel, en een verschrikkelijk oordeel over haar gebracht ten slotte, zoals hierover Izébel, vers 22, 23. Zodat Izébels verderf beschouwd kan worden als een type van het verderf over afgodendienaars en vervolgers, inzonderheid over die grote hoer, die moeder van de hoerereien, die zich dronken heeft gemaakt met het bloed van de heiligen en de volken dronken heeft gemaakt met de wijn van haar hoerereien als God het in het hart van de koningen van de aarde zal geven om haar te haten, Openbaring 17:2-5, 6, 16.

Nu zien wij hier:

I. Hoe Izébel het oordeel trotseert. Zij hoorde dat Jehu haar zoon had gedood, hem gedood had wegens haar hoerereien en toverijen, en zijn dood lichaam op het stuk land van Naboth had geworpen naar het woord des Heeren, en dat hij nu naar Jizreël kwam, waar zij niet anders kon verwachten, dan nu ook als slachtoffer van zijn wrekend zwaard te zullen vallen. Zie nu hoe zij haar lot tegentreedt, zij plaatste zich aan een venster aan de ingang van de poort om Jehu te beledigen en te trotseren.

1. In plaats van zich te verbergen als iemand, die bevreesd is voor de Goddelijke wraak, stelde zij er zich aan bloot en versmaadde het om te vluchten, zij lacht om vrees, en wordt niet ontsteld. Zie hoe een hart, dat verhard is tegen God, Hem tot het laatste toe tart, "tegen Hem aanloopt met de nek," Job 15:26. Maar nooit heeft iemand zich aldus tegen Hem verhard en is voorspoedig geweest.

2. In plaats van zich te verootmoedigen en zich in zware rouw te kleden over haar zoon blankette zij haar aangezicht en versierde haar hoofd, opdat zij zou verschijnen in haar karakter dat is, (naar zij dacht) groot en majestueus, hopende Jehu hierdoor ontzag in te boezemen, hem van zijn stuk te brengen, en hem te stuiten in zijn loop. "De Heere, de Heere van de heirscharen, riep tot geweën en tot rouwklage, en tot kaalheid en tot omgorden met een zak, maar zie daar is blanketten en versieren en een wandelen in verzet met God", Jesaja 22:12, 13. Geen stilliger voorteken van verderf dan een onverootmoedigd hart onder verootmoedigende omstandigheden. Laat geblankette gezichten eens in Izébels spiegel zien, en dan zien hoe zij zich aanstaan.

3. In plaats van te sidderen voor Jehu, het werktuig van Gods wraak, denkt zij hem te doen sidderen door die dreigende vraag: Had Zimri vrede, die zijn heer doodsloeg?

Merk op:

a. Zij lette niet op de hand van God, die uitgegaan was tegen haar geslacht, maar beledigde en trotseerde hem, die slechts het zwaard was in Zijn hand. Als wij in benauwdheid zijn dan zijn wij maar al te geneigd om hartstochtelijk uit te varen tegen het werktuig van onze benauwdheid, terwijl wij ons behoorden te onderwerpen aan God, en slechts toornig moesten zijn op onszelf.

b. Zij verlustigde zich in de gedachte, dat hetgeen Jehu nu deed gewis in verderf op zijn eigen hoofd zou uitlopen, en dat hij er geen vrede in zou hebben. Hij had alle aanspraken op vrede voor haar afgewezen, vers 22, en nu denkt zij, dat ook zijn vrede afgesneden is. Het is niets nieuws dat zij, die Gods werk doen, beschouwd worden als buiten de weg van de vrede te zijn. IJverige hervormers, getrouwe bestraffers worden met moeite en onrust bedreigd, maar laat hen in geen ding verschrikt worden, Filipp. 1:28.

c. Zij haalde een precedent aan om hem terug te houden van met zijn onderneming voort te gaan, "Had Zimri vrede? Neen, die had hij niet, door bloed en verraad kwam hij op de troon, en binnen zeven dagen was hij genooddaakt om het paleis boven zijn hoofd te verbranden, en hemzelf er mede, en kunt gij verwachten dat het u beter zal gaan?" Indien de zaak gelijk stond, het zou zeer gepast zijn geweest om hem dit in herinnering te brengen, want de oordelen van God over hen, die ons zijn voorgegaan op een zondige weg, moeten ons tot waarschuwing strekken, om niet in hun voetstappen te treden. Maar het voorbeeld van Zimri was niet van toepassing op Jehu. Zimri was niet gemachtigd om te doen wat hij deed hij werd er slechts toe aangespoord door zijn eigen eerzucht en wreedheid, terwijl Jehu door een van de zonen van de profeten gezalfd was, en dit deed op bevel van God, die hem rechtvaardigen zal in hetgeen hij hierin deed. Bij ons vergelijken van personen en zaken moeten wij nauwkeurig het kostelijke van het snode onderscheiden, en wèl toezien dat wij in het lot van zondige mensen het oordeel niet lezen over mensen, die nuttig en tot zegen zijn.

II. Jehu vroeg om hulp tegen haar, hij zag op naar het venster, geheel niet verschrikt door de dreigementen van haar onbeschaamde doch machteloze woede, en riep: Wie is met mij? Wie? vers 32. Hij was geroepen om Gods werk te doen in de hervorming van het volk en hen te straffen, die het verleid en verdorven hadden, en hier roept hij om bijstand voor dat werk, zag hij, of er iemand was die ondersteunde, Jesaja 63:5. Hij richt een banier op, en roept, evenals Mozes, "Wie de Heere toebehoort kome tot mij," Exodus 32:26, en als de Psalmist: 'Wie zal

voor mij staan tegen de boosdoeners?" Psalm 94:16. Als het werk van de reformatie ter hand genomen is, dan is het tijd om te vragen: "Wie kiest er de zijde van?" III. Haar eigen dienaren leveren haar over aan zijn rechtvaardige wraak. Twee of drie kamerlingen zagen uit naar Jehu met een uitdrukking op hun gelaat, die hem aanmoedigde om te geloven dat zij aan zijn zijde waren, en hun riep hij toe, niet om haar te grijpen en gevangen te houden tot nadere orders, maar om haar terstond naar beneden te werpen, dat ook een manier was om boosdoeners te stenigen, namelijk hen van een steilte neer te werpen.

Aldus werd wraak aan haar geoefend voor het stenigen van Naboth. Zij stieten haar van boven neer, vers 33. Indien Gods gebod Jehu zal rechtvaardigen, dan zal zijn gebod hen rechtvaardigen. Misschien hadden zij een stille, verborgen afkeer van Izébels slechtheid, en haatten zij haar, hoewel zij haar dienden. Of misschien was zij wreed en beledigend voor haar omgeving, en waren zij blij met de gelegenheid om aan haar gewroken te worden, of wel, ziende Jehu's voorspoed en welslagen, hoopten zij zich aangenaam bij hem te maken, om aldus hun plaats aan het hof te behouden. Hoe dit nu zij: aldus werd zij smadelijk ter dood gebracht, verpletterd tegen de muur en op het plaveisel, en toen vertreden door de paarden, die bespat waren met haar bloed en haar hersenen. Zie het einde van hoogmoed en wreedheid, en zeg: De Heere is rechtvaardig.

IV. Tot zelfs de honden voltooiden haar schande en haar verderf, overeenkomstig de profetie. Nadat Jehu enige spijs en drank gebruikt had in het paleis, bedacht hij om aan Izébels sekse en rang toch de eerbied te betonen van haar te laten begraven. Slecht als zij was, was zij toch een koningsdochter, echtgenote van de koning, moeder van een koning. Ziet nu naar die vervloekte en begraaf haar, vers 34. Maar hoewel hij vergeten had wat de profeet had gezegd, vers 10: ook zullen de honden Izébel eten, God had het niet vergeten. Terwijl hij at en dronk, verslonden de honden haar dood lichaam, de honden, die gaan rondom de stad, Psalm 59:7, en zich voeden met aas, zodat er niets van haar was overgebleven dan haar naakte schedel -het geblankette aangezicht was verdwenen- en haar voeten en handen. De hongerige honden hadden geen eerbied voor haar rang en afkomst, de dochter van een koning was hun niets meer dan een gewoon persoon. Als wij ons lichaam vertroetelen en er zo keurig op zijn, zo laat ons bedenken hoe gering en vernederd het is, en dat het weldra de prooi zal zijn of van de wormen onder de grond, of van de roofdieren boven de grond.

Toen aan Jehu hiervan kennis werd gegeven, herinnerde hij zich de bedreiging, 1 Koningen 21:23: De honden zullen Izébel eten aan de voorwal van Jizreël. Niets moest van haar overblijven dan de gedenktekenen van haar slechtheid en schande. Zij placht met grote staatsie in het openbaar te verschijnen, en dan was de roep: "Dit is Izébel! Welk een majestueuze houding en gestalte! Welk een groots schoon aanzien heeft zij!" Maar nu zal dit niet meer van haar gezegd worden. Wij hebben dikwijls de goddelozen zien begraven Prediker 8:10, maar soms hebben zij, zoals deze hier, geen begrafenis, Prediker 6:3. Izébels naam bleef in de Heilige Schrift niet anders dan als geschandvlekt bestaan. Men kon niet eens zeggen: "Dit is Izébels stof, dit is Izébels graf" of "dit is Izébels zaad." Aldus zal de naam van de goddelozen verrotten, verrotten boven de grond.

HOOFDSTUK 10

1 Achab nu had zeventig zonen te Samaria; en Jehu schreef brieven, dewelke hij zond naar Samaria, tot de oversten van Jizreël, de oudsten, en tot de voedsterheren van Achab, zeggende: 2 Zo wanneer nu deze brief tot u zal gekomen zijn, dewijl de zonen van uw heer bij u zijn, ook de wagenen en de paarden bij u zijn, mitsgaders een vaste stad, en wapenen; 3 Zo ziet naar de beste en gerechtigste van de zonen uws heren, zet dien op zijns vaders troon; en strijdt voor het huis uws heren. 4 Doch zij vreesden gans zeer, en zeiden: Ziet, twee koningen bestonden niet voor zijn aangezicht, hoe zouden wij dan bestaan? 5 Die dan over het huis was, en die over de stad was, en de oudsten, en de voedsterheren zonden tot Jehu, zeggende: Wij zijn uw knechten, en al wat gij tot ons zeggen zult, zullen wij doen; wij zullen niemand koning maken; doe wat goed is in uw ogen. 6 Toen schreef hij ten tweeden male tot hen een brief, zeggende: Zo gij mijn zijt, en gij naar mijn stem hoort, neemt de hoofden van de mannen, de zonen uws heren, en komt tot mij morgen omtrent dezen tijd naar Jizreël. (De zonen nu de konings, zeventig mannen, waren bij de groten der stad, die hen opvoedden.) 7 Het geschiedde dan, als die brief tot hen kwam, dat zij de zonen des konings namen, en zeventig mannen sloegen; en zij leiden hun hoofden in korven, die zij tot hem zonden naar Jizreël. 8 En er kwam een bode, en boodschapte hem, zeggende: Zij hebben de hoofden van de zonen des konings gebracht. En hij zeide: Legt ze in twee hopen, aan de deur der poort, tot morgen. 9 En het geschiedde des morgens, toen hij uitging, dat hij stil stond, en tot al het volk zeide: Gij zijt rechtvaardig. Ziet, ik heb een verbintenis gemaakt tegen mijn heer, en heb hem doodgeslagen; en wie heeft alle deze geslagen? 10 Weet nu, dat niets van het woord des HEEREN, hetwelk de HEERE tegen het huis van Achab gesproken heeft, zal op de aarde vallen; want de HEERE heeft gedaan, wat Hij door de dienst van Zijn knecht Elia gesproken heeft.

11 Daartoe sloeg Jehu al de overgeblevenen van het huis van Achab te Jizreël, en al zijn groten, en zijn bekenden, en zijn priesteren; totdat hij hem geen overigen liet overblijven. 12 En hij maakte zich op, en toog heen en ging naar Samaria; en zijnde te Beth-heked der herderen, op de weg, 13 Vond Jehu de broederen van Ahazia, de koning van Juda, en hij zeide: Wie zijt gijlieden? En zij zeiden: Wij zijn de broederen van Ahazia, en zijn afgekomen, om de zonen des konings en de zonen der koningin te groeten. 14 Toen zeide hij: Grijpt hen levend. En zij grepen hen levend; en zij sloegen hen bij de bornput van Beth-heked, twee en veertig mannen, en hij liet niet een van hen over. 15 En van daar gegaan zijnde, zo vond hij Jonadab, de zoon van Rechab, hem tegemoet; die hem groette; en hij zeide tot hem: Is uw hart recht, gelijk als mijn hart met uw hart is? En Jonadab zeide: Het is, ja, het is; geef uw hand. En hij gaf zijn hand, en hij deed hem tot zich op de wagen klimmen. 16 En hij zeide: Ga met mij, en zie mijn ijver aan voor de HEERE. Zo deden zij hem rijden op zijn wagen. 17 En toen hij te Samaria kwam, sloeg hij allen, die aan Achab te Samaria overgebleven waren, totdat hij hem verdelgd had, naar het woord des HEEREN, dat Hij tot Elia gesproken had.

18 En Jehu verzamelde al het volk, en zeide tot hen: Achab heeft Baal een weinig gediend; Jehu zal hem veel dienen. 19 Nu daarom roept alle profeten van Baal, al zijn dienaren, en al zijn priesteren tot mij, dat niemand gemist worde; want ik heb een grote offerande aan Baal; al wie gemist wordt, zal niet leven. Doch Jehu deed dat door listigheid, opdat hij de dienaren van Baal ombracht. 20 Verder zeide Jehu: Heiligt Baal een verbods dag. en zij riepen dien uit. 21 Ook zond Jehu in het ganse Israël; en alle Baalsdienaren kwamen, dat niet een man overbleef, die niet kwam; en zij kwamen in het huis van Baal, dat het huis van Baal vervuld werd van het ene einde tot het andere einde. 22 Toen zeide hij tot dengene, die over het klederhuis was: Breng voor alle dienaren van Baal de kleding uit. En hij bracht voor hen de kleding uit. 23 En Jehu kwam met Jonadab, de zoon van Rechab, in het huis van Baal; en hij zeide tot de dienaren van Baal: Onderzoekt, en ziet toe, dat hier misschien bij u niemand zij van de dienaren des HEEREN, maar van de dienaren van Baal alleen. 24 Toen zij nu inkwamen, om slachtofferen en brandofferen te doen, bestelde zich Jehu daarbuiten tachtig mannen, en hij zeide: Zo iemand van de mannen, die ik in uw handen gebracht heb, ontkomt, zijn ziel zal voor deszelfs ziel zijn. 25 En het geschiedde, als hij voleind had het brandoffer te doen, dat Jehu zeide tot de trawanten en tot de hoofdmannen: Komt in, slaat hen, dat niemand uitkome. En zij sloegen hen met de scherpte des zwaard; en de trawanten en hoofdmannen wierpen hen weg; daarna kwamen zij tot de stad in het huis van Baal; 26 En zij brachten de opgerichte beelden uit het huis van Baal, en verbrandden ze. 27 Zij braken ook het opgerichte beeld van Baal af; daartoe braken zij het huis van Baal af, en maakten dat tot heimelijke gemakken, tot op dezen dag.

28 Alzo verdelgde Jehu Baal uit Israël. 29 Maar van de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed, na te volgen, week Jehu niet af, te weten, van de gouden kalveren, die te Beth-el en die te Dan waren. 30 De HEERE dan zeide tot Jehu: Daarom dat gij welgedaan hebt, doende wat recht is in Mijn ogen, en hebt aan het huis van Achab gedaan, naar alles, wat in Mijn hart was, zullen u zonen tot het vierde gelid op de troon van Israël zitten. 31 Maar Jehu nam niet waar te wandelen in de wet des HEEREN, des Gods van Israël, met zijn ganse hart; hij week niet van de zonden van Jerobeam, die Israël zondigen deed. 32 In die dagen begon de HEERE Israël af te korten, want Hazael sloeg ze in alle landpalen van Israël: 33 Van de Jordaän af, tegen de opgang der zon, het ganse land van Gilead, der Gadieten, en der Rubenieten, en der Manassieten; van Aroer, dat aan de beek van Arnon is, en Gilead, en Basan. 34 Het overige nu der geschiedenissen van Jehu, en al wat hij gedaan heeft, en al zijn macht, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 35 En Jehu ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem te Samaria, en zijn zoon Joahaz werd koning in zijn plaats. 36 En de dagen, die Jehu over Israël geregeerd heeft in Samaria, zijn acht en twintig jaren.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Een verder bericht van Jehu's volvoering van zijn opdracht. Hij roeide uit:

1. Al de zonen van Achab, vers 1-10.
2. Alle bloedverwanten van Achab, vers 11-14, 17.
3. Achabs afgoderij, van zijn ijver daartegen nam hij Jonadab tot getuige, vers 15, 16, hij riep al de aanbidders van Baäl op tot een vergadering, vers 18-23, en doodde hen allen, vers 24, 25, en toen schafte hij die afgoderij af, vers 26-28.

II. Een kort bericht van de administratie van zijn regering.

1. De oude afgoderij van Israël bleef in stand namelijk de aanbidding van de kalveren, vers 29-31.
2. Dit bracht Gods oordelen over hen door Hazaël, en daarmee eindigt zijn regering, vers 32-36.

2 Koningen 10:1-14

Wij verlieten Jehu in het rustig bezit van Jizreël, triomferende over Joram en Izébel, en moeten hem nu volgen op zijn verdere bewegingen. Hij wist dat het gehele huis van Achab uitgeroeid moest worden, en daarom gaat hij voort met het bloedig werk, en doet het niet bedrieglijk, Jeremia 48:10, of ten halve.

I. Hij liet aan al de zonen Achabs het hoofd afhouden door hun eigen voedsterheren of voogden te Samaria. Achab had zeventig zonen (of kleinzonen), Gideons aantal zonen, Richteren 8:30. Met zovelen, die zijn naam droegen, was er alle waarschijnlijkheid dat zijn geslacht in stand zou blijven, en toch is het plotseling verdelgd. Zulk een pijlkoker vol van pijlen kon zijn huis toch niet beschermen tegen de wraak Gods. Talrijke gezinnen, waarin goddeloosheid heerst, moeten niet verwachten lang te zullen bloeien. Deze zonen van Achab waren nu te Samaria, een versterkte stad, misschien daarheen gebracht bij gelegenheid van de oorlog met Syrië, als een plaats van veiligheid voor hen, of misschien wel op de tijding van Jehu's opstand. Met hen waren de oversten van Jizreël, dat is: de hoge beambten van het hof, die naar Samaria gingen om zich te beveiligen of om te beraadslagen over hetgeen geschieden moest. Diegenen van hen, die nog onder opzicht waren, hadden hun onderwijzers bij zich, aan wie de zorg voor hun opvoeding en onderricht was opgedragen, overeenkomstig hun geboorte en rang, maar het is te vrezen dat zij hen opvoedden in de afgoderijen van het huis huns vaders en Baälsaanbidders van hen maakten. Jehu achtte het niet geschikt om zijn krijgsmacht naar Samaria te brengen om hen te doden, maar opdat de hand Gods er zoveel duidelijker in gezien zou worden, deed hij hen door hun voogden of voedsterheren ombrengen.

1. Hij zond een oproep, een soort van uitdaging, aan hun vrienden om voor hen op te komen, hen bij te staan, vers 2, 3. "Gij, die van harte het huis van Achab zijt toegedaan nu is het de tijd om er voor op te komen. Samaria is een versterkte stad, gij zijt in het bezit ervan, gij hebt een krijgsmacht onder uw bevel, gij kunt van de leden van de koninklijke familie de vaardigste en bekwaamste kiezen om u aan te voeren. Gij weet dat gij niet aan de oudste gebonden zijt, tenzij hij de beste en gerechtigste is van de zonen van uw heer. Indien gij enige kloekmoedigheid hebt, toont het, plaatst één van hun op de troon van zijn vader, en ondersteunt hem met uw leven en uw vermogen." Niet dat hij begeerde dat zij dit zouden doen, of verwachtte dat zij het doen zouden, maar aldus verweet hij hen hun lafhartigheid en toonde hij hen hun volslagen onmacht om tegen de raadsbesluiten Gods te strijden.' "Doet het zo gij durft, en ziet wat er van komen zal." Zij, die hun Godsdienst hebben verlaten, hebben daarmee dikwijls ook hun gezond verstand en hun moed verloren, en verdienen dat men het hun verwijt, en er hen om bestraft.

2. Hiermede verkreeg hij dat zij zich aan hem onderwierpen. Zij redeneren voorzichtig met zichzelf: Zie, twee koningen bestonden niet voor zijn aangezicht, maar vielen als offers van zijn woede, hoe zouden wij dan bestaan? vers 4. Daarom boden zij hem hun onderwerping aan. "Wij zijn uw knechten, uw onderdanen, en al wat gij tot ons zeggen zal, zullen wij doen, of het recht of onrecht is, en wij zullen niemand in mededinging met u stellen." Zij zagen dat het nutteloos was om met hem te strijden, en daarom was het in hun belang om zich aan hem te onderwerpen. Met veel meer reden kunnen wij ons door met onszelf te redeneren tot onderwerping brengen aan de grote God. Veel koningen en grote mannen zijn gevallen voor Zijn toorn om hun boosheid, hoe zullen wij dan bestaan? Tergen wij de Heere? Zijn wij sterker dan Hij? Neen, wij moeten of buigen, of breken.

3. Hiervan wordt gebruik gemaakt om hen tot de scherprechters te maken van hen, die onder hun voogdij stonden, vers 6. Zo gij voor mij zijt, neemt de hoofden van de zonen van uw heer, en komt tot mij morgen omtrent deze tijd. Hij wist dat het gedaan moest worden, en was er afkerig van om het zelf te doen, maar men zou denken dat hij niet kon verwachten, dat zij het zouden doen. Konden zij aldus het in hen gestelde vertrouwen verraden? Konden zij zo wreed zijn jegens de zonen van hun heer? Het schijnt dat zij zich zó diep bogen in de aanbidding van de opgaande zon, dat zij het gedaan hebben, zij hebben de hoofden van deze zeventig prinses afgehouden, en zonden die in een korf als een geschenk aan Jehu, vers 7. Leer hieruit geen vriend te geloven, niet op een leidsman te vertrouwen die niet zelf door beginselen van deugd en Godsvrucht geleid wordt. Men kan nauwelijks verwachten dat hij, die ontrouw is geworden aan zijn God, ooit trouw zal zijn aan zijn vorst. Maar let op Gods gerechtigheid in hun ongerechtigheid. Deze oudsten van Jizreël waren goddeloos onderdanig en gehoorzaam geweest aan Izébel's order voor de moord op Naboth, 1 Koningen 21:11.

Waarschijnlijk roemde zij in de macht, die zij over hen had, en nu maakt dezelfde lage gezindheid hen even plooibaar voor Jehu, en even bereid om zijn orders uit te voeren voor de moord op de zonen van Achab. Laat niemand naar willekeurige macht staan, opdat hij niet bevonden worde een steen te wentelen, die te eniger tijd op hem zal wederkeren. Vorsten, die hun volken tot slaven maken, slaan de kortste weg in om hen tot rebellen te maken, en door, evenals Izébel, der mensen geweten geweld aan te doen, verliezen zij alle invloed op hen. Toen de afgehouden hoofden tot hem gebracht werden, heeft hij hun loos hun daad verweten, maar erkende er de hand Gods in.

a. Hij schijnt hen te laken, die de volvoerders zijn geweest van deze wraak. De hoofden werden op twee hopen gelegd bij de poort de gepaste plaats van het gericht. Daar heeft hij het volk voor God en de wereld vrijgesproken, vers 9. Gij zijt rechtvaardig, en naar hetgeen de

oversten van Samaria nu gedaan hadden, sprak hij, vergelijkenderwijs, zichzelf vrij, "ik doodde slechts één, zij hebben deze allen gedood, ik deed het door een verbintenis en met een doel, zij hebben dit enkel uit inschikkelijkheid gedaan en met blinde gehoorzaamheid. Laat dan het volk van Samaria of iemand van de vrienden van het huis van Achab, mij nooit verwijten hetgeen ik gedaan heb, nu hun eigen oudsten en de voedsterheren zelf de wezen dit aangedaan hebben." Het is iets geheel gewoons dat zij, die iets gedaan hebben, dat zeer slecht is, ter vermindering van hun schuld trachten anderen aan te sporen om nog iets slechters te doen. Maar,

b. Hij schrijft het alles toe aan het rechtvaardig oordeel Gods, vers 10. De Heere heeft gedaan wat Hij door de dienst van Zijn knecht Elia gesproken heeft. God is de werker niet van der mensen zonde, maar zelfs door hetgeen zij doen uit slechte beginselen, brengt Hij Zijn eigen doeleinden tot stand, en verheerlijkt Hij Zijn naam, en Hij is rechtvaardig in hetgeen waar zij onrechtvaardig in zijn. Als de Assyriër tot de roede gemaakt wordt van Gods toom, en het werktuig van Zijn gerechtigheid, dan meent hij het zo niet en zijn hart denkt alzo niet, Jesaja 10:7.

II. Hij ging voort met allen te verdelgen, die van het huis van Achab waren overgebleven niet slechts hen, die zijn afstammelingen waren maar ook hen, die in enigerlei betrekking tot hem stonden, al de beampten van zijn huis staatsministers, die onder hem bevel voerden, en hier zijn groten genoemd worden, vers 11, al zijn bloedverwanten en vrienden, die gedeeld hebben in zijn goddeloosheid, zijn priesters of huiskapelanen, die hij gebruikte in zijn afgodische eredienst, en die zijn handen sterkten, dat hij zich niet zou afkeren van zijn boze weg. Dit gedaan hebbende in Jizreël ging hij nu hetzelfde doen in Samaria, vers 17 hij versloeg allen, die van Achab te Samaria overgebleven waren. Dit was bloedig werk, en moet thans in generlei geval tot precedent gesteld worden. Laat de schuldigen lijden, maar niet om hunnentwille ook de onschuldigen. Misschien waren die ontzettende verdelgingen bedoeld als typen van de laatste verdelging van alle goddelozen. God heeft een zwaard dat dronken is geworden in de hemel, en het zal neerdalen op het volk, dat Hij verbannen heeft, en dan zal het vol zijn van bloed. Jesaja 34:5, 6, Dan zal Zijn oog niet verschonen en zal Hij niet sparen.

III. Door Gods voorzienigheid werden de broederen van Ahazia op zijn weg geleid, toen hij tot deze strafvoltrekking uitging, en hij versloeg hen desgelijks, vers 12-14. De broeders van Ahazia waren gedood door de Arabieren 2 Kronieken 22:1, maar deze waren de zonen van zijn broederen, zoals het aldaar in vers 8 verklaard wordt, en zij worden gezegd vorsten van Juda te zijn, die Ahazia dienden. Verscheidene dingen werkten samen om hen bloot te stellen aan de wraak, die Jehu thans volvoerde.

1. Zij waren takken van Achabs huis, daar zij afstamden van Athalia, en daarom waren zij in zijn opdracht begrepen.
2. Zij waren besmet met de goddeloosheid van het huis van Achab.
3. Zij waren nu op weg om hun hof te gaan maken aan de prinsen van het huis van Achab, Wij zijn afgekomen om de zonen van de koning en de zonen van de koningin te groeten, van Joram en Izébel, hetgeen toonde dat zij met hen verbonden waren in genegenheid, zowel als in bloedverwantschap. Deze prinsen, twee en veertig in getal, die bestemd waren als schapen ten offer, werden met plechtigheid gedood bij de bornput van Beth-Heked. De Heere is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan.

2 Koningen 10:15-28

Jehu, zijn werk voortzettende:

I. Doet hier aanzoek om de vriendschap van een Godvruchtig man, Jonadab, de zoon van Rechab, vers 15, 16. Hoewel deze Jonadab van de wereld was afgestorven, en zich weinig inliet met haar zaken, (gelijk blijkt uit zijn last aan zijn nakomelingen, die zij nog driehonderd jaren daarna getrouw en nauwkeurig opvolgden, om geen wijn te drinken en niet in steden te wonen, Jeremia 35:6 verv.) en is hij toch bij deze gelegenheid uitgegaan om Jehu te ontmoeten, ten einde hem aan te moedigen in het werk, waar God hem toe geroepen had. De steun van een Godvruchtig man zal door grote en aanzienlijke mannen, indien zij wijs zijn gewaardeerd worden en zij zullen er zichzelf naar schatten. David bad: "Laat hen tot mij keren die U vrezen", Psalm 119:79. Deze Jonadab was geen profeet, geen priester of Leviet, geen vorst of overste, maar wij kunnen veronderstellen, dat hij een zeer uitnemend man was ten opzichte van Godsvrucht en wijsheid, en dat hij de algemene achting genoot vanwege het leven van Godsvrucht en zelfverloochening, dat hij heeft geleid. Jehu, hoewel hij een krijgsman was kende hem en had achting voor hem. Hij heeft er wel niet aan gedacht om hem te ontbieden maar toen hij hem ontmoette hield hij stil -hoewel hij toen waarschijnlijk met evenveel onstuimigheid dreef als altijd- om hem aan te spreken, en hier wordt ons meegedeeld wat er tussen hen voorviel.

1. Jehu groette hem, hij zegende hem luidt het oorspronkelijke, betoonde hem de eerbied en de genegenheid, die verschuldigd waren aan iemand, die zo'n groot voorbeeld was van ernstige Godsvrucht.

2. Jonadab verzekerde hem, dat hij hem oprecht was toegedaan en van harte het goede wenste voor zijn zaak. Jehu beleed dat zijn hart met hem was, dat hij een oprechte genegenheid voor hem koesterde, eerbied had voor de kroon van zijn nazireeërschap, en wenste te weten of hij dezelfde genegenheid koesterde voor hem, en genoeg had in de kroon van de koninklijke waardigheid, die God op zijn hoofd heeft geplaatst. Is uw hart recht? Dat is een vraag, die wij dikwijls onszelf moeten doen: "ik doe een goede belijdenis, heb een goede naam verkregen onder de mensen, maar is mijn hart recht? Ben ik innerlijk oprecht voor God?" Jonadab gaf er hem zijn woord voor: Het is, ja het is, en gaf hem zijn hand als een onderpand van zijn hart, stemde met hem in, erkende hem in het werk van de wraak en van de reformatie, waaraan hij nu bezig was.

3. Jehu liet hem op zijn wagen klimmen en nam hem mee naar Samaria. Hij deed hem eer aan door hem bij zich in de wagen te nemen, -Jonadab was niet dikwijls in een wagen, en vooral niet met een koning- maar hij ontving groter eer van hem en van de steun, die hij aan zijn tegenwoordig werk verleende. Alle sobere lieden zullen er te betere gedachten om hebben van Jehu, nu zij Jonadab bij hem in de wagen zien. Dit was niet de eerste maal dat de Godsvrucht van sommigen gebruikt werd om de staatkunde van anderen te dienen, en dat listige mensen zich versterkt hebben door vrome mensen aan hun zijde te krijgen. Jonadab was vreemd aan de kunstenarijen van vleeselijke wijsheid, en heeft in eenvoudigheid en oprechtheid Gods in de wereld verkeerd, en daarom: indien Jehu een dienstknecht Gods is en een vijand van Baäl, dan zal hij zijn trouwe vriend wezen. "Kom dan," zegt Jehu, "ga met mij en zie mijn ijver aan voor de Heere, en dan zult gij reden zien om mijn zaak te omhelzen." Dat wordt gewoonlijk voor niet wél gezegd gehouden van Jehu, als reden gevende om te vermoeden dat zijn hart niet recht was in hetgeen hij deed voor God, en dat de ijver, die hij voorwendde voor de Heere, in werkelijkheid ijver was voor hemzelf en zijn bevordering.

Want:

- a. Hij roemde er op, en sprak alsof God buitengewone verplichting aan hem er voor had.
- b. Hij verlangde dat die ijver gezien zou worden, dat er op gelet zou worden, zoals de Farizeeën, die alles deden om van de mensen gezien te worden. Een oprecht hart wenst Gode

te behagen en verlangt naar niets meer dan Zijn goedkeuring. Als wij naar de toejuiching van de mensen streven en hun lof tot ons hoogste doel maken, dan handelen wij uit een verkeerd beginsel. Of Jehu verder zag, kunnen wij niet beoordelen, hoe het zij, Jonadab ging met hem, en heeft hem waarschijnlijk aangevuurd en geholpen in de verdere volvoering van zijn opdracht, vers 17 verdelgende al de vrienden van Achab in Samaria. Een mens kan wreedheid haten en toch gerechtigheid liefhebben, kan zeer verre van bloeddorstig zijn, en toch "zijn voeten kunnen wassen in het bloed van de goddelozen," Psalm 58:11.

II. Beraamt de verdelging van al de dienaren van Baäl. De Baälsdienst was de schreeuwende zonde van het huis van Achab, die wortel van deze afgoderij was uitgerukt, maar er bleven nog zeer velen, die er mee besmet waren, en er was gevaar dat door deze anderen ermee besmet zouden worden. De wet van God gebod uitdrukkelijk dat zij ter dood gebracht moesten worden, maar zij waren zo talrijk, en zo verspreid door alle delen van het koninkrijk, en misschien zo verschrikt door Jehu's optreden, dat het moeilijk zou zijn hen allen te ontdekken, en een eindeloos werk om hen een voor een te vervolgen en ter dood te brengen. Jehu's plan is dus ze allen tegelijk te verdelgen.

1. Door een list, een bedrog, brengt hij hen allen in de tempel van Baäl. Hij gaf voor Baäl meer te willen dienen dan Achab hem ooit gediend heeft, vers 18. Misschien heeft hij dit ironisch gezegd, of om het gros van het volk op de proef te stellen, of zij zich tegen een besluit als dit zouden verzetten, zich zouden vertoornen over zijn bedreiging om de afgoderijen van zijn voorganger nog te vermeerderen, gelijk zij Rehabeams dreigement euvel opgenomen hebben, om de lasten, door zijn voorganger opgelegd, zwaarder te maken, en zouden zeggen: "indien dit gebeurt, dan hebben wij geen deel aan Jehu, geen erve aan de zoon van Nimsi." Maar het schijnt veeleer gesproken met opzet om de aanbidders van Baäl te bedriegen, en dan kan het niet gerechtvaardigd worden. De waarheid Gods heeft niemands leugen nodig. Hij liet een proclamatie uitgaan, waarin alle dienaren van Baäl opgeroepen werden om zich met hem te komen verenigen voor een offer aan Baäl, vers 19, 20, niet alleen de profeten en priesters, maar allen in geheel het koninkrijk, die Baäl aanbaden, die nu lang zo talrijk niet meer waren als in Elia's tijd. Wij kunnen veronderstellen dat Jehu's vrienden wel wisten wat hij voorhad, en zij waren er niet aan geërgerd, maar de dweepzieke, verdwaasde Baälsaanbidders begonnen zich zeer gelukkig te gevoelen, en zij dachten dat de gouden tijd voor hen terugkeerde. Joram had het beeld van Baäl weggedaan, Hoofdstuk 3:2, als Jehu het weer wil oprichten dan hebben zij hun wens, en dan zullen zij met vreugde uit alle delen van het land opgaan naar Samaria om de plechtigheid te vieren. Het deed hun genoeg het huis van Baäl vervuld te zien, vers 21, hun priesters te zien in hun ambtsgewaad, vers 22, en zelf droegen zij het een of ander teken om hun betrekking tot Baäl aan te duiden, want er was kleding voor alle dienaren van Baäl.

2. Hij droeg zorg dat geen van de dienaren des Heeren zich onder hen zou bevinden, vers 23. Dit hielden zij voor een voorzorg om de aanbidding van Baäl niet door vreemden te laten ontheiligen, maar het was toch vreemd dat zij niet zagen, dat zij hierdoor in een val gelokt waren, niet bespeurden dat er een aanslag tegen hen gesmeed werd. Maar het is geen wonder, dat zij, die zich door Baäl lieten bedriegen, (zoals alle afgodendienaars door hun afgoden bedrogen waren) zich door Jehu lieten bedriegen tot hun verderf.

3. Hij geeft orders om hen allen ter dood te brengen, en Jonadab heeft zich hierin met hem verenigd, vers 23. Na een nauwkeurig onderzoek om zeker te zijn dat geen van de dienaren Gods daar was, hetzij om de anderen te vergezellen, of uit nieuwsgierigheid, en er dus geen tarwe onder dit onkruid gemengd was, en nadat tachtig mannen op wacht waren gesteld aan al

de deuren van Baäls tempel, opdat niemand zou ontkomen, vers 24, werden de wachten naar binnen gezonden om allen te doden met de scherpte van het zwaard en hun bloed met hun offeranden te mengen als een rechtvaardige wraak over hetgeen zij zelf soms gedaan hadden, als zij in hun blinden ijver zich sneden met messen en met priemen naar hun wijze, totdat zij bloed over zich uitstortten, I Koningen 18:28. Dienovereenkomstig werd gedaan, en hoewel dit schijnbaar wreed was, was het, de natuur van hun misdaad in aanmerking genomen, in werkelijkheid rechtvaardig. De Heere is een ijverig God.

4. De afgodendienaars aldus verdelgd zijnde werd de afgoderij zelf vernietigd. De gebouwen, behorende bij het huis van Baäl (die zo talrijk waren en zo statig, dat zij hier een stad worden genoemd), waar de Baälpriesters met hun gezinnen woonden, werden verwoest, al de beeldjes en schilderijen, die Baäls tempel versierden, met het grote beeld van Baäl, zelf werden naar buiten gebracht en verbrand, vers 26, 27, de tempel van Baäl werd afgebroken en tot een mesthoop gemaakt, het riool of de zinkput van de stad, opdat de gedachtenis er aan te schande zou worden. Aldus werd de Baälsdienst volkomen vernietigd in Israël, voor het tegenwoordige tenminste, hoewel hij eens zo de overhand had, dat er van al de duizenden van Israël slechts zeven duizend waren, die de knieën niet voor Baäl hadden gebogen, en deze bleven nog verborgen. Aldus zal God al de goden van de heidenen teniet doen, en vroeg of laat over allen triomferen.

2 Koningen 10:29-36

Dit is al het bericht, dat wij hebben van Jehu's regering, hoewel zij acht en twintig jaren geduurd heeft. De voortgang er van beantwoordde niet aan het roemrijke begin. Wij hebben hier:

I. Gods goedkeuring van hetgeen Jehu gedaan heeft. Door velen zal hij waarschijnlijk gelaakt zijn als verraderlijk en wreed, zal hij een rebel, een overweldiger, een moordenaar genoemd zijn en kwaad over hem zijn voorspeld, geen geslacht op die wijze verhoogd, zal wel spoedig ten verderve gaan, " maar God zei: gij hebt wèl gedaan, vers 30, en dus betekende het weinig wat anderen zeiden.

1. God verklaarde dat hetgeen hij gedaan had recht was. Het kan met recht betwijfeld worden of hij het deed uit een goed beginsel en of hij niet enige verkeerde maatregelen genomen heeft bij het doen er van, en toch zegt God: Gij hebt wel gedaan, doende wat recht is in Mijn ogen. De uitroeiing van afgodendienaars en afgoderij was iets, dat recht was in Gods ogen, want het is een ongerechtigheid, waarover Hij even zeker en even streng bezoeking zal doen als over iedere andere, het was naar alles dat in Zijn hart was, al wat Hij begeerde, al wat Hij bedoelde, Jehu heeft zijn werk ten einde gebracht.

2. God beloofde hem ter beloning: dat zijn kinderen tot in het vierde geslacht op de troon Israëls zullen zitten. Dit was meer dan hetgeen plaats had met de andere koninklijke families van dat rijk. Wel waren er vier koningen van het huis van Achab: Omri, Achab, Ahazia en Joram, maar de laatste twee waren broeders, zodat de koninklijke waardigheid in dat huis bleef tot in het derde geslacht, en geheel deze dynastie heeft slechts ongeveer vijf en veertig jaren geregeerd, terwijl die van Jehu zich uitstreckte over vier geslachten, behalve hemzelf, en ongeveer honderd en twintig jaren geregeerd heeft. Geen dienst voor God gedaan zal onbeloond blijven.

II. Jehu's onachtzaamheid in hetgeen hij verder te doen had. Hieruit bleek dat zijn hart niet recht was voor God, dat hij partijdig was in zijn reformatie.

1. Hij heeft niet al het kwaad weggedaan. Hij week af van de zonden van Achab, maar niet van de zonden van Jerobeam, hij schafte Baäl af, maar bleef de kalveren aanhangen. De aanbidding van Baäl was wel een groter kwaad, snoder en misdadiger in Gods ogen, maar toch was de aanbidding van de kalveren een groot kwaad. De ware bekering is niet slechts een bekering van grove zonde, maar van alle zonde, niet alleen van valse goden, maar van valse aanbidding. De aanbidding van Baäl verzwakte en verminderde Israël, daarom kon hij daar gemakkelijk afstand van doen, maar de aanbidding van de kalveren was een politieke afgoderij, ingevoerd en in stand gehouden om redenen van staat, om de terugkeer van de tien stammen tot het huis van David te voorkomen, en daarom heeft Jehu haar in stand gehouden. De ware bekering is niet slechts een bekering van verwoestende zonden, maar ook van zonden die gewin opleveren, niet alleen van de zonden die schadelijk zijn voor wereldlijke belangen maar ook van die, welke ze bevorderen, in die te verlaten ligt het grote bewijs, dat wij onszelf kunnen verloochenen en op God vertrouwen.

2. Hij heeft kwaad weggedaan, maar op het goede geen acht geslagen, vers 31 :Hij nam niet waar te wandelen in de wet van de Heere, de God van Israël. De Baälsdienst schafte hij af, maar de aanbidding Gods heeft hij niet waargenomen, in Zijn wet niet gewandeld. Grote zorg en ijver heeft hij aan de dag gelegd om een valse godsdienst uit te roeien, maar voor de ware Godsdienst:

a. Toonde hij geen zorg, daarop gaf hij geen acht, hij leefde zorgeloos voort, legde er zich volstrekt niet op toe om God te behagen en zijn plicht te doen, gaf geen acht op de Schrift, op de profeten op zijn eigen geweten. Het is te vrezen dat zij, die achteloos voortleven, geen genade hebben want waar een goed beginsel in het hart is, daar zal het de mensen omzichtig maken.

b. Hij toonde geen ijver, wat hij deed ten opzichte van de Godsdienst, deed hij niet van harte, hij deed het alsof hij het niet deed, zonder geestdrift, zonder belangstelling. Hij scheen een man te zijn, die zelf weinig Godsdienstzin had, en toch gebruikte God hem als een werktuig om in Israël een reformatie teweeg te brengen. Het is jammer dat zij, die goed doen aan anderen, zelf niet altijd goed zijn.

III. Het oordeel, dat nog onder zijn regering over Israël kwam. Wij hebben reden te vrezen dat, toen Jehu zelf geen acht nam om te wandelen in Gods wet, het volk over het algemeen even zorgeloos was als hij, zowel in het waarnemen van de Godsdienst, als in hun levenswandel. Er was een algemeen verval van vroomheid, en een toeneming van onheiligheid, en daarom is het niet te verwonderen, dat het volgende nieuws, dat wij nu horen, is: In die dagen begon de Heere Israël in te korten, vers 32. Aan alle zijden maakten hun naburen inbreuk op hen, zij kwamen tekort in hun plicht jegens God, en daarom heeft God hen ingekort in uitgebreidheid, welvaart en macht. Hazaël, koning van Syrië, was meer dan ieder ander kwellend en schadelijk voor hen, sloeg hen, in het bijzonder in de landstreken aan de andere kant van de Jordaan, die het dichtst bij hem lagen, en het meest blootgesteld aan vijandelijke invallen, op deze viel hij gedurig aan, en verwoestte ze. Nu boetten de Rubenieten en Gadieten voor de keus van hun voorouders om hun erfdeel aan die zijde van de Jordaan te hebben, om welke Mozes hen bestraft had Numeri 32. Nu deed Hazaël wat Elisa voorzien en voorzegd had dat hij doen zou. Maar toch had God, omdat hij het deed, een twist met hem en zijn rijk, zoals wij zien in Amos 1:3, 4. Omdat zij van Damascus Gilead met ijzeren dorswagens hebben gedorst, daarom, zegt God, zal Ik een vuur in Hazaëls huis zenden dat zal Benhadads paleizen verteren.

Eindelijk, Het einde van Jehu's regering vers 34-36. Er wordt in het algemeen nota genomen van zijn macht, maar omdat hij niet waarnam om God te dienen, is de gedachtenis van zijn grote daden en ondernemingen terecht in vergetelheid begraven.

HOOFDSTUK 11

1 Toen nu Athalia, de moeder van Ahazia, zag, dat haar zoon dood was, zo maakte zij zich op, en bracht al het koninklijke zaad om. 2 Maar Joseba, de dochter van de koning Joram, de zuster van Ahazia, nam Joas, de zoon van Ahazia, en stal hem uit het midden van des konings zonen, die gedood werden, zettende hem en zijn voedster in een slaapkamer; en zij verborgen hem voor Athalia, dat hij niet gedood werd. 3 En hij was met haar verstoken in het huis des HEEREN zes jaren; en Athalia regeerde over het land. 4 In het zevende jaar nu zond Jojada, en nam de oversten van honderd met de hoofdmannen, en met de trawanten, en hij bracht hen tot zich, in het huis des HEEREN; en hij maakte een verbond met hen, en hij beedigde hen in het huis des HEEREN, en hij toonde hun de zoon des konings. 5 En hij gebod hun, zeggende: Dit is de zaak, die gij doen zult: een derde deel van u, die op de sabbat ingaan, zullen de wacht waarnemen van het huis des konings; 6 En een derde deel zal zijn aan de poort Sur; en een derde deel aan de poort achter de trawanten; zo zult gij waarnemen de wacht van dit huis, tegen inbreking. 7 En de twee delen van ulieden, allen, die op de sabbat uitgaan, zullen de wacht van het huis des HEEREN waarnemen bij de koning. 8 En gij zult de koning rondom omsingelen, een ieder met zijn wapenen in zijn hand, en hij, die tussen de ordeningen intreedt, zal gedood worden; en zijt gij bij de koning, als hij uitgaat, en als hij inkomt. 9 De oversten dan van honderd deden naar al wat de priester Jojada geboden had, en namen ieder zijn mannen, die op de sabbat ingingen, met degenen, die op de sabbat uitgingen; en zij kwamen tot de priester Jojada. 10 En de priester gaf aan de oversten van honderd de spiesen en de schilden, die van de koning David geweest waren, die in het huis des HEEREN geweest waren.

11 En de trawanten stonden, ieder met zijn wapenen in zijn hand, van de rechterzijde van het huis, tot de linkerzijde van het huis, naar het altaar en naar het huis toe, bij de koning rondom. 12 Daarna bracht hij des konings zoon voor, en zette hem de kroon op, en gaf hem de getuigenis; en zij maakten hem koning, en zalfden hem; daartoe klapten zij met de handen, en zeiden: De koning leve! 13 Toen Athalia hoorde de stem der trawanten en des volks, zo kwam zij tot het volk in het huis des HEEREN. 14 En zij zag toe, en ziet, de koning stond bij de pilaar, naar de wijze, en de oversten en de trompetten bij de koning; en al het volk des lands was blijde, en blies met trompetten. Toen verscheurde Athalia haar klederen, en zij riep: Verraad, verraad! 15 Maar de priester Jojada gebod aan de oversten van honderd, die over het heir gesteld waren, en zeide tot hen: Brengt haar uit tot buiten de ordeningen, en doodt, wie haar volgt, met het zwaard; want de priester had gezegd: Laat ze in het huis des HEEREN niet gedood worden. 16 En zij leiden de handen aan haar; en zij ging de weg van de ingang der paarden naar het huis des konings, en zij werd daar gedood. 17 En Jojada maakte een verbond tussen de HEERE en tussen de koning, en tussen het volk, dat het de HEERE tot een volk zou zijn; mitsgaders tussen de koning en tussen het volk. 18 Daarna ging al het volk des lands in het huis van Baal, en braken dat af; zijn altaren en zijn beelden verbraken zij recht wel; en Mattan, de priester van Baal, sloegen zij dood voor de altaren. De priester nu bestelde de ambten in het huis des HEEREN. 19 En hij nam de oversten van honderd, en de hoofdmannen, en de trawanten, en al het volk des lands; en zij brachten de koning af uit het huis des HEEREN, en kwamen door de weg van de poort der trawanten tot het huis des konings, en hij zat op de troon der koningen. 20 En al het volk des lands was blijde, en de stad werd stil, nadat zij Athalia met het zwaard gedood hadden bij des konings huis. 21 Joas was zeven jaren oud, toen hij koning werd.

De omwenteling in het rijk van Israël was spoedig voltooid in Jehu's vestiging, nu moeten wij eens nagaan hoe het stond met de zaken in het rijk van Juda, dat zijn hoofd (zoals het dan was) had verloren op dezelfde tijd en door dezelfde hand als Israël het zijne, maar daar bleven de zaken langer in verwarring dan in Israël, na enige jaren werden zij echter in goeden staat gebracht, zoals wij in dit hoofdstuk bevinden.

I. Athalia maakt zich meester van de regering en brengt geheel de koninklijke familie om het leven, vers 1.

II. Joas, een kind van een jaar, wordt wonderbaarlijk in het leven behouden vers 2, 3.

III. Toen hij zes jaren oud was, werd hij vertoond en door Jojada tot koning gemaakt, vers 4-12.

IV. Athalia wordt gedood, vers 13-16.

V. Zowel de burgerlijke als de godsdienstige belangen van het rijk zijn bij Joas in goede handen, vers 17-21. En zo werden de zaken weer in goede orde geleid.

2 Koningen 11:1-3

God had aan David de instandhouding beloofd van zijn geslacht, hetgeen genoemd wordt: een lamp toerichten voor Zijn Gezalfde, en dit moet ons wel iets groots toeschijnen, nu wij gelezen hebben van de algehele verdelging van zoveel koninklijke geslachten, het een na het andere. Nu zien wij hier Davids lamp bijna uitgeblust, maar toch wonderbaar bewaard.

I. Zij was bijna uitgeblust door de barbaarse wreedheid van Athalia, de koningin-moeder, die, vernomen hebbende dat haar zoon Ahazia door Jehu gedood was, zich opmaakte en al het koninklijke zaad ombracht, vers 1, allen van wie zij wist dat zij verwant waren aan de kroon. Haar echtgenoot, Joram, had al zijn broeders, de zonen van Jósafath, gedood, 2 Kronieken 21:4. De Arabieren hadden al de zonen van Joram gedood, 2 Koningen 22:1. Jehu had al hun zonen gedood, 2 Kronieken 22:8, en ook Ahazia zelf. Nooit voorzeker werd koninklijk bloed zo kwistig vergoten, gelukkig de mensen van mindere rang en geboorte, die beneden de aandacht zijn van afgunst en mededinging! Maar alsof dit alles nog gering was, brengt nu Athalia nog allen om, die van het koninklijk zaad waren overgebleven. Het was vreemd dat iemand van de zwakkere kunne zo wreed was, dat een vrouw, die zelf een dochter van de koning, de echtgenote van een koning, eens de moeder van de koning was, zo wreed kon zijn voor een koninklijke familie, een familie nog wel, waarin zij zelf was opgenomen, maar zij deed het: 1. Uit eerbij, zij dorstte naar de regering, en dacht dat zij er op geen andere wijze toe kon geraken. Opdat niemand met haar zou regeren, doodde zij zelfs de kinderen en de zuigelingen, die na haar geregeerd zouden kunnen hebben, uit vrees voor een mededinging moet niemand overblijven om haar opvolger te zijn. En

2. Uit wraakzucht en woede tegen God. Het huis van Achab geheel uitgeroeid zijnde, en ook haar zoon Ahazia, omdat hij er aan verwant was, besloot zij om, als het ware bij wijze van weerwraak, het huis van David te verdelgen, zijn geslacht uit te roeien in trotsering van Gods belofte om het te bestendigen. Het was een dwaze en vruchteloze poging, immers, wie kan Gods belofte tenietdoen? Men zegt wel eens dat grootmoeders meer houden van haar kleinkinderen dan van haar eigen kinderen, en toch is Ahazia's moeder de moedwillige moordnares van Ahazia's zonen, en dat nog wel in hun prille jeugd, toen zij meer dan iemand anders verplicht was hen te verzorgen en op te voeden, wel mocht zij genoemd worden: Athalia de goddeloze, 2 Kronieken 24:7, Izébel's eigen dochter, maar hierin was God rechtvaardig en bezocht de ongerechtigheid van Joram en Ahazia, deze ontaarde takken van het huis van David, aan hun kinderen.

II. Het werd wonderbaarlijk bewaard door de vrome zorg van een van Jorams dochters (die de echtgenote was van Jojada, de priester, die een van de zonen van de koning, Joas genaamd, weg stal uit het midden van de zonen van de koning, en hem verborg, vers 2, 3. Die was een vuurbrand uit het vuur gerukt, hoevelen gedood werden, wordt ons niet gezegd, maar het schijnt dat dit kind in de armen van zijn voedster niet gemist werd, of dat er niet naar gevraagd of gezocht werd, tenminste dat het niet werd gevonden. De persoon, die hem redde, was zijn eigen tante, de dochter van de goddeloze Joram. Voor hen, die God beschermd wil hebben, zal Hij beschermers verwekken. De plaats, waar hij veilig verborgen was, was het huis des Heeren, een van de kamers, die tot de tempel behoorden, een plaats, die Athalia weinig bezocht. Door hem daarheen te brengen, stelde zijn tante hem onder Gods bijzondere

bescherming, en zo verborg zij hem in het geloof, zo was Davids woord bewaarheid aan één uit zijn eigen zaad: Hij "verbergt mij in Zijn hut ten dage des kwaads, Hij verbergt mij in het verborgene van Zijn tent," Psalm 27:5. Met goede reden heeft deze Joas, toen hij opgegroeid was, er zich toe begeven om de breuken van het huis des Heeren te herstellen, want het was hem een toevlucht geweest.

Nu was de belofte, gedaan aan David, besloten in een enkel leven, en toch faalde zij niet. Aldus zal God aan de Zoon van David naar Zijn belofte een geestelijk zaad verzekeren, dat, hoewel het soms tot een zeer klein getal verminderd is, ja schijnbaar verloren is, toch bestendig zal worden tot aan het einde van de tijd, soms is het verborgen, wordt het niet gezien, maar verborgen in Zijn tent, en ongedeerd. Het was een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid, dat Joram, hoewel een koning, een goddeloze koning, zijn dochter tot vrouw gaf aan Jojada, een priester, een Godvruchtige priester. Sommigen hebben het misschien een verkleining geacht voor de koninklijke familie om een dochter met een geestelijke te doen trouwen, maar het bleek een gelukkig huwelijk te zijn, waardoor de koninklijke familie van de ondergang werd gered, want Jojada's invloed in de tempel gaf haar de gelegenheid om het kind te redden, en haar invloed op de koninklijke familie, gaf hem de gelegenheid om hem op de troon te plaatsen. Zie de wijsheid en de zorg van Gods voorzienigheid, en hoe Hij toebereidselen maakt om hetgeen Hij bedoelt tot stand te brengen, en zie welke zegeningen zij bereiden voor hun geslacht, die hun kinderen uithuwelijken aan hen, die wijs en Godvruchtig zijn. Koningen 11:4-12 Zes jaren heeft Athalia getiranniseerd.

Wij hebben geen bijzonder bericht van haar regering, ongetwijfeld was zij uit één stuk met haar begin, terwijl Jehu de Baälsdienst in Israël uitroeide, heeft zij hem ingevoerd in Juda, zoals blijkt uit 2 Kronieken 24:7. Het hof en het rijk van Juda waren verdorven door bloedverwantschap met het huis van Achab, en nu is een uit dat huis een vloek en een plaag voor beide, met zondige vriendschap gaat het niet beter. En gedurende al die tijd lag Joas verborgen, recht hebbende op de kroon en ervoor bestemd, en toch levend begraven, als het ware in onbekendheid. De zonen en erfgenamen des hemels zijn nu verborgen, "de wereld kent hen niet, 1 Johannes 3:1, maar de tijd is vastgesteld wanneer zij in heerlijkheid zullen verschijnen zoals Joas in zijn zevende jaar. Toen kon hij vertoond worden, hij was nu geen klein kindje meer, maar had zijn eerste leerjaren van het leven reeds achter de rug, en, aan het eerste kritieke jaar gekomen zijnde, had hij een goede schrede vooruit gedaan naar de mannelijke leeftijd. Het volk was Athalia's tirannie toen al moede geworden en was rijp voor een omwenteling. Hoe die omwenteling tot stand kwam, wordt ons hier meegedeeld.

I. De leider in deze grote zaak was Jojada de priester, waarschijnlijk de hogepriester, of tenminste de sagan, (zoals de Joden hem noemden) of een onderhorige van de hogepriester. Door zijn geboorte en zijn ambt was hij een man, bekleed met gezag, wie het volk door de wet verplicht was te gehoorzamen, inzonderheid als er geen wettige koning was op de troon, Deuteronomium 17:12. Door zijn huwelijk was hij verwant aan de koninklijke familie, en indien geheel het koninklijke zaad ware omgekomen, dan zou zijn echtgenote, als dochter van Joram meer recht gehad hebben op de kroon dan Athalia. Door zijn grote gaven en zijn Godsvrucht was hij toegerust om zijn land te dienen, en betere dienst kon hij er niet aan bewijzen, dan door het te bevrijden van Athalia's overweldiging, en wij hebben reden te geloven dat hij deze zaak niet ondernomen heeft vóór hij God om raad had gevraagd en met Zijn wil was bekend geworden, hetzij door profeten, of door de Urim of door beide.

II. Hij ging tewerk met groot beleid gelijk het betaamde aan zo'n wijs en Godvruchtig man als Jojada was.

1. Hij kwam overeen voor de zaak met de oversten over honderd en de hoofdlieden, de mannen, die een kerkelijk, burgerlijk of militair ambt bekleedden. Hij liet hen bij zich in de

tempel komen, beraadslaagde met hen, legde hun de grieven voor, waaronder zij nu zuchtten, nam hun de eed van geheimhouding af, en, bevindende dat zij gewillig en bereid waren om zich met hem te verenigen, toonde hij hun de zoon van de koning, vers 4, en zozeer waren zij overtuigd van zijn trouw, dat zij geen reden zagen om bedrog te vermoeden. Wij kunnen ons voorstellen welk een aangename verrassing het was voor de Godvruchtigen onder hen, die vreesden dat het huis en geslacht van David uitgeroeid waren, om nog zo'n vonk onder de as te vinden.

2. Hij posteerde de priesters en Leviëten, die meer onmiddellijk onder zijn bestuur stonden, aan de verschillende toegangen van de tempel om er de wacht te houden, en stelde hen onder het bevel van de oversten over honderd, vers 9. David had de priesters verdeeld in afdelingen, die beurtelings dienst deden, iedere sabbatmorgen kwam een nieuwe afdeling om de dienst waar te nemen, maar de afdeling van de vorige week ging niet buiten dienst vóór de sabbatavond, zodat op de sabbatdag wanneer dubbele dienst gedaan moest worden, er een dubbel aantal priesters was om dienst te doen, beide die inkwamen en die uitgingen gebruikte Jojada om bij deze grote gelegenheid dienst te doen, hij voorzag hen van wapenen uit de magazijnen van de tempel, namelijk de spiesen en schilden van David, zijn eigene, of die hij van zijn vijanden genomen had, en aan de eer Gods had gewijd, vers 10. Waren zij oud en ouderwets-het feit dat zij van David geweest waren, kon hen, die ze gebruikten, herinneren aan Gods verbond met hem, tot welks handhaving en verdediging zij nu handelend moesten optreden. Hun werd bevolen twee dingen te doen.

a. De jonge koning te beschermen tegen belediging, zij moeten de wacht waarnemen van het huis van de koning, vers 5, hem omsingelen, en bij hem wezen, om hem te beveiligen tegen de aanhangers van Athalia, want nog waren er van dezulken, die dorstten naar koningsbloed.

b. Zij moeten de heilige tempel er voor bewaren om ontheilgd te worden door een toeloop van volk, dat bij deze gelegenheid zal samenkomen, vers 6. Gij zult waarnemen de wacht van dit huis, opdat er niet ingebroken worde, en opdat het niet afgebroken worde, er geen troepen van vreemdelingen in komen of degenen, die onrein zijn. Hij was niet zo vervuld van ijver voor de beraamde omwenteling, dat hij er de Godsdienst door vergat. In tijden van de grootste beroering moet zorg gedragen worden *Ne detrimentum capiat ecclesia*- Dat er op de heilige dingen Gods geen inbreuk wordt gemaakt. Het is opmerkelijk dat Jojada aan ieder zijn plaats aanwees, zowel als zijn werk, vers 6, 7, want goede orde draagt zeer veel bij tot het welslagen van een grote onderneming, laat iedereen zijn plaats kennen en houden, en verdedigen, en dan zal het werk spoedig gedaan zijn.

3. Toen de wachten opgesteld waren, werd de koning tevoorschijn gebracht, vers 12. Verheug u zeer, gij dochter Sions, want uw koning verschijnt op uw heilige berg, wel nog een kind, maar niet zo'n kind, dat een wee brengt over het land, want hij is een zoon van de edelen, de zoon van David, Prediker 10:17. Wel nog een kind, maar hij had een goede voogd en opvoeder en, wat nog beter is, een goede God, tot wie hij zich kon begeven.

a. Zonder uitstel gaat Jojada over tot de kroning van deze jonge koning, want hoewel hij nog niet instaat is om de zaken van het rijk te behartigen, zal hij er toch trapsgewijs toe bekwaam worden, en dit geschiedde met grote plechtigheid, vers 12. Ten teken dat hij met de koninklijke macht werd bekleed, zette hij hem de kroon op, hoewel zij nog te groot en te zwaar was voor zijn hoofd. De koninklijke voorrechten werden waarschijnlijk bewaard in de tempel, en zo was dan de kroon onder hun bereik.

b. Ten teken van zijn verplichting om door de wet te regeren en zich het woord Gods tot richtsnoer te stellen, gaf hij hem de getuigenis, dat is: hij gaf hem een Bijbel in de hand, waarin "hij moest lezen al de dagen van zijn leven," Deuteronomium 17:18, 19.

c. Ten teken dat hij de Geest zou ontvangen, om hem bekwaam te maken voor het grote werk, waartoe hij was geroepen zalfde hij hem. Hoewel van de zalving van hun koningen alleen nota wordt genomen in geval van een onderbreking in de opvolging, zoals hier, en in het geval van Salomo, weet ik toch niet of die plechtigheid niet aan al hun koningen placht te geschieden, tenminste die van het huis van David, omdat hun koningschap een type was van het koningschap van Christus, die gezalfd was boven Zijn medegenoten, boven al de zonen van David.

d. Ten teken dat het volk hem aannam en zich onderwierp aan zijn regering, klaptten zij met de handen van vreugde, en gaven uitdrukking aan hun hartelijke goede wensen voor hem: De koning leve! En zo maakten zij hem koning, maakten zij hem hun koning, stemden zij in, en werkten samen met de Goddelijke beschikking. Zij hadden reden om zich te verblijden, dat er nu een einde kwam aan Athalia's tirannie, en in het vooruitzicht van de herstelling en bevestiging van de Godsdienst door een koning, die onder de leiding was van zo'n Godvruchtige man als Jojada.

Zij hadden reden hem welkom te heten op de troon, wie hij van rechtswege toekwam, en te bidden: Hij leve, die tot hem kwam als leven uit de dood, en in wie het huis van David zou leven. Met zulke uitingen van blijdschap en voldoening moet het koninkrijk van Christus welkom worden geheten in ons hart, als Zijn troon daarin is opgericht, en Satan, de overweldiger, uitgeworpen wordt, "Hosanna, gezegend is Hij, die komt," klap met de handen en zeg: "De Koning Jezus leve, leve in eeuwigheid, leve en regere, en heerse in mijn ziel en in geheel de wereld." Het is beloofd, Psalm 72:15. "Hij zal leven, en men zal gedurig voor Hem bidden," voor Hem en voor Zijn koninkrijk. Koningen 11:13-16 Wij kunnen veronderstellen dat zij van plan waren om, als de plechtigheid van de inhuldiging van de koning voorbij was, een bezoek te brengen aan Athalia, om haar ter verantwoording te roepen voor de moorden, de overweldiging en de tirannie, waaraan zij zich schuldig had gemaakt, maar evenals haar moeder Izébel bespaarde zij hun die moeite, zij ging uit, hun tegemoet, en verhaastte also haar verderf.

1. Het gedruis horende, kwam zij verschrikt aan om te zien wat er gaande was vers 13. Jojada en zijn vrienden begonnen in stilte, maar nu zij hun kracht zagen, maakten zij bekend wat er plaatsvond. Het schijnt dat op Athalia weinig acht werd geslagen, want anders zou zij wel bericht hebben ontvangen van deze stoutmoedige aanslag, eer zij met haar eigen oren het gedruis hoorde. Indien het plan ontdekt was voordat het ten uitvoer werd gebracht, het zou vernietigd zijn kunnen worden, maar nu was het te laat. Het was vreemd dat zij, toen zij het gedruis hoorde, zo onbezonnen was om zelf te komen, en voor zover blijkt onvergezell te komen, zij was toch zeker niet zo veronachtzaamd, dat zij niemand had, die voor haar ging zien wat er gaande was, of niemand, die haar kon vergezellen, maar zij was ellendig verwaasd door de vervoering van vrees en toorn, die zich meester van haar had gemaakt, die God wil verderven, verwaast Hij.

2. Ziende wat geschied was, riep zij om hulp. Zij zag de koningsplaats bij de pilaar ingenomen door iemand, aan wie de vorsten en het volk hulde deden, vers 14, en had reden om tot de gevolgtrekking te komen dat haar macht ten einde was, daar zij wist dat die macht haar niet toekwam, maar zij haar slechts door overweldiging bezat. Dit deed haar haar kleren verscheuren, als iemand die buiten zichzelf was, en uitroepen: "Verraad, verraad! Komt mij te hulp tegen de verraders!"

Josefus voegt er bij, dat zij riep: Doodt hem, die de plaats van de koning inneemt. Wat nu geschiedde was de hoogste gerechtigheid, en toch wordt het gebrandmerkt als de hoogste

misdaad, zij zelf was de grootste verraadster, en toch roept zij het eerst en het luidst: Verraad! verraad! Zij, die zelf de grootste schuldigen zijn, zijn gewoonlijk het heftigst in het verwijten van anderen.

3. Jojada gaf bevel om haar ter dood te brengen als afgodendienares, als overweldigster en vijandin van de openbaren vrede. Er werd zorggedragen:

a. Om haar niet in de tempel of in een van de voorhoven te doden uit eerbied voor die heilige plaats, die niet verontreinigd moest worden door het bloed van enigerlei menselijk offer, al werd het ook nog zo rechtvaardig ten offer gebracht.

b. Dat al wie voor haar zou blijken te zijn, met haar gedood zou worden. Wie haar volgt om haar te beschermen of te redden, haar dienaren, die besloten zijn haar aan te kleven en de zaak van hun rechtmatige, wettigen soeverein niet willen omhelzen, doodt met het zwaard, maar niet tenzij zij haar nu volgen," vers 15. Overeenkomstig deze bevelen hebben zij, toen Athalia naar het paleis trachtte te ontkomen door de stallen, haar vervolgd en haar daar gedood, vers 16. Alzo moeten omkomen al Uwe vijanden, o Heere! Geef aldus de bloeddorstige hoer bloed te drinken, want zij is het waardig.

2 Koningen 11:17-21

Jojada heeft nu het moeilijkste deel van zijn werk ten einde gebracht, door de dood van Athalia was de weg tot de troon voor zijn jonge vorst geëffend, nu moet hij zijn voordeel gebruiken om de omwenteling te voltooien en de regering te bevestigen. Wij hebben hier een bericht van twee dingen.

I. Van het goede fundament, dat hij legde door een oorspronkelijk contract, vers 17. Nu vorst en volk samen waren in Gods huis, heeft hij zorggedragen dat zij, eer zij heengingen, tezamen een verbond zouden maken met God, en een wederzijds verbond met elkaar, opdat zij een recht begrip zouden hebben van hun plicht jegens God en jegens elkaar.

1. Hij poogde de belangen van de Godsdienst onder hen te verzekeren door een verbond tussen hen en God. Koning en volk zullen het sterkst aan elkaar verbonden zijn, als beide zich verbonden hebben aan de Heere. God had van Zijn kant reeds beloofd hun God te zijn -Jojada kon hun dit tonen in het boek van de getuigenis, -nu moeten koning en volk van hun zijde overeenkomen en beloven dat zij de Heere tot een volk zullen zijn. In dit verbond staat de koning op gelijke bodem met de onderdanen, hij is evenzeer verplicht en gehouden als iemand van hen om de Heere te dienen. Hiermede verbinden zij zich Baäl te verzaken, die velen van hun gediend hadden, en zich onder Gods bestuur te stellen. Het staat goed met een volk, als alle veranderingen, die er mee voorvallen, ertoe bijdragen om de Godsdienst onder hen te doen herleven, te versterken en te bevorderen. En diegenen zullen waarschijnlijk voorspoedig zijn, die hun loopbaan in de wereld weer beginnen onder nieuwe en merkbare verplichtingen aan God. Door ons verbond met God worden de banden van elke betrekking versterkt. Zij "gaven zichzelf eerst aan de Heere, en daarna aan ons," 2 Corinthiers 8:5.

2. Toen stelde hij zowel de kroningseed vast als de eed van trouw aan de koning, door welke de koning verplicht was te regeren overeenkomstig de wet en zijn onderdanen te beschermen, en zij zich verplichtten om, zolang als hij dat deed, hem te gehoorzamen en hem getrouw te zijn. Verbonden zijn nuttig zowel om ons te herinneren aan de verplichtingen, die reeds op ons rusten, als om de banden er van nog vaster te maken. Het is in alle betrekkingen goed, dat de partijen elkaar ten volle begrijpen, in het bijzonder in de betrekking tussen vorst en onderdaan, opdat de een wete waar de grenzen zijn van zijn macht en voorrechten, en de

ander van zijn vrijheid en van zijn eigendom, en mochten de oude grenspalen, die onze vaders gemaakt hebben, nooit teruggezet worden.

II. Het goed begin op deze grondslag.

1. Ingevolge hun verbond met God hebben zij terstond de afgoderij afgeschaft, die de vorige koningen uit inschikkelijkheid jegens het huis van Achab ingevoerd hadden, vers 18. Al het volk des lands, het grauw, verzamelde zich om hun ijver te tonen tegen afgoderij en, nu zij zo goed aangevoerd werden onder zo goede leiding stonden, wilde ieder de hand lenen om Baäls tempel, zijn altaren en zijn beelden neer te werpen. Al zijn aanbidders schenen hem verlaten te hebben, slechts zijn priester, Mattan, bleef alleen bij het altaar over, hoewel allen Baäl verlieten, wilde hij hem trouw blijven, en zo werd hij er gedood, het beste offer, dat ooit op dat altaar gebracht was. Baäls tempel verwoest hebbende, stelden zij beambten aan in het huis des Heeren om toe te zien, dat de dienst van God geregeld volbracht werd, en wel door de daartoe bevoegde personen, op de bestemde tijd, en naar de voorgeschreven wijze.

2. Ingevolge hun verbond met elkaar gaven zij hun bereidwilligheid voor elkaar te kennen.

a. De koning werd in statige optocht naar het paleis gevoerd, en zat daar op de troon van het gericht, vers 19, "de stoelen van het huis van David," gereed en bereid om gehoor te verlenen aan ieder van zijn onderdanen, die een rechtszaak had en zich op hem beriep, die hij dan naar Jojada zou verwijzen om door hem beoordeeld te worden.

b. Het volk was blij en Jeruzalem was rustig, vers 20. Josefus zegt dat zij een vreugdefeest vierden van vele dagen, waardoor Salomo's opmerking bewaarheid werd: "Een stad springt op van vreugde over het welvaren van de rechtvaardigen, en als de goddelozen vergaan is er gejuich," Spreuken 11:10.

HOOFDSTUK 12

1 In het zevende jaar van Jehu werd Joas koning, en regeerde veertig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Zibja van Ber-seba. 2 En Joas deed dat recht was in de ogen des HEEREN, al zijn dagen, in dewelke de priester Jojada hem onderwees. 3 Alleenlijk werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten. 4 En Joas zeide tot de priesteren: Al het geld der geheiligde dingen, dat gebracht zal worden in het huis des HEEREN, te weten het geld desgenen, die overgaat tot de getelden, het geld van een ieder der personen naar zijn schatting, en al het geld, dat in ieders hart komt, om dat te brengen in het huis des HEEREN, 5 Zullen de priesters tot zich nemen, een ieder van zijn bekende; en zij zullen de breuken van het huis verbeteren, naar alles wat er voor breuk bevonden zal worden. 6 Maar het geschiedde in het drie en twintigste jaar van de koning Joas, dat de priesters de breuken van het huis niet gebeterd hadden. 7 Toen riep de koning Joas de priester Jojada en de andere priesteren, en zeide tot hen: Waarom betert gijlieden niet de breuken van het huis? Nu dan, neemt geen geld van uw bekenden, dat gij het zoudt geven voor de breuken van het huis. 8 En de priesters bewilligden van het volk geen geld te nemen, noch de breuken van het huis te verbeteren. 9 Maar de priester Jojada nam een kist, en boorde een gat in haar deksel, en zette die bij het altaar ter rechterhand, als iemand inkwam in het huis des HEEREN; en de priesters, die de dorpel bewaarden, staken daarin al het geld, dat ten huize des HEEREN gebracht werd. 10 Het geschiedde nu, als zij zagen, dat veel gelds in de kist was, dat des konings schrijver met de hogepriester opkwam, en zij bonden het samen, en telden het geld, dat in het huis des HEEREN gevonden werd. 11 En zij gaven het geld wel gewogen in handen der verzorgers van dat werk, die gesteld waren over het huis des HEEREN; en zij besteedden het uit aan de timmerlieden en aan de bouwlieden, die het huis des HEEREN vermaakten; 12 En aan de metselaren, en aan de steenhouwers, en om hout en gehouwen stenen te kopen, om de breuken van het huis des HEEREN te verbeteren, en voor al wat uitgegeven werd voor het huis, om dat te beteren. 13 Evenwel werden niet gemaakt voor het huis des HEEREN zilveren schalen, gaffelen, sprengbekkens, trompetten, noch enig gouden vat, of zilveren vat, van het geld, dat ten huize des HEEREN gebracht werd. 14 Maar zij gaven dat aan degenen, die het werk deden; en zij verbeterden daarmede het huis des HEEREN. 15 Daartoe eisten zij geen rekening van de mannen, wien zij dat geld in hun handen gaven, om aan degenen, die het werk deden, te geven; want zij handelden trouwelijk. 16 Het geld van schuldoffer, en het geld van zondofferen werd ten huize des HEEREN niet gebracht; het was voor de priesteren.

17 Toen trok Hazael, de koning van Syrië op, en krijgde tegen Gath, en nam haar in; daarna stelde Hazael zijn aangezicht, om tegen Jeruzalem op te trekken. 18 Maar Joas, de koning van Juda, nam al de geheiligde dingen, die Jósafath, en Joram, en Ahazia, zijn vaderen, de koningen van Juda, geheiligd hadden, en zijn geheiligde dingen, en al het goud, dat gevonden werd in de schatten van het huis des HEEREN, en van het huis des konings, en zond het tot Hazael, de koning van Syrië; toen trok hij op van Jeruzalem. 19 Het overige nu der geschiedenissen van Joas, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 20 En zijn knechten stonden op, en maakten een verbintenis, en sloegen Joas, in het huis van Millo, dat afgaat naar Silla; 21 Want Jozacar, de zoon van Simeath, en Jozabad, de zoon van Somer, zijn knechten, sloegen hem, dat hij stierf; en zij begroeven hem met zijn vaderen in de stad Davids; en Amazia, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

In dit hoofdstuk hebben wij de geschiedenis van de regering van Joas, die niet beantwoordt aan het glorieus begin er van, waarvan wij het bericht hadden in het vorige hoofdstuk. Op veertigjarige leeftijd was hij niet zo groot als toen hij zeven jaren oud was, toch moet zijn regering tot de betere soort gerekend worden. In 2 Kronieken 24 heeft zij een veel slechter aanzien dan hier, want daar zien wij hem schuldig aan het bloed van een van de profeten, hier wordt ons alleen gezegd:

I. Dat hij goed handelde zolang als Jojada leefde, vers 1-3.

II Dat hij zorgzaam en ijverig was voor het herstellen van de tempel, vers 4-16.

III. Dat hij na een laag verdrag met Hazaël, vers 17, 18. roemloos is gestorven, vers 19-21.

2 Koningen 12:1-3

Het algemene bericht, dat hier van Joas wordt gegeven, is: 1. Dat hij veertig jaren geregeerd heeft, daar hij nog zeer jong was toen hij koning is geworden, zou hij naar de loop van de natuur veel langer geregeerd kunnen hebben, maar hij werd afgesneden, toen hij pas zeven en veertig jaren oud was, vers 1.

2. Dat hij deed wat recht was, zolang als Jojada leefde om hem te onderwijzen, vers 2. Veel jonge lieden zijn te spoedig tot hun rang en staat gekomen, hebben rijkdom gehad, en macht, en vrijheid eer zij die wisten te gebruiken en dat heeft slechte gevolgen voor hen gehad, maar Joas was goed beschut tegen dit gevaar: a. Door zo'n goede leidsman te hebben in Jojada, zo'n wijs en ervaren man, en die hem zo trouw was.

b. Door zoveel wijsheid te hebben, dat hij naar hem luisterde en zich door hem liet leiden, ook toen hij volwassen was. Het is een grote zegen voor jonge lieden, inzonderheid voor jonge vorsten en alle jonge lieden van aanzien, om onder goede leiding te wezen, en omringd te zijn van dezulken, die hen leren om te doen wat recht is in de ogen des Heeren, en zij zullen dan goed en verstandig handelen voor zichzelf, als zij zich door de zodanigen willen laten raden en leiden, een kind, dat aan zichzelf overgelaten is, beschaamt zijn moeder, maar een kind overgelaten aan zulk onderricht en zo'n leiding, kan tot eer en welstand komen.

3. Dat de hoogten niet werden weggenomen, vers 3. Overal in het land hadden zij altaren, beide voor offers en voor reukwerk, ter ere van de God Israëls alleen, maar in mededinging met, of tenminste in stilzwijgende minachting van Zijn altaar te Jeruzalem. Deze afzonderlijke altaren waren misschien meer in gebruik gedurende de laatste slechte regeringen dan vroeger, omdat het niet veilig was op te gaan naar Jeruzalem, en de tempeldienst ook niet naar behoren werd waargenomen, het kan ook zijn, dat Jojada ze oogluikend heeft toegelaten, omdat sommige welmenende personen er blij mee waren, als zij niets beters konden hebben, en hij hoopte dat door de reformatie in de tempeldienst, en door de zaken op de goede ordelijke voet te herstellen, het volk wel langzamerhand van hun hoogten weggetrokken zou worden, en deze dus vanzelf zouden verminderen, of misschien had noch de koning noch de priester ijver genoeg om hun hervorming zó ver uit te strekken, noch kracht of moed genoeg om zich tegen zo'n ingewortelde gewoonte te verzetten. Koningen 12:4-16 Wij hebben hier een bericht van de herstelling van de tempel, onder de regering van Joas.

I. Het schijnt dat er herstellingen nodig waren voor de tempel, hoewel Salomo hem zeer solide gebouwd had, de beste materialen er voor gebruikt heeft, en alles op de beste manier gedaan heeft, geraakte hij na verloop van tijd toch in verval, en er werden breuken in gevonden, vers 5, op de daken, aan de muren of vloeren, de zoldering of de betimmering, aan de vensters aan de beschotten, die de voorhoven van elkaar verdeelden. Zelfs tempels lijden door slijtage, de hemelse tempel zal nooit oud worden. Maar het was niet alleen de tand des tijds, die deze breuken heeft gemaakt, de zonen van Athalia hadden het huis Gods opengebroken, 2 Kronieken 24:7, en uit vijandschap tegen de tempeldienst er de gebouwen van beschadigd, en de priesters hadden geen zorg gedragen om de breuken bijtijds te herstellen, zodat zij al erger en erger werden. Deze landlieden waren het niet waard, dat deze kostelijke wijngaard hun op zo gemakkelijke voorwaarden verhuurd was, die het niet konden bijbrengen om de wijnpers in behoorlijke staat te onderhouden, Mattheüs 21:33. Met recht heeft hun grote landheer hen dus in rechten vervolgd wegens deze toegelaten verwoesting en door Zijn oordelen over hun trouweloze nalatigheid bezoeking gedaan toen deze door hen verwaarloosde tempel met de grond gelijk werd gemaakt.

II. De koning zelf schijnt de eerste en de ijverigste geweest te zijn om voor de herstelling zorg te dragen. Wij bevinden niet dat de priesters er over klaagden, of dat Jojada zelf er voor ijverde, maar de koning zelf was zeer ijverig voor de zaak.

1. Omdat hij koning was, en God eist en verwacht van hen, die macht hebben, dat zij haar gebruiken ter handhaving en tot steun van de Godsdienst, het herstel van grieven, de verbetering en wederoprichting van het vervallene, ter opwekking van de bedienaren van de Godsdienst om hun plicht te doen en van het volk om hun plicht te betrachten.

2. Omdat de tempel hem tot veilige schuilplaats heeft gestrekt in zijn kinderjaren, en in dankbare herinnering daaraan betoont hij zich nu ijverig voor de eer van de tempel. Zij, die de vertroosting en de weldaad hebben ervaren van Godsdienstige bijeenkomsten, zullen de beschimping er van tot hun last maken, Zefánja 3:18, de steun er van tot hun zorg, en de voorspoed er van tot hun voornaamste reden van blijdschap achten.

III. Aan de priesters werd bevolen geld bijeen te brengen voor deze herstellingen, en zorg te dragen dat het werk gedaan werd. De koning had de zaken van zijn rijk te behartigen en kon dus zelf geen toezicht houden op deze zaak, maar stelde de priesters er toe aan, de geschiktste personen er voor, en die, naar men zou denken, haar het meest ter harte zouden nemen.

1. Hij gaf hun orders voor het heffen van het geld voor de geheiligde dingen, zij moeten niet wachten totdat het ingebracht werd, maar zij moeten het opvragen, waar zij wisten dat het verschuldigd was in hun respectieve districten, hetzij als losgeld krachtens de wet, Exodus 30:13, of als schattingsgeld volgens de wet, Leviticus 27:2, 3, of als een vrijwillige offerande, vers 4. Dit moesten zij inzamelen, ieder van zijn bekenden, en er werd verondersteld dat er niemand was, die niet bij de een of andere priester bekend was. Wij moeten de gelegenheid waarnemen, die God ons geeft, om hen, met wie wij meer bijzonder bekend zijn, op te wekken tot hetgeen goed is.

2. Hij gaf hun orders om het geld, dat zij verzameld hadden, te besteden aan het verbeteren van de breuken van het huis, vers 5

IV. Deze methode heeft niet aan zijn doel beantwoord, vers 6. Er kwam weinig geld in, hetzij dat de priesters onachtzaam waren en het volk niet opgeroepen hebben om het door hen verschuldigde te komen betalen, of dat het volk zo weinig vertrouwen had in het bestuur en beheer van de priesters, dat zij nalatig waren om hun het geld in handen te geven. Indien zij hen wantrouwden zonder reden, dan was dit schande voor het volk, indien met reden dan was het schande voor de priesters. Het geld, dat inkwam, werd niet voor het aangewezen doel gebruikt, de breuken van het huis werden niet gerestaureerd. Het heeft nog zo'n haast niet, dachten de priesters misschien, wij kunnen de tempel, zoals hij is, nog wel wat langer gebruiken, en daarom hebben zij de zaak nog maar wat uitgesteld. Werk aan de kerk gaat gewoonlijk langzaam, maar het is jammer dat onder alle mensen het juist de mannen van de kerk zijn, die zich zo langzaam en traag betonen. Misschien vonden zij het nodig om het weinige geld, dat inkwam, aan te wenden voor het onderhoud van de priesters, wier inkomsten wel zeer verminderd moesten zijn, nu de tien stammen geheel afgefallen waren en de andere twee ellendig verdorven waren.

V. Er werden dus andere middelen beraamd, de koning had er zijn hart op gezet, dat de breuken van het huis gerepareerd zouden worden, vers 7. Zijn latere afval geeft ons reden om te twijfelen of hij even grote genegenheid had voor de tempeldienst als voor het gebouw. Velen hebben grote ijver aan de dag gelegd voor het bouwen en versieren van kerken, en voor

andere vormen van Godzaligheid, maar waren toch vreemd aan de kracht er van. Evenwel, wij prijzen zijn ijver, en keuren het niet in hem af, dat hij zelfs zijn voogd bestraft heeft, toen hij hem nalatig zag. Zijn bestraffing had tengevolge, dat de priesters zich onwaardig erkenden om langer voor dat werk gebruikt te worden, er in bewilligden dat andere maatregelen genomen werden, en het geld, dat zij ontvangen hadden, in andere handen overgaven, vers 8. Het was eerlijk van hen dat zij, bevindende zelf geen genoegzame geestkracht te hebben voor dat werk, niet verhinderden dat anderen het deden. Men sloeg dan nu een andere weg in.

1. Het geld moest nu niet aan particulieren betaald of in handen gegeven worden, maar in een openbare kist gestort worden, en toen werd het goed en in grote overvloed door de lieden opgebracht, niet alleen betaalden zij wat zij schuldig waren, maar zij brachten vrijwillige gaven voor zo'n goed werk. De hogepriester en de staatssecretaris telden het geld, dat er in de kist was en legden het weg voor het gebruik van hetgeen, waar het voor bestemd was. Als de openbare penningen eerlijk besteed worden, dan zullen de openbare contributies ook goed opgebracht worden.

a. Het geld, dat gegeven werd, deden zij in de kist door een gat in het deksel, zodat het niet teruggenomen kon worden, om te kennen te geven dat wat men eens aan God heeft afgestaan niet teruggevraagd moet worden. Een ieder doe gelijk hij in zijn hart voorneemt.

b. De kist werd aan de rechterhand gesteld als men binnenkwam, waarop, naar sommigen denken, gezinspeeld wordt in het voorschrift voor het doen van aalmoezen, door onze Heiland gegeven: "laat uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet." Maar, terwijl zij zoveel zij konden bijeenbrachten voor het herstel van de tempel maakten zij toch geen inbreuk op hetgeen vastgesteld was voor het onderhoud van de priesters vers 16, het geld van schuldoffer en het geld van zondoffers, dat hun gegeven was door de wet, Leviticus 5:16, 17, werd hun gegeven. Laat de dienaren van de tempel niet verhongeren onder schijn van de breuken des tempels te beteren.

2. Om het geld, dat bijeengebracht was, te besteden.

a. Zij gaven het nu niet de priesters in handen, die in zulke zaken niet bedreven waren, daar zij ander werk hadden te behartigen, maar in handen van hen, die het werk deden, of tenminste van de verzorgers ervan vers 11. Aan hen kon die zaak het geschiktst toevertrouwd worden, wier werk en beroep het was. "Tractant fabrilis fabri-ieder zijn vak," maar laat hen, die ten oorlog, ten heiligen oorlog, worden geroepen, zich niet inwikkelen in de zaken van dit leven. Zij, aan wie dit werk nu werd opgedragen, deden het:

(1). Zorgzaam, zij kochten de materialen, en betaalden de werklieden, vers 12. De zaken worden met vaardigheid gedaan, als diegenen er voor gebruikt worden, die er verstand van hebben, weten wat de beste manier is om het aan te vatten.

(2). Met getrouwheid, zij waren zo bekend om hun eerlijkheid, dat het niet nodig was hun rekeningen na te zien. Laat allen, aan wie het beheer over openbare kassen wordt toevertrouwd, of aan wie openbaar werk is opgedragen hieruit leren met getrouwheid te handelen als degenen die weten, dat -al doen de mensen het niet- God rekenschap van hen zal eisen. Zij, die denken dat het geen zonde is de regering te bedriegen, of het land of de kerk, zullen er anders over gaan denken als God hen hun zonde ordelijk voorstelt.

b. Zij hebben het niet besteed aan versierselen voor de tempel, aan gouden of zilveren vaten, maar aan noodzakelijke herstellingen, vers 13, 14, waaruit wij kunnen leren om bij al onze uitgaven datgene te laten voorgaan wat het nodigst is, en handelende voor het publiek, te handelen zoals wij voor onszelf zouden handelen. Wij bevinden dat, toen de herstellingen voltooid waren, wat er over was, besteed werd aan gouden en zilveren vaatwerk ten dienste van de tempel, 2 Kronieken 24:14.

2 Koningen 12:17-21

Toen Joas van God was afgefallen, en zowel een afgodendienaar als een vervolger was geworden, ging de hand des Heeren tegen hem uit, en het laatste van hem was erger dan het eerste.

1. Zijn rijkdom en zijn eer waren een gemakkelijke prooi voor zijn naburen. Hazaël, na Israël gekastijd te hebben, Hoofdstuk 10:32 bedreigde ook Juda en Jeruzalem. Hij had Gath, een sterke stad, ingenomen, vers 17, en wilde vandaar met zijn krijgsmacht oprukken tegen Jeruzalem, de koninklijke stad, de heilige stad, maar welker schaduw vanwege haar zondigheid van haar was geweken. Joas had noch de moed, noch de kracht om hem het hoofd te bieden, maar gaf hem al de geheiligde dingen en al het goud, dat in zijn schatkist en in de schatten van de tempel gevonden werd, vers 18, om hem te bewegen naar een andere zijde op te rukken. Misschien zou dit verontschuldigd kunnen worden als zorg voor de openbare veiligheid en omdat het beter was het goud van de tempel af te staan, dan de tempel zelf aan gevaar bloot te stellen maar:

- a. Zo hij God niet had verlaten en Zijn bescherming had verbeurd, dan zou hij niet in die uiterste nood zijn gekomen, maar Hazaël tot de aftocht hebben kunnen noodzaken.
- b. Hij verkleinde zich, en stelde zich zeer laag aan, verloor de eer van een vorst, een krijgsman en ook van een Israëliet, door de geheiligde dingen te vervreemden.
- c. Hij heeft zich en zijn rijk verarmd. En: d. Hij heeft Hazaël uitgelokt om terug te komen, nu hij zonder slag of stoot zo'n rijke buit verkregen heeft. En die uitwerking heeft het ook gehad, want in het volgende jaar trok het leger van Syrië op tegen Jeruzalem, vernietigde de vorsten van het volk en plunderde de stad, 2 Kronieken 24:23, 24.

2. Zijn leven werd een gemakkelijke prooi voor zijn knechten. Zij maakten een verbintenis tegen hem en doodden hem, vers 20, 21. Zij beoogden niet het koninkrijk in bezit te nemen, want zij hebben er zich niet tegen verzet dat zijn zoon hem opvolgde, maar zij wilden wraak aan hem oefenen voor door hem bedreven kwaad, en in de Kronieken wordt ons meegedeeld dat zijn vermoorden van de profeet, de zoon van Jojada, er de aanleiding toe was. Hoe onrechtvaardig zij hierin nu ook waren -aan hun was de wraak niet, en aan hun was het niet te vergelden- God was er rechtvaardig in, en dit was niet de enige keer, dat Hij zelfs aan koningen heeft doen weten dat het op hun gevaar was, zo zij Zijn gezalfden aanraakten en Zijn profeten kwaad deden, en dat, als Hij komt om de bloedstorting te zoeken, het bloed van profeten de rekening zeer hoog zal maken. Aldus viel Joas, die begon in de geest en eindigde in het vlees. God stelt gewoonlijk tekenen van Zijn ongenoegen op afvalligen, zelfs in dit leven, want van alle zondaren zijn zij het, die het meest de Heere smaden.

HOOFDSTUK 13

1 In het drie en twintigste jaar van Joas, de zoon van Ahazia, de koning van Juda, werd Joahaz, de zoon van Jehu, koning over Israël, te Samaria, en regeerde zeventien jaren. 2 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; want hij wandelde na de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed; hij week daarvan niet af. 3 Daarom ontstak des HEEREN toorn tegen Israël; en Hij gaf hen in de hand van Hazaël, de koning van Syrië, en in de hand van Benhadad, de zoon van Hazaël, al die dagen. 4 Doch Joahaz bad des HEEREN aangezicht ernstelijk aan; en de HEERE verhoorde hem; want Hij zag de verdrukking van Israël, dat de koning van Syrië hen verdrukte. 5 (Zo gaf de HEERE Israël een verlosser, dat zij van onder de hand der Syriërs uitkwamen; en de kinderen Israëls woonden in hun tenten, als te voren. 6 Nochtans weken zij niet af van de zonden van het huis van Jerobeam, die Israël zondigen deed; maar hij wandelde daarin; en het bos bleef ook staan te Samaria.) 7 Want hij had Joahaz geen volk laten overblijven dan vijftig ruiters en tien wagenen, en tien duizend voetvolks; want de koning van Syrië had hen omgebracht, en had hen dorsende gemaakt als stof. 8 Het overige nu der geschiedenissen van Joahaz, en al wat hij gedaan heeft, en zijn macht, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 9 En Joahaz ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem te Samaria; en Joas, zijn zoon, regeerde in zijn plaats. 10 In het zeven en dertigste jaar van Joas, de koning van Juda, werd Joas, de zoon van Joahaz, koning over Israël, te Samaria, en regeerde zestien jaren. 11 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week niet af van al de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed, maar hij wandelde daarin. 12 Het overige nu der geschiedenissen van Joas, en al wat hij gedaan heeft, en zijn macht, waarmede hij gestreden heeft tegen Amazia, de koning van Juda, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 13 En Joas ontsliep met zijn vaderen, en Jerobeam zat op zijn troon. En Joas werd begraven te Samaria, bij de koningen van Israël. 14 Elisa nu was krank geweest van zijn krankheid, van dewelke hij stierf; en Joas, de koning van Israël, was tot hem afgekomen, en had geweend over zijn aangezicht, en gezegd: Mijn vader, mijn vader, wagen Israëls en zijn ruiters! 15 En Elisa zeide tot hem: Neem een boog en pijlen. En hij nam tot zich een boog en pijlen. 16 En hij zeide tot de koning van Israël: Leg uw hand aan de boog, en hij leide zijn hand daaraan; en Elisa legde zijn handen op des konings handen. 17 En hij zeide: Doe het venster open tegen het oosten. En hij deed het open. Toen zeide Elisa: Schiet. En hij schoot. En hij zeide: Het is een pijl der verlossing des HEEREN, en een pijl der verlossing tegen de Syriërs; want gij zult de Syriërs slaan in Afek, tot verdoens toe. 18 Daarna zeide hij: Neem de pijlen. En hij nam ze. Toen zeide hij tot de koning van Israël: Sla tegen de aarde. En hij sloeg driemaal; daarna stond hij stil. 19 Toen werd de man Gods zeer toornig op hem, en zeide: Gij zoudt vijf maal of zesmaal geslagen hebben; dan zoudt gij de Syriërs tot verdoens toe geslagen hebben; doch nu zult gij de Syriërs driemaal slaan. 20 Daarna stierf Elisa, en zij begroeven hem. De benden nu der Moabieten kwamen in het land met het ingaan des jaars. 21 En het geschiedde, als zij een man begroeven, dat zij, ziet, een bende zagen; zo wierpen zij de man in het graf van Elisa; en toen de man daarin kwam, en het gebeente van Elisa aanroerde, werd hij levend, en rees op zijn voeten. 22 Hazael nu, de koning van Syrië, verdrukte Israël, al de dagen van Joahaz. 23 Doch de HEERE was hun genadig, en ontfermde Zich hunner, en wendde Zich tot hen, om Zijns verbonds wil met Abraham, Izak en Jakob; en Hij wilde hen niet verderven, en heeft hen niet verworpen van Zijn aangezicht, tot nu toe. 24 En Hazaël, de koning van Syrië, stierf, en zijn zoon Benhadad werd koning in zijn plaats. 25 Joas nu, de zoon van Joahaz, nam de steden weder in, uit de hand van Benhadad, de zoon van Hazaël, die hij uit de hand van Joahaz, zijn vader, met krijg genomen had; Joas sloeg hem driemaal, en bracht de steden aan Israël weder. Dit hoofdstuk voert ons weer terug naar de geschiedenis van de koningen van Israël, en inzonderheid naar die van het geslacht van Jehu.

Wij hebben hier een bericht van de regering

I. van zijn zoon Joahaz, die zeventien jaren geduurd heeft. zijn slecht karakter in het algemeen, vers 1, 2. De moeilijkheid, waarin hij gebracht werd, vers 3, en de slechte staat van zijn zaken, vers 7. Zijn verootmoediging voor God, en Gods mededogen over hem, vers 4, 5, en opnieuw vers 23. Toch volhardt hij in zijn afgoderij vers 6. Zijn dood, vers 8,9.

II. Van zijn kleinzoon Joas, die zestien jaren geduurd heeft. Hier is een algemeen bericht van zijn regering in de gewone vorm, vers 11-13, maar een bijzonder bericht van de dood van Elisa in zijn tijd. Het vriendelijk bezoek dat de koning hem bracht, vers 14, en de bemoediging, die hij de koning gaf, omtrent zijn oorlog met Syrië, vers 15-19. zijn dood en begrafenis, vers 20, en een wonder, gewrocht door de aanraking van zijn gebeente, vers 21. Eindelijk. Het voordeel, door Joas behaald op de Syriërs overeenkomstig zijn voorzeggings, vers 24, 25.

2 Koningen 13:1-9

Dit algemene bericht van de regering van Joahaz en van de toestand van Israël gedurende deze zeventien jaren, is kort, maar toch lang genoeg, om ons twee dingen te doen zien, die zeer treffend en leerrijk zijn.

I. Israëls heerlijkheid ingerekend in de as, begraven, verloren, te schande gemaakt. Hoe weinig gelijkt Israël hier op wat het geweest is, en wat het had kunnen zijn! Hoe is zijn kroon ontheiligd, en zijn eer in het stof gelegd!

1. Het was Israëls eer, dat zij de enig levende en ware God aanbaden, die een Geest is, dat zij regelen hadden, door Hemzelf vastgesteld, waarnaar zij Hem moesten aanbidden, maar door de heerlijkheid van hun onverderfelijke God te veranderen in de gelijkenis van een beeld van een os de waarheid Gods in een leugen, verloren zij deze eer, en maakten zij zich gelijk aan de volken, die het werk van hun eigen handen aanbaden. Wij bevinden hier dat de koning wandelde in de zonden van Jerobeam vers 2, en dat het volk er niet van afweek, maar daarin wandelde, vers 6. Geen groter smaad kon er zijn dan deze twee vergoode kalveren waren voor een volk, dat onderwezen was in de dienst van God, en aan hetwelk de levende orakelen waren toevertrouwd. In geheel de geschiedenis van de tien stammen zien wij nooit, dat die afgoderij ook maar het minst aan het wankelen werd gebracht, onder iedere regering was het kalf nog altijd hun god, en zonderden zij zich af tot die schaamte.

2. Het was Israëls eer, dat zij onder de bijzondere bescherming van de hemel genomen waren. God zelf was hun hoog vertrek, het schild van hun hulp, en het zwaard van hun hoogheid. Welgelukzalig waart gij o Israël, te dien opzichte. Maar hier, evenals dikwijls tevoren, vinden wij hen ontdaan van deze heerlijkheid, en blootgesteld aan de smaad en de beledigingen van hun naburen. Zij hadden door hun zonden God tot toorn verwekt, en toen gaf Hij hen in de hand van Hazaël en van Benhadad, vers 3. Hazaël verdrukte Israël, vers 22.

Nooit voorzeker was enig volk zo geplukt en geplunderd door zijn naburen als Israël. Dit hebben zij zelf over zich gebracht door zonde, toen zij God er toe gebracht hadden hun omheining weg te nemen, heeft de schoonheid, de vruchtbaarheid van hun land hun naburen slechts verlokt om op hen te azen. Zozeer was Israël onder deze regering naar de diepte gebracht door de vele rooftochten van de Syriërs in hun land, dat de gehele krijgsmacht van de rijken, die zij te velde konden brengen, bestond uit niet meer dan vijftig ruiters, tien wagens, en tien duizend man voetvolk, een armzalig leger! vers 7. Zijn de duizenden Israëls hiertoe gekomen? Hoe is het goud zo verdonkerd! De verdorvenheid van een natie zal gewis haar vernedering, haar verval veroorzaken.

II. Sommige vonken van Israëls aloude heerlijkheid gloren nog onder deze as. Niettegenstaande al deze twisten wordt het niet vergeten, dat dit volk het Israël van God is, en dat Hij Israëls God is. Want:

1. Het was de aloude eer van Israël, dat zij een biddend volk waren, en hier zien wij iets van die eer herleven, want Joahaz, hun koning heeft in deze benauwdheid des Heeren aangezicht ernstig aanbeden, vers 4, zich om hulp gewend, niet tot de kalveren (welke hulp konden die

hem verlenen?) maar tot de Heere. Het betaamt koningen bedelaars te zijn aan Gods deur, en de voornaamsten om ootmoedige smekelingen te zijn aan de voetbank van Zijn troon. De nood zal hen er heen drijven.

2. Het was de aloude eer van Israël, "dat de Heere hun nabij was zo dikwijls als zij Hem aanriepen," Deuteronomium 4:7, en zo was Hij hun ook nu nabij. Ofschoon Hij rechtvaardig zijn gebed had kunnen afwijzen, als zijnde Hem een gruwel, verhoorde de Heere Joahaz, hoorde naar zijn gebed voor zichzelf en voor zijn volk, vers 4, en Hij gaf Israël een verlosser, vers 5 niet in Joahaz zelf, want al zijn dagen heeft Hazaël Israël verdrukt, maar in zijn zoon, aan wie God, als verhoring van het gebed van zijn vader, voorspoed gaf tegen de Syriërs, zodat hij de steden heroverde, die zij van zijn vader genomen hadden, vers 25. God heeft het gebed van Joahaz genadig verhoord, niet om zijnentwil, noch ter wille van dat onwaardige volk, maar om Zijns verbonds wil met Abraham, vers 23. Hij had lang tevoren beloofd, dat Hij in dusdanige nood Zijn verbond zou gedenken, Leviticus 26:42. Zie hoe vaardig God is om genade te betonen, hoe bereid om het gebed te verhoren, hoe gaarne Hij een reden wil vinden om genadig te zijn, want anders zou Hij niet zó ver terugzien naar dat aloude verbond, het welk Israël zo menigmaal had verbroken, en waarvan zij alle weldaden verbeurd hadden. Laat dit ons voor altijd aan Hem verbinden, en zelfs diegenen, die Hem verlaten hebben, aanmoedigen om tot Hem weer te keren, want bij Hem is vergeving opdat Hij gevreesd wordt.

2 Koningen 13:10-19

Wij hebben hier Joas, de zoon van Joahaz en kleinzoon van Jehu, op de troon van Israël. Het huis van Jehu bedoelde er waarschijnlijk een beleefdheid mee te betonen aan het huis van David, dat zij aan deze vermoedelijke erfgenaam van de kroon de naam gaven van hem, die toen koning van Juda was.

I. Het algemene bericht, dat hier van hem en zijn regering gegeven wordt, is tamelijk gelijk aan dat, hetwelk wij reeds gehad hebben, en er is niet veel merkwaardigs in, vers 10-13. Hij was geen van de slechtsten en toch, omdat hij de oude en politieke afgoderij van het huis van Jerobeam in stand hield, wordt van hem gezegd: Hij deed dat kwaad was in de ogen des Heeren. Dat éne kwaad was genoeg om een onuitwisbaar schandmerk op zijn naam te zetten, want, hoe weinig kwaad de mensen er ook in zagen, in de ogen des Heeren was het een zeer groot kwaad, en wij zijn er zeker van dat Zijn oordeel naar waarheid is. Het is opmerkelijk hoe licht de gewijde schrijver zijn daden voorbijgaat, en zijn macht, waarmee hij oorlog voerde, het aan de gewone geschiedschrijvers overlatende om die te vermelden, terwijl hij alleen nota neemt van de eerbied, die hij aan Elisa betoonde. Een goede daad zal in Gods boek van meer belang zijn dan twintig grote, en in Zijn schatting verkrijgt iemand een betere reputatie door een profeet te eren, dan door een koning met zijn leger te overwinnen.

II. Er zijn in het bijzondere bericht van hetgeen tussen hem en Elisa voorviel verscheiden merkwaardige zaken.

1. Elisa werd ziek, vers 14. Merk op:

a. Hij leefde lang, want het was nu omstreeks zestig jaren sedert hij voor het eerst geroepen werd om profeet te zijn. Het was een grote zegen voor Israël, en inzonderheid voor de zonen van de profeten, dat hij zolang gespaard bleef, en een brandende en lichtende kaars was. Elia voleindigde zijn getuigenis in het vierde deel van die tijd. Aan Gods profeten is hun tijd vastgesteld, voor sommigen is die tijd langer, voor anderen korter, al naar de Oneindige Wijsheid het goed oordeelt.

b. In het laatste gedeelte van zijn tijd, van de zalving van Jehu, die plaats had vijf en veertig jaren voordat Joas begon te regeren, vinden wij geen melding van hem gemaakt, totdat wij hem hier op zijn sterfbed vinden. Hij kon tot het laatste toe nuttig en tot zegen geweest zijn, zonder zo bekend en beroemd te zijn als hij placht te wezen. Zijn bloeitijd was korter dan zijn leeftijd. Laat oude lieden niet klagen omdat zij nu weinig bekend en gezocht zijn, maar veeleer blijde zijn om nu in afzondering te leven.

c. De geest van Elia rustte op Elisa, en toch wordt hij niet in een vurige wagen naar de hemel gehaald, zoals Elia, maar hij verlaat de wereld langs de gewone weg, en er wordt een bezoek over hem gedaan naar aller mensen bezoeking. Wie zal als God sommigen eert boven anderen, die toch in gaven van de genade hun minderen niet zijn, daar iets op te zeggen hebben? Mag Hij met het Zijne niet doen wat Hij wil?

2. Koning Joas bezocht hem in zijn ziekte, en weende over zijn aangezicht, vers 14. Het was een blijk dat er iets goeds in hem was, dat hij waardering en genegenheid had voor een getrouw profeet, zover was het van hem om hem te haten en te vervolgen als een beroerder Israëls, dat hij hem eerde en liefhad als een van de grootste zegeningen van zijn koninkrijk, en treurde over zijn verlies. Er zijn zodanigen geweest, die het woord Gods niet wilden gehoorzamen, maar aan wie de getrouwe dienstknechten er van toch zo geopenbaard waren in hun geweten, dat zij niet anders konden dan hen eren.

Merk hier op:

a. Toen de koning hoorde van Elisa's ziekte, kwam hij om hem te bezoeken, en om uit zijn stervende mond zijn raad en zegen te ontvangen, en het was, hoewel hij een koning was, geen verkleining voor hem om aldus hem te eren die God geëerd had. Het kan van groot geestelijk nut en voordeel voor ons zijn om aan het ziekbed en sterfbed van goede Godvruchtige leraren en van andere Godvruchtige mensen te komen, opdat wij leren te sterven, en aangemoedigd worden in de Godsdienst, door de levende vertroosting, die zij er van smaken in hun stervensuur.

b. Hoewel Elisa zeer oud was, gedurende lange tijd nuttig en tot zegen is geweest en, naar de gewone loop van de natuur niet lang meer kon leven, heeft toch de koning, toen hij zag dat hij ziek was en waarschijnlijk ging sterven, over hem geweend. De ouden van dagen hebben de meeste ervaring en kunnen dus het slechtst gemist worden. In vele gevallen is een oud getuige tien jonge waard.

c. Hij uitte zijn droefheid in dezelfde woorden, waarin Elisa zijn droefheid over de wegneming van Elia had te kennen gegeven: Mijn vader mijn vader. Waarschijnlijk had hij ze gehoord of gelezen in deze vermaarde geschiedenis. Zij, die rechtmatige eer geven aan het geslacht, dat voor hen heengaat, worden dikwijls beloond met een zelfde eer van het geslacht, dat na hen komt. Die bevochtigt, bevochtigt met tranen, zal ook zelf een vroege regen worden, Spreuken 11:25.

d. Deze koning was hierin zelfzuchtig: hij betreurde het verlies van Elisa, omdat hij Israëls wagen was en zijn ruiters, en daarom slecht gemist kon worden, toen Israël zo arm was aan wagens en ruiters, zoals wij gezien hebben in vers 7, daar zij met alles en alles slechts vijftig ruiters en tien wagens bezaten. Zij, die beseffen hoeveel Godvruchtige mensen bijdragen tot de bescherming van een volk en het afweren van Gods oordelen, zullen reden zien om hun heengaan te betreuren.

3. Elisa gaf de koning sterke verzekeringen van zijn voorspoed tegen de Syriërs, Israëls tegenwoordige verdrukkers, en moedigde hem aan om de oorlog met kracht tegen hen voort te zetten. Elisa wist dat hij zo ongaarne van hem scheidde, omdat hij hem beschouwde als het grote bolwerk van het koninkrijk tegen deze gemene vijand, en steunde op zijn zegen en zijn gebed in zijn plannen tegen hem. "Welnu" zegt Elisa, "als dat het is, dat u zo treurig maakt, zo

laat het u niet beroeren, als ik in mijn graf ben, zult gij over de Syriërs zegevieren. Ik sterf, maar God zal u gewis bezoeken. Hij heeft van de Geest over, en kan andere profeten verwekken om voor u te bidden." Gods genade is niet gebonden aan een hand. Hij kan Zijn werklieden begraven, en toch Zijn werk voortzetten. Om de koning met moed te bezielen tegen de Syriërs geeft hij hem een teken, hij beveelt hem een boog en pijlen te nemen, vers 15, om hem te kennen te geven dat hij, ten einde zijn koninkrijk van de Syriërs te verlossen, een krijgshaftige houding moet aannemen en besluiten, zich aan de gevaren en vermoeienissen van de krijg bloot te stellen. God zal de werker wezen, maar hij moet het werktuig zijn.

En hij geeft hem een teken, dat hij voorspoedig zal zijn door hem te zeggen:

A. Dat hij een pijl moet afschieten in de richting van Syrië, vers 16, 17. Ongetwijfeld wist de koning beter een boog te hanteren dan de profeet, maar omdat de pijl, die nu afgeschoten werd, zijn betekenis kreeg van de Goddelijke inzetting, ontvangt hij, alsof hij nu gedisciplineerd moest worden, het woord van bevel van de profeet. Leg uw hand aan de boog: Doe het venster open, Schiet. Ja meer, alsof hij een kind was, dat nooit tevoren een boog had gespannen, legde Elisa zijn handen op de handen van de koning, om te kennen te geven dat hij in geheel zijn krijgstocht tegen de Syriërs moet opzien tot God om leiding en kracht, zijn eigen handen niet genoegzaam moet achten voor zijn werk, maar moet voortgaan in afhankelijkheid van de Goddelijke hulp. "Die mijn handen oefent ten strijde," Psalm 18:35, 144:1. De bevende handen van de stervende profeet die de medewerking en mededeling aanduiden van de kracht Gods, gaven aan deze pijl meer kracht dan de hand van de koning in diens volle sterkte. De Syriërs hadden zich meester gemaakt van het land, dat oostwaarts lag, Hoofdstuk 10:33.

Daarheen wordt dus de pijl gericht en de profeet geeft aan het afschieten van deze pijl - hoewel hij in zekere zin in 't wilde weg afgeschoten werd, zo'n betekenis, dat het:

a. Een opdracht werd aan de koning om de Syriërs aan te vallen in weerwil van hun macht en van hun in -bezit- zijn van het land.

b. Een belofte van voorspoed daarin, het is een pijl van de verlossing tegen de Syriërs. Het is God, die verlossing gebiedt, en als Hij haar werkt, wie zal haar keren? De pijl van de verlossing is van Hem. "Hij schoot Zijn pijlen " en het werk is volbracht, Psalm 18:15. "Gij zult de Syriërs slaan in Afek, waar zijn nu gelegd zij, of waar zij al hun strijdkrachten zullen samentrekken, tot verdoens toe, diegenen van hen, die u en uw koninkrijk kwellen en verdrukken."

B. De pijlen tegen de aarde te slaan, vers 18, 19. De profeet, hem in de naam Gods verzekerd hebbende van de overwinning over de Syriërs, wil nu zien welk gebruik hij van zijn overwinning zal maken, of hij haar met meer kracht en ijver zal voortzetten dan Achab, toen Benhadad in zijn macht was. Om hiervan de proef te nemen, beveelt hij hem de pijlen tegen de aarde te slaan. "Geloof dat zij door de pijl van des Heeren verlossing ter aarde neergeworpen, aan uw voeten gelegd zullen worden, en toon mij nu wat gij hun doen zult als gij hen ter neergeworpen ziet, of gij doen zult zoals David gedaan heeft, toen God hem "de nek van zijn vijanden heeft gegeven, hen vergruisd heeft als stof voor de wind," Psalm 18:41 - 43. De koning toonde niet die vurige ijver, die men bij deze gelegenheid van hem verwacht zou hebben, hij sloeg de pijlen driemaal tegen de aarde, niet meer. Hetzij uit dwaas medelijden met de Syriërs, hun barmhartigheid willende betonen, die hem noch zijn volk ooit barmhartigheid hadden bewezen, of zouden bewijzen, sloeg hij, alsof hij bang was hun zeer te doen of tenminste hen te verderven. Of misschien heeft hij slechts driemaal, en dat nog maar zeer flauwtjes, geslagen, omdat hij het dwaas en kinderachtig vond voor een koning om met

zijn pijlen tegen de grond te slaan, en driemaal was genoeg om zich zo dwaas en kinderachtig aan te stellen, alleen maar om de profeet genoeg te doen. Maar door het teken te verachten verloor hij de zaak, die betekend werd, tot grote smart van de stervende profeet, die toornig op hem was, en hem zei, dat hij vijf of zes maal had moeten slaan. Waarom zou hij, niet nauw zijnde in de macht en de belofte Gods, nauw zijn in zijn eigen verwachtingen en pogingen? Het kan niet anders dan een smart zijn voor Godvruchtige mensen, om hen, voor wie zij het goede wensen, in hun eigen licht te zien staan, te zien hoe zij hun zegeningen opgeven, en hun voordeel verliezen tegen hun geestelijke vijanden, waardoor zij deze dan het voordeel geven over zichzelf.

2 Koningen 13:20-25

Wij moeten ons nu wenden naar:

I. Het graf van Elisa. Hij stierf in goede ouderdom, en zij begroeven hem, en wat hier nu volgt toont aan:

1. Welk een macht er was in zijn leven om oordelen af te wenden, want terstond na zijn dood kwamen benden van Moabieten in het land vallen, geen grote legers om hen op het slagveld tegen te treden, maar plunderende, sluipende benden, die bij verrassing roofden en moordden. God heeft velerlei middelen om een tergend volk te kastijden. De koning dachtte alleen gevaar van de zijde van de Syriërs, maar zie, de Moabieten doen invallen in zijn land. Last en moeite komen soms van die zijde vanwaar wij ze het minst verwachtten. De vermelding hiervan terstond na de dood van Elisa geeft te kennen, dat de wegneming van Gods getrouwe profeten een voorbode is van komende oordelen. Als gezanten teruggeroepen worden, dan kan men de komst van herauten verwachten.

2. Welke macht er was in zijn dood lichaam het deelde leven mee aan een ander dood lichaam, vers 21. Dit grote wonder, hoewel zeer beknopt meegedeeld, was een afdoend bewijs van zijn zending, en een bevestiging van al zijn profetieën. Het was ook een duidelijke aanwijzing van een leven na dit leven. Toen Elisa gestorven was, was er geen einde aan hem, want dan zou hij dit niet hebben kunnen doen. Uit werking kunnen wij bestaan afleiden. Hieruit bleek, dat de Heere nog de God was van Elisa, en daarom leefde Elisa nog, want Hij is "niet de God van de doden, maar van de levenden." En het kan ook misschien zien op Christus, door wiens dood en begrafenis het graf voor alle gelovigen tot een veilige en gelukkige doortocht naar het leven is gemaakt.

Het gaf ook te kennen dat Elisa wel was gestorven, maar dat in de kracht van de beloften door hem gedaan, Israëls belangen, ofschoon zij nu geheel vergeten en verloren schijnen, herleven en opnieuw bloeien zullen. Het dode lichaam van een man werd door zijn naburen ten grave gebracht, toen zij op enige afstand van de plaats, waar het begraven zou worden, een troep Moabieten zagen aankomen, en vrezende in hun handen te vallen, legden zij het lijk in het naastbijzijnde graf, hetwelk het graf van Elisa bleek te zijn. Op de aanraking van zijn gebeente herleefde de dode, stond op, en ging waarschijnlijk naar huis naar zijn vrienden.

Josefus verhaalt deze geschiedenis anders, en wel op de volgende manier: "Dieven hadden een eerzaam reiziger beroofd en vermoord, en zijn dood lichaam in Elisa's graf geworpen, waarop het terstond herleefde." Elia werd geëerd bij zijn heengaan, Elisa werd geëerd na zijn heengaan. God gaf aldus eer naar het Hem behaagde, maar op de een of andere wijze zal de rust van al de heiligen heerlijk zijn, Jesaja 11:10. Het is goed nabij de heiligen te zijn, ons deel met hen te hebben in het leven en in de dood.

II. Acht geven op het zwaard van Joas, koning van Israël, en wij zien het voorspoedig tegen de Syriërs.

1. De reden van zijn voorspoed was Gods gunst vers 23. De Heere was hun genadig, en ontfermde zich over hun in hun ellende, en wendde zich tot hen. De verschillende uitdrukkingen hier gebruikt, die dezelfde betekenis hebben, roepen ons om de triomfen van de Goddelijke goedheid op te merken in de verlossing van zo'n hardnekkig volk, en ze te bewonderen. Het was de goedertierenheid des Heeren, dat zij niet vernield waren, omdat Hij hen nog niet wilde verderven. Hij voorzag dat zij zich ten slotte zelf zullen verderven, maar thans wilde Hij hun nog uitstel verlenen, hun nog tijd geven tot berouw en bekering. Het langzame van Gods handelingen tegen de zondaren moet verklaard worden tot eer van Zijn genade maar niet tot beschuldiging van Zijn gerechtigheid.

2. De uitwerking van deze voorspoed was weldadig voor Israël. Hij nam uit de handen van Benhadad de steden Israëls, die de Syriërs in bezit hadden vers 25. Dit was een ware weldaad voor die steden zelf, die hierdoor verlost werden van het juk van de verdrukking, evenals voor geheel het koninkrijk, dat zeer versterkt werd door de terugbrenging van die steden. Driemaal heeft Joas de Syriërs geslagen, juist zoveel maal als hij de pijlen tegen de grond had geslagen, en toen hielden zijn overwinningen op. Velen hebben berouw gehad van hun wantrouwen, en van hun nauw zijn in hun begeerten, toen het te laat was.

HOOFDSTUK 14

1 In het tweede jaar van Joas, de zoon van Joahaz, de koning van Israël, werd Amazia koning, de zoon van Joas, de koning van Juda. 2 Vijf en twintig jaren was hij oud, toen hij koning werd, en regeerde negen en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Joaddan van Jeruzalem. 3 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, nochtans niet als zijn vader David; hij deed naar alles, wat zijn vader Joas gedaan had. 4 Alleenlijk werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten. 5 Het geschiedde nu, als het koninkrijk in zijn hand versterkt was, dat hij zijn knechten sloeg, die de koning, zijn vader, geslagen hadden, 6 Doch de kinderen der doodslagers doodde hij niet; gelijk geschreven is in het wetboek van Mozes, waar de HEERE geboden heeft, zeggende: De vaders zullen voor de kinderen niet gedood worden, en de kinderen zullen voor de vaders niet gedood worden; maar een ieder zal om zijn zonde gedood worden. 7 Hij sloeg de Edomieten in het Zoutdal tien duizend, en nam Sela in met krijg, en noemde haar naam Jokteel, tot op dezen dag.

8 Toen zond Amazia boden tot Joas, de zoon van Joahaz, de zoon van Jehu, de koning van Israël, zeggende: Kom, laat ons elkanders aangezicht zien. 9 Maar Joas, de koning van Israël, zond tot Amazia, de koning van Juda, zeggende: De distel, die op de Libanon is, zond tot de ceder, die op de Libanon is, zeggende: Geef uw dochter mijn zoon ter vrouw; maar het gedierte des velds, dat op de Libanon is, ging voorbij, en vertrad de distel. 10 Gij hebt de Edomieten dapper geslagen, daarom heeft uw hart u verheven; heb de eer, en blijf in uw huis; want waarom zoudt gij u in het kwade mengen, dat gij vallen zoudt, gij en Juda met u?

11 Doch Amazia hoorde niet; daarom toog Joas, de koning van Israël, op, zodat hij en Amazia, de koning van Juda, elkanders aangezicht zagen te Beth-semes, dat in Juda is. 12 En Juda werd geslagen voor het aangezicht van Israël, en zij vloden, een iegelijk in zijn tenten. 13 En Joas, de koning van Israël, greep Amazia, de koning van Juda, de zoon van Joas, de zoon van Ahazia, te Beth-semes, en kwam te Jeruzalem; en hij brak aan de muur van Jeruzalem, van de poort van Efraim tot aan de Hoekpoort, vierhonderd ellen. 14 En hij nam al het goud, en het zilver, en al de vaten, die gevonden werden in het huis des HEEREN, en in de schatten van des konings huis, mitsgaders gijzelaars; en hij keerde weder naar Samaria. 15 Het overige nu der geschiedenissen van Joas, wat hij gedaan heeft, en zijn macht, en hoe hij gestreden heeft tegen Amazia, de koning van Juda, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël?

16 En Joas ontsliep met zijn vaderen, en werd te Samaria begraven bij de koningen van Israël; en zijn zoon Jerobeam werd koning in zijn plaats. 17 Amazia nu, de zoon van Joas, koning van Juda, leefde na de dood van Joas, de zoon van Joahaz, de koning van Israël, vijftien jaren. 18 Het overige nu der geschiedenissen van Amazia, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 19 En zij maakten een verbintenis tegen hem te Jeruzalem, dat hij vluchtte naar Lachis; maar zij zonden hem na tot Lachis, en doodden hem aldaar. 20 En zij brachten hem op paarden; en hij werd te Jeruzalem begraven, bij zijn vaderen, in de stad Davids. 21 En het ganse volk van Juda nam Azaria (die nu zestien jaren oud was), en maakten hem koning in plaats van zijn vader Amazia. 22 Die bouwde Elath, en bracht haar weder aan Juda, nadat de koning met zijn vaderen ontslapen was.

23 In het vijftiende jaar van Amazia, de zoon van Joas, de koning van Juda, werd te Samaria koning, Jerobeam, de zoon van Joas, koning van Israël, en regeerde een en veertig jaren. 24 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week niet van alle zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. 25 Hij bracht ook weder de landpaal van Israël van de ingang van Hamath, tot aan de zee van het vlakke veld; naar het woord des HEEREN, des Gods van Israël, dat Hij gesproken had door de dienst van Zijn knecht Jona, de zoon van Amitthai, de profeet, die van Gath-hefer was. 26 Want de HEERE zag, dat de ellende van Israël zeer bitter was, en dat er geen opgeslotenen noch verlatenen waren, en dat Israël geen helper had. 27 En de HEERE had niet gesproken, dat Hij de naam van Israël van onder de hemel verdelgen zou; maar Hij verloor hen door de hand van Jerobeam, de zoon van Joas. 28 Het overige nu der geschiedenissen van Jerobeam, en al wat hij gedaan heeft, en zijn macht, hoe hij gekrijgd heeft, en hoe hij Damaskus en Hamath, tot Juda behorende, aan Israël wedergebracht heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 29 En Jerobeam ontsliep met zijn vaderen, met de koningen van Israël; en zijn zoon Zacharia werd koning in zijn plaats.

Dit hoofdstuk bevat de geschiedenis van de opvolging in de koninkrijken van Juda en van Israël.

I. In het koninkrijk van Juda hebben wij hier de gehele geschiedenis (zoveel er van als in dit boek vermeld is) van de regering van Amazia, zijn goed karakter, vers 1-4. De gerechtigheid, die hij oefende aan de moordenaars van zijn vader, vers 5, 6. Zijn overwinning over de Edomieten, vers 7. Zijn oorlog met Joas, en zijn nederlaag in die oorlog, vers 8-14. Zijn val ten laatste door een samenzwering, die tegen hem gesmeed werd, vers 17-20. En het begin van de regering van Azaria, vers 21, 22.

II. In het rijk van Israël, het einde van de regering van Joas, vers 15,16, en de gehele geschiedenis van Jerobeam, zijn zoon, de tweede van die naam, vers 23-29. Hoeveel grote mannen staan in een klein bestek in Gods boek!

2 Koningen 14:1-7

Amazia is de koning, van wie wij hier een bericht hebben, hij was de zoon en opvolger van Joas. Laat ons hem beschouwen:

1. In de tempel, daar heeft hij, tot op zekere hoogte, wèl gehandeld, zoals Joas, maar niet zoals David, vers 3, Hij begon goed, maar heeft niet volhard, Hij deed dat recht was in de ogen des Heeren, bezocht Gods altaren, gaf acht op Gods Woord, maar niet zoals zijn vader David. Het is niet genoeg om te doen wat onze vrome voorgangers gedaan hebben, enkel en alleen om de gewoonte aan te houden wij moeten het doen zoals zij het gedaan hebben, uit hetzelfde beginsel van geloof en Godsvrucht, en met dezelfde oprechtheid en trouw. Er wordt hier, evenals tevoren, nota van genomen, dat de hoogten niet werden weggenomen, vers 4. Het is moeilijk zich te ontdoen van die verdorvenheden, welke door langdurig gebruik als het ware recht van bestaan hebben verkregen.

2. Op de stoel van het gericht, en daar zien wij hem gerechtigheid oefenen aan de verraders en moordenaars van zijn vader, niet terstond nadat hij de troon had bestegen, want dan zou er allicht beroering door ontstaan zijn, hij heeft dit voorzichtig uitgesteld totdat het koninkrijk in zijn hand versterkt was, vers 5. Een oproerige partij tragsgewijze te verzwakken, als het niet veilig is haar te prikkelen of te verbitteren, blijkt dikwijls het beste middel om haar macht voor goed te vernietigen. Door langzaam te werk te gaan zal de gerechtigheid met zekerheid te werk gaan, en dikwijls handelt zij het wijst als zij niet terstond handelt. Hier is de wijsheid nuttig tot bestuur en leiding.

Amazia deed dit:

a. Overeenkomstig de aloude wet dat: "Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden." Laat de verraders en moordenaars niet verwachten dat zij als andere mensen naar hun graf zullen gaan, laat hen "naar de kuil toevlieden en laat niemand hen vasthouden" Spreuken 28:17.

b. Onder de beperking van de wet. De kinderen van de doodslagers doodde hij niet omdat de wet van Mozes uitdrukkelijk bepaald had dat de kinderen niet voor de vaders gedood zullen worden, vers 6. Waarschijnlijk is hier nota van genomen, omdat hij personen in zijn omgeving had, die hem deze strengheid aanrieten, zowel in wraakoefening, omdat koningsmoord een buitengewone misdaad was als in staatkundig beleid, omdat de kinderen tegen hem konden samenspannen om de dood van hun vaderen te wreken. Maar tegenover die meningen stelde hij de uitdrukkelijke wet van God, Deuteronomium 24:16, waarnaar hij recht had te spreken, en waaraan hij besloten had zich te houden en op God te vertrouwen voor wat er de gevolgen van zijn konden. God bezoekt de ongerechtigheid van de vaderen aan de kinderen omdat ieder mens schuldig is voor Zijn aangezicht en tegenover Hem des doods

schuldig is, zodat Hij geen onrecht doet wanneer Hij om de zonde van de vader een leven van hen eist, dat toch reeds verbeurd was. Maar aan aardse vorsten laat Hij niet toe dit te doen, voor hen zijn de kinderen onschuldig, en moeten dus niet lijden alsof zij schuldig waren.

3. Op het slagveld, en daar zien wij hem triomferen over de Edomieten, vers 7. De Edomieten vielen van onder het gebied van Juda af in de tijd van Joram, Hoofdstuk 8:22, nu voert hij oorlog tegen hen, om hen weer te onderwerpen, doodt tien duizend van hen, en neemt de hoofdstad in van Steenachtig Arabië, genaamd Sela, een rots, en gaf er een nieuwe naam aan. Een uitvoeriger bericht van deze krijgstocht vinden wij in 2 Kronieken 25:5 en verv.

2 Koningen 14:8-14

Na de verdeling van het rijk heeft Juda gedurende verschillende opvolgingen veel geleden van de vijandschap van Israël. Na Asa's tijd heeft het onder verscheidene opvolgingen nog meer geleden van de vriendschap van Israël evenals door de verbintenis en de verwantschap met hen. Nu zien wij hen weer in vijandschap tegenover elkaar, nadat zij gedurende enige eeuwen in vriendschappelijke verhouding tot elkaar stonden.

I. Zonder enigerlei aanleiding, en zonder een reden voor de twist op te geven, daagt Amazia Joas uit om met hem te strijden, vers 8. "Kom, laat ons elkanders aangezicht zien, laat ons onze krachten meten in het strijdperk." Had hij hem tot een persoonlijk tweegevecht uitgedaagd, de dwaling zou hem alleen gegolden hebben, maar neen, zij moeten beide hun gehele strijdmacht te velde brengen, en van beide zijden moeten duizenden levens opgeofferd worden aan zijn grII. Hierin toonde hij zich hoogmoedig, vermetel en kwistig in bloedvergieten. Sommigen denken dat hij bedoelde het kwaad te wreken, dat de ontevreden, afgedankte Israëlieten onlangs bij hun terugkeer in zijn land hadden aangericht, 2 Kronieken 25:13, en dat hij ijdel genoeg was om te denken dat hij het rijk van Israël ten onder zou kunnen brengen, om het dan weer met Juda te verenigen. De lippen van de zot komen in twist, en zijn mond roept naar slagen. Aan hen, die uitdagen, kan het begin van het krakeel ten. laste gelegd worden, hetwelk is gelijk een, die het water opening geeft. Hij, die zo belust is op strijd of op het voeren van processen, kan er spoedig genoeg van hebben, en de eerste wezen om er berouw van te hebben.

II. Joas zond hem een ernstige bestraffing voor zijn uitdaging, met de raad om haar in te trekken, vers 9, 10.

1. Hij vernedert zijn hoogmoed door zichzelf te vergelijken bij een ceder, een statige boom, en Amazia bij een distel, een armzalig onkruid, hem zeggend dat hij, wel verre van hem te vrezen, hem verachtte, en het evenzeer beneden zich achtte om iets met hem te doen te hebben of een verbintenis aan te gaan, als de ceder om zijn dochter aan een distel te huwen. Het aloude huis van David acht hij niet waardig om op een dag met het huis van Jehu genoemd te worden, al was dit ook pas van gisteren. Hoe kan een nederig man glimlachen, als hij hoort hoe twee trotse, minachtende mannen hun vernuft te werk stellen om elkaar te onderschatten en te verlagen!

2. Hij voorzegt zijn val, het gedierte van het veld vertrad de distel, en maakte aldus een einde aan de onderhandeling met de ceder, zo gemakkelijk denkt Joas Amazia te kunnen verpletteren, en zo weinig instaat acht hij hem om weerstand te bieden.

3. Hij toont hem de dwaasheid van zijn uitdaging: "Gij hebt de Edomieten een zwak, ongewapend, ongedisciplineerd volk, dapper geslagen, en daarom denkt gij nu iedereen te

kunnen overwinnen, het geregelde leger van Israël even gemakkelijk ten onder te kunnen brengen, uw hart heeft u verheven." Zie waar de wortel is van alle zonde, hij is in het hart, daaruit vloeit zij voort, en dat moet de schuld er van dragen. Het is niet de voorzienigheid Gods, niet de gebeurtenis, niet de gelegenheid, waarin die ook moge bestaan, die de mensen hoogmoedig, of vleselijk gerust, of ontevreden maakt, het is hun eigen hart, dat het doet. "Gij zijt trots op de slag, die gij Edom hebt toegebracht, alsof gij nu voor geheel het mensdom geducht zijt geworden." Diegenen misleiden zichzelf, die hun eigen daden vergroten en omdat zij met een kleine voorspoed gezegend werden en een weinigje roem hebben behaald, zich nu tot alles instaat en bekwaam achten.

4. Hij raadt hem aan om tevreden te wezen met de roem, die hij verkregen had, en die niet in de waagschaal te stellen door te haken naar hetgeen buiten zijn bereik is. "Waarom zoudt gij u in het kwade mengen, zoals dwazen, die zich in twist willen mengen", Spreuken 20:3. Velen zouden genoeg eer en rijkdom gehad hebben, indien zij slechts hadden geweten wanneer zij genoeg hadden. Hij waarschuwt hem voor de gevolgen, die niet alleen voor hemzelf noodlottig zullen zijn, maar ook voor zijn rijk dat hij behoort te beschermen.

III. Amazia blijft bij zijn besluit, en de uitkomst was slecht. Hij zou beter hebben gedaan met thuis te blijven, want Joas heeft hem zo in het aangezicht gezien, dat hij hem beschaamd maakte, uitdaggers blijken gewoonlijk aan de verliezende kant te staan.

1. Zijn leger werd verslagen en verstrooid, vers 12. Josefus zegt: "Toen zij de slag zouden beginnen, werden zij door zulk een angst en schrik bevangen, dat zij het zwaard niet konden trekken, en iedereen zich trachtte te redden door de vlucht."

2. Hijzelf werd gevangen genomen door de koning van Israël, en toen had hij er genoeg van om zijn aangezicht te zien. Amazia's stamboom wordt hier ietwat plotseling vermeld de zoon van Joas, de zoon van Ahazia, misschien wel omdat hij zich verhovaardigd had op de eer en waardigheid van zijn voorouders, of omdat hij nu boette voor hun ongerechtigheid.

3. De overwinnaar kwam te Jeruzalem, dat hem gedwee de poorten opende, en toch brak hij hun muur af en, zoals Josefus zegt, reed in triomf in zijn wagen door de bres, tot versmaadheid van hen, en teneinde, als het hem behaagde, bezit te nemen van de koninklijke stad.

4. Hij plunderde Jeruzalem, nam alles weg, dat van waarde was, en keerde met buit beladen terug naar Samaria, vers 14. Van Joas werd gezegd, dat hij deed dat kwaad was in de ogen des Heeren, en van Amazia, dat hij deed wat recht was, en toch triomfeert Joas aldus over Amazia, en waarom? Omdat God in Amazia's lot wilde tonen dat Hij de hovaardigen weerstaat, of omdat -wat zij overigens ook waren- Joas zich onlangs eerbiedig had betoond jegens een van Gods profeten, Hoofdstuk 13:14, en Amazia beledigend jegens een andere, 2 Kronieken 25:16, en God eren wil, die Hem en Zijn profeten eren, maar dat zij, die hen verachten, en Hem, in hen licht geacht zullen worden.

2 Koningen 14:15-22

In deze weinige verzen vinden wij het bericht, dat drie koningen ten grave gebracht worden.

1. Joas, koning van Israël, vers 15, 16. Wij hebben tevoren al gelezen van zijn begrafenis Hoofdstuk 13:12, 13. Maar omdat de geschiedschrijver nog een verder bericht had te geven van zijn leven en zijn daden, maakt hij hier nogmaals melding van zijn dood en begrafenis.

2. Amazia, koning van Juda, vijftien jaren heeft hij zijn overwinnaar, de koning van Israël, nog overleefd, vers 17. Een man kan nog lang leven, nadat hij te schande is gemaakt, kan diep vernederd zijn (zoals Amazia ongetwijfeld geweest is), en er toch niet van sterven. Zijn daden worden gezegd geschreven te zijn in zijn annalen, vers 18, maar niet zijn macht, want zijn wreedheid toen hij de Edomieten tenonder had gebracht, en zijn trotsheid toen hij de koning Israëls uitdaagde, toonden dat hij ontbloot was van ware moed. Hij werd gedood door zijn eigen onderdanen, die hem haatten wegens zijn wanbestuur, vers 19, en omdat hij Jeruzalem onaangenaam voor hen had gemaakt daar de smadelijke bres in hun muur aan zijn dwaasheid en vermetelheid te danken was. Hij vluchtte naar Lachis. Hoelang hij daar verborgen of beschut was, wordt ons niet gezegd maar eindelijk werd hij er vermoord, vers 19. De woede van de rebellen ging niet verder, want zij brachten hem op een wagen naar Jeruzalem en hebben er hem begraven bij zijn vaderen.

3. Azaria volgde zijn vader op, maar niet voor twaalf jaren na de dood van zijn vader, want Amazia stierf in het vijftiende jaar van Jerobeam, zoals blijkt uit de vergelijking van vers 23 met vers 2, maar Azaria begon zijn regering niet voor het zeven en twintigste jaar van Jerobeam, Hoofdstuk 15:1, want bij de dood van zijns vader was hij nog maar vier jaar oud, zodat gedurende de twaalf jaren voor hij zestien jaar was, de regering in handen was van beschermers. Hij regeerde zeer lang, Hoofdstuk 15:2, en toch wordt het bericht van zijn regering snel afgehandeld en plotseling afgebroken, vers 22. Hij bouwde Elath, dat aan de Edomieten had behoord, maar waarschijnlijk door zijn vader hernomen was, vers 17, nadat de koning met zijn vaderen ontslapen was, alsof dat, van alles wat hij gedaan heeft, het enige was, van de moeite waard om vermeld te worden, of liever, het wordt gezegd van koning Amazia, hij bouwde het, en spoedig daarna stierf Amazia.

2 Koningen 14:23-29

Hier is een bericht van de regering van Jerobeam II. Ik vrees dat het een aanduiding is van de genegenheid, die het huis van Jehu koesterde voor de zonden van Jerobeam de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed, dat zij een vermoedelijke erfgenaam van de kroon naar zijn naam hebben genoemd, die naam eervol achtende, die in het boek Gods als eerloos is gebrandmerkt.

I. Zijn regering was lang, de langste van al de koningen Israëls, hij regeerde een en veertig jaren, maar zijn tijdgenoot Azaria, de koning van Juda, regeerde nog langer, namelijk twee en vijftig jaren. Deze Jerobeam regeerde even lang als Asa, 1 Koningen 15:10 en toch deed de een wat goed en de ander wat kwaad was. Wij kunnen het karakter van de mensen niet afmeten naar de lengte van hun leven of naar hun uitwendige voorspoed, enerlei wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze.

II. Zijn karakter was gelijk aan dat van de overigen van deze koningen, hij deed wat kwaad was, vers 24 want hij week niet af van alle zonden van Jerobeam, hij handhaafde de aanbidding van de kalveren, en liet daarvan niet af denkende dat daar geen kwaad in was, omdat: het de wijze van doen was van al zijn voorouders en voorgangers, maar een zonde is er niet minder kwaad om in Gods ogen -wat zij ook in onze ogen moge zijn- omdat zij van oudsher gepleegd werd, en het is een beuzelachtige reden tegen goedgevoelen, dat wij gewoon zijn geweest kwaad te doen.

III. Toch was hij meer voorspoedig dan de meesten onder hen, want hoewel hij in dat opzicht deed dat kwaad was in de ogen des Heeren, zal er waarschijnlijk in andere opzichten iets goeds in hem geweest zijn, en daarom heeft God zich aan hem betuigd:

1. Door profetie. Hij verwekte Jona, de zoon van Amitthai, een Galileër (zozeer vergisten zij zich, die zeiden dat in "Galilea geen profeet is opgestaan," Johannes 7:5 en door hem gaf Hij Zijn voornemens van gunst over Israël te kennen in weerwil van hun tergingen. Hij moedigde hem en zijn rijk aan om de wapens op te vatten tot herovering van hun aloude bezittingen, en (hetgeen niet weinig bijdroeg tot hun voorspoed) verzekerde hun van de overwinning. Het is een teken, dat God Zijn volk niet verstoten heeft, als Hij getrouwe leraren onder hen laat blijven, toen Elisa, die de handen van Joas had gesterkt, was heengegaan, werd Jona gezonden, om zijn zoon te bemoedigen. Gelukkig het land, dat een opvolging heeft van profeten, die gelijklopend is met de opvolging van vorsten, opdat het woord des Heeren besta tot in eeuwigheid. Van deze Jona lezen wij veel in het kleine boek van de Schrift, dat zijn naam draagt. Waarschijnlijk was het, toen hij een jonge man was, geschikt voor zo'n expeditie, dat God hem naar Ninevé zond en dat het was, toen hij nog slechts weinig bekend was met de gezichten Gods, dat hij wegvluchtte en zich verbitterde, zoals hij gedaan heeft. Indien dit zo is, dan is het een ontwijfelbaar bewijs van de vergeving van zijn fouten en dwaasheden, dat hij later gebruikt werd als een boodschapper van de genade bij Israël. Een opdracht staat gelijk met een vergeving, en hij, die zelf genade heeft gevonden in weerwil van zijn tergingen, kon zoveel te beter hen aanmoedigen om op genade te hopen in weerwil van de hunne. Sommigen, die in het begin dwaas en driftig waren en hun werk zeer lomp en onhandig gedaan hebben, bleken later toch zeer nuttig en voortreffelijk te zijn, de mensen moeten om iedere fout niet dadelijk weggeworpen worden.

2. Door Zijn voorzienigheid, de uitkomst was naar het woord des Heeren, zijn wapens waren voorspoedig, hij bracht weer de landpaal Israëls, heroverde de grenssteden en landstreken, die lagen van Hamath in het noorden tot aan de zee van het vlakke veld, dat is de zee van Sodom in het zuiden, van welke alle de Syriërs zich meester hadden gemaakt, vers 25. Er worden hier twee redenen gegeven, waarom God hen met deze overwinningen gezegend heeft.

a. Omdat de ellende zeer bitter was en dat maakte hen tot voorwerpen van Zijn mededogen, vers 26. Hij zag generlei teken van hun berouw en reformatie, maar Hij zag dat de ellende van Israël zeer bitter was. Zij, die woonden in de landstreken, waarvan de vijand zich meester had gemaakt, werden ellendig verdrukt en geknecht, zij konden niets het hunne noemen. De overigen waren, naar wij kunnen veronderstellen, zeer verarmd door de herhaalde invallen van de vijanden om hen te plunderen en te beroven, en voortdurend verschrikt door hun bedreigingen, zodat er geen opgeslotenen noch verlatenen waren, stad en land werden verwoest, beroofd van hun rijkdom, en er was geen helper. In veel streken van het land waren zij in het begin van Jerobeams regering tot dit uiterste gebracht, toen God in ontferming over hen hoorde het geroep van hun benauwdheid, (want er wordt hier geen melding gemaakt van de stem van hun gebed) en bracht verlossing voor hen door de hand van Jerobeam. Laat hen, die zich in rampzalige toestand bevinden zich vertroosten met de ontferming Gods, wij lezen van Gods ingewanden van de barmhartigheid, Jesaja 63:15, Jeremia 31:20, en dat Hij barmhartig en genadig is, Psalm 86:15.

b. Omdat het raadsbesluit nog niet was uitgegaan voor hun algeheel verderf. Hij had nog niet gesproken dat Hij de naam Israëls verdelgen zou, vers 27, en omdat Hij het niet gesproken heeft, zal Hij het niet doen. Indien dit verstaan wordt van de verstrooiing van de tien stammen, dan heeft Hij het gezegd, en niet lang daarna gedaan (uitstel van straf is nog geen kwijtschelding) indien van de volstreckte uitdelging van de naam Israël, dan heeft Hij dit nooit gezegd, en zal Hij het ook nooit zeggen, want die naam blijft nog onder de hemel in het Evangelie-Israël, en zal blijven tot aan het einde der tijden, en omdat zij voor het ogenblik die naam droegen, die deze blijvende eer zal hebben, bewees Hij hun deze gunst, zowel als om der wille van de aloude eer diens Naams, Hoofdstuk 13:23.

Eindelijk. Hier is het einde van Jerobeams regering, wij lezen in vers 28 van zijn macht en hoe hij gekrijgd heeft, maar in vers 29, dat hij ontsliep met zijn vaderen, want ook de machtigste moet buigen voor de dood en kan aan die strijd niet ontkomen. Er zijn in Israël vele profeten geweest, een gestadige opvolging van hen door alle eeuwen, maar geen van hun heeft zijn profetieën in geschrifte gelaten, totdat die van deze tijd het begonnen te doen, en hun profetieën maken deel uit van de canon van de Schrift. Het was onder de regering van deze Jerobeam, dat Hosea (die gedurende lange tijd geprofeteerd heeft) begon te profeteren, en hij was de eerste, die zijn profetieën geschreven heeft, daarom wordt het woord des Heeren door hem het begin van het woord des Heeren genoemd, Hosea 1:2.

Toen begon dat deel van het woord des Heeren geschreven te worden, en in die tijd profeteerde Amos, en schreef zijn profetie, spoedig daarna Micha en toen Jesaja in de dagen van Achaz en Hizkia. Zo heeft God zich nooit zonder getuigen gelaten, maar heeft Hij ook in de donkerste en meest ontaarde tijden van de kerk sommigen verwekt om er brandende en lichtende kaarsen in te zijn, voor hun eigen tijd door hun prediking en hun leven, en enkelen om door hun geschriften licht te doen afstralen op ons, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn.

HOOFDSTUK 15

1 In het zeven en twintigste jaar van Jerobeam, de koning van Israël, werd koning Azaria, de zoon van Amazia, de koning van Juda. 2 Hij was zestien jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde twee en vijftig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jecholia van Jeruzalem. 3 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar al wat zijn vader Amazia gedaan had. 4 Alleenlijk werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten. 5 En de HEERE plaagde de koning, dat hij melaats werd tot de dag zijns doods; en hij woonde in een afgezonderd huis; doch Jotham, de zoon des konings, was over het huis, richtende het volk des lands. 6 Het overige nu der geschiedenissen van Azaria, en al wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?

7 En Azaria ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem bij zijn vaderen, in de stad Davids; en zijn zoon Jotham werd koning in zijn plaats. 8 In het acht en dertigste jaar van Azaria, de koning van Juda, regeerde Zacharia, de zoon van Jerobeam, over Israël te Samaria, zes maanden. 9 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, gelijk als zijn vaderen gedaan hadden; hij week niet af van de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. 10 En Sallum, de zoon van Jabes, maakte een verbintenis tegen hem, en sloeg hem voor het volk, en doodde hem; en hij werd koning in zijn plaats. 11 Het overige nu der geschiedenissen van Zacharia, ziet, dat is geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël. 12 Dit was het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had tot Jehu, zeggende: U zullen zonen van het vierde gelid op de troon van Israël zitten; en het is alzo geschied.

13 Sallum, de zoon van Jabes, werd koning, in het negen en dertigste jaar van Uzzia, de koning van Juda; en hij regeerde een volle maand te Samaria. 14 Want Menahem, de zoon van Gadi, toog op van Thirza, en kwam te Samaria, en sloeg Sallum, de zoon van Jabes, te Samaria, en doodde hem, en werd koning in zijn plaats. 15 Het overige nu der geschiedenissen van Sallum, en zijn verbintenis, die hij maakte, ziet, die zijn geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël.

16 Toen sloeg Menahem Tifsah, met allen, die daarin waren, ook haar landpalen van Thirza af; omdat men niet voor hem had opengedaan, zo sloeg hij hen; al haar bevruchte vrouwen hieuw hij in stukken. 17 In het negen en dertigste jaar van Azaria, de koning van Juda, werd Menahem, de zoon van Gadi, koning over Israël, en regeerde tien jaren te Samaria. 18 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week al zijn dagen niet af van de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. 19 Toen kwam Pul, de koning van Assyrië, tegen het land; en Menahem gaf aan Pul duizend talenten zilveren, opdat zijn hand met hem zoude zijn, om het koninkrijk in zijn hand te sterken. 20 Menahem nu bracht dit geld op van Israël, van alle geweldigen van vermogen, om de koning van Assyrië te geven, voor elk man vijftig zilveren sikkels; alzo keerde de koning van Assyrië weder, en bleef daar niet in het land.

21 Het overige nu der geschiedenissen van Menahem, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël? 22 Daarna ontsliep Menahem met zijn vaderen; en zijn zoon Pekahia werd koning in zijn plaats.

23 In het vijftigste jaar van Azaria, de koning van Juda, werd Pekahia, de zoon van Menahem, koning over Israël, en regeerde twee jaren te Samaria. 24 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week niet af van de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. 25 En Pekah, de zoon van Remalia, zijn hoofdman, maakte een verbintenis tegen hem, en sloeg hem te Samaria, in het paleis van het huis des konings, met Argob en met Arje, en met hem vijftig mannen van de kinderen der Gileadieten; alzo doodde hij hem, en werd koning in zijn plaats. 26 Het overige nu der geschiedenissen van Pekahia, en al wat hij gedaan heeft, ziet, dat is geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël.

27 In het twee en vijftigste jaar van Azaria, de koning van Juda, werd Pekah, de zoon van Remalia, koning over Israël, en regeerde twintig jaren te Samaria. 28 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week niet af van de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed. 29 In de dagen van Pekah, de koning van Israël, kwam Tiglath-pilezer, de koning van Assyrië, en nam Ijon in, en Abel-beth-maacha, en Janoah, en Kedes, en Hazor, en Gilead, en Galilea, het ganse land van Nafthali; en hij voerde hen weg naar Assyrië. 30 En Hosea, de zoon van Ela, maakte een verbintenis tegen Pekah, de zoon van Remalia, en sloeg hem, en doodde hem, en werd koning in zijn plaats; in het twintigste jaar van Jotham, de zoon van Uzzia. 31 Het overige nu der geschiedenissen

van Pekah, en al wat hij gedaan heeft, ziet, dat is geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël.

32 In het tweede jaar van Pekah, de zoon van Remalia, de koning van Israël, werd Jotham koning, de zoon van Uzzia, de koning van Juda. 33 Vijf en twintig jaren was hij oud, als hij koning werd, en regeerde zestien jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jerusa, de dochter van Zadok. 34 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN; naar alles, wat zijn vader Uzzia gedaan had, deed hij. 35 Alleenlijk werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten; dezelve bouwde de hoge poort aan het huis des HEEREN. 36 Het overige nu der geschiedenissen van Jotham, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 37 In die dagen begon de HEERE in Juda te zenden Rezin, de koning van Syrië, en Pekah, de zoon van Remalia. 38 En Jotham ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen in de stad van zijn vader David; en zijn zoon Achaz werd koning in zijn plaats.

In dit hoofdstuk

I. Vinden wij de beknopte geschiedenis van twee koningen van Juda:

1. Van Azaria of Uzzia, vers 1-7.

2. Van Jotham, zijn zoon, vers 32-33.

II. De geschiedenis van velen van de koningen Israëls, die terzelfder tijd geregeerd hebben, wordt kortelijk verhaald, vijf achtereenvolgende, die op één na allen vermoord werden, en hun moordenaars waren hun opvolgers. Zacharia, de laatste van het huis van Jehu, regeerde een maand, en werd toen gedood en opgevolgd door Menahem, vers 13-15.

III. Menahem regeerde tien jaren of liever tiranniseerde, zo barbaars was zijn wreedheid, vers 16 en zo onredelijk zijn afpersingen, vers 20 en toen stierf hij in zijn bed, zijn zoon volgde hem op, en heeft geboet voor zijn vader, vers 16-22.

1. Pekahia regeerde twee jaren en werd toen gedood en opgevolgd door Pekah vers 23-26.

2. Pekah regeerde twintig jaren, en werd toen gedood en opgevolgd door Hosea, de laatste van al de koningen van Israël vers 27-31, want de dingen haasten zich nu voorwaarts naar de eindelijke vernietiging van dat koninkrijk.

2. Koningen 15:1-7

Dit is een kort bericht van de regering van Azaria.

1. Het meeste ervan is algemeen, en hetzelfde, dat van anderen werd meegedeeld. Hij begon jong en regeerde lang, vers 2, deed meestal wat recht was, vers 3. Het was gelukkig voor het rijk dat een goede regering een langdurige was, maar hij had geen ijver en moed genoeg om de hoogten weg te nemen, vers 4.

2. Hetgeen bijzonder is, vers 5, (dat God hem sloeg met melaatsheid) is met de reden ervan uitvoeriger vermeld in 2 Kronieken 26:16 en verv, waar wij ook een vollediger bericht vinden van het roemrijke van het eerste gedeelte van zijn regering, zowel als van het smadelijke van het laatste gedeelte ervan. Hij deed wat recht was, zoals Amazia, evenals hij begon hij goed, maar schoot tekort vóór hij eindigde.

a. Hier wordt ons gezegd dat hij melaats werd. De grootste en voornaamste mannen zijn niet alleen onderhevig aan de gewone rampen, maar ook aan de gewone zwakheden en gebreken van de menselijke natuur, en als zij zich schuldig maken aan snode zonden, dan zijn zij zo goed als de geringsten blootgesteld aan de zwaarste slagen van de Goddelijke wraak.

b. God sloeg hem met deze melaatsheid om hem te kastijden wegens zijn hovaardig inbreuk maken op het priesterambt. Als voorname mensen hoogmoedige mensen zijn, dan zal God hen op de een of andere wijze vernederen, en hen doen weten dat Hij boven hen is, en tegen hen is, want Hij weerstaat de hovaardigen.

c. Dat hij melaats was tot de dag van zijn dood, hoewel wij reden hebben te geloven dat hij er berouw van heeft gehad en de zonde hem vergeven was, maar ter waarschuwing van anderen bleef hij onder dit teken van Gods misnoegen zolang als hij leefde, en misschien strekte dit tot welzijn van zijn ziel.

d. Dat hij woonde in een afgezonderd huis, daar hij door de wet ceremonieel onrein was, en aan deze tucht moest hij hoewel hij koning was, zich onderwerpen, hij, die hoogmoedig Gods tempel binnendrong en priester wilde zijn, wordt rechtvaardig buitengesloten uit zijn eigen paleis en voor altijd als een gevangene, of een kluizenaar, opgesloten. Wij veronderstellen dat zijn afgezonderd huis zo gerieflijk en aangenaam mogelijk voor hem was ingericht. Sommigen vertalen het woord door een vrij huis, waarin hij vrijheid had voor vermaak of genoegten, maar toch was het een grote vernedering voor iemand, die zozeer een man van eer is geweest, en ook een bedrijvig man, om zo van de samenleving te zijn buitengesloten, en altijd in een afgezonderd huis te wonen, het zou het leven tot een last maken, zelfs voor koningen, al gaan deze ook altijd slechts met hun minderen om, zelfs de meest bespiegelende, nadenkende mensen zouden het spoedig moede worden.

e. Dat zijn zoon als zijn onderkoning optrad zowel voor de zaken van zijn hof, want hij was over het huis, als van het rijk, want hij richtte het volk des lands, en het was een troost voor hem, en een zegen voor zijn rijk, dat hij zo'n zoon had, die zijn plaats kon innemen. Koningen 15:8-31 Het waren de beste dagen van het rijk van Israël, toen Jehu's geslacht regeerde. Er waren onder zijn regering en de drie volgende wel veel afschuwelijke verdorvenheden in Israël, maar de kroon ging over van vader op zoon, de koningen stierven in hun bed, en er werd wel enige zorg gedragen voor de openbare aangelegenheden, maar nu zijn die dagen voorbij, en de geschiedenis, die wij in deze verzen hebben, en die ongeveer drie en dertig jaren omvat toont ons de zaken van dat koninkrijk in de uiterste verwarring. Wee de bevruchte vrouwen vers 16, en wee de zogende vrouwen in die dagen, want toen moesten er wel grote verdrukkingen zijn, toen om de vele overtreding van de vorsten van het land.

I. Laat ons nu iets opmerken in het algemeen betreffende deze ongelukkige omwentelingen, en de rampen, waarvan zij wel vergezeld moesten gaan in deze slechte tijden, zoals zij met recht genoemd kunnen worden.

1. God had het volk van Israël op de proef gesteld door oordelen zowel als door zegeningen, Zijn dienstknechten, de profeten, hadden er de roepstemmen van verklaard, en toch kwamen zij niet tot berouw en bekering, daarom heeft God rechtvaardig die rampen over hen gebracht, zoals Mozes hen gewaarschuwd had: "zo gij met Mij in tegenheid wandelen zult, zo zal Ik over u zevenvoudig slagen toevoegen," Leviticus 26:21, en verv.

2. God vervulde Zijn belofte aan Jehu, dat zijn zonen tot in het vierde geslacht na hem op de troon van Israël zouden zitten, dat een grotere gunst was dan aan een van de andere koninklijke families voor hem of na hem bewezen werd. God had gezegd dat het zo zijn zou, Hoofdstuk 10:30, en in dit hoofdstuk, vers 12, wordt ons gezegd, dat het alzo geschied is. Zie hoe stipt God Zijn beloften houdt, deze rampen had God reeds lang voor Israël bestemd, en zij verdienden ze, maar zij werden niet gezonden voordat dit woord ten volle bewaarheid was geworden. Aldus heeft God Jehu beloond voor zijn ijver om de Baälsdienst en het huis van Achab uit te roeien, en toch, toen de mate van de zonden van het huis van Jehu vol was, heeft God het bloed er aan gewroken, dat toen vergoten werd, en "de bloedschulden van Jizreël" wordt genoemd, Hosea 1:4.

3. Al deze koningen deden dat kwaad was in de ogen des Heeren, want zij wandelden in de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebat. Hoewel zij onderling in strijd waren, kwamen zij toch hierin overeen, de afgoderij te bestendigen, en het volk beminde dit, hoewel zij van vat in vat geledigd waren, bleef die smaak in hen, en was die reuk niet veranderd. Het was inderdaad treurig dat, toen zij zo dikwijls van regering veranderden, hoewel die verandering nooit een verbetering was), onder al die strijdende belangen, geen van hun ooit gedacht heeft, dat het evenzeer in zijn belang was de kalveren te vernietigen, als anderen het in hun belang achtten ze in tact te houden.

4. Ieder van deze (behalve één) rebelleerde tegen zijn voorganger, en doodde hem, Sallum, Menahem, Pekah en Hosea, allen verraders en moordenaars, en toch allen koningen voor een tijd, één van hun tien, een ander twintig, en nog een ander negen jaren, want God kan toelaten dat de boosheid voorspoedig is, en voor een tijdje de rijkdom en de eer bezit, maar vroeg of laat zal bloed bloed hebben, en met hem, die verraderlijk gehandeld heeft, zal verraderlijk gehandeld worden, de ene goddeloze wordt dikwijls tot een gesel gemaakt voor de andere, en ten slotte is iedere goddeloze een verderf voor zichzelf.

5. De eerezucht van de groten maakte het volk ongelukkig, hier is Tifsah, een stad van Israël, met al haar landpalen op barbaarse wijze verwoest door een van deze kroonpretendenten, vers 16, en ongetwijfeld zijn zij allen door bloed heen gewaad naar de troon. Ook kon geen van deze koningen alleen omkomen. Geen erger pesten voor een land, geen grotere beroerders van Israël, dan zulke mannen, die er zich niet om bekommeren hoezeer de welvaart en de rust van hun land opgeofferd worden aan hun wraak en zucht tot heerschappij.

6. Terwijl de natie aldus verbrokkeld werd door binnenlandse verdeeldheden, togen de koningen van Assyrië, eerst de één, daarna een ander, vers 19, 29, er tegen op, en deden wat hun behaagde. Niets werkt er meer toe mee om een natie tot een gemakkelijke prooi te maken van de gemene vijand, dan binnenlandse woelingen en strijd om de oppermacht, gelukkig het land waar die gevestigd is.

7. Zodanig was de toestand van Israël even vóór zij geheel ten ondergang waren gebracht en gevankelijk waren weggevoerd, want dat geschiedde in het negende jaar van Hosea, de laatste van deze overweldigers. Indien zij zich in die dagen van verwarring en verbijstering voor God hadden verootmoedigd en Zijn aangezicht hadden gezocht, die eindverwoesting zou voorkomen zijn, maar als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Deze verdeeldheid, de vrucht van een bozen geest, die onder hen gezonden was, verhaastte die gevangenschap, want een koninkrijk, aldus tegen zichzelf verdeeld, zal spoedig ten val komen.

II. Laat ons een kort overzicht nemen van deze regeringen.

1. Zacharia, de zoon van Jerobeam, begon te regeren in het acht en dertigste jaar van Azaria, of Uzzia, koning van Juda, vers 8. Sommigen van de nauwkeurigste tijdrekenkundigen achten dat tussen Jerobeam en zijn zoon Zacharia de troon twee en twintig jaren vacant is geweest, anderen zeggen elf jaren, vanwege de beroeringen en verdeeldheden, die in het rijk heersten, en dan was het niet vreemd, dat Zacharia vóór hij nog goed op de troon was gezeten, reeds afgezet werd. Hij regeerde zes maanden en toen sloeg Sallum hem voor het volk en doodde hem, misschien wel zoals Caesar gedood werd in de senaat, of wel, hij heeft hem openlijk gedood als een misdadiger, met de goedkeuring van het volk, bij hetwelk hij zich om het een of ander gehaat had gemaakt. Aldus eindigde de dynastie van Jehu.

2. Maar had Sallum vrede, die zijn heer heeft gedood? Neen, één maand van dagen mat zijn regering af, vers 13, en toen werd hij afgesneden. Misschien wordt door de profeet, die toen leefde, hiernaar verwezen, "nu zal hen de nieuwe maand verteren met hun delen," Hosea 5:7. Een heerschappij gefundeerd in bloed en verraad is zelden lang van duur. Menahem, hetzij daartoe aangespoord door zijn misdaad of opgewekt door zijn voorbeeld, heeft hem spoedig gedaan wat hij zijn meester gedaan heeft, hij doodde hem en werd koning in zijn plaats, vers 14. Waarschijnlijk was hij generaal van het leger, dat toen te Thirza gekampeerd was, en, horende van Sallums verraad en overweldiging, haastte hij zich om ze te gaan straffen zoals Omri in een gelijk geval Zimri gestraft heeft, 1 Koningen 16:17.

3. Menahem hield het rijk tien jaren in bezit, vers 17. Maar terwijl wij gehoord hebben dat de koningen van het huis van Israël goedertieren koningen zijn, 1 Koningen 20:31, was deze Menahem (de schande van zijn land) zo buitensporig wreed voor diegenen van zijn eigen volk, die enigszins aarzelden om zich aan hem te onderwerpen, dat hij niet slechts een stad verwoestte met haar landpalen, maar vergetende dat hij zelf van een vrouw geboren was, heeft hij alle bevruchte vrouwen in stukken gehouwen, vers 16. Wel kan het ons verbaasd doen staan, dat het ooit in het hart van enig man is opgekomen om zo barbaars te wezen, en dat iemand zo volkomen van alle menselijk gevoel ontbloot kon zijn. Door deze wrede wijze van handelen hoopte hij zich te versterken en door schrik aanjaging allen aan zijn zijde te krijgen. Hij schijnt zijn doel echter niet bereikt te hebben, want toen de koning van Assyrië tegen hem optrok, had hij:

a. Zó weinig vertrouwen in zijn volk, dat hij hem niet als vijand durfde tegemoet te treden, maar zich genoodzaakt zag om voor grote schatten de vrede van hem te kopen, en had hij:
 b. Zozeer hulp nodig om het koninkrijk in zijn hand te sterken, dat hij in zijn verdrag met hem (een verdrag waarmee de koning van Assyrië later zeer goed zijn voordeel wist te doen) bedong dat hij hem tegen zijn eigen onderdanen te hulp zou komen, die hem niet genegen waren. Het was een zeer grote som geld, waarmee hij zijn vriendschap kocht, niet minder dan duizend talenten aan zilver vers 19, welk geld Menahem, waarschijnlijk door militaire executie, afperste van allen met een groot vermogen, zeer bedachtzaam de armen sparende, en -zoals betaamde- de last opleggende aan hen, die het best instaat waren om hem te dragen. Dit geld werd de koning van Assyrië gegeven, als soldij voor zijn leger voor elk man vijftig zilveren sikkels. Aldus bevrijdde hij zich voor het ogenblik van de koning van Assyrië, die daar niet in het land bleef, vers 20. Maar diens leger had nu met zó weinig moeite zó'n rijke buit verkregen, dat het hen aanmoedigde om weldra terug te komen, en toen hebben zij alles verwoest, en aldus was hij de verrader van zijn land, die er de beschermer van had moeten wezen.

4. Pekahia, de zoon van Menahem, volgde zijn vader op, maar regeerde slechts twee jaren en werd toen verraderlijk gedood door Pekah, vallende onder de last van zijn eigen en van de ongerechtigheid van zijn vader. Evenals tevoren wordt van hem gezegd, dat hij niet afweek van de zonden van Jerobeam, dit wordt nog vermeld om aan te tonen, dat God rechtvaardig was in deze verwoesting over hen te brengen, die niet lang daarna gekomen is, omdat zij zich niet wilden bekeren, vers 24. Deze Pekah scheen enige personen van aanzien aan zijn zijde te hebben gehad, twee hunner worden hier genoemd, vers 25, en met hun hulp bereikte hij zijn doel.

5. Pekah heeft het koninkrijk, hoewel hij het door verraad had verkregen, twintig jaren in bezit gehad, vers 27, zolang duurde het, eer zijn geweld op zijn eigen hoofd terugkwam, maar het kwam ten slotte toch. Deze Pekah de zoon van Remalia: a. Wist zich naar buiten meer aanzien te verschaffen dan een van de anderen van deze overweldigers, want hij was zelfs in

het laatst van zijn tijd (in de regering van Achaz, die begon in zijn zeventiende jaar) een schrik voor het rijk van Juda zoals wij zien in Jesaja 7:1 en verv.

b. Hij verloor een groot deel van zijn rijk aan de koning van Assyrië, verscheidene steden worden hier geroemd, vers 29 die hem ontnomen werden, het gehele land van Gilead aan de andere kant van de Jordaan, en Galilea in het noorden, bevattende de stammen van Nafthali en Zebulon, werden veroverd, en de inwoners gevankelijk naar Assyrië gevoerd. Door dit oordeel heeft God hem gestraft voor zijn aanslag tegen Juda en Jeruzalem. Toen werd voorzien dat men binnen twee of drie jaar, nadat hij deze aanslag gedaan heeft, de buit van Samaria dragen zal voor het aangezicht van de koning van Assur, eer een kind dat toen geboren was, zal kunnen roepen. "Mijn vader of mijn moeder," Jesaja 8:4, en hier hebben wij de vervulling van die voorziening.

c. Spoedig daarna verloor hij het leven door de toorn van zijn landgenoten, die waarschijnlijk misnoegd op hem waren omdat hij hen blootgesteld liet aan een vreemde vijand, toen hij zijn inval deed in Juda. Daarvan maakte Hosea gebruik en, om de kroon te bemachtigen, doodde hij hem en werd koning in zijn plaats. Voorzeker moet iemand toen wel belust zijn geweest op een kroon, die er zoveel in de waagschaal voor wilde stellen, want de kroon van Israël was, nu zij haar schoonste bloemen en juwelen had verloren, meer dan ooit met doornen gevoerd en in de laatste tijd was zij noodlottig geweest voor ieder hoofd, dat haar had gedragen, zij was verbeurd aan de Goddelijke gerechtigheid, en zal nu eerlang in het stof gelegd worden. Een wijs man zou die kroon niet van de straat hebben willen oprapen, maar Hosea waagt er zich aan, en het is hem duur te staan gekomen.

2 Koningen 15:32 - 38

Wij hebben hier een kort bericht van de regering van Jotham, koning van Juda, van wie ons gezegd wordt:

1. Dat hij zeer goed regeerde, deed dat recht was in de ogen des Heeren, vers 34. Joséfus schrijft hem een zeer schoon karakter toe, dat hij vroom was voor God, rechtvaardig jegens de mensen, en zich inspande voor het algemene welzijn, dat hij, zo iets verkeerd ging, zorg droeg het te herstellen, in één woord, dat hij geen van de deugden van een goed vorst miste. Hoewel de hoogten niet werden weggenomen, heeft hij toch, om het volk er van af te leiden en hen dicht bij Gods heiligdom te houden, grote eerbied betoond voor de tempel, en de hoge poort gebouwd, door welke hij naar de tempel ging. Als magistraten niet alles kunnen doen wat zij wensten te doen ter onderdrukking van ondeugd en onheiligheid, zo laat hen dan zoveel temeer doen ter ondersteuning en bevordering van Godsvrucht en deugd, en om deze in eer te brengen. Als zij de hoogten van de zonde niet kunnen neerwerpen, zo laat hen de hoge poort van Gods huis bouwen en versieren.

2. Dat hij stierf in het midden van zijn dagen, vers 33. Van de meesten van de koningen van Juda wordt ons gezegd, hoe oud zij waren toen zij aan de regering kwamen, en daarnaar kan dan berekend worden hoe oud zij waren toen zij stierven, maar ik herinner mij niet dat rekening is gehouden van de leeftijd van één van de koningen Israëls, maar alleen van de duur van hun regering. Deze eer heeft God gelegd op de koningen van het huis van David boven die uit andere geslachten. En uit deze opgaven blijkt dat geen van al de koningen van Juda Davids leeftijd heeft bereikt, zeventig jaar, de gewone leeftijd van de mens. Asa's leeftijd vind ik niet opgegeven, Uzzia is acht en zestig jaar oud geworden, Manasse zeven en zestig, en Jósafath zestig jaar, en deze waren de drie oudsten, velen van hen, die van aanzien waren, hebben de vijftig jaar niet bereikt. Deze Jotham stierf toen hij een en veertig jaar was. Hij was een te grote zegen om lang te blijven leven onder zo'n onwaardig volk. Zijn dood was een oordeel, inzonderheid als men het karakter van zijn zoon en opvolger in aanmerking neemt.

3. Dat in zijn dagen het bondgenootschap gevormd werd tegen Juda door Rezin en de zoon van Remalia, de koning van Syrië en de koning van Israël, dat in het begin van de regering van Achaz zo geducht scheen dat, op het vernemen er van, het hart van deze vorst en van het volk zich bewoog "gelijk de bomen van het woud bewogen worden door de wind" Jesaja 7:2. De bondgenoten waren onrechtvaardig in de aanslag, en toch wordt hier gezegd: De Heere begon hen in Juda te zenden zoals Hij Simeï David deed vloeken, en van Job wegnam hetgeen waar de Sabeërs hem van hadden beroofd.

Mensen zijn Gods hand, het zwaard is de roede in Zijn hand, waar Hij gebruik van maakt naar het Hem behaagt om er Zijn rechtvaardige raadsbesluiten mee te dienen, hoewel de mensen onrechtvaardig zijn in hun bedoelingen. Deze storm begon zich te verheffen onder de regering van de Godvruchtige Jotham, maar die daalde ten grave in vrede, en hij barstte los over zijn ontaarde zoon.

HOOFDSTUK 16

1 In het zeventiende jaar van Pekah, de zoon van Remalia, werd Achaz koning, de zoon van Jotham, de koning van Juda. 2 Twintig jaren was Achaz oud, toen hij koning werd, en hij regeerde zestien jaren te Jeruzalem; en hij deed niet dat recht was in de ogen des HEEREN zijns Gods, als zijn vader David. 3 Want hij wandelde in de weg der koningen van Israël; ja, hij deed ook zijn zoon door het vuur gaan, naar de gruwelen der heidenen, die de HEERE voor de kinderen Israëls verdreven had. 4 Hij offerde ook en rookte op de hoogten en op de heuvelen, ook onder alle groen geboomte. 5 Toen toog Rezin, de koning van Syrië, op, met Pekah, de zoon van Remalia, de koning van Israël, naar Jeruzalem ten strijde; en zij belegerden Achaz, maar zij vermochten niet met strijden.

6 Te dierzelfder tijd bracht Rezin, de koning van Syrië, Elath weder aan Syrië, en wierp de Joden uit Elath; en de Syriërs kwamen te Elath, en hebben daar gewoond tot op dezen dag. 7 Achaz nu zond boden tot Tiglath-Pilezer, de koning van Assyrië, zeggende: Ik ben uw knecht en uw zoon; kom op, en verlos mij uit de hand van de koning van Syrië, en uit de hand van de koning van Israël, die zich tegen mij opmaken. 8 En Achaz nam het zilver en het goud, dat in het huis des HEEREN, en in de schatten van het huis des konings gevonden werd, en hij zond de koning van Assyrië een geschenk. 9 Zo hoorde de koning van Assyrië naar hem; want de koning van Assyrië toog op tegen Damaskus, en nam haar in, en voerde hen gevankelijk naar Kir, en hij doodde Rezin.

10 Toen toog de koning Achaz Tiglath-Pilezer, de koning van Assyrië, tegemoet, naar Damaskus; en gezien hebbende een altaar, dat te Damaskus was, zo zond de koning Achaz aan de priester Uria de gelijkenis van het altaar, en zijn afbeelding, naar zijn ganse maaksel. 11 En Uria, de priester, bouwde een altaar, naar alles, wat de koning Achaz van Damaskus ontboden had; also deed de priester Uria, tegen dat de koning Achaz van Damaskus kwam. 12 Als nu de koning van Damaskus gekomen was, zag de koning het altaar en de koning naderde tot het altaar, en offerde daarop. 13 En hij stak zijn brandoffer aan, en zijn spijsoffer, en goot zijn drankoffer en spengde het bloed zijner dankofferen op dat altaar. 14 Maar het koperen altaar, dat voor het aangezicht des HEEREN was, dat bracht hij van het voorste deel van het huis, van tussen zijn altaar, en van tussen het huis des HEEREN, en hij zette het aan de zijde zijns altaars noordwaarts.

15 En de koning Achaz gebod Uria, de priester, zeggende: Steek op het grote altaar aan het morgenbrandoffer, en het avondspijsoffer, en des konings brandoffer, en zijn spijsoffer, en het brandoffer van al het volk des lands, en hun spijsoffer, en hun drankofferen; en sprenge daarop al het bloed des brandoffers, en al het bloed des slachtoffers; maar het koperen altaar zal mij zijn, om te onderzoeken. 16 En Uria, de priester, deed naar alles, wat de koning Achaz geboden had. 17 En de koning Achaz sneed de lijsten der stellingen af, en nam die van boven het wasvat weg, en deed de zee af van de koperen runderen, die daaronder waren; en hij zette die op een stenen vloer. 18 Daartoe het deksel des sabbats, dat zij in het huis gebouwd hadden, en de buitenste ingang des konings nam hij weg van het huis des HEEREN, vanwege de koning van Assyrië. 19 Het overige nu der geschiedenissen van Achaz, wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 20 En Achaz ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen, in de stad Davids; en Hizkia, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

Dit hoofdstuk wordt geheel ingenomen door de geschiedenis van de regering van Achaz. Hij had een goede vader en een nog betere zoon, en toch was hij zelf een van de slechtste koningen van Juda.

I. Hij was een berucht afgodendienaar, vers 1 - 4.

II. Hij huurde met de schatten van de tempel en met zijn eigen schatten de koning van Assyrië om een inval te doen in Syrië en Israël, vers 5 - 9.

III. Naar het voorbeeld van een afgodsaltaar, dat hij te Damascus zag, maakte hij een nieuw altaar in Gods tempel vers 10 - 16.

IV. Hij misbruikte en verduisterde de meubelen van de tempel, vers 17, 18. En zo eindigt zijn geschiedenis, vers 19, 20.

2 Koningen 16:1 - 4

Wij hebben hier een algemene schets van de regering van Achaz, weinig en kwaad waren zijn dagen, weinig, want hij stierf op zes en dertigjarige leeftijd, kwaad, want hier wordt ons gezegd:

1. Dat hij niet deed dat recht was, zoals David, vers 2, dat is: hij had de belangstellende zorg en genegenheid niet voor de voor God ingestelde eredienst, waar David zo vermaard om was. Hij had geen liefde voor de tempel, legde zich niet toe op zijn plicht jegens God, en gaf geen acht op Zijn wet. Hierin was hij ongelijk aan David. Het was hem tot eer, dat hij van het huis en geslacht Davids was, en hij had het aan Gods verbond met David te danken dat hij nu op de troon was, hetgeen zijn goddeloosheid verzwaarde, dat hij een schande was voor die eervoller naam en dat geslacht, en zo werd het in werkelijkheid een schande voor hemzelf, - Degeranti genus opprobrium - Een goede afkomst is een schande voor hem, die er van ontaardt - en dat hij hoewel de weldaad van Davids Godsvrucht genietende, toch niet in de voetstappen ervan trad.

2. Dat hij wandelde in de weg van de koningen Israëls, vers 3, die allen de kalveren aanbaden. Hij was niet aan hen verwant zoals Joram en Ahazia aan het huis van Achab verwant waren, maar ex mero motu - zonder enigerlei aansporing - wandelde hij in hun weg. De koningen van Israël voerden politiek en redenen van staat aan voor hun afgoderij, maar Achaz bezat zo'n voorwendsel niet, in hem was het zo onredelijk en zo onstaatkundig mogelijk. Zij waren zijn vijanden, en hadden met hun afgoderij bewezen vijanden te zijn van zichzelf, en toch wandelde hij in hun weg.

3. Hij deed ook zijn zonen door het vuur gaan ter ere van zijn afgoden. In 2 Kronieken 28:3 wordt uitdrukkelijk van hem gezegd dat hij hen brandde in het vuur: hij verbrandde sommigen van hen, en deed anderen van hen (Hizkia zelf niet uitgezonderd, hoewel het er hem later niet slechter om is gegaan) tussen twee vuren doorgaan, of hij liet hen door een vlam trekken, ten teken dat zij de afgod gewijd waren.

4. Dat hij deed naar de gruwelen van de heidenen, die de Heere voor de kinderen Israëls verdreven had. Het was een blijk van zijn grote dwaasheid, dat hij zich in zijn godsdienst wilde laten leiden door hen die hij voor zijn ogen in de gracht zag vallen, en van zijn grote goddeloosheid, dat hij de zeden en gewoonten wilde volgen, waarvan God gezegd had dat zij Hem een gruwel zijn, het voorbeeld dus wilde volgen van hen, die God uitgeworpen had, zodat hij bepaald in tegenheid wandelde met God.

5. Dat hij offerde en rookte op de hoogten vers 4. Als zijn vader slechts ijver genoeg had gehad om ze weg te nemen, het zou het bederf van zijn zonen hebben kunnen voorkomen, maar zij, die een zonde oogluikend toelaten, weten niet welke gevaarlijke strikken zij leggen voor hen, die na hen komen. Hij verliet Gods huis, was die plaats moede, waar hij, in zijns vaders tijd, dikwijls opgehouden was voor het aangezicht des Heeren, en ging nu zijn gebeden doen op hoge heuvelen, waar hij een beter uitzicht had, en onder groene bomen, waar hij van een aangename schaduw genoot. Het was een godsdienst van weinig waarde, die geleid werd door luim of gevoel, niet door geloof.

2 Koningen 16:5 - 9

Hier is:

1. De aanslag van zijn verbonden naburen, de koningen van Syrië en Israël, tegen hem. Zij dachten zich meester te maken van Jeruzalem, en er iemand van hen tot koning aan te stellen, Jesaja 7:6. Daarin zijn zij niet geslaagd, maar de koning van Syrië heroverde Elath, een

belangrijke haven aan de Rode Zee, die Amazia van de Syriërs had genomen, Hoofdstuk 14:22. Wat kunnen zij behouden, die hun Godsdienst hebben verloren? Laat hen verwachten van nu voortaan aan de verliezende hand te zijn.

2. Zijn plan om van hen bevrijd te worden. God hebbende verlaten, had hij moed noch kracht om zijn vijanden het hoofd te bieden, ook kon hij niet met vrijmoedigheid God om hulp vragen, maar hij maakte zijn hof aan de koning van Assyrië, en verkreeg van hem dat hij hem te hulp kwam. Zij, wier hart hen veroordeelt, zullen in de dag van de benauwdheid overal heengaan, maar niet tot God. Was het omdat er geen God in Israël was, dat hij tot de Assyriërs zond om hulp? Was de Rots van de eeuwen uit Zijn plaats bewogen, dat hij op deze gebroken rietstaf steunde? De zonde zelf was haar eigen straf. Weliswaar, hij heeft zijn doel bereikt: de koning van Assyrië hoorde naar hem, om zijn eigen belangen te dienen viel hij Damascus aan, waardoor hij een krachtige afleiding gaf aan de koning van Syrië, vers 9, en hem noodzaakte zijn aanslag tegen Achaz op te geven, voerde de Syriërs gevankelijk weg naar Kir, zoals Amos duidelijk voorzegt had, Hoofdstuk 1:5, maar alles in aanmerking genomen, heeft hij er toch een slechte koop mee gedaan, want om zijn doel te bereiken:

A. Heeft hij zichzelf geknecht, vers 7. Ik ben uw knecht en uw zoon, dat is: "Zo gij mij slechts deze dienst wilt bewijzen, zal ik u eren en gehoorzamen als een meester, of een vader." Indien hij zich aldus voor God had verootmoedigd en om Zijn gunst had gesmeekt, hij zou op gemakkelijker voorwaarden verlossing hebben verkregen, hij zou zijn geld hebben kunnen behouden en slechts afstand behoeven te doen van zijn zonden, maar als de verloren zoon het huis van zijn vader verlaat, wordt hij spoedig een slaaf van de hardste van de meesters, Lukas 15:15.

B. Hij heeft zich verarmd, want hij nam het zilver en goud uit de schat van de tempel en van het rijk, en zond het aan de koning van Assyrië, vers 8. Kerk en staat moeten uitgezogen worden om deze zijn nieuwe beschermheer en voogd tevreden te stellen. Ik weet niet welk recht hij had om aldus over de publieke fondsen te beschikken, maar gewoonlijk zullen zij, die zich in verlegenheid en benauwdheid hebben gebracht door de ene zonde, er zich uit zien te redden door een andere, en zij, die zichzelf van God vervreemd hebben, zullen geen bezwaar maken om Zijn rechten te vervreemden.

Koningen 16:10 - 16

Hoewel Achaz zelf op hoogten geofferd had, op heuvels en onder alle groen geboomte vers 4, was Gods altaar Tot nu toe toch op zijn plaats blijven staan, en in gebruik gebleven, des konings brandoffer en zijn spijsoffer, vers 15, waren er op geofferd geworden door de priester, die er aan diende, maar hier zien wij het door de goddeloze Achaz weggenomen, en een ander, een afgodisch altaar, in de plaats ervan gesteld, een vermeteler aanslag tegen de Godsdienst dan nog ooit door de slechtste koningen gewaagd werd.

I. Het model van dit nieuwe altaar werd door de koning zelf naar één, dat te Damascus was, genomen, vers 10. De koning van Assyrië had Damascus ingenomen, en Achaz ging er heen om hem geluk te wensen met zijn succes en hem zijn dank te betuigen voor de vriendelijkheid, die hij hem met deze veldtocht had bewezen, en om, als zijn knecht en zijn zoon, zijn bevelen te ontvangen. Als hij getrouw was geweest aan zijn God, hij zou het niet nodig gehad hebben om aldus te kruipen voor een buitenlandse mogendheid. Toen hij te Damascus was en misschien de merkwaardigheden van de stad bezichtigde of liever zich met hen verenigde in hun afgodsdienst - want terwijl hij daar was, vond hij er geen kwaad in, om te doen zoals zij deden - zag hij een altaar, dat hem uitermate behaagde, niet zo'n eenvoudig, ouderwets altaar als dat, hetwelk hij door opvoeding en gewoonte te Jeruzalem bezocht, maar

dat met kunstig snijwerk en beelden was versierd. Er waren vele dingen aan, die, naar hij dacht, vol van betekenis waren, hij vond ze verwonderlijk, bekoorlijk, zeer geschikt om de Godsdienstzin op te wekken. Salomo had, in vergelijking met deze geniale kunstenaar, slechts een zeer bekrompen begrip van kunst, dacht hij. Juist zo'n altaar moet hij ook hebben, met niets minder kan hij tevreden wezen. Terstond moet het model er van genomen worden, en hij kan niet wachten tot hijzelf naar Jeruzalem terugkeert, maar in allerijl zendt hij het model aan Uria de priester, met bevel om er streng nauwkeurig een altaar naar te maken, en het tegen zijn terugkomst gereed te hebben. Het voorbeeld, door God aan Mozes getoond op de berg of aan David door de Geest, was niet te vergelijken met dit voorbeeld van Damascus gezonden. Het hart van afgodendienaars wandelt hun ogen na, om welke reden het gezegd wordt hun afgoden na te hoereren, maar de ware aanbidders aanbidden de waren God door het geloof.

II. Het maken er van door Uria, de priester vers 11. Deze Uria was waarschijnlijk de hogepriester, die toen de tempeldienst bestuurde. Aan hem gaf Achaz zijn begeerte te kennen (want wij lezen niet dat hij hem uitdrukkelijke orders gezonden heeft) om naar dit model een altaar te doen maken. En zonder het minste bezwaar te maken begeeft hij zich terstond aan het werk, daar hij er misschien even verzot op was als de koning, of tenminste volkomen bereid was om de koning te behagen, en daardoor zijn gunst te winnen. Misschien zou hij voor zijn toegeven aan de koning hierin, de verontschuldiging kunnen aanvoeren, dat het een middel was, waardoor hij hem aan de tempel te Jeruzalem kon houden, om aldus zijn algehele verlaten er van voor de hoogten en de bossen te voorkomen. "Laat ons hem hierin ter wille zijn," denkt Uria, "dan zal hij al zijn offeranden tot ons brengen, want uit dit gewin hebben wij onze welvaart." Maar welk voorwendsel hij nu ook tot zijn dienst had, het was uiterst laag en slecht van hem om dit altaar te maken uit inschikkelijkheid voor een afgodische vorst, hij die een priester, een hogepriester was!

Want hiermee:

1. Gaf hij zijn gezag veil, en ontwijdde hij de kroon van zijn priesterschap door zich de dienaar te maken van de lusten van de mensen. Er is geen groter schande voor de bedienaren van de Godsdienst dan slaafse onderworpenheid aan zulke goddeloze bevelen als deze.

2. Was hij ontrouw aan zijn roeping. Als priester was hij gebonden en verplicht om Gods inzettingen te handhaven en te verdedigen, en tegen alle nieuwigheden te getuigen en ze tegen te staan. En dat hij de koning hielp om een altaar op te richten tegenover het altaar, waaraan hij, naar Goddelijk bestel daartoe geheiligd zijnde, dienen moest, was zo'n daad van trouweloosheid en verraad, als waardoor hij terecht als een eerloze gebrandmerkt is voor het nageslacht. Indien hij het maken van dit altaar slechts oogluikend had toegelaten, indien hij door dreigementen er toe gedreven was, indien hij gepoogd had het de koning te ontraden of slechts het maken er van had uitgesteld tot aan de terugkomst van de koning, teneinde er eerst met hem over te spreken, het zou zo slecht niet geweest zijn, maar om zo gewillig zijn gebod op te volgen, alsof hij blij was met de gelegenheid om hem te verplichten dat was zo'n belediging van de God, die hij diende, dat er volstrekt geen verontschuldiging voor te vinden is.

III. De inwijding er van. Bemerken dat de koning er zijn hart op gezet had, droeg Uria zorg om het gereed te hebben tegen dat hij terugkwam, en plaatste het bij het koperen altaar, meer iets verder van de deur van de tempel. De koning was er zeer mee ingenomen, naderde er toe met allen mogelijke eerbied, en offerde er zijn brandoffer enz. op, vers 12, 13. Zijn offeranden werden niet aan de God Israëls gebracht, maar aan de goden van Damascus zoals wij lezen in 2 Kronieken 28:23, en toen hij het altaar van de Syriërs overnam, is het niet te verwonderen

dat hij ook hun goden overnam. Naäman, de Syriër, nam de God Israëls aan toen hij aarde van het land Israëls verkreeg om er een altaar van te maken.

IV. De wegneming van Gods altaar om er plaats voor te maken. Uria was zo bescheiden, dat hij dit altaar aan het lagere einde van het voorhof had gesteld en Gods altaar aan zijn plaats had gelaten, tussen dit en het huis des Heeren, vers 14. Maar Achaz was hiermede niet tevreden, hij verplaatste Gods altaar naar een afgelegen hoek aan de noordzijde van de voorhof, en zette zijn eigen altaar in de plaats ervan. Hij denkt dat zijn nieuwe altaar veel statiger is en veel fraaier, laat daarom dat oude altaar terzijde gesteld worden als een vat waaraan men geen lust heeft. Zijn bijgelovig verzinsel heeft eerst tegen Gods heilige inzetting gestoten, maar die ten laatste uitgestoten. Diegenen zullen er spoedig toe komen om van God niets te maken, die er niet mee tevreden zijn om hun alles van Hem te maken. Achaz heeft - misschien wel uit vrees voor het volk - het koperen altaar niet geheel durven vernielen, maar hij gebod dat al de offeranden op zijn nieuwe altaar geofferd moesten worden, vers 15. Het koperen altaar, zegt hij, zal mij zijn om te onderzoeken. Het uitgeworpen hebbende om het gebruik waartoe het was ingesteld, namelijk om de gaven te heiligen, die er op geofferd werden, geeft hij voor het te willen verheffen boven zijn inzetting, en dat is iets dat bijgelovige lieden gewoonlijk doen. Het altaar was nooit bestemd om een orakel te zijn, maar Achaz wil het daarvoor gebruiken.

Schijnbaar verheft en verheerlijkt de Roomse kerk de sacramenten van Christus, maar verderft ze erbarmelijk. Maar sommigen geven een andere zin aan Achaz' voornemen. "Wat betreft het koperen altaar, ik zal overwegen wat daarmee gedaan moet worden, en er orders voor geven." De Joden zeggen dat hij later van het koper er van de vermaarde zonnwijzer heeft gemaakt, die Achaz' zonnwijzer wordt genoemd, Hoofdstuk 20:11. Van de lage inschikkelijkheid van de ellendige, lafhartige priester voor de hoogmoedige aanmatiging en overweldiging van een slechte koning wordt nogmaals nota genomen, vers 16. Uria, de priester, deed naar alles, wat de koning Achaz geboden had. Ellendig staat het met de groten van de aarde, als zij die hen moesten bestraffen voor hun zonden hen er in versterken en dienen.

2 Koningen 16:17 - 20

1. Hier zien wij Achaz de tempel schenden, niet het gebouw, maar de meubelen ervan.

a. Hij sneed de lijsten af van de stellingen, waarop de wasvaten gesteld waren, 1 Koningen 7:28, 29, en nam het gegoten bassin van de runderen af, vers 17. De priesters gebruikten haar voor wassingen, hij scheen dus een bijzondere wrok tegen hen te hebben. Het is een van de grootste nadelen, die men aan de Godsdienst kan toebrengen, als men de reiniging belet van de priesters, dienstknechten van de Heere.

b. Hij nam het deksel van de sabbat weg, dat opgericht was, hetzij ter ere van de sabbat, of ten gerieve van de priesters, als zij op de sabbat in groter aantal dienst deden dan op andere dagen. Wat dit deksel ook geweest zij, met de wegneming er van scheen hij minachting voor de sabbat bedoeld te hebben, aldus de deur wijd open stellend voor alle goddeloosheid.

c. De ingang van de koning, die ten gerieve van de koninklijke familie naar het huis des Heeren voerde, (misschien wel de opgang, die Salomo gemaakt had en die door de koningin van Scheba zozeer werd bewonderd, 1 Koningen 10:5) keerde hij naar een andere zijde, om te tonen dat hij niet voornemens was het huis des Heeren ooit weer te bezoeken. Dit deed hij om de koning van Assyrië genoeg te doen, die hem misschien een tegenbezoek had gebracht en iets aan te merken had op die ingang, als een ongerief en een ontsiering van zijn paleis. Als zij, die een betere toegang hebben tot het huis des Heeren, die, om hun naburen te believen, naar een andere zijde keren, dan gaan zij bergafwaarts naar hun verderf.

2. Achaz verliet het leven in het midden van zijn dagen, toen hij zes en dertig jaar oud was, vers 19, en liet zijn koninkrijk nu aan een beter man, Hizkia, zijn zoon, vers 20, die een even groot vriend van de tempel bleek te zijn, als zijn vader er een vijand van was. Misschien heeft hij die eigen zoon door het vuur doen gaan en hem daardoor aan Moloch gewijd maar God heeft door Zijn genade hem als een brandhout uit het vuur gerukt.

HOOFDSTUK 17

1 In het twaalfde jaar van Achaz, de koning van Juda, werd Hosea, de zoon van Ela, koning over Israël te Samaria, en regeerde negen jaren. 2 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; evenwel niet, als de koningen van Israël, die voor hem geweest waren. 3 Tegen hem toog op Salmaneser, koning van Assyrië; en Hosea werd zijn knecht, dat hij hem een geschenk gaf. 4 Maar de koning van Assyrië bevond een verbintenis in Hosea, dat hij tot So, de koning van Egypte, boden gezonden had, en het geschenk aan de koning van Assyrië niet als te voren van jaar tot jaar opbracht; zo besloot hem de koning van Assyrië, en bond hem in het gevangenhuis. 5 Want de koning van Assyrië toog op in het ganse land; ja, hij kwam op naar Samaria, en hij belegerde haar drie jaren. 6 In het negende jaar van Hosea, nam de koning van Assyrië Samaria in, en voerde Israël weg in Assyrië, en deed ze wonen in Halah, en in Habor, aan de rivier Gozan, en in de steden der Meden. 7 Want het was geschied, dat de kinderen Israëls gezondigd hadden tegen de HEERE, hun God, Die hen uit Egypteland opgebracht had, van onder de hand van Farao, de koning van Egypte; en hadden andere goden gevreesd; 8 En hadden gewandeld in de inzettingen der heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls verdreven had, en der koningen van Israël, die ze gemaakt hadden. 9 En de kinderen Israëls hadden de zaken, die niet recht zijn, tegen de HEERE, hun God, bemanteld; en hadden zich hoogten gebouwd in al hun steden, van de wachttorens af tot de vaste steden toe. 10 En zij hadden zich staande beelden opgericht en bossen, op allen hogen heuvel en onder alle groen geboomte. 11 En zij hadden daar gerookt op alle hoogten, gelijk de heidenen, die de HEERE van hun aangezichten weggevoerd had; en zij hadden kwade dingen gedaan, om de HEERE tot toorn te verwekken. 12 En zij hadden de dreggoden gediend, waarvan de HEERE tot hen gezegd had: Gij zult deze zaak niet doen. 13 Als nu de HEERE tegen Israël en tegen Juda, door de dienst van alle profeten, van alle zieners, betuigd had, zeggende: Bekeert u van uw boze wegen en houdt Mijn geboden, en Mijn inzettingen, naar al de wet, die Ik uw vaders geboden heb, en die Ik tot u door de hand van Mijn knechten, de profeten, gezonden heb; 14 Zo hoorden zij niet, maar zij verhardden hun nek, gelijk de nek hunner vaders geweest was, die aan de HEERE, hun God, niet geloofd hadden. 15 Daartoe verwierpen zij Zijn inzettingen, en Zijn verbond, dat Hij met hun vaders gemaakt had, en Zijn getuigenissen, die Hij tegen hen betuigd had, en wandelden de ijdelheid na, dat zij ijdel werden, en achter de heidenen, die rondom hen waren, van dewelke de HEERE hun geboden had, dat zij niet zouden doen gelijk die. 16 Ja, zij verlieten al de geboden des HEEREN, hun Gods, en maakten zich gegoten beelden, twee kalveren; en maakten bossen, en bogen zich voor alle heir des hemels, en dienden Baal. 17 Ook deden zij hun zonen en hun dochteren door het vuur gaan, en gebruikten waarzeggerijen, en gaven op vogelgeschrei acht, en verkochten zich, om te doen dat kwaad was in de ogen des HEEREN, om Hem tot toorn te verwekken. 18 Daarom vertoornde zich de HEERE zeer over Israël, dat Hij hen wegdeed van Zijn aangezicht; er bleef niets over, behalve de stam van Juda alleen. 19 Zelfs hield Juda de geboden des HEEREN, hun Gods, niet; maar zij wandelden in de inzettingen van Israël, die zij gemaakt hadden. 20 Zo verwierp de HEERE het ganse zaad van Israël, en bedrukte hen, en gaf ze in de hand der rovers, totdat Hij hen van Zijn aangezicht weggeworpen had. 21 Want Hij scheurde Israël van het huis van David af, en zij maakten Jerobeam, de zoon van Nebat, koning; en Jerobeam dreef Israël af van achter de HEERE, en hij deed ze een grote zonde zondigen. 22 Alzo wandelden de kinderen Israëls in alle zonden van Jerobeam die hij gedaan had; zij weken daarvan niet af; 23 Totdat de HEERE Israël van Zijn aangezicht wegdeed, gelijk als Hij gesproken had door de dienst van al Zijn knechten, de profeten; alzo werd Israël weggevoerd uit zijn land naar Assyrië, tot op dezen dag. 24 De koning nu van Assyrië bracht volk van Babel, en van Chuta, en van Avva, en van Hamath, en Sefarvaim, en deed hen wonen in de steden van Samaria, in de plaats der kinderen Israëls; en zij namen Samaria erfelijk in, en woonden in haar steden.

25 En het geschiedde in het begin hunner woning aldaar, dat zij de HEERE niet vreesden; zo zond de HEERE leeuwen onder hen, die enigen van hen doodden. 26 Daarom spraken zij tot de koning van

Assyrië, zeggende: De volken, die gij vervoerd hebt, en hebt doen wonen in de steden van Samaria, weten de wijze des Gods van het land niet; daarom heeft Hij leeuwen onder hen gezonden, en ziet, zij doden hen, dewijl zij niet weten de wijze des Gods van het land. 27 Toen gebod de koning van Assyrië, zeggende: Brengt een der priesteren daarheen, die gijlieden van daar weggevoerd hebt, dat zij henentrekken, en wonen aldaar; en dat hij hun lere de wijze des Gods van het land. 28 Zo kwam een uit de priesteren, die zij van Samaria weggevoerd hadden, en woonde te Beth-el; en hij leerde hun, hoe zij de HEERE vrezen zouden. 29 Maar elk volk maakte zijn goden; en zij stelden ze in de huizen der hoogten, die de Samaritanen gemaakt hadden, elk volk in hun steden, waarin zij woonachtig waren. 30 Want de lieden van Babel maakten Sukkoth Benoth, en de lieden van Chut maakten Nergal, en de lieden van Hamath maakten Asima, 31 En de Avieten maakten Nibhaz en Tartak, en de Sefarvieten verbrandden hun zonen voor Adramelech en Anamelech, de goden van Sefarvaim, met vuur. 32 Ook vreesden zij de HEERE, en maakten zich van hun geringsten priesteren der hoogten, dewelke voor hen dienst deden in de huizen der hoogten. 33 Zij vreesden de HEERE, en dienden ook hun goden, naar de wijze der volken, van dewelke zij die weggevoerd hadden. 34 Tot op dezen dag toe doen die naar de eerste wijzen; zij vrezen de HEERE niet, en zij doen niet naar hun inzettingen, en naar hun rechten, en naar de wet, en naar het gebod, dat de HEERE geboden heeft aan de kinderen van Jakob, dien Hij de naam Israël gaf.

35 Nochtans had de HEERE een verbond met hen gemaakt, en had hun geboden, zeggende: Gij zult geen andere goden vrezen, noch u voor hen nederbuigen, noch hen dienen, noch hun offerande doen. 36 Maar de HEERE, Die u uit Egypteland met grote kracht en met een uitgestrekte arm opgevoerd heeft, Dien zult gij vrezen, en voor Hem zult gij u buigen, en Hem zult gij offerande doen; 37 En de inzettingen, en de rechten, en de wet, en het gebod, die Hij u geschreven heeft, zult gij waarnemen te doen te allen dag; en gij zult andere goden niet vrezen. 38 En het verbond, dat Ik met u gemaakt heb, zult gij niet vergeten; en gij zult andere goden niet vrezen. 39 Maar de HEERE, uw God, zult gij vrezen; en Hij zal u redden uit de hand van al uw vijanden. 40 Doch zij hoorden niet, maar zij deden naar hun eerste wijze. 41 Maar deze volken vreesden de HEERE, en dienden hun gesneden beelden; ook doen hun kinderen en hun kindskinderen, gelijk als hun vaders gedaan hebben, tot op dezen dag.

Dit hoofdstuk geeft ons een bericht van de gevankelijke wegvoering van de tien stammen en eindigt dus de geschiedenis van dat koninkrijk, nadat het ongeveer twee honderd en vijf en zestig jaren had bestaan, sedert de verheffing van Jerobeam, de zoon van Nebat op de troon.

I. Het bevat een kort verhaal van deze ondergang, vers 1 - 6.

II. Gedachten hierover en een aanduiding van de oorzaken er van ter rechtvaardiging van God, en ter waarschuwing van anderen vers 7 - 23.

III. Een bericht van de volken, die hen opvolgden in het bezit van het land, en het mengelmoes van Godsdienst onder hen, vers 24 - 41.

2 Koningen 17:1 - 6

Wij hebben hier de regering en de val van Hosea, de laatste van de koningen van Israël, betreffende wie wij opmerken:

I. Dat hij, hoewel hij zich door verraad en moord de weg heeft gebaad tot de troon zoals wij lazen in Hoofdstuk 15:30, echter niet in het bezit er van is gekomen dan zeven of acht jaren later, want het was in het vierde jaar van Achaz dat hij Pekah heeft gedood maar zelf begon hij niet vóór het twaalfde jaar van Achaz te regeren, vers 1. Of het door de koning van Assyrië of door de koning van Juda, of door sommigen van zijn eigen volk was, dat hij zolang buiten het bezit van de door hem begeerde troon bleef, blijkt niet. Met recht werd hij aldus voor zijn slechte handelingen gestraft, en zo werd het woord van de profeet vervuld: Nu zullen zij zeggen: Wij hebben geen koning, want wij hebben de Heere niet gevreesd, Hosea 10:3.

II. Dat hij wel slecht was, maar toch niet zo slecht als de koningen Israëls, die voor hem geweest waren, vers 2, niet zó gehecht aan de kalven als zij geweest waren. Eén ervan - dat te

Dan werd, naar de Joden zeggen, tevoren door de koning van Assyrië weggevoerd in deze veldtocht, Hoofdstuk 15:29 waarnaar de profeet misschien verwijst: Uw kalf, o Samaria! heeft u verstoten, Hosea 8:5 hetgeen hem zoveel minder vertrouwen deed stellen in het andere. En sommigen zeggen dat Hosea het verbod had opgeheven om ter aanbidding naar Jeruzalem op te gaan, dat de vorige koningen hun onderdanen hadden opgelegd, terwijl hij het aan hen, die het wensten, heeft toegestaan. Wat zullen wij nu denken van de beschikking van Gods voorzienigheid, dat de ondergang van het rijk van Israël plaats had toen een van zijn beste koningen regeerde? Uw oordelen, o God, zijn een grote afgrond. God wilde hiermede tonen dat Hij met dit verderf over hen te brengen de bedoeling had te straffen:

1. Niet alleen de zonden van dat geslacht, maar ook die van de vorige eeuwen, en met hen af te rekenen voor de ongerechtigheden van hun vaders, die zich toorn hadden vergaderd als een schat.

2. Niet alleen de zonden van hun koningen, maar de zonden van het volk. Mocht Hosea ook niet zo slecht wezen als de vorige koningen, het volk was even slecht als degenen, die vóór hen geweest waren, en het verzwaarde hun slechtheid en verhaaste hun ondergang, dat hun koning hun niet zo slecht een voorbeeld gaf als de vorige koningen, hun reformatie niet in de weg stond, hij veroorloofde hun beter te handelen, maar zij handelden even slecht als ooit tevoren, waardoor de schuld van hun zonde en hun verderf geheel voor hun rekening kwam.

III. Dat het verderf tragsgewijze kwam. Zij waren gedurende enige tijd schatplichtig gemaakt aan de koning van Assyrië, eer zij gevankelijk weggevoerd werden, vers 3, en indien dit kleinere oordeel hen had verootmoedigd en tot bekering had gebracht, het grotere zou voorkomen zijn.

IV. Dat zij het zelf over zich hebben gebracht door de slinkse middelen, die zij aanwendden om zich van het juk van de koning van Assyrië te bevrijden, vers 4. Indien de koning en het volk van Israël zich tot God hadden gewend, zich met Hem hadden verzoend, hun gebed tot Hem gericht hadden zij zouden hun vrijheid, hun welvaart en eer hebben herkrege, maar zij betaalden de schatting niet, en vertrouwden op de koning van Egypte, om hen bij te staan in hun afval van de koning van Assyrië, hetgeen, indien het gelukt was, hen toch slechts van meesters en verdrukkers had doen veranderen. Maar Egypte was hun tot een gebroken rietstaf geworden. Dit heeft de koning van Assyrië er toe gebracht om strenger tegen hen op te treden. Door te worstelen in het net, waardoor men omvangen is, geraakt men er slechts te meer in verward.

V. Dat het een volkomen verwoesting was die over hen kwam.

1. De koning van Israël werd gevangen genomen, hij werd gebonden en opgesloten, waarschijnlijk bij verrassing gevangen genomen zijnde eer Samaria belegerd werd.

2. Het land Israël werd tot een prooi gemaakt. Het leger van de koning van Assyrië trok door het gehele land, maakte er zich meester van, vers 5, en handelde met het volk als met verraders, die met het zwaard van de gerechtigheid gestraft moesten worden, veeleer dan als met eerlijke vijanden.

3. De koninklijke stad van Israël werd belegerd en eindelijk ingenomen. Drie jaren hield zij nog stand, nadat het land reeds was veroverd en ongetwijfeld hebben de inwoners gedurende die tijd veel ellende doorstaan, hetgeen niet in bijzonderheden vermeld is, maar juist het beknopte van het verhaal en het lichte heengaan over deze zaak geeft, dunkt mij, te kennen

dat zij van God waren verlaten, en dat Hij thans niet, zoals vroeger, de benauwdheid van Israël aanzag.

4. Het volk van Israël werd gevankelijk naar Assyrië gevoerd, vers 6. Het gros van het volk, zij die van enig aanzien waren, werden met geweld naar het land van de overwinnaars gebracht om er slaven en bedelaars te zijn.

a. Aldus behaagde het hem heerschappij over hen te voeren en te tonen dat zij volkomen in zijn macht waren.

b. Door hen van hun bezittingen, hun roerend en hun onroerend goed te beroven, en hen bloot te stellen aan al de ongemakken, ontberingen en smaad van een verplaatsing naar een vreemd land, onder de macht van een gebiedend, ruw leger, strafte hij hen voor hun rebellie en hun poging om zijn juk af te werpen.

c. Aldus heeft hij alle dergelijke pogingen belet voor het vervolg, en zich het bezit van hun land verzekerd.

d. Aldus verkreeg hij het voordeel van hun dienst in zijn eigen land, zoals Farao van hun voorouders, en zo was dit onwaardig volk verloren zoals zij gevonden waren, eindigden zij, zoals zij waren begonnen, in slavernij en onder verdrukking.

e. Aldus maakte hij plaats voor diegenen van zijn eigen land, die weinig hadden en weinig in hun eigen land te doen hadden om zich te vestigen in een goed land, een land, overvloeiende van melk en honing. In dit alles diende hij zichzelf door deze gevangenschap van de tien stammen. Hier wordt ons gezegd naar welke plaatsen in zijn rijk hij hen heengevoerd heeft, naar Halah en Habor, plaatsen, die naar wij kunnen veronderstellen, ver van elkaar gelegen waren, opdat zij geen verstandhouding met elkaar zouden hebben, zich niet zouden verenigen om aldus weer tot een geduchte macht te worden.

Wij hebben reden te geloven dat zij daar, na enigen tijd, zo vermengd raakten met de volken, dat zij er in opgingen, en dus verloren waren, en aan de naam Israël niet meer gedacht werd. Zij, die God vergaten, werden zelf vergeten, zij, die er zich op toelagden om als de andere volken te zijn, werden onder hen begraven, en zij, die God niet wilden dienen in hun eigen land, werden dienstbaar gemaakt aan hun vijanden in een vreemd land. Waarschijnlijk zijn het de aanzienlijken en vermogenden onder hen, die gevankelijk zijn weggevoerd, terwijl veel van de geringere lieden achtergelaten werden, velen uit iedere stam die, hetzij tot Juda overgingen, of onderdanen werden van de Assyrische kolonies, en hun nakomelingen waren de Galileërs en Samaritanen. Maar aldus eindigde Israël als volk, nu zijn zij Lo-ammi, niet een volk, geworden, en Lo - ruchama, niet ontfermd, niet begenadigd. Nu heeft Kanaän hen uitgespuwd. Wie zou toen wij lazen van hun intocht onder Hosea, de zoon van Nun, gedacht hebben dat zo hun uittocht zou wezen onder Hosea, de zoon van Ela?

Aldus is Rome's roem en heerlijkheid onder Augustus vele eeuwen daarna ondergegaan onder Augustulus. Gods voorzienigheid heeft het verdonkeren van de eer van de tien stammen zo beschikt, dat de eer van Juda, de koninklijke stam, en van Levi, de priesterlijke stam, die nog overbleven, er met zoveel helderder glans door zou schitteren. Toch vinden wij nog een getal van ieder van de twaalf stammen verzegeld, Openbaring 7, behalve van Daniel Jakobus schrijft aan de twaalf stammen in de verstrooiing, Jakobus 1:1, en Paulus spreekt van de twaalf stammen, die gedurig nacht en dag God dienen, Handelingen 26:7. Zodat, hoewel wij nooit lezen van de terugkeer van hen, die gevankelijk weggevoerd werden, en geen reden hebben om geloof te slaan aan de gissing van sommigen, dat zij nog als een afgezonderd volk ergens in een afgelegen hoek van de wereld bestaan, een overblijfsel van hen toch ontkomen is, om de naam Israël in stand te houden totdat die in de Evangeliekerk gedragen ging worden als het geestelijk Israël, waarin hij eeuwig blijven zal, Galaten 6:16.

2 Koningen 17:7 – 23

De ondergang van het rijk van Israël werd slechts kort verhaald, maar in deze verzen wordt hij door de gewijde geschiedschrijver uitvoerig besproken en verklaard, de redenen er van aangeduid, die niet ontleend zijn aan ondergeschikte oorzaken, zoals de zwakheid van Israël, hun onstaatkundig beleid, en de kracht en toenemende grootheid van de Assyrische monarch, dit alles wordt voorbijgezien, en alleen de eerste oorzaak opgegeven.

1. Het was de Heere, die Israël wegdeed van Zijn aangezicht. Wie er ook de werktuigen van waren, Hij was de werker van deze ramp, het was een verwoesting van de Almachtige, de Assyriër was slechts de roede van Zijn toorn, Jesaja 10:5. Het was de Heere, die het zaad Israëls verwierp, want anders zouden hun vijanden de overhand niet over hen gehad hebben vers 20. Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israël de rovers? Is het niet de Heere? Jesaja 42:24. Wij verliezen het voordeel van de nationale oordelen, als wij er de hand Gods niet in zien en de vervulling van de Schrift, want ook daarvan wordt hier nota genomen, vers 23. De Heere deed Israël weg van Zijn aangezicht, van Zijn gunst en uit hun land, gelijk als Hij gesproken had door de dienst van al Zijn knechten de profeten. Hemel en aarde zullen eerder voorbijgaan dan dat een tittel van Gods woord ter aarde zal vallen. Als Gods woord en Zijn werken met elkaar vergeleken worden, dan zal men bevinden dat zij niet slechts overeenkomen, maar dat zij elkaar verklaren en ophelderen. Maar waarom heeft God een volk willen verderven, dat verwekt en tot een maatschappij was geworden door een wonder, zoals dit toch met Israël geweest is? Waarom heeft Hij, hetgeen Hijzelf ten koste van zo heel veel gedaan heeft, weer ongedaan willen maken? Was dit zuiver en alleen een daad van vrijmacht? Neen, het was een daad van noodzakelijke gerechtigheid. Want:

2. Zij hebben Hem hiertoe verwekt door hun goddeloosheid. Was het Gods doen? Neen, het was hun eigen doen, hun weg en hun handelingen hebben hun deze dingen gedaan, en het was hun eigen boosheid, die hen strafte. Dit wordt hier door de gewijde schrijver uitvoerig aangetoond, opdat het zou blijken dat God hun geen onrecht heeft gedaan, en opdat anderen het zullen horen en vrezen. Komt en ziet wat het was, dat al dit kwaad heeft teweeggebracht, hun macht heeft verbroken, hun eer in het stof heeft gelegd: het was zonde, en niets anders, die scheiding heeft gemaakt tussen hen en God. Dit wordt hier treffend als de oorzaak aangetoond van de verwoestingen Israëls.

Hij wijst hier:

I. Op hetgeen God voor Israël gedaan heeft om hen te verbinden aan Zijn dienst.

1. Hij gaf hen hun vrijheid, vers 7. Hij bracht hen uit Egypteland van onder de hand van Farao, die hen verdrukte, verklaarde dat zij een vrij volk waren - Israël is Mijn zoon - en bewerkte hun vrijheid met een hoge hand. Aldus waren zij uit plicht en dankbaarheid gehouden en verplicht om Zijn dienstknechten te zijn, want Hij had hun banden losgemaakt, en Hij, die hen uit de hand van de koning van Egypte had gered, zou ook niet zo in tegenspraak met zichzelf gehandeld hebben om hen in de hand van de koning van Assyrië over te leveren, als Hij gedaan heeft, indien zij niet door hun ongerechtigheid hun vrijheid hadden verraden en zichzelf hadden verkocht.

2. Hij heeft hun Zijn wet gegeven, en was zelf hun koning, zij waren onder een onmiddellijke Godsregering, zij konden niet pleiten op onwetendheid omtrent goed en kwaad, zonde en plicht, want God had hen zeer bijzonder gewaarschuwd tegen de dingen, die Hij hun hier ten laste legt, vers 15 :Dat zij niet zouden doen gelijk de heidenen, vers 15. Zij konden ook volstrekt niet in twijfel zijn omtrent hun verplichting om deze last in acht te nemen, want het

waren de geboden en inzettingen van de Heere, hun God, vers 15, zodat zij de plicht niet konden betwisten om ze te houden. Alzo heeft Hij geen ander volk gedaan, Psalm 147:19, 20.

3. Hij gaf hen hun land, want Hij heeft de heidenen voor hun aangezicht verdreven, vers 8, om voor hen plaats te maken, en dat Hij hen uitwierp om hun afgoderijen was een duidelijke en krachtige waarschuwing aan Israël om niet te doen zoals zij.

II. Wat zij tegen God gedaan hebben in weerwil van de verplichtingen, die Hij hun had opgelegd.

1. In het algemeen. Zij zondigden tegen de Heere, hun God vers 7, zij hadden de zaken die niet recht zijn, tegen de Heere, hun God, bemanteld, dat is: zij deden ze in het geheim zo verknocht waren zij aan hun boze praktijken, dat zij, als zij ze niet in het openbaar konden doen uit schaamtegevoel, of uit vrees ze in het geheim deden, wel een bewijs van hun atheïsme, daar zij dachten dat hetgeen in het verborgen geschiedde door het oog van God niet gezien werd, zodat zij er dan ook niet ter verantwoording om geroepen zouden worden. En wederom, zij deden slechte dingen in lijnrechte tegenspraak met de wet van God, zodat het scheen alsof zij het met voorbedachte rade deden om de Heere tot toorn te verwekken, vers 11, in minachting van Zijn gezag en in trotsering van Zijn gerechtigheid. Zij verwierpen Zijn inzettingen en Zijn verbond, vers 15 wilden zich noch gebonden achten door Zijn gebod, noch door hun eigen instemming met het verbond, maar verwierpen de verplichting van beide, en daarom heeft God rechtvaardig hen verworpen, vers 20. Zie Hosea 4:6.

Zij verlieten alle geboden van de Heere, hun God, vers 16, verlieten de weg, verlieten het werk, die deze geboden hun voorschreven, ja eindelijk: zij verkochten zich te doen dat kwaad was in de ogen van de Heere, dat is: zij gaven zich geheel en al over aan de zonde, zoals slaven aan de dienst van hen, aan wie zij verkocht zijn, en door hun hardnekkig blijven in de zonde verhardden zij hun hart dermate, dat het zedelijk onmogelijk voor hen was om weer op de rechte weg te komen zoals iemand die onherroepelijk zijn vrijheid verkocht heeft.

2. In het bijzonder. Hoewel zij ongetwijfeld aan velerlei onzedelijkheid schuldig waren en al de geboden van de tweede tafel hadden overtreden, wordt hier toch niets dan hun afgoderij genoemd, die was van alles het meest Godtergend, het was het geestelijk overspel, dat het huwelijksverbond verbrak, en dat de deur opende voor alle andere goddeloosheid, dat wordt hier telkens en nogmaals aangeduid als de zonde, die het verderf over hen bracht.

a. Zij vreesden andere goden, vers 7, dat is: aanbaden die, en bewezen hun hulde, alsof zij hun misnoegen vreesden.

b. Zij wandelden in de inzettingen van de heidenen, die strijdig waren met Gods inzettingen, vers 8, zij deden zoals de heidenen, vers 11, zij wandelden achter de heidenen, die rondom hen waren, vers 15, gaven dus de eer veil van hun karakter als een bijzonder volk, en gingen in tegen Gods bedoeling met hen, welke was dat zij onderscheiden zouden zijn van de heidenen. Moesten zij, die van God geleerd waren, ter school gaan bij de heidenen? Moesten zij, die Gode afgezonderd waren, zich regelen naar de volken die door Hem waren verlaten?

c. Zij wandelden in de inzettingen van de afgodische koningen van Israël, vers 8, in alle zonden van Jerobeam vers 22. Als hun koningen zich de macht aanmatigden om de inzettingen Gods te veranderen, of er iets aan toe te voegen, dan onderwierpen zij zich aan hen, en dachten dat het gebod van hun koningen hun vrijspraak zou zijn, hen zou rechtvaardigen in hun ongehoorzaamheid aan het gebod van God.

d. Zij hadden zich hoogten gebouwd in al hun steden, vers 9, al was het maar een toren voor de wachter, een landstad, die geen muren maar slechts een toren had om de wacht te beschutten in tijden van gevaar, of slechts een hut voor schaapherders, dan moest zij nog geëerd worden met een hoogte, en die dan met een altaar, was het een bemuurde stad, dan

moest zij nog verder versterkt worden met een hoogte, Gods heiligdom hebbende verlaten, maakten zij zich overal hoogten, die zij als heiligdommen beschouwden, en waarin ieder deed naar zijn - luim of inval, en zijn gebeden richtte tot de god, die hem behaagde. Hiermede werden heilige dingen ontheilgd en gemeen gemaakt, toen hun altaren als steenhopen waren op de voren van de velden, Hosea 12:12.

e. Zij hadden zich staande beelden opgericht "asherim", zoals sommigen denken, dat dit woord overgezet moet worden, dat wij vertalen door bossen, of astaroth, volgens anderen, vers 10 in strijd met het tweede gebod. Zij hadden drekgoden gediend, vers 12, het werk hunner eigen handen, de schepselen hunner verbeelding, hoewel God hun zeer bijzonder gezegd heeft dat zij deze zaak niet moesten doen.

f. Zij hadden gerookt, dat is reukwerk geofferd op alle hoogten ter ere van vreemde goden, want voor de ware God was dit een oneer, vers 11.

g. Zij wandelden de ijdelheid na, zo worden de afgoden genoemd, omdat zij goed noch kwaad konden doen, maar de onbeduidendste dingen waren, die men zich denken kan, zij, die hen aanbaden, waren hun gelijk, en zo werden zij ijdel en nergens van nut, vers 16, ijdel in hun godsdienstige verrichtingen, die dom en bespottelijk waren, en zo werden zij ijdel in geheel hun wandel.

h. Behalve de gegoten beelden, namelijk de twee kalveren, aanbaden zij nog al het heir des hemels, de zon de maan en de sterren, want het is niet bedoeld van het hemelse heir van de engelen, zij konden zich niet zover verheffen boven de zichtbare dingen, om aan deze te denken, en daarbij dienden zij ook nog Baäl, de vergoddelijkte helden van de heidenen, vers 16.

i. Zij deden hun zonen en hun dochters door het vuur gaan, ten teken dat zij ze aan hun afgoden gewijd hadden, en eindelijk: zij gebruikten waarzeggerijen, en gaven op vogelgeluiden acht om leiding en bestuur te ontvangen van de goden, die zij dienden en vereerden.

III. Welke middelen door God werden aangewend om hen af te brengen van hun afgoderijen, en met hoe weinig goed gevolg. Hij betuigde tegen hen, toonde hen hun zonden, waarschuwde hen voor de noodlottige gevolgen er van door alle profeten, en al de zieners, (zo werden de profeten vroeger genoemd) en had hen gedrongen, om zich te bekeren van hun boze wegen, vers 13. Wij hebben min of meer van profeten gelezen onder alle regeringen. Hoewel zij Gods priestergeslacht hadden verlaten, heeft Hij hen niet zonder een opvolging van profeten gelaten, die zich ten taak stelden om hen de goede kennis des Heeren te leren maar alles tevergeefs, vers 14, zij wilden niet horen, maar verhardden hun nek, volhardden in hun afgoderijen, en waren gelijk hun vaders die hun nek niet wilden buigen onder Gods juk, omdat zij in Hem niet geloofden, Zijn waarheden niet aannamen, op Zijn beloften niet durfden vertrouwen. Het schijnt te verwijzen naar hun vaders in de woestijn, dezelfde zonde, die hen buiten Kanaän hield, heeft deze er uit verdreven, en die zonde was ongelooft.

IV. Hoe God hen voor hun zonde heeft gestraft. Hij vertoornde zich zeer over Israël, vers 18, want in zake Zijn aanbidding is Hij een ijverig God, en door niets acht Hij zich meer beledigd dan hierdoor, dat de eer, die Hem alleen toekomt, aan enigerlei schepsel gegeven wordt. Hij verdrukte hen, vers 20, en gaf hen in de hand van de rovers in de dagen van de Richteren en van Saul, en daarna in de dagen van de meeste van hun koningen, om te zien of zij door de oordelen Gods ook opgewekt zouden worden om na te denken en hun wegen te verbeteren. Maar toen al deze tuchtigingen niet hebben gebaat om de dwaasheid van hen uit te drijven, heeft God eerst Israël afgescheurd van het huis van David, onder hetwelk zij gelukkig hadden kunnen wezen. Gelijk Juda hierdoor verzwakt werd, zo werd Israël er door verdorven, want zij maakten een man koning, die hen wegdreef van achter de Heere en hen een grote zonde

deed zondigen, vers 21. Dit was een nationaal oordeel, en de straf voor hun vroegere afgoderijen, en, ten slotte, deed Hij hen weg van Zijn aangezicht, vers 18, 23, zonder hun hoop te geven om hen uit hun gevangenschap weer te brengen. Eindelijk. Hier is temidden van dat alles een klacht tegen Juda, vers 19. Zelfs hield Juda de geboden van de Heere, hun God, niet, hoewel zij nog niet geheel en al zo slecht en verdorven waren als Israël, wandelden zij toch in de inzettingen van Israël, en dit verzwaarde de zonde van Israël, dat zij er Juda mee besmet hebben, zie Ezechiël 23:1 - 1. Zij, die zonde brengen in een land of in een gezin, brengen er een pest in, en zullen het kwaad, dat er uit volgt, hebben te verantwoorden.

2 Koningen 17:24 - 41

Nooit ging een land verloren (zegt men) uit gebrek aan een erfgenaam. Toen de kinderen Israëls van hun bezit beroofd en uit Kanaän verdreven waren, heeft de koning van Assyrië er spoedig de overbevolking van zijn land heengebracht, de zodanigen, die hij wel graag wilde missen, en die hem tot knechten en de nog overgebleven Israëlieten tot meesters zouden zijn, en hier hebben wij een bericht van deze nieuwe inwoners, wier geschiedenis hier verhaald wordt, opdat wij afscheid kunnen nemen van Samaria, alsmede van de Israëlieten, die gevankelijk naar Assyrië gevoerd zijn.

I. Betreffende de Assyriërs, die in het land gebracht werden, wordt ons gezegd:

1. Dat zij in het bezit waren gesteld van Samaria, en in de steden ervan woonden, vers 23. Het komt dikwijls voor dat landen van eigenaars veranderen, maar het is treurig dat het heilige land een heidens land geworden is. Zie hierin wat de zonde doet.

2. Dat God bij hun eerste komst leeuwen onder hen zond. Waarschijnlijk was hun aantal onvoldoende om het land te bevolken, hetgeen maakte dat het wild gedierte boven hen vermenigvuldigde, Exodus 23:29 :maar behalve de natuurlijke oorzaak was er blijkbaar de hand Gods in, die de Heere van de heirscharen van alle schepselen is en Zijn eigen doeleinden kan doen dienen door welke van hen Hem behaagt, door kleinen of groten, door leeuwen of door luizen. God beschikte hun dit ruwe welkom, om hun hoogmoed en onbeschaamdheid te beteugelen en hun te doen weten dat, hoewel zij Israël hadden overwonnen, de God van Israël toch macht genoeg had om met hen te handelen, dat Hij hun vestiging in dit land had kunnen voorkomen door leeuwen te gebieden tot de dienst van Israël, en dat Hij hun vestiging toeliet, niet om de wille van hun gerechtigheid, maar vanwege de slechtheid van Zijn eigen volk, en dat zij thans onder Zijn bezoeking waren. Zij hadden in hun eigen land zonder God geleefd, en werden niet met leeuwen geplaagd, maar als zij dat doen in dit land, dan doen zij het op hun gevaar.

3. Dat zij wegens deze verdrietelijkheid een vertoog zonden aan de koning, hun meester, waarin zij waarschijnlijk het verlies blootlegden dat hun jonge kolonie door de leeuwen had geleden, en wezen op de voortdurende vrees waarin zij verkeerden, dat zij het beschouwden als een oordeel over hen omdat zij de God van het land niet aanbaden, hetgeen zij niet konden doen omdat zij niet wisten hoe zij Hem moesten aanbidden, vers 26. De God Israëls was de God van geheel de wereld, maar in hun onwetendheid noemen zij Hem de God van het land, en dat zij begrepen dat zij binnen Zijn bereik waren en wel graag op goede voet met Hem wilden zijn, hierin de Israëlieten beschaamd makende, die niet zo gereed waren als zij, om de stem van Gods oordelen te horen, en de God van het land niet hadden gediend, hoewel Hij de God was van hun vaderen, en hun grote weldoener, en hoewel zij wèl onderwezen waren in de wijze van Zijn aanbidding. Assyriërs verzoeken om onderwezen te worden in hetgeen de Israëlieten haatten te leren.

4. Dat de koning van Assyrië zorg droeg om hun de wijze van de God van het land te doen onderwijzen, vers 27, 28, niet uit enigerlei genegenheid voor die God, maar om zijn onderdanen van de leeuwen te verlossen. Te dien einde zond hij een van de priesters terug, die hij gevankelijk had weggevoerd. Een profeet zou hun meer goed gedaan hebben, want dit was slechts een van de priesters van de kalveren die daarom verkoos te Bethel te wonen, ter wille van de oude bekendheid, en hoewel deze hen kon leren beter te doen dan zij deden, was het toch niet waarschijnlijk dat hij hen goed onderwees om wezenlijk goed te doen, tenzij hij zijn eigen volk beter had onderwezen. Hoe dit zij: hij kwam onder hen wonen om hen te leren hoe zij de Heere moesten vrezen, of hij hen uit het boek van de wet onderwees of hun slechts mondeling onderricht gaf, is niet zeker.

5. Dat zij, aldus onderwezen zijnde, een gemengde godsdienst aannamen, de God Israëls aanbaden zij uit vrees, en hun eigen afgoden uit liefde, vers 33. Zij vreesden de Heere, maar dienden hun eigen goden, zij kwamen allen overeen om de God van het land te aanbidden naar de wijze, de Joodse feesten te houden en het ritueel van de offeranden aan te nemen, maar ieder volk maakte daarenboven ook zijn eigen goden, niet alleen voor hun eigen gebruik in hun gezinnen, maar om in de huizen van de hoogten gesteld te worden, vers 29. Van ieder land worden hier de afgoden genoemd, vers 30, 31.

De geleerden weten de betekenis van verscheidene van deze namen niet aan te duiden, en zijn het onder elkaar er niet over eens onder welke voorstellingen deze goden werden aanbeden. Naar de traditie van de Joodse geleerden werd Sukkoth - Benoth aanbeden in een hen en kuikens, Nergal in een haan, Asima in een gladde geit, Nibhaz in een hond, Tartak in een ezel, Adrammelech en Anammelech waren slechts schakeringen van Moloch, de één werd voorgesteld als een pauw, de ander als een fazant. Sukkoth - Benoth (de naam betekent: de tent van de dochters) was waarschijnlijk Venus, Nergal, door de Perzen aanbeden, was het vuur. Zie hoe verijdelde afgodendienaars waren in hun verbeelding, en sta verbaasd over hun domheid. Zelfs onze onwetendheid omtrent deze afgoden leert ons de vervulling van het woord, dat God heeft gesproken: dat deze valse goden zullen vergaan, Jeremia 10:11. Zij zijn allen in vergetelheid begraven, terwijl de naam van de ware God tot in eeuwigheid zal bestaan.

6. Dit mengelmoes van bijgelovigheid wordt hier gezegd te bestaan tot op deze dag, vers 41, tot aan de tijd wanneer dit boek geschreven werd, en lang daarna, meer dan drie honderd jaren, tot aan de tijd van Alexander de Grote, toen Manasse, broeder van Jaddus, de hogepriester van de Joden, huwde met de dochter van Sanballat, de gouverneur of stadhouder van Samaria en tot de Samaritanen overging. Deze kreeg van Alexander verlof om een tempel op de berg Gerizim te bouwen. Daardoor trok hij velen van de Joden tot zich en bewoog de Samaritanen om al hun afgoden weg te werpen en alleen de God van Israël te aanbidden. Hun godsdienst was echter nog met zoveel bijgelovigheid vermengd, dat onze Heiland hun zegt: Gijlieden aanbidt wat gij niet weet, Johannes 4:22.

II. Betreffende de Israëlieten, die naar het land van Assyrië gevoerd werden: de gewijde geschiedschrijver heeft aanleiding om van hen te spreken in vers 33, aantonende dat hun opvolgers in het land deden zoals zij gedaan hebben, naar de wijze van de volkeren, die zij weggevoerd hadden, zij aanbaden beide de God van Israël en deze andere goden, maar wat deden de gevangenen in het land van hun verdrukking? Waren zij door hun beproeving en benauwdheid tot berouw en bekering gekomen? Neen, zij doen naar de eerste wijze, vers 34. Toen de twee stammen later gevankelijk naar Babylon gevoerd werden, zijn zij daardoor van hun afgoderij genezen, en daarom zijn zij na zeventig jaren met vreugde teruggebracht, maar de tien stammen werden in de vuuroven verhard, en daarom zijn zij er rechtvaardig in teloor

gegaan, overgelaten om te vergaan. Deze hun hardnekkigheid wordt hier verzwaaard door de overweging:

1. Van de eer, die God hun heeft aangedaan als het zaad van Jakob, wie Hij de naam Israël gaf, en naar hem werden zij aldus genoemd, maar zij waren een smaad voor de eervolle naam, naar welke zij genoemd waren.

2. Van het verbond, dat met hen gemaakt was, en de last, die Hij hun gaf, die hier ten volle herhaald is, namelijk, dat zij de Heere Jehovah alleen, die hen uit Egypteland had opgevoerd, zouden vrezen en dienen, vers 36. Dat zij, Zijn inzettingen en rechten in geschrifte ontvangen hebbende, ze te allen tijde zouden waarnemen en doen, vers 37, en nooit het verbond zouden vergeten, dat God met hen gemaakt heeft, de beloften en voorwaarden van dat verbond, in het bijzonder het grote artikel er van, dat hier driemaal herhaald is, omdat het hun zo dikwijls was ingeprent, er zozeer op werd aangedrongen, dat zij geen andere goden zullen vrezen. Hij had hun gezegd dat Hij, zo zij zich dicht bij Hem hielden, hen redden zou uit de hand van al hun vijanden, vers 39, maar toen zij in de hand van hun vijanden waren en redding nodig hadden, waren zij zo stompzinnig, en hadden zij zo weinig begrip of besef van hun eigen belangen, dat zij naar de eerste wijze deden, vers 40, zij dienden de ware God en de valse goden, alsof zij er geen verschil in zagen. Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen. Zo hebben zij gedaan, en zo deden de volken, die hen opvolgden, wèl mocht de apostel vragen: Wat dan? Zijn wij uitnemender? Ganselijk niet, want beide Joden en Grieken zijn allen onder de zonde, Romeinen 3:9.

HOOFDSTUK 18

1 Het geschiedde nu in het derde jaar van Hosea, de zoon van Ela, de koning van Israël, dat Hizkia koning werd, de zoon van Achaz, koning van Juda. 2 Vijf en twintig jaren was hij oud, toen hij koning werd, en hij regeerde negen en twintig jaren te Jeruzalem, en de naam zijner moeder was Abi, een dochter van Zacharia. 3 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader David gedaan had. 4 Hij nam de hoogten weg, en brak de opgerichte beelden, en roeide de bossen uit; en hij verbrijzelde de koperen slang, die Mozes gemaakt had, omdat de kinderen Israëls tot die dagen toe haar gerookt hadden; en hij noemde haar Nehustan. 5 Hij betrouwde op de HEERE, de God Israëls, zodat na hem zijns gelijke niet was onder alle koningen van Juda, noch die voor hem geweest waren. 6 Want hij kleefde de HEERE aan; hij week niet van Hem na te volgen, en hij hield Zijn geboden, die de HEERE aan Mozes geboden had. 7 Zo was de HEERE met hem; overal, waar hij henen uittrok, handelde hij kloekelijk; daartoe viel hij af van de koning van Assyrië, dat hij hem niet diende. 8 Hij sloeg de Filistijnen tot Gaza toe, en haar landpalen, van de wachttorens af tot de vaste steden toe.

9 Het geschiedde nu in het vierde jaar van de koning Hizkia (hetwelk was het zevende jaar van Hosea, de zoon van Ela, de koning van Israël) dat Salmaneser, de koning van Assyrië, opkwam tegen Samaria, en haar belegerde. 10 En zij namen haar in ten einde van drie jaren, in het zesde jaar van Hizkia; het was het negende jaar van Hosea, de koning van Israël, als Samaria ingenomen werd. 11 En de koning van Assyrië voerde Israël weg naar Assyrië, en deed hen leiden in Halah, en in Habor, bij de rivier Gozan, en in de steden der Meden. 12 Daarom dat zij de stem des HEEREN, hun Gods, niet waren gehoorzaam geweest, maar Zijn verbond overtreden hadden; en al wat Mozes, de knecht des HEEREN, geboden had, dat hadden zij niet gehoord, noch gedaan. 13 Maar in het veertiende jaar van de koning Hizkia kwam Sanherib, de koning van Assyrië, op tegen alle vaste steden van Juda, en nam ze in. 14 Toen zond Hizkia, de koning van Juda, tot de koning van Assyrië, naar Lachis, zeggende: Ik heb gezondigd, keer af van mij, wat gij mij opleggen zult, zal ik dragen. Toen leide de koning van Assyrië Hizkia, de koning van Juda, driehonderd talenten zilver, en dertig talenten gouds op. 15 Alzo gaf Hizkia al het zilver, dat gevonden werd in het huis des HEEREN, en in de schatten van het huis des konings. 16 Te dier tijd sneed Hizkia het goud af van de deuren van de tempel des HEEREN, en van de posten, die Hizkia, de koning van Juda, had laten overtrekken, en gaf dat aan de koning van Assyrië.

17 Evenwel zond de koning van Assyrië Tartan, en Rabsaris, en Rabsaké, van Lachis tot de koning Hizkia, met een zwaar heir naar Jeruzalem; en zij togen op, en kwamen naar Jeruzalem. En als zij optogen en gekomen waren, bleven zij staan bij de watergang des oppersten vijvers, welke is bij de hogen weg van het veld des vollers. 18 En zij riepen tot de koning; zo ging tot hen uit Eljakim, de zoon van Hilkia, de hofmeester, en Sebna, de schrijver, en Joah, de zoon van Asaf, de kanselier.

19 En Rabsaké zeide tot hen: Zegt nu tot Hizkia: Zo zegt de grote koning, de koning van Assyrië: Wat vertrouwen is dit, waarmede gij vertrouwt? 20 Gij zegt (doch het is een woord der lippen): Er is raad en macht tot de oorlog; op wien vertrouwt gij nu, dat gij tegen mij rebelleert? 21 Zie nu, vertrouwt gij u op dien gebroken rietstaf, op Egypte, op denwelken zo iemand leunt, zo zal hij in zijn hand gaan, en die doorboren; alzo is Farao, de koning van Egypte, al dengenen, die op hem vertrouwen. 22 Maar zo gij tot mij zegt: Wij vertrouwen op de HEERE, onzen God; is Hij die niet, Wiens hoogten en Wiens altaren Hizkia weggenomen heeft, en tot Juda en tot Jeruzalem gezegd heeft: Voor dit altaar zult gij u buigen te Jeruzalem? 23 Nu dan, wed toch met mijn heer, de koning van Assyrië; en ik zal u twee duizend paarden geven, zo gij voor u de ruiters daarop zult kunnen geven. 24 Hoe zoudt gij dan het aangezicht van een enigen vorst van de geringste knechten mijns heren afkeren? Maar gij vertrouwt op Egypte, om de wagenen en om de ruiters. 25 Nu, ben ik zonder de HEERE opgetogen tegen deze plaats, om die te verderven? De HEERE heeft tot mij gezegd: Trek op tegen dat land, en verderf het. 26 Toen zeide Eljakim, de zoon van Hilkia, en Sebna, en Joah tot Rabsaké: Spreek toch tot uw knechten in het Syrisch, want wij verstaan het wel; en spreek met ons niet in het Joods, voor de oren des volks, dat op de muur is. 27 Maar Rabsaké zeide tot hen: Heeft mijn heer mij tot uw heer en tot u gezonden, om deze woorden te spreken? Is het niet tot de mannen, die op de muur zitten, dat zij met ulieden hun drek eten, en hun water drinken zullen?

28 Alzo stond Rabsaké, en riep met luider stem in het Joods; en hij sprak en zeide: Hoort het woord des groten konings, des konings van Assyrië! 29 Zo zegt de koning: Dat Hizkia u niet bedriege: want hij zal u niet kunnen redden uit zijn hand. 30 Daartoe dat Hizkia u niet doe vertrouwen op de HEERE,

zeggende: De HEERE zal ons zekerlijk redden, en deze stad zal niet in de hand van de koning van Assyrië gegeven worden. 31 Hoort naar Hizkia niet; want zo zegt de koning van Assyrië: Handelt met mij door een geschenk, en komt tot mij uit, en eet, een ieder van zijn wijnstok, en een ieder van zijn vijgeboom; en drinkt een ieder het water zijns bornputs; 32 Totdat ik kom, en u haal in een land, als ulieder land, een land van koren en van most, een land van brood en van wijngaarden, een land van olijven, van olie en van honig; zo zult gij leven en niet sterven; en hoort niet naar Hizkia, want hij hitst u op, zeggende: De HEERE zal ons redden. 33 Hebben de goden der volken, ieder zijn land, enigszins gered uit de hand van de koning van Assyrië? 34 Waar zijn de goden van Hamath, en van Arpad? Waar zijn de goden van Sefarvaim, Hena en Ivva? Ja, hebben zij Samaria uit mijn hand gered? 35 Welke zijn ze onder alle goden der landen, die hun land uit mijn hand gered hebben, dat de HEERE Jeruzalem uit mijn hand redden zou?

36 Doch het volk zweeg stil en antwoordde hem niet een woord; want het gebod des konings was, zeggende: Gij zult hem niet antwoorden. 37 Toen kwam Eljakim, de zoon van Hilkia, de hofmeester, en Sebna, de schrijver, en Joah, de zoon van Asaf, de kanselier, tot Hizkia, met gescheurde klederen; en zij gaven hem de woorden van Rabsaké te kennen.

Toen de profeet Efraïm had veroordeeld wegens leugen en bedrog, heeft hij zich hiermede getroost dat Juda nog heerste met God en getrouw was met de heiligen, Hosea 12:1. Het was een zeer treurig gezicht, dat het laatste hoofdstuk ons gaf op de verwoestingen van Israël, maar dit hoofdstuk toont ons de zaken van Juda in diezelfde tijd in een gunstig licht, opdat het zou blijken dat God het zaad van Abraham niet geheel had verstoten, Romeinen 11:1. Hizkia op de troon: I. Hij hervormt zijn koninkrijk, vers 1 - 6.

II. Hij is voorspoedig in al zijn ondernemingen, vers 7, 8, en dat wel terzelfder tijd, dat de tien stammen gevankelijk weggevoerd werden vers 9 - 12.

III. Toch wordt hij aangevallen door Sanherib, de koning van Assyrië, vers 13. Er wordt aan zijn land een schatting opgelegd, vers 14 - 16. Jeruzalem wordt belegerd vers 17. God wordt gelasterd, hijzelf gesmaad, en zijn volk aangezocht om tegen hem te rebelleren, in een boosaardige redevoering, gehouden door Rabsaké, vers 19 - 37. Maar hoe heerlijk het geëindigd is tot eer en vertroosting van onze grote hervormer, zal het volgende hoofdstuk ons verhalen.

2 Koningen 18:1 - 8

Wij hebben hier een algemeen bericht van de regering van Hizkia. Hier is:

I. Zijn grote Godsvrucht, die des te meer verwonderlijk is, omdat zijn vader uiterst snood en goddeloos was, een van de slechtsten van de koningen, en toch is hij - Hizkia - een van de besten, hetgeen ons te kennen kan geven,

1. Dat het goed, hetwelk in iemand gevonden wordt, niet van de natuur is, maar door genade gewerkt is, door vrije en vrijmachtige genade, die tegen nature in de goeden olijfboom inent wat van nature wild was, Romeinen 11:24.

2. Dat die genade over de grootste moeilijkheden zegeviert, Achaz heeft zijn zoon waarschijnlijk een slechte opvoeding gegeven zowel als een slecht voorbeeld. Aan Uria, de priester, was misschien opgedragen hem te onderwijzen, wij kunnen veronderstellen dat zijn dienaren en metgezellen aan afgoderij waren overgegeven, en toch werd Hizkia uitnemend goed en Godvruchtig, als Gods genade wil werken wie of wat zal het dan keren?

A. Hij was een echte zoon van David, die zeer veel ontaarde zonen had, vers 3. Hij deed wat recht was in de ogen des Heeren, naar alles dat zijn vader David gedaan had, met wie het verbond was gemaakt, en daarom had hij ook recht op de weldaden en voordelen ervan. Wij hebben gelezen van sommigen van hen, die deden wat recht was, maar niet gelijk David,

Hoofdstuk 14:3. Zij hadden Gods inzetten niet lief zoals hij, en hebben er zich niet zo aan gehouden, maar Hizkia was een tweede David, had dezelfde liefde voor Gods woord en Gods huis als hij er voor gehad heeft. Laat ons niet verschrikt worden door de vrees voor een toenemend verval van deugd en Godsvrucht alsof, wanneer de tijden en de mensen slecht zijn, zij als vanzelf al slechter en slechter moeten worden dat is volstrekt niet gezegd, want na veel slechte koningen heeft God er een verwekt, die als David zelf was.

B. Hij was een ijverig hervormer van zijn rijk, en, zoals wij bevinden in 2 Kronieken 29:3, hij begon er bijtijds mede, toog aan het werk zodra hij de troon had beklommen, en liet geen tijd verloren gaan. Hij vond zijn koninkrijk zeer verdorven, het volk zeer bijgelovig, het is dit altijd geweest, maar onder de laatste regering erger dan ooit. Door de invloed van zijn goddeloze vader was het land overstromd van afgoderij. Wij kunnen veronderstellen dat zijn geest in hem ontstoken was, terwijl zijn vader leefde, zoals Paulus' geest in hem ontstoken was te Athene, en daarom, zodra hij de macht in handen had, begaf hij er zich toe om haar uit te roeien, vers 4, hoewel hij, in aanmerking genomen hoezeer het volk er aan verknocht was, wel kon denken dat het niet zonder tegenstand zou geschieden.

a. De beelden en de bossen waren bepaald afgodisch en van heidense oorsprong, deze verbrak en vernietigde hij, hoewel zijn eigen vader ze had opgericht en er genegenheid voor had betoond, zal dit ze toch niet beschermen. Wij moeten, om onze aardse ouders te eren, nooit God onteren.

b. De hoogten zijn bij bijzondere gelegenheden gebruikt door de profeten, en waren Tot nu toe door de goede koningen oogluikend toegelaten, maar zij waren een belediging voor de tempel, en in strijd met de wet, die gebod dat zij daar alleen moesten aanbidden, en daar zij niet onder het toezicht waren van de priesters, gaven zij gelegenheid voor de invoering van afgodische gebruiken. Daarom heeft Hizkia, die zich Gods woord, niet het voorbeeld van zijn voorgangers, als regel stelde, een wet gemaakt om ze weg te nemen, de kapellen, tabernakelen en altaren, die er waren opgericht, af te breken, en het gebruik er van te verbieden, welke wet met kracht in werking werd gesteld, en het is waarschijnlijk, dat het ontzettend oordeel, dat nu over het rijk van Israël was gekomen vanwege hun afgoderij, Hizkia nog te meer ijverig deed zijn, en het volk nog te meer gewillig heeft gemaakt om zich naar hem te voegen. Het is wel, als het ongeluk van onze naburen ons ter waarschuwing is.

c. De koperen slang was oorspronkelijk op Gods bevel opgericht, maar omdat zij tot afgoderij misbruikt was, verbrijzelde hij haar. De kinderen Israëls hadden haar meegebracht naar Kanaän, waar zij haar hebben opgericht wordt ons niet gezegd, maar zij schijnen haar zorgvuldig bewaard te hebben als een gedachtenis aan Gods goedheid jegens hun vaderen in de woestijn, en als een overgeleverd bewijs van de waarheid van dat verhaal, Numeri 21:9, ter bemoediging van de zieken om zich tot God te wenden om genezing, en van boetvaardige zondaren om zich tot Hem te wenden om genade. Maar toen zij, in verloop van tijd, begonnen het schepsel meer te aanbidden dan de Schepper, werden zij die geen beelden wilden aanbidden, ontleend aan de heidenen, zoals sommigen van hun naburen gedaan hebben, door de verzoeker er toe gebracht om wierook te branden voor de koperen slang, omdat deze op bevel van God zelf gemaakt was, en een werktuig ten goede voor hen is geweest.

Maar in zijn vrome ijver voor Gods eer heeft Hizkia het volk niet slechts verboden haar te aanbidden, maar opdat zij nooit meer aldus misbruikt zou worden, toonde hij het volk dat het Nehustan, niets anders dan een stuk koper was, en dat het daarom ijdel en goddeloos was om er wierook voor te branden. Toen verbrijzelde hij haar, dat is, gelijk bisschop Patrick het verklaart, hij vergruisde haar tot stof, dat hij in de lucht strooide opdat er niets van zou

overblijven. Indien iemand mocht denken dat de eer, die aan deze koperen slang toekwam, verminderd werd, dan zal hij haar volkomen hersteld zien in Johannes 3:14, waar onze Heiland haar tot een type verklaart van Hemzelf. Als goede dingen vergoed worden, dan is het beter ze weg te doen dan ze te houden.

C. Hierin was hij ongeëvenaard, vers 5, na hem was zijns gelijke niet onder alle koningen van Juda, noch onder degenen, die voor hem geweest waren. Voor twee dingen was hij uitnemend in zijn reformatie.

a. Voor moed en betrouwen op God. In die afschaffing van de afgoderij was gevaar het misnoegen van zijn onderdanen gaande te maken en hen tot rebellie tegen hem te brengen, maar hij vertrouwde op de Heere, de God Israëls, dat Hij hem steunen zou in hetgeen hij deed en hem zou behoeden voor kwaad. Een vast geloof in de algenoegzaamheid Gods om ons te beschermen en te belonen zal er veel toe bijdragen, om ons oprecht, stoutmoedig en krachtig te maken in de weg van onze plicht, zoals Hizkia geweest is. Toen hij tot de troon kwam, vond hij zijn koninkrijk omringd door vijanden, maar hij heeft geen vreemde hulp tegen hen gezocht, zoals zijn vader gedaan heeft, maar vertrouwde op de God van Israël om de bewaarder van Israël te zien.

b. Voor standvastigheid en volharding in zijn plichtsbetrachting, hierin was niemand hem gelijk, dat hij met een vast besluit de Heere aanhing, niet afweek van Hem na te volgen, vers 6. Sommigen van zijn voorgangers zijn goed begonnen, doch vielen af, maar evenals Kaleb heeft hij volhard de Heere na te volgen. Hij heeft niet slechts alle afgodische gebruiken afgeschaft, maar hield Gods geboden en heeft in alles nauwgezet zijn plicht betracht.

II. Zijn grote voorspoed, vers 7, 8. Hij was met God, en toen was God met hem, en daar God zo bijzonder met hem was, handelde hij kloekelijk overal waarheen hij uittrok. Hij had verwonderlijker voorspoed in al zijn ondernemingen, in zijn oorlogen, zijn gebouwen, en in het bijzonder in zijn reformatie, want dat goede werk werd met minder moeilijkheid voortgezet, dan hij zich heeft kunnen voorstellen. Zij, die Gods werk doen met het oog op Zijn eer en heerlijkheid en met vertrouwen op Zijn kracht, kunnen verwachten er voorspoedig in te zullen wezen, groot is de waarheid, en zij zal overmogen. Bemerkende, dat hij voorspoed had:

1. Wierp hij het juk af van de koning van Assyrië, waaraan zijn vader zich laaghartig had onderworpen. Dit wordt genoemd: van hem af te vallen of tegen hem te rebelleren, omdat de koning van Assyrië het zo noemde, maar het was in werkelijkheid een handhaven van de rechtmatige rechten van zijn kroon, die Achaz niet had mogen vervreemden. Indien het al onvoorzichtig was om die stoute worsteling nu reeds te beginnen, zie ik toch niet in dat het, zoals sommigen denken, onrechtvaardig was. Toen hij de afgoderij van de volken had uitgeworpen, kon hij ook wel het juk van hun verdrukking afwerpen. De zekerste weg tot de vrijheid is God te dienen.

2. Hij deed een krachtige aanval op de Filistijnen, en sloeg hen tot Gaza toe, zowel de landelijke dorpen als de vaste steden, van de wachttorens af tot de vaste steden toe, die plaatsen weer in zijn rijk terugbrengende, waarvan zij zich in zijns vaders tijd hadden meester gemaakt, 2 Kronieken 28:18. Toen hij het bederf had uitgezuiverd, dat zijn vader had ingevoerd, kon hij verwachten de bezittingen te herwinnen, die zijn vader verloren had. Zijn overwinningen over de Filistijnen had Jesaja geprofeteerd, Hoofdstuk 14:28 en verv.

2 Koningen 18:9 - 16

Het koninkrijk van Assyrië was nu aanzienlijk geworden, hoewel wij er voor de laatste regering nooit van gelezen hebben: zodanige veranderingen zijn er in de zaken van volken en

geslachten, zij, die min en gering waren, worden geducht, terwijl daarentegen zij, die een groot aanzien hadden en veel gerucht hebben gemaakt in de wereld, naar de diepte worden gebracht. Wij hebben hier een bericht:

I. Van de voorspoed van Salmaneser, koning van Assyrië, tegen Israël, zijn belegering van Samaria, vers 9, zijn inneming van die stad, vers 10, en zijn wegvoering van het volk in gevangenschap, vers 11, met de reden, waarom God dit oordeel over hen heeft gebracht, vers 12, omdat zij aan de stem van de Heere, hun God, niet gehoorzaam waren geweest. In het vorige hoofdstuk werd dit uitvoeriger verhaald, maar het is hier herhaald: 1. Als hetgeen, waardoor Hizkia en zijn volk opgewekt werden om met zoveel ijver de afgoderij uit te zuiveren uit hun land, daar zij het verderf zagen, dat er over Israël door gekomen was. Toen het huis van hun buurman in brand stond, en hun eigen huis door die brand bedreigd werd, was het tijd om het gevloekte ding weg te werpen.

2. Als hetgeen Hizkia zeer betreurde, maar niet kon verhinderen, omdat hij er de macht niet toe had. De tien stammen waren afgefallen van, en waren dikwijls kwellend geweest voor, het huis van David, zelfs nog onder de regering van zijn vader, daar zij echter van het zaad Israëls waren, kon hun rampspoed hem niet verblijden.

3. Als hetgeen Hizkia en zijn rijk blootstelde aan de koning van Assyrië, daar het er veel gemakkelijker door werd voor hem om hem aan te vallen. Van de tien stammen wordt hier gezegd, dat zij Gods geboden noch wilden horen noch doen, vers 12. Velen zullen er zich mee vergenoegen gehoor te geven aan God die Hem echter niets meer willen geven, Ezechiël 33:31. Maar dezen, vast besloten hebbende hun plicht niet te doen, wilden zij ook niet van horen.

II. Van de aanslag van Sanherib, de koning van Assyrië, die Salmanezer was opgevolgd, tegen Juda, waarin hij aangemoedigd was door de voorspoed van zijn voorganger tegen Israël, met wiens eer en roem hij wilde wedijveren en wiens overwinningen hij wilde voortzetten. De inval, die hij deed was een grote ramp voor dat rijk, waarmee God het geloof van Hizkia wilde beproeven en het volk wilde kastijden, dat "een huichelachtig volk" wordt genoemd, Jesaja 10:6, omdat zij niet van harte instemden met Hizkia's reformatie, niet gewillig en gaarne afstand deden van hun afgoden, maar die in hun hart behielden en misschien ook wel in hun huizen, hoewel de hoogten waren weggenomen. Zelfs tijden van reformatie kunnen blijken zware en moeilijke tijden te zijn, zwaar en moeilijk gemaakt door hen, die de reformatie tegenstaan, en dan zal de schuld er van aan de hervormers gegeven worden. Deze ramp kan geacht worden Hizkia zwaar getroffen te hebben, als men bedenkt:

1. Hoeveel van zijn land hij er door verloor, vers 13. De koning van Assyrië nam alle - of de meeste - vaste steden van Juda weg, de grenssteden en de garnizoenssteden, en toen viel al het overige hem natuurlijk ook in handen. De verwarring, waarin het land door deze vijandelijke inval gebracht werd, wordt beschreven door de profeet Jesaja, Hoofdstuk 10:28 - 32.

2. Hoe duur hij de vrede gekocht heeft. Hij zag Jeruzalem zelf in gevaar van de vijand in handen te vallen, evenals Samaria, en hij was bereid de veiligheid van de stad te kopen ten koste van:

a. Een vernederende onderwerping: "ik heb gezondigd, door te weigeren de gewone schatting te betalen, en ben bereid de vergoeding te doen, die van mij geëist zal worden," vers 14. Waar was Hizkia's moed? Waar zijn bebouwen op God? Waarom heeft hij Jesaja niet geraadpleegd eer hij deze kruipende boodschap zond?

b. Een zeer grote som geld, drie honderd talenten zilver en dertig talenten goud, dat niet jaarlijks betaald moest worden, maar als losgeld voor het ogenblik, meer dan twee miljoen vier honderd duizend gulden. Om deze som bijeen te krijgen was hij genoodzaakt niet slechts de schatkist van het land te ledigen, vers 15, maar de gouden platen van de deuren en pilaren van de tempel af te nemen, vers 16. Hoewel de tempel het goud heiligde dat hij er aan gewijd had, dacht hij dat, omdat de nood dringend was, hij daarmee doen mocht, zoals zijn vader David (die hij zich ten voorbeeld had gesteld) met de toonbroden gedaan heeft, en dat het noch goddeloos noch onvoorzichtig was om een deel te geven, ten einde het geheel te behouden. Zijn vader Achaz had de tempel geplunderd in minachting er van, 2 Kronieken 28:24. Hij had wat zijn vader weggenomen had met interest terugbetaald, en nu vraagt hij met alle eerbied, om het slechts in de nood en voor een beter doeleinde te mogen lenen, met het vaste voornemen om het, zodra hij er toe instaat zal zijn, ten volle terug te geven.

2 Koningen 18:17 - 37

I. Hier is Jeruzalem belegerd door het leger van Sanherib, vers 17. Hij zond drie van zijn grootste krijgsoversten met een groot leger tegen Jeruzalem. Is dit de grote koning, de koning van Assyrië? Neen, noem hem zo niet hij is een laaghartig, vals, verraderlijk man, waardig om door alle eeuwen heen eerloos verklaard te worden, laat hem nooit met ere worden genoemd, die zo eerloos kon wezen om Hizkia's geld te nemen, dat hij hem gaf op voorwaarde dat hij zijn leger zou doen wegtrekken, en toen, in plaats van, volgens de overeenkomst, het land te verlaten, naar de hoofdstad optrok en het geld ook niet terugzond. Het zijn voorwaar slechte, eerloze mensen, en zo zullen wij hen noemen, al zijn zij ook nog zo groot en voornaam, wier beginsel het is hun woord en belofte niet verder bindend te doen zijn dan met hun belangen strookt. Nu had Hizkia maar al te veel reden om berouw te hebben van zijn verdrag met Sanherib, waardoor hij wel armer maar volstrekt niet veiliger is geworden.

II. Hizkia, zijn vorsten en zijn volk beschimpt en beledigd door Rabsaké, de voornaamste woordvoerder van de drie generaals en die de meest schampere taal tot zijn beschikking had. Hij had ongetwijfeld van Sanherib instructies ontvangen omtrent hetgeen hij zeggen moest, die bedoelde hierdoor een nieuwe twist met Hizkia te zoeken. Hij had beloofd om na de ontvangst van Hizkia's geld, zijn leger te doen terugtrekken, en daarom schaamt hij zich om onmiddellijk een krachtige aanval op Jeruzalem te doen, maar hij zendt Rabsaké om Hizkia te bewegen de stad over te geven en, zo hij weigert, dan zal dit hem tot voorwendsel (wel een zeer armzalig voorwendsel!) dieper, om haar te belegeren en, zo zij weerstand biedt, haar stormenderhand in te nemen. Rabsaké heeft de onbeschaamdheid om een audiëntie van de koning zelf te vragen bij de watergang van de bovenste vijver, buiten de muren, maar Hizkia heeft de voorzichtigheid om te weigeren persoonlijk te onderhandelen, en zendt drie commissarissen, (de voornaamste staatsdienaren) om te horen wat hij te zeggen heeft, maar met de last om die dwaas niet te antwoorden naar zijn dwaasheid, vers 36, want zij konden hem niet overtuigen, maar zouden hem gewis prikkelen, en Hizkia had van zijn vader David geleerd te geloven dat God zou horen als hij "gelijk een dove zou zijn, die niet hoort," Psalm 38:14 - 16.

Eenmaal hebben zij zijn rede onderbroken, doch slechts om hem te verzoeken thans in het Syrisch tot hem te spreken dan zouden zij overwegen wat hij gezegd heeft en er de koning rapport van doen, en zo zij hem dan geen bevredigend antwoord brachten, dan kon hij zich op het volk beroepen door in het Joods te spreken, vers 26. Dit was een redelijk verzoek en overeenkomstig het gebruik bij onderhandelingen, namelijk dat de gevolmachtigden de zaken onder elkaar regelen en vaststellen, voordat er iets van openbaar wordt gemaakt. Maar Hizkia bedacht niet dat hij met een onredelijk man te doen had, anders zou hij dat verzoek niet

gedaan hebben, want het heeft Rabsaké slechts verbitterd, en hem nog ruwer en onstuimiger gemaakt, vers 27. Tegen alle regelen van welvoeglijkheid en eer ging hij in plaats van met de commissarissen te onderhandelen, dreigende taal voeren tegen het krijgsvolk, trachtte hij hen te bewegen om te deserteren of te rebelleren, dreigde dat, zo zij weerstand mochten bieden, hij hen tot het uiterste van hongersnood zou brengen, en toen ging hij voort met zijn rede, waarvan de strekking is Hizkia, zijn vorsten en zijn volk te bewegen de stad over te geven.

Merk op, hoe hij om hiertoe te komen:

1. Zijn meester, de koning van Assyrië, verheerlijkt, telkens en nogmaals noemt hij hem de grote koning, de koning van Assyrië, vers 19, 28. Welk een afgod maakt hij van die vorst, wiens creatuur hij was! God is de grote Koning, maar in zijn oog was Sanherib een kleine god, en hij zou hun dezelfde eerbied voor hem willen inboezemen, die hij voor hem had, om hen aldus door verschrikking tot onderwerping aan hem te brengen, maar voor hen, die door het geloof de Koning van de koningen zien in Zijn macht en heerlijkheid, heeft zelfs de koning van Assyrië een klein, min aanzien. Wat zijn de grootste en machtigste van de mensen, als zij met God worden vergeleken of als God komt om met hen te strijden? Psalm 82:6, 7.

2. Hij poogt hen te doen geloven dat het zeer voordelig voor hen zijn zou om zich maar over te geven. Indien zij weerstand bieden dan moeten zij niets anders verwachten dan uit gebrek aan levensmiddelen het geringste kruid te moeten eten, want alle toevoer van levensmiddelen zal door de belegeraars worden afgesneden, maar zo zij willen capituleren zien gunst willen winnen door een geschenk en zich aan zijn genade willen overgeven, dan zullen zij een zeer goede behandeling van hem ondervinden, vers 31. Ik vraag mij af hoe Rabsaké zonder te blozen van schaamte kon spreken van een overeenkomst te maken door een geschenk, als toch zijn meester zo kort geleden zijn overeenkomst met Hizkia had geschonden, die door zo'n groot geschenk verkregen was, vers 14. Kunnen diegenen verwachten dat men hen vertrouwen zal, die zich zo ergerlijk trouweloos betoond hebben? Maar: Ad populum phaleras Verguld slechts de keten, en het volk zal zich laten binden. Hij denkt allen te sussen met een belofte dat, zo zij zich slechts op genade of ongenade willen overgeven, zij wel verwachten moeten tot gevangenen te worden gemaakt, maar dat zal in werkelijkheid voor hun geluk wezen. Men vraagt zich af hoe hij kon denken door zulke misleidende redeneringen te zullen overmogen, maar aldus is het, dat de duivel iedere dag de zondaren misleidt door zijn verzoeken.

Hij zal hen er van moeten overtuigen:

a. Dat hun gevangenschap een geluk voor hen zijn zal, hun voordelig zal wezen, want dat een ieder van zijn vijgenboom zal eten en van zijn wijnstok, vers 31. Ofschoon de eigendom van hun bezittingen aan de overwinnaars zal overgaan, zullen zij er toch het vrije gebruik van hebben, maar hij zegt hun er nu niet bij, wat hij hun later zeggen zou, dat dit zou wezen met die verstarde, dat het zoveel en zolang zou wezen, als het de overwinnaars zou behagen.

b. Dat hun ballingschap hun zeer voordelig zal wezen: totdat ik kom en haal u in een land als uw eigen land, en in welk opzicht zal dit dan beter voor hen zijn, als zij er toch niets hun eigendom in kunnen noemen?

3. Wat hij in het bijzonder bedoelt, is hen te overtuigen dat het volstrekt nutteloos zou zijn om weerstand te bieden. Wat vertrouwen is dit, waarmee gij vertrouwt? Aldus beschimpt en hoont hij Hizkia, vers 19. Tot het volk zegt hij, vers 29, Dat Hizkia u niet bedriege tot uw verderf, want hij zal u niet kunnen redden, gij moet buigen of breken." Het zou goed wezen als zondaren zich wilden onderwerpen aan de kracht van dit betoog, door met God verzoend te worden, namelijk dat het onze wijsheid is ons aan Hem te onderwerpen, omdat het ijdel en nutteloos is om met Hem te strijden. Wat vertrouwen is dit waarmee zij vertrouwen, die Hem

weerstaan? Zijn wij sterker dan Hij? Of wat zullen wij er mee winnen om distelen en doornen voor een verterend vuur te stellen? Maar Hizkia was niet zo hulpeloos en weerloos als Rabsaké hem wel wilde voorstellen.

Op drie punter veronderstelt hij, dat Hizkia zou kunnen vertrouwen, en van alle drie poogt hij de ongenoegzaamheid aan te tonen.

a. Zijn eigen militaire voorbereidselen. Gij zegt: Daar is raad en macht tot de oorlog, en wij bevinden dat hij die ook had, 2 Kronieken 32:3. Maar dat gaat hij met minachting voorbij: "Het is een woord van de lippen, gij zijt niet tegen ons opgewassen, vers 20. Met de meest mogelijke hoogheid en minachting tart hij hem om van al zijn volk twee duizend man bijeen te brengen, die een paard kunnen berijden, dan zal hij hem twee duizend paarden geven. Hij geeft te kennen, doch valselijk, dat hij geen mannen had of geen, die geschikt waren voor de strijd, vers 23. Aldus denkt hij hem terneer te werpen door hoogheid en spotternij en wil met hem wedden dat een overste van de geringste knechten van zijn heer instaat is om hem en geheel zijn krijgsmacht te verslaan en te vernietigen.

b. Zijn verbond met Egypte. Hij veronderstelde dat hij op Egypte rekende voor wagens en ruiters, vers 24, omdat de koning van Israël dit gedaan had, en van dit vertrouwen zegt hij met recht: Het is een gebroken rietstaf, vers 21 hij zal niet slechts de man falen, die er op steunt en verwacht dat hij zijn gewicht zal kunnen dragen, maar zal in zijn hand gaan en die doorboren en al zijn zijden splijten, zoals de profeet deze gelijkenis nog nader uitwerkt met toepassing op Egypte, Ezechiël 29:6, 7. Zo is de koning van Egypte, zegt hij, en waarlijk, zo is de koning van Assyrië voor Achaz geweest, die op hem vertrouwde, maar hij benauwde hem en sterkte hem niet, 2 Kronieken 28:20. Zij, die op de menselijke arm vertrouwt, zullen hem niet beter dan een gebroken rietstaf bevinden, maar God is de rots van de eeuwen.

c. Zijn invloed bij God en zijn betrekking tot Hem. Dit was werkelijk Hizkia's fundament, vers 22. Hij hield zich staande door te steunen op de macht en de belofte van God, daarmee heeft hij zich en zijn volk bemoedigd, vers 30. De Heere zal ons zeker redden, en wederom vers 32. Hij wist dat dit hun grote steun was, en daarom is hij het uitvoerigst in zijn poging om dit aan het wankelen te brengen, zoals Davids vijanden, die al hun kunstgrepen in het werk stelden om hem van zijn vertrouwen op God af te brengen, Psalm 3:3, 11:1, en dat hebben ook Christus' vijanden gedaan, Mattheüs 27:43.

Op drie dingen wijst Rabsaké om hun vertrouwen op God aan het wankelen te brengen maar zij zijn allen onwaar.

(1). Dat Hizkia Gods bescherming verbeurd had door de hoogten en de altaren weg te nemen vers 22. Hier meet hij de God van Israël af naar de goden van de heidenen, die zich verlustigden in de menigte van altaren en tempels, en komt hij tot de gevolgtrekking dat Hizkia de God van Israël ten zeerste had beledigd door zijn volk te verplichten om op slechts één altaar te offeren. Aldus wordt een van de beste daden, die hij ooit in zijn leven gedaan heeft, verkeerd uitgelegd en voorgesteld als goddeloos en heiligschennend, door iemand, die de wet van de God van Israël niet kende of niet wilde kennen. Indien hetgeen in werkelijkheid goed en Gode welbehagelijk is door onwetende en boosaardige mensen voorgesteld wordt als kwaad en Godtergend, dan moeten wij dat niet vreemd vinden of er ons over verbazen. Indien dit heiligschennend was, dan wenste Hizkia dit altijd te blijven.

(2). Dat God nu orders had gegeven voor de verwoesting van Jeruzalem, vers 25. Ben ik zonder de Heere opgetogen tegen deze plaats om die te verderven? Dit is niets dan een ijdel snoeven. Hij heeft zelf niet gedacht dat hij een opdracht had van God om te doen wat hij deed,

(door wie zou hij haar hebben ontvangen?) maar hij wendt dit voor om het volk, dat op de muur was, te verschrikken. Indien er enige grond was voor zijn beweren, dan zou hij genomen kunnen zijn van de geschriften van de profeten, waarvan hij misschien kennis had bekomen, en die er op wezen dat de hand van God was in het verderf van de tien stammen, en nu dacht hij evengoed volmacht van God te hebben om Jeruzalem als Samaria te belegeren en in te nemen. Velen, die tegen God hebben gestreden, hebben voorgewend een opdracht van Hem te hebben.

(3). Dat, al zou ook JEHOWAH, de God van Israël, hen willen beschermen tegen de koning van Assyrië, Hij er toch de macht niet toe zou hebben, met deze Godslastering besluit hij zijn rede, vers 33 - 35. Hij vergelijkt de God van Israël met de goden van de volken die hij overwonnen en ten onder heeft gebracht, stelt Hem op een lijn met hen, en komt tot de gevolgtrekking dat, omdat zij hun aanbidders niet hebben kunnen beschermen en verlossen, de God Israëls de Zijnen evenmin zal kunnen beschermen en verlossen. Zie hier:

Ten eerste. Zijn hoogmoed. Als hij een stad veroverde, achtte hij ook over haar goden te hebben gezegevierd, en liet er zich geweldig op voorstaan. Zijn hoge dunk van de afgoden maakte dat hij een hoge dunk had van zichzelf, daar hij hun te sterk bleek.

Ten tweede. Zijn Godslastering, de God van Israël was geen lokale godheid, maar de God van de gehele aarde, de enig levende en ware God, de Oude van dagen, en had zich dikwijls bewezen boven alle goden te zijn, toch acht hij Hem niets meer te zijn dan de nieuwbakken, denkbeeldige goden van Hamath en Arpad. Volgens de overlevering van de Joden was Rabsaké een afvallige Jood, hetgeen hem zo bedreven maakte in de Joodse taal. Indien dit zo is, dan was zijn onwetendheid omtrent de God van Israël zoveel minder te verontschuldigen en zijn vijandschap zoveel minder vreemd, want afvalligen zijn gewoonlijk de bitterste en boosaardigste vijanden, getuige Julianus. Het moet erkend worden dat er in deze rede van Rabsaké veel beleid en kunst is, maar daarbij ook zeer veel hoogmoed, boosaardigheid, leugen en Godslastering, een greintje oprechtheid en eerlijkheid zou meer waard zijn geweest dan al dat vernuft en die redekunst.

Eindelijk. Er wordt ons gezegd wat de commissarissen van Hizkia deden.

1. Zij zwegen stil, niet omdat zij niets vanwege en voor Hizkia te zeggen hadden, zij zouden hem gemakkelijk en rechtvaardig zijns meesters trouweloosheid hebben kunnen verwijten en zijn woord verbreken en hem gevraagd kunnen hebben: Welke godsdienst moedigt u aan te hopen dat dat voorspoedig zal zijn? Zij hadden hem tenminste de ernstige wenk kunnen geven, die Achab aan Benhadad gegeven heeft, toen deze hem dezelfde onbeschaamde eisen heeft gesteld: Die zich aangordt beroeme zich niet als die zich losmaakt maar de koning had hun bevolen hem niet te antwoorden, en zij hielden zich aan hun instructies. Er is een tijd om te zwijgen zowel als een tijd om te spreken, en er zijn van de zodanigen, aan wie iets Godsdienstigs of redelijks te zeggen een werpen van paarden voor de zwijnen zou wezen. Wat zou men aan een waanzinnige kunnen zeggen? Waarschijnlijk heeft hun zwijgen Rabsaké nog trotser en geruster gemaakt, en zo werd zijn hart opgeheven en verhard tot zijn verderf.

2. Zij scheurden hun klederen, in verfoeiing van zijn Godslastering en in smart over de geminachte treurige toestand van Jeruzalem, welks smaad hun een last was.

3. Zij hebben de zaak getrouwelijk de koning bekend gemaakt, en hem de woorden van Rabsaké te kennen gegeven, opdat hij zou overwegen wat er gedaan moest worden, welke maatregelen genomen moesten worden, en welk antwoord zij op Rabsaké's eis zouden brengen.

HOOFDSTUK 19

1 En het geschiedde, als de koning Hizkia dat hoorde, zo scheurde hij zijn klederen, en bedekte zich met een zak, en ging in het huis des HEEREN. 2 Daarna zond hij Eljakim, de hofmeester, en Sebna, de schrijver, en de oudsten der priesteren, met zakken bedekt, tot Jesaja, de profeet, de zoon van Amoz; 3 En zij zeiden tot hem: Alzo zegt Hizkia: Deze dag is een dag der benauwdheid, en der schelding, en der lastering; want de kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte, en er is geen kracht om te baren. 4 Misschien zal de HEERE, uw God, horen al de woorden van Rabsaké, denwelken zijn heer, de koning van Assyrië, gezonden heeft, om de levenden God te honen, en te schelden, met woorden, die de HEERE, uw God, gehoord heeft; hef dan een gebed op voor het overblijfsel, dat gevonden wordt. 5 En de knechten van de koning Hizkia kwamen tot Jesaja.

6 En Jesaja zeide tot hen: Zo zult gij tot uw heer zeggen: Zo zegt de HEERE: Vrees niet voor de woorden, die gij gehoord hebt, waarmede Mij de dienaars van de koning van Assyrië gelasterd hebben. 7 Zie, Ik zal een geest in hem geven, dat hij een gerucht horen zal, en weder in zijn land keren; en Ik zal hem door het zwaard in zijn land vellen. 8 Zo kwam Rabsaké weder, en vond de koning van Assyrië, strijdende tegen Libna; want hij had gehoord, dat hij van Lachis vertrokken was. 9 Als hij nu hoorde van Tirhaka, de koning van Cusch, zeggen: Ziet, hij is uitgetogen om tegen u te strijden, zond hij weder boden tot Hizkia, zeggende: 10 Zo zult gij spreken tot Hizkia, de koning van Juda, zeggende: Laat u uw God niet bedriegen, op welken gij vertrouwt, zeggende: Jeruzalem zal in de hand des konings van Assyrië niet gegeven worden. 11 Zie, gij hebt gehoord, wat de koningen van Assyrië aan alle landen gedaan hebben, die verbannende; en zoudt gij gered worden? 12 Hebben de goden der volken, die mijn vaders verdorven hebben, dezelve gered, als Gozan, en Haran, en Rezef, en de kinderen van Eden, die in Telasser waren? 13 Waar is de koning van Hamath, en de koning van Arpad, en de koning der stad Sefarvaim, Hena en Ivva? 14 Als nu Hizkia de brieven uit der boden hand ontvangen, en die gelezen had, ging hij op in het huis des HEEREN, en Hizkia breidde die uit voor het aangezicht des HEEREN.

15 En Hizkia bad voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: O HEERE, God Israëls, Die tussen de cherubim woont! Gij zelf, Gij alleen zijt de God van alle koninkrijken der aarde, Gij hebt de hemel en de aarde gemaakt. 16 O, HEERE! neig Uw oor en hoor, doe, HEERE! Uw ogen open en zie, en hoor de woorden van Sanherib, die dezen gezonden heeft, om de levenden God te honen. 17 Waarlijk, HEERE, hebben de koningen van Assyrië die heidenen en hun land verwoest; 18 En hebben hun goden in het vuur geworpen; want zij waren geen goden, maar het werk van mensenhanden, hout en steen; daarom hebben zij die verdorven. 19 Nu dan, HEERE, onze God, verlos ons toch uit zijn hand; zo zullen alle koninkrijken der aarde weten, dat Gij, HEERE, alleen God zijt. 20 Toen zond Jesaja, de zoon van Amoz, tot Hizkia, zeggende: Zo spreekt de HEERE, de God Israëls: Dat gij tot Mij gebeden hebt tegen Sanherib, de koning van Assyrië, heb Ik gehoord. 21 Dit is het woord, dat de HEERE over hem gesproken heeft: De jonkvrouw, de dochter van Sion, veracht u, zij bespot u, de dochter van Jeruzalem schudt het hoofd achter u. 22 Wien hebt gij gehoond en gelasterd? en tegen Wien hebt gij de stem verheven, en uw ogen omhoog opgeheven? Tegen de Heilige Israëls! 23 Door middel uwer boden hebt gij de HEERE gehoond, en gezegd: Ik heb met de menigte mijner wagenen beklommen de hoogten der bergen, de zijden van de Libanon; en ik zal zijn hoge cederbomen, en zijn uitgelezen dennebomen afhouden; en zal komen in zijn uiterste herberg, in het woud zijns schonen velds. 24 Ik heb gegraven en heb gedronken vreemde wateren; en ik heb met mijn voetzolen alle rivieren der belegerde plaatsen verdroogd. 25 Hebt gij niet gehoord, dat Ik zulks lang te voren gedaan heb en dat van oude dagen af geformeerd heb? Nu heb Ik dat doen komen, dat gij zoudt zijn, om de vaste steden te verstoren tot woeste hopen. 26 Daarom waren haar inwoners handeloos; zij waren verslagen en beschaamd; zij waren als het gras des velds, en de groene grasscheutjes, het hooi der daken, en het brandkoren, eer het over einde staat. 27 Maar Ik weet uw zitten, en uw uitgaan, en uw inkomen, en uw woeden tegen Mij. 28 Om uw woeden tegen Mij, en dat uw woeling voor Mijn oren opgekomen is, zo zal Ik Mijn haak in uw neus leggen, en Mijn gebit in uw lippen, en Ik zal u doen wederkeren door dien weg, door denwelken gij gekomen zijt. 29 En dat zij u een teken, dat men in dit jaar eten zal, wat van zelf gewassen is; en in het tweede jaar, wat daarvan weder uitspruit; maar zaait in het derde jaar, en maait, en plant wijngaarden, en eet hun vruchten. 30 Want het ontkomene, dat overgebleven is van het huis van Juda, zal wederom nederwaarts wortelen, en zal opwaarts vrucht dragen. 31 Want van Jeruzalem zal het overblijfsel uitgaan, en het ontkomene van de berg Sion; de ijver van de HEERE der heirscharen zal dit doen. 32 Daarom zo zegt de HEERE van de koning van Assyrië: Hij zal in deze

stad niet komen, noch daar een pijl inschieten; ook zal hij met geen schild daarvoor komen, en zal geen wal daartegen opwerpen. 33 Door de weg, dien hij gekomen is, door dien zal hij wederkeren; maar in deze stad zal hij niet komen, zegt de HEERE. 34 Want Ik zal deze stad beschermen, om die te verlossen, om Mijnentwil, en om Davids, Mijns knechts wil.

35 Het geschiedde dan in dienzelven nacht, dat de Engel des HEEREN uitvoer, en sloeg in het leger van Assyrië honderd vijf en tachtig duizend. En toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, ziet, die allen waren dode lichamen. 36 Zo vertrok Sanherib, de koning van Assyrië, en toog henen, en keerde weder; en hij bleef te Nineve. 37 Het geschiedde nu, als hij in het huis van Nisroch, zijn god, zich nederboog, dat Adramelech en Sarezer, zijn zonen, hem met het zwaard versloegen; doch zij ontkwamen in het land van Ararat; en Esar - haddon, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

In het vorige hoofdstuk lazen wij van de grote benauwdheid, waarin Jeruzalem verkeerde, en wij verlieten het belegerd, beledigd en verschrikt, op het punt om door de Assyriërs te worden verzwolgen. Maar in dit hoofdstuk hebben wij een bericht van de heerlijke verlossing niet door zwaard of boog maar door gebed en profetie en door de hand van een engel.

I. In grote bekommernis zond Hizkia tot de profeet Jesaja, en verzocht om zijn gebeden, vers 1 - 5, en ontving een antwoord des vredes van hem, vers 6, 7.

II. Sanherib zond een brief aan Hizkia om hem door schrik aanjaging tot onderwerping te brengen vers 13.

III. Hierop beveelt Hizkia in een zeer plechtig gebed zijn zaak aan God, de rechtvaardige rechter, en smeekt Hem om hulp, vers 14 - 19.

IV. Door Jesaja zendt God hem een zeer troostrijke boodschap, hem verzekerende van uitkomst en redding, vers 20 - 34.

V. Het leger van de Assyriërs werd gedood door een engel, en Sanherib zelf gedood zijn eigen zonen, vers 35 - 37. Zo heeft God zich verheerlijkt en Zijn volk verlost.

2 Koningen 19:1 - 7

De inhoud van Rabsaké's rede aan Hizkia meegedeeld zijnde, zou men verwacht hebben - en waarschijnlijk heeft Rabsaké dit verwacht dat hij een kriegsraad zou beleggen, waarin gedelibereerd zou worden of het niet het beste zou zijn om maar te capituleren. Voordat de belegering plaatshad, "had hij raad gehouden met zijn vorsten en zijn helden", 2 Kronieken 32:3, maar dat baatte thans niet. Zijn grootste troost is dat hij een God heeft, tot wie hij heen kan gaan, en wij hebben hier een bericht van hetgeen er tussen hem en zijn God voorviel bij deze gelegenheid.

I. Hizkia toonde diepe smart over de oneer, die door Rabsaké's Godslastering Gode was aangedaan. Toen hij het hoorde hoewel slechts uit de tweede hand, scheurde hij zijn klederen en bedekte zich met een zak, vers 1. Godvruchtige mensen plachten dit te doen, als zij hoorden van enigerlei smaad, die op Gods naam werd geworpen, en voornamen mensen moeten het geen verkleining voor zich achten, om aldus hun leedwezen te betonen over de belediging van de eer van de grote God. Koninklijke klederen zijn niet te kostbaar om gescheurd, en koninklijk vlees is niet te goed om met een zak bedekt te worden in verootmoediging om de smaad, die aan God werd aangedaan, en vanwege de gevaren en verschrikkingen van Jeruzalem. Hiertoe riep God thans, en Hij was misnoegd over hen, die niet alzo gezind waren, Jesaja 22:12 - 24. "Zie daar is vreugde en blijdschap met runderen te doden en schapen te kelen, hoewel het een dag van beroering en van vertreding en van verwarring is in het dal des gezichts", vers 5, hetgeen op deze zelfde gebeurtenis ziet. De koning in een zak, maar velen van zijn onderdanen in zachte klederen.

II. "Hij ging in het huis des Heeren", naar het voorbeeld van de Psalmist die, als hij gegriefd was over de trotsheid en de voorspoed van de goddelozen, "in Gods heiligdommen inging, en op hun einde merkte", Psalm 73:17. Hij ging in het huis Gods om te overdenken en te bidden, en zijn geest tot kalmte te brengen na deze beroering. Hij overwoog niet welk antwoord hij aan Rabsaké zou zenden, maar gaf de zaak Gode in handen: 'Heere, Gij zult voor mij antwoorden'. In het huis des Heeren vond hij een rust en schuilplaats, een schatkamer, een magazijn, een raadzaal, alles wat hij behoefde, en alles in God. Als de vijanden van de kerk zeer vermetel en zeer dreigend zijn, dan is het de wijsheid en de plicht van de vrienden van de kerk om zich tot God te wenden, om zich op Hem te beroepen, en hun zaak in Zijn handen over te geven.

III. Hij zond tot de profeet Jesaja, en wel door eerbare boodschappers, ten teken van de grote eerbied, die hij voor hem koesterde, teneinde om zijn gebeden te verzoeken, vers 2 - 4. Eljakim en Sebna waren twee van hen die de woorden van Rabsaké hadden gehoord en het best instaat waren om Jesaja op de hoogte van de zaak te brengen. De oudsten van de priesters moesten in een tijd van benauwdheid zelf voor het volk bidden, Joël 2:17, maar zij moeten nu om Jesaja's gebed gaan vragen omdat hij beter kon bidden en meer invloed had in de hemel. De boodschappers moesten met zakken bedekt tot hem gaan, omdat zij de koning moesten vertegenwoordigen, die nu aldus gekleed was. Hun boodschap aan Jesaja was: "Hef een gebed op voor het overblijfsel, dat gevonden wordt", dat is: voor Juda, dat slechts een overblijfsel is nu de tien stammen weg zijn, voor Jeruzalem, dat slechts een overblijfsel is nu de vaste steden van Juda genomen zijn.

Het is zeer wenselijk en hetgeen wij zeer moeten begeren als wij in benauwdheid zijn dat onze vrienden voor ons zullen bidden. Door hierom te vragen eren wij God, eren wij het gebed, eren wij onze broeders. Als wij de gebeden van anderen voor ons begeren, dan moeten wij daarom niet aflaten van voor onszelf te bidden. Toen Hizkia tot Jesaja het verzoek zond om voor hem te bidden, "ging hij zelf in het huis des Heeren, om zelf zijn gebed tot God op te zenden". Zeer bijzonder moeten wij het gebed begeren van hen, die van God tot ons spreken. Hij is "een profeet en hij zal voor u bidden", Genesis 20:7. De grote Profeet is de grote Voorbidder. Diegenen zullen waarschijnlijk overmogen bij God, die hun gebeden opheffen, dat is: die hun hart opheffen in het gebed. Als het zeer slecht staat met de belangen van Gods kerk, als er slechts nog een overblijfsel is, haar vrienden weinig talrijk en zwak, en daarbij nog in verwarring en verlegenheid zijn, dan is het tijd om ons gebed op te heffen voor dat overblijfsel.

1. Om Jesaja tot bidden op te wekken, wordt hem met nadruk op twee dingen gewezen.

a. Op hun vrees voor de vijand, vers 3. Hij is trots en beledigend, het is een dag van de benauwdheid en van de schelding en van de lastering, wij worden gesmaad. God wordt onteerd, nooit was zo'n koning en zo'n koninkrijk zo vertreden en verguisd als wij, "onze ziel is veel te zat des spots van de weeldigen, van de verachting van de hovaardigen", en het is als een zwaard in ons gebeente om te horen hoe zij ons betrouwen op God smaden en zeggen: Waar is nu uw God? En wat nog het ergste van alles is: wij zien niet hoe wij het kunnen verhelpen en ons van die smaad kunnen bevrijden. Onze zaak is goed, ons volk is getrouw, maar wij worden overweldigd door hun groot aantal, de kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte, nu is het de tijd, het kritieke ogenblik, wanneer indien ooit, wij geholpen moeten worden, een enkele slag, die de vijand zou treffen, zou onze wensen vervullen. Maar helaas, wij zijn niet bij machte die slag toe te brengen, daar is geen kracht om te baren. Onze toestand is allertreurigst en eist spoedige hulp, zoals een vrouw in barensnood, die geheel uitgeput is door haar weeën, zodat zij de kracht niet heeft om het kind ter wereld te brengen.

Vergelijk hiermede Hosea 13:13. Wij zijn op het punt van om te komen, "zo gij iets kunt wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons".

b. Hun hoop op God. Tot Hem zien zij op, op Hem steunen zij, en vertrouwen dat Hij voor hen zal verschijnen, een woord van Hem zal de schaal doen overhellen en het bezwijkende overblijfsel redden, als Hij slechts de woorden van Rabsaké bestraft, dat is: ze weerlegt, vers 4, als Hij het op zich neemt de Godslasteraar te overtuigen en te schande te maken, dan zal alles wèl wezen. En zij vertrouwen dat Hij dit doen zal, niet om de wille van hun verdienste, maar om de wille van Zijn eigen eer, omdat hij "de levende God gehoord heeft" door Hem op een lijn te stellen met dove en stomme afgoden. Zij hebben reden om te denken dat de uitkomst goed zal zijn, omdat zij God kunnen vragen om Zijn twistzaak te twisten, Psalm 74:22. Sta op, o God! twist Uwe twistzaak. "Hij is de Heere uw God," zeggen zij tot Jesaja, "de uwe, wiens eer u ter harte gaat, en wiens gunst gij deelachtig zijt". Hij heeft de lasterlijke woorden van Rabsaké gehoord, en daarom misschien zal Hij ze horen en bestraffen. Wij hopen het. Help ons met uw gebeden om de zaak voor Hem te brengen, en dan zullen wij haar gerust aan Hem overlaten.

IV. God zond door Jesaja een boodschap aan Hizkia, om hem de verzekering te geven dat Hij zich zal verheerlijken in het verderf van de Assyriërs. Hizkia zond tot Jesaja, niet om te vragen naar hetgeen gebeuren zal, met welke boodschap velen tot de profeten hebben gezonden (zal ik van deze ziekte genezen? en dergelijke dingen meer), maar om zijn hulp te vragen bij het volbrengen van zijn plicht.

Dat was zijn zorg en zijn begeerte, en daarom liet God hem weten wat de uitkomst zijn zal ter beloning van zijn zorg om zijn plicht te doen, vers 6, 7.

1. God acht dat de zaak Hem aangaat. Zij hebben Mij gelasterd.

2. Hij bemoedigt Hizkia, die zeer verschrikt is: Vrees niet voor de woorden, die gij gehoord hebt, het zijn slechts woorden, hoewel trotse vurige woorden, en woorden zijn slechts wind.

3. Hij beloofde de koning van Assyrië erger te verschrikken dan Rabsaké hem verschrikt heeft, Ik zal een wind over hem geven, vers 7, een verwoestende ademtocht, die zijn leger zal vernietigen, waarop hij door schrik en angst bevangen en naar zijn land gedreven wordt, waar de dood hem zal ontmoeten. Deze korte bedreiging uit de mond van God zal werking doen, als al de machteloze dreigementen uit Rabsaké's mond in damp zullen opgaan. 2 Koningen 19:8 - 19 Rabsaké, zijn boodschap overgeleverd en geen antwoord ontvangen hebbende of hij dit stilzwijgen voor toestemming hield, of voor minachting blijkt niet - liet zijn leger voor Jeruzalem onder het bevel van de andere generaals, en ging zelf tot de koning, zijn meester, om nadere orders.

Hij vond hem Libna belegerende, een stad, die van Juda was afgefallen, Hoofdstuk 8:22. Of hij al of niet Lachis heeft ingenomen, is niet zeker, sommigen denken dat hij er van weggetrokken is, omdat hij de inneming er van onuitvoerbaar achtte, vers 8. Maar hij was nu verschrikt door het gerucht, dat de koning van Cusch, wiens land grensde aan dat van de Arabieren, met een groot heir tegen hem was uitgetrokken, vers 9. Dit deed hem verlangen om zo spoedig mogelijk in het bezit van Jeruzalem te komen. Om de stad met geweld te nemen zou hem meer tijd en manschappen kosten dan hij te missen had, daarom vernieuwt hij zijn aanval op Hizkia om hem te bewegen de stad gedwee aan hem over te geven. Hem eens een inschikkelijk man gevonden hebbende, Hoofdstuk 18:14, toen hij zei: "Wat gij mij opleggen zult, zal ik dragen", hoopte hij hem weer door schrik aanjaging tot onderwerping te brengen, maar tevergeefs.

I. Sanherib zond Hizkia een brief, een beledigende, Godlasterlijke brief, om hem te bewegen Jeruzalem over te geven, daar het toch geheel nutteloos voor hem zijn zou om weerstand te bieden. Zijn brief is van dezelfde strekking als Rabsaké's redevoering, er wordt niets nieuws in aangevoerd. Rabsaké had tot het volk gezegd: "Laat Hizkia u niet bedriegen" Hoofdstuk 18:29. Sanherib schrijft aan Hizkia. Laat u uw God niet bedriegen vers 10. Zij, die "de God Jakobs tot hun hulp hebben, en wier verwachting op de Heere hun God is", behoeven niet te vrezen door Hem bedrogen te worden, zoals de heidenen door hun goden bedrogen werden. Om Hizkia te verschrikken en hem van zijn anker weg te drijven, maakt hij zich en zijn daden groot. Zie hoe trots hij roemt:

1. Op de landen, die hij veroverd heeft, vers 11, alle landen, en ten enenmale heeft verwoest! Hoe worden de molshopen van zijn overwinningen opgeblazen tot bergen! Zover was hij van alle landen verwoest te hebben dat op dit ogenblik het land van Cusch en Tirkaha, zijn koning, een verschrikking voor hem waren. Welke verbazende hyperbolen kan men verwachten in de lof, die hoogmoedige mensen zichzelf toezwaaien!

2. Van de goden, die hij overwonnen heeft, vers 12. "Ieder overwonnen volk had zijn goden, die zo weinig instaat waren ze te verlossen, dat zij met hen gevallen zijn, en zal dan uw God u verlossen?"

3. Van de koningen, die hij tenonder heeft gebracht vers 13, de koning van Hamath, en de koning van Arpad. Hetzij hij de vorst of de afgod bedoelt, hij wil zichzelf voorstellen als groter dan beide, en dus is hij zeer geducht, is hij de schrik van de machtigen in het land van de levenden.

II. Hizkia sluit die brief in een andere, een biddende, een gelovige brief, en zendt hem aan de Koning van de koningen, die oordeelt in het midden van de goden. Hizkia was niet zo hooghartig om de brief niet te willen ontvangen, hoewel wij kunnen onderstellen dat het opschrift hem zijn rechtmatige titels niet gaf, toen hij hem ontvangen had, was hij niet zo achteloos dat hij hem niet las, toen hij hem gelezen had geraakte hij niet in drift, waardoor hij hem in dezelfde tergende, beledigende taal ging beantwoorden, neen, maar hij ging onmiddellijk naar de tempel, en breidde de brief uit voor het aangezicht des Heeren vers 14. Niet alsof God het nodig had dat Hem brieven getoond worden, - Hij wist wat er in stond voordat Hizkia het wist, - maar hiermee gaf hij te kennen dat hij God erkende in al zijn wegen, dat hij de beledigingen die zijn vijanden hem aandeden, niet wenste te vergroten of te verzwaren, ze niet erger wilde voorstellen dan zij waren, maar ze in haar ware licht wenste te stellen, en dat hij zich ten opzichte van geheel de zaak aan God en Zijn rechtvaardig oordeel onderwierp. Hiermee wilde hij zich ook opwekken tot het gebed, dat hij in de tempel kwam doen, en wij hebben ook alle mogelijke hulpmiddelen nodig om ons te sterken tot die plicht. In het gebed, dat Hizkia nu deed, terwijl die brief daar open voor hem lag:

1. Aanbidt hij God, dat Sanherib had gelasterd, vers 15 noemt Hem de God Israëls omdat Israël Zijn bijzonder volk was, en de God, die tussen de cherubim woont, omdat dit de bijzondere woonstede was van Zijn heerlijkheid op aarde, maar hij geeft Hem eer als "de God van de gehele aarde", en niet, zoals Sanherib zich verbeeldde dat Hij was, alleen "de God Israëls", beperkt tot de tempel. Laat hen zeggen wat zij willen, Gij zijt de vrijmachtige Heere, want Gij zijt God, de God van de goden de enige Heere, Gij alleen, Heere van al de koninkrijken van de aarde, en rechtmatige Heere, want Gij hebt de hemel en de aarde gemaakt. Schepper zijnde van alles zijt Gij door onbetwistbaar recht de eigenaar en regeerder van alles.

2. Hij doet een beroep op God betreffende de onbeschaamdheid en Godslastering van Sanherib, vers 16. O, HEERE! neig Uw oor en hoor, doe, HEERE! Uw ogen open en zie, en hoor de woorden van Sanherib, die dezen gezonden heeft, om de levenden God te honen. Hier is het met zijn handtekening voorzien, zwart op wit. Indien Hizkia alleen beledigd en gescholden was, hij zou het voorbij hebben laten gaan, maar het is God, de levende God, die gehoord is, de ijverige God. "Heere, wat zult Gij nu Uw groten naam doen?" 3. Hij erkent Sanheribs triomfen over de goden van de heidenen, maar onderscheidt tussen hen en de God Israëls, vers 17, 18. Zij hebben hun goden in het vuur geworpen, want zij waren geen goden, niet instaat zichzelf te helpen of hun aanbidders bij te staan, en daarom is het geen wonder dat zij hen vernield hebben, en in hen te vernielen hebben zij, schoon zij het niet wisten, in werkelijkheid de gerechtigheid gediend van de God Israëls, die besloten heeft al de goden van de heidenen te verdelgen. Maar zij dwalen, die denken dat zij daarom ook Hem te sterk kunnen zijn. Hij is geen van de goden, die door mensenhanden gemaakt zijn, Hij zelf heeft alles gemaakt, Psalm 115:3, 4.

4. Hij bidt dat God zich nu zal verheerlijken in de nederlaag van Sanherib en de verlossing van Jeruzalem uit zijn handen, vers 18. Nu dan, HEERE, onze God, verlos ons toch uit zijn hand, want als wij overwonnen worden ons land veroverd wordt zoals andere landen, dan zullen zij zeggen dat Gij overwonnen zijt zoals de goden dier landen overwonnen zijn, maar Heere, onderscheid U door ons te onderscheiden, en laat de gehele wereld weten, en tot de bekentenis gebracht worden, dat Gij, HEERE, alleen God zijt, de uit zichzelf bestaande, vrijmachtige God, en dat alle voorgewende goden ijdelheid en een leugen zijn. De beste pleitgronden in het gebed zijn die, welke ontleend zijn aan Gods eer, en daarom begint ook het gebed onzes Heeren met: "Uw Naam worde geheilgd", en besluit met: "U is de heerlijkheid". Wij hebben hier het genadig uitvoerige antwoord, dat God op het gebed van Hizkia heeft gegeven. De boodschap, die Hij hem door dezelfde hand had gezonden, vers 6, 7, zou, naar men kon denken, een voldoende antwoord op zijn gebed kunnen zijn, maar opdat hij een sterke vertroosting zou hebben, wordt hij bemoedigd door twee onveranderlijke dingen, "in welke het onmogelijk is, dat God liege", Hebréeën 6:18.

God verzekert hem, in het algemeen dat zijn gebed tegen Sanherib gehoord is, vers 20. De toestand van hen, die de gebeden van Gods volk tegen zich hebben, is zeer rampzalig. Want als de verdrukten tot God roepen tegen de verdrukker, dan zal Hij hen verhoren, Exodus 22:23. God hoort en verhoort, en dan zal "het heil van Zijn rechterhand zijn met mogendheden", Psalm 20:7. Deze boodschap spreekt van twee dingen: I. Van schande over Sanherib en zijn krijgsmacht, hier wordt voorzeggd dat hij vernederd en verbroken zal worden. De profeet richt op sierlijke wijze zijn rede tot hem, zoals in Jesaja 10:5. "O Assyriër, de roede Mijns toorns". Niet dat deze boodschap hem gezonden was maar wat hier tot hem gezegd wordt, werd hem bekend gemaakt door de gebeurtenis zelf. De Voorzienigheid sprak het tot hem met kracht en nadruk, en misschien werd zijn eigen hart genoodzaakt hem dit toe te fluisteren, want God heeft meer dan een middel om tot zondaars te spreken in Zijn toorn "en hen te verschrikken in Zijn grimmigheid", Psalm 2:5.

1. Sanherib wordt hier voorgesteld als de verachting van Jeruzalem, vers 21. Hij dacht de verschrikking te zijn van de dochter van Sion, deze kuise en schone maagd, en dat hij haar door zijn dreigementen zou dwingen zich aan hem te onderwerpen. Maar een maagd zijnde in haars Vaders huis en onder Zijn bescherming, trotseert, veracht, bespot zij u. Uw machteloze boosaardigheid is belachelijk. Hij die in de hemel zit, belacht u, en daarom doen ook zij het, die onder Zijn schaduw zijn gezeten. Met dit woord bedoelde God de vrees van Hizkia tot zwijgen te brengen, van hem en van zijn volk. Hoewel de vijand voor het oog van de zinnen zeer geducht scheen, was hij voor het oog des geloofs geheel verachtelijk.

2. Als een vijand van God, en dat was genoeg om hem rampzalig te maken. Hizkia zei in zijn gebed: "Heere, hij heeft U gehoond", vers 16. "Dat heeft hij, zegt God", en Ik neem het op als tegen Mijzelf", vers 22. "Wien hebt gij gehoond?" Is het niet de Heilige Israëls, wiens eer Hem dierbaar is, en die macht heeft haar te handhaven, welke macht de goden van de heidenen niet hebben? "Nemo me impune lacesset" - Niemand zal Mij ongestraft beledigen".

3. Als een hoogmoedige, verwaande dwaas die grote, opgeblazen woorden van de ijdelheid sprak, en zichzelf roemde over een valse gift, door zijn roemen, of snoeven, zowel als door zijn dreigen de Heere horende. Want

a. Hij verheerlijkte bovenmate zijn eigen daden, en verre boven hetgeen zij werkelijk waren, vers 23, 24. Dit was niet in de brief die hij schreef, maar God laat aan Hizkia weten dat Hij niet slechts zag wat daarin geschreven was maar ook hoorde wat hij elders zei, waarschijnlijk in zijn toespraken tot zijn raadsliden of tot zijn legers. God neemt nota van het roemen of snoeven van hoogmoedige mensen, en zal hen ter verantwoording roepen opdat "Hij hen ziet en ten onder brengt", Job 40:7. Welk een prachtige, machtige figuur denkt Sanherib te maken! Zijn wagens drijvende naar de top van de hoogste bergen, zich een weg banende door bossen en stromen door alle beletselen heenbrekende, zich meester makende van alles wat hem aanstond, niets kon voor hem stand houden, niets hem worden onthouden, geen heuvels te hoog om door hem te worden beklommen, geen bomen te zwaar om door hem te worden geveld, geen wateren zo diep of hij zal ze uitdrogen, alsof hij de macht van God had, die spreekt en het geschiedt.

b. Hij eigende zich de eer toe van al deze grote dingen te doen, terwijl het in werkelijkheid alles des Heeren doen was, vers 25, 26. In zijn brief had Sanherib zich beroepen op hetgeen Hizkia gehoord had, vers 11. Gij hebt gehoord wat de koningen van Assyrië gedaan hebben, maar in antwoord hierop wordt hij herinnerd aan hetgeen God vanouds voor Israël gedaan heeft, de Rode Zee opdrogende, hen leidende door de woestijn, hen plantende in Kanaän. Wat betekent, hiermede vergeleken, uw doen? En wat aangaat de verwoestingen, die gij op de aarde hebt aangericht, inzonderheid in Juda, gij zijt slechts het werktuig in Gods hand, een bloot stuk gereedschap. "Ik heb dat doen komen", Ik gaf u uw macht, gaf u uw voorspoed, en maakte u wat gij zijt, Ik heb u opgewekt, om vaste steden te verwoesten, ten einde de inwoners te straffen voor hun goddeloosheid. Daarom waren haar inwoners bandeloos. Hoe dwaas en onbeschaamd was het van hem om zich boven God te verheffen, op hetgeen hij door Hem en onder Hem gedaan heeft. Sanheribs snoeverijen hier worden verklaard in Jesaja 10:13-14. "Door de kracht mijner hand heb ik het gedaan, en door mijn wijsheid", enz, en zij worden beantwoord in vers 15: "Zal een bijl zich beroemen tegen dien, die daarmee houwt?" Het is zeker ongerijmd voor de vlieg op het wiel om te zeggen: Welk een stof maak ik! of voor het zwaard in de hand, om te zeggen: Welk een slachting richt ik aan! Als God de eerste werker is in alles wat geschiedt, dan is roemen voor altijd uitgesloten.

4. Als onder de teugel en de bestraffing van die God, die hij gelasterd had. Al zijn bewegingen waren,

a. Onder de Goddelijke kennisneming, vers 27. "Ik weet uw zitten" en wat gij in het geheim beraadslaagt en bedoelt, "uw uitgaan en uw inkomen, uw heen en weer gaan, en uw woeden tegen Mij" en Mijn volk, het tumult uwer hartstochten, het tumult uwer toebereidselen, het geraas en getier, dat gij maakt, Ik weet het alles. Dat was meer dan Hizkia wist, die bericht wenste te hebben van de bewegingen des vijands, maar waartoe was het nodig als toch het oog van God hem voortdurend gadeslaat? 2 Kronieken 16:9.

b. Onder het Goddelijk toezicht, vers 28. Ik zal Mijn haak in uw neus leggen, gij grote leviathan, mijn gebit in uw lippen, gij grote behemoth. Ik zal u in bedwang houden, u richten en regelen, u heenwenden waarheen Ik wil en u naar huis terugzenden, "re infecta", onverrichter zake, teleurgesteld daar gij uw doel niet hebt bereikt. Het is voor alle de vrienden van de kerk een grote troost, dat God een haak in de neus en een gebit in de lippen heeft van al haar vijanden dat zelfs hun toorn Hem kan doen dienen en loffelijk maken, en dan het overblijfsel er van kan opbinden. Hier zal Hij zich stellen tegen de hoogmoed van de golven.

II. Van redding en blijdschap voor Hizkia en zijn volk. Dit zal hun een teken zijn van Gods gunst en dat Hij met hen verzoend is, en dat "Zijn toorn is afgekeerd", Jesaja 12:1, een wonder in hun ogen (want dat is soms de betekenis van een teken), een teken ten goede, en een onderpand van de verdere zegen, die God nog voor hen heeft weggelegd, dat aan hun tegenwoordige benauwdheid in elk opzicht een goed einde zal komen.

1. De levensmiddelen waren schaars en duur, en hoe zullen zij aan voedsel komen? De vruchten van de aarde waren verteerd door het leger van de Assyriërs, Jesaja 32:9, 10 en verv. Wel, zij zullen niet slechts in het land wonen, maar ook voorzeker gevoed worden. Als God hen verlost, zal Hij hen niet laten verhongeren, hen niet, als zij aan het zwaard zijn ontkomen van honger laten sterven. "Eet in dit jaar dat vanzelf gewassen is", en gij zult er genoeg van vinden. Hebben de Assyriërs geoogst wat gij gezaaid hebt? Gij zult oogsten wat gij niet gezaaid hebt. Maar het volgende jaar was sabbatjaar, wanneer het land moest rusten en zij noch zaaien noch oogsten mochten. Wat moeten zij in dat jaar doen? Wel "Jehove - jireh", (de Heere zal voorzien). Gods zegen zal hun zaad en arbeid besparen en ook in dat jaar zal wat vanzelf groeit dienen om hen te onderhouden, om hen er aan te herinneren dat de aarde vruchten voortbracht, voordat er een mens was om haar te bebouwen, Genesis 1:11. En dan zal in het derde jaar hun landbouw als naar gewoonte zijn, dan zullen zij zaaien en oogsten zoals zij plachten te doen.

2. Het land was verwoest, de gezinnen waren verstrooid, alles was in verwarring, hoe kon het anders, als het vertreden was door zo'n heirleger? Wat dat nu betreft: er is beloofd dat "het ontkomene, dat overgebleven is van de huize Juda", dat is de landelijke bevolking, wederom in hun eigen woonsteden geplant zullen worden, op hun eigen bezittingen worden gevestigd, er wortelen zullen schieten, zich zullen vermenigvuldigen en rijk worden, vers 30. Zie hoe hun voorspoed beschreven wordt, het is een "nederwaarts" wortelen, en een "opwaarts" vrucht dragen, wél gevestigd zijnde, en wél voorzien voor zichzelf en dan goed doende aan anderen. Zodanig is de voorspoed van de ziel, het is een nederwaarts wortelen door geloof in Christus, en dan een vruchtbaar zijn in de vruchten van de gerechtigheid.

3. De stad was ingesloten, niemand ging uit of kwam in, maar nu zal het overblijfsel in Jeruzalem en Sion vrijelijk uitgaan, en niemand zal hen hinderen of verschrikken, vers 31. Grote verwoesting is aangericht geworden in de stad en op het land, maar zowel in de stad als op het land was een overblijfsel, dat ontkomen is, een type van het behouden overblijfsel van hen, die waarlijk Israëlieten zijn, zoals blijkt uit de vergelijking van Jesaja 10:22, 23 (waar van deze zelfde gebeurtenis gesproken wordt) met Romeinen 9:27, 28. Zij zullen uitgaan in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods.

4. De Assyriërs rukten voorwaarts naar Jeruzalem en zouden het binnen weinig tijds formeel belegerd hebben, en het liep groot gevaar hun in handen te vallen. Maar hier wordt beloofd dat het beleg, dat zij vreesden, voorkomen zal worden, hoewel de vijand thans (naar het schijnt) voor de stad gelegd was, zullen zij toch nooit "in de stad komen", ja, zij zullen er

niet eens een pijl in schieten, vers 32, 33. Hij zal genoodzaakt zijn zich met schande terug te trekken en zal geheel zijn onderneming duizend maal berouwen. God zelf neemt de verdediging van de stad op zich vers 34, en die persoon, die plaats, moet wel veilig wezen, waarvan Hij de bescherming op zich genomen heeft.

5. De eer en de trouw van God zijn verpand voor het doen van dit alles. Dat zijn grote dingen, maar hoe zullen zij tot stand komen? Wel, de ijver des Heeren van de heirscharen zal dit doen, vers 31. Hij is de Heere van de heirscharen, heeft alle schepselen onder Zijn bevel, tot Zijn dienst, daarom is Hij instaat om het te doen. "Hij ijvert over Jeruzalem en over Sion met een grote ijver", Zacharia 1:14, haar als een kuise maagd ondertrouwd hebbende, zal Hij haar niet laten beledigen of mishandelen, vers 21. "Gij hebt reden te denken dat gij het niet waardig zijt, dat zulke grote dingen voor u gedaan worden, maar Gods ijver zal het doen." Zijn ijver:

a. Voor zijn eigen eer, vers 34. "Ik zal het doen om Mijntwil, om Mij een eeuwige naam te maken." Gods redenen om genadig te zijn vloeien voort uit Hemzelf.

b. Om Zijn waarheid: "Ik zal het doen om Mijns knechts Davids wil, niet om de wille van zijn verdienste, maar om de belofte aan hem gedaan en het verbond, dat met hem gemaakt is deze gewisse weldadigheden Davids." Zo worden al de verlossingen van de kerk gewerkt om der wille van Christus, de Zone Davids. 2 Koningen 19:35 - 37 Soms duurde het lang eer het woord van de profetie tot vervulling kwam en wat beloofd was geschiedde, maar hier was niet zodra het woord gesproken of het werk was gedaan.

I. Het leger van de Assyriërs werd geheel verslagen. In de nacht, welke onmiddellijk volgde na het zenden van deze boodschap aan Hizkia juist toen de vijand zich voor de stad had neergeslagen en zich gereed maakte om zoals wij nu zeggen - de loopgraven te openen, in die nacht werd het gros van hun leger verslagen door een engel, vers 35. Hizkia had geen genoegzame krijgsmacht tot zijn beschikking om een uitval op hen te doen en hun legerkamp aan te vallen, en God wilde ook niet dat dit door zwaard of boog geschieden zou, maar in het holle van de nacht zond Hij om hen aan te vallen Zijn engel, een verderfengel, die hun schildwachten, hoe waakzaam ook, konden ontdekken noch weerstaan. Het was niet door het zwaard van een machtige, noch door het zwaard van een geringe - dat is, niet door het zwaard van enig mens maar van een engel, dat het Assyrische leger vallen moest, Jesaja 31:8, van zo'n engel als die de eerstgeborenen van Egypte verslagen heeft.

Josefus zegt dat het geschiedde door een pestilentie, die hen terstond dood neervelde. Het aantal van de verslagenen was zeer groot, honderd vijf en tachtig duizend mannen onder wie ook waarschijnlijk Rabsaké was. Toen de belegerden zich des morgens vroeg opmaakten, zie, die allen waren dode lichamen, er was nog nauwelijks een levende onder hen te bespeuren. Sommigen denken dat bij die gelegenheid de 76ste Psalm werd geschreven, waarin wij lezen dat de stouthartigen beroofd zijn geworden en hun slaap gesluimerd hebben, hun laatsten, hun langdurigen slaap, vers 6. Zie hoe groot in kracht en vermogende heilige engelen zijn, als een engel in een nacht zo'n slachting kan aanrichten. Zie hoe zwak de machtigsten van de mensen zijn voor de almachtige God. Wie heeft ooit zijn hart tegen Hem verhard en is voorspoedig geweest? De hoogmoed en de Godslastering van de koning zijn gestraft door de verdelging van zijn leger. Al deze levens opgeofferd aan de heerlijkheid van God en de veiligheid van Sion. De profeet toont aan dat die grote vergadering aldaar werd toegelaten om "als garven te zijn tot de dorsvloer," Micha 5:12, 13.

II. De koning van Assyrië werd hierdoor tot de uiterste beschaming en verlegenheid gebracht, beschaamd om zich aldus na al zijn trots roemen en grootspreken verslagen te zien, niet instaat om zijn veroveringen voort te zetten en zich wat hij had te verzekeren - want wij kunnen onderstellen dat dit de bloem was van zijn leger - en in voortdurende angst om zelf

ook door zo'n slag geveld te worden. Hij vertrok en toog heen en keerde weer, die wijze van uitdrukking toont de grote beroering en verbijstering aan, waarin hij verkeerde, vers 36, en het duurde niet lang voordat God ook hem afsneed door de handen van twee van zijn zonen, vers 37.

1. Zij, die het deden, waren zeer slecht om hun eigen vader te doden (dien zij verplicht waren te beschermen) en dat terwijl hij zijn god aanbad! Het was een afschuwelijke misdaad! Maar:
2. God was er rechtvaardig in. Rechtvaardig wordt aan de zonen toegelaten om tegen hun vader, die hen teelde, te rebelleren, toen hij rebelleerde tegen de God, die hem gemaakt heeft. Zij, wier kinderen ongehoorzaam en oneerbiedig jegens hen zijn, moeten eens bedenken en nagaan of zij zelf dit niet geweest zijn jegens hun Vader in de hemel. De God Israëls heeft genoeg gedaan om hem er van te overtuigen dat Hij de enig ware God is, die hij dus behoorde te aanbidden, maar hij volhardt in zijn afgoderij en zoekt bescherming bij zijn valse god tegen een God van onweerstaanbare macht.

Rechtvaardig is zijn bloed gemengd met zijn offerande, die door zo'n klaar, duur verkregen bewijs van zijn dwaasheid om afgoden te aanbidden, niet overtuigd wil worden. Aan zijn zonen, die hem vermoord hadden, werd toegelaten te ontkomen, er werd geen vervolging tegen hen ingesteld, zijn onderdanen waren misschien de regering moede van zo hoogmoedig een man en blijde hem kwijt te wezen.

En zijn zonen kunnen temeer verschoonlijk door hen geacht zijn in hetgeen zij gedaan hebben, indien het waar is (wat bisschop Patrick gist) dat hij nu de gelofte deed van hen aan zijn god te offeren, zodat het tot eigen lijfsbehoud was dat zij hem opofferden. Zijn opvolger was een andere zoon van hem, Esar - Haddon, die niet, zoals zijn vader, zijn veroveringen scheen te willen uitbreiden, maar er veeleer een goed gebruik van wilde maken, want hij was de eerste die kolonies van Assyriërs gezonden heeft om het land van Samaria te bewonen, hoewel dit tevoren al vermeld is Hoofdstuk 17:24, zoals blijkt uit Ezra 4:2, waar de Samaritanen zeggen: het was Esar - Haddon, die ons herwaarts heeft doen optrekken.

HOOFDSTUK 20

1 In die dagen werd Hizkia krank tot stervens toe; en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, kwam tot hem, en zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven, en niet leven. 2 Toen keerde hij zijn aangezicht om naar de wand, en hij bad tot de HEERE, zeggende: 3 Och, HEERE, gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb. En Hizkia weende gans zeer. 4 Het gebeurde nu, als Jesaja uit het middelloophof nog niet gegaan was, dat het woord des HEEREN tot hem geschiedde, zeggende: 5 Keer weder en zeg tot Hizkia, de voorganger Mijns volks: Zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; zie, Ik zal u gezond maken; aan de derden dag zult gij opgaan in het huis des HEEREN; 6 En Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen, en zal u uit de hand des konings van Assyrië verlossen, mitsgaders deze stad; en Ik zal deze stad beschermen om Mijnentwil, en om Mijns knechts Davids wil. 7 Daarna zeide Jesaja: Neemt een klomp vijgen; en zij namen ze, en leiden ze op de zweer, en hij werd genezen. 8 Hizkia nu had gezegd tot Jesaja: Welk is het teken, dat de HEERE mij gezond maken zal, en dat ik de derden dag in des HEEREN huis zal opgaan? 9 En Jesaja zeide: Dit zal u een teken van de HEERE zijn, dat de HEERE het woord, dat Hij gesproken heeft, doen zal: Zal de schaduw tien graden voorwaarts gaan, of tien graden achterwaarts keren? 10 Toen zeide Hizkia: Het is der schaduw licht, tien graden nederwaarts te gaan; neen, maar dat de schaduw tien graden achterwaarts kere. 11 En Jesaja, de profeet, riep de HEERE aan; en Hij deed de schaduw tien graden achterwaarts keren in de graden, dewelke zij nederwaarts gegaan was, in de graden van Achaz' zonnewijzer.

12 Te dier tijd zond Berodach Baladan de zoon van Baladan, de koning van Babel, brieven en een geschenk aan Hizkia; want hij had gehoord, dat Hizkia krank geweest was. 13 En Hizkia hoorde naar hen, en hij toonde hun zijn ganse schathuis, het zilver, en het goud, en de specerijen, en de beste olie, en zijn wapenhuis, en al wat gevonden werd in zijn schatten; er was geen ding in zijn huis, noch in zijn ganse heerschappij, dat hij hun niet toonde. 14 Toen kwam de profeet Jesaja tot de koning Hizkia, en zeide tot hem: Wat hebben die mannen gezegd, en van waar zijn zij tot u gekomen? En Hizkia zeide: Zij zijn uit verre landen gekomen, uit Babel. 15 En hij zeide: Wat hebben zij gezien in uw huis? En Hizkia zeide: Zij hebben alles gezien, wat in mijn huis is; geen ding is er in mijn schatten, dat ik hun niet getoond heb. 16 Toen zeide Jesaja tot Hizkia: Hoor des HEEREN woord. 17 Zie, de dagen komen, dat al wat in uw huis is, en wat uw vaderen tot dezen dage toe opgelegd hebben, naar Babel weggevoerd zal worden; er zal niets overgelaten worden, zegt de HEERE. 18 Daartoe zullen zij van uw zonen, die uit u zullen voortkomen, die gij gewinnen zult, nemen, dat zij hovelingen zijn in het paleis des konings van Babel. 19 Maar Hizkia zeide tot Jesaja: Het woord des HEEREN, dat gij gesproken hebt, is goed. Ook zeide hij: Zou het niet, naardien vrede en waarheid in mijn dagen wezen zal? 20 Het overige nu der geschiedenissen van Hizkia, en al zijn macht, en hoe hij de vijver en de watergang gemaakt heeft, en water in de stad gebracht heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 21 En Hizkia ontsliep met zijn vaderen; en zijn zoon Manasse werd koning in zijn plaats.

I. In dit hoofdstuk hebben wij Hizkia's ziekte en zijn herstel in verhoring van gebed, in vervulling van een belofte, in het gebruik van middelen, en bevestigd door een teken, vers 1 - 11.

II. Hizkia's zonde en zijn herstel daarvan vers 12 - 19. In die beide aangelegenheden is Jesaja Gods boodschapper tot hem geweest.

III. Het einde van zijn regering, vers 20, 21. Koningen 20:1 - 11 De gewijde geschiedschrijver had ons de Godlasterende Sanherib getoond afgesneden in het midden van zijn uitzicht op het leven, hier toont hij ons de biddende Hizkia verlost in het midden van zijn uitzicht op de dood, de dagen van de eerste verkort, die van de laatste verlengd.

I. Wij hebben hier Hizkia's ziekte. In die dagen, dat is: in hetzelfde jaar, waarin de koning van Assyrië Jeruzalem had belegerd, want hij heeft in het geheel negen en twintig jaren geregeerd, en daar hij nu nog vijftien jaren heeft geleefd, moet hij nu in het veertiende jaar van zijn regering geweest zijn, Hoofdstuk 18:13. Sommigen denken dat dit was in de tijd, toen de

Assyriërs de stad belegerden, of er voorbereidselen voor maakten, omdat God belooft, vers 6 : Ik zal deze stad beschermen welke belofte later herhaald werd, toen het gevaar het dreigendst was, Hoofdstuk 19:34. Anderen denken dat het kort na Sanheribs nederlaag was, en dan toont het ons het onzekere van al onze genietingen en vertroosting in deze wereld. Hizkia wordt temidden van zijn triomferen in de gunst van God en over de strijdmacht van zijn vijanden door ziekte bevangen, en bevindt zich onder het vonnis des doods, daarom moeten wij ons altijd verheugen met beving. Hij schijnt door de pest te zijn aangetast, want wij lezen van de zweer, of pestbui vers 7. Dezelfde ziekte, die de Assyriërs had gedood, was ook over hem gekomen, God nam haar van hem af en legde haar op zijn vijanden. Geen grootheid of goedheid vrijwaart tegen ziekte, zware, dodelijke ziekte. Hizkia is nu onlangs boven de meeste mensen bevoorrecht door de hemel, en toch is hij in het midden van zijn dagen, - nog onder de veertig jaren - ziek en stervende, en misschien vreesde hij nog te meer dat zijn ziekte hem noodlottig zou zijn, omdat zijn vader op ongeveer die leeftijd gestorven is, nog twee of drie jaar jonger. In het midden van het leven ontmoet ons de dood.

II. Er wordt hem een boodschap gezonden om zich op de dood te bereiden. Zij wordt hem gebracht door Jesaja, die in het vorige hoofdstuk tweemaal de bringer was van een goede tijding voor hem. Wij kunnen niet verwachten van Gods profeten iets anders te ontvangen dan wat zij van de Heere hebben ontvangen, en wij moeten het welkom heten of het ons aangenaam of onaangenaam is. Hij zegt hem:

1. Dat zijn ziekte dodelijk is en, zo hij niet door een wonder van genade herstelt, stellig noodlottig zal zijn. Gij zult sterven, en niet leven.

2. Dat hij zich daarom zo spoedig mogelijk gereed moet maken voor de dood. Dit moeten wij ons ten sterkste verplicht achten te doen als wij nog gezond zijn, maar het sterkst komt die roepstem tot ons als wij ziek worden. Dan moeten wij het hart bereiden door vernieuwde daden van bekering en geloof en overgegevenheid aan God met een blijmoedig vaarwel aan deze wereld en een welkom aan de betere wereld, en, zo het tevoren nog niet geschied is, (dat het beste en verstandigste is) het huis bereiden. Maak uw testament, beschik over hetgeen gij hebt, breng uw zaken zo goed mogelijk in orde, tot gerief en gemak van hen die na u komen. Jesaja spreekt tot Hizkia niet van zijn koninkrijk, maar alleen van zijn huis. David, een profeet zijnde, had macht om te bepalen, wie na hem regeren zou, maar andere koningen hebben zich niet vermeten om hun kroon, evenals hun goederen en bezittingen, te vermaken.

III. Zijn gebed, dat hij toen gebeden heeft. Hij bad tot de Heere, vers 2. Is iemand ziek? Laat er voor hem, laat er met hem gebeden worden, en laat hem zelf bidden. Hizkia had bevonden, zoals wij in het vorige hoofdstuk gezien hebben, dat het niet tevergeefs was om tot God te gaan, en dat op het gebed des geloofs een antwoord des vredes volgt, en daarom zal hij God aanroepen zolang als hij leeft. Gebedsverhoring wekt ons op, moedigt ons aan, om te volharden in gebed. Hij had nu in zichzelf het vonnis des doods ontvangen, en: 1. Zo dit vonnis vernietigbaar is, dan moet het vernietigd worden door het gebed. Als God voornemens van genade heeft, dan wil Hij er om verzocht worden, Ezechiël 36:37. Wij hebben niet, omdat wij niet bidden, of niet recht bidden.

2. Zo het niet vernietigbaar is, dan is gebed het beste middel om zich voor de dood te bereiden, omdat wij door het gebed kracht en genade verkrijgen om ons instaat te stellen goed te eindigen. Merk op:

A. De omstandigheden bij dit gebed.

a. Hij keerde zijn aangezicht om naar de wand, waarschijnlijk toen hij te bed lag. Dit deed hij misschien tot afzondering. Hij kon zich niet naar zijn binnenkamer begeven, zoals hij placht

te doen, maar zo goed als hij kon zonderde hij zich af, wendde hij zich af van het gezelschap dat om hem heen was, teneinde met God te spreken. Als wij voor ons gebed niet zo alleen en afgezonderd kunnen wezen als wij wensen, of er de uitwendige vorm van eerbied en plechtigheid niet aan kunnen geven, dan moeten wij het daarom niet nalaten, maar er ons toe schikken zo goed als wij kunnen. Sommigen denken dat hij zijn aangezicht omkeerde naar de tempel, om te tonen hoe gaarne hij derwaarts op zou willen gaan, om zijn gebed te bidden, (zoals hij vroeger gedaan heeft, Hoofdstuk 19:1, 14), indien hij er toe instaat ware geweest, en gedenkende hoe grote aanmoediging gegeven was aan alle gebeden, die in, of met het aangezicht naar, dat huis gedaan zouden worden. Christus is onze tempel, op Hem moeten wij in al onze gebeden het oog hebben, want niemand, geen mens of gebed, komt tot de Vader dan door Hem.

b. Hij weende geheel zeer. Sommigen leiden hier uit af dat hij niet gewillig was om te sterven. Het ligt in de aard van de mens om beducht te zijn voor de scheiding van lichaam en ziel, en het was niet vreemd indien de Oud - Testamentische heiligen, aan wie de toekomstige wereld slechts duister geopenbaard was, niet zo bereid waren om deze wereld te verlaten als Paulus en andere Nieuw - Testamentische heiligen. Er was ook iets bijzonders in Hizkia's geval, hij was nu in het midden van zijn zegenrijke arbeid, hij had een goed werk van reformatie begonnen, dat, vreesde hij, vanwege het bederf des volks ter aarde zou vallen, indien hij nu stierf. Indien dit was voor de nederlaag van het Assyrische leger, zoals sommigen denken, dan kan hij afkerig zijn geweest van te sterven, omdat zijn rijk in groot, dreigend gevaar was van te gronde te gaan. Het blijkt niet dat hij toen een zoon had, Manasse, die hem heeft opgevolgd, werd pas drie jaren later geboren, en zo hij kinderloos sterft, dan zullen beide de vrede van zijn rijk en de belofte, gedaan aan David, in gevaar zijn. Doch misschien waren het slechts tranen van dringend smeken, uitdrukkingen van diepe aandoening in het gebed. Jakob heeft geweend en gesmeekt, en onze gezegende Heiland heeft hoewel Hij volkomen gewillig en bereid was te sterven, toch gebeden en smekingen met sterke roeping en tranen geofferd tot dengenen, "die Hem uit de dood kon verlossen," Hebr. 5:7. Laat Hizkia's gebed zijn tranen verklaren, en daarin vinden wij niets, dat hem aanduidt als onder een vrees voor de dood te zijn, die pijn heeft.

B. Het gebed zelf: Heere, gedenk toch dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld heb, en wil mij of in het leven sparen, opdat ik voortga met aldus voor Uw aangezicht te wandelen, of indien mijn werk afgedaan is, wil mij dan ontvangen in die heerlijkheid, welke Gij bereid hebt voor hen die aldus wandelen.

Merk hier op:

a. De beschrijving van Hizkia's Godsvrucht: hij heeft zijn wandel in de wereld gehad met oprechte bedoelingen. "Ik heb gewandeld voor Uw aangezicht, als onder Uw oog, en met het oog gericht op U, uit een recht beginsel, in waarheid en met een volkomen hart en naar een rechte regel, ik heb gedaan dat goed is in Uwe ogen."

b. De vertroosting, die hij smaakte door hieraan te denken, het maakte zijn ziekbed zacht. Het getuigenis van het geweten voor ons, dat wij in oprechtheid voor Gods aangezicht hebben gewandeld, zal ons grotelijks tot steun en blijdschap strekken als wij de dood in het aangezicht moeten zien, 2 Corinthiers 1:12.

c. Zijn nederig melding maken er van bij God. Och Heere, gedenk toch, niet alsof God het nodig heeft om door ons aan iets indachtig gemaakt te worden, Hij is groter dan ons hart, en weet alle dingen, of als zou de beloning verschuldigd zijn en alsof zij geëist kon worden, als iets dat de mens toekomt, alleen Christus' gerechtigheid verkrijgt ons genade en barmhartigheid, maar op onze oprechtheid mag gepleit worden als op de voorwaarde van het verbond, die God in ons gewerkt heeft. "Heere, het is het werk Uwer eigen handen, erken het,

Heere." Hizkia bidt niet: "Heere, spaar mij," of "Heere, neem mij tot U, Gods wil geschiede," maar, Heere gedenk mij, laat mij, hetzij ik leve of sterve, de Uwe zijn.

IV. Het antwoord, dat God onmiddellijk op dit gebed van Hizkia gegeven heeft. De profeet was nog slechts tot aan het middellof gegaan, toen hij teruggezonden werd met een andere boodschap aan Hizkia, vers 4,5, om hem te zeggen dat hij herstellen zal. Niet dat er bij God ja en neen is of dat Hij zegt en dan weer Zijn zeggen terugroept, maar op Hizkia's gebed, dat Hij voorzag en waartoe Zijn Geest hem geneigd had, heeft God voor hem gedaan wat Hij anders niet gedaan zou hebben. God noemt Hizkia hier de voorganger Zijns volks, om te kennen te geven dat Hij hem dit uitstel verleende om de wil Zijns volks, omdat zij in deze tijd van oorlog zo'n voorganger of kapitein slecht konden missen. Hij noemt zich de God Davids om te kennen te geven dat Hij hem uitstel verleende vanwege het verbond, gemaakt met David, en de belofte dat Hij hem altijd een lamp toerichten zal. In Zijn antwoord:

1. Eert God zijn gebeden door de nota, die Hij er van neemt, en Zijn verwijzen er naar in deze boodschap. Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien. Gebeden, waarin veel leven en aandoening des harten is, zijn zeer bijzonder welbehagelijk aan God.

2. God overtreft zijn gebeden, doet meer dan waarom hij vroeg. Hij bad slechts dat God zijn oprechtheid wilde gedenken maar God belooft hier:

a. Hem te herstellen uit zijn ziekte, Ik zal u gezond maken. Krankheden zijn Zijn dienaressen, gelijk zij gaan waarheen Hij ze zendt, zo komen zij als Hij ze terugroept, Mattheüs 8:8, 9. 'Ik ben de HEERE uw Heelmeester!,' Exodus 15:26.

b. Hem dermate gezond te maken, dat hij ten derden dage zal opgaan in het huis des Heeren, om dankzegging te doen. God kende Hizkia's hart, hoe innig hij de woning van Gods huis beminde en de plaats van Zijn heerlijkheid, en dat hij, zodra hij weer wél was, de openbare inzettingen zou gaan bijwonen: daarheen heeft hij zijn aangezicht gekeerd toen hij ziek was, en daarheen zal hij zijn voeten richten zodra hij hersteld is, en daarom wijl er niets was, dat hem meer genoeg zou doen, belooft Hij hem dit. Laat mijne ziel leven, en zij zal U loven, de man, die door Christus genezen was, werd spoedig daarna "in de tempel gevonden," Johannes 5:14.

c. Doordat vijftien jaren aan zijn leven werden toegevoegd, is hij toch geen oud man geworden, het zal hem slechts tot vier of vijf en vijftigjarige leeftijd brengen, toch was dit langer dan hij verwacht had te zullen leven. Zijn huurceel, die hij dacht afgelopen te zijn, werd vernieuwd. Wij weten van geen enkel ander voorbeeld dat aan iemand gezegd werd hoelang hij zou leven, deze Godvruchtige heeft er ongetwijfeld een goed gebruik van gemaakt, maar God heeft ons wijselijk hieromtrent in het onzekere gelaten, opdat wij ten allen tijde bereid zouden zijn.

d. Jeruzalem te verlossen van de koning van Assyrië, vers 6. Hierop was Hizkia's hart evenzeer gezet als op zijn herstel uit de ziekte, en daarom wordt er de belofte van herhaald. Indien dit was na de opbreking van het beleg, dan was er toch nog wel reden om te vrezen dat Sanherib zich weer herstellen en terugkeren zou. Neen zegt God, Ik zal deze stad beschermen.

V. De middelen, die tot zijn herstel werden aangewend, vers 7. Jesaja was zijn arts, hij schreef een uitwendig middel voor, iets zeer goedkoops en gewoons, "legt een klomp vijgen op de zweer, om haar te doen rijpen, zodat de ziektestof langs die weg verwijderd zal worden." Dit kon iets bijdragen tot de genezing, en toch in aanmerking genomen de hoogte, waartoe de ziekte was gekomen, en hoe plotseling zij tot staan werd gebracht, was de genezing er niet minder wonderdadig om. Als wij ziek zijn, dan is het onze plicht om gebruik te maken van de middelen, die de natuur te hulp kunnen komen, want anders vertrouwen wij niet op God, maar

verzoeken Hem. Eenvoudige, gewone geneesmiddelen moeten niet veracht worden, want velen van de zodanigen heeft God in Zijn genade dienstbaar gesteld voor de mens, uit aanmerking van de armen. Wat God voorschrijft zal Hij van kracht doen zijn ten goede. VI. Het teken, dat gegeven werd ter aanmoediging van zijn geloof.

1. Hij verzocht er om, niet uit wantrouwen in de macht of de belofte van God, of dat hij er aan twijfelde, maar omdat hij hetgeen beloofd was als zeer groot beschouwde, wel waardig was om aldus bevestigd te worden, en omdat God zich op die wijze placht te verheerlijken en gunst te betonen aan Zijn volk. En hij gedacht hoe misnoegd God geweest is op zijn vader, omdat hij geweigerd had zo'n teken te vragen, Jesaja 7:10 12.

Merk op: Hizkia vroeg: welk is het teken, niet dat ik zal opgaan naar de stoelen des gericht of naar de poort, maar dat ik in het huis des Heeren zal opgaan?" Daarvoor wenste hij te herstellen, dat hij God mocht verheerlijken, Zijn lof mocht vertellen in de poorten van Sion. Het is niet de moeite waard om voor iets anders te leven dan om God te dienen.

2. Het werd hem in de keus gegeven of de zon voorwaarts of achterwaarts zou gaan, want voor de Almacht was dit gelijk, en het zou zoveel waarschijnlijker zijn geloof bevestigen, indien hij koos wat hij dacht het moeilijkst te zijn, misschien verwijst hiernaar het woord van de profeet, Jesaja 45:11, 'Vraagt Mij van toekomstige dingen, van Mijne kinderen, geeft Mij bevel van het werk Mijner handen.' Men onderstelt dat de graden halve uren waren, en dat het juist middag was toen het voorstel gedaan werd, en nu is de vraag: "Zal de zon teruggaan naar haar plaats om zeven uur in de morgen of vooruitgaan naar haar plaats om vijf uur na de middag?"

3. Hij verlangt ootmoedig dat de zon tien graden achterwaarts zal gaan, omdat beide wel een groot wonder zouden zijn, maar daar het de natuurlijke loop van de zon was om voorwaarts te gaan, zal haar achterwaarts gaan nog temeer vreemd en opvallend zijn en voor Hizkia nog meer de betekenis hebben, dat hij "tot de dagen van zijn jonkheid zal wederkeren," Job 33:25, en van het verlengen van zijn levensdag. Dienovereenkomstig geschiedde het, op het gebed van Jesaja, vers 11, hij riep op bijzondere volmacht en leiding God aan en God deed de zon tien graden achterwaarts gaan, hetgeen voor Hizkia (want voor hem was het teken bedoeld) zichtbaar was door het teruggaan van de schaduw op de zonnewijzer van Achaz, waarop hij waarschijnlijk door het venster van zijn kamer zien kon, en hetzelfde werd opgemerkt op alle andere zonnewijzers, tot zelfs in Babylon toe, 2 Kronieken 32:31. Of die teruggaande beweging van de zon gradueel was of "per saltum" plotseling - als met een sprong, of zij terugging met dezelfde tred als waarmee zij gewoon was voorwaarts te gaan, waardoor de dag tien uren langer werd dan gewoonlijk of plotseling terugging en na een kleine wijle weer teruggebracht werd naar haar plaats, zodat er geen verandering kwam in de toestand van de hemellichamen (zoals de geleerde bisschop Patrick denkt) wordt ons niet gezegd, maar dit wonderwerk toont de macht van God in hemel zowel als op aarde, hoezeer Hij achtslaat op het gebed, en de grote gunst, die Hij betoont aan Zijn uitverkorenen. De schijnbaar aannemelijke afgoderij van de heidenen was hun aanbidding van de zon, maar door dit wonder werd zij tentoongesteld als de grootste dwaasheid en ongerijmdheid, want hieruit bleek dat hun god onder het bedwang was van de God Israëls.

Dr. Lightfoot oppert het denkbeeld dat de vijftien liederen Hammaälôth of van de opgangen Psalm 120 en verv. misschien aldus genoemd zijn, omdat zij door Hizkia gekozen werden om met begeleiding van zijn snarenspeel gezongen te worden, Jesaja 38:20 ter herinnering aan dit wonder en aan de vijftien jaren, die aan zijn leven toegevoegd werden, en hij wijst er op dat veel in deze Psalmen van toepassing is op Jeruzalems benauwdheid en verlossing en op Hizkia's ziekte en herstel.

I. Hier wordt een gezantschap aan Hizkia gezonden door de koning van Babel, om hem geluk te wensen met zijn herstel, vers 12. De koningen van Babel waren tot nu toe slechts onderkoningen geweest van de koningen van Assyrië en aan hen schatplichtig, en Nineve was de koninklijke stad. Wij vinden Babel onderworpen aan de koning van Assyrië, Hoofdstuk 17:24. Maar deze koning van Babel begon zelfstandig op te treden, en langzamerhand ondergingen de dingen zulk een verandering, dat Assyrië aan de koningen van Babel onderworpen werd. Deze koning van Babel zond een gezantschap om Hizkia te begroeten en zich in een dubbel opzicht aangenaam bij hem te maken.

1. Ten opzichte van de Godsdienst. De Babyloniërs aanbaden de zon, en bemerkende welke eer hun god Hizkia had aangedaan door om zijnentwil terug te gaan, achtten zij zich ook verplicht hem te eren. Het is goed diegenen tot onze vrienden te hebben, van wie wij bemerken dat zij gunstgenoten des hemels zijn.

2. Ten opzichte van burgerlijke belangen. Indien de koning van Babel er nu aan dacht om van de koning van Assyrië af te vallen, dan was het staatkundig beleid om Hizkia aan zijn zijde te krijgen, in verhoring van wiens gebeden en tot wiens bescherming de hemel die noodlottigen slag aan de koning van Assyrië had toegebracht. Hij achtte zich verplicht aan Hizkia en zijn God voor de verzwakking van de Assyrische krijgsmacht, en hij had reden om te geloven dat hij geen machtiger, schatbaarder bondgenoot kon hebben dan in hem, die zoveel invloed had in de bovenwereld. Daarom heeft hij hem alle mogelijke beleefdheid bewezen door hem gezanten, brieven en een geschenk te zenden.

II. Het vriendelijke onthaal, dat Hizkia deze gezanten gaf, vers 13. Het was zijn plicht hun beleefdheid te bewijzen en hen te ontvangen met de eerbied, die aan gezanten verschuldigd is, maar hij ging er te ver in.

1. Hij hoorde naar hen. Hoewel zij afgodendienaars waren, werd hij toch gemeenzaam met hen, bewilligde hij er gaarne in om een verbond aan te gaan met de koning, hun meester en stond hun alles toe, waarvoor zij gekomen waren. Hij was openhartiger met hen dan hij behoorde te wezen, en was niet genoeg op zijn hoede. Welke reden had hij, die in verbond was met God, om zo gretig een verbond aan te nemen met een heidens vorst, of om zoveel waarde te hechten aan zijn betoon van eerbied? Welke eer kon dit gezantschap toevoegen aan iemand, die zo hogelijk door God begunstigd en geëerd werd, dat hij er zo hoog mee ingenomen was?

2. Hij was er al te zeer op gesteld om hun zijn paleis te tonen, zijn schatten en zijn magazijnen, opdat zij zouden zien en aan hun meester konden zeggen welk een groot koning hij was, en hoe wèl de eer waardig, die hun meester hem aandeed. Er is niet gezegd dat hij hun de tempel toonde, het boek van de wet, en de wijze van de Godsverering, teneinde hen voor de ware Godsdienst te winnen, waartoe hij nu een goede gelegenheid had, maar uit hoffelijkheid jegens hen, uit vrees dat zij er door beledigd zouden zijn liet hij dit na, en toonde hun de rijke meubelen van zijn huis, zijn schatten, die hij vergaderd had, nadat de koning van Assyrië zijn schatkist geledigd had, zijn zilver en goud en specerijen. Al de kostbaarheden, die hij bezat, toonde hij hun, hetzij in eigen persoon of door zijn beampten. En welk kwaad was daar nu in? Wat is er, dat meer gewoonlijk en naar wij denken meer onschuldig gedaan wordt, dan om aan vreemdelingen de rijkdommen en zeldzaamheden van een land te laten zien? Onze vrienden onze huizen en de meubelen er van, onze tuinen, onze stallen en onze boekerijen te tonen? Maar zo wij dit doen in de hoogmoed van ons hart, zoals Hizkia het

gedaan heeft, om de lof en de toejuiching van de mensen te verkrijgen en er God de lof niet voor geven dan wordt het zonde voor ons, zoals het zonde is geworden voor hem.

III. Hizkia wordt over deze zaak ondervraagd, vers 14, 15. Jesaja, die dikwijls zijn vertrooster is geweest, is nu zijn bestraffer. De gezegende Geest is beide, Johannes 16:7, 8. Evangeliedienaren moeten beide zijn, al naar de gelegenheid het meebrengt. Jesaja sprak in de naam van God, en daarom roept hij hem ter verantwoording als iemand, die met gezag is bekleed. Wie zijn dezen? Vanwaar komen zij? Wat wijlen zij? Wat hebben zij gezien?" Hizkia onderwierp zich niet alleen aan deze ondervraging, (hij vroeg hem niet: "Wat gaat het u aan, of, waar bemoeit gij u mede?") maar deed een openhartige bekentenis: geen ding is er in mijn schatten, dat ik hun niet getoond heb. Waarom heeft hij hen dan niet tot Jesaja gebracht en hem aan hen getoond, die zonder enige twijfel de beste schat was, die hij had in zijn gebied, en die door zijn gebeden en profetieën het middel is geweest voor al de wonderen, waarnaar deze gezanten zijn komen vragen? Ik hoop dat Hizkia thans dezelfde waardering had voor Jesaja, die hij voor hem gehad heeft in zijn benauwdheid, maar het zou hem betaamd hebben dit te tonen, door deze gezanten in de eerste plaats tot hem te brengen, waardoor de misstap, die hij deed, voorkomen zou zijn.

IV. Het vonnis over hem gevelde wegens zijn hoogmoed en ijdelheid, en het al te grote behagen, dat hij had in de dingen van deze wereld, nadat hij onlangs zo innig bekend was geworden met de Goddelijke dingen. Het vonnis luidt, vers 17, 18.

1. Dat de schatten, waarop hij zo trots was, later een prooi van de vijand zullen worden, die zijn geslacht er van zullen beroven. Het is rechtvaardig in God om ons datgene te ontnemen, hetwelk ons een oorzaak is tot hoogmoed en waarop wij ons vertrouwen stellen.

2. Dat de koning van Babel, met wie hij zo gaarne een verbintenis sloot, de vijand zal wezen, aan wie zijn schatten ten prooi zullen worden. Niet dat het om deze zonde was, dat dit oordeel over hen gebracht werd, de zonden van Manasse, zijn afgoderijen en moorden waren de oorzaak van deze ramp, maar zij wordt nu aan Hizkia voorzegd om hem de dwaasheid te doen zien van zijn hoogmoed en van zijn waardering van de koning van Babel, en er hem beschaamd over te maken. Hizkia wilde de koning van Babel behulpzaam zijn om zich te verheffen en de buitensporige macht van de koningen van Assyrië te fnuiken, maar hem wordt gezegd dat de adder, die hij aan zijn boezem koestert, weldra die boezem zal bijten en dat zijn koninklijk zaad de slaven zullen worden van de koning van Babel, hetgeen vervuld werd, Daniel 1:1 en verv. Door niets kon Hizkia meer vernederd zijn dan door zo'n gedachte. Babel zal het verderf wezen van hen, die Babel beminnen. Wijs en gelukkig dus zijn zij, "die van haar uitgaan," Openbaring 18:4.

V. Hizkia's ootmoedige en geduldige onderwerping aan dit vonnis. Merk op, hoe hij door redenering met zichzelf tot die onderworpenheid komt.

1. Hij stelt het vast als een waarheid, dat het woord des Heeren goed is, ook dit woord hoewel het een bedreiging is want dat zijn al Zijn woorden. Het is niet slechts recht, maar goed, want gelijk Hij niemand onrecht doet zo bedoelt Hij ook geen kwaad voor Godvruchtigen. Het is goed, want Hij zal er goed uit doen voortkomen, en mij goed doen door het vooruitzicht er van. Dit behoren wij te geloven van elke beschikking van Zijn voorzienigheid, zij is goed, zij werkt mee ten goede.

2. Hij neemt nota van datgene in dit woord, dat goed was, namelijk dat hij dit kwaad niet zal beleven, en er nog veel minder in zal delen. Hij maakt het beste van dit kwade: Is het niet

goed? Ja voorzeker is het goed, en beter dan ik verdien. Als oprechte boetvaardigen onder de bestraffingen Gods zijn, dan noemen zij ze niet alleen rechtvaardig, maar goed, zij onderwerpen zich niet slechts aan de straf hunner ongerechtigheid, maar nemen haar aan. Dat heeft Hizkia gedaan, en hieruit bleek dat hij zich waarlijk verootmoedigde om de verheffing zijns harten. Als wij te eniger tijd onder duistere beschikkingen zijn van Gods voorzienigheid, als de vooruitzichten donker zijn ten opzichte van onze persoonlijke belangen of van de openbare aangelegenheden, dan moeten wij letten op hetgeen voor ons is, zowel als op wat tegen ons is, opdat wij God eren door dankzegging, en onze ziel bezitten in onze lijdzaamheid. Wat de openbare aangelegenheden betreft, wij moeten ze goed achten, indien vrede en waarheid in onze dagen wezen zal. Dat is: wat ons overigens ook moge ontbreken, zo wij vrede en waarheid hebben, is het goed, als de ware Godsdienst beleden en beschermd wordt, als wij Bijbels en leraren hebben en er in vrede van kunnen genieten zonder verschrikt te zijn door oorlog of vervolging. Welke benauwdheid er ook kome, als wij heengegaan zullen zijn, het is goed, zo in onze dagen alles wèl is. Niet alsof wij onverschillig en onbezorgd moeten zijn omtrent het nageslacht, het is een smart om kwaad te voorzien, maar wij moeten erkennen dat de opschorting van de oordelen een grote gunst is in het algemeen, en als zij zolang uitgesteld worden, dat wij in vrede kunnen sterven, dan is dit een bijzondere gunst jegens ons. Wij weten niet hoe wij de beproeving zouden dragen, en daarom hebben wij reden om het goed te achten, zo wij slechts veilig in de hemel zijn eer zij komt.

Eindelijk. Hier is het besluit van Hizkia's leven en van zijn geschiedenis, vers 20, 21. In 2 Kronieken 29 - 32 is veel meer vermeld van Hizkia's werk van reformatie dan in dit Boek van de koningen, en in de burgerlijke kronieken die nu niet meer in wezen zijn, schijnt nog veel meer verhaald te zijn van zijn macht en de goede diensten door hem bewezen aan Jeruzalem, inzonderheid van zijn brengen van water door buizen naar de stad. Overvloed van water te hebben, zonder er om te twisten en zonder verschrikt te worden door het gedruis van de schutteren tussen de plaatsen waar men water schept, het bij de hand hebben ten onze gerieve, dat moet als een grote zegen en weldaad beschouwd worden, want gebrek aan water is een grote ramp. Maar hier verlaat hem deze geschiedschrijver. Hij ontsliep met zijn vaderen, en zijn troon kwam in het bezit van een zoon die zeer slecht was, want oudere kunnen aan hun kinderen geen genade geven. De goddeloze Achaz was de zoon van een Godvruchtigen vader en de vader van een Godvruchtigen zoon, de heilige Hizkia was de zoon van een goddeloze vader en de vader van een goddeloze zoon. Toen het land niet hervormd was zoals het had moeten wezen door een goede regering, werd het geteisterd en rijpte het tot verderf door een slechte, maar werd dan weer op de proef gesteld door een goede, opdat het zou blijken hoe afkerig God er van was Zijn volk te verstoten.

HOOFDSTUK 21

1 Manasse was twaalf jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde vijf en vijftig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Hefzi - bah. 2 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar de gruwelen der heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had. 3 Want hij bouwde de hoogten weder op, die Hizkia, zijn vader, verdorven had; en hij richtte Baal altaren op, en maakte een bos, gelijk als Achab, de koning van Israël, gemaakt had, en boog zich neder voor al het heir des hemels, en diende ze. 4 En hij bouwde altaren in het huis des HEEREN, waarvan de HEERE gezegd had: Te Jeruzalem zal Ik Mijn Naam zetten. 5 Daartoe bouwde hij altaren voor al het heir des hemels, in beide de voorhoven van het huis des HEEREN. 6 Ja, hij deed zijn zoon door het vuur gaan, en pleegde huichelarij en gaf op vogelgeschrei acht; en hij stelde waarzeggers en duivelskunstenaren; hij deed zeer veel kwaads in de ogen des HEEREN, om Hem tot toorn te verwekken. 7 Hij stelde ook een gesneden beeld van het bos, dat hij gemaakt had, in het huis, waarvan de HEERE gezegd had tot David, en tot zijn zoon Salomo: In dit huis, en in Jeruzalem, die Ik uit alle stammen van Israël verkoren heb, zal Ik Mijn Naam zetten in eeuwigheid. 8 En Ik zal niet voortvaren de voet van Israël te bewegen uit dit land, dat Ik hun vaderen gegeven heb; alleenlijk, zo zij waarnemen te doen, naar alles, wat Ik hun geboden heb, en naar de ganse wet, die Mijn knecht Mozes hun geboden heeft. 9 Maar zij hoorden niet; want Manasse deed hen dwalen, dat zij erger deden dan de heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls verdelgd had. 10 Toen sprak de HEERE door de dienst van Zijn knechten, de profeten, zeggende: 11 Dewijl dat Manasse, de koning van Juda, deze gruwelen gedaan heeft, erger doende dan al wat de Amorieten gedaan hebben, die voor hem geweest zijn, ja, ook Juda door zijn drekgoden heeft doen zondigen; 12 Daarom, alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Ziet, Ik zal een kwaad over Jeruzalem en Juda brengen, dat een ieder, die het hoort, beide zijn oren klinken zullen. 13 En Ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis van Achab; en Ik zal Jeruzalem uitwissen, gelijk als men een schotel uitwist; men wist dien uit, en men keert hem om op zijn holligheid. 14 En Ik zal het overblijfsel Mijns erfdeels verlaten, en zal ze in de hand hunner vijanden geven; en zij zullen tot een roof en plundering worden al hun vijanden. 15 Daarom, dat zij gedaan hebben dat kwaad was in Mijn ogen, en Mij tot toorn verwekt hebben, van dien dag, dat hun vaderen van Egypte uitgegaan zijn, ook tot op dezen dag toe. 16 Daartoe vergoot Manasse ook zeer veel onschuldig bloed, totdat hij Jeruzalem van het ene einde tot het andere vervuld had; behalve zijn zonde, die hij Juda zondigen deed, doende wat kwaad was in de ogen des HEEREN. 17 Het overige der geschiedenissen van Manasse, en al wat hij gedaan heeft, en zijn zonde, die hij gezondigd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 18 En Manasse ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven in de hof van zijn huis, in de hof van Uzza; en zijn zoon Amon werd koning in zijn plaats. 19 Amon was twee en twintig jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde twee jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Mesullemet, een dochter van Haruz van Jotba. 20 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; gelijk als zijn vader Manasse gedaan had. 21 Want hij wandelde in al de weg, dien zijn vader gewandeld had, en hij diende de drekgoden, die zijn vader gediend had, en hij boog zich voor die neder. 22 Zo verliet hij de HEERE, de God zijner vaderen, en hij wandelde niet in de weg des HEEREN. 23 En de knechten van Amon maakten een verbintenis tegen hem, en zij doodden de koning in zijn huis. 24 Maar het volk des lands versloeg allen, die tegen de koning Amon een verbintenis gemaakt hadden; en het volk des lands maakte zijn zoon Josia koning in zijn plaats. 25 Het overige nu der geschiedenissen van Amon, wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 26 En men begroef hem in zijn graf, in de hof van Uzza; en zijn zoon Josia werd koning in zijn plaats.

In dit hoofdstuk hebben wij een kort maar treurig bericht van de regering van twee koningen van Juda Manasse en Amon.

I. Betreffende Manasse, al het bericht, dat wij hier van hem hebben is:

1. Dat hij zich heeft overgegeven aan zonde, aan allerlei goddeloosheid, afgoderij en moord, vers 1 - 9 en vers 16.

2. Dat God hem, en om zijnentwil Jeruzalem, heeft overgegeven aan het verderf, vers 10 - 18. In het Boek van de Kronieken hebben wij een bericht van zijn rampen en benauwdheden, en van zijn bekering.

II. Van Amon wordt ons alleen gezegd dat hij leefde in zonde vers 19-22, spoedig gestorven is door het zwaard, en de vrome Josia tot opvolger had, vers 23 - 26. Onder deze twee regeringen werd Jeruzalem zeer verdorven en verzwakt en zo ging het snel zijn verderf tegemoet.

2 Koningen 21:1 - 9

Hoe heerlijk waren onze overdenkingen over de laatste regering! Hoeveel lieflijke gezichtspunten hadden wij van Sion in haar heerlijkheid, dat is: in haar reinheid en de overwinning van de koning in zijn schoonheid! Want wat gezegd wordt in Jesaja 33:17 heeft betrekking op Hizkia, en naar hetgeen daar volgt in vers 20 was Jeruzalem "een geruste woonplaats, omdat zij een stad van de gerechtigheid was," Jesaja 1:26. Maar nu hebben wij een treurig werk voor ons, moeten wij over onaangename grond reizen, en kunnen niet anders dan zwaarlijk voortvaren. Hoe is het goud zo verdonkerd, het goede fijne goud zo veranderd! De schoonheid van Jeruzalem is bevuurd, weg is al haar heerlijkheid, al haar blijdschap. Deze verzen geven een bericht van deze regering, dat haar doet kennen als in alle opzichten het tegenovergestelde van de laatste en, in zekeren zin, het verderf er van.

I. Manasse begon jong. Hij was pas twaalf jaren oud toen hij koning werd, vers 1, geboren toen zijn vader omstreeks twee en veertig jaren oud was, drie jaren na zijn ziekte. Indien hij tevoren zonen had, dan waren zij of dood, of terzijde gezet als onbekwaam. Zij wisten nu nog niets kwaads van hem, en zij hoopten dat hij zou blijken goed te zijn, maar hij bleek zeer slecht te wezen, en misschien heeft hiertoe bijgedragen dat hij zo jong reeds aan de regering kwam, wat hem echter volstrekt niet verontschuldigt, want zijn kleinzoon Josia was nog jonger toen hij koning werd, en heeft toch goed geregeerd. Maar nog zo jong zijnde: 1. Werd hij door deze eer opgeblazen en hoogmoedig en, denkende dat hij, omdat hij zeer groot was, ook zeer wijs was, liet hij er zich op voorstaan om alles wat zijn vader gedaan had ongedaan te maken. Het is voor nieuwelingen iets geheel gewoons om zich te verheffen door hoogmoed, en aldus in het oordeel des duivels te vallen.

2. Hij liet zich gemakkelijk beïnvloeden en terzijde afwenden door verleiders. Zij, die vijandig waren aan Hizkia's reformatie en genegenheid hadden behouden voor de oude afgoderijen vleiden hem, hadden dus zijn oor, en gebruikten zijn macht naar hun welgevallen. Velen zijn ten verderve gegaan, doordat zij al te vroeg tot eer en aanzien zijn gekomen.

II. Hij regeerde lang, het langst van de koningen van Juda, vijf en vijftig jaren. Dit was de enige langdurige regering, die slecht was, Joram heeft slechts acht jaren en Achaz zestien jaren geregeerd. Wat nu die van Manasse betreft, wij hopen dat in het begin de zaken gingen zoals onder zijn vader, en dat in de laatste tijd van zijn regering, na zijn bekering, de Godsdienst weer de overhand kreeg, en ongetwijfeld had God, toen de zaken op het ergst waren, toch nog Zijn overblijfsel, die nog aan hun oprechtheid vasthielden. Hoewel hij lang regeerde, heeft hij toch enige tijd als gevangene in Babel doorgebracht, die wel als een vermindering van die jaren beschouwd kan worden, maar hij wordt er toch bij gerekend, omdat toen zijn bekering is begonnen.

III. Hij regeerde zeer slecht.

1. Hij deed dat kwaad was in de ogen des Heeren, en daar hij goed opgevoed was, moest hij wel weten dat het kwaad was, vers 2. Hij deed zeer veel kwaad in de ogen des Heeren als met opzet, om Hem tot toorn te verwekken, vers 6. Hij deed naar de gruwelen van de heidenen vers 2, en zoals Achab, vers 3, zich niet latende waarschuwen door het verderf, dat over de volkeren van Kanaän en over het huis van Achab gekomen is om hun afgoderij, ja hij deed erger dan de heidenen, die de Heere voor het aangezicht van de kinderen Israëls verdelgd had, vers 9. Als het heilige zaad ontaardt, dan zijn zij gewoonlijk erger dan de ergste onheiligen.

Meer in het bijzonder:

A. Hij bouwde de hoogten weer op, die zijn vader verdorven had, vers 3. Aldus heeft hij de nagedachtenis van zijn waardige vader beledigd, hoewel hij wist hoezeer hij door God bevoorrecht en door de mensen geëerd was. Waarschijnlijk was hij het eens met Rabsaké, Hoofdstuk 18:22, dat het een slechte daad was van Hizkia om ze weg te nemen, en wendde hij voor de eer van God en de stichting des volks op het oog te hebben met ze te herbouwen. Daar begon hij mede, maar ging voort met hetgeen veel erger was, want:

B. Hij richtte afgodsbeelden op voor Baäl "asheret", dat wij vertalen door "bos", en "al het heir des hemels, de zon en de maan, de andere planeten en de sterrenbeelden", deze aanbad en diende hij, vers 3, gaf hun namen aan de beelden die hij maakte, en dan bewees hij er hulde aan, en bad hen om hulp. Voor deze bouwde hij altaren, vers 5, en ongetwijfeld heeft hij op deze altaren offeranden geofferd.

C. Hij deed zijn zoon door het vuur gaan, waarmee hij hem wijdde aan Moloch, in minachting van het zegel van de besnijdenis, waarmee hij aan God gewijd was.

D. Hij maakte de duivel tot zijn orakel, en in minachting beide van urim en de profetie pleegde hij guichelarij en gaf op vogelgeschrei acht, en, evenals Saul, raadpleegde hij waarzeggers, die voorgaven door de sterren of de wolken, door geluksdagen of ongeluksdagen goede of kwade voortekenen, de vlucht van de vogels of de ingewanden van dieren de toekomst te voorspellen. Dezulken waren zeer in aanzien bij hem, het waren zijn vertrouwde vrienden. Hun kunstenaars streelden zijn verbeeldingen wonnen zijn vertrouwen, en zijn raadsbesluiten werden door hen geleid.

E. Later bevinden wij, vers 16, dat hij veel onschuldig bloed vergoot ter bevrediging van zijn hartstocht en wraakzucht. Sommigen werden misschien in het geheim vermoord, anderen onder schijn van recht en wet gedood. Waarschijnlijk was veel van het bloed, dat hij vergoot, het bloed van hen, die zijn afgoderij tegenstonden, er tegen getuigden, en de knieën niet voor Baäl wilden buigen. Het bloed van de profeten wordt zeer bijzonder Jeruzalem ten laste gelegd, en waarschijnlijk heeft hij velen van hen ter dood gebracht. Volgens de overlevering van de Joden heeft hij Jesaja in stukken doen zagen, en velen denken dat de apostel hiernaar verwijst, Hebrëen 11:37, waar hij spreekt van de zodanigen, die aldus gemarteld werden.

Drie dingen worden hier vermeld als verzwaringen van Manasse's afgoderij.

a. Dat hij beelden en altaren stelde in het huis des Heeren, vers 4, in de twee voorhoven van de tempel, vers 5, in het huis waarvan God tot Salomo had gezegd: hier zal ik Mijn naam zetten, vers 7. Aldus trotseerde hij God in Zijn aangezicht, heeft hij Hem onbeschaamd beledigd door Zijn mededingers als onder zijn oog te stellen, als iemand, die noch bevreesd was voor Gods toorn, noch zich schaamde over zijn dwaasheid en slechtheid. Aldus ontwijdde hij wat Gode geheiligd was, heeft hij eigenlijk God uit Zijn eigen huis gezet, en de rebellen in het bezit ervan gesteld. Zo hebben de getrouwe aanbidders van God, als zij naar de plaats kwamen, die Hij had verordineerd tot de vervulling van hun plicht jegens Hem, tot hun grote smart en verschrikking andere goden gereed gevonden om hun offeranden te ontvangen. God had gezegd dat Hij hier Zijns naams gedachtenis wilde stichten, Zijn naam zou zetten tot in eeuwigheid, en hier werd hij dan ook bewaard terwijl de afgodische altaren op een afstand gehouden werden, maar Manasse heeft, door ze in Gods huis te brengen, gedaan wat hij kon

om de eigendom te veranderen en de naam van de God Israëls niet meer in gedachtenis te doen zijn.

b. Dat hij hierdoor een grote smaad aandeed aan het woord van God en aan Zijn verbond met Israël. Let op de gunst, die Hij dit volk betoond had door Zijn naam onder hen te zetten - de goedheid, die Hij hun wilde bewijzen, door hen niet uit dit goede land te bewegen, en het redelijke van Zijn verwachtingen van hen, alleenlijk zo zij waarnemen te doen naar alles wat Ik hun geboden heb, vers 7, 8. In deze goede verhouding stond Israël tot God, en zij hadden zo goed een vooruitzicht om gelukkig te zijn als enig volk kon hebben, maar zij hoorden niet, vers 9. Zij wilden niet dicht bij God gehouden worden, noch door Zijn geboden noch door Zijn beloften, beide hebben zij achter hun rug geworpen.

c. Dat hij hierdoor het volk van God verleid heeft, hen heeft verdorven, hen tot afgoderij heeft gebracht, vers 9 hij heeft Juda doen zondigen, vers 11, zoals Jerobeam Israël heeft doen zondigen. Zijn voorbeeld was genoeg om het gros van het onnadenkende volk te verderven, die doen zouden wat hun koning deed, of het recht of onrecht was. Allen, die naar bevordering stonden, wilden doen zoals het hof deed, en anderen dachten dat het het veiligst was, om zich naar de koning te voegen uit vrees van hem tot vijand te maken. Zo werd op deze en die wijze de heilige stad tot een hoer gemaakt, en het was Manasse, die haar aldus maakte. Diegenen zullen zeer veel te verantwoorden hebben, die niet alleen zelf slecht zijn, maar helpen om anderen slecht te maken.

2 Koningen 21:10 - 18

Hier wordt het oordeel over Juda en Jeruzalem uitgesproken, en het is een zwaar oordeel. De profeten waren gezonden, in de eerste plaats om hun de kennis van God te leren, hen te herinneren aan hun plicht en er hen in te leiden. Indien zij hierin niet slaagden, dan moesten zij hen bestraffen om hun zonden en hun die ordelijk voor ogen stellen, opdat zij er berouw van zouden hebben en zich zouden bekeren, en terug zouden keren tot hun plicht. Indien zij ook hierin niet slaagden, en de zondaars volhardden in hun boosheid, dan moesten zij hun de oordelen Gods aanzeggen, opdat de verschrikking daarvan diegenen zou opwekken tot bekering, die voor de verplichtingen, welke Zijn liefde hun oplegde, ongevoelig waren, of opdat de tenuitvoerbrenging er van ter bestemder tijd het bewijs zou zijn van de Goddelijke zending van de profeten, die haar voorzeggd hadden. De profeten werden als rechters gezonden tot degenen, die hen niet wilden horen en ontvangen als leraren. Wij hebben hier:

I. Het noemen van de misdaad. De beschuldiging wordt voorgelezen, waarop het vonnis gegrond is, vers 11. Manasse heeft zelf goddeloos gedaan, hoewel hij betere dingen kende, heeft zelfs de Amoriëten gerechtvaardigd, wier voorbeeld hij volgde, door hen nog te overtreffen in goddeloosheid, en het volk van God verdorven, aan wie hij geleerd had te zondigen, en dat hij gedwongen had te zondigen, en daarenboven - hoewel dit al slecht genoeg was - heeft hij Jeruzalem vervuld van onschuldig bloed, vers 16 zijn moorden vermenigvuldigd in elke hoek van de stad, en de mate van Jeruzalems bloedschulden tot aan de rand gevuld, Mattheüs 23:32, en dit alles tegen de kroon en de majesteit van de Koning van de koningen, de vrede zijns rijke, en de wetten, die tegen zulke gevallen verordeneerd waren.

II. Een voorzegging van het oordeel, dat God daarom over hen brengen zal. Zij hebben gedaan dat kwaad is, en daarom zal Ik een kwaad over hen brengen, vers 12, het zal komen, en het is niet verre meer. Het oordeel zal 1. Zeer vreeslijk wezen, het gerucht er van zal de

mensen de oren doen klinken, vers 12, dat is: hun hart zal beven. Het zal een groot gerucht maken in de wereld en aanleiding geven tot velerlei bespiegelingen.

2. Evenals de zonden van Jeruzalem aan die van Samaria en van het huis van Achab gelijk waren, zo zal ook het oordeel aan hun oordeel gelijk zijn, vers 13. Als God gericht stelt naar het richtsnoer, dan zal het richtsnoer zijn van Samaria, aan Jeruzalem toemetende wat het deel en lot is geweest van Samaria, als Hij de gerechtigheid stelt naar het paslood, dan zal het paslood zijn van het huis van Achab, hetzelfde verderf aftekenende, waaraan dat rampzalig geslacht gewijd was. Zie Jesaja 28:17. Zij, die anderen gelijken en navolgen in hun zonden, moeten verwachten dat het hun gaan zal zoals het die gegaan is.

3. Dat het een volkomen verwoesting zal zijn. Ik zal Jeruzalem uitwissen, gelijk als men een schotel uitwist. Dit geeft te kennen:

- a. Dat alles in wanorde zal gebracht worden hun staat zal verwoest, onderstboven gekeerd worden, en zijn grondslagen zullen uit hun voegen worden gerukt.
- b. Dat de stad ontledigd zal worden van haar inwoners, die er het vuil van geweest zijn, zoals een schotel geledigd is als men hem afgewist, zij zullen allen gevankelijk weggevoerd worden, het land zal aan zijn sabbatten een welgevallen hebben, en weggelegd worden als een schotel, die afgewist is. Zie de gelijkenis van de pot in Ezechiël 24:1 - 14, die hieraan niet ongelijk is.
- c. Dat dit echter ter uitzuivering van Jeruzalem zal zijn, niet tot algehele en volstrekte verwoesting ervan. De schotel zal niet neergeworpen, in stukken gebroken of gesmolten worden, maar slechts afgewist. Dit zal de vrucht zijn: eerst het wegnemen van de zondaars, en dan van de zonde.

4. Dat zij verwoest zullen worden, omdat zij verlaten zijn, vers 14. Ik zal het overblijfsel mijns erfdeels verlaten. Rechtvaardig worden zij, die God verlaten, door Hem verlaten, nooit verlaat Hij echter de mensen voordat zij Hem verlaten hebben, maar als God een volk verlaat, dan is hun schaduw, dat is hun bescherming, van hen geweken en dan worden zij een prooi, een gemakkelijke prooi, van al hun vijanden. Van de zonde wordt hier gesproken als van de alfa en de omega van hun rampen.

a. Oude schuld kwam in gedachtenis als hetgeen, dat begon de maat te vullen, vers 15. Zij hebben Mij tot toorn verwekt van hun ontvanging en geboorte als een volk af, van die dag dat hun vaders van Egypte uitgegaan zijn. Met de mannen van dit geslacht, wat in de voetstappen treedt van hun vaders, wordt rechtvaardig afgerekend voor de zonden van hun vaders.

b. Het was de schuld van het bloed die de maat vol maakte, vers 16. Niets roept luider en brengt zekerder wraak dan dat. Dit is alles wat wij hier van Manasse hebben, hij staat daar schuldig verklaard en veroordeeld, maar wij hopen in het boek van de Kronieken te horen van zijn berouw en zijn aanneming door God. Intussen moeten wij aan deze plaats ons vergenoegen met slechts een wenk te hebben van zijn bekering (want daarvoor willen wij het gaarne houden), dat hij, waarschijnlijk volgens zijn eigen bevel, begraven werd in de hof van zijn huis, vers 18 want waarlijk verootmoedigd zijnde om zijn zonden, achtte hij zich niet meer waardig een zoon genoemd te worden, een zoon van David, en daarom zelfs niet waardig dat zijn dood lichaam in de graven van zijn vaders begraven zou worden. Ware boetvaardiger nemen schande voor zichzelf, geen eer, en de naam en de achting van een onschuldige hebbende verloren zal nu de naam van een boetvaardige het begerenswaardigste voor hem zijn, en beter is het, en meer eervol, voor een zondaar om boetvaardig te sterven en in een hof begraven te worden, dan onboetvaardig te sterven en in de grafstede van de koningen te worden begraven.

2 Koningen 21:19 - 26

Hier is een kort bericht van de korte en roemloze regering van Amon, de zoon van Manasse. Hetzij dat Manasse, in zijn blinde en domme ijver voor zijn afgoden, zijn andere zonen had opgeofferd, of dat zij, aan zijn afgoden gewijd zijnde, door het volk werden afgewezen,.. zo was het, dat zijn opvolger een zoon was die pas werd geboren toen hij vijf en veertig jaren oud was. En van hem wordt ons gezegd:

1. Dat zijn regering zeer slecht was. Hij verliet de God van zijn vaderen, vers 22, was ongehoorzaam aan de geboden, die aan zijn vaderen waren gegeven, ontkende het verbond met zijn vaderen gemaakt, hij wandelde niet in de weg des Heeren, maar in al de weg, die zijn vader gewandeld had, vers 20, 21 22. Hij trad in de voetstappen van zijn vaders afgoderij en heeft weer opgericht wat zijn vader in zijn laatste dagen had neergeworpen. Zij, die een slecht voorbeeld geven, kunnen wel zelf tot berouw en bekering komen, maar kunnen er volstrekt niet zeker van zijn dat degenen, die zij door hun voorbeeld tot zonde hebben gebracht, ook tot bekering zullen komen. Het is dikwijls geheel anders.

2. Dat zijn einde zeer tragisch was. Hij had tegen God gerebelleerd, en nu maakten zijn knechten een verbintenis tegen hem, en doodden hem, waarschijnlijk uit persoonlijke wrok, nadat hij slechts twee jaren geregeerd had, vers 23. Zijn knechten, die hem behoorden te behoeden vermoordden hem, zijn huis, dat zijn kasteel zijn sterkte moest wezen, was de plaats van zijn terdoodbrenging. Hij had Gods huis ontheiligd door zijn afgoden, en nu liet God zijn huis verontreinigd worden door zijn bloed. Hoe onrechtvaardig zij nu ook waren, die het gedaan hebben, God was rechtvaardig in toe te laten dat het gedaan werd.

Hierop heeft het volk des lands door hun vertegenwoordigers twee dingen gedaan.

a. Zij deden gerechtigheid aan de verraders, die de koning gedood hadden, en brachten hen ter dood, want hoewel hij een slechte koning was, was hij toch hun koning, en het maakte deel uit van hun trouw om zijn dood te wreken. Aldus zuiverden zij zich van de hand gehad te hebben in de misdaad, en deden wat zij moesten doen om anderen van gelijke snode daden te weerhouden.

b. Zij deden een weldaad aan zichzelf door zijn zoon Josia koning te maken in zijn plaats, die de samenzweerders waarschijnlijk voorbij hadden willen gaan, maar het volk stond hem bij en vestigde hem op de troon, aangemoedigd misschien door de aanduidingen, die reeds vroeg in hem te bespeuren waren, van een goede gezindheid. Nu was er een zeer gelukkige verandering, na een van de slechtsten van al de koningen van Juda gehad te hebben, kregen zij nu een van de besten. "Nog eens", zegt God, "zal de proef met hen genomen worden door een reformatie, en zo zij slaagt, het is wel, maar zo niet, dan zal Ik hen daarna afhouden."

Amon werd begraven in dezelfde hof, waarin zijn vader begraven was, vers 26. Heeft zijn vader zichzelf onder die vernedering gebracht, het volk zal hem er onder brengen, daar het ook hem niet waardig acht om bij de koningen te worden begraven.

HOOFDSTUK 22

1 Josia was acht jaren oud, toen hij koning werd, en regeerde een en dertig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jedida, een dochter van Adaja, van Bozkath. 2 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN; en hij wandelde in al de weg van zijn vader David, en week niet af ter rechter hand noch ter linkerhand. 3 Het geschiedde nu in het achttiende jaar van de koning Josia, dat de koning de schrijver Safan, de zoon van Azalia, de zoon van Mesullam, zond in het huis des HEEREN, zeggende: 4 Ga op tot Hilkia, de hogepriester, opdat hij het geld opsomme, dat in het huis des HEEREN gebracht is, hetwelk de wachters des dorpels van het volk verzameld hebben; 5 En dat zij dat geven in de hand der verzorgers van het werk, die besteld zijn over het huis des HEEREN; opdat zij het geven aan degenen, die het werk doen, dat in het huis des HEEREN is, om de breuken van het huis te beteren; 6 Aan de timmerlieden en de bouwlieden, en de metselaars, en om hout en gehouvene stenen te kopen, om het huis te beteren. 7 Doch er werd met hen geen rekening gehouden van het geld, dat in hun hand geleverd was, want zij handelden getrouw. 8 Toen zeide de hogepriester Hilkia tot Safan, de schrijver: Ik heb het wetboek in het huis des HEEREN gevonden; en Hilkia gaf dat boek aan Safan, die las het. 9 Daarna kwam Safan, de schrijver, tot de koning, en bracht de koning bescheid weder, en hij zeide: Uw knechten hebben het geld, dat in het huis gevonden was, samengebracht, en hebben het gegeven in de hand der verzorgers van het werk, die besteld waren over het huis des HEEREN.

10 Ook gaf Safan, de schrijver, de koning te kennen, zeggende: De priester Hilkia heeft mij een boek gegeven. En Safan las dat voor het aangezicht des konings. 11 Het geschiedde nu, als de koning de woorden des wetboeks hoorde, dat hij zijn klederen scheurde. 12 En de koning gebod Hilkia, de priester, en Ahikam, de zoon van Safan, en Achbor, de zoon van Michaja, en Safan, de schrijver, en Asaja, de knecht des konings, zeggende: 13 Gaat henen, vraagt de HEERE voor mij, en voor het volk, en voor het ganse Juda, over de woorden dezes boeks, dat gevonden is; want de grimmigheid des HEEREN is groot, dewelke tegen ons aangestoken is, omdat onze vaders niet gehoord hebben naar de woorden dezes boeks, om te doen naar al wat voor ons geschreven is. 14 Toen ging de priester Hilkia, en Ahikam, en Achbor, en Safan, en Asaja henen tot de profetes Hulda, de huisvrouw van Sallum, de zoon van Tikva, de zoon van Harhas, de klederbewaarder (zij nu woonde te Jeruzalem, in het tweede deel), en zij spraken tot haar. 15 En zij zeide tot hen: Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Zegt tot de man, die u tot mij gezonden heeft: 16 Zo zegt de HEERE: Zie, Ik zal kwaad over deze plaats brengen, en over haar inwoners, namelijk al de woorden des boeks, dat de koning van Juda gelezen heeft. 17 Daarom dat zij Mij verlaten, en anderen goden gerookt hebben, opdat zij Mij tot toorn verwekten met al het werk hunner handen, zo zal Mijn grimmigheid aangestoken worden, tegen deze plaats, en niet uitgeblust worden. 18 Maar tot de koning van Juda, die u gezonden heeft, om de HEERE te vragen, also zult gij tot hem zeggen: Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Aangaande de woorden, die gij gehoord hebt; 19 Omdat uw hart week geworden is, en gij u voor het aangezicht des HEEREN vernederd hebt, als gij hoordet, wat Ik gesproken heb tegen deze plaats en derzelver inwoners, dat zij tot een verwoesting en vloek zullen worden, en dat gij uw klederen gescheurd en voor Mijn aangezicht geweend hebt; zo heb Ik u ook verhoord, spreekt de HEERE. 20 Daarom zie, Ik zal u verzamelen tot uw vaders, en gij zult met vrede in uw graf verzameld worden, en uw ogen zullen al het kwaad niet zien, dat Ik over deze plaats brengen zal. En zij brachten de koning het antwoord weder.

Met dit hoofdstuk begint de regering van de Godvruchtige koning Josia, wiens Godsvrucht zoveel helderder schittert na zoveel goddeloosheid, en voordat de grote verwoesting kwam, die hij niet vermocht ai te wenden. In vers 1, 2 wordt ons zijn algemeen karakter beschreven, waarna wij een bijzonder bericht hebben van de eerbied, die hij betoonde:

I. Voor Gods huis, waaraan hij herstellingen aanbracht vers 3 - 7.

II. Voor Gods boek, door welks lezing hij diep getroffen was vers 8 - 11.

III. Voor Godsboden, die hij hierop raadpleegde, vers 12, 14.

IV. En door wie hij een antwoord ontving van God, met de bedreiging van de verwoesting van Jeruzalem, vers 15, 17,

V. Maar met de belofte van gunst voor hem, vers 18, 20. Hierop begaf hij zich tot het heerlijke werk van de reformatie, waarvan wij het bericht hebben in het volgende hoofdstuk.

2 Koningen 22:1 – 10

Betreffende Josia wordt ons hier gezegd:

I. Dat hij zeer jong was, toen hij begon te regeren, vers 1, hij was pas acht jaren oud. Salomo zegt: Wee u, land, welks koning een kind is, maar gelukkig zijt gij, land, als uw koning zulk een kind is. Het Engelse Israël had eenmaal een koning, die zo'n kind was, in Eduard VI. Josia, jong zijnde, had nog geen boze indrukken ontvangen van het slechte voorbeeld van zijn vader en zijn grootvader, maar had spoedig een oog voor hun dwalingen en God gaf hem de genade om er zich door te laten waarschuwen. Zie Ezechiël 18:14 en verv.

II. Dat hij deed wat recht was in de ogen des Heeren, vers 2. Zie de vrijmacht van de Goddelijke genade: de vader voorbijgegaan en overgelaten om in zijn zonde te sterven, de zoon een uitverkoren vat. Zie de triomf dier genade: Josia is geboren uit een goddeloze vader, er wordt hem geen goede opvoeding geen goed voorbeeld gegeven, maar wél heeft hij velen om zich heen, die hem aanraden in zijns vaders voetstappen te treden, en weinigen, die hem goede raad geven, en toch wordt hij door Gods genade tot een uitnemend heilige gemaakt, wordt hij "afgehouden van de wilde olijfboom, en ingeënt in de goede olijfboom," Romeinen 11:24. Voor de genade is niets onmogelijk. Hij wandelde op een goeden weg, en keerde zich niet ter zijde af (zoals sommigen van zijn voorgangers gedaan hebben, die goed begonnen waren), noch ter rechter, noch ter linkerhand, er zijn dwalingen aan beide zijden, maar God hield hem op de rechte weg, hij verviel noch in bijgeloof, noch tot goddeloosheid.

III. Dat hij zorg droeg om de tempel te herstellen. Dit deed hij in het achttiende jaar van zijn regering, vers 3, vergel. 2 Kronieken 34:8. Hij begon veel vroeger de Heere te zoeken, (zoals blijkt uit 2 Kronieken 34:3, maar het is te vrezen dat het werk van de reformatie slechts langzaam voortging en veel tegenstand ontmoette, zodat hij niet tot stand kon brengen wat hij wenste en bedoelde, voordat hij voor goed in zijn macht bevestigd was. De overweging dat wij gedurende onze minderjarigheid onvermijdelijk tijd verloren hebben moet ons, als wij tot onze jaren zijn gekomen, aansporen om met des te meer kracht in de dienst van God te arbeiden. Laat begonnen zijnde, is het ons nodig hard te werken. Hij zond Safan de secretaris van staat, tot Hilkia, de hogepriester, om een opgave van het geld, dat te dien einde verzameld was door de dorpelwachters, vers 4, want zij schijnen ongeveer dezelfde maatregelen genomen te hebben om het geld bijeen te brengen, als Joas genomen heeft, Hoofdstuk 12:9. Als het volk weinig tegelijk gaf, was de last onmerkbaar, en de bijdragen vrijwillig gegeven zijnde, werd er niet over geklaagd. Hij gebod dat het geld, aldus bijeengebracht, besteed zou worden aan het herstellen van de tempel, vers 5, 6. En nu schijnen de werklieden, evenals in de tijd van Joas, zich zo wél gekweten te hebben, dat er met hen geen rekening werd gehouden, vers 7, hetgeen voorzeker vermeld is tot lof van de werklieden, dat zij zo'n reputatie hadden voor eerlijkheid, maar of het ook tot lof is van degenen, die hen gebruikten, weet ik niet, geld, zeggen wij, moet men zijn eigen vader natellen. Het zou niet verkeerd geweest zijn om rekening te houden met de werklieden, opdat ook anderen van hun eerlijkheid overtuigd zouden zijn.

IV. Dat bij die herstelling van de tempel het wetboek werd gevonden en tot de koning gebracht, vers 8, 10. Sommigen denken dat het de autografie of het oorspronkelijke manuscript was van de vijf boeken van Mozes door zijn eigen hand anderen denken dat het een aloude en authentieke copie was. Zeer waarschijnlijk was het het exemplaar, dat op bevel van Mozes in het heilige van de heiligen was neergelegd, Deuteronomium 31:24 en verv.

1. Het schijnt dat dit wetboek vermist en verloren was, hetzij onachtzaam verlegd of onverschillig in een hoek geworpen (zoals sommigen met hun Bijbels doen) door hen, die er de waarde niet van kenden, en toen vergeten was, of het werd boosaardig verborgen, weggestopt door een van de afgodische koningen of hun agenten, die door Gods voorzienigheid, of door hun eigen geweten, weerhouden werden om het te vernielen en te verbranden maar het begroeven in de hoop, dat het nooit weer aan het licht zou komen, of, zoals sommigen denken, het kan zorgvuldig weggeborgen zijn door sommige van zijn vrienden, opdat het niet in de handen van zijn vijanden zou vallen. Wie nu ook de instrumenten waren van zijn bewaring, wij moeten er de hand Gods in erkennen. Indien dit het enige authentieke exemplaar was van de Pentateuch, dat toen in wezen was, en er zo ternauwernood aan ontkomen is om verloren te gaan, dan vraag ik mij af, of het hart van alle Godvruchtigen niet gebeefd heeft voor die heilige schat, zoals Eli's hart gebeefd heeft voor de ark, en voorzeker hebben wij nu reden om God te danken, te danken op onze knieën, voor de gelukkige omstandigheid, dat Hilcia toen dat boek gevonden heeft, gevonden heeft toen hij "het niet zocht," Jesaja 65:1. Indien de heilige schriften niet van God waren, zij zouden niet tot op de huidige dag bestaan. Gods zorg voor de Bijbel bewijst dat het Zijn woord is.

2. Of dit nu al of niet het authentieke exemplaar was, dat toen bestond, de dingen er in vervat schijnen beide voor de koning en de hogepriester nieuw te zijn geweest, want op de lezing er van scheurde de koning zijn klederen. Wij hebben reden te denken dat het gebod, dat de koning zich een afschrift van de wet moest maken, en dat, wat de openbare lezing van de wet ieder zevende jaar voorschreef Deuteronomium 17:18, 31:10, 11, gedurende lange tijd niet opgevolgd was, en als de ingestelde middelen om de Godsdienst in stand te houden, veronachtzaamd worden, dan zal er spoedig in de Godsdienst zelf verval komen. Maar van de andere kant, indien het wetboek verloren was, dan schijnt het moeilijk te bepalen, aan welke regel Josia zich hield om te doen wat recht is in de ogen des Heeren en hoe de priesters en het volk de ceremoniën van hun Godsdienst in stand hielden. Ik ben geneigd te denken dat het volk in het algemeen zich vergenoegde met uittreksels van de wet, (zoals onze uittreksels van landswetten) waarvan de priesters hen hadden voorzien, ten einde aan zichzelf de moeite te sparen van het hele boek af te schrijven, en aan het volk van het te lezen, een soort van ritueel, als leidraad bij het waarnemen van hun Godsdienst, maar uitlatende wat zij geschikt oordelen, inzonderheid de beloften en de bedreigingen, Leviticus 26, Deuteronomium 28 enz, want ik bemerk dat dit de gedeelten van de wet waren, die zulk een sterke indruk gemaakt hebben op Josia, vers 13, want die waren nieuw voor hem.

Geen uittreksels van de Bijbel, geen overzicht of kort begrip van zijn inhoud, - hoewel die hun nuttigheid kunnen hebben - kunnen ons werkelijk en volledig met de wil van God bekendmaken of de kennis van God bewaren, zoals de Bijbel zelf dit doet. Het was niet te verwonderen dat het volk zo verdorven was, als het wetboek zo zeldzaam een zaak onder hen was, waar dit openbaar gezicht ontbreekt, zal het volk omkomen. Zij, die gepoogd hebben hen te verderven, hebben ongetwijfeld alles aangewend om dat boek uit hun handen te houden. De kerk van Rome kon het gebruik van de beelden niet anders in stand houden dan door het gebruik van de Schrift te verbieden.

3. Het was een treffend blijk van Gods gunst, en een teken ten goede voor Josia en zijn volk, dat het wetboek aldus ter rechter tijd aan het licht werd gebracht, om die gezegende reformatie te leiden en aan te moedigen, die Josia had begonnen. Het is een teken, dat God genade heeft weggelegd voor een volk, als Hij Zijn wet onder hen groot maakt, haar heerlijk maakt, hen voorziet van middelen tot vermeerdering van de kennis van de Schrift. De overzetting van de Bijbel in de volkstalen was de roem, de kracht en de blijdschap van de hervorming van het Pausdom. Het is opmerkelijk, dat zij bezig waren met een goed werk,

namelijk de herstelling van de tempel, toen zij het wetboek vonden. Zij, die naar hun beste weten hun plicht doen, zullen hun kennis en hun weten zien toenemen, aan wie heeft, zal gegeven worden. Het wetboek was een overvloedige beloning voor al hun zorg, moeite en onkosten om de tempel te herstellen.

4. Hilkia, de priester, was uitermate verheugd over deze ontdekking. O, zegt hij tot Safan, "verheug u met mij, want ik heb het wetboek gevonden, eureka, eureka, ik heb gevonden, ik heb het juweel van onschatbare waarde gevonden, hier, breng het de koning, het is het kostbaarste juweel aan zijn kroon lees het hem voor, hij wandelt in de weg van zijn vader David, en als hij hem gelijkt, dan zal hij het wetboek liefhebben en welkom heten, dat zijn verlustiging zal zijn en zijn raadgever."

2 Koningen 22:11 - 20

Wij horen niets meer van het herstellen van de tempel, dat goede werk ging ongetwijfeld geregeld voort, maar het wetboek, dat er in gevonden werd, houdt ons nu bezig, en wèl mag het dit, het wordt niet weggelegd in het kabinet des konings als een zeldzaamheid, een antiquiteit, die bewonderd moet worden maar het wordt de koning voorgelezen. Diegenen bewijzen hun Bijbel de meeste eer, die hem bestuderen, er zich dagelijks mee onderhouden, zich voeden met dat brood en wandelen bij dat licht, mannen van eer en van zaken moeten bekendheid met het woord van God als hun grootste eer en hun beste zaak beschouwen.

I. Wij hebben hier de indruk, die het lezen van de wet op Josia heeft gemaakt. Hij scheurde zijn klederen, als een, die zich schaamde over de zonde van zijn volk en bevreesd is voor de toorn Gods. Hij had reeds lang gedacht dat de toestand van zijn rijk slecht was vanwege de afgoderijen en de goddeloosheid, die er in gevonden werden, maar nooit heeft hij gedacht dat hij zo slecht was als hij nu zag dat hij was, door het wetboek, dat hem voorgelezen werd. Het scheuren van zijn klederen betekende het scheuren van zijn hart vanwege de oneer, die God was aangedaan, en het verderf, dat hij over zijn volk zag komen.

II. Hierop wendde hij zich tot God. Gaat heen, vraagt de Heere voor mij, vers 13. Vraagt: 1. "Wat wij moeten doen om Gods toorn van ons af te wenden en de oordelen te voorkomen, die onze zonden verdiend hebben." Overtuiging van zonde en van Gods toorn moet ons doen vragen: Wat zullen wij doen om behouden te worden? Waarmee zullen wij de Heere tegenkomen? Indien gij aldus de Heere wilt vragen, doet het spoedig, eer het te laat is.

2. "Wat wij kunnen verwachten, en waar wij ons op hebben voor te bereiden." Hij erkent: Onze vaders hebben niet gehoord naar de woorden dezes boeks, indien dit de regel des rechts is, dan hebben onze vaders zeer zeker veel verkeerd gedaan. Nu het gebod gekomen is is de zonde weer levend geworden, bleek zij zonde te zijn. In de spiegel van de wet zag hij de zonden zijns volks talrijker en snoder dan hij ze tevoren gezien had, en bovenmate zondig. Hieruit leidt hij met zekerheid af: "de grimmigheid des Heeren is groot, dewelke tegen ons aangestoken is, indien dit het woord van God is en ongetwijfeld is het dit - en als Hij getrouw is aan Zijn woord - en voorzeker zal Hij dit wezen - dan zijn wij allen verloren. Ik heb niet gedacht dat de bedreigingen van de wet zo streng en de vervloekingen van het verbond zo schrikkelijk zijn, als ik ze nu bevind te zijn, het is tijd om op onze hoede te wezen, als deze van kracht tegen ons zijn." Zij, die in waarheid bevreesd zijn voor Gods toorn, moeten wel zeer sterk verlangen om Zijn gunst deelachtig te worden, en begerig zijn om te weten hoe zij met Hem verzoend kunnen worden. Magistraten moeten vragen voor hun volk, en zien hoe zij de oordelen Gods, waardoor zij bedreigd worden, kunnen afwenden.

Met deze vraag zond Josia:

- a. Sommigen van zijn rijksgroten, die met name genoemd worden, vers 12, en nogmaals in vers 14. Aldus eerde hij het orakel door personen van de eerste rang er heen te zenden.
- b. Tot Hulda, de profetes, vers 14. De geest van de profetie, deze onwaardeerbare schat, was soms gelegd, niet alleen in aarden vaten, maar in de zwakkere vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht zij van God. Mirjam was behulpzaam bij het uitvoeren van Israël uit Egypte, Micha 6:4, Debora heeft hen gericht, en nu onderwees Hulda hen omtrent de wil en de bedoeling Gods, en dat zij gehuwd was stond haar volstrekt niet in de weg om een profetes te wezen, het huwelijk is eerlijk onder allen. Het was een zegen voor Jeruzalem dat zij, toen de Bijbels schaars waren, profeten hadden, zoals toen later de profetie had opgehouden, er meer Bijbels waren want God laat zich nooit zonder getuigen omdat Hij de zondaars zonder verontschuldiging wil laten.

Jeremia en Zefanja hebben in die tijd geprofeteerd, en toch hebben de boden des konings zich tot Hulda begeven, waarschijnlijk omdat haar echtgenoot een betrekking had aan het hof (want hij was klederbewaarder) zij waren beter en langer met haar bekend, en waren meer verzekerd van haar zending dan van die van anderen. Zij hadden haar waarschijnlijk bij andere gelegenheden geraadpleegd, en bevonden dat het woord Gods in haar mond waarheid was. Zij was in de nabijheid, want zij woonde te Jeruzalem in een plaats, genaamd "mishbeh", de tweede rij van gebouwen van het koninklijk paleis. De Joden zeggen dat zij profeteerde onder de vrouwen de hofdames, daar zij zelf tot deze behoorde en die waarschijnlijk daar haar vertrekken hadden. Gelukkig het hof, dat een profetes binnen zijn omtrek had, en haar wist te waarderen!

III. Het antwoord, dat hij op zijn vraag van God ontving, niet in de taal van een hoveling: "Wil Zijnen Majesteit mijn nederigen dienst aanbieden, en hem doen weten dat dit de boodschap is, die ik voor hem heb van de God Israëls," maar in het dialect van een profetes sprekende van Hem, voor wie allen op gelijke bodem staan. Zegt tot de man, die u tot mij gezonden heeft, vers 15. Zelfs koningen, die voor ons goden zijn, zijn voor God mensen, en als zodanig zal met hen gehandeld worden, want er is geen aanneming des persoons bij God.

1. Zij laat hem weten welke oordelen God voor Juda en Jeruzalem bewaart, vers 16, 17. Mijn grimmigheid zal aangestoken worden tegen deze plaats, en wat is de hel zelf anders dan het vuur van Gods toorn aangestoken tegen zondaren? Let op de mate en de duur er van, zij is zo aangestoken, dat zij niet uitgeblust zal worden, het raadsbesluit is uitgegaan, het is nu te laat om het te voorkomen, de ongerechtigheid van Jeruzalem zal niet verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer. De hel is een onuitblusselijk vuur. Het verwijst:

- a. Naar hun zonden. "Zij hebben ze als het ware met opzet bedreven, om Mij tot toorn te verwekken, het is een vuur, dat zij zelf ontstoken hebben, zij wilden Mij tot toorn verwekken, en nu ten laatste is Mijn toorn ook tegen hen ontstoken."
- b. Naar Gods bedreigingen. "Het kwaad, dat Ik over hen breng is naar de woorden des boeks, dat de koning van Juda gelezen heeft, de Schrift is erin vervuld, zij, die niet gebonden wilden zijn door het gebod, zullen gebonden worden door de straf." God zal door onboetvaardige zondaren niet minder schrikkelijk bevonden worden dan Zijn Woord Hem voorstelt.

2. Zij laat hem weten welke genade God voor hem bewaart.

- a. Er wordt nota genomen van zijn grote liefde voor de eer Gods, en van zijn zorg voor het koninkrijk, vers 19. Uw hart is week geworden. God zal hen onderscheiden, die zichzelf onderscheiden. Het gros van het volk was verhard, hun hart was niet verootmoedigd, zo was het ook met de slechte koningen, zijn voorgangers, geweest, maar Josia's hart was week, hij ontving de indrukken van Gods woord, beefde er voor, en onderwierp er zich aan, hij was

uitermate bedroefd om de smaadheid, die Gode was aangedaan door de zonden van zijn vaderen en van zijn volk, hij was bevreesd voor de oordelen Gods, die hij over Jeruzalem zag komen, en heeft ze vurig afgebeden.

Dat is weekheid van hart, en aldus heeft hij zich voor het aangezicht des Heeren vernederd, en uitdrukking gegeven aan zijn vrome gemoedsbeweging door zijn klederen te scheuren en voor God te wenen, waarschijnlijk in zijn binnenkamer, maar Hij, die in het verborgen ziet, zegt dat het voor Zijn aangezicht was, en dat Hij het gehoord heeft, en iedere traan van vertedering in Zijn fles heeft gelegd. Zij, die het meest Gods toorn vrezen, zullen hem waarschijnlijk het minst ondervinden. Het schijnt dat de woorden van Leviticus 26:32 : "Ik zal dat land verwoesten" Josia het meest getroffen hebben, want toen hij hoorde van een verwoesting en vloek, dat is: dat God hen zou verlaten en ten kwade afscheiden, (want voor het hiertoe kwam, waren zij noch verlaten, noch gevloekt), verscheurde hij zijn klederen, dat trof hem in het hart.

b. Dat een uitstel verleend is tot na zijn dood, vers 20. Ik zal u verzamelen tot uw vaderen. De heiligen hadden toen ongetwijfeld een troostrijk vooruitzicht van gelukzaligheid na de dood, want anders zou het verzameld worden tot hun vaderen niet zo dikwijls een zaak van belofte geweest zijn, als wij bevinden dat het geweest is. Josia heeft niet overmocht om het oordeel zelf te voorkomen, maar God beloofde hem dat hij het niet beleven, niet zien zou, hetgeen (inzonderheid in aanmerking genomen dat hij stierf in het midden van zijn dagen, eer hij veertig jaren oud was) slechts een geringe beloning zou geweest zijn voor zijn uitnemende Godsvrucht, indien er geen andere wereld was, waarin hij overvloedig beloond zal worden. Hebr. 11:16. Als de rechtvaardige "weggeraapt wordt voor het kwaad, dan zal hij ingaan in de vrede," Jesaja 57:1, 2.

Dit is het, wat hier aan Josia wordt beloofd, gij zult met vrede in uw graf verzameld worden, wat niet ziet op de manier van zijn dood, want hij is gesneuveld in de krijg, maar op de tijd er van, het was kort voor de gevangenschap in Babylon, deze grote ramp, in vergelijking waarmee al het overige als niets was, zodat van hem in waarheid gezegd kon worden dat hij in vrede gestorven is, en niet geleefd heeft om in die ramp te delen. Hij stierf in de liefde en de gunst van God, die zo'n vrede verzekeren als door geen omstandigheid in de wijze van sterven, neen, zelfs niet door het sterven op een slagveld kon veranderd of verstoord worden.

HOOFDSTUK 23

1 Toen zond de koning henen, en tot hem verzamelden al die oudsten van Juda en Jeruzalem. 2 En de koning ging op in het huis des HEEREN, en met hem alle man van Juda, en alle inwoners van Jeruzalem, en de priesters en de profeten, en al het volk, van de minste tot de meeste; en hij las voor hun oren al de woorden van het boek des verbonds, dat in het huis des HEEREN gevonden was. 3 De koning nu stond aan de pilaar, en maakte een verbond voor des HEEREN aangezicht, om de HEERE na te wandelen, en Zijn geboden, en Zijn getuigenissen, en Zijn inzettingen met ganser harte en met ganser ziele te houden, bevestigende de woorden dezes verbonds, die in dit boek geschreven zijn. En het ganse volk stond in dit verbond. 4 En de koning gebod de hogepriester Hilkia, en de priesteren der tweede ordening, en de dorpelbewaarders, dat zij uit de tempel des HEEREN alle gereedschap, dat voor Baal, en voor het beeld van het bos, en voor al het heir des hemels gemaakt was, uitbrengen zouden; en hij verbrandde dat buiten Jeruzalem in de velden van Kidron, en liet het stof daarvan naar Beth - el dragen. 5 Daartoe schafte hij de Chemarim af, die de koningen van Juda gesteld hadden, opdat men roken zou op de hoogten, in de steden van Juda, en rondom Jeruzalem, mitsgaders, die voor Baal, de zon, en de maan, en de andere planeten, en al het heir des hemels rookten. 6 Hij bracht ook het beeld van het bos uit het huis des HEEREN weg, buiten Jeruzalem, tot de beek Kidron, en verbrandde het aan de beek Kidron, en vergruisde het tot stof; en hij wierp het stof daarvan op de graven der kinderen des volks. 7 Daartoe brak hij de huizen der schandjongens af, die aan het huis des HEEREN waren, alwaar de vrouwen huisjes voor het beeld van het bos weefden. 8 En hij bracht al de priesters uit de steden van Juda, en verontreinigde de hoogten, alwaar die priesters gerookt hadden, van Geba af tot Ber - seba toe; en hij brak de hoogten der poorten af, ook die aan de deur der poort van Jozua, de overste der stad, was, welke aan iemands linkerhand was, in de stadspoort gaande. 9 Doch de priesters der hoogten offerden niet op het altaar des HEEREN te Jeruzalem; maar zij aten ongezuurde broden in het midden van hun broederen. 10 Hij verontreinigde ook Thofeth, dat in het dal der kinderen van Hinnom is, opdat niemand zijn zoon of zijn dochter voor de Molech door het vuur deed gaan. 11 En hij schafte de paarden af, die de koningen van Juda voor de zon gesteld hadden, van de ingang van het huis des HEEREN, tot de kamer van Nathan - melech, de hoveling, die in Parvarim was; en de wagenen der zon verbrandde hij met vuur. 12 Verder de altaren die op het dak der opperzaal van Achaz waren, die de koningen van Juda gemaakt hadden, mitsgaders de altaren, die Manasse in de twee voorhoven van het huis des HEEREN gemaakt had, brak de koning af; en hij verbrijzelde ze van daar, en wierp het stof daarvan in de beek Kidron. 13 De hoogten ook, die vooraan Jeruzalem waren, dewelke waren ter rechterhand van de berg Mashith, die Salomo, de koning van Israël, voor Astoreth, het verfoeisel der Sidoniers, en voor Kamos, het verfoeisel der Moabieten, en voor Milchom, de gruwel der kinderen Ammons, gebouwd had, verontreinigde de koning. 14 Insgelijks brak hij de opgerichte beelden, en roeide de bossen uit; en hij vervulde hun plaats met mensenbeenderen. 15 Daartoe ook het altaar, dat te Beth-el was, en de hoogte, die Jerobeam, de zoon van Nebat, dewelke Israël zondigen deed, gemaakt had; tezamen dat altaar en die hoogte brak hij af; ja, hij verbrandde de hoogte, hij vergruisde ze tot stof, en hij verbrandde het bos. 16 En als Josia zich omkeerde, zag hij de graven, die daar op de berg waren, en zond henen, en nam de beenderen uit de graven, en verbrandde ze op dat altaar, en verontreinigde dat; naar het woord des HEEREN, dat de man Gods uitgeroepen had, die deze woorden uitriep.

17 Verder zeide hij: Wat is dat voor een grafteken, dat ik zie? En de lieden der stad zeiden tot hem: Het is het graf van de man Gods, die uit Juda kwam, en deze dingen, die gij tegen dit altaar van Beth - el gedaan hebt, uitgeroepen heeft. 18 En hij zeide: Laat hem liggen, dat niemand zijn beenderen verroere. Zo bevrijdden zij zijn beenderen, met de beenderen van de profeet, die uit Samaria gekomen was. 19 Daartoe nam Josia ook weg al de huizen der hoogten, die in de steden van Samaria waren, die de koningen van Israël gemaakt hadden, om de HEERE tot toorn te verwekken; en hij deed dezelve naar al de daden, die hij te Beth - el gedaan had. 20 En hij slachtte al de priesteren der hoogten, die daar waren, op de altaren, en verbrandde mensenbeenderen op dezelve. Daarna keerde hij weder naar Jeruzalem. 21 En de koning gebod het ganse volk, zeggende: Houdt de HEERE, uw God, pascha, gelijk in dit boek des verbonds geschreven is. 22 Want gelijk dit pascha was er geen gehouden, van de dagen der richteren af, die Israël gericht hadden, noch in al de dagen der koningen van Israël, noch der koningen van Juda.

23 Maar in het achttiende jaar van de koning Josia, werd dit pascha de HEERE te Jeruzalem gehouden. 24 En ook deed Josia weg de waarzeggers, en de duivelskunstenaars, en de terafim, en de

drekgoden, en alle verfoeiselen, die in het land van Juda en in Jeruzalem gezien werden; opdat hij bevestigde de woorden der wet, die geschreven waren in het boek, dat de priester Hilkia in het huis des HEEREN gevonden had. 25 En voor hem was geen koning zijns gelijke, die zich tot de HEERE, met zijn ganse hart, en met zijn ganse ziel, en met zijn ganse kracht, naar al de wet van Mozes, bekeerd had; en na hem stond zijns gelijke niet op. 26 Nochtans keerde zich de HEERE van de brand Zijns groten toorns niet af, waarmede Zijn toorn brandde tegen Juda, om al de tergingen, waarmede Manasse Hem getergd had. 27 En de HEERE zeide: Ik zal Juda ook van Mijn aangezicht wegdoen, gelijk als Ik Israël weggedaan heb; en Ik zal deze stad Jeruzalem verwerpen, die Ik verkoren heb, en het huis, waarvan Ik gezegd heb: Mijn Naam zal daar wezen.

28 Het overige nu der geschiedenissen van Josia, en al wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 29 In zijn dagen toog Farao Necho, de koning van Egypte, op tegen de koning van Assyrië, naar de rivier Frath; en de koning Josia toog hem tegemoet, en hij doodde hem te Megiddo, als hij hem gezien had. 30 En zijn knechten voerden hem dood op een wagen van Megiddo, en brachten hem te Jeruzalem, en begroeven hem in zijn graf; en het volk des lands nam Joahaz, de zoon van Josia, en zalfden hem, en maakten hem koning in zijns vaders plaats. 31 Drie en twintig jaren was Joahaz oud, toen hij koning werd, en hij regeerde drie maanden te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Hamutal, de dochter van Jeremia, van Libna. 32 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vaderen gedaan hadden. 33 Doch Farao Necho liet hem binden te Ribla in het land van Hamath, opdat hij te Jeruzalem niet regeren zou; en hij leide het land een boete op van honderd talenten zilver en een talent goud. 34 Ook maakte Farao Necho Eljakim, de zoon van Josia, koning, in de plaats van zijn vader Josia, en veranderde zijn naam in Jojakim; maar Joahaz nam hij mede, en hij kwam in Egypte, en stierf aldaar. 35 En Jojakim gaf dat zilver en dat goud aan Farao; doch hij schatte het land, om dat geld naar het bevel van Farao te geven; een ieder naar zijn schatting eiste hij het zilver en goud af van het volk des lands, om aan Farao Necho te geven.

36 Vijf en twintig jaren was Jojakim oud, toen hij koning werd, en regeerde elf jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Zebudda, een dochter van Pedaja, van Ruma. 37 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vaderen gedaan hadden.

Wij hebben hier:

I. De gelukkige voortzetting van Josia's goede regering en de voortgang van de reformatie, die hij had begonnen, lezende de wet, vers 1, 2, vernieuwende het verbond, vers 3 reinigende de tempel, vers 4, afgoden en afgoderij, uitroeide met al de overblijfselen ervan in alle plaatsen, waar zijn macht reikte, vers 5 - 20, een plechtig pascha vierende, vers 21 - 23, de waarzeggers en duivelskunstenaars wegdoende uit het land, vers 24, en in dat alles te werk gaande met buitengewone kracht, vers 25.

II. Het ongelukkig einde er van door zijn ontijdige dood als een teken van de voortduring van Gods toorn tegen Jeruzalem, vers 26 - 30.

III. De nog ongelukkiger gevolgen van zijn dood in de slechte regering van zijn twee zonen, Joahaz en Jojakim, vers 31 - 37.

2 Koningen 23:1 - 3

Josia had een boodschap van God ontvangen, dat het verderf van Jeruzalem niet was af te wenden, maar dat hij alleen zijn eigen ziel zou bevrijden, maar daarom gaat hij nu niet in wanhoop stil zitten, besluitende om nu maar niets te doen voor zijn land, omdat hij niet alles kon doen wat hij wenste, neen hij zal zijn plicht doen, en dan de uitkomst aan God overlaten. Er wordt besloten tot een openbare reformatie, indien iets het bedreigde verderf kon afwenden, dan moet dit het wezen en hier hebben wij de voorbereidselen tot deze reformatie.

1. Hij riep een algemene vergadering van de staten bijeen, de oudsten, de magistraten, of vertegenwoordigers van Juda en Jeruzalem, om met hem samen te komen in het huis des Heeren, met de priesters en profeten, de gewone en de buitengewone dienaren van de Godsdienst, opdat het, daar zij allen er zich mee verenigden, een nationale daad zou worden,

waardoor te meer waarschijnlijkheid zou bestaan om nationale oordelen te voorkomen. Zij werden allen opgeroepen om de vergadering bij te wonen, opdat de zaak met des te meer plechtigheid gedaan zou worden, allen hun advies zouden uitbrengen en er behulpzaam in zouden zijn, en opdat zij, die ertegen waren, er van afgebracht zouden worden om tegenstand te bieden. Parlementen zijn volstrekt geen verkorting van de eer en de macht van goede vorsten, maar wel een grote steun voor hen.

2. In plaats van tot deze vergadering een redevoering te houden, gebood hij dat het wetboek voor haar gelezen zou worden, ja hij schijnt het zelf gelezen te hebben, vers 2, als iemand, die er diep door was aangedaan, en die verlangend was dat ook zij er door getroffen zouden worden. Josia acht het niet beneden zich om de lezer te zijn, evenmin als Salomo het beneden zich heeft geacht om een prediker, en David zelf om een dorpelwachter te zijn in het huis van God. Behalve de bijeenkomst van de aanzienlijken, waren ook nog alle man van Juda en de inwoners van Jeruzalem gekomen om de wet te horen lezen. Het is in werkelijkheid in het belang van de vorsten om de kennis van de Schriften in hun gebied te bevorderen. Indien het volk slechts even vast besloten is om de wet te gehoorzamen als hij om naar de wet te regeren, dan zal het koninkrijk gelukkig zijn. Alle mensen hebben er belang bij de Schriften te kennen, en allen, die in hoogheid zijn, om er de kennis van te verspreiden.

3. In plaats van wetten voor te stellen om hen te bevestigen in hun plicht, stelde hij voor een vereniging te vormen, om zich gezamenlijk te verbinden aan God, vers 3. Het boek van de wet was het boek des verbonds, dat, zo zij Gode een volk zouden zijn, Hij hun een God zou wezen, hier nu verbinden zij zich om te doen wat hunner was, niet twijfelende of God zou dan doen wat Zijns is.

a. Het verbond was dat zij de Heere zouden nawandelen in onderworpenheid aan Zijn wil, in Zijn inzettingen en naar Zijn beschikkingen, naar Zijn roepstemmen zouden horen, en op Zijn bewegingen acht zouden geven, dat zij al Zijn geboden, zedelijke, ceremoniële en rechterlijke nauwgezet zouden onderhouden met gehele harte en ganser ziele, met alle mogelijke zorg en oplettendheid, met oprechtheid, kracht, kloekmoedigheid en standvastigheid, en aldus de voorwaarden van het verbond zouden nakomen, in vertrouwen op de beloften ervan.

b. Die het verbond aangingen, waren in eerste plaats de koning zelf, die bij zijn pilaar stond, Hoofdstuk 11:14, en openlijk zijn instemming betuigde met dit verbond, om hun het voorbeeld te geven en hen te verzekeren, niet alleen van zijn bescherming, maar van zijn voorgang, en al de hulp, die zijn macht hun kon verlenen in hun gehoorzaamheid. Het is geen verkorting van de vrijheid, ook niet van de vorsten zelf om in banden van verplichting te zijn jegens God. Ook het gehele volk stond in dit verbond, dat is: zij gaven te kennen dat zij er mee instemden en beloofden dat zij er zich aan zouden houden. Het is goed en nuttig om ons met alle mogelijke plechtigheid te verbinden tot onze plicht, en het is inzonderheid goed en tijdig na een tijd van afval tot zonde, en verval van hetgeen goed is. Een eerlijk gemoed deinst niet terug voor een stellige verbintenis om te doen wat goed is, en te laten wat kwaad is.

2 Koningen 23:4 - 24

Wij hebben hier een bericht van een reformatie, zoals wij tot nu toe in de gehele geschiedenis van de koningen van Juda er geen aangetroffen hebben, zo'n volkomen uitzuivering van al de verfoeiselen, en zulk een grondslag gelegd van een heerlijk goed werk, en hier moet ik mij verbazen over twee dingen:

1. Dat zoveel slechte dingen ingeslopen zijn en zolang in stand zijn gebleven.

2. Dat niettegenstaande de wegneming van die slechte dingen en het hoopvol vooruitzicht dat hier gegeven is op een gelukkige vestiging Jeruzalem toch binnen weinige jaren volkomen

verwoest werd, en zelfs dit de stad niet heeft kunnen redden, want het gros des volks haatte de reformatie en wilde zich niet bekeren. "Tevergeefs heeft de smelter zo vlijtig gesmolten en daarom zal men hen een verworpen zilver noemen," Jeremia 29:30.

Laat ons hier letten:

I. Op de overvloed van goddeloosheid, die er was in Juda en Jeruzalem, men zou het niet mogelijk geacht hebben dat in Juda, waar God bekend was, in Israël, waar Zijn naam groot was, in Salem, in Sion, waar Zijn woning was, zulke verfoeiselen gevonden waren, als waarvan wij hier het bericht hebben. Josia had nu achttien jaren geregeerd, en had zelf het volk een goed voorbeeld gegeven, de Godsdienst in stand gehouden in overeenstemming met de wet, en toch was, toen hij een onderzoek instelde naar de afgoderij, de diepte en de omvang van mesthoop, die hij weg te voeren had, schier ongelooflijk.

1. Zelfs in het huis des Heeren, de heilige tempel, die Salomo had gebouwd en gewijd voor de eer en de aanbidding van de God Israëls, werden vaten gevonden, allerlei gereedschap voor de aanbidding van Baäl en voor het beeld van het bos, en voor al het heir des hemels, vers 4. Hoewel Josia de aanbidding van afgoden verboden had, werden de middelen voor die aanbidding zorgvuldig bewaard, zelfs in de tempel, om weer gebruikt te worden als het tegenwoordige verbod opgeheven zou zijn, ja zelfs stond het beeld van het bos in de tempel, vers 6. Sommigen houden het voor het beeld van Venus, dezelfde als Astaroth.

2. Juist aan de ingang van het huis des Heeren was een paardenstal, die daar gehouden werd - zou men het geloven? - voor godsdienstige doeleinden, het waren heilige paarden die voor de zon gesteld waren, vers 11, alsof zij die nodig had, die vrolijk is "als een held om het pad te lopen", Psalm 19:6, of liever, zij wilden er zich de snelheid van haar bewegingen mee voorstellen, die zij groot bewonderden, aldus door hun godsdienst de dichterlijke fabel bevestigende van de zonnewagen. Een weinig filosofie, zonder enigerlei theologie, zou hun de dwaasheid daarvan hebben kunnen aantonen, en er hen beschaamd over kunnen maken. Sommigen zeggen dat die paarden in staatsie uitgeleid werden om de opgaande zon tegemoet te gaan: anderen, dat de aanbidders van de zon er op uitreden om de opgaande zon te gaan aanbidden, het schijnt, dat zij de wagen van de zon trokken, die het volk aanbad. Het is vreemd dat mensen, die het geschreven woord van God bezaten, zo verijldeld zijn geworden in hun overleggingen!

3. Dicht bij het huis des Heeren waren huizen van de schandjongens, waarin zij zich aan allerlei ongebondenheid overgaven, zelfs aan de zonden, die tegennatuurlijk zijn, en dat alles geschiedde onder schijn van godsdienst, ter ere van hun onreine godheden, lichamelijke en geestelijke hoererij gingen samen, en de oneerlijke bewegingen waaraan zij zich hadden overgegeven waren de straf voor hun ijdele overleggingen, zij, die God onteerden, werden rechtvaardig overgelaten om aldus zichzelf te onteren Romeinen 1:24 en verv.

Daar waren vrouwen die huisjes weefden voor het beeld van het bos, vers 7, tenten voor het beeld van Venus, waar de aanbidders zich aan allerlei ongebondenheid en wellust overgaven, en dat nog wel in het huis des Heeren. Diegenen hebben kwaad gedaan die het huis onzes Vaders tot een huis van koophandel hebben gemaakt, die het tot een moordenaarskuil hebben gemaakt, deden erger, maar het ergste van allen deden zij, die het "Horrendum dictu!" (Afschuwelijk om het mee te delen!) tot een bordeel hebben gemaakt, in onbeschaamde trotsering van de heiligheid van God en van Zijn tempel, wel mag de apostel dat "gruwelijke afgoderijen" noemen.

4. Er werden vele afgodische altaren gevonden, vers 12, sommigen in het paleis, op het dak van de opperzaal van Achaz. De daken van hun huizen waren plat, en zo maakten zij die tot hun hoogten, en stelden er altaren op, Jeremia 19:13, Zefánja 1:5, huisaltaren. De koningen van Juda deden dit, en hoewel Josia er noodt gebruik van heeft gemaakt, zijn zij er tot aan die tijd toch gebleven. Manasse had in het huis des Heeren altaren gebouwd voor zijn afgoden, na zijn bekering heeft hij ze weggenomen en buiten de stad geworpen, 2 Kronieken 33:15, maar ze niet vernield. Zijn zoon Amon schijnt ze weer in de voorhoven van de tempel gehecht te hebben, daar heeft Josia ze gevonden, en ze vandaar verbrijzeld, vers 12.

5. Er was ook Thofeth in het dal van Hinnom zeer dicht bij Jeruzalem, waar het beeld van Molech stond, de god van onnatuurlijke wreedheid zoals anderen van onnatuurlijke onreinheid waren, waarvan sommigen hun kinderen offerden, die verbrandende in het vuur, terwijl anderen hen aan hem wijdden door hen door het vuur te doen gaan, vers 10, "afmattende voor niets" Habakuk 2:13. Men onderstelt dat dit Thofeth genoemd werd, van "thof", (een trommel), omdat zij onder het verbranden van de kinderen op trommels sloegen, opdat de kreten van de kinderen niet gehoord zouden worden.

6. Er waren hoogten vooraan Jeruzalem, die Salomo gebouwd had, vers 13. Wij kunnen veronderstellen dat de altaren en beelden van deze hoogten door sommigen van de vorige Godvruchtige koningen weggenomen waren, of misschien heeft Salomo zelf ze na zijn bekering weggenomen, maar de gebouwen, of sommige delen er van, zijn staan gebleven, evenals andere hoogten, tot aan Josia's tijd. Zij, die verdorvenheden invoeren in de Godsdienst, weten niet hoever zij kunnen reiken, noch hoe lang zij in stand zullen blijven, oudheid is geen stellig bewijs van waarheid. Er waren ook hoogten in geheel het rijk, van Gibe'a aan tot Berseba toe, vers 8, en hoogten van de poorten aan de deur van de poort van de overste van de stad. Op deze hoogten - denkt bisschop Patrick - offerden zij reukwerk ter ere van de beschermgoden, aan wie de afgodische koningen de bescherming hunner stad hadden opgedragen, en waarschijnlijk had de overste of gouverneur van de stad een afzonderlijk altaar voor zijn "penates" of huisgoden.

7. Er waren afgodische priesters, die aan al deze afgodsaltaren dienst deden, vers 5, "chemarim", (zwarte mannen), of die zwart droegen. Zie Zefánja 1:4. Zij, die offerden aan Osiris of de Tammuz beweenden, Ezechiël 8:14, of die de helse goden aanbaden, droegen zwarte klederen als rouwbedrijvenden. Deze afgodische priesters hadden de koningen van Juda gesteld opdat men roken zou op de hoogten, dat is: er reukwerk zou offeren, het schijnen priesters uit het huis van Aaron geweest te zijn, die aldus hun waardigheid ontheiligden, en er waren ook anderen, die in het geheel geen recht hadden op het priesterschap, die reukwerk brandden voor Baäl.

8. Er waren waarzeggers en duivelskunstenaars, vers 24. Als zij de duivel aanbaden als hun god, dan is het niet te verwonderen dat zij hem raadpleegden als hun orakel.

II. Hoe volkomen heeft de Godvruchtige Josia al deze overblijfsels van de afgoderij vernietigd! Zo groot is zijn ijver voor de Heere van de heirscharen en zijn heilige verontwaardiging tegen alles wat Hem mishaaft, dat niets voor hem bestaan zal. De wet gebod dat alle overblijfselen van de afgoderij van de Kanaänieten vernietigd moesten worden, Deuteronomium 7:5, en nog veel meer moesten dus de overblijfselen van de afgoderij van de Israëlieten vernietigd worden, in wie het nog zoveel meer goddeloos, onheilig en trouweloos was.

1. Hij gebiedt aan Hilkia en de andere priesters om de tempel te zuiveren. Dat behoorde tot hun werk vers 4. Weg met al de vaten die voor Baäl gemaakt waren. Nooit moeten zij tot de dienst van God worden gebruikt, neen, ook niet bewaard worden tot gewoon gebruik, zij moeten allen verbrand worden, en de as er van naar Bethel worden gebracht. Die plaats is de algemene bron geweest van de afgoderij, want daar was een van de kalveren opgericht, en daar zij naast Juda lag, was vandaar de besmetting in dat koninkrijk gekomen, en daarom maakt hij haar nu tot de mesthoop van de afgoderij, waarheen hij het vuil en afschrapsel van alles heenbrengt, opdat zij, die er zo op verzot waren, zo mogelijk een afkeer er van zouden krijgen.

2. De afgodische priesters werden allen afgezet, diegenen van hen, die niet van het huis van Aaron waren, en aan Baäl hadden geofferd of aan andere goden, liet hij volgens de wet ter dood brengen, vers 20. Hij slachtte hen op hun eigen altaren, de meest welbehaaglijke offerande, die er ooit op geofferd was, een offer aan de gerechtigheid van God. Hun, die nakomelingen waren van Aaron en toch reukwerk geofferd hadden op de hoogten, verbood hij om ooit tot het altaar des Heeren te naderen, zij hadden die eer verbeurd, vers 9. Hij bracht hen uit de steden van Juda, vers 8, opdat zij geen kwaad zouden doen in het land door in het geheim de afgodische gebruiken in stand te houden, maar hij vergunde hun van het ongezuurde brood te eten (het brood van de spijsoffers) Leviticus 2:4, 5, in het midden hunner broederen, bij wie zij moesten wonen opdat zij, onder hun toezicht zijnde, weerhouden zouden worden van kwaad doen en onderwezen zouden worden om goed te doen. Dat brood, dat ongezuurde brood (zwaar en onsmakelijk als het was) was meer dan zij verdienden, en kon dienen om hen in het leven te behouden, maar of hun veroorloofd werd van al de offeranden te eten, zoals aan priesters, die een gebrek hadden, vergund was, Leviticus 21:22, wat in het algemeen de spijs huns Gods genoemd wordt, kan met recht betwijfeld worden.

3. Al de beelden werden in stukken gebroken en verbrand, het beeld van het bos, de een of andere godin, werd tot stof vergruisd en het stof daarvan op de graven van de kinderen des volks geworpen, op de algemene begraafplaats van de stad. Volgens de wet werd iemand door de aanraking van een graf ceremonieel onrein, zodat hij door het daar te werpen het ten uiterste onrein verklaarde, en niemand het kon aanraken zonder er onrein door te worden. "Hij wierp het in de graven" zegt de Chaldeeër, te kennen gevende, dat hij alle afgoderij buiten zijn gezicht begraven wilde hebben, als iets dat walging en afkeer opwekt, en vergeten moest worden, zoals doden vergeten worden. Hij vervulde de plaats van de bossen met mensenbeenderen, gelijk hij de as van de beelden naar de graven bracht, om haar te vermengen met de beenderen van de doden, zo voerde hij de beenderen van de doden naar de plaats waar de beelden geweest waren opdat naar beide zijden voor de afgoderij walging en afkeer verwekt zou worden, en het volk weggehouden zou worden zowel van het stof van de beelden als van de overblijfselen van de plaatsen waar zij aangebeden werden, dode mensen en dode goden waren tamelijk gelijk aan elkaar en geschikt om samen te gaan.

4. Al de slechte huizen werden vernield, die broeinesten van de goddeloosheid, die afgodendienaars herbergden, de huizen van de schandjongens, vers 7; weg er mee! weg er mee! maak ze met de grond gelijk! Evenzo werden de hoogten afgebroken en met de grond gelijk gemaakt, vers 8, zelfs die, welke aan de gouverneur van de stad behoorde, want niemands aanzien of macht moet hem beschermen in afgoderij en onheiligheid. Laat de oversten in de eerste plaats verplicht worden zich te verbeteren, dan zal het volk er te eerder door geïnfluenceerd worden. Hij verontreinigde de hoogten, vers 8, en wederom in vers 13. Hij deed alles wat hij kon om ze verfoeilijk te maken, zodat het volk er geen behagen meer in had, zoals Jehu deed, toen hij van het huis van Baäl heimelijke gemakken maakte, 2 Koningen

10:27. Thofeth, dat in tegenstelling met andere plaatsen van afgoderij in een dal was, terwijl de anderen op heuvelen of hoogten waren, werd evenzo verontreinigd vers 40, het werd tot een begraafplaats van de stad gemaakt. Hierover hebben wij geheel een leerrede in Jeremia 19:1 - 15 en verv. waarin gezegd wordt: Zij zullen in Thofeth begraven worden, en de hele stad wordt gedreigd Thofeth gelijk gemaakt te zullen worden.

5. De paarden, die aan de zon gegeven waren, werden weggenomen en tot gewoon gebruik aangewend, en aldus verlost van de ijdelheid, waaraan zij onderworpen waren, en de wagenen van de zon (hoe jammer, dat deze paarden en wagenen gehouden werden als de wagenen Israëls en hun ruiters!) verbrandde hij met vuur, en indien de zon een vlam is, dan geleken zij nooit zo op haar als toen zij tot vurige wagenen werden gemaakt.

6. De waarzeggers en de duivelskunstenaars werden weggedaan, vers 24. Waarschijnlijk werden diegenen van hen, die van toverij overtuigd werden, ter dood gebracht, en aldus anderen van die duivelse praktijken teruggehouden. In dit alles heeft hij in oprechtheid acht geslagen op de woorden van de wet, die geschreven waren in het boek, dat nu onlangs gevonden was, vers 24. dit stelde hij zich ten richtsnoer, daarop hield hij in geheel zijn reformatie het oog gevestigd.

III. Hoe zijn ijver zich uitstreckte over al de steden Israëls, die binnen zijn bereik waren. De tien stammen waren gevankelijk weggevoerd, de Assyrische kolonies hebben het land niet geheel bevolkt, zodat vele steden zich waarschijnlijk onder de bescherming van de koning van Juda hebben gesteld, 2 Kronieken 30:6. Dezen bezoekt hij hier om zijn reformatie door te voeren. Zover onze invloed reikt, moeten onze pogingen gaan om goed te doen en de goddeloosheid van de goddelozen te doen eindigen.

1. Hij verontreinigde en verbrak Jerobeams altaar te Bethel met de hoogte en het bos, die er bij behoorden, vers 15, 16. Het gouden kalf scheen weg te zijn, - uw kalf, o Samaria! heeft u verstoten, - maar het altaar was er nog, en zij, die aan hun oude afgoderij verkleefd waren, maakten er nog gebruik van. Dit werd,

a. Verontreinigd, vers 16. In zijn vrome ijver doorzocht Josia de oude zetels van de afgoderij, en zag de graven op de berg, waarin waarschijnlijk de afgodische priesters begraven lagen, niet ver van het altaar, aan hetwelk zij dienst gedaan hadden, en waarop zij zó verzot waren, dat zij verlangden dat hun gebeente in zijn nabijheid zou rusten. Deze opende hij, nam er de beenderen uit, en verbrandde die op het altaar, om te tonen dat hij dit met die priesters zelf zou gedaan hebben, indien zij nog leefden, zoals hij dan ook deed met hen, die hij nog in leven vond, vers 20, aldus ontwijdde en verontreinigde hij het altaar en maakte het verfoeilijk. Tegen afgodendienaars wordt de bedreiging gericht, dat "hun beenderen uitgespreid zullen worden voor de zon," Jeremia 8, 1, 2, wat daar bedreigd en hier ten uitvoer werf gelegd (aanduidende dat hun ongerechtigheid op hun beenderen is, Ezechiël 32:27), is een aanduiding van een straf na de dood, weggelegd voor hen, die in deze of een andere zonde onboetvaardig leven en sterven. Het verbranden van de beenderen zou - indien dit alles ware - een kleine zaak zijn, maar als het wijst op de pijniging van de ziel in een heftiger vlam, Lukas 16:24, dan is het zeer schrikkelijk. Zoals dit Josia's daad was, schijnt zij het gevolg te zijn van een plotseling opgekomen besluit. Hij zou het niet gedaan hebben, indien hij zich toen juist niet had omgekeerd en de "raven bespeurd had, en toch was het meer dan drie honderd en vijftig jaren tevoren voorzeggd, toen dit altaar het eerst door Jerobeam gebouwd was, 1 Koningen 13:2. God heeft altijd voorzien, en soms voorzeggd, als iets dat gewis geschieden zal, hetgeen ons toch geheel en al toevallig schijnt des konings hart is in de hand des Heeren

koning Josia's hart was dit, en Hij heeft het, (eer hij het wist, Hooglied 6:1 geneigd om dit te doen. Geen woord van God zal ter aarde vallen.

b. Het altaar werd afgebroken, hij brak het af met alles wat er toe behoorde, vers 15, verbrandde wat brandbaar was en, daar een afgod niets ter wereld is, ging hij zover met de vernietiging er van als hij kon, want hij vergruisde het tot stof, en maakte het als stof in de wind.

2. Hij vernietigde al de huizen van de hoogten, al die synagogen van Satan, die in de steden van Samaria waren, vers 19. Dezen hadden de koningen van Israël gebouwd, en God verwekte deze koning van Juda om ze neer te werpen tot eer van het aloude huis van David van hetwelk de tien stammen waren afgevallen. De priesters heeft hij met recht op hun eigen altaren geofferd, vers 20.

3. Zorgvuldig liet hij het graf ongeschonden van de man Gods, die uit Juda kwam om dit te voorzeggen, het was die Godvruchtige profeet, die deze dingen tegen het altaar van Bethel heeft uitgeroepen, maar toch zelf door een leeuw gedood werd omdat hij ongehoorzaam was aan het woord des Heeren. Om echter te tonen dat Gods misnoegen tegen hem niet verder ging, maar daar eindigde, heeft God het zo beschikt dat, toen alle graven er om heen geschonden werden, het zijne veilig was, vers 17, 18, en niemand heeft zijn beenderen weggenomen, hij is ingegaan in de vrede, en daarom zal hij rusten op zijn slaapstede, Jesaja 57:2. De oude, liegende profeet, die begeerd had zo dicht mogelijk bij hem begraven te worden, schijnt goed geweten te hebben wat hij deed, want ook zijn stof, vermengd zijnde met dat van de goede profeet, werd om zijnentwille bewaard. Zie Numeri 23:10.

Eindelijk. Er wordt ons hier meegedeeld welk een plechtig pascha Josia en zijn volk na al deze gebeurtenissen gehouden hebben. Toen zij de oude zuurdesem uit het land hadden uitgezuiverd, hebben zij zich tot het houden van het feest begeven. Toen Jehu de eredienst van Baäl had teniet gedaan, heeft hij toch geen acht gegeven om in de geboden en inzettingen des Heeren te wandelen, maar Josia dacht dat wij leren moeten goed te doen, en niet slechts moeten laten wat kwaad is, en dat het middel om alle verfoeilijke gewoonten buiten te houden, is alle verordeneerde inzettingen in stand te houden, zie Leviticus 18:30, en daarom gebod hij al het volk om het pascha te houden, dat niet slechts een gedachtenis was aan hun bevrijding uit Egypte, maar ook een teken van hun toewijding aan Hem, die hen uitgevoerd had, en van hun gemeenschap met Hem. Dit vond hij geschreven in het wetboek, dat hier het boek des verbonds wordt genoemd, want hoewel het Goddelijk gezag met ons kan handelen in de weg van volstrekt gebod, Gods genade buigt zich neer tot verbondshandelingen, en daarom nam hij het waar. W

ij hebben niet zo'n uitvoerig bericht van het houden van dit pascha als van dat, hetwelk in Hizkia's tijd gehouden werd, 2 Kronieken 30, maar in het algemeen wordt gezegd dat, gelijk dit pascha er geen onder de vorige regeringen gehouden was van de dagen van de Richteren af, vers 22, wat als in het voorbijgaan aanduidt dat hoewel het bericht, dat het Boek van de Richteren ons geeft omtrent de toestand van Israël onder hun regering zeer treurig is, er toch ook toen gouden dagen waren. Dit pascha schijnt buitengewoon te zijn ten opzichte van het aantal en de Godsvrucht van hen, die er aan deelnamen, van hun slachtoffers en spijsoffers, en hun nauwkeurig waarnemen van de wetten van het feest, en het was niet, zoals bij Hizkia's pascha, dat velen er deel aan namen, die zich niet gereinigd hadden naar de reinheid des heiligdoms en het aan de Levieten werd toegestaan om het werk van de priesters te doen.

Wij hebben reden te geloven dat gedurende al de jaren, die Josia nog geregeerd heeft, de Godsdienst heeft gebloeid, en dat de feesten des Heeren zorgvuldig werden waargenomen, maar bij dit pascha heeft de voldoening, die zij smaakten in de vernieuwing des verbonds, de

reformatie, die er het gevolg van was, en de herleving van een inzetting, waarvan zij de Goddelijke oorsprong in het wetboek hadden gevonden, en die gedurende langen tijd of geheel veronachtzaamd of slechts achteloos gehouden was, hen in een vervoering van heilige vreugde gebracht. En het heeft Gode behaagd hun ijver voor de vernietiging van de afgoderij te belonen met buitengewone tekenen van Zijn tegenwoordigheid en gunst, en dit alles werkte er toe mede, om het tot een zeer bijzonder pascha te maken.

2 Koningen 23:25 - 30

Na het lezen van deze verzen moeten wij zeggen: "HEERE, Uwe gerechtigheid is als de bergen Gods," duidelijk zichtbaar, onomstootbaar en onbetwistbaar, maar "Uwe oordelen zij een grote afgrond," Psalm 36:7 Wat zullen wij hiertoe zeggen? I. Hier wordt erkend dat Josia een van de beste koningen was, die ooit op Davids troon hebben gezeten, vers 25. Gelijk Hizkia ongeëvenaard was door geloof en bebouwen op God in benauwdheid, Hoofdstuk 18:5, zo was Josia ongeëvenaard in oprechtheid en ijver om het werk van de reformatie door te voeren. Hierin was niemand hem gelijk:

1. Dat hij zich tot de HEERE had bekeerd, zich tot Hem had gewend, van wie zijn vaderen waren afgefallen. Het is de ware Godsdienst om zich te wenden tot God, als die wij verkoren hebben en beminnen. Hij deed wat hij kon om ook zijn koninkrijk tot de Heere te wenden.

2. Dat hij dit deed met zijn gehele hart en zijn gehele ziel, zijn neigingen en bedoelingen waren recht in hetgeen hij deed. Diegenen maken niets van hun Godsdienst, die er geen werk des harten van maken.

3. Dat hij het deed met zijn gehele kracht, met kracht en kloekmoedigheid en vastberadenheid, want anders zou hij ook niet door de moeilijkheden zijn heengekomen, waarmee hij te worstelen had. Wat grote dingen kunnen wij tot stand brengen in de dienst van God, zo wij er slechts kloek en krachtig in zijn!

4. Dat hij dit deed naar al de wet van Mozes in nauwkeurige waarneming van die wet. Zijn ijver heeft hem tot geen onregelmatigheid vervoerd, in alles wat hij deed wandelde hij naar de regel van de wet.

II. In weerwil hiervan werd hij afgesneden door een gewelddadiger dood, in het midden van zijn dagen, en weinige jaren daarna ging zijn koninkrijk te gronde. Na zo'n reformatie zou men beide voor de koning en het koninkrijk niets dan voorspoed, eer en roem verwacht hebben, maar wij vinden integendeel beide onder een wolk.

1. Zelfs dit hervormde koninkrijk blijft ten verderve getekend. Nochtans, vers 26, keerde zich de HEERE van de brand Zijns groten toorns niet af. Het is zeker waar wat God gesproken heeft door de profeet Jeremia, Hoofdstuk 18 vers 7 en 8 : "In een ogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik zal uitrukken, en afbreken, en verdoen, maar indien datzelfde volk, over welk Ik zulks gesproken heb, zich van zijn boosheid bekeert, zo zal Ik berouw zal hebben over het kwaad, dat Ik hetzelfde gedacht te doen". En daarom moeten wij tot de gevolgtrekking komen dat Josia's volk zich wel onderwierp aan zijn macht, maar Josia's beginselen niet van harte was toegedaan. Zij waren omgekeerd door macht, maar zij hebben zich niet vrijwillig bekeerd van hun bozen weg, maar behielden nog hun liefde voor hun afgoden, en daarom heeft Hij, die het hart van de mensen kent, het vonnis niet willen herroepen, dat Juda weggedaan werd, en ook Jeruzalem verworpen zal worden, vers 27. Maar zelfs deze verwoesting was bedoeld tot hun krachtige, afdoende reformatie, zodat wij moeten zeggen, niet alleen dat de misdadigers hun mate van ongerechtigheid gevuld hadden en rijp

waren voor het verderf, maar ook dat de ziekte tot haar hoogtepunt was gekomen, en nu genezing kon intreden, en dit zal al de vrucht wezen, namelijk de wegneming van de zonde.

2. Als een bewijs hiervan wordt zelfs de hervormende koning afgesneden in het midden van zijn zegenrijke arbeid, in barmhartigheid over hem, opdat hij het kwaad niet zien zou, dat over zijn koninkrijk ging komen, maar in toorn over zijn volk, want zijn dood baande de weg voor hun verderf. De koning van Egypte schijnt in oorlog geweest te zijn met de koning van Assyrië (zo wordt de koning van Babel nu genoemd), Josia's rijk lag tussen die beide, daarom achtte hij het in zijn belang om de koning van Egypte tegen te staan, en de toenemende, dreigende grootheid van zijn macht te fnuiken, want, hoewel hij toen betuigde geen kwade bedoelingen te hebben tegen Josia, zou toch, indien het hem gelukte om de rivier van Egypte met de Eufraat te verenigen, het land van Juda weldra door die beide overstroomd worden, daarom toog Josia hem tegemoet, en werd gedood in de eersten slag, die tussen hen geleverd werd, vers 29, 30.

Hier:

a. Kunnen wij Josia's gedrag niet rechtvaardigen. Hij had geen duidelijke roeping om zich in die krijg te mengen, wij bevinden ook niet dat hij God gevraagd heeft door de Urim of door de profeten omtrent deze zaak. Wat had hij te doen om als vriend en bondgenoot van de koning van Assyrië op te treden en te handelen? Moest hij de goddeloze helpen, en die de HEERE haten liefhebben? Als de koningen van Egypte en Assyrië met elkaar twisten, dan had hij reden om te geloven dat God er voor hem en zijn volk goed uit zou doen voortkomen, en dat hun twisten een middel zou wezen om elkaar te verzwakken. Sommigen verstaan de belofte, die hem gedaan was, dat hij met vrede in zijn graf verzameld zal worden, in een zin waarin zij niet vervuld werd, omdat hij door zijn misstap in deze zaak er het voorrecht van verbeurd had. God heeft beloofd ons te bewaren in al onze wegen, maar als wij buiten onze weg gaan, dan werpen wij onszelf buiten Zijn bescherming. Naar mijn opvatting van de belofte geloof ik dat zij wél vervuld is, want hij stierf in vrede met God en zijn geweten, en heeft de verwoesting van Juda en van Jeruzalem door de Chaldeeën niet gezien, toch begrijp ik dat deze beschikking van Gods voorzienigheid een bestraffing voor hem was wegens zijn roekeloosheid.

b. Wij moeten Gods rechtvaardigheid waarderen in het wegnemen van zulk een juweel van een ondankbaar volk, dat het niet wist te waarderen. Zij hebben zijn dood zeer betreurd, en grote rouw over hem bedreven, 2 Kronieken 35:25, hiertoe gedrongen door Jeremia, die er hun de betekenis van verklaarde, en hun zei welk een dreigend voorteken het was. Maar zij hebben van de zegeningen, die zij genoten door zijn leven, geen goed gebruik gemaakt, en nu leerde God hun de waarde er van, door ze te moeten derven.

2 Koningen 23:31 - 37

Nadat Josia in zijn graf was gelegd heeft Jeruzalem geen enkele goede gelukkige dag meer gezien, de moeilijkheden en benauwdheden volgden elkaar op, totdat het binnen twee en twintig jaar geheel verwoest werd. Van de regering van twee van zijn zonen wordt hier een kort bericht gegeven, de eerste zien wij hier als gevangene, de laatste als schatplichtige van de koning van Egypte, en beide reeds in het begin hunner regering in die toestand. De koning van Egypte had Josia gedood, en hoewel hij oorspronkelijk geen bedoelingen had tegen Juda, schijnt hij nu toch, geprikkeld door de tegenstand, die Josia hem had geboden geheel zijn krijgsmacht tegen zijn geslacht en zijn land gekeerd te hebben. Indien Josia's zonen in zijn voetstappen hadden gewandeld, het zou er hun om zijn Godsvrucht te beter om gegaan zijn, maar er van afwijkende, verging het hun te slechter om zijn roekeloosheid.

I. Jóahaz, een jongere zoon, werd het eerst koning gemaakt door het volk des lands, waarschijnlijk omdat men bemerkte dat hij van een meer werkzamer, krijgshaftige aard was dan zijn oudere broeder en de koning van Egypte het hoofd zou kunnen bieden, om zijns vaders dood te kunnen wreken, dat het volk misschien meer verlangde als punt van eer, de omdat zij wensten zijns vaders reformatie voort te zetten, en daarnaar was dan ook de uitkomst.

1. Hij deed kwaad, vers 32. Hoewel hij een goede opvoeding had genoten en een goed voorbeeld had ontvangen en, naar wij kunnen onderstellen, menig goed gebed voor hem was opgezonden, deed hij toch wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en het is te vrezen dat hij dit reeds bij het leven zijns vaders is begonnen te doen want zijn regering was zo kort dat hij daarin niet veel van zijn slecht karakter heeft kunnen tonen. Hij deed naar alles, wat zijn goddeloze vaders gedaan hadden. Hij heeft geen tijd gehad om veel te doen, maar hij heelt zich zijn voorbeelden gekozen en toonde wie hij gezind was na te volgen, in wiens voetstappen hij wilde wandelen, en dit gedaan hebbende, wordt hij hier geacht gedaan te hebben naar al het kwaad, dat zij gedaan hebben, die hij zich voorstelde te zullen navolgen. De keuze van de personen, die jongelieden zich ten voorbeeld stellen, is van groot en ernstig belang, een dwaling in die keus is noodlottig, Filipp. 3:17, 18.

2. Doende wat kwaad is, is het niet te verwonderen dat het hem slecht verging. Slechts drie maanden was hij koning, en toen werd hij reeds tot een gevangene gemaakt, en als gevangene heeft hij geleefd en is hij gestorven. De koning van Egypte liet hem binden, vers 33 uit vrees dat hij hem nog moeilijkheden zou berokkenen, en voerde hem naar Egypte, waar hij spoedig daarna is gestorven, vers 34. Deze Jóahaz is de jonge leeuw, waarvan Ezechiël spreekt in zijn weelklage over de vorsten Israëls die leerde roof te roven en mensen opat dat was het kwaad, dat hij deed in de ogen des HEEREN, maar de volken hoorden van hem hij werd gegrepen in hun groeve en zij brachten hem met haken naar Egypteland, Ezechiël 19:1 - 4. Zie Jeremia 22:10 - 12.

II. Eljakim, een andere zoon van Josia, werd koning gemaakt door de koning van Egypte, er wordt niet gezegd: in de plaats van Jóahaz, deze regering was zo kort, dat zij nauwelijks van de moeite waard was om er nota van te nemen, maar in de plaats van Jósia. De kroon van Juda was Tot nu toe altijd overgegaan van vader op zoon, en nooit voor toen van broeder op broeder, eenmaal was er een dergelijke opvolging in het huis van Achab, maar voor nu nooit in het huis van David. De koning van Egypte, zijn macht getoond hebbende door hem koning te maken, toonde haar nog verder door zijn naam te veranderen, hij noemde hem Jójakim, een naam, die betrekking heeft op Jehovah, want hij bedoelde niet hem afvallig te maken van de Godsdienst van zijn land, of hem die te doen vergeten, alle volken zullen wandelen, elk in de naam zijns gods, laat hem het ook doen. De koning van Babel heeft dit niet gedaan met hen, wier namen hij veranderd heeft, Daniel 1:7.

Van deze Jójakim wordt ons hier gezegd:

1. Dat de koning van Egypte hem arm maakte, een zeer grote schatting van hem eiste, honderd talenten zilver en een talent goud, vers 33, dat hij met grote moeite zijn onderdanen afperste, en het aan Farao gaf vers 35. Vroeger hadden de Israëlieten de Egyptenaren beroofd, nu beroven de Egyptenaren Israël, zie hoe treurige verandering de zonde teweegbrengt.

2. Dat hetgeen hem arm maakte hem toch niet goed maakte. In weerwil van de bestraffingen van de Voorzienigheid, waaronder hij was en waardoor hij van zonde overtuigd, verootmoedigd en tot bekering gebracht had moeten worden, deed hij dat kwaad was in de ogen des HEEREN, vers 37, en bereidde zich aldus nog grotere oordelen, want die zal God zenden indien de mindere oordelen het werk niet doen waartoe zij gezonden waren.

HOOFDSTUK 24

1 In zijn dagen toog Nebukadnézar, de koning van Babel, op, en Jojakim werd zijn knecht drie jaren; daarna keerde hij zich om, en rebelleerde tegen hem. 2 En de HEERE zond tegen hem de benden der Chaldeeën, en de benden der Syriërs, en de benden der Moabieten, en de benden der kinderen Ammons, en zond hen tegen Juda, om dat te verderven, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door de dienst Zijner knechten, de profeten. 3 Zekerlijk geschiedde dit naar het bevel des HEEREN tegen Juda, dat Hij hen van Zijn aangezicht wegdeed, om de zonden van Manasse, naar alles, wat hij gedaan had; 4 Als ook om het onschuldig bloed, dat hij vergoten had, zodat hij Jeruzalem met onschuldig bloed vervuld had; daarom wilde de HEERE niet vergeven. 5 Het overige nu der geschiedenissen van Jojakim, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? 6 En Jojakim ontsliep met zijn vaderen; en zijn zoon Jojachin werd koning in zijn plaats. 7 De koning nu van Egypte toog voortaan niet meer uit zijn land; want de koning van Babel had, van de rivier van Egypte af tot aan de rivier Frath, ingenomen al wat van de koning van Egypte was. 8 Jojachin was achttien jaren oud, toen hij koning werd, en regeerde drie maanden te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Nehusta, een dochter van Elnathan, van Jeruzalem. 9 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader gedaan had.

10 Te dier tijd togen de knechten van Nebukadnézar, de koning van Babel, naar Jeruzalem; en de stad werd belegerd. 11 Zelfs kwam Nebukadnézar, de koning van Babel, tegen de stad, als zijn knechten die belegerden. 12 Toen ging Jojachin, de koning van Juda, uit tot de koning van Babel, hij, en zijn moeder, en zijn knechten, en zijn vorsten, en zijn hovelingen; en de koning van Babel nam hem gevangen in het achtste jaar zijner regering. 13 En hij bracht van daar uit al de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van het huis des konings; en hij hieuw alle gouden vaten af, die Salomo, de koning van Israël, in de tempel des HEEREN gemaakt had, gelijk als de HEERE gesproken had. 14 En hij voerde gans Jeruzalem weg, mitsgaders al de vorsten, en alle strijdbare helden, tien duizend gevangen, en alle timmerlieden en smeden; niemand werd overgelaten, dan het arme volk des lands. 15 Zo voerde hij Jojachin weg naar Babel, mitsgaders des konings moeder, en des konings vrouwen, en zijn hovelingen; daartoe de machtigen des lands bracht hij gevankelijk van Jeruzalem naar Babel; 16 En alle kloeke mannen tot zeven duizend, en timmerlieden en smeden tot een duizend, en alle helden, die ten oorlog geoefend waren; dezen bracht de koning van Babel gevankelijk naar Babel.

17 En de koning van Babel maakte Mattanja, deszelfs oom, koning in plaats van hem, en veranderde zijn naam in Zedekia. 18 Zedekia was een en twintig jaren oud, als hij koning werd, en hij regeerde elf jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Hamutal, een dochter van Jeremia, van Libna. 19 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat Jojakim gedaan had. 20 Want het geschiedde, om de toorn des HEEREN tegen Jeruzalem en tegen Juda, totdat Hij hen van Zijn aangezicht weggeworpen had. En Zedekia rebelleerde tegen de koning van Babel.

De zaken rijpen voor en spoeden zich heen naar de algehele verwoesting van Jeruzalem. Wij lieten Jójakim op de troon, waarop hij door de koning van Egypte geplaatst was. Nu hebben wij hier:

I. De moeilijkheden van zijn regering, hoe hij in onderworpenheid werd gebracht aan de koning van Babel, en streng gekastijd werd voor zijn poging om zijn juk af te werpen, vers 2 - 6, en hoe ook Egypte door Nebukadnézar was veroverd, vers 7.

II. De verwoestingen onder de regering zijns zoons, die slechts drie maanden heeft geduurd, waarna hij en al zijn rijksgroten genoodzaakt zijnde zich op genade of ongenade over te geven, gevankelijk naar Babel gevoerd werden vers 8 - 16.

III. De voorbereidselen van de volgende regering, (die de laatste was) voor de algehele verwoesting van Jeruzalem, waarvan het volgende hoofdstuk ons het bericht geeft, vers 17 - 20.

2 Koningen 24:1 - 7

Wij hebben hier de eerste vermelding van een naam, die beide in de geschiedenissen en in de profetieën van het Oude Testament een groot figuur maakt, namelijk Nebukadnézar koning

van Babel, vers 1, het gouden hoofd. Een machtig vorst, die de schrik was van de machtigen in het land van de levenden, en toch zou zijn naam niet bekend zijn in de Heilige Schrift indien hij niet gebruikt zou zijn geworden in de verwoesting van Jeruzalem en de gevangenschap van de Joden.

I. Hij maakte zich Jójakim schatplichtig, en hield hem drie jaren in onderworpenheid, vers 1. Nebukadnézar begon zijn regering in het vierde jaar van Jójakim, in zijn achtste jaar maakte hij hem tot zijn gevangene, maar herstelde hem op de troon na zijn belofte van trouw, die belofte heeft hij ongeveer drie jaren gehouden maar toen kwam hij in opstand, waarschijnlijk in de hoop van hulp te zullen ontvangen van de koning van Egypte. Indien Jójakim zijn God had gediend, zoals hij Hem had moeten dienen, hij zou geen dienstknecht van de koning van Babel geweest zijn, maar God wilde hem aldus het verschil doen kennen tussen Zijn dienst en de dienst van de koninkrijken van de landen 2 Kronieken 12:8. Indien hij berust had in zijn dienstbaarheid en zijn woord had gehouden, zijn toestand zou niet slechter geweest zijn, maar rebellerende tegen de koning van Babel stortte hij zich in grotere moeilijkheid.

II. Toen hij rebelleerde zond de koning van Babel zijn krijgsmacht tegen hem om zijn land te verwoesten, benden van Chaldeeën, Syriërs Moabieten, Ammonieten, die nu allen in de dienst en de soldij waren van de koning van Babel, vers 2, en daarbij toonden dat zij hun oude vijandschap tegen Israël en Israëls God hadden behouden. Toch wordt hier niet gezegd dat zij een opdracht hadden van de koning van Babel, maar wel dat de Koning van de koningen hen had gezonden. De Heere zond al deze benden tegen hem. En wederom in vers 3 : Zekerlijk geschiedde dit naar het bevel des HEEREN tegen Juda, want anders zou het bevel van Nebukadnézar het niet gekund hebben. Velen dienen Gods doeleinden zonder er zich van bewust te zijn. Twee dingen heeft God bedoeld door toe te laten dat Juda aldus geteisterd werd.

1. De straf van de zonden van Manasse, die God thans bezocht aan het derde en vierde geslacht. Zolang heeft Hij gewacht met die te bezoeken, om te zien of het volk berouw zou hebben en zich zou bekeren, maar zij bleven onboetvaardig, in weerwil van Josia's pogingen tot hervorming, en zij waren gereed en bereid om bij de eerste omkering weer in hun vroegere afgoderij te vervallen. Nu zal het oude oordeel over hen komen, dat bij God was opgesloten verzegeld in Zijn schatten, Deuteronomium 32:34, Job 14:17, en gedenkende daaraan, heeft Hij Juda van voor Zijn aangezicht weggedaan, en liet Hij van de wereld weten dat de tijd de schuld van de zonde niet wegneemt, en dat uitstel van straf geen kwijtschelding is van straf. Alles wat Manasse gedaan heeft werd herdacht, maar inzonderheid het onschuldig bloed, dat hij heeft vergoten, wij kunnen veronderstellen dat daar veel bloed bij was van Gods getuigen en van Zijn aanbidders, daarom wilde de HEERE niet vergeven. Is er dan behalve het lasteren van de Heilige Geest nog een onvergeeflijke zonde? Dit is bedoeld van het kwijtschelden van tijdelijke straf. Manasse heeft berouw gehad en zich bekeerd, en wij hebben reden te geloven dat zelfs de vervolgingen en de moorden, waaraan hij zich had schuldig gemaakt, hem vergeven waren, zodat hij verlost was van de toekomstige toorn, maar als nationale zonden lag de last er van nog op het land. Misschien leefden nu nog sommigen, die er aan geholpen en er toe aangezet hadden, en ook de tegenwoordige koning had onschuldig bloed op zijn geweten, zoals blijkt uit Jeremia 22:17. Zie welk een tergende zonde moord is, hoe luid zij roept, en hoe lang! Zie hoe nodig het is voor de volken om de zonden hunner vaders te betreuren, opdat zij er niet voor lijden.

2. God bedoelde er de vervulling mee van de profetieën, het was naar het woord des Heeren dat Hij gesproken had door de dienst van Zijn knechten de profeten. Veeleer zal Juda

weggedaan worden van voor Zijn aangezicht, ja veeleer zullen hemel en aarde voorbijgaan, dan dat een enig woord van God ter aarde zal vallen. Bedreigingen zullen even zeker ten uitvoer worden gelegd als beloften vervuld zullen worden, indien het niet door de bekering des zondaars voorkomen wordt.

III. Ook de koning van Egypte werd door de koning van Babel ten onder gebracht en hem een groot deel van zijn land ontnomen, vers 7. Het was nog niet lang geleden dat hij Israël had verdrukt, Hoofdstuk 23:33, nu wordt hij zelf naar beneden gebracht, buiten staat gesteld om iets te beproeven ter verkrijging van hetgeen hij verloren had, of om zijn bondgenoten te hulp te komen, hij durft niet meer uit zijn land komen. Later heeft hij beproefd om Zedekia enige hulp te verlenen, maar werd genoodzaakt zich terug te trekken, Jeremia 37:7.

IV. Jójakim, zijn land verwoest ziende en hij zelf in gevaar de vijand in handen te vallen, stierf van hartzeer, naar het schijnt, in het midden van zijn dagen, vers 6. Alzo ontsliep Jójakim met zijn vaderen, maar er wordt niet gezegd, dat hij begraven werd bij zijn vaderen, want ongetwijfeld is de profetie van Jeremia vervuld geworden, dat hij niet beklaagd zal worden, zoals zijn vader, en dat hij "met een ezelsbegravenis begraven zal worden," Jeremia 22:18, 19, en zijn dood lichaam weggeworpen worden, Jeremia 36:30. 2 Koningen 24:8 - 20 Dit had de geschiedenis moeten wezen van de regering van koning Jojachin, maar helaas, het is slechts de geschiedenis van koning Jojachins gevangenschap, zoals het genoemd wordt, Ezechiël 1:2. Hij kwam tot de kroon, niet om de eer te hebben van haar te dragen maar om de schande te hebben van haar te verliezen, "Ideo tantum venerat, ut exiret", (Hij kwam slechts in, om weer uit te gaan).

I. Zijn regering was kort en onbeduidend. Hij regeerde slechts drie maanden, en toen werd hij gevangelijk naar Babel gevoerd, evenals dit met zijn vader waarschijnlijk geschied zou zijn, indien hij slechts zoveel langer geleefd had. Welk een ongelukkige jonge vorst was dit, die in een vallend huis geworpen werd en op een neerzinkende troon! Welk een onnatuurlijke vader had hij, die hem voortbracht om voor hem te lijden, en die door zijn eigen zonde en dwaasheid niets had om hem na te laten dan zijn eigen ellende! Toch heeft deze jonge vorst nog lang genoeg geregeerd om te tonen dat hij rechtvaardig leed voor de zonden van zijn vaderen, want hij trad in hun voetstappen, vers 9. Hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, zoals zij gedaan hebben, hij deed niets om de erfenis van de vloek te doen wegnemen, zijn kroon van haar lasten te ontdoen en daarom: "Transit cum onere", (gaan de lasten over met de kroon), met zijn eigen ongerechtigheid zullen die van zijn vaderen ook voor zijn rekening komen.

II. De rampen, die over hem, zijn gezin en zijn volk reeds bij het begin van zijn regering gekomen zijn, waren zeer zwaar.

1. Jeruzalem werd belegerd door de koning van Babel, vers 10, 11. Hij had zijn krijgsmacht gezonden om het land te verwoesten, en nu kwam hij zelf en sloeg het beleg voor de stad. Nu werd het woord van God vervuld, Deuteronomium 28:49 en verv. De HEERE zal tegen u een volk verheffen van verre.. een volk, stijf van aangezicht.. dat zal eerst de vrucht uws lands opeten en dan u belegeren in al uw poorten, vers 52.

2. Jojachin heeft zich terstond op genade of ongenade overgegeven. Zodra hij hoorde dat de koning van Babel in persoon tegen de stad was gekomen, wiens naam toen al zeer geducht was geworden, besloot hij tot de overgave en ging tot hem uit, vers 12. Als hij zich met God had verzoend en de methode had gevolgd die Hizkia in een gelijk geval heeft aangenomen,

dan had hij de koning van Babel niet behoeven te vrezen, maar hem kloekmoedig, met ere en voorspoed hebben kunnen weerstaan, (een zou er duizend gejaagd hebben) maar daar hem het geloof en de Godsvrucht van een Israëliet ontbrak, ontbrak hem ook de kloekmoedigheid van een man, een krijgsman, een vorst. Hij gaf zich over met geheel de koninklijke familie, met zijn moeder, zijn vrouwen, zijn dienaren en zijn vorsten, en zo werden zij krijgsgevangenen, dit was er het gevolg van dat zij dienstknechten waren van de zonde.

3. Nebukadnézar plunderde de schatten zowel van de kerk als van de staat, en voerde van beide het goud en het zilver weg, vers 13. Nu was het woord van God, door Jesaja, vervuld, Hoofdstuk 20:17. Zelfs de vaten van de tempel, die Salomo gemaakt en opgelegd had, om gebruikt te worden als de oude versleten zouden zijn, nam hij weg van de tempel en begon ze in stukken te snijden, maar bij nader bedenken, bewaarde hij ze voor zijn eigen gebruik, want wij bevinden dat Belsazar er wijn uit dronk, Daniel 5:2, 3.

4. Zeer velen van de inwoners van Jeruzalem voerde hij gevangelijk weg ten einde de stad te verzwakken en zich zoveel beter de heerschappij er over te verzekeren, en deszelfs opstand te voorkomen, alsmede om zich te verrijken met de bezittingen of met de dienst van hen, die hij wegvoerde. Sommigen waren reeds acht jaren tevoren weggevoerd in het eerste jaar van Nebukadnézar en het derde van Jojakim, onder wie Daniel en zijn medegenoten waren. Zie Daniel 1:1, 2. Dezen hadden zich door hun edel gedrag zozeer in zijn goede mening aanbevolen, dat hij meer van hen begeerde. Nu voerde hij:

a. De jonge koning zelf en zijn gezin weg, vers 13, en wij bevinden, Hoofdstuk 25:27 - 27, dat hij zeven en dertig jaren in strenge gevangenschap heeft doorgebracht.

b. Al de rijksgroten, de vorsten en beambten, wier rijkdom bewaard werd tot hun eigen kwaad Prediker 5:12, daar zij de vijand er toe brachten om van hen het eerst zijn prooi te maken.

c. Al de krijgslieden, alle strijdbare helden, vers 14, de machtigen des lands, vers 15, alle kloeke mannen, alle helden, die ten oorlog geoefend waren vers 16. Dezen konden zichzelf niet verdedigen, en de overwinnaar wilde hen niet achterlaten om hun land te verdedigen, maar voerde hen weg om in zijn dienst gebruikt te worden.

d. Al de handwerkslieden en smeden, die krijgswapenen vervaardigden, door deze te nemen heeft hij in werkelijkheid de stad ontwapend overeenkomstig de staatkunde van de Filistijnen, 1 Samuël 13:19. In deze gevangenschap werd ook de profeet Ezechiël weggevoerd, Ezechiël 1: 1, 2, en Mordechai, Esther 2:6. Deze Jojachin wordt ook Jechonia genoemd, 1 Kronieken 3:16 en in minachting Chonia, Jeremia 22:24, waar zijn gevangenschap voorzegt is.

III. De opvolger door de koning van Babel aangesteld in zijn plaats. God had hem kinderloos aangeschreven, Jeremia 22:30, en daarom werd de regering toevertrouwd aan zijn oom. De koning van Babel maakte Mattanja, de zoon van Josia, koning, en om hem er aan te herinneren en aan de gehele wereld bekend te maken, dat hij zijn afhangeling was, veranderde hij zijn naam en noemde hem "Zedekia", vers 17. God heeft soms Zijn volk ten laste gelegd: dat zij koningen hebben gemaakt, maar niet uit Hem, Hosea 8:4, en om hen daarvoor te straffen zal nu de koning van Babel koningen over hen aanstellen. Diegenen worden rechtvaardig van hun vrijheid beroofd, die haar gebruiken tegen Gods gezag. Deze Zedekia was de laatste van de koningen van Juda, de naam, die de koning van Babel hem gaf, betekent de gerechtigheid des Heeren, wat een voorteken was van de verheerlijking van Gods gerechtigheid in zijn verderf.

1. Zie hoe goddeloos deze Zedekia was. Hoewel de oordelen Gods over zijn drie onmiddellijke voorgangers een waarschuwing voor hem hadden kunnen wezen, om niet in

hun voetstappen te treden heeft hij toch gedaan dat kwaad was in de ogen des Heeren, evenals de anderen, vers 19.

2. Zie hoe onverstandig hij was. Gelijk zijn voorgangers hun moed hadden verloren, zo verloor hij met zijn Godsdienst zijn beleid want hij rebelleerde tegen de koning van Babel, vers 20, wiens schatplichtige hij was, en aldus beledigde hij hem, met wie hij volstrekt onmachtig was om te strijden, en die, zo hij hem trouw ware gebleven, hem beschermd zou hebben, hetgeen wel de grootste dwaasheid was, die hij doen kon, en het verderf van zijn rijk heeft verhaast. Dit geschiedde, om de toorn des HEEREN tegen Jeruzalem en tegen Juda, totdat Hij hen van Zijn aangezicht weggeworpen had. Als zij, aan wie de raadslagen van een volk zijn toevertrouwd, onverstandig en tegen hun ware belangen handelen, dan moeten wij er het misnoegen Gods in opmerken. Het is om de zonden van een volk, dat God de getrouwen de spraak beneemt, en van de ouden oordeel wegneemt, en wat tot de openbare vrede dient voor hun ogen verbergt. Wie God wil verderven verdwaast Hij.

HOOFDSTUK 25

1 En het geschiedde in het negende jaar zijner regering, in de tiende maand, op de tienden der maand, dat Nebukadnézar, de koning van Babel, kwam tegen Jeruzalem, hij en zijn ganse heir, en legerde zich tegen haar; en zij bouwden tegen haar sterkten rondom. 2 Zo kwam de stad in belegering, tot in het elfde jaar van de koning Zedekia. 3 Op de negenden der vierde maand, als de honger in de stad sterk werd, en het volk des lands geen brood had, 4 Toen werd de stad doorgebroken, en al de krijgslieden vloten des nachts door de weg der poort, tussen de twee muren, die aan des konings hof waren (de Chaldeeën nu waren tegen de stad rondom), en de koning trok door de weg des vlakken velds. 5 Doch het heir der Chaldeeën jaagde de koning na, en zij achterhaalden hem in de vlakke velden van Jericho, en al zijn heir werd van bij hem verstrooid. 6 Zij dan grepen de koning, en voerden hem opwaarts tot de koning van Babel, naar Ribla; en zij spraken een oordeel tegen hem. 7 En zij slachtten de zonen van Zedekia voor zijn ogen, en men verblindde Zedekia's ogen, en zij bonden hem met twee koperen ketenen, en voerden hem naar Babel.

8 Daarna in de vijfde maand, op de zevenden der maand (dit was het negentiende jaar van Nebukadnézar, de koning van Babel) kwam Nebuzaradan, de overste der trawanten, de knecht des konings van Babel, te Jeruzalem. 9 En hij verbrandde het huis des HEEREN, en het huis des konings, mitsgaders alle huizen van Jeruzalem; en alle huizen der groten verbrandde hij met vuur. 10 En het ganse heir der Chaldeeën, dat met de overste der trawanten was, brak de muren van Jeruzalem rondom af. 11 Het overige nu des volks, die in de stad overgelaten waren, en de afvalligen, die tot de koning van Babel gevallen waren, en het overige der menigte, voerde Nebuzaradan, de overste der trawanten, gevangelijk weg. 12 Maar van de armsten des lands liet de overste der trawanten enigen overig tot wijngaardeniers en tot akkerlieden.

13 Verder braken de Chaldeeën de koperen pilaren, die in het huis des HEEREN waren, en de stellingen, en de koperen zee, die in het huis des HEEREN was; en zij voerden het koper daarvan naar Babel. 14 Zij namen ook de potten, en de schoffelen, en de gaffelen, en de rookschalen, en al de koperen vaten, daar men de dienst mede deed. 15 En de overste der trawanten nam weg de wierookvaten en de sprengbekkens, wat geheel goud en wat geheel zilver was. 16 De twee pilaren, de ene zee, en de stellingen, die Salomo voor het huis des HEEREN gemaakt had; het koper van al deze vaten was zonder gewicht. 17 De hoogte van een pilaar was achttien ellen, en het kapiteel daarop was koper; en de hoogte des kapiteels was drie ellen; en het net, en de granaatappelen op het kapiteel rondom, waren alle van koper; en dezen gelijk had de andere pilaar, met het net. 18 Ook nam de overste der trawanten Seraja, de hoofdpriester, en Zefanja, de tweeden priester, en de drie dorpelbewaarders. 19 En uit de stad nam hij een hoveling, die over de krijgslieden gesteld was, en vijf mannen uit degenen, die des konings aangezicht zagen, die in de stad gevonden werden, mitsgaders de oversten schrijver des heirs, die het volk des lands ten oorlog opschreef, en zestig mannen van het volk des lands, die in de stad gevonden werden.

20 Als Nebuzaradan, de overste der trawanten, dezen genomen had, zo bracht hij hen tot de koning van Babel, naar Ribla. 21 En de koning van Babel sloeg hen, en doodde hen te Ribla, in het land van Hamath. Alzo werd Juda uit zijn land gevangelijk weggevoerd. 22 Maar aangaande het volk, dat in het land van Juda overgebleven was, dat Nebukadnézar, de koning van Babel, had laten overblijven, daarover stelde hij Gedalia, de zoon van Ahikam, de zoon van Safan. 23 Toen nu al de oversten der heiren, zij en hun mannen, hoorden, dat de koning van Babel Gedalia tot overste gesteld had, kwamen zij tot Gedalia naar Mizpa; namelijk, Ismael, de zoon van Nethanja, en Johanan, de zoon van Kareah, en Seraja, de zoon van Tanhumeth, de Netofathiet, en Jaazanja, de zoon van de Maachathiet, zij en hun mannen. 24 En Gedalia zwoer hun en hun mannen, en zeide tot hen: Vreest niet van te zijn knechten der Chaldeeën, blijft in het land, en dient de koning van Babel, zo zal het u wel gaan. 25 Maar het geschiedde in de zevende maand, dat Ismael, de zoon van Nethanja, de zoon van Elisama, van koninklijk zaad, kwam, en tien mannen met hem; en zij sloegen Gedalia, dat hij stierf; mitsgaders de Joden en de Chaldeeën, die met hem te Mizpa waren. 26 Toen maakte zich al het volk op, van de minste tot de meeste, en de oversten der heiren, en kwamen in Egypte; want zij vreesden voor de Chaldeeën.

27 Het geschiedde daarna in het zeven en dertigste jaar der wegvoering van Jojachin, de koning van Juda, in de twaalfde maand, op de zeven en twintigsten der maand, dat Evilmerodach, de koning van Babel, in het jaar, als hij koning werd, het hoofd van Jojachin, de koning van Juda, uit het gevangenhuis, verhief. 28 En hij sprak vriendelijk met hem, en stelde zijn stoel boven de stoel der

koningen, die bij hem te Babel waren. 29 En hij veranderde de klederen zijner gevangenis, en hij at gedurig brood voor zijn aangezicht, al de dagen zijns levens. 30 En aangaande zijn tering, een gedurige tering werd hem van de koning gegeven, elk dagelijks bestemde deel op zijn dag, al de dagen zijns levens.

Sedert de tijd van David is Jeruzalem altijd een vermaarde plaats geweest, schoon van gelegenheid was zij, een vreugde van de gehele aarde. Zolang het Boek van de Psalmen bestaat, zal die naam een grote klank hebben. In het Nieuwe Testament lezen wij er veel van, toen het, evenals nu, rijp voor het verderf. Aan het einde van de Bijbel lezen wij van een nieuw Jeruzalem, alles wat dus Jeruzalem betreft, is onze opmerking waardig. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De algehele verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeers, de stad belegerd en ingenomen, vers 1 - 4 de huizen verbrand, vers 8, 9, de muur afgebroken vers 10, en de inwoners gevangelijk weggevoerd, vers 11, 12. De heerlijkheid van Jeruzalem was:

II. Dat het de koninklijke stad was, daar waren de stoelen des gericht gezet, de stoelen van het huis van David, maar die heerlijkheid is nu geweken, want de vorst is tot een ellendigen gevangene gemaakt, het koninklijke zaad verdelgd, vers 5 - 7, en de voornaamste beampten zijn ter dood gebracht, vers 18 - 21. Dat het de heilige stad was, daar was de getuigenis Israëls maar die heerlijkheid is geweken, want Salomo's tempel is tot de grond toe afgebrand, vers 9, en de heilige vaten, die nog overbleven zijn naar Babel gevoerd vers 13 - 17. Aldus is Jeruzalem als een weduwe geworden, Klaagliederen 1:1. *Ikabod: waar is de ere?* De verbijstering en verstrooiing van het overblijfsel, dat in Juda onder Gedalja was achtergelaten, vers 22 - 26.

III. De gunst, die na zeven en dertig jaren van gevangenschap aan Jojachin, de gevangen koning van Juda, werd bewezen, vers 27 - 30.

2 Koningen 25:1 - 7

Wij lieten koning Zedekia in opstand tegen de koning van Babel, Hoofdstuk 24:20, bedoelende en pogende zijn juk af te werpen, toen hij daartoe volstrekt niet bij machte was, en ook de rechte methode er niet toe aanwendde door eerst God tot zijn vriend te maken. Nu hebben wij hier een bericht van de noodlottige gevolgen dier poging.

I. Het leger van de koning van Babel sloeg het beleg voor Jeruzalem, vers 1. Wat kon hen hinderen, nu het land reeds in hun bezit was? Hoofdstuk 24:2. Zij bouwden daartegen sterkten rondom, vanwaar zij door de krijgskunst, die zij toen bezaten, het beschoten, er werktuigen des doods in wierpen, en er het nodige levensonderhoud uit hielden. Vroeger was Jeruzalem omringd door de gunst van God als met een rondas, maar nu was hun schaduw, dat is hun bescherming, van hen geweken, en hun vijanden omringden hen van alle kanten. Zij, die door de zonde God er toe gebracht hebben om hen te verlaten, zullen bevinden dat kwaden zonder getal hen zullen omgeven. Twee jaren heeft dit beleg geduurd, eerst trok het leger zich terug uit vrees voor de koning van Egypte, Jeremia 37:11, maar bemerkende dat hij niet zo machtig was als zij dachten, keerden zij spoedig terug met het vaste besluit niet weg te trekken van de stad, vóór zij er zich meester van gemaakt hadden.

II. Gedurende dit beleg heerste er grote hongersnood in de stad, vers 3, zodat zij gedurende lange tijd hun brood met gewicht en met kommer aten, Ezechiël 4:16. Aldus werden zij gestraft voor hun gulzigheid en overdaad, hun zathed van brood en hun zich weiden zonder vreze, eindelijk was er geen brood voor het volk des lands, dat is voor het gewone volk, de krijgslieden, waardoor zij verzwakt werden en ongeschikt voor de dienst. Uit gebrek aan voedsel aten zij nu hun eigen kinderen, zie dit voorzgd door de profeet Ezechiël 5:10, en

beweend door een anderen, Klaagliederen 4:3 en verv. Jeremia heeft de koning ernstig aangeraden om zich over te geven, Jeremia 38:17, maar zijn hart was verhard tot zijn verderf.

III. Eindelijk werd de stad stormenderhand ingenomen, zij werd doorgebroken, vers 4. De belegeraars maakten een bres in de muur, door welke zij met geweld naar binnendroegen, de belegerden, niet instaat de stad langer te verdedigen, poogden haar zo spoedig mogelijk te verlaten, velen waren ongetwijfeld reeds over de kling gejaagd, daar het zegevierende leger zeer verbitterd was door hun hardnekkigheid.

IV. De koning, zijn gezin en al zijn rijksgroten vluchtten in de nacht langs een verborgen weg, die de belegeraars 6f niet hadden ontdekt, of waar zij nu het oog niet ophielden, vers 4. Maar zij, die wanen aan Gods oordelen te kunnen ontkomen, misleiden zich evenzeer als zij, die denken ze te kunnen trotseren, de voeten van hem, die ze ontvlucht, zullen even gewis falen als de handen van hem, die er tegen strijdt, als God oordeelt zal Hij overwinnen. Er werd de Chaldeeën bericht gegeven van des konings vlucht, en welke weg hij had ingeslagen, zodat zij hem spoedig achterhaalden, vers 5. Zijn lijfwacht werd verstrooid, ieder zorgde voor zijn eigen veiligheid. Had hij zich onder Gods bescherming gesteld, dan zou die hem nu niet gefaald hebben. Spoedig viel hij de vijanden in handen en nu wordt ons gezegd wat zij met hem deden.

1. Hij werd tot de koning van Babel gebracht en terechtgesteld voor een krijgsraad wegens zijn rebelleren tegen hem, die hem koning gemaakt had en aan wie hij trouw had gezworen. God en de mensen twistten met hem hierover, zie Ezechiël 17:16 en verv. De koning van Babel lag nu te Ribla, (dat tussen Judea en Babel was gelegen) ten einde orders te kunnen geven beide aan zijn hof in zijn land en aan zijn leger daarbuiten.

2. Zijn zonen werden voor zijn ogen gedood, hoewel zij nog kinderen waren, opdat dit treurig toneel, het laatste dat zijn ogen aanschouwden, een blijvenden indruk van smart en afschuw in zijn gemoed zou teweegbrengen, en hem zijn leven lang zou bijblijven. Door zijn zonen te doden toonden zij hun verontwaardiging over zijn trouweloosheid, feitelijk verklaarden zij dat noch hij noch een van de zijnen geschikt was om vertrouwd te worden, en dat zij dus ook niet geschikt waren om te leven.

3. Zij staken hem de ogen uit, en daarmee ontnamen zij hem het lieflijke van het menselijke leven, dat zelfs de ellendige en de bitter bedroefden van gemoed gegeven is, het licht van de zon, waardoor hij ook tot generlei dienst meer instaat was. Hij vreesde bespot te worden, en daarom wilde hij zich niet laten bewegen om zich over te geven, Jeremia 38:19, maar wat hij vreesde kwam dubbel en dwars over hem en heeft ongetwijfeld zijn ongeluk zeer verzwaard, want gelijk doven denken dat iedereen van hen spreekt, zo denken blinden dat iedereen om hen lacht. Hierdoor werden twee profetieën, die in tegenspraak schenen met elkaar, beide vervuld. Jeremia profeteerde dat Zedekia naar Babel gebracht zou worden, Jeremia 32:5, 34:3. Ezechiël profeteerde dat hij Babel niet zien zou, Ezechiël 12:13. Hij is derwaarts heengevoerd, maar zijn ogen uitgestoken zijnde heeft hij het niet gezien, aldus eindigde hij zijn dagen eer zijn leven geëindigd was.

4. Zij bonden hem met twee koperen ketenen, en voerden hem naar Babel, hij, die blind was behoefde niet gebonden te worden zijn blindheid bond hem maar tot zijn grotere smaadheid voerden zij hem gebonden heen, alleen maar, terwijl gewone misdadigers in ijzeren boeien geslagen werden, Psalm 105:18, 107:10, werd hij, een vorst zijnde, met koperen ketenen gebonden maar, dat het metaal ietwat edeler en lichter was, was hem, daar hij toch in boeien

was, tot weinig troost. Laat het niet vreemd geacht worden als zij, die door de boeien van de ongerechtigheid gehouden werden er toe komen om aldus vastgehouden te worden met banden van de ellende, Job 36:8. 2 Koningen 25:8 - 21 Hoewel wij reden hebben te geloven dat het leger van de Chaldeeërs zeer verwoed was op de stad vanwege haar langdurige hardnekkige tegenstand, hebben zij daarom toch niet zodra zij de stad genomen hadden, alles te vuur en te zwaard verwoest, (wat gewoonlijk geschiedt in zulke gevallen), maar ongeveer een maand later (vergelijk vers 8 met vers 1, werd Nebuzaradan gezonden met orders om de verwoesting van Jeruzalem te voltooien. Deze tijdsruimte gaf God hun om zich te bekeren na al de vorige dagen van Zijn lankmoedigheid, maar tevergeefs, voor zoveel blijkt was hun hart nog verhard, en daarom wordt het oordeel nu tot het uiterste voltrokken.

1. De stad en de tempel werden verbrand vers 9. Het blijkt niet dat de koning van Babel voornemens was om kolonies te zenden om Jeruzalem te bevolken, en daarom gebod hij dat het, als een nest van rebellen, in de as gelegd moest worden. Over het verbranden van het huis des konings en van de groten kan men zich niet zeer verwonderen, (de inwoners hadden ze door hun zonden brandbaar gemaakt) maar dat het huis des Heeren in deze vlammen zou vergaan, dat dit heilig en heerlijk huis met vuur verbrand zou worden, Jesaja 64:11, is zeer vreemd, dat huis, waarvoor David toebereidselen heeft gemaakt, en dat Salomo met zo grote onkosten gebouwd heeft, dat huis, waarop te allen dage Gods hart en Zijn ogen waren, 1 Koningen 9:3, had dat niet als een vuurbrand uit dat vuur gerekt kunnen worden? Neen, het moet, tegen Gods oordelen, niet onbrandbaar zijn, dit statige, majestueuze gebouw moet in de as gelegd worden en wel waarschijnlijk met de ark, want de vijanden hadden gehoord hoe duur het misbruiken daarvan de Filistijnen te staan is gekomen, en durfden haar dus niet meenemen, ook hebben haar vrienden geen zorg gedragen om haar te behouden, want dan zouden wij wel van haar gehoord hebben in de tweede tempel. Wel zegt ons een schrijver van een van de apocriefe boeken dat de profeet Jeremia haar uit de tempel wist te krijgen en haar in een spelonk van de berg Nebo aan de andere kant van de Jordaan heeft verborgen, 2 Macab. 2:4, 5, maar dat kon niet, daar Jeremia toen in strenge gevangenschap was. Door het verbranden van de tempel heeft God willen tonen hoe weinig Hem gelegen is aan uitwendige pracht in Zijn eredienst, als het leven en de kracht van de Godsdienst veronachtzaamd worden. Het volk bebouwde op de tempel, alsof die hen in hun zonden zou beschermen, Jeremia 7:4, maar hierdoor liet God hun weten dat zij, als zij hem ontheilgd hebben een leugen tot hun toevlucht gesteld hebben.

Deze tempel had daar nu ongeveer vierhonderd en twintig, sommigen zeggen vierhonderd en dertig, jaren gestaan, het volk had de beloften verbeurd, die nopens hem gedaan waren, en nu moeten die beloften verstaan worden van de Evangelietempel, die Gods ruste is tot in eeuwigheid. Het is opmerkelijk dat de tweede tempel door de Romeinen verbrand werd in dezelfde maand en op dezelfde dag dier maand, waarop de eerste tempel verbrand werd door de Chaldeeën, hetgeen, zegt Josefus, de tienden Augustus is geweest.

2. De muren van Jeruzalem werden afgebroken, vers 10, alsof het zegevierende leger er zich op wilde wreken, dat zij het zolang buiten de stad hadden gehouden, of tenminste eenzelfde tegenstand voor het vervolg wilde voorkomen. De zonde neemt de beschermende omheining weg van een volk. Deze muren werden nooit herbouwd voordat Nehemia het gedaan heeft.

3. Het overblijfsel van het volk werd gevankelijk naar Babel gevoerd, vers 11. De meesten van de inwoners waren omgekomen door het zwaard of door de hongersnood, of waren met de koning gevlucht, want er wordt gezegd in vers 5 : zijn heir werd van bij hem verstrooid, zodat er slechts weinigen overgebleven waren, die met de deserteurs - allen tezamen slechts achthonderd en twee en dertig personen - zoals blijkt uit Jeremia 52:29, gevankelijk

weggevoerd werden, alleen de armsten des lands werden achtergelaten, vers 12, om de grond te bebouwen en wijngaardeniers te zijn voor de Chaldeeën. Soms is armoede een bescherming, want zij, die niets hebben, hebben niets te verliezen. Als de rijke Joden, die de armen hadden verdrukt, tot vreemdelingen, ja tot gevangenen werden gemaakt in des vijands land, hadden de armen, die zij hadden veracht en verdrukt, vrijheid en vrede in hun eigen land, aldus heeft Gods voorzienigheid soms op treffende wijze hoogmoediger vernederd en nederiger bevoorrecht.

4. De koperen vaten en andere zaken, die tot de tempel behoorden, werden weggevoerd, de meeste gouden en zilveren vaten waren reeds vroeger weggevoerd, de twee vermaarde koperen pilaren, Jachin en Boaz, die sterkte en vastigheid betekenden van het huis Gods, werden in stukken gebroken, en het koper er van naar Babel gevoerd, vers 13. Als de betekenis van de dingen verzondigd is, waartoe zouden dan de tekenen blijven? Achaz had heiligschennend de lijsten van de stellingen afgesneden, en de koperen zee op een stenen vloer gezet, Hoofdstuk 16:17, rechtvaardig worden dus de stellingen zelf en de koperen zee in des vijands hand overgeleverd. Het is rechtvaardig in God om Zijn inzettingen weg te nemen van hen, die ze ontheiligen en misbruiken, ze verkorten of onderdrukken. Sommige dingen van goud en zilver waren er nog, vers 15, die nu weggevoerd werden, maar het meeste van deze buit bestond uit koper, zo groot een hoeveelheid, dat het gezegd wordt zonder gewicht te zijn vers 16. De wegvoering van de vaten en gereedschappen waar men de dienst mee deed, vers 14, maakte een einde aan de dienst. Het was rechtvaardig in God om het voorrecht van Zijn aanbedding weg te nemen van hen, die haar zolang veronachtzaamd hebben en boven haar de voorkeur aan een vals en erediens hebben gegeven, zij, die vele altaren wilden hebben, zullen er nu geen enkel hebben.

5. Verscheidenen van de aanzienlijken werden in koelen bloede omgebracht, Seraja, de hoofdpriester, die de vader was van Ezra, (zoals blijkt uit Ezra 7: de tweede priester, die als het nodig was, de dienst voor hem waarnam, en de drie dorpelbewaarders van de tempel, vers 18, de generaal van het leger, vijf raadsheren, (later werden er zeven aangesteld, Jeremia 52:25) de minister van oorlog of betaalmeester van het leger, en zestig land edellieden, die zich in de stad schuil hadden gehouden, deze allen, personen van enig aanzien zijnde, werden tot de koning van Babel gebracht, vers 19, 20, die gebod hen allen ter dood te brengen, vers 21, toen zij redelijkerwijs konden hopen dat de bitterheid des doods voorzeker geweken was. In zijn toorn en wraakzucht beschouwde de koning van Babel deze als het werkzaamst in de tegenstand die hem geboden was, maar wij kunnen onderstellen dat de Goddelijke gerechtigheid op hen zag als de aanvoerders in de afgoderij en goddeloosheid, die door deze verwoestingen werden gestraft.

Dit voltooide de ramp. Alzo werd Juda uit zijn land gevankelijk weggevoerd, ongeveer acht honderd en zestig jaren nadat zij er door Jozua in het bezit van waren gesteld. Nu werd de Schrift vervuld: "De Heere zal u, mitsgaders uw koning, die gij over u gesteld zult hebben doen gaan tot een volk, dat gij niet gekend hebt", Deuteronomium 28:36. De zonde heeft hun vaders veertig jaren buiten Kanaän gehouden, en nu verdreef zij hen er uit, de Heere is bekend door de oordelen, die Hij uitvoert, en handhaaft het woord dat Hij gesproken heeft Amos 3:2 : "Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend, daarom zal Ik alle ongerechtigheden over ulieden bezoeken".

2 Koningen 25:22 - 30

In deze verzen hebben wij:

I. De verstrooiing van het overblijvende volk. De stad Jeruzalem was geheel verwoest. In het land van Juda waren nog enige overgebleven vers 22, die de storm hadden doorstaan, en aan

wie geen klein voorrecht in die tijd hun ziel, dat is hun leven, hun tot een buit was gegeven. Zie nu:

1. In welk een goede positie zij gebracht werden. De koning van Babel benoemde Gedalia, een uit hen, tot overste of gouverneur, en onder hem, tot hun beschermer. Hij was een zeer goed man. Zijn vader, Ahikam, had Jeremia gesteund en beschermd, toen de vorsten zijn dood hadden gezworen, Jeremia 26:24. Het is waarschijnlijk dat deze Gedalia op raad van Jeremia tot de Chaldeeën was overgegaan en zich zo goed had gedragen dat de koning van Babel hem het gouverneurschap opdroeg. Hij woonde niet te Jeruzalem, maar te Mizpa in het land van Benjamin, een plaats, die in Samuëls tijd vermaard was. Daarheen kwamen zij, die van Zedekia gevloden waren, vers 4, en stelden zich onder zijn bescherming, vers 23 die hij hun toezegde, indien zij zich geduldig en vreedzaam onder de regering van de koning van Babel hielden, vers 24. Hoewel Gedalia de pracht en macht niet had van een regerend vorst, zou hij toch een groter zegen voor hen geweest kunnen zijn dan velen van hun koningen geweest waren inzonderheid daar hij Jeremia tot raadsman had die zich nu onder hen bevond, en groot belang stelde in hun zaken, Jeremia 40:5, 6.

2. Welk een noodlottige slag hun spoedig daarna werd toegebracht door de dood van Gedalia, twee maanden nadat hij het gouverneurschap op zich had genomen. De algehele uitroeiing van de Joden uit het land voor het tegenwoordige was vastgesteld, en daarom is het ijdel voor hen om er aan te denken om er weer wortel te schieten het gehele land moet uitgeplukt worden, Jeremia 45:4, en toch zijn het niet de Chaldeeën, die deze hoopvolle moedgevende vestiging vernietigden, maar sommigen van henzelf, hetgeen tot hun vrede diende was verborgen voor hun ogen, zodat zij niet wisten wanneer zij het goed hadden, en het niet geloofden als het hun gezegd werd.

a. Zij hadden een goede landvoogd uit hun eigen volk, en uit wrok tegen de Chaldeeën doodden zij hem, omdat hij door Nebukadnézar was aangesteld, vers 25. Ismaël, die tot de koninklijke familie behoorde, was wangunstig op zijn bevordering en de gelukkige vestiging des volks onder hem, en besloot hem ten verderve te brengen, laaghartig vermoordde hij hem en al zijn vrienden, Joden zowel als Chaldeeën. Nebukadnézar zou geen boosaardiger vijand van hun vrede hebben kunnen of willen wezen dan deze ontaarde loot van het huis van David er van geweest is.

b. Zij waren nog in hun eigen goed land, maar zij verlieten het en gingen naar Egypte uit vrees voor de Chaldeeën, vers 25. De Chaldeeën hadden reden genoeg om beledigd te zijn wegens de moord op Gedalia, maar indien zij, die bleven, nederig betuigd en aangetoond hadden dat de daad alleen voor rekening kwam van Ismaël en zijn partij, dan kunnen wij onderstellen dat zij, die er onschuldig aan waren, ja er grotelijks door leden, er niet voor gestraft zouden zijn, maar onder voorwendsel van deze vrees gingen zij allen, tegen de raad van Jeremia, naar Egypte, waar zij zich waarschijnlijk langzamerhand met de Egyptenaren vermengden, zodat er nooit meer van hen als Israëlieten gehoord werd.

Zo werd er door hun eigen dwaasheid en ongehoorzaamheid een voleinding met hen gemaakt, opdat, na al het overige, ook het laatste vers van dat hoofdstuk van de bedreigingen in vervulling zou gaan: "De Heere zal u naar Egypte doen wederkeren" Deuter. 28:68. Deze gebeurtenissen zijn uitvoeriger verhaald door de profeet Jeremia, Hoofdstuk 40 - 45. "Quaeque ipse miserrima vidit, et quorum pars magna fuit" (Welke tonelen hij gedoemd was te aanschouwen, en waaraan hij een treurig aandeel nam).

II. De herleving van de gevangen vorst. Van Zedekia horen wij niet meer nadat hij blind naar Babel was gevoerd. Het is waarschijnlijk dat hij niet lang meer heeft geleefd, maar dat hij, toen hij stierf, met enig eerbetoon werd begraven, Jeremia 34:5. Van Jojachin, of Jechonia, die zich vrijwillig had onderworpen Hoofdstuk 24:12, wordt ons hier gezegd dat zodra

Evilmerodach, na de dood zijns vaders Nebukadnézar, de troon besteeg, hij hem bevrijdde uit de gevangenis, waarin hij zeven en dertig jaren had doorgebracht - hij was nu vijf en vijftig jaren oud - en vriendelijk tot hem sprak, hem meer eerbied bewees dan aan een van de andere koningen, die zijn vader in gevangenschap had gevoerd, vers 28, hem vorstelijke klederen gaf inplaats van zijn gevangenisklederen, hem onderhield in zijn eigen paleis, vers 29, en hem een jaarwedde toestond voor hem en zijn gezin, die enigermate overeenkwam met zijn rang, elk dagelijks bestemd deel op zijn dag, al de dagen zijns levens.

Beschouw dit:

1. Als een zeer gelukkige verandering in Jojachins toestand, eer en vrijheid te hebben, na zo langen tijd in gevangenschap en smaad te hebben doorgebracht, de overvloed en de genoegens van een hof te smaken, na zolang aan het enge en de ellende van een gevangenis gewoon te zijn geweest, was als het wederkeren van de morgen na een zeer donkere vervelende nacht. Laat niemand zeggen dat hij nooit meer het goede zal aanschouwen, omdat hij sedert lang weinig meer dan kwaad gezien heeft, de ongelukkigsten weten niet welk een gelukkige, gezegende wending door Gods voorzienigheid in hun zaken kan komen noch welke vertroostingen er nog voor hen zijn weggelegd, naar de jaren in dewelke zij het kwaad gezien hebben, Psalm 90:15. De dood van beproefde heiligen zal voor hen zo'n verandering wezen als deze voor Jojachin was, hij zal hen verlossen uit hun gevangenis, het lichaam, die gevangeniskledij, van hen afwerpen, en de weg banen tot hun verhoging, hen naar de troon, naar de tafel zenden van de Koning van de koningen in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods.

2. Als een zeer edelmoedige daad van Evil-merodach. Hij dacht dat zijn vader het juk van zijn gevangenen te zwaar had gemaakt, en daarom heeft hij het met de teerhartigheid van een man en de eer van een vorst lichter gemaakt. Al de koningen, die hij in zijn macht had, schijnen bevoorrecht te zijn, maar Jojachin boven die allen, sommigen denken dat het was om de oudheid van zijn geslacht en de eer van zijn beroemde voorvaderen, David en Salomo, waarschijnlijk kon geen van de koningen van de volken er op bogen af te stammen van een zo lange reeks van koningen ineen rechte lijn van opvolging en dat wel uitsluitend in de mannelijke linie, als de koningen van Juda. De Joden zeggen dat deze Evilmerodach zelf gevangen was gezet door zijn eigen vader, nadat deze uit zijn krankzinnigheid was hersteld, wegens de een of andere verkeerdheid, waaraan hij zich in die tijd had schuldig gemaakt, en dat hij in de gevangenis vriendschap had gesloten met Jojachin, tengevolge waarvan hij hem, zodra hij er de macht toe had, deze vriendelijkheid heeft beloond. Sommigen opperen de mening dat Evil-merodach van Daniel en zijn metgezellen de beginselen van de ware Godsdienst heeft geleerd en hun wèl genegen was, en dat hij daarom gunst heeft bewezen aan Jojachin.

3. Als een vriendelijke beschikking van Gods voorzienigheid ter bemoediging van de Joden in hun gevangenschap en ter ondersteuning van hun geloof en hun hoop op bevrijding ter bestemder tijd. Dit viel voor juist omstreeks de middernacht van hun gevangenschap, zes en dertig van de zeventig jaren waren nu voorbijgegaan, en bijna evenveel jaren waren nog voor hen, en thans hun koning aldus bevorderd te zien moet hun een troostrijk onderpand zijn geweest van hun eigen verlossing ter bestemder tijd.

Aldus gaat de oprechten het licht op in de duisternis, ten einde hen aan te moedigen om te hopen zelfs in een wolkige donkere dag, dat ten tijde des avonds het licht zal wezen. Zo laat ons dan als wij in verwarring en verlegenheid zijn niet wanhopen.

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
OUDE TESTAMENT**

1 KRONIEKEN

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

**VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK**

TWEEDE DRUK.

**UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET EERSTE BOEK DER KRONIEKEN

Herhalingen worden in gewone zaken onnodig en vervelend gevonden, maar in heilige zaken moet gebod op gebod, regel op regel zijn. Dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig, zegt de apostel, en het is u zeker, Filippenzen 3:1. Deze Boeken der Kronieken zijn in een grote mate herhaling, veel van het tweede en derde der vier Evangeliën is dit ook, en toch zijn zij geen tautologieën, noch hier, noch daar; geen ijdele herhalingen. Wij zouden geneigd zijn te denken dat wij van al de boeken der Heilige Schrift deze twee Boeken der Kronieken het best zouden kunnen missen. Het kan zijn, maar toch zouden wij ze zeer slecht kunnen missen, want er zijn vele zeer voortreffelijke en nuttige dingen in, die wij elders niet vinden. En wat nu betreft hetgeen wij hier vinden en elders reeds ontmoet hebben:

1. Het kan van groot nut geweest zijn voor hen, die leefden toen deze boeken het eerst uitgegeven werden, voordat de canon van het Oude Testament voltooid was en de onderscheidene delen er van samengevoegd waren, want het kon hun in herinnering brengen wat in de andere boeken vollediger was meegedeeld. Uittreksels, Korte Begrippen, Verwijzingen zijn in de godgeleerdheid even nuttig als in de rechtsgeleerdheid. Datgene kan wel niet tevergeefs gezegd zijn, wat tevoren reeds gezegd was.

2. Het is ook nu nog nuttig, opdat uit de mond van twee getuigen alle woord besta, en opdat het, ingeprent zijnde, in gedachtenis gehouden zal worden. Men onderstelt dat Ezra de schrijver er van is geweest, Ezra, de vaardige Schriftgeleerde in de wet van Mozes, Nehemia 7:6. Er is geen grond voor het verhaal van de apocrief schrijver, 2 Esdras 14:21 en verder dat geheel de wet verbrand zijnde, Ezra door de Geest Gods gedreven werd om haar geheel opnieuw te schrijven, hetgeen echter zijn oorsprong kan hebben in het Boek der Kronieken, waarin wij wel niet geheel de geschiedenis herhaald vinden, maar toch wel al de namen vinden van hen, die het onderwerp dezer geschiedenis waren.

In het Hebreeuws worden deze boeken Woorden der dagen genoemd, dagboeken, of annalen, omdat zij onder Goddelijk bestuur bijeengebracht werden uit openbare en authentieke gedenkschriften. De verzameling werd gemaakt na de gevangenschap, maar toch wordt de taal van het oorspronkelijke, dat tevoren geschreven werd, soms behouden, zoals in 2 Kronieken 5:9: zij was daar tot op deze dag, hetgeen geschreven moet zijn voor de verwoesting van de tempel.

De Septuaginta noemt het: Een boek paraleipomenoon, van overgeslagen, of door de vorige geschiedschrijvers voorbijgeziene dingen; en er zijn ook verscheidene zodanige dingen in. Het is de achterhoede, het verzamelende heir van dit heilige legerkamp, dat opzamelt en bijeenbrengt wat achtergebleven is, opdat niets verloren ga. In het eerste boek hebben wij:

I. Een verzameling van heilige geslachtsregisters, van Adam tot op David, en zij behoren niet tot die, welke de apostel oneindige geslachtsrekeningen noemt, maar hebben hun nut en doel in Christus, Hoofdstuk 1-9. Onderscheiden kleine passages van geschiedenis zijn hierin opgenomen, die wij tevoren niet gehad hebben.

II. Een herhaling der geschiedenis van het overgaan van het koninkrijk van Saul op David, en van de triomf van David's regering met veel toevoegingen, Hoofdstuk 10-21.

III. Een oorspronkelijk bericht van de bepaling, door David gemaakt nopens kerkelijke zaken, en de voorbereidselen, die hij gemaakt heeft voor het bouwen van de tempel, Hoofdstuk 22-29. Dat zijn woorden der dagen, van de oudste dagen, van de beste dagen der Oud-Testamentische kerk. De regering van koningen, en de jaartallen van koninkrijken, zowel als

het leven van gewone personen worden gerekend bij dagen, want een kleine tijd geeft dikwijls een grote omwending, en alle tijd is als niets voor de eeuwigheid.

HOOFDSTUK 1

1 Adam, Seth, Enos, 2 Kenan, Mahalal-el, Jered, 3 Henoch, Methusalah, Lamech, 4 Noach, Sem, Cham en Jafeth. 5 De kinderen van Jafeth waren Gomer, en Magog, en Madai, en Javan, en Tubal, en Mesech, en Tiras. 6 En de kinderen van Gomer waren Askenaz, en Difath, en Thogarma. 7 En de kinderen van Javan waren Elisa en Tharsisa, de Chittieten en Dodanieten. 8 De kinderen van Cham waren Cusch en Mitsraim, Put, en Kanaan. 9 En de kinderen van Cusch waren Seba, en Havila, en Sabta, en Raema, en Sabtecha; en de kinderen van Raema waren Scheba en Dedan. 10 Cusch nu gewon Nimrod; die begon geweldig te zijn op aarde. 11 En Mitsraim gewon de Ludieten, en de Anamieten, en de Lehabieten, en de Naftuchieten, 12 En de Pathrusieten, en de Casluchieten, (van welke de Filistijnen zijn voortgekomen) en de Cafthorieten. 13 Kanaan nu gewon Sidon, zijn eerstgeborene, en Heth, 14 En de Jebusiet, en de Amoriet, en de Girgasiet, 15 En de Heviet, en de Arkiet, en de Siniet, 16 En de Arvadiet, en de Zemariet, en de Hamathiet. 17 De kinderen van Sem waren Elam, en Assur, en Arfachsad, en Lud, en Aram, en Uz, en Hul, en Gether, en Mesech. 18 Arfachsad nu gewon Selah, en Selah gewon Heber. 19 Aan Heber nu zijn twee zonen geboren; de naam des enen was Peleg, omdat in zijn dagen het aardrijk verdeeld is, en de naam zijns broeders was Joktan. 20 En Joktan gewon Almodad, en Selef, en Hazarmaveth, en Jerah, 21 En Hadoram, en Uzal, en Dikla, 22 En Ebal, en Abimael, en Scheba, 23 En Ofir, en Havila, en Jobab. Alle dezen waren zonen van Joktan. 24 Sem, Arfachsad, Selah, 25 Heber, Peleg, Rehu, 26 Serug, Nahor, Terah, 27 Abram; die is Abraham. 28 De kinderen van Abraham waren Izak en Ismael. 29 Dit zijn hun geboorten: de eerstgeborene van Ismael was Nebajoth, en Kedar, en Adbeel, en Mibsam, 30 Misma en Duma, Massa, Hadad en Thema, 31 Jetur, Nafis, en Kedma; deze zijn de kinderen van Ismael. 32 De kinderen nu van Ketura, Abrahams bijwif: die baarde Zimram, en Joksan, en Medan, en Midian, en Isbak, en Suah. En de kinderen van Joksan waren Scheba en Dedan. 33 De kinderen van Midian nu waren Efa, en Efer, en Henoch, en Abida, en Eldaa. Die allen waren zonen van Ketura. 34 Abraham nu gewon Izak. De zonen van Izak waren Ezau en Israël. 35 En de kinderen van Ezau: Elifaz, Rehuël, en Jehus, en Jaelam, en Korah. 36 De kinderen van Elifaz waren Theman, en Omar, Zefi, en Gaetham, Kenaz, en Timna, en Amalek. 37 De kinderen van Rehuël waren Nahath, Zerah, Samma en Mizza. 38 De kinderen van Seir nu waren Lotan, en Sobal, en Zibeon, en Ana, en Dison, en Ezer, en Disan. 39 De kinderen van Lotan nu waren Hori en Homam; en de zuster van Lotan was Timna. 40 De kinderen van Sobal waren Aljan, en Manahath, en Ebal, Sefi en Onam; en de kinderen van Zibeon waren Aja en Ana. 41 De kinderen van Ana waren Dison; en de zonen van Dison waren Hamram, en Esban, en Jithran, en Cheran. 42 De kinderen van Ezer waren Bilhan, en Zaavan, en Jaakan. De kinderen van Disan waren Uz en Aran. 43 Dit nu zijn de koningen, die geregeerd hebben in het land van Edom, eer er een koning regeerde over de kinderen Israëls: Bela, de zoon van Beor; en de naam zijner stad was Dinhaba. 44 En Bela stierf, en Jobab regeerde in zijn plaats, een zoon van Zerah, van Bozra. 45 En Jobab stierf, en Husam, uit het land der Themanieten, regeerde in zijn plaats. 46 En Husam stierf, en Hadad, de zoon van Bedad, regeerde in zijn plaats, die de Midianieten in het veld van Moab versloeg; en de naam zijner stad was Avith. 47 En Hadad stierf, en Samla, van Masreka, regeerde in zijn plaats. 48 En Samla stierf, en Saul, van Rehoboth aan de rivier, regeerde in zijn plaats. 49 En Saul stierf, en Baal-hanan, de zoon van Achbor, regeerde in zijn plaats. 50 Als Baal-hanan stierf, zo regeerde Hadad in zijn plaats, en de naam zijner stad was Pahi, en de naam zijner huisvrouw was Mehetabeel, de dochter van Matred, dochter van Mee-sahab. 51 Toen Hadad stierf, zo werden vorsten in Edom: de vorst Timna, de vorst Alja, de vorst Jetheth, 52 De vorst

Aholi-bama, de vorst Ela, de vorst Pinon, 53 De vorst Kenaz, de vorst Theman, de vorst Mibzar, 54 De vorst Magdiel, de vorst Iram. Dezen waren de vorsten van Edom.

Dit hoofdstuk, en velen, die er op volgen herhalen de geslachtsregisters, die wij Tot nu toe in de gewijde geschiedenis ontmoet hebben, en voegen ze allen tezamen met aanmerkelijke toevoegingen. Wij zouden in verzoeking kunnen wezen om te denken dat het wel goed zou zijn, als zij niet geschreven waren, omdat, als zij vergeleken worden met andere parallelplaatsen, er verschillen worden gevonden, die wij niet of nauwelijks tot onze voldoening kunnen vereffenen, toch moeten wij ons daarom niet ergeren aan het woord, maar God danken dat de dingen die ons ter zaligheid nodig zijn, duidelijk genoeg zijn. En daar de alwijze God het geschikt heeft geoordeeld ons deze dingen te schrijven, moeten wij ze niet opgelezen overslaan. Alle Schrift is nuttig, hoewel niet gelijkelijk nuttig, en wij kunnen aanleiding vinden tot goede gedachten en overpeinzingen zelfs in die delen van de Schrift, die niet zo overvloedig zijn in nuttige opmerkingen als andere delen van de Schrift. Deze geslachtsregisters:

1. Waren van groot nut toen zij hier bewaard werden en de joden in handen werden gegeven na hun terugkeer uit Babel, want de gevangenschap had, evenals de zondvloed, alles in verwarring gebracht, en in hun verstrooiing en hun wanhoop zouden zij in gevaar zijn geweest dat de onderscheidingen van hun stammen en geslachten teloor zouden gaan. Dit brengt dus de oude grenzen weer tevoorschijn zelfs van sommigen van de stammen, die gevankelijk naar Assyrië waren gevoerd. Het kon wellicht de Joden uitlokken om de Heilige Schriften te bestuderen, die veronachtzaamd waren, dat zij er de namen in vonden van hun voorouders en de opkomst van hun geslachten.

2. Zij zijn ook nu nog van enig nut ter opheldering van de geschiedenis, en inzonderheid ter verduidelijking van de stamboom van de Messias, opdat het zou blijken dat onze gezegende Zaligmaker, overeenkomstig de profetieën, de zoon was van David, de zoon van Juda, de zoon van Abraham de zoon van Adam. En nu Hij gekomen is om wiens wil deze registers bewaard zijn gebleven hebben de Joden zozeer al hun geslachtsregisters verloren-zelfs dat van de priesters, het heiligste van allen, is vergeten-dat zij niemand ter wereld kennen, die bewijzen kan van het huis van Aaron te zijn. Als het gebouw voltooid is, worden de steigers weggenomen. Als het beloofde Zaad is gekomen, dan wordt de lijn, die tot Hem voerde, afgebroken. In dit hoofdstuk hebben wij een uittreksel van al de geslachtsregisters, die wij in het boek van Genesis vinden, totdat wij aan Jakob komen.

I. De afstamming van Adam tot op Noach en zijn zonen uit Genesis 5 vers 1-4.

II De nakomelingen van de zonen van Noach door wie de aarde opnieuw bevolkt werd, uit Genesis 10 vers 5-23.

III. De afstamming van Sem tot op Abraham uit Genesis 11, vers 24-28.

IV. De nakomelingen van Ismaël en van Abrahams zonen bij Ketura, uit vers 25, vers 29-35.

V. Het nageslacht van Ezau uit Genesis 26 vers 36-54. Over deze is in Genesis waarschijnlijk vluchtig heengegaan, en daarom moet het werk naar de regel van de school overgedaan worden, de les, die wij niet goed geleerd hebben, nog eens geleerd worden.

1 Kronieken 1:1-27

Het eerste woord van deze paragraaf is "Adam", het laatste "Abraham". Tussen de schepping van de eerste en de geboorte van de laatste zijn twee duizend jaren verlopen, gedurende bijna de helft daarvan heeft Adam geleefd. Adam was de algemene vader van ons vlees, Abraham de algemene vader van de gelovigen. Het verbreken van het verbond van de onschuld door de eerste heeft ons allen ongelukkig gemaakt, door het verbond van de genade, gemaakt met de

laatste, worden wij allen, of kunnen wij allen gelukkig gemaakt worden. Van nature zijn wij allen het zaad van Adam, takken van die wilde olijfboom. Laat ons zorgen dat wij, door het geloof, het zaad Abrahams worden, Romeinen 4:11, 12, dat wij ingeënt worden in de goede olijfboom, en zijn wortel en vettigheid deelachtig worden.

I. De eerste vier verzen van deze paragraaf, en de laatste vier, die saamverbonden zijn door Sem, vers 4, 24, bevatten de heilige linie van Christus van Adam tot op Abraham, en zijn opgenomen in Zijn stamboom, Lukas 3:34-38, waar de orde opklimt, hier is zij afdalend. Deze geslachtslijst bewijst het onware van het smadelijk verwijt: deze weten wij niet, vanwaar hij is. Bisschop Patrick merkt hier terecht op, dat een geslachtsregister gemaakt zijnde van de geslachten van de Joden, het als een bijzondere eer van het Joodse volk beschouwd moet worden dat zij alleen instaat zijn hun afkomst te bewijzen van de eerste mens, die God geschapen heeft, iets waarop geen ander volk aanspraak heeft gemaakt, die hebben zich en hun nageslacht misleid met fabelachtige berichten van hun oorsprong, de Arcadiërs verbeeldden zich dat zij vóór de maan bestonden, het volk van Thessalië dat zij uit stenen zijn voortgekomen, de Atheners dat zij uit de aarde gegroeid zijn, tamelijk gelijk aan de ijdele waan, die sommigen van de filosofen hadden van de oorsprong van het heelal. Het bericht dat de Heilige Schrift geeft van de schepping van de wereld en van het ontstaan van de volken draagt even duidelijke bewijzen in zich van zijn waarheid, als deze ijdele overleveringen de kenmerken in zich dragen van haar ijdelheid en leugen.

II. Al de daartussen liggende verzen herhalen het bericht van de vervulling van de aarde door de zonen van Noach na de zondvloed.

1. Hij begint met die, welke vreemdelingen waren voor de kerk, de kinderen van Jafeth, die in de eilanden van de volken geplant werden, de westelijke delen van de wereld, de landen van Europa. Van deze geeft hij een kort bericht vers 5-7, omdat de Joden met deze Tot nu toe weinig te doen hadden.

2. Hij gaat over tot hen, van wie velen vijanden van de kerk zijn geweest, de kinderen van Cham, die zuidwaarts trokken naar Afrika, en naar de delen van Azië, die op die weg lagen. Nimrod, de zoon van Cusch, begon een verdrukker te wezen, waarschijnlijk van Gods volk in zijn tijd. Maar Mizraim, van wie de Egyptenaren afstamden, en Kanaän, van wie de Kanaänieten kwamen, zijn beide namen van grote bekendheid in de geschiedenis van de Joden want met hun nakomelingen had het Israël Gods zwaar te worstelen om uit het land van Egypte en in het land van Kanaän te komen, en daarom worden de takken van Mizraim bijzonder vermeld, vers 11, 12, en van Kanaän vers 13-16.

Zie op welk een prijs Israël wordt gesteld door God, daar Hij Egypte tot hun losgeld heeft gegeven, Jesaja 43:3, en al die heidenen verdreven heeft van voor hun aangezicht, Psalm 80:9.

3. Daarna geeft hij een bericht van hen, die de voorouders en verbonden van de kerk zijn geweest, het nageslacht van Sem vers 17-23. Dezen bevolkten Azië en breidden zich uit naar het oosten, de Assyriërs, de Syriërs, de Chaldeeën, de Perzen en de Arabieren stammen van deze af. In het eerst was de oorsprong van de onderscheiden volken bekend, maar wij hebben reden te denken dat heden ten dage de volken zich zozeer met elkaar hebben vermengd door de uitbreiding van de handel en door overheersing, de overplanting van koloniën, de wegvoering van gevangenen, en vele dergelijke omstandigheden, dat geen enkel volk noch het grote deel van enig volk uit deze bronnen zijn oorsprong heeft. Hiervan alleen zijn wij zeker, dat God uit een bloede het gehele geslacht van de mensen gemaakt heeft, allen stammen zij af van een Adam, van een Noach. Hebben wij niet allen een vader? heeft niet een

God ons geschapen? Maleachi 2:10. Ons register spoedt zich voort naar de linie van Abraham plotseling wegbrekende van al de andere geslachten van de zonen van Noach, behalve die van Arpachsad, uit welke Christus moest voortkomen. De grote belofte van de Messias zegt bisschop Patrick, is overgebracht van Adam op Seth, van hem op Sem, van hem op Heber, en zo op het Hebreeuwse volk, aan hetwelk boven ieder ander volk die heilige schat toevertrouwd werd totdat de belofte vervuld was, de Messias was gekomen, en toen werd die natie tot "niet een volk" gemaakt.

1 Kronieken 1:28-54

Alle volken, behalve die van het zaad Abrahams waren, zijn van dit geslachtsregister reeds weggelaten, zij hebben part noch deel aan deze zaak. Des Heeren deel is Zijn volk, van hen houdt Hij rekening, hen kent Hij bij name, maar hen, die vreemdelingen voor Hem zijn, ziet Hij van verre. Niet dat wij hieruit nu moeten afleiden, dat geen particuliere personen, die tot enig volk behalve het zaad Abrahams behoorden, gunst bij God gevonden hebben. Het was een waarheid, voordat Petrus haar vernomen had, dat in allen volke die Hem vreest en gerechtigheid werkt Hem aangenaam is. Een grote schare zal uit alle natiën naar de hemel gebracht worden, Openbaring 7:9, en wij willen gaarne hopen dat er vele, ja zeer vele Godvruchtige mensen waren in de wereld, die buiten de palen was van Gods bijzonder verbond met Abraham, wier namen in het boek des levens zijn, hoewel zij niet afstamden van de volgende geslachten, die in Zijn boek geschreven zijn. De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn. Maar Israël was een uitverkoren volk, uitverkoren in type, en geen ander volk was in zijn nationale hoedanigheid zo geëerd en bevoorrecht als het Joodse volk geweest is. Dat is het heilig volk, dat het onderwerp is van de gewijde geschiedenis, en daarom zullen wij nu vervolgens al het zaad Abrahams wegdoen behalve alleen het nageslacht van Jakob, dat tot een volk is geworden en de Heere is toegevoegd, terwijl, voor zoveel blijkt, de andere nakomelingen van Abraham vervreemd werden beide van God en van elkaar.

I. Wij zullen weinig te zeggen hebben nopens de Ismaëlieten, zij waren de kinderen van de dienstmaagd, die uitgeworpen moesten worden en met het kind van de belofte niet moesten erven, zij moesten de ongelovige Joden voorstellen, Galaten 4:22 en verv, en daarom wordt er van dat volk weinig nota genomen. Ismaëls twaalf zonen worden hier genoemd, om de vervulling te tonen van Gods belofte aan Abraham, als verhoring van zijn gebed voor hem, dat hij om Abrahams wil tot een groot volk zal worden en inzonderheid dat twaalf vorsten uit hem zullen voortkomen, Genesis 17:20.

II. Wij zullen weinig te zeggen hebben nopens de Midianieten, die van Abrahams kinderen bij Ketura afstamden. Zij waren kinderen van het Oosten, (waarschijnlijk heeft Job tot hen behoord) en waren weggezonden van Izak, de erfgenaam van de belofte, Genesis 25:6, alleen daarom worden zij hier genoemd, vers 32. De kinderen van Joksan, de zoon van Ketura, worden ook genoemd, en de kinderen van Midian, vers 32, 33 die de voornaamsten werden, en misschien hun naam gaven aan al deze geslachten, zoals Juda aan de Joden.

III. Wij zullen niet veel te zeggen hebben nopens de Edomieten. Zij koesterden een ingewortelde haat tegen Gods Israël, omdat zij echter afstamden van Ezau, de zoon van Izak hebben wij hier een bericht van hun geslachten en de namen van sommigen van hun vermaarde mannen vers 35 tot het einde. Enkele kleine verschillen komen voor tussen sommigen van de namen hier en zoals wij ze gehad hebben in Genesis 36, waaraan dit gehele bericht ontleend is. Drie of vier namen, die daar met een "waw", geschreven zijn, zijn hier met een "jod" geschreven, de uitspraak waarschijnlijk veranderd zijnde, zoals dit ook in andere talen plaatsheeft. Wij schrijven thans vele woorden heel anders dan zij voor twee

honderd jaren geschreven werden. Laat ons aanleiding nemen uit de lezing van deze geslachtsregisters om te denken:

1. Aan de grote scharen van mensen, die door deze wereld zijn gegaan, er hun rol in gespeeld hebben en haar toen hebben verlaten. In de vroege tijd reeds, waarin Job leefde, stelde hij zich de doden voor als de levenden tot zich trekkende, terwijl degenen, die vóór hem geweest waren, reeds ontelbaar waren Job 21:33. Alle deze en al de hunnen hebben hun dag gehad, velen van hen hebben zeer veel rumoer in de wereld genaakt en een grote rol er in gespeeld, maar hun dag kwam om te vallen, en hun plaats kende hen niet meer. De paden des doods zijn begane wegen maar "Vestigia nulla retrorsum", (niemand kan op zijn schreden terugkomen).

2. Aan de voorzienigheid Gods, die de geslachten van de mensen in wezen houdt, en aldus ook dat ontaarde mensengeslacht, hoewel het schuldig en aanstotelijk is, op de aarde laat blijven. Hoe gemakkelijk zou Hij het kunnen uitroeien, hetzij door een zondvloed of een algemenen brand! Laat slechts alle kinderen van de mensen kinderloos zijn aangeschreven, en binnen weinige jaren zal de aarde verlost zijn van de last onder welke zij zucht, maar de Goddelijke lankmoedigheid laat de bomen, die onnuttelig de aarde beslaan, niet slechts groeien, maar zich voortplanten. "Het ene geslacht, zelfs van zondige mensen, gaat, en het andere komt," Prediker 1:4, Numeri 32:14 en 15, en zo zal het blijven zolang als de aarde zal bestaan. Verderf ze niet, want daar is een zegen in.

HOOFDSTUK 2

1 Dezen zijn de kinderen van Israël: Ruben, Simeon, Levi en Juda, Issaschar en Zebulon, 2 Dan, Jozef en Benjamin, Nafthali, Gad en Aser. 3 De kinderen van Juda zijn: Er, en Onan, en Sela; drie zijn er hem geboren van de dochter van Sua, de Kanaanietische; en Er, de eerstgeborene van Juda, was kwaad in de ogen des HEEREN; daarom doodde Hij hem. 4 Maar Tamar, zijn schoondochter, baarde hem Perez en Zerah. Al de zonen van Juda waren vijf. 5 De kinderen van Perez waren Hezron en Hamul. 6 En de kinderen van Zerah waren Zimri, en Ethan, en Heman, en Chalcol, en Dara. Deze allen zijn vijf. 7 En de kinderen van Charmi waren Achan, de beroerder van Israël, die zich aan het verbannene vergreep. 8 De kinderen van Ethan nu waren Azaria. 9 En de kinderen van Hezron, die hem geboren zijn, waren Jerahmeel, en Ram, en Chelubai. 10 Ram nu gewon Amminadab, en Amminadab gewon Nahesson, de vorst der kinderen van Juda; 11 En Nahesson gewon Salma, en Salma gewon Boaz, 12 En Boaz gewon Obed, en Obed gewon Isai, 13 En Isai gewon Eliab, zijn eerstgeborene, en Abinadab, de tweede, en Simea, de derde, 14 Nethaneel, de vierde, Raddai, de vijfde, 15 Ozem, de zesde, David, de zevende. 16 En hun zusters waren Zeruja en Abigail. De kinderen nu van Zeruja waren Abisai, en Joab, en Asa-el; drie. 17 En Abigail baarde Amasa; en de vader van Amasa was Jether, een Ismaeliet. 18 Kaleb nu, de zoon van Hezron, gewon kinderen uit Azuba, zijn vrouw, en uit Jerioth. En de zonen van deze zijn: Jeser, en Sobab, en Ardon. 19 Als nu Azuba gestorven was, zo nam zich Kaleb Efrath, die baarde hem Hur. 20 En Hur gewon Uri, en Uri gewon Bezaleel. 21 Daarna ging Hezron in tot de dochter van Machir, de vader van Gilead, en hij nam ze, toen hij zestig jaren oud was; en zij baarde hem Segub. 22 Segub nu gewon Jair; en hij had drie en twintig steden in het land van Gilead. 23 En hij nam Gesur en Aram, met de vlekken van Jair, van dezelve, met Kenath en haar onderhorige plaatsen, zestig steden. Deze allen zijn zonen van Machir, de vader van Gilead. 24 En na de dood van Hezron, in Kaleb-efratha, heeft Abia, Hezrons huisvrouw, hem ook gebaard Asschur, de vader van Thekoa. 25 De kinderen van Jerahmeel nu, de eerstgeborene van Hezron, waren deze: de eerstgeborene was Ram, daartoe Buna, en Oren, en Ozem en Ahia. 26 Jerahmeel had nog een andere vrouw, welker naam was Atara; zij was de moeder van Onam. 27 En de kinderen van Ram, de eerstgeborene van Jerahmeel waren Maaz, en Jamin, en Eker. 28 En de kinderen van Onam waren Sammai en Jada. En de kinderen van Sammai: Nadab en Abisur. 29 De naam nu der huisvrouw van Abisur was Abihail: die baarde hem Achban en Molid. 30 En de kinderen van Nadab waren Seled en Appaim; en Seled stierf zonder kinderen. 31 En de kinderen van Appaim waren Jisei; en de kinderen van Jisei waren Sesan; en de kinderen van Sesan, Achlai. 32 En de kinderen van Jada, de broeder van Sammai, waren Jether en Jonathan; en Jether is gestorven zonder kinderen. 33 De kinderen van Jonathan nu waren Peleth en

Zaza. Dit waren de kinderen van Jerahmeel. 34 En Sesan had geen zonen, maar dochteren. En Sesan had een Egyptischen knecht, wiens naam was Jarha. 35 Sesan nu gaf zijn dochter aan zijn knecht Jarha tot een vrouw; en zij baarde hem Attai. 36 Attai nu gewon Nathan, en Nathan gewon Zabad, 37 En Zabad gewon Eflal, en Eflal gewon Obed, 38 En Obed gewon Jehu, en Jehu gewon Azaria, 39 En Azaria gewon Helez, en Helez gewon Elasa, 40 En Elasa gewon Sismai, en Sismai gewon Sallum, 41 En Sallum gewon Jekamja, en Jekamja gewon Elisama. 42 De kinderen van Kaleb nu, de broeder van Jerahmeel, zijn Mesa, zijn eerstgeborene (die is de vader van Zif), en de kinderen van Maresa, de vader van Hebron. 43 De kinderen van Hebron nu waren Korah, en Tappuah, en Rekem, en Sema. 44 Sema nu gewon Raham, de vader van Jorkeam, en Rekem gewon Sammai. 45 De kinderen van Sammai nu waren Maon; en Maon was de vader van Beth-zur. 46 En Efa, het bijwif van Kaleb, baarde Haran, en Moza, en Gazez; en Haran gewon Gazez. 47 De kinderen van Jochdai nu waren Regem, en Jotham, en Gesan, en Pelet, en Efa, en Saaf. 48 Uit het bijwif Maacha gewon Kaleb: Seber en Tirhana. 49 En de huisvrouw van Saaf, de vader van Madmanna, baarde Seva, de vader van Machbena, en de vader van Gibeaz; en de dochter van Kaleb was Achsa. 50 Dit waren de kinderen van Kaleb, de zoon van Hur, de eerstgeborene van Efratha: Sobal, de vader van Kirjath-jearim; 51 Salma, de vader der Bethlehemieten; Haref, de vader van Beth-gader. 52 De kinderen van Sobal, de vader van Kirjath-jearim, waren Haroe en Hazihammenuchoth. 53 En de geslachten van Kirjath-jearim waren de Jithrieten, en de Futhieten, en de Sumathieten, en de Misraieten; van dezen zijn uitgegaan de Zoraieten en de Esthaolieten. 54 De kinderen van Salma waren de Bethlehemieten, en de Netofathieten, Atroth, Beth-joab, en de helft der Manathieten, en de Zorieten. 55 En de huisgezinnen der schrijvers, die te Jabes woonden, de Tirathieten, de Simeathieten, de Suchathieten; dezen zijn de Kenieten, die gekomen zijn van Hammath, de vader van het huis van Rechab.

Wij zijn nu gekomen tot hetgeen voornamelijk bedoeld was, het geslachtsregister van de kinderen Israëls dat onderscheiden volk, welk alleen moest wonen en onder de heidenen niet gerekend zou worden. Wij hebben hier: De namen van de twaalf zonen van Israël, vers 1, 2. En dan: Een bericht omtrent de stam van Juda, die de voorrang heeft, niet zozeer om Davids wil, als wel om de wille van de Zone Davids, onze Heere, die uit Juda gesproten is Hebreëen 7:14.

1. De eerste afstammelingen van Juda tot op Isaï, vers 3-12.
2. De kinderen van Isaï, vers 13-17.
3. Het nageslacht van Hezron, niet alleen door Ram, van wie David kwam, maar door Kaleb, vers 18-20, Segub, vers 21-24, Jerahmeel, vers 25-33, en zo tot vers 41, en meer door Kaleb, vers 43-49 met het geslacht van Kaleb, de zoon van Hur, vers 50-55.

1 Kronieken 2:1-17

1. Hier is het geslacht van Jakob. Zijn twaalf zonen worden hier allen genoemd, dat doorluchtige getal, zo dikwijls schier door geheel de Bijbel gevierd, van het eerste tot het laatste boek ervan. Bij iedere gelegenheid ontmoeten wij de twaalf stammen, die uit deze twaalf patriarchen zijn voortgekomen. Het persoonlijk karakter van verscheidenen van hen was alles behalve loffelijk (de eerste vier waren wel zeer te laken) en toch ging het verbond over op hun geslacht, want het was uit genade, vrije genade, dat gezegd is: "Jakob heb Ik liefgehad. Niet uit de werken, opdat niemand roeme." 2. Het geslacht van Juda. Die stam werd het meest geprezen, het meest vermenigvuldigd, en het meest geëerd, en daarom is zijn geslachtsregister het eerst vermeld, en het uitvoerigst van allen. In het bericht, dat hier gegeven wordt van de eerste takken van die statiger boom, waarvan Christus de bovenste tak zal zijn, vinden wij sommigen, a. Die zeer slecht waren. Hier is Er, Juda's oudste zoon, die kwaad was in de ogen des Heeren, en afgesneden werd in het begin van zijn dagen door een slag van de Goddelijke wraak, de Heere doodde hem. Zijn broeder, die op hem volgde, was niet beter, en het verging hem niet beter. Hier is Tamar, met wie Juda, haar schoonvader bloedschande bedreef, vers 4. En hier is Achan, Achar genaamd, een beroerder, die Israël

beroerde, door zich aan het verbannene te vergrijpen, vers 7. De beste en eerzaamste families kunnen leden hebben, wier karakter bevlekt is.

b. Sommigen, die zeer wijs en Godvruchtig waren, zoals Heman en Ethan, en Chalcol, en Dara, die misschien niet de eigen zonen waren van Zerah, maar van hem afstamden, en genoemd worden, omdat zij de eer waren van huns vaders huis, want als de Heilige Geest de wijsheid van Salomo wil verheffen, verklaart Hij hem wijzer dan deze vier mannen, die, hoewel zij de zonen zijn van Mahol, Ezrahieten genoemd werden, naar Zerah, 1 Koningen 4:31. Dat vier broeders uitgemunt hebben in wijsheid en genade is wel iets zeer zeldzaams.

c. Sommigen, die zeer groot waren, zoals Nahesson die vorst van de stam van Juda is geweest toen het leger Israëls in de woestijn gerangschikt werd, en dus de voorhoede leidde op die glorierijke tocht, en Salma of Salmon, die op die post van eer was, toen zij Kanaän binnentrokken, vers 10, 11.

3. Het geslacht van Isaï, waarvan een bijzonder bericht wordt gegeven om de wille van David, en van de Zone Davids, die een "rijsje was, voortgekomen uit de afgehouden tronk van Isai", Jesaja 11:1. Hieruit blijkt dat David een zevende zoon was, en dat zijn drie grote legerhoofden, Joab, Abisaï en Asahel, de zonen waren van een van zijn zusters, en Amasa de zoon was van een andere zuster. Drie van deze vier werden door het zwaard gedood. Kronieken 2:18-55 Van de meeste personen, vermeld in de eerste zeventien verzen, hebben wij al gelezen in andere delen van de Schrift, en van de meesten hunner zelfs veel, maar van degenen, die hier genoemd zijn, zijn er slechts zeer weinigen, van wie ook elders gesproken wordt. De stam van Juda schijnt zijn geslachtsregisters vollediger en nauwkeuriger bijgehouden te hebben dan de andere stammen, waarin wij de bijzondere leiding van Gods voorzienigheid moeten zien, om de geslachtslijst van Christus volkomen duidelijk in het licht te stellen.

1. Wij vinden hier Bezaleël, de grote kunstenaar en werkmeester bij de bouw van de tabernakel, Exodus 31:2.

2. Hezron, de zoon van Perez, vers 5. Hij is de vader van heel dit nageslacht. Zijn zonen Kaleb en Jerahmeël waren zeer vruchtbaar, evenals hijzelf, zelfs in zijn ouderdom, want toen hij stierf was zijn vrouw zwanger, vers 24. Deze Hezron was een van de zeventig, die met Jakob naar Egypte aftogen, Genesis 46:12. Daar is zijn familie, evenals de andere verdrukte families, sterk toegenomen. Wij kunnen niet anders onderstellen dan dat hij stierf toen de Israëlieten in slavernij waren in Egypte, en toch wordt hier gezegd, dat hij stierf in Kaleb-Efratha dat is Bethlehem in het land Kanaän, vers 24. Het kan zijn dat, hoewel het gros des volks in Egypte bleef, sommigen van hen, die actiever waren dan de overigen, soms, inzonderheid voordat hun slavernij zo uiterst streng was geworden, Kanaän hebben bezocht, en er vaste voet hebben verkregen, hoewel zij die later weer verloren hebben. Van de krijgsbedrijven van Jaïr, die hier vermeld zijn, hadden wij het verhaal in Numeri 32:41, en men veronderstelt dat zij lang na de verovering van Kanaän verricht zijn. De Joden zeggen dat Hezron zijn derde vrouw huwde toen hij zestig jaar oud was, vers 21, en daarna nog een andere, vers 24 omdat hij een sterke begeerte had naar een nakomelingschap in het geslacht van Perez, van wie de Messias moest afstammen. Hier wordt melding gemaakt van iemand, die kinderloos is gestorven, vers 30, en nog een in vers 32, en van een, die geen zonen, maar dochters had, vers 34.

Laat iemand, die op deze of die wijze beproefd is, niet denken dat dit iets nieuws of iets bijzonders is. In Zijn voorzienigheid regelt God deze zaken van de geslachten met een onbetwistbare vrijmacht, naar het Hem behaagt kinderen gevende, of ze onthoudende, of ze allen van een sekse gevende. Hij is niet verplicht ons te behagen, maar wij zijn gehouden en

verplicht om te berusten in hetgeen Hem behaagt. Aan hen, die Hem liefhebben, zal Hij beter zijn dan tien zonen, en hun een naam en een plaats geven in Zijn huis, beter dan van zonen of dochters. Laat hen dan, die kinderloos zijn aangeschreven, de gezinnen niet benijden, die gebouwd worden. Zal ons oog boos zijn omdat Gods oog goed is?

Hier wordt melding gemaakt van iemand, die een enige dochter had en haar ten huwelijk gaf aan zijn Egyptische dienstknecht, vers 34, 35. Indien dit vermeld is tot zijn lof, dan moeten wij onderstellen dat deze Egyptenaar tot de Joodse Godsdienst was bekeerd, en dat hij uitblonk in wijsheid en deugd, want anders zou het een waren Israëliet niet betaamd hebben zijn dochter aan hem uit te huwen, inzonderheid niet een enige dochter. Als Egyptenaren bekeerd worden, en dienstknechten zich waardiglijk gedragen, dan moet noch hun afkomst, noch hun staat van dienstbaarheid hun bevordering in de weg staan.

Deze Egyptische dienstknecht kon zo'n man wezen, dat zij die hem huwde even gelukkig met hem kon leven, als wanneer zij een van de oversten van haar stem had gehuwd. De stamboom van verscheidenen van deze eindigt niet in een persoon maar in een plaats of landstreek, zoals van hem, die gezegd wordt de vader te zijn van Kirjath-Jearim, vers 50, en een ander van Bethlehem, vers 51, dat later Davids stad geworden is, omdat deze plaatsen bij de verdeling des lands in hun lot vielen.

Eindelijk. Hier zijn sommigen, van wie gezegd wordt dat zij huisgezinnen van de schrijvers waren, vers 55, de zodanigen, die geleerdheid in hun gezin bevorderden en in stand hielden, inzonderheid geleerdheid in de Schrift, en die het volk de goede kennis van God leerden. Het verheugt ons om onder al deze grote geslachten sommigen aan te treffen, die gezinnen van de schrijvers waren. Gave God dat al het volk des Heeren profeten waren, al de huisgezinnen van Israël huisgezinnen van de schrijvers, wel onderwezen in het koninkrijk van de hemelen, en instaat om uit hun schat nieuwe en oude dingen voort te brengen!

HOOFDSTUK 3

1 Dezen nu waren de kinderen van David, die hem te Hebron geboren zijn: de eerstgeborene Amnon, van Ahinoam, de Jizreëlitische; de tweede Daniel, van Abigail, de Karmelietische; 2 De derde Absalom, de zoon van Maacha, de dochter van Thalmai, de koning te Gesur; de vierde Adonia, de zoon van Haggith; 3 De vijfde Sefatja, van Abital; de zesde Jithream, van zijn huisvrouw Eglā. 4 Zes zijn hem te Hebron geboren; want hij regeerde daar zeven jaren en zes maanden; en drie en dertig jaren regeerde hij te Jeruzalem. 5 Dezen nu zijn hem te Jeruzalem geboren: Simea, en Sobab, en Nathan, en Salomo; deze vier zijn van Bath-sua, de dochter van Ammiel; 6 Daartoe Jibchar, en Elisama, en Elifelet, 7 En Nogah, en Nefeg, en Jafia, 8 En Elisama, en Eljada, en Elifelet, negen. 9 Deze allen zijn zonen van David, behalve de kinderen der bijwijven, en Tamar hun zuster. 10 Salomo's zoon nu was Rehabeam; zijn zoon was Abia; zijn zoon was Asa; zijn zoon was Jósafath; 11 Zijn zoon was Joram; zijn zoon was Ahazia; zijn zoon was Joas; 12 Zijn zoon was Amazia; zijn zoon was Azaria; zijn zoon was Jotham; 13 Zijn zoon was Achaz; zijn zoon was Hizkia; zijn zoon was Manasse; 14 Zijn zoon was Amon; zijn zoon was Josia. 15 De zonen van Josia nu waren dezen: de eerstgeborene Johanan, de tweede Jojakim, de derde Zedekia, de vierde Sallum. 16 De kinderen van Jojakim nu waren: Jechonia zijn zoon, Zedekia zijn zoon. 17 En de kinderen van Jechonia waren Assir; zijn zoon was Sealthiel; 18 Dezes zonen waren Malchiram, en Pedaja, en Senazar, Jekamja, Hosama en Nedabja. 19 De kinderen van Pedaja nu waren Zerubbabel en Simei; en de kinderen van Zerubbabel waren Mesullam en Hananja; en Selomith was hunlieder zuster; 20 En Hasuba, en Ohel, en Berechja, en Hasadja, Jusabhesed; vijf. 21 De kinderen van Hananja nu waren Pelatja en Jesaja. De kinderen van Refaja, de kinderen van Arnan, de kinderen van Obadja, de kinderen van Sechanja. 22 De kinderen nu van Sechanja waren Semaja; en de kinderen van Semaja waren Hattus, en Jigeal, en Bariah, en Nearja, en Safat; zes. 23 En de kinderen van Nearja waren Eljoenai, en Hizkia, en Azrikam; drie. 24 En de kinderen van Eljoenai waren Hodajeva, en Eljasib, en Pelaja, en Akkub, en Johanan, en Delaja, en Anani; zeven.

Van al de geslachten Israëls was er geen zo doorluchtig als het geslacht van David. Dat is het geslacht, welk in vers 15 van het vorige hoofdstuk genoemd is. Hier hebben wij een volledig bericht ervan.

I. Davids zonen, vers 1-9.

II. Zijn opvolgers Op de troon zolang het koninkrijk instand bleef, vers 10-16.

III. De overblijvenden van zijn geslacht in en na de ballingschap, vers 17-24. Uit dit geslacht is, voorzoveel het vlees aangaat, Christus voortgekomen.

1 Kronieken 3:1-9

Wij hadden een bericht van Davids zonen in 2 Samuël 3:2 vv. en 5:14 vv.

1. Hij had vele zonen, en zeker heeft hij geschreven wat hij dacht: "Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker met deze gevuld heeft", Psalm 127:5.

2. Sommigen van hen zijn een smart voor hem geweest, zoals Amnon, Absalom en Adonia. En van geen hunner lezen wij dat hij in de voetstappen van zijn vader heeft gewandeld, behalve Salomo, die echter ver bij hem achterbleef.

3. Een hunner, die Bathseba hem gebaard heeft, noemde hij Nathan, waarschijnlijk ter ere van Nathan, de profeet, die hem bestraft heeft voor zijn zonde in deze zaak, en het middel is geweest om hem tot berouw er over te brengen. Hij schijnt er hem te meer om liefgehad te hebben, zolang als hij leefde. Het is verstandig om diegenen onze beste vrienden te achten, die getrouw jegens ons zijn. Van deze zoon van David is onze Heere afgestemd, zoals blijkt uit Lukas 3:31.

4. Hier zijn twee Elisama's en twee Elifelets, vers 6, 8. Waarschijnlijk zijn de eerste twee gestorven, en heeft David twee anderen, die hij later kreeg, naar hun namen genoemd, hetgeen hij niet gedaan zou hebben indien daar, gelijk sommigen wanen, een kwade voorbeduidenis in is.

5. David had vele bijvrouwen, maar haar kinderen worden niet met name genoemd, als zijnde deze eer niet waardig, vers 9, te meer omdat de bijvrouwen trouweloos met David gehandeld hebben in de zaak van Absalom.

6. Uit al de zonen van David werd Salomo gekozen om hem op te volgen, misschien niet om zijn persoonlijke verdiensten-zijn wijsheid was Gods gave-maar: "Vader, alzo is geweest het welbehagen voor U". 1 Kronieken 3:10-24 Daar David negentien zonen had, kunnen wij veronderstellen dat vele edele geslachten in Israël uit hen zijn voortgekomen, van wie wij nooit in de geschiedenis hebben kunnen lezen. De Schrift geeft ons hier alleen een bericht van Salomo's nakomelingen, en in Lukas 3 van die van Nathan. De overigen hadden de eer zonen van David te zijn, maar deze alleen hadden de eer om aan de Messias verwant te wezen. Nathans zonen waren Zijn vadersen als mens de zonen van Salomo Zijn voorgangers als koning.

Wij hebben hier:

1. De grote en beroemde namen, door welke de linie van David voortgaat tot aan de ballingschap, de koningen van Juda, in rechte lijn van opvolging, van wie wij de geschiedenis uitvoerig gehad hebben in de twee boeken van de Koningen, en wederom zullen hebben in het tweede boek van de Kronieken. Zelden is een kroon in rechte lijn door zeventien opvolgingen van vader op zoon overgegaan zoals hier. Dit was de beloning van Davids Godsvrucht. Even voor de ballingschap was de lijnrechte opvolging afgebroken, en ging de kroon van de ene broeder over op de andere broeder, en van een neef op een oom, wat een voorteken was van de verduistering van de eer van dat huis.

2. De minder beroemde, en merendeels onbekende namen van hen, die na de gevangenschap het huis van David uitmaakten. De enige beroemde man uit dat huis, die wij bij hun terugkeer uit de ballingschap aantreffen, is Zerubbabel, elders de zoon van Sealthiël genoemd, maar hier blijkt hij zijn kleinzoon te zijn, vers 17-19, dat gebruikelijk is in de Schrift. Belsazar wordt de zoon van Nebukadnézar genoemd, maar was zijn kleinzoon. Sealthiël wordt gezegd de zoon te zijn van Jechonia, omdat hij door hem was geadopteerd, en omdat hij, naar sommigen denken, hem opvolgde in de waardigheid, waarin hij hersteld was door Evilmerodach, maar anders was Jechonia kinderloos aangeschreven, hij was een zegelring, die God van Zijn rechterhand afrukte, Jeremia 22:24, en in zijn plaats werd Zerubbabel gesteld, en daarom zegt God tot hem: "Ik zal u stellen als een zegelring", Haggaï 2:24.

De nakomelingen van Zerubbabel dragen hier niet dezelfde namen als in de geslachtslijst van Mattheüs 1 of Lukas 3, maar deze werden ongetwijfeld uit de openbare registers afgeschreven, welke de priesters hielden van al de geslachten van Juda, inzonderheid van Davids geslacht.

De laatste persoon, die in dit hoofdstuk genoemd wordt, is Anani, van wie bisschop Patrick zegt dat de Targum er deze woorden aan toevoegt: Hij is de Koning Messias, die geopenbaard moet worden; en sommigen van de Joodse schrijvers geven er als reden voorop dat in Daniel 7:13 gezegd wordt: dat de mensenzoon kwam "im 'anani", (met de wolken des hemels). Die reden is wel zeer ver gezocht, maar deze geleerde denkt dat er gebruik van gemaakt kan worden als een bewijs, dat hun hart altijd vervuld was van gedachten aan de Messias, en dat zij verwachtten dat niet lang na de dagen van Zerubbabel de bestemde tijd van Zijn komst daar zal zijn.

HOOFDSTUK 4

1 De kinderen van Juda waren Perez, Hezron en Charmi, en Hur, en Sobal. 2 En Reaja, de zoon van Sobal, gewon Jahath, en Jahath gewon Ahumai en Lahad; dit zijn de huisgezinnen der Zorathieten; 3 En dezen zijn van de vader Etam: Jizreël, en Isma, en Idbas; en de naam hunner zuster was Hazelelponi. 4 En Pnuël was de vader van Gedor, en Ezer de vader van Husah. Dit zijn de kinderen van Hur, de eerstgeborene van Efratha, de vader van Bethlehem. 5 Asschur nu, de vader van Thekoa, had twee vrouwen, Hela en Naara. 6 En Naara baarde hem Ahuzzam, en Hefer, en Temeni, en Haahastari. Dit zijn de kinderen van Naara. 7 En de kinderen van Hela waren Zereth, Jezohar, en Ethnan. 8 En Koz gewon Anub en Hazobeba, en de huisgezinnen van Aharlel, de zoon van Harum.

9 Jabez nu was heerlijker dan zijn broeders; en zijn moeder had zijn naam Jabez genoemd, zeggende: Want ik heb hem met smarten gebaad. 10 Want Jabez riep de God Israëls aan, zeggende: Indien Gij mij rijkelijk zegenen, en mijn landpaal vermeederen zult, en Uw hand met mij zijn zal, en met het kwade alsoo maakt, dat het mij niet smarte! En God liet komen, wat hij begeerde.

11 En Chelub, de broeder van Suha, gewon Mechir; hij is de vader van Eston. 12 Eston nu gewon Beth-rafa, en Pasea, en Tehinna, de vader van Ir-nahas; dit zijn de mannen van Recha. 13 En de kinderen van Kenaz waren Othniel en Seraja; en de kinderen van Othniel, Hathath. 14 En Meonothai gewon Ofra; en Seraja gewon Joab, de vader des dals der werkmeesters; want zij waren werkmeesters. 15 De kinderen van Kaleb nu, de zoon van Jefunne, waren Iru, Ela en Naam; en de kinderen van Ela, te weten Kenaz. 16 En de kinderen van Jehalelel waren Zif en Zifa, Thirea en Asareel. 17 En de kinderen van Ezra waren Jether, en Mered, en Efer, en Jalon; en zij baarde Mirjam, en Sammai, en Isbah, de vader van Esthemoa. 18 En zijn Joodse huisvrouw baarde Jered, de vader van Gedor, en Heber, de vader van Socho, en Jekuthiel, de vader van Zanoah; en die zijn kinderen van Bitja, de dochter van Farao, die Mered genomen had. 19 En de kinderen van de huisvrouw Hodija, de zuster van Naham, waren Abi-kehila, de Garmiet, en Esthemoa, de Maachathiet. 20 En de kinderen van Simon nu waren Amnon en Rinna, Ben-hanan en Tilon; en de kinderen van Isei waren Zoheth en Ben-zoheth. 21 De kinderen van Sela, de zoon van Juda, waren Er, de vader van Lecha, en Lada, de vader van Maresa; en de huisgezinnen van het huis der linnenwerkers in het huis Asbea. 22 Daartoe Jokim, en de mannen van Chozeba, en Joas, en Saraf (die over de Moabieten geheerst hebben) en de Jasubilehem; doch deze dingen zijn oud. 23 Dezen waren pottenbakkers, wonende bij plantages en tuinen; zij zijn daar gebleven bij de koning in zijn werk. 24 De kinderen van Simeon waren Nemuël en Jamin, Jarib, Zerah, Saul. 25 Sallum was zijn zoon; Mibsam was zijn zoon; Misma was zijn zoon. 26 De kinderen van Misma waren dezen: Hammuël zijn zoon, Zaccur zijn zoon, Simei zijn zoon. 27 Simei nu had zestien zonen en zes dochteren; maar zijn broeders hadden niet veel kinderen; en hun ganse huisgezin werd zo zeer niet vermenigvuldigd, als van de kinderen van Juda. 28 En zij woonden te Ber-seba, en te Molada, en te Hazar-sual, 29 En te Bilha, en te Ezem, en te Tholad, 30 En te Bethuël, en te Horma, en te Ziklag, 31 En te Beth-markaboth, en te Hazar-susim, en te Beth-biri, en te Saaraim. Dit waren hun steden, totdat David koning werd. 32 En hun dorpen waren Etam en Ain, Rimmon en Tochen, en Asan; vijf steden. 33 En al haar dorpen, die in de omloop dezer steden waren, tot Baal toe. Dit zijn hun woningen en hun geslachtsrekening voor hen. 34 Doch Mesobab, en Jamlech, en Josa, de zoon van Amazia, 35 En Joel, en Jehu, de zoon van Jesibja, de zoon van Seraja, de zoon van Asiel, 36 En Eljoenai, en Jaakoba, en Jesohaja, en Asaja, en Adiel, en Jesimeel, en Benaja, 37 En Ziza, de zoon van Sifei, de zoon van Allon, de zoon van Jedaja, de zoon van Simri, de zoon van Semaja; 38 Dezen kwamen tot namen, zijnde vorsten in hun huisgezinnen, en de huisgezinnen hunner vaderen braken uit in menigte. 39 En zij gingen tot aan de ingang van Gedor tot het oosten des dals, om weide te zoeken voor hun schapen. 40 En zij vonden vette en goede weide, en een land, wijd van begrip, en stil, en gerust; want die van Cham woonden daar te voren.

41 Dezen nu, die met namen beschreven zijn, kwamen in de dagen van Hizkia, de koning van Juda, en zij sloegen de tenten en woningen dergenen, die daar gevonden werden; en zij verbanden hen, tot op dezen dag; en zij woonden aan hun plaats, want daar was weide voor hun schapen. 42 Ook gingen uit hen, te weten uit de kinderen van Simeon, vijfhonderd mannen, tot het gebergte van Seir; en Pelatja, en Nearja, en Refaja, en Uzziel, de zonen van Isei, waren hun tot hoofden. 43 En zij sloegen de overigen der ontkomenen onder de Amalekieten, en zij woonden aldaar tot op dezen dag.

In dit hoofdstuk hebben wij: I. Een verder bericht van de geslachtsregisters van de stam van Juda, die de talrijkste en beroemdste was van al de stammen Het nageslacht van Sobal, de zoon van Hur, vers 1-4, van Ashur, de zoon van Hezron (geboren na de dood zijns vaders), die in Hoofdstuk 2:24 vermeld is, met iets bijzonders omtrent Jabez, vers 5-10, van Chelub en anderen, vers 11-20, van Sela, vers 21-23.

II. Een bericht van de nakomelingen en de steden van Simeon, hun verovering van Gedor, en hun overwinning op de Amalekieten behaald, vers 24-43.

1 Kronieken 4:1-10

Een van de redenen, waarom Ezra hier het nauwkeurigst in het geslachtsregister van de stam van Juda, is dat het die stam met zijn aanhangselen, Simeon, Benjamin en Levi, was die het koninkrijk van Juda vormde, dat niet slechts de andere stammen in Kanaän lang heeft overleefd, maar in het vervolg van tijd, thans, toen dit geschreven werd, uit de ballingschap was teruggekeerd, terwijl het gros van de andere stammen in het koninkrijk van Assyrië verloren was. De merkwaardigste persoon in deze paragraaf is Jabez. Er wordt niet gezegd wiens zoon hij was, ook blijkt niet in welke tijd hij geleefd heeft, maar hij schijnt de grondlegger te zijn geweest van een van de geslachten van Aharhel, vermeld in vers 8. Hier is: I. De reden van zijn naam. Zijn moeder gaf hem die naam, zeggende: "Want ik heb hem met smart gebaard", vers 9. Alle kinderen worden met smart gebaard, want het vonnis over de vrouw was: "Met smart zult gij kinderen baren", maar sommigen met meer smart dan anderen. Gewoonlijk wordt de smart bij het baren later vergeten om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is, maar hier schijnt zij zo buitengewoon te zijn geweest dat zij herdacht is toen het kind werd besneden, en zorg gedragen werd om de herinnering er aan te bestendigen, zolang hij leefde. Misschien noemde de moeder hem Jabez, zo als Rachel haar zoon Benoni heeft genoemd, toen zij stervende was aan die smart. Of, indien zij er van hersteld is, dan wilde zij het vermelden:

1. Om zelf voortdurend te gedenken dat zij haar levenlang Gode dankbaar moest wezen voor Zijn ondersteuning onder die smart, en omdat Hij er haar door geholpen heeft. Het kan nuttig wezen om dikwijls herinnerd te worden aan onze smarten, ten einde altijd zulke gedachten te hebben van de dingen, als wij er van hadden ten dage van onze beproeving, en opdat wij leren ons te verheugen met beving.

2. Opdat het ook hem steeds zou doen gedenken wat deze wereld is, waarin zij hem gebaard heeft, een tranendal, waarin hij moet verwachten weinige dagen te hebben, kort van dagen te zijn en zat van onrust. De smart, die hij in zijn naam droeg, kon er toe bijdragen om ernst te brengen in zijn gemoed. Het kon hem er ook aan herinneren zijn moeder lief te hebben en te eren, en er naar te streven om haar in alles tot steun en troost te zijn, die hem met zoveel smart ter wereld heeft gebracht. Het is vroomheid in kinderen om aldus hun ouders vergelding te doen, 1 Timotheüs 5:4.

II. De uitnemendheid van zijn karakter. "Hij was heerlijker dan zijn broeders", boven hen begaafd door de Goddelijke genade, en boven hen geëerd door de Goddelijke voorzienigheid, zij hebben deugdelijk gedaan, maar hij overtrof hen allen. Nu was de smart, waarmee zijn moeder hem gebaard heeft, overvloedig vergoed. In die zoon, die haar van allen de meeste smart gekost heeft, was zij gelukkig, werd zij verblijd naar de mate van de beproeving, Psalm 90:15. Er wordt ons niet gezegd in welk opzicht hij heerlijker was dan zijn broeders of het was omdat hij zich een grotere bezitting wist te verkrijgen, of bevorderd werd als overheidspersoon, of omdat hij zich onderscheiden heeft in de krijg, wij hebben het meest

reden te denken dat het was vanwege zijn geleerdheid en Godsvrucht, niet alleen omdat deze meer dan enig ander ding een mens eren, maar omdat wij reden hebben te geloven dat Jabez in deze heeft uitgemunt.

1. In geleerdheid, omdat wij bevinden dat de huisgezinnen van de schrijvers te Jabez woonden, Hoofdstuk 2:55, een stad, die waarschijnlijk naar hem genoemd is. De Joden zeggen dat hij een vermaard wetgeleerde was en vele discipelen heeft nagelaten. En het schijnt, dat zijn naam die hier zo plotseling genoemd wordt, wel bekend was toen Ezra dit schreef.

2. In Godsvrucht, omdat wij hier bevinden dat hij een man des gebeds was. Zijn neiging tot Godsvrucht maakte hem in waarheid heerlijk, en door het gebed verkreeg hij die zegeningen van God, die zoveel toevoegden aan zijn eer. Het middel om waarlijk groot te zijn is om wezenlijk Godvruchtig te zijn en veel te bidden.

III. Het gebed, dat hij bad, waarschijnlijk zoals Salomo's gebed om wijsheid, toen hij zijn loopbaan in de wereld begon. Hij begaf er zich toe God te erkennen in al zijn wegen, stelde zich onder de zegen en de bescherming Gods, en dienovereenkomstig ging het hem wel. Misschien waren dit de punten, die hij ontwikkelde in zijn dagelijkse gebed, te die einde was het zijn gewoonte om alleen te bidden en met zijn gezin te bidden, zoals Daniel. Sommigen denken dat hij bij een bijzondere gelegenheid dit gebed gebeden heeft, toen hij benauwd en bedreigd was door zijn vijanden.

Merk op:

1. Tot wie hij bad. Niet tot de goden van de heidenen, neen, hij riep de God Israëls aan de levende en ware God, die alleen het gebed kan horen en verhoren, en in het gebed zag hij op Hem als de God Israëls, een God in verbond met Zijn volk, de God met wie Jakob heeft geworsteld en bij wie hij overmocht heeft, en daarom Israël genoemd werd.

2. Wat de aard was van zijn gebed.

A. Volgens de kanttekening was het een plechtige gelofte. "Indien Gij mij rijkelijk zegenen zult", enz. De zin is dan onvolledig maar kan gemakkelijk aangevuld worden uit Jakobs gelofte, of een dergelijke: "dan zult Gij mijn God zijn". Hij spreekt die belofte niet uit, maar laat haar er in opgesloten zijn, hetzij omdat hij bevreesd was een belofte te doen in zijn eigen kracht of wel omdat hij besloten was zich geheel en al aan God te wijden. Hij geeft God als het ware een papier in blanco, laat Hem er op schrijven wat Hem behaagt. "Heere, indien Gij mij zult zegenen en bewaren zo doe met mij wat U behaagt, ik zal altijd tot Uw dienst, ter Uwer beschikking zijn."

B. Zoals de lezing is in de tekst is het een vurige begeerte: O mocht Gij mij zegenen! 3. Wat het onderwerp was van zijn gebed.

Hij bad om vier dingen:

a. Dat God hem rijkelijk zal zegenen. "Dat Gij zegenende mij zult zegenen, mij grotelijks met menigvuldige en overvloedige zegeningen zult zegenen." Misschien had hij het oog op de belofte van God aan Abraham, Genesis 22:17. Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen. "Laat die zegen van Abraham mijn deel zijn." Geestelijke zegeningen zijn de beste zegeningen, en diegenen zijn waarlijk gezegend, die daarmee gezegend zijn. Gods zegen zijn wezenlijke zegeningen, en brengen wezenlijke uitkomsten teweeg. Wij kunnen een zegen slechts wensen, Hij gebiedt hem, die Hij zegent zijn gezegend.

b. Dat Hij zijn landpaal zal vermeerderen dat Hij zijn pogingen om wat hem ten deel viel, hetzij door zijn arbeid of door de krijg, te vermeerderen, met een goede uitslag zal bekronen.

Onze begeerte en ons gebed behoort te wezen dat God ons hart zal verruimen, ons deel in Hem en in het hemelse Kanaän zal verruimen.

c. Dat Gods hand met hem zal zijn. Het gebed van Mozes voor deze stam van Juda was: dat "zijn handen hem genoegzaam zullen zijn", Deuteronomium 33:7, maar Jabez verwacht dit niet, tenzij Gods hand met hem is en de tegenwoordigheid van Zijn macht. Gods hand met ons, om ons te beschermen, ons te versterken, al ons werk in ons en voor ons te werken, dat is een hand, die in waarheid genoegzaam voor ons is ja algenoegzaam.

d. Dat Hij hem bewaren zal voor kwaad, het kwaad van de zonde, het kwaad van benauwdheid, al de kwade bedoelingen van zijn vijanden, dat zij hem niet zullen schaden, of grieven, niet in waarheid een Jabez, een man van smart, van hem maken zullen. In het oorspronkelijke is een toespeling op zijn naam: *Vader in de hemel, verlos mij van kwaad*.

4. Wat het goede gevolg was van dit gebed. God liet komen wat hij begeerde, heeft hem bijzonder voorspoedig gemaakt, gaf hem voorspoed in zijn ondernemingen, in zijn studiën in zijn wereldlijke zaken, in zijn strijd met de Kanaänieten, en aldus werd hij heerlijker dan zijn broeders". God was vanouds bereid het gebed te horen, en Zijn oor is nog niet zwaar geworden.

1 Kronieken 4:11-23

In deze verzen kunnen wij opmerken:

1. Dat hier een gehele familie is van werkmeesters, handwerkslieden, die zich toeleiden op allerlei fabrikaat, waarin zij vernuftig en vlijtig waren boven hun naburen, vers 14. Zij woonden in een dal, dat naar hen "het dal van de werkmeesters" genoemd werd. Op hen, die handwerkslieden zijn, moet niet neergezien worden alsof zij geringe lieden zijn. Hoewel twee van eenzelfde bedrijf zelden overeenkomen, verkozen deze werkmeesters toch bij elkaar te wonen ter bevordering en verbetering van de kunsten door zich met elkaar te beraden, hun ervaringen met elkaar te vergelijken en elkanders reputatie op te houden.

2. Dat een van deze de dochter van Farao huwde, vers 18, Farao was de algemene naam van de koningen van Egypte. Indien een Israëliet in Egypte, voordat de slavernij begon, toen Jozefs verdiensten nog vers in het geheugen waren, bevorderd werd om des konings schoonzoon te zijn, dan moet dat niet vreemd geacht worden, weinige Israëlieten konden, zoals Mozes, een verbintenis met het hof afdwingen.

3. Dat een ander gezegd wordt "de vader te zijn van het huis van de linnenwevers", vers 21. Dat wordt opgenomen in hun geslachtsregister als een eer voor hen, namelijk dat zij de beste wevers waren van het koninkrijk. Zij leidden hun kinderen, van het een geslacht tot het andere, op tot hetzelfde bedrijf, er niet naar strevende om heren van hen te maken. Deze Lada wordt gezegd de vader te zijn van hen die fijn linnen vervaardigden, zoals vóór de zondvloed Jubal gezegd wordt de vader te zijn van allen, die harpen en orgels hanteerden, en Jabal de vader van degenen, die tenten bewoonden en vee hadden, enz. Zijn nakomelingen bewoonden de stad Maresa, de voorname stapelplaats van het linnen, waarmee hun koningen en priesters bekleed waren.

4. Dat een of andere familie "heerschappij voerde in Moab", maar nu in dienstbaarheid was in Babel, vers 22, 23. Het werd ontdekt in "de oude dingen", dat zij geheerst hebben in Moab, waarschijnlijk in Davids tijd. Toen dat land veroverd was geworden, verhuisden zij daarheen, en werden er mee bekleed, welke macht zij lange tijd behouden hebben, maar dit was nu al lang geleden. Hun nakomelingen waren nu pottenbakkers en hoveniers in Babel naar men veronderstelt, waar "zij bij de koning bleven in zijn werk", een goed levensonderhoud hadden

uit hun bedrijf, en er daarom niet op gesteld waren om met hun broeders naar hun eigen land terug te keren toen de jaren hunner ballingschap voleindigd waren. Zij, die thans heerschappij hebben weten niet waar hun nakomelingen nog toe komen zullen, welk gering bedrijf zij gaarne zullen uitoefenen, omdat het hun brood geeft. Maar zij waren de naam van 'Israëlieten' onwaardig, die liever bij plantages en tuinen woonden, dan zich de moeite te geven om naar Kanaän terug te keren.

1 Kronieken 4:24-43

Wij hebben hier sommigen van de geslachtsregisters van de stam van Simeon (hoewel dit geen zeer aanzienlijke stam was), inzonderheid van de vorsten van deze stam, vers 38. Van deze stam wordt gezegd dat hij "vermenigvuldigde, doch niet gelijk de kinderen van Juda", vers 27. Zij, die door Gods gunst vermenigvuldigd worden, moeten dankbaar zijn al is het ook dat zij zien hoe anderen nog meer vermenigvuldigd worden.

Let hier op: 1. De steden, die hun ten deel vielen, vers 28. Zie hieromtrent Jozua 19:1 en verv. Als er gezegd wordt dat zij hunner waren "totdat David koning werd", dan geeft dit te kennen dat, toen de tien stammen van het huis van David afvielen, velen van de Simeonieten deze steden verlieten, omdat zij in Juda lagen, en zich elders vestigden.

2. Hoe zij elders veld wonnen. Toen diegenen uit deze stam, die van het huis van David afvielen, met de overigen gevankelijk naar Assyrië gevoerd werden, zijn zij, die bij Juda bleven, op merkwaardige wijze door God begunstigd, zodat zij slaagden in hun pogingen om hun landpalen uit te breiden. Het was in de dagen van Hizkia, dat een geslacht van Simeonieten, van de stam, die zolang kruipend en onderworpen was geweest, met moed werd bezield om deze stoute pogingen te wagen.

a. Sommigen van hen deden een aanval op een plaats in Arabië (naar het schijnt) genaamd de ingang van Gedor, bewoond door de nakomelingen van de gevloekten Cham, vers 40, maakten er zich meester van, en gingen er wonen. Het vermeerderde de roem van Hizkia's Godvruchtige regering dat, gelijk zijn rijk in het algemeen voorspoedig was, ook afzonderlijke families wél zijn gevaren. Er wordt gezegd dat zij vette en goede weiden vonden, en toch was het land rustig, zelfs toen de koningen van Assyrië al hun naburen verontrustten, is dit land van die verschrikking vrij gebleven. De inwoners herders zijnde, die niemand overlast aandeden, werden zij ook zelf niet lastig gevallen, totdat de Simeonieten kwamen en hen verdreven, hen opvolgden, niet alleen in de overvloed, maar ook in de vrede van hun land. Zij, die (evenals wij) in een vruchtbaar land wonen, wier land ruim rustig en vreedzaam is, hebben reden tot grote dankbaarheid aan die God, die de bepalingen van hun woning heeft verordend.

b. Anderen van hen, ten getale van vijfhonderd, hebben onder bevel en aanvoering van vier broeders, die hier genoemd zijn, een aanval gedaan op het gebergte van Seir en sloegen de nog overigen van de gevloekte Amalekieten, en namen bezit van hun land, vers 42, 43. Nu werd de vloek over Cham en Amalek nog verder vervuld toen die vloek scheen te slapen, zoal niet dood te zijn, en evenzo de vloek over Simeon, dat hij verdeeld en verstrooid zou zijn, Genesis 49:7, maar voor hem werd die vloek in een zegen verkeerdt, want van de huisgezinnen van Simeon, die zich aldus naar die verre landen verplaatst hebben, wordt gezegd dat zij aldaar woonden tot op deze dag, vers 43, waaruit men kan opmaken dat zij aan de ramp van de gevangenschap zijn ontkomen. Gods voorzienigheid zendt soms diegenen weg uit gevaar en moeilijkheid, die bestemd zijn om bewaard te blijven.

HOOFDSTUK 5

1 De kinderen van Ruben nu, de eerstgeborene van Israël; (want hij was de eerstgeborene; maar dewijl hij zijns vaders bed ontheilgd had, werd zijn eerstgeboorte gegeven aan de kinderen van Jozef, de zoon van Israël; doch niet also, dat hij zich in het geslachtsregister naar de eerstgeboorte rekenen mocht; 2 Want Juda werd machtig onder zijn broederen, en die tot een voorganger was, was uit hem; doch de eerstgeboorte was van Jozef.) 3 De kinderen van Ruben, de eerstgeborene van Israël, zijn Hanoch en Pallu, Hezron en Charmi. 4 De kinderen van Joel: zijn zoon Semaja; zijn zoon Gog; zijn zoon Simeï; 5 Zijn zoon Micha; zijn zoon Reaja; zijn zoon Baal; 6 Zijn zoon Beera, welken Tiglath-pilneser, de koning van Assyrië, gevankelijk wegvoerde; hij was de vorst der Rubenieten. 7 Aangaande zijn broederen in hun huisgezinnen, als zij naar hun geboorten in de geslachtsregisters gesteld werden; de hoofden zijn geweest Jehiel en Zecharja, 8 En Bela, de zoon van Azaz, de zoon van Sema, de zoon van Joel, die woonde te Aroer, en tot aan Nebo, en Baal-meon, 9 En hij woonde tegen het oosten, tot de ingang der woestijn, van de rivier Frath af; want hun vee was veel geworden in het land van Gilead. 10 En in de dagen van Saul voerden zij krijg tegen de Hagarenen, die vielen door hun hand; en zij woonden in hun tenten tegen de gehele oostzijde van Gilead. 11 De kinderen van Gad nu woonden tegen hen over, in het land van Basan, tot Salcha toe. 12 Joel was het hoofd; en Safam de tweede; maar Jaenai en Safat bleven in Basan. 13 Hun broeders nu, naar hun vaderlijke huizen, waren Michael, en Mesullam, en Seba, en Jorai, en Jachan, en Zia, en Heber: zeven. 14 Dezen zijn de kinderen van Abihail, de zoon van Huri, de zoon van Jaroah, de zoon van Gilead, de zoon van Michael, de zoon van Jesisai, de zoon van Jahdo, de zoon van Buz. 15 Ahi, de zoon van Abdiel, de zoon van Guni, was het hoofd van het huis hunner vaderen. 16 En zij woonden in Gilead, in Basan, en in haar onderhorige plaatsen, en in al de voorsteden van Saron, tot aan hun uitgangen. 17 Deze allen zijn naar hun geslachtsregisters geteld, in de dagen van Jotham, de koning van Juda, en in de dagen van Jerobeam, de koning van Israël. 18 Van de kinderen van Ruben, en van de Gadieten, en van de halven stam van Manasse, van de strijdbaarste mannen, schild en zwaard dragende, en de boog spannende, en ervaren in de krijg, waren vier en veertig duizend zevenhonderd en zestig, uitgaande in het heir. 19 En zij voerden krijg tegen de Hagarenen, en tegen Jethur, en Nafis, en Nodab. 20 Doch zij werden geholpen tegen hen, en de Hagarenen werden in hun hand gegeven, en allen, die met hen waren; omdat zij tot God riepen in de krijg, zo liet Hij Zich van hen verbidden, dewijl zij op Hem vertrouwden. 21 En zij voerden hun vee gevankelijk weg; van hun kemelen vijftig duizend, en tweehonderd en vijftig duizend schapen, en twee duizend ezelen, en honderd duizend zielen der mensen. 22 Want er vielen vele verwonden, dewijl de strijd van God was; en zij woonden in hun plaats, totdat zij gevankelijk weggevoerd werden.

23 De kinderen nu van de halven stam van Manasse woonden in dat land. Zij werden vermenigvuldigd van Basan tot aan Baal-hermon, en Senir, en de berg Hermon. 24 Dezen nu waren de hoofden hunner vaderlijke huizen, te weten: Hefer, en Jisei, en Eliel, en Azriel, en Jeremia, en Hodavja, en Jahdiel; mannen sterk van kracht, mannen van naam, hoofden der huizen hunner vaderen. 25 Maar zij hebben tegen de God hunner vaderen overtreden, en de goden der volken des lands nagehoereerd, welke God voor hun aangezichten had verdelgd. 26 Zo verwekte de God Israëls de geest van Pul, de koning van Assyrië, en de geest van Tiglath-pilneser, de koning van Assyrië, die voerde hen gevankelijk weg, te weten de Rubenieten, en de Gadieten, en de halven stam van Manasse; en hij bracht hen te Halah, en Habor, en Hara, en aan de rivier Gozan, tot op dezen dag. Dit hoofdstuk geeft ons enig bericht van de twee en een halve stam, die aan de andere kant van de Jordaan gevestigd waren.

I. Van Ruben, vers 1-10.

II. Van Gad, vers 11-17.

III. Van de halve stam van Manasse vers 23, 24.

IV. Van alle drie, handelende in vereniging met elkaar, wordt ons gezegd:

1. Dat zij krijg voerden tegen de Hagarenen en hen tenonder brachten, vers 18-22.

2. Hoe zij eindelijk zelf overwonnen zijn, en door de koning van Assyrië gevankelijk weggevoerd werden, omdat zij God hadden verlaten, vers 25, 26.

1 Kronieken 5:1-17

Wij hebben hier een uittreksel van de geslachtsregisters:

1. Van de stam van Ruben waarbij:

A. De reden is opgegeven waarom deze stem aldus achtergesteld is. Het wordt erkend dat hij Israëls eerstgeborene was, en daarom recht op de voorrang gehad zou hebben, maar door zijns vaders bijwif te verontreinigen, heeft hij zijn geboorterecht verbeurd en werd hij veroordeeld om niet uit te munten "de voortreffelijkste niet te zijn", Genesis 49:3, 4. De zonde vermindert de mensen, werpt hen neer van hun hoogte. Zonden tegen het zevende gebod inzonderheid laten een onuitwisbare vlek op van de mensen naam en geslacht, een smaad die door de tijd niet weggenomen wordt. Rubens nageslacht draagt tot het laatste toe de schande van Rubens zonde. Maar hoewel deze stam vernederd werd, werd hij toch niet buitengesloten of ontferd. Ruben verliest zijn eerstgeboorterecht, maar het gaat niet over op Simeon die op hem volgde, want het was een type, en daarom moet het niet naar de loop van de natuur gaan, maar naar de keus van de genade. De voordelen van het geboorterecht waren: heerschappij en een dubbel deel. Ruben had ze verbeurd, maar nu werd het te veel geacht, dat zij aan een enkele persoon zouden overgaan, en daarom werden zij verdeeld:

a. Jozef had het dubbele deel, want uit hem zijn twee stammen voortgekomen, Efraïm en Manasse, ieder van hen had een kindsdeel, want aldus heeft Jakob hen door het geloof gezegend, Hebr. 11:21, Genesis 48:15, 22, en ieder van deze twee was even aanzienlijk en van evenveel gewicht als een van de twaalf stammen, behalve Juda. Maar: b. Juda had de heerschappij, hem heeft de stervende aartsvader de scepter vermaakt, Genesis 49:10. Uit hem kwam de voornaamste heerser, eerst David, en in de volheid des tijds Messias, de Vorst, Micha 5:1. Deze eer was voor Juda bestemd, hoewel Jozef het geboorterecht kreeg, en die eer hebbende, behoefde hij Jozef het dubbele deel niet te benijden.

b. De geslachtslijst van de vorsten van die stam, de voornaamste familie er van (velen zijn ongetwijfeld weggelaten) tot aan Beëra, die hun hoofd was, toen de koning van Assyrië hen gevankelijk wegvoerde, vers 4-6. Misschien wordt hij vermeld als overste van de Rubenieten in die tijd, omdat hij het zijne niet deed om die ramp te voorkomen.

c. De uitbreiding van de grenzen van die stam. Zij namen toe, hun vee vermenigvuldigde, en nu verdrongen zij hun naburen, de Hagarenen, en zetten hun veroveringen voort, wel niet tot aan de Eufraat, maar toch tot aan de woestijn, die aan deze rivier paalde, vers 9, 10. Zo heeft God voor Zijn volk gedaan wat Hij hun beloofd heeft, Hij heeft de vijand allengs voor hun aangezicht uitgestoten, en hen hun land gegeven, naardat zij er behoefte aan hadden, Exodus 23:30.

2. Van de stam van Gad. Sommige grote geslachten van die stam worden hier geroemd, vers 12. Zeven, die de kinderen waren van Abihail, wiens stamboom opwaarts gaat, van de zoon naar de vader, vers 14, 15, zoals die in vers 4, 5, afwaarts gaat van vader op zoon. Deze geslachtsregisters werden voltooid in de dagen van Jotham, koning van Juda, maar werden enige tijd tevoren begonnen onder de regering van Jerobeam 11, koning van Israël. Welke bijzondere redenen er voor waren om toen die registers te maken, blijkt niet, maar het was even vóór zij gevankelijk weggevoerd werden door de Assyriërs, zoals blijkt uit 2 Koningen 15:29, 32. Toen de oordelen Gods op het punt waren om over hen los te barsten wegens hun ellendige ontaarding en afval, toen hebben zij zich in hun geslachtsregisters er op verhoovaardigd, dat zij de kinderen waren des verbonds, zoals de Joden in de tijd van onze Heiland, die, toen zij rijp waren voor het verderf, roemden: "Abraham is onze vader". Er kon ook een bijzondere leiding in zijn van Gods voorzienigheid, en een gunstige aanduiding, dat zij, voor het ogenblik wel uitgeworpen waren maar niet voor altijd waren verstoten. Wat wij voornemens zijn later terug te halen, daar maken wij een inventaris van op.

1 Kronieken 5:18-26

Hier worden de hoofden genoemd van de halve stam van Manasse, die gevestigd was aan de andere kant van de Jordaan, vers 23, 24. In het eerst was hun erfdeel in Basan, maar later zijn zij zo toegenomen in rijkdom en macht, dat zij zich ver naar het noorden hebben uitgebreid, tot aan de berg Hermon toe. Slechts twee dingen worden nopens deze stammen aan de andere kant van de Jordaan vermeld, waarin zij allen betrokken waren. Allen deelden zij: 1. In een glorieus overwinning over de "Hagarenen", zoals de Ismaëlieten nu genoemd werden, om hen er aan te herinneren dat zij "de kinderen waren van de dienstmaagd", die uitgeworpen werden. Er wordt ons niet gezegd wanneer deze overwinning behaald werd, of het dezelfde is als die van de Rubenieten, waarvan in vers 10 gezegd is, dat het "in de dagen was van Saul", of dat de voorspoed van een van deze stammen de andere twee aangemoedigd en opgewekt heeft om zich met hen te verenigen in een andere expeditie, is niet zeker. Het schijnt dat in Sauls tijd de algemene toestand des rijks wel zwak en min was, maar dat sommigen van de stammen, die afzonderlijk handelden, zich kloek en dapper hebben gedragen en voorspoed hebben gehad.

Hier wordt ons gezegd:

A. Welk een prachtig leger deze stammen te velde hebben gebracht tegen de Hagarenen meer de vier en veertig duizend man, allen krachtige, strijdbare mannen, ervaren in de krijg, allen kloeken mannen, die hun wapenen wisten te hanteren, vers 18. Hoeveel groter en aanzienlijker zou Israël in de tijd van de richteren geweest kunnen zijn, indien alle stemmen eendrachtig hadden samengewerkt!

B. Welke maatregelen zij namen om Gods hulp te verkrijgen: zij "riepen tot God en vertrouwden op Hem". Nu handelden zij als ware Israëlieten.

a. Als het zaad van de gelovigen Abraham, "stelden zij hun vertrouwen op God". Hoewel zij een machtig leger hadden, steunden zij daar toch niet op, maar wel op de kracht en macht Gods. Zij steunden op de opdracht die zij van God hadden ontvangen, om krijg te voeren met hun naburen ter uitbreiding van hun landpalen, indien dit nodig was, zelfs met hen, die zeer verre van hen waren, behalve nog de gevloekte volken. Zie Deuteronomium 20:15. Zij steunden op Gods voorzienigheid om hun voorspoed te geven.

b. Als het zaad van de biddende Jakob, zij riepen tot God, inzonderheid in de krijg, toen zij wellicht in het begin gevaar liepen om overweldigd te worden. Zie hoe hetzelfde gedaan werd, 2 Kronieken 13:14. God verwacht dat wij in benauwdheid tot Hem zullen roepen, Hij legt beslag op ons voor deze hulde, deze schatting. In onze geestelijke strijd moeten wij opzien tot de hemel om kracht, en het is het gelovige gebed, dat het overmogende gebed zal zijn.

c. Er wordt ons gezegd hoe zij geslaagd zijn. God liet zich van hen verbidden, hoewel het de nood was, die hen tot Hem dreef, zo bereid is Hij om het gebed te horen en te verhoren. Zij werden geholpen tegen hun vijanden, want God heeft nooit iemand gefaald, die op Hem bebouwde. En toen hebben zij het leger des vijands verslagen, hoewel het veel talrijker was dan het hun, zij hebben velen gedood, vers 22, namen honderd duizend man gevangen, verrijkten zich ruim met de buit, en vestigden zich in hun land, vers 21, 22. En dit alles omdat de strijd van God was, ondernomen in Zijn vreze, en gevoerd in afhankelijkheid van Hem. Als de strijd van de Heere is, dan is er reden te hopen, dat hij met voorspoed gevoerd zal worden. Dan, en dan alleen, kunnen wij hopen wel te slagen in een onderneming als wij God met ons medenemen.

2. Zij deelden ten laatste in een roemloze gevangenschap. Indien zij zich dicht aan God en hun plicht hadden gehouden, zij zouden in het bezit zijn gebleven van hun aloud erfdeel en van wat zij later door verovering hadden verkregen, maar zij hebben tegen de God hunner

vaderen overtreden, vers 25. Zij lagen aan de grens en hadden het meest omgang met de naburige volken, waardoor zij hun afgodische gewoonten leerden en de besmetting naar de andere stammen overbrachten, daarover had God een twist met hen. Hij was hun als een echtgenoot, geen wonder dat zijn ijver brandde als vuur, toen zij "de goden der volken des lands nagehoereerd" hadden. Terecht wordt van de overspelige vrouw een scheidbrief gegeven. "God verwekte de geest van de koningen van Assyrië tegen hen", eerst van de ene, en toen van de andere, deed de raadslagen van deze eierzuchtige vorsten dienen om Zijn eigen doeleinden tot stand te brengen, gebruikte hen om eerst deze oproerlingen te kastijden, en toen dat hen niet tot onderwerping bracht, hen geheel uit te roeien uit het land, vers 26.

Deze stammen werden het eerst in het land gevestigd, en zij werden het eerst verdreven. Zij wilden het beste land hebben, niet bedenkende, dat het het meest aan vijandelijke invallen blootstond. Maar zij, die zich in hun keus meer laten leiden door de zinnen dan door verstand of geloof, kunnen verwachten dat het hun dienovereenkomstig zal vergaan.

HOOFDSTUK 6

1 De kinderen van Levi waren Gerson, Kahath en Merari. 2 De kinderen van Kahath nu waren Amram, Jizhar, en Hebron, en Uzziel. 3 En de kinderen van Amram waren Aaron, en Mozes en Mirjam; en de kinderen van Aaron waren Nadab en Abihu, Eleazar en Ithamar. 4 En Eleazar gewon Pinehas, Pinehas gewon Abisua; 5 En Abisua gewon Bukki, en Bukki gewon Uzzi; 6 En Uzzi gewon Zerahja, en Zerahja gewon Merajoth; 7 En Merajoth gewon Amarja, en Amarja gewon Ahitub; 8 En Ahitub gewon Zadok, en Zadok gewon Ahimaaz; 9 En Ahimaaz gewon Azarja, en Azarja gewon Johanan; 10 En Johanan gewon Azarja. Hij is het, die het priesterambt bediende in het huis, dat Salomo te Jeruzalem gebouwd had. 11 En Azarja gewon Amarja, en Amarja gewon Ahitub; 12 En Ahitub gewon Zadok, en Zadok gewon Sallum; 13 En Sallum gewon Hilkia, en Hilkia gewon Azarja; 14 En Azarja gewon Seraja, en Seraja gewon Jozadak; 15 En Jozadak ging mede, als de HEERE Juda en Jeruzalem gevankelijk wegvoerde door de hand van Nebukadnézar. 16 Zo zijn dan de kinderen van Levi: Gerson, Kahath en Merari. 17 En dit zijn de namen der zonen van Gerson: Libni en Simeï. 18 En de kinderen van Kahath waren Amram, en Jizhar, en Hebron, en Uzziel. 19 De kinderen van Merari waren Maheli en Musi. En dit zijn de huisgezinnen der Levieten, naar hun vaderen. 20 Van Gerson: zijn zoon was Libni; zijn zoon Jahath; zijn zoon Zimma; 21 Zijn zoon Joah; zijn zoon Iddo; zijn zoon Zerah; zijn zoon Jeathrai. 22 De kinderen van Kahath waren: zijn zoon Amminadab; zijn zoon Korah; zijn zoon Assir; 23 Zijn zoon Elkana; en zijn zoon Ebjasaf; en zijn zoon Assir; 24 Zijn zoon Tahath; zijn zoon Uriel; zijn zoon Uzzi, en zijn zoon Saul. 25 De kinderen van Elkana nu waren Amasia en Ahimoth. 26 Elkana; dezes zoon was Elkana; zijn zoon was Zofai; en zijn zoon was Nahath; 27 Zijn zoon Eliab; zijn zoon Jeroham; zijn zoon Elkana. 28 De zonen van Samuël nu waren dezen: zijn eerstgeborene was Vasni, daarna Abia. 29 De kinderen van Merari waren Maheli; zijn zoon Libni; zijn zoon Simeï; zijn zoon Uzza; 30 Zijn zoon Simea; zijn zoon Haggija; zijn zoon Asaja. 31 Dezen nu zijn het, die David gesteld heeft tot het ambt des gezangs in het huis des HEEREN, nadat de ark tot rust gekomen was. 32 En zij dienden voor de tabernakel van de tent der samenkomst met gezangen, totdat Salomo het huis des HEEREN te Jeruzalem bouwde; en zij stonden naar hun wijze in hun ambt. 33 Dezen nu zijn ze, die daar stonden met hun zonen; van de zonen der Kahathieten, Heman de zanger, de zoon van Joel, de zoon van Samuël, 34 de zoon van Elkana, de zoon van Jeroham, de zoon van Eliel, de zoon van Toah, 35 de zoon van Zuf, de zoon van Elkana, de zoon van Mahath, de zoon van Amasai, 36 de zoon van Elkana, de zoon van Joel, de zoon van Azarja, de zoon van Zefanja, 37 de zoon van Tahath, de zoon van Assir, de zoon van Ebjasaf, de zoon van Korah, 38 de zoon van Jizhar, de zoon van Kahath, de zoon van Levi, de zoon van Israël. 39 En zijn broeder Asaf stond aan zijn rechter zijde; Asaf was de zoon van Berechja, de zoon van Simea, 40 de zoon van Michael, de zoon van Baeseja, de zoon van Malchija, 41 de zoon van Ethni, de zoon van Zerah, de zoon van Adaja, 42 de zoon van Ethan, de zoon van Zimma, de zoon van Simeï, 43 de zoon van Jahath, de zoon van Gerson, de zoon van Levi. 44 Hunne broeders nu, de kinderen van Merari, stonden aan de linker zijde, namelijk Ethan, de zoon van Kisi, de zoon van Abdi, de zoon van Malluch, 45 de zoon van Hasabja, de zoon van Amazia, de zoon van Hilkia, 46 de zoon van Amzi, de zoon van Bani, de zoon van Semer, 47 de zoon van Maheli, de zoon van Musi, de zoon van Merari, de zoon van Levi. 48 Hun broeders nu,

de Levieten, waren gegeven tot allerlei dienst des tabernakels van het huis Gods. 49 Aaron nu en zijn zonen rookten op het altaar des brandoffers, en op het reukaltaar, zijnde besteld tot al het werk van het heilige der heiligen, en om over Israël verzoening te doen, naar alles wat Mozes, de knecht Gods, geboden had. 50 Dit nu zijn de kinderen van Aaron: Eleazar, was zijn zoon; Pinehas zijn zoon; Abisua zijn zoon; 51 Bukki zijn zoon; Uzzi zijn zoon; Serahja zijn zoon; 52 Merajoth zijn zoon; Amarja zijn zoon; Ahitub zijn zoon; 53 Zadok zijn zoon; Ahimaaz zijn zoon. 54 En dit waren hun woningen, naar hun kastelen, in hun landpalen, namelijk van de zonen van Aaron, van het huisgezin der Kahathieten, want dat lot was voor hen. 55 En zij gaven hun Hebron, in het land van Juda, en haar voorsteden rondom dezelve. 56 Maar het veld der stad, en haar dorpen, gaven zij Kaleb, de zoon van Jefunne. 57 En de kinderen van Aaron gaven zij steden van Juda, de vrijstad Hebron, en Libna en haar voorsteden, en Jattir en Esthemoa, en haar voorsteden, 58 En Hilen en haar voorsteden, en Debir en haar voorsteden, 59 En Asan en haar voorsteden, en Beth-semes en haar voorsteden. 60 Van de stam van Benjamin nu: Geba en haar voorsteden, en Allemeth en haar voorsteden, en Anathoth en haar voorsteden. Al hun steden, in hun huisgezinnen, waren dertien steden. 61 Maar de kinderen van Kahath, die overgebleven waren, hadden van het huisgezin van de stam, uit de halven stam van half Manasse, bij het lot, tien steden. 62 En de kinderen van Gerson, naar hun huisgezinnen, hadden van de stam van Issaschar, en van de stam van Aser, en van de stam van Nafthali, en van de stam van Manasse in Basan, dertien steden. 63 De kinderen van Merari, naar hun huisgezinnen, hadden van de stam van Ruben, en van de stam van Gad, en van de stam van Zebulon, bij het lot, twaalf steden. 64 Alzo gaven de kinderen Israëls aan de Levieten deze steden en haar voorsteden. 65 En zij gaven ze bij het lot, van de stam der kinderen van Juda, en van de stam der kinderen van Simeon, en van de stam der kinderen van Benjamin, deze steden, dewelke zij bij namen noemden. 66 Aan de overigen nu, uit de huisgezinnen der kinderen van Kahath, dien geworden steden hunner landpale, van de stam van Efraim. 67 Want zij gaven hun van de vrijsteden, Sichem en haar voorsteden op het gebergte van Efraim, en Gezer en haar voorsteden, 68 En Jokmeam en haar voorsteden, en Beth-horon en haar voorsteden, 69 En Ajalon en haar voorsteden, en Gath-rimmon en haar voorsteden. 70 En uit de halven stam van Manasse: Aner en haar voorsteden, en Bileam en haar voorsteden. De huisgezinnen der overige kinderen van Kahath hadden deze steden: 71 De kinderen van Gerson hadden van de huisgezinnen van de halven stam van Manasse: Golan in Basan en haar voorsteden, en Astharoth, en haar voorsteden. 72 En van de stam van Issaschar: Kedes en haar voorsteden, Dobrath en haar voorsteden, 73 En Ramoth en haar voorsteden, en Anem en haar voorsteden. 74 En van de stam van Aser: Masal en haar voorsteden, en Abdon en haar voorsteden, 75 En Hukok en haar voorsteden, en Rehob en haar voorsteden. 76 En van de stam van Nafthali: Kedes in Galilea, en haar voorsteden, en Hammon en haar voorsteden, en Kirjathaim en haar voorsteden. 77 De overige kinderen van Merari hadden van de stam van Zebulon: Rimmono en haar voorsteden, Thabor en haar voorsteden; 78 En aan gene zijde van de Jordaan tegen Jericho, tegen het oosten aan de Jordaan, van de stam van Ruben: Bezer in de woestijn, en haar voorsteden, en Jahza en haar voorsteden, 79 En Kedemoth en haar voorsteden, en Mefaath en haar voorsteden; 80 En van de stam van Gad: Ramoth in Gilead, en haar voorsteden, en Mahanaim en haar voorsteden, 81 En Hesbon en haar voorsteden, en Jaezer en haar voorsteden.

Hoewel Jozef en Juda de verbeurde eer van het geboorterecht met elkaar deelden, was toch Levi boven alle stammen verwaardigd en onderscheiden door een eer van veel groter waarde dan die van de voorrang of die van het dubbele deel, en dat was de eer van het priesterschap. Die stam had God zich afgezonderd, het was Mozes' stam, en misschien was hij om zijnentwil aldus bevoorrecht. In dit hoofdstuk hebben wij een bericht over die stam.

- I. Hun stamboom, de eerste vaderen van de stam, vers 1-3, de lijn van de priesters, van Aäron tot aan de ballingschap, vers 4-15, en van enige andere hunner geslachten, vers 16-30.
- II. Hun werk, het werk van de Levieten, vers 31-48, en van de priesters, vers 49-53.
- III. De steden, die hun in het land Kanaän waren toegewezen, vers 54-81.

Voor de priesters en Levieten was het van meer belang dan voor al de Israëlieten om hun stamboom duidelijk te hebben en hun afkomst te kunnen bewijzen, omdat al de eer en de voorrechten van hun ambt daarvan afhingen. En wij lezen van dezulken die, hoewel zij misschien werkelijk kinderen van de priesters waren, toch omdat zij hun register niet konden vinden "als onreinen van het priesterdom geweerd werden" en het werd hun verboden van de heilige dingen te eten, Ezra 2:62, 63. Het is slechts zeer weinig, dat hier van de geslachtsregisters van deze heilige stam wordt vermeld.

1. De eerste vaders ervan worden hier twee maal genoemd, vers 1,16. Gerson, Kahath en Merári zijn drie namen, waarmee wij gemeenzaam bekend werden in het boek van Numeri, toen de geslachten van de Levieten gerangschikt werden, en hen hun werk werd aangewezen. Van Aäron, en Mozes, en Mirjam hebben wij veel meer geweten dan hun namen, en wij kunnen ze hier niet voorbijgaan, zonder te gedenken dat dit die Mozes en Aäron waren, die God geëerd heeft door hen tot de werktuigen te maken van Israëls verlossing en vestiging, "typen van Hem, die komen zou", Mozes als een profeet, en Aäron als een priester. En de vermelding van Nadab en Abihu (hoewel het, daar zij geen kinderen hadden, niet nodig was hen in het geslachtsregister op te nemen) moet ons wel herinneren aan de verschrikkingen van de Goddelijke gerechtigheid, waarvan zij de monumenten waren wegens hun brengen van vreemd vuur voor het aangezicht des Heeren, opdat wij ten allen tijde voor Hem vrezen.

2. De lijn van Eleázar, de opvolger van Aäron, wordt hier getrokken tot aan de tijd van de gevangenschap, vers 4-15. Zij begint met Eleázar, die uit het diensthuis van Egypte is gekomen, en eindigt met Józadak, die in het diensthuis van Babel gevoerd werd. Aldus werden zij, om hun zonden, gelaten zoals zij gevonden waren, hetgeen ook te kennen kan geven dat het Levietische priesterschap geen ding volmaakt heeft, dat moet geschieden door "de invoering van een betere hoop", Hebreëen 7:19. Allen, die hier genoemd zijn, waren geen hogepriesters, want in de tijd van de richteren is die waardigheid bij de een of andere gelegenheid in het geslacht van Ithamar overgebracht, tot hetwelk Eli behoort heeft, maar met Zadok is zij weer in de rechtmatige linie gekomen. Van Azarja wordt hier gezegd, vers 10 : "hij is het die het priesterambt bediende in het huis, dat Salomo te Jeruzalem gebouwd had". Men veronderstelt dat het deze Azarja was, die zich kloekmoedig gesteld heeft tegen de aanmatiging van koning Uzzia, toen hij inbreuk maakte op het priesterambt, 2 Kronieken 26:17 hoewel hij er zijn leven mee in de waagschaal heeft gezet. Dit was handelen als een priester, als een, die waarlijk ijverde voor zijn God. Van hem, die aldus kloekmoedig het priesterambt hooghield en verdedigde tegen zo'n vermetele beledigende aanranding, kan wél gezegd worden, dat hij het 'bediende' of 'volvoerde', en deze eer wordt daarom op hem gelegd, terwijl aan Uria, een van zijn opvolgers, wegens zijn lage inschikkelijkheid jegens Achaz in het bouwen van zijn afgodisch altaar, de schande wordt aangedaan om uit dit geslachtsregister weggelaten te worden, zoals misschien ook anderen ervan uitgelaten werden. Maar sommigen denken dat de aantekening bij deze Azarja bij zijn grootvader, die dezelfde naam droeg, gemaakt had moeten worden, vers 9. Hij was de zoon van Ahimaáz, en deze zou het geweest zijn, die het eerst de dienst in Salomo's tempel verricht heeft.

3. Er wordt hier ook nog van enige andere geslachten van de Levieten bericht gegeven. Een van de geslachten van Gersom (dat van Libni) wordt tot op Samuël gebracht, die de eer had van, behalve een Leviet, ook nog een profeet te zijn. Ook van een van de huisgezinnen van Merári (dat van Mahli) worden enige afstammelingen opgegeven, vers 29, 30.

1 Kronieken 6:31-53 Toen de Levieten voor het eerst geordend waren in de woestijn, bestond veel van het werk, dat hun was aangewezen, in het dragen en verzorgen van de tabernakel en

zijn gereedschappen, zolang zij op hun tocht waren door de woestijn. In Davids tijd was hun aantal toegenomen, en hoewel de meesten van hen verspreid waren door het gehele land, om het volk de goede kennis des Heeren te leren was er toch voor hen, die dienst deden in het huis van God, niet voortdurend werk voor allen. Daarom heeft David door bijzondere opdracht en leiding van God een nieuwe ordening gemaakt voor de Levieten, zoals wij in het laatste gedeelte van dit boek zien zullen. Hier wordt ons gezegd wat het werk was, dat hij hun aanwees.

I. Werk van zingen, vers 31. David werd hoog opgericht om de lieflijke Psalmist van Israël te zijn, 2 Samuël 23:1, niet alleen om Psalmen te schrijven, maar om er het zingen in het huis Gods van te verordineren, (niet zozeer omdat hij muzikaal was als wel omdat hij Godvruchtig was), en dit deed hij nadat de ark tot rust gekomen was. Zolang deze in gevangenschap was of in een afgelegen plaats verbleef, ongevestigd was, waren de harpen aan de wilgen gehangen, men vond het toen geen tijd om te zingen (als de bruidegom weggenomen is, dan zullen zij vasten), maar met het opbrengen van de ark werden de harpen weer ter hand genomen, de zang herleefde en bleef beoefend worden, want wij moeten ons evenzeer verblijden in de voortdurend van onze geestelijke voorrechten als in de herstelling er van. Toen de dienst van de ark ophield, wyl zij tot niet was gekomen, werd hun ander werk te doen gegeven, (want Levieten moeten nooit lui of ledig zijn), en werden zij gebruikt in "het ambt des gezangs". Zo zullen de kinderen Gods, als zij komen tot de rust, die voor hen overblijft hierboven, afscheid nemen van al hun lasten, en gebruikt worden in altijd durend zingen. Deze zangers verrichtten die dienst in de tabernakel totdat de tempel gebouwd was, en toen stonden zij daar naar hun wijze in hun ambt, vers 32. Toen zij in dat statige, prachtige huis kwamen, bleven zij even getrouw aan hun ambt en aan hun order, als zij in de tabernakel geweest waren. Het zou te betreuren zijn, als de bevordering van de Levieten hen nalatig zou maken in hun werk. Wij hebben hier een bericht van de drie grote meesters, die in de dienst "des heiligen gezangs" gebruikt werden, met hun onderscheidene gezinnen, want zij "stonden daar met hun zonen", dat is: die met hen, die van hen afstamden of aan hen verwant waren, vers 33. Heman, Asaf en Ethan waren de drie, die tot deze dienst werden aangesteld, een uit ieder van de drie huizen van de Levieten, opdat er gelijkheid zou zijn in de verdeling van dit werk van de ere, en ieder zijn plaats zou kennen, zo bewonderenswaardig een orde was er in deze koordienst.

1. Van het huis van Kahath was Heman met zijn gezin, vers 1 en 33, een man, bezwaard van geest, indien hij dezelfde Heman is, die de 88sten Psalm geschreven heeft, en toch een zanger. Hij was de kleinzoon van Samuël, de profeet, de zoon van Joël, van wie gezegd is dat hij "niet wandelde in de wegen van Samuël" 1 Samuël 8, 2, 3, maar het schijnt dat, hoewel de zoon het niet deed, de kleinzoon het wél deed. Zo gebeurt het soms dat de zegen, beloofd aan het zaad van de oprechten, een geslacht voorbijgaat, om op het volgende te komen. En hoewel deze Heman de kleinzoon was van allen machtigen vorst, heeft hij het toch niet bereiden zijn waardigheid geacht, om een voorzanger te zijn in het huis Gods. David zelf had er een dorpelwachter in willen wezen. Wij kunnen deze bevordering van de kleinzoon in de kerk veeleer beschouwen als een beloning voor de nederiger, bescheiden, afstand van zijn gezag in de staat, door de grootvader gedaan. God heeft vele van zulke middelen om het verlies, dat Zijn kinderen lijden, te vergoeden. Misschien heeft David, toen hij Heman tot opperzangmeester aanstelde, hierin wel enigen eerbied voor zijn oude vriend Samuël willen betonen.

2. Uit het huis van Gersom was Asaf, zijn 'broeder' genoemd, omdat hij in hetzelfde ambt en van dezelfde stam was, zij het dan ook van een ander huis of geslacht. Hij werd aan Hemans rechterhand in het koor geplaatst, vers 39. Verscheidene Psalmen dragen zijn naam hetzij dat

zij door hem geschreven zijn of door hem als opperzangmeester getoonzet werden. Het is duidelijk dat hij de schrijver was van sommige Psalmen, want wij lezen van hen, die de Heere loofden met de woorden van David en van Asaf, want hij was een ziener zowel als een zanger, 2 Kronieken 29:30. Zijn stamboom gaat hier door geheel onbekende namen tot aan Levi, vers 39-43.

3. Van het huis van Merari was Ethan, vers 44, die geplaatst werd aan Hemans linkerhand. Ook zijn stamboom klimt op tot aan Levi, vers 47. Indien deze de Heman en de Ethan waren die de 88sten en 89sten Psalm geschreven hebben, dan zien wij hier geen reden waarom zij 'Ezrahieten' genoemd werden, (zie de opschriften van deze Psalmen), zoals er wel een reden is waarom zij zo genoemd worden, zoals die in Hoofdstuk 2:6 vermeld zijn, die de zonen waren van Zerah.

II. Er was werk om te dienen, zeer veel dienst "des tabernakels van het huis Gods", vers 48, water en brandstoffen aan te dragen, te wassen en te vegen en de as weg te brengen te slachten en de offers te koken, voor al zulke diensten werden Levieten van de andere geslachten aangesteld, of misschien wel de zodanigen, die hetzij omdat zij geen goede stem of geen muzikaal oor hadden, ongeschikt waren om zangers te zijn. Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, also bediene hij dezelve. Zij die niet konden zingen, moesten daarom niet als geheel onnut ter zijde worden gesteld hoewel zij ongeschikt waren voor deze dienst was er ander werk, waarin zij nuttig konden zijn.

III. Er was werk bij de offeranden, en dat moest alleen door de priesters verricht worden vers 49. Zij alleen moesten het bloed sprengen en het reukwerk branden, en wat betreft het werk van het heilige van de heiligen, dat moest alleen door de hogepriester verricht worden. Ieder had zijn werk, en zij hadden elkaar er bij nodig, en zij hielpen er elkaar in. Betreffende het werk van de priesters wordt ons hier gezegd:

1. Wat het doel was, dat zij er bij in het oog moeten hebben, zij moesten verzoening doen over Israël, middelaars zijn tussen het volk en God, niet zichzelf verhogen en verrijken, maar het volk dienen. Zij waren gesteld voor de mensen.

2. Welke regel zij in het oog hadden te houden, zij gingen voor in Gods huis, maar moeten doen wat hun gezegd was te doen, naar alles wat God had geboden. Aan die wet zijn ook de hoogsten onderworpen.

1 Kronieken 6:54-81

Wij hebben hier een bericht van de steden van de Levieten, die hier hun 'kastelen' worden genoemd, vers 54, niet alleen omdat zij ommuurd en versterkt waren, en wél bewaard door het omliggende land (want ieder volk heeft er belang bij om zijn leraren te beschermen), maar omdat zij en hun bezittingen in bijzondere zin de zorg waren van de voorzienigheid Gods. Gelijk God hun deel was, zo was Hij ook hun bescherming, en een hut zal een kasteel wezen voor hen, die onder de schaduw des Almachtigen zijn gezeten. Dit bericht is ongeveer gelijk aan dat, hetwelk wij hadden in Jozua 21. Wij behoeven niet kritisch te zijn in de vergelijking van deze Schriftuurplaatsen, (welk goed zou het ons doen?) ook zal het aan de geloofwaardigheid van de Schrift niets afdoen, dat de namen van sommigen van de plaatsen hier niet precies gelijk zijn aan die daar. Wij weten dat het iets geheel gewoons is, dat steden verscheiden namen hebben, -Sarum en Salisbuty, -Salop en Shrewsbury, -zijn meer verschillend dan Hilen, vers 58, -en Holon, Jozua 21:15, -Asan, vers 59, -en Ain Jozua 21:16, -Allemeth, vers 60, -en Almon, Jozua 21:18. En in verloop van tijd veranderen de namen.

Slechts moeten wij opmerken dat God in de toewijzing van steden aan de Levieten zorg droeg:

1. Voor de vervulling van de stervende Jakob voorzegging betreffende deze stam, dat hij "verstrooid zal zijn onder Israël", Genesis 49:7.

2. Voor de verspreiding van de kennis van Hem en van Zijn wet naar alle delen van het land Israëls. In iedere stam waren Levietensteden, en zo werd iedere kamer voorzien van een kaars, zodat niemand onwetend behoefde te wezen omtrent zijn plicht, of het was zijn eigen schuld, of de schuld van de Levieten.

3. Voor het behoorlijk onderhoud van hen, die in het heilige dienden. Behalve hun tienden en offeranden, hadden zij nog pastorielanden, en hun eigen steden om in te wonen. Sommigen van de aanzienlijkste steden Israëls vielen de Levieten ten deel. Iedere stam genoot het voorrecht en voordeel van de Levieten, en daarom moest iedere stam bijdragen tot hun onderhoud. Laat hem, die onderwezen wordt in het woord, medelen van alle goederen degenen, die hem onderwijst, en hij doe het blijmoedig.

HOOFDSTUK 7

1 De kinderen van Issaschar waren Thola en Pua, Jasib en Simron; vier. 2 De kinderen van Thola nu waren Uzzi, en Refaja, en Jeriel, en Jachmai, en Jibsam, en Samuël; hoofden van de huizen hunner vaders, van Thola, kloeki hielden in hun geslachten; hun getal was in de dagen van David twee en twintig duizend en zeshonderd. 3 En de kinderen van Uzzi waren Jizrahja; en de kinderen van Jizrahja waren Michael, en Obadja, en Joel, en Jisia; deze vijf waren al te zamen hoofden. 4 En met hen naar hun geslachten, naar hun vaderlijke huizen, waren de hopen des krijsheirs zes en dertig duizend; want zij hadden vele vrouwen en kinderen. 5 En hun broeders, in alle huisgezinnen van Issaschar, kloeki hielden, waren zeven en tachtig duizend, al dezelve in geslachtsregisters gesteld zijnde. 6 De kinderen van Benjamin waren Bela, en Becher, en Jediael; drie. 7 En de kinderen van Bela waren Ezbon, en Uzzi, en Uzziel, en Jerimoth, en Iri; vijf hoofden in de huizen der vaders, kloeki hielden; die, in geslachtsregisters gesteld zijnde, waren twee en twintig duizend en vier en dertig. 8 De kinderen van Becher nu waren Zemira, en Joas, en Eliezer, en Eljoenai, en Omri, en Jeremoth, en Abija, en Anathoth, en Alemeth; deze allen waren kinderen van Becher. 9 Dezen nu in geslachtsregisters gesteld zijnde, naar hun geslachten, hoofden der huizen hunner vaders, kloeki hielden, waren twintig duizend en tweehonderd. 10 De kinderen van Jediael nu waren Bilhan; en de kinderen van Bilhan waren Jeus en Benjamin, en Ehud, en Chenaana, en Zethan, en Tharsis, en Ahi-sahar. 11 Alle dezen waren kinderen van Jediael, tot hoofden der vaders, kloeki hielden, zeventien duizend en tweehonderd, uitgaande in het heir ten strijde. 12 Daartoe Suppim en Huppim waren kinderen van Ir, en Husim, kinderen van Aher. 13 De kinderen van Naftali waren Jahziel, en Guni, en Jezer, en Sallum, kinderen van Bilha. 14 De kinderen van Manasse waren Asriel, welken de vrouw van Gilead baarde; doch zijn bijwif, de Syrische, baarde Machir, de vader van Gilead. 15 Machir nu nam tot een vrouw de zuster van Huppim en Suppim, en haar naam was Maacha; en de naam des tweeden was Zelafead. Zelafead nu had dochters. 16 En Maacha, de huisvrouw van Machir, baarde een zoon, en zij noemde zijn naam Peres, en de naams zijns broeders was Seres, en zijn zonen waren Ulam en Rekem. 17 De kinderen van Ulam nu waren Bedan; deze zijn de kinderen van Gilead, de zoon van Machir, de zoon van Manasse. 18 Belangende nu zijn zuster Molecheth, zij baarde Ishod, en Abiezer, en Mahela. 19 De kinderen van Semida nu waren Ahjan, en Sechem, en Likhi, en Aniam. 20 En de kinderen van Efraim waren Suthelah; en zijn zoon was Bered; en zijn zoon Tahath; en zijn zoon Elada; en zijn zoon Tahath; 21 En zijn zoon was Zabad; en zijn zoon Suthelah, en Ezer, en Elad. En de mannen van Gath, die in het land geboren waren, doodden hen, omdat zij afgekomen waren om hun vee te nemen. 22 Daarom droeg Efraim, hun vader, vele dagen leed; en zijn broeders kwamen om hem te troosten. 23 Daarna ging hij in tot zijn huisvrouw, en zij werd zwanger, en baarde een zoon; en hij noemde zijn naam Beria, omdat zij in ellende was in zijn huis. 24 Zijn dochter nu was Seera, die bouwde het lage en het hoge Beth-horon, en Uzen-seera. 25 En Refah was zijn zoon, en Resef; en zijn zoon was Telah; en

zijn zoon Tahan; 26 Zijn zoon was Ladan; zijn zoon Ammihud; zijn zoon Elisama; 27 Zijn zoon was Non; zijn zoon Jozua. 28 En hun bezitting en hun woning was Beth-el, en haar onderhorige plaatsen; en tegen het oosten Naaran, en tegen het westen Gezer en haar onderhorige plaatsen; en Sichem en haar onderhorige plaatsen, tot Gaza toe, en haar onderhorige plaatsen. 29 En aan de zijden der kinderen van Manasse was Beth-sean en haar onderhorige plaatsen, Thaanach en haar onderhorige plaatsen, Megiddo en haar onderhorige plaatsen, Dor en haar onderhorige plaatsen. In deze hebben de kinderen van Jozef, de zoon van Israël, gewoond. 30 De kinderen van Aser waren Jimna, en Jisva, en Jisvi, en Beria, en Sera, hunlieder zuster. 31 De kinderen van Beria nu waren Heber en Malchiel; hij is de vader van Birzavith. 32 En Heber gewon Jaflet, en Somer, en Hotham, en Sua, hunlieder zuster. 33 De kinderen van Jaflet nu waren Pasach, en Bimhal, en Asvath; dit waren de kinderen van Jaflet. 34 En de zonen van Semer waren Ahi en Rohega, Jehubba en Aram. 35 En de kinderen van zijn broeder Helem waren Zofah, en Jimna, en Seles, en Amal. 36 De kinderen van Zofah waren Suah, en Harnefer, en Sual, en Beri, en Jimra, 37 Bezer, en Hod, en Samma, en Silsa, en Jithran, en Beera. 38 De kinderen van Jether nu waren Jefunne, en Pispas, en Ara. 39 En de kinderen van Ulla waren Arah, en Hanniel, en Rizja. 40 Deze allen waren kinderen van Aser, hoofden der vaderlijke huizen, uitgelezenen kloeke helden, hoofden der vorsten; en zij werden in geslachtsregisters geteld ten heire in de krijg; hun getal was zes en twintig duizend mannen.

In dit hoofdstuk hebben wij enig bericht nopens de geslachtsregisters van:

I. Issaschar, vers 1-5.

II. Van Benjamin, vers 6-12.

III. Van Nafthali vers 13.

IV. Van Manasse, vers 14-19.

V. Van Efraïm, vers 20-29.

VI. Van Aser, vers 30-40.

Hier is geen bericht van Zebulon noch van Dan. Waarom deze alleen uitgelaten werden, daar kunnen wij geen reden voor aanwijzen. Maar het is de schande van de stam van Dan, dat de afgoderij begon in die kolonie van Daniëten, die in Laïs werd gevestigd, welke plaats zij Dan noemden, en daar was een van de gouden kalveren door Jerobeam opgericht. Dan is ook uitgelaten in Openbaring 7.

1 Kronieken 7:1-19

Hier is ons een kort overzicht gegeven van:

1. De stam van Issaschar, die Jakob had vergeleken bij "een sterkgebeende ezel, neerliggende tussen de pakken", Genesis 49:14, een naarstige stam, die de zaken zijns lands zeer behartigde en "zich verheugde over zijn hutten" Deuteronomium 33:18. En hier zien wij: a. Dat zij een talrijke stam waren, want zij hadden veel vrouwen. Hun land was zo vruchtbaar, dat zij voor geen overbevolking vreesden, en het volk was zo vernuftig en verstandig, dat zij voor alle handen werk konden vinden. Laat geen volk klagen over zijn sterk aantal, mits zij niemand toelaten lui of ledig te zijn.

b. Dat zij een moedige, dappere stam waren, "kloeke helden", vers 2, 5, "hoofden", vers 3. Zij die gewoon waren aan arbeid, waren boven alle anderen geschikt om hun land te dienen, als dit nodig was. Het getal van hun onderscheiden huisgezinnen, zoals het opgenomen werd in de dagen van David, wordt hier opgegeven, allen tezamen gerekend bedroeg het ruim honderd vijf en veertig duizend mannen, geschikt voor de krijg. Sommigen denken dat deze opgaven afkomstig zijn van de volkstelling, door Joab op last van David verricht, 2 Samuël 24.

Ik geloof veeleer dat zij afkomstig zijn van een andere telling die zij misschien onder elkaar hebben gehouden, omdat in 1 Kronieken 27:24 gezegd wordt dat dit getal niet opgebracht is in de rekening van de kronieken des konings Davids, omdat die telling Gode zeer mishaagd had.

2. Van de stam van Benjamin. Er wordt hier enig bericht van die stam gegeven, maar in het volgende hoofdstuk is het bericht veel uitvoeriger. De strijdmacht van die stam was nauwelijks zestig duizend man sterk, maar zij worden "kloeke helden" genoemd, vers 7, 9, 11. "Benjamin zal als een wolf verscheuren", Genesis 49:27. Het was de eer van deze stam dat Saul, de eerste koning, uit hem is voortgekomen, nog meer strekt het hem tot eer dat hij de rechtmatige koningen uit het huis van David bleef aanhangen toen de andere stammen afgefallen zijn. Hier wordt melding gemaakt van Husim, de kinderen van Aher, vers 12.

Dan's zonen worden gezegd Husim te zijn, Genesis 46:23, en daarom lezen sommigen Aher als gemeen zelfstandig naamwoord. "Husim, de zonen van een anderen" dat is: een anderen van Jakobs zonen, of de zonen van een vreemde die Israëlieten niet moesten wezen, maar de Danieten waren de zodanigen, toen zij Micha's gesneden en gegoten beeld onder hen stelden.

3. Van de stam van Nafthali, vers 13. Alleen de eerste vaderen van die stam worden genoemd, geheel dezelfde, die wij vinden in Genesis 46:24, behalve dat Sillem daar, hier Sallum is. Geen van hun nakomelingen worden genoemd, misschien wel omdat hun geslachtsregisters verloren zijn geraakt.

4. Van de stam van Manasse, van dat gedeelte ervan, dat gevestigd was aan deze zijde van de Jordaan, want van het andere gedeelte hadden wij reeds enig bericht in Hoofdstuk 5:23 en verv. Van deze stam valt op te merken: a. Dat een hunner een Syrische huwde, vers 14. Dit was in de tijd van hun slavernij in Egypte, zo vroeg reeds begonnen zij zich met andere volken te vermengen.

b. Dat, hoewel de vader een Syrische huwde, Machir, de zoon uit dat huwelijk geboren, wellicht het ongerief ervan ziende in zijns vaders huis, een dochter van Benjamin tot vrouw nam, vers 15. Het is goed voor de kinderen om zich door de fouten en misstappen van hun vaders te laten waarschuwen zodat zij zich niet aan dezelfde steen stoten.

c. Hier wordt melding gemaakt van Bedan, die wellicht dezelfde is als die Bedan, die als een van de verlossers van Israël vermeld is, 1 Samuël 12:11, Jair, die van Manasse was, was misschien de man, Richteren 10:3.

1 Kronieken 7:20-40

Wij hebben hier een bericht: I. Van de stam van Efraïm. Grote dingen lazen wij van die stam toen hij tot rijpheid was gekomen. Hier hebben wij een bericht van de rampen van zijn kindsheid, toen hij nog in Egypte was, naar het schijnt, want Efraïm zelf was nog in leven toen deze dingen geschieden, hetgeen men zich echter moeilijk kan voorstellen indien het, zoals hier opgegeven is, zeven geslachten na hem is voorgevallen. Daarom ben ik geneigd te denken dat het of een andere Efraïm was, of zij, die hier verslagen werden, de eigen zonen waren van die Efraïm, die de zoon van Jozef was.

In deze passage, die hier alleen voorkomt, hebben wij:

1. De grote scheur, die gemaakt werd in het geslacht van Efraïm. De mannen van Gath, Filistijnen, reuzen, doodden velen van hen, omdat zij afgekomen waren om hun vee te nemen, vers 21. Het is onzeker wie hier de aanvallers waren.

a. Sommigen houden de mannen van Gath voor de aanvallers, mannen "geboren in het land van Egypte", maar nu te Gath woonachtig, dat zij een inval deden in het land Gosen, om het vee van de Efraïmieten weg te drijven, en de eigenaars doodden, omdat zij zich tegen de roof verzetten. Het leven van menigeen werd aan gevaar blootgesteld door zijn rijkdom, zover is het er vandaan dat des rijken goed een stad van zijn sterkte is.

b. Anderen denken dat de Efraïmieten een aanval deden op de mannen van Gath om hen te beroven, in de veronderstelling dat de tijd gekomen was, wanneer zij in het bezit van Kanaän

gesteld zouden worden, maar zij hebben hun roekeloosheid en overijling zwaar geboet. Zij, die Gods tijd niet kunnen afwachten, kunnen Gods zegen niet verwachten. Ik denk veeleer dat de mannen van Gath op de Efraïmieten afkwamen, omdat de Israëlieten in Egypte herders waren, geen krijgslieden, overvloed van vee hadden, en dus niet licht hun leven zouden wagen om het vee hunner naburen te roven, en de woorden kunnen ook aldus gelezen worden: "De mannen van Gath doodden hen, als zij afgekomen waren om hun vee te nemen".

Dr. Lightfoot denkt dat Zabad, de zoon van Efraïm, en Suthelah, en Ezer, en Elad, zijn kleinzonen, de mannen waren, die gedood werden. Jakob had voorspeld dat het zaad van Efraïm "een volle menigte van volkeren" zal worden, Genesis 48:19, en toch wordt die plant aldus in de kiem gesmoord.

De leidingen van Gods voorzienigheid schijnen soms in tegenspraak met Zijn beloften, maar als zij dit doen dan verheerlijken zij in werkelijkheid de belofte en maken de vervulling er van zoveel treffender. De Efraïmieten waren de nakomelingen van Jozef en toch kon zijn macht hen niet beschermen, hoewel hij, naar sommigen denken, nog in leven was. Het zwaard verteert zowel deze als genen.

2. De grote smart, die de vader van het gezin hierop aangreep. "Daarom droeg Efraïm, hun vader, vele dagen leed". Niets doet de ouden van dagen met meer leed ten grave dalen dan dit, dat zij degenen, die uit hen zijn voortgekomen, naar het graf moeten brengen, inzonderheid als deze een geweldigen dood zijn gestorven. Het is dikwijls de smart van hen, die oud worden, dat zij diegenen voor hen zien heengaan, van wie zij zeiden: "Dezen zullen ons troosten". Het was een broederlijke, vriendelijke dienst, die zijn broederen deden, toen zij "kwamen om hem te troosten" in zijn zware beproeving, hem hun deelneming te kennen te geven en hem te wijzen op hetgeen hem steunen en tot kalmte brengen kon onder zijn leed. Waarschijnlijk herinnerden zij hem aan de belofte van toeneming, waarmee Jakob hem gezegend had, toen hij zijn rechterhand op zijn hoofd legde. Hoewel zijn huis also niet was bij God als hij gehoopt had, naar een huis van rouw een verstrooid gezin, was toch de belofte gewis, 2 Samuël 23:5.

3. De herstelling dier scheur enigermate door de toevoeging aan zijn gezin van nog een zoon, in zijn ouderdom, vers 23, zoals Seth, "een ander zaad voor Habel die Kaïn doodgeslagen heeft", Genesis 4:25. Als God aldus Zijn treurenden vertroost, "verblijdt naar de dagen, waarin Hij gedrukt heeft", en de zegeningen stelt tegenover de kruisen, dan moeten wij hierin de vriendelijkheid en barmhartigheid opmerken van de voorzienigheid Gods, het is dan alsof "het Hem berouwde over Zijn knechten", Psalm 90:13, 15. Maar de vreugde, dat een mens in zijn gezin was geboren, kon hem zijn smart niet doen vergeten, want hij geeft een treurigen naam aan die zoon, Beria, in ellende, want hij was geboren toen het kwaad was in zijn huis. Het is goed om de beproeving en ellende, de gal en alsem in herinnering te houden, opdat onze ziel "zich in ons nederbukke", Klaagliederen 3:19, 20. Welke naam is meer geschikt voor "de mens, die van een vrouw is geboren, dan Beria", omdat hij in een ellendige wereld geboren is?

Als nog een verdere eer voor het huis van Efraïm wordt er bijgevoegd:

a. Dat een dochter van die stam, Seëra genaamd, ten tijde van Israëls vestiging in Kanaän enige steden heeft gebouwd, hetzij op haar kosten of door haar zorg, een er van droeg de naam van Uzen-Seera, vers 24. Een deugdelijke vrouw kan een even grote eer en zegen zijn voor een geslacht als een krachtig en machtig man.

b. Dat een zoon van die stam gebruikt werd voor de verovering van Kanaän, Jozua, de zoon van Nun, vers 27. Ook hierin werd de scheur, gemaakt in Efraïms geslacht, geheeld, en misschien heeft de wrok over dit kwaad, voorheen door de Kanaänieten aan de Efraïmieten gedaan, hem zoveel te krachtiger gemaakt in deze krijg.

II. Van de stam van Aser. Sommige mannen van aanzien uit die stam worden hier genoemd. Hun krijgsmacht was niet talrijk in vergelijking met sommigen van de andere stammen, met alles en alles slechts zes en twintig duizend man, maar hun vorsten waren "uitgelezen, kloeke helden", vers 40, en misschien was het verstandig van hen, dat zij geen al te grote krijgsmacht op de been hielden doch liever weinige, maar goed geoefende troepen hadden, die zeer geschikt waren voor de dienst.

HOOFDSTUK 8

1 Benjamin nu gewon Bela, zijn eerstgeborene, Asbel, de tweede, en Ahrah, de derde, 2 Naho, de vierde, en Rafa, de vijfde, 3 Bela nu had deze kinderen: Addar, en Gera, en Abihud, 4 En Abisua, en Naäman, en Ahoah, 5 En Gera, en Sefufan, en Huram. 6 Dezen nu zijn de kinderen van Ehud; dezen waren hoofden der vaderen van de inwoners te Geba, en hij voerde hen over naar Manahath; 7 En Naäman, en Ahia, en Gera; dezen voerde hij weg; en hij gewon Uzza en Ahihud. 8 En Saharaim gewon kinderen in het land van Moab (nadat hij dezelve weggezonden had) uit Husim en Baara, zijn vrouwen; 9 En uit Hodes, zijn huisvrouw, gewon hij Jobab, en Zibja, en Mesa, en Malcham, 10 En Jeuz, en Sochja, en Mirma; dezen zijn zijne zonen, hoofden der vaderen. 11 En uit Husim gewon hij Abitub en Elpaal. 12 De kinderen van Elpaal nu waren Eber, en Misam, en Semed; deze heeft Ono gebouwd, en Lod en haar onderhorige plaatsen; 13 En Beria, en Sema; dezen waren hoofden der vaderen van de inwoners te Ajalon; dezen hebben de inwoners van Gath verdreven. 14 En Ahjo, Sasak en Jeremoth, 15 En Zebadja, en Arad, en Eder, 16 En Michael, en Jispa, en Joha waren kinderen van Beria. 17 En Zebadja, en Mesullam, en Hizki, en Heber, 18 En Jismerai, en Jizlia en Jobab, de kinderen van Elpaal. 19 En Jakim, en Zichri, en Zabdi, 20 En Eljoenai, en Zillethai, en Eliel, 21 En Adaja, en Beraja, en Simrath waren kinderen van Simeï. 22 En Jispan, en Eber, en Eliel, 23 En Abdon, en Zichri, en Hanan, 24 En Hananja, en Elam, en Antothija, 25 En Jifdeja, en Pnuël waren zonen van Sasak. 26 En Samserai, en Seharja, en Athalja, 27 En Jaaresja, en Elia, en Zichri waren zonen van Jeroham. 28 Dezen waren de hoofden der vaderen, hoofden naar hun geslachten; dezen woonden te Jeruzalem. 29 En te Gibeon woonde de vader van Gibeon; en de naam zijner huisvrouw was Maacha. 30 En zijn eerstgeboren zoon was Abdon, daarna Zur, en Kis, en Baal, en Nadab, 31 En Gedor, en Ahio, en Zecher. 32 En Mikloth gewon Simea; en dezen woonden ook tegenover hun broederen te Jeruzalem, met hun broederen. 33 Ner nu gewon Kis, en Kis gewon Saul, en Saul gewon Jonathan, en Malchi-sua, Abinadab, en Esbaal. 34 En Jonathans zoon was Merib-baal, en Merib-baal gewon Micha. 35 De kinderen van Micha nu waren Pithon, en Melech, en Thaarea, en Achaz. 36 En Achaz gewon Jehoadda, en Jehoadda gewon Alemeth, en Azmaveth, en Zimri; Zimri nu gewon Moza; 37 En Moza gewon Bina; zijn zoon was Rafa; zijn zoon was Elasa; zijn zoon was Azel. 38 Azel nu had zes zonen, en dit zijn hun namen; Azrikam, Bochrui, en Ismael, en Searja, en Obadja, en Hanan. Al dezen waren zonen van Azel. 39 En de zonen van Esek, zijn broeder, waren Ulam, zijn eerstgeborene, Jeus, de tweede, en Elifelet, de derde. 40 En de zonen van Ulam waren mannen, kloeke helden, de boog spannende, en zij hadden vele zonen, en zoons zonen, honderd en vijftig. Al dezen waren van de kinderen van Benjamin.

In het vorige hoofdstuk was ons enig bericht gegeven van Benjamin, hier vinden wij een uitvoeriger opgave van de grote mannen van die stam. Omdat uit die stam Saul, de eerste koning van Israël, is voortgekomen, naar wiens geschiedenis Ezra zich voortspoedt, Hoofdstuk 7:6-12. Omdat die stam trouw is gebleven aan Juda, een groot deel van Jeruzalem bewoonde, een van de twee stammen was, die In gevangenschap gingen en teruggekeerd zijn, en ook op die geschiedenis heeft hij het oog, Hoofdstuk 9.

I. Hier worden sommige hoofden genoemd van die stam, vers 1-32.

II. Wordt een meer bijzonder bericht gegeven nopens het geslacht van Saul, vers 33-40.

1 Kronieken 8:1-32

In al deze verzen komt weinig of geen geschiedenis voor, wij hebben er dus niet veel over op te merken.

1. Wat betreft de moeilijkheden, die in dit en de vorige geslachtsregisters voorkomen: het is niet nodig ons er over te kwellen. Ik vermoed dat Ezra ze heeft overgenomen uit "het boek van de koningen van Israël en Juda", Hoofdstuk 9:1, naardat zij door de onderscheidene stammen ingeleverd werden, iedere stam de methode daarbij volgende, die hem goeddocht. Vandaar dat sommigen opklimmen, anderen afdalen, bij sommigen zijn 'getallen', bij anderen 'plaatsen' gevoegd. Bij sommigen zijn historische aantekeningen ingelast, bij anderen niet, sommigen zijn korter, anderen langer, sommigen komen overeen met andere registers, anderen verschillen ervan, sommigen waren waarschijnlijk gescheurd, uitgewist en gevlekt, anderen waren meer leesbaar. Die van Dan en Ruben zijn geheel verloren geraakt. Deze heilige man schreef, van de Heiligen Geest gedreven zijnde maar er bestond geen noodzakelijkheid om het gebrekkige aan te vullen, neen, zelfs niet om door ingeving de vergissingen te herstellen van deze geslachtsregisters. Het was voldoende dat hij ze afschreef zoals zij hem in handen kwamen, of zoveel er van als voor het tegenwoordige doel vereist werd, hetwelk was: de terugkerende ballingen te leiden bij hun vestiging, zoveel zij konden bij hun eigen geslacht en in hun vroegere woonplaatsen. Wij kunnen onderstellen dat veel in deze geslachtsregisters dat ons ingewikkeld en verward schijnt, duidelijk genoeg was voor hen, (die het ontbrekende wel wisten aan te vullen), en volkomen beantwoordde aan het doel, waarmee zij in het licht werden gegeven.

2. Er waren nu vele grote en machtige volken op aarde, en tot die volken behoorden vele doorluchtige mannen, wier namen in eeuwigdurende vergetelheid zijn begraven, terwijl de namen van menigten van het Israël Gods hier zorgvuldig ter eeuwige gedachtenis bewaard zijn. Zij zijn "Jasher, Jeshurun", oprechten, rechtvaardigen, en "de gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn". Wij hebben reden om te vrezen dat velen van deze de eeuwige eer niet deelachtig werden (want zelfs de goddeloze koningen van Juda komen voor in deze geslachtsregisters), maar de vereeuwiging van hun namen hier was een type van het schrijven van de namen van geheel Gods geestelijk Israël in het boek des levens des Lams.

3. Deze stam van Benjamin was eens tot een zeer lage ebbe gebracht. Het was in de tijd van de Richteren bij gelegenheid van de ongerechtigheid van Gibeon, toen slechts zes honderd man aan het zwaard van de gerechtigheid ontkwamen, en toch maakt hij in deze geslachtsregisters een even goed figuur als schier iedere andere stam, want het is de eer van God de zwakken te helpen, en hen op te heffen, die het meest verminderd en verlaagd zijn.

4. Hier wordt melding gemaakt van Ehud vers 6. In het voorgaande vers van een Gera, vers 5, en in vers 8 van een, die van hem afstamde, en "kinderen gewon in het land Moab" wat mij neigt om te denken dat het de Ehud was, die de tweede richter van Israël is geweest, want hij wordt gezegd "de zoon te zijn van Gera, een Benjaminit", Richteren 3:15, en hij verloor Israël van de verdrukking van de Moabieten, door de koning van Moab te doden, wat hem meer macht en invloed in het land van Moab gegeven kan hebben, dan waarvan wij de blijken vinden in zijn geschiedenis, en aanleiding geweest kan zijn dat sommigen van zijn nakomelingen zich daar gevestigd hebben.

5. Hier wordt melding gemaakt van sommigen van de Benjamieten, die de inwoners van Gath verdreven hebben, vers 13, misschien wel hen, die de Efraïmieten hadden gedood. Hoofdstuk 7:21, of misschien hun nakomelingen bij wijze van weerwraak, en een van hen, die deze daad

van gerechtigheid deed, heette ook Beria, die naam, waarin de gedachtenis aan dat kwaad bewaard werd.

6. Er wordt bijzonder nota genomen van hen die "in Jeruzalem woonden", vers 28, en wederom in vers 32, opdat zij, wier voorouders daar hun woning hadden, bewogen zouden worden om na hun terugkeer uit de ballingschap zich daar ook te vestigen, wat, voor zoveel blijkt, slechts weinigen bereid waren te doen, omdat het een plaats van gevaar was, en daarom zien wij Nehemia 11:2, dat "het volk alle mannen zegende, die vrijwillig aanboden in Jeruzalem te wonen", daar de meesten aan andere steden van Juda de voorkeur gaven. Zij wier Godvruchtige ouders hun wandel hadden in het nieuwe Jeruzalem, behoren hierdoor opgewekt te worden om hun aangezicht daarheen te richten en hun weg daarheen te vervolgen, hoe duur dit hun ook te staan moge komen.

1 Kronieken 8:33-40

Het is opmerkelijk dat onder al de geslachtsregisters van de stammen geen melding wordt gemaakt van de koningen van Israël na hun afval van het huis van David, en nog veel minder van hun geslachten, geen woord van het huis van Jerobeam, of van Baesa, of van Omri, of van Jehu, want zij waren allen afgodendienaars. Maar van het geslacht van Saul dat de koninklijke familie was voor de verheffing van David, wordt ons hier een bijzonder bericht gegeven, 1. Voor Saul worden alleen Kis en Ner genoemd, zijn vader en grootvader, vers 33. In 1 Samuël 9:. In 1 Samuël 9:1, klimt zijn stamboom hoger op, maar Kis wordt daar gezegd de zoon te zijn van Abiël en hier van Ner. Hij was werkelijk de zoon van Ner, maar de kleinzoon van Abiël zoals blijkt uit 1 Samuël 14:51, waar gezegd wordt dat Ner de zoon was van Abiël, en dat Abner, die de zoon was van Ner, Sauls oom was, dat is: de broeder zijns vaders, daarom was zijn vader ook de zoon van Ner. Het is gewoon aan alle talen om kleinzonen en andere afstammelingen soms zonen te noemen, en nog veel meer is dit gebruikelijk in de taal van de Hebreërs.

2. Na Saul worden verschillende van zijn zonen genoemd, maar geen nakomelingen van iemand van hen behalve alleen van Jonathan, die met een talrijk kroost gezegend was, en deze nakomelingen werden geëerd met een plaats in de heilige geslachtsregisters, om de wille van zijn oprechte vriendschap voor David. De linie van Jonathan wordt hier opgegeven tot op ongeveer tien geslachten na hem. Misschien was David zeer bijzonder zorgzaam om die lijst zuiver te bewaren en heeft hij haar op een aparte bladzijde doen schrijven vanwege het verbond, gemaakt tussen zijn zaad en Jonathans zaad tot in eeuwigheid, 1 Samuël 20:15, 23, 42. Dit geslachtsregister eindigt in Ulam, wiens geslacht vermaard werd in de stam van Benjamin wegens de vele kloeke helden, die het voortbracht. Uit het nageslacht van die een man schijnen eens honderdvijftig boogschutters op het oorlogsveld gebracht te zijn, en zij waren allen mannen kloeke helden, vers 40. Er wordt nota genomen van datgene in hen, dat een man meer tot lof verstrekt dan zijn macht of zijn rijkdom, namelijk dat zij instaat waren hun land te dienen.

HOOFDSTUK 9

1 En gans Israël werd in geslachtsregisters geteld, en ziet, zij zijn geschreven in het boek der koningen van Israël. En die van Juda waren weggevoerd naar Babel, om hunner overtredingen wII. 2 De eerste inwoners nu, die in hun bezitting, in hun steden kwamen, waren de Israëlieten, de priesters, de Levieten, en de Nethinim. 3 Maar te Jeruzalem woonden van de kinderen van Juda, en van de kinderen van Benjamin, en van de kinderen van Efraim en Manasse; 4 Uthai, de zoon van Ammihud, de zoon van Omri, de zoon van Imri, de zoon van Bani, van de kinderen van Perez, de zoon van Juda. 5 En van de Silonieten was Asaja, de eerstgeborene, en zijn kinderen. 6 En van de kinderen van Zerah was Jeuël, en van hun broederen waren zeshonderd en negentig. 7 En van de kinderen van Benjamin waren

Sallu, de zoon van Mesullam, de zoon van Hodavia, de zoon van Hassenua; 8 En Jibnea, de zoon van Jeroham, en Ela, de zoon van Uzzi, de zoon van Michri; en Mesullam, de zoon van Sefatja, de zoon van Reuël, de zoon van Jibnija; 9 En hun broederen naar hun geslachten, negenhonderd zes en vijftig; al deze mannen waren hoofden der vaderen in de huizen hunner vaderen. 10 Van de priesteren nu, Jedaja, en Jojarib, en Jachin, 11 En Azarja, de zoon van Hilkija, de zoon van Mesullam, de zoon van Zadok, de zoon van Merajoth, de zoon van Ahitub, overste van het huis Gods; 12 En Adaja, de zoon van Jeroham, de zoon van Pashur, de zoon van Malchija; en Massi, de zoon van Adiel, de zoon van Jahzera, de zoon van Mesullam, de zoon van Mesillemith, de zoon van Immer. 13 Daartoe hun broeders, hoofden in de huizen hunner vaderen, duizend zevenhonderd en zestig, kloeke helden aan het werk van de dienst van het huis Gods. 14 Van de Levieten nu waren Semaja, de zoon van Hasub, de zoon van Azrikam, de zoon van Hasabja, van de kinderen van Merari; 15 En Bakbakkar, Heres, en Galal, en Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zichri, de zoon van Asaf; 16 En Obadja, de zoon van Semaja, de zoon van Galal, de zoon van Jeduthun; en Berechja, de zoon van Asa, de zoon van Elkana, woonachtig in de dorpen der Netofathieten. 17 De poortiers nu waren: Sallum, en Akkub, en Talmon, en Ahiman, en hun broeders; Sallum was het hoofd. 18 Ook tot nog toe, aan de poort des konings oostwaarts, waren dezen de poortiers onder de legers der kinderen van Levi. 19 En Sallum, de zoon van Kore, de zoon van Ebjasaf, de zoon van Korah, en zijn broeders van het huis zijns vaders, de Korahieten, waren over het werk van de dienst, wachters der dorpelen des tabernakels; gelijk hun vaders in het leger des HEEREN geweest waren bewaarders van de ingang; 20 Als Pinehas, de zoon van Eleazar, te voren voorganger bij hen was, met welken de HEERE was. 21 Zacharja, de zoon van Meselemja, was poortier aan de deur van de tent der samenkomst. 22 Allen, die uitgelezen waren tot poortiers aan de dorpelen, waren tweehonderd en twaalf. Dezen waren in het geslachtsregister gesteld naar hun dorpen. David en Samuël, de ziener, hadden hen in hun ambt bevestigd. 23 Zij dan en hun zonen waren aan de poorten van het huis des HEEREN, in het huis der tent, aan de wachen. 24 Die poortiers waren aan de vier winden, tegen het oosten, tegen het westen, tegen het noorden, en tegen het zuiden. 25 En hun broeders waren op hun dorpen, inkomende ten zevenden dage van tijd tot tijd, om met hen te dienen; 26 Want in dat ambt waren vier overste poortiers, die Levieten waren; en zij waren over de kameren en over de schatten van het huis Gods. 27 En zij bleven over nacht rondom het huis Gods; want op hen was de wacht, en zij waren over de opening, en dat allen morgen. 28 En enigen van hen waren over de vaten van de dienst; want bij getal droegen zij ze in, en bij getal droegen zij ze uit. 29 Want uit dezelve zijn er besteld over de vaten, en over al de heilige vaten, en over de meelbloem, en wijn, en olie, en wierook, en specerij. 30 En uit de zonen der priesteren waren de bereiders van het reukwerk der specerijen. 31 En Mattithja uit de Levieten, dewelke was de eerstgeborene van Sallum, de Korahiet, was in het ambt over het werk, dat in pannen gekookt wordt. 32 En uit de kinderen der Kahathieten, uit hun broederen, waren enigen over de broden der toerichting, om die alle sabbatten te bereiden. 33 Uit dezen zijn ook de zangers, hoofden der vaderen onder de Levieten in de kameren, dienstvrij; want dag en nacht was het op hen, in dat werk te zijn. 34 Dit zijn de hoofden der vaderen onder de Levieten, hoofden in hun geslachten; dezen woonden te Jeruzalem. 35 Maar te Gibeon hadden gewoond Jeiel, de vader van Gibeon; de naam zijner zuster nu was Maacha. 36 En Abdon was zijn eerstgeboren zoon, daarna Zur, en Kis, en Baal, en Ner, en Nadab. 37 En Gedor, en Ahio, en Zacharja, en Mikloth. 38 Mikloth nu gewon Simeam; dezen woonden ook te Jeruzalem, tegenover hun broederen, met hun broederen. 39 En Ner gewon Kis, en Kis gewon Saul, en Saul gewon Jonathan, en Malchi-sua, en Abinadab, en Esbaal. 40 En Jonathans zoon van Merib-baal, en Merib-baal gewon Micha. 41 De kinderen van Micha nu waren Pithon, en Melech, en Thaerea. 42 En Achaz gewon Jaera, en Jaera gewon Alemeth, en Azmaveth, en Zimri; en Zimri gewon Moza; 43 En Moza gewon Bina; wiens zoon was Refaja; wiens zoon was Elasa; wiens zoon was Azel. 44 Azel nu had zes zonen, en dit zijn hun namen: Azrikam, Bochrui, en Ismael, en Searja, en Obadja, en Hanan; dezen zijn Azels zonen.

Dit hoofdstuk geeft ons te verstaan dat het vermelden van al deze geslachtsregisters ten doel had, de Joden nu zij uit de ballingschap waren teruggekeerd, te leiden in hun vestiging, hoe zij zich met elkaar hadden te verenigen om wederom tot een volk, een staat te worden, en waar zij hun woonplaatsen moesten hebben, want wij hebben hier een bericht van hen, die na hun

terugkeer uit de ballingschap, het eerst bezit hebben genomen van Jeruzalem, en de stad op haar oude grondslagen begonnen te herbouwen.

I. De Israëlieten, vers 2-9.

II. De priesters, vers 10-13,

III. De Levieten en andere Nethinim, vers 14-27.

IV. Hier is de bijzondere last van sommigen der priesters en Levieten, vers 27-34.

V. Een herhaling van Sauls geslachtsregister, vers 36-44.

1 Kronieken 9:1-13

Het eerste vers ziet terug op de tevoren genoemde geslachtsregisters, en deelt ons mee dat zij bijeengebracht zijn uit het boek van de koningen van Israël en Juda, niet het boek, dat wij in de kanon van de Schrift hebben, maar een ander, een burgerlijk gedenkschrift, dat authentiek was, zoals bij ons (in Engeland) des konings boeken.

Melding makende van Israël en Juda neemt hij nota van hun wegvoering naar Babel om hunner overtreding wII. Laat dat oordeel nooit worden vergeten, maar steeds in gedachtenis worden gehouden ter waarschuwing van het nageslacht, opdat zij zich wachten voor de zonden, die het over hen hebben gebracht. Telkenmale als wij spreken van een ramp, die ons getroffen heeft, is het goed om er dit bij te voegen: "het was om mijn overtreding," opdat God rechtvaardig zij in Zijn spreken en rein zij in Zijn oordelen. Dan volgt een bericht van de eerste inwoners na hun terugkeer uit de ballingschap, die in hun steden woonden, inzonderheid te Jeruzalem.

1. De Israëlieten. Die algemene naam wordt gebruikt, vers 2. Omdat met die van Juda en Benjamin er velen waren van Efraïm en Manasse en de andere tien stammen, vers 3 de zodanigen, die naar Juda ontkomen zijn, toen het gros van het volk gevangelijk weggevoerd werd, of na de omwentelingen in Assyrië naar Juda waren teruggekeerd en toen met Juda in ballingschap gingen of Juda ontmoet hebben toen zij in Babel waren zich met hem vergezelden, en aldus in het voorrecht deelden van hun bevrijding. Er was voorspeld dat "de kinderen van Juda en de kinderen Israëls samenvergaderd zullen worden, en uit het land zullen optrekken", Hosea 1:11 en weer een enig volk zullen zijn, Ezechiël 37:22. Smart en benauwdheid brengen hen tot elkaar, die onenig waren, en de stukken metaal, die gescheiden waren, zullen, als zij in dezelfde smeltkroes gesmolten worden, weer samenvloeien. Zowel van Juda als van Israël bleven velen achter in de ballingschap, maar sommigen van beide, wier geest door God opgewekt was, vroegen weer naar de weg van Sion. Verscheidenen worden hier genoemd, en nog meerderen geteld, die hoofden van de vaders waren, vers 9, die, als ware Israëlieten, met eer herdacht moeten worden.

2. De priesters, vers 10. Het was hun tot lof, dat zij met de eersten kwamen. Wie zal voorgaan in een goed werk indien de priesters des Heeren dienaren, het niet doen? Het was tot lof des volks, dat zij zonder hen niet wilden komen, want wie anders dan de priesters zal wetenschap bewaren? Wie anders dan de priesters zal hen zegenen in de naam des Heeren?

a. Van een hunner wordt gezegd dat hij de overste was des huizes Gods, vers 11. Niet de voornaamste overste, want Jozua was toen de hogepriester, maar de saken, de overste onder hem, zijn plaatsvervanger, die zich misschien nog meer op de zaken toelagde dan de hogepriester zelf. In het huis Gods moeten oversten, bestuurders, zijn, niet om nieuwe wetten te maken, maar om zorg te dragen dat de wetten Gods behoorlijk worden nagekomen, zowel door de priesters als door het volk.

b. Van velen hunner wordt gezegd dat zij kloeke helden waren aan het werk van de dienst van het huis Gods, vers 13. Er is in het huis Gods dienst, die gedaan moet worden, voortdurende

dienst, en het is gelukkig voor de kerk als zij voor die dienst gebruikt worden, die er bekwaam voor zijn, "bekwaam gemaakt om dienaren te zijn des Nieuwen Testaments", 2 Corinthiers 3:6. Voor de dienst van de tempel werd ten allen tijde, maar inzonderheid in het moeilijk tijdsgewricht toen zij pas uit Babel waren teruggekomen, grote moed en veel geestkracht vereist, zowel als lichaamskracht, en daarom worden zij als 'kloeke helden' geprezen.

1 Kronieken 9:14-34

Wij hebben hier een nader bericht van de goede staat, waarin terstond na hun terugkomst uit Babel, de zaken van de Godsdienst gebracht werden. Zij hadden geboet voor hun vorige veronachtzaming van de inzettingen, en hadden geleden onder de ontbering van de inzettingen gedurende hun ballingschap, en dit maakte hen nu ijverig en voortvarend om de dienst van God te regelen en in goede orde te brengen, en zo vatten zij het werk van de rechte zijde aan. Hier hebben wij er voorbeelden van.

1. Voordat het huis des Heeren gebouwd was, hadden zij het huis van de tabernakel, een eenvoudige, verplaatsbare tent, waarvan zij gebruik maakten totdat de tempel gebouwd was. Zij, die geen tempel kunnen hebben, moeten toch niet zonder tabernakel zijn, maar dankbaar zijn die te hebben en er het beste gebruik van maken. Nooit moet Gods werk ongedaan blijven vanwege gebrek aan een plaats om het te doen.

2. Bij het toewijzen van hun werk aan de priesters en Levieten hadden zij het oog op het model, aangegeven door David en door Samuël de ziener, vers 22. Samuël had er in zijn tijd het ontwerp van gemaakt en er de grondslagen voor gelegd, hoewel de ark toen in een afgelegen plaats verbleef, en David heeft het later voltooid, beide deden het onder de onmiddellijke leiding van God. Of wel, David heeft, zodra hij gezalfd was, die zaak in zijn hart gehad en er Samuël over geraadpleegd hoewel hij toen in benauwdheid en moeite was en het plan werd in overleg met elkaar gevormd. Misschien werd gedurende veel eeuwen hier weinig acht op geslagen, maar nu wordt het na een lange tussenpoos weer ter hand genomen. Bij de verdeling des werks hebben zij op die aloude bakens het oog gericht.

3. De meesten van hen woonden te Jeruzalem, vers 34, maar er waren sommigen, die in de dorpen woonden, vers 16, 22. Misschien, omdat er te Jeruzalem geen plaats voor hen was, zij werden echter wel gebruikt in de dienst van de tabernakel, vers 25. Zij waren inkomende ten zevenden dage van tijd tot tijd. Zij hadden bij beurten hun week dienst.

4. Velen van de Levieten werden gebruikt als portiers aan de deuren van Gods huis, vier hoofdportiers, vers 26, en onder hen een getal van tweehonderd en twaalf, vers 22. Zij hadden het opzicht over 'de poorten', vers 23, waren 'dorpelwachters' en 'bewaarders van de ingang'. Dit scheen een gering ambt, maar David zou het liever gehad hebben dan "te wonen in de tenten van de goddelozen", Psalm 84:11, Hun dienst bestond in: a. Iedere morgen de deuren van Gods huis te openen, vers 27, en ze des avonds te sluiten.

b. In het weren van alle onreinen, en het indringen te beletten van hen, aan wie door de wet was verboden binnen te komen.

c. Hen, die kwamen om te aanbidden, in de voorhoven des Heeren in te leiden, hun te zeggen waar zij moesten gaan en wat zij moesten doen ten einde zich aan geen straf bloot te stellen. Dit vereiste zorg en voortdurende oplettendheid. Evangeliedienaren hebben werk van die soort te verrichten.

5. Hier is een zekere Pinehas, een zoon van Eleazar, die tevoren een voorganger bij hen was vers 20, niet de vermaarde hogepriester van die naam, maar-naar verondersteld wordt-een

uitnemende Leviet, van wie hier gezegd wordt dat de Heere met hem was, of zoals de lezing is van de Chaldeeër: 'het woord des Heeren was zijn helper', het eeuwige Woord, hetwelk is Jehova de Almachtige, bij wie hulp besteld is. Psalm 89:20.

6. Van sommigen hunner wordt gezegd dat zij, omdat de wacht op hen was, over nacht rondom het huis Gods bleven, vers 27. Het is goed voor de dienaren van de Godsdienst om dicht bij hun werk te wezen, opdat zij er zich ten volle aan kunnen geven. Op hun tocht door de woestijn legerden de Leviëten zich rondom de tabernakel. Toen waren zij dragers, daar zij de lasten van het heiligdom droegen, nu waren zij poortiers wakende aan de poorten en deuren-en in dezelfde bedieningen namen zij de wacht waar van het heiligdom.

7. Ieder kende zijn last: Sommigen waren belast met het opzicht over de heilige vaten om ze bij getal in en uit te dragen vers 28, anderen waren belast met het bereiden van het meelbloem, de wijn, de olie, enz, vers 29, anderen, die priesters waren, moesten de heilige zalfolie maken, vers 30, anderen droegen zorg voor de spijsoffers, vers 31, anderen voor de toonbroden, vers 32. Evenals in andere grote huizen, zo zal ook in Gods huis het werk waarschijnlijk goed gedaan worden, als ieder de plicht kent van zijn plaats, en er zijn werk zijn zaak van maakt. God is de God van orde, maar wat ieders werk is zal gewoonlijk niemands werk wezen.

8. De zangers werden dag en nacht in dat werk gebruikt, vers 33. Zij waren hoofden van de vaderen onder de Leviëten, die in dat werk waren, geen gewone zangers, die er een broodwinning van maakten. Zij bleven in de kamers van de tempel om er voortdurend en ijverig de dienst waar te nemen, en daarom waren zij van alle andere dienst vrijgesteld. Sommige groepen schijnen voortdurend gezongen te hebben, tenminste op vastgestelde uren bij dag en bij nacht. Aldus werd God voortdurend geloofd zoals het betaamt dat Hij geloofd wordt, die voortdurend goed doet. Zo konden Godvruchtige mensen ten allen tijde hulp verkrijgen voor hun beoefening van de Godsvrucht. Zo was die tempel een beeld van de hemelsen tempel waar zij geen rust hebben dag en nacht van God te loven, Openbaring 4:8. "Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen, zij prijzen U gestadiglijk". 1 Kronieken 9:35 – 44.

Deze verzen zijn volkomen gelijk aan die welke wij hadden in Hoofdstuk 8:29-38, een bericht gevende van de voorouders van Saul en de nakomelingen van Jonathan. Daar is dit bericht het slot van het geslachtsregister van Benjamin, hier een inleiding tot de geschiedenis van Saul. Wij nemen de herhaling zoals wij haar vinden, maar zo wij aannemen, dat er in het oorspronkelijke, inzonderheid in deze boeken, enige vergissingen zijn van de overschrijvers dan zou ik in verzoeking zijn te denken dat deze herhaling hier aan een vergissing te wijten is. Iemand, die deze geslachtsregisters afschreef was gekomen tot aan de woorden in vers 34 "Dezen woonden te Jeruzalem", en nu viel zijn oog op dezelfde woorden in Hoofdstuk 8:28 : "Dezen woonden in Jeruzalem", en hij ging toen voort met hetgeen daar volgt, en toen hij zijn vergissing bemerkte wilde hij niet kladden in zijn boek, en zo liet hij het staan. Wij hebben een regel in onze wet: 'Redundans non nocet' -Overtolligheden schaden niet.

HOOFDSTUK 10

1 En de Filistijnen streden tegen Israël, en de mannen van Israël vloden voor het aangezicht der Filistijnen, en zij vielen verslagen op het gebergte Gilboa. 2 En de Filistijnen hielden dicht achter Saul aan en achter zijn zonen; en de Filistijnen sloegen Jonathan, en Abinadab, en Malchi-sua, de zonen van Saul. 3 En de strijd werd zwaar tegen Saul, en de schutters met de bogen troffen hem aan; en hij vreesde zeer voor de schutters. 4 Toen zeide Saul tot zijn wapendrager: Trek uw zwaard uit en doorsteek mij daarmee, dat misschien deze onbesnedenen niet komen, en met mij de spot drijven. Maar zijn wapendrager wilde niet, want hij vreesde zeer. Toen nam Saul het zwaard, en viel daarin. 5 Toen zijn wapendrager zag, dat Saul dood was, zo viel hij ook in het zwaard en stierf. 6 Alzo stierf Saul en zijn drie zonen; ook zijn ganse huis is tegelijk gestorven. 7 Als al de mannen van Israël, die in het dal waren, zagen, dat zij gevloden waren, en dat Saul en zijn zonen dood waren, zo verlieten zij hun steden, en zij vloden. Toen kwamen de Filistijnen en woonden daarin. 8 Het geschiedde nu des anderen daags, als de Filistijnen kwamen om de verslagenen te plunderen, zo vonden zij Saul en zijn zonen, liggende op het gebergte Gilboa. 9 En zij plunderden hem, en zij namen zijn hoofd en zijn wapenen, en zij zonden ze in der Filistijnen land rondom, om dit te boodschappen aan hun afgoden, en aan het volk. 10 En zij leiden zijn wapenen in het huis huns gods; en zijn hoofd hechtten zij in het huis van Dagon. 11 Als geheel Jabes in Gilead hoorde alles, wat de Filistijnen Saul gedaan hadden, 12 Zo maakten zich alle strijdbare mannen op, en zij namen het lichaam van Saul, en de lichamen zijner zonen, en zij brachten ze te Jabes; en zij begroeven hun beenderen onder een eikenboom te Jabes, en zij vastten zeven dagen. 13 Alzo stierf Saul, in zijn overtreding, waarmee hij overtreden had tegen de HEERE, tegen het woord des HEEREN hetwelk hij niet gehouden had; en ook omdat hij de waarzegster gevraagd had, haar zoekende, 14 En de HEERE niet gezocht had; daarom doodde Hij hem, en keerde het koninkrijk tot David, de zoon van Isai.

Ezra's doel in deze boeken van de kronieken was de geschiedenis te bewaren van het huis van David, dat, hoewel het voor het natuurlijk oog zeer verminderd en gezonken was door de gevangenschap, voor hen die leefden door het geloof, in luister toenam door de naderende komst van de Zone Davids. Daarom herhaalt hij niet de geschiedenis van Sauls REGERING, maar alleen van zijn DOOD, waardoor voor David de weg was gebaad naar de troon. In dit hoofdstuk hebben wij:

- I. De noodlottige nederlaag door de Filistijnen aan Sauls leger toegebracht, en de noodlottigen slag, die hij zichzelf toebracht vers 1-7.
- II. De triomf van de Filistijnen hierin, vers 8-10.
- III. De eerbied door de mannen van Jabes in Gilead betoond aan het dode lichaam des konings, vers 11, 12.
- IV. De reden waarom Saul verworpen werd, vers 13, 14.

1 Kronieken 10:1-7

Dit bericht van Sauls dood is gelijk aan dat, hetwelk wij hadden in Samuël 31:1 en verv. Wij behoeven er de verklaring niet van te herhalen, maar zullen alleen dit opmerken: 1. Vorsten zondigen, en het volk lijdt er voor. Het was een slechte tijd voor Israël, toen zij vloden voor het aangezicht van de Filistijnen, en verslagen vielen, vers 1, toen zij hun steden verlieten, en de Filistijnen kwamen en daarin woonden, vers 7. Wij bevinden niet dat zij zich in die tijd schuldig maakten aan afgoderij, zoals in de dagen van de Richteren en later in de tijd van de koningen. Samuël had een hervorming onder hen teweeggebracht, en zij hadden die hervorming aangenomen, en toch werden zij tot een plundering overgegeven en de rovers. Ongetwijfeld was er genoeg zonde in hen om dit te verdienen, maar wat de Goddelijke gerechtigheid voornamelijk op het oog had was de zonde van Saul. Vorsten en aanzienlijke mannen moeten er zich zeer bijzonder voor wachten om God tot toorn te verwekken, want als zij dit vuur ontsteken, dan weten zij niet hoevelen er om hunnentwil door verleerd zullen worden.

2. Ouders zondigen, en de kinderen lijden er voor. Toen de mate van Sauls ongerechtigheid vol was en de dag was gekomen, waarop hij moest vallen (hetgeen David voorzien heeft, 1 Samuël 26:10), is hij niet alleen afgegaan in de strijd, en zelf omgekomen, maar zijn zonen (allen behalve Isboseth) zijn met hem omgekomen, ook Jonathan, die Godvruchtige edelmoedige man, want alle dingen wedervaart hun gelijk allen anderen.

Aldus werd de ongerechtigheid van de vaders bezocht aan de kinderen, en zij vielen, als deel uitmakende van de veroordeelden vader. Zij, die hun zaad liefhebben, moeten aflaten van hun zonden, uit vrees dat zij anders niet alleen in hun ongerechtigheid zullen omkomen, maar ook verderf zullen brengen over hun geslacht, of er het erfdeel eens vloeke aan zullen nalaten als zij zijn heengegaan.

3. Zondaren zondigen, en lijden er ten laatste zelf voor, hoewel hun lang uitstel verleend was, want al wordt het vonnis niet haastelijk voltrokken, voltrokken zal het worden. Zo was het met Saul, en de wijze van zijn val was zodanig, dat hij in verscheidene opzichten beantwoordde aan zijn zonde.

a. Hij had meer de eens een spies naar David geworpen, en hem gemist, maar de boogschutters troffen hem, en hij werd door hen gewond.

b. Hij had Doëg bevolen de priesters des Heeren te doden, en nu beveelt hij in zijn wanhoop zijn wapendrager, zijn zwaard te trekken en hem te doorsteken.

c. Aan hem, die ongehoorzaam is geweest aan het gebod Gods om de Amalekieten te verdelgen, is zijn wapendrager ongehoorzaam door hem niet te doorsteken.

d. Hij die de moordenaar was van de priesters wordt rechtvaardig overgelaten om zijn eigen moordenaar te zijn en het gezin wordt uitgeroeid van hem, die de stad van de priesters geslagen heeft. Aanschouw het, en zeg: DE HEERE is rechtvaardig.

1 Kronieken 10:8-14 1.

1. Uit de triomf van de Filistijnen over het lichaam van Saul kunnen wij leren:

a. Dat hoe hoger de waardigheid is, waartoe de mensen bevorderd worden, hoe groter de smaad en schande is, waartoe zij kunnen vervallen. Omdat Saul een koning was, werd zijn dood lichaam meer mishandeld dan dat van de andere verslagenen. Bevordering maakt de mensen tot een doelwit voor boosaardigheid.

b. Dat zo wij Gode de eer niet geven van onze voorspoed, zelfs de Filistijnen in het gericht tegens ons zullen opstaan en ons zullen veroordelen, want toen zij een overwinning hadden behaald over Saul, zonden zij om dit te boodschappen aan hen afgoden. Arme afgoden, die niet wisten, wat er op enige mijlen afstand voorviel, voordat er hun de tijding van gebracht werd, en toen ook evenmin! Zij legden ook Sauls wapenen in het huis huns gods, vers 10. Zal Dagon zo groot een plaats hebben in hun triomf, en de ware en levende God vergeten worden in de onze?

2. Uit de triomf van de mannen van Jabes in Gilead in hun reading van de dode lichamen van Saul en zijn zonen leren wij, dat men eerbied verschuldigd is aan de overblijfselen van hen, die gestorven zijn, inzonderheid aan die van overleden vorsten. Wij hebben niet te vragen naar hun eeuwigen staat, dat moet aan God worden overgelaten, maar het dode lichaam moeten wij behandelen als degenen, die gedenken dat het met een onsterflijke ziel was verenigd en weer verenigd moet worden.

3. Uit de triomf van de Goddelijke gerechtigheid over Saul kunnen wij leren:

a. Dat de zonde van de zondaren hen gewis vroeg of laat vinden zal, Saul is gestorven om zijn misdaden, vers 13.

- b. Dat niemands grootheid hem kan vrijwaren tegen de oordelen Gods.
- c. Dat ongehoorzaamheid een verderflijke zonde is. Saul stierf omdat hij het woord des Heeren niet gehouden heeft, door hetwelk hem bevolen was de Amalekieten uit te roeien. Het raadplegen van waarzegsters is een zonde, die de mate van de ongerechtigheid even spoedig vult als iedere andere. Saul had een gevraagd, die een waarzegster was. En de Heere heeft hij niet gevraagd, daarom doodde Hij hem, vers 13, 14. Saul heeft zichzelf gedood, en toch wordt gezegd: God doodde hem. Wat door goddeloze handen gedaan wordt, wordt toch gedaan door de bepaalde raad en voorkennis Gods. Zij, die zich overgeven aan de duivel, zullen aan hem overgelaten worden, zo zal hun oordeel wezen. In 1 Samuël 28:6 wordt gezegd dat Saul de Heere vraagde, maar de Heere antwoordde hem niet, maar hier wordt gezegd dat hij de Heere niet vraagde, want hij deed het niet voordat hij tot het uiterste was gebracht, en toen was het te laat.

HOOFDSTUK 11

1 Toen vergaderde zich gans Israël tot David naar Hebron, zeggende: Zie, wij zijn uw gebeente en uw vlees. 2 Zelfs ook te voren, toen Saul nog koning was, hebt gij Israël uitgeleid en ingeleid; ook heeft de HEERE, uw God, tot u gezegd: Gij zult Mijn volk Israël weiden, en gij zult voorganger zijn van Mijn volk Israël. 3 Ook kwamen alle oudsten in Israël tot de koning naar Hebron, en David maakte een verbond met hen te Hebron, voor het aangezicht des HEEREN; en zij zalfden David ten koning over Israël, naar het woord des HEEREN, door de dienst van Samuël. 4 En David toog henen, en gans Israël, naar Jeruzalem, welke is Jebus; want daar waren de Jebusieten, de inwoners des lands. 5 En de inwoners van Jebus zeiden tot David: Gij zult hier niet inkomen. David dan nog won de burg Sion, welke is de stad Davids. 6 Want David zeide: Al wie de Jebusieten het eerst slaat, zal tot een hoofd, en tot een overste worden. Toen beklom Joab, de zoon van Zeruja, dien het eerst; daarom werd hij tot een hoofd. 7 David nu woonde op de burg; daarom heet men dien de stad Davids. 8 En hij bouwde de stad rondom, van Millo af, en rondom henen; en Joab vernieuwde het overige der stad. 9 En David ging gedurig voort, en werd groot, want de HEERE der heirscharen was met hem.

10 Dezen nu waren de hoofden der helden, die David had, die zich dapper bij hem gedragen hebben in zijn koninkrijk bij geheel Israël, om hem koning te maken, naar het woord des HEEREN over Israël. 11 Dezen nu zijn van het getal der helden, die David had: Jasobam, de zoon van Hachmoni, was het hoofd der dertigen, die zijn spies tegen driehonderd opheffende, hen op eenmaal versloeg. 12 En na hem was Eleazar, de zoon van Dodo, de Ahohiet; hij was onder die drie helden. 13 Hij was met David te Pas-dammim, als de Filistijnen daar ten strijde vergaderd waren, en het stuk des akkers vol gerst was, en het volk voor het aangezicht der Filistijnen vlood; 14 En zij stelden zich in het midden van dat stuk, en beschermden het, en zij sloegen de Filistijnen; en de HEERE verlostte hen door een grote verlossing.

15 En drie uit de dertig hoofden togen af naar de rotssteen tot David in de spelonk van Adullam; en het leger der Filistijnen had zich gelegerd in het dal Refaim. 16 En David was toen in de vesting en de bezetting der Filistijnen was toen te Bethlehem. 17 En David kreeg lust, en zeide: Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die onder de poort is? 18 Toen braken die drie door het leger der Filistijnen, en putten water uit Bethlehems bornput, die onder de poort is, en zij droegen het en brachten het tot David. Doch David wilde het niet drinken, maar hij goot het uit voor de HEERE; 19 En hij zeide: Dat late mijn God verre van mij zijn, van zulks te doen! Zou ik het bloed dezer mannen drinken? Met gevaar huns levens, ja, met gevaar huns levens hebben zij dat gebracht. En hij wilde het niet drinken. Dit deden de drie helden. 20 Abisai nu, de broeder van Joab, was ook het hoofd van drie; en hij, verheffende zijn spies tegen driehonderd, versloeg hen; also had hij een naam onder die drie. 21 Uit die drie was hij geëerd boven de twee; daarom werd hij hun tot een overste; maar hij kwam tot aan de eerste drie niet. 22 Benaja, de zoon van Jojada, de zoon eens dapperen mans van Kabzeel, was groot van daden; hij versloeg twee sterke leeuwen van Moab; ook ging hij af, en versloeg een leeuw in het midden des kuils, in de sneeuwtijd. 23 Hij versloeg ook een Egyptischen man, een man van grote lengte, van vijf ellen; en die Egyptenaar had een spies in de hand, als een weversboom; maar hij ging tot hem af met een staf, en rukte de spies uit de hand des Egyptenaars, en hij doodde hem met zijn

eigen spies. 24 Deze dingen deed Benaja, de zoon van Jojada; dies had hij een naam onder die drie helden. 25 Ziet, hij was de heerlijkste van die dertig; nochtans kwam hij tot aan de drie niet. En David stelde hem over zijn trawanten. 26 De helden nu der heiren waren: Asahel, de broeder van Joab; Elhanan, de zoon van Dodo, van Bethlehem; 27 Sammoth, de Harodiet; Helez, de Peloniet; 28 Ira, de zoon van Ikkes, de Thekoiet; Abiezer, de Anathothiet; 29 Sibbechai, de Husathiet; Ilai, de Ahohiet; 30 Maharai, de Netofathiet; Heled, de zoon van Baana, de Netofathiet; 31 Ithai, de zoon van Ribai, van Gibeā der kinderen Benjamins; Benaja, de Pirhathoniet; 32 Hurai, van de beken van Gaas; Abiel, de Arbathiet; 33 Azmaveth, de Baharumiet; Eljahba, de Saalboniet; 34 Van de kinderen van Hasem, de Gizoniet, was Jonathan, de zoon van Sage, de Harariet; 35 Ahiam, de zoon van Sachar, de Harariet; Elifal, de zoon van Ur; 36 Hefer, de Mecherathiet; Ahia, de Peloniet; 37 Hezro, de Karmeliet; Naari, de zoon van Ezbai; 38 Joel, de broeder van Nathan; Mibhar, de zoon van Geri; 39 Zelek, de Ammoniet; Nahrai, de Berothiet, wapendrager van Joab, de zoon van Zeruja; 40 Ira, de Jithriet; Gareb, de Jithriet; 41 Uria, de Hethiet; Zabad, de zoon van Ahlai; 42 Adina, de zoon van Siza, de Rubeniet, was het hoofd der Rubenieten; nochtans waren er dertig boven hem; 43 Hanan, de zoon van Maacha, en Jósafath, de Mithniet; 44 Uzzia, de Asterathiet; Sama, en Jeiel, de zoon van Hotham, de Aroeriet; 45 Jediael, de zoon van Simri, en Joha, zijn broeder, de Tiziet; 46 Eliel, Hammahavim en Jeribai, en Josavia, de zonen van Elnaam; en Jithma, de Moabiet; 47 Eliel en Obed, en Jaaziel van Mezobaja.

In dit hoofdstuk wordt herhaald

I. Davids verheffing op de troon terstond na de dood van Saul en wel met algemene instemming, vers 1-3.

II. Dat hij de burcht Sion op de Jebusieten heeft veroverd vers 4-9.

III. Een opgave van zijn helden en rijksgroten, vers 10-47.

1 Kronieken 11:1-9

David wordt hier in het bezit gesteld:

1. Van de troon van Israël nadat hij zeven jaren te Hebron alleen over Juda had geregeerd. Uit aanmerking van zijn betrekking tot hen, vers 1, van zijn vorige goede diensten, vers 2 en inzonderheid van de Goddelijke aanwijzing zalfden zij hem tot hun koning. Hij kwam met hen overeen dat hij hen zou beschermen, en dat zij hem trouw en gehoorzaamheid zouden bewijzen, vers 3. Gods raad zal bestaan, welke moeilijkheden er ook in de weg voor gelegd zijn. Als God gezegd heeft: David zal regeren, dan is het ijdel om zich daartegen te stellen. Als de mensen gedurende lange tijd zichzelf in het licht hebben gestaan, zich lang met valse ijdelheden onderhouden hebben, dan is het te hopen dat zij eindelijk begrijpen zullen wat tot hun vrede dient en tot hun weldadigheid zullen terugkeren. Er is tussen vorst en volk een oorspronkelijke overeenkomst, die van beide zijden trouw en nauwkeurig moet waargenomen worden. Indien ooit een vorst op onbeperkt despotische macht aanspraak had kunnen maken, dan zou David het gekund hebben, en hem zou zo'n macht even veilig zijn toevertrouwd kunnen worden als aan wie het ook zij, en toch maakte hij een verbond met het volk, en deed de koningseed om naar de wet te regeren.

2. Van de burcht van Sion, die tot aan Davids tijd in de macht was van de Jebusieten. Hetzij dat David er bijzonder het oog op had, als een plaats, geschikt om er een koninklijke stad van te maken of dat hij een bijzondere belofte van God had, hoe het zij, een van zijn eerste krijgsdaden was zich meester te maken van die sterkte, en toen hij haar genomen had, noemde hij haar de stad Davids, vers 6. Hiernaar verwijst Psalm 2:6. Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. Zie hier hetgeen tot vastberadenheid aanspoort in grote ondernemingen:

a. Tegenstand. Toen de Jebusieten David trotseerden, zeggende: Gij zult hier niet inkomen, besloot hij de sterkte te bemachtigen, wat het hem ook mocht kosten.

b. Vooruitzicht op bevordering. Toen David beloofde de betrekking van krijgsoverste te zullen geven aan hem, die de aanval op de burcht van Sion wilde aanvoeren werd Joab er toe

aangevuurd, toen beklom Joab die het eerst, daarom werd hij tot een hoofd. Men heeft gezegd: "Neem eer en bevordering weg uit het oog van de krijgsman en gij ontnemt hem de prikkel om zich door grote daden te onderscheiden. 1 Kronieken 11:10-47 Wij hebben hier een bericht van Davids helden, de grote mannen van zijn tijd, die hem dienden en door hem verhoogd werden. De eerste editie van deze lijst hadden wij in 2 Samuël 23:8 en verv. Deze is er ongeveer aan gelijk, behalve dat zij, die hier genoemd zijn van vers 42 tot het einde, er bijgevoegd zijn.

Let op: 1. Het verband, dat er is tussen deze lijst en hetgeen van David gezegd wordt in vers 9.

a. David ging gedurig voort, en werd groot, en deze zijn zijn helden. Veel van de kracht en eer van grote mannen is ontleend aan hun dienaren en is van hen afhankelijk, hetgeen pracht en macht wel ietwat vermindert in de ogen van hen, die wijs zijn. David is groot, omdat hij van grote mannen omringd is, neem deze weg, en hij is waar hij geweest is.

b. Hij werd groot, "want de Heere van de heirscharen was met hem", en "deze nu waren de hoofden van de helden", die David had God was met hem, en werkte voor hem, maar door mensen en middelen, en het gebruik van tweede of ondergeschikte oorzaken. Hieruit bleek dat God met hem was, dat Hij het hart van hen, die instaat waren zijn belangen te dienen, neigde om tot hem over te gaan. Gelijk wanneer God voor ons is, niemand tegen ons kan zijn, zo zullen als God voor ons is, ook allen voor ons zijn die wij nodig hebben. Maar toch schreef David zijn voorspoed en zijn toeneming niet toe aan het heir dat hij had, aan de helden, die hem omringden, maar aan "de Heere der heirscharen", niet aan de machtige mannen, die bij hem waren, maar aan de almachtige God, wiens tegenwoordigheid bij ons alles in alles is.

2. Het opschrift van deze lijst, vers 10. "Dit zijn de mannen, die zich met hem versterkten". Door hem te versterken, versterkten zij zichzelf en hun eigen belangen, want zijn bevordering was hun bevordering. Wij zullen zelf winnen bij wat wij in onze plaats doen tot steun en bevordering van het koninkrijk van de zone Davids. Door dit te versterken, versterken wij onszelf. De zin kan ook gelezen worden: Zij "hielden zich sterk aan hem en aan geheel Israël". Als God werk te doen heeft, dan zal Hij geen gebrek hebben aan geschikte werktuigen om het er mee te doen. Als het werk is, waarvoor helden vereist worden, dan zullen helden of gevonden worden of gemaakt worden, om het ten uitvoer te brengen, "naar het woord des Heeren".

3. Hetgeen al deze mannen achtbaar maakte was de goede dienst, die zij hun koning en hun land bewezen, zij hielpen om David koning te maken, vers 10. Een goed werk! Zij sloegen de Filistijnen en andere openbare vijanden, en waren het middel om Israël te verlossen. Het middel om groot te zijn is goed te doen. Zij hebben die eer verkregen door zware arbeid en met gevaar van hun leven. De waardigheden van Christus' koninkrijk zijn bereid voor hen die "de goede strijd des geloofs strijden", die arbeiden en lijden, en alles, ja zelfs het leven willen wagen voor Christus en een goed geweten. Het is door geduldig volharden in goeddoen, dat wij heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid moeten zoeken, en zij, die gebouw zijn aan de Zone Davids. zullen hun namen met veel meer eer geregistreerd zien dan zij, die in het gedenkschrift van de roem staan opgetekend.

4. Onder al de grote daden van Davids helden wordt niets groots vermeld van David zelf, behalve zijn uitgieten van het water voor de Heere, waarnaar hij verlangd had, vers 18, 19. In deze daad van David treden vier zeer edele hoedanigheden in het licht, die, voor zoveel ik weet, haar even groot maken als de grote krijgsverrichtingen van deze helden.

a. Berouw en leedwezen over zijn eigen zwakheld. Het is in werkelijkheid zeer eervol voor een man om, als hij iets onbedachtzaams gezegd of gedaan heeft, het te herroepen en te trachten het ongedaan te maken door berouw er over, gelijk het de schande voor een man is om, als hij iets verkeerd gezegd of gedaan heeft, er bij te blijven.

b. Zelfverloochening in deze lust. Hij verlangde naar water uit Bethlehems bornput, maar toen hij het had, wilde hij het niet drinken, omdat hij zich niet wilde toegeven in een dwazen luim. Hij, die zo'n heerschappij heeft over zijn eigen geest, is beter dan een sterke, dan een held. Het is des mans eer, dat hij zich kan beheersen, maar daarbij zal hij tegen zichzelf in moeten gaan.

c. Godsvrucht. Dat water, hetwelk hij te goed, te kostelijk achtte om door hemzelf gedronken te worden, goot hij, als een drankoffer, uit voor de Heere. Als wij iets beters hebben dan een ander, laat God er mee geëerd worden, die de beste is en het beste behoort te ontvangen.

d. Welwillendheid voor zijn dienaren. Het maakte hem uiterst beschaamd, dat drie kloeke mannen hun leven hebben gewaagd om water voor hem te halen. In zijn schatting is dit water in bloed verkeerd. Het is de eer van hoge personen om niet verkwistend te zijn met het bloed van hen, die zij in hun dienst gebruiken, maar bij alle bevelen, die zij hun geven, hun eigen ziel te stellen in de plaats van hun ziel.

5. In de grote daden van deze helden moet de macht van God erkend worden. Hoe kon een man driehonderd verslaan, en een ander hetzelfde getal, vers 11, 20, en een ander twee sterke leeuwen of mannen sterk als leeuwen en weer een ander een Egyptische reus, vers 23, indien God niet op buitengewone wijze met hen was, overeenkomstig de belofte aan Jozua, 23:10 : "Een enig man onder u zal er duizend jagen, want het is de Heere, uw God zelf, die voor u strijdt".

6. Van een van deze helden wordt gezegd dat hij een Ammoniet was, en van een ander dat hij een Moabiet was, vers 46, en toch gebod de wet dat geen Ammoniet noch Moabiet in de vergadering des Heeren zou komen, Deuteronomium 23:3. Waarschijnlijk hebben deze getoond de belangen van Israël zo van harte toegedaan te zijn, dat het gepast werd geoordeeld, om voor hen vrijstelling van die wet te verlenen, te meer omdat het een aanduiding was, dat de Zone Davids helden zou hebben onder de volken, want voor Hem is er Griek noch Jood.

HOOFDSTUK 12

1 Dezen nu zijn het, die tot David kwamen naar Ziklag, toen hij nog besloten was voor het aangezicht van Saul, de zoon van Kis; zij waren ook onder de helden, die tot dien krijg hielpen. 2 Gewapend met bogen, rechts en links met stenen werpende, en met pijlen schietende uit de boog; zij waren van de broederen van Saul, uit Benjamin. 3 Het hoofd was Ahiezer, en Joas, zonen van Semaa, de Gibeathiet; daarna Jeziel en Pelet, zonen van Azmaveth, en Beracha, en Jehu, de Anathothiet. 4 En Jismaja, de Gibeoniet, was een held onder de dertig, en over dertig gesteld; en Jirmeja, en Jahaziel, en Johanan, en Jozabad, de Gederathiet; 5 Eluzai, en Jerimoth, en Bealja, en Semarja, en Sefatja, de Harufiet; 6 Elkana, en Jissia, en Azareel, en Joezer, en Jasobam, de Korahieten; 7 En Joela en Zebadja, de zonen van Jeroham, van Gedor. 8 Ook scheidden zich van de Gadieten af tot David, in die vesting naar de woestijn, kloeke helden, krijgslieden ten oorlog, toegerust met rondas en schild; en hun aangezichten waren aangezichten der leeuwen; en zij waren als de reeen op de bergen in snelheid. 9 Ezer was het hoofd; Obadja de tweede; Eliab de derde; 10 Mismanna de vierde; Jirmeja de vijfde; 11 Attai de zesde; Eliel de zevende; 12 Johanan de achtste; Elzabad de negende; 13 Jormeja de tiende; Machbannai de elfde. 14 Dezen waren van de kinderen van Gad, hoofden des heirs; een van de kleinsten was over honderd, en de grootste over duizend. 15 Deze zelfden zijn het, die over de Jordaan gingen in de eerste maand, toen dezelve vol was aan al haar oevers; en zij verdreven al de inwoners der laagten, tegen het oosten en tegen het westen. 16 Er kwamen ook van de kinderen van Benjamin en Juda op de vesting tot David. 17 En David ging uit hun tegemoet, en antwoordde, en zeide tot hen:

Indien gijlieden ten vrede tot mij gekomen zijt, om mij te helpen, zo zal mijn hart tegelijk over ulieden zijn; maar indien het is, om mij aan mijn vijanden bedriegelijk over te leveren, daar toch geen wrevel in mijn handen is, de God onzer vadersen zie het, en straffe het! 18 En de Geest toog Amasai aan, de overste der hoofdlieden, en hij zeide: Wij zijn uw, o David, en met u zijn wij, gij, zoon van Isai. Vrede, vrede zij u, en vrede uw helperen; want uw God helpt u. Toen nam David hen aan, en stelde hen tot hoofden der benden. 19 Er vielen ook van Manasse tot David, toen hij met de Filistijnen kwam, om tegen Saul te strijden, alhoewel zij hen niet hielpen; want de vorsten der Filistijnen verlieten hem met raad, zeggende: Met gevaar van onze hoofden zou hij tot Saul, zijn heer, vallen. 20 Toen hij naar Ziklag toog, vielen tot hem uit Manasse: Adnah, en Jozabad, en Jediel, en Michael, en Jozabad, en Elihu, en Zillethai; hoofden der duizenden, die in Manasse waren. 21 En dezen hielpen David mede tegen die benden; want alle dezen waren kloeke helden; en zij waren oversten in het heir. 22 Want er kwamen er te dier tijd dag bij dag tot David, om hem te helpen, tot een groot leger toe, als een leger Gods. 23 En dit zijn de getallen der hoofden dergenen, die toegerust waren ten heire, die tot David te Hebron kwamen, om het koninkrijk van Saul tot hem te wenden, naar de mond des HEEREN: 24 Van de kinderen van Juda, die rondassen en spiesen droegen, waren zes duizend en achthonderd toegerust ten heire; 25 Van de kinderen van Simeon, kloeke helden ten heire, zeven duizend en honderd; 26 Van de kinderen van Levi, vier duizend en zeshonderd; 27 En Jehojada was overste der Aaronieten; en met hem waren er drie duizend en zevenhonderd. 28 En Zadok was een jongeling, een kloek held; en uit zijns vaders huis waren twee en twintig oversten; 29 En van de kinderen van Benjamin, de broederen van Saul, drie duizend; want tot nog toe waren er velen van hen, die het met het huis van Saul hielden; 30 En van de kinderen van Efraim, twintig duizend en achthonderd, kloeke helden, mannen van naam in het huis hunner vadersen; 31 En van de halven stam van Manasse achttien duizend, die met namen uitgedrukt zijn, dat zij kwamen, om David koning te maken; 32 En van de kinderen van Issaschar, die ervaren waren in het verstand van de tijden, om te weten wat Israël doen moest; hun hoofden waren tweehonderd, en alle hun broeders pasten op hun woord; 33 Uit Zebulon, uitgaande in het heir, toegerust ten strijde met alle krijgswapenen, vijftig duizend; en om een slagorde te houden met een onwankelbaar hart; 34 En uit Nafthali, duizend oversten, en bij hen met rondas en spies, zeven en dertig duizend. 35 En uit de Daniëten, ten strijde toegerust, acht en twintig duizend en zeshonderd; 36 En uit Aser, uitgaande in het heir, om krijgsorde te houden, waren veertig duizend; 37 En van gene zijde van de Jordaan, van de Rubenieten, en Gadieten, en de halven stam van Manasse, met allerlei krijgsgereedschap ten oorlog, honderd en twintigduizend. 38 Al deze krijgslieden, die zich in slagorde konden houden, kwamen met een volkomen hart te Hebron, om David koning te maken over gans Israël. En ook was al het overige van Israël een hart, om David tot koning te maken. 39 En zij waren daar bij David drie dagen lang, etende en drinkende; want hun broeders hadden voor hen wat toebereid. 40 En ook de naasten aan hen, tot aan Issaschar, en Zebulon, en Nafthali, brachten brood op ezelen, en op kemelen, en op muilieren, en op runderen, meelspijs, stukken vijgen, en stukken rozijnen, en wijn, en olie, en runderen, en klein vee in menigte; want er was blijdschap in Israël.

Van hetgeen de helden gedaan hebben om David koning te maken, lazen wij in het vorige hoofdstuk. Hier wordt ons gezegd wat de velen daarvoor gedaan hebben. Het was niet terstond dat David de troon kon beklimmen, maar langzamerhand, trapsgewijze. Zijn koninkrijk moest bestendig zijn, en daarom is het, gelijk vruchten, die het langst duren, langzaam gerijpt. Na lang gewacht te hebben dat de troon vacant zou worden, was het met twee stappen, en deze met een tussenruimte van zeven jaren, dat hij hem beklom. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Welke hulp tot hem kwam te Ziklag om hem koning van Juda te maken, vers 1-22.

II. Welke hulp ruim zeven Jaren daarna tot hem kwam te Hebron, om hem koning te maken over geheel Israël, vers 23-40.

1 Kronieken 12:1-22

Wij hebben hier een bericht van hen, die na de dood van Saul als Davids vrienden optraden en handelden, om de omwenteling tot stand te brengen. Zolang hij vervolgd was, bestond zijn

gehele krijgsmacht uit slechte zes honderd man, die hem tot lijfwacht dienden, maar toen de tijd gekomen was dat hij aanvallenderwijs moest optreden, heeft Gods voorzienigheid hem meerderen ter hulp gezonden. Zelfs toen hij nog opgesloten was voor het aangezicht van Saul, vers 1, scheen hij zijn vrienden en begunstigers niet uit te nodigen of aan te moedigen om tot hem te komen, daar hij niet voorzag dat de dood des konings zo nabij was. God heeft hen geneigd en toe bereid om met tijdige hulp tot hem te komen. Zij, die vertrouwen dat God Zijn werk voor hen doen zal op Zijn eigen tijd en Zijn eigen wijze, zullen bevinden dat Gods voorzienigheid al hun overleg en al hun berekening overtreft. De strijd was Godes, en Hij vond helpers voor die strijd, wier ijver om te handelen voordien man, die God voor de regering had aangewezen, hier tot hun lof wordt vermeld.

I. Sommigen, zelfs uit Sauls broederen, van de stam van Benjamin en die aan hem verwant waren, zijn tot David overgekomen, vers 2. Wat hen er toe bewoog wordt ons niet gezegd waarschijnlijk heeft een edele verontwaardiging over de lage behandeling, die Saul, een uit hun stam, hem aandeed, hen bezielde en opgewekt om zoveel krachtiger voor hem op te treden, opdat de schuld en de smaad ervan niet op hen zou rusten. Deze Benjaminiten worden beschreven als mannen van grote behendigheid, geoefende boogschutters en slingeraars, die beide handen gelijkelijk konden gebruiken, vernuftige, actieve mannen, een klein getal van deze kon David groten dienst bewijzen. Verscheidenen van hun voormannen worden hier genoemd. Zie Richteren 20:16.

Sommigen van de stam van Gad, hoewel gevestigd in het Overjordaanse, waren zo overtuigd van Davids recht op de boon en zijn geschiktheid voor de regering, dat zij zich afscheidden van hun broederen (dat was wel een lofwaardige afscheiding) om tot David te gaan hoewel hij toen in de vesting was in de woestijn vers 8, waarschijnlijk een van zijn sterkten in de woestijn van Engedi. Het waren slechts weinigen, slechts elf in aantal, die hier genoemd worden, maar die veel bijdroegen tot Davids sterkte. De meesten van hen, die Tot nu toe tot zijn hulp waren gekomen, waren mannen die betere dagen gekend hadden, arm en berooid waren, ontevreden, avonturiers, die eerder om bescherming tot hem kwamen dan om hem diensten te bewijzen, 1 Samuël 22:2. Maar deze Gadieten waren kloeke mannen, krijgslieden, ten oorlog toegerust, vers 8.

Want: 1. Zij waren mannen van grote lichaamskracht, van ongelooflijke snelheid, niet om voor de vijand te vlieden, maar om hem aan te vallen en de verstrooide benden te vervolgen. Hierin waren zij als de reeën op de bergen in snelheid, zodat niemand hun ontlopen kon, en daarbij waren hun aangezichten als de aangezichten van leeuwen, zodat niemand de strijd met hen durfde aanbinden.

2. Zij waren gedisciplineerde mannen, geoefend in de krijgskunst, zij konden schild en rondas hanteren, wisten met wapenen van aanval en van verdediging om te gaan.

3. Zij waren officieren van de krijgsmacht van hun eigen stam, vers 14, zodat zij, hoewel geen krijgslieden medebrengende, hen toch onder hun bevelen hadden, honderden, duizenden.

4. Het waren stoutmoedige mannen, die zich door alle moeilijkheden heen wisten te breken. Bij de een of anderen krijgstocht misschien wel op deze tocht om tot David te komen-zwommen zij over de Jordaan, toen hij vol was aan al zijn oevers, vers 15. Diegenen zijn geschikt om in de zaak Gods gebruikt te worden, die zich aldus in vertrouwen op Gods bescherming durven wagen.

5. Zij waren mannen, die de zaak, waaraan zij zich wijdden doorzetten ten einde toe. Welke vijanden van de laagten het waren, die zij ontmoetten na de Jordaan overgetrokken te zijn, blijkt niet, maar met hun leeuwenangezichten dreven zij hen op de vlucht, en vervolgden hen met weergaloze woede naar het oosten en naar het westen, naar welke kant zij zich ook heenwendden. Zij volgden de slag op en deden hun werk niet ten halve.

III. Sommigen van Juda en Benjamin kwamen tot hem, vers 16. Hun aanvoerder was Amasai. Of hij dezelfde was als Amasa, die later de zijde van Absalom hield, 2 Samuël 17:25, blijkt niet. Nu hebben wij hier:

1. Davids voorzichtige onderhandeling met hen, vers 17. Hij was verwonderd hen te zien, en moest wel enige achterdocht hebben nopens de bedoeling, waarmee zij gekomen waren, daar hij zo dikwijls in gevaar was geweest door het verraad van de mannen van Zif en de mannen van Kehila, die toch allen mannen van Juda waren. Wel kon hij schroomvallig zijn, op wiens leven men het zo dikwijls had toegelegd, kon hij achterdochtig zijn, die zich in zovelen bedrogen had gezien, dat hij zei in zijn haasten: Alle mensen zijn leugenaars. Geen wonder dat hij deze mannen van Juda met omzichtigheid tegemoet gaat. Let op hoe hij hun de zaak voorstelt, hoe oprecht en eerlijk hij met hen handelt.

Naar zij zijn, zullen zij hem vinden, zo zullen allen handelen met de Zone Davids.

A. Indien zij trouw en eerlijk zijn, dan zal hij hun beloner wezen. Indien gijlieden ten vrede tot mij gekomen zijt, om mij te helpen, zal ik, hoewel gij laat komt en mij lange tijd aan gevaar liet blootgesteld, en hoewel gij mij geen grote versterking aanbrengt, waardoor de schaal ten mijnen gunste kan overhellen, uw welwillendheid toch dankbaar aannemen, en mijn hart zal aan u verbonden zijn. Ik zal u liefhebben en eren, en u al de vriendelijkheid bewijzen, die in mijn macht is. Genegenheid, achting en dienstbetoon zullen bij een goed man gunst vinden, zoals zij gunst vinden bij een goeden God, al kleeft er ook nog veel zwakheid aan, en al zijn zij hem niet van veel dienst of nut. Maar:

B. Als zij vals zijn en onder schijn van vriendschap komen om hem in de handen van Saul over te leveren, dan laat hij hen aan God over om de wreker te zijn, gelijk Hij het is en zijn zal van alles wat vals en verraderlijk is. Nooit was iemand zo heftig vervolgd als David, (behalve de Zone Davids zelf) en toch had hij het getuigenis van zijn geweten, dat er geen wrevel, geen onrecht, in zijn handen was. Hij bedoelde niemands kwaad, hetgeen zijn verheuging was ten dage des kwaads, en hem instaat stelde om, als hij verraad vreesde, zijn zaak over te geven aan Hem, die rechtvaardig oordeelt. Hij wil geen rechter zijn in zijn eigen zaak, hoewel hij een wijs man was, noch zichzelf wreken, hoewel hij een man van moed was, maar laat de rechtvaardige God, die gezegd heeft: Mijne is de wraak, beide doen. De God onzer vaders zie het, en straffe het!

Merk op in dit zijn beroep:

a. Hij noemt God de God onzer vaders, van zijn en hun vaders. Aldus herinnert hij hen er aan, dat zij niet slecht jegens hem moeten handelen, want beide waren zij afstammelingen van dezelfde aartsvaders, beide hingen zij af van dezelfde God. Aldus moedigt hij zich aan om te geloven dat God hem recht doen zal, zo hij mishandeld, beledigd of belasterd mocht worden, want Hij was de God van zijn vaders, en daarom was een zegen op hem overgegaan, en de God van geheel Israël, en daarom niet alleen een rechter van de gehele aarde, maar inzonderheid een rechter om uitspraak te doen in de geschillen van Israëlieten onder elkaar.

b. Hij roept geen schrikkelijk oordeel over hen in, al zouden zij ook verraderlijk met hem handelen, maar geeft zich nederig over aan de Goddelijke wijsheid en gerechtigheid. De Heere zie het, en oordele naar Hij ziet, (want Hij ziet het hart van de mensen) en "straffe het". Hun, die zich op God beroepen, betaamt het om zich met grote gematigdheid uit te drukken, want de toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet.

2. Hun hartelijke vereniging met hem, vers 18. Amasai was hun woordvoerder, de Geest toog Amasai aan, geen geest van profetie kwam op hem, maar een geest van wijsheid en vastberadenheid, naar de gelegenheid het vereiste woorden gevende in zijn mond, woorden, die niet vooruit bedacht waren, maar geschikt om aan David voldoening te geven en hen, die hem vergezelden, te bemoedigen. Niets kon beter en gepaster gezegd zijn. Hij betuigt voor zichzelf en voor zijn metgezellen David en zijn belangen van harte te zijn toegedaan, en dat hij met gevaar van zijn leven en van alles wat hem dierbaar is David zal bijstaan tegen al zijn vijanden. Wij zijn uw, o David, en met u zijn wij, gij zoon van Isai. Door hem de zoon van Isai te noemen, herinneren zij zich dat hij in rechte lijn afstamde van Nahesson en Salmon, die in hun dagen vorsten van de stam van Juda zijn geweest. Saul noemde hem aldus in minachting, 1 Samuël 20:27, 22:7, maar zij beschouwen het als een eer.

a. Zij waren er van overtuigd dat hij aan Gods zijde was, en dat God aan zijn zijde was, en daarom: Wij zijn uw, o David, wij zijn aan uw zijde. Als wij een zijde moeten kiezen, dan is het goed de zijde te kiezen van hen, die aan Gods zijde zijn en met wie God is.

b. Hij wenst voorspoed aan David en zijn zaak, niet door op zijn gezondheid te drinken, maar door hem en al zijn vrienden vrede toe te bidde: "Vrede, vrede zij u, en vrede uw helperen", onder wie wij wensen gerekend te worden, opdat ook ons vrede zij."

c. Hij verzekert hem hulp van de hemel: "Want uw God helpt u", daarom wensen wij dat vrede zij, en daarom twijfelen wij niet of er zal vrede zijn, u en uw helperen. God is uw God, en zij, die Hem tot hun God hebben, hebben Hem ongetwijfeld ook tot hun helper in iedere tijd van nood en gevaar. Van deze uitdrukkingen van Amasai kunnen wij leren hoe onze genegenheid en trouw te betuigen aan de Heere Jezus. Zo moeten wij wezen zonder voorbehoud, zonder macht van herroeping van onze trouw, aan Zijn zijde moeten wij optreden en handelen met ijver en liefde, voor Zijn belangen moeten wij het beste begeren, Hosanna! voorspoed aan Zijn Evangelie en koninkrijk, want Zijn God helpt Hem en zal Hem helpen, totdat Hij alle heerschappij en alle macht en kracht, die zich tegen Hem stellen teniet zal gedaan hebben.

3. Davids blijmoedige aanneming van hun dienst en hun vriendschap. De liefde en de eer leren ons onze achterdocht te laten vallen, zodra ons voldoening is gegeven. David nam hen aan en stelde hen tot hoofden der benden.

IV. Ook sommigen van Manasse sloten zich bij hem aan, vers 19. Gods voorzienigheid gaf hun een goede gelegenheid om dit te doen daar hij en zijn mannen toen door hun land trokken. Achis nam David mede, toen hij uittoog om tegen Saul te strijden, maar de vorsten van de Filistijnen noodzaakten hem zich terug te trekken. Wij hadden die geschiedenis in 1 Samuël 29:4 en verv. Bij zijn terugkeer kwamen sommige grote mannen van Manasse, die geen moed hadden om met Saul tegen de Filistijnen te gaan strijden, zich met David verenigen, en dat wel zeer ter rechter tijd om hem te helpen tegen de Amalekieten, die Ziklag hadden geplunderd. Zij waren niet talrijk, maar zij waren allen kloeke helden, en hebben David bij die gelegenheid goeden dienst bewezen, 1 Samuël 30. Zie hoe Gods voorzienigheid voorziet in de nood. Davids invloed nam grotelijks toe juist toen het hem nodig was er gebruik van te maken, vers 22. Dagelijks kwamen hulptroepen tot hem, totdat hij "een groot leger" had. Als de belofte tot aan de geboorte komt, laat het dan aan God over om kracht te geven tot baren.

1 Kronieken 12:23-40

Wij hebben hier een bericht van hen, die werkzaam waren om Davids vestiging op de-troon te voleindigen na de dood van Isboseth. Wij lazén in Hoofdstuk 11:1, en tevoren in 2 Samuël 5:1, dat "alle stammen van Israël" kwamen, hetzij zelf of door hun vertegenwoordigers, te Hebron om David koning te maken. Hier nu hebben wij een bericht van het contingent van troepen, door elke stam aangebracht, toegerust ten heire, voor het geval dat tegenstand geboden mocht worden, vers 23.

Wij kunnen hier opmerken:

1. Dat de stammen, die het dichtstbij woonden, het kleinste getal aanbrachten, Juda slechts zes duizend acht honderd, vers 24. Simeon slechts zeven duizend een honderd, vers 25, terwijl Zebulon, die ver afgelegen was, vijftig duizend man bracht, vers 33, Aser veertig duizend, vers 36, en de twee en een halve stam aan geen zijde van de Jordaan honderd en twintig duizend man, vers 37. Niet alsof de naastbij gelegen stammen koel en koud waren in de zaak, maar zij toonden evenveel wijsheid door weinigen te brengen, daar al de overigen toch binnen hun bereik waren als de anderen hun ijver toonden door zovelen te brengen. De mannen van Juda hadden genoeg te doen om hen te onthalen, die van zo verre kwamen.

2. De Levieten zelf en de priesters, hier de Aaronieten genoemd, toonden zich van harte voor de zaak, en waren bereid om, indien het nodig was, voor David te strijden, zowel als voor hem te bidden, omdat zij wisten dat hij door God tot de regering geroepen was, vers 26-28.

3. Zelfs sommigen uit Sauls maagschap kwamen tot David over, vers 29, niet zovelen als van de andere stammen, omdat door een dwaze voorliefde voor hun eigen stam en ijver voor de eer er van, velen van hen de belangen van het zinkend huis van Saul bleven aankleven. Het geweten moet door geen bloedverwantschap overheerst worden. Noem in die uitgestrekte zin niemand "Vader" dan alleen God.

4. Van de meesten van hen wordt gezegd dat zij kloeke helden waren, vers 25, 28, 30, van anderen, dat zij "ten strijde toegerust waren", vers 35 en van allen, dat zij zich in slagorde konden houden, vers 38. Er was veel krijgsvuur in hen, en toch waren zij regeerbaar en onderworpen aan de regelen van orde, warme harten en koele hoofden.

5. Sommigen waren zo bedachtzaam om wapenen mee te brengen, allerlei krijgsgereedschap, vers 24, 33, 37, want hoe konden zij denken dat David instaat was hen er van te voorzien? 6. De mannen van Issaschar waren van allen het minst in aantal, slechts twee honderd, en toch even dienstig aan Davids belangen als zij, die het grootste aantal gebracht hadden. Deze weinigen waren inderdaad de gehele stam.

Want:

a. Zij waren mannen van groot beleid boven al hun burenen, mannen, die ervaren waren in het verstaan van de tijden, om te weten wat Israël doen moest. Zij verstonden de natuurlijke tijd, konden het aanschiin van de aarde en des hemels beproeven, waren weerkundig, konden hun naburen raad geven omtrent de geschikte tijd voor ploegen, zaaien en oogsten, de ceremoniële tijden, de tijden, vastgesteld voor de plechtige feesten, daarom wordt van hen gezegd, dat zij de volken tot de berg roepen, Deuteronomium 33:19, want almanakken waren toen niet zo bekend en algemeen in gebruik als tegenwoordig. Of liever, de staatkundige tijden, zij hadden verstand van de publieke zaken, begrepen de gezindheid des volks, en de strekking van de tegenwoordige gebeurtenissen. Het is de omschrijving van staatslieden, dat zij de tijden verstaan, Esther 1:13.

De mannen van deze stam stelden zeer veel belang in de publieke aangelegenheden. Zij wisten wat Israël doen moest, uit hun eigen waarneming en ervaring leerden zij wat hun eigen en anderer plicht en belang was. In dit hachelijk tijdsgewricht wisten zij dat Israël David

koning moest maken, dat dit niet slechts voegzaam en gepast, maar zeer noodzakelijk was, door de tegenwoordige staat van zaken werd het geëist. De mannen van Issaschar hielden zich het meest bezig met landbouw en bemoeiden zich niet veel met de openbare aangelegenheden, hetgeen hun gelegenheid gaf om anderen gade te slaan.

b. Zij waren mannen van groten invloed, want al hun broederen pasten op hun woord. Daar de burgerij van die stam hun schouders gebogen hadden om te dragen, Genesis 49:15, oefenden de groten gezag over hen uit. Vandaar dat wij lezen van de vorsten in Issaschar, Richteren 5:15. Zij wisten te heersen en de anderen wisten te gehoorzamen. Het is inderdaad gelukkig als zij, die moeten leiden, verstandig en oordeelkundig zijn en zij, die moeten volgen, bescheiden en onderdanig zijn.

7. Van allen wordt gezegd, dat zij zich tot deze zaak verbonden met een volkomen hart, vers 38, en van de mannen van Zebulon inzonderheid, dat zij kwamen met een onwankelbaar hart, vers 33. In deze zaak waren zij waarlijk Israëlieten, in wie geen bedrog was. En dit was hun volkomenheid, dat zij er allen een van hart in waren, vers 38. Niemand hunner had afzonderlijke belangen, allen waren zij voor het algemene welzijn.

Eindelijk. De mannen van Juda en anderen van de naburige stammen maakten toebereidselen voor de proviandering van hun onderscheiden kampen toen zij naar Hebron kwamen vers 39, 40. Zij, die de minste moeite hadden om naar dit congres van de staten heen te gaan achtten zich verplicht om zoveel te meer bij te dragen in de onkosten voor het onthaal van de overigen, opdat er enige gelijkheid zou zijn. Er werd een grote maaltijd gemaakt (gemaakt om te lachen, Prediker 10:19) bij deze gelegenheid, want er was blijdschap in Israël, vers 40. En met goede reden, want een stad springt op van vreugde over het welvaren van de rechtvaardigen. Zo zal, als de troon van Christus opgericht is in een ziel, grote blijdschap wezen in die ziel, en er is voor gezorgd om haar feestelijk te onthalen, niet zoals hier, gedurende twee of drie dagen, maar haar levenlang, ja tot in van de eeuwigheid.

HOOFDSTUK 13

1 En David hield raad met de oversten der duizenden en der honderden, en met alle vorsten. 2 En David zeide tot de ganse gemeente van Israël: Indien het ulieden goeddunkt, en van de HEERE, onzen God, te zijn, laat ons ons uitbreiden, laat ons zenden aan onze overige broeders, in alle landen van Israël, en de priesters en Levieten, die met hen zijn in de steden, met haar voorsteden, opdat zij tot ons vergaderd worden. 3 En laat ons de ark onzes Gods tot ons wederhalen, want wij hebben ze in de dagen van Saul niet gezocht. 4 Toen zeide de ganse gemeente, dat men alzo doen zou; want die zaak was recht in de ogen des gansen volks. 5 David dan vergaderde gans Israël van het Egyptische Sichor af, tot daar men komt te Hamath, om de ark Gods te brengen van Kirjath-jearim. 6 Toen toog David op met het ganse Israël naar Baala, dat is, Kirjath-jearim, hetwelk in Juda is, dat hij van daar ophaalde de ark Gods, des HEEREN, Die tussen de cherubim woont, waar de Naam wordt aangeroepen. 7 En zij voerden de ark Gods op een nieuwe wagen uit het huis van Abinadab. Uza nu en Ahio leidden de wagen. 8 En David en gans Israël speelden voor het aangezicht Gods met alle macht, zo met liederen, als met harpen, en met luiten, en met trommelen, en met cimbalen, en met trompetten. 9 Toen zij aan de dorsvloer van Chidon gekomen waren, zo strekte Uza zijn hand uit, om de ark te houden, want de runderen struikelden. 10 Toen ontstak de toorn des HEEREN over Uza, en Hij sloeg hem, omdat hij zijn hand had uitgestrekt aan de ark; en hij stierf aldaar voor het aangezicht Gods. 11 En David ontstak, dat de HEERE een scheur gescheurd had aan Uza; daarom noemde hij diezelfde plaats Perez-Uza, tot op dezen dag. 12 En David vreesde de HEERE te dien dage, zeggende: Hoe zal ik de ark Gods tot mij brengen? 13 Daarom liet David de ark niet tot zich brengen in de stad Davids, maar deed ze afwijken in het huis van Obed-edom, de Gethiet. 14 Alzo bleef de ark Gods bij het huisgezin van Obed-edom, in zijn huis, drie maanden; en de HEERE zegende het huis van Obed-edom, en alles, wat hij had.

In het vorige hoofdstuk zagen wij hoe David koning werd gemaakt, waardoor de burgerlijke regering gelukkig werd gevestigd. In dit hoofdstuk zien wij hoe wordt zorggedragen voor de Godsdienst.

I. David gaat te rade met de vertegenwoordigers des volks omtrent het opbrengen van de ark uit haar tegenwoordig afgelegen verblijf naar een publieke plaats en er wordt toe besloten, vers 1-4.

II. Met grote plechtigheid en vreugde wordt zij van Kirjath-Jearim gehaald, vers 5-8.

III. Uza wordt gedood, omdat hij haar had aangeraakt, waardoor de plechtigheid verstoord wordt, en met de zaak voor het ogenblik niet wordt voortgegaan, vers 9-14.

1 Kronieken 13:1-8

I. Hier is Davids Godvruchtig voorstel om de ark Gods op te brengen naar Jeruzalem opdat de koninklijke stad de heilige stad zou zijn, vers 1-3. Dit gedeelte van de geschiedenis (namelijk Davids raadpleging met het volk over het opbrengen van de ark) hadden wij niet in Samuël. Omtrent dit voorstel nu kunnen wij opmerken:

1. Dat David, zodra hij wel gevestigd was op de troon, aan de ark Gods heeft gedacht. Laat ons de ark onzes Gods tot ons wederhalen vers 3. Twee dingen had hij hiermee op het oog. God te eren door eerbied te betonen voor Zijn ark, het teken van Zijn tegenwoordigheid. Zodra hij de macht in handen had, wilde hij die gebruiken tot bevorderingen aanmoediging van de Godsdienst. Het behoort de eerste en grote zorg te zijn van hen, die verrijkt en verhoogd zijn, om God te eren met hun eer, en met hun rijkdom en macht God en de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen te dienen. David zei niet: "Welke prachtige, pralende zaak zal ik nu doen?" of: "Welke aangename lieflijke zaak?" maar: "Welke Godvruchtige zaak, ten einde de vertroosting en het voorrecht te hebben van dit heilig orakel. Laat ons haar tot ons opbrengen, niet alleen om haar eer aan te doen, maar opdat zij een zegen voor ons zij." Zij, die God eren, bevoordelen zichzelf. Het is de wijsheid van hen, die hun loopbaan in de wereld beginnen, om Gods ark mee te nemen, Zijn orakelen tot hun raadslieden te maken en

Zijn wetten tot hun richtsnoer. Diegenen zullen waarschijnlijk toenemen in de gunst van God, die aldus beginnen in de vreze Gods.

2. Dat hij de leidlieden des volks er over raadpleegde, vers 1. Hoewel het ontwijfelbaar een goed werk was, en hij als koning de macht had om te gebieden dat het gedaan zou worden gaf hij er toch de voorkeur aan om het met raadpleging te doen.

a. Ten einde eerbied te betonen aan de grote mannen van het koninkrijk, en hen te eren. Hoewel zij hem koning hadden "maakt, wilde hij toch niet met verdrukking over hen regeren, zeggende: "Wij willen en bevelen, en het is onze koninklijke wil, dat gij zo en zo doet, en wij willen gehoorzaamd worden". maar: "Indien het ulieden goed, en van de Heere onze God dunkt te zijn zo laat ons orders hiervoor geven." Geen vorst, die wijs is, zal een absolute macht begeren. De trouw des volks wordt het best verzekerd door zijn medewerking in te roepen door zijn vertegenwoordigers.

b. Ten einde hun raad in te winnen omtrent de wijze, waarop het gedaan moest worden, of het nu terstond, en of het in het openbaar moest geschieden. David was zelf een man van groot verstand, en toch ging hij te rade met zijn vorsten, want "de behoudenis is in de veelheid van de raadlieden". Het is wijsheid om van de wijsheid van anderen gebruik te maken.

c. Opdat zij er zich mee verenigende, het te eerder als een nationale daad kon gelden, en dus een nationale zegen teweeg kon brengen.

3. Dat hij het gehele volk bijeen wilde roepen voor deze gelegenheid, zowel ter ere van de ark, als tot voldoening en stichting des volks, vers 2. Merk op:

a. Hij noemt het gewone volk broeders, waaruit zijn nederigheid blijkt (niettegenstaande zijn verheffing) alsmede de tedere zorg, die hij voor hen had. Aldus schaamt onze Heere Jezus zich niet Zijn volk broeders te noemen, Hebreëen 2:11.

b. Hij spreekt van het volk als van een overblijfsel, dat ontkomen is: "Onze broeders, die overig zijn in het gehele land Israëls". Zij waren onder verstrooiende omstandigheden geweest. Hun oorlogen met de Filistijnen, en met het huis van Saul, hadden het land verwoest en velen gedood. Nu hopen wij een einde te zien aan al deze beroeringen, laat hen, die overgebleven zijn, door de vroegere oordelen en de tegenwoordige zegeningen opgewekt worden om God te zoeken.

c. Hij draagt zorg dat inzonderheid de priesters en Levieten opgeroepen zullen worden om de ark te vergezellen, want het behoorde zeer bijzonder tot hun ambt en plicht. Zo moet de Christelijke overheid Evangeliedienaren opwekken om hun plicht te doen, als zij hen nalatig zien.

d. Dat dit alles in de onderstelling is dat het "van de Heere hun God is". Het kan u en mij wel goeddunken, maar zo het niet van de Heere onze God is, zullen wij het niet doen. Bij alles wat wij ondernemen moet dit de vraag zijn: "is het van de Heere? Is het naar Zijn wil? Kunnen wij er ons Hem behaaglijk in maken? Kunnen wij verwachten dat Hij er ons in zal zegenen?" e. Dat het nodig was om aldus te vergoeden wat onder de laatste regering verzuimd werd: want wij hebben ze in de dagen van Saul niet gezocht en dat was de reden, waarom het ons zo slecht ging. Laat die dwaling hersteld worden, dan kunnen wij hopen dat het ons beter zal gaan. Merk op: David maakt geen gemelijke aanmerkingen op Saul. Hij zegt niet: "Saul heeft zich nooit, of tenminste nooit in de laatste tijd van zijn regering, om de ark bekommerd," hij zegt slechts in het algemeen: "Wij hebben ze niet gezocht", zichzelf dus met anderen in de schuld van de veronachtzaming insluitende. Het betaamt ons meer onszelf dan anderen te oordelen. Ootmoedige Godvruchtige mensen treuren over hun eigen aandeel in de schuld des volks, achten dat hunner de beschaamdheid des aangezichts is, Daniel 9:5, en verv.

II. Des volks gerede instemming met dit voorstel, vers 4. Die zaak was recht in de ogen des gansen volks. Niemand kon ontkennen dat het een zeer goed werk was, en dat het tijd was om het te doen, zodat er besloten werd, "nemine contradicente" - eenstemmig, dat zij het zouden doen. Zij, die met voorzichtigheid een goed werk voorstellen en er in voorgaan, zullen er wellicht meer gerede medewerking voor vinden dan zij gedacht hebben. Grote mannen weten niet hoeveel goed zij kunnen doen door hun invloed op anderen.

III. De plechtigheid van de opbrenging van de ark, vers 5 en verv, waarvan wij tevoren gelezen hebben in 2 Samuël 6:1 en verv. Daarom zullen wij hier slechts opmerken: 1. Dat het de moeite waard is om ver te reizen ten einde de ark Gods te vergezellen. Zij kwamen van alle delen des lands, van de rivier van Egypte, de uiterste grens in het zuiden, tot waar men komt te Hamath, dat noordelijk lag, vers 5, om deze plechtigheid bij te wonen.

2. Dat wij reden hebben ons grotelijks te verheugen in de herleving van veronachtzaamde inzetten, en het wederkeren van de tekenen van Gods tegenwoordigheid. Als het licht van de Godsdienst schijnt uit de duisternis, als hij openlijk en vrijmoedig beleden wordt, geëerd en gesteund wordt door vorsten en aanzienlijken, dan is dit zo'n gelukkig teken voor een volk, dat het met alle mogelijke uitdrukkingen van vreugde welkom geheten moet worden.

3. Als inzetten, na lang in onbruik te zijn geweest, weer herleven, dan gebeurt het maar al te dikwijls dat zelfs wijze en Godvruchtige mensen er vergissingen in begaan. Wie zou gedacht hebben dat David zulk een fout zou begaan om de ark op een open wagen te vervoeren? vers 7. Omdat de Filistijnen haar zo vervoerd hebben, en de wagen door een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid bestuurd werd, 1 Samuël 6:12, dacht hij dat zij het ook mochten doen. Maar wij moeten wandelen naar wet en regel, niet naar voorbeeld, als dit voorbeeld afwijkt van de regel, zelfs die voorbeelden, welke door Gods voorzienigheid begunstigd werden, moeten niet gevolgd worden met schending van de vastgestelde regel.

1 Kronieken 13:9-14

Van deze scheur aan Uza, die al de vreugde deed ophouden, hadden wij een bericht in 2 Samuël 6:6 en verv.

1. Laat de zonde van Uza ons allen waarschuwen voor trotsheid, roekeloosheid en oneerbiedigheid in het omgaan met heilige dingen, vers 9, wij moeten niet denken dat een goede bedoeling een slechte daad zal verontschuldigen. In onze gemeenschapsoefening met God moeten wij zorgvuldig waken over ons eigen hart, opdat gemeenzaamheid geen minachting doe ontstaan, en wij niet denken dat God ons op enigerlei wijze verplicht is.

2. Laat de straf van Uza ons er van overtuigen dat de God met wie wij te doen hebben een ijverig God is. Zijn dood evenals de dood van Nadab en Abihu, verkondigt luide dat God "in degenen, die tot Hem naderen, geheiligd zal worden", Leviticus 10:3. En dat, hoe nader zij Hem zijn, hoe meer misnoegd Hij is over hun trotsheid en aanmatiging. Laat ons niet durven beuzelen met God in ons naderen tot Hem, en laat ons, door Christus, vrijmoedig komen tot de troon van de genade, want wij zijn onder de bedeling van vrijheid en genade, niet van dienstbaarheid en verschrikking.

3. Laat de nevel, die dit wierp over Israëls blijdschap, ons een herinnering zijn, om ons altijd te verheugen met beving, zelfs dan als wij Hem dienen met blijdschap.

4. Laat Davids misnoegen bij deze gelegenheid ons waarschuwen om wèl acht te geven op onze gemoedsgesteldheid, als wij ons onder de Goddelijke bestraffingen bevinden, opdat wij inplaats van ons aan God te onderwerpen, niet met Hem twisten. Zullen wij, als God toornig op ons is, toornig durven zijn op Hem? 5. Laat ons gewaarschuwd zijn door de stoornis van deze plechtigheid om niet weggedreven te worden van onze plicht door die leidingen van Gods voorzienigheid, die slechts bedoeld zijn om ons weg te drijven van onze zonden. David had, niettegenstaande de scheur die aan Uza gescheurd was, met zijn werk moeten voortgaan, en aldus zou de scheur geheeld kunnen zijn. Eindelijk. Laat de zegen, die de ark in Obed-Edoms huis bracht, ons aanmoedigen om Gods inzettingen welkom te heten in ons huis, als degenen, die geloven dat de ark een gast is bij wie niemand iets zal verliezen, en laat haar er ons niet te minder dierbaar om zijn, dat zij voor sommigen een steen des aanstoots en een rots van de ergernis is. Indien het Evangelie voor sommigen een reuk des doods ten dode is, zoals de ark het was voor Uza, zo laat ons het toch in liefde ontvangen en aannemen, en dan zal het ons een reuk des levens ten leven zijn.

HOOFDSTUK 14

1 Toen zond Hiram, de koning van Tyrus, boden tot David, en cederenhout, en metselaars, en timmerlieden, dat zij hem een huis bouwden. 2 En David merkte, dat hem de HEERE tot koning bevestigd had over Israël; want zijn koninkrijk werd ten hoogste verheven, om Zijns volks Israëls wíl. 3 En David nam meer vrouwen te Jeruzalem, en David gewon meer zonen en dochteren. 4 Dit nu zijn de namen der kinderen, die hij te Jeruzalem had: Sammua, en Sobab, Nathan en Salomo, 5 En Jibchar, en Elisua, en Elpelet, 6 En Nogah, en Nefeg, en Jafia, 7 En Elisama, en Beeljada, en Elifelet. 8 Toen de Filistijnen hoorden, dat David tot koning gezalfd was over het ganse Israël, zo togen al de Filistijnen op om David te zoeken. Toen David dat hoorde zo toog hij uit tegen hen. 9 Toen de Filistijnen kwamen, zo spreidden zij zich uit in de laagte van Refaim. 10 Toen vraagde David God, zeggende: Zal ik optrekken tegen de Filistijnen, en zult Gij hen in mijn hand geven? En de HEERE zeide tot hem: Trek op, want Ik zal hen in uw hand geven. 11 Toen zij nu optogen naar Baal-perazim, zo sloeg hen David daar; en David zeide: God heeft mijn vijanden door mijn hand gescheurd, als een scheur der wateren; daarom noemden zij de naam derzelver plaats Baal-perazim. 12 En daar lieten zij hun goden; en David gebod, en zij werden met vuur verbrand. 13 Doch de Filistijnen voeren nog voort, en zij verspreidden zich in dat dal. 14 En David vraagde God nog eens; en God zeide tot hem: Gij zult niet optrekken achter hen heen; maar omsingel hen van boven, en kom tot hen tegenover de moerbezenbomen. 15 En het zal geschieden, als gij hoort het geruis van een gang in de toppen der moerbezenbomen, kom dan uit ten strijde; want God zal voor uw aangezicht uitgegaan zijn, om het leger der Filistijnen te slaan. 16 David nu deed, gelijk als hem God geboden had; en zij sloegen het heir der Filistijnen van Gibeon af tot aan Gezer. 17 Alzo ging Davids naam uit in al die landen; en de HEERE gaf Zijn verschrikking over al die heidenen.

In dit hoofdstuk zien wij:

I. Davids koninkrijk bevestigd, vers 1, 2.

II. Zijn gezin opgebouwd, vers 3-7.

III. Zijn vijanden, de Filistijnen, verslagen in twee veldtochten, vers 8-17. Dit is hier herhaald van 2 Samuël 5:11 en verv.

1 Kronieken 14:1-7

Wij kunnen hier opmerken:

1. Dat niemand zo'n genoegzaamheid heeft in zichzelf of hij heeft toch zijn burens nodig, en hij heeft reden om dankbaar te zijn voor hun hulp. David had een zeer groot koninkrijk, Hiram een zeer klein koninkrijk, maar David kan zich geen huis bouwen naar zijn genoegen of Hiram moet hem van werklieden en materialen voorzien, vers 1, hetgeen een reden is,

waarom wij niemand moeten verachten maar, naar wij er gelegenheid toe hebben, aan allen dienst moeten betonen.

2. Het is voor een wijs man een grote voldoening om gevestigd te zijn, en voor een Godvruchtig man Gods bijzondere voorzienigheid te zien in zijn vestiging. Het volk had David koning gemaakt, maar hij kon niet gerust of gelukkig zijn voor hij bemerkte dat de Heere hem tot koning bevestigd had over Israël, vers 2.

3. Wij moeten al onze bevorderingen beschouwen als bedoeld om ons nuttig te doen zijn. Davids koninkrijk werd ten hoogste verheven, niet om zijnentwil ten einde een groot aanzien te hebben, maar om zijns volks Israëls wil, opdat hij hun ten leidsman en beschermer zou zijn. Wij worden gezegend, opdat wij tot zegen zijn zullen. Zie Genesis 12:2. Wij worden niet geboren voor onszelf, en wij leven niet voor onszelf.

4. Het is moeilijk om voorspoedig te zijn en niet zorgeloos te worden, en toe te geven aan het vlees. Het was Davids zwakheid dat hij, toen hij bevestigd was in zijn koninkrijk, meer vrouwen nam, vers 3, maar zijn talrijk kroost vermeerde zijn aanzien en sterkte. Zie, kinderen zijn een erfdeel des Heeren. Wij hadden een bericht van Davids kinderen, niet alleen in Samuël, maar in dit boek, Hoofdstuk 3:1 en verv, en nu weer hier, want het was hun eer zo'n vader te hebben. 1 Kronieken 14:8-17 Dit verhaal van Davids triomf over de Filistijnen is ongeveer gelijk aan dat in 2 Samuël 5:17 en verv.

1. Laat de aanval van de Filistijnen op David ons er van weerhouden om zorgeloos en gerust te zijn in enigerlei bevestiging of bevordering, en ons doen gedenken dat wij overlast en kwelling te verwachten hebben in deze wereld. Als wij het meest gerust en op ons gemak zijn, dan kan er het een of ander komen, dat een verschrikking of kwelling voor ons is. Christus' koninkrijk kan aldus aangerand worden door het zaad van de slang, inzonderheid als het voorspoedig is en vooruitgaat.

2. Laat Davids vragen aan God eenmaal en nogmaals, bij gelegenheid van van de Filistijnen aanval op hem, ons er toe leiden om Hem te erkennen in al onze wegen, tot Hem onze toevlucht te nemen als wij in benauwdheid zijn, op Hem ons te beroepen als ons onrecht wordt aangedaan, en als wij ten einde raad zijn Hem om raad te vragen door Zijn orakelen, ons onder Zijn hoede te stellen, en Hem te bidden ons de rechten weg te wijzen.

3. Laat Davids voorspoed ons aanmoedigen om onze geestelijke vijanden te weerstaan in opvolging van de aanwijzingen Gods en steunende op de kracht Gods. Wedersta de duivel, en hij zal van u vliden, zoals de Filistijnen voor David gevloden zijn.

4. Laat het geruis van een gang in de toppen van de moerbeziënbomen er ons toe leiden om op Gods bewegingen te letten in Zijn voorzienigheid en in de invloed Zijns Geestes. Als wij bespeuren dat God voor ons heengaat, zo laat ons onze lenden gorden, onze wapenrusting aangorden, en Hem volgen.

5. Laat Davids verbranden van de goden van de Filistijnen, toen zij hem in handen vielen, ons leren een heiligen toorn te koesteren tegen afgoderij en al de overblijfselen er van.

6. Laat Davids dankbare erkenning van de hand Gods in zijn voorspoed ons leiden om al onze offeranden des lofs op Gods altaar te brengen. Niet ons, o Heere! niet ons, maar Uwen naam geef eer. Eindelijk. Laat de naam van David, niet alleen in zijn eigen koninkrijk, maar ook

onder zijn burenen, beschouwd worden als een type van de verhoogde eer van de Zone Davids vers 17. Alzo ging Davids naam uit in al die landen. Overal werd van hem gesproken, door iedereen werd hij bewonderd, en de Heere gaf Zijn verschrikking over al die heidenen. Allen zagen op hem als op een geduchter vijand en een begerenswaardiger bondgenoot. Aldus heeft God onze Verlosser uitermate verhoogd, en Hem een naam gegeven, welke boven allen naam is.

HOOFDSTUK 15

1 En David maakte zich huizen in zijn stad; en hij bereidde der ark Gods een plaats, en spande een tent voor haar. 2 Toen zeide David: Niemand mag de ark Gods dragen, dan de Levieten; want die heeft de HEERE verkoren, om de ark Gods te dragen, en om Hem te dienen tot in der eeuwigheid. 3 Ook vergaderde David gans Israël te Jeruzalem, om de ark des HEEREN op te halen aan haar plaats, die hij haar bereid had. 4 En David verzamelde de kinderen van Aaron en de Levieten. 5 Van de kinderen van Kehath was Uriel overste, en van zijn broederen waren honderd en twintig. 6 Van de kinderen van Merari was Asaja overste, en van zijn broederen waren tweehonderd en twintig. 7 Van de kinderen van Gersom was Joel overste, en van zijn broederen waren honderd en dertig. 8 Uit de kinderen van Elizafan was overste Semaja, en van zijn broederen waren tweehonderd. 9 Uit de kinderen van Hebron was Eliel overste, en zijn broederen waren tachtig. 10 Uit de kinderen van Uzziel was Amminadab overste, en zijn broederen waren honderd en twaalf. 11 En David riep de priesters Zadok en Abjathar, en de Levieten Uriel, Asaja en Joel, Semaja, en Eliel, en Amminadab. 12 En hij zeide tot hen: Gijlieden zijt hoofden der vaderen onder de Levieten; heiligt u, gij en uw broeders, dat gij de ark des HEEREN, des Gods van Israël, opbrengt, ter plaatse, die ik voor haar bereid heb. 13 Want omdat gijlieden ten eerste dit niet deedt, heeft de HEERE, onze God, onder ons een scheur gedaan, omdat wij Hem niet gezocht hebben naar het recht. 14 Zo heiligden zich dan de priesters en Levieten, om de ark des HEEREN, des Gods van Israël, op te brengen. 15 En de kinderen der Levieten droegen de ark Gods op hun schouderen, met de draagbomen, die op hen waren, gelijk als Mozes geboden had naar het woord des HEEREN. 16 En David zeide tot de oversten der Levieten, dat zij hun broeders, de zangers, stellen zouden met muziekinstrumenten, met luiten, en harpen, en cimbalen, dat zij zich zouden doen horen, verheffende de stem met blijdschap. 17 Zo stelden dan de Levieten Heman, de zoon van Joel, en uit zijn broederen Asaf, de zoon van Berechja; en uit de zonen van Merari, hun broederen, Ethan, de zoon van Kusaja; 18 En met hen hun broeders van de tweede orde: Zecharja, Ben en Jaaziel, en Semiramoeth, en Jehiel, en Unni, Eliab, en Benaja, en Maaseja, en Mattithja, en Elifele, en Mikneja, en Obed-edom, en Jeiel, de poortiers. 19 De zangers nu, Heman, Asaf en Ethan, lieten zich horen met koperen cimbalen; 20 En Zecharja, en Aziel, en Semiramoeth, en Jehiel, en Unni, en Eliab, en Maaseja, en Benaja, met luiten op Alamoth. 21 En Mattithja, en Elifele, en Mikneja, en Obed-edom, en Jeiel, en Azazja, met harpen op de Scheminith, om de toon te versterken. 22 En Chenanja, de overste der Levieten, was over het opheffen; hij onderwees hen in het opheffen; want hij was verstandig. 23 En Berechja en Elkana waren poortiers der ark. 24 En Sebanja, en Jósafath, en Nethaneel, en Amasai, en Zecharja, en Benaja, en Eliezer, de priesters, trompetten met trompetten voor de ark Gods; en Obed-edom en Jehia waren poortiers der ark. 25 Het geschiedde nu, dat David en de oudsten van Israël, en de oversten der duizenden, henengingen, om de ark des verbonds des HEEREN op te halen, uit het huis van Obed-edom, met vreugde; 26 Zo geschiedde het, doordien dat God de Levieten hielp, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, dat zij zeven varren en zeven rammen offerden. 27 David nu was gekleed met een mantel van fijn linnen; ook al de Levieten, die de ark droegen, en de zangers, en Chenanja, de overste van het opheffen der zangers; ook had David een lijfrok aan van linnen. 28 Alzo bracht gans Israël de ark des verbonds des HEEREN op, met gejuich, en met geluid der bazuin, en met trompetten, en met cimbalen, makende geluid met luiten en met harpen. 29 Het geschiedde nu, toen de ark des verbonds des HEEREN tot aan de stad Davids gekomen was, dat Michal, de dochter van Saul, door een venster keek, en de koning David zag, springende en spelende; zo verachtte zij hem in haar hart.

Het opbrengen van de ark naar de stad Davids was een zeer goed werk, er werd toe besloten, Hoofdstuk 13, 3, het werd beproefd, maar niet volbracht, zij was in het huis van Obed-Edom. Nu geeft dit hoofdstuk ons een bericht van de voltooiing van dat goede werk.

I. Hoe het op meer regelmatige wijze gedaan werd dan tevoren. Er werd een plaats voor bereid, vers 1. De priesters werd bevolen haar te dragen, vers 2-15. Aan de Levieten werd daarbij hun werk aangewezen, vers 16-24.

II. Hoe zij er beter in slaagden dan tevoren vers 25. De Levieten maakten geen vergissing bij hun werk, vers 26. De vreugde van David en van het volk werd niet verstoord, vers 27, 23. En wat betreft Michals verachting van David, zij was van geen betekenis, vers 29.

1 Kronieken 15:1-24

Hier worden voorbereidselen gemaakt om de ark van het huis van Obed-Edom naar de stad Davids te brengen. Er wordt hier erkend dat zij bij de vorige poging er toe, hoewel het een zeer goed werk was en zij er God in gezocht hadden, Hem echter niet naar het recht gezocht hadden, vers 13. Wij hebben het werk niet met bedachtzaamheid gedaan, en daarom zijn wij er niet in geslaagd. Het is niet genoeg dat wij doen hetgeen goed is, wij moeten het ook goed doen, niet genoeg, dat wij de Heere zoeken in een rechte inzetting, wij moeten Hem ook zoeken naar het recht. Als wij om onze onregelmatigheden hebben geleden, dan moeten wij er door leren regelmatiger te zijn, dan beantwoorden wij aan het doel van de kastijding. Laat ons nu zien hoe de zaak in orde kwam.

1. David had nu een plaats bereid voor de ark om er haar in te ontvangen, eer zij tot hem gebracht werd, en aldus zoekt hij Hem naar het recht. Hij had geen tijd om er een huis voor te bouwen, maar hij spande een tent voor haar, vers 1, waarschijnlijk naar het model, dat aan Mozes op de berg getoond was, of dit zoveel mogelijk nabij komende. Merk op: toen hij zich huizen maakte in de stad Davids bereidde hij een plaats voor de ark. Waar wij ook huizen bouwen voor onszelf, moeten wij er op bedacht zijn plaats te maken voor Gods ark, voor een kerk, een gemeente, in huis.

2. David gebod nu dat de Levieten of priesters de ark op hun schouders zouden dragen. Nu dacht hij aan hetgeen hij tevoren ook wel heeft moeten weten, namelijk dat niemand dan de Levieten de ark Gods mochten dragen, vers 2. Op hun gewone tochten hebben de Kahathieten haar gedragen, en daarom waren hun geen wagens toegewezen, want het was hun werk om "op de schouders te dragen", Numeri 7:9. Maar bij buitengewone gelegenheden zoals toen zij over de Jordaan trokken en rondom Jericho gingen, hebben de priesters haar gedragen. Deze regel was uitdrukkelijk, en toch heeft David zelf hem vergeten en de ark op een wagen gezet. Zelfs zij, die zeer kundig zijn in het woord van God, hebben het toch niet altijd zo duidelijk voor hun ogen alswel te wensen was, als zij er gebruik van moeten maken. Wijze en Godvruchtige mensen kunnen zich schuldig maken aan een vergissing, die zij, zodra zij er zich van bewust worden zullen trachten te herstellen.

David heeft niet getracht hetgeen verkeerd gedaan was te rechtvaardigen, hij heeft er ook anderen de schuld niet van gegeven, hij erkent zelf eraan schuldig te zijn met anderen God niet naar het recht gezocht te hebben, en nu draagt hij zorg niet alleen om de Levieten op te roepen voor de plechtigheid (zoals hij geheel Israël er voor opgeroepen had, vers 3, en dit ook tevoren gedaan had, Hoofdstuk 13, maar om wel toe te zien, dat zij verzameld werden, vers 4, inzonderheid de zonen van Aaron, vers 11. Hun geeft hij die plechtige last, vers 12 : "Gijlieden zijt hoofden van de vaders onder de Levieten, zo brengt dan de ark des Heeren op". Men verwacht dat zij, die boven anderen staan in waardigheid, anderen zullen voorgaan in plichtsbetrachting. "Gij zijt het hoofd, daarom wordt van u meer verwacht dan van anderen, zowel door uw eigen dienstbetoon als door uw invloed op anderen. Gij hebt dit ten eerste niet gedaan, gij hebt zelf uw plicht niet gedaan en er niet voor gezorgd ons te onderrichten, en wij hebben er om geleden, "de Heere heeft onder ons een scheur gemaakt". Wij hebben allen

geleden om uw verzuim. Zie Maleachi 1:9. "Zo heiligt u dan, en geeft acht op uw werk." Als zij, die geleden hebben voor verkeerd doen, aldus leren beter te doen, dan heeft de kastijding doel getroffen.

3. De Leviëten en de priesters heiligden zich, vers 14, en waren bereid de ark op hun schouders te dragen, overeenkomstig de wet, vers 15. Velen, die onachtzaam waren in hun plicht zouden, indien hun dit getrouw onder het oog werd gebracht, zich beteren en hun plicht beter gaan betrachten. De scheur aan Uza maakte de priesters zorgzamer om zich te heiligen, dat is zich te reinigen van alle ceremoniële onreinheid en zich toe te bereiden voor de plechtige dienst van God, zodat eerbied werd ingeboezemd aan het volk. Van sommigen werden voorbeelden gemaakt, opdat anderen er voorbeeldig door gemaakt zullen worden, en zeer voorzichtig.

4. Er werden beampten aangesteld om de ark te verwelkomen met alle mogelijke uitdrukkingen van vreugde, vers 17. David gebod de overste van de Leviëten diegenen te benoemen, die zij zeer bedreven wisten voordien dienst. Heman, Asaf en Ethan werden nu het eerst aangesteld, vers 17. Zij namen op zich om zich met cimbalen te doen horen, vers 19, anderen met luiten, vers 20, anderen met harpen op de scheminith, of achtsten, acht tonen hoger of lager dan de anderen, naar de regelen van de harmonie, vers 22. Sommigen, die priesters waren, bliezen op trompetten, vers 24, zoals gebruikelijk was bij het optrekken van de ark, Numeri 10:8, Psalm 81:4. En zij, die uitmunten in gaven, moeten die niet slechts zelf gebruiken ten goede van het algemeen, maar ook anderen leren, en er geen tegenzin in hebben om anderen even bekwaam te maken als zij zelf zijn. Deze manieren om God te loven met muziekinstrumenten was Tot nu toe niet in gebruik, maar David, een profeet zijnde, heeft op Goddelijke aanwijzing die dienst ingesteld, en er ook nog andere vleselijke inzettingen van die bedeling, zoals de apostel ze noemt, Hebreeën 9:10, aan toegevoegd.

Het Nieuwe Testament houdt het zingen van Psalmen in stand, maar heeft geen kerkmuziek verordeneerd. Sommigen werden aangesteld tot portiers, vers 18, anderen tot dorpelwachters van de ark, vers 23, 24, en een hunner was Obed-Edom, die dit ongetwijfeld een post van eer heeft geacht en hem heeft aangenomen als een beloning voor de gastvrijheid, die hij aan de ark had bewezen. Drie maanden was hij de huisbewaarder, of eigenlijk de huisheer, van de ark geweest. Maar toen hij dit niet langer zijn kon, was hij blijde -zo groot was zijn liefde voor haar- om haar portier, haar dorpelwachter te zijn.

1 Kronieken 15:25-29

Alle dingen nu gereed zijnde voor het overbrengen van de ark naar de stad Davids en voor haar ontvangst aldaar, hebben wij nu hier een bericht van de plechtigheid, waarmee zij van het huis van Obed-Edom gehaald en naar de stad Davids gebracht werd.

1. God hielp de Leviëten om haar te dragen. De ark was geen zeer zware last, zodat zij die haar droegen, geen buitengewone hulp daarbij nodig hadden. Maar:

a. Het is goed om nota te nemen van de bijstand van de Goddelijke voorzienigheid, zelfs in die dingen, die binnen het bereik zijn van onze natuurlijke krachten, indien God ons niet hielp, wij zouden geen voet kunnen verzetten.

b. Wij moeten inzonderheid voor onze oefeningen van de Godsvrucht hulp van boven ontvangen. Zie Handelingen 26:22. Al onze bekwaamheid voor heilige plichten is uit God.

c. Bij de herinnering aan de scheur aan Uza konden de Leviëten wel gesidderd hebben, toen zij de ark opnamen, maar God hielp hen, dat is Hij moedigde hen er toe aan, bracht hun vrees tot zwijgen en versterkte hun geloof.

d. God hielp hen om het te doen op betamelijke wijze en zonder enigerlei vergissing te begaan. Als wij Godsdienstige plichten volbrengen, en er aan ontkomen dat er een scheur aan ons gemaakt wordt, en wij er het leven afbrengen, dan moeten wij erkennen dat het God was, die ons hielp, want indien wij aan onszelf waren overgelaten, wij zouden ons aan het een of ander noodlottig wangedrag hebben schuldig gemaakt. Gods dienstknechten, die de vaten des Heeren dragen, hebben zeer bijzonder Gods hulp nodig bij hun bediening, opdat God in hen verheerlijkt en Zijn kerk door hen gesticht worde. En zo God de Levieten helpt, dan heeft het volk er het voordeel van.

2. Toen zij de tekenen bespeurden van Gods tegenwoordigheid, offerden zij offeranden om Hem te loven, vers 26. Ook om dit te doen hielp Hij hen. Zij offerden deze varren en rammen misschien bij wijze van verzoening te doen over hun vorige vergissing, opdat die nu niet tegen hen gedacht zou worden, zowel als bij wijze van dankzegging voor de ontvangen hulp.

3. Er waren grote uitingen van vreugde, de heilige muziek speelde, David huppelde de zangers zongen en het volk juichte, vers 27, 28. Dit hadden wij tevoren in 2 Samuël 6:14, 15. Leer hieruit: a. Dat wij een goede Meester dienen, die er zich in verlustigt dat Zijn dienstknechten zingen bij hun werk.

b. Dat tijden van openbare reformatie zijn, en behoren te zijn, tijden van openbare verheuging. Diegenen zijn de ark niet waardig, die er niet blijde mee zijn.

c. Dat het voor de voornaamste en aanzienlijkste mensen geen verkleining is om zich vurig en ijverig te betonen in handelingen van de Godsvrucht. Michal verachtte David, vers 29 maar het feit, dat zij hem verachtte, maakte hem niet verachtelijk. Hij zelf sloeg er geen acht op, en degenen, die verstandig en Godvruchtig waren -en waarom zouden wij van anderen dan de zodanigen achting begeren? hebben er hem niet te minder om geacht.

HOOFDSTUK 16

1 Toen zij de ark Gods inbrachten, zo stelden zij ze in het midden der tent, welke David voor haar gespannen had; en zij offerden brandofferen en dankofferen voor het aangezicht Gods. 2 Als David het brandoffer en de dankofferen geëindigd had te offeren, zo zegende hij het volk in de Naam des HEEREN. 3 En hij deelde een iegelijk in Israël, van de man tot de vrouw, een iegelijk een bol broods, en een schoon stuk vlees, en een fles wijn. 4 En hij stelde voor de ark des HEEREN sommigen uit de Levieten tot dienaars, en dat, om de HEERE, de God Israëls, te vermelden, en te loven, en te prijzen. 5 Asaf was het hoofd, en Zecharja de tweede na hem; Jeiel, en Semiramoeth, en Jehiel, en Mattithja, en Eliab, en Benaja, en Obed-edom, en Jeiel, met instrumenten der luiten en met harpen; en Asaf liet zich horen met cimbalen; 6 Maar Benaja en Jahaziel, de priesters, steeds met trompetten voor de ark des verbonds van God.

7 Te dienzelven dage gaf David ten eerste dezen Psalm, om de HEERE te loven, door de dienst van Asaf, en zijn broederen. 8 Looft de HEERE, roept Zijn Naam aan, maakt Zijn daden bekend onder de volken. 9 Zingt Hem, Psalmzingt Hem, spreekt aandachtig van al Zijn wonderwerken. 10 Roemt u in de Naam Zijner heiligheid; dat zich het hart dergenen, die de HEERE zoeken, verblijde. 11 Vraagt naar de HEERE en Zijn sterkte, zoekt Zijn aangezicht gedurig. 12 Gedenkt Zijner wonderwerken, die Hij gedaan heeft, Zijner wondertekenen, en de oordelen Zijns monds; 13 Gij, zaad van Israël, Zijn dienaar, gij, kinderen van Jakob, Zijn uitverkorenen! 14 Hij is de HEERE, onze God; Zijn oordelen zijn over de gehele aarde. 15 Gedenkt tot in der eeuwigheid Zijns verbonds, des woords, dat Hij ingesteld heeft tot in het duizendste geslacht; 16 Des verbonds, dat Hij met Abraham heeft gemaakt, en Zijns eeds aan Izak; 17 Welken Hij ook aan Jakob heeft gesteld tot een inzetting, aan Israël tot een eeuwig verbond; 18 Zeggende: Ik zal u het land Kanaän geven, een snoer van ulieder erfdeel; 19 Als gij weinige mensen in getal waart; ja, weinigen en vreemdelingen daarin. 20 En zij wandelden van volk tot volk, en van het ene koninkrijk tot een ander volk. 21 Hij liet niemand toe hen te onderdrukken; ook bestrafte Hij koningen om hunnentwil, zeggende: 22 Tast Mijn gezalfden niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad. 23 Zingt de HEERE, gij, ganse aarde, boodschapt Zijn heil van dag tot dag. 24 Vertelt Zijn eer onder de heidenen, Zijn wonderwerken onder alle volken. 25 Want de HEERE is groot, en zeer te prijzen, en Hij is vreselijk boven alle goden. 26 Want al de goden der volken zijn afgoden; maar de HEERE heeft de hemelen gemaakt. 27 Majesteit en heerlijkheid zijn voor Zijn aangezicht, sterkte en vrolijkheid zijn in Zijn plaats. 28 Geeft de HEERE, gij, geslachten der volken, geeft de HEERE eer en sterkte. 29 Geeft de HEERE de eer Zijns Naams, brengt offer, en komt voor Zijn aangezicht; aanbidt de HEERE in de heerlijkheid des heiligdoms. 30 Schrikt voor Zijn aangezicht, gij, gehele aarde! Ook zal de wereld bevestigd worden, dat zij niet bewogen worde. 31 Dat de hemelen zich verblijden, en de aarde verheuge zich, en dat men onder de heidenen zegge: De HEERE regeert. 32 Dat de zee bruike met haar volheid, dat het veld huppele van vreugde, met al wat daarin is. 33 Dan zullen de bomen des wouds juichen voor het aangezicht des HEEREN, omdat Hij komt, om de aarde te richten. 34 Looft de HEERE, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. 35 En zegt: Verlos ons, o God onzes heils, en verzamel ons, en red ons van de heidenen, dat wij Uw heiligen Naam loven, en dat wij ons Uws lofs roemen. 36 Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, van eeuwigheid tot eeuwigheid! En al het volk zeide: Amen! en het loofde de HEERE.

37 Alzo liet hij daar, voor de ark des verbonds des HEEREN, Asaf en zijn broederen, om gedurig te dienen voor de ark, naardat op elken dag besteld was. 38 Obed-edom nu, met hunlieder broederen, waren acht en zestig; en hij stelde Obed-edom, de zoon van Jeduthun, en Hosa, tot poortiers; 39 En de priester Zadok, en zijn broederen, de priesters, voor de tabernakel des HEEREN op de hoogte, welke te Gibeon is; 40 Om de HEERE de brandofferen gedurig te offeren op het brandofferaltaar, des morgens en des avonds; en zulks naar alles, wat er geschreven staat in de wet des HEEREN, die Hij Israël geboden had. 41 En met hen Heman en Jeduthun, en de overige uitgelezenen, die met namen uitgedrukt zijn om de HEERE te loven; want Zijn goedertierenheid is tot in der eeuwigheid. 42 Met hen dan waren Heman en Jeduthun, met trompetten en cimbalen voor degenen, die zich lieten horen, en met instrumenten der muziek Gods; maar de zonen van Jeduthun waren aan de poort. 43 Alzo toog het ganse volk heen, een iegelijk in zijn huis; en David keerde zich, om zijn huis te gaan zegenen.

Dit hoofdstuk besluit de grote zaak van de vestiging van de ark in de koninklijke stad, en daarmee de vestiging van de openbaren eredienst Gods gedurende de regering van koning David. Hier is:

I. De plechtigheid bij het vestigen van de ark, vers 1-6.

II. De Psalm, die David gaf om bij deze gelegenheid gezongen te worden, vers 7-36.

III. Het regeren van de voortdurende eredienst Gods, vers 37-43.

1 Kronieken 16:1-6

Het was een glorierijke dag toen de ark Gods veilig gehuisvest was in de tent, welke David voor haar had gespannen. Deze Godvruchtige man had er ten eerste zijn hart op gezet, hij kon niet gerust slapen voordat dit geschied was, Psalm 132:4. De omstandigheden van de ark waren nu:

1. Beter dan zij geweest zijn. Zij bevond zich in een afgelegen landstad, in de velden des wouds, Psalm 132:6, nu is zij naar een openbare plaats overgebracht, naar de koninklijke stad, waar allen er zich heen kunnen begeven. Zij is veronachtzaamd geweest als een veracht gebroken vat, nu begeeft men er zich met eerbied heen en wordt God door haar gevraagd. Er was haar door de welwillendheid van een particulier persoon een kamer afgestaan in een particulier huis nu heeft zij haar eigen woning, voor haar alleen, zij is in het midden dier woning gesteld, niet in een hoek gedrongen. Gods woord en inzettingen kunnen wel voor een tijd omfloerst en verduisterd zijn, maar ten laatste zullen zij uit de duisternis in het licht treden. Maar:

2. Die omstandigheden bleven nog ver achter bij wat zij zijn zullen onder de volgende regering, toen de tempel gebouwd werd. Dit was slechts een tent, de woning eens armen, maar toch was dit de tabernakel, de tempel, waarvan David dikwijls met zoveel liefde spreekt in zijn Psalmen. David, die een tent had gespannen voor de ark en er trouw aan bleef deed veel beter dan Salomo, die er een tempel voor bouwde en haar in latere jaren de rug toekeerde. De armste tijden van de kerk waren haar reinste tijden. Nu is David gerust, de ark is gevestigd, gevestigd in zijn nabijheid. Zie nu hoe hij er zorg voor draagt:

A. Dat Gode de eer er voor wordt toegebracht. Op tweeërlei wijze geeft hij Hem eer bij deze gelegenheid.

a. Door offeranden, vers 1, brandoffers in aanbidding van Zijn volmaaktheden, dankoffers, in erkenning van Zijn gunst.

b. Door liederen. Hij stelde Levieten aan om deze geschiedenis te vermelden in een lied tot welzijn van anderen, of zelf haar te bezingen, om de Heere, de God Israëls, te vermelden en te loven en te prijzen, vers 4. Al onze blijdschap moet zich uiten in dankzegging aan Hem, van wie wij alle goed ontvangen.

B. Dat het volk er de blijdschap van zal hebben. Zij zullen te beter varen om de plechtigheid van deze dag, want hij geeft hun allen hetgeen waarvoor het wel van de moeite waard was om te komen, een koninklijk onthaal ter ere van de dag, vers 3, waarin David zich edelmoedig betoonde jegens zijn onderdanen, naardat hij God genadig had bevonden voor hemzelf. Zij, wier hart verruimd is door heilige blijdschap behoren dit te tonen door milddadig te zijn. Maar (hetgeen nog veel beter was) hij gaf hun ook een zegen in de naam des Heeren, als een vader, als een profeet, vers 2 bad hij God voor hen, en beval hen aan in Zijn genade. In de naam van het Woord des Heeren, zo heeft het de Targum, het essentiële eeuwige Woord, hetwelk is Jehovah, en door hetwelk alle zegeningen tot ons komen.

1 Kronieken 16:7-36

Wij hebben hier de Psalm van de dankzegging die David door de Geest heeft samengesteld, en aan de opperzangmeester heeft gegeven om gezongen te worden bij gelegenheid van de openbaren intocht van de ark in de tent, die hij voor haar gespannen had. Sommigen denken dat hij bepaald had, dat deze hymne dagelijks in de tempeldienst gezongen zou worden, welke andere Psalmen er ook gezongen werden, deze moest niet weggelaten worden. David had voor deze reeds vele Psalmen geschreven, sommigen in de tijden van zijn moeilijkheden en gevaren door Saul. Deze was tevoren gedicht, maar nu voor het eerst aan Asaf gegeven ten gebruike van de kerk. Hij is samengesteld uit verscheidene andere Psalmen. Van het begin tot vers 23 is hij genomen uit Psalm 105:1 en verv, en dan van vers 23 tot vers 31 is het de gehele 96ste Psalm met weinig variatie, vers 34 is genomen uit Psalm 136:1, en verscheidene anderen, en de laatste twee verzen zijn genomen uit het slot van Psalm 106, hetgeen, naar sommigen denken, ons machtigt om hetzelfde te doen ten einde hymnen samen te stellen uit Davids Psalmen, een deel van de een samengevoegd met een deel van een anderen, naar het het meest geschikt en gepast is om de Godsvrucht van de Christenen uit te drukken en op te wekken. Deze Psalmen zullen het best verklaard worden aan hun eigen plaats (zo de Heere wil). Hier nemen wij ze zoals zij samengevoegd zijn met het doel om de Heere te loven, vers 7, een grote plicht, waartoe wij opgewekt moeten worden en waarbij het ons nodig is geholpen te worden.

1. Laat God verheerlijkt worden in onze lofzeggingen, laat Zijn eer het middelpunt zijn, waarin alle lijnen samenkomen. Laat ons Hem verheerlijken met onze dankzegging, looft de Heere, door onze gebeden, roept Zijn naam aan, vers 8, door onze liederen, zingt Hem, Psalmzingt Hem, door onze gesprekken, spreekt aandachtig van al Zijn wonderwerken, vers 9, verheerlijkt Hem als een groot God, die zeer te prijzen is, vers 25, als een oppermachtig God (boven alle goden), als alleen God, want alle anderen zijn afgoden, vers 26. Verheerlijkt Hem als heerlijk en zalig in zichzelf, majesteit en heerlijkheid zijn voor Zijn aangezicht, vers 27, als Schepper, de Heere heeft de hemelen gemaakt, als de Regeerder van geheel de schepping, Zijn oordelen zijn over de gehele aarde, vers 14, en als de onze, Hij is de Heere, onze God. Aldus moeten wij de Heere de ere geven van Zijn naam, vers 28, 29, en erkennen dat die en nog veel meer Hem toekomt.

2. Laat anderen gesticht en onderwezen worden. Maakt Zijn daden bekend onder de volken, vers 8. Vertelt Zijn eer onder de heidenen, vers 24, opdat zij, die vreemdelingen voor Hem zijn, er toe gebracht worden om Hem te kennen, Hem hulde en aanbidding te brengen. Aldus moeten wij de belangen dienen van Zijn koninkrijk onder de mensen, opdat de gehele aarde schrikke voor Zijn aangezicht, vers 30.

3. Laat ons zelf aangemoedigd worden om te roemen in God en op Hem te vertrouwen. Aan hen, die eer geven aan Gods naam, is het vergund er in te roemen, vers 10, zich te laten voorstaan op hun betrekking tot God en zich te wagen op Zijn beloften aan hen. Dat zich het hart dergenen, die de Heere zoeken verblijde, en nog veel meer het hart van hen, die Hem gevonden hebben. Zoekt Hem, Zijn sterkte en Zijn aangezicht, dat is: zoekt Hem door de ark van Zijn sterkte, waarin Hij zich openbaart.

4. Laat het eeuwig verbond de grote zaak wezen, het grote onderwerp van onze vreugde en Zijn lof, vers 15. Gedenkt tot in eeuwigheid Zijn verbond, vers 15. In de parallel plaats is het: Hij gedenkt Zijns verbonds tot in eeuwigheid, Psalm 105:8. Ziende dat God het noodt vergeet, moeten wij het ook niet vergeten. Het verbond wordt gezegd te zijn geboden, vers 15, omdat God ons verplicht heeft aan de voorwaarden er van te gehoorzamen, en omdat Hij beide het

gezag heeft om de belofte te doen en het vermogen om haar te vervullen. Dit verbond was oud, maar moest nooit worden vergeten. Het werd gemaakt met Abraham, Izak en Jakob die reeds voorlang gestorven zijn, vers 16 i8, maar is nog vast al de geestelijken zaden, en op de belofte er van kan nog steeds gepleit worden.

5. Laat Gods vorige goedertierenheden jegens zijn oude volk, jegens onze voorouders en hen, die ons voorgegaan zijn in de belijdenis, thans met dankbaarheid door ons herdacht worden tot Zijn lof. Laat het herdacht worden hoe God de aartsvaders beschermd heeft in hun ongevestigden toestand, toen zij als vreemdelingen naar Kanaän kwamen, en er bijwoners in geweest zijn, toen zij weinigen waren in aantal, en gemakkelijk verzwolgen hadden kunnen worden, toen zij voortdurend heen en weer reisden en aldus aan gevaren waren blootgesteld, toen velen hun kwalijk gezind waren en hun kwaad zochten te doen, terwijl het toch aan niemand toegelaten werd hun leed te doen, aan de Kanaänieten niet, aan de Filistijnen niet, aan de Egyptenaren niet, koningen werden bestraft om hunnentwil, Farao was dit en Abimelech. Zij waren de gezalfden des Heeren, geheiligd door Zijn genade, geheiligd tot Zijn eer, zij hadden de zalving des Geestes ontvangen. Zij waren Zijn profeten, zelf in de dingen Gods onderwezen, en aangesteld om anderen te onderwijzen, (en profeten worden gezegd gezalfd te zijn, 1 Koningen 19:16, Jesaja 61:en daarom: wie hen aanraakt, raakt Gods oogappel aan, wie hun leed doet, doet dit op zijn gevaar, vers 19-22.

6. Laat inzonderheid het grote heil des Heeren het onderwerp zijn van onze lof, vers 23. Boodschapt Zijn heil van dag tot dag, dat is, zegt bisschop Patrick, Zijn beloofd heil door Christus. Wij hebben redenen om dit van dag tot dag te bezingen, want dag aan dag ontvangen wij er de weldaden van, en het is een onderwerp, dat nooit uitgeput is.

7. Laat God geprezen worden door een dagelijks komen tot Hem in de door Hem verordeneerde inzettingen, brengt offer, toen de vruchten van de grond, nu, de vrucht van de lippen, van het hart Hebreeën 13:15, en aanbidt Hem in de schoonheid van de heiligheid, vers 29 in de heilige plaats, en op een heilige wijze. Heiligheid is de schoonheid des Heeren, de schoonheid van alle geheiligde zielen en alle Godsdienstige verrichtingen.

8. Laat Gods algemene heerschappij de vrees en de blijdschap zijn van alle volken. Laat ons haar eerbiedigen. Schrikt voor Zijn aangezicht, gij gehele aarde. En laat ons er ons in verblijden, dat de hemelen zich verblijden, omdat de Heere regeert, en dat bevestigt de wereld, zodat zij, hoewel bewogen wordende, toch niet van haar plaats wordt bewogen.

9. Laat het vooruitzicht op het komende oordeel ons bezielen met een eerbiedige vreugde. Laat aarde en zee, veld en woud hoewel die in de groten dag des Heeren allen verteerd zullen worden, zich er toch in verheugen, dat Hij komt om de aarde te richten, vers 32, 33. 10. In het midden van onze lofzegging moeten wij niet vergeten te bidden om hulp en verlichting voor de heiligen en dienstknechten Gods, die in kommer en benauwdheid zijn, vers 35. Verlos ons, verzamel ons en red ons van de heidenen, diegenen van ons, die verstrooid en verdrukt zijn. Als wij ons verblijden in Gods gunsten jegens ons, dan moeten wij gedenken aan onze broederen onderbeproeving en bidden om hun verlossing en bevrijding als om onze eigen verlossing en bevrijding. Wij zijn elkanders leden, en daarom is het, als wij bedoelen: Heere, verlos hen, niet ongepast te zeggen: "Heere, verlos ons."

10. Eindelijk. Laat God de Alfa en de Omega zijn van al onze lofzeggingen. Hij begon met: Looft de Heere, vers 8, hij eindigt met: Geloofd zij de Heere, vers 36. En terwijl in de plaats waaraan deze lofzegging ontleend is, Psalm 100:48, er bijgevoegd is: al het volk zegge Amen,

Hallelujah, vinden wij hier, dat zij naar die aanwijzing gedaan hebben. Al het volk zei: Amen, en het loofde de Heere.

Toen de Levieten deze Psalm des gebeds en van de lofzegging voleindigd hadden, toen en niet eerder, gaf het volk, dat de dienst had bijgewoond, hun instemming er mee te kennen door Amen te zeggen. En zo loofden zij de Heere, ongetwijfeld zeer getroffen zijnde door deze pas ingestelde wijze van Godsverering, die Tot nu toe alleen in de profetenscholen gebruikelijk was geweest, 1 Samuël 10:5. En indien deze wijze van God de Heere te loven de Heere aangenamer is dan een os of een gehoornde var, die de klauwen verdeelt, dan zullen de zachtmoedigen, dit gezien hebbende, zich verblijden, Psalm 69:32, 33.

1 Kronieken 16:37-43

De Godsverering is niet slechts het werk van een dag, nu en dan afgezonderd om een triomf, een overwinning of een blijde gebeurtenis te vieren, maar behoort het werk van iedere dag te zijn. David geeft er hier dus vasten en voortdurende vorm aan, en legde hun, die de dienst deden, de verplichting op om er deze methode bij te volgen, ieder op de hun aangewezen plaats. In de tabernakel van Mozes, en later in de tempel van Salomo, waren de ark en het altaar bij elkaar, maar sedert de tijd van Eli zijn zij gescheiden geweest, en zij bleven dit totdat de tempel gebouwd was. Ik kan niet begrijpen welke reden er voor was, waarom David, die de wet kende en er voor ijverde, niet of de ark naar Gibeon heeft gebracht, waar de tabernakel en het altaar waren, of deze naar de berg Sion heeft gebracht, waar de ark was. Misschien waren de gordijnen en behangselen van Mozes tabernakel zo versleten door de tijd en door wind en weer, dat zij niet geschikt waren om verplaatst te worden, en niet geschikt om de ark te beschutten, en toch wilde hij niet alles nieuw maken, omdat de tijd nabij was dat de tempel gebouwd zou worden. Wat er nu ook de reden van geweest zij, gedurende al de tijd van David bleven zij gescheiden, maar hij droeg zorg dat geen van beide veronachtzaamd zou worden.

1. Te Jeruzalem, waar de ark was, waren Asaf en zijn broederen aangesteld, om gedurig te dienen voor de ark met lofliederen, naardat op elke dag besteld was, vers 37. Daar werden geen offeranden geofferd, werd geen reukwerk gebrand, omdat de altaren daar niet waren, maar Davids gebeden werden gesteld als reukwerk, en de opheffing van zijn handen als het avondoffer, Psalm 141:2. Zo vroeg reeds heeft de geestelijke aanbidding de plaats ingenomen van de ceremoniële.

2. Maar de ceremoniële eredienst, door God ingesteld zijnde, moest toch volstrekt niet worden nagelaten, en daarom hadden de priesters dienst te Gibeon, waar de altaren waren, want hun werk was te offeren en reukwerk te branden, en dat deden zij gedurig, des morgens en des avonds, naar alles dat er geschreven staat in de wet des Heeren, die Hij Israël geboden had, vers 39, 40. Deze dienst van de offeranden moesten zij blijven waarnemen, want hoewel hij achterstond bij de zedelijke dienst van gebed en lofzegging was er, omdat zij typen waren van het Middelaarwerk van Christus, toch veel eer opgelegd, en het waarnemen er van was van groot gewicht en betekenis. Hier was Zadok om de dienst aan het altaar te leiden zoals Abjathar (waarschijnlijk) te Jeruzalem gevestigd was voor de dienst bij de ark, omdat hij de borstlap des gericht had, die voor de ark geraadpleegd moest worden, dat is de reden waarom wij lezen, dat in Davids tijd Zadok en Abjathar priesters waren, 2 Samuël 20:25, de een waar het altaar was en de ander waar de ark was. Ook te Gibeon, waar de altaren waren, stelde David zangers aan om de Heere te loven, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid, vers 41. Zij deden het met instrumenten van de muziek Gods, zulke instrumenten als voor deze dienst geschikt en aangewezen waren niet de zodanigen als zij bij andere gelegenheden gebruikten. Tussen gewone vrolijkheid en heilige blijdschap is een zeer groot verschil, en de perken en afstanden er tussen moeten zeer zorgvuldig in het oog gehouden worden. De zaken

van de Godsdienst aldus goed geregeld zijnde, ging het volk voldaan en vergenoegd heen, een ieder naar zijn huis, en keerde David zich om zijn huis te zegenen, vast besloten om zijn huisgodsdienst in stand te houden, die door de openbaren eredienst niet ter zijde gezet moet worden.

HOOFDSTUK 17

1 Het geschiedde nu, als David in zijn huis woonde, dat David tot Nathan, de profeet, zeide: Zie, ik woon in een cederen huis, maar de ark des verbonds des HEEREN onder gordijnen. 2 Toen zeide Nathan tot David: Doe alles, wat in uw hart is, want God is met u. 3 Maar het geschiedde in denzelfden nacht, dat het woord Gods tot Nathan kwam, zeggende: 4 Ga heen en zeg tot David, Mijn knecht: Alzo zegt de HEERE: Gij zult Mij geen huis bouwen, om in te wonen. 5 Want Ik heb in geen huis gewoond van dien dag af, dat Ik Israël heb opgevoerd tot dezen dag toe; maar Ik ben gegaan van tent tot tent, en van tabernakel tot tabernakel. 6 Overal, waar Ik gewandeld heb met geheel Israël, heb Ik wel een woord gesproken tot een van de richters van Israël, denwelken Ik gebood Mijn volk te weiden, zeggende: Waarom bouwt gijlieden Mij geen cederen huis? 7 Nu dan, alzo zult gij zeggen tot Mijn knecht, tot David: Zo zegt de HEERE der heirscharen: Ik heb u van de schaapskooi genomen, van achter de schapen, opdat gij een voorganger over Mijn volk Israël zoudt zijn; 8 En Ik ben met u geweest overal, waar gij heengegaan zijt, en Ik heb al uw vijanden uitgeroeid van voor uw aangezicht; en Ik heb u een naam gemaakt, gelijk de naam is der groten, die op de aarde zijn. 9 En Ik heb voor Mijn volk Israël een plaats besteld, en hem geplant, dat hij aan zijn plaats wone, en niet meer heen en weder gedreven worde; en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer krenken, gelijk als in het eerst. 10 En van die dagen af, dat Ik geboden heb richters te wezen over Mijn volk Israël; en heb al uw vijanden vernederd; ook heb Ik u te kennen gegeven, dat u de HEERE een huis bouwen zal. 11 En het zal geschieden, als uw dagen zullen vervuld zijn, dat gij heengaat tot uw vaderen, zo zal Ik uw zaad na u doen opstaan, hetwelk uit uw zonen zijn zal, en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen. 12 Die zal Mij een huis bouwen, en Ik zal zijn stoel bevestigen tot in der eeuwigheid. 13 Ik zal hem tot een Vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn; en Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wenden, gelijk als Ik die weggenomen heb van dien, die voor u geweest is; 14 Maar Ik zal hem in Mijn huis bestendig maken, en in Mijn Koninkrijk tot in eeuwigheid; en zijn stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid. 15 Naar al deze woorden, en naar dit ganse gezicht, alzo sprak Nathan tot David.

16 Toen kwam de koning David in, en bleef voor het aangezicht des HEEREN, en hij zeide: Wie ben ik, HEERE God, en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt? 17 En dit is klein in Uw ogen geweest, o God! daarom hebt Gij van het huis Uws knechts tot van verre heen gesproken, en Gij hebt mij naar menselijke wijze voorzien met deze verhoging, o HEERE God! 18 Wat zal David meer bij U daartoe voegen, vanwege de eer aan Uw knecht? Doch Gij kent Uw knecht wel. 19 HEERE, om Uws knechts wil, en naar Uw hart, hebt Gij al deze grote dingen gedaan, om al deze grote dingen bekend te maken. 20 HEERE, er is niemand gelijk Gij, en er is geen God behalve Gij, naar alles, wat wij met onze oren gehoord hebben. 21 En wie is als Uw volk Israël, een enig volk op de aarde, hetwelk God heengegaan is Zich tot een volk te verlossen, dat Gij U een Naam maaktet van grote en verschrikkelijke dingen, met de heidenen uit te stoten van het aangezicht Uws volks, hetwelk Gij uit Egypte verlost hebt? 22 En Gij hebt Uw volk Israël U ten volk gemaakt tot in der eeuwigheid; en Gij, HEERE, zijt hun tot een God geworden. 23 Nu dan, HEERE, het woord, dat Gij over Uw knecht gesproken hebt, en over zijn huis, dat worde waar tot in eeuwigheid; en doe, gelijk als Gij gesproken hebt. 24 Ja, het worde waar, en Uw Naam worde groot gemaakt tot in eeuwigheid, dat men zegge: De HEERE der heirscharen, de God van Israël, is Israëls God; en het huis van David, Uw knecht, zij bestendig voor Uw aangezicht. 25 Want Gij, mijn God, hebt voor het oor Uws knechts geopenbaard, dat Gij hem een huis bouwen zoudt; daarom heeft Uw knecht in zijn hart gevonden, om voor Uw aangezicht te bidden. 26 Nu dan, HEERE, Gij zijt die God; en Gij hebt dit goede over Uw knecht gesproken. 27 Nu dan, het heeft U liefd te zegenen het huis Uws knechts, dat het in eeuwigheid voor Uw aangezicht zij; want Gij, HEERE, hebt het gezegend, en het zal gezegend zijn in eeuwigheid.

Dit voortreffelijke hoofdstuk is hetzelfde als 2 Samuël 7. Het zal de moeite waard zijn om terug te zien op hetgeen daar er van gezegd is. In het algemeen hebben wij er twee dingen in:

I. Gods genadige aanneming van Davids voornemen om Hem een huis te bouwen, en de belofte die Hij hem hierop heeft gegeven, vers 1-15.

II. Davids Godvruchtig aannemen van Gods belofte om hem een huis te bouwen, en het gebed, dat hij hierop gebeden heeft, vers 16-27.

1 Kronieken 17:1-15

Laat ons hier opmerken: I. Hoe verlangend Godvruchtige mensen behoren te wezen om de belangen van Gods koninkrijk in de wereld te dienen zoveel zij slechts vermogen. David kon zich niet gerust gevoelen in een cederen huis terwijl de ark onder gordijnen woonde, vers 1. De belangen van het publiek moeten ons altijd ter harte gaan. Welk genoeg kunnen wij smaken in onze eigen voorspoed, indien wij het goede van Jeruzalem niet zien? Zie welke zorgen en plannen David koesterde, nu hij tot rijkdom en macht gekomen is. Niet: "Wat zal ik doen voor mijn kinderen, om hun een goed erfdeel te verzekeren? Wat zal ik doen om mijn schatkist te vullen en mijn rijksg gebied uit te breiden?" Maar "Wat zal ik doen voor God om Hem te dienen en te eren?" Zij, die bedenken waar zij hun gewas en hun goederen zullen opleggen, zouden wel doen met eens te vragen in welke toestand de ark is, en of het niet goed zou wezen om een deel ervan daaraan te besteden.

II. Hoe bereid Gods profeten moeten wezen, om ieder goed voornemen aan te moedigen. Niet zodra bespeurde Nathan Davids goed voornemen, of hij zei hem: Doe alles wat in uw hart is, vers 2, want hij had geen reden om te twijfelen dat God er met hem in zijn zou. De dienaren des Evangelies moeten de gaven opwekken, die in anderen zijn, zowel als die in henzelf zijn.

III. Hoe weinig behagen God schept in uitwendige pracht en praal in Zijn eredienst. Zijn ark vergenoegde zich met een tabernakel, vers 5 en Hij heeft er zelfs nooit van gesproken om er een huis voor te bouwen, neen, niet toen Hij Zijn volk in grote en goede steden had gevestigd, die zij niet hadden gebouwd, Deuteronomium 6:10. Hij gebod de Richteren Zijn volk te weiden maar nooit heeft Hij hun gezegd Hem een huis te bouwen, vers 6. Wij moeten ons wel voor een wijle kunnen vergenoegen met een geringe of ongerieflijke woning, Gods ark heeft lange tijd geen betere gehad.

IV. Hoe genadig God de goede voornemens Zijns volks aanneemt, belet Hij zelf hen om ze ten uitvoer te brengen. David moet dit huis niet bouwen, vers 4. Hij moet er toebereidselen voor maken, maar het niet doen' zoals Mozes Israël binnen het gezicht van het land Kanaän moest brengen, maar het dan aan Jozua moest overlaten om hen in het bezit ervan te stellen. Het is het kroonrecht van Christus om zowel de auteur, de oorsprong, als de voleinder van Zijn werk te wezen. Maar David moet niet denken dat, omdat het hem niet veroorloofd werd de tempel te bouwen:

1. Zijn bevordering, zijn verhoging, daarom tevergeefs was, neen, "Ik heb u van de schaapskooi genomen, wel niet om een bouwer van de tempel te zijn, maar wel om een voorganger over Mijn volk Israël te zijn, dat is eer genoeg voor u, laat de andere aan een, die na u komen zal", vers 7. Waarom zou een man al het werk willen doen, ieder goed werk tot volkomenheid willen brengen, laat er ook iets overblijven voor hen, die hem opvolgen. God had hem overwinningen gegeven, hem een naam gemaakt, vers 8, en voorts bedoeld om door hem Zijn volk Israël te bevestigen, en hen te beveiligen tegen hun vijanden, vers 9. Dat moet zijn werk wezen, hij is een krijgsman en voor dat werk geschikt, maar het bouwen van kerken moet hij overlaten voor een man, die niet voor krijgsman geschikt was.

2. Hij moet ook niet denken dat zijn goede voornemen tevergeefs was en dat hij er het loon van verliezen zal, neen, daar het Gods daad is om de uitvoering ervan te voorkomen zal hij er

even ten volle voor beloond worden, alsof hij het had gedaan. Ik zal u een huis bouwen, en daaraan de kroon van Israël verbinden, vers 10. Als er een gewillig hart is, zal het niet alleen aangenomen, maar aldus beloond worden.

3. Hij moet ook niet denken dat, omdat hij dat goede werk niet mocht doen, het daarom ook nooit gedaan zal worden, en dat het ijdel was om er aan te denken, neen, Ik zal uw zaad na u doen opstaan, die zal Mij een huis bouwen, vers 11, 12. Ter bestemder tijd zal Gods tempel gebouwd worden, hoewel wij de eer niet mogen hebben om aan het bouwen er van te helpen of de voldoening om het gebouwd te zien.

4. Hij moet zijn gedachten ook niet bepalen bij de tijdelijke voorspoed van zijn geslacht, maar zich voeden en verkwikken met het vooruitzicht op het koninkrijk van de Messias, die uit hem zou voortkomen. en wiens troon vast zal zijn tot in eeuwigheid, vers 14. Salomo zelf was niet zo bevestigd in Gods huis als hij had moeten zijn, noch was zijn geslacht bevestigd in het koninkrijk. "Maar er zal een uit u voortkomen, die Ik in Mijn huis bestendig zal maken en in Mijn koninkrijk," hetgeen te kennen geeft dat Hij beide een hogepriester zal zijn over het huis Gods, en alleen het bestuur zal hebben over de zaken van Gods koninkrijk onder de mensen, alle macht zal hebben in hemel en op aarde, in het huis en in het koninkrijk, in de kerk en in de wereld. Hij zal priester zijn op Zijn troon, en de raad des vredes zal tussen die beide wezen, en Hij zal de tempel des Heeren bouwen, Zacharia 6:12, 13.

1 Kronieken 17:16-27

Wij hebben hier Davids plechtig spreken tot God in antwoord op de genaderijke boodschap die hij zoëven van Hem ontvangen had. Door het geloof ontvangt hij de beloften, omhelst ze zoals de patriarchen gedaan hebben, Hebr. 11:13. Hoe ootmoedig verkleint hij zich hier, erkent hij zijn eigen onwaardigheid! Hoe hoog verheft hij de naam van God, bewondert hij Zijn nederbuigende genade en gunst! Met hoe Godvruchtige genegenheid verheerlijkt hij de God Israëls, en welk een waardering heeft hij voor het Israël Gods! Met welk een verzekerdheid bouwt hij op de belofte, en met welk een levendig geloof pleit hij er op! Welk een voorbeeld is dit voor ons van ootmoedig, gelovig vurig bidden! Moge de Heere ons allen bekwaam maken Hem aldus te zoeken! Over deze dingen werd uitvoerig gesproken bij 2 Samuël 7:18-29. Wij zullen hier dus slechts letten op die enkele uitdrukkingen, waarin het gebed, zoals wij het hier vinden, verschilt van de vermelding ervan daar, en waaraan hier iets toegevoegd is.

1. Wat daar uitgedrukt wordt bij wijze van vraag "(is dit naar de wet van de mensen, Heere Heere?)" is hier een erkenning: "Gij hebt mij naar menselijke wijze voorzien met deze verhoging". "Gij hebt mij tot een groot man gemaakt, en toen dienovereenkomstig met mij gedaan." Door de verbondsbetrekkingen, waarin God de gelovigen opneemt, de rechten, die Hij hun geeft, de gunsten, die Hij hun schenkt en door hetgeen Hij voor hen bereidt, beschouwt en behandelt Hij hen naar de staat van verhoging, hoewel zij gering zijn. Daar Hij zelf hen onderscheiden heeft, behandelt Hij hen als personen van onderscheiding, naar de hoedanigheid, die het Hem behaagd heeft hun te verlenen.

Sommigen geven aan deze woorden hier een andere lezing: Gij hebt op mij gezien in de gestaltenis van een mens, die het hoogste zijt, de Heere God, of, Gij hebt mij naar de gedaante van een man de majesteit van de Heere God doen zien. En zo duidt het op de Messias, want evenals Abraham heeft David Zijn dag gezien, en is verblijd geweest, zag Hem door het geloof, zag Hem als gedaante van een mens, het Woord, dat vlees is geworden, en toch zag hij Zijn heerlijkheid als die van de eniggeboren Zoon des Vaders. En dit was het dat God van zijn huis tot van verre heen gesproken heeft, welk vooruitzicht hem meer dan alle andere dingen

getroffen heeft. En laat het niet vreemd geacht worden dat David zo duidelijk van de twee naturen van Christus gesproken heeft, die Hem in de Geest zijn Heere heeft genoemd, hoewel hij wist dat Hij zijn Zoon zou wezen, Psalm 110:1, en Hem voorzag "een weinig minder gemaakt dan de engelen", voor een wijle, maar daarna "met heerlijkheid en eer gekroond", Hebreëen 2:6, 7.

II. "Wat zal David meer bij U daaraan toevoegen", daar wordt hier bijgevoegd: "vanwege de eer aan Uwen knecht". De eer, die God Zijn dienstknechten aandoet, door hen in Zijn verbond op te nemen en tot gemeenschap met Hem toe te laten, is zo groot dat zij niet behoeven, niet kunnen wensen meer geëerd te worden. Als zij nederzaten om hun wensen kenbaar te maken, zij zouden niet meer voor hun eigen eer kunnen spreken dan hetgeen het woord van God gesproken heeft.

III. Het is zeer opmerkelijk, dat wat in Samuël gezegd is "om Uws woords wil", hier gezegd is: "om Uws knechts wil", vers 19. Jezus Christus is beide "het Woord Gods" Openbaring 19:13, en "de Knecht Gods", Jesaja 42:1, en het is om Zijnentwil, op rekening van Zijn middelaarschap, dat de beloften gedaan en gehouden worden aan alle gelovigen, het is in Hem, dat zij "ja en amen" zijn. Om Zijnentwil wordt het gedaan, om Zijnentwil wordt het bekend gemaakt, Hem zijn wij al deze grootheid verschuldigd, van Hem hebben wij al deze grote dingen te wachten, het is de "onnaspeurlijke rijkdom van Christus", die als wij door het geloof hem zien op zichzelf, en zien in de hand van de Heere Jezus, wij niet anders dan als groot kunnen roemen en verheerlijken, de enige ware grootheid.

IV. De Heere van de heirscharen wordt in Samuël gezegd God te zijn over "Israël", hier wordt Hij gezegd de God Israëls te zijn, Israëls God vers 24. Dat Hij de God Israëls is, duidt aan dat Hij de naam heeft van "hun God" te zijn, dat Hij een God is 'voor' Israël duidt aan dat Hij beantwoordt aan die naam en alles voor hen doet wat van Hem verwacht kan worden. Er waren zodanigen, die van die en die volken 'goden' genoemd werden, goden van Assyrië en Egypte, goden van Hamad en Arpad, maar zij waren hun geen goden, want zij deden hun volstrekt geen dienst, zij waren slechts nullen niets dan een naam, maar "de God Israëls" is een "God voor Israël", al Zijn eigenschappen en volmaaktheden strekken hun tot wezenlijk nut en voordeel. "Welgelukzalig daarom is het volk, welks God Jehovah is", want Hij zal hun een God zijn, ja een algenoegzame God zijn.

V. De slotwoorden in Samuël zijn: "Laat met Uwen zegen het huis Uws knechts gezegend worden in eeuwigheid". Dat is de taal van een heilige begeerte. Maar de slotwoorden hier zijn de taal van een allerheiligst geloof: Want Gij Heere, hebt het gezegend, en het zal gezegend zijn in eeuwigheid, vers 27, Genesis 12:2-3.

1. Hij is aangemoedigd om te vragen om een zegen, 'omdat' God hem te kennen heeft gegeven dat Hij zegeningen voor hem en zijn geslacht heeft weggelegd, "Gij, o Heere, zegent, daarom zal alle vlees om een zegen tot U komen, tot U kom ik, om de mij beloofden zegen te ontvangen." Beloften zijn bedoeld om het gebed op te wekken en te leiden. Heeft God gezegd: "Ik zal zegenen?" zo laat ons hart antwoorden: "Heere, zegen mij."

2. Hij begeert de zegen daarom zo ernstig en zo vurig, omdat zij, die door God gezegend worden, in waarheid en tot in eeuwigheid gezegend zijn. "Gij, Heere, hebt het gezegend, en het zal gezegend zijn in eeuwigheid". Mensen kunnen slechts 'vragen' om de zegen, het is God, die de zegen 'gebiedt', wat Hij voornemens is brengt Hij ten uitvoer, wat Hij belooft, doet Hij, zeggen en doen zijn bij Hem niet twee. "Het zal gezegend zijn tot in eeuwigheid". Zijn zegeningen zullen niet herroepen worden, kunnen niet worden tegengewerkt, en de weldaden, die er door verleend worden, zullen tijden en dagen overleven. Davids gebed

eindigt, zoals Gods belofte geëindigd is, vers 14, met hetgeen "tot in eeuwigheid is". Gods woord ziet op de eeuwige dingen, en ook onze hoop en begeerte moeten naar de eeuwigheid uitgaan.

HOOFDSTUK 18

1 Het geschiedde nu na dezen, dat David de Filistijnen sloeg, en hen ten onder bracht; en hij nam Gath, en haar onderhorige plaatsen, uit der Filistijnen hand. 2 Hij sloeg ook de Moabieten, alzo dat de Moabieten Davids knechten werden, brengende geschenken. 3 David sloeg ook Hadar-ezer, de koning van Zoba, naar Hamath toe, toen hij heentoog, om zijn hand te stellen aan de rivier Frath. 4 En David nam hem duizend wagens af, en zeven duizend ruiters, en twintig duizend man te voet; en David ontzenuwde al de wagen paarden; doch hij behield honderd wagens daarvan over. 5 En de Syriërs van Damaskus kwamen, om Hadar-ezer, de koning van Zoba, te helpen; maar David sloeg van de Syriërs twee en twintig duizend man. 6 En David leide bezetting in Syrië van Damaskus, alzo dat de Syriërs Davids knechten werden, geschenken brengende. En de HEERE behoedde David overal, waar hij heenging. 7 En David nam de gouden schilden, die bij Hadar-ezers knechten waren, en hij bracht ze te Jeruzalem. 8 Ook nam David zeer veel kopers uit Tibchath, en uit Chun, steden van Hadar-ezer; daarvan heeft Salomo de koperen zee, en de pilaren, en de koperen vaten gemaakt. 9 Toen Thou, de koning van Hamath, hoorde, dat David de ganse heirkraft van Hadar-ezer, de koning van Zoba, geslagen had; 10 Zo zond hij zijn zoon Hadoram tot de koning David, om hem naar zijn welstand te vragen, en om hem te zegenen, vanwege dat hij met Hadar-ezer gestreden, en hem verslagen had (want Hadar-ezer voerde oorlog tegen Thou), en alle gouden, en zilveren, en koperen vaten; 11 Deze heiligde de koning David ook de HEERE, met het zilver en het goud, hetwelk hij medegebracht had van al de heidenen: van de Edomieten, en van de Moabieten, en van de kinderen Ammons, en van de Filistijnen, en van de Amalekieten. 12 Ook sloeg Abisai, de zoon van Zeruja, de Edomieten in het Zoutdal, achttien duizend. 13 En hij leide bezetting in Edom, zodat al de Edomieten Davids knechten werden; en de HEERE behoedde David overal, waar hij heenging. 14 Alzo regeerde David over gans Israël, en hij deed zijn gansen volke recht en gerechtigheid. 15 Joab nu, de zoon van Zeruja, was over het heir; en Jósafath, de zoon van Ahilud, was kanselier; 16 En Zadok, de zoon van Ahitub, en Abimelech, de zoon van Abjathar, waren priesters, en Sausa schrijver; 17 En Benaja, de zoon van Jojada, was over de Krethi en Plethi; maar de zonen van David waren de eersten aan de hand des konings.

In het vorige hoofdstuk hadden wij een bericht van Davids Godsvrucht en gebed, nu volgt hier onmiddellijk wat redelijkerwijs verwacht kan worden, een bericht namelijk van zijn voorspoed, want aan hen, die eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid zoeken, zullen andere dingen worden toegeworpen, in zoverre God het goed voor hen oordeelt.

Hier is

I. Zijn voorspoed buitenslands: Hij bracht de Filistijnen ten onder, vers 1, sloeg de Moabieten, vers 2, de koning van Zoba, vers 3, 4, de Syriërs vers 6-8, maakte de koning van Hamath schatplichtig, vers 9-11, en de Edomieten, vers 12, 13.

II. Zijn voorspoed binnenslands. Zijn hof en zijn koninkrijk bloeiden, vers 14-17. Van dit alles hebben wij tevoren reeds bericht gehad in 2 Samuël 8.

1 Kronieken 18:1-8

"Na dezen", zegt vers 1, heeft David deze grote krijgsbedrijven verricht. Na de lieflijke gemeenschap, die hij geoefend heeft met God en waarvan wij in het vorige hoofdstuk gelezen hebben, ging hij voort met zijn werk met buitengewone kracht en moed, "overwinnende en opdat hij overwonnen". Aldus heeft Jakob na zijn visioen zijn voeten opgeheven, Genesis 29:1. Over deze overwinningen hebben wij tevoren gesproken, nu zullen wij slechts opmerken: 1. Zij, die lang vijanden zijn geweest van het Israël Gods, zullen ten laatste neergeworpen worden. De Filistijnen hadden gedurende eeuwen Israël gekweld, maar nu "heeft David hen ten ondergebracht", vers 1. Alle Hem tegenstaande "heerschappij, kracht en macht" zullen aan

het einde des tijds door de Zone Davids teniet gedaan worden, en de onverzoenlijkste vijanden zullen voor Hem vallen.

2. Zodanig is de wisselvalligheid, het ongestadige van deze wereld, dat mensen dikwijls hun rijkdom en macht verliezen, als zij denken haar te zullen bevestigen. Hadar-ezer werd geslagen, "toen hij heentooog om zijn hand te stellen", vers 3, dat is (naar de Engelse overzetting) toen hij heentooog om zijn heerschappij te vestigen.

3. Een paard is ijdel of leugenachtig tot behoudenis, zei David, Psalm 33:17, en hij schijnt te geloven wat hij gezegd heeft, want hij "ontzenuwde al de wagenpaarden", vers 4. Vast besloten zijnde er niet op te vertrouwen, Psalm 20:8, wilde hij ze niet gebruiken.

4. De vijanden van Gods kerk worden dikwijls ten verderve gebracht door elkaar te helpen, vers 5. De Syriërs van Damascus werden geslagen toen zij Hadar-ezer te hulp kwamen. Hand aan hand zullen de bozen niet slechts niet onschuldig zijn, dat is niet ongestraft blijven, maar er door vergaderd worden "als garven tot de dorsvloer", Micha 4:11,12.

5. "Het vermogen des zondaars" blijkt soms "weggelegd voor de rechtvaardige". De Syriërs brachten geschenken, vers 6. Hun gouden schilden en hun koper werden naar Jeruzalem gebracht, vers 7, 8. Gelijk de tabernakel gebouwd werd van de roof van de Egyptenaren, zo werd de tempel gebouwd van de roof van andere heidense volken. Een gelukkig voorteken van het deel, dat de heidenen zullen hebben in de Evangeliekerk.

1 Kronieken 18:9-17

Laat ons hier leren:

1. Dat het in ons belang is diegenen tot onze vrienden te maken, met wie God is. De koning van Hamath, van Davids grote voorspoed horende, zond zijn zoon om hem geluk te wensen en zijn gunst te winnen door een zeer belangrijk geschenk vers 9, 10. Het is tevergeefs om met de Zone Davids te strijden en daarom: "Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne". Laat de koningen en richters van de aarde, en ook alle mindere lieden, verstandig handelen, zich laten tuchtigen, dat is: zich laten onderrichten. De geschenken, die wij Hem moeten brengen, bestaan niet zoals hier in "gouden en zilveren vaten" (diegenen zullen Hem welkom wezen, die niet bij machte zijn zulke geschenken te brengen, omdat zij ze niet hebben), maar in ons hart en onze warme liefde, in onszelf, geheel onszelf, deze moeten wij als levende offeranden tot Hem brengen.

2. Dat wij met hetgeen, waar God ons mee zegent, Hem moeten eren. David heeft de geschenken van zijn vrienden, zowel als de roof van zijn vijanden, "de Heere geheiligd", vers 11, dat is: hij legde ze op voor het bouwen en verrijken van de tempel. Datgene is in waarheid en op liefelijke wijze het onze, hetwelk wij de Heere gewijd hebben en gebruiken tot Zijn eer. Laat "onze koophandel en ons hoerenloon de Heere heilig zijn", Jesaja 23:18.

3. Dat zij, die God meenemen overal waar zij heengaan, verwachten kunnen voorspoedig te zijn en waar zij ook heengaan bewaard te zullen worden. Het was tevoren gezegd, in vers 6, en nu wederom hier in vers 13, dat "de Heere David behoedde overal waar hij heenging". Diegenen zijn altijd onder het oog van God, die hun ogen altijd op God gericht houden.

4. God geeft de mensen macht, niet opdat zij er een groot aanzien door zullen hebben maar opdat zij er goed mee doen zullen. Toen David over geheel Israël regeerde "deed hij zijn gehele volk recht en gerechtigheid", en beantwoordde aldus aan het doel van zijn verheffing. Hij was niet zo ijverig bezig met zijn veroveringen buitenslands, dat hij er de bedeling des rechts door verwaarloosde in het eigen land. Hierin diende hij de doeleinden van het rijk van de voorzienigheid en van die God die "gezeten is op de troon, richtende gerechtigheid", Psalm

9:5, en zo was hij een uitnemend type van de Messias, "de scepter van wiens koninkrijk een scepter is van de rechtmatigheid."

HOOFDSTUK 19

1 En het geschiedde na dezen, dat Nahas, de koning der kinderen Ammons, stierf, en zijn zoon werd koning in zijn plaats. 2 Toen zeide David: Ik zal weldadigheid doen aan Hanun, de zoon van Nahas; want zijn vader heeft weldadigheid aan mij gedaan. Daarom zond David boden, om hem te troosten over zijn vader. Toen de knechten van David in het land der kinderen Ammons tot Hanun kwamen, om hem te troosten, 3 Zo zeiden de vorsten der kinderen Ammons tot Hanun: Eert David uw vader in uw ogen, omdat hij troosters tot u gezonden heeft? Zijn niet zijn knechten tot u gekomen, om te doorzoeken, en om om te keren, en om het land te verspieden? 4 Daarom nam Hanun de knechten van David, en hij beschoor hen, en sneed hun klederen half af tot aan de heupen, en liet hen henengaan. 5 Zij nu gingen henen, en men boodschapte David van deze mannen; en hij zond hun tegemoet; want die mannen waren zeer beschaamd. De koning dan zeide: Blijft te Jericho, totdat ulieder baard weder gewassen zij; komt dan wederom.

6 Toen de kinderen Ammons zagen, dat zij zich stinkende gemaakt hadden bij David, zo zond Hanun en de kinderen Ammons duizend talenten zilvers, om zich wagenen en ruiters te huren uit Mesopotamie, en uit Syrië-maacha, en uit Zoba; 7 Zodat zij zich huurden twee en dertig duizend wagenen; en de koning van Maacha en zijn volk kwamen en legerden zich voor Medeba; ook vergaderden de kinderen Ammons uit hun steden, en zij kwamen ten strijde. 8 Toen het David hoorde, zo zond hij Joab en het ganse heir met de helden. 9 Als de kinderen Ammons uitgetogen waren, zo stelden zij de slagorde voor de poort der stad; maar de koningen, die gekomen waren, die waren bijzonder in het veld. 10 Toen Joab zag, dat de spits der slagorde van voren en van achteren tegen hem was, zo verkoos hij enigen uit alle uitgelezenen in Israël, en hij stelde hen in orde tegen de Syriërs aan. 11 En het overige des volks gaf hij in de hand van zijn broeder Abisai, en zij stelden hen in orde tegen de kinderen Ammons aan. 12 En hij zeide: Indien mij de Syriërs te sterk worden, zo zult gij mij komen verlossen; en indien de kinderen Ammons u te sterk worden, zo zal ik u verlossen. 13 Wees sterk, en laat ons sterk zijn voor ons volk, en voor de steden onzes Gods; de HEERE nu doe, wat goed is in Zijn ogen. 14 Toen naderde Joab en het volk, dat bij hem was, ten strijde voor het aangezicht der Syriërs; en zij vloden voor zijn aangezicht. 15 Toen de kinderen Ammons zagen, dat de Syriërs vloden, zo vloden zij ook voor het aangezicht van Abisai, zijn broeder, en zij kwamen in de stad; en Joab kwam te Jeruzalem. 16 Als de Syriërs zagen, dat zij voor het aangezicht van Israël geslagen waren, zo zonden zij boden, en brachten de Syriërs uit, die aan gene zijde der rivier woonden; en Sofach, de krijgsoverste van Hadar-ezer, toog voor hun aangezicht heen. 17 Toen het David werd aangezegd, zo vergaderde hij gans Israël, en hij toog over de Jordaan, en hij kwam tot hen, en hij stelde de slagorde tegen hen. Als David de slagorde tegen de Syriërs gesteld had, zo streden zij met hem. 18 Doch de Syriërs vloden voor het aangezicht van Israël, en David versloeg van de Syriërs zeven duizend wagenen, en veertig duizend mannen te voet; daartoe doodde hij Sofach, de krijgsoverste. 19 Toen de knechten van Hadar-ezer zagen, dat zij geslagen waren, voor het aangezicht van Israël, zo maakten zij vrede met David, en dienden hem; en de Syriërs wilden de kinderen Ammons niet meer verlossen.

Hier wordt de geschiedenis herhaald van Davids oorlog met de Ammonieten en hun bondgenoten, de Syriërs, en de overwinning, die hij over hen heeft behaald, die wij in 2 Samuël 10 gelezen hebben, juist zoals zij hier wordt verhaald. Hier is:

I. Davids beleefdheid jegens de koning van Ammon door hem een gezantschap van rouwbeklag te zenden bij gelegenheid van de dood zijns vaders, vers 1.

II. Zijn grove onbeleefdheid jegens David in de beledigende behandeling van zijn gezanten vers 3, 4.

III. Davids rechtvaardige toorn daarom en de oorlog, die uitbrak als gevolg ervan, waarin de Ammonieten staatkundig te werk gingen, door zich van hulp van de Syriërs te verzekeren, vers 6. Joab handelde kloekmoedig, vers 8-13, en Israël behaalde de overwinning vers 14-19.

1 Kronieken 19:1-5

Laat ons hier opmerken:

1. Dat het Godvruchtigen betaamt goede burenen te wezen, en inzonderheid dankbaar te wezen. David wil achting betonen aan Hanun, omdat hij zijn buurman is, en de Godsdienst leert ons beleefd en vriendelijk te zijn jegens allen, alle mensen te eren, en bereid te zijn om vriendelijke diensten te betonen aan hen in wier midden wij wonen, en hiervoor moet het verschil van Godsdienst geen hinderpaal zijn. Maar behalve dat: David gedenkt aan de weldadigheid, die zijn vader hem had bewezen. Zij, die vriendelijkheid ontvangen hebben, moeten haar vergelden, van hun zijde vriendelijkheid geven naar zij er het vermogen en de gelegenheid toe hebben, die haar van de ouders ontvangen hebben, moeten haar vergelden aan de kinderen, als de ouders er niet meer zijn.

2. Dat, naar het spreekwoord van de ouden "van de goddelozen goddeloosheid voortkomt," 1 Samuël 24:14. Een dwaas spreekt dwaasheid en eens gierigaards gehele gereedschap is kwaad, "om de ellendigen te verderven met valse redenen, en het recht, als de arme spreekt", Jesaja 32:6, 7. Zij, die slecht zijn en zelf kwaad voorhebben, zijn geneigd tot achterdocht, en zullen anderen zonder oorzaak van kwaad verdenken. Hanuns knechten opperden de mening dat Davids gezanten spionnen waren, alsof zo groot en machtig een man, als David was, het nodig had zo min een daad te doen. Indien hij vijandige bedoelingen had jegens de Ammonieten, hij zou er open en rond voor kunnen uitkomen, geen bedrieglijke handelingen behoeven te plegen, of alsof een man van zo grote deugd en eer zo iets laags willen doen. Maar Hanun luisterde naar de inblazing en, tegen het volkenrecht, deed hij Davids gezanten een schandelijke behandeling aan.

3. Meesters behoren hun dienaren te beschermen en hun de grootste deelneming te betonen, indien hun in hun dienst schade of nadeel wordt berokkend. Dat deed David voor zijn gezanten, vers 5, en dat zal Christus doen voor Zijn dienstknechten, en laat alle heren aldus hun dienstknechten recht en gelijk doen.

1 Kronieken 19:6-19

Wij kunnen hier zien: 1. Hoe het hart van de zondaren, die ten verderve zijn getekend, verhard wordt tot hun verderf. De kinderen Ammons zagen dat zij "zich stinkende hadden gemaakt bij David", vers 6, en toen zouden zij verstandig hebben gehandeld zo zij vredesvoorwaarden begeerd hadden, zich hadden verootmoedigd en volkomen voldoening hadden aangeboden voor de belediging, die zij hem hadden aangedaan, te meer, daar zij zich niet alleen slinkende hadden gemaakt bij David, maar zich ook strafbaar hadden gemaakt in het oog van de rechtvaardige God, die de Koning is van de volken en het geschonden volkenrecht zal straffen. Maar inplaats hiervan bereidden zij zich ten oorlog, en aldus brachten zij door Davids hand de verwoesting over zich, die David niet voor hen bedoeld had.

2. Hoe de moed van dappere mannen verhoogd en versterkt wordt door moeilijkheden. Toen Joab zag dat de spits van de slagorde van voren en van achteren tegen hem was, vers 10, heeft hij, in plaats van aan een aftocht te denken, zijn vastberadenheid verdubbeld en, zijn leger niet kunnende verdubbelen, heeft hij het verdeeld, en niet alleen als een dapper, kloekmoedig man gesproken, maar gehandeld als een man van grote tegenwoordigheid van geest, toen hij zich omsingeld zag. Hij kwam met zijn broeder overeen om elkaar, zo het nodig was, te hulp te komen, vers 12, wekte zichzelf en de andere bevelhebbers op om, ieder op zijn post, krachtig te handelen met het oog op de eer en de heerlijkheid Gods en het welzijn van hun land, en toen liet hij de uitkomst over aan God: "de Heere nu doe wat goed is in Zijn ogen."

3. Hoe ijdel de grootste kunst en kracht zijn tegenover gerechtigheid en billijkheid. De Ammonieten spanden alle krachten in, brachten een zo goed mogelijke krijgsmacht te velde, en handelden met het grootste beleid, maar een slechte zaak hebbende en handelende in verdediging van onrecht, hielp hun kracht noch beleid en moesten zij het onderspit delven. Het recht zal ten laatste zegevieren.

4. Hoe doelloos het is voor hen, die God niet aan hun zijde hebben, om zich weer te verzamelen en te versterken. Hoewel de Syriërs geen eigenlijk belang hadden bij de zaak en slechts als gehuurde hulptroepen van de Ammonieten dienden, achtten zij zich toch verplicht om, toen zij geslagen waren, hun verloren eer te herwinnen, en daarom riepen zij de hulp in van de Syriërs aan de andere kant van de Eufraat maar tevergeefs, zij vloden voor het aangezicht Israëls, vers 18. Zij verloren zeven duizend man die in 2 Samuël 10:18 gezegd worden de mannen te zijn van zevenhonderd wagenen want gelijk thans op een oorlogsschip tien man aangewezen worden voor een kanon, zo werden toen tien man aangewezen voor een wagen.

5. Als zij, die "zich mengen in een twist die hun niet aangaat", bemerken dat zij dit tot hun eigen schade en nadeel gedaan hebben, dan doen zij wel met ten laatste wijsheid te leren en er zich niet verder in te mengen. Bevindende dat Israël aan de overwinnende zijde was, hebben de Syriërs niet alleen hun verbond met de Ammonieten verbroken, maar zij wilden hen voortaan niet meer helpen, vers 19. Zij maakten vrede met David, en dienden hem. Laat hen, die zich tevergeefs verzet hebben tegen God, aldus wijs handelen voor zichzelf en spoedig welgezind jegens Hem zijn, terwijl zij nog met Hem op de weg zijn. Laat hen Hem dienen, want zij moeten wel zien dat zij verloren zijn zo zij Zijn vijanden zijn.

HOOFDSTUK 20

1 Het geschiedde nu ten tijde van de wederkomst des jaars, ten tijde als de koningen uittrokken, zo voerde Joab de heirkraft, en hij verdiert het land der kinderen Ammons; en hij kwam, en belegerde Rabba; maar David bleef te Jeruzalem. En Joab sloeg Rabba, en verwoestte ze. 2 En David nam de kroon huns konings van zijn hoofd, en hij bevond haar in gewicht een talent gouds, en daar was edelgesteente aan; en zij werd op Davids hoofd gezet, en hij voerde zeer veel roofs uit de stad. 3 Hij voerde ook al het volk uit, dat daarin was, en hij zaagde ze met de zaag, en met ijzeren dorswagens, en met bijlen; en alzo deed David aan al de steden der kinderen Ammons. Toen keerde David wederom met al het volk naar Jeruzalem. 4 En het geschiedde daarna, als de krijg met de Filistijnen te Gezer opstond, toen sloeg Sibchai, de Husathiet, Sippai, die van de kinderen van Rafa was; en zij werden ten ondergebracht. 5 Daarna was er nog een krijg tegen de Filistijnen, en Elhanan, de zoon van Jair, versloeg Lachmi, de broeder van Goliath, de Gethiet, wiens spieshout was als een weversboom. 6 Daarna was er nog een krijg te Gath; en daar was een zeer lang man, en zijn vingers waren zes en zes, vier en twintig, en hij was ook van Rafa geboren; 7 En hij hoonde Israël, maar Jonathan, de zoon van Simea, de broeder van David, versloeg hem. 8 Dezen waren van Rafa geboren te Gath; en zij vielen door de hand van David, en door de hand zijner knechten.

Hier hebben wij een herhaling van de geschiedenis van Davids oorlogen:

- I. Met de Ammonieten, en de inneming van Rabba, vers 1-3
- II. Met de reuzen van de Filistijnen, vers 4-8.

1 Kronieken 20:1-3

Hoe het leger van de Ammonieten en hun bondgenoten verslagen werd te velde, lazen wij in de vorige hoofdstukken. Hier hebben wij de verwoesting van Rabba, de hoofdstad huns rijke, vers 1, het plaatsen van de kroon huns konings op Davids hoofd, vers 2, en de grote strengheid, waarmee gehandeld werd jegens het volk, vers 3. Wij hadden er een uitvoerig bericht van in 2 Samuël 11 en 12, en wij moeten hierbij wel gedenken dat, terwijl Joab Rabba belegerde, David in die grote zonde is gevallen in de zaak van Uria. Maar het is opmerkelijk dat hoewel het overige van de geschiedenis herhaald wordt, die zaak stilzwijgend wordt voorbijgegaan, slechts een wenk, een aanduiding er van wordt gegeven in die woorden: maar David bleef te Jeruzalem, dat hier als in een tussenzin ligt. Indien hij uitgegaan was met zijn leger, hij zou die verzoeking uit de weg zijn geweest, maar toegevend aan gemakzucht, viel hij in onkuisheid.

Gelijk nu het verhalen van de zonde waarin David gevallen is, een voorbeeld is van de onpartijdigheid en trouw van de gewijde schrijvers, zo is het niet herhalen er van, nu er gelegenheid was om er nogmaals van te spreken, bedoeld om ons te leren dat, hoewel er een goede, rechtmatige aanleiding kan zijn om van de fouten en misdragingen van anderen te spreken, wij er toch geen behagen in moeten scheppen om ze te herhalen. Dat moet altijd beschouwd worden als een onaangenaam onderwerp, dat wij wel niet kunnen vermijden om soms te ontmoeten, maar waarbij wij toch niet gaarne moeten verblijven, evenmin als wij het aangenaam zouden vinden om een mesthoop op te rakelen. Als wij van personen of zaken geen goed kunnen zeggen, dan is het het best om er maar niets van te zeggen.

1 Kronieken 20:4-8

De Filistijnen waren bijna ten onder gebracht, Hoofdstuk 18:1, maar gelijk in de verdelging van de Kanaänieten door Jozua de Enakieten het laatst ten onder werden gebracht, Jozua 11:21, zo werden ook in de oorlog tegen de Filistijnen de reuzen van Gath het laatst onderworpen. In de strijd tussen genade en bederf zijn er sommige zonden, die, evenals deze reuzen, zeer lang stand houden, en niet zonder grote moeite en een langdurige worsteling overmeesterd kunnen worden, maar het oordeel zal ten laatste uitgebracht worden tot overwinning. Merk op:

1. Nooit lezen wij van reuzen onder de Israëlieten, zoals wij van reuzen lezen onder de Filistijnen, de reuzen van Gath, maar geen reuzen van Jeruzalem. De groei van Gods planten is in nuttigheid, niet in omvang. Zij, die begeren ellen tot hun lengte toe te doen, bedenken niet dat dit hen slechts zoveel te meer log en lomp zou maken. In de weegschaal van het heiligdom weegt David veel zwaarder dan Goliath.

2. Hoewel Davids knechten mannen waren van gewone statuur, waren zij de reuzen van Gath toch te sterk in elke strijd, omdat zij God aan hun zijde hadden, die er behagen in schept de hoge ogen van de mensen te vernederen en de reuzen, die op de aarde zijn te beteugelen of te verdelgen, zoals Hij het vanouds gedaan heeft door de zondvloed hoewel zij mannen van naam waren.

Laat de vrienden van de kerk nooit ontmoedigd worden door de macht en kracht en hoogmoed van de vijanden van de kerk. Wij behoeven de grote mannen, die tegen ons zijn, niet te vrezen zolang de grote God voor ons is. Wat zal een vinger meer aan iedere hand of een teen meer aan elke voet uitmaken in de strijd met de Almacht?

3. Deze reus hoonde Israël, vers 7, en zijn onbeschoftheid kwam hem duur te staan. Niemand is duidelijker getekend voor het verderf, dan zij die God en Zijn Israël smaden. God zal grote dingen doen, veeleer dan toe te laten dat de vijand zich trots zal houden, Deuteronomium 32:27. Evenals de overwinningen van David zijn ook de overwinningen van de Zone Davids gradueel. Wij "zien nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn", maar weldra zal dit gezien worden, en dan zal ook de dood, de laatste vijand, evenals deze reuzen overwonnen zijn.

HOOFDSTUK 21

1 Toen stond de satan op tegen Israël, en hij porde David aan, dat hij Israël telde. 2 En David zeide tot Joab en tot de oversten des volks: Gaat heen, telt Israël van Ber-seba tot Dan toe, en brengt hen tot mij, dat ik hun getal wete. 3 Toen zeide Joab: De HEERE doe tot Zijn volk, gelijk zij nu zijn, honderdmaal meer; zijn zij niet allen, o mijn heer koning, mijn heer tot knechten? Waarom verzoekt mijn heer dit? Waarom zou het Israël tot schuld worden? 4 Doch het woord des konings nam de overhand tegen Joab; derhalve toog Joab uit, en hij doorwandelde gans Israël; daarna kwam hij weder te Jeruzalem. 5 En Joab gaf David de som van het getelde volk; en gans Israël was elfhonderd duizend man, die het zwaard uittrokken, en Juda vierhonderd duizend, en zeventig duizend man, die het zwaard uittrokken. 6 Doch Levi en Benjamin telde hij onder dezelve niet; want des konings woord was Joab een gruwel. 7 En deze zaak was kwaad in de ogen Gods; daarom sloeg Hij Israël.

8 Toen zeide David tot God: Ik heb zeer gezondigd, dat ik deze zaak gedaan heb; maar neem toch nu de misdaad Uws knechts weg, want ik heb zeer zottelijk gehandeld. 9 De HEERE nu sprak tot Gad, de ziener van David, zeggende: 10 Ga heen, en spreek tot David, zeggende: Aldus zegt de HEERE: Drie dingen leg Ik u voor; kies u een uit die, dat Ik u doe. 11 En Gad kwam tot David, en zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Neem u uit: 12 Of drie jaren honger, of drie maanden verteerd te worden voor het aangezicht uwer wederpartij, en dat het zwaard uwer vijanden u achterhale; of drie dagen het zwaard des HEEREN, dat is, de pestilentie in het land, en een verdervenden engel des HEEREN in al de landpalen van Israël? Zo zie nu toe, wat antwoord ik Dien zal wedergeven, Die mij gezonden heeft. 13 Toen zeide David tot Gad: Mij is zeer bange; laat mij toch in de hand des HEEREN vallen; want Zijn barmhartigheden zijn zeer vele, maar laat mij in de hand der mensen niet vallen. 14 De HEERE dan gaf pestilentie in Israël; en er vielen van Israël zeventig duizend man. 15 En God zond een engel naar Jeruzalem, om die te verderven; en als hij haar verdierf, zag het de HEERE, en het berouwde Hem over dat kwaad; en Hij zeide tot de verdervenden engel: Het is genoeg, trek nu uw hand af. De engel des HEEREN nu stond bij de dorsvloer van Ornan, de Jebusiet. 16 Als David zijn ogen ophief, zo zag hij de engel des HEEREN, staande tussen de aarde en tussen de hemel, met zijn uitgetrokken zwaard in zijn hand, uitgestrekt over Jeruzalem; toen viel David, en de oudsten, bedekt met zakken, op hun aangezichten. 17 En David zeide tot God: Ben ik het niet, die gezegd heb, dat men het volk tellen zou? Ja, ik zelf ben het, die gezondigd en zeer kwalijk gehandeld heb; maar deze schapen, wat hebben die

gedaan? O HEERE, mijn God, dat toch Uw hand tegen mij, en tegen het huis mijns vaders zij, maar niet tegen Uw volk ter plage. 18 Toen zeide de engel des HEEREN tot Gad, dat hij David zeggen zou, dat David zou opgaan, om de HEERE een altaar op te richten op de dorsvloer van Ornan, de Jebusiet. 19 Zo ging dan David op naar het woord van Gad, dat hij in de Naam des HEEREN gesproken had. 20 Toen zich Ornan wendde, zo zag hij de engel; en zijn vier zonen, die bij hem waren, verstaken zich; en Ornan dorste tarwe. 21 En David kwam tot Ornan; en Ornan zag toe, en zag David; zo ging hij uit de dorsvloer, en boog zich neder voor David, met het aangezicht ter aarde. 22 En David zeide tot Ornan: Geef mij de plaats des dorsvloers, dat ik op dezelve de HEERE een altaar bouwe; geef ze mij voor het volle geld, opdat deze plage opgehouden worde van over het volk. 23 Toen zeide Ornan tot David: Neem ze maar henen, en mijn heer de koning doe wat goed is in zijn ogen; zie, ik geef deze runderen tot brandofferen, en deze sleden tot hout, en de tarwe tot spijsoffer; ik geef het al. 24 En de koning David zeide tot Ornan: Neen, maar ik zal het zekerlijk kopen voor het volle geld; want ik zal voor de HEERE niet nemen wat uw is, dat ik een brandoffer om niet offere. 25 En David gaf aan Ornan voor die plaats zeshonderd gouden sikkelen van gewicht. 26 Toen bouwde David aldaar de HEERE een altaar, en hij offerde brandofferen en dankofferen. Als hij de HEERE aanriep, zo antwoordde Hij hem door vuur uit de hemel, op het brandofferaltaar. 27 En de HEERE zeide tot de engel, dat hij zijn zwaard weder in zijn schede steken zou. 28 Ter zelfder tijd, toen David zag, dat de HEERE hem geantwoord had op de dorsvloer van Ornan, de Jebusiet, zo offerde hij aldaar; 29 Want de tabernakel des HEEREN, dien Mozes in de woestijn gemaakt had, en het altaar des brandoffers, was te dier tijd op de hoogte te Gibeon. 30 David nu kon niet heengaan voor hetzelfde, om God te zoeken; want hij was verschrikt voor het zwaard van de engel des HEEREN.

Gelijk in deze herhaling geen melding wordt gemaakt van Davids zonde in de zaak van Uria, zo wordt ook geen melding gemaakt van de rampen in zijn gezin, die er op gevolgd zijn: geen woord van Absaloms rebellie, noch van die van Seba. Maar Davids zonde in het volk te tellen wordt hier verhaald, omdat in de verzoening, gedaan voor die zonde, een aanduiding is gegeven van de plek grond, waarop de tempel gebouwd moest worden. Hier is:

I. Davids zonde in Joab te dwingen het volk te gaan tellen, vers 1-4.

II. Davids leedwezen over hetgeen hij gedaan had, zodra hij er het zondige van inzag, vers 5-8.

III. Het treurige dilemma (of liever trilemma), waarvoor hij gesteld werd, toen hij kiezen moest op wat wijze hij voor die zonde gestraft moest worden met welke roede hij geslagen zou worden, vers 9-13.

IV. De ontzettende verwoesting, die aangericht werd in het land door de pestilentie, en hoe Jeruzalem er ternauwernood aan ontkomen is om er door ontvolkt te worden, vers 14-16.

V. Davids berouw en zijn offerande bij die gelegenheid, en hoe de plaag toen ophield, vers 17-30. Deze aangrijpend treurige geschiedenis hebben wij gelezen in 2 Samuël 24, en haar toen overdacht.

1 Kronieken 21:1-6

Het volk te tellen was geen slechte zaak, zou men zo denken. Waarom zou de herder het getal van zijn schapen niet kennen, Spreuken 27:23. Maar God ziet niet zoals de mens ziet. Het is duidelijk dat het verkeerd was van David om dit te doen, en dat het God zeer tot toorn heeft verwekt, omdat hij het deed in de hoogmoed van zijn hart, en er is geen zonde, waarin meer tegenspraak is met God en die dus ook beledigender voor Hem is, dan hoogmoed. Dat was Davids zonde, hij alleen moet er de schuld van dragen, maar nu wordt ons hier gezegd:

I. Hoe ijverig werkzaam de verzoeker er in was, vers 1. De satan stond op tegen Israël en porde David aan om het te doen. In 2 Samuël 24:1 wordt gezegd: "de toorn des Heeren voer voort te ontsteken tegen Israël", en "hij porde David aan" om het te doen. De rechtvaardige oordelen Gods moeten erkend en opgemerkt worden zelfs in de zonden en ongerechtigheid van de mensen. Wij zijn er zeker van, dat God de werker niet is van zonde, Hij 'verzoekt

niemand', als er dus gezegd is dat Hij er David toe aanporde, dan moet dit verklaard worden door hetgeen hier te kennen wordt gegeven namelijk dat Hij om wijze en heilige doeleinden de duivel toeliet het te doen. Hier kunnen wij die onreine stroom nasporen tot aan zijn oorsprong.

1. Dat Satan, de vijand van God en van alle goed, "opstaat tegen Israël", is niet vreemd. Wat hij te doen heeft, is de kracht te verzwakken het getal te verminderen, de glans van de heerlijkheid te doen tanen van Gods Israël welks gezworen vijand en tegenstander hij is. Maar:

2. Dat hij David, de man naar Gods hart kon overhalen om een slechte daad te doen, daarover kan men zich wel verwonderen. Men zou gedacht hebben dat hij een was dergenen die de boze niet vat. Nee, totdat zij in de hemel komen, wordt het aan de beste heiligen verboden zich buiten het bereik van Satans verzoeken te geloven. Welke maatregelen nu heeft Satan genomen toen hij Israël kwaad wilde berokkenen? Hij heeft God niet tegen hen opgehitst om hen te verslinden zoals hij Hem tegen Job heeft opgehitst, Hoofdstuk 2:3, maar hij heeft David de beste vriend die zij hadden, aangepord om hen te tellen, daarmee dus God te beledigen en also Hem tegen hen te stellen. De duivel doet ons meer kwaad door ons te verzoeken tot zonde dan door ons bij God te beschuldigen. Hij verderft de mensen niet dan door hun eigen handen.

Het grootste kwaad dat hij van de kerke Gods doen kan is, de oversten of opzieners van de kerk tot hoogmoed te verleiden, want niemand kan beseffen hoe noodlottig de gevolgen zijn van die zonde in allen maar inzonderheid in de opzieners de bestuurders van de kerk. Doch gij niet also! Lukas 22:26.

II. Joab was de persoon, die ervoor gebruikt werd. Hij was een bekwaam en ijverig man voor publieke zaken, maar hiertoe moest hij bepaald gedwongen worden, en hij deed het de uitersten tegenzin.

1. Hij bracht er een vertoog tegen in, eer hij er mee begon. Niemand was ijveriger en voortvarender dan hij voor hetgeen werkelijk strekte tot eer van de koning of het welzijn des rijke, maar van dit werk zou hij gaarne voor verontschuldigd gehouden willen worden. Want:

a. Het was een onnodige zaak, er bestond volstrekt geen behoefte aan. God had beloofd hen te vermenigvuldigen, en aan de vervulling dier belofte behoefde hij niet te twijfelen. Zij waren allen zijn knechten, en hun trouw en genegenheid behoefde hij niet in twijfel te trekken. Hun getal was zijn kracht zoveel als hij het slechte kon begeren.

b. Het was ook een gevaarlijke zaak. Door dit te doen kon het Israël tot schuld worden en Gods toorn tegen hen doen ontsteken. Joab begreep dit maar David zag het niet in. Die het meest geleerd zijn in de wetten Gods, hebben niet altijd het beste inzicht omtrent de toepassing dier wetten.

2. Joab was de zaak volkomen moede nog eer hij haar geheel volbracht had, want des konings woord was Joab een gruwel, vers 6. Er was een tijd, toen alles "wat de koning David gedaan had goed was in de ogen des gehele volks", 2 Samuël 3:26, maar nu was er een algemene ontevredenheid over deze orders hetgeen Joabs afkeer er van versterkte, zodat hij, hoewel de uitkomst van deze telling werkelijk zeer groot was, de moed niet had om haar te voltooien, maar twee stammen ongeteld liet, vers 5, 6, twee aanzienlijke stammen, die van Levi en Benjamin. Misschien was hij ook niet zeer nauwkeurig in het tellen van de overigen, omdat hij het zonder enig genoegen deed, hetgeen een oorzaak kan zijn van het verschil in de getallen hier en in 2 Samuël 24:9.

1 Kronieken 21:7-17

David bevindt zich hier onder de roede, omdat hij het volk geteld had, de tuchtroede die de dwaasheid uitdrijft, welke in het hart gebonden is, de dwaasheid van de hoogmoed. Laat ons kortelijk opmerken:

I. Hoe hij getuchtigd werd. Als Gods liefste kinderen verkeerd doen, moeten zij verwachten er voor te zullen boeten.

1. Er wordt hem te verstaan gegeven dat God misnoegd is, en dat baart aan zo Godvruchtig een man als David was, geen kleine onrust, vers 7. God merkt de zonden Zijns volks op, en is er misnoegd over, en geen zonde mishaagt Hem meer dan hoogmoed des harten, ook is er voor een Godvruchtige ziel niets meer vernederend en smartelijk, dan zich onder Gods misnoegen te zien.

2. Het wordt hem in de keus gelaten of hij gestraft wil worden door oorlog, hongersnood of pestilentie, want gestraft moet hij worden, en wel door een van deze. Ter van zijn grotere vernedering wordt hij aldus in de engte gedreven zodat het hem zeer bange is, en de verschrikking van alle drie deze oordelen heeft hij ongetwijfeld voor ogen, terwijl hij er over nadenkt welke van de drie hij kiezen zal.

3. Hij hoort van zeventig duizend van zijn onderdanen, die binnen weinige uren gedood zijn door de pestilentie, vers 14. Hij was hoogmoedig op de menigte zijns volks, maar de Goddelijke gerechtigheid nam maatregelen om hun aantal te verminderen. Rechtvaardig wordt ons datgene ontnomen, verzwakt, of bitter voor ons gemaakt, waar wij ons op verhoovaardigd hebben. David wil het volk geteld hebben: "brengt het getal tot mij, dat ik hun getal wete", zegt hij. Maar nu telt God hen naar een andere wijze, telt hen ten zwaarde, Jesaja 65:12. En er werd aan David een ander getal van hen gebracht, een getal, dat meer tot zijn beschaming is dan het andere tot zijn voldoening was, het getal van de verslagenen, namelijk, een zwarte sterftelijst, die nadelig opweegt tegen zijn monsterrol.

4. Hij ziet de verderfengel met zijn uitgetrokken zwaard, uitgestrekt over Jeruzalem, vers 16. Dit moest wel zeer ontzettend voor hem wezen, daar het een zichtbare aanduiding was van de toorn des hemels, en de algehele verwoesting dreigde van de beminde stad. Pestilentiën richten de grootste verwoestingen aan in de meest bevolkte plaatsen. Het zien van een engel, hoewel vreedzaam komende en met een vriendelijke boodschap, heeft zelfs helden doen sidderen, hoe vreeslijk moet dan het gezicht niet geweest zijn van een engel met een uitgetrokken zwaard in zijn hand, een vlammend zwaard, zoals dat van de cherubim, dat zich omkeerde om de weg naar de boom des levens te bewaren! Terwijl wij onder de toorn Gods zijn, zijn de heilige engelen tegen ons gewapend, hoewel wij hen niet zien zoals David deze engel gezien heeft.

II. Hoe hij de kastijding droeg.

1. Hij deed een zeer boetvaardige belijdenis van zijn zonde en bad vurig, dat zij hem vergeven mocht worden, vers 8. Nu erkent hij gezondigd te hebben, erg gezondigd te hebben, zeer kwalijk gehandeld te hebben, en hij smeekt dat, hoe hij er ook gekastijd voor moet worden, de ongerechtigheid er van toch mocht worden weggedaan.

2. Hij nam de straf aan van zijn ongerechtigheid: "dat toch Uw hand tegen mij en tegen het huis mijns vaders zij". Ik onderwerp mij aan de roede, alleen maar, laat mij de lijder zijn want ik ben de zondaar, mijns is het schuldige hoofd, waarop het zwaard gericht moet zijn." 3, Hij geeft zich over aan Gods barmhartigheid, (hoewel hij wist dat Hij toornig op hem was), en

koesterde generlei harde gedachten van Hem. Laat mij toch in de hand des Heeren vallen want Zijn barmhartigheden zijn zeer vele, vers 13. Godvruchtige mensen denken goed van God, zelfs als Hij hen toornig aanziet. "Zo Hij mij doodde, toch zal ik op Hem betrouwen", Job 13:15.

4. Hij geeft een zeer tedere bezorgdheid te kennen voor het volk, het trof hem in het hart hen geplaagd te zien om zijn overtreding: "deze schapen, wat hebben die gedaan?" 1 Kronieken 21:18-30 Wij zien hier de twist geëindigd, op Davids berouw is God met hem verzoend. "Ik dank U, Heere! dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd."

a. De voortgang van de strafvoltrekking werd gestuit, vers 15. Toen David berouw had van de zonde, heeft het Gode berouwd van het oordeel, en gebod Hij de verderfengel zijn hand af te trekken, en zijn zwaard weer in zijn schede te steken, vers 27.

b. Aan David wordt bevel gegeven om op de dorsvloer van Ornan een altaar op te richten, vers 18. De engel gebod de profeet Gad om aan David dit bevel te brengen. Dezelfde engel, die in de naam Gods de krijg had gevoerd, is hier ijverig om het vredesverdrag tot stand te brengen, want engelen begeren de dodelijken dag niet. De engel zou die order aan David zelf hebben kunnen geven, maar hij verkoos het te doen door zijn ziener, ten einde het profetisch ambt te eren. Zo werd de openbaring van Jezus Christus door de engel bekendgemaakt aan Johannes, en door deze aan de gemeenten. Het bevel aan David om een altaar te bouwen was een gezegend teken van verzoening, want zo God hem had willen doden, Hij zou hem niet bevolen hebben een offer te brengen, omdat Hij het niet van zijn handen zou hebben aangenomen.

c. Onmiddellijk sloot David met Ornan de koop van de dorsvloer, want hij wilde God niet dienen op kosten van anderen. Ornan heeft hem die edelmoedigheid om niet willen opstaan niet slechts uit inschikkelijkheid voor de koning maar omdat hij zelf "de engel gezien had", vers 20, wat hem zo verschrikte dat hij en zijn vier zonen zich verborgen, niet instaat zijnde om de glans van zijn heerlijkheid te dragen en bevreesd zijnde voor zijn uitgetrokken zwaard. Onder deze vrees was hij bereid alles te doen om verzoening tot stand te brengen. Zij, die waarlijk de schrik des Heeren weten, zullen alles doen wat zij kunnen om in hun plaats de Godsdienst te bevorderen, alle methoden van verzoening volgen ten einde Gods toorn af te wenden.

d. God betuigde Zijn aanneming van Davids offer op dit altaar, Hij antwoordde hem door vuur van de hemel, vers 26. Om te kennen te geven dat Gods toorn van hem was afgewend, viel het vuur, dat rechtvaardig op de zondaar had kunnen vallen, op het offer en verteerde het, en hierop werd het verdervende zwaard weer in de schede gestoken. Zo is Christus zonde gemaakt, een vloek voor ons geworden, en behaagde het de Heere Hem te verbrijzelen, opdat God door Hem niet een verterend vuur voor ons zou zijn, maar een verzoend Vader.

e. Hij bleef offeranden offeren op dit altaar. Het koperen altaar, dat Mozes had gemaakt was te Gibeon, vers 29, en daar werden al de offers van Israël geofferd, maar David was zo verschrikt op het gezicht van het zwaard des engels, dat hij "daarvoor niet kon heengaan om God te zoeken", vers 30. De zaak vereiste spoed, want de plaag was begonnen. Aaron meest "haastelijk gaan" om verzoening te doen Numeri 16:46, 47. En de zaak hier was niet minder dringend, zodat David geen tijd had om naar Gibeon te gaan, hij durfde ook de engel met zijn uitgetrokken zwaard over Jeruzalem niet laten, opdat de noodlottige slag niet gevallen zou zijn eer hij terugkwam. En daarom heeft God, in Zijn teder mededogen voor hem, hem

bevolen om aan die plaats een altaar te bouwen, vrijstelling verlenende van Zijn eigen wet betreffende een altaar, vanwege de nood van het ogenblik, en de offeranden aannemende, die op dit nieuwe altaar geofferd werden, hetwelk niet opgericht werd in minachting van dit altaar, maar in samenwerking er mede.

Aan de symbolen van de eenheid werd niet zo vastgehouden als aan die eenheid zelf. En toen de tegenwoordige benauwdheid voorbij was, bleef David (naar het schijnt) op dit altaar offeren zolang hij leefde, hoewel het altaar te Gibeon in stand bleef, want God had de offers aangenomen, die hier geofferd werden, vers 28. Het is goed om bij de bediening te blijven, waarin wij de tekenen van Gods tegenwoordigheid hebben ervaren, bespeurd hebben dat Hij in waarheid met ons is. "Hier heeft God mij genadiglijk ontmoet, en daarom verwacht ik dat Hij mij ook nog verder hier zal ontmoeten."

HOOFDSTUK 22

1 En David zeide: Hier zal het huis Gods des HEEREN zijn, en hier zal het altaar des brandoffers voor Israël zijn. 2 En David zeide, dat men vergaderen zou de vreemdelingen, die in het land Israëls waren; en hij bestelde steenhouwers, om uit te houwen stenen, welke men behouwen zou, om het huis Gods te bouwen. 3 En David bereidde ijzer in menigte, tot nagelen aan de deuren der poorten, en tot de samenvoegingen; ook koper in menigte, zonder gewicht; 4 En cederenhout zonder getal; want de Sidoniers en de Tyriërs brachten tot David cederenhout in menigte. 5 Want David zeide: Mijn zoon Salomo is een jongeling en teder; en het huis, dat men de HEERE bouwen zal, zal men ten hoogste groot maken, tot een Naam en tot heerlijkheid in alle landen; ik zal hem nu voorraad bereiden. Alzo bereidde David voorraad in menigte voor zijn dood. 6 Toen riep hij zijn zoon Salomo, en gebod hem de HEERE, de God Israëls, een huis te bouwen. 7 En David zeide tot Salomo: Mijn zoon, wat mij aangaat, het was in mijn hart de Naam des HEEREN, mijns Gods, een huis te bouwen; 8 Doch het woord des HEEREN geschiedde tot mij, zeggende: Gij hebt bloed in menigte vergoten, want gij hebt grote krijgen gevoerd; gij zult Mijn Naam geen huis bouwen, dewijl gij veel bloeds op de aarde voor Mijn aangezicht vergoten hebt. 9 Zie, de zoon, die u geboren zal worden, die zal een man der rust zijn, want Ik zal hem rust geven van al zijn vijanden rondom henen; want zijn naam zal Salomo zijn, en Ik zal vrede en stilte over Israël geven in zijn dagen. 10 Die zal Mijn Naam een huis bouwen, en die zal Mij tot een zoon zijn, en Ik hem tot een Vader; en Ik zal de troon zijns rijks over Israël bevestigen tot in eeuwigheid. 11 Nu, mijn zoon, de HEERE zal met u zijn, en gij zult voorspoedig zijn, en zult het huis des HEEREN, uws Gods, bouwen, gelijk als Hij van u gesproken heeft. 12 Alleenlijk de HEERE geve u kloekheid en verstand, en geve u bevel over Israël, en dat om te onderhouden de wet des HEEREN, uws Gods. 13 Dan zult gij voorspoedig zijn, als gij waarnemen zult te doen de inzettingen en de rechten, die de HEERE aan Mozes geboden heeft over Israël. Wees sterk en heb goeden moed, vrees niet, en wees niet verslagen! 14 Zie daar, ik heb in mijn verdrukking voor het huis des HEEREN bereid honderd duizend talenten gouds, en duizend maal duizend talenten zilvers; en des kopers en des ijzers is geen gewicht, want het is er in menigte; ik heb ook hout en stenen bereid; doe gij er nog meer bij. 15 Ook zijn er bij u in menigte, die het werk kunnen doen, houwers, en werkmeesters in steen en hout, en allerlei wijze lieden in allerlei werk. 16 Des gouds, des zilvers, en des kopers, en des ijzers is geen getal; maak u op, en doe het, en de HEERE zal met u zijn. 17 Ook gebod David aan alle vorsten van Israël, dat zij zijn zoon Salomo helpen zouden, zeggende: 18 Is niet de HEERE, uw God, met ulieden, en heeft u rust gegeven rondom henen? Want Hij heeft de inwoners des lands in mijn hand gegeven, en dit land is onderworpen geworden voor het aangezicht des HEEREN, en voor het aangezicht Zijns volks. 19 Zo begeeft dan nu uw hart en uw ziel, om te zoeken de HEERE, uw God, en maakt u op, en bouwt het heiligdom Gods des HEEREN; dat men de ark des verbonds des HEEREN en de heilige vaten Gods in dit huis brenge, dat de Naam des HEEREN zal gebouwd worden.

Spijze ging uit van de eter. Het was bij gelegenheid van het schrikkelijk oordeel, waardoor Israël om Davids zonde geteisterd werd, dat God de aanduiding gaf om een ander altaar op te richten, en van de plaats, waar Hij wilde dat de tempel gebouwd zou worden, waarop David opgewekt werd om met kracht en ijver voorbereidselen te maken voor dit grote werk waarin hij, hoewel hij het sinds lang had voorgenomen in de laatste tijd ietwat nalatig scheen geworden te zijn, totdat hij door de verschrikking van dat oordeel wakker geschud werd. De tekenen, die hij ontving van Gods gunst, na die van Zijn misnoegen:

I. Leidden hem naar de plek, vers 1.

II. Moedigden hem aan tot het werk.

1. Hij maakte voorbereidselen voor het bouwen, vers 2-5

2. Hij onderrichtte Salomo en droeg hem een last op voor dit werk, vers 6-16.

3. Hij gebod vorsten hem er behulpzaam in te zijn, vers 17-19.

Er is een zeer groot verschil tussen Davids gemoedsgesteldheid aan het begin van het vorige hoofdstuk en aan het begin van dit hoofdstuk. Daar heeft hij in de hoogmoed zijns harten het volk geteld, hier bereidt hij in ootmoed voordien dienst van God. Daar had het bederf de

overhand (maar de bron van levend water in de ziel kan wei voor een wijle troebel worden, doch zal van de onreine mengselen ontdaan worden en wederom helder zijn) hier heeft de genade weer de bovenhand verkregen.

1 Kronieken 22:1-5

I. Hier is: De plaats waar de tempel gebouwd moest worden, vers 1. En David zei door ingeving van God, en als een verklaring van Zijn voornemen: Hier zal het huis Gods des Heeren zijn. Als een tempel voor God gebouwd moet worden, dan is het voegzaam Hem de grond te laten kiezen, want de gehele aarde is Zijne, en dit is de plek grond, die Hij kiest. Zij had toebehoord aan een Jebusiet, en misschien was er in of rondom Jeruzalem geen andere plek grond, die aan hem of aan een anderen vreemdeling toebehoorde, een gelukkig voorteken van de oprichting van de Evangelietempel onder de heidenen. Zie Handelingen 15:16,17. De grond was een dorsvloer, want de kerk van de levenden God is Zijn dorsvloer, Zijn dorsing, en "de tarwe Zijns dorsvloers", Jesaja 21:10. Christus' wan is in Zijn hand om Zijn dorsvloer te doorzuiveren. Dit zal het huis zijn, omdat dit het altaar is, de tempel werd gebouwd om de wille van het altaar, er waren altaren lang voordat er tempels waren.

II. Er werden voorbereidselen gemaakt voor dat gebouw. David moest het niet bouwen, maar hij wilde er alles voor doen wat hij kon hij bereidde voorraad in menigte voor zijn dood, vers 5. Het geeft te kennen dat de gedachte aan zijn hoge jaren en toenemende zwakheden, die hem deden zien dat zijn dood naderde, hem in de laatste tijd van zijn leven aangespoord hebben tot grote ijver in het maken van deze voorbereidselen. Wat onze hand vindt om te doen voor God en onze ziel en ons geslacht, laat ons het doen met alle macht vóór onze dood want daar is geen werk noch verzinning in het graf.

Nu wordt ons hier gezegd:

1. Wat hem bewoog om die voorbereidselen te maken. Hij overwoog twee dingen:

a. Dat Salomo jong en teder was, en zich waarschijnlijk niet terstond met grote kracht op die zaak zou toelagen, zodat, tenzij hij de raderen aan de gang vindt, hij gevaar zou lopen van in het begin zeer veel tijd verloren te laten gaan, temeer omdat hij, jong zijnde, in verzoeking zou wezen om het uit te stellen, terwijl, als hij de materialen allen ten gebruike toebeid zou vinden, het moeilijkste deel van het werk gedaan zou zijn, en dit zou hem opwekken en aanmoedigen om het reeds aan het begin van zijn regering ter hand te nemen. Zij, die oud en ervaren zijn, moeten bedachtzaam wezen voor hen, die jong en teder zijn, en hun zoveel hulp bereiden als zij slechts kunnen, teneinde hun het werk van God zo gemakkelijk mogelijk te maken.

b. Dat het huis zeer schoon en prachtig moet worden, zeer statig en kostbaar, sterk en sierlijk, alles wat er in of aan was moest het beste wezen in zijn soort, en wel om een goede reden, het was bestemd voor de eer van de grote God, de Heere van de gehele aarde, en moest een type wezen van Christus, in wie alle volheid woont, en in wie alle schatten verborgen zijn. De mensen moesten toenmaals door bespeurbare methodes onderwezen worden, het grootse van het huis zal de aanbidders heilig ontzag en eerbied voor God inboezemen en vreemdelingen uitnodigen om het te komen zien als het wonder van de wereld, en hierdoor zullen deze met de waren God bekend worden, daarom wordt het hier bestemd om tot een naam en tot heerlijkheid te zijn in alle landen. David heeft die goede uitwerking van die pracht voorzegd, Psalm 68:30 : "Om Uws tempels wil te Jeruzalem zullen U de koningen geschenken brengen".

2. Welke voorbereidselen hij maakte: in het algemeen: hij bereidde voorraad in menigte, zoals wij later zullen bevinden: cederhout en stenen, ijzer en koper worden hier in het bijzonder genoemd, vers 2-4. Cederhout had hij van de Tyriërs en Sidoniërs: "de dochter van Tyrus zal

Uw aangezicht met geschenk smeken," Psalm 45:13. Hij verzamelde ook werklieden de vreemdelingen, die in het land Israëls waren. Sommigen denken dat hij hen gebruikte, omdat zij over het algemeen betere kunstenaars waren, vernuftiger in handenarbeid dan de Israëlieten, of liever omdat hij de vrijgeboren Israëlieten niet gebruiken wilde in iets dat gering of slavenarbeid scheen te zijn. Zij waren verlost van het slavenwerk om tichelstenen te maken in Egypte, en moeten niet terugkeren tot de arbeid van stenen te houwen.

Deze vreemdelingen waren proselieten van de Joodse Godsdienst, die hoewel niet tot slaven gemaakt, toch niet van gelijke waardigheid waren als de Israëlieten.

1 Kronieken 22:6-16

Hoewel Salomo jong en teder was, was hij toch instaat om onderricht te ontvangen nopens het werk, waarvoor hij bestemd was, dienovereenkomstig geeft zijn vader hem hier onderricht. Toen David aan de regering kwam, had hij veel te doen, want de fondamente wankelden, maar aan Salomo was slechts een last opgedragen, en die was: het huis des Heeren, des Gods Israëls, te bouwen, vers 6.

I. Hij, zegt hem waarom hij het zelf niet deed. Het was in zijn hart om het te doen, vers 7, maar God verbood het hem, omdat hij veel bloed had vergoten, vers 8. Sommigen denken dat dit ziet op het bloed van Uria, dat zo'n vlek op hem deed kleven, dat het hem de eer onwaardig maakte om de tempel te bouwen. Maar die eer was hem ontzegd, voordat hij dat bloed had vergoten, daarom moet het bedoeld zijn, zoals het hier verklaard wordt. Van het bloed, dat hij in zijn oorlogen had vergoten, want hij is een krijgsman geweest van zijn jeugd af aan, welk bloed, hoewel het rechtvaardig, eervol, in de dienst van God en Israël vergoten was, hem toch ongeschikt maakte om in deze dienst gebruikt te worden, of liever, minder geschikt dan een ander, die nooit tot zo bloedig werk was geroepen. Door deze reden aan te duiden, waarom David dit werk niet doen mocht, heeft God getoond hoe dierbaar Hem het menselijk leven is, en die de tempel zal bouwen moest het type wezen van Hem, die de Evangelietempel zou bouwen, niet door van de mensen leven te verderven, maar te behouden, Lukas 9:56.

II. Hij zegt hem de reden, waarom hij hem die plicht oplegde.

1. Omdat God hem er voor bestemd had hem genoemd had als de man, die het doen moest. "Een zoon zal u geboren worden, wiens naam Salomo zal zijn, die zal Mijnen naam een huis bouwen", vers 9, 10. Niets is krachtiger om ons te verbinden aan en te bemoedigen in enigerlei dienst voor God, dan te weten dat wij er toe verordineerd zijn.

2. Omdat hij tijd en gelegenheid zal hebben om het te doen. Hij zal een man van rust zijn, en daarom zullen zijn tijd en zijn gedachten en zijn vermogen niet afgeleid worden van deze zaak. Hij zal rust hebben van zijn vijanden buitenslands, (geen hunner zal hem aanvallen of bedreigen of beledigen) en hij zal binnenslands rust en vrede hebben, en daarom: laat hem het huis bouwen. Als God rust geeft, verwacht Hij werk.

3. Omdat God beloofd heeft zijn koninkrijk te bevestigen. Laat dit hem aanmoedigen om God te eren, dat God eer voor hem heeft weggelegd, laat hem Gods huis bouwen, en God zal zijn troon opbouwen. Gods genaderijke beloften moeten ons opwekken en bekrachtigen tot de dienst van God.

III. Hij geeft hem een overzicht van de grote voorbereidselen, die hij had gemaakt voor dit bouwwerk, vers 14, niet uit hoogmoed of verwaandheid (hij spreekt er van als van iets zeer gering, ik heb in mijn armoede bereid zoals de kanttekening het heeft) maar als een

aanmoediging voor Salomo om het werk goedsmoeds ter hand te nemen, voor hetwelk reeds zo'n degelijke grondslag aanwezig was. De schatten, hier vermeld van honderd duizend talenten goud en een miljoen talenten zilver, bedragen zo'n ongelooflijk grote som geld, dat de meeste uitleggers of een vergissing bij het overschrijven onderstellen of van mening zijn dat het talent hier slechts de betekenis heeft van een plaat of een stuk 'baren' of 'staven' noemen wij ze. Ik ben geneigd te denken dat hier een zeker voor een onzeker getal genomen is, omdat in vers 16 gezegd is, dat van het goud en zilver, zowel als van het koper en ijzer geen getal was, en dat David hier al de geheiligde dingen bij insloot, Hoofdstuk 18:11, die hij bestemde voor het huis des Heeren, niet alleen voor het bouwen ervan maar voor de schatkist ervan, en dit alles tezamen voegende kan het de som wel nabijkomen, die hier genoemd is. Honderden en duizenden zijn getallen, die wij dikwijls gebruiken om uit te drukken wat zeer groot of zeer veel is, terwijl wij dan toch niet willen dat dit letterlijk zal opgevat worden.

IV. Hij beveelt hem Gods geboden te houden, en in alles zijn plicht te behartigen, vers 13. Hij moet niet denken dat hij met het bouwen van de tempel een vrijstelling koopt om te zondigen, neen, integendeel, zijn doen daarvan zal niet aangenomen worden, Gode niet welbehaaglijk zijn, indien "hij niet waarneemt te doen de inzetten en de rechten die de Heere Mozes geboden heeft over Israël" vers 13. Ofschoon hij koning zal zijn van Israël, moet hij toch altijd gedenken dat hij een onderdaan is van de God van Israël.

V. Hij moedigt hem aan om zich tot dit grote werk te begeven en er mee voort te gaan, vers 13. Wees sterk en heb goeden moed, hoewel het een zeer grote onderneming is behoeft gij niet te vrezen onder de smaad te vallen van de dwazen bouwer, die begon te bouwen maar niet instaat was er mee voort te gaan, het is Gods werk, en het zal voleindigd worden, vrees niet, en wees niet verslagen. In ons geestelijk werk hebben wij moed en vastberadenheid nodig, zowel als in onze geestelijken strijd.

VI. Hij spoort hem aan om het niet te laten blijven bij de voorbereidselen, die hij had gemaakt, maar er nog aan toe te voegen, vers 14. Zij, die ingaan tot de arbeid van anderen en voortbouwen op het door hen gelegde fundament, moeten nog naar vordering en verbetering streven. Eindelijk. Hij bidt voor hem. De Heere geve u kloekheid en verstand, en geve u bevel over Israël, vers 12. Welke last wij ook hebben, als wij zien dat God ons de last geeft en ons er toe roept, dan kunnen wij hopen dat Hij ons wijsheid zal geven om hem te volbrengen. Misschien had Salomo het oog op dit gebed van zijn vader voor hem in het gebed, dat hij voor zichzelf opzond: "Heere geef mij een wijs en verstandig hart". Hij besluit in vers 16 :Maak u op en doe het, en de Heere zal met u zijn. Hoop op Gods tegenwoordigheid moet ons niet verslappen in onze pogingen, hoewel de Heere met ons is, moeten wij 'ons opmaken en doen', dan hebben wij reden te geloven, dat Hij met ons is en met ons zijn zal. Werkt uws zelfs zaligheid, en God zal in u werken.

1 Kronieken 22:17-19

David beveelt de vorsten Israëls om Salomo te helpen in het grote werk, dat hij te doen had, dat ieder hunner hem de hand moest lenen in de volvoering ervan. Zij, die op de troon zijn, kunnen het goede niet doen, dat zij zouden willen doen, tenzij degenen, die de troon omringen, er zich met hen in verenigen. David begeerde dus dat de vorsten Salomo zullen bijstaan met hun raad, hem zullen opwekken en aanmoedigen, en hem het werk zo gemakkelijk zullen maken als zij kunnen, door het, ieder op zijn plaats en naar zijn vermogen, te bevorderen.

1. Hij toonde hun welke verplichtingen op hen rustten om ijverig te zijn in deze zaak, in dankbaarheid aan God voor de grote dingen die Hij voor hen gedaan heeft, Hij had hun de overwinning gegeven, Hij had hun rust gegeven en een goed land tot een erfdeel, vers 18. Hoe meer God voor ons gedaan heeft, hoe meer wij moeten trachten voor Hem te doen.

2. Hij dringt er bij hen op aan om ijverig te zijn in de zaak, vers 19. Zo begeeft dan nu uw hart en uw ziel om te zoeken de Heere, uw God, stelt uw geluk in Zijn gunst, en houdt uw oog gericht op Zijn heerlijkheid, zoekt Hem als uw voornaamste goed en uw hoogste doeleinde, en doet dit met uw hart en uw ziel, maakt de Godsdienst tot uw keus uw werk, dan zult gij geen moeite of kosten ontzien om de bouw van dit heiligdom te bevorderen. Laat slechts het hart in oprechtheid voor God zijn, dan zullen het hoofd en de hand, de bezitting en de invloed, ja alles blijmoedig voor Hem worden gebruikt.

HOOFDSTUK 23

1 Toen nu David oud was en zat van dagen, maakte hij zijn zoon Salomo tot koning over Israël. 2 En hij vergaderde al de vorsten van Israël, ook de priesters en de Levieten. 3 En de Levieten werden geteld, van dertig jaren af en daarboven; en hun getal was, naar hun hoofden, aan mannen, acht en dertig duizend. 4 Uit dezen waren er vier en twintig duizend om het werk van het huis des HEEREN aan te drijven; en zes duizend ambtlieden en rechters; 5 En vier duizend poortiers, en vier duizend lofzangers des HEEREN, met instrumenten, die ik gemaakt heb, zeide David, om lof te zingen. 6 En David verdeelde hen in verdelingen, naar de kinderen van Levi, Gerson, Kehath en Merari. 7 Uit de Gersonieten waren Ladan en Simeï. 8 De kinderen van Ladan waren dezen: Jehiel, het hoofd, en Zetham, en Joel; drie. 9 De kinderen van Simeï waren Selomith, en Haziël, en Haran, drie; dezen waren de hoofden der vaders van Ladan. 10 De kinderen van Simeï nu waren Jahath, Zina, en Jeus, en Beria; dezen waren de kinderen van Simeï; vier. 11 En Jahath was het hoofd, en Zizza de tweede; maar Jeus en Beria hadden niet vele kinderen; daarom waren zij in het vaderlijke huis maar van een telling. 12 De kinderen van Kehath waren Amram, Jizhar, Hebron en Uzziel; vier. 13 De kinderen van Amram waren Aaron en Mozes. Aaron nu werd afgezonderd, dat hij heiligde de allerheiligste dingen, hij en zijn zonen, tot in eeuwigheid, om te roken voor het aangezicht des HEEREN, om Hem te dienen en om in Zijn Naam tot in eeuwigheid te zegenen. 14 Aangaande nu Mozes, de man Gods, zijn kinderen werden genoemd onder de stam van Levi. 15 De kinderen van Mozes waren Gersom en Eliezer. 16 Van de kinderen van Gersom was Sebuël het hoofd. 17 De kinderen van Eliezer nu waren dezen: Rehabja het hoofd; en Eliezer had geen andere kinderen, maar de kinderen van Rehabja vermeerderden ten hoogste. 18 Van de kinderen van Jizhar was Selomith het hoofd. 19 Aangaande de kinderen van Hebron: Jeria was het hoofd, Amarja de tweede, Jahaziël de derde, en Jekameam de vierde. 20 Aangaande de kinderen van Uzziel: Micha was het hoofd, en Jissia de tweede. 21 De kinderen van Merari waren Maheli en Musi; de kinderen van Maheli waren Eleazar en Kis. 22 En Eleazar stierf, en hij had geen zonen, maar dochters; en de kinderen van Kis, haar broeders, namen ze. 23 De kinderen van Musi waren Maheli, en Eder, en Jeremoth; drie. 24 Dit zijn de kinderen van Levi, naar het huis hunner vaders, de hoofden der vaders, naar hun gerekenden in het getal der namen naar hun hoofden, doende het werk van de dienst van het huis des HEEREN van twintig jaren oud en daarboven.

25 Want David had gezegd: De HEERE, de God Israëls, heeft Zijn volk rust gegeven, en Hij zal te Jeruzalem wonen tot in eeuwigheid. 26 En ook aangaande de Levieten, dat zij de tabernakel, noch enig van deszelfs gereedschap, tot deszelfs dienst behorende, niet meer zouden dragen. 27 Want naar de laatste woorden van David werden de kinderen van Levi geteld, van twintig jaren oud en daarboven; 28 Omdat hun standplaats was aan de hand der zonen van Aaron in de dienst van het huis des HEEREN, over de voorhoven, en over de kameren, en over de reiniging van alle heilige dingen, en het werk van de dienst van het huis Gods; 29 Te weten tot het brood der toerichting, en tot de meelbloem ten spijsoffer, en tot ongezuurde vladen, en tot de pannen, en tot het gerooste, en tot alle mate en afmeting; 30 En om alle morgens te staan, om de HEERE te loven en te prijzen; en desgelijks des avonds; 31 En tot al het offeren der brandofferen des HEEREN, op de sabbatten, op de nieuwe

maanden, en op de gezette hoogtijden in getal, naar de wijze onder hen, gedurig, voor het aangezicht des HEEREN; 32 En dat zij de wacht van de tent der samenkomst zouden waarnemen, en de wacht des heilighdoms, en de wacht der zonen van Aaron, hun broederen, in de dienst van het huis des HEEREN.

David had bevel gegeven voor het bouwen van de tempel, en nu zien wij in dit en het volgende hoofdstuk hoe hij de methode van de tempeldienst vaststelt, en er de ambten van regelt. In de vroegere ongeregelde tijden en gedurende de oorlogen in het begin van zijn regering zijn de Levietische inzettingen wel in stand gehouden, maar het was niet in de orde noch met schoonheid en nauwkeurigheid, die te wensen waren. Nu heeft David, een profeet zijnde, zowel als een vorst, onder Goddelijke volmacht en leiding wat ontbrak terecht gebracht. In dit hoofdstuk:

I. Wijst hij Salomo aan als zijn opvolger, vers 1.

II. Telt hij de Levieten, en stelt hen in hun onderscheiden ambten, vers 2-5.

III. Verdeelt hij hen naar hun onderscheiden geslachten, vers 6-23.

IV. Maakt hij een nieuwe rekening van hen, van twintig jaren oud, en bepaalt hun werk, vers 24-32. En hierin heeft hij even waarlijk voorbereidselen gemaakt voor de tempel, als toen hij er het goud en zilver voor opgelegd heeft, want in vergelijking met het werk is de plaats van weinig belang.

1 Kronieken 23:1-23

Hier hebben wij: I. Het erfrecht van de kroon vastgesteld naar het Goddelijk bestel, vers 1. David maakte Salomo koning, niet om tegelijk met hem te regeren, of om onder hem te regeren, maar alleen om na hem te regeren. Dit deed hij:

1. Toen hij oud en zat van dagen was. Hij was pas zeventig jaren oud toen hij stierf, en toch was hij zat van dagen, ‘satur dierum’ -zat van te leven in deze wereld. Toen hij bemerkte dat hij heenging, toonde hij zijn sterk verlangen naar de voorspoed des rijke, als hij heengegaan zal zijn, en verheugde hij zich in het vooruitzicht op een gelukkige vestiging beide van de kerk en van de staat.

2. Hij deed het in een plechtige vergadering van al de vorsten Israëls, wat Adonia’s poging om inbreuk te maken op Salomo’s recht en dit terzijde te stellen, in weerwil van deze openbare erkenning en vaststelling ervan, zoveel te meer onbeschaamd, goddeloos en bespottelijk maakte. Dat de belangen van de kroon en die van de kerk elkaar steunen en bevestigen is een grote zegen voor een volk en een grote voldoening voor hen, die de wereld gaan verlaten.

II. De Levieten werden geteld naar de regel in Mozes’ tijd, van dertig jaren oud tot vijftig jaren, Numeri 4:2, 3. Naar die regel was hun getal in Mozes’ tijd acht duizend vijfhonderd en tachtig, Numeri 4:47, 48, maar nu was het meer dan verviervoudigd, naar verhouding dus sterker toegenomen dan de overige stammen want het getal van de mannen uit de stam van Levi, die tot de dienst bekwaam waren, bedroeg nu acht en dertig duizend, tenzij wij onderstellen dat hier de mannen, die boven de vijftig jaren waren, mee geteld zijn, hetgeen daar het geval niet was. Joab had de Levieten niet geteld, Hoofdstuk 21:6, maar David deed het nu, niet in hoogmoed, maar voor een goed doel, en dus behoefde hij er geen toorn voor te vrezen.

III. De Levieten op hun verschillende posten gesteld, vers 4, 5, opdat iedere hand gebruikt zou worden, (want van alle mensen maakt een luie of ledige Leviet wel het slechtste figuur) en opdat ieder deel van het werk zorgvuldig gedaan zou worden.

1. Het was voor de eer van God, dat zo groot een getal van dienaren de dienst van Zijn huis waarnamen. Veel van de staatsie en luister van aanzienlijke personen is gelegen in de grootte of talrijkheid van hun gevolg. Toen God huishield in Israël, zie welk een groot huishouden Hij had, en allen waren wél gevoed en wel onderwezen. Maar wat waren dezen, in vergelijking met hen, die Zijn troon hier boven omringen en van de ontelbare schare van engelen? 2. Het was Israëls voorrecht en geluk, dat er zo'n groot corps van mannen in hun midden was, die door hun ambt verplicht waren de Godsdienst onder hen te bevorderen en in stand te houden. Als de eredienst Gods in verval geraakt in Israël, dan kan men niet zeggen dat het uit gebrek was van een genoegzame voorziening om haar te steunen, neen, dan was het omdat zij die dit doen moesten zorgeloos, onverschillig en ontrouw waren.

De Levieten werd een viervoudig werk opgedragen.

a. Sommigen-en hun getal was het grootst-moesten "het werk van het huis des Heeren aandrijven", vers 4. Vier en twintig duizend, bijna twee derden, waren tot die dienst aangewezen: de priesters te helpen in het slachten van de offers, die te wassen, in stukken te snijden, te verbranden, de spijsoffers en drankoffers te bereiden, het vuil uit te dragen al de vaten en gereedschappen van de tempel rein te houden, alles op zijn plaats te stellen en te houden, opdat de dienst geregeld en nauwkeurig kon voortgaan. Van deze dienden duizend per week, en zo gingen zij in vier en twintig beurten aan het werk. Misschien werden sommigen van deze terwijl de tempel gebouwd werd, gebruikt om dat werk aan te drijven, de bouwers behulpzaam te zijn of hen tenminste op te wekken en aan te sporen, goede orde onder hen te houden en de welvoeglijkheid, die aan tempelwerk betaamde.

b. Anderen waren ambtlieden en rechters, niet voor de zaken van de tempel en in geschillen die daar ontstonden (want wij kunnen onderstellen dat daar de priesters het bestuur en opzicht hadden), maar in het land, zij waren magistraten, om de wetten Gods te doen uitvoeren, moeilijkheden op te lossen en geschillen te beslechten. Van deze waren er zes duizend in de onderscheiden delen des rijke, om de vorsten en oudsten van iederen stam bij te staan in de bedeling des rechts.

c. Anderen waren portiers, om de toegangen van het huis Gods te bewaren, hen te onderzoeken die toegang begeerden, en hen, die zich met geweld wilden indringen, te weerstaan. Zij waren de lijfwacht van de tempel, en waren waarschijnlijk dienovereenkomstig gewapend.

d. Anderen waren zangers en bespelers van muziekinstrumenten, wier werk bestond in het onderhouden van dat deel van de eredienst. Dit was een nieuw ingesteld ambt.

IV. De Levieten gemonsterd en gerangschikt naar hun onderscheiden geslachten, opdat er te beter rekening van hen gehouden kon worden, en opdat zij, die hun plicht veronachtzaamden, zoveel gemakkelijker ontdekt konden worden door de monsterrol af te lezen en hen te verplichten om te antwoorden, als hun namen afgeroepen werden, hetgeen iedere familie voor zichzelf doen kon. Als zij, die van eenzelfde gezin waren, tezamen dienden, dan zou dit hen opwekken om elkaar lief te hebben en te helpen. Toen Christus Zijn discipelen twee aan twee uitzond, voegde Hij hen samen, die broeders waren. Hier worden twee gezinnen samen gevoegd, omdat zij niet veel kinderen hadden, vers 11. Zij, die afzonderlijk zwak en gering zijn, kunnen samen gevoegd zijnde van betekenis worden. Wat het opmerkelijkste is in het bericht omtrent de geslachten van de Levieten is, dat de nakomelingen van Mozes, die grote man, op gelijke voet zijn gesteld met de andere Levieten, geen waardigheden of voorrechten hadden terwijl de nakomelingen van Aaron bevorderd waren tot het priesterambt om "de allerheiligste dingen te heiligen", vers 13. Wél wordt van Mozes' kleinzoon, Rehabja, gezegd dat zijn kinderen ten hoogste vermeerderden, vers 17. Toen God aan Mozes voorstelde om

hem zo hij zijn voorbede voor Israël wilde nalaten tot een groot volk te maken, heeft hij dit edelmoedig geweigerd, en nu wordt ter beloning daarvan zijn geslacht grotelijks vermeerderd, zodat het door getalssterkte vergoedt wat het in aanzien in de stam van Levi tekort komt.

Nu is:

1. De gelijkstelling van Mozes' geslacht met de overigen is een blijk van zijn zelfverloochening. Hij had zoveel invloed bij God en de mensen dat, zo hij zijn eigen geslacht tot rijkdom en macht had willen brengen, hij het gemakkelijk had kunnen doen, maar hij heeft zichzelf niet gezocht, zoals ook daaruit blijkt dat hij zijn kinderen geen tekenen van onderscheiding heeft nagelaten, hetgeen een teken was dat hij de Geest van God had, en niet de geest van de wereld.

2. De verheffing van Aarons geslacht boven de overigen was een beloning voor zijn zelfverloochening. Toen Mozes, zijn jongere broeder, tot een god gezet was over Farao, en hij slechts zijn profeet of woordvoerder was, om zijn orders op te volgen, te doen wat hem gezegd was, heeft Aaron dit noodt betwist, zich niet laten voorstaan op zijn meerderheid in jaren, maar stelde zich gewillig op de minderen post, die God hem had aangewezen, onderwierp zich aan Mozes, noemde hem bij een gelegenheid mijn "heer", en omdat hij zich aldus voor zijn eigen persoon aan zijn jongere broeder onderwierp, in gehoorzaamheid aan de wil van God, heeft God hem aldus verhoogd in zijn nageslacht, zelfs boven dat van Mozes zelf. Zij, die bereid zijn zich te buigen, zijn op de besten weg zich te verheffen. De nederigheid gaat voor de eer.

1 Kronieken 23:24-32

I. Hier wordt een verandering gemaakt in de telling van de effectieve mannen van de Levieten, terwijl zij in Mozes' tijd niet in dienst genomen werden voordat zij dertig jaren oud waren, noch tot de proeftijd werden toegelaten voor hun vijf en twintigste jaar, Numeri 8:24, heeft David, onder leiding en bestuur van God bevolen, dat zij "voor de dienst van het huis des Heeren" geteld zouden worden van twintig jaren oud en daar boven, vers 14. Deze order bevestigde hij door zijn laatste woorden, vers 27. Toen hij de laatste hand legde aan het ontwerp van deze inrichting, heeft hij uitdrukkelijk bevolen dat dit voor altijd later gedaan zou worden, doch niet hij, maar de Heere.

1. Daar aan de jonge Levieten geen werk was aangewezen voor zij vijf en twintig jaren oud waren, hebben velen van hen zich misschien aan luiheid en ledigheid gewend of zich overgegeven aan vermaak, wat een vlek bleek te worden op hun goede naam en hen later hinderde in hun nuttige arbeid. Om dit nu te voorkomen, worden zij reeds op twintigjarige leeftijd aan het werk gezet en onder tucht gebracht. Zij, die tot uitnemendheid willen komen, moeten vroeg leren zich moeite te geven en zorgvuldig te zijn.

2. Toen het werk van de Levieten bestond in het dragen van lasten, zware lasten, de tabernakel met zijn toebehoren, wilde God hen er niet toe roepen voordat zij tot hun volle kracht waren gekomen, want Hij weet wat maaksel wij zijn, en rekent er mee als Hij ons roept tot dienen zowel als tot lijden, en zal ons niet meer opleggen dan wij dragen kunnen. Maar nu had God rust gegeven aan Zijn volk, en Jeruzalem tot Zijn eeuwige woning gesteld, zodat het nu niet meer nodig was de tabernakel met zijn gereedschappen te dragen. De dienst was veel lichter, zodat zij niet overwerkt werden indien zij er op twintigjarige leeftijd in opgenomen werden.

3. Het volk van Israël was in aantal toegenomen, er was reeds een algemene toeloop naar Jeruzalem, die nog zou toenemen als de tempel gebouwd zal zijn, meer dan ooit naar Silo, of Nob of Gibeon, er werden dus meer handen vereist voor de tempeldienst, opdat ieder Israëliet, die een offer bracht, een Leviet zou vinden, gereed en bereid om hem te helpen. Als meer werk gedaan moet worden, dan is het billijk om meer werklieden op te roepen om het te doen. Waarom zouden de arbeiders weinigen zijn, als de oogst overvloedig is?

II. Nadere bijzonderheden omtrent het werk van de Levieten. Wat het werk van de priesters was werd ons gezegd in vers 13 : de allerheiligste dingen te heiligen, te roken, dat is reukwerk te branden, voor het aangezicht des Heeren, en in Zijn naam te zegenen. Met dat werk hadden de Levieten zich niet te bemoeien, en toch hadden zij werk genoeg, en goed werk, naar hetgeen hun was aangewezen, vers 4, 5.

1. Diegenen, die het werk van het huis des Heeren moesten aandrijven, vers 4, moesten hierin wezen aan de hand van de zonen Aärons vers 28, zij moesten het zware, het verachtelijke werk (indien enigerlei werk voor God verachtelijk genoemd kan worden) van het huis Gods doen, de voorhoven en de kameren rein houden, de dingen op hun plaats zetten, om ze bij de hand te hebben als zij gebruikt moesten worden. Zij moesten de toonbroden bereiden, die de priesters op de tafel moesten leggen, het meelbloem en de vladen bezorgen voor de spijsoffers, opdat voor de priesters alles in gereedheid zou zijn bij hun werk.

2. Diegenen van hen, die rechters en ambtlieden waren, hadden het oog op alle maat en afmeting, vers 29. De standaards van alle gewichten en maten werden in het heiligdom bewaard, en de Levieten hadden de zorg er over om toe te zien dat zij nauwkeurig waren, en er andere maten en gewichten aan te beproeven, door ze er mee te vergelijken als daar een beroep voor werd gedaan op hen.

3. Het werk van de zangers was de Heere te loven en te prijzen, vers 30, bij het offeren van het morgen en het avondoffer, en andere offeranden op de sabbatten, van de nieuwe maanden, enz, vers 31. Mozes gebood dat zij met de trompetten moesten blazen over hun brandofferen en in hun gezette hoogtijden, Numeri 10:10. De klank daarvan was ontzagwekkend, en kon de aanbidders aandoen en ontroeren, maar was niet zo'n redelijke dienst als door David werd verordeneerd in het zingen van Psalmen bij deze gelegenheden. Naarmate de Joodse kerk opgroeide uit haar kindsheid, werd zij al meer verstandelijk in haar godsdienstoefeningen, totdat zij er eindelijk toe kwam, om in het Evangelie teniet te doen wat eens kinds was, 1 Corinthiers 13:11, Galaten 4:3, 9.

4. Het werk van de portiers was de wacht van de tent van de samenkomst en de wacht des heiligdoms waar te nemen, opdat niemand er toe zou naderen dan zij, aan wie dit vergund was, en deze niet dichter, dan het hun veroorloofd was, vers 32. Zij meesten ook de wacht van de zonen Aarons waarnemen, hun ten diepste staan, hun boodschappen doen, die toch "hun broeders" genoemd worden tot een herinnering aan de priesters, dat zij, hoewel tot een hoge waardigheid bevorderd, toch "uit dezelfde rotssteen gehouwen" waren als de gewone Levieten, en dus niet de heer en meester over hen moesten spelen, maar hen bij alle gelegenheden als broeders moesten behandelen.

HOOFDSTUK 24

1 Aangaande nu de kinderen van Aaron, dit waren hun verdelingen. De zonen van Aaron waren Nadab, en Abihu, Eleazar en Ithamar. 2 Maar Nadab stierf, en Abihu, voor het aangezicht huns vaders, en zij hadden geen kinderen. En Eleazar en Ithamar bedienden het priesterambt. 3 David nu verdeelde hen, en Zadok uit de kinderen van Eleazar, en Abimelech uit de kinderen van Ithamar, naar hun ambt in hun dienst. 4 En van de kinderen van Eleazar werden meer gevonden tot hoofden der mannen, dan van de kinderen van Ithamar, als zij hen afdeelden; van de kinderen van Eleazar waren zestien hoofden der vaderlijke huizen, maar van de kinderen van Ithamar, naar hun vaderlijke huizen, acht. 5 En zij deelden hen door loten af, dezen met genen; want de oversten des heiligdoms en de oversten Gods waren uit de kinderen van Eleazar en van de kinderen van Ithamar. 6 En Semaja, de zoon van Nethaneel, de schrijver, uit de Levieten, schreef hen op, voor het aangezicht des konings, en van de vorsten, en van de priester Zadok, en van Achimelech, de zoon van Abjathar, en van de hoofden der vaderen onder de priesters en onder de Levieten; een vaderlijk huis werd genomen voor Eleazar, en desgelijks werd genomen voor Ithamar. 7 Het eerste lot nu ging uit voor Jojarib, het tweede voor Jedaja, 8 Het derde voor Harim, het vierde voor Seorim, 9 Het vijfde voor Malchia, het zesde voor Mijamin, 10 Het zevende voor Hakkoz, het achtste voor Abia, 11 Het negende voor Jesua, het tiende voor Sechanja, 12 Het elfde voor Eljasib, het twaalfde voor Jakim, 13 Het dertiende voor Huppa, het veertiende voor Jesebeab, 14 Het vijftiende voor Bilga, het zestiende voor Immer, 15 Het zeventiende voor Hezir, het achttiende voor Happizzes, 16 Het negentiende voor Petahja, het twintigste voor Jehezkel, 17 Het een en twintigste voor Jachin, het twee en twintigste voor Gamul, 18 Het drie en twintigste voor Delaja, het vier en twintigste voor Maazja. 19 Het ambt van dezen in hun dienst was te gaan in het huis des HEEREN, naar hun ordening door de hand van Aaron, huns vaders; gelijk als hem de HEERE, de God Israëls, geboden had. 20 Van de overige kinderen van Levi nu, was van de kinderen van Amram Subael, van de kinderen van Subael was Jechdeja. 21 Aangaande Rehabja: van de kinderen van Rehabja was Jissia het hoofd. 22 Van de Jizharieten was Selomoth; van de kinderen van Selomoth was Jahath. 23 En van de kinderen van Hebron was Jeria de eerste, Amarja de tweede, Jahaziel de derde, Jekameam de vierde. 24 Van de kinderen van Uzziel was Micha; van de kinderen van Micha was Samir; 25 De broeder van Micha was Jissia; van de kinderen van Jissia was Zecharja. 26 De kinderen van Merari waren Maheli en Musi. De kinderen van Jaazia waren Beno. 27 De kinderen van Merari van Jaazia waren Beno, en Soham, en Zakkur, en Hibri. 28 Van Maheli was Eleazar; en die had geen kinderen. 29 Aangaande Kis: de kinderen van Kis waren Jerahmeel. 30 En de kinderen van Musi waren Maheli, en Eder, en Jeremoth. Dezen zijn de kinderen der Levieten, naar hun vaderlijke huizen. 31 En zij wierpen ook loten, nevens hun broederen, de zonen van Aaron, voor het aangezicht van de koning David, en Zadok, en Achimelech, en van de hoofden der vaderen onder de priesters en onder de Levieten; het hoofd der vaderen tegen zijn kleinsten broeder.

Dit hoofdstuk geeft ons een meer bijzonder bericht van de verdeling van de priesters en Levieten naar hun onderscheiden orden, voor de regelmatigere uitoefening van hun ambt, naar hun geslachten.

I. Van de priesters, vers 1-19.

II. Van de Levieten, vers 20-31.

Kronieken 24:1-19 Het nauwkeurig bericht van deze inrichtingen is voor ons thans van weinig belang of nut, maar toen Ezra het in het licht gaf was het van groot nut om hen te besturen in hun kerkelijke aangelegenheden, ten einde hen na hun terugkeer uit de ballingschap weer in het oude spoor te leiden. Het opschrift van dit bericht hebben wij in vers 1. Dit waren de verdelingen van de kinderen Aärons, niet hun verdeeldheden, waardoor zij in geschil en onmin met elkaar waren -het is zeer te betreuren, dat er ooit de zodanigen onder de zonen Israëls en inzonderheid onder de zonen Aärons zijn, - maar hun verdeling met betrekking tot het verdelen van het werk onder hen, het was een verdeling, die God had gemaakt en die gemaakt was voor Hem.

1. Deze verdeling werd gemaakt ter meerdere regelmatigheid in het uitoefenen van hun ambt. God was, en is nog, de God van orde en niet van verwarring, inzonderheid met betrekking tot de zaken van Zijn aanbedding. Een menigte zonder orde is slechts een last een hindernis en een aanleiding tot opschudding en oproer, maar als iedereen zijn plaats en werk heeft en weet, en er zich aan houdt, hoe meer er dan zijn hoe beter. In het mystieke lichaam is ieder lid nuttig tot welzijn van het geheel, Romeinen 12:4, 5, 1 Corinthiers 12:12.

2. Zij werd gemaakt door het lot, opdat het beleid daarvan van de Heere zij, en aldus alle strijd en alle twisting voorkomen zou worden, niemand van partijdigheid kon worden beschuldigd, niemand kon zeggen dat hem onrecht geschied was. Gelijk God de God is van orde zo is Hij ook de God des vredes. Salomo zegt van het lot, dat het "de geschillen doet ophouden".

3. Het lot werd in het openbaar geworpen en met grote plechtigheid in tegenwoordigheid van de koning, de vorsten en de priesters, opdat er geen gelegenheid zou zijn voor bedrieglijke handelingen, of zelfs voor de verdenking ervan. Het lot is een beroep op God, en er behoort dus dienovereenkomstig met eerbied en oprechtheid mee te werk gegaan te worden. Matthias werd door het lot en met gebed tot het apostelschap verkoren, Handelingen 1:24, 26, en ik weet niet of het ook thans niet in het geloof, en in gelijksoortige gevallen, als een verordeneerde instelling gebruikt mag worden. Wij hebben hier de naam van de notaris, die gebruikt werd voor het opschrijven van de namen en het trekken van de loten, vers 6, Semaja, een van de Leviëten.

4. Het werk, waartoe deze priesters verkoren werden, was de zaken van het heiligdom te besturen en er het opzicht over te hebben, vers 5 in hun dagorder en beurten. Wat door het lot beslist werd, was slechts de voorrang, niet wie zou dienen (want zij verkozen al de oversten), maar wie het eerst zou dienen, en wie vervolgens, opdat ieder zijn dagorder zou kennen en er in zou dienen. Van de vier en twintig oversten van de priesters, waren zestien van het huis van Eleazar en acht van Ithamar, want men kan wel onderstellen dat het huis van Ithamar geslonken was na het oordeel, uitgesproken over het geslacht van Eli, die uit dat huis was. De methode van het trekken van de loten wordt aangeduid in vers 6. Een vaderlijk huis werd genomen voor Eleazar, en een voor Ithamar. De zestien namen van de oversten uit het huis van Eleazar werden in een urn gedaan, de acht uit het huis van Ithamar in een andere, en beurtelings trokken zij er een naam uit, zolang er van Ithamar nog waren, en toen gingen zij voort met alleen die uit de urn van Eleazar te trekken, of wel zij trokken twee voor Eleazar en een voor Ithamar van het begin tot het einde.

5. Onder deze vier en twintig ordeningen was die van Abia de achtste, vers 10, die vermeld wordt in Lukas 1:5 als de dagorde, waarvan Zacharias, de vader van Johannes de Doper, was, waaruit blijkt dat de ordeningen, door David thans vastgesteld, hoewel misschien onderbroken onder de slechte regeringen, en gedurende langen tijd afgebroken door de ballingschap, toch in opvolging is gebleven tot aan de verwoesting van de tweeden tempel door de Romeinen. En zo'n ordening werd genoemd naar de naam van hem, in wie zij het eerst gegrond was, zoals de hogepriester hier Aäron wordt genoemd, vers 19, omdat hij die in zijn waardigheid en macht opvolgde, hoewel wij na hem van niemand lezen, die deze naam droeg. Al wie hogepriester was, moest door de mindere priesters geëerd en gehoorzaamd worden als hun vader, Aäron hun vader.

Christus is hogepriester over het huis Gods, wie alle gelovigen, priesters gemaakt zijnde, onderworpen moeten wezen. 1 Kronieken 24:20-31 De meesten van de Leviëten, die hier

genoemd zijn, waren tevoren reeds vermeld Hoofdstuk 23:16. en verv. Zij behoorden tot hen, die de priesters meesten helpen in de dienst van het huis God. Maar hier worden zij wederom genoemd als de hoofden van de vier en twintig ordeningen van de Levieten, die de dienst hadden bij de vier en twintig ordeningen van de priesters, daarom wordt van hen gezegd, dat zij loten wierpen nevens hun broederen -aldus worden zij genoemd, en niet hun heren - de zonen Aarons, die geen heerschappij moesten voeren over het erfdeel des Heeren, 1 Petrus 5:3. En opdat het gehele beleid van de zaak van de Heere zou zijn, hebben de hoofden van de vaderen loten geworpen nevens hun jongere broederen, dat is: zij die van het oudere huis waren, kwamen op gelijke voet met hen, die van de jongere geslachten waren, namen dus hun plaatsen in niet naar rang van ouderdom maar naar God ze hun aanwees door het lot. In Christus wordt geen verschil gemaakt tussen dienstknecht en vrije, tussen ouderen en jongeren. Als de jongere broederen getrouwd en oprecht zijn, dan zullen zij Christus niet minder welbehaaglijk zijn dan de hoofden van de vaderen.

HOOFDSTUK 25

1 En David, mitsgaders de oversten des heirs, scheidde af tot de dienst, van de kinderen van Asaf, en van Heman, en van Jeduthun, die met harpen, met luiten en met cimbalen profeteren zouden; en die onder hen geteld werden, waren mannen, bekwaam tot het werk van hun dienst. 2 Van de kinderen van Asaf waren Zakkur, en Jozef, en Nethanja, en Asarela, kinderen van Asaf; aan de hand van Asaf, die aan des konings handen profeteerde. 3 Aangaande Jeduthun: de kinderen van Jeduthun waren Gedalja, en Zeri, en Jesaja, Hasabja en Mattithja, zes; aan de handen van hun vader Jeduthun, op harpen profeterende met de HEERE te danken en te loven. 4 Aangaande Heman: de kinderen van Heman waren Bukkia, Mattanja, Uzziel, Sebuël, en Jerimoth, Hananja, Hanani, Eliatha, Giddalti, en Romamthi-ezer, Josbekasa, Mallothi, Hothir, Mahazioth. 5 Deze allen waren kinderen van Heman, de ziener des konings, in de woorden Gods, om de hoorn te verheffen; want God had Heman veertien zonen gegeven, en drie dochters. 6 Dezen waren allemaal aan de handen huns vaders gesteld tot het gezang van het huis des HEEREN, op cimbalen, luiten, en harpen, tot de dienst van het huis Gods, aan de handen van de koning, van Asaf, Jeduthun, en van Heman. 7 En hun getal met hun broederen, die geleerd waren in het gezang des HEEREN, allen meesters, was tweehonderd acht en tachtig. 8 En zij wierpen de loten over de wacht, tegen elkander, zo de kleinen, als de groten, de meester met de leerling. 9 Het eerste lot nu ging uit voor Asaf, namelijk voor Jozef. Het tweede voor Gedalja; hij en zijn broederen, en zijn zonen, waren twaalf. 10 Het derde voor Zakkur; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 11 Het vierde voor Jizri; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 12 Het vijfde voor Nethanja; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 13 Het zesde voor Bukkia; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 14 Het zevende voor Jesarela; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 15 Het achtste voor Jesaja; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 16 Het negende voor Mattanja; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 17 Het tiende voor Simeï; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 18 Het elfde voor Azareel; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 19 Het twaalfde voor Hasabja; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 20 Het dertiende voor Subael; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 21 Het veertiende voor Mattithja; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 22 Het vijftiende voor Jeremoth; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 23 Het zestiende voor Hananja; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 24 Het zeventiende voor Josbekasa; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 25 Het achttiende voor Hanani; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 26 Het negentiende voor Mallothi; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 27 Het twintigste voor Eliatha; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 28 Het een en twintigste voor Hothir; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 29 Het twee en twintigste voor Giddalti; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 30 Het drie en twintigste voor Mahazioth; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. 31 Het vier en twintigste voor Romamthi-ezer; zijn zonen en zijn broederen, twaalf. David had de ordeningen vastgesteld van de Levieten, die de priesters in hun dienstwerk moesten bijstaan en nu gaat hij in dit hoofdstuk voort met een regering te maken voor hen, die zangers en bespelers van muziekinstrumenten moesten zijn in de tempel. Hier is: I. Een opgave van de personen, die gebruikt werden, Asaf, Heman en Jeduthun, vers 1, van hun zonen vers 2-6, en van andere bekwame personen vers 7.

II. De orde, waarin zij moesten dienen, werd bepaald door het lot, vers 8-31.

Kronieken 25:1-7 Merk op: I. Het zingen van de lof Gods wordt hier "profeteren" genoemd, vers 1-3. Niet dat al degenen, die tot deze dienst gebruikt werden, geëerd zijn geworden met de gezichten Gods of toekomstige gebeurtenissen konden voorzeggen. Van Heman wordt wel gezegd dat hij "des konings ziener was in de woorden Gods", vers 5, maar de Psalmen, die zij zongen, waren gedicht door profeten, en velen er van waren profetisch, en de stichting van de kerk was er in bedoeld, zowel als de eer van God. In Samuëls tijd, gaf men aan het zingen van de lof van God de naam van "profeteren", 1 Samuël 10:5, 19:20, en misschien wordt dat ook bedoeld met wat Paulus "profeteren" noemt, 1 Corinthiers 11:4, 14:24.

II. Dit wordt hier een dienst genoemd, en de personen, die er voor gebruikt werden, worden werklieden genoemd, vers 1, "mannen, bekwaam tot het werk van hun dienst". Niet dat het niet de grootste vrijheid en het hoogste genot is om gebruikt te worden in het loven van God, wat is de hemel anders dan dat? Maar het geeft te kennen dat wij er ons werk van moeten maken, alles wat binnen in ons is er toe moeten opwekken, en dat het in onze tegenwoordige staat van zwakheid en bederf niet zonder moeite en strijd naar behoren gedaan zal worden. Wij moeten moeite doen om ons hart tot dit werk te brengen, en het er bij te houden, ons er toe te begeven met alles wat in ons is.

III. Naar de aard van die bedeling was hier een grote verscheidenheid van muziekinstrumenten, "cimbale, luiten en harpen", vers 1, 6, en er was een, die gebruikt werd om "de hoorn te verheffen, vers 5, dat is een blaasinstrument gebruikte. Niemand zal thans zulke concerten in de eredienst Gods willen brengen. Maar zij, die zulke concerten voor hun eigen vermaak willen hebben, moeten zich verplicht rekenen om ze vrij te houden van alles wat naar onzedelijkheid of heiligschennis zweemt door de overweging dat er een tijd was, toen zij heilig waren, en toen werden diegenen terecht veroordeeld, die ze tot gewoon gebruik aanwendden, Amos 6:5, "zichzelf gelijk David instrumenten van de muziek uitdenken".

IV. In al deze tempelmuziek, vocale of instrumentale, werd voornamelijk de eer en heerlijkheid Gods bedoeld. Het was om de Heere te danken en te loven, dat zij gebruikt werd vers 3. Het was "in het gezang des Heeren", dat zij onderwezen waren, vers 7, dat is: "voor gezang in het huis des Heeren", vers 6. Dit komt overeen met de bedoeling van de bestendiging van Psalmgezag in de Evangeliekerk, Psalmende 'de Heere in het hart, in vereniging met de stem", Efeziërs 5:19.

V. Er wordt ook nota genomen van het bevel des konings, vers 2, en wederom in vers 6. In die zaken handelde David wel als profeet maar zijn zorgdragen voor de behoorlijke en geregelde waarneming van de Goddelijke inzettingen is een voorbeeld voor allen, die met gezag bekleed zijn, om hun macht te gebruiken ter bevordering van de Godsdienst en het krachtige handhaven van de wetten van Christus. Laat hen aldus Gods dienaren zijn ten goede.

VI. De vaders waren de voorgangers in deze dienst, Asaf, Heman en Jeduthun, vers 1, en de kinderen waren onder de hand van hun vader, vers 2. 3, 6. Dit is een goed voorbeeld voor ouders om hun kinderen op te leiden, ja ook voor alle ouderen, om de jongeren te onderrichten in de dienst van God, inzonderheid om Hem te loven, geen deel van ons werk is nodiger, of meer waardig om aan de opvolgende geslachten overgeleverd te worden. Het is ook een voorbeeld voor de jongeren om zich te onderwerpen aan de ouderen, (wier ervaringen waarneming hen geschikt maken om te besturen) en wat zij doen zoveel mogelijk te doen

"onder hun hand". Waarschijnlijk zijn Heman, Asaf en Jeduthun opgeleid onder Samuël, waren zij in profetenscholen opgevoed, waarvan hij de stichter en bestuurder was. Toen waren zij leerlingen, nu zijn zij meesters geworden. Zij, die tot uitnemendheid willen komen, moeten vroeg beginnen en de tijd nemen om zich voor te bereiden. Dit goede werk om Gods lof te zingen werd door Samuël verlevendigd en aan de gang gebracht, maar hij heeft het niet beleefd om het tot de volkomenheid gebracht te zien, zoals het hier is. Salomo voltooit wat David heeft begonnen, en zo heeft David voltooid wat Samuël had begonnen. Laat allen in hun dag doen wat zij kunnen voor God en Zijn kerk, al kunnen zij het ook niet in die mate doen als zij zouden wensen, als zij heengegaan zijn, kan God uit stenen anderen verwekken, die op hun fundament voortbouwen en de hoofdsteen voortbrengen.

VII. Behalve de zonen van deze drie grote mannen waren er nog anderen, die hun "broederen" genoemd worden, (waarschijnlijk omdat zij zich met hen verenigd hadden in de beoefening van gewijde muziek en zang) die geleerd waren in het gezang des Heeren en er bedreven in waren, vers 7. Zij waren allen Levieten, en hun aantal bedroeg twee honderd acht en tachtig.

1. Dit was een goed en voldoende getal om de dienst in het huis van God waar te nemen, want zij waren allen bekwaam voor het werk, waartoe zij geroepen waren. Toen David, de koning, zich zozeer aan Goddelijke dichtkunst en muziek gewijd had, hebben ook vele anderen, die er aanleg toe hadden, hun studiën en pogingen daarheen gericht. Diegenen doen veel voor de Godsdienst, die de Godsdienst oefeningen in ere brengen.

2. Maar deze waren toch slechts een klein aantal in vergelijking met de vier duizend, die David aanstelde om aldus de Heere te loven Hoofdstuk 23:5. Waar waren al de anderen als alleen twee honderd acht en tachtig, en deze nog bij twaalf in een ordening, tot de dienst waren afgezonderd? Waarschijnlijk waren al de overigen in evenveel ordeningen verdeeld, en moesten zij volgen nadat deze waren voorgegaan.

Of misschien waren deze voor het gezang van het huis des Heeren, vers 6, met wie allen, die in de voorhoven van dat huis aanbaden, zich konden verenigen, en waren de overigen verdeeld over het gehele rijk om in het goede werk om de Heere met Psalmgezag te loven voor te gaan, want hoewel de offeranden, ingesteld door de dienst van Mozes slechts aan een plaats geofferd mochten worden mochten toch de Psalmen van David overal worden gezongen, 1 Timotheüs 2:8.

1 Kronieken 25:8-31

Vier en twintig personen werden aan het begin van dit hoofdstuk genoemd als zonen van deze drie grote mannen: Asaf, Heman en Jeduthun. Ethan was de derde, Hoofdstuk 6:44 maar waarschijnlijk was hij gestorven eer deze inrichting tot volkomenheid was gebracht, en is Jeduthun in zijn plaats aangesteld. Gods voorzienigheid had het zo beschikt, dat van deze drie Asaf vier zonen had, Jeduthun zes en Heman veertien, dus allen tezamen vier en twintig genoemd in vers 2-4 -die allen bekwaam waren voor het werk en er toe geroepen werden. Maar nu was de vraag: In welke volgorde moeten zij dienen? Dit werd beslist door het lot, teneinde twist om de voorrang te voorkomen, een zonde, die hen, welke anderszins vrome en Godvrezende mensen zijn, toch lichtelijk omringt.

1. Het lot werd met onpartijdigheid geworpen. Zij werden in vier en twintig groepen van ieder twaalf, verdeeld in twee rijen, twaalf groepen in een rij, en zo wierpen zij de loten over de wacht tegen elkaar, hen allen op gelijke voet plaatsende, klein en groot, leermeester en leerling. Het ging dus niet naar rang van ouderdom, noch naar hun rang, noch naar de graad van bedrevenheid, die zij in de muziekscholen hadden verkregen, maar het werd overgelaten

aan Gods beschikking, vers 8. Klein en groot, leermeesters en leerlingen, zijn gelijk voor God, die niet handelt naar onze regelen van onderscheiding en voorrang. Zie Mattheüs 20:23.

2. God beschikte het naar het Hem behaagde, waarschijnlijk de persoonlijke verdiensten van de mannen in aanmerking nemende, die van veel meer belang zijn dan rang van ouderdom of eerstgeboorte. Laat ons hen vergelijken bij de vorige lijst, en wij zullen bevinden dat:

- a. Jozef de tweede zoon was van Asaf.
- b. Gedalja de oudste zoon was van Jeduthun.
- c. Zakkur de oudste zoon was van Asaf.
- d. Jizri de tweede zoon was van Jeduthun.
- e. Nethanja de derde zoon was van Asaf.
- f. Bukkia de oudste zoon was van Heman. g. Jesarela de jongste zoon was van Asaf.
- h. Jesaja de derde zoon was van Jeduthun.

- I. Mattanja de tweede zoon was van Heman.
- j. Simei de jongste zoon was van Jeduthun.
- k. Azareel de derde zoon was van Heman.
- l. Hasabja de vierde zoon was Jeduthun.
- m. Subael de vierde zoon was van Heman.
- n. Mattithja de vijfde zoon was van Jeduthun.
- o. Jeremoth de vijfde zoon was van Heman.
- p. Hananja de zesde.
- q. Josbehasa de elfde.
- r. Hanani de zevende.
- s. Mallothi de twaalfde.
- t. Eliatha de achtste.
- u. Hothir de dertiende.
- v. Giddalti de negende.
- w. Mahazioth de veertiende
- x. Romamthi-Ezer de tiende was van Heman.

Zie hoe God sommigen deed toenemen, en de jongeren voor de ouderen stelde.

3. Ieder van deze had het getal twaalf in zijn koor, zij worden hun zonen en hun broederen genoemd, omdat zij hen beschouwden als zonen en met hen samenwerkten als broederen. Waarschijnlijk hebben twaalf, sommigen voor de stem en anderen voor de muziekinstrumenten het concert uitgemaakt. Laat ons leren een van ziel en een van mond God te verheerlijken en dat zal het beste en schoonste concert wezen.

HOOFDSTUK 26

1 Aangaande de verdelingen der poortiers: van de Korahieten was Meselemja, de zoon van Kore, van de kinderen van Asaf. 2 Meselemja nu had kinderen; Zecharja was de eerstgeborene, Jediael de tweede, Zebadja de derde, Jathniel de vierde, 3 Elam de vijfde, Johanan de zesde, Eljeoenai de zevende. 4 Obed-edom had ook kinderen: Semaja was de eerstgeborene, Jozabad de tweede, Joah de derde, en Sachar de vierde, en Nethaneel de vijfde. 5 Ammiel de zesde, Issaschar de zevende, Peullethai de achtste; want God had hem gezegend. 6 Ook werden zijn zoon Semaja kinderen geboren, heersende over het huis huns vaders; want zij waren kloeke helden. 7 De kinderen van Semaja waren Othni, en Refael, en Obed, en Elzabad, zijn broeders, kloeke lieden; Elihu, en Semachja. 8 Deze allen waren uit de kinderen van Obed-edom; zij, en hun kinderen, en hun broeders, kloeke mannen in kracht tot de dienst; daar waren er twee en zestig van Obed-edom. 9 Meselemja nu had kinderen en broeders, kloeke lieden, achttien. 10 En Hosa, uit de kinderen van Merari, had zonen; Simri was het hoofd; (alhoewel hij de eerstgeborene niet was, nochtans stelde hem zijn vader tot een hoofd). 11 Hilkia was de tweede, Tebalja de derde, Zecharja de vierde; al de kinderen en broederen van Hosa waren dertien. 12 Uit dezen waren de verdelingen der poortiers onder de hoofden der mannen, tot de wachten tegen hun broederen, om te dienen in het huis des HEEREN. 13 En zij wierpen de loten, zo de kleinen als de groten, naar hun vaderlijke huizen, tot elke poort. 14 Het lot nu tegen het oosten viel op Salemla; maar voor zijn zoon Zecharja, die een verstandig raadsman was, wierp men de loten, en zijn lot is uitgekomen tegen het noorden; 15 Obed-edom tegen het zuiden; en voor zijn kinderen het huis der schatkameren. 16 Suppim en Hosa tegen het westen, met de poort Schallechet, bij de opgaanden hogen weg, wacht tegenover wacht. 17 Tegen het oosten waren zes Levieten; tegen het noorden des daags vier; tegen het zuiden des daags vier; maar bij de schatkameren twee en twee. 18 Aan Parbar tegen het westen waren er vier bij de hogen weg, twee bij Parbar. 19 Dit zijn de verdelingen der poortiers van de kinderen der Korahieten, en der kinderen van Merari. 20 Ook was, van de Levieten, Ahia over de schatten van het huis Gods, en over de schatten der geheiligde dingen. 21 Van de kinderen van Ladan, kinderen van de Gersoniet Ladan; van Ladan, de Gersoniet, waren hoofden der vaderen Jehieli. 22 De kinderen van Jehieli waren Zetham en Joel, zijn broeder; dezen waren over de schatten van het huis des HEEREN. 23 Voor de Amramieten, van de Jizharieten, van de Hebronieten, van de Uzzielieten, 24 En Sebuël, de zoon van Gersom, de zoon van Mozes, was overste over de schatten. 25 Maar zijn broeders van Eliezer waren dezen: Rehabja was zijn zoon, en Jesaja zijn zoon, en Joram zijn zoon, en Zichri zijn zoon, en Selomith zijn zoon. 26 Deze Selomith en zijn broeders waren over al de schatten der heilige dingen, die de koning David geheiligd had, mitsgaders de hoofden der vaderen, de oversten over duizenden en honderden, en de oversten des heirs; 27 Van de krijgen en van de buit hadden zij het geheiligd, om het huis des HEEREN te onderhouden. 28 Ook alles, wat Samuël, de ziener, geheiligd had, en Saul, de zoon van Kis, en Abner, de zoon van Ner, en Joab, de zoon van Zeruja; al wat iemand geheiligd had, was onder de hand van Selomith en zijn broederen. 29 Van de Jizharieten waren Chenanja en zijn zonen tot het buitenwerk in Israëel, tot ambtlieden en tot rechters. 30 Van de Hebronieten was Hasabja, en zijn broeders, kloeke mannen, duizend en zeventhonderd, over de ambten van Israëel op deze zijde van de Jordaan tegen het westen, over al het werk des HEEREN, en tot de dienst des konings. 31 Van de Hebronieten was Jeria het hoofd, van de Hebronieten zijner geslachten onder de vaderen; in het veertigste jaar des koninkrijks van David zijn er gezocht en onder hen gevonden kloeke helden in Jaezer in Gilead. 32 En zijn broeders waren kloeke lieden, twee duizend en zeventhonderd hoofden der vaderen; en de koning David stelde hen over de Rubenieten, en Gadieten, en de halven stam der Manassieten, tot alle zaken Gods en de zaken des konings.

Wij hebben hier een bericht van het werk van de Levieten. Die stam was van zeer gering aanzien in de tijd van de richteren, totdat Eli en Samuël verschenen. Maar toen David de Godsdienst deed herleven, waren de Levieten het meest van allen in tel. En het was zeer gelukkig dat zij Levieten hadden, die mannen waren van verstand, zeer geschikt om de eer van hun stam op te houden. Wij hebben hier een bericht:

I. Van de Levieten, die tot priesters waren aangesteld, vers 1-19.

II. Van hen, die tot schatmeesters waren aangesteld, vers 20-28. Van hen, die ambtlieden en rechters waren op het land, aan wie de administratie van de openbare zaken was opgedragen, vers 29-32.

1 Kronieken 26:1-19

Merk op: 1. Er waren poortiers aangesteld voor de tempel, die de wacht moesten houden over alle toegangen, die er heenvoerden, al de buitenpoorten openden en sloten, en er de wacht hielden, niet alleen voor staatsie maar voor dienst, om allen, die zich ter aanbidding naar de voorhoven van het heiligdom begaven, de weg te wijzen en te onderrichten omtrent de wijze, waarop zij zich hadden te gedragen, hen aan te moedigen, die beschroomd of vreesachtig waren, de vreemdelingen en de onreinen terug te zenden, te waken tegen dieven en anderen, die het huis Gods vijandig waren. In toespeling op dit ambt wordt van leraren gezegd dat hun de sleutelen van het koninkrijk, de hemelen zijn toevertrouwd, Mattheüs 16:19, opdat zij naar de wet van Christus toelaten of buitensluiten.

2. Van verscheidenen van hen, die tot deze dienst geroepen waren wordt opgemerkt dat zij kloeke lieden waren vers 6, sterke mannen, vers 7, kloeke mannen, in kracht tot de dienst vers 8, en van een hunner, dat hij een verstandig raadsman was, vers 14, die waarschijnlijk, toen hij wel gediend had en blijken had gegeven van meer dan gewone wijsheid, zich een goeden opgang had verkregen, en van de poort naar de raadszitting werd bevorderd, 1 Timotheüs 3:13. Wat hen betreft, die uitmunten in lichaamskracht, kloekmoedigheid en vastberadenheid, zij werden er door bekwaam gemaakt voor de post, die hun was toegewezen, want voor iedere dienst, waartoe God de mensen roept, zal Hij hen óf geschikt vinden of geschikt maken.

3. De zonen van Obed-Edom werden in dit ambt gesteld, er waren er twee en zestig van die familie. Hij was het, die de ark met eerbied en blijmoedigheid had geherbergd en zie nu, hoe hij er voor beloond werd.

a. Hij had acht zonen, want God had hem gezegend, vers 5. De toeneming en opbouwning van de geslachten zijn aan de zegen Gods te danken, en een grote zegen is het voor een huisgezin om vele kinderen te hebben als zij, gelijk deze hier, instaat zijn tot en uitmunten in de dienst van God.

b. Zijn zonen werden bevorderd tot posten van vertrouwen in het heiligdom. Zij hadden in hun eigen huis trouw gewaakt over de ark, en nu worden zij geroepen tot haar dienst in Gods huis. Aan wie vertrouwenswaardig is in het kleine zal meer toevertrouwd worden. Hij, die Gods inzettingen houdt in zijn eigen tent, is geschikt om de bewaarder te zijn van Gods tabernakel, 1 Timotheüs 3:4, 5. Ik heb Uwe wet bewaard, zegt David, dat is mij geschied, omdat ik Uwe bevelen bewaard heb, Psalm 119:55, 56.

4. Hier wordt van iemand gezegd dat, hoewel hij de eerstgeborene niet was, zijn vader hem nochtans tot een hoofd had gesteld, vers 10, hetzij omdat hij zeer voortreffelijk, of omdat de oudste zoon zeer zwak was. Hij werd tot een hoofd gesteld, misschien niet om de bezitting te erven- want dat was door de wet verboden, Deuteronomium 21:16, 17, maar in deze dienst, die persoonlijke bekwaamheid vereiste.

5. Aan de portiers werd, evenals aan de zangers, hun post aangewezen door het lot, zoveel aan zo'n poort, en zoveel aan zulk een, opdat iedereen zijn post kennen en vervullen, vers 13. Er is niet gezegd, zoals tevoren, dat zij in vier en twintig ordeningen werden verdeeld, maar hier zijn de namen van omstreeks vier en twintig personen, vers 1-11, en de posten, die aangewezen werden, zijn vier en twintig, vers 17, 18. Wij hebben dus reden te denken dat zij in zoveel groepen verdeeld waren. Zalig zij die in Gods huis wonen, want, gelijk zij wél gevoed, wél onderwezen en wél werkzaam zijn, zo zijn zij ook wél bewaard. Mensen hielden de wacht aan de poorten van de tempel, maar engelen aan de poorten van het nieuwe Jeruzalem, Openbaring 21:12.

1 Kronieken 26:20-28

1. Merk op: Dat er schatten van het huis Gods waren. Een groot huis kan niet gehouden worden, zonder dat er bergplaatsen zijn voor allerlei provisie. Veel werd iederen dag aan het altaar ten koste gelegd: meelbloem, wijn, olie, zout, brandstof, behalve de lampen, grote hoeveelheden daarvan moesten voorhanden zijn, behalve nog de heilige klederen en gereedschappen. Dat waren de schatten van het huis Gods. En omdat geld alles verantwoordt, hadden zij dit ook waarschijnlijk in overvloed, dat ontvangen was uit de offeranden des volks, waarmee zij kochten wat zij nodig hadden. En misschien werd ook veel opgelegd voor geval van nood. Deze schatten waren een type van de overvloed, die er in het huis is van onze hemelse Vader, genoeg en nog over. In Christus, de waren tempel, zijn de schatten van wijsheid, en kennis, en onnaspeurlijke rijkdom verborgen.

2. Er waren schatten van geheiligde dingen, meestal geheiligd uit de buit in de krijg verkregen, vers 27, als een dankbare erkenning van de bescherming Gods. Abraham heeft aan Melchizédek de "tienden gegeven uit de buit," Hebréeën 7:4. In Mozes' tijd hebben de oversten van het leger, wanneer zij als overwinnaars wederkeerden, de Heere een offerande gebracht uit de door hen behaalde buit, Numeri 31:50. Dit vrome gebruik was nu onlangs weer verlevendigd, en niet alleen Samuël en David maar Saul en Abner en Joab hadden gedeelten van hun buit aan de eer en het onderhoud van het huis Gods gewijd, vers 28. Hoe meer God ons schenkt, hoe meer Hij van ons verwacht in werken van Godsvrucht en barmhartigheid. Grote voorspoed eist hiermede overeenkomende blijken van dankbaarheid. Als wij het oog laten gaan over onze bezittingen, dan moet de gedachte bij ons opkomen: "Hier zijn gerieflijke dingen, kostbare dingen misschien, en fraaie dingen, maar waar zijn de aan God gewijde dingen?" Krijgslieden moeten God eren met de buit, die zij behalen.

3. Deze schatten hadden schatbewaarders, personen, die er over gesteld waren, vers 20, 26, wier werk het was ze te bewaren, opdat mot noch roest ze zou verderven, en geen dieven zouden doorbreken om ze te stelen, ze uit te geven naar het nodig was, en wèl toe te zien dat zij niet verspild, verduisterd, of tot gewoon gebruik vervreemd werden, en waarschijnlijk hebben zij boek gehouden van alles wat inkwam, en hoe het uitgegeven werd.

HOOFDSTUK 27

1 Dit nu zijn de kinderen Israëls naar hun getal, de hoofden der vaderen, en de oversten der duizenden en der honderden, met hun ambtlieden, de koning dienende in alle zaken der verdelingen, aangaande en afgaande van maand tot maand in al de maanden des jaars; elke verdeling was vier en twintig duizend. 2 Over de eerste verdeling in de eerste maand was Jasobam, de zoon van Zabdiel; en in zijn verdeling waren er vier en twintig duizend. 3 Hij was uit de kinderen van Perez, het hoofd van al de oversten der heiren in de eerste maand. 4 En over de verdeling in de tweede maand was Dodai, de Ahohiet, en over zijn verdeling was Mikloth ook voorganger; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 5 De derde overste des heirs in de derde maand was Benaja, de zoon van Jojada, de opperamptman; die was het hoofd; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 6 Deze Benaja was een held van de dertig, en over de dertig; en over zijn verdeling was Ammizabad, zijn zoon. 7 De vierde, in de vierde maand, was Asahel, de broeder van Joab, en na hem Zebadja, zijn zoon; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 8 De vijfde, in de vijfde maand, was Samhuth, de Jizrahiet, de overste; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 9 De zesde, in de zesde maand, was Ira, de zoon van Ikkes, de Thekoiet; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 10 De zevende, in de zevende maand, was Helez, de Peloniet, uit de kinderen van Efraim; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 11 De achtste, in de achtste maand, was Sibbechai, de Husathiet, van de Zerahieten; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 12 De negende, in de negende maand, was Abiezer, de Anathothiet; van de Benjaminieten; in

zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 13 De tiende, in de tiende maand, was Maharai, de Nethofathiet, van de Zerahieten; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 14 De elfde, in de elfde maand, was Benaja, de Pirhathoniet, van de kinderen van Efraim; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 15 De twaalfde, in de twaalfde maand, was Heldai, de Nethofathiet, van Othniel; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend. 16 Doch over de stammen van Israël waren dezen: over de Rubenieten was Eliezer, de zoon van Zichri, voorganger; over de Simeonieten was Sefatja, de zoon van Maacha; 17 Over de Levieten was Hasabja, de zoon van Kemuël; over de Aaronieten was Zadok; 18 Over Juda was Elihu, uit de broederen van David; over Issaschar was Omri, de zoon van Michael; 19 Over Zebulon was Jismaja, de zoon van Obadja; over Nafthali was Jerimoth, de zoon van Azriel; 20 Over de kinderen van Efraim was Hosea, de zoon van Azazja; over de halven stam van Manasse was Joel, de zoon van Pedaja; 21 Over half Manasse, in Gilead, was Jiddo, de zoon van Zecharja; over Benjamin was Jaasiel, de zoon van Abner; 22 Over Dan was Azarel, de zoon van Jeroham. Dezen waren de oversten der stammen van Israël. 23 Maar David nam het getal van die niet op, die twintig jaren oud en daar beneden waren; omdat de HEERE gezegd had, dat Hij Israël vermenigvuldigen zou als de sterren des hemels. 24 Joab, de zoon van Zeruja, had begonnen te tellen, maar hij voleindde het niet, omdat er deshalve een grote toorn over Israël gekomen was; daarom is het getal niet opgebracht in de rekening der kronieken van de koning David. 25 En over de schatten des konings was Azmaveth, de zoon van Adiel; en over de schatten op het land, in de steden, en in de dorpen, en in de torens, was Jonathan, de zoon van Uzzia. 26 En over die, die het akkerwerk deden, in de landbouwing, was Ezri, de zoon van Chelub. 27 En over de wijngaarden was Simei, de Ramathiet; maar over hetgeen dat van de wijnstokken kwam tot de schatten des wijns, was Zabdi, de Sifmiet. 28 En over de olijfgaarden en de wilde vijgebomen, die in de laagte waren, was Baal-hanan, de Gederiet; maar Joas was over de schatten der olie. 29 En over de runderen, die in Saron weidden, was Sitrai, de Saroniet; maar over de runderen in de laagten, was Safat, de zoon van Adlai. 30 En over de kemelen was Obil, de Ismaeliet; en over de ezelinnen was Jechdeja, de Meronothiet. 31 En over het kleine vee was Jaziz, de Hageriet. Alle dezen waren oversten over de have, die de koning David had. 32 En Jonathan, Davids oom, was raad, een verstandig man; hij was ook schrijver; Jehiel nu, de zoon van Hachmoni, was bij de zonen des konings. 33 En Achitofel was raad des konings; en Husai, de Archiet, was des konings vriend. 34 En na Achitofel was Jojada, de zoon van Benaja, en Abjathar; maar Joab was des konings krijgsoverste.

In dit hoofdstuk hebben wij de burgerlijke lijst, waarin ook de militaire begrepen is.

I. De twaalf oversten voor iedere maand van het jaar vers 1-15.

II. De vorsten van de onderscheidene stammen, vers 16-24.

III. De hofbeambten, vers 25-34.

1 Kronieken 27:1-15

Wij hebben hier een bericht omtrent de krijgsmacht des lands en haar regeling. David was zelf een krijgsman, en had met het zwaard grote dingen gedaan, hij had grote legers te velde gebracht, nu wordt ons hier gezegd, hoe hij ze gerangschikt heeft, nadat God hem rust had gegeven van al zijn vijanden. Hij heeft die gehele krijgsmacht niet voortdurend op de been gehouden, want dat zou voor de krijgslieden en voor het land een bezwaar geweest zijn, toch heeft hij haar ook niet geheel ontbonden, want dan zou hij het rijk bloot hebben gelaten, en zijn volk zou de krijgskunst verleerd hebben, daarom bedacht hij om een gedurige krijgsmacht op de been te houden zonder daarom een staand leger te hebben. Dit plan is zeer verstandig.

1. Vier en twintig duizend man hield hij gedurig onder de wapenen, verenigd en gedisciplineerd in een corps, dat zich dan hier of daar in het rijk bevond, de bezitters van een vrij goed droegen hun eigen wapenen en bekostigden zichzelf, zolang zij dienst deden. Deze krijgsmacht was voldoende om de openbare rust en de veiligheid te bewaren. Zij, die waarlijk Israëlieten zijn, moeten de krijg leren, want er zijn vijanden met wie wij te worstelen hebben en tegen wie wij voortdurend op onze hoede moeten zijn.

2. Iedere maand wisselde hij hen af, zodat de gehele krijgsmacht uit twee honderd acht en tachtig duizend man bestond, misschien een vijfde van al de valide mannen des rijks. Door aldus verdeeld te zijn in twaalf afdelingen werden zij allen onderwezen in en gewend aan militaire oefeningen, en toch werd niemand tot meer dan een maand van het jaar tot dienen en onkosten verplicht, waartoe zij zeer goed instaat konden zijn, behalve bij buitengewone gelegenheden, wanneer zij allen tezamen snel opgeroepen konden worden. Hier is de wijsheid van regeerders, en zeer tot hun lof, als zij voorziende in de openbare veiligheid, het zo aanleggen dat, terwijl die veiligheid goed verzekerd is, er toch zo weinig mogelijk lasten door opgelegd worden aan het volk, en de dienst zo gemakkelijk mogelijk wordt gemaakt.

3. Aan het hoofd van iedere afdeling stond een opperbevelhebber, behalve de mindere officieren, die oversten waren over duizenden, en honderden, en vijftigen, was er een opperbevelhebber over iedere afdeling of legioen. Al deze twaalf grote bevelhebbers zijn genoemd onder Davids helden en kampioenen in 2 Samuël 23 en in 1 Kronieken 11. Zij hadden zich eerst onderscheiden door grote daden, en toen werden zij bevorderd tot die hoge posten. Het staat goed met een land, waar verdienste aldus geëerd en beloond wordt. Benaja wordt hier een hoofdpriester genoemd, vers 5, maar "cohen" betekent zowel priester als vorst, en daarom zou het beter vertaald kunnen zijn door hoofdbestuurder of voornaamste beampte. Dodai had Mikloth, vers 4, tot plaatsvervanger als hij afwezig of ongesteld was, of wel tot opvolger toen hij gestorven was. Benaja had zijn zoon onder hem, vers 6. Asahel had zijn zoon na hem, vers 7, en hieruit blijkt dat dit plan voor de regeling van de krijgsmacht in het begin van Davids regering gemaakt was, want Asahel werd door Abner gedood toen David nog te Hebron regeerde. Toen zijn oorlogen voorbij waren, heeft hij deze methode weer in werking gebracht, en liet dus de militaire zaken in goede orde voor de vreedzame regering van zijn zoon Salomo. Als wij denken het meest veilig te zijn, moeten wij ons toch, zolang wij nog hier in het lichaam zijn, gereed houden voor geestelijken strijd. Die zich aangordt beroeme zich niet als die zich losmaakt.

1 Kronieken 27:16-34

Wij hebben hier een bericht:

I. Van de vorsten van de stammen, iets van de oude orde, ingesteld door Mozes in de woestijn dat iedere stam zijn vorst of overste moest hebben, was nog in stand gehouden. Waarschijnlijk was dit voortdurend in stand gebleven, hetzij door verkiezing of door opvolging in hetzelfde geslacht, en zij, die hier geroemd zijn werden in dat ambt gevonden toen dit bericht nopens hen gegeven werd. Elihu of Eliab, die vorst van Juda was, was de oudste zoon van Isai, en stamde in rechte linie af van Nahesson en Salmon de vorsten van deze stam in Mozes' tijd. Of deze vorsten in de hoedanigheid optraden van commissaris des konings voor krijgswaken of wel als opperrechters om hun gerechtshoven te presideren, blijkt niet. Wij kunnen onderstellen dat, nu al de stammen onder een koning verenigd waren, hun macht lang zo groot niet was, als zij meestal geweest is toen de stammen afzonderlijk handelden. Onze Godsdienst verplicht ons onderdanig te zijn, niet alleen de koning, als de opperste macht hebbende, maar ook de stadhouders, als die van hem gezonden worden, 1 Petrus 2:13, 14 de vorsten, die gerechtigheid stellen. Over Benjamin was Jaasiël, de zoon van Abner, vers 21. Hoewel Abner Davids vijand was en zijn komst op de troon tegenstond, wilde David toch de bevordering van zijn zoon niet tegenstaan, maar heeft hem zelf misschien op die erepost gesteld, hetgeen ons leert kwaad met goed te vergelden.

II. Van het tellen des volks, vers 23, 24. Er wordt hier gezegd dat David, toen hij gebod het volk te tellen, het tellen verboden heeft van hen die onder de twintig jaren waren, om hierdoor

te voorkomen dat hij de schijn zou hebben van een blaam te werpen op de belofte, dat zij ontelbaar zullen zijn, maar het was een armzalige uitvlucht, want het is nooit gebruikelijk geweest hen te tellen, die onder de twintig jaren waren, en de belofte van hun aantal gold voornamelijk de valide mannen. Dat het opnemen van het getal des volks, door David in de hoogmoed zijns harten bevolen, geen goed resultaat heeft opgeleverd, want de telling werd niet voltooid, en ook niet met nauwkeurigheid gedaan, zij werd niet eens als een authentieke opgave geregistreerd. Joab was er uiterst afkerig van, en deed het ten halve, David schaamde zich er over, en zou haar gaarne vergeten willen zien, omdat er deswegens een grote toorn over Israël gekomen was. Bij nadenken kan geen Godvruchtig man behagen vinden in hetgeen, naar hij weet, God mishaagt, geen gebruik maken van noch genoeg smaken in hetgeen verkregen is door zonde.

III. Van de hofbeambten.

1. De oversten over de have des konings (zoals zij hier genoemd worden, vers 3 die het opzicht hadden over de akkerbouw des konings, over zijn wijngaarden, zijn olijfgaarden, zijn runderen, zijn kemelen, zijn ezelinnen, zijn schapen. Hier zijn geen staatsdienaren, geen opperstalmeester, geen opperjagermeester, alles is voor nut en degelijkheid overeenkomstig de eenvoud dier tijden. David was een groot krijgsman, een groot geleerde en een groot vorst, en toch ook een goed beheerder van zijn goederen, hij hield vele landerijen onder zich en wendde ze aan, niet voor vermaak, maar tot nut en voordeel, want "de koning zelf wordt van het veld gediend," Prediker 5:8. De overheidspersonen, die willen dat hun onderhorigen naarstig zijn, moeten zelf het voorbeeld geven van naarstigheid in hun zaken. Wij bevinden echter dat de armen des lands goed genoeg geacht werden om wijngaardeniers en akkerlieden te zijn, 2 Koningen 25:12. Nu heeft David zijn voornamen mannen aangesteld tot opzichters over deze arbeid.

2. Des konings persoonlijke dienaren. Dat waren dezulken, die uitmuntten in wijsheid daar zij bestemd waren om dagelijks met de koning om te gaan. Zijn oom was een verstandig man en een schrijver, en niet slechts bedreven in staatkunde, maar ook zeer vertrouwd met de Schrift, deze was zijn raadsman, vers 32. Een ander, die ongetwijfeld uitmuntte in geleerdheid en wijsheid, was de onderwijzer van zijn kinderen. Achitofel, een zeer listig man was zijn raad, maar Husai, een eerlijk man was zijn vriend en vertrouweling. Het blijkt niet dat hij vele raadslieden had, maar die hij had, waren mannen van grote bekwaamheid. Veel van de wijsheid van vorsten wordt gezien in de keus van hun ministers. Maar hoewel David van al deze wijze raadslieden omringd was, stelde hij zijn Bijbel toch boven die allen, Psalm 119:24. Uwe getuigenissen zijn mijn vermakingen en mijn raadslieden.

HOOFDSTUK 28

1 Toen vergaderde David te Jeruzalem alle oversten van Israël, de oversten der stammen, en de oversten der verdelingen, de koning dienende, en de oversten der duizenden, en de oversten der honderden, en de oversten van alle have en vee des konings en zijner zonen, met de kamerlingen, en de helden, ja, allen kloeken held. 2 En de koning David stond op zijn voeten, en hij zeide: Hoort mij, mijn broeders, en mijn volk! Ik had in mijn hart een huis der rust voor de ark des verbonds des HEEREN te bouwen, en voor de voetbank der voeten onzes Gods, en ik heb gereedschap gemaakt om te bouwen. 3 Maar God heeft tot mij gezegd: Gij zult Mijn Naam geen huis bouwen, want gij zijt een krijgsman, en gij hebt veel bloeds vergoten. 4 Nu heeft mij de HEERE, de God Israëls, verkoren uit mijns vaders ganse huis, dat ik tot koning over Israël wezen zou in eeuwigheid; want Hij heeft Juda tot een voorganger verkoren, en mijns vaders huis in het huis van Juda; en onder de zonen mijns vaders heeft Hij een welgevallen aan mij gehad, dat Hij mij ten koning maakte over gans Israël. 5 En uit al mijn zonen (want de HEERE heeft mij vele zonen gegeven) zo heeft Hij mijn zoon Salomo verkoren, dat hij zitten zou op de stoel des koninkrijks des HEEREN over Israël. 6 En Hij heeft tot mij gezegd: Uw zoon Salomo, die zal Mijn huis en Mijn voorhoven bouwen; want Ik heb hem Mij uitverkoren tot een zoon, en Ik zal hem tot een Vader zijn. 7 En Ik zal zijn koninkrijk bevestigen tot in eeuwigheid, indien hij sterk wezen zal, om Mijn geboden en Mijn rechten te doen, gelijk te dezen dage. 8 Nu dan, voor de ogen van het ganse Israël, de gemeente des HEEREN, en voor de oren onzes Gods, houdt en zoekt al de geboden des HEEREN, uws Gods; opdat gijlieden dit goede land erfelijk bezit, en uw kinderen na u tot in eeuwigheid doet erven. 9 En gij, mijn zoon Salomo, ken de God uws vaders, en dien Hem met een volkomen hart en met een willige ziel; want de HEERE doorzoekt alle harten, en Hij verstaat al het gedichtsel der gedachten; indien gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden; maar indien gij Hem verlaat, Hij zal u tot in eeuwigheid verstoten. 10 Zie nu toe, want de HEERE heeft u verkoren, dat gij een huis ten heiligdom bouwt; wees sterk, en doe het.

11 En David gaf zijn zoon Salomo een voorbeeld van het voorhuis, met zijn behuizingen, en zijn schatkamers, en zijn opperzalen, en zijn binnenkamers, en van het huis des verzoendekels; 12 En een voorbeeld van alles, wat bij hem door de Geest was, namelijk van de voorhoven van het huis des HEEREN, en van alle kamers rondom; tot de schatten van het huis Gods, en tot de schatten der heilige dingen; 13 En van de verdelingen der priesters en der Levieten, en van alle werk van de dienst van het huis des HEEREN, en van alle vaten van de dienst van het huis des HEEREN. 14 Het goud gaf hij naar het goudgewicht, tot alle vaten van elken dienst; ook zilver tot alle zilveren vaten bij gewicht, tot al de vaten van elken dienst; 15 En het gewicht tot de gouden kandelaars, en hun gouden lampen, naar het gewicht van elken kandelaar en zijn lampen; ook tot de zilveren kandelaars, naar het gewicht van een kandelaar en zijn lampen, naar de dienst van elken kandelaar. 16 Ook gaf hij het goud naar het gewicht tot de tafelen der toerichting, tot elke tafel, en het zilver tot de zilveren tafelen; 17 En louter goud tot de krauwelen, en tot de sprengbekkens, en tot de schotelen, en tot gouden bekers, het gewicht tot elken beker, desgelijks tot zilveren bekers, tot elken beker het gewicht; 18 En tot het reukaltaar gelouterd goud in gewicht; en goud tot het voorbeeld des wagens, te weten der cherubim, die de vleugels zouden uitbreiden, en de ark des verbonds des HEEREN overdekken. 19 Dit alles heeft men mij, zeide David, bij geschrift te verstaan gegeven van de hand des HEEREN, te weten al de werken dezes voorbeelds. 20 En David zeide tot zijn zoon Salomo: Wees sterk, en heb goeden moed, en doe het, vrees niet, en wees niet verslagen; want de HEERE God, mijn God, zal met u zijn; Hij zal u niet begeven, en Hij zal u niet verlaten, totdat gij al het werk tot de dienst van het huis des HEEREN zult volbracht hebben. 21 En zie, daar zijn de verdelingen der priesters en der Levieten, tot allen dienst van het huis Gods; en bij u zijn tot alle werk allerlei vrijwilligen, met wijsheid tot allen dienst, ook de vorsten, en het ganse volk, bereid tot al uw bevelen.

In het bericht, dat wij hebben van Davids heengaan van deze wereld in het begin van het eerste boek van de koningen, zien wij zijn zoon lang zo helder niet schijnen als in het bericht, dat wij in dit en het volgende hoofdstuk er van vinden, waarin wij zijn plechtig vaarwel hebben aan zijn zoon en zijn onderdanen en wij moeten el kennen dat hij een goed einde had. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De bijeenroeping van een algemene vergadering van de staten, vers 1.

- II. Een plechtige verklaring, dat door Gods bestel de kroon overging op Salomo, met de eer van de tempel te bouwen, vers 2-7.
- III. Een vermaning, beide aan het volk en aan Salomo, om de Godsdienst in eer te houden en te bevorderen, vers 8-10.
- IV. Het model en de materialen aan Salomo overgeleverd voor het bouwen van de tempel, vers 11- 19.
- V. Aanmoediging hem gegeven, om dit werk te ondernemen en er mee voort te gaan, vers 20, 21.

1 Kronieken 28:1-10

David had in zijn tijd zeer veel dienst gedaan, "zijn geslacht gediend naar de wil van God," Handelingen 13:36. Maar nu nadert de tijd dat hij moet sterven en, als een type van de Zone Davids, hoe dichter hij bij zijn einde komt, hoe ijveriger hij is, hoe meer hij zijn werk doet met alle macht. Hij is nu een weinig hersteld uit de ziekte, waarvan gesproken wordt in 1 Koningen 1:1, toen zij hem dekten met klederen, doch hij geen warmte kreeg, maar welke remedie is er tegen ouderdom? Daarom maakt hij gebruik van zijn herstel als een gelegenheid om God en zijn land nog een weinig te dienen.

I. Hij roept al de groten van zijn rijk tot zich ten einde van allen afscheid te nemen, vers 1. Dat heeft ook Mozes gedaan, Deuteronomium 31:28, en Jozua, Hoofdstuk 23:2, 24 David wilde de overgang van de kroon bekend maken in tegenwoordigheid en tot voldoening van hen, die de vertegenwoordigers des volks waren.

II. Hij sprak hen aan met groten eerbied en liefde. Door al zijn krachten in te spannen kon hij niet slechts opstaan uit zijn bed om hen te ontvangen (bezield en opgewekt zijnde door deze plechtige gelegenheid), maar hij verhief zich van zijn zetel, en stond op zijn voeten, vers 12, uit eerbied voor God, wiens wil hij zou bekendmaken, en uit eerbied voor deze plechtige vergadering van het Israël Gods alsof hij, hoewel 'major singulis' -groter dan enig afzonderlijk persoon onder hen zich toch beschouwde als 'minor universis' - minder dan zij allen tezamen. Zijn hoge leeftijd, zowel als zijn zwakheid en waardigheid, zou hem wel gerechtigd kunnen hebben om te blijven zitten, maar hij wilde tonen dat hij wezenlijk verootmoedigd was voor de hoogmoed zijns harten in het aantal zijns volks en zijn heerschappij over hen. Toen was het hem maar al te zeer welgevallig, dat zij allen zijn dienaren waren, Hoofdstuk 21:3, thans noemt hij hen zijn broederen, die hij liefhad, zijn volk waarvoor hij zorgde, niet zijn knechten, over wie hij heeft te gebieden. Hoort mij, mijn broeders en mijn volk! Het betaamt meerderen om aldus met genegenheid en minzaamheid te spreken zelfs tot hun minderen, zij zullen er niet minder om geëerd maar er wel temeer om bemind worden. Aldus vraagt hij hun aandacht voor hetgeen hij gaat zeggen.

III. Hij spreekt van het voornemen, dat hij heeft gehad, om een tempel te bouwen voor God, maar dat God hem niet toestond zijn voornemen te volvoeren, vers 2, 3. Dit had hij tevoren reeds aan Salomo te kennen gegeven, Hoofdstuk 22:7, 8. Een huis van rust voor de ark wordt hier gezegd te zijn voor de voetbank van de voeten onzes Gods want de hemel is Zijn troon van de heerlijkheid, de aarde en de prachtigste tempels, die er op gebouwd kunnen worden, zijn slechts zijn voetbank. Zoveel verschil is er tussen de openbaringen van de Goddelijke heerlijkheid in de boven en in de benedenwereld. Engelen omringen Zijn troon, Jesaja 6:1. Wij, arme wormen aanbidden slechts aan de voetbank van Zijn voeten, Psalm 99:5, 132:7. Als een blijk van de oprechtheid van zijn voornemen, om de tempel te bouwen, zegt hij hun dat hij er voorbereidselen voor heeft gemaakt, maar dat God hem niet wilde toelaten er mee voort te gaan, omdat Hij ander werk voor hem te doen had werk dat genoeg was voor een man,

namelijk het voeren van de oorlogen Israëls, hij moet het algemene welzijn dienen met het zwaard een ander moet het doen met paslood en lijn. Tijden van rust zijn tijden om te bouwen, Handelingen 9:31.

IV. Hij toont eerst zijn eigen recht op de kroon, en dan Salomo's recht er op, beide waren ontwijfelbaar 'jure divino', naar Goddelijk recht. Zij konden hun recht op de troon bewijzen, zoals geen andere monarch ter wereld dit kan, de Heere, de God Israëls, heeft zelf beide verkoren, onmiddellijk door profetie niet door leidingen van de voorzienigheid, vers 4, 5. Geen aanspraak wordt gemaakt op recht naar eerstgeboorte - 'Detur digniori', niet senior, - naar waardigheid, niet naar ouderdom.

1. Juda was niet de oudste zoon van Jakob, en toch heeft God die stam verkoren om de heersende stam te zijn, Jakob vermaakte er de scepter aan, Genesis 49:10.

2. Het blijkt niet dat het geslacht van Isai tot het oudste huis behoorde van die stam, tenminste niet van Juda, want Sela was vóór Perez, of het van Nahesson en Salmon afstamde, is niet zeker. Ram, de vader van Nahesson, had een ouderen broeder, 1 Kronieken 2:9, misschien ook Boaz, Obed en Isai, en toch: "God heeft mijns vaders huis verkoren."

3. David was de jongste zoon van Isai, en toch heeft God een welgevallen gehad aan hem om hem koning te maken. aldus was het welbehagen voor Hem. God neemt in wie Hij een welbehagen heeft, en heeft een welbehagen in hen, die Hij zich gelijk maakt, dat is: in wie Hij Zijn beeld doet zien, zoals David, die een man was naar Zijn hart.

4. Salomo was een van de jongere zonen van David, en toch heeft God hem verkoren om op de troon te zitten, omdat hij van allen de persoon was, die waarschijnlijk de tempel zou bouwen, de verstandigste was, en de beste gezindheid had.

V. Hij legt hun Gods genaderijke voornemens bloot betreffende Salomo, vers 6, 7. Ik heb hem Mij uitverkoren tot een zoon. Aldus maakt hij het raadsbesluit bekend, dat de Heere had gezegd tot Salomo, als een type van Christus, "Gij zijt Mijn Zoon," Psalm 2:7, de zoon Mijner liefde, want hij werd Jedidjah genoemd, omdat de Heere hem liefhad en Christus is Zijn geliefde Zoon. Van hem, als type en afschaduwing van Hem, die komen zou, heeft God gezegd:

1. Hij zal Mijn huis bouwen. Christus is beide de grondlegger en het fundament van de Evangelietempel.

2. Ik zal zijn koninkrijk bevestigen tot in eeuwigheid. Deze belofte moet haar vervulling hebben in het koninkrijk van de Messias, dat in Zijn handen zal blijven tot aan het einde des tijds, Jesaja 9:6, Lukas 1:33, en dan aan God de Vader overgegeven zal worden. Wat Salomo betreft: deze belofte van de bevestiging zijns koninkrijks is hier voorwaardelijk gegeven: indien hij sterk wezen zal om Mijn geboden en Mijn rechten te doen, gelijk te dezen dage. Salomo was nu zeer volgzaam en goed. "Indien hij dit blijft, dan zal zijn koninkrijk in stand blijven, maar anders niet." Als wij standvastig zijn in onze plicht, dan maar anders niet, kunnen wij de voortdurende verwachten van Gods gunst. Laat hen, die wél onderwezen zijn en goed beginnen, hiervan nota nemen-indien zij standvastig zijn in het goede, zijn zij gelukkig, volharding draagt de kroon, of schoon zij er niet door gewonnen wordt.

VI. Hij vermaant hen God en hun plicht getrouw aan te kleven, vers 8. Merk op:

1. Waartoe hij hen vermaant: Houdt en zoekt al de geboden des HEEREN, uw Gods. De Heere was hun God, Zijn geboden moeten hun richtsnoer zijn, zij moeten ze allen waarnemen en nauwgezet houden, en te die einde moeten zij ze zoeken, dat is: zij moeten weetgierig zijn omtrent hun plicht, de Schriften onderzoeken raad aannemen, de wet zoeken in de mond van hen, wier lippen deze wetenschap bewaren, en God bidden hen te onderwijzen en te leiden. Zonder grote zorg zullen Gods geboden niet gehouden worden.

2. Het plechtige er van. Hij vermaant hen voor de ogen van geheel Israël, dat er kennis van zal bekomen, en voor de oren Gods: God is getuige en Zijn gemeente is getuige dat hun goede raad gegeven is en dat zij behoorlijk gewaarschuwd zijn, indien zij de raad niet aannemen, dan is dit hun schuld, en dan zullen God en de mensen tegen hen getuigen. Zie in Timotheüs 5:21, 2 Timotheüs 4:1 T. Zij die de Godsdienst belijden, moeten, als zij de gunst van God en een goede reputatie onder de mensen willen hebben, getrouw zijn aan hun belijdenis.

3. De beweegreden om deze last te volvoeren: het was het middel om gelukkig te zijn, zelf het vreedzame bezit te hebben van dit goede land en er het erfdeel van te bewaren voor hun kinderen.

VII. Hij besluit met een vermaning, een last aan Salomo zelf, vers 9, 10. Het is zijn grootste wens dat hij een Godsdienstig man zal zijn. Hij zal een groot man wezen, maar hij moet de Godsdienst niet beneden zich achten, hij zal een wijs man zijn, en dit zal zijn wijsheid wezen. Merk op: 1. De last, die hij hem geeft. Hij moet op God zien als de God zijns vaders, die zich aan God had gewijd, en hem voor God had opgevoed. Hij was geboren in Gods huis, en daarom gehouden en verplicht de Zijne te wezen, opgevoed in Zijn huis, en daarom tot dankbaarheid verplicht. Verlaat uw vriend en de vriend uws vaders niet. Hij moet God kennen en dienen, wij kunnen God niet recht dienen als wij Hem niet kennen, en tevergeefs kennen wij Hem, zo wij Hem niet dienen, dienen met hart en ziel. Wij maken niets van de Godsdienst als wij er geen acht op slaan er geen werk van maken met het hart, God niet dienen met een volkomen, dat is een oprecht hart want oprechtheid is onze Evangelie- volmaaktheid, en met een gewillige ziel, uit een beginsel van liefde, en als een gewillig volk, blijmoedig en met genot.

2. De argumenten om aan deze vermaning kracht bij te zetten. Twee argumenten als algemene beweeggronden.

a. Dat de geheimen van onze ziel blootliggen voor God, Hij doorgrondt alle harten, zelfs het hart van koningen, die voor de mensen ondoorgrondelijk zijn Spreuken 25:3. Wij moeten oprecht zijn omdat God het ziet als wij bedrieglijk handelen en er niet in bedrogen kan worden, wij moeten onze gedachten bezighouden met en gebruiken in de dienst van God, omdat Hij er al de overleggingen, goede en kwade, van kent.

b. Dat wij, al naar wij God dienen of niet dienen, in deze wereld en voor eeuwig gelukkig of rampzalig zullen zijn. Als wij Hem naarstiglijk zoeken, zal Hij van ons gevonden worden, Hebréeën 11:6. Als wij Hem verlaten, Zijn dienst verlaten, ons afkeren van Hem te volgen, dan zal Hij ons voor altijd verstoten, en dat is genoeg om ons rampzalig te maken. God verlaat niemand, voordat hij Hem verlaten heeft. Hier is een bijzonder argument voor Salomo, vers 10. "De Heere heeft u verkoren, dat gij een huis ten heiligdom bouwt, zo zoek en die dan God, opdat dit werk uit een goed beginsel gedaan worde, op de rechte wijze, en opdat het Gode welbehaaglijk zal zijn."

3. Het middel dat hiertoe voorgeschreven wordt, en dat ons allen wordt voorgeschreven.

a. Omzichtigheid. Zie nu toe, hoed u voor alles wat gelijk op of leidt naar hetgeen kwaad is.

b. Moed. Wees sterk, en doe het. Wij kunnen ons werk niet doen, zoals wij het behoren te doen, tenzij wij vastberaden zijn en kracht zoeken in de Goddelijk genade.

1 Kronieken 28:11-21

Voor de algemene last, die David zijn zoon gaf om God te zoeken en Hem te dienen was het boek van de wet zijn enig richtsnoer, en er was geen ander voor nodig, maar voor het bouwen van de tempel zal David hem nu drie dingen geven.

1. Een voorbeeld of model van het gebouw, want het moest een gebouw worden zoals hij noch zijn bouwmeesters er ooit een gezien hadden. Aan Mozes was een voorbeeld van de tabernakel getoond op de berg, Hebrëen 8:5, en zo werd aan David door de onmiddellijke hand Gods op hem, een voorbeeld van de tempel gegeven, vers 19. Het was hem gegeven in schrift, waarschijnlijk door de dienst van een engel of even duidelijk en helder voorgesteld aan zijn geest, alsof hij het in schrift voor zich had. Maar in vers 12 wordt gezegd, dat hij dit voorbeeld had door de Geest. In een zaak van die aard moet noch op de vinding van Davids vroomheid noch op die van Salomo's wijsheid afgegaan worden. De tempel moest een heilige zaak zijn en een type van Christus, er moet niet slechts gerieflijkheid in zijn, maar betekenis, het was een soort van sacrament en moest dus niet aan van de mensen kunst of vinding worden overgelaten, maar naar Goddelijke aanwijzing ingericht worden. Christus de ware tempel, de kerk de Evangelietempel, en de hemel de eeuwige tempel, zijn allen geformeerd naar de Goddelijken raad het plan er van is gelegd door de Goddelijke wijsheid, verordineerd vóór de grondlegging van de wereld, tot Gods heerlijkheid en de onze.

Dit voorbeeld of model gaf David aan Salomo opdat hij zou weten wat hij te doen had en naar een vasten regel te werk kon gaan. Toen Christus Zijn discipelen de last liet om Zijn Evangeliekerk te bouwen, gaf Hij er hun een nauwkeurig voorbeeld van, hun bevelende waar te nemen wat Hij had geboden, dat, en niets anders. De bijzondere modellen worden hier genoemd: van het voorhuis, dat hoger moest wezen dan het overige, zoals een klokkentoren, van de huizen, het heilige van de heiligen, met de daaraan belendende kamers, die gebruikt werden voor schatkamers, van de opperzalen en de binnenkamers, inzonderheid de plaats of het huis des verzoendeksels, vers 11, ook van de voorhoven en de kameren er om heen, waarin de geheiligde dingen bewaard werden.

Bisschop Patrick veronderstelt dat daar, onder andere dingen, de tabernakel door Mozes opgericht, met zijn gereedschappen, die nu niet meer nodig was, bewaard werd, aanduidende dat in de volheid des tijds geheel de Mozaïsche bedeling met al haar ceremoniën eerbiedig ter zijde gelegd zal worden en er iets beters in haar plaats zal komen. Hij gaf hem een tabel van de afdelingen van de priesters, voorbeelden van de dienstvaten, vers 13, en een voorbeeld van de wagen van de cherubim, vers 18. Behalve de twee cherubim boven het verzoendeksel, waren er nog twee veel grotere, wier vleugelen de twee overgestelde wanden raakten, 1 Koningen 6:23 en verv, en van deze gaf David hier het model, genaamd een wagen, aan Salomo, want de engelen zijn *Gods wagens* Psalm 68:18.

2. Materialen voor de kostbaarste gereedschappen van de tempel. Opdat zij niet minder zouden zijn dan het voorbeeld, woog hij de juiste hoeveelheid af voor ieder stuk gereedschap, zowel van goud als van zilver, vers 14. In de tabernakel was slechts een gouden kandelaar, in de tempel waren er tien 1 Koningen 7:49, behalve nog zilveren die, naar men onderstelt, handkandelaren of blakers zijn geweest, vers 15. In de tabernakel was slechts een tafel, maar in de tempel waren er behalve die, waarop de toonbroden gelegd werden, nog tien andere, die tot ander gebruik dienden, 2 Kronieken 4:8, behalve nog zilveren tafels Want, daar dit huis veel groter was dan dat eerste, zou het kaal en hol gestaan hebben, indien de meubelen er niet aan evenredig waren. Van het goud des reukaltaars wordt inzonderheid gezegd dat het van

gelouterd goud was, vers 18, van zuiverder goud dan al het overige, want dat was een type van de voorbede van Christus en niets is zuiverder en meer volkomen dan zij.

3. Een aanwijzing vanwaar hij hulp moet verwachten in deze grote onderneming. "Vrees geen tegenstand, wees niet bevreesd voor de onkosten, de zorg en moeite, die er voor nodig zijn, vrees niet voor mislukking, zoals in het geval van Uza, vrees niet voor de schande van de dwazen bouwer, die begon te bouwen, maar niet kon voleindigen.

Wees niet verslagen:

a. God zal u helpen, en tot Hem moet gij in de eerste plaats opzien, vers 20, de Heere God, mijn God, die ik verkoren en gediend heb, die al die tijd met mij geweest is, mij voorspoedig heeft gemaakt, en aan wie ik u naar mijn eigen ervaring van Zijn macht en goedheid aanbeveel, zal met u zijn om u te besturen, te bekrachtigen en voorspoedig te maken, Hij zal u niet begeven en u niet verlaten." Wij kunnen er zeker van wezen dat God, die onze vaders gekend en doorgeholpen heeft in de dienst van hun dag, ons, indien wij Hem getrouw zijn, evenzo zal helpen en met ons zal wezen, ons nooit zal verlaten zolang Hij nog werk in ons en voor ons te doen heeft. Dezelfde aanmoediging, die aan Jozua, Jozua 1:5, en hier aan Salomo is gegeven, wordt gegeven aan alle gelovigen, Hij zal u niet begeven en u niet verlaten. God verlaat de mensen niet, voordat zij Hem verlaten hebben.

b. "Goede mensen zullen u helpen, vers 21. De priesters en Levieten zullen u van raad dienen, en gij kunt met hen beraadslagen. Gij hebt goede werklieden, die zowel gewillig als bekwaam zijn," en dat zijn twee zeer goede eigenschappen in een werkman, inzonderheid in hen, die aan de tempel werken. Eindelijk. "De vorsten en het volk zullen wel verre van het werk tegen te staan of het te vertragen, geheel tot uw dienst zijn, ieder op zijn plaats gereed en bereid zijn om het te bevorderen." Een goed werk zal waarschijnlijk goeden voortgang hebben als allen, die er belang bij hebben, er met hart en ziel in zijn, niemand het in het geheim belemmert, maar allen het van harte voorthelpen.

HOOFDSTUK 29

1 Verder zeide de koning David tot de ganse gemeente: God heeft mijn zoon Salomo alleen verkoren, een jongeling en teder; dit werk daarentegen is groot, want het is geen paleis voor een mens, maar voor God, de HEERE. 2 Ik heb nu uit al mijn kracht bereid tot het huis mijns Gods, goud tot gouden, en zilver tot zilveren, en koper tot koperen, ijzer tot ijzeren, en hout tot houten werken; sardonixstenen en vervullende stenen, versierstenen en borduursel, en allerlei kostelijke stenen, en marmerstenen in menigte. 3 En daartoe, uit mijn welgevallen tot het huis mijns Gods, geef ik het bijzonder goud en zilver, dat ik heb, tot het huis mijns Gods daarenboven, behalve al wat ik ten huize des heilighdoms bereid heb; 4 Drie duizend talenten gouds, van het goud van Ofir, en zeven duizend talenten gelouterd zilver, om de wanden der huizen te overtrekken; 5 Goud tot de gouden, en zilver tot de zilveren vaten, en tot alle werk, door de hand der werkmeesteren te maken. En wie is er willig, heden zijn hand de HEERE te vullen? 6 Toen gaven vrijwillig de oversten der vaderen, en de oversten der stammen van Israël, en de oversten der duizenden en der honderden, en de oversten van het werk des konings; 7 En zij gaven, tot de dienst van het huis Gods, vijf duizend talenten gouds, en tien duizend drachmen, en tien duizend talenten zilver, en achttien duizend talenten kopers, en honderd duizend talenten ijzers. 8 En bij wien stenen gevonden werden, die gaven zij in de schat van het huis des HEEREN, onder de hand van Jehiel, de Gersoniet.

9 En het volk was verblijd over hun vrijwillig geven; want zij gaven met een volkomen hart de HEERE vrijwillig; en de koning David verblijdde zich ook met grote blijdschap. 10 Daarom loofde David de HEERE voor de ogen der ganse gemeente; en David zeide: Geloofd zijt Gij, HEERE, God van onzen vader Israël, van eeuwigheid tot in eeuwigheid! 11 Uw, o HEERE, is de grootheid, en de macht, en de heerlijkheid, en de overwinning, en de majesteit; want alles, wat in de hemel en op aarde is, is Uw: Uw, o HEERE, is het Koninkrijk, en Gij hebt U verhoogd tot een Hoofd boven alles. 12 En rijkdom en eer zijn voor Uw aangezicht, en Gij heerst over alles; en in Uw hand is kracht en macht; ook staat het in Uw hand alles groot te maken en sterk te maken. 13 Nu dan, onze God, wij danken U, en loven de Naam Uwer heerlijkheid. 14 Want wie ben ik, en wat is mijn volk, dat wij de macht zouden verkregen hebben, om vrijwillig te geven als dit is? Want het is alles van U, en wij geven het U uit Uw hand. 15 Want wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor Uw aangezicht, gelijk al onze vaders; onze dagen op aarde zijn als een schaduw, en er is geen verwachting. 16 HEERE, onze God, al deze menigte, die wij bereid hebben om U een huis te bouwen, de Naam Uwer heiligheid, dat is van Uw hand, en het is alles Uw. 17 En ik weet, mijn God, dat Gij het hart proeft, en dat Gij een welgevallen hebt aan oprechtheden. Ik heb in oprechtheid mijns harten al deze dingen vrijwillig gegeven, en ik heb nu met vreugde Uw volk, dat hier bevonden wordt, gezien, dat het zich jegens U vrijwillig gedragen heeft. 18 O HEERE, Gij, God onzer vaderen, Abraham, Izak en Israël, bewaar dit in der eeuwigheid in de zin der gedachten van het hart Uws volks, en richt hun hart tot U. 19 En geef mijn zoon Salomo een volkomen hart, om te houden Uw geboden, Uw getuigenissen en Uw inzettingen; en om alles te doen, en om dit paleis te bouwen, hetwelk ik bereid heb.

20 Daarna zeide David tot de ganse gemeente: Looft nu de HEERE, uw God! Toen loofde de ganse gemeente de HEERE, de God hunner vaderen; en zij neigden het hoofd, en zij bogen zich neder voor de HEERE, en voor de koning. 21 En zij offerden de HEERE slachtofferen; ook offerden zij de HEERE brandofferen, des anderen morgens van dien dag, duizend varren, duizend rammen, duizend lammeren, met hun drankofferen; en slachtofferen in menigte, voor gans Israël.

22 En zij aten en dronken deszelfs daags voor het aangezicht des HEEREN met grote vreugde; en zij maakten Salomo, de zoon van David, ten andere male koning, en zij zalfden hem de HEERE tot voorganger, en Zadok tot priester. 23 Alzo zat Salomo op de troon des HEEREN, als koning in zijns vaders Davids plaats, en hij was voorspoedig; en gans Israël hoorde naar hem. 24 En al de vorsten, en helden, ja, ook al de zonen van de koning David, gaven de hand, dat zij onder de koning Salomo zijn zouden. 25 En de HEERE maakte Salomo groot ten hoogste voor de ogen van gans Israël; en Hij gaf aan hem een koninklijke majesteit, zodanige aan geen koning van Israël voor hem geweest is.

26 Zo heeft dan David, de zoon van Isai, geregeerd over gans Israël. 27 De dagen nu, die hij geregeerd heeft over Israël, zijn veertig jaren; te Hebron regeerde hij zeven jaren, en te Jeruzalem regeerde hij drie en dertig. 28 En hij stierf in goeden ouderdom, zat van dagen, rijkdom en eer; en zijn zoon Salomo regeerde in zijn plaats. 29 De geschiedenissen nu van de koning David, de eerste en de laatste, ziet, die zijn geschreven in de geschiedenissen van Samuël, de ziener, en in de geschiedenissen van de

profeet Nathan, en in de geschiedenissen van Gad, de ziener; 30 Met al zijn koninkrijk, en zijn macht, en de tijden, die over hem verlopen zijn, en over Israël, en over al de koninkrijken der landen.

David had aan Salomo gezegd wat hij hem te zeggen had, maar aan de vergadering, aan de gemeente, had hij nog iets meer te zeggen, eer hij van haar scheiden gaat.

I. Hij dringt er bij hen op aan om naar vermogen bij te dragen voor de bouw en de meubilering van de tempel, vers 1-5.

II. Dienovereenkomstig hebben zij met grote mildheid hun geschenken gegeven, vers 6-9.

III. David heeft bij die gelegenheid plechtige gebeden en dankzegging opgezonden tot God, vers 10-20, met offers, vers 21.

IV. Salomo werd hierop met groot vreugdebetoon en veel pracht en statie op de troon geplaatst, vers 22-23.

V. Spoedig daarna had David zijn loop voleindigd, vers 26-30. En het is moeilijk te zeggen welke zon, de ondergaande of de opgaande, het helderst schijnt.

1 Kronieken 29:1-9

I. Hier kunnen wij opmerken op hoe schone wijze David de grote mannen Israëls toesprak om hen op te wekken om bijdragen te geven voor de bouw van de tempel. Het is onze plicht acht op elkaar te nemen tot opscherping van de liefde en van de goede werken, niet alleen zelf goed te doen, zoveel wij slechts kunnen. Er waren veel zeer rijke mannen in Israël, zij zullen allen delen in het voorrecht van de tempel en van de vreedzame dagen, die er de bouw van zullen bevorderen, daarom wilde hij hun wel niet een belasting er voor opleggen, maar hun de schone gelegenheid aanbevelen om vrijwillige gaven te brengen, omdat hetgeen voor werken van de Godsvrucht en van de barmhartigheid gedaan moet worden, vrijwillig gedaan behoort te worden en niet door dwang, want God heeft een blijmoediger gever lief.

1. Hij wilde dat zij zouden bedenken, dat Salomo nog jong en teder was en hulp nodig had, maar dat hij de persoon was, die God verkoren had om dit werk te doen, en die daarom hun hulp wel waardig was. Het is een goed werk, om diegenen tot de dienst van God aan te moedigen, die nog jong en teder zijn.

2. Dat het een groot werk was en alle handen moesten medewerken om het voort te zetten. Het paleis, dat gebouwd moest worden, was niet voor een mens, maar voor de Heere God, en hoe meer bijgedragen werd tot het bouwen er van, zoveel prachtiger zal het worden en zoveel beter dus aan zijn doel beantwoorden.

3. Hij deelt hun mee welke grote voorbereidselen er gemaakt zijn voor dit werk. Het was zijn bedoeling niet hen al de lasten er van te laten dragen, en ook niet dat het geheel en al uit bijdragen gebouwd zou worden, maar dat zij hun goeden wil zouden tonen door aan hetgeen gedaan was iets toe te voegen, vers 2. Ik heb uit al mijn kracht bereid, dat is: "ik heb er mijn voornaamste werk van gemaakt." Werk voor God moet uit al onze macht gedaan worden, of wij zullen niets tot stand brengen.

4. Hij geeft hun een goed voorbeeld. Behalve wat tot deze dienst geheiligd was uit de buit en de geschenken van de naburige volken, en bestemd was voor de bouw van het huis (dat wij tevoren hadden in Hoofdstuk 22:14), had hij uit zijn eigen aandeel mildelijk geofferd voor de versiering en verrijking ervan, drie duizend talenten gouds en zeven duizend talenten zilvers, vers 4, 5, omdat hij zijn genegenheid, zijn hart op het huis van God gevestigd had. Hij gaf dit

alles, niet zoals de papisten kerken bouwen inplaats van hun opgelegde boetedoening voor hun zonden, noch zoals de Farizeeën aalmoezen geven, om van de mensen gezien te worden, maar zuiver en alleen omdat hij de woning van Gods huis liefhad zoals hij beleed in Psalm 26:8, en het hier bewees. Zij, die hun genegenheid stellen op de dienst van God zullen er geen moeite of onkosten te veel voor achten. En als onze offeranden uit liefde voortkomen, zijn zij Gode welbehaaglijk. Zij, die hun genegenheid stellen op de dingen, die boven zijn, zullen hun genegenheid stellen op het huis van God, door hetwelk onze weg naar de hemel loopt. Diegenen inzonderheid, die boven anderen bevorderd zijn in rang en waardigheid, moeten er zich zeer bijzonder op toeleghen om hun licht te laten schijnen voor de mensen, omdat de invloed van hun voorbeeld krachtiger en uitgebreider is dan dat van andere mensen.

5. Hij wekt hen op om te doen zoals hij gedaan heeft, vers 5. En wie is er willig heden zijn hand de Heere te vullen?

a. Wij moeten een ieder van ons, in onze onderscheiden plaatsen, de Heere dienen en Hem onze dienst wijden, hem afzonderen van andere dingen, die er vreemd aan zijn of hem belemmeren, en hem bestemmen en aanwenden tot eer en heerlijkheid Gods.

b. Wij moeten van de dienst van God ons werk maken, onze hand de Heere vullen. Zij, die zich tot de dienst van God verbinden, zullen hun handen vol hebben, er is in die dienst werk genoeg voor de gehelen mens. Het vullen van onze handen met de dienst van God geeft te kennen dat wij Hem alleen moeten dienen, Hem ruim, vrijgevig moeten dienen, Hem dienen in de kracht van de genade van Hem ontvangen.

c. Wij moeten daar vrij in zijn, het gewillig en spoedig doen, het heden doen, als wij in een goede gezindheid zijn. Wie is willig? Laat hem het nu tonen.

II. Hoe mild zij allen bijgedragen hebben tot de bouw van de tempel, toen zij er aldus toe opgewekt werden. Hoewel zij er toe bewogen werden, wordt toch gezegd: zij gaven vrijwillig, vers 6. Dat zei Hij, die hun hart kende. Ja meer, zij gaven met een volkomen hart, uit een goed beginsel en in oprechte bedoeling voor de eer Gods, vers 9. Hoe edelmoedig zij waren blijkt uit de som totaal van hun bijdragen, vers 7, 8. Zij gaven naar zij waren, als vorsten, als vorsten Israëls. En het was een lieflijke dag werke, want: 1. Het volk was verblijd, hetgeen bedoeld kan zijn van het volk zelf, dat offerde zij waren blijde met de gelegenheid om God te eren met hun goed en blijde in het vooruitzicht van dit goede werk tot volkomenheid te brengen. Of, het gewone, het geringe, volk was blijde om de edelmoedige milddadigheid van hun vorsten, blijde zulke oversten te hebben, die ijverig waren voor dit goede werk. Iedere Israëliet is blij om tempelwerk te zien geschieden met kracht en ijver.

2. David verblijdde zich met grote blijdschap om de goede uitwerking te zien van zijn Psalmen en de andere hulpmiddelen van Godsvrucht, waarvan hij hen had voorzien, verblijdde zich dat zijn zoon en opvolger omringd zal zijn van degenen, die het huis Gods zo welgezind waren, en dat dit werk, waarop hij zozeer zijn hart had gezet, waarschijnlijk voortgang zal hebben. Het is voor Godvruchtigen, die de wereld gaan verlaten, een grote verkwikking, om hen, die zij achterlaten, ijverig te zien voor de Godsdienst, die zij waarschijnlijk in stand zullen houden. Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede.

1 Kronieken 29:10-22

Wij hebben hier:

I. Een plechtig gebed door David opgezonden tot God bij gelegenheid van deze bijdragen van de vorsten voor het bouwen van de tempel vers 10. Daarom loofde David de HEERE, niet slechts alleen in zijn binnenkamer, maar voor de ogen van de gehele gemeente. Dit verwachtte ik, toen wij lazen in vers 9, dat David zich verblijdde met grote blijdschap, want

zo'n Godvruchtig man als hij was, zal ongetwijfeld datgene tot het onderwerp van zijn dankzegging maken, wat hem zozeer stof gaf tot grote blijdschap. Hij, die om zich heen zag met genot, zal gewis opzien met lof en dankzegging. David was nu oud en beschouwde zich als zijn einde nabij, en aan bejaarde heiligen, die stervende zijn, betaamt het hun hart te verruimen in dankzegging en lof. Dit zal hun klagen over zwakheid en gebreken des lichaams tot zwijgen brengen en er toe bijdragen om het vooruitzicht op de dood minder somber te maken. Davids Psalmen in het laatste gedeelte van het boek zijn meestal lofPsalmen. Hoe dichter wij naderen tot de wereld van eeuwigen lof, hoe meer wij de taal moeten spreken en het werk moeten doen van die wereld.

In dit gebed:

1. Aanbidt hij God, en schrijft Hem heerlijkheid toe als de God van Israël. Geloofd zijt Gij van eeuwigheid tot in eeuwigheid. Het gebed onzes Heeren eindigt met een lofzegging, ongeveer gelijk aan die waarmee David hier begint, Uwe is het koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid. Dit is een behoorlijk loven van God met heilig ontzag en eerbied, en de erkenning van:

a. Zijn oneindige volmaaktheden, niet alleen dat Hij groot, machtig en heerlijk is, maar dat Zijn is de grootheid, macht en heerlijkheid, dat is: Hij heeft die in en uit zichzelf, Hij is de bron en het middelpunt van alles, wat glansrijk en gezegend is. Op alles, wat wij Hem in onze meest verheven lof kunnen toeschrijven, heeft Hij een onbetwistbaar recht. Zijn is de grootheid, Zijn grootheid is ontzaglijk en onbegrijpelijk, en alle anderer zijn klein, zijn niets, in vergelijking met Hem. Zijn is de macht, en zij is almachtig en onweerstaanbaar, Hem behoort de macht, en al de macht van de schepselen is ontleend aan Hem en van Hem afhankelijk. Zijn is de heerlijkheid want Zijn heerlijkheid is Zijn eigen doel en het doel van geheel de schepping. Al de heerlijkheid, die wij Hem kunnen geven met ons hart, onze lippen en ons leven, blijft oneindig ver achter bij hetgeen Hem toekomt. Zijn is de overwinning, Hij overtreft allen en is machtig alles te overwinnen en aan zich te onderwerpen, en Zijn overwinningen zijn onbetwistbaar. En Zijn is de majesteit, werkelijke en persoonlijke, in Hem is ontzaglijke majesteit, onuitsprekelijke en onbegrijpelijke.

b. Zijn souvereine heerschappij, als rechtmatige eigenaar en bezitter van alles, alles wat in de hemel en op de aarde is, is Uwe, en ter Uwer beschikking door het onbetwistbare recht van de schepping en als opperste heerser en gebieder van alles. Uwe is het koninkrijk, en alle koningen zijn Uw onderdanen, want Gij zijt hoofd, Gij hebt U verhoogd tot een hoofd boven alles.

c. Zijn algemenen invloed en werking. Allen, die rijk en geëerd zijn onder de kinderen van de mensen, hebben hun rijkdom en eer van God. Hij wilde dat de vorsten nota zouden nemen van deze erkenning en er zich mee zouden verenigen, opdat zij niet zouden denken dat zij door hun milddadigheid iets van God verdiend hadden want van God hadden zij hun rijkdom en eer en wat zij Hem teruggaven was slechts een klein deel van hetgeen zij van Hem hadden ontvangen. Wie groot zijn onder de mensen, zijn door God groot gemaakt, en alle kracht, die wij hebben, hebben wij van God ontvangen, als van de God Israëls, onze Vader, vers 10, en Psalm 68:36.

2. Hij erkent met dankbaarheid de genade van God, die hen instaat stelt om zo blijmoedig bij te dragen voor de bouw van de tempel, vers 13, 14. Nu dan, onze God, wij danken U. Hoe meer wij doen voor God, hoe meer wij Hem verschuldigd zijn voor de eer om in Zijn dienst te worden gebruikt, er. voor de genade, die ons instaat stelt om Hem in enigerlei mate te dienen. "Dankt Hij ook denzelfden dienstknecht?" Lukas 17:9. Neen, maar die dienstknecht heeft zeer

veel reden om Hem te danken, Hij dankt God voor de macht om vrijwillig te geven. Het is een groot blijk van de macht van Gods genade in ons om instaat te zijn het werk Gods gewillig te doen. Hij werkt beide het willen en het werken in ons, en het is ten dage van Zijn heirkraft, dat Zijn volk zeer gewillig gemaakt wordt, Psalm 110:3. Wij moeten Gode al de eer geven van al het goede, dat te eniger tijd door ons of door anderen gedaan wordt. Onze eigen goede werken moeten geen stof opleveren voor onze hoogmoed, noch de goede werken van anderen voor onze vleierij, maar beide moeten het onderwerp zijn van onze lof, want het is voorzeker de grootste eer en het grootste genot ter wereld om God getrouwelijk te dienen.

3. Hij spreekt met grote nederigheid van zichzelf en van zijn volk en van de offeranden die zij Gode gedaan hadden.

A. Wat hemzelf betreft en hen, die zich met hem verenigd hebben, hij verwonder" zich hoewel zij vorsten waren, dat God zulke nota van hen neemt, en zoveel voor hen doet vers 14. Wie ben ik en wat is mijn volk? David was de achtbaarste persoon en Israël het achtbaarste volk, dat er toen in de wereld was, en toch spreekt hij van zichzelf en van hen als onwaardig om door God gekend te zijn onwaardig Zijn gunst. David heeft nu een zeer groot aanzien, een zeer aanzienlijke vergadering presiderende, zijn opvolger aanwijzende, een groot en edelmoedig geschenk brengende voor de eer van God, en toch is hij klein en gering in zijn eigen ogen. Wie ben ik, o Heere? want, vers 15, wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor Uw aangezicht, arme, geringe schepselen. De engelen in de hemel zijn daar tehuis, heiligen op aarde zijn slechts vreemdelingen hier. Onze dagen zijn als een schaduw. In Davids dagen was evenveel substantie als in die van de meeste mensen, want hij was een groot man, een goed man, een nuttig man, en nu een oud man, een die lang leefde, en tot een goed doeleinde leefde, en toch rekent hij zich niet slechts tot hen, maar stelt hij zich in de eerste plaats van hen, die moeten erkennen, dat hun dagen op aarde als een schaduw zijn, wat te kennen geeft dat ons leven een ijdel leven is, een duister leven, een voorbijgaand leven, een leven, dat of in volkomen licht of in volkomen duisternis zijn einde zal hebben. De volgende woorden verklaren het: daar is geen verwachting. Wij kunnen er niets groots van verwachten, ook niet verwachten dat het van lange duur zal zijn. Dit wordt hier vermeld als wat, dat ons verbiedt te roemen op de dienst, die wij voor God doen, helaas, hij is beperkt tot een zeer weinig tijd, het is de dienst van een broos en kort leven, hoe kunnen wij dus op verdienste er door aanspraak maken?

B. Wat betreft hun offerande zegt hij: het is alles van U, en wij geven het U uit Uw hand, vers 14, en wederom in vers 16 : dat is van Uw hand, en het is alles Uw. "Wij hebben het als een vrije gave van U, en daarom zijn wij verplicht het voor U te gebruiken, en wat wij U geven is slechts de rente van het Uwe." "Evenzo," zegt bisschop Patrick, "behoren wij God te erkennen in al ons geestelijk goed iedere goede gedachte, elk goed voornemen of goed werk, toe te schrijven aan Zijn genade, van wie wij het ontvangen hebben." Die roemt roeme in de Heere.

C. Hij beroept zich op God betreffende zijn oprechtheid in hetgeen hij gedaan heeft, vers 17. Het is voor een Godvruchtig man een grote voldoening, te denken dat God het hart proeft en een welgevallen heeft aan oprechtheden, dat Hij de weg des rechtvaardigen kent en goedkeurt. Het was David tot troost dat God wist met welk een genoeg David het zijne offerde en de offeranden des volks zag. Hij was noch hoogmoedig op zijn eigen goed werk noch afgunstig op het goede werk van anderen.

D. Hij bidt God, beide voor het volk en voor Salomo, dat zij mochten voortgaan zoals zij begonnen zijn. In dit gebed wendt hij zich tot God als de God van Abraham, Izak en Israël, een God in verbond met hen, en om hunnentwil met ons. "Heere, geef ons genade om onze

zijde van het verbond na te komen opdat wij er het voorrecht niet van verbeuren.’ Of aldus: zij werden door de genade Gods bewaard bij hun oprechtheid, laat dezelfde genade die hun genoeg was, ook ons genoeg zijn.

a. Voor het volk bad hij, dat God het goede dat Hij in hun ziel gelegd had, er altijd mocht houden, dat zij nooit slechter mochten wezen dan zij nu waren, nooit de overtuiging mochten verliezen, waaronder zij zich nu bevonden, niet koel mochten worden in hun genegenheid voor het huis van God, maar altijd dezelfde gedachten van de dingen mochten koesteren, die zij er nu van schenen te hebben. Grote gevolgen hangen af van hetgeen het diepst in de gedachte onzes harten is, van hetgeen wij bedoelen en hetgeen waaraan wij gaarne denken. Indien er enig goed is, dat bezit heeft genomen van ons hart of van het hart van onze vrienden, dan is het goed om het door het gebed in de bewaring te geven van Gods genade, "Heere, bewaar het daar, bewaar het daar voor eeuwig." David had materialen bereid voor de tempel, maar "Heere, bereid Gij hun harten voor zo'n voorrecht". "Bevestig hun voornemen, zij zijn nu in een goede gezindheid, houd hen daarin als ik heengegaan zal zijn, hen en de hunnen tot in eeuwigheid."

b. Voor Salomo bidt hij, vers 19. Geef hem een volkomen hart. Hij had hem bevolen, Hoofdstuk 28:9, God te dienen meteen volkomen hart, en nu bidt hij God hem zo'n hart te geven. Hij bidt niet: "Heere, maak hem een rijk man, een groot man, een geleerd man", maar "Heere, maak hem een eerlijk man", want dat is beter dan alles. "Heere, geef hem een volkomen hart, niet slechts in het algemeen om Uwe geboden te houden, maar in het bijzonder om dit paleis te bouwen, opdat hij die dienst doe met een eenvoudig oog." Maar zijn bouwen van het huis zal nog geen bewijs zijn dat hij een volkomen hart heeft, tenzij hij er een gewetenszaak van maakt om Gods geboden te houden. Het is niet ons helpen om kerken te bouwen dat ons zal behouden, als wij leven in ongehoorzaamheid aan Gods wet.

II. De blijmoedige instemming van deze grote vergadering met deze plechtigheid.

1. Zij verenigden zich met David in de aanbidding Gods. Toen hij zijn gebed gedaan had riep hij hen op om er hun instemming mee te betuigen. Looft nu de Heere, uw God, vers 20, hetgeen zij deden door hun hoofd te neigen, een gebaar van aanbidding. Wie ook de mond van de vergadering is, diegenen alleen hebben er het voorrecht en het voordeel van, die zich met hem verenigen, niet zozeer door het hoofd te buigen, als wel door de ziel op te heffen.

2. Zij betuigen hun eerbied aan de koning, hem beschouwende als het werktuig in Gods hand voor veel goeds voor hen, en in hem te eren, eerden zij God.

3. De volgende dag offerden zij vele offers aan God, vers 21, zowel brandoffers, die geheel verteerd werden, als dankoffers, waarvan het grootste gedeelte voor de offeraar was. Hiermede betuigden zij een edelmoedige dankbaarheid aan God voor de goeden staat, waarin hun openbare zaken zich bevonden, hoewel David nu in de weg van de gehele aarde ging.

4. Zij hielden feest, aten en dronken voor het aangezicht des Heeren met grote vreugde, vers 22. Ten teken van hun blijdschap in God en hun gemeenschap met Hem aten zij van hun dankoffers op Godsdienstige wijze voor het aangezicht des Heeren. Zij hielden een feestmaaltijd van hetgeen Gode geofferd was waardoor hun te kennen werd gegeven dat zij om hun milde bijdragen ten diepste van de tempel niet armer zullen worden.

5. Zij maakten Salomo ten tweeden maal koning. Daar hij tevoren bij gelegenheid van Adonia's rebellie in haast gezalfd was, achtte men het gepast om het te herhalen, ter meerdere voldoening van het volk. Zij zalfden hem de Heere. Magistraten moeten op zichzelf zien als

Gode afgezonderd om Zijn dienaren te zijn, en moeten dienovereenkomstig regeren in de vreze Gods. Ook Zadok werd gezalfd om priester te zijn in de plaats van Abjathar, die nu onlangs deze eer had verbeurd. Zalig zijt gij, o Israël, onder zo'n vorst en zo'n hogepriester.

1 Kronieken 29:23-30

Deze verzen brengen koning Salomo op zijn troon en koning David naar zijn graf. Zo werpt het opkomende geslacht uit wat tevoren geweest is, en zegt: "Maak plaats voor ons." Ieder heeft zijn dag.

I. Wij zien hier Salomo verhoogd, vers 23 : Salomo zat op de troon des HEEREN. Niet Zijn troon, die Hij bereidde in de hemel, maar de troon Israëls wordt de troon des HEEREN genoemd, omdat Hij niet slechts Koning is van alle volken en alle koningen onder Hem regeren, maar omdat Hij in bijzondere zin Koning is van Israël, 1 Samuël 12:12. Hij heeft door onmiddellijke aanwijzing hun troon gefundeerd en vervuld. De burgerlijke wetten van hun koninkrijk waren goddelijk. Urim en profeten waren de geheime raadsheren van hun vorsten daarom wordt hun troon de troon des HEEREN genoemd. Salomo's koninkrijk was een type van het koninkrijk van de Messias, en Zijns is in waarheid de troon des HEEREN, want de Vader oordeelt niemand, maar heeft Hem al het oordeel overgegeven, vandaar dat Hij Hem Zijn Koning noemt, Psalm 2:6. Gezeten zijnde op de troon des HEEREN, de troon, waarop God hem riep, was hij voorspoedig. Zij, die de Goddelijke leiding volgen, kunnen door de Goddelijken zegen voorspoed verwachten.

Salomo was voorspoedig, want:

1. Zijn volk bewees hem eer als aan een, wie eer toekomt. Gans Israël hoorde naar hem, dat is: was bereid hem trouw te zweren, vers 23 de vorsten en helden, ja ook de zonen des konings Davids, hoewel naar rangen ouderdom hun aanspraak op de kroon vóór de zijne was, en zij zich verongelijkt konden rekenen door zijn bevordering, achtte God het voegzaam hem koning te maken, en maakte hem geschikt om het te zijn, en daarom hebben zij zich allen aan hem onderworpen, vers 24. God heeft hun hart geneigd om dit te doen, opdat zijn regering van de beginne af vreedzaam zou zijn. Zijn vader was een beter man dan hij en toch is die met grote moeite, na lang uitstel en met veel langzame stappen op de troon gekomen. David had meer geloof en daarom was het meer beproefd. Zij gaven de hand, dat zij onder de koning Salomo zijn zouden, dat is: verbonden zich onder ede hem bouw te zullen zijn. Het leggen van de hand onder de heup was een ceremonie, die oudtijds gebruikt werd om te zweren, of wel, zij waren hem zo volkomen toegewijd, dat zij hun hand onder zijn voeten wilden leggen om hem te dienen.

2. God deed hem eer aan, want die Hem eren, zal Hij eren. De HEERE maakte Salomo groot ten hoogste, vers 25. Ik ben geneigd te denken dat tot zelfs in zijn gelaat en voorkomen iets zeer groots en ontzaglijke was, alles wat hij zei en alles wat hij deed dwong eerbied af. Geen van al de Richteren en koningen van Israël, die zijn voorgangers waren, zijn met zoveel majesteit opgetreden als hij noch hebben zij met zoveel luister en pracht geleefd.

II. Hier is Davids heengaan van de aarde, die grote man trad af van het toneel. De geschiedschrijver brengt hem hier tot aan het einde van zijn dag, verlaat hem toen hij ontslapen was, en schuift de gordijnen rondom hem toe.

1. Hij geeft de korten inhoud op van de jaren van zijn regering, vers 26, 27. Hij heeft veertig jaren geregeerd, zoals Mozes, Othniël, Debora, Gideon, Eli, Samuël en Saul, die voor hem geweest waren, en zoals Salomo na hem.

2. Hij geeft een kort bericht van zijn dood, vers 28, dat hij stierf zat van dagen, rijkdom en eer, dat is: er mee beladen. Hij was zeer oud en zeer rijk, en zeer geëerd door God en de mensen. Van zijn jeugd af is hij een krijgsman geweest, en als zodanig had hij zijn ziel, dat is zijn leven, voortdurend in zijn hand maar toch is hij niet afgesneden in het midden van zijn jaren, maar is door al de gevaren van een militair leven gespaard gebleven, hij leefde tot aan een goeden ouderdom en stierf in vrede, stierf in zijn bed, en toch op het veld van eer. Hij was zat van dagen, rijkdom en eer, dat is: hij had genoeg van deze wereld, en van de rijkdom en eer ervan, en hij wist wanneer hij genoeg ervan had, want hij was zeer gewillig om te sterven en het alles te verlaten. God zal mij opnemen, had hij gezegd, Psalm 49:16, en Gij zijt met mij, Psalm 23:4. Een Godvruchtig man zal spoedig zat zijn van dagen, rijkdom en eer, maar er nooit voldoening in vinden, geen voldoening dan in Gods goedertierenheid.

3. Voor een vollediger bericht van Davids leven en regering verwijst hij zijn lezers naar de geschiedenis of gedenkschriften van die tijden geschreven door Samuël bij zijn leven, en na zijn dood voortgezet door Nathan en Gad, vers 29. Daarin was vermeld hetgeen opmerkelijk was in zijn regering en in zijn buitenlandse oorlogen en werd gesproken van de tijden, dat is: de gebeurtenissen, die over hem verlopen zijn, vers 29, 30.

Deze gedenkschriften waren toen in wezen, maar zijn nu verloren. Van de authentieke geschiedenis van de kerk kan hoewel zij niet door de Heilige Geest is ingegeven, een goed gebruik gemaakt worden.

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
OUDE TESTAMENT**

2 KRONIEKEN

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

**VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK**

TWEEDE DRUK

**UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET TWEEDE BOEK DER KRONIEKEN

Dit boek begint met de regering van Salomo en het bouwen van de tempel, en zet de geschiedenis voort der koningen van Juda, van toen aan tot aan de gevangenschap, en eindigt dus met de val dier doorluchtige monarchie en de verwoesting van de tempel. Gelijk deze monarchie van het huis van David vroeger was in tijd dan de vier vermaarde monarchieën van Nebukadnézars droom, zo overtrof zij ze ook in waardij en waardigheid. De Babylonische monarchie reken ik te beginnen met Nebukadnézar zelf: Gij zijt dat gouden hoofd. Dat heeft slechts ongeveer zeventig jaren geduurd; de Perzische monarchie, in verscheidene geslachten, ongeveer honderd en dertig jaren; de Griekse in haar onderscheiden vertakkingen, ongeveer driehonderd jaren, en nog eens driehonderd jaren gingen ver voor het Romeinse rijk.

Maar gelijk ik David een groter held acht dan iemand uit de stichters van deze monarchieën en Salomo een statiger vorst dan zij, die er de roem van waren, zo werd ook de opvolging in rechte lijn voortgezet door geheel de monarchie, die tussen vier en vijfhonderd jaren van groot aanbelang bleef, en na een langdurige verduistering wederom helder blonk in het koninkrijk van de Messias, en der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn. Gelijk deze geschiedenis der Joodse monarchie meer authentiek is, zo is zij ook meer onderhoudend en leerrijk dan de geschiedenissen van deze monarchieën.

De geschiedenis van het huis van David hadden wij tevoren in het eerste en tweede boek der koningen, ineengestrengeld met die der koningen van Israël, die daar meer plaats innam dan die van Juda; maar hier hebben wij haar in haar geheel. Veel wordt hier herhaald wat wij tevoren reeds gehad hebben, maar vele bijzonderheden er van worden hier uitvoeriger meegedeeld, en onderscheiden zaken er aan toegevoegd, die wij tevoren niet gehad hebben, inzonderheid met betrekking tot de zaken van de Godsdienst; want het is een kerkgeschiedenis, geschreven ons ter lering, om volken en geslachten te doen weten dat zij alleen dan kunnen verwachten voorspoedig te zijn, als zij zich houden op de weg van plicht jegens God; want aldoor hebben de goede koningen voorspoed gehad en warende slechte koningen door rampen geteisterd.

De vreedzame regering van Salomo hebben wij in Hoofdstuk 1-9. De bevlekte regering van Rehabeam in Hoofdstuk 10-12. De korte, maar bedrijvige regering van Abia in Hoofdstuk 13. De lange en gelukkige regering van Asa in Hoofdstuk 14-16. De Godvruchtige en voorspoedige regering van Jósafath in Hoofdstuk 17-20. De goddeloze en roemloze regering van Joram en Ahazia in Hoofdstuk 21, 22. De onvaste regeringen van Joas en Amazia in Hoofdstuk 24, 25. De langdurige en voorspoedige regering van Uzzia in Hoofdstuk 26. De regelmatige regering van Jotham in Hoofdstuk 27. De goddeloze en slechte regering van Achaz in Hoofdstuk 28. De Godvruchtige, glorierijke regering van Hizkia in Hoofdstuk 29-32. De slechte regeringen van Manasse en Amon in Hoofdstuk 33. De regering der hervorming van Josia in Hoofdstuk 34, 35. De verderflijke regeringen van zijn zonen in Hoofdstuk 36. Neem dit alles tezamen, en de waarheid zal blijken van dit woord van God: *Die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij verachten, zullen licht geacht worden.*

De geleerde **Dr. Whiston** zegt in zijn chronologie, dat in de historische boeken, die na de ballingschap geschreven zijn, namelijk de twee boeken der kronieken, Ezra en Nehemia, meer fouten voorkomen in namen en getallen, dan in al de andere boeken van het Oude Testament, door de onachtzaamheid der overschrijvers; maar al zou men dit toegeven, dan zijn die dingen toch van zo weinig betekenis, dat wij er toch gerust op kunnen zijn dat, in weerwil hiervan, het vaste fundament Gods staat.

HOOFDSTUK 1

1 En Salomo, de zoon van David, werd versterkt in zijn koninkrijk, want de HEERE, zijn God, was met hem, en maakte hem ten hoogste groot. 2 En Salomo sprak tot het ganse Israëel, tot de oversten der duizenden en der honderden, en tot de richteren, en tot alle oversten in gans Israëel, de hoofden der vaders; 3 En zij gingen henen, Salomo en de ganse gemeente met hem, naar de hoogte, die te Gibeon was; want daar was de tent der samenkomst Gods, die Mozes, de knecht des HEEREN, in de woestijn gemaakt had. 4 (Maar de ark Gods had David van Kirjath-jearim opgebracht, ter plaatse, die David voor haar bereid had; want hij had voor haar een tent te Jeruzalem gespannen.) 5 Ook was het koperen altaar, dat Bezaleel, de zoon van Uri, de zoon van Hur, gemaakt had, aldaar voor de tabernakel des HEEREN; Salomo nu en de gemeente bezochten hetzelfde. 6 En Salomo offerde daar, voor het aangezicht des HEEREN, op het koperen altaar, dat aan de tent der samenkomst was; en hij offerde daarop duizend brandofferen. 7 In dienzelfden nacht verscheen God aan Salomo; en Hij zeide tot hem: Begeer, wat Ik u geven zal. 8 En Salomo zeide tot God: Gij hebt aan mijn vader David grote weldadigheid gedaan; en Gij hebt mij koning gemaakt in zijn plaats; 9 Nu, HEERE God, laat Uw woord waar worden, gedaan aan mijn vader David; want Gij hebt mij koning gemaakt over een volk, menigvuldig als het stof der aarde; 10 Geef mij nu wijsheid en wetenschap, dat ik voor het aangezicht van dit volk uitga en inga; want wie zou dit Uw groot volk kunnen richten? 11 Toen zeide God tot Salomo: Daarom, dat dit in uw hart geweest is, en gij niet begeerd hebt rijkdom, goederen, noch eer, noch de ziel uwer haters, noch ook vele dagen begeerd hebt; maar wijsheid en wetenschap voor u begeerd hebt, opdat gij Mijn volk mocht richten, waarover Ik u koning gemaakt heb; 12 De wijsheid, en de wetenschap is u gegeven; daartoe zal Ik u rijkdom, en goederen, en eer geven, dergelijke geen koningen, die voor u geweest zijn, gehad hebben, en na u zal dergelijke niet zijn. 13 Alzo kwam Salomo te Jeruzalem, van de hoogte, die te Gibeon is, van voor de tent der samenkomst; en hij regeerde over Israëel. 14 En Salomo vergaderde wagenen en ruiters, zodat hij duizend en vierhonderd wagenen, en twaalf duizend ruiters had; en hij leide ze in de wagensteden, en bij de koning te Jeruzalem. 15 En de koning maakte het zilver en het goud in Jeruzalem te zijn als stenen, en de cederen maakte hij te zijn als wilde vijgebomen, die in de laagten zijn, in menigte. 16 En het uitbrengen der paarden was hetgeen Salomo uit Egypte had; en aangaande het linnengaren, de kooplieden des konings namen het linnengaren voor de prijs. 17 En zij brachten op, en voerden een wagen uit van Egypte voor zeshonderd sikkelen zilvers, en een paard voor eenhonderd en vijftig; en alzo voerden zij die door hun hand uit, voor alle koningen der Hethieten, en voor de koningen van Syrië.

Aan het einde van het vorige boek lezen wij hoe God Salomo groot maakte, en dat Israëel hem gehoorzaamde. God en Israëel werkten samen om hem te eren. Nu hebben wij hier een bericht.

I. Hoe hij God eerde door offeranden, vers 1-6, en door gebed vers 7-12.

II. Hoe hij Israëel eerde door hun sterkte rijkdom en koophandel te vermeerderen, vers 13-17.

2 Kronieken 1:1-12

I. Hier is Salomo's grote voorspoed, vers 1. Hoewel hem zijn recht betwist was, werd hij toch, daar God met hem was, "versterkt in zijn koninkrijk", zijn hart en zijn handen werden gesterkt, en zijn invloed op het volk. Gods tegenwoordigheid zal onze sterkte wezen.

II. Zijn grote vroomheid en Godsvrucht. Zijn vader was een profeet en een Psalmist, hij hield zich het meest bij de ark, maar Salomo, veel in zijn Bijbel gelezen hebbende van de tabernakel, die Mozes had gebouwd, en de altaren aldaar, bewees er meer eerbied aan dan David scheen gedaan te hebben. Beiden deden wèl en geen van beide moet gelaakt worden. Laat hem, wiens ijver voornamelijk naar de ene Godsdienstige richting uitgaat, hem niet verachten, wiens ijver het meest aangewend wordt in een andere richting. Laat hen elkaar noch oordelen, noch verachten.

1. Al zijn grote mannen moesten in zover Godvruchtige mannen zijn, dat zij zich met hem moesten verenigen in de aanbidding Gods. Hij sprak tot de oversten en richteren, de vorsten en hoofden van de vaders, om met hem naar Gibeon te gaan, vers 3. Gezag en invloed zijn goed besteed aan hen, die ze aldus gebruiken willen voor de eer en heerlijkheid Gods en ter bevordering van de Godsdienst. Het is onze plicht om hen, op wie wij invloed hebben, te doen delen in de plechtigheid van de Godsdienst, en het is zeer wenselijk dat velen zich met ons verenigen in die plechtigheden, hoe meer hoe beter en hoe meer het op de hemel gelijkt. Salomo begon zijn regering met dit openbare, Godvruchtige bezoek aan Gods altaar, en dat was een zeer goed teken. Magistraten zullen dan waarschijnlijk wèl handelen voor zichzelf en voor hun volk, als zij aldus bij het begin van hun loopbaan en hun werk God medenemen.

2. Hij offerde aldaar zeer vele offers aan God, vers 6, duizend brandoffers, en misschien nog een groter aantal dankoffers, waarvan hij en zijn gezelschap maaltijd hielden voor het aangezicht des Heeren. Waar God overvloedig zaait, verwacht Hij dienovereenkomstig te oogsten. Zijn vader David had hem overvloed van runderen en schapen nagelaten, 1 Kronieken 27:29, 31, en zo gaf Hij Gode wat Hem er uit toekwam. De ark was te Jeruzalem, vers 4 maar het altaar was te Gibeon, vers 5, en daar bracht hij zijn offeranden, want het altaar heiligt de gave.

3. Hij zond een goed gebed op tot God, dat gebed met de verhoring ervan hadden wij tevoren in 1 Koningen 3:5 en verder.

a. God zei hem te vragen wat hij wilde niet alleen om hem op de rechte weg te stellen om de gunsten te verkrijgen, die voor hem waren weggelegd (bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij) maar ook om hem te beproeven en te zien wat in zijn hart was. Het karakter van de mensen komt uit in hun keuze en hun begeerte. Wat zoudt gij willen hebben? stelt een mens evenzeer op de proef als: Wat zoudt gij doen? Aldus heeft God Salomo op de proef gesteld om te zien of hij een van de kinderen was van deze wereld, die zeggen: Wie zal ons het goede doen zien, of van de kinderen des lichts, die zeggen: Heere, verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns. Naar onze keus is zullen wij ontvangen, en datgene, waaraan wij de voorkeur geven, zal waarschijnlijk ons deel zijn, hetzij rijkdom of genot van deze wereld of geestelijke schatten en genietingen.

b. Als een echte zoon van David gaf hij aan geestelijke zegeningen de voorkeur boven tijdelijke zegeningen. Zijn bede is: Geef mij wijsheid en wetenschap. Hij erkent dat dit begeerlijke gaven zijn, en dat God de gever ervan is, Spreuken 2:6.

Op twee dingen wordt hier gepleit, die wij niet in 1 Koningen hebben gehad.

(1). "Gij hebt mij koning gemaakt in mijns vaders plaats", vers 8. "Heere, Gij hebt mij op de plaats mijns vaders gesteld, en daarom kan ik in het geloof U om genade vragen om mij bekwaam te maken voor de plicht ervan." Als wij reden hebben om te geloven dat God ons roept tot een dienst, dan hebben wij ook reden om te hopen dat Hij er ons bekwaam toe zal maken. Maar dat is nog niet alles. "Heere, Gij hebt mij in deze plaats van David gesteld, van die groten en Godvruchtigen man, die haar zo uitnemend vervuld heeft, geef mij dan nu wijsheid, opdat Israël geen schade lijde door die verandering. Moet ik regeren in de plaats van mijn vader? Heere, geef mij dan de geest mijns vaders." De uitnemendheid van hen, die ons zijn voorgegaan, en de verplichting, die op ons rust om het goede werk, dat zij begonnen hebben, voort te zetten, moeten ons aansporen tot een Godvruchtigen wedijver en ons gebed tot God verlevendigen om wijsheid en genade dat wij in onze dag het werk Gods even goed en getrouw doen, als zij het in hun tijd gedaan hebben.

(2). "Laat Uw woord waar worden, gedaan aan mijn vader David", vers 9. Hij bedoelt de belofte nopens zijn opvolger: "Heere geef mij, ter vervulling van dat woord wijsheid". Wij

bevinden niet dat wijsheid onder de dingen was, die beloofd waren, maar ter vervulling van wat beloofd was, was zij nodig, 2 Samuël 7:13-15. De belofte was: Hij zal Mijn naam een huis bouwen, Ik zal de stoel van zijn koninkrijk bevestigen, hij zal Mij zijn tot een zoon en Mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken. "Welnu Heere, tenzij Gij mij wijsheid geeft, zal Uw huis niet gebouwd worden en zal de stoel mijns koninkrijks niet worden bevestigd, ik zal mij gedragen op een wijze, die niet betaamt aan mijn betrekking tot U als Vader, Uwe genade verbeuren, en daarom, Heere, geef mij wijsheid." Gods beloften zijn onze beste pleitgronden in het gebed: "Gedenk des woords tot Uwen knecht gesproken". Kinderen kunnen troost smaken door de beloften van het verbond, waarop hun ouders aanspraak voor hen maakten in hun doop. Het beste middel om de weldaad van de beloften te ontvangen en de voorrechten van het verbond, is: vurig te zijn in het gebed tot God om wijsheid en genade om er de plichten van te vervullen.

4. Zijn gebed werd genadiglijk verhoord, vers 11, 12.

a. God gaf hem de wijsheid, om welke hij gevraagd had, omdat hij er om gevraagd had. Wijsheid is een gave, die God even vrijelijk en mildelijk geeft als ieder andere gave, aan hen die haar waarderen en er om worstelen en besloten zijn er gebruik van te maken, en Hij verwijt de armen bidders hun dwaasheid niet, Jakobus 1:5. Gods genade zal hun nooit ontbreken, die in oprechtheid begeren hun plicht te kennen en te doen.

b. God gaf hem de rijkdom en de eer, waar hij niet om had gevraagd. Zij, die de tegenwoordige dingen het ijverigst najagen, zullen ze zeer waarschijnlijk niet verkrijgen, terwijl zij, die zich aan Gods voorzienigheid toevertrouwen, indien zij de meesten van die dingen al niet verkrijgen, er toch de meeste lieflijkheid van hebben. Zij, wier doeleinde deze wereld is, zullen de andere wereld niet bereiken en in deze wereld nog teleurgesteld worden, maar zij, wier doeleinde de andere wereld is, zullen haar niet alleen verkrijgen en er volle voldoening in smaken, maar nog van deze wereld zoveel als gerieflijk en goed voor hen is ontvangen.

2 Kronieken 1:13-17

1. Hier is: Salomo's ingaan tot de regering, vers. 13. Hij kwam van voor de tent van de samenkomst, en hij regeerde over Israël. Hij wilde geen regeringsdaden doen, voor hij die daad van Godsverering gedaan had, wilde geen eer nemen voor zichzelf, voor hij eer had gegeven aan God, eerst de tabernakel en dan de troon. Maar toen hij wijsheid van God had verkregen, heeft hij zijn talent niet begraven, maar de gave ontvangen hebbende, bediende hij dezelve, hij gaf zich niet over aan gemak en genot, maar legde zich toe op de zaken, hij regeerde over Israël.

2. De pracht en luister van zijn hof, vers 14. Hij vergaderde wagens en ruiters. Zullen wij hem hiervoor prijzen? Wij prijzen hem niet, want het was de koning verboden de paarden voor zich te vermenigvuldigen, Deuteronomium 17:16. Ik herinner mij niet dat wij ooit zijn Godvruchtige vader in een wagen gevonden hebben of te paard, op zijn hoogst reed hij op een muilezel. Wij moeten er naar streven om hen, die ons voorgedaan zijn, te overtreffen in Godsvrucht veeleer dan in grootheid.

3. De rijkdom en de koophandel van zijn rijk. Goud en zilver maakte hij zeer goedkoop, voor ieder verkrijgbaar, vers 15. De toeneming van goud vermindert de waarde ervan, maar de toeneming van genade verhoogt haar waarde, hoe meer de mensen daarvan hebben, hoe meer zij haar waarderen, hoeveel beter is het dus om wijsheid te verkrijgen dan goud! Hij begon ook een handel met Egypte, vanwaar hij paarden en linnen garen invoerde en weer uitvoerde naar de koningen van Syrië met grote winst ongetwijfeld, vers 16, 17. dit hadden wij tevoren,

1 Koningen 10:28. 29. Het is de wijsheid van vorsten, de industrie te bevorderen en de handel aan te moedigen in hun gebied. Misschien heeft Salomo de wenk begrepen om linnenfabrieken op te richten en het linnen dan uit te voeren naar andere landen, uit wat zijn eigen vlijtige moeder hem leerde toen zij onder de bezigheden van de deugdelijke huisvrouw ook dit noemde: zij maakt fijn lijnwaad en verkoopt het, en zij levert de koopman gordels, Spreuken 31:24. In alle arbeid is voordeel.

HOOFDSTUK 2

1 Salomo nu dacht voor de Naam des HEEREN een huis te bouwen, en een huis voor zijn koninkrijk. 2 En Salomo telde zeventig duizend lastdragende mannen, en tachtig duizend mannen, die houwen zouden in het gebergte; mitsgaders drie duizend en zeshonderd opzieners over dezelve. 3 En Salomo zond tot Hiram, de koning van Tyrus, zeggende: Gelijk als gij met waren mijn vader David gedaan hebt, en hebt hem cederen gezonden, om voor hem een huis te bouwen, om daarin te wonen, zo doe ook met mij. 4 Zie, ik zal een huis voor de Naam des HEEREN, mijns Gods, bouwen, om Hem te heiligen, om reukwerk der welriekende specerijen voor Zijn aangezicht aan te steken, en voor de toerichting des gedurigen broods, en voor de brandofferen des morgens en des avonds, op de sabbatten, en op de nieuwe maanden, en op de gezette hoogtijden des HEEREN, onzes Gods; hetwelk voor eeuwig is in Israël. 5 En het huis, dat ik zal bouwen, zal groot zijn; want onze God is groter dan alle goden. 6 Doch wie zou de kracht hebben, om voor Hem een huis te bouwen, dewijl de hemelen, ja, de hemel der hemelen, Hem niet bevatten zouden? En wie ben ik, dat ik voor Hem een huis zou bouwen, ten ware om reukwerk voor Zijn aangezicht aan te steken? 7 Zo zend mij nu een wijzen man, om te werken in goud, en in zilver, en in koper, en in ijzer, en in purper, en karmozijn, en hemelsblauw, en die weet graveerselen te graveren, met de wijzen, die bij mij zijn in Juda en in Jeruzalem, die mijn vader David beschikt heeft. 8 Zend mij ook cederen, dennen, en alummimhout uit Libanon; want ik weet, dat uw knechten het hout van Libanon weten te houwen; en zie, mijn knechten zullen met uw knechten zijn. 9 En dat om mij hout in menigte te bereiden; want het huis, dat ik zal bouwen, zal groot en wonderlijk zijn. 10 En zie, ik zal uw knechten, de houwens, die het hout houwen, twintig duizend kor uitgeslagen tarwe, en twintig duizend kor gerst geven; daartoe twintig duizend bath wijn, en twintig duizend bath olie.

11 Hiram nu, de koning van Tyrus, antwoordde door schrift, en zond tot Salomo: Daarom dat de HEERE Zijn volk lief heeft, heeft Hij u over hen tot koning gesteld. 12 Verder zeide Hiram: Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, dat Hij de koning David een wijzen zoon, kloek in voorzichtigheid en verstand, gegeven heeft, die een huis voor de HEERE, en een huis voor zijn koninkrijk bouwe! 13 Zo zend ik nu een wijzen man, kloek van verstand, Hiram Abi; 14 de zoon ener vrouw uit de dochteren van Dan, en wiens vader een man geweest is van Tyrus, die weet te werken in goud, en in zilver, in koper, in ijzer, in stenen, en in hout, in purper, in hemelsblauw, en in fijn linnen, en in karmozijn, en om alle graveersels te graveren, en om te bedenken allen vernuftigen vond, die hem zal voorgesteld worden, met uw wijzen, en de wijzen van mijn heer, uw vader David. 15 Zo zende nu mijn heer zijn knechten de tarwe en de gerst, de olie en de wijn, die hij gezegd heeft. 16 En wij zullen hout houwen uit de Libanon, naar al uw nooddrift, en zullen het tot u met vlotten, over de zee, naar Jafo brengen; en gij zult het laten ophalen naar Jeruzalem. 17 En Salomo telde al de vreemde mannen, die in het land van Israël waren, achtervolgens de telling, met dewelke zijn vader David die geteld had; en er werden gevonden honderd drie en vijftig duizend en zeshonderd. 18 En hij maakte uit dezelve zeventig duizend lastdragers, en tachtig duizend houwens in het gebergte, mitsgaders drie duizend en zeshonderd opzieners, om het volk te doen arbeiden.

Salomo's koophandel, waarvan wij aan het einde van het vorige hoofdstuk gelezen hebben, en de aanmoediging, die hij gaf aan koopman en fabrikant waren zeer prijzenswaardig. Maar bouwen was het werk, waartoe hij bestemd was, en daaraan wijdt hij zich hier. Wij hebben nu:

I. Salomo's besluit om de tempel en een koninklijk paleis te bouwen en zijn aanstelling van werklieden er voor, vers 1, 2-17, 18.

II. Zijn verzoek aan Huram, koning van Tyrus, om hem van werklieden en materialen te voorzien vers 3-10.

III. Hurams vriendelijk antwoord en bereidwillig toestaan van dat verzoek, vers 11 -16.

2 Kronieken 2:1-10

Salomo's wijsheid was hem gegeven, niet bloot tot bespiegeling en voor zijn eigen vermaak (hoewel dit inderdaad een vorstelijk vermaak is) en ook niet bloos voor onderhoudende gesprekken met zijn vrienden, maar om haar in praktijk te brengen, en zo begeeft hij zich dan terstond aan het werk.

Merk op:

I. Hoe hij bij zichzelf het besluit neemt tot deze zaak, vers 1. Hij dacht te bouwen, in de eerste plaats: een huis voor de Naam des HEEREN. Het is voegzaam dat Hij, die de eerste is, het eerst bediend wordt, eerst een tempel en dan een paleis, een huis, niet zozeer voor zichzelf en voor zijn gerief en zijn staatsie, als wel voor het koninkrijk, voor de eer ervan onder zijn naburen en tot betamelijke ontvangst van het volk, als zij zich tot hun vorst wilden wenden, zodat hij in beide het openbare welzijn op het oog had. Diegenen zijn de wijste mannen, die zich het meeste te koste geven voor de eer en de naam des Heeren en het welzijn van de gemeenten, wij zijn niet voor onszelf geboren, maar voor God en ons land.

II. Zijn gezantschap naar Huram, koning van Tyrus, om zijn hulp te verzoeken in de uitvoering van zijn plannen. De inhoud van zijn boodschap aan hem is hier tamelijk gelijk aan die van 1 Koningen 5:2 en verder. Maar hier is zij uitvoeriger.

1. De redenen, waarom hij zich tot Huram wendt, zijn hier uitvoeriger opgegeven, zowel ter inlichting van Huram als om hem tot inwilliging te bewegen.

a. Hij pleit op zijns vaders belangstelling in Huram en de vriendschap, die hij van hem had ontvangen, vers 3. Gelijk als gij met mijn vader David gedaan hebt, zo doe ook met mij. Gelijk wij vriendelijkheid moeten bewijzen aan zo kunnen wij ook vriendelijkheid verwachten van de vrienden onzes vaders, en wij behoren gemeenschap met hen te onderhouden.

b. Hij geeft een voorstelling van zijn plan om de tempel te bouwen, hij bestemde hem tot een plaats van Godsverering, vers 4, opdat al de offeranden, die God had voorgeschreven voor de eer van Zijn naam daar geofferd zouden worden. Het huis werd gebouwd om Gode gewijd te zijn en gebruikt te worden in Zijn dienst, dat moeten wij in al ons doen op het oog hebben, alles wat wij hebben en doen moet aan de ere Gods gewijd zijn. Hij noemt tot inlichting van Huram verschillende bijzondere diensten, die er verricht moesten worden. De verborgenheden van de waren Godsdienst hadden geen geheimhouding nodig, zoals de bijgelovige plechtigheden van de heidenen.

c. Hij poogt Huram zeer grote en hoge gedachten in te boezemen van de God Israëls, door uitdrukking te geven aan de ontzaglijke eerbied, die hij koesterde voor Zijn heiligen Naam. Onze God is groter dan alle goden, dan alle afgoden, alle vorsten.

Afgoden zijn niets, vorsten zijn gering, en beide zijn onder bestuur en bedwang van de God Israëls, en daarom:

a. Moet het huis groot zijn, niet in evenredigheid van de grootheid van die God, aan wie het gewijd zal zijn (want tussen het eindige en oneindige kan geen evenredigheid bestaan), maar in enige evenredigheid tot de grote waardering van en eerbied die wij hebben voor die God.

b. "Maar al is het ook nog zo groot, het kan toch geen woning zijn voor de grote God, laat Huram niet denken dat de God Israëls, zoals de goden van de heidenen, woont in tempelen met handen gemaakt, Handelingen 17:24, neen, de hemel van de hemelen kan Hem niet

bevatten. Het huis is slechts bedoeld tot gerief van de priesters en de aanbidders, opdat zij een geschikte, voegzame plaats hebben om offers voor Hem te branden.

c. Hoewel hij een machtig vorst was, zag hij op zichzelf als de eer onwaardig om in dit grote werk gebruikt te worden. Wie ben ik, dat ik voor Hem een huis zou bouwen. Het behoort tot de wijsheid, waarmee wij moeten wandelen bij degenen die buiten zijn, om zorgvuldig te waken tegen alle misverstand, dat door iets wat wij zeggen of doen zou kunnen ontstaan ten opzichte van God, en dat doet Salomo hier in zijn onderhandeling met Huram.

2. Het verzoek, dat hij hem doet, is hier meer gespecificeerd.

a. Hij verlangt dat Huram hem een wijzen man om te werken zal zenden, vers 7. Hij had wijze mannen bij zich in Jeruzalem en Juda, waarin David voorzien had, 1 Kronieken 22:15. Laat hen niet denken dat er ook onder de Joden geen bekwame werklieden waren, maar zend mij een man om hen te besturen. "Er zijn vernuftige mannen te Jeruzalem, maar niet zulke bekwame graveurs als te Tyrus, en daar tempelwerk het beste in zijn soort moet zijn, zo laat mij de beste werklieden hebben, die te krijgen zijn.

b. Met goede materialen, vers 8, cederhout en ander hout in menigte, vers 8, 9, want het huis zal groot en wonderlijk zijn, dat is: zeer statig en prachtig, geen kosten moeten er voor gespaard worden, geen kunst er aan ontbreken.

3. Hier is Salomo's verbintenis om de werklieden te onderhouden, vers 10, hun zo en zoveel tarwe en gerst, zo en zoveel wijn en olie te geven. Hij heeft zijn werklieden niet met water en brood gevoed, maar met overvloed en met van alles het beste. Zij, die arbeiders gebruiken, moeten zorg dragen niet alleen dat zij goed betaald worden, maar ook wel voorzien van hetgeen goed en gezond voor hen is. Laat de rijke meesters voor hun arme werklieden doen wat zij wensen dat hun gedaan zou worden, als zij in hun plaats waren. 2 Kronieken 2:11-18 I. Wij hebben hier het antwoord van Huram op Salomo's verzoek, waarin hij grote achting betoont aan Salomo en veel bereidwilligheid om hem van dienst te zijn. Personen van minder aanzien kunnen van deze groten leren om vriendelijk en inschikkelijk te zijn.

1. Hij prijst Israël gelukkig wijl zij zo'n koning hebben, vers 18. Daarom dat de HEERE Zijn volk lief heeft, heeft Hij u over hen tot koning gesteld. Een wijze en goede regering is een grote zegen voor een volk en kan wel als een bijzonder teken van Gods gunst beschouwd worden. Hij zegt niet: "Omdat de Heere u liefheeft" (hoewel dit waar was, 2 Samuël 12:24) "heeft Hij u koning gemaakt", maar "omdat Hij Zijn volk liefheeft". Vorsten moeten op zichzelf zien als bevorderd, verhoogd, te zijn voor het algemene welzijn, niet voor hun eigen persoonlijke voldoening, en moeten zo regeren, dat er uit blijkt dat zij in liefde werden gegeven en niet in toorn.

2. Hij looft God omdat Hij aan David zo'n opvolger heeft gegeven, vers 12. Het schijnt dat Huram niet alleen het Joodse volk zeer welgezinnd was en een welgevallen had aan hun voorspoed, maar dat hij zelf tot de Joodse Godsdienst bekeerd was, en "Jehovah, de God Israëls" aanbad (die bij die naam niet bekend was onder de naburige volken), als de God, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, en als de bron van macht, zowel als van bestaan, want Hij stelt koningen aan. Nu het volk van Israël zich dicht aan de wet en de aanbidding Gods hield, en aldus hun eer bewaarde, waren de naburige volken even gewillig om door hen in de waren Godsdienst onderwezen te worden. als zij in de dagen van hun afval geweest zijn om zich door de afgoderijen en bijgelovigheden van hun naburen te laten besmetten. Dit maakt hen hoog, dat zij aan vele volken leenden maar niet aan hen ontleenden, hun de waarheid leenden, en geen dwaling aan hen ontleenden, gelijk het hun schande was, toen het tegenovergestelde plaatsvond.

3. Hij zond hem een zeer bekwaam vernuftig werkman, die niet in gebreke zou blijven om in alles aan zijn verwachting te beantwoorden. Het was een man die zowel Joods als heidens bloed in de aderen had, want zijn moeder was een Israëlitische vrouw, Hiram dacht dat zij van de stam van Dan was, en daarom zegt hij dit hier, vers 14: maar zij schijnt van de stam van Nafthali te zijn geweest, 1 Koningen 7:14. Zijn vader was een Tyriër, een goed voorteken van de vereniging van Jood en heiden in de Evangelietempel, zoals later de bouw van de tweede tempel grotelijks bevorderd werd door Darius, Ezra 6, die ondersteld werd de zoon te zijn geweest van Esther een Israëliet dus van moeders zijde.

4. Hij verbindt zich om hem al het hout te leveren, dat hij nodig had, en nam op zich om het hem af te leveren te Jaffo, en gaf daarbij te kennen dat hij op Salomo rekende voor het onderhoud van de werklieden, zoals hij beloofd had, vers 15, 16. Deze overeenkomst hadden wij in 1 Koningen 5:8, 9.

II. De orders, die Salomo gaf ten opzichte van de werklieden. Hij wilde de vrijgeboren Israëlieten niet gebruiken voor het zware werk zelfs niet van de tempel, niet eens om er opzichters over te wezen, hiervoor gebruikte hij vreemdelingen, die tot de Joodse Godsdienst bekeerd waren, geen land tot erfdeel hadden in Kanaän zoals de Israëlieten, en zich dus toelegden op ambachten en hun brood verdienden door vernuft en vlijt, er was een groot aantal van deze in het land, vers 17, die, zo zij tot de gevloekte volken behoorden, misschien in het geval en dus ook onder de wet waren van de Gibeonieten, om houthouwers te wezen voor de gemeente. Indien zij dit niet waren, dan was in vele gevallen door de wet van Mozes voor hen voorzien en waren zij op gelijken voet met de geboren Israëlieten, deze waren uit dankbaarheid verplicht te doen wat zij konden ten diepste van de tempel.

Ongetwijfeld werden zij echter goed betaald in geld of geldswaarde, want de wet luidde: "Gij zult de vreemdeling niet verdrukken". Wij hebben hier hun verdeling (in vers 2, en nogmaals in 18), hun gehele getal bedroeg honderd vijftig duizend man. Kanaän was een vruchtbaar land, dat spijs opleverde voor zoveel monden meer dan de talrijke inboorlingen, en de tempel een zeer groot gebouw, dat werk opleverde voor zoveel handen.

Dr. Fuller oppert de mening dat de schikking, die bijzonder voor deze bouw gemaakt was namelijk om alles vooraf klaar te maken, het werk noodwendig moest vermeerderen ik denk echter dat hierdoor zoveel te meer plaats gelaten werd voor die ontzaglijke menigte van werklieden, die er voor gebruikt werden, want in het woud van de Libanon konden zij allen tegelijk aan het werk zijn zonder elkaar in de weg te zijn, en dit hadden zij op de berg Sion niet gekund.

En indien er niet zo ontzaglijk een menigte van werklieden gebruikt was voor zo groot en kunstig een gebouw dat in zeven jaar tijds begonnen en voltooid werd, de bouw zou, voor zoveel ik weet, wel even lang hebben kunnen duren als die van de Pauluskerk in Londen.

HOOFDSTUK 3

1 En Salomo begon het huis des HEEREN te bouwen te Jeruzalem, op de berg Moria, die zijn vader David gewezen was, in de plaats, die David voorbereid had, op de dorsvloer van Ornan, de Jebusiet. 2 Hij begon nu te bouwen in de tweede maand, op de tweeden dag, in het vierde jaar van zijn koninkrijk. 3 En deze zijn de grondleggingen van Salomo, om het huis Gods te bouwen: de lengte in ellen, naar de eerste mate, was zestig ellen, en de breedte twintig ellen. 4 En het voorhuis, hetwelk vooraan was, was in de lengte, naar de breedte van het huis, twintig ellen, en de hoogte honderd en twintig; hetwelk hij van binnen overtrok met louter goud. 5 Het grote huis nu overdekte hij met dennenhout; daarna overtoog hij dat met goed goud; en hij maakte daarop palmen en ketenwerk. 6 Hij overtoog ook het huis met kostelijke stenen tot versiering; het goud nu was goud van Parvaim. 7 Daartoe overdekte hij aan het huis de balken, de posten en de wanden daarvan, en de deuren daarvan met goud; en hij graveerde cherubs aan de wanden. 8 Verder maakte hij het huis van het heilige der heiligen, welks lengte, naar de breedte van het huis, was twintig ellen, en de breedte daarvan twintig ellen; en hij overtoog dat met goed goud, tot zeshonderd talenten. 9 En het gewicht der nagelen was tot vijftig sikkelen gouds; en hij overtoog de opperzalen met goud. 10 Ook maakte hij, in het huis van het heilige der heiligen, twee cherubim van uittrekkend werk, en hij overtoog die met goud. 11 Aangaande de vleugelen der cherubim, hun lengte was twintig ellen; des enen vleugel was van vijf ellen, rakende aan de wand van het huis, en de andere vleugel van vijf ellen, rakende aan de vleugel des anderen cherubs. 12 Insgelijks was de vleugel des anderen cherubs van vijf ellen, rakende aan de wand van het huis; en de andere vleugel was van vijf ellen, klevende aan de vleugel des anderen cherubs. 13 De vleugelen dezer cherubim spreidden zich uit twintig ellen; en zij stonden op hun voeten, en hun aangezichten waren huiswaarts. 14 Hij maakte ook de voorhang van hemelsblauw, en purper, en karmozijn, en fijn linnen; en hij maakte cherubs daarop. 15 Nog maakte hij voor het huis twee pilaren, van vijf en dertig ellen in lengte; en het kapiteel, dat op derzelver hoofd was, was van vijf ellen. 16 Ook maakte hij ketenen, als in de aanspraakplaats, en hij zette ze op de hoofden der pilaren; daartoe maakte hij honderd granaatappelen, en zette ze tussen de ketenen. 17 En hij richtte de pilaren op voor aan de tempel, een ter rechterhand, en een ter linkerhand; en hij noemde de naam van de rechter Jachin, en de naam van de linker Boaz.

In het boek van de koningen hadden wij een veel uitvoeriger bericht van de tempelbouw, dan wij er hier in dit boek van de kronieken van vinden. In dit hoofdstuk hebben wij:

- I. De plaats en de tijd van de tempelbouw, vers 1, 2.
- II. De afmetingen en rijke versiering er van, vers 3-9.
- III. De cherubs in het heilige van de heiligen, vers 10-13.
- IV. De voorhang vers 14.
- V. De twee pilaren, vers 15-17. Van dit alles hadden wij reeds een bericht in 1 Kon. 6, 7.

2 Kronieken 3:1-9

1. Hier is de plaats waar de tempel gebouwd werd. Salomo had geen vrijheid om die plaats te kiezen, hij was dus ook niet in verlegenheid om die keus te bepalen, zij was tevoren aangewezen, 1 Kronieken 22:1, hetgeen een verlichting was voor zijn gemoed.

a. Het moet te Jeruzalem wezen, want dat was de plaats, die God had verkoren om er zijn naam te stellen. De koninklijke stad moet de heilige stad zijn, daar moet "de getuigenis Israëls zijn want daar zijn de stoelen des gericht gezet", Psalm 122:4, 5.

b. Het moet op de berg Moria wezen die, naar sommigen denken, dezelfde plaats was in het land Moria, waar Abraham Izaak heeft geofferd, Genesis 22:2.

De Targoem zegt dit uitdrukkelijk en voegt er bij: "Maar hij werd verlost door het woord des Heeren, en in zijn plaats werd een ram voorzien". Dat was een afschaduwing van Christus' offeren van zichzelf, en daarom werd de tempel, die ook een type van Hem was, gevoeglijk daar gebouwd.

c. Het moest wezen daar waar, de HEERE aan David is verschenen en hem geantwoord heeft door vuur, 1 Kronieken 21:18, 26. Daar werd eenmaal verzoening gedaan, en daarom moet,

ter gedachtenis daarvan, daar nog verzoening gedaan worden. Daar, waar God mij ontmoet heeft, kan ik hopen dat Hij mij wederom ontmoeten zal.

d. Het moet wezen in de plaats, die David bereid had, niet alleen die hij gekocht had met zijn geld, maar die hij door Goddelijke aanwijzing had gekozen. Het was Salomo's wijsheid om naar geen gerieflijker plaats te zoeken, maar te berusten in hetgeen God bepaald had, wat er ook tegen mocht wezen.

e. Het moet wezen op de dorsvloer van Oman, hetgeen daar deze een Jebusiet was, bemoediging geeft aan de heidenen, ons echter verplicht om op tempelwerk te zien als hetgeen waarvoor arbeid des geestes wordt vereist niet minder dan dorsen lichamelijk werk is.

2. De tijd, wanneer er aan begonnen werd, niet voor het vierde jaar van Salomo's regering, vers 2. Niet alsof de eerste drie jaren verbeuzeld werden of doorgebracht in beraadslaging of zij de tempel al of niet zouden bouwen, neen zij werden gebruikt in de noodzakelijke voorbereidselen er voor, waarmee drie jaren spoedig genoeg heengingen, in aanmerking genomen hoeveel handen bij elkaar en aan het werk gezet moesten worden. Sommigen maken de gissing dat dit een sabbatsjaar was, of jaar van vrijlating en rust voor het land, als het volk, ontslagen zijnde van hun landbouwbedrijf, zoveel gemakkelijker de hand kon lenen om het werk te beginnen, en dan zou het jaar, waarin de bouw voleindigd was, ook een sabbatsjaar zijn, en zo hadden zij dan de tijd om de plechtigheid van de inwijding bij te wonen.

3. De afmetingen ervan, waaromtrent Salomo, evenals voor andere dingen, instructies had ontvangen van zijn vader. Deze zijn de grondleggingen van Salomo, om het huis Gods te bouwen. Naar die regelen ging hij te werk, zoveel ellen de lengte en breedte, naar de eerste maat, dat is: naar de maat, die het eerst was vastgesteld, er was geen reden om daar verandering in te brengen toen aan het werk begonnen werd, want de afmetingen waren door Goddelijke wijsheid bepaald, en "wat God doet zal in eeuwigheid zijn, daar is niet aan toe te doen, en daar is niet af te doen", Prediker 3:14. Zijn eerste maat zal de laatste zijn.

4. De versieringen van de tempel, het houtwerk was zeer fraai, en toch was het van binnen met louter goud overtrokken, vers 4, met goed goud, vers 5, en dit was opgewerkt met palmen en ketenwerk. Het goud was goud van Parvaïm, vers 6, het beste goud. "De balken, de posten en de wanden en de deuren werden overdekt met goud", vers 7. Het heilige van de heiligen, dat ongeveer tien meter in het vierkant was, "met goed goud overtogen", vers 8.

De opperzalen zelfs of liever de bovenvloer of zoldering, waren boven, beneden en opzij met goud overtogen. Iedere spijker of schroef waarmee de gouden platen aan de muren bevestigd waren, woog vijftig sikkelen of had er de waarde van, het werkloon daaronder begrepen.

Er werden zeer veel kostelijke stenen aan de Heere gewijd, 1 Kronieken 29:2, 8, en deze werden hier en daar geplaatst of ingevoegd, waar zij het best konden uitkomen. De fraaiste huizen maken thans geen hogere aanspraken voor versiering, dan goede verf op zoldering en muren, maar de versieringen van de tempel waren van rijker substantie. H

ij overtoog het huis met kostelijke stenen tot versiering, vers 6, omdat het een type was van het nieuwe Jeruzalem, waarin geen tempel is, omdat het een en al tempel is, de muren, poorten en fondamente er van worden gezegd van kostelijke stenen en paarden te zijn, Openbaring 21:18, 19, 21.

2 Kronieken 3:10-17

Hier is een bericht:

1. Van de twee cherubs, die in het heilige van de heiligen gesteld waren. Er waren reeds twee boven de ark, die met hun vleugelen het verzoendeksel bedekten, dat waren kleine. Nu het heilige van de heiligen vergroot was, bleven deze zoals zij waren, daar zij tot de ark

behoorden, die niet vernieuwd moest worden, zoals al de andere gereedschappen van de tabernakel, maar die twee grote werden er bijgevoegd, op Gods bevel ongetwijfeld, om het heilige van de heilige te vullen, dat anders een leeg, kaal aanzien zou gehad hebben, zoals een kamer, die ongemeubileerd is. Deze cherubs worden gezegd beeldhouwwerk te zijn, vers 10, waarschijnlijk bestemd om de engelen voor te stellen, die de Goddelijke majesteit omringen en dienen. Iedere vleugel strekte zich vijf ellen uit, zodat het geheel twintig ellen bedroeg, vers 12, 13, en dat was juist de breedte van het heilige van de heiligen, vers 8. Zij stonden op hun voeten, als dienaren, hun aangezicht binnenwaarts gekeerd naar de ark, vers 13, opdat het zou blijken dat zij daar niet gesteld waren om aangebeden te worden (want dan zou hun een zittende houding gegeven zijn, als op een troon, met hun aangezicht naar de aanbidders gekeerd). Wij moeten geen engelen aanbidden, maar aanbidden met engelen, want wij zijn in gemeenschap met hen gekomen, Hebreeën 12:22, en moeten de wil van God doen, zoals de engelen hem doen. Het denkbeeld, dat wij Hem aanbidden, voor wie de engelen hun aangezicht bedekken, kan er toe bijdragen om ons eerbied in te boezemen bij ons naderen tot God. Vergelijk 1 Corinthiers 11, 10 met 2 Kronieken vers. 6:2.

2. Van de voorhang, die de tempel van het heilige van de heiligen scheidde, vers 14. Hierdoor werd de duisternis aangeduid van die bedeling, en de afstand, waarop de aanbidders gehouden werden, maar bij de dood van Christus werd deze voorhang gescheurd, want door Hem zijn wij nabij geworden, en hebben wij vrijmoedigheid, niet alleen om te zien maar om in te gaan in het heiligdom. Daarop heeft hij cherubs gemaakt, het oorspronkelijke Hebreeuws luidt: "hij deed ze opgaan", dat is: zij werden in verheven beeldwerk gemaakt. Of wel, hij maakte ze in opgaande houding, om de aanbidders te herinneren dat zij hun hart moeten opheffen, opwaarts moeten streven in hun Godsvrucht.

3. Van de twee pilaren, die voor de tempel opgericht werden. Beiden tezamen hadden een lengte van ongeveer vijf en dertig ellen vers 15, dus waren zij ieder omstreeks achttien ellen hoog. Zie 1 Koningen 7:15 en verder. Wij hebben deze pilaren daar beschouwd. Jachin en Boaz, bevestiging en kracht, in en door tempel werk.

HOOFDSTUK 4

1 Hij maakte ook een koperen altaar, van twintig ellen in zijn lengte, en twintig ellen in zijn breedte, en tien ellen in zijn hoogte. 2 Daartoe maakte hij de gegoten zee; van tien ellen was zij, van haar enen rand tot haar anderen rand, rondom rond, en van vijf ellen in haar hoogte, en een meetsnoer van dertig ellen omving ze rondom. 3 Onder dezelve nu was de gelijkenis van runderen, rondom henen, die omsingelende, tien in een el, omringende de zee rondom; twee rijen dezer runderen waren in haar gieting gegoten. 4 Zij stond op twaalf runderen, drie ziende naar het noorden, en drie ziende naar het westen, en drie ziende naar het zuiden, en drie ziende naar het oosten; en de zee was boven op dezelve; en al hun achterdelen waren inwaarts. 5 Haar dikte nu was een hand breed, en haar rand als het werk van de rand eens bekens of ener leliebloem, bevattende vele bathen; zij hield drie duizend. 6 En hij maakte tien wasvaten, en stelde vijf ter rechter hand en vijf ter linkerhand, om daarin te wassen; wat ten brandoffer behoort, staken zij daarin; maar de zee was, opdat de priesters zich daarin zouden wassen. 7 Hij maakte ook tien gouden kandelaren, naar hun wijze, en hij stelde ze in de tempel, vijf aan de rechterhand, en vijf aan de linkerhand. 8 Ook maakte hij tien tafelen, en hij zette ze in de tempel, vijf aan de rechterhand, en vijf aan de linkerhand; en hij maakte honderd gouden sprengbekkens. 9 Verder maakte hij het voorhof der priesteren, en het grote voorhof, mitsgaders de deuren voor het voorhof, en overtoog hun deuren met koper. 10 De zee nu zette hij aan de rechterzijde, naar het oosten, tegenover het zuiden. 11 Daartoe maakte Hiram de potten, en de schoffelen, en de sprengbekkens; alsoz voleindde Hiram het werk te maken, dat hij voor de koning Salomo aan het huis Gods maakte. 12 De twee pilaren, en de bollen, en de twee kapitelen, op het hoofd der pilaren; en de twee netten, om de twee bollen der kapitelen te bedekken, die op der pilaren hoofd waren; 13 En de vierhonderd granaatappelen tot de twee netten: twee rijen van granaatappelen tot elk net, om de twee bollen der kapitelen te bedekken, die boven op de pilaren waren. 14 Hij maakte ook de stellingen; en wasvaten maakte hij op de stellingen; 15 Een zee, en de twaalf runderen daaronder. 16 Insgelijks de potten, en de schoffelen, en de krauwelen, en al hun vaten maakte Hiram Abi voor de koning Salomo, voor het huis des HEEREN, van gepolijst koper. 17 In de vlakte van de Jordaan goot ze de koning, in dichte aarde, tussen Sukkoth, en tussen Zeredatha. 18 En Salomo maakte al deze vaten, in grote menigte; want het gewicht des kopers werd niet onderzocht. 19 Ook maakte Salomo alle vaten, die voor het huis Gods waren, en het gouden altaar, en de tafelen, waarop de toonbroden zijn; 20 En de kandelaren met hun lampen, van gesloten goud, om die naar de wijze aan te steken, voor de aanspraakplaats; 21 En de bloemen, en de lampen, en de snuiters, van goud; het was het volmaaktste goud; 22 Mitsgaders de gaffelen, en de sprengbekkens, en de rookschalen, en de wierookvaten, van gesloten goud; aangaande de ingang van het huis, zijn binnenste deuren, van het heilige der heiligen, en de deuren van het huis des tempels waren van goud.

Wij hebben hier een verder bericht van de meubelen van Gods huis.

I. De dingen, die van koper waren, het brandofferaltaar, vers 1, de gegoten zee en de wasvaten, om water in te doen, vers 2-6, de platen, waarmee de deuren van het voorhof overtrokken waren, vers 9, de vaten van het altaar en andere dingen, vers 11 22.

II. De dingen, die van goud waren: de kandelaars en de tafels, vers 7, 8, het reukaltaar, vers 19, met zijn toebehoren, vers 20-22.

Dit alles, behalve het koperen altaar vers 1, is uitvoeriger beschreven in 1 Koningen 1:23 en verder.

2 Kronieken 4:1-10

David spreekt dikwijls met veel liefde beide van het huis des Heeren en van de voorhoven onzes Gods. Zowel buiten als binnen de deuren was er wat een voorbeeld of type was van de genade van het Evangelie, een afschaduwing van toekomstige goederen, waarvan Christus het wezen is.

I. Er waren van die dingen in het open voorhof, ten aanschouwe van al het volk, die van grote betekenis waren.

1. Het koperen altaar, vers 1. Het maken daarvan is niet vermeld in 1 Koningen 7. Daarop werden al de offers geofferd, en het heiligde de gave. Dit altaar was veel groter dan dat hetwelk Mozes in de tabernakel had gemaakt dat was vijf el in het vierkant, dit was twintig el in het vierkant. Israël was nu beide talrijker en rijker geworden, en, het was te hopen, ook meer Godvruchtig, want iedere eeuw moet er naar streven om wijzer en beter te zijn dan de vorige-en zo was het te verwachten dat er veel meer offers op Gods altaar gebracht zouden worden dan vroeger. Daarom is het nu zoveel ruimer gemaakt, opdat het ze allen zou kunnen bevatten, en niemand zich zou kunnen verontschuldigen van die getuigenissen hunner Godsvrucht te brengen, onder voorwendsel dat er geen plaats was om ze te ontvangen. God had hun grenzen zeer uitgebreid, daarom voegde het, dat zij Zijn altaren zouden vergroten. Onze dankbaarheid, onze wedervergelding, moet in enige verhouding staan tot hetgeen wij hebben ontvangen. Het was tien ellen hoog, zodat het volk, dat in de voorhoven aanbad, de offers kon zien verbranden en hun oog hun hart kon aandoen met smart over de zonde. "Het is de goedertierenheid des Heeren, dat ik niet aldus verteerd ben, en dat dit aangenomen wordt als een verzoening mijner schuld."

Aldus konden zij er toe geleid worden om op het grote offer te zien, dat in de volheid des tijds geofferd zal worden, om de zonde weg te nemen en de dood te vernietigen, hetgeen door het broed van stieren en bokken onmogelijk gedaan kon worden. En met de rook van de offers kon hun hart zich verheffen naar de hemel in heilige begeerten naar God en Zijn gunst. In al onze oefeningen van de Godsvrucht moeten wij het oog des geloofs op Christus, het groot zoenoffer, gericht houden. Hoe zij opgingen tot dit altaar en er hun offers heenbrachten, wordt ons niet gezegd, sommigen denken, dat de opgang een effen glooiing was, zoals van een heuvel, indien het door trappen was, dan waren die ongetwijfeld zo gemaakt, dat aan het doel van de wet, vermeld in Exodus 20:26, beantwoord werd.

2. De gegoten zee, een zeer groot koperen vat of bassin, waarin zij water deden voor de priesters om zich te wassen, vers 2, 5. Het werd juist aan de ingang van het voorhof van de priesters gesteld, zoals de doopvont aan de kerkdeur. Als het tot aan de rand gevuld werd, dan kon het drie duizend bath houden zoals hier, vers 5, maar gewoonlijk waren er slechts twee duizend bath in, 1 Koningen 7:26. Hiermede heeft de Heilige Geest te kennen gegeven: a. Ons groot Evangelie-voorrecht, dat "het bloed van Christus ons reinigt van alle zonden," 1 Johannes 1:7. Voor ons, voor alle gelovigen, is een fontein geopend, voor alle gelovigen, (die geestelijke priesters zijn, Openbaring 1:5, 6), ja voor al de inwoners van Jeruzalem, om er zich in te wassen van zonde, die onreinheid is. Er is in Jezus Christus een volheid van verdienste voor al degenen, die zich door het geloof tot Hem wenden voor de reiniging van hun geweten, om de levende God te dienen, Hebreeën 9:14.

b. Onze grote Evangelieplicht, welke is: ons door oprecht berouw te reinigen van alle besmetting des vleses en het bederf, dat in de wereld is. Ons hart moet geheiligd worden, of wij kunnen de naam Gods niet heiligen. Zij, die tot God naken, moeten de handen reinigen en de harten zuiveren, Jakobus 4:5. Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel aan Mij, en hij, die gewassen is, heeft nog nodig de voeten te wassen, zijn bekering te vernieuwen, als hij ingaat om te dienen, Johannes 13:10.

3. Er waren tien koperen wasvaten, waarin zij wiesen wat ten brandoffer behoort, vers 6. Gelijk de priesters gewassen moesten worden zo moesten ook de offers gewassen worden. Wij moeten niet slechts ons reinigen in voorbereiding voor onze Godsdienstige verrichtingen, maar ook zorgvuldig alle ijdele gedachten wegdoen, en verdorven bedoelingen, die onze verrichtingen nog aankleven en ze verontreinigen.

4. De deuren van het voorhof overtoog hij met koper, vers 9 zowel voor sterkte als voor sieraad, en opdat zij niet door weer en wind zouden rotten, waaraan zij blootgesteld waren. Van koperen deuren lezen wij in Psalm 107:16.

II. Er waren in het huis des Heeren, (waar alleen de priesters binnengingen om te dienen) dingen van zeer grote betekenis. Daar was alles van goud. Hoe dichter wij tot God naderen, hoe reiner, zuiverder wij moeten wezen, en hoe reiner en zuiverder wij zullen wezen.

1. Er waren tien gouden kandelaren, naar het model van die, die in de tabernakel was, vers 7. Het geschreven woord is een lamp en een licht, schijnende in een duistere plaats. In Mozes' tijd hadden zij slechts een kandelaar, de Pentateuch, maar de toevoegingen van andere boeken van de Schrift, die in verloop van tijd gedaan werden, zouden aangeduid kunnen zijn door deze toeneming van het aantal kandelaren. Het licht nam toe. De kandelaren zijn de gemeenten, Openbaring 1:20. Mozes stelde er slechts een, de gemeente van de Joden maar in de Evangelietempel worden niet slechts de gelovigen, maar de gemeenten vermenigvuldigd.

2. Er waren tien gouden tafels, vers 1, tafels, waarop de toonbroden zijn, vers 19. Misschien waren op ieder van deze tafels twaalf toonbroden. Naar het huis vergroot werd, was ook de huishouding groter. In het huis mijns Vaders is overvloed van brood voor het gehele gezin. Bij deze tafels behoorden honderd gouden schotels, want Gods tafel is wèl voorzien.

3. Er was een gouden altaar, vers 17, waarop zij reukwerk brandden. Waarschijnlijk werd dit vergroot naar evenredigheid van het koperen altaar. Christus, die eenmaal voor altijd verzoening heeft gedaan voor de zonde, leeft tot in eeuwigheid, om krachtens deze verzoening voor ons te bidden.

2 Kronieken 4:11-22

Wij hebben hier de opsomming van het koperen werk en het gouden werk van de tempel, zoals wij die tevoren gehad hebben in 1 Koningen 7:13 en verder. waarbij wij niets meer hebben op te merken dan:

a. Dat Hiram de werkmans, zeer nauwkeurig was. Hij voleindigde het werk te maken, dat hij voor de koning Salomo aan het huis Gods maakte, vers 11, en liet niets er van ongedaan blijven. Hiram Abi Hiram zijn vader wordt hij genoemd, vers 16. Waarschijnlijk was dit een soort van bijnaam, waaronder hij bekend was. Vader Hiram, want de koning van Tyrus noemde hem Hiram Abi, *mijn vader*, in vereniging daarmee noemde Salomo hem zijn vader, daar hij een groot kunstenaar was, een vader van de werkers in koper en ijzer. Hij kweet zich wèl van zijn taak, zowel ten opzichte van vernuft als van vlijt.

b. Dat Salomo zeer mild was. Hij maakte al deze vaten in grote menigte, vers 18, velen van een soort, opdat vele handen gebruikt en aldus het werk met bekwamen spoed volbracht zou worden, of wel opdat sommigen er van weggelegd zouden worden om anderen, die versleten zullen zijn, te vervangen. Om niet heeft hij ontvangen, om niet zal hij geven. Toen hij genoeg vaten had gemaakt voor het tegenwoordige, wilde hij het overblijvende koper niet aanwenden voor zijn eigen gebruik, het is Gode gewijd, en voor Hem, in Zijn dienst, zal het gebruikt worden.

HOOFDSTUK 5

1 Alzo werd al het werk volbracht, dat Salomo aan het huis des HEEREN maakte. Daarna bracht Salomo de geheiligde dingen van zijn vader David; en het zilver, en het goud, en al de vaten leide hij onder de schatten van het huis Gods. 2 Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israël, en al de hoofden der stammen, de oversten der vaderen onder de kinderen Israëls, te Jeruzalem, om de ark des verbonds des HEEREN op te brengen uit de stad Davids, dewelke is Sion. 3 En alle mannen van Israël verzamelden zich tot de koning op het feest, hetwelk was in de zevende maand. 4 En al de oudsten van Israël kwamen, en de Levieten namen de ark op. 5 En zij brachten de ark, en de tent der samenkomst opwaarts, mitsgaders al de heilige vaten, die in de tent waren; deze brachten de priesters en Levieten opwaarts. 6 De koning Salomo nu, en de ganse vergadering van Israël, die bij hem vergaderd waren voor de ark, offerden schapen en runderen, die vanwege de menigte niet konden geteld noch gerekend worden. 7 Alzo brachten de priesters de ark des verbonds des HEEREN tot haar plaats, tot de aanspraakplaats van het huis, tot het heilige der heiligen, tot onder de vleugelen der cherubim. 8 Want de cherubim spreidden de beide vleugelen over de plaats der ark; en de cherubim overdekten de ark en haar handbomen van boven. 9 Daarna schoven zij de handbomen verder uit, dat de hoofden der handbomen gezien werden uit de ark, voor aan de aanspraakplaats, maar buiten niet gezien werden; en zij was daar tot op dezen dag. 10 Er was niets in de ark, dan alleen de twee tafelen, die Mozes bij Horeb daarin gedaan had als de HEERE een verbond maakte met de kinderen Israëls, toen zij uit Egypte uitgetogen waren. 11 En het geschiedde, als de priesters uit het heilige uitgingen; (want al de priesters, die gevonden werden, hadden zich geheiligd, zonder de verdelingen te houden; 12 En de Levieten, die zangers waren van hen allen, van Asaf, van Heman, van Jeduthun, en van hun zonen, en van hun broederen, in fijn linnen gekleed, met cimbalen, en met luiten, en harpen, stonden tegen het oosten des altaars, en met hen tot honderd en twintig priesteren toe, trompettende met trompetten.)

13 Het geschiedde dan, als zij eenparig trompetten en zongen, om een eenparige stem te laten horen, prijzende en lovende de HEERE; en als zij de stem verhieven met trompetten, en met cimbalen, en andere muzikale instrumenten, en als zij de HEERE prezen, dat Hij goed is, dat Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid; dat het huis met een wolk vervuld werd, namelijk het huis des HEEREN. 14 En de priesters konden, vanwege die wolk, niet staan, om te dienen; want de heerlijkheid des HEEREN had het huis Gods vervuld.

De tempel voor God nu gebouwd en gemeubileerd zijnde, hebben wij hier:

I. Dat zij God in het bezit ervan stelden door het inbrengen van de geheiligde dingen, vers 1, inzonderheid de ark, als teken van Zijn tegenwoordigheid, vers 2-10.

II. Bezit genomen door Hem in een wolk, vers 11-14. Want zo iemand de deur zijns harten voor God opent, zal Hij inkomen, Openbaring 3:20.

2 Kronieken 5:1-10

Dit komt overeen met hetgeen wij hadden in 1 Koningen 8:2 en verder, waar een bericht wordt gegeven van het plechtige inbrengen van de ark in de pas opgerichte tempel.

1. Er was geen grote plechtigheid nodig voor het inbrengen van de geheiligde dingen, vers 1. Zij vermeerderden de schat des tempels, en waren misschien zo gerangschikt, dat zij er de schoonheid van verhoogden, er glans en luister aan bijzetten, maar aan de heiligheid ervan konden zij niets toevoegen, want het was de tempel, die het goud heiligde, Matth. 23:17. Zie hoe rechtvaardig Salomo was, beide tegenover God en tegenover zijn vader. Al wat David Gode geheiligd had, heeft hij, hoezeer hij er zelf ook begeerte naar mocht hebben toch volstrekt niet willen vervreemden, maar het bij de schatten des tempels gelegd. De kinderen, die de zegen hunner Godvruchtige ouders willen beërven, moeten hun Godvruchtige voornemens en bedoelingen nauwkeurig en nauwgezet ten uitvoer brengen, maar ze niet tenietdoen. Toen Salomo al de vaten van de tempel in grote overvloed gemaakt had, Hoofdstuk 4:18, was er nog veel over van de materialen, dat hij tot geen ander gebruik wilde aanwenden, hij legde het weg bij de schatten voor een mogelijke tijd van nood. Geheiligde dingen moeten niet vervreemd worden. Dit te doen is heiligschennis.

2. Maar wèl was het voegzaam, dat de ark met grote plechtigheid ingebracht zou worden, en zo geschiedde het dan ook. Voor al de andere vaten werden nieuwe gemaakt en, naar verhouding van het huis groter dan zij in de tabernakel geweest waren, maar de ark met het verzoendeksel en de cherubs was dezelfde, want de tegenwoordigheid en de genade Gods zijn in kleine vergaderingen dezelfde als die zij in grote vergaderingen zijn, in de armelijken toestand van de kerk dezelfde als in haar staat van voorspoed en bloei, waar het ook zij, dat twee of drie vergaderd zijn in de naam van Christus, daar is Hij even waarlijk tegenwoordig, als wanneer er twee of drie duizend waren. Het inbrengen van de ark geschiedde in tegenwoordigheid van een zeer grote vergadering van de oudsten van Israël, die ongetwijfeld een zeer groots en indrukwekkend aanzien had, vers 2-4. Zij werd gedragen door de priesters, vers 7, in het heilige van de heiligen gebracht en onder de vleugelen geplaatst van de grote cherubs, die Salomo daar gesteld had, vers 7, 8, en zij was daar tot op deze dag, niet de dag, waarop dit boek geschreven werd, na de ballingschap, maar toen het boek geschreven was, waaraan deze geschiedenis ontleend is.

Of wel: naar een betere overzetting, zij waren daar tot op deze dag, de dag van Jeruzalems verwoesting, die noodlottige dag, Psalm 137:7. De ark was een type van Christus, en als zodanig een teken van de tegenwoordigheid Gods. Die genaderijke belofte: Ziet, "Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding van de wereld", brengt in waarheid de ark in onze Godsdienstige vergaderingen, zo wij in geloof en gebed vasthouden aan die belofte en er met vurigheid en ernst op aandringen, zeggende: Heere, waartoe zouden wij opgaan, indien Uw aangezicht niet met ons opgaat? De tempel zelf is, als Christus hem verlaat, een woeste plaats, Matth. 23:38.

3. Met de ark brachten zij ook de tabernakel op, en al de heilige vaten, die in de tabernakel waren, vers 5. Zij werden niet vervreemd, omdat zij Gode gewijd waren, niet veranderd of versmolten voor het nieuwe werk omdat zij niet meer nodig waren, maar zorgvuldig bewaard, als gedenkstukken van de oudheid. en waarschijnlijk werden de vaten, die nog geschikt waren voor gebruik, ook nog in gebruik genomen.

4. Dit geschiedde met groot vreugdebetoon. Zij hebben bij die gelegenheid een heilig feest gehouden, vers 5, en offerden schapen en runderen, die vanwege de menigte niet konden geteld noch gerekend worden, vers 6. De vestiging van de openbare eredienst Gods, overeenkomstig Zijn instelling en met de tekenen van Zijn tegenwoordigheid, is en behoort te zijn een oorzaak van grote vreugde voor ieder volk. Als Christus een gestalte heeft gekregen in de ziel, als de wet in het hart is geschreven, de ark des verbonds daar nu een vaste woonplaats in heeft, zodat het de tempel wordt van de Heiligen Geest, dan is er ware blijdschap en voldoening in die ziel. Van alles, waar wij genot en vertroosting van hebben, moeten wij door de offeranden des lofs Gode de eer geven en daarin niet nauw zijn, want in zulke offeranden heeft God een welbehagen. Indien God ons begunstigt met Zijn tegenwoordigheid, moeten wij Hem eren met onze diensten, en wel met de beste, die wij Hem geven kunnen.

2 Kronieken 5:11-14

Salomo en de oudsten van Israël hadden gedaan wat zij konden, om aan de plechtigheid van het inbrengen van de ark luister bij te zetten, maar God heeft door Zijn welbehagen te tonen in hetgeen zij gedaan hebben, er de grootste eer aan bewezen. De wolk van de heerlijkheid, die het huis vervulde, versierde het meer dan al het goud, waarmee het overtoegen was, of de kostelijke stenen, die er ter verfraaiing aan werden aangebracht en toch was dat geen

heerlijkheid in vergelijking met de heerlijkheid van de Evangeliebedeling, 2 Corinthiers 3:8-10.

Merk op:

I. Hoe God bezit nam van de tempel, Hij vervulde hem met een wolk, vers 13.

1. Aldus gaf Hij Zijn aanneming te kennen van Zijn tempel, om hetzelfde voor Hem te wezen wat de tabernakel van Mozes geweest is, en verzekerde Hij hun, dat Hij er dezelfde in zijn zou, want het was door een wolk, dat Hij Zijn openbare intrede deed in de tabernakel, Exodus 40:34.

2. Aldus zag Hij de zwakheid en het gebrekkige aan van hen, aan wie Hij zich openbaarde, die de oogverblindender glans van het Goddelijk licht niet konden dragen, het zou hen overweldigd hebben, en daarom "spreidt Hij Zijn wolk daarover," Job 26:9. Christus heeft Zijn discipelen de dingen geopenbaard naarmate zij instaat waren ze te dragen, en in gelijkenissen, die de Goddelijke dingen omhulden als met een wolk.

3. Aldus wilde Hij eerbied inboezemen aan allen, die aanbaden in Zijn voorhoven. Christus' discipelen waren bevreesd toen zij overschaduwd werden door een wolk, Lukas 9:34.

4. Aldus wilde Hij het duistere aanduiden van die bedeling, waardoor zij niet sterk konden zien op het einde van hetgeen teniet gedaan wordt, 2Co 3:13.

II. Wanneer Hij hem in bezit nam.

1. Toen de priesters uit het heilige uitgingen, vers 11. Dat is de manier om bezit te geven. Allen moeten uitgaan, opdat de rechtmatige eigenaar kan inkomen. Wensen wij dat God in ons hart zal wonen? Dan moeten wij er Hem plaats laten, alle andere dingen moeten wijken. Hier wordt ons gezegd dat bij die gelegenheid het gehele geslacht van de priesters dienst deed en niet een bepaalde afdeling van hen, al de priesters, die gevonden werden, hadden zich geheiligd, vers 11, omdat er werk was voor allen, toen zo'n menigte van offers geofferd moest worden, en omdat het betaamde dat zij allen ooggetuigen zouden zijn van deze plechtigheid en er de indrukken van zouden ontvangen.

2. Toen de zangers en speellieden God loofden, toen was het dat een wolk het huis vervulde. Dit is zeer opmerkelijk, het was niet toen zij offeranden offerden, maar toen zij de lof van God zongen, dat God hun dit teken gaf van Zijn gunst, want de offeranden des lofs zijn de Heere aangenamer dan die van een os of van een gehoornde var, Psalm 69:31, 32. Alle zangers en bespelers van muziekinstrumenten deden dienst, die van ieder van de drie geslachten, en om het concert te vervolledigen hebben zich honderd en twintig priesters met hun trompetten bij hen gevoegd, allen staande aan de oostzijde van het altaar, aan die zijde van het voorhof, dat het verst naar de zijde des volks was gelegen, vers 12. En toen dit deel van de dienst begon, is de heerlijkheid des Heeren verschenen.

Merk op:

a. Het was toen zij eenparig waren, toen zij als een man waren om dit geklank voort te brengen. Toen de apostelen eendrachtelijk bijeen waren is de Heilige Geest op hen nedergedaald, Handelingen 2:1. Waar eenheid is, daar gebiedt de Heere de zegen.

b. Het was toen zij levendig en opgewekt waren, de stem verhieven om de Heere te prijzen. Als wij vurig van geest zijn in ons dienen van God, dan is het dat wij Hem welbehaaglijk dienen.

c. Het was toen zij in hun lofzang de eeuwige genade en goedertierenheid Gods verheerlijkten. (Ielijk er geen gezegde meer dikwijls herhaald is in de Schrift dan dit: Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid (zes en twintig maal in een Psalm. Psalm 136, en ook dikwijls elders), zo is er ook geen, dat meer duidelijk erkend is van de hemel, want het was geen lied van hartstochtelijke geestvervoering, dat de priesters zongen, toen de heerlijkheid Gods verscheen, maar dit eenvoudig lied: Hij is goed, Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid. Die moet die woorden lieflijk voor ons maken. Gods goedheid is Zijn heerlijkheid, en Hij heeft er behagen in als wij Hem de eer erven geven.

III. Wat er de uitwerking van was. De priesters konden vanwege de wolk niet staan om te dienen, vers 14, wat daar hieruit bleek dat de wet priesters stelde die zwakheid hadden duidelijk te kennen gaf zoals bisschop Patrick terecht opmerkt, dat het Levitische priesterschap zal ophouden en niet langer staan zal om te dienen, als de Messias zal gekomen zijn, in wie de volheid van de Godheid lichamelijk wonen zal. In Hem heeft de heerlijkheid Gods onder ons gewoond, maar bedekt met een wolk. Het Woord is vlees geworden, en "wie zal de dag van Zijn toekomst verdragen, en wie zal bestaan als Hij verschijnt, en als het vuur eens goudsmids tot Zijn tempel komt?" Maleachi 3:1, 2.

HOOFDSTUK 6

1 Toen zeide Salomo: De HEERE heeft gezegd, dat Hij in de donkerheid zou wonen. 2 En ik heb U een huis ter woonstede gebouwd, en een vaste plaats tot Uw eeuwige woning. 3 Daarna wendde de koning zijn aangezicht om, en zegende de ganse gemeente van Israël; en de ganse gemeente van Israël stond. 4 En hij zeide: Geloofd zij de HEERE, de God van Israël, Die met Zijn mond tot mijn vader David gesproken heeft, en heeft het met Zijn handen vervuld, zeggende: 5 Van dien dag af, dat Ik Mijn volk uit Egypteland uitgevoerd heb, heb Ik geen stad verkoren uit alle stammen van Israël, om een huis te bouwen, dat Mijn Naam daar zou wezen; en geen man verkoren om een voorganger te zijn over Mijn volk Israël. 6 Maar Ik heb Jeruzalem verkoren, dat Mijn Naam daar zou wezen; en Ik heb David verkoren, dat hij over Mijn volk Israël wezen zou. 7 Het was ook in het hart van mijn vader David, een huis te bouwen de Naam des HEEREN, des Gods van Israël. 8 Maar de HEERE zeide tot mijn vader David: Dewijl dat in uw hart geweest is, Mijn Naam een huis te bouwen, gij hebt welgedaan, dat het in uw hart geweest is. 9 Evenwel, gij zult dat huis niet bouwen, maar uw zoon, die uit uw lenden voortkomen zal, die zal Mijn Naam dat huis bouwen. 10 Zo heeft de HEERE Zijn woord bevestigd, dat Hij gesproken had; want ik ben opgestaan in de plaats van mijn vader David, en ik zit op de troon van Israël, gelijk als de HEERE gesproken heeft; en ik heb een huis gebouwd de Naam des HEEREN, des Gods van Israël. 11 En ik heb daar de ark gesteld, waarin het verbond des HEEREN is, hetwelk Hij maakte met de kinderen Israëls. 12 En hij stond voor het altaar des HEEREN, tegenover de ganse gemeente van Israël; en hij breidde zijn handen uit; 13 (Want Salomo had een koperen gestoelte gemaakt, en had het gesteld in het midden des voorhofs; zijnde vijf ellen in zijn lengte en vijf ellen in zijn breedte, en drie ellen in zijn hoogte; en hij stond daarop, en knielde op zijn knieën voor de ganse gemeente van Israël, en breidde zijn handen uit naar de hemel).

14 En hij zeide: HEERE, God van Israël, er is geen God gelijk Gij, in de hemel noch op de aarde, houdende het verbond en de weldadigheid aan Uw knechten, die voor Uw aangezicht met hun ganse hart wandelen; 15 Die Uw knecht, mijn vader David, gehouden hebt, wat Gij tot hem gesproken hadt; want met Uw mond hebt Gij gesproken, en met Uw hand vervuld, gelijk het te dezen dage is. 16 En nu, HEERE, God van Israël, houd Uw knecht, mijn vader David, wat Gij tot hem gesproken hebt, zeggende: Geen man zal u van voor Mijn aangezicht afgesneden worden, die zitte op de troon van Israël; alleenlijk zo uw zonen hun weg bewaren, om te wandelen in Mijn wet, gelijk als gij gewandeld hebt voor Mijn aangezicht. 17 Nu dan, o HEERE, God van Israël! Laat Uw woord waar worden, hetwelk Gij gesproken hebt tot Uw knecht, tot David. 18 Maar waarlijk, zou God bij de mensen op de aarde wonen? Ziet de hemelen, ja, de hemel der hemelen, zouden U niet begrijpen, hoeveel te min dit huis, dat ik gebouwd heb? 19 Wend U dan nog tot het gebed Uws knechts, en tot zijn smeking, o HEERE, mijn God, om te horen naar het geroep en naar het gebed, dat Uw knecht voor Uw aangezicht bidt. 20 Dat Uw ogen open zijn, dag en nacht, over dit huis, over de plaats, van dewelke Gij gezegd hebt, Uw Naam daar te zullen zetten; om te horen naar het gebed, hetwelk Uw knecht bidden zal in deze plaats. 21 Hoor dan naar de smekingen van Uw knecht, en van Uw volk Israël, die in deze plaats zullen bidden; en hoor Gij uit de plaats Uwer woning, uit de hemel, ja, hoor, en vergeef. 22 Wanneer iemand tegen zijn naaste zal gezondigd hebben, en die hem een eed des vloeks opgelegd zal hebben, om zichzelf te vervloeken, en de eed des vloeks voor Uw altaar in dit huis komen zal; 23 Hoor Gij dan uit de hemel, en doe, en richt Uw knechten, vergeldende de goddeloze, gevende zijn weg op zijn hoofd, en rechtvaardigende de rechtvaardige, gevende hem naar zijn gerechtigheid. 24 Wanneer ook Uw volk Israël voor het aangezicht des vijands zal geslagen worden, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben, en zich bekeren, en Uw Naam belijden, en voor Uw aangezicht in dit huis bidden en smeken zullen, 25 Hoor Gij dan uit de hemel, en vergeef de zonden van Uw volk Israël, en breng hen weder in het land, dat Gij hun en hun vaderen gegeven hebt. 26 Als de hemel zal gesloten zijn, dat er geen regen is, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben; en zij in deze plaats bidden, en Uw Naam belijden, en van hun zonden zich bekeren zullen, als Gij hen geplaagd zult hebben; 27 Hoor Gij dan in de hemel, en vergeef de zonden Uwer knechten en van Uw volk Israël, als Gij hun zult geleerd hebben de goeden weg, in denwelken zij wandelen zullen; en geef regen op Uw land, dat Gij Uw volk tot een erfenis gegeven hebt. 28 Als er honger in het land wezen zal, als er pest wezen zal, als er brandkoren of honigdauw, sprinkhanen en kevers wezen zullen, als iemand van zijn vijanden in het land zijner poorten hem belegeren zal, of enige plage, of enige krankheid wezen zal; 29 Alle gebed, alle smeking, die van enig mens, of van al Uw volk Israël geschieden zal, als zij erkennen, een ieder zijn plage en zijn smarte, en een ieder zijn handen in dit huis uitbreiden zal; 30 Hoor Gij dan uit de hemel, de vaste

plaats Uwer woning, en vergeef, en geef een iegelijk naar al zijn wegen, gelijk Gij zijn hart kent; want Gij alleen kent het hart van de kinderen der mensen. 31 Opdat zij U vrezen, om te wandelen in Uw wegen, al de dagen, die zij leven zullen op het land, dat Gij onzen vaders gegeven hebt. 32 Zelfs ook aangaande de vreemde, die van Uw volk Israël niet zijn zal, maar uit verren lande, om Uws groten Naams, en Uwer sterke hand, en Uws uitgestreken arms wil, komen zal; als zij komen, en bidden zullen in dit huis; 33 Hoor Gij dan uit de hemel, uit de vaste plaats Uwer woning, en doe naar alles, waarom die vreemde tot U roepen zal; opdat alle volken der aarde Uw Naam kennen, zo om U te vrezen, gelijk Uw volk Israël, als om te weten, dat Uw Naam genoemd wordt over dit huis, hetwelk ik gebouwd heb. 34 Wanneer Uw volk in de krijg tegen zijn vijanden uittrekken zal door de weg, dien Gij hen heenzenden zult, en zullen tot U bidden naar de weg dezer stad, die Gij verkoren hebt, en naar dit huis, hetwelk ik Uw Naam gebouwd heb; 35 Hoor dan uit de hemel hun gebed en hun smeking, en voer hun recht uit. 36 Wanneer zij gezondigd zullen hebben tegen U (want geen mens is er, die niet zondigt), en Gij tegen hen vertoornd zult zijn, en hen leveren zult voor het aangezicht des vijands, dat degenen, die hen gevangen hebben, hen gevankelijk wegvoeren in een land, dat verre of nabij is; 37 En zij in het land, waar zij gevankelijk weggevoerd zijn, weder aan hun hart brengen zullen, dat zij zich bekeren, en tot U smeken in het land hunner gevangenis, zeggende: Wij hebben gezondigd, verkeerdelijk gedaan, en goddelooselijk gehandeld; 38 En zij zich tot U bekeren, met hun ganse hart en met hun ganse ziel, in het land hunner gevangenis, waar zij hen gevankelijk weggevoerd hebben, en bidden zullen naar de weg huns lands, dat Gij hun vaders gegeven hebt, en naar deze stad, die Gij verkoren hebt, en naar dit huis, dat ik Uw Naam gebouwd heb; 39 Hoor dan uit de hemel, uit de vaste plaats Uwer woning, hun gebed en hun smekingen, en voer hun recht uit, en vergeef Uw volk, wat zij tegen U gezondigd zullen hebben. 40 Nu, mijn God, laat toch Uw ogen open en Uw oren opmerkende zijn tot het gebed dezer plaats.

41 En nu, HEERE God, maak U op tot Uw rust, Gij en de ark Uwer kracht; laat Uw priesters, HEERE God, met heil bekleed worden, en laat Uw gunstgenoten over het goede blijde zijn. 42 O HEERE God! wend het aangezicht Uws gezalfden niet af; gedenk der weldadigheden van David, Uw knecht.

De heerlijkheid des Heeren verschenen zijnde in een wolk, die het huis vervulde, dat Salomo gebouwd had, waardoor God Zijn tegenwoordigheid aldaar te kennen gaf, maakt Salomo terstond gebruik van die gelegenheid om zich tot God te wenden als tot een God, die nu in bijzonderen zin nabij was.

- I. Hij verklaart plechtig wat zijn bedoeling was met het bouwen van dit huis, namelijk de eer Gods en de voldoening des volks. Hij looft en dankt God, en zegent het volk vers 1-10.
- II. Hij zendt een plechtig gebed op tot God dat het Hem genadig mocht behagen, om al de gebeden te verhoren, die in of naar dit huis tot Hem opgezonden zullen worden, vers 11-42.

Geheel dit hoofdstuk hebben wij met zeer gering verschil tevoren gehad, 1 Koningen 8:12-53. Het zal niet ondienstig zijn een terugblik daarop te werpen.

2 Kronieken 6:1-11

Het is in al onze Godsdienstige handelingen van groot gewicht en belang, dat ons bedoelen goed en ons oog eenvoudig is. Indien Salomo in de hoogmoed zijns harten deze tempel had gebouwd, zoals Ahasveros zijn maaltijd heeft aangericht alleen maar om de rijkdom van zijn heerlijkheid zijns rijks en de kostelijkheid des sieraads van zijn grootheid te vertonen, dan zou dit volstrekt niet ten zijnen voordele zijn uitgekomen. Maar hij verklaart hier welke beweegredenen hem tot die onderneming geleid hebben, en die zijn van zo'n aard, dat zij niet slechts de onderneming rechtvaardigen, maar verheerlijken.

1. Hij deed het tot heerlijkheid en eer van God, dit was er zijn hoogste bedoeling mede. Het was voor de Naam des HEEREN, des Gods Israëls, vers 10, ter woonstede, vers 2. Wel heeft

Hij ten opzichte van ons donkerheid tot Zijn woning gesteld, vers 1, maar laat dit huis de woonstede zijn dier donkerheid, want het is in de bovenwereld, dat Hij woont in het licht, een licht, dat geen sterfelijk oog verdragen kan.

2. Hij deed het in onderworpenheid aan God en Zijn verkiezen van Jeruzalem als de stad waarin Hij Zijns Naams gedachtenis stichten wilde, vers 6. Ik heb Jeruzalem verkoren. Er waren in Jeruzalem veel statige gebouwen voor de koning, zijn vorsten en de koninklijke familie. Indien God nu deze plaats verkiest, dan is het voegzaam dat er voor Hem een gebouw wezen zal, dat al de anderen overtreft. Waren mensen daar aldus geëerd, zo laat God dan aldus geëerd zijn.

3. Hij deed het ingevolge van zijns vaders voornemen, dat deze nooit heeft kunnen volvoeren. Het was ook in het hart van mijn vader David, een huis te bouwen de Naam des HEEREN, des Gods van Israël. Laat het tot zijn eer bekend wezen, dat het plan van hem is uitgegaan, vers 7, en God het heeft goedgekeurd, hoewel Hij hem niet toestond het te volvoeren, vers 8. Gij hebt wel gedaan, dat het in uw hart geweest is. Tempelwerk wordt dikwijls aldus gedaan: de een zaait, een ander maait, Johannes 4:37, 38, de ene eeuw begint wat de andere eeuw tot volkomenheid zal brengen, en laat ook de wijsten van de mensen het geen verkleining voor zich achten, om de goede plannen te volvoeren, die door hun voorgangers gemaakt zijn en op het door hen gelegde fundament voort te bouwen. Ieder goed stuk is nog geen oorspronkelijk stuk.

4. Hij deed het ter vervulling van het woord, dat God gesproken heeft: Uw zoon zal Mijn Naam dat huis bouwen, en nu heeft hij het gedaan, vers 9, 10. De dienst was hem aangewezen en de eer ervan voor hem bestemd door de belofte Gods, zodat hij het niet uit zichzelf gedaan heeft, maar er door God toe geroepen was. Het is voegzaam dat hij, aan wie het werk is opgedragen, er de werklieden voor aanstelt, en diegenen kunnen met grote voldoening ingaan tot hun werk, die er zich duidelijk toe geroepen weten.

2 Kronieken 6:12-42

Salomo had in de voorgaande verzen de acte van opdracht, waarmee de tempel aan de eer en de dienst van God gewijd was, getekend ten verzegeld als het ware. Nu bidt hij hier dit inwijdingsgebed, waardoor hij een type werd van Christus, de grote Middelaar, door wie wij al onze gebeden tot God moeten opzenden en alle gunsten van God moeten verwachten, en op wie wij het oog moeten hebben in alles, waarin wij met God te doen hebben. Wij hebben de bijzonderheden van dit gebed besproken bij 1 Koningen 8, en daarom zullen wij nu slechts enkele passages oplezen, die geschikte onderwerpen kunnen zijn voor onze overdenking.

I. Nu en dan zijn hier sommige leerstellige waarheden gegeven. Zoals: 1. Dat de God Israëls een wezen is van weergaloze volkomenheid. Wij kunnen Hem niet beschrijven, maar dit weten wij: er is in hemel noch op aarde niemand Hem gelijk, vers 14. Alle schepselen hebben hun medescheepselen, maar de Schepper heeft geen gelijke. Hij is oneindig ver boven allen: God te prijzen tot in eeuwigheid.

2. Dat Hij trouw is en zijn zal aan ieder woord, dat Hij heeft gesproken, en allen, die Hem in oprechtheid dienen, zullen Hem gewis beide getrouw en goedertieren bevinden. Zij, die zich God gedurig voorstellen, en met geheel hun hart voor Zijn aangezicht wandelen, zullen Hem zo goed bevinden te zijn als Zijn woord, ja zij zullen bevinden dat Hij meer doet dan Zijn woord, Hij zal het verbond en de weldadigheid houden en hun genade bewijzen, vers 14.

3. Dat Hij een oneindig en groot wezen is, die de hemelen, ja de hemel van de hemelen niet kunnen bevatten, en aan wiens gelukzaligheid door het uiterste dat wij doen kunnen in Zijn dienst niets toegevoegd kan worden, vers 18. Hij is oneindig ver buiten de grenzen van de schepping, en oneindig ver boven de lof van alle verstandelijke wezens.

4. Dat Hij, en Hij alleen, het hart kent van de kinderen van de mensen, vers 30. Alle gedachten, bedoelingen en genegenheden van de mensen zijn naakt en geopend voor Hem, en hoe de overleggingen en bedoelingen van onze harten ook verborgen mogen wezen voor mensen, engelen en duivelen, voor God kunnen zij niet verborgen zijn, Hij weet niet slechts wat in het hart is, Hij kent het hart zelf, en alle roerselen ervan.

5. Dat er geen zondeloze volmaaktheid gevonden wordt in dit leven, vers 36, geen mens is er, die niet zondigt, ja meer, daar is geen mens, die goed doet en niet zondigt, zoals hij, in overeenstemming met hetgeen hij hier zegt, schrijft in Prediker 7:20.

II. Hier worden enige gevallen ondersteld, waarvan nota genomen moet worden.

1. Hij onderstelt, dat er geschillen ontstaan tussen mens en mens, en dat beide partijen er in toestemmen om een beroep te doen op God, en dat de persoon, wiens getuigenis de zaak beslissen moet, een eed opgelegd wordt, vers 22. Van oudsher werd een Godsdienstige eerbied gekoesterd voor de eed, en het mag ondersteld worden, dat dit zo blijven zal, zolang er nog geweten en verstand onder de mensen overgebleven zijn.

2. Hij onderstelt dat, hoewel Israël thans volkomen vrede en rust geniet, er toch tijden van beroering en onrust voor het volk komen kunnen. Hij dacht niet dat de berg van hun voorspoed zo vastgezet was, dat hij niet bewogen kon worden, ja meer, hij verwachtte dat hij bewogen zal worden door de zonde.

3. Hij onderstelt dat zij, die op andere tijden God niet hadden aangeroepen zich in hun benauwdheid toch tot Hem zullen wenden. Als zij in benauwdheid zijn, zullen zij hun zonden belijden en Uwen naam belijden en U smeken. Moeite, gevaar en verdriet zullen diegenen uitdrijven tot God, die tot Hem gezegd hebben: Wijk van mij, vers 24, 26, 28.

4. Hij onderstelt dat vreemden van verre zullen komen, om de God Israëls te aanbidden en Hem hulde te bewijzen, en ook dit kon redelijkerwijs verwacht worden, in aanmerking genomen wat nietige dingen de goden van de heidenen zijn, en welke bewijzen de God Israëls ervan had gegeven, dat Hij de Heere van de gehele aarde is.

III. Hier zijn zeer gepaste gebeden.

1. Dat God dit huis zal erkennen, er het oog op zal hebben als op de plaats, waarvan Hij gezegd heeft dat Hij er Zijn naam zal zetten, vers 20. Hij zou in het geloof niet hebben kunnen vragen dat God boven ieder ander huis aan dit huis zo'n bijzondere gunst zou betonen, indien Hij niet zelf gezegd had dat Hij het tot Zijn huis zal maken in eeuwigheid. Het gebed, dat voorspoedig zal zijn, moet steunen op het woord. Wij kunnen met nederig vertrouwen God bidden om in Jezus Christus een welbehagen in ons te hebben, omdat Hij zelf verklaard heeft een welbehagen te hebben in Hem: Dit is Mijn geliefde Zoon, maar van geen huis zegt Hij thans: "Dit is de plaats, die Ik liefheb."

2. Dat God de gebeden zou horen en verhoren, die in of naar deze plaats gedaan zouden worden, vers 21. Hij vraagt niet dat God hen zal helpen, hetzij al of niet voor zichzelf zullen

bidden, maar dat God hen zal helpen in verhoring van hun gebed. Zelfs Christus' voorbede vervangt onze smekingen niet, maar moedigt ze aan. Hij bidt dat God zou horen van Zijn woning in de hemel, die nog Zijn woning is, niet deze tempel, en vandaar moet de hulp komen. Hoor en vergeef. De vergeving van een zonde is hetgeen plaats maakt de weg bereidt, voor al de andere verhoringen van onze gebeden. 'Removendo prohibens' - het kwaad, dat er door weggedreven wordt, wordt er door weggehouden.

3. Dat God op ieder beroep, dat op Hem gedaan wordt, naar recht zal oordelen, vers 23, 30. Hier kunnen wij in het geloof om bidden omdat wij er zeker van zijn, dat het geschieden zal. God zit op de troon richtende gerechtigheid, Psalm 9:5.

4. Dat God in genade wenden zal tot Zijn volk, als zij zich in berouw en bekering tot Hem wenden, vers 25, 27, 38, 39. Ook hierom mogen wij bidden in het geloof, steunende op de herhaalde verklaringen door God gedaan van Zijn bereidwilligheid om berouwvolle zondaren aan te nemen.

5. Dat God de vreemdelingen welkom zal heten in zijn huis en hun gebeden zal verhoren, vers 33, want zo er ten opzichte van plicht enerlei wet is voor de vreemdeling en voor de inboorling, Leviticus 24:22, waarom dan ook niet ten opzichte van de voorrechten? 6. Dat God bij alle gelegenheden de zaak van Zijn volk Israël zal voorstaan en handhaven tegenover allen, die hen tegenstaan vers 35 : voer hun recht uit, en weer in vers 39. Indien zij het Israël Gods zijn, dan is hun zaak Gods zaak die Hij zal omhelzen. Eindelijk. Hij besluit zijn gebed met enige uitdrukkingen, die hij van zijn Godvruchtigen vader had geleerd en aan een van zijn Psalmen heeft ontleend. Wij hadden die niet in 1 Koningen maar hier hebben wij ze in vers 41, 42. Het gehele woord Gods is nuttig om ons te leiden in ons bidden, en hoe kunnen wij ons in betere taal bij God uitdrukken, dan in de taal van Zijn eigen Geest? Maar deze woorden zijn in bijzonderen zin nuttig, om Salomo in zijn gebed te leiden, omdat zij betrekking hebben op het werk, dat hij nu deed. Wij hebben ze in Psalm 132:8-10.

Hij bidt in vers 41 :

A. Dat God bezit zal nemen van de tempel en er bezit van zal houden, dat Hij hem tot Zijn rust zal maken. Gij en de ark, wat zal de ark doen zonder de God van de ark? Inzettingen zonder de God van de inzettingen?

B. Dat Hij de dienaren van de tempel tot een openbaren zegen zal maken: laat de priesters met heil bekleed worden, dat is: behoud hen niet slechts, maar maak hen tot werktuigen om anderen te behouden door de offeranden van de gerechtigheid te offeren.

C. Dat de tempeldienst in overvloedige mate tot blijdschap en voldoening zal strekken van al het volk des Heeren, laat Uw gunstgenoten over het goede blijde zijn, dat is: over het goede van Uw huis, Psalm 65:5. Laat allen die evenals de kamerling, hier komen om te aanbidden, hun weg reizen met blijdschap.

Hij pleit op twee dingen, vers 42.

a. Op zijn eigen betrekking tot God: "Wend het aangezicht Uws gezalfden niet af. Heere, Gij hebt mij koning gemaakt, zult Gij mij dan niet erkennen?"

b. Op Gods verbond met zijn vader: gedenk van de weldadigheden Davids Uws knechts. Davids vroomheid voor Gods, zo verstaan sommigen het, en zo is soms de betekenis van het woord, zijn vrome zorg voor de ark, en belangstelling er in. Zie Psalm 132:1, 2 en verder. Of wel, de beloften van God aan David, die weldadigheden voor hem waren, zijn steun en troost in al zijn benauwdheden. Wij kunnen evenals Salomo hier, pleiten met het oog op Christus. Wij verdienen dat God ons aangezicht afwendt, dat Hij ons en onze gebeden afwijst, maar wij

komen in de naam van de Heere Jezus, Uw Gezalfde, Uw Messias, zoals het woord is, Uw Christus, zoals de LXX het hebben. Hem hoort Gij altijd, Zijn aangezicht zult Gij nooit afwenden. Wij hebben geen gerechtigheid van onszelf om op te pleiten, maar Heere, gedenk de weldadigheden Davids, Uws knechts. Christus is Gods knecht, Jesaja 42:1, en wordt David genoemd, Hosea 3:5. Heere, gedenk van Zijn weldadigheden, en neem, vanwege dezen, ons aan. Gedenk van Zijn tedere zorg voor de eer Zijns Vaders en het heil van de mensen, en wat Hij om dat beginsel gedaan en geleden heeft. Gedenk van de beloften van het eeuwig verbond, dat uit vrije genade in Christus met ons gemaakt is, en die genoemd worden de gewisse weldadigheden Davids, Jesaja 55:3, Handelingen 13:34. Dit moet al onze begeerte zijn, al onze hoop, al ons gebed, en geheel onze pleitgrond, want het is geheel ons heil.

HOOFDSTUK 7

1 Als nu Salomo voleind had te bidden, zo daalde het vuur van de hemel, en verteerde het brandoffer en de slachtofferen; en de heerlijkheid des HEEREN vervulde het huis. 2 En de priesters konden niet ingaan in het huis des HEEREN; want de heerlijkheid des HEEREN had het huis des HEEREN vervuld. 3 En als al de kinderen Israëls dat vuur zagen afdalen, en de heerlijkheid des HEEREN over het huis, zo bukten zij met hun aangezichten ter aarde op de vloer, en aanbaden en loofden de HEERE, dat Hij goedig is, dat Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid. 4 De koning nu en al het volk offerden slachtofferen voor het aangezicht des HEEREN. 5 En de koning Salomo offerde slachtofferen van runderen, twee en twintig duizend, en van schapen, honderd en twintig duizend. Alzo hebben de koning en het ganse volk het huis Gods ingewijd. 6 Ook stonden de priesters in hun wachten, en de Levieten met de muzikale instrumenten des HEEREN, die de koning David gemaakt had, om de HEERE te loven, dat Zijn weldadigheid is in eeuwigheid, als David door hun dienst Hem prees; en de priesters trompetten tegen hen over, en gans Israël stond. 7 En Salomo heiligde het middelste des voorhofs, hetwelk voor het huis des HEEREN was, dewijl hij daar de brandofferen en het vette der dankofferen bereid had; want het koperen altaar, dat Salomo gemaakt had, kon het brandoffer, en het spijsoffer, en het vette niet vatten. 8 Salomo hield ook ter zelfder tijd het feest zeven dagen, en gans Israël met hem, een zeer grote gemeente, van de ingang af van Hamath, tot de rivier van Egypte. 9 En ten achtsten dage hielden zij een verbodsdag; want zij hielden de inwijding des altaars zeven dagen, en het feest zeven dagen. 10 Doch op de drie en twintigsten dag der zevende maand liet hij het volk gaan tot hun hutten, blijde en goedsmoeds over het goede, dat de HEERE aan David en Salomo, en Zijn volk Israël gedaan had.

11 Alzo volbracht Salomo het huis des HEEREN, en het huis des konings; en al wat in Salomo's hart gekomen was, om in het huis des HEEREN en in zijn huis te maken, richtte hij voorspoedig uit. 12 En de HEERE verscheen Salomo des nachts, en Hij zeide tot hem: Ik heb uw gebed verhoord, en heb Mij deze plaats verkoren tot een offerhuis. 13 Zo Ik de hemel toesluite, dat er geen regen zij, of zo Ik de sprinkhaan gebiede, het land te verteren, of zo Ik pest onder Mijn volk zende; 14 En Mijn volk, over dewelken Mijn Naam genoemd wordt, zich verootmoedigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en zich bekeren van hun boze wegen; zo zal Ik uit de hemel horen, en hun zonden vergeven, en hun land genezen. 15 Nu zullen Mijn ogen open zijn, en Mijn oren opmerkende op het gebed dezer plaats. 16 Want Ik heb nu dit huis verkoren en geheiligd, opdat Mijn Naam daar zij tot in eeuwigheid en Mijn ogen en Mijn hart zullen daar te allen dage zijn. 17 En u aangaande, zo gij voor Mijn aangezicht wandelen zult, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, en doen naar alles, wat Ik u geboden heb, en Mijn inzettingen en Mijn rechten houden zult; 18 Zo zal Ik de troon uws koninkrijks bevestigen, gelijk als Ik een verbond met uw vader David gemaakt heb, zeggende: Geen man zal u afgesneden worden, die in Israël heerse. 19 Maar zo gijlieden u afkeren zult, en Mijn inzettingen en Mijn geboden, die Ik voor uw aangezicht gegeven heb, verlaten, en henegaan, en andere goden dienen, en u voor die nederbuigen zult; 20 Zo zal Ik hen uitrukken uit Mijn land, dat Ik hun gegeven heb, en dit huis, dat Ik Mijn Naam geheiligd heb, zal Ik van Mijn aangezicht wegwerpen, en zal het tot een spreekwoord en spotrede onder alle volken maken. 21 En dit huis, dat verheven zal geweest zijn, daarover zal zich een ieder, die voorbijgaat, ontzetten, dat hij zal zeggen: Waarom heeft de HEERE aan dit land en aan dit huis alzo gedaan? 22 En men zal zeggen: Omdat zij de HEERE, hunner vaderen God, verlaten hebben, Die hen uit Egypteland uitgevoerd had, en hebben zich aan andere goden gehouden, en zich voor dezelve neergebogen, en hen gediend; daarom heeft Hij al dat kwaad over hen gebracht.

In dit hoofdstuk hebben wij Gods antwoord op Salomo's gebed.

I. Zijn openbaar antwoord door vuur van de hemel, dat de offeranden verteerde, vers 1, waardoor de priesters en het volk diep werden getroffen, vers 2, 3. Door dit teken van Gods welbehagen werden zij aangemoedigd om met de plechtigheden van het feest gedurende veertien dagen voort te gaan, en werd Salomo aangemoedigd om al zijn plannen voor de eer van God te volvoeren, vers 4- 11.

II. Zijn afzonderlijk antwoord, dat hem mondeling in een nachtgezicht werd gegeven, vers 12-22. Het meeste daarvan hadden wij tevoren in 1 Koningen 8 en 9.

2 Kronieken 7:1-11

I. Hier is het genaderijke antwoord, dat God terstond op Salomo's gebed heeft gegeven. Het vuur daalde van de hemel en verteerde het brandoffer, vers 1. Op die wijze heeft God Zijn goedkeuring te kennen gegeven aan Mozes, Leviticus 9:24, aan Gideon, Richteren 6:21, aan David, 1 Koningen 21:26, aan Elia, 1 Koningen 18:38, en in het algemeen is de Hebreeuwse uitdrukking voor het aannemen van het brandoffer, het tot as maken, Psalm 20:4. Het vuur kwam hier neer, niet na het slachten van de offers, maar na het bidden van het gebed. Dit vuur gaf te kennen dat God:

1. Heerlijk is in zichzelf, want onze God is een verterend vuur, schrikkelijk is zelfs in Zijn heilige plaatsen. Dit vuur, voorkomende (zoals waarschijnlijk is) uit de dikke duisternis, werd er te ontzagwekkender door, zoals op de berg Sinaï, Exodus 24:16, 17. De zondaren in Sion hadden reden om bevreesd te zijn op dat gezicht, en te zeggen: "Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan?" Jesaja 33:14. En toch:

2. Genadig is voor Israël, want dit vuur, dat hen rechtvaardig had kunnen verteren, viel op het offer, dat in hun plaats geofferd werd, en verteerde dit, waarmee God hun te kennen gaf dat Hij hun offeranden aannam, en dat Zijn toorn van hen was afgewend. Laat ons dit toepassen:

a. Op het lijden van Christus, toen het de Heere behaagde Hem te verbrijzelen en Hij Hem ziek heeft gemaakt, waarin Hij fijne liefde heeft getoond voor de mensen, daar Hij van onze aller ongerechtigheid op Hem heeft doen aanlopen. Zijn dood was ons leven, en Hij is zonde en een vloek gemaakt, opdat wij gerechtigheid en een zegen zouden beërven. Dat offer werd verteerd, opdat wij zouden ontkomen. Hier ben Ik, laat deze heengaan.

b. Op de heiligmaking des Geestes, die neerkomt als vuur, onze lusten en ons bederf uitbrandende, deze dieren, die geofferd moeten worden of wij zijn verloren, en in onze ziel een heilig vuur ontsteekt van Godvruchtige begeerten en neigingen, dat altijd brandende gehouden moet worden op het altaar van ons hart. Het zekerste bewijs van Gods aanneming van onze gebeden is de nederdaling in ons van dat vuur: Was ons hart niet brandende in ons? Lukas 24:32. Als een verder bewijs dat God Salomo's gebed aannam, bleef de heerlijkheid des Heeren het huis nog vervullen. Het hart, dat aldus vervuld wordt met heilig ontzag en eerbied voor de Goddelijke heerlijkheid, omdat Hij zich geopenbaard heeft in Zijn grootheid (die niet minder Zijn heerlijkheid is) wordt hierdoor erkend als een levenden tempel.

II. De dankerkentenis aan God voor dit genadig teken van Zijn gunst.

1. Het volk aanbad en loofde de Heere, vers 3. Toen zij aldus het vuur Gods van de hemel zagen nederdalen, zijn zij niet verschrikt weggevlucht, maar bleven staan in de voorhoven des Heeren en namen er aanleiding uit:

a. Om de heerlijkheid des Heeren met eerbied te aanbidden, zij bukten met hun aangezichten ter aarde op de vloer, aldus uitdrukking gevende aan hun ontzag voor de Goddelijke majesteit, hun blijmoedige onderworpenheid aan het Goddelijk gezag, en het besef dat zij hadden van

hun eigen onwaardigheid om in Gods tegenwoordigheid te komen, en dat zij niet instaat waren om te bestaan voor de sterkte Zijns toorns.

b. Om dankbaar de goedheid Gods te erkennen, zelfs toen het vuur des Heeren nederdaalde, prezen zij Hem, zeggende: dat Hij goed is, dat Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid. Dat is een lied, hetwelk nooit ontijdig is, en voor hetwelk ons hart en onze tong altijd gestemd moeten wezen. Hoe het ook ge, God is goed. Als Hij zich aan zondaren openbaart als een verterend vuur, kan Zijn volk zich in Hem verblijden als hun licht. Ja meer, zij hadden reden te zeggen dat hierin God goed was, het zijn de goedertierenheden des Heeren dat wij niet verteerd zijn, maar het offer in onze plaats, waarvoor wij verplicht zijn zeer dankbaar te wezen.

2. De koning en al het volk offerden slachtofferen in menigte, vers 4, 5. Daarmee hebben zij dit heilige vuur gevoed en het welkom geheten op het altaar. Zij hadden tevoren reeds offeranden geofferd, maar nu voegden zij er nog velen aan toe. De tekenen van Gods gunst jegens ons moeten ons hart verruimen in Zijn dienst, en er ons al meer en meer overvloedig in maken. Het voorbeeld des konings heeft het volk opgewekt. Goed werk zal waarschijnlijk goed vorderen als de leidslieden van een volk er in voorgaan. De offeranden waren zo talrijk, dat het altaar ze niet allen kon bevatten, maar veeleer dan dat er sommigen teruggezonden zouden worden (wij kunnen onderstellen dat al het bloed er van op het altaar gesprengd was) werden het vlees van de brandoffers en het vet van de dankoffers verbrand in het middelste voorhof, vers 7, dat Salomo of tot deze dienst geheiligd had, of dat er door geheiligd werd. In een geval van noodzakelijkheid kon de vloer een altaar zijn.

3. De priesters deden hun werk, zij stonden in hun wachten, en de zangers en de bespelers van muziekinstrumenten stonden op de hun, vers 6, met de muziekinstrumenten, die David gemaakt had, en de hymne, die David hun in handen gegeven had, zoals sommigen denken dat dit gelezen kan worden, daar dit er de bedoeling of betekenis van was, 1 Kronieken 16:7. Of, zoals wij het lezen: als David door hun dienst Hem prees. Hij gebruikte, bestuurde en bemoedigde hen in dat werk van God te prijzen, en daarom werden hun verrichtingen aangenomen als zijn daad, en wordt hij gezegd te prijzen door hun dienst.

4. De gehele gemeente drukte de grootst mogelijke blijdschap en voldoening uit. Zij hielden het feest van de inwijding zeven dagen lang, van de tweeden tot de negenden dag van de maand, de tiende dag was de verzoendag wanneer zij hun zielen moesten verootmoedigen om de zonde, en dat was niet ontijdig in het midden van hun vreugde, op de vijftienden begon het feest van de loofhutten, dat duurde tot aan de twee en twintigsten en zij gingen niet uiteen voor de drie en twintigsten. Wij moeten nooit spijt hebben van de tijd, die wij in de aanbidding van God en gemeenschapsoefening met Hem hebben doorgebracht, die tijd niet lang vinden noch hem moede worden.

5. Salomo ging voort met zijn werk, en heeft al zijn plannen voorspoedig ten uitvoer gebracht voor de versiering van Gods huis en zijn eigen huis, vers 11. Zij, die beginnen met de dienst van God, zullen waarschijnlijk voorspoedig voortgaan met hun eigen zaken. Het was tot lof van Salomo, dat hij ten einde bracht wat hij ondernam, en het was door Gods genade, dat hij er voorspoedig in is geweest.

2 Kronieken 7:12-22

Dat God Salomo's gebed aannam werd bewezen door het vuur van de hemel. Maar een gebed kan aangenomen zijn zonder daarom naar de letter te worden verhoord, en daarom verscheen God hem in de nacht, zoals Hij eens tevoren gedaan had, Hoofdstuk. 1:7, ook na een dag van

offeranden, evenals toen, en gaf hem een nauwkeurig antwoord op zijn gebed. De substantie daarvan hadden wij tevoren in 1 Koningen 9:2-9.

1. Hij beloofde dit huis te erkennen als een offerhuis voor Israël en een bedehuis voor alle volkeren, Jesaja 56:7, vers 12 -16. Mijn naam zal daar zij tot in eeuwigheid, dat is: "daar zal Ik Mij bekendmaken en daar zal Ik aangeroepen worden." 2. Hij beloofde de gebeden Zijns volks te zullen verhoren, die te eniger tijd aan die plaats tot Hem opgezonden zullen worden, vers 13-15.

a. Er worden hier nationale rampen en oordelen ondersteld, vers 13, honger en pestilentie. Met de sprinkhanen, die het land verteren of verslinden, kunnen vijanden bedoeld zijn, even gulzig als sprinkhanen, die alles verwoesten.

b. Nationale bekering gebed en reformatie worden vereist, vers 14. God verwacht dat Zijn volk, dat naar Zijn naam genoemd is, indien zij Zijn naam hebben onteerd door ongerechtigheid, hem zullen eren door de straf hunner ongerechtigheid aan te nemen. Zij moeten zich vernederen onder Zijn hand, moeten bidden om de wegneming van het oordeel, moeten het aangezicht en de gunst van God zoeken, en toch zal dit alles niet baten tenzij zij zich afkeren van hun bozen weg, en terugkeren tot God die zij hadden verlaten en tegen wie zie hadden gerebelleerd.

c. Dan wordt nationale genade beloofd, beloofd dat God hun zonde zal vergeven, die het oordeel over hen gebracht heeft, beloofd dat Hij dan hun land zal genezen en al hun leed zal wegnemen. Vergevende genade bereidt de weg voor genezende genade, Psalm 103:3, Matth. 9:2.

3. Hij beloofde Salomo's koninkrijk te bestendigen op voorwaarde dat hij zal volharden in zijn plicht, vers 17, 18. Indien hij hoopte op het voorrecht van Gods verbond met David dan moet hij Davids voorbeeld volgen. Maar hij stelt hem de dood voor, zowel als het leven, de vloek, zowel als de zegen.

A. Hij onderstelt de mogelijkheid dat zij hoewel zij deze tempel ter ere Gods hadden gebouwd, toch ter zijde afgeleid kunnen worden, om andere goden te dienen, vers 19. Hij kende hun neiging tot die zonde.

B. Hij dreigt het als zeker, dat, zo zij dit doen, het verderf van kerk en staat er het onvermijdelijk gevolg van zijn zal.

a. Het zal het verderf wezen van hun staat, vers 20. "Hoewel zij diep wortel hebben geschoten in dit goede land en er gedurende langen tijd in gevestigd waren, zal Hij hen er toch uitrukken, de gehele natie ervan uitroeien, hen uitrukken, zoals de mensen onkruid uitrukken uit hun tuin en het op de mesthoop werpen."

b. Het zal het verderf wezen van hun kerk. Dit heiligdom zal geen toevlucht, geen vrijplaats voor hen zijn om hen te beschermen tegen de oordelen Gods, zoals zij zich inbeeldden toen zij zeiden: Des Heeren tempel zijn wij, Jeremia 7:4. "Dit huis, dat verheven zal geweest zijn, niet alleen vanwege de pracht, waarmee het gebouwd is, maar vanwege het doel, waarvoor het bestemd was, zal een ontzetting wezen, het zal wonderbaarlijk omlaag gedaald zijn, Klaagliederen 1:9, tot verbazing van al de naburen."

HOOFDSTUK 8

1 Het geschiedde nu ten einde van twintig jaren, in dewelke Salomo het huis des HEEREN en zijn huis gebouwd had, 2 Dat Salomo de steden, welke Hiram hem gegeven had, bouwde, en de kinderen Israëls aldaar deed wonen. 3 Daarna toog Salomo naar Hamath-zoba, en hij overweldigde het. 4 Hij bouwde ook Thadmor in de woestijn, en al de schatsteden, die hij bouwde in Hamath. 5 Ook bouwde hij het hoge Beth-horon en het neder Beth-horon, vaste steden met muren, deuren en grendelen; 6 Mitsgaders Baalath, en al de schatsteden, die Salomo had, en alle wagensteden, en de steden der ruiters, en wat de begeerte van Salomo begeerd had te bouwen, in Jeruzalem, en in de Libanon, en in het ganse land zijner heerschappij. 7 Aangaande al het volk, dat overgebleven was van de Hethieten, en de Amorieten, en de Ferezieten, en de Hevieten, en de Jebusieten, die niet uit Israël waren; 8 Uit hun kinderen, die na hen in het land overgebleven waren, welke de kinderen Israëls niet verdaan hadden, die bracht Salomo op uitschot tot op dezen dag. 9 Doch uit de kinderen Israëls, die Salomo niet maakte tot slaven in zijn werk; (want zij waren krijgslieden, en oversten zijner hoofdlieden, en oversten zijner wagenen en zijner ruiters;) 10 Uit dezen dan waren oversten der bestelden, die de koning Salomo had, tweehonderd en vijftig, die over het volk heerschappij hadden. 11 Salomo nu deed de dochter van Farao opkomen uit de stad Davids, tot het huis, dat hij voor haar gebouwd had; want hij zeide: Mijn vrouw zal in het huis van David, de koning van Israël, niet wonen, omdat de plaatsen heilig zijn, tot dewelke de ark des HEEREN gekomen is. 12 Toen offerde Salomo de HEERE brandofferen op het altaar des HEEREN, hetwelk hij voor het voorhuis gebouwd had; 13 Zelfs naar de eis van elken dag, offerende, naar het gebod van Mozes, op de sabbatten, en op de nieuwe maanden, en op de gezette hoogtijden, drie malen in het jaar; op het feest van de ongezuurde broden, en op het feest der weken, en op het feest der loofhutten. 14 Hij stelde ook, naar de wijze zijns vaders Davids, de verdelingen der priesteren over hun dienst, en der Levieten over hun wachten, om God te prijzen, en voor de priesteren te dienen, naar de eis van elken dag; en de poortiers in hun verdelingen, aan elke poort; want also was het gebod van David, de man Gods. 15 En men week niet van des konings gebod aan de priesteren en de Levieten, aangaande alle zaken, en aangaande de schatten. 16 Alzo werd al het werk van Salomo bereid tot de dag der grondlegging van het huis des HEEREN, en tot het volbrengen van hetzelfde, dat het huis des HEEREN volmaakt werd. 17 Toen toog Salomo naar Ezeon-geber, en naar Eloth, aan de oever der zee, in het land Edom. 18 En Hiram zond hem, door de hand zijner knechten, schepen, mitsgaders knechten, kenners van de zee; en zij gingen met Salomo's knechten naar Ofir, en zij haalden van daar vierhonderd en vijftig talenten gouds, dewelke zij brachten tot de koning Salomo.

In dit hoofdstuk wordt ons gezegd:

- I. Welke steden Salomo gebouwd heeft, vers 1-6.
- II. Welke werklieden Salomo gebruikt heeft, vers 7-10.
- III. Welke schikking hij getroffen heeft voor de woning van zijn huisvrouw, vers 11.
- IV. In welk een goede orde hij de tempeldienst heeft geregeld, vers 12-16.
- V. Welke handel hij dreef met vreemde landen, vers 17-18.

2 Kronieken 8:1-11

Dit hadden wij in 1 Koningen 9:10-24, en daarom zullen wij hier slechts opmerken: 1. Dat Salomo, hoewel hij een man was van grote geleerdheid en kennis, toch zijn dagen niet doorbracht in bespiegeling maar in handeling, niet in zijn studeervertrek maar in zijn land, in het bouwen van steden, en in ze te versterken. In tijden van vrede zich bereiden op tijden van oorlog is evenzeer het werk en de plicht van de mensen, als het hun werk en plicht is om in de zomer voedsel te voorzien voor de winter.

2. Gelijk hij zelf een bedrijvig, werkzaam man was en niet met zijn eigen gemak te rade ging, zo gebruikte hij ook veel handen en hield veel mensen aan het werk. Het is in het belang van de staat om door alle mogelijke middelen de industrie te bevorderen en aan te moedigen, en de onderdanen van luiheid en ledigheid af te houden. Er bevonden zich zeer veel vreemdelingen in het land Israëls, velen, die van de Kanaänieten waren overgebleven, en zij waren welkom

om er te wonen maar niet om er te wonen en niets te doen. De mannen van Laïs, die niets omhanden hadden, waren een gemakkelijke prooi voor de aanvallers, Richteren 18:7.

3. Toen Salomo het huis Gods was begonnen te bouwen en daar goede voortgang mee maakte, was hij voorspoedig in al zijn andere ondernemingen, zodat hij bouwde al wat hij begeerd had te bouwen, vers 6. Zij, die zin en lust hebben voor bouwen, vinden dat het een bouwwerk tot het andere leidt, en dan zal het laatste werk een verbetering zijn van het voorgaande. Merk nu op:

a. Hoe Gods voorzienigheid Salomo's neiging bevorderde, hem voorspoed gaf, niet alleen in hetgeen hem nodig was te bouwen en hetgeen hem voordelig was te bouwen, maar ook in alles, dat hij begeerde te bouwen. Zo toegevend een Vader is God soms ten opzichte van de onschuldige begeerten van Zijn kinderen, die Hem dienen. Aldus heeft Hij Jakob genoeg gedaan met deze belofte: Jozef zal zijn hand op uw ogen leggen.

b. Salomo wist toch grenzen te stellen aan zijn begeerten. Hij behoorde niet tot hen, die zich eindeloos uitbreiden en nooit genoeg hebben maar wist zich te beperken, want hij voleindigde al wat hij begeerde, en toen begeerde hij niets meer. Hij zat niet verdrietig neer, omdat hij nu geen steden meer had te bouwen, zoals Alexander omdat hij geen werelden meer had te veroveren, Hábakuk 2:5.

4. Dat een reden, waarom Salomo een paleis bouwde voor de koningin en haar dit voor haar en haar hof als verblijf aanwees was dat hij het niet voegzaam achtte, dat zij in het huis Davids zou wonen, vers 11, in aanmerking genomen, dat dit een plaats van grote Godsvrucht is geweest, en misschien was haar huis eerder plaats van grote ijdelheid. Zeer waarschijnlijk was zij tot de Joodse Godsdienst bekeerd maar het is zeer de vraag of al haar dienaressen dit ook waren. Misschien hadden zij afgoden van Egypte bij zich en heerste grote ongebondenheid onder haar. Hoewel nu Salomo geen ijver en moed genoeg had, om wat daar verkeerd was te onderdrukken en te straffen ging hij toch in zoverre te rade met de eer van de nagedachtenis zijns vaders, dat hij die plaats niet wilde laten ontwijden, waar de ark Gods geweest is, en waar de Godvruchtige David menig goed gebed had gebeden en menige lieflijken Psalm had gezongen.

Niet dat al de plaatsen, waar de ark geweest is, zo heilig waren, dat zij nooit meer tot gewoon gebruik mochten dienen, want dan hadden de huizen van Abinadab en Obed-Edom aldus moeten zijn, maar de plaats, waar zij zolang is geweest en waar zij zo openlijk werd bezocht, was zó eerwaardig, dat zij niet geschikt was om de plaats te zijn van zoveel zwierigheid, om niet te zeggen goddeloosheid, als, naar ik vrees, gevonden werd in het hof, door de dochter van Farao gehouden. Tussen het heilige en het gewone moeten de oude grenspalen of bakens in stand worden gehouden. Het was een buitenste voorhof van de tempel dat het voorhof van de vrouwen was.

2 Kronieken 8:12-18

1. Hier is Salomo's handeling ten opzichte van de Godsdienst. Het bouwen van de tempel geschiedde voor de dienst van de tempel, welke moeite en onkosten hij ook aan de bouw besteed had, het zou nutteloos geweest zijn, indien hij de dienst had veronachtzaamd, die daar geschieden moest. Anderen te helpen in hun Godsdienstige verrichtingen zal ons eigen verzuim er van niet vergoeden of verontschuldigen. Toen Salomo de tempel gebouwd had:

A. Heeft hij er de heilige offeranden gebracht, overeenkomstig de wet van Mozes, vers 12, 13. Tevergeefs zou het altaar gebouwd zijn, en tevergeefs het vuur van de hemel nedergedaald, indien niet voortdurend offers gebracht waren tot voedsel voor dat altaar en als brandstof om dat vuur te onderhouden. Er waren dagelijkse offers naar de eis van elke dag, er waren

wekelijkse offers op de sabbat, wanneer het dubbele geofferd werd van de andere dagen, er waren maandelijks offers bij de nieuwe maanden, en jaarlijkse offers op de drie plechtige feesten. Het zijn geestelijke offeranden, die thans van ons geëist worden, die wij dagelijks en wekelijks moeten brengen, en het is goed om een vaste methode in onze Godsdienstige verrichtingen te volgen.

B. Hij hield de heilige liederen aan naar het gebod van David, die hier de man Gods wordt genoemd, zoals Mozes dit geweest is, omdat hij beide onderricht en gemachtigd was door God, om deze instellingen te maken, en Salomo droeg zorg dat zij waargenomen werden, naar de eis van elke dag, vers 14. Hoewel Salomo een wijs en groot man was en de bouwer van de tempel, heeft hij toch niet gepoogd om hetgeen de man Gods in de naam Gods had geboden, te veranderen of te verbeteren, of er iets aan toe te voegen, maar er zich stipt aan gehouden, en zijn gezag gebruikt om het nauwkeurig te doen opvolgen, en toen week men niet van des konings gebod aangaande alle zaak, vers 15. Hij nam Gods wetten waar en toen hebben allen zijn orders opgevolgd. Toen de tempeldienst aldus goed geregeld was toen was het dat gezegd werd, dat het huis des Heeren volmaakt werd, vers 16. Het werk niet de plaats, was de voorname zaak, voordat dit alles in orde was gebracht, was de tempel onvoltooid.

2. Salomo's koophandel. In eigen persoon heeft hij de zeehavens van Eloth en Ezeon-Geber bezocht, want zij, die veel in de wereld verkeren, zullen het in hun belang vinden om, zoveel zij kunnen, zelf het oog houden op hun zaken en uit hun eigen ogen te zien, vers 17. Kanaän was een rijk land, en toch moet naar Ofir gezonden worden om goud. De Israëlieten waren een wijs en verstandig volk, en toch hebben zij de koning van Tyrus nodig om hun mannen te zenden, die kenners waren van de zee, vers 18, en toch was Kanaän Gods bijzonder land, en Israël Gods bijzonder volk, wat ons leert, dat genade, en niet goud, de beste rijkdom is, en bekendheid met God en Zijn wet, niet met kunsten en wetenschappen, de beste kennis is.

HOOFDSTUK 9

1 En toen de koningin van Scheba het gerucht van Salomo hoorde, kwam zij, om Salomo met raadselen te verzoeken, te Jeruzalem, met een zeer zwaar heir, en kemelen, dragende specerijen en goud in menigte, en kostelijk gesteente; en zij kwam tot Salomo, en sprak met hem al wat in haar hart was. 2 En Salomo verklaarde haar al haar woorden; en geen ding was er verborgen voor Salomo, dat hij haar niet verklaarde. 3 Als nu de koningin van Scheba zag de wijsheid van Salomo, en het huis, dat hij gebouwd had, 4 En de spijszijner tafel, en het zitten zijner knechten, en het staan zijner dienaren, en hun kledingen, en zijn schenkers, en hun kledingen, en zijn opgang, waardoor hij opging in het huis des HEEREN, zo was in haar geen geest meer. 5 En zij zeide tot de koning: Het is een waarachtig woord geweest, dat ik in mijn land gehoord heb, van uw zaken en van uw wijsheid. 6 En ik heb hun woorden niet geloofd, totdat ik gekomen ben, en mijn ogen dat gezien hebben; en zie, de helft van de grootheid uwer wijsheid is mij niet aangezegd; gij hebt overtroffen het gerucht, dat ik gehoord heb. 7 Welgelukzalig zijn uw mannen, en welgelukzalig deze uw knechten, die gedurig voor uw aangezicht staan, en uw wijsheid horen. 8 Geloofd zij de HEERE, uw God, Die behagen in u gehad heeft, om u op Zijn troon, de HEERE, uw God, tot een koning te zetten; overmits uw God Israël bemint, om hetzelfde tot in eeuwigheid op te richten, zo heeft Hij u tot een koning over hen gesteld, om recht en gerechtigheid te doen. 9 En zij gaf de koning honderd en twintig talenten gouds, en specerijen in grote menigte, en kostelijk gesteente; en er was gelijk deze specerij, die de koningin van Scheba de koning Salomo gaf, geen geweest. 10 Verder ook Hurams knechten, en Salomo's knechten, die goud brachten uit Ofir, brachten alummimhout en edelgesteente. 11 En de koning maakte van dat alummimhout hoge gangen tot het huis des HEEREN en tot het huis des konings, mitsgaders harpen en luiten voor de zangers; desgelijks ook was te voren in het land van Juda niet geweest. 12 En de koning Salomo gaf de koningin van Scheba al haar behagen, wat zij begeerde, behalve hetgeen zij tot de koning gebracht had; zo keerde zij, en toog naar haar land, zij en haar knechten.

13 Het gewicht nu van het goud, dat voor Salomo op een jaar inkwam, was zeshonderd zes en zestig talenten gouds; 14 Behalve dat zij van de kramers en de kooplieden inbrachten; ook brachten alle koningen van Arabie, en de vorsten deszelven lands, goud en zilver aan Salomo. 15 Daartoe maakte de koning Salomo tweehonderd rondassen van geslagen goud; zeshonderd sikkelen van geslagen goud liet hij opwegen tot elke rondas. 16 Insgelijks driehonderd schilden van geslagen goud; driehonderd sikkelen gouds liet hij opwegen tot elk schild; en de koning leide ze in het huis des wouds van de Libanon. 17 Nog maakte de koning een groten elpenbenen troon, en hij overtoog denzelven met louter goud. 18 En de troon had zes trappen en een voetbank van goud, aan de troon vast zijnde, en leuning aan beide zijden, tot de zitplaats toe; en twee leeuwen stonden bij de leuning. 19 En twaalf leeuwen stonden daar aan beide zijden, op de zes trappen; desgelijks is in geen koninkrijk gemaakt geweest. 20 Ook waren alle drinkvaten van de koning Salomo van goud, en alle vaten van het huis des wouds van de Libanon waren van gesloten goud; het zilver was in de dagen van Salomo niet voor iets geacht. 21 Want des konings schepen voeren naar Tharsis, met de knechten van Hiram; eens in drie jaren kwamen de schepen van Tharsis in, brengende goud, en zilver, elpenbeen, en apen, en pauwen.

22 Alzo werd de koning Salomo groter dan alle koningen der aarde in rijkdom en wijsheid. 23 En alle koningen der aarde zochten Salomo's aangezicht, om zijn wijsheid te horen, die God in zijn hart gegeven had. 24 En zij brachten een ieder zijn geschenk, zilveren vaten, en gouden vaten, en klederen, harnas, en specerijen, paarden, en muilezelen, van elk van jaar tot jaar. 25 Ook had Salomo vier duizend paardenstallen, en wagenen, en twaalf duizend ruiters; en hij leide ze in de wagensteden, en bij de koning te Jeruzalem. 26 En hij heerste over alle koningen, van de rivier tot aan het land der Filistijnen, en tot aan de landpaal van Egypte. 27 Ook maakte de koning het zilver in Jeruzalem te zijn als stenen, en de cederen maakte hij te zijn als de wilde vijgebomen, die in de laagte zijn, in menigte. 28 En zij brachten voor Salomo paarden uit Egypte, en uit al die landen.

29 Het overige nu der geschiedenissen van Salomo, der eerste en der laatste, zijn die niet geschreven in de woorden van Nathan, de profeet, en in de profetie van Ahia, de Siloniet, en in de gezichten van Jedi, de ziener, aangaande Jerobeam, de zoon van Nebat? 30 En Salomo regeerde te Jeruzalem over gans Israël, veertig jaren. 31 En Salomo ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in de stad zijns vaders Davids; en zijn zoon Rehabeam werd koning in zijn plaats.

Salomo blijft hier een groot aanzien houden, zowel in zijn eigen land, als daar buiten. wij hadden dit bericht van zijn grootheid in 1 Koningen 10, er wordt hier niets bijgevoegd, maar zijn afval in zijn latere jaren, die ons daar in Hoofdstuk 11 bericht wordt, is hier weggelaten, en het einde van dit hoofdstuk brengt hem met een onbevleete roem naar het graf. Misschien komt geen van de hoofdstukken van de kronieken zo overeen met een hoofdstuk in de koningen, als dit hoofdstuk, vers voor vers, overeenkomt met 1 Koningen 10, behalve dat de eerste twee verzen daar, hier tot een zijn samengetrokken, en vers 25 hier is genomen van 1 Koningen 4:26, en de laatste drie verzen hier van 1 Koningen 11-41-43.

Hier is:

I. De eer, die de koningin van Scheba hem heeft aangedaan in het bezoek, dat zij hem bracht om zijn wijsheid te horen, vers 1-12.

II. Vele voorbeelden worden gegeven van de rijkdom en de pracht van Salomo's hof, vers 13-28.

III. Het besluit van deze regering, vers 29-31. 2 Kronieken 9:1-12 Dit verhaal werd uitvoerig besproken bij 1 Koningen 10, maar omdat onze Heiland het ons ten voorbeeld heeft gesteld bij ons zoeken en vragen naar Hem, Matth. 12:42, moeten wij het niet overslaan zonder kort op te merken: 1. Hen, die God eren, zal Hij eren, 1 Samuël 2:30. Salomo had God grotelijks geëerd in het bouwen, versieren en inwijden van de tempel. Al zijn wijsheid en al zijn rijkdom werden aangewend om dit tot een volmaakt stuk werk te maken, en nu heeft God zijn wijsheid en zijn rijkdom grotelijks doen strekken tot zijn roem. Het middel om beide de eer en de vertroosting van al onze gaven en bekwaamheden te hebben is: ze Gode te wijden, ze voor Hem te gebruiken.

2. Zij, die de waardij kennen van ware wijsheid, zullen moeite noch kosten ontzien om haar te verkrijgen. De koningin van Scheba heeft zich. zeer veel moeite en grote onkosten getroost om de wijsheid van Salomo te horen en toch heeft zij, van hem lerende God te dienen en haar plicht te betrachten, zich ruim beloond geacht voor haar moeite. Hemelse wijsheid is de parel van grote waarde, en als wij alles verkopen om die te verkrijgen, hebben wij een goeden koop gesloten.

3. Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, behoort haar te bedienen tot stichting van anderen, naar hij er de gelegenheid toe heeft. Salomo was mededeelzaam met zijn wijsheid, en bereid om aan anderen te leren wat hij zelf wist. Van God geleerd zijnde, had hij om niet ontvangen, en nu gaf hij om niet. Laat hen, die rijk zijn in wijsheid zowel als in het goed van deze wereld, leren goed te doen, gaarne mededelende zijn. Geef degenen, die iets van u bidt.

4. Goede orde in een familie, een grote familie, inzonderheid ten opzichte van de dingen Gods en een geregeld volbrengen van de plichten van de Godsverering, zijn zeer voegzaam en zeer te bewonderen, waar zij worden gevonden. De koningin van Scheba was ten uiterste getroffen, om de gepastheid te zien, waarmee Salomo's dienaren hem dienden, en waarmee zij en hij de dienst in het huis Gods bijwoonden. Davids opgang naar het huis des Heeren was ook lieflijk en belangwekkend, Psalm 42:5.

5. Diegenen zijn gelukkig, die gedurig inde gelegenheid zijn om gesprekken te hebben met hen, die kundig, ervaren, wijs en Godvruchtig zijn. De koningin van Scheba achtte Salomo's dienaren gelukkig, die gedurig zijn wijsheid hoorden, want hij schijnt zelfs jegens hen mededeelzaam er mee geweest te zijn. En het is opmerkelijk, dat de nakomelingen van degenen, die een betrekking bekleedden aan zijn hof, de namen hunner voorouders wel vergeten wilden zien, en zich genoegzaam onderscheiden achtten, als zij de kinderen van de

knechten van Salomo genoemd werden, Ezra 2:55, Nehemia 7:57. Zij waren zo uitnemend, dat het eer genoeg was om naar hen genoemd te zijn.

6. Wij behoren ons te verheugen in en Gode dank te zeggen voor de genadegaven, de talenten en de nuttigheid van anderen. De koningin van Scheba loofde God voor de eer, die Hij op Salomo gelegd heeft, en de gunst, die Hij hem betoond heeft door hem te verhogen op de troon, vers 8. Door Gode de lof te geven van de voorspoed van anderen, delen wij in het genot ervan, terwijl wij door de voorspoed van anderen te benijden, het genot zelfs van onze eigen voorspoed verliezen. Het geluk, beide van koning en koninkrijk, leidt zij terug naar de fontein van alle zaligheid, namelijk de gunst van God. Het was omdat God behagen in u heeft gehad, en omdat Hij Israël beminde. Die zegeningen zijn dubbel lieflijk, waarin wij de goedertierenheid en het welbehagen van God, als onze God, kunnen smaken.

7. Het betaamt hun, die wijs en goed zijn om naar hun positie en hun vermogen edelmoedig te zijn. De koningin van Scheba was dit jegens Salomo, en Salomo jegens haar, vers 9, 12. Beiden wisten wijsheid te waarderen, en daarom waren zij niet begerig naar elkanders geld, maar kweekten zij hun pas gesloten vriendschap voor elkaar aan door wederzijdse geschenken. Onze Heere Jezus heeft beloofd ons al ons behagen te geven: Bidt, en u zal gegeven worden.

Laat ons bedenken wat wij Hem vergelden zullen, en niets te veel achten om voor Hem te doen, of te lijden, of om Zijntwil afstand van te doen.

2 Kronieken 9:13-31

Wij hebben hier Salomo op zijn troon, en Salomo in zijn graf, want de troon kon hem tegen het graf niet beveiligen. 'Mors scepra ligonibus aequot' - De dood ontrukte de scepter aan de hand, zowel als de spade.

I. Hier is Salomo, regerende in rijkdom en macht, in rust en volheid, zoals, voor zover ik weet, nooit door enigen koning geëvenaard kon worden. Als men de grootheid van Salomo vergelijkt bij die van sommigen van de grote vorsten van de aarde dan ziet men, dat de doorluchtigste van hen beroemd waren om hun oorlogen, terwijl Salomo veertig jaren lang in volkomen vrede en rust heeft geregeerd. Sommigen van degenen, van wie men zou kunnen denken dat zij met Salomo gewedijverd hebben streefden naar afzondering, hielden de mensen in ontzag door hen op een afstand te houden, niemand moest hen zien, niemand op straffe des doods tot hen naderen. Maar Salomo ging veel uit, trad op in publieke aangelegenheden, zodat, alles wèl overwogen zijnde, de belofte vervuld was, dat God hem rijkdom en eer zou geven, zoals geen koningen gehad hebben noch hebben zullen, Hoofdstuk. 1:12.

1. Nooit is een vorst met grotere pracht in het openbaar verschenen dan Salomo, hetgeen hem bij hen die, gelijk de meeste mensen, oordelen naar het gezicht van de ogen, zeer aanbevolen zal hebben. Hij had tweehonderd rondassen en driehonderd schilden, allen van geslagen goud, die voor hem uitgedragen werden vers 15, 16, en hij zat op een zeer statiger troon, vers 17-19, desgelijks is in geen koninkrijk gemaakt geweest. De luister, waarin hij verscheen, was een afschaduw van de geestelijke heerlijkheid van de Messias en slechts een flauwe voorstelling van Zijn troon, die boven iedere troon is. Salomo's pracht was geheel kunstmatig, en daarom geeft onze Heiland boven haar de voorkeur aan de natuurlijke schoonheid van de lelies des velde, Matth. 6:29 : "Salomo in al zijn heerlijkheid is niet bekleed geweest gelijk een van deze."

2. Nooit had enig vorst groter overvloed van goud en zilver, hoewel er geen goud of zilvermijnen in zijn rijk waren. Hij heeft zich of meester gemaakt van de mijnen van andere landen en, een volkrijk land hebbende, werklieden gezonden, om deze rijke metalen op te delven, of, een vruchtbaar land hebbende, heeft hij er de voortbrengselen van uitgevoerd, en daarmee al dit goud verkregen, waarvan hier gesproken wordt, vers 13, 14, 21.

3. Nooit was er een vorst, aan wie al zijn naburen zulke geschenken brachten als aan Salomo. Alle koningen van Arabië en de vorsten deszelfs lands brachten hem goud en zilver vers 14. Niet als een schatting, die hij hun afdwong, maar als vrijwillige offeranden, om zijn gunst te verwerven, of bij wijze van ruil voor sommige producten van zijn landbouwbedrijf, koren, of vee. Al de koningen van de aarde brachten hem geschenken, dat is: allen van die delen van de wereld, vers 24, 28, omdat zij zijn vriendschap begeerden en omgang met hem zochten. Hierin was hij een type van Christus, aan wie, zodra Hij geboren was, de wijzen uit het Oosten geschenken brachten, "goud, en wierook en mirre", Matth. 2:11, en aan wie allen, die rondom Hem zijn geschenken moeten brengen, Psalm 76:12, Romeinen 12:1.

4. Nooit was enig vorst zo vermaard voor wijsheid, zo gezocht, zo geraadpleegd, zo bewonderd, vers 23. De koningen van de aarde (want het was een te grote gunst voor gewone personen, om daar aanspraak op te maken), zochten Salomo's aangezicht om zijn wijsheid te horen, hetzij zijn natuurkunde, of zijn kennis van geneeskunde, of zijn staatkunde, of zijn regelen van wijsheid voor het levensgedrag, of misschien de beginselen van zijn Godsdienst en de redenen er voor. Dat zij zich toen tot Salomo gewend hebben om zijn wijsheid te horen, zal van de mensen algemene minachting van Christus en Zijn Evangelie beschamen, verzwaren en veroordelen. Hoewel in Hem alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn, is er toch niemand van de oversten van deze wereld, die ze begeert te kennen, want zij zijn hun dwaasheid, 1 Corinthiers 2:8-14.

II. Hier is Salomo stervende, ontdaan van zijn pracht en heerlijkheid, en al zijn rijkdom en macht nalatende, niet aan iemand van wie hij niet wist "of hij wijs zal zijn of dwaas", Prediker 2:19, maar die, naar hij wist, een dwaas zal zijn. Dit was niet slechts ijdelheid, maar kwelling des geestes, vers 29-31. Het is zeer opmerkelijk dat hier geen melding wordt gemaakt van Salomo's afwijken van God in zijn latere dagen, dat er zelfs niet de minste toespeling op wordt gemaakt.

1. Omdat de Heilige Geest ons wil leren om geen behagen te scheppen in het herhalen of vermelden van de gebreken en dwaasheden van anderen. Indien zij, die vermaard waren voor wijsheid en eer, zich misdragen, kan het wel nuttig zijn om kennis te nemen van hun wangedrag ter waarschuwing van onszelf en anderen, maar wij moeten niet ijverig zijn om die kennis te verbreiden, eenmaal er van te spreken is genoeg, waarom moet die wanluidende snaar wederom aangeraakt worden? Waarom kunnen wij niet doen wat de gewijde geschiedschrijver hier doet, namelijk uitvoerig spreken van hetgeen prijzenswaardig is in anderen, zonder iets te zeggen van hun fouten, ja al waren die zelfs groot en in het oog lopend? Dit is slechts doen aan anderen, wat wij wensen dat ons gedaan zal worden.

2. Omdat hij wel gevallen was, maar toch niet weggeworpen werd. Zijn zonde werd niet ten tweede male vermeld, omdat hij er berouw van heeft gehad, zich er van bekeerd heeft, en zij hem vergeven is geworden, en zo werd zij alsof zij nooit geweest was. Het zwijgen van de Schrift is soms welsprekend. Ik wil gaarne geloven dat haar stilzwijgen hier betreffende Salomo's zonde te kennen geeft dat geen van de zonden, die hij heeft bedreven, hem toegerekend is geworden, Ezechiël 33:16. Als God de zonde vergeeft, werpt Hij haar achter Zijn rug en gedenkt haar niet meer.

HOOFDSTUK 10

1 En Rehabeam toog naar Sichem; want het ganse Israël was te Sichem gekomen, om hem koning te maken. 2 Het geschiedde nu, als Jerobeam, de zoon van Nebath, dat hoorde (dezelve nu was in Egypte, alwaar hij van het aangezicht van de koning Salomo gevloten was), dat Jerobeam uit Egypte wederkeerde; 3 Want zij zonden henen, en lieten hem roepen; zo kwam Jerobeam met het ganse Israël, en zij spraken tot Rehabeam, zeggende: 4 Uw vader heeft ons juk hard gemaakt, nu dan, maak gij uws vaders harden dienst, en zijn zwaar juk, dat hij ons opgelegd heeft, lichter, en wij zullen u dienen. 5 En hij zeide tot hen: Komt over drie dagen weder tot mij. En het volk ging heen. 6 En de koning Rehabeam hield raad met de oudsten, die gestaan hadden voor het aangezicht van zijn vader Salomo, als hij leefde, zeggende: Hoe raadt gijlieden, dat men dit volk antwoorden zal? 7 En zij spraken tot hem, zeggende: Indien gij dit volk goedertieren en jegens hen goedwillig wezen zult, en tot hen goede woorden spreken, zo zullen zij te allen dage uw knechten zijn. 8 Maar hij verliet de raad der oudsten, dien zij hem geraden hadden; en hij hield raad met de jongelingen, die met hem opgewassen waren, die voor zijn aangezicht stonden. 9 En hij zeide tot hen: Wat raadt gijlieden, dat wij dit volk antwoorden zullen, die tot mij gesproken hebben, zeggende: Maak het juk, dat uw vader ons opgelegd heeft, lichter? 10 En de jongelingen die met hem opgewassen waren, spraken tot hem, zeggende: Alzo zult gij zeggen tot dat volk, dat tot u gesproken heeft, zeggende: Uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt, maar maak gij het over ons lichter; alzo zult gij tot hen spreken: Mijn kleinste vinger zal dikker zijn dan mijns vaders lenden. 11 Indien nu mijn vader een zwaar juk op u heeft doen laden, zo zal ik boven uw juk nog daartoe doen; mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden.

12 Zo kwam Jerobeam en al het volk tot Rehabeam, op de derden dag, gelijk als de koning gesproken had, zeggende: Komt weder tot mij op de derden dag. 13 En de koning antwoordde hun hardelijk; want de koning Rehabeam verliet de raad der oudsten. 14 En hij sprak tot hen naar de raad der jongelingen, zeggende: Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, maar ik zal nog daarboven toedoen; mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden. 15 Alzo hoorde de koning naar het volk niet; want deze omwenteling was van God, opdat de HEERE Zijn woord bevestigde, hetwelk Hij door de dienst van Ahia, de Siloniet, gesproken had tot Jerobeam, de zoon van Nebat. 16 Toen het ganse volk Israël zag, dat de koning naar hen niet hoorde, zo antwoordde het volk de koning, zeggende: Wat deel hebben wij aan David? Ja, geen erve hebben wij aan de zoon van Isai; een ieder naar uw tenten, o Israël! Voorzie nu uw huis, o David! Zo ging het ganse Israël naar zijn tenten. 17 Doch aangaande de kinderen van Israël, die in de steden van Juda woonden, over die regeerde Rehabeam ook.

18 Toen zond de koning Rehabeam Hadoram, die over de schatting was; en de kinderen Israëls stenigden hem met stenen, dat hij stierf; maar de koning Rehabeam verkloekte zich, om op een wagen te klimmen, dat hij naar Jeruzalem vluchtte. 19 Alzo vielen de Israëlieten van het huis van David af, tot op dezen dag.

Dit hoofdstuk is schier woordelijk afgeschreven van 1 Koningen 12:1-19, waar wij het uitvoerig besproken hebben. Salomo's afval van God werd niet nogmaals verhaald, maar wel wordt de afval van de tien stammen van zijn geslacht nog eens verhaald in dit hoofdstuk waarin wij zien

I. Hoe dwaas Rehabeam was in zijn onderhandeling met hen, vers 1, 5-14.

II. Hoe slecht het volk was in hun klagen over Salomo, vers 2-4, en in hun verlaten van Rehabeam, vers 16-19

III. Hoe rechtvaardig God was in dit alles, vers 15 zijn raad werd er door volvoerd. Bij Hem is kracht en wijsheid, zijn is de dwalende en die doet dwalen, Johannes 12:16, dat is: Hij maakt gebruik van hen, om zijn doeleinden tot stand te brengen.

2 Kronieken 10:1-11

Wij kunnen hier opmerken: 1. Dat ook de wijsten en besten niet iedereen tevreden kunnen maken. Salomo had zijn land verrijkt en tot bloei en welvaart gebracht. Hij heeft, naar men zou denken, alles gedaan wat gedaan kon worden om hen gelukkig en welvarend te maken, en toch was hij of werkelijk onvoorzichtig door hun zware belastingen op te leggen en diensten van hen te vorderen, of er was een schijn van reden om dit van hem te denken. Niemand is volmaakt wijs. Het is waarschijnlijk, dat toen Salomo afweek van God en zijn plicht, zijn wijsheid hem faalde en dat God hem toen aan zichzelf overliet om zo onstaatkundig te werk te gaan. Zelfs de schatten van Salomo raakten uitgeput door zijn liefde voor vrouwen, en waarschijnlijk was het om haar en haar hoogmoed, weelde en afgoderij te onderhouden, dat hij zijn onderdanen te zwaar heeft belast.

2. Mensen van een woelzieken, ondankbaren aard zullen altijd iets aan te merken hebben op de regering, en klagen over grieven als zij er weinig reden toe hebben. Hadden zij in Salomo's tijd geen vrede? Nooit werden zij, zoals vroeger, door invallende vijanden geplunderd en beroofd, nooit beangstigd door de verschrikkingen van de krijg, nooit verplicht om hun leven in gevaar te brengen op de hoogten des velde. Hadden zij geen overvloed? Geen spijs en geld genoeg? Wat wilden zij meer? O 'fortunatos nimium, sua si bona noriet!' -O hoe gelukkig zou het geweest zijn, als zij hun geluk hadden weten te waarderen! En toch klagen zij dat Salomo hun juk hard heeft gemaakt. Indien er zijn, die aldus klagen over het juk van Christus, ten einde een voorwendsel te hebben om Zijn banden te verscheuren en Zijn touwen van zich te werpen, dan zijn wij er toch zeker van dat Hij hun nooit reden heeft gegeven voor de klacht, wat Salomo ook gedaan mocht hebben. Zijn juk is zacht en Zijn last licht. Hij heeft ons niet doen dienen met spijsoffer, en ons niet vermoeid met wierook.

3. Velen storten zich en hun belangen in het verderf door hun minderen te vertreden en tot toorn te verwekken. Rehabeam dacht dat hij, omdat hij koning was, nu ook kon heersen zoals zijn vader geheerst heeft, kon hebben wat hij wilde, zich van alles kon meester maken, alles gedaan kon krijgen. Maar hoewel hij zijns vaders kroon droeg, had hij zijns vaders hoofd niet, en hij had moeten bedenken dat hij, een geheel ander man zijnde dan zijn vader was, ook andere maatregelen moest nemen, zo wijs een man als Salomo was, kon doen wat hij wilde, maar een dwaas, als Rehabeam, moet doen wat hij kan. Het vurige paard kan met zweep en sporen geregeerd worden door hem, die de kunst verstaat er mee om te gaan maar zo een onbekwaam ruiters dit waagt, doet hij het op zijn gevaar. Rehabeams dreigen en grootspreken is hem duur te staan gekomen. Het was Jobs wijsheid, zowel als zijn deugd, dat hij het recht zijns knechts of van zijn dienstmaagd niet versmaad heeft, als zij geschil met hem hadden, Job. 31:13, maar hen geduldig heeft aangehoord, hun redenen heeft overwogen en hun een zacht antwoord heeft gegeven. Eenzelfde vriendelijke gezindheid jegens hen, die in onderworpen toestand zijn, en een begeerte om hun het leven licht te maken, zal de troost en de lof zijn van allen, die met gezag zijn bekleed in de kerk, in de staat, en in het gezin.

4. Gematigde adviezen zijn gewoonlijk de wijste en de beste. Zachtmoedigheid zal uitwerken wat door geweld niet verkregen kan worden. De meeste mensen willen gaarne met zachtheid toegesproken worden. Rehabeams oude, ervaren raadslieden wezen hem op die methode vers 7. "Wees goedertieren en goedwillig jegens dit volk en spreek goede woorden tot hen, en gij kunt voor altijd staat op hen maken." Goede woorden kosten niets dan een weinigje zelfverloochening, en toch verkrijgen zij grote, kostelijke zaken.

5. God vervult dikwijls de raad van Zijn eigen wijsheid door mensen te verdwazen en hen over te geven aan de raad hunner eigen dwaasheid. Er is niets anders nodig om de mensen te verderven, dan hen over te laten aan henzelf, aan hun hoogmoed en hun hartstochten.

2 Kronieken 10:12-19

1. Wij kunnen hier leren dat, als er gissing is onder het volk, het door heftige maatregelen van kwaad tot erger gaat. Ruwe antwoorden, zoals Rehabeam er hier een aan het volk gaf wekken slechts toorn op en gieten olie in het vuur. In een storm moet de stuurman het schip met vaste hand sturen. Velen zijn gedreven naar het kwaad, dat zij niet bedoeld hebben, doordat zij te streng behandeld werden wegens hetgeen zij wél bedoeld hebben.

2. Dat, welke ook de bedenksels en raadslagen van de mensen zijn, God door die allen Zijn eigen werk doet, het woord vervult, dat Hij heeft gesproken, waarvan geen tittel of jota ter aarde zal vallen. De oorzaak van des konings hardnekkigheid en onnadenkendheid was van God, opdat de HEERE Zijn woord bevestigde, hetwelk Hij door de dienst van Ahia, de Siloniet, gesproken had, vers 15. Het is volstrekt geen verontschuldiging van Rehabeams dwaasheid vermindert de schuld niet van zijn hoogmoed en hartstocht, dat het Gode behaagd heeft er Zijn eigen doeleinden door te dienen.

3. Dat wereldse rijkdom en heerschappij zeer onbestendige zaken zijn. Salomo regeerde over geheel Israël en had, naar men zou denken, genoeg om geheel de monarchie gedurende vele eeuwen aan zijn geslacht te verzekeren en toch is hij nog nauwelijks koud in zijn graf of tien van de twaalf stammen zijn van zijn zoon afgevallen. Al de goede diensten, die hij aan Israël gedaan heeft, zijn nu vergeten. Wat deel hebben wij aan David? Aldus wordt de heerschappij van Christus door velen verworpen, in weerwil van alles dat Hij gedaan heeft om de kinderen van de mensen voor eeuwig aan zich te verplichten: Wij willen: niet dat deze over ons koning zij! zeggen zij. Maar die rebellie zal gewis op hun verderf uitlopen.

4. Dat God dikwijls de ongerechtigheid van de vaderen bezoekt aan de kinderen. Salomo verlaat God, en daarom wordt niet hij, maar zijn zoon na hem, verlaten door het grootste deel van zijn volk. Zo heeft God, door de straf van de zonde lang te doen duren, haar merkbaar te laten blijven na de dood des zondaars, het boze er van willen aanduiden en misschien ook een wenk willen geven van het eeuwigdurende van haar straf. Hij, die tegen God zondigt, doet niet slechts onrecht aan zijn eigen ziel, maar doet ook zijn nakomelingen misschien meer onrecht dan hij wel denkt.

5. Dat God, als Hij Zijn bedreigingen vervult, tegelijker tijd zal zorg dragen dat de beloften niet ter aarde vallen. Als Salomo's ongerechtigheid gedacht wordt en zijn zoon er de tien stammen om verliest, dan is Davids Godsvrucht niet vergeten, noch de belofte, die hem gedaan is, maar om de wille daarvan blijven twee stammen voor zijn kleinzoon behouden. De fouten van de heiligen zullen geen belofte verijdelen, die aan Christus, hun Hoofd, gedaan is. Zij zullen gekastijd worden, maar het verbond zal niet worden verbroken, Psalm 89:31-35.

HOOFDSTUK 11

1 Toen nu Rehabeam te Jeruzalem gekomen was, vergaderde hij het huis van Juda en Benjamin, eenhonderd en tachtig duizend uitgelezenen, geoefend ten oorlog, om tegen Israël te strijden, opdat hij het koninkrijk weder aan Rehabeam bracht. 2 Doch het woord des HEEREN geschiedde tot Semaja, de man Gods, zeggende: 3 Zeg tot Rehabeam, de zoon van Salomo, de koning van Juda, en tot het ganse Israël in Juda en Benjamin, zeggende: 4 Zo zegt de HEERE: Gij zult niet optrekken, noch strijden tegen uw broederen; een ieder kere weder tot zijn huis, want deze zaak is van Mij geschied. En zij hoorden de woorden des HEEREN, en zij keerden weder van tegen Jerobeam te trekken. 5 Rehabeam nu woonde te Jeruzalem; en hij bouwde steden tot vastigheden in Juda. 6 Hij bouwde nu Bethlehem, en Etham, en Thekoa, 7 En Beth-zur, en Socho, en Adullam, 8 En Gath, en Maresa, en Zif, 9 En Adoraim, en Lachis, en Azeka, 10 En Zora, en Ajalon, en Hebron; dewelke in Juda en in Benjamin de vaste steden waren. 11 En hij sterkte deze vastigheden, en leide oversten daarin, en schatten van spijs, en olie, en wijn; 12 En in elke stad rondassen en spiesen, en sterkte ze gans zeer; zo was Juda, en Benjamin zijne. 13 Daartoe de priesteren en de Levieten, die in het ganse Israël waren, stelden zich bij hem uit al hun landpalen. 14 Want de Levieten verlieten hun voorsteden en hun bezitting, en kwamen in Juda en in Jeruzalem; want Jerobeam en zijn zonen hadden hen verstoten, van het priesterdom des HEEREN te mogen bedienen. 15 En hij had zich priesteren gesteld voor de hoogte, en voor de duivelen, en voor de kalveren, die hij gemaakt had. 16 Na die kwamen ook uit alle stammen van Israël te Jeruzalem, die hun hart begaven, om de HEERE, de God Israëls, te zoeken, dat zij de HEERE, de God hunner vaderen, offerande deden. 17 Alzo sterkten zij het koninkrijk van Juda, en bekrachtigden Rehabeam, de zoon van Salomo, drie jaren; want drie jaren wandelden zij in de weg van David, en Salomo. 18 En Rehabeam nam zich, benevens Mahalath, de dochter van Jerimoth, de zoon van David, ter vrouwe Abihail, de dochter van Eliab, de zoon van Isai, 19 Dewelke hem zonen baarde, Jeus, en Semaria, en Zaham. 20 En na haar nam hij Maacha, de dochter van Absalom; deze baarde hem Abia, en Attai, en Ziza, en Selomith. 21 En Rehabeam had Maacha, Absaloms dochter, liever dan al zijn vrouwen en zijn bijwijven; want hij had achttien vrouwen genomen, en zestig bijwijven; en hij gewon acht en twintig zonen en zestig dochteren. 22 En Rehabeam stelde Abia, de zoon van Maacha, tot een hoofd, om een overste te zijn onder zijn broederen; want het was om hem koning te maken. 23 En hij handelde verstandelijk, dat hij van al zijn zonen, door alle landen van Juda en Benjamin, in alle vaste steden verspreidde, denwelken hij spijs gaf in overvloed; en hij begeerde de veelheid van vrouwen.

Wij gaan nu voort met de geschiedenis van Rehabeam.

I. Zijn poging om de tien stammen, die zich van hem hebben afgescheurd, weer onder zijn heerschappij te brengen, en het aflaten van die poging in gehoorzaamheid aan het bevel Gods, vers 1-4.

II. Zijn streven om de twee stammen, die hem waren overgebleven, te behouden, in welk streven hij geslaagd is, vers 5-12.

III. Hoe de priesters en Levieten zich bij hem gesteld hebben, vers 13-17.

IV. Een bericht omtrent zijn vrouwen en kinderen, vers 18-22.

2 Kronieken 11:1-12

Hoe de tien stammen het huis van David verlieten, lazen wij in het vorige hoofdstuk. Zij waren tevoren al los van dat geslacht, 2 Samuël 20:1, 2, en nu verwerpen zij het gehelen el niet bedenkende hoezeer het algemeen belang er door geschaad zal worden, en hoe dit Israël naar beneden zal brengen van de hoogte van eer en heerlijkheid, waartoe het onder de laatste regering gekomen was. Maar aldus moest het koninkrijk, zowel als het huis van David, getuchtigd worden.

1. Als een stoutmoedig man brengt Rehabeam eindelijk een leger op de been, om de opstandelingen ten onder te brengen, vers 1. Juda en Benjamin waren niet slechts besloten hem trouw te blijven, maar waren bereid om hem krachtdadig bij te staan in de poging om zijn rechten te herwinnen. Juda was zijn eigen stam, die hem erkende enige jaren voordat de

anderen het deden, Benjamin was de stam, waarin Jeruzalem of tenminste het grootste deel ervan, was gelegen, hetgeen misschien een reden was, waarom die stam hem bleef aanhangen.

2. Maar als een nauwgezet man heeft hij, toen God hem verbood om zijn voornemen te volvoeren, er in gehoorzaamheid aan Hem van afgelaten, hetzij omdat hij het Goddelijk gezag eerbiedigde of omdat hij wist, dat hij toch niet voorspoedig zou zijn indien hij tegen Gods bevel zou heengaan, maar in plaats van het verlorene te herwinnen, in gevaar zou zijn om ook wat hij nog had te verliezen. Het is gevaarlijk om tegen de wil van God een zaak te ondernemen, maar inzonderheid om tegen Zijn wil oorlog te gaan voeren. God noemt hem, vers 3, Rehabeam, de zoon van Salomo, om te kennen te geven dat dit besloten was om de zonde van Salomo, en het zou vruchteloos zijn om zich tegen een raadsbesluit Gods te verzetten. Zij gehoorzaamden de woorden des Heeren, en hoewel dit een min en verachtelijk aanzien had, en het hun ten smaad zou zijn onder hun naburen, wilde God het toch aldus, en zo legden zij dan de wapenen neer.

3. Als een voorzichtig man versterkte hij zijn eigen land. Hij zag dat het doelloos was om te trachten de opstandelingen ten onder te brengen. Enige goede woorden zouden hun afval hebben kunnen voorkomen, maar nu kan de gehele krijgsmacht van zijn rijk hen niet terugbrengen, de zaak is geschied, en er moet in berust worden, het is zijn wijsheid om er zich zo goed mogelijk in te schikken. Misschien hebben dezelfde jonge raadslieden, die hem geadviseerd hebben om het volk een ruw antwoord te geven, hem aangezet om tegen hen te gaan krijg voeren, in weerwil van het verbod van God, maar hij had er reeds duur genoeg voor betaald, dat hij naar hun raad geluisterd heeft, en daarom kunnen wij onderstellen dat nu naar de oude raadslieden gehoord werd, en zij rieden hem aan zich aan de wil van God te onderwerpen betreffende hetgeen verloren was, maar er zich nu op toe te leggen om wat hij had te behouden.

Het was waarschijnlijk op hun raad:

- a. Dat hij zijn grenzen versterkte en velen van de voornaamste steden van zijn rijk, voor werker weerbaarheid onder Salomo's vreedzame regering niet genoegzaam gezorgd was.
- b. Hij voorzag ze van een genoegzamer voorraad levensmiddelen en wapenen, vers 11, 12. Omdat God hem verbood te strijden, is hij niet somber en gemelijk gaan neerzitten, zeggende dat hij nu ook niets voor de openbare veiligheid wilde doen, maar heeft zich verstandig tegen aanvallen bereid. Zij, die geen veroveraars kunnen zijn, kunnen toch wel bouwers wezen.

2 Kronieken 11:13-23

I. Zie hier hoe Rehabeam versterkt werd door de komst van de priesters en Levieten en al de Godvruchtige Israëlieten, allen die trouw waren aan hun God en Godsdienst.

1. Jerobeam had hen verstoten, dat is: hij heeft een eredienst ingevoerd, waarmee zij zich, naar hij wel wist, niet konden verenigen, hetgeen hen noodzaakte zich van zijn altaar terug te trekken, en terzelfder tijd wilde hij hun ook niet toelaten op te gaan naar Jeruzalem, om aan het altaar aldaar te aanbidden, zodat hij hen ten enenmale had verstoten van het priesterschap de HEERE te mogen bedienen. En zeer gaarne zag hij het, dat zij hun plaatsen verlieten, ten einde plaats te maken voor de geringe en ergerlijke lieden, die hij tot priesters voor de hoogten had gemaakt, vers 15. Vergelijk 1 Koningen 12:31. Geen wonder dat hij die God verwierp, ook Zijn dienaren verwierp zij dienden zijn doeleinden niet, wilden niet alles doen wat hij hun gebod te doen, wilden zijn goden niet eren, en het gouden beeld, dat hij had opgericht, niet aanbidden.

2. Hierop verlieten zij hun voorsteden en hun bezitting, vers 14. Uit het erfdeel van iedere stam waren aan de Levieten steden toegewezen, waar goed in hun behoeften voorzien was en zij gelegenheid hadden om veel goed te doen. Maar nu werden zij uit el hun steden verdreven, behalve uit die van Juda en Benjamin. Men zou denken dat hun onderhoud voor goed vastgesteld en verzekerd was, en toch verloren zij het. Het was hun tot troost dat de wet hen er zo dikwijls aan herinnerde dat de Heere hun erfdeel was, en dat zij, toen zij uit huis en bezitting verdreven waren, Hem als zodanig zouden vinden. Maar waarom verlieten zij hun bezitting?

- a. Omdat zij zagen dat zij geen goed konden doen onder hun naburen, in wie-nu Jerobeam zijn kalveren had opgericht-de oude neiging tot afgoderij weer bovenkwam.
- b. Omdat zij zelf voortdurend in verzoeking zouden zijn tot de een of andere lage inwilliging, en in gevaar om ongemerkt heengetrokken te worden naar het kwade. Als wij in oprechtheid bidden niet in verzoeking te worden gebracht, dan zullen wij de verzoeking zover mogelijk uit de weg gaan en blijven.
- c. Omdat, zo zij in hun oprechtheid volhardden, zij reden hadden om van Jerobeam en zijn zonen vervolging te verwachten. De priesters, die zij maakten voor de duivelen, zouden de priesters des Heeren niet lang onder zich dulden. Geen wereldlijk voordeel van welke aard ook moet ons heentrekken naar de plaats, waar wij in gevaar zijn om schipbreuk te lijden aan ons ge: loof en een goede consciëntie.

3. Zij kwamen in Juda en Jeruzalem, vers 14 en stelden zich bij Rehabeam, vers 13. Waar anders zullen Gods priesters en Levieten zijn, dan waar Zijn altaar is? Daarheen kwamen zij, omdat het hun plicht was om op de gestelde tijd hun dienst waar te nemen.

- a. Het was een zegen voor hen, dat zij een toevlucht hadden, waarheen zij zich konden begeven en er hun onderhoud konden vinden, toen Jerobeam hen had verstoten. Daar waren van dezulken, die hen gastvrij zouden ontvangen en hen welkom zouden heten, en zij werden niet naar de landen van de heidenen ineengedrongen.
- b. Het was een bewijs dat zij hun werk meer liefhadden dan hun onderhoud, daar zij hun voorsteden en bezitting in het land verlieten (waar zij gemakkelijk hadden kunnen leven van hun eigen goed) omdat zij daar van de dienst Gods afgehouden werden, en wierpen zich op Gods voorzienigheid en de liefdadigheid hunner broederen door te komen naar een plaats, waar zij vrijelijk Gods inzettingen konden waarnemen. Aan armoede in de weg des plichts moet de voorkeur gegeven worden boven overvloed in de weg van de zonde. Het is beter om met een goed geweten van aalmoezen te leven, of in een gevangenis te sterven, dan om zich met een verkracht geweten in overvloed en genot te beden.
- c. Het was verstandig en tot lof van Rehabeam en zijn volk, dat zij hen welkom heetten, hoewel zij zich misschien moesten samendringen om plaats voor hen te maken. Godvruchtige vluchtelingen zullen een zegen brengen in de landen, die hen gastvrij ontvangen, en een vloek achterlaten onder hen, die hen hebben uitgeworpen. Doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daar inga, welk de getrouwheden bewaart. Dat is goede staatkunde, Jesaja 26:1, 2.

4. Toen de priesters en Levieten naar Jeruzalem kwamen, werden zij door alle Godvruchtige Israëlieten uit alle stammen gevolgd. Zij, die hun hart begaven om de Heere, de God Israëls, te zoeken, en oprecht waren in dit hun voornemen, verlieten het erfdeel hunner vaderen en vestigden zich te Jeruzalem, ten einde vrijen toegang te hebben tot het altaar Gods en buiten de verzoeking te zijn om de kalveren te aanbidden, vers 16. Datgene is het beste voor ons, wat het beste is voor onze ziel, en bij iedere keus, die wij doen, moet hetgeen voordelig is voor de Godsdienst de voorrang hebben boven alles wat slechts tot ons uitwendig gemak of gerief strekt. Waar Gods getrouwe priesters zijn, daar behoort Gods getrouwe volk ook te wezen.

Als Jerobeam Gods dienstknechten uitwerpt, dan zal ieder waar Israëliet zich verplicht achten om hen te erkennen en bij te staan. "Verlaat de Leviet niet, de uitgeworpen Leviet, al uw dagen. Wanneer gij de ark des verbonds des Heeren uws Gods ziet, en de Levietische priesters dezelve dragende, verweist gijlieden ook van uw plaats en volgt haar na", Jozua 3:3.

5. Zij sterkten het koninkrijk van Juda, vers 17, niet alleen door de toevoeging er aan van zoveel personen, die waarschijnlijk zoveel zij konden van hun goed medebrachten, maar door hun Godsvrucht en hun gebeden brachten zij een zegen over het rijk, dat hun een toevlucht bood. Zie Zacharia 12:5. Het is het belang van een volk om de Godsdienst en Godsdienstige mensen aan te moedigen en te beschermen en het wordt er meer door versterkt dan door wat het ook zij. Zij bekrachtigden Rehabeam en zijn volk drie jaren, want zolang wandelden zij in de weg van David en Salomo, hun goeden weg, maar toen zij die verlieten, en zich dus buiten Gods gunst en bescherming stelden, konden hun beste vrienden hen niet langer helpen en versterken. Wij behouden onze kracht, zolang wij getrouw blijven aan God en onze plicht, maar niet langer.

II. Hoe Rehabeam verzwakt werd door zich toe te geven in zingenot. Evenals zijn vader begeerde hij de veelheid van vrouwen, vers 23. Maar: 1. Hierin was hij wijzer dan zijn vader, dat hij naar het schijnt geen vreemde vrouwen gehuwd heeft. De vrouwen, die hier genoemd zijn waren niet slechts dochteren Israëls, maar zij behoorden tot het geslacht van David, de een stamde af van Eliab, Davids broeder, vers 18, een andere van Absalom, waarschijnlijk Davids zoon vers 20, een andere van Jerimoth, Davids zoon.

2. Hierin was hij gelukkiger dan zijn vader dat hij veel zonen en dochteren had, terwijl die zijn vader had. Men kan zich nauwelijks voorstellen dat hij er niet meer had, maar zo hij er meer had, dan waren zij van de vermelding niet waardig, terwijl verscheidenen van Rehabeams zonen hier genoemd worden, vers 19, 20, als mannen van aanzien, en zulke bekwame, werkzame mannen, dat hij het verstandig oordeelde hen te verspreiden door alle landen van Juda en Benjamin, vers 23. Het zij:

A. Opdat zij geen mededingers zouden Zijn van zijn zoon Abia, die hij bestemde om zijn opvolger te zijn of liever:

B. Omdat hij vertrouwen in hen kon stellen voor het bewaren van de openbare vrede en de veiligheid, hun vaste steden kon toevertrouwen, die hij goed van levensmiddelen voorzag, opdat zij hem goede dienst zouden doen in geval van een vijandelijker inval. Zo heeft hij, die in het begin dwaas heeft gehandeld, later wijs gehandeld. Late wijsheid is beter dan in het geheel geen wijsheid, je meer: het spreekwoord zegt, dat vernuft of schranderheid nooit goed is, voor men haar gekocht heeft. Die van Rehabeam was duur genoeg gekocht, zij kostte hem een koninkrijk.

HOOFDSTUK 12

1 Het geschiedde nu, als Rehabeam het koninkrijk bevestigd had, en hij sterk geworden was, dat hij de wet des HEEREN verliet, en gans Israël met hem. 2 Daarom geschiedde het, in het vijfde jaar van de koning Rehabeam, dat Sisak, de koning van Egypte, tegen Jeruzalem optoog (want zij hadden overtreden tegen de HEERE), 3 Met duizend en tweehonderd wagenen, en met zestig duizend ruiters; en des volks was geen getal, dat met hem kwam uit Egypte, Libyers, Suchieten en Moren; 4 En hij nam de vaste steden in, die Juda had, en hij kwam tot Jeruzalem toe. 5 Toen kwam Semaja, de profeet, tot Rehabeam en de oversten van Juda, die te Jeruzalem verzameld waren, uit oorzaak van Sisak, en hij zeide tot hen: Alzo zegt de HEERE: Gij hebt Mij verlaten, daarom heb Ik u ook verlaten in de hand van Sisak. 6 Toen verootmoedigden zich de oversten van Israël en de koning, en zij zeiden: De HEERE is rechtvaardig. 7 Als nu de HEERE zag, dat zij zich verootmoedigden, geschiedde het woord des HEEREN tot Semaja, zeggende: Zij hebben zich verootmoedigd, Ik zal hen niet verderven; maar Ik zal hun in kort ontkoming geven, dat Mijn grimmigheid over Jeruzalem door de hand van Sisak niet zal uitgegoten worden. 8 Doch zij zullen hem tot knechten zijn, opdat zij onderkennen Mijn dienst, en de dienst van de koninkrijken der landen. 9 Zo toog Sisak, de koning van Egypte, op tegen Jeruzalem; en hij nam de schatten van het huis des HEEREN en de schatten van het huis des konings weg; hij nam alles weg; hij nam ook al de gouden schilden weg, die Salomo gemaakt had. 10 En de koning Rehabeam maakte, in plaats van die, koperen schilden; en hij beval die onder de hand van de oversten der trawanten, die de deur van het huis des konings bewaarden. 11 En het geschiedde, zo wanneer de koning in het huis des HEEREN ging, dat de trawanten kwamen, en die droegen, en die wederbrachten in der trawanten wachtkamer. 12 En als hij zich verootmoedigde, keerde de toorn des HEEREN van hem af, opdat Hij hem niet ten uiterste toe verdierf; ook waren in Juda nog goede dingen.

13 Zo versterkte zich de koning Rehabeam in Jeruzalem, en regeerde; want Rehabeam was een en veertig jaren oud, als hij koning werd, en hij regeerde zeventien jaren in Jeruzalem, de stad, die de HEERE uit alle stammen van Israël verkoren had, om Zijn Naam daar te zetten; en de naam zijner moeder was Naama, een Ammonietische. 14 En hij deed dat kwaad was, dewijl hij zijn hart niet richtte, om de HEERE te zoeken. 15 De geschiedenissen nu van Rehabeam, de eerste en de laatste, zijn die niet geschreven in de woorden van Semaja, de profeet, en Iddo, de ziener, verhalende de geslachtsregisteren; daartoe de krijgen van Rehabeam en Jerobeam in al hun dagen? 16 En Rehabeam ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven in de stad Davids; en zijn zoon Abia werd koning in zijn plaats.

Dit hoofdstuk geeft ons een vollediger bericht van de regering van Rehabeam dan wij er in 1 Koningen van gehad hebben, en het is een zeer treurig bericht. Het is mij, of wij wederom terug zijn in het boek van de richteren, want:

- I. Rehabeam en zijn volk deden wat kwaad was in de ogen des Heeren, vers 1.
- II. Hierop heeft God hen verkocht in de hand van Sisak, koning van Egypte, die hen grotelijks verdrukte, vers 2-4.
- III. God zond hun een profeet, om hun het oordeel te verklaren en hen tot bekering te roepen, vers 5.
- IV. Hierop hebben zij zich verootmoedigd, vers 6.
- V. Op hun berouw heeft God Zijn toorn afgewend, vers 7, 12, maar liet hen toch nog onder de tekenen van Zijn misnoegen, vers 8-11. Eindelijk, hier is een algemene aanduiding van Rehabeams karakter en regering, en het besluit ervan, vers 13-16.

2 Kronieken 12:1-12

Israëls was zeer onteerd en verzwakt door in twee rijken verdeeld te zijn, maar het riek van Juda, in het bezit zijnde van de tempel en van de koninklijke stad, zou toch zowel het huis van David als het huis van Aaron de oude roem en luister behouden hebben, indien zij op de weg van hun plicht gebleven waren, maar hier zien wij hoe alles uit de voegen is geraakt.

I. Rehabeam en zijn volk verlieten God. Hij verliet de wet des Heeren, en aldus verliet hij in werkelijkheid God, en geheel Israël met hem vers 1. Hij had zijn gelukkig 'triennium', drie jaren van voorspoed, toen hij wandelde in de weg van David en Salomo, Hoofdstuk 11:7 maar het ging voorbij, hij werd nalatig in de aanbidding Gods, op wat wijze wordt ons niet gezegd, maar hij viel af, en Juda met hem, dat hier Israël genoemd wordt, omdat zij wandelden in de boze weg, waarop Jerobeam het rijk van Israël had gevoerd. Dit deed hij, toen hij het koninkrijk bevestigd had en sterk was geworden. Zolang hij dacht dat zijn troon wankelend was, bleef hij bij zijn plicht, ten einde God tot zijn vriend te maken, maar toen hij bevond dat zijn troon vast stond, dacht hij de Godsdienst niet meer nodig te hebben, dat hij ook zonder de Godsdienst wel veilig was. Zo zal de voorspoed van de zotten hen verderven. Jeshurun werd vet en sloeg achteruit. Als de mensen voorspoedig zijn en geen moeilijkheden vrezen, dan zijn zij bereid om tot God te zeggen: Wijk van ons.

II. God heeft hen spoedig in moeilijkheden gebracht, om hen te doen ontwaken en tot bekering te brengen, voordat hun hart verhard was. Het was pas in het vierde jaar van Rehabeam, dat zij begonnen zich te verderven en in het vijfde jaar trok de koning van Egypte tegen hen op met een zeer groot leger, nam de vaste steden in, die Juda had, en kwam tot Jeruzalem toe, vers 2-4. Deze grote ramp kwam zo spoedig over hen, nadat zij de eredienst Gods hadden verlaten, door een hand van welke zij weinig reden hadden het te verwachten (onder de laatste regering waren er immers zeer vriendelijke betrekkingen met Egypte onderhouden), en zij kwam met zo'n geweld, (al de vaste steden van Juda, die Rehabeam kort geleden nog had versterkt, en waarin hij garnizoenen had gelegd, en waarop hij zozeer vertrouwde voor de veiligheid van zijn koninkrijk vielen snel in de handen van de vijand, zonder enige tegenstand te bieden), dat het alles blijkbaar van de Heere was omdat zij tegen Hem overtreden hadden.

III. Uit vrees dat zij deze handeling van Gods voorzienigheid niet geredelijk of niet recht zouden begrijpen, geeft God hun door het woord een verklaring van de gesel, vers 5. Toen de oversten van Juda allen te Jeruzalem bijeen waren gekomen, waarschijnlijk voor het houden van een groten krijgsraad, om in dit hachelijk tijdsgewricht middelen te beramen voor hun veiligheid, zond Hij hun een profeet, dezelfde, die hun het bevel van God had gebracht om af te laten van tegen de tien stammen te strijden, Hoofdstuk 11, Semaja geheten. Hij zei hun duidelijk en onomwonden dat de reden, waarom Sisak tegen hen had overmocht, niet daarin gelegen was dat zij onstaatkundig gehandeld hadden, (een denkbeeld, dat de oversten op dit congres misschien geopperd hebben) maar omdat zij God hadden verlaten. Nooit verlaat God de mensen voordat zij Hem hebben verlaten.

IV. De bestraffingen van het woord en van de roede aldus samen gevoegd zijnde, hebben de koning en de oversten zich voor God verootmoedigd om hun ongerechtigheid, boetvaardig en berouwvol de zonde erkennende, en met lijdzaamheid de straf er voor aannemende zeggende: De HEERE is rechtvaardig, vers 6. "Wij hebben er niemand van te beschuldigen dan onszelf. God is rechtvaardig in Zijn spreken, en rein in Zijn oordelen." Aldus betaamt het ons, als wij onder de bestraffingen Gods zijn, God te rechtvaardigen en onszelf te oordelen, zelfs kortingen en oversten moeten of buigen voor God, of breken, of verootmoedigd worden, of aan het verderf worden overgegeven.

V. Op hun belijdenis van berouw heeft God hun enige gunst betoond, hen van de ondergang gered, maar liet hen toch nog onder enige vrees voor het oordeel, om te voorkomen dat zij opnieuw zouden afvallen.

1. In Zijn barmhartigheid heeft God het verderf van hen afgewend, op welks rand zij zich bevonden. Met zijn ontzaglijk groot en nu reeds zegevierend leger had Sisak zich reeds meester gemaakt van al de vaste steden, wat anders kon verwacht worden, dan dat het gehele land en Jeruzalem zelf binnen weinig tijds in zijn macht zouden zijn? Maar als God zegt: Tot hiertoe zult gij komen en niet verder, dan zal de dreigendste krijgsmacht op vreemde wijze verminderen, verschrompelen en machteloos worden. Ook hier wordt aan de verderfengel, als hij Jeruzalem nadert, verboden om dat te verderven: Mijn grimmigheid zal over Jeruzalem door de hand van Sisak niet uitgegoten worden, vers 7, 12. Zij, die Gods rechtvaardigheid erkennen in hun beproeving, zullen bevinden dat Hij genadig is. Zij, die zich voor Hem verootmoedigen, zullen gunst bij Hem vinden. Zo gereed en bereid is de God van barmhartigheid om bij de eerste gelegenheid genade te betonen. Als wij onder vernederende omstandigheden ons hart hebben verootmoedigd dan heeft de beproeving haar werk gedaan, en dan zal zij of weggenomen worden, of de aard er van zal worden veranderd.

2. Hij schonk hun enige verlossing, geen volkomen, maar een gedeeltelijke. Hij gaf hun enig voordeel op de vijand, zodat zij een weinig tot adem kwamen, Hij gaf hun verlossing voor een wille, lezen hier sommigen. Hun bekering en hervorming was slechts ten dele en voor een kleine wijle, daar zij spoedig daarna wederom afvielen, en zoals hun hervorming was, zo was hun verlossing. Toch wordt gezegd: In Juda gingen de zaken goed, vers 12 begonnen de zaken een beter aanzien te hebben.

a. Ten opzichte van Godsvrucht. Ook waren er in Juda nog goede dingen, zoals de Engelse kanttekening het heeft, goede leraren, goede mensen, goede gezinnen, die door de rampen van hun land beter gemaakt werden. In tijden van groot bederf en ontaarding is het een troost, dat er nog een overblijfsel is, onder hetwelk goede dingen gevonden worden, dit is een grond van hoop voor Israël.

b. Ten opzichte van welvaart. De zaken gingen slecht in Juda toen al de vaste steden genomen waren, vers 4, maar toen zij berouw hadden en zich bekeerden, veranderde de staat van zaken en ging het goed. Als de zaken niet zo goed gaan als wij zouden wensen, dan hebben wij toch reden om er met dankbaarheid nota van te nemen als het er beter mee gaat dan wij verwacht hebben, beter dan vroeger, en beter dan wij verdienen. Wij moeten Gods goedheid erkennen, als Hij ons reeds enige verlossing schenkt.

3. Maar Hij liet hen toch de hand van Sisak zwaar en smartelijk gevoelen, beide in hun vrijheid en in hun welvaart, hun vermogen.

a. In hun vrijheid, vers 8. Zij zullen hem tot knechten zijn, dat is: zij zullen grotendeels in zijn macht zijn, hij zal hun een schatting opleggen, sommigen van hen zullen misschien door hem gevangen worden genomen en in gevangenschap worden gehouden, opdat zij onderkennen Mijn dienst en de dienst van de koninkrijken van de landen. Zij klaagden wellicht over het strikte en strenge van hun Godsdienst, en daarom verlieten zij de wet des Heeren, vers 1, want zij dachten dat zij hun een te hard te zwaar juk oplegde. "Welnu", zegt God, "laat hen het dan eens met een anderen dienst beproeven. Laat de naburige vorsten voor een wijle over hen heersen, daar zij niet willen dat Ik over hen heers, en laat hen dan eens zien hoe dit hun aanstaat. Zij zouden God hebben kunnen dienen met vrolijkheid en goedheid des harten, maar wilden niet, laat hen dan nu "hun vijanden dienen in honger en in dorst" Deuteronomium 28:47, 48, totdat zij er aan denken om tot hun vorigen Meester weer te keren, omdat het hun toen beter was dan nu, Hosea 2:6. Dit is, naar sommigen denken, de betekenis van het woord in Ezechiël, Hoofdstuk 20:24, 25 : Omdat zij Mijn inzettingen verworpen hebben, gaf Ik hun ook beschikkingen, die niet goed waren. Hoe meer de dienst van God vergeleken wordt met de dienst van anderen, hoe meer redelijk en gemakkelijk hij ons zal voorkomen. Welke moeilijkheden en ontberingen wij ons ook voorstellen op de weg van de gehoorzaamheid,

toch is het duizend maal beter om daar doorheen te gaan, dan ons bloot te stellen aan de straf van de ongehoorzaamheid. Denkt men dat de wetten van de matigheid hard zijn? De uitwerking, de gevolgen van onmatigheid zullen bevonden worden veel harder te zijn. De dienst van de deugd is volmaakte vrijheid, de dienst van de lusten en begeerlijkheden volmaakte slavernij.

b. In hun welvaart, hun vermogen. De koning van Egypte plunderde beide de tempel en de schatkist. De schatten van beide heeft Salomo wel voorzien gelaten, maar hij nam ze weg, hij nam alles weg, alles waar hij de hand op kon leggen, vers 9. Daar is hij voor gekomen. David en Salomo, die wandelden in de weg van God, vulden de schatkisten, de een door krijg, de ander door koophandel maar Rehabeam, die de wet van God verliet ledigde ze. Van het wegnemen van de gouden schilden en hun vervanging door koperen, vers 9-11, hadden wij een bericht in 1 Koningen 14:25 -28. 2 Kronieken 12:13-16 De geschiedenis van Rehabeams regering wordt hier op tamelijk gelijke wijze ten einde gebracht als die van andere regeringen.

Twee dingen inzonderheid zijn hier opmerkelijk

1. Dat hij ten laatste zich versterkte in zijn koninkrijk vers 13. Zijn vaste steden in Juda hebben niet beantwoord aan zijn verwachting en zo versterkte hij zich dan nu in Jeruzalem en stelde het zich ten plicht die stad te versterken, en daar regeerde hij zeventien jaren in de stad, die de Heere verkoren had om Zijn naam daar te zetten. Hiermede wordt zijn eer en zijn voorrecht aangeduid, dat hij zijn koninklijke zetel had in de heilige stad, wat echter een verzwaring was van zijn goddeloosheid, nabij de tempel, maar ver van God. Herhaaldelijk waren er schermutselingen tussen zijn onderdanen en die van Jerobeam, zodat er een staat van voortdurende krijg tussen hen was, vers 15, maar hij handhaafde zich en regeerde, en hij schijnt niet zo grof de wet van God verlaten te hebben als hij in het vierde jaar van zijn regering gedaan heeft, vers 1.

2. Dat hij nooit volkomen bevestigd was in zijn Godsdienst, vers 14. Hij heeft God nooit geheel verworpen, en toch deed hij dat kwaad was, dewijl hij zijn hart niet richtte, om de HEERE te zoeken. Zie waar de schuld op gelegd wordt.

a. Hij heeft de Heere niet gediend, omdat hij de Heere niet gezocht heeft. Hij heeft niet zoals Salomo, gebeden om wijsheid en genade. Als wij beter baden, wij zouden in alle opzichten beter zijn. Of hij heeft het woord van God niet geraadpleegd, heeft dat niet gezocht als zijn orakel, noch er leiding en bestuur aan ontleend.

b. Hij maakte niets van zijn Godsdienst, omdat hij er zijn hart niet toe begaf, er nooit een hartelijke neiging toe heeft gehad er nooit kloek en vast in is geweest. Het weinigje Godsdienst, dat hij had, ging voorbij als een morgenwolk. En hij deed kwaad, omdat hij nooit vastbesloten was voor het goede. Diegenen worden door Satan gemakkelijk heengetrokken naar ieder kwaad, die wankelend en aarzelend zijn voor hetgeen goed is, en er nooit toe bewogen worden om ernstig werk te maken van de Godsdienst.

HOOFDSTUK 13

1 In het achttiende jaar van de koning Jerobeam, zo werd Abia koning over Juda. 2 Hij regeerde drie jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Michaja, de dochter van Uriel, van Gibeä; en er was krijg tussen Abia en tussen Jerobeam. 3 En Abia bond de strijd aan met een heir van strijdbare helden, vierhonderd duizend uitgelezen mannen; en Jerobeam stelde tegen hem de slagorde, met achthonderd duizend uitgelezen mannen, kloeke helden. 4 En Abia maakte zich op van boven de berg Zemaraim, dewelke is in het gebergte van Efraim; en hij zeide: Hoort mij toe, Jerobeam, en gans Israël! 5 Staat het u niet toe te weten, dat de HEERE, de God Israëls, het koninkrijk over Israël aan David gegeven heeft, tot in eeuwigheid, hem en zijn zonen, met een zoutverbond? 6 Evenwel is Jerobeam, de zoon van Nebat, de knecht van Salomo, de zoon van David, opgestaan, en heeft gerebelleerd tegen zijn heer. 7 Daartoe hebben zich ijdele mannen, kinderen Belials, tot hem vergaderd, en hebben zich sterk gemaakt tegen Rehabeam, de zoon van Salomo, als Rehabeam jong was en teder van hart, dat hij zich tegen hen niet kon versterken. 8 En nu, gij denkt u te versterken tegen het koninkrijk des HEEREN, hetwelk in de hand is der zonen van David; gij zijt wel een grote menigte, maar gij hebt gouden kalveren bij u, die u Jerobeam tot goden gemaakt heeft. 9 Hebt gij niet de priesteren des HEEREN, de zonen van Aaron, en de Levieten uitgedreven, en hebt u priesteren gemaakt, gelijk de volken der landen? Een iegelijk, die komt om zijn hand te vullen met een jong rund en zeven rammen, die wordt priester dergenen, die geen goden zijn. 10 Maar ons aangaande, de HEERE is onze God, en wij hebben Hem niet verlaten; en de priesters, die de HEERE dienen, zijn de zonen van Aaron, en de Levieten zijn in het werk. 11 En zij steken aan voor de HEERE brandofferen, op elken morgen en op elken avond, ook reukwerk van welriekende specerijen, nevens de toerichting des broods op de reine tafel, en de gouden kandelaar en zijn lampen, om die op elken avond te doen branden; want wij nemen waar de wacht des HEEREN, onzes Gods; maar gij hebt Hem verlaten. 12 Daarom ziet, God is met ons aan de spitse, en Zijn priesteren met de trompetten des geklanks, om tegen u alarmgeklank te maken; o kinderen Israëls, strijdt niet tegen de HEERE, de God uwer vaders, want gij zult geen voorspoed hebben. 13 Maar Jerobeam deed een achterlage omwenden, om van achter hen te komen; zo waren zij voor het aangezicht van Juda, en de achterlage was achter hen. 14 Toen nu Juda omzag, ziet, zo hadden zij de strijd voor en achter; en zij riepen tot de HEERE, en de priesters trompetten met de trompetten. 15 En de mannen van Juda maakten een alarmgeschrei; en het geschiedde, als de mannen van Juda een alarmgeschrei maakten, dat God Jerobeam en het ganse Israël sloeg voor Abia en Juda. 16 En de kinderen Israëls vloten voor het aangezicht van Juda; en God gaf hen in hun hand. 17 Abia dan, en zijn volk, sloeg hen met een groten slag; want uit Israël vielen verslagen vijfhonderd duizend uitgelezen mannen. 18 Alzo werden de kinderen Israëls vernederd te dier tijd; maar de kinderen van Juda werden machtig, dewijl zij op de HEERE, hunner vaders God, gesteund hadden. 19 En Abia jaagde Jerobeam achterna, en nam van hem de steden, Beth-el met haar onderhorige plaatsen, en Jesana met haar onderhorige plaatsen, en Efron met haar onderhorige plaatsen. 20 En Jerobeam behield geen kracht meer in de dagen van Abia; maar de HEERE sloeg hem, dat hij stierf. 21 Zo versterkte zich Abia; en hij nam zich veertien vrouwen, en gewon twee en twintig zonen en zestien dochteren. 22 Het overige nu der geschiedenissen van Abia, zo zijn wegen als zijn woorden, zijn beschreven in de historie van de profeet Iddo.

Wij hebben hier een veel vollediger bericht van de regering van Abia, de zoon van Rehabeam, dan wij er in de Koningen van gehad hebben. Daar zagen wij dat zijn karakter niet beter was dan dat van zijn vader, hij wandelde in de zonden zijns vaders, en zijn hart was niet volkomen met de Heere zijn God, 1 Koningen 15:2, 3. Maar hier vinden wij hem moediger en meer voorspoedig in de oorlog dan zijn vader geweest was. Hij regeerde slechts drie jaren en was voornamelijk vermaard om een glorierijke overwinning, die hij over de krijgsmacht van Jerobeam had behaald. Hier zien wij:

I. De legers van beide zijden te velde gebracht, vers 3.

II. Abia's redevoering voordat de slag begon, waarin hij het rechtvaardige van zijn zaak aantoonde, vers 4-12.

- III. De benauwdheid, waarin Juda gebracht was door het krijgsbeleid van Jerobeam, vers 13, 14.
- IV. De overwinning, die zij niettemin behaald hebben door de macht van God, vers 15-20.
- V. Het besluit van Abia's regering, vers 21, 22.

2 Kronieken 13:1-12

In hoofdstuk 11:20, werd Abia's moeder Maächa, de dochter van Absalom genoemd hier heet zij Michaja, de dochter van Uriël. Hoogstwaarschijnlijk was zij een kleindochter van Absalom, bij zijn dochter Thamar, 2 Samuël 14:27, en dat haar eigen vader deze Uriel was. Maar wij moeten thans Abia vergezellen naar de oorlog met Jerobeam, koning van Israël.

I. God gaf hem verlot om krijg te voeren tegen Jerobeam, en gaf er hem voorspoed in, hoewel Hij het Rehabeam niet wilde toelaten Hoofdstuk 11:4.

1. Waarschijnlijk is Jerobeam nu de aanvaller geweest, en heeft Abia in noodzakelijke zelfverdediging gehandeld. Jerobeam, die Rehabeam had overleefd, heeft misschien op de kroon van Juda aanspraak gemaakt op grond van de staat van overleving, of hoopte haar tenminste van deze jongen koning bij zijn troonsbeklimming te verkrijgen. Het was kloekmoedig van Abia om bij deze onbeschaamden eis de wapens op te vatten, en God stond hem bij.

2. Toen Rehabeam beproefde de tien stammen weer onder zijn heerschappij te brengen was Jerobeam nog in zijn proeftijd ten opzichte van zijn gedrag tegenover God en Godsdienst, maar nu hij getoond had hoedanig een man hij was door de kalveren op te richten en de priesters te verstoten, wordt het aan Abia vergund hem te kastijden, en het blijkt niet, dat hij iets meer bedoelde, terwijl Rehabeam niets minder op het oog had dan de algehele ten onderbrenging van de tien stammen, hetgeen tegen het raadsbesluit Gods was.

II. Jerobeams leger was dubbel zo sterk als dat van Abia, vers 3, want hij had tien stammen waaruit hij zijn leger kon aanwerven, en Abia had er slechts twee. Toch zal het kleinste leger de overwinning behalen, want de strijd is niet altijd van de helden, evenmin als de goede zaak altijd bij de meerderheid is.

III. Eer hij de strijd met hen aanbond, heeft Abia met hen geredeneerd, om hen te bewegen niet om onder de heerschappij van het huis van David terug te keren (die zaak was door het Goddelijk raadsbesluit vastgesteld) maar om er van af te laten tegen het huis van David te strijden. Hij wilde dat zij zich niet zouden versterken tegen het koninkrijk des Heeren, dat in de hand van de zonen Davids is, vers 8, maar tevreden zouden zijn met hetgeen zij hadden. Het is goed om te beproeven wat de rede vermag eer tot geweld wordt overgegaan. Als het doei bereikt kan worden door redeneren, door kracht van bewijs, dan is dit beter dan het te bereiken door middel van het zwaard. Nooit moeten wij tot heftige maatregelen de toevlucht nemen, voordat alle argumenten tevergeefs zijn aangewend.

De oorlog, deze 'ultima ratio regum' -deze laatste toevlucht van de koningen- moet voorafgegaan worden door elk middel om hem te voorkomen. Een goede billijke redenering kan veel goed doen, en veel kwaad voorkomen. Hoe krachtig zijn rechte woorden! Abia was met zijn leger doorgedrongen tot het hart van hun land, want hij sprak zijn redevoering uit op een heuvel van het gebergte Efraïm, waar hij door Jerobeam gehoord kon worden, alsmede door de voornaamste bevelhebbers, met wie hij waarschijnlijk een onderhandeling wilde openen, om -zo mogelijk- tot een verdrag te komen. Grote krijgsoversten plachten een rede te houden voor hun eigen soldaten om hen te bemoedigen en aan te vuren, deze rede van Abia

had die strekking, maar was gericht tot Jerobeam en geheel Israël. Abia wijst op twee dingen ter voldoening van zijn eigen mannen, en ter overtuiging van de vijand.

1. Dat het recht aan zijn zijde was, een 'jus divinum' - een Goddelijk recht. Gij weet of behoort te weten, dat God het koninkrijk over Israël aan David gegeven heeft tot in eeuwigheid, hem en zijn zonen, vers 6 niet door de gewone loop van de voorzienigheid, Zijn gewone wijze om over koninkrijken te beschikken maar door een zoutverbond een eeuwig verbond, een verbond gemaakt door offerande, die altijd gezouten was, aldus bisschop Patrick. Gans Israël had erkend dat David een koning was, door God aangesteld, en dat God de kroon erfelijk had verklaard in zijn geslacht, zodat het zich meester maken van de kroon door Jerobeam niet te rechtvaardigen was. Het is echter niet zeker dat hij voornamelijk die daad op het oog heeft, want hij wist dat de tien stammen door God aan Jerobeam gegeven waren, maar zijn poging om nu de vrede te verstoren en de bezitting van de koning van Juda te betwisten, was volstrekt niet te verontschuldigen, want de tien stammen waren hem wel gegeven maar twee stammen bleven voor het huis van David bewaard.

Hij toont aan:

a. Dat hij bij zijn eerste optreden zeer oneerlijk heeft gehandeld, hij heeft gerebelleerd tegen zijn heer, die hem verhoogd had, 1 Koningen 11:28, en laaghartig zijn voordeel gedaan met Rehabeams zwakheid toen hij in moeilijke omstandigheden was, terwijl hij uit dankbaarheid aan zijn vroegere heer en uit eerbied voor zijn rechten, hem veeleer had moeten bijstaan en had moeten trachten het volk bij hun trouw aan hem te houden, dan zich aan het hoofd van een partij tegen hem te stellen en hem tot zijn prooi te maken, hetgeen een onwaardig bedrijf was waarin hij niet kon hopen voorspoedig te zullen zijn. Zij, die hem steunden worden hier ijdele mannen genoemd, (een aanduiding van karakter misschien ontleend aan Richteren 11: mannen die niet uit een vast beginsel handelden maar naar verandering haakten, en kinderen Belials, die zich van het juk van de regering trachtten te ontdoen, en diegenen over zich begeerden te zetten, die precies deden wat hun behaagde.

b. Dat er zeer veel goddeloosheid was in zijn tegenwoordig streven, want door tegen het huis van David te strijden, streed hij tegen het koninkrijk des Heeren. Zij, die het recht tegenstaan, staan de rechtvaardigen God tegen, die gezeten is op de troon richtende gerechtigheid, Psalm 9:5, en op dit hun doen kunnen zij geen voorspoed verwachten. Het recht kan wel voor een tijd onderdrukt worden, maar ten laatste zal het zegevieren.

2. Dat hij God aan zijn zijde had. Zeer nadrukkelijk wijst hij er op, dat de godsdienst van Jerobeam en zijn leger vals en afgodisch was, maar wat hem en zijn volk, de mannen van Juda, betreft, zij aanbaden de waren en levenden God. Uit de hoedanigheid, die in 1 Koningen 15:3 aan Abia wordt toegeschreven, blijkt dat hijzelf niet wezenlijk Godsdienstig was, en toch heeft hij in deze krijg voornamelijk moed ontleend aan het feit, dat in zijn rijk de zuivere aanbidding Gods gevonden werd.

Want, a. Wat hij overigens ook geweest moge zijn, hij schijnt geen afgodendienaar te zijn geweest of, zo hij de hoogten en de zonnebeelden ook oogluikend heeft toegelaten, Hoofdstuk 14:3, 5, de tempeldienst heeft hij toch voortdurend in stand gehouden.

b. Welk bederf er in het rijk van Juda ook geweest moge zijn, de toestand van de Godsdienst was er beter dan in het rijk van Israël, waarmee zij nu in oorlog waren.

c. Zij, die de kracht van de Godzaligheid verloochenen, zullen gewoonlijk roemen op de gedaante ervan.

d. Het was de zaak zijns rijke, die hij bepleitte, en hoewel hijzelf niet zo goed was als hij moest wezen, hoopte hij toch dat om de wille van de goede mensen en goede dingen, die in

Juda waren, God thans voor hem zou verschijnen. Er zijn velen, die zelf weinig Godsdienst hebben, maar toch verstand en genade genoeg bezitten om hem in anderen te waarderen.

Zie hoe hij:

A. Israëls afval van God beschrijft. Gij zijt een grote menigte," zegt hij, "gij overtreft ons zeer ver in getalsterkte, maar wij behoeven u niet te vrezen, want gij hebt datgene onder u, dat volstaat om u te verderven. Want:

Ten eerste, "gij hebt gouden kalveren tot uw goden, vers 8, die niet instaat zijn u te beschermen en te helpen, maar om wier wille de ware en levende God zich gewis tegen u zal stellen. Dat zullen de Achans, de beroerders van uw leger zijn."

Ten tweede. Gij hebt geringe, slechte mannen tot priesters, vers 9. Gij hebt de stam van Levi en het huis van Aaron verworpen, die door God aangesteld zijn om in het heilige te dienen, en naar de gewoonte van de afgodische volken maakt gij iedereen priester, die zin heeft in het ambt en zich de kosten van de wijding getroost, al is hij dan ook nog zo'n schande voor het ambt." Maar hoewel deze ongeschikt weren om priesters te wezen, waren zij van allen toch het meest geschikt om hun priesters te zijn, want wat is er meer in overeenstemming met goden die geen goden zijn, dan priesters, die geen priesters zijn? Soort zoekt soort.

B. Juda's getrouw blijven aan God. "Maar ons aangaande, vers 10, wij hebben God niet verlaten. Jehovah is onze God, de God van onze vaders, de God Israëls, die machtig is ons te beschermen en ons voorspoed te geven. Hij is met ons, want wij zijn met Hem."

Ten eerste. Thuis in Zijn tempel, wij nemen Zijn wacht waar, vers 10, 11. Wij aanbidden geen beelden hebben geen andere priesters dan de door Hem verordeneerde, geen eredienst of plechtigheden, dan die door Hem zijn voorgeschreven, beide tempeldienst en tempelgereedschappen zijn door Hem verordeneerd, aan hetgeen Hij verordeneerd heeft houden wij ons, wij voegen er niets aan toe, wij doen er niets van af. Daar hebben wij de vertroosting van, om deze te verdedigen hebben wij ons nu ten krijg toegerust, zodat ten opzichte van de Godsdienst zowel als van het burgerlijk recht onze zaak de goede zaak is.

Ten tweede. Hier in het leger is Hij onze aanvoerder, en daarom kunnen wij er zeker van zijn dat Hij met ons is, want wij zijn met Hem, vers 12. En als een teken van Zijn tegenwoordigheid hebben wij hier Zijn priesters onder ons, met de trompetten des geklanks overeenkomstig Zijn wet, als een getuigenis tegen u, en een verzekering voor ons, dat van onze gedacht zal worden voor het aangezicht des Heeren en dat wij van onze vijanden verlost zullen worden, overeenkomstig Zijn belofte, Numeri 10:9. Niets is krachtiger om de mensen te bezielen met moed dan de zekerheid dat God met hen is. Hij besluit met een eerlijke waarschuwing aan zijn vijanden: "Strijdt niet tegen de Heere, de God uwer vaders, het is dwaasheid om tegen de God van almachtige kracht te strijden, maar het is verraad en lage ondankbaarheid om te strijden tegen de God uwer vaders, en gij kunt niet verwachten voorspoedig te zullen zijn."

2 Kronieken 13:13-22

Wij bevinden niet dat Jerobeam het ondernomen heeft om Abia's rede te beantwoorden, hij besloot er geen antwoord op te geven, en daarom hoorde hij haar alsof hij haar niet hoorde. Hij kwam om te strijden, niet om te redetwisten, het langste zwaard, denkt hij, zal de zaak beslissen, niet het recht, laat ons dan nu de uitslag zien, zien of Godsdienst en recht al of niet de overwinning zullen wegdragen.

I. Jerobeam, die op zijn krijgskundig beleid vertrouwde, werd geslagen. Zoverre was hij van trouw en eerlijk te willen redeneren, dat hij niet eens op eerlijke wijze wilde strijden. Wij kunnen ons voorstellen dat hij een soevereine minachting gevoelde voor Abia's redevoering.

"Een krijgslist", denkt hij, "is beter dan twintig van zulke redevoeringen, wij zullen zijn argumenten spoedig genoeg beantwoorden, hij zal zich overweldigd zien door ons aantal van alle kanten omsingeld door de werktuigen des doods, en laat hem dan nog roemen op zijn Godsdienst en zijn recht op de kroon." Het is waarschijnlijk dat beide zijden in die bespreking of onderhandeling hadden toegestemd, maar Jerobeam doet er laaghartig zijn voordeel mede, en heeft, terwijl zij plaatshad, zijn achterlage omgewend, tegen de eer van de krijgswetten. Welke eer was er ook te verwachten van een knecht als hij regeert? Abia was vreedzaam, maar als hij sprak waren zij voor de oorlog, Psalm 120:7.

II. Abia en zijn volk, die op God vertrouwden, bleven overwinnaars, in weerwil van de onevenredigheid hunner strijdkrachten.

1. Zij waren in grote verlegenheid en angst gebracht, want zij hadden de strijd voor en achter. Een goede zaak, een die bestemd is om te zegevieren, kan toch voor een wijle in grote verlegenheid komen. Dat was Davids geval. Zij hadden mij omringd als bijen, Psalm 118:10-12.

2. Toen zij in die benauwdheid waren, het gevaar hen van alle kanten dreigde, vanwaar anders konden zij toen hulp verwachten dan van boven? Het is een onuitsprekelijke vertroosting, dat geen vijand, hoe machtig ook of hoe listig, geen krijgslist, geen hinderlaag, onze gemeenschap kan afsnijden met de hemel, onze weg daarheen is altijd open.

a. Zij riepen tot de Heere, vers 14. Wij hopen dat zij dit deden vóór zij die krijg ondernamen, maar de benauwdheid, waarin zij verkeerden heeft hen opnieuw tot bidden uitgedreven, hen aangespoord tot dringend, vurig smeken. God brengt Zijn volk in benauwdheid om hen te leren tot Hem te roepen. Vurig, dringend bidden is roepen.

b. Zij steunden op de Heere, "hunner vaderen God", steunden op Zijn macht om hen te helpen, en gaven zich geheel aan Hem over, vers 18. Het gebed des geloofs is overmogend, en dit is de overwinning, die de wereld overwint namelijk ons geloof 1 Johannes 5:4 De priesters trompetten met de trompetten om hen aan te vuren, met moed te bezielen, hun de verzekering gevende dat God met hen was. Het was niet slechts een krijgsgeluid, maar een heilig geklank, dat leven bracht in hun geloof. Zij juichten in vertrouwen op de overwinning. "Onzer is de zege, want God is met ons." Aan het geroep des gebeds paarde zich het krijgsgeschrei, het juichen des geloofs, en zo waren zij meer dan overwinnaars.

3. Aldus behaalden zij een volkomen overwinning. Toen de mannen van Juda kreten van blijdschap aanhieven in Gods heil, sloeg God Jerobeam en zijn leger met zo'n verschrikking en ontzetting, dat zij geen slag konden doen, maar in allerijl de vlucht namen, en de overwinnaars gaven geen lijfsgenade, zodat zij vijfhonderd duizend uitgelezen mannen over de kling joegen, vers 17, meer, zegt men, de wij in enigerlei geschiedenis gelezen hebben ooit in een veldslag te zijn gedood, maar de strijd was des Heeren, die aldus de afgoderij van Israël wilde straffen en het huis van David wilde erkennen en zegenen. Maar zie het treurige gevolg van verdeeldheid, het was het bloed van Israëlieten, dat aldus door Israëlieten vergoten werd als water, terwijl de heidenen hun naburen, voor wie de naam van Israël vroeger een verschrikking is geweest, riepen: Heah! onze ziel, zo is het naar onze wens! zo wilden wij het hebben!

4. Het gevolg hiervan was dat de kinderen Israëls wel niet onder de heerschappij van het huis Davids terugkeerden, wat na zo zwaar een nederlaag gewis zou zijn geschied, indien de bepaalde raad Gods het niet anders gewild had, maar toch vernederd werden, vers 18. Vele steden werden hun ontnomen en bleven in het bezit van de koning van Juda, zoals inzonderheid Beth-el, vers 19. Wat er van het gouden kalf aldaar is geworden toen het de

koning van Juda in handen viel, wordt ons niet gezegd, misschien hebben zij het naar een veiliger plaats gebracht en eindelijk naar Samaria heengevoerd, Hosea 8:5, maar in Jehu's tijd vinden wij het te Beth-el, 2 Koningen 10:29. Misschien heeft Abia het laten staan, toen het in zijn macht was het te vernielen, want zijn hart was niet volkomen met de Heere zijn God, en geen gebruik makende van hetgeen hij voor de ere Gods had verkregen, heeft hij het spoedig wederom verloren. Eindelijk. De dood van de overwinnaar en van de overwonnene niet lang daarna.

1. Jerobeam heeft na deze nederlaag zijn hoofd nooit meer opgeheven, hoewel hij nog drie jaren daarna heeft geleefd. Hij behield geen kracht meer, vers 20. De Heere sloeg hem, hetzij met de ene of andere lichaamskrankheid, waaraan tril wegwijnde, of met droefgeestigheid, zijn hart was gebroken, en het verdriet over zijn verlies deed zijn hoofd, dat nu waarschijnlijk al vergrijsd was, met droefheid ten grave dalen. Hij ontkwam aan het zwaard van Abia, maar God sloeg hem, er is geen ontkomen aan Zijn zwaard.

2. Abia versterkte zich. Hoeveel vrouwen en kinderen hij voor die oorlog heeft gehad, blijkt niet, maar nu bracht hij het aantal van zijn vrouwen op veertien, bij wie hij acht en dertig kinderen had, vers 21. Zalig de man, die zijn pijlkoker vol heeft van deze pijlen. Hij schijnt eigenaardige manieren en gezegden gehad te hebben, die met zijn daden vermeld werden in de geschiedenis dier tijden, vers 22. Maar het getal van zijn maanden werd afgesneden, en kort na zijn triomf heeft de dood die overwinnaar overwonnen. Misschien heeft hij zich te veel verhovaardigd op zijn overwinningen, en wilde God hem daarom niet lang laten leven om er de eer van te genieten.

HOOFDSTUK 14

1 Zo ontsliep Abia met zijn vaderen, en zij begroeven hem in de stad Davids, en zijn zoon Asa werd koning in zijn plaats. In zijn dagen was het land tien jaren stil. 2 En Asa deed dat goed en dat recht was in de ogen des HEEREN, zijns Gods. 3 Want hij nam de altaren der vreemden, en de hoogten weg, en brak de opgerichte beelden, en hieuw de bossen af. 4 En hij zeide tot Juda, dat zij de HEERE, de God hunner vaderen, zoeken, en dat zij de wet en het gebod doen zouden. 5 Hij nam ook weg uit alle steden van Juda de hoogten en de zonnebeelden; en het koninkrijk was voor hem stil. 6 Daartoe bouwde hij vaste steden in Juda; want het land was stil, en er was geen oorlog in die jaren tegen hem, dewijl de HEERE hem rust gaf. 7 Want hij zeide tot Juda: Laat ons deze steden bouwen, en muren daarom trekken, en torens, deuren en grendelen, terwijl het land nog is voor ons aangezicht; want wij hebben de HEERE, onzen God, gezocht, wij hebben Hem gezocht, en Hij heeft ons rondom henen rust gegeven. Zo bouwden zij en hadden voorspoed.

8 Asa nu had een heir van driehonderd duizend uit Juda, rondas en spies dragende, en tweehonderd en tachtig duizend uit Benjamin, het schild dragende en de boog spannende; al dezen waren kloeke helden. 9 En Zerah, de Moor, kwam tegen hen uit, met een heir van duizend maal duizend, en driehonderd wagenen; en hij kwam tot Maresa toe. 10 Toen toog Asa tegen hem uit; en zij stelden de slagorde in het dal Zefatha bij Maresa. 11 En Asa riep tot de HEERE, zijn God, en zeide: HEERE, het is niets bij U, te helpen hetzij de machtige, hetzij de krachteloze; help ons, o HEERE, onze God! Want wij steunen op U, en in Uw Naam zijn wij gekomen tegen deze menigte; o HEERE! Gij zijt onze God; laat de sterfelijken mens tegen U niets vermogen. 12 En de HEERE plaagde de Moren voor Asa en voor Juda; en de Moren vloden. 13 Asa nu en het volk, dat met hem was, jaagden hen na tot Gerar toe; en zo velen vielen er van de Moren, dat er voor hen geen hervatting was; want zij waren verbroken voor de HEERE en voor Zijn leger; en zij droegen zeer veel roofs daarvan. 14 En zij sloegen alle steden rondom Gerar; want de verschrikking des HEEREN was over hen; en zij beroofden al de steden, omdat veel roofs in dezelve was. 15 En zij sloegen ook de tenten van het vee, en voerden weg schapen in menigte, en kemelen; en kwamen weder te Jeruzalem.

In dit en het volgende hoofdstuk hebben wij de geschiedenis van de regering van Asa, een goede en langdurige regering. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Zijn Godsvrucht, vers 1-8.

II. Zijn staatkunde en inzonderheid een glorierijke overwinning door hem behaald over een groot leger van Ethiopiërs, dat tegen hem optrok, vers 9-15.

2 Kronieken 14:1-8

I. Hier is: Asa's algemeen karakter, vers 2. Asa deed dat goed en dat recht was in de ogen des HEEREN, zijns Gods.

1. Hij streefde er naar God te behagen. Zalig zij, die wandelen naar deze regel: te doen wat recht is, niet in hun eigen ogen, of in de ogen van de wereld, maar wat recht is in Gods ogen.

2. Hij zag altijd Gods oog op zich, en dat droeg er zeer veel toe bij om hem te houden bij hetgeen recht en goed is.

3. God had genadiglijk een welbehagen in hetgeen hij deed en keurde het goed en recht.

II. Een gezegend werk van reformatie, dat hij terstond na zijn troonsbeklimming ter hand heeft genomen.

1. Hij weerde en vernietigde afgoderij. Van dat Salomo haar in de laatste jaren van zijn regering heeft toegelaten, werd niets gedaan om haar te verbieden of tegen te gaan, en aldus had zij, naar wij vermoeden, veld gewonnen, vreemde goden werden aanbeden, zij hadden hun altaren, beelden en bossen, en de tempeldienst, die door de priesters wel werd in stand gehouden, Hoofdstuk 13:10, werd toch door velen van het volk veronachtzaamd. Zodra Asa

de macht in handen had, stelde hij het zich ten taak om al deze afgodische altaren en beelden te vernietigen, daar zij voor de ijveriger God een grote terging waren en een grote verzoeking voor een zorgeloos onnadenkend volk. Hij hoopte door de afgoden te vernietigen de afgodendienaars tot bekering te brengen, hetgeen zijn doel was veeleer dan hen te verderven.

2. Hij deed de zuivere aanbidding Gods herleven en bevestigde haar, en daar de priesters hun plicht deden door aan Gods altaren te dienen, gebod hij het volk om de hun te doen vers 4. Hij zei tot Juda, dat zij de Heere, de God hunner vaders, zoeken zouden, en niet de goden van de heidenen, en dat zij de wet en het gebod doen zouden, dat is: dat zij alle Goddelijke inzettingen zouden waarnemen, die door velen ten enenmale veronachtzaamd waren. Dit doende, was het koninkrijk voor hem stil vers 5, hoewel zij zeer verzot waren op hun afgoden, en er zeer afkerig van waren om ze te verlaten, hield de overtuiging van hun geweten het toch met de bevelen van Asa, en schaamden zij zich om er gehoorzaamheid aan te weigeren. Zij, die de macht in handen hebben en haar met kracht willen aanwenden tot wering van onheiligheid en tot reformatie van de zeden, zullen daar niet zoveel moeilijkheid en tegenstand bij ontmoeten als zij wellicht gevreesd hebben. Ondeugd is iets sluipende, en de deugd heeft genoeg rede aan haar zijde om "aan alle ongerechtigheid de mond te stoppen", Psalm 107:42.

III. De rust van zijn rijk na voortdurende verschrikkingen van oorlog onder de twee vorige regeringen. In zijn dagen was het land tien jaren stil, vers 1, geen oorlog met het rijk van Israël, dat zich nog niet hersteld had van de slag, die er onder de vorige regering aan was toegebracht. Abia's overwinning, die, onder God, door zijn dapperheid en moed verkregen was heeft de grondslag gelegd voor Asa's vrede, die het loon was van zijn Godsvrucht en reformatie. Hoewel Abia zelf weinig Godsdienstig was, is hij toch het middel geweest om de weg te bereiden voor enen, die veel Godsdienst had. Indien Abia niet gedaan had wat hij deed om het land tot rust te brengen Asa kon niet hebben gedaan wat hij deed om er een hervorming in tot stand te brengen want, 'Infer arma, silent leges', onder wapengekletter wordt de stem van de wet niet gehoord.

IV. Het verstandig gebruik, dat hij maakte van die rust. Het land was stil, dewijl de Heere hem rust gaf. Als God stilt, wie zal dan beroeren? Job 34:39. Diegenen hebben waarlijk rust, aan wie God rust geeft, waarlijk vrede, aan wie Christus vrede geeft, niet zoals de wereld hem geeft, Johannes 14:27.

1. Asa neemt nota van de rust, die zij hebben als van de gave van God. Hij heeft ons rondom heen rust gegeven, vers 6. God moet met dankbaarheid erkend worden in de rust, waarmee wij gezegend zijn naar lichaam en ziel in ons gezin en in ons land. De rust was het loon van de aangevangen reformatie, Want wij hebben de Heere, onze God, gezocht, en Hij heeft ons rondom rust gegeven. Gelijk de bestraffingen van Gods voorzienigheid opgemerkt moeten worden om ons terug te houden van een bozen weg, zo moet ook van de goedkeuring van God nota genomen worden om ons aan te moedigen in het goede. Zie Haggai 2:18,19, Maleachi 3:10. Wij weten bij ondervinding dat het goed is de Heere te zoeken, het geeft ons rust, zolang wij de wereld najagen, ondervinden wij niets dan kwelling en onrust.

2. Hij beraadslaagt met zijn volk door hun vertegenwoordigers, hoe zij van de vrede, die zij genieten een goed gebruik zullen maken, en komt met hen tot het besluit:

A. Dat zij niet lui en ledig moeten neerzitten, maar ijverig werkzaam moeten zijn. Tijden van rust van de krijg moeten gebruikt worden om te arbeiden, want wij moeten altijd bezig zijn. In de jaren, dat hij geen oorlog had, zei hij: "Laat ons bouwen." Toen "de gemeenten vrede

hadden, werden zij gesticht", Handelingen 9:31. Als het zwaard in de schede is gestoken, zo neem de truffel ter hand.

B. Dat zij niet gerust moeten wezen, maar zich op oorlog moeten voorbereiden. In tijden van vrede moeten wij ons voorbereiden op beroering, haar verwachten en er maatregelen tegen beramen.

a. Hij versterkte zijn voornaamste steden met muren, torens, deuren en grendelen, vers 7. "Laat ons dit doen," zegt hij, terwijl het land nog is voor ons aangezicht, "dat is, terwijl wij er de gelegenheid toe hebben, en er niets is om er ons in te verhinderen." Hij spreekt alsof hij verwachtte, dat er op de een of andere wijze onrust en benauwdheid zal ontstaan, wanneer het dan te laat zou wezen om te versterken, en wanneer zij zouden wensen het gedaan te hebben. Zo bouwden zij en hadden voorspoed.

b. Hij had een goed leger gereed om te velde te brengen, vers 8, geen staand leger, maar de gewone krijgsmacht van het land. Juda en Benjamin werden ieder afzonderlijk gemonsterd, en Benjamin, die niet lang geleden nog de kleine genoemd werd Psalm 68:28, had bijna evenveel soldaten als Juda, in een verhouding van 28 tot 30, zo verwonderlijk was die stam in de laatsten tijd toegenomen. De zegen van God kan een kleine tot duizend doen worden. Het schijnt dat deze twee stammen verschillend gewapend waren, zowel met wapenen van aanval als van verdediging.

De mannen van Juda beschutten zich met rondassen, de mannen van Benjamin met schilden, de eersten waren veel groter dan de laatsten, 1 Koningen 10:16, 17. De mannen van Juda streken met spiesen als zij handgemeen werden met de vijand, de mannen van Benjamin spannen de boog om de vijand op een afstand te treffen, beide deden goede diensten, en geen van beide kon tot de ander zeggen: ik heb u niet van node. Onderscheiden gaven en werkzaamheden komen het algemeen ten goede. 2 Kronieken 14:9-15 1. Wij zien hier hoe de vrede van Asa's koninkrijk verstoord werd door een zeer geducht leger van Moren, of Ethiopiërs, dat hen aanviel, vers 9, 10. Hoewel zij God nog zochten, kwam toch deze verschrikking over hen, opdat hun geloof in God beproefd zou worden, en opdat God de gelegenheid zou hebben grote dingen voor hen te doen. Het was een ontzaglijke menigte, waarmee Zerah tegen hen optrok, duizend maal duizend mannen, en nu had hij het voordeel van een leger gereed te hebben voor zo'n tijd van nood. De voorziening, die wij onnodig achtten, kan spoedig blijken van groot nut en voordeel te zijn.

2. Hoe Asa zich tot God wendde, toen deze wolken zich boven zijn hoofd samenpakten, vers 11. Hij, die God heeft gezocht in de degen van zijn vrede en voorspoed, kon met heilige vrijmoedigheid tot God roepen ten dage van zijn benauwdheid, en Hem zijn God noemen. Zijn gebed is kort, maar veelbetekenend.

a. Hij geeft Gode de eer van Zijn oneindige macht en soevereiniteit. Het is niets bij U te helpen en te behouden door velen of door weinigen, door hen die machtig zijn of door de krachtelozen. Zie 1 Samuël 14:6. God werkt in Zijn eigen kracht, niet in de kracht van werktuigen of middelen, Psalm 21:14, ja het is Zijn heerlijkheid de zwaksten te helpen, en zich uit de mond van kinderen en zuigelingen lof te bereiden. "Wij zeggen niet: Heere, stel U aan onze zijde, want wij hebben een goed leger waardoor Gij kunt werken, maar, stel U aan onze zijde, want zonder U hebben wij geen kracht."

b. Hij legt de hand op hun verbondsbetrekking tot God als hun God. O Heere, onze God, en wederom: "Gij zijt onze God, die wij hebben verkoren, en die wij aanhangen als onze God, en die beloofd hebt onze God te zijn.

c. Hij pleit op hun steunen en bebouwen op God, en dat zij in deze krijgstoet het oog op Hem gericht hebben. Hij was er goed op voorbereid, maar toch vertrouwde hij niet op zijn voorbereidselen, maar, "Heere, wij steunen op U, en in Uw naam zijn wij gekomen tegen deze

menigte, krachtens Uw volmacht, bedoelende Uw eer, en betrouwende op Uw sterkte." d. Hij maakt hun zaak tot Gods zaak. "Laat de sterfelijke mens tegen U niets vermogen. Indien hij tegen ons zou overmogen, dan zou er gezegd worden dat hij tegen U overmocht heeft, omdat Gij onze God zijt en wij op U steunen en uitgaan in Uw naam, waartoe Gij ons hebt aangemoedigd. De vijand is een sterfelijke mens, doe het blijken dat hij niet opgewassen is tegen een onsterfelijke God. Heere, handhaaf Uw eer, Uw Naam worde geheiligd."

3. De glorierijke overwinning, die God hem gaf over zijn vijanden.

A. God versloeg de vijand en bracht hun leger in verwarring, vers 12. De Heere plaagde de Moren, sloeg hen met verschrikking, een onverklaarbare ontzetting, zodat zij vloden zonder te weten waarom of waarheen.

B. Asa en zijn krijgslieden maakten gebruik van het voordeel, dat God hun gaf op de vijand.

a. Zij vernietigden hem. Zij waren verbroken, vielen voor de Heere, want wie kan bestaan voor Hen' en voor Zijn leger, hetzij een onzichtbaar heirleger van engelen, die gebruikt werden om hen te verderven, of het leger Israëls, Gods leger genoemd, omdat het door Hem erkend werd?

b. Zij roofden de buit van hun leger, zij droegen zeer veel roof weg van de verslagenen en van de bagage.

c. Zij sloegen de steden, die in verbond waren met de vijand en waarheen zij gevloten waren om er zich te beschutten, en voerden er de buit van weg vers 14, en zij waren niet instaat weerstand te bieden, want de verschrikking des Heeren was over hen, dat is, een verschrikking, waarmee God hen sloeg, en wel in zo'n mate, dat zij geen moed hadden om weerstand te bieden aan de overwinnaars.

d. Zij voerden het vee weg uit des vijands land in groten getale vers 15. Aldus is het vermogen des zondaars weggelegd voor de rechtvaardige.

HOOFDSTUK 15

1 Toen kwam de Geest Gods op Azaria, de zoon van Oded. 2 En hij ging uit, Asa tegen, en hij zeide tot hem: Hoort mij, Asa, en gans Juda, en Benjamin! De HEERE is met ulieden, terwijl gij met Hem zijt; en zo gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden; maar zo gij Hem verlaat, Hij zal u verlaten. 3 Israël nu is vele dagen geweest zonder de waren God, en zonder een lerenden priester, en zonder de wet. 4 Maar als zij zich in hun nood bekeerden tot de HEERE, de God Israëls, en Hem zochten, zo werd Hij van hen gevonden. 5 En in die tijden was er geen vrede voor dengene, die uitging, en dengene, die inkwam; maar vele beroerten waren over al de inwoners van die landen; 6 Dat volk tegen volk, en stad tegen stad in stukken gestoten werden; want God had hen met allen angst verschrift. 7 Daarom weest gij sterk, en laat uw handen niet verslappen; want er is loon naar uw werk. 8 Als nu Asa deze woorden hoorde, en de profetie van de profeet Oded, sterkte hij zich, en hij deed weg de verfoeiselen uit het ganse land van Juda en Benjamin, en uit de steden, die hij van het gebergte van Efraim genomen had, en vernieuwde het altaar des HEEREN, dat voor het voorhuis des HEEREN was. 9 En hij vergaderde het ganse Juda en Benjamin, en de vreemdelingen met hen uit Efraim, en Manasse, en uit Simeon; want uit Israël vielen zij tot hem in menigte, als zij zagen, dat de HEERE, zijn God, met hem was. 10 En zij vergaderden zich te Jeruzalem, in de derde maand, in het vijftiende jaar van het koninkrijk van Asa. 11 En zij offerden de HEERE ten zelfden dage van de roof, dien zij gebracht hadden, zeventienhonderd runderen en zeven duizend schapen. 12 En zij traden in een verbond, dat zij de HEERE, de God hunner vaders, zoeken zouden met hun ganse hart en met hun ganse ziel. 13 En al wie de HEERE, de God Israëls, niet zou zoeken, zou gedood worden, van de kleine tot de grote, en van de man tot de vrouw toe. 14 En zij zwoeren de HEERE met luider stem en met gejuich, desgelijks met trompetten en met bazuinen. 15 En gans Juda was verblijd over dezen eed; want zij hadden met hun ganse hart gezworen, en met hun gansen wil Hem gezocht; en Hij werd van hen

gevonden, en de HEERE gaf hun rust rondom henen. 16 Aangaande ook Maacha, de moeder van de koning Asa, hij zette haar af, dat zij geen koningin ware, omdat zij een afgrijselijken afgod in een bos gemaakt had; ook roeide Asa haar afgrijselijken afgod uit, en verbrijzelde en verbrandde hem aan de beek Kidron. 17 De hoogten werden wel niet weggenomen uit Israël, het hart van Asa nochtans was volkomen al zijn dagen. 18 En hij bracht in het huis Gods de geheiligde dingen zijns vaders, en zijn geheiligde dingen, zilver en goud, en vaten. 19 En er was geen oorlog tot in het vijf en dertigste jaar van het koninkrijk van Asa.

Asa en zijn leger keren nu in triomf terug van het slagveld, beladen met buit, en versierd met de trofeeën van de overwinning, terwijl de Godvruchtige vorst bedenkt, naar wij kunnen onderstellen, wat hij God vergelden zal voor deze Zijn grote gunst. Hij weet dat de reformatie, die hij in zijn koninkrijk is begonnen, nog niet voltooid is, zijn buitenlandse vijanden waren ten onder gebracht, maar er waren nog gevaarlijker vijanden in zijn eigen land, die nog niet overwonnen waren: afgoden in Juda en Benjamin, zijn zegepraal over de eersten moedigt hem aan tot een krachtige vernieuwing van zijn aanval op de laatsten. Nu hebben wij hier:

- I. De boodschap, die God hem zond door een profeet, om hem aan te sporen en te bemoedigen om zijn reformatie voort te zetten, vers 1-7.
- II. Hoe door deze boodschap leven gebracht werd in die goede zaak, en hun handelingen ingevolge ervan. De afgoden worden weggedaan, vers 8.
- III. De buit aan God gewijd, vers 9-11.
- IV. Een verbond aangegaan met God, en een wet gemaakt om afgodendienaars te straffen, vers 12- 15.
- V. Een hervorming aan het hof, vers 16.
- VI. De geheiligde dingen in het huis Gods gebracht, vers 18.
- VII. Alles goed en kostelijk, behalve dat de hoogten nog vergund bleven, vers 17.
- VIII. En het gevolg van dit alles was grote vrede, vers 19.

2 Kronieken 15:1-7

I. Het was een groot geluk voor Israël, dat er profeten onder hen waren, en toch waren zij, toen zij aldus gezegend waren, op vreemde wijze geneigd tot afgoderij, terwijl zij, toen de geest van de profetie had opgehouden onder de tweede tempel, en de canon des Ouden Testaments voltooid was (die gedurig in hun synagogen gelezen werd) vrij waren van afgoderij, want de Schrift is het meest vaste woord van de profetie, en het krachtigste in uitwerking, en de gemeente kan niet zo gemakkelijk bedrogen worden door een nagmaakte Bijbel als door een nagmaakte profeet. Hier was een profeet, gezonden tot Asa en zijn leger toen zij zegevierend terugkeerden van de krijg met de Ethiopiërs, niet om hen te complimenteren en geluk te wensen met hun succes, maar om hen aan te sporen tot hun plicht, dat is het gepaste werk van Godsdienstknechten dat zij te doen hebben zelfs bij vorsten en de groten van de aarde. De Geest Gods kwam op de profeet, vers 1, om hem instructies te geven voor wat hij te zeggen had, en om hem de gave te verlenen om het duidelijk en met vrijmoedigheid te zeggen.

1. Hij zei hun duidelijk hoe zij stonden voor God. Laat hen niet denken dat, nu zij deze overwinning hebben behaald, alles nu voor altijd het hun was, neen, hij laat hun weten dat zij zich te verantwoorden zullen hebben voor hun gedrag. Laat hen wèl doen, en het zal wel met hen wezen, maar anders niet.

a. De HEERE is met ulieden, terwijl gij met Hem zijt. Dit is een woord van troost, dat zij, die zich dicht aan God houden, altijd Zijn tegenwoordigheid zullen genieten, maar ook een woord van waarschuwing: Hij is met u terwijl gij met Hem zijt, maar niet langer. Gij hebt nu een

merkbaar teken van Zijn tegenwoordigheid, maar de voortdurende daarvan hangt af van uw volharding in de weg des plichts."

b. Zo gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden. Begeer oprecht Zijn gunst, streef er naar, en gij zult haar verwerven. Bid, en gij zult overmogen. Nooit heeft Hij gezegd, en nooit zal Hij zeggen: "Zoekt Mij tevergeefs." Hebr. 11:6. Maar:

c. Indien gij Hem verlaat, Hem en Zijn inzettingen, Hij is niet aan u gebonden, maar zal gewis u verlaten, en dan zijt gij verloren, uw tegenwoordige triomf zal u geen veiligheid bieden, wee u als God van u weggaat."

II. Hij stelt hun de gevaarlijke gevolgen voor van God en Zijn inzettingen te verlaten en dat er geen ander middel is om onheilen te voorkomen of rampen weggenomen te zien dan door berouwvol wederkeren tot God. Toen Israël zijn plicht verzaakte, werden zij overstelpt door een vloed van atheïsme, goddeloosheid, ongodsdienstigheid en alle ongeregeldeheid vers 3, werden zij voortdurend gekweld door verwoestende oorlogen, buitenlandse en burgeroorlogen, vers 5, 6. Maar toen hun benauwdheid hen uitdreef tot God, bevonden zij dat het niet tevergeefs is om Hem te zoeken vers 4.

Maar nu is de vraag: op welke tijd ziet dit?

1. Sommigen denken dat dit terugziet naar de tijd van de Richteren. Vele dagen is Israël zonder de ware God geweest, want zij aanbaden valse goden. Het was een tijd van onwetendheid, want hoewel zij priesters hadden, hadden zij geen lerende priesters, hoewel zij oudsten hadden, hadden zij toch geen wet want zij werd niet gehandhaafd, en dus ook niet gehoorzaamd, vers 3. Het waren treurige tijden, toen zij dikwijls, nu eens door deze dan weer door die vijand verdrukt werden, gekweld en geteisterd door Moabieten, Midianieten, Ammonieten en andere volken, zij waren met allen ernst verschrinkt, vers 6, maar als zij zich in hun verlegenheid met berouw, gebed en bekering des harten tot God wendden, dan heeft Hij hun verlossers verwekt. Toen werd die grondstelling dikwijls bewaarheid, dat God met ons is terwijl wij met Hem zijn. Alle dingen van die aard, die tevoren geschreven zijn, zijn tot onze lering geschreven.

2. Anderen denken dat het de toestand beschrijft van de tien stammen, (die nu in eigenlijke zin Israël genoemd worden) in de tijd van Asa. Sedert Jerobeam zijn kalveren had opgericht, heeft hij wel voorgewend God te eren, die hen uit Egypte had uitgevoerd, maar zijn afgoderij heeft hen naar volstrekt ongeloof heengevoerd, zij zijn nu zonder de ware God en geen wonder, nu zij zonder lerende priesters zijn. Jerobeams priesters waren geen leraren, en zo kwamen zij er toe zonder wet te zijn, het is zo goed als onmogelijk dat iets van de godsdienst in stand kan blijven zonder predikende leraren. In die tijd was er geen vrede, vers 5. Hun oorlog met Juda gaf hun menigvuldige verschrikkingen, evenals nu onlangs de opstand van Baesa en andere voorvallen, die niet genoemd zijn. Zij tergden God met allerlei ongerechtigheid, en Hij verschrikte hen met angst, maar als zij zich tot God wendden, dan liet Hij zich van hen verbidde. Laat Juda dit opmerken, laat het leed hunner naburen hun tot waarschuwing strekken. Heb geen liefde tot gesneden beelden, gij ziet welk kwaad zij teweegbrengen.

3. Anderen denken dat die gehele passage in de toekomstige tijd gelezen kan worden. Later zal Israël zonder de ware God zijn en zonder een lerende priester, en zij zullen door het een oordeel in het andere getroffen worden, totdat zij wederkeren tot God en Hem zoeken, zie Hosea 3:4, 5.

III. Hierop grondde hij zijn vermaning om het werk van de reformatie met kracht voort te zetten, vers 7. Wees gij sterk en laat uw handen niet verslappen, want daar is loon naar uw werk. Gods werk moet vlijtig en blijmoedig gedaan worden, maar zal niet gedaan worden zonder vastberadenheid. Het moet ons opwekken voor het werk van de Godsdienst, dat wij de zekerheid hebben er in het einde niets bij te verliezen. Het zal niet onbeloond blijven. Hoe kan dit ook, daar toch het werk zijn eigen beloning is?

2 Kronieken 15:8-19

Hier wordt ons gezegd welke goede uitwerking de bovenvermelde prediking op Asa gehad heeft.

I. Hij werd moediger voor God dan hij geweest is. Zijn overwinning kon hem wel nieuwe goede besluiten hebben doen opvatten maar deze boodschap van God deed dit nog veel meer. Nu greep hij moed, hij zag hoe noodzakelijk het was voort te gaan met de hervorming, en hoe God met hem was in dit werk, en dit maakte hem stoutmoedig, hielp hem heen over de moeilijkheden, die hem tevoren afgeschrikt hadden, en hem van de onderneming verder hadden teruggehouden. Nu waagde hij het om al de gruwelijke afgoden te vernietigen (en alle afgoderijen zijn gruwelijk, 1 Petrus 4:3) zo ver zijn macht slechts reikte. Weg met die allen! Hij vernieuwde ook het altaar des Heeren, dat zich in slechte toestand schijnt bevonden te hebben, hoewel het niet meer dan vijf en dertig jaren geleden was sedert Salomo, die het had opgericht, zijn hoofd had neergelegd. Zo spoedig begonnen deze ceremoniële inzettingen oud te worden, als dingen, die in de volheid des tijds verdwijnen moesten, Hebréeën 8:13.

II. Hij strekte zijn invloed nog verder uit dan tevoren, vers 9. Hij riep een plechtige vergadering bijeen, en liet haar inzonderheid bijwonen door de vreemdelingen, die uit de tien stammen tot hen waren overgekomen.

1. Hun komst was een grote aanmoediging voor hem, omdat zij zagen dat de Heere, zijn God, met hem was. Het is goed om met hen te zijn, met wie God is, in betrekking te komen en vriendschap te sluiten met hen, die in de vreze en de gunst Gods leven. Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is, Zacharia 8:23.

2. Zijn kennismaken van hen en de uitnodiging, die hij hun gaf om de algemene vergadering bij te wonen, waren een grote bemoediging voor hen. Alle vreemdelingen moeten geholpen worden, maar zij, die zich aan Gods goede voorzienigheid toevertrouwen, zuiver en alleen om een goede consciëntie te bewaren, zijn dubbele eer waardig. Asaf gaf orders voor hun vergadering, vers 1, maar er wordt gezegd in vers 10, zij vergaderden zich, zij maakten het tot hun eigen daad, zo ijverig en gewillig waren zij om de orders des konings op te volgen. Deze bijeenkomst werd gehouden in de derde maand, waarschijnlijk op het pinksterfeest, dat in die maand gevierd moest worden.

III. Hij en zijn volk offerden offeranden aan God, als hun deel van de buit, die zij hadden verkregen, vers 11. Hun offeranden hier waren niets in vergelijking met die van Salomo, Hoofdstuk 7:5, wat toe te schrijven was aan de afnemings, hetzij van hun ijver of van hun rijkdom, of van beide. Deze offers werden gebracht bij wijze van dankzegging voor de gunsten, die zij hadden ontvangen, en van smeking om verdere gunstbewijzen. Gebed en lofzegging zijn thans onze geestelijke offeranden. En gelijk hij er zorg voor droeg dat het altaar zijn gave zou hebben, zo droeg hij er ook zorg voor, dat de tempel zijn goud zou hebben. Hij bracht in het huis Gods de geheiligde dingen, vers 18. Het is eerlijk om Gode te geven wat Godes is. Wat reeds lang voor Hem bestemd was en sedert lang voor Hem was weggelegd, zoals dit met deze geheiligde dingen het geval schijnt geweest te zijn, moet

eindelijk voor Hem te koste gelegd worden. Zal iemand God beroven of uitstellen om Hem te betalen, die altijd gereed en bereid is ons goed te doen? IV. Zij traden in een verbond met God, berouw ervan hebbende dat zij hun vorige verbintenissen en verplichtingen aan Hem geschonden hadden, en zich vast voornemende om in het vervolg beter te doen. Het is voegzaam en gepast voor berouwhebbenden, voor bekeerlingen, om hun verbond te vernieuwen. Het voorstel schijnt niet van Asa maar van het volk zelf gekomen te zijn, laat ieder, die een verbond met God aangaat een vrijwilliger zijn. Uw "volk zal zeer gewillig zijn," Psalm 110:3.

Merk op:

1. Wat de inhoud was van dat verbond. Niets anders dan waartoe zij tevoren reeds verplicht waren, en hoewel geen gelofte, of belofte van hen, hun een hogere verplichting kon opleggen dan die, waaronder zij reeds waren door het Goddelijk gebod en voorschrift zal zij er toch toe bijdragen om hun besef van die verplichting sterker en dieper te maken, hen te wapenen tegen verzoeking, en een getuigenis zijn van het billijke en goede van het gebod. En door zich allen te verenigen in dit verbond, hebben zij elkanders handen gesterkt.

Tot twee dingen verbonden zij zich.

a. Dat zij zelf naartoe God zouden zoeken, Zijn geboden zouden zoeken, Zijn gunst zouden zoeken. Wat is Godsdienst anders dan een zoeken van God, een vragen naar Hem, een zich wenden tot Hem, en dat wel bij alle gelegenheden? Wij zullen God niet genieten vóór wij in de hemel komen, zolang wij hier zijn moeten wij Hem zoeken. Dat zij Hem zullen zoeken als de God hunner vaders, zoals hun vaders Hem gezocht hebben, en vertrouwend op de belofte, gedaan aan hun vaders, en dat zij dit zullen doen met hun gehele hart en hun gehele ziel, want alleen diegenen zoeken God op Hem welbehaaglijke wijze, die innig en hartelijk met Hem zijn, geheel en al voor Hem zijn in hun zoeken van Hem. Wij maken niets van onze Godsdienst, zo wij er geen hartewerk van maken, God wil het gehele hart of niets, en als een juweel van zo onschatbare waarde gevonden moet worden als Gods gunst is, dan is het wel van de moeite waard om het te zoeken met onze gehele ziel.

b. Dat zij, zoveel dit slechts in hun vermogen was, anderen zullen verplichten Hem te zoeken, vers 13. Zij kwamen overeen dat al wie de Heere, de God Israëls, niet zou zoeken, dat is: of andere goden zou aanbidden, of weigeren om zich met hen te verenigen in de aanbidding van de ware God, (die dus of een hardnekkige afgodendienaar of een hardnekkige atheïst was) ter dood gebracht zou worden. Dit was geen nieuwe wet van hun eigen maaksel, maar een order om de desbetreffende wet van God, Deuteronomium 17:2 en vervolgens, ten uitvoer te doen brengen. Indien deze wet behoorlijk was nagekomen, er zouden niet zoveel gruwelijke afgoden in Juda en Benjamin gevonden zijn, vers 8. Of de mensen thans, onder het Evangelie, naar die methode genoodzaakt mogen worden om de Heere te zoeken, wordt met recht betwijfeld want de wapenen van onze krijg zijn niet vleselijk, maar toch krachtig.

2. Op wat wijze zij dit verbond gemaakt hebben.

a. Met grote blijmoedigheid en alle mogelijke uitdrukkingen van vreugde. Zij zwoeren de Heere, niet heimelijk alsof zij zich schaamden over hetgeen zij deden, of bevreesd waren om zich met al te sterke banden aan Hem te verbinden, maar met luider stem om hun eigen ijver kenbaar te maken en elkaar te bemoedigen en aan te vuren, en allen waren verblijd over deze eed, vers 14,15. Zij hebben Gode niet met tegenzin gezworen, maar met alle mogelijke genoegen en voldoening, zoals een bruidegom trouw belooft aan zijn bruid in het huwelijksverbond. Ieder eerlijk Israëliet smaakte genoegen in zijn eigen verbintenis aan God, en allen waren zij tevreden over elkanders verbintenis. De tijd van de vernieuwing van ons verbond met God moet een tijd wezen van blijdschap en verheuging. En een nationale

hervorming kan niet anders dan voldoening geven aan allen, die goed, dat is die Godvruchtig zijn. Het is een eer voor ons, en het maakt ons gelukkig om aan God verbonden te zijn.

b. Zij deden het in grote oprechtheid, met ijver en vastberadenheid, zij hadden met hun gehele hart gezworen en met hun gehele wil Hem gezocht. De Israëlieten waren nu in een buitengewoon goede gemoedsstemming, o, dat er altijd zo'n hart in hen geweest ware! Dit wordt hier vermeld als een reden waarom zij zich zozeer verblijdden in hetgeen zij deden, het was omdat zij het van harte deden. Diegenen alleen smaken het genot en de vertroosting van de Godsdienst, die er oprecht in zijn. Wat in geveinsdheid gedaan wordt is slavenwerk. Maar als God het hart heeft, dan hebben wij de blijdschap. Eindelijk. Er wordt ons gezegd wat de uitwerking was van dit plechtig verbondsluiten met God.

1. God heeft hun wèl gedaan. Hij werd van hen gevonden, en Hij gaf hun rust van rondom, vers 15 zodat er nog lange tijd daarna geen oorlog was, vers 19, geen open, algemene krijg, hoewel er voortdurend gekrakeel was tussen Juda en Israël aan de grenzen, 1 Koningen 15:16. Nationale Godsvrucht brengt nationale zegeningen teweeg.

2. Zij hebben over het algemeen wèlgedaan tegenover Hem. Zij hebben de reformatie zo ver doorgevoerd, dat Maächa, de koningin-moeder, afgezet werd wegens afgoderij, en haar afgod vernield werd, vers 16. Het was een kloeke daad van Asa, dat hij in hen, die hem het naast waren, geen afgoderij oogluikend wilde toelaten, zoals Levi, die tot zijn vader en zijn moeder zei: "ik zie hem niet", Deuteronomium 33:9. Asa wist dat hij God meer moest eren dan zijn grootmoeder, en durfde geen afgod in een vertrek van het paleis laten blijven, terwijl hij de afgoden in de steden van zijn rijk vernielde. Wij mogen onderstellen dat deze Maächa in zover overtuigd was van haar zonde, dat zij bereid was in te stemmen met het verbond waarvan in vers 12 en 13 wordt gesproken, zich verbindende om de Heere te zoeken, en daarom werd zij niet ter dood gebracht, zoals degenen, die weigerden het te ondertekenen, van de kleine tot de grote, van de man tot de vrouw toe.

Misschien hebben zij vrouwen bepaald genoemd met het oog op haar, maar omdat zij een afgodendienares was geweest, achtte Asa het voegzaam haar uit haar waardigheid te ontzetten, en waarschijnlijk heeft hij haar verbannen van het hof en haar in afzondering geplaatst, opdat zij geen invloed zou uitoefenen op anderen of hen zou besmetten. Toch was de reformatie niet volkomen, de hoogten werden niet weggenomen, wèl velen ervan, Hoofdstuk 14:3, 5. Die in de steden waren, werden weggenomen, maar niet die in de dorpen van het platteland, of wèl, die in de steden van Juda maar niet die in de steden van Israël, die weer onder het huis van David waren gekomen, of wel, die, welke gebruikt werden in de dienst van de valse goden, maar niet die, welke gebruikt werden in de dienst van de God Israëls, deze liet hij oogluikend toe, en toch was zijn hart volkomen, al zijn dagen. Er kunnen tekortkomingen zijn in sommige bijzondere plichten, waar toch over het geheel het hart oprecht is voor God, oprechtheid is nog iets minder dan zondeloze volmaaktheid.

HOOFDSTUK 16

1 In het zes en dertigste jaar van het koninkrijk van Asa, toog Baesa, de koning van Israël, op tegen Juda, en bouwde Rama, opdat hij niemand toeliet uit te gaan en in te komen tot Asa, de koning van Juda. 2 Toen bracht Asa het zilver en het goud voort, uit de schatten van het huis des HEEREN en van het huis des konings, en zond tot Benhadad, de koning van Syrië, die te Damaskus woonde, zeggende: 3 Er is een verbond tussen mij en tussen u, en tussen mijn vader en tussen uw vader; zie, ik zend u zilver en goud, ga heen, maak uw verbond te niet met Baesa, de koning van Israël, dat hij van tegen mij aftrekke. 4 En Benhadad hoorde naar de koning Asa, en zond de oversten der heiren, die hij had, tegen de steden van Israël, en zij sloegen Ijon, en Dan, en Abel-maim, en alle schatsteden van Nafthali. 5 En het geschiedde, als Baesa zulks hoorde, dat hij afliet van Rama te bouwen, en zijn werk staakte. 6 Toen nam de koning Asa gans Juda, en zij droegen weg de stenen van Rama, en het hout daarvan, waarmee Baesa gebouwd had; en hij bouwde daarmee Geba en Mizpa. 7 En in denzelfden tijd kwam de ziener Hanani tot Asa, de koning van Juda, en hij zeide tot hem: Omdat gij gesteund hebt op de koning van Syrië, en niet gesteund hebt op de HEERE, uw God, daarom is het heir des konings van Syrië uit uw hand ontkomen. 8 Waren niet de Moren en de Libyers een groot heir met zeer veel wagenen en ruiters? Toen gij nochtans op de HEERE steundet, heeft Hij hen in uw hand gegeven. 9 Want de HEERE aangaande, Zijn ogen doorlopen de ganse aarde, om Zich sterk te bewijzen aan degenen, welker hart volkomen is tot Hem; gij hebt hierin zottelijk gedaan; want van nu af zullen oorlogen tegen u zijn. 10 Doch Asa werd toornig tegen de ziener, en leidde hem in het gevangenhuis; want hij was hierover tegen hem ontsteld; daartoe onderdrukte Asa enigen uit het volk ter zelfder tijd. 11 En ziet, de geschiedenissen van Asa, de eerste met de laatste, ziet, zij zijn beschreven in het boek der koningen van Juda en Israël. 12 Asa nu werd, in het negen en dertigste jaar van zijn koninkrijk, krank aan zijn voeten; tot op het hoogste toe was zijn krankheid; daartoe ook zocht hij de HEERE niet in zijn krankheid, maar de medicijnmeesters. 13 Alzo ontsliep Asa met zijn vaderen; en hij stierf in het een en veertigste jaar zijner regering. 14 En zij begroeven hem in zijn graf, dat hij voor zich gegraven had in de stad Davids, en leiden hem op het bed, hetwelk hij gevuld had met specerijen, en dat van verscheidene soorten, naar apothekerskunst toe bereid; en zij brandden over hem een gans grote branding.

Dit hoofdstuk eindigt de geschiedenis van de regering van Asa, maar geeft ons niet zo'n lieflijk denkbeeld van zijn einde als van zijn begin.

- I. Hier is een dwaas verdrag met Benhadad, koning van Syrië, vers 1-6.
- II. De bestraffing, die God hem daarom gezonden heeft door een profeet, vers 7-9.
- III. Asa's misnoegen tegen de profeet om zijn getrouwheid, vers 10.
- IV. De ziekte, dood en begrafenis van Asa, vers 11-14.

2 Kronieken 16:1-6

Hoe de datum van deze gebeurtenis overeen is te brengen met de geschiedenis van de koningen, zou ik bij geen mogelijkheid weten te zeggen: Baesa stierf in het zes en twintigste jaar van Asa, 1 Koningen 16:8. Hoe kon dit dan gedaan worden in zijn zes en dertigste jaar, toen het geslacht van Baesa reeds geheel uitgeroeid was en Omri op de troon van Israël was? Over het algemeen zegt men dat dit bedoeld was van het zes en dertigste jaar van het koninkrijk van Asa, namelijk dat van Juda, beginnende van het eerste jaar van Rehabeam en dan komt het overeen met het zestiende jaar van Asa's regering. Maar dan moet vers 19 van hoofdst. 15 aldus verstaan worden, en hoe kon er dan van gesproken worden als van iets groots, dat er tot in het vijftiende jaar van Asa geen krijg meer was, als toch de onmiddellijk voorafgaande plaats tot zijn vijftiende jaar behoort, Hoofdstuk 15:10, en hij na zijn hier vermelden misstap oorlogen had, vers 9?

Josefus plaatst de gebeurtenis in zijn zes en twintigste jaar, en dan moeten wij hier aan een vergissing denken van de overschrijver, evenals in Hoofdstuk 15:19. Indien wij die toelaten,

dan is de berekening gemakkelijk. Wij hebben dit verhaal tevoren gehad in 1 Koningen 15:17 en verv. Asa heeft in die geschiedenis in verscheidene opzichten verkeerd gehandeld.

1. Het was niet recht van hem, om een verbond te maken met Benhadad, een heidensen koning, en er zich zo op te laten voorstaan, vers 3. Had hij meer gesteund op zijn en zijns vaders verbond met God, hij zou op zijn en zijns vaders verbond met de koninklijke familie van Syrië niet zo geroemd hebben.

2. Indien hij behoorlijk acht had geslagen op Israëls eer in het algemeen, hij zou wel een ander middel hebben gevonden om Baesa van zijn bouwen van Rama af te leiden, dan door een vreemde macht te hulp te roepen en de gemene vijand in het land te halen, hetgeen in verloop van tijd ook voor Juda een plaag kon worden.

3. Het was ongetwijfeld een zonde in Benhadad om zijn verbond met Baesa te verbreken zonder dat deze er hem aanleiding of reden voor gegeven had, alleen maar door de invloed van omkoping, en indien dit zo was, dan was het voorzeker een zonde in Asa om hem er toe te bewegen, inzonderheid om er hem toe om te kopen. De openbare trouw van koningen en koninkrijken moet niet zo licht geacht worden.

4. Het zilver en goud voor dat doel uit het huis des Heeren te nemen was een grote verzwarende van die zonde, vers 2. Moet de tempel geplunderd worden om zijn vleselijke staatkunde te dienen? Hij zou beter gedaan hebben gaven en offeranden met gebed en smeking in het huis des Heeren te brengen, ten einde God aan zijn zijde te krijgen, Hem tot zijn vriend te maken, dan had hij die kosten niet behoeven te doen om Benhadad tot zijn vriend te maken.

5. Wat zou het voor Asa geweest zijn, als hij ter verantwoording was geroepen voor al het kwaad, dat Benhadads leger onrechtvaardig de steden van Israël heeft aangedaan, voor al het bloed, dat zij vergoten hebben en al de buit, die zij hebben geroofd, vers 4 ? Misschien heeft Asa niet bedoeld, dat zij zo ver zouden gaan met de zaak. Maar zij, die anderen tot zonde brengen, weten niet wat zij doen noch waar het zal eindigen. Het begin van de zonde is gelijk een, die het water opening geeft.

Hoe dit zij: het plan gelukte. Benhadad heeft Baesa een geduchte afleiding gegeven van zijn bouwen van Rama en noodzaakte hem dit te staken, om zich noordwaarts te begeven ter verdediging van zijn eigen land, hetgeen aan Asa de gelegenheid gaf, niet alleen om die sterkten af te breken, maar om de materialen weg te nemen, en ze tot zijn eigen gebruik aan te wenden.

2 Kronieken 16:7-14

I. Hier wordt een rondborstige en getrouwe bestraffing gegeven aan Asa door een profeet des Heeren wegens deze verbintenis tegen Baesa. De bestraffer was Hanani de ziener, de vader van Jehu een anderen profeet van wie wij lezen in 1 Koningen 16:1, en wederom zullen lezen in 2 Kronieken 19:2. Wij hebben gezien dat er in Asa's verbond met Benhadad verscheidene dingen verkeerd waren. Maar wat de profeet hem als de grootste fout in deze zaak ten laste legt is zijn steunen op de koning van Syrië inplaats van te steunen op de Heere, zijn God, vers 7. Hij dacht dat, al was God ook aan zijn zijde, hem dit niet helpen zou, tenzij hij ook Benhadad aan zijn zijde had, dat God hem niet kon of niet wilde helpen, en dat hij dus al is het ook door een verkeerd middel, zichzelf moest zien te helpen. God is zeer misnoegd als Hij gewantrouwd wordt, en men meer steunt op een vleselijke arm dan op Zijn macht en goedheid. Door ons vertrouwen te stellen in God, geven wij Hem eer, en daarom acht Hij zich beledigd als wij die eer aan een ander geven.

Onomwonden zegt Hanani de koning dat hij hierin zottelijk gedaan heeft vers 9. Het is dwaas om op een gebroken rietstaf te steunen als wij de Rots van de eeuwen hebben om op te vertrouwen. Om hem van die dwaasheid te overtuigen, toont hij hem: 1. Dat hij tegen zijn eigen ervaring heeft gehandeld, vers 8. Van alle mensen had hij wel de minste reden om God te mistrouwen daar hij Hem een machtigen helper had bevonden, door wie hij getriomfeerd heeft over een dreigende vijand, evenals zijn veder vóór hem omdat hij op de Heere, zijn God, had gesteund, Hoofdstuk 13:18, 14:11.

"Hoe!" zegt de profeet. "waren niet de Moren en de Libiërs een groot heir, sterk genoeg om een koninkrijk te verslinden? En toch, omdat gij op de Heere steunde, heeft Hij hen in uw hand gegeven, was Hij dan niet machtig om u tegen Baesa te helpen?" De vele ervaringen, die wij hebben van Gods goedheid over ons, verzwaren ons wantrouwen van Hem. Heeft Hij ons niet in zes benauwdheden geholpen? Hebben wij dan enigerlei reden om te denken dat Hij ons in de zevende niet zal helpen? Maar zie hoe bedrieglijk ons hart is. Wij vertrouwen op God als wij niets anders hebben om op te vertrouwen, als de nood ons tot Hem uitdrijft, maar als wij andere dingen hebben om op te steunen, dan zijn wij geneigd om er al te veel op te steunen, en op ons eigen verstand te steunen, zolang dat ons nog iets aan te bieden heeft, maar een gelovig vertrouwen zal op de Heere gevestigd blijven, als de glimlachjes van de wereld ons het meest verlokken om tot haar de toevlucht te nemen.

2. Dat hij gehandeld heeft tegen zijn kennis van God en Zijn Voorzienigheid, vers 9. Het kon Asa niet onbekend zijn dat de ogen des Heeren de gehele aarde doorlopen om zich sterk te bewijzen aan degenen, werker hart volkomen is tot Hem, dat is:

a. Dat God de wereld regeert in oneindige wijsheid, en dat de schepselen met al hun handelingen voortdurend onder Zijn oog zijn. Het oog van de voorzienigheid Gods is scherpziend, het doorloopt de gehele aarde, geen hoek ervan, zelfs niet het donkerste en het afgelegenste, is er aan onttrokken, en Zijn oog bestuurt Zijn hand en de arm van Zijn macht, want Hij bewijst zich sterk. Doorwandelt Satan de aarde? Gods voorzienigheid doorloopt haar, is nooit uit de weg, is nooit zoek, nooit in verlegenheid.

b. Dat God de wereld regeert tot welzijn van Zijn volk, Hij doet alles ingevolge de raad van Zijn liefde betreffende hun zaligheid, alles "om Jakobs Zijns knechts, en Israëls Zijns uitverkorenen wil", Jesaja 45:4. Christus is gegeven tot een hoofd boven alle dingen van Zijn kerk, Efeziërs 1:22.

c. Dat zij wier hart oprecht voor Hem is, zeker kunnen wezen van Zijn bescherming, en alle reden hebben om er op te bebouwen. Hij is machtig hen te beschermen op de weg van hun plicht want wijsheid en kracht zijn Zijne, en Hij heeft hun bescherming op het oog, een praktisch ongeloof hieraan is op de bodem van al ons afwijken van God, en al ons bedriegen van Hem. Asa kon niet op God vertrouwen, en daarom heeft hij Benhadad het hof gemaakt.

3. Dat hij gehandeld heeft tegen zijn eigen belang.

a. Hij heeft de gelegenheid verloren om de toenemende grootheid van de koning van Syrië te fnuiken, vers 7. Zijn heir is uit uw hand ontkomen, dat anders zich met dat van Baesa verenigd zou hebben, en er mee gevallen zou zijn.

b. Hij heeft Gods misnoegen verwekt, en van nu voortaan heeft hij geen vrede te verwachten, maar voortdurende verschrikking van de krijg, vers 9. Zij, die er niet toe kunnen besluiten om op God te vertrouwen, verbeuren Zijn bescherming.

II. Asa's misnoegen over deze bestraffing. Hoewel zij van God kwam door iemand, die bekend was als Zijn bode, hoewel de bestraffing rechtvaardig en de redenering juist was, en geheel tot zijn welzijn bedoeld, werd hij toch toornig tegen de ziener, omdat hij hem zijn dwaasheid onder het oog bracht, ja hij was tegen hem ontsteld, vers 10. Is dit Asa? Is hij dit,

wiens hart volkomen is voor de Heere zijn God al zijn dagen? Welaan, hij die meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Een wijs man, en toch ontsteld in woede ontstoken! Een Israëliet, en toch in woede tegen een profeet! Een goed man, en toch ongeduldig onder bestraffing, het niet kunnende verdragen, dat hem zijn fouten onder het oog worden gebracht!

Heere, wat is de mens, als Gij hem aan zichzelf overlaat? Zij, die hun eigen gedrag of beleid vergoden, kunnen geen tegenspraak velen, en zij, die zich toegeven in een gemelijk hartstochtelijk humeur, kunnen er door vervoerd worden tot goddeloosheid zowel als tot onbetamelijkheid, en er nog toe komen om God zelf te weerstaan en te beledigen. Zie wat gal en alsem deze wortel van de bitterheid heeft voortgebracht.

1. In zijn woede zette hij de profeet in het gevangenhuis, als een kwaaddoener, in de boeien, zoals sommigen het lezen. Gods profeten ontmoeten velen, die geen bestraffing kunnen verdragen, maar haar zeer kwalijk nemen, en toch moeten zij hun plicht doen.

2. Zover gegaan zijnde, onderdrukte hij ook enigen uit het volk, waarschijnlijk dezulken, die de profeet steunden in zijn lijden, of als zijn bijzondere vrienden bekend stonden. Hij, die zijn macht misbruikte om Gods profeet te vervolgen, werd aan zichzelf overgelaten om haar nog verder te misbruiken tot onderdrukking van zijn eigen onderdanen, waardoor hij zichzelf verzwakte en zijn invloed verloor. De meeste vervolgers zijn tirannen geweest.

III. Zijn ziekte. Twee jaren voor zijn dood werd hij ziek aan zijn voeten vers 12, in hoge mate door jicht gekweld. Hij had de profeet in boeien geslagen, en nu sloeg God hem in boeien, en zo beantwoordde zijn straf aan zijn zonde. Tot op het hoogste toe was zijn ziekte, zij kwam naar de hoogte, lezen sommigen, zij ging naar zijn hoofd, volgens anderen, en toen was zij dodelijk. Dit was zijn beproeving, maar zijn zonde was, dat hij in plaats van in zijn ziekte de Heere te zoeken om van Hem verlichting te verkrijgen, de medicijnmeesters zocht. Zijn gebruik maken van medicijnmeesters was zijn plicht, maar op hen te vertrouwen, en datgene van hen te verwachten wat alleen van God te verkrijgen is, was zijn zonde en dwaasheid. De hulp van schepselen moet altijd gebruikt worden met het oog op de Schepper en in afhankelijkheid van Hem, die elk schepsel voor ons maakt wat het is, en zonder wie de bekwaamste en getrouwste nietige medicijnmeesters zijn.

Sommigen denken dat deze medicijnmeesters vervreemd waren van het burgerschap Israëls, een soort van bezweerders, tot wie hij zich wendde, alsof er geen God was in Israël.

IV. Zijn dood en begrafenis. Er was iets buitengewoon plechtige in zijn begrafenis, vers 14. Zij hebben een grote branding voor hem gemaakt. Ik ben er afkerig van te denken (zoals sommigen) dat hijzelf deze pracht bij zijn begrafenis verordineerd heeft, en dat het een blijk was van zijn ijdelheid, dat hij begraven wilde worden als de heidenen en niet naar de wijze van de Joden. Er wordt wel gezegd dat hij zich zijn graf gegraven heeft, als iemand, aan wie er veel aan gelegen was dat het een statig aanzien zou hebben, maar ik neig ertoe om te geloven, dat het veeleer een uitdrukking was van de grote eerbied, die zijn volk voor hem behouden heeft in weerwil van de zwakheden en gebreken van zijn latere dagen.

Men kwam overeen om hem te eren in zijn dood. De hoge Godsvrucht en verdiensten van vrome mensen moeten herdacht worden tot hun lof, al hebben zij ook hun fouten en gebreken gehad. Laat hun fouten begraven worden in hun graf, terwijl hun diensten herdacht worden boven hun graf. Hij, die gezegd heeft: Daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt, heeft ook gezegd: De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn, en moge zij zo wezen.

HOOFDSTUK 17

1 En zijn zoon Jósafath werd koning in zijn plaats, en hij sterkte zich tegen Israël. 2 En hij leide krijgsvolk in alle vaste steden van Juda, en leide bezettingen in het land van Juda, en in de steden van Efraim, die zijn vader Asa ingenomen had. 3 En de HEERE was met Jósafath; want hij wandelde in de vorige wegen zijns vaders Davids, en zocht de Baals niet. 4 Maar hij zocht de God zijns vaders, en wandelde in Zijn geboden, en niet naar het doen van Israël. 5 En de HEERE bevestigde het koninkrijk in zijn hand, en gans Juda gaf Jósafath geschenken; en hij had rijkdom en eer in menigte. 6 En zijn hart verhief zich in de wegen des HEEREN; en hij nam verder de hoogten en de bossen uit Juda weg. 7 In het derde jaar nu zijner regering zond hij tot zijn vorsten, tot Ben-chail, en tot Obadja, en tot Zecharja, en tot Nathaneel, en tot Michaja, opdat men zou leren in de steden van Juda. 8 En met hen de Levieten, Semaja en Nethanja, en Zebadja, en Asael, en Semiramoth, en Jonathan, en Adonia, en Tobia, en Tob-adonia, de Levieten, en met hen de priesters Elisama en Joram. 9 En zij leerden in Juda, en het wetboek des HEEREN was bij hen; en zij gingen rondom in alle steden van Juda, en leerden onder het volk. 10 En een verschrikking des HEEREN werd over alle koninkrijken der landen, die rondom Juda waren, dat zij niet krijgden tegen Jósafath. 11 En van de Filistijnen brachten zij Jósafath geschenken met het opgelegde geld; ook brachten hem de Arabieren klein vee, zeven duizend en zevenhonderd rammen, en zeven duizend en zevenhonderd bokken. 12 Alzo nam Jósafath toe, en werd ten hoogste groot; daartoe bouwde hij in Juda burchten en schatsteden. 13 En hij had veel werks in de steden van Juda, en krijgslieden, kloeke helden in Jeruzalem.

14 Dit nu is hun telling, naar de huizen hunner vaderen. In Juda waren oversten der duizenden: Adna de overste, en met hem waren driehonderd duizend kloeke helden. 15 Naast hem nu was de overste Johanan; en met hem waren tweehonderd en tachtig duizend; 16 Naast hem was Amasia, de zoon van Zichri, die zich vrijwillig de HEERE overgegeven had; en met hem waren tweehonderd duizend kloeke helden. 17 En uit Benjamin was Eljada, een kloek held; en met hem tweehonderd duizend, die met boog en schild gewapend waren. 18 En naast hem was Jozabad; en met hem waren honderd en tachtig duizend, ten krijge toegerust. 19 Dezen waren in de dienst des konings; behalve degenen, die de koning in de vaste steden door gans Juda gezet had.

Hier beginnen het leven en de regering van Jósafath, die een van de eerste drie was van de koninklijke helden, een van de besten, die de scepter over Juda gevoerd hebben, sedert David zijn hoofd had neergelegd. Hij was de goede zoon van een goede vader, zodat toen genade in het bloed was, zelfs in koninklijk bloed. Gelukkig de zoon, die zo'n vader had, om een goed fundament te leggen in teem en voor hem! Gelukkig de vader, die zo'n zoon had, die op het door hem gelegde fundament zo goed heeft voortgebouwd! gelukkig het koninkrijk, dat gezegend was met twee zulke koningen, met twee zulke regeringen na elkaar!

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Zijn opvolging en bevestiging op de troon, vers 1, 2, 5.

II. Zijn persoonlijke Godsvrucht, vers 3, 4, 6.

III. Zijn maatregelen ter bevordering van de Godsdienst in zijn rijk, vers 7-9.

IV. Zijn machtigen invloed op zijn naburen, vers 10, 11.

V. De grote sterkte van zijn rijk, zowel in garnizoenen als in een staande krijgsmacht, vers 12-19. Zo was zijn voorspoed het loon van zijn Godsvrucht, en zijn Godsvrucht het schoonste sieraad van zijn voorspoed.

2 Kronieken 17:1-9

Hier zien wij betreffende Jósafath:

I. Welk een wijs man hij was. Zodra hij aan de regering kwam, sterkte hij zich tegen Israël, vers 1. De troon van Israël werd nu sedert drie jaren ingenomen door Achab, een werkzaam, krijgshaftig vorst, wiens krachtig begin samenviel met het verval van Asa's einde en zo is het waarschijnlijk dat het rijk van Israël in de laatste tijd veld gewonnen had op het rijk van Juda, en begon daar geducht voor te worden, zodat het eerste wat Jósafath te doen had, was zich van zijn kant te versterken en de toenemende grootheid van de koning van Israël te fnuiken, wat

hij deed zonder bloedvergieten, maar toch met zo goed gevolg, dat Achab spoedig zich met hem zocht te verbinden, zover was het van hem om hem onrust te bezorgen. Maar hij bleek gevaarlijker als vriend dan hij als vijand geweest zou zijn. Jósafath sterkte zich, niet om aanvallenderwijs tegen Israël te werk te gaan, maar slechts om zich in het zijne te handhaven, wat hij deed door zijn grenssteden te versterken en talrijker bezettingen te leggen in de steden van Efraïm die hij in bezit had, dan er vroeger in geweest waren, vers 2. Hij heeft zich niet gesterkt, zoals zijn vader, door een verbond met de koning van Syrië, maar door goede en eerlijke maatregelen, op welke hij de zegen van God kon verwachten, en in welke hij op God vertrouwde.

II. Welk een goed en Godvruchtig man hij was. Er wordt hem hier een voortreffelijk en zeer opmerkelijk karakter toegeschreven.

1. Hij wandelde in de vorige wegen zijns vaders Davids. Voor het karakter en de hoedanigheid van de koningen worden Davids wegen dikwijls ten maatstaf gesteld, zoals 1 Koningen 15:3, 11, 2 Koningen 14:3, 16:2, 18:3. Maar nergens is de onderscheiding zo sterk getekend als hier, tussen zijn vorige en zijn laatste wegen, want de laatste waren niet zo goed als de vorige, de eerste. Zijn wegen, voordat hij zo schandelijk gevallen is in de zaak van Uria, (waarvan lang daarna gesproken wordt als van een balk in zijn wapenschild, 1 Koningen 15:5) waren goede wegen, en hoewel hij zich gelukkig hersteld heeft van die val, heeft hij toch in geheel zijn verder leven misschien nooit de geestelijke kracht en vertroosting herkegen, die hij er door verloren had. Jósafath volgde David na in zoverre hij God navolgde, maar niet verder.

Paulus beperkt aldus ons navolgen van hem, 1 Corinthiers 11:1 "Weest mijn navolgers gelijk ook ik van Christus", en niet anders. Vele Godvruchtigen hebben hun eerste wegen gehad, die hun beste waren, hun eerste liefde, die hun sterkste liefde was. Gelijk wij in elk voorbeeld, dat wij ons ter navolging stellen, alleen datgene moeten uitkiezen wat goed is, zo moeten wij daarvan voornamelijk nemen wat het beste is. De woorden hier laten een andere lezing toe. Zij staan aldus in de grondtekst: Hij wandelde in de wegen van David zijn vader "harishoniem" -de eerste wegen, of deze oude wegen, hij stelde zich de eerste, de oorspronkelijke tijden van de koninklijke familie ten voorbeeld, die zuiverste tijden, voordat het bederf van de laatste regeringen was binnengeslopen. Zie Jeremia 6:16.

De LXX laten David uit, en zo heeft het betrekking op Asa: hij wandelde in de eerste of vorige wegen zijns vaders, en heeft hem niet nagevolgd in wat hij verkeerd deed in het laatste gedeelte van zijn leven. Het is goed om in ons navolgen ook van de beste mensen voorzichtig te zijn, opdat wij ons niet met hen ter zijde afwenden.

2. Dat hij de Baäls niet zocht, maar de God zijns vaders zocht, vers 3, 4. De naburige volken hadden hun Baäls, het een had dezen, een ander had een anderen, maar hij verafschuwde hen allen, had niets met hen van doen, hij aanbad de Heere, de God zijns vaders, Hem alleen, bad tot Hem alleen, en vroeg alleen naar Hem, dit ligt opgesloten in Hem te zoeken.

3. Dat hij wandelde in Gods geboden, niet alleen de waren God aanbad, maar Hem aanbad volgens Zijn inzettingen, en niet naar het doen van Israël, vers 4. Hoewel de koning van Israël zijn buurman en bondgenoot was, heeft hij toch zijn weg niet geleerd. Welke omgang hij ook met hem had voor burgerlijke zaken, hij wilde geen gemeenschap met hem hebben noch met hem instemmen in zijn godsdienst. Te die opzichte hield hij zich aan de regel vers 4. Dat zijn hart zich verhief in de wegen des Heeren, vers 6 of, hij hief zijn hart op. Hij bracht zijn hart in zijn werk, en hief er zijn hart in op, dat is: hij had er in oprechtheid daarin God voor ogen. Tot U, o Heere, hef ik mijn ziel op. Zijn hart was verruimd in wat goed was, Nooit dacht hij genoeg te kunnen doen voor God. Hij was opgewekt en liefdevol in zijn Godsdienst, vol van

geest, dienende de Heere, blijmoedig en vriendelijker in, hij werkte voort met wakkere vrolijkheid, evenals Jakob, die na zijn visioen van God te Beth-el zijn voeten ophief, Genesis 29:1. Hij was kloek en vastberaden in de wegen Gods, en ging moedig voorwaarts, zijn hart verhief zich boven de moeilijkheden, die op de weg van zijn plicht waren, hij is gemakkelijk heengekomen over die allen en was door geen wind of wolken weggeschrikt van zaaien en maaïen, Prediker 11:4. Laat ons in dienzelfde geest wandelen.

III. Welk een nuttig man hij was, hij was niet alleen een goed man, maar een goed koning, hij was niet slechts zelf goed, maar deed goed in zijn tijd en geslacht, zeer veel goed.

1. Hij nam de leugenleraars weg, zoals in Hábakuk 2:18 beelden genoemd worden, de hoogten en de bossen, vers 6. Bedoeld worden de zodanigen, waarin afgoden aanbeden werden, want die, welke aan de ware God gewild waren, werden niet weggenomen, Hoofdstuk 20:33. Het was alleen afgoderij, die hij vernietigde, niets verloor het volk meer dan deze afgodische bossen of beelden, die hij wegnam.

2. Hij zond leraren van de waarheid uit. Toen hij een onderzoek instelde naar de Godsdienstige toestand van zijn rijk, vond hij het volk over het algemeen zeer onwetend, zij wisten niet dat zij kwaad deden, zelfs onder de laatste goede regering was er weinig zorg gedragen om hen te onderrichten nopens hun plicht, en daarom besluit Jósafath om zijn werk van de rechte zijde aan te vatten, hij handelt met hen als met redelijke wezens, wil hen niet blindelings leiden, neen, zelfs niet naar een reformatie, maar streeft er naar om hen wél onderwezen te zien, wetende, dat dit het middel was om hen goed genezen te zien.

Voor dit goede werk gebruikte hij:

A. Tot zijn vorsten, die in zijn nabijheid waren, stuurde hij Leviëten uit om te leren in de steden van Juda, vers 7. Hij gebod hun om het volk in de bedeling des rechts niet slechts te bestraffen als zij kwaad deden, maar hen te leren beter te doen, hun een reden te geven voor hetgeen zij deden, opdat het volk het verschil zou leren inzien tussen goed en kwaad. De vorsten en de rechters op hun rechterstoel hebben een goede, ruime gelegenheid om het volk hun plicht te leren jegens God en de mensen, en dat is volstrekt niet buiten hun gebied of bevoegdheid, want de wetten Gods moeten beschouwd worden als wetten van het land.

B. De Leviëten en priesters gingen naar de vorsten, zij leerden in Juda, en het wetboek des Heeren was bij hen, vers 8, 9. Zij waren leraren door hun ambt, Deuteronomium 33:10, het behoorde tot het werk waarvoor zij hun levensonderhoud ontvingen, de priesters en Leviëten hadden weinig anders te doen. Maar het schijnt dat zij dit werk veronachtzaamd hebben, zij wendden misschien voor dat zij het volk niet konden bewegen om naar hen te horen. "Welnu", zegt Jósafath, "gij zult met de vorsten gaan, en zij zullen met hun gezag het volk verplichten om te komen en te horen, en dan zal het uw schuld zijn, zo zij niet wel onderwezen zijn." Hoe ontzaglijk veel goed kan gedaan worden als Mozes en Aaron hand aan hand gaan om het te doen, als vorsten met hun macht, en priesters en Leviëten met hun kennis van de Schrift overeenkomen, om het volk de goede kennis des Heeren en hun plicht te leren! Deze omgaande rechters en omgaande predikers waren tezamen het middel om door alle steden van Juda een gezegend licht te verspreiden.

Maar er wordt gezegd: het wetboek des Heeren was bij hen.

a. Ter hunner eigene leiding, opdat zij daaraan het onderricht zouden ontleenen, dat zij aan het volk gaven, en geen leringen zouden leren, die geboden van mensen zijn.

b. Ter overtuiging van het volk, opdat zij zouden zien dat zij een Goddelijke volmacht hadden voor hetgeen zij zeiden, en hun alleen datgene overleverden, wat zij zelf van de Heere ontvangen hadden. Als de bedienaren van de Godsdienst uitgaan om het volk te leren, dan behoren zij hun Bijbel bij zich te hebben.

IV. Hoe gelukkig hij was in de gunst van zijn God, die hem merkbaar zegende. De Heere was met hem. Het woord des Heeren was zijn Helper, aldus de Chaldeeuwse Paraphrast. De Heere bevestigde het koninkrijk in zijn hand, vers 5. Zij, met wie God is, staan vast. Indien de lieflijkheid des Heeren, onzes Gods, over ons is, dan zal dit het werk van onze handen bevestigen, en ons bevestigen in onze oprechtheid.

V. Hoe gelukkig hij was in de liefde van zijn volk, vers 5. Gans Juda gaf hem geschenken uit dankbaarheid voor zijn vriendelijkheid om predikers onder hen te zenden. Hoe meer ware Godsdienst er is onder een volk, des te meer nauwgezette trouw onder hen gevonden zal worden. Een regering, die aan het doel van een regering beantwoordt, zal gesteund worden. Het gevolg van de gunst, die hij beide van God en van zijn land genoot was, dat hij rijkdom en eer had in menigte. Het is ontwijfelbaar waar, hoewel weinigen het willen geloven, dat Godsdienst en vroomheid de beste vrienden zijn van uitwendige welvaart. En merk op: onmiddellijk volgt hierop: zijn hart verhief zich in de wegen des Heeren. Rijkdom en eer in menigte zijn voor velen een hindernis in de wegen des Heeren, een aanleiding tot hoogmoed en valse gerustheid en zinnelijkheid, maar op Jósafath hadden zij een geheel tegenovergestelde uitwerking, zijn overvloed was olie voor de raderen van zijn gehoorzaamheid, en hoe meer hij had van de rijkdom van deze wereld, hoe meer zijn hart opgeheven was in de wegen des Heeren.

2 Kronieken 17:10-19

Wij hebben hier een verder bericht van Jósafaths grote voorspoed en de bloeiende staat van zijn rijk.

1. Hij had een goeden invloed op de naburige vorsten en volken. Hoewel hij misschien niet zo groot een krijgsman was als David (waardoor hij hun schrik zou geweest zijn) noch zo groot een geleerde als Salomo (waardoor hij hun ten orakel had kunnen zijn) is toch een verschrikking des Heeren over hen gekomen, dat is: God heeft zo'n invloed geoefend op hun geest en hun hart geneigd, dat zij allen eerbied voor hem hadden, vers 10. En:

a. Niemand hunner krijgde tegen Jósafath. God heeft het in Zijn voorzienigheid zo beschikt dat, terwijl de vorsten en de priesters het volk onderrichtten en hervormden, geen van zijn naburen hem overlast aandeed, om hem van dat goede werk af te leiden. Zo was ook toen Jakob en zijn zonen naar Beth-el gingen om te aanbidden, Gods verschrikking over de steden, die rondom hen waren, zodat zij de zonen Jakobs niet achterna joegen, Genesis 35:5. Zie ook Exodus 34:24.

b. Velen hunner brachten hem geschenken, vers 11, om zich van zijn vriendschap te verzekeren. Misschien was het een schatting, hun opgelegd door Asa, die zich meester had gemaakt van de steden van de Filistijnen en de tenten van de Arabieren, Hoofdstuk 14:14, 15. Met de zeven duizend zeven honderd rammen en hetzelfde aantal bokken, die de Arabieren brachten, was waarschijnlijk een evenredig getal van ooien en lammeren, van geiten en jonge geiten.

2. Hij heeft zeer aanzienlijke voorraden opgelegd in de steden van Juda, hij brak zijn schuren af en bouwde grotere, vers 12, burchten en schatsteden voor wapenen en levensmiddelen. Hij was een man van zaken, en in al zijn ondernemingen streefde hij naar het algemene welzijn, hetzij om de vrede te bewaren of zich ten oorlog toe te rusten.

3. Hij had de krijgsmacht in goede orde, nooit was zij, sedert David haar gevormd heeft in een betere. Vijf bevelhebbers worden hier genoemd met het aantal manschappen onder hun

bevelen, mannen, geschikt voor de krijg in hun onderscheiden districten, drie in Juda en twee in Benjamin. Van een van deze grote krijgsoversten wordt gezegd, namelijk van Amasia, dat hij zich vrijwillig de Heere overgegeven had, vers 18, niet alleen aan de koning om hem te dienen op deze post, maar aan de Heere om er Hem te verheerlijken. Hij was onder hen de uitnemendste ten opzichte van de Godsdienst, hij nam de betrekking aan, niet voor de eer of de macht of het voordeel ervan, maar om des gewetens wil voor God, ten einde zijn land te dienen. Het was toen de gewoonte onder grote generaals, dat zij de Heere van hun buit offerden, 1 Koningen 26:26 maar deze vrome man offerde eerst zichzelf aan de Heere, en daarna zijn geheiligde dingen. Het aantal krijgslieden onder deze vijf generaals bedroeg een miljoen honderd zestig duizend man. Een zeer groot getal voor zo klein een grondgebied als Juda's en Benjamins erfdeel besloeg, om toe te rusten en te onderhouden. Abia kon slechte vier honderd duizend man te velde brengen, Hoofdstuk 13:3, Asa nog geen zes honderd duizend, Hoofdstuk 14:8, maar Jósafath heeft bijna een miljoen twee honderd duizend man onder zijn bevelen.

Maar men moet daarbij in aanmerking nemen:

- a. Dat God beloofd had het zaad van Abraham als het zand van de zee te doen zijn in menigte.
- b. Dat er nu een langdurige vrede was geweest.
- c. Dat wij kunnen onderstellen dat de stad Jeruzalem zeer vergroot was.
- d. Dat velen uit het rijk van Israël tot hen waren overgekomen, Hoofdstuk 15:9, waardoor het aantal des volks was toegenomen.
- e. Dat Jósafath zeer bijzonder onder de zegen van God was, waardoor zijn zaken zeer voorspoedig waren. Wij kunnen onderstellen dat die legers over het gehele land verspreid waren, dat ieder man meestal op zijn eigen bezitting verbleef, maar dat zij dikwijls opkwamen om gemonsterd en geoefend te worden en gereed waren om te verschijnen als het nodig was hen op te roepen. De bevelhebbers waren in de dienst des konings als beampten van zijn hof, raadsheren en staatsministers.

Maar eindelijk. Het was niet door dit geduchte leger, dat een verschrikking kwam over de naburige volken, waardoor zij er van teruggehouden werden om iets tegen Israël te ondernemen of dat hen verplichtte om schatting te betalen, maar de verschrikking Gods viel op hen, toen Jósafath zijn rijk hervormde en een predikdienst instelde, vers 10. De inzetten Gods strekken meer tot de kracht en veiligheid van een rijk, dan de krijgsmacht, de Godsmannen meer dan de krijgslieden.

HOOFDSTUK 18

1 Jósafath nu had rijkdom en eer in overvloed; en hij verzwagerde zich aan Achab. 2 En ten einde van enige jaren toog hij af tot Achab naar Samaria; en Achab slachtte schapen en runderen voor hem in menigte, en voor het volk, dat met waren hem was; en hij porde hem aan, om op te trekken naar Ramoth in Gilead. 3 Want Achab, de koning van Israël, zeide tot Jósafath, de koning van Juda: Zult gij met mij gaan naar Ramoth in Gilead? En hij zeide tot hem: Zo zal ik zijn, gelijk gij zijt, en gelijk uw volk is, zal mijn volk zijn, en wij zullen met u zijn in dezen krijg. 4 Verder zeide Jósafath tot de koning van Israël: Vraag toch als heden naar het woord des HEEREN. 5 Toen vergaderde de koning van Israël de profeten, vierhonderd mannen, en hij zeide tot hen: Zullen wij tegen Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En zij zeiden: Trek op, want God zal hen in de hand des konings geven. 6 Maar Jósafath zeide: Is hier niet nog een profeet des HEEREN, dat wij van hem vragen mochten? 7 Toen zeide de koning van Israël tot Jósafath: Er is nog een man, om door hem de HEERE te vragen; maar ik haat hem, want hij profeteert over mij niets goeds, maar altijd kwaad; deze is Micha, de zoon van Jimla. En Jósafath zeide: de koning zegge niet alzo. 8 Toen riep de koning van Israël een kamerling, en hij zeide: Haal haastelijk Micha, de zoon van Jimla. 9 De koning van Israël nu en Jósafath, de koning van Juda, zaten elk op zijn troon, bekleed met hun klederen, en zij zaten op het plein, aan de deur der poort van Samaria; en al de profeten profeteerden in hun tegenwoordigheid. 10 En Zedekia, de zoon van Kenaana, had zich ijzeren hoornen gemaakt, en hij zeide: Zo zegt de HEERE: Met deze zult gij de Syriërs stoten, totdat gij hen gans verdaan zult hebben. 11 En al de profeten profeteerden alzo, zeggende: Trek op naar Ramoth in Gilead, en gij zult voorspoedig zijn, want de HEERE zal hen in de hand des konings geven. 12 De bode nu, die heengegaan was, om Micha te roepen, sprak tot hem, zeggende: Zie, de woorden der profeten zijn, uit een mond, goed tot de koning; dat nu toch uw woord zij, gelijk als van een uit hen, en spreek het goede.

13 Doch Micha zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, hetgeen mijn God zeggen zal, dat zal ik spreken! 14 Als hij tot de koning gekomen was, zo zeide de koning tot hem: Micha, zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En hij zeide: Trekt op, en gijlieden zult voorspoedig zijn, want zij zullen in uw hand gegeven worden. 15 En de koning zeide tot hem: Tot hoeveel reizen zal ik u bezweren, opdat gij tot mij niet spreekt, dan de waarheid, in de Naam des HEEREN? 16 En hij zeide: Ik zag het ganse Israël verstrooid op de bergen, gelijk schapen, die geen herder hebben; en de HEERE zeide: Dezen hebben geen heer; een iegelijk kere weder naar zijn huis in vrede.

17 Toen zeide de koning van Israël tot Jósafath: Heb ik tot u niet gezegd: Hij zal over mij niets goeds, maar kwaad profeteren? 18 Verder zeide hij: Daarom hoort het woord des HEEREN: Ik zag de HEERE, zittende op Zijn troon, en al het hemelse heir, staande aan Zijn rechter hand en Zijn linkerhand. 19 En de HEERE zeide: Wie zal Achab, de koning van Israël, overreden, dat hij optrekke, en valle te Ramoth in Gilead? Daarna zeide Hij: Deze zegt aldus, en die zegt alzo. 20 Toen kwam een geest voort, en stond voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overreden. En de HEERE zeide tot hem: Waarmede? 21 En Hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in de mond van al zijn profeten. En Hij zeide: Gij zult overreden, en zult ook vermogen; ga uit, en doe alzo. 22 Nu dan, zie, de HEERE heeft een leugengeest in de mond van deze uw profeten gegeven, en de HEERE heeft kwaad over u gesproken. 23 Toen trad Zedekia, de zoon van Kenaana, toe, en sloeg Micha op het kinnebakken, en hij zeide: Door wat weg is de Geest des HEEREN van mij doorgedaan, om u aan te spreken?

24 En Micha zeide: Zie, gij zult het zien aan dienzelfden dag, als gij zult gaan van kamer in kamer, om u te versteken. 25 De koning van Israël nu zeide: Neemt Micha, en brengt hem weder tot Amon, de overste der stad, en tot Joas, de zoon des konings; 26 En gijlieden zult zeggen: Zo zegt de koning: Zet dezen in het gevangenhuis, en spijs hem met brood der bedruktheid, en met water der bedruktheid, totdat ik met vrede wederkom. 27 En Micha zeide: Indien gij enigszins met vrede wederkomt, zo heeft de HEERE door mij niet gesproken. Verder zeide hij: Hoort, gij volken altegaar!

28 Alzo toog de koning van Israël, en Jósafath, de koning van Juda, op naar Ramoth in Gilead. 29 En de koning van Israël zeide tot Jósafath: Als ik mij versted heb, zal ik in de strijd komen; maar gij, trek uw klederen aan. Alzo verstedde zich de koning van Israël, en zij kwamen in de strijd. 30 De koning nu van Syrië had geboden aan de oversten der wagenen, die hij had, zeggende: Gijlieden zult niet strijden tegen kleinen noch groten, maar tegen de koning van Israël alleen. 31 Het geschiedde dan, als de oversten der wagenen Jósafath zagen, dat zij zeiden: Die is de koning van Israël; en zij togen rondom

hem, om te strijden; maar Jósafath riep, en de HEERE hielp hem, en God wendde hen van hem af. 32 Want het geschiedde, als de oversten der wagenen zagen, dat het de koning van Israël niet was, dat zij van achter hem afkeerden. 33 Toen spande een man de boog in zijn eenvoudigheid, en schoot de koning van Israël tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot de voerman: Keer uw hand en voer mij uit het leger, want ik ben verwond. 34 En de strijd nam op dien dag toe, en de koning van Israël deed zich met de wagen staande houden tegenover de Syriërs, tot de avond toe; en hij stierf ter tijd, als de zon onderging.

De geschiedenis in dit hoofdstuk verhaald hadden wij evenzo in de geschiedenis van de regering van Achab, koning van Israël, in 1 Koningen 22. Terwijl het Achab tot eer strekt meer dan iets anders dat van hem vermeld staat, dat hij in verbond was met een goed en Godvruchtig man als Jósafath, is het een grote smet op de regering van Jósafath dat hij zich aldus verbond met zo slecht een man als Achab was. Hier is:

I. Zijn verzwagering met Achab, vers 1.

II. Zijn toestemming om zich met hem te verenigen in een krijgstoet tot herovering van Ramoth in Gilead op de Syriërs, vers 2, 3.

III. Hun raadplegen van de profeten, valse en ware, eer zij optrokken vers 4-27.

IV. De uitslag van de expeditie. Jósafath is er ternauwernood aan ontkomen gedood te worden in de slag, en Achab heeft zijn doodwonde ontvangen, vers 33, 34.

2 Kronieken 18:1-3

1. Hier is Jósafath toenemende in grootheid. In Hoofdstuk 17 werd gezegd: hij had rijkdom en eer in menigte, en hier wordt het wederom gezegd, zijn rijkdom en eer namen toe door Godsvrucht en goed beleid.

2. Maar hij nam niet toe in wijsheid, want dan zou hij zich niet verenigd hebben met Achab, die ontaarden Israëliet, die zich verkocht had om te doen dat kwaad was in de ogen des Heeren. Welk goed kon hij verkrijgen door een man, die zo slecht was? Welk goed kon hij doen aan een man, die zo'n hardnekkig afgodendienaar en vervolger was? Met hem verzwagerde hij zich, dat is: hij huwde zijn zoon Joram aan Achabs dochter Athalia, het slechtste huwelijk, dat ooit door iemand uit het huis van David was aangegaan, ik vraag mij af welk goed Jósafath er zich van voorstelde.

A. Misschien was het hoogmoed, die tot het sluiten van dit huwelijk aanzette, zoals menig ander huwelijk uit hoogmoed werd aangegaan, waarvan de boze gevolgen dan niet zijn uitgebleven. Zijn Godsdienst verbood hem zijn zoon uit te huwelijken aan een dochter van een van de heidense vorsten, die rondom hem waren. Gij zult hun dochters niet nemen voor uw zonen, en daar hij rijkdom en eer had in menigte, achtte hij het een verkleining voor hem om zijn zoon met de dochter van een van de onderdanen te doen trouwen. Het moest een koningsdochter wezen, en dus de dochter van Achab, weinig bedenkende wat Isebel, haar moeder, was. Sommigen denken dat hij het deed uit staatkunde, hopende hierdoor de twee rijken te verenigen in zijn zoon daar Achab hem misschien vleide met de belofte hem tot zijn erfgenaam te zullen maken, terwijl hij dit toch volstrekt niet van plan was.

Dit huwelijk bracht Jósafath:

(1). In vertrouwelijke gemeenzaamheid met Achab, hij bracht hem een bezoek te Samaria. En Achab trots op de eer, die Jósafath hem aandeed, richtte een prachtig feestmaal aan tot zijn eer overeenkomstig de pracht van die tijden hij slachtte schapen en runderen voor hem in menigte, overvloed van eenvoudige spijsen, vers 2. Hierin wandelde Jósafath niet zo nauwgezet in de wegen van zijn vader David als hij had behoren te doen, want David haatte de vergadering van de boosdoeners, en bij de goddelozen zat hij niet Psalm 26:5, noch begeerde hij van hun lekkernijen te eten, Psalm 141:4.

(2). In een verbond met Achab tegen de Syriërs. Achab bewoog hem om zijn krijgsmacht te verenigen met de zijne in een expeditie ter herovering van Ramoth in Gilead, een stad in de stam van Gad aan de andere kant van de Jordaan. Wist Achab niet dat deze en alle andere steden Israëls naar recht behoorden aan Jósafath als erfgenaam van het huis van David? Hoe kon hij dan de onbeschaamdheid hebben om aan Jósafath te vragen hem behulpzaam te zijn in haar herovering voor zichzelf, wiens recht op de kroon door overweldiging was verkregen en zeer wankel stond? Maar Jósafath, die een zeer inschikkelijk man was, belooft met hem te gaan: ik zal zijn gelijk gij zijt, vers 3. De vriendelijkheid van sommige mensen is even gevaarlijk als hun gezelschap besmettelijk is. De maaltijd, die Achab voor Jósafath had aangericht, was bestemd om hem mee te tronen op deze veldtocht. De kussen des haters zijn af te bidden.

2 Kronieken 18:4-27

Dit is bijna woord voor woord gelijk aan wat wij hadden in 1 Koningen 22. Wij zullen niet herhalen wat daar gezegd is, en wij hebben er ook niet veel bij te voegen, maar zullen aanleiding nemen om te denken 1. Aan de grote plicht om God te erkennen in al onze wegen, en naar het woord des Heeren te vragen voor alles wat wij ondernemen. Jósafath wilde niet voortgaan met de zaak eer hij dit gedaan had, vers 4. Door gelovig gebed, door een onpartijdig raadplegen van de Schrift en van ons eigen geweten, en door een nauwkeurig letten op de wenken van de voorzienigheid kunnen wij dit onderzoek instellen en wel zeer tot onze voldoening.

2. Aan het grote gevaar van slecht gezelschap zelfs voor Godvruchtige mensen, zij die de meeste wijsheid, genade en standvastigheid hebben, kunnen er niet zeker van zijn dat zij gemeenzaam kunnen omgaan met goddeloze mensen, zonder dat dit hun kwaad doet. Uit inschikkelijkheid voor Achab zit Jósafath hier, bekleed met zijn koninklijke klederen, geduldig aanhorende hoe de valse profeten in de naam des Heeren leugens spreker, verse, en kan er nauwelijks toe besluiten om hem een maar al te zachte bestraffing te geven voorzijn haten van de profeet des Heeren, vers 7. Hij durft de valse profeet niet bestraffen die de getrouwen ziener laaghartig mishandel" noch Achab tegenstaan, die hem naar de gevangenis zendt. Zij, die zich wagen in het gestoelte van de spotters, kunnen er niet van weggkomen zonder dat hun grote schuld aankleeft, tenminste wegens het nalaten van hun plicht, tenzij zij zo'n grote mate van wijsheid en kloekmoedigheid bezitten, als waarop slechts weinigen aanspraak kunnen maken.

3. Aan de rampzaligheid van hen, die omringd zijn van vleiers, inzonderheid van vleiende profeten, die hun vrede, vrede toeroepen en niets dan zachte dingen profeteren. Aldus werd Achab misleid tot zijn verderf, en terecht, want hij luisterde naar dezulken en gaf aan hen, die hem vleiden, de voorkeur boven een goeden profeet, die hem eerlijk waarschuwde voor zijn gevaar. Diegenen handelen het best voor zichzelf, die hun vrienden, en inzonderheid hun leraren, verlof geven om rondborstig en getrouw met hen te spreken, en dit niet slechts geduldig aanhoren maar het vriendelijk opnemen. De raad, die ons aangenaamst is, is niet altijd de beste voor ons.

4. Aan de macht van Satan, onder Goddelijke toelating over de kinderen van de ongehoorzaamheid. Een leugengeest kan vierhonderd leugenprofeten maken, en gebruik van hen maken om Achab te bedriegen, vers 21. De duivel wordt een moordenaar door een leugenaar te zijn, en verderft de mensen door hen te bedriegen.

5. Aan de rechtvaardigheid Gods door diegenen over te geven aan een kracht van de dwaling om een leugen te geloven, die de waarheid niet willen ontvangen in liefde, maar er in opstand tegen zijn, vers 21. Laat de leugengeest overmogen om diegenen te verlokken tot hun verderf, die niet bewogen willen worden tot hun plicht en hun geluk.

6. Aan het harde lot van getrouwe leraren, wier deel het dikwijls geweest is om gehaat vervolgd en mishandeld te worden, omdat zij getrouw zijn aan hun God, rechtvaardig en vriendelijk zijn voor de zielen van de mensen. Omdat hij een goede consciëntie wilde behouden, werd Micha in het aangezicht geslagen, gekerkerd en tot brood en water van de bedruktheid veroordeeld. Maar hij kon met vertrouwen zich beroepen op de uitkomst, zoals al degenen kunnen doen, die vervolgd worden om hun getrouwheid aan God, vers 27. De dag zal komen, wanneer het openbaar zal worden wie gelijk en wie ongelijk heeft, als Christus zal verschijnen tot onuitsprekelijke vertroosting van Zijn vervolgd volk en de eeuwige beschaming van hun vervolgers, die op die dag zullen moeten zien, vers 24 wat zij nu niet willen geloven.

2 Kronieken 18:28-34

Wij hebben hier: 1. De vrome Jósafath, die zich in zijn koninklijke klederen vertoont, en zich daardoor aan gevaar blootstelt, maar toch verlost wordt. Wij hebben reden te geloven dat Achab, terwijl hij vriendschap voorwendde, het in werkelijkheid op Jósafaths leven toelagde, bedoelde hem uit de weg te ruimen, teneinde zijn opvolger, die zijn, Achabs, schoonzoon was naar zijn hand te zetten, want anders zou hij hem nooit geraden hebben zich met zijn koninklijke klederen gekleed in de strijd te mengen, want dat was hem tot een duidelijk zichtbaar doelwit voor de vijand stellen. En indien dat werkelijk zijn bedoeling was, dan was dit zulk een beginselloos stuk van verraad als waaraan ooit iemand zich schuldig gemaakt heeft, en rechtvaardig viel hij in de kuil, die hij voor zijn vriend had gegraven.

De vijand kreeg spoedig die koninklijke klederen in het oog en heeft de onvoorzichtiger vorst met kracht aangevallen, die nu, toen het te laat was, zich in het kleed van de armste soldaat wenste, veeleer dan in zijn koninklijk gewaad. Hij riep, hetzij tot zijn vrienden, om hem te hulp te komen (maar Achab bekommerde zich daar niet om), of tot zijn vijanden, om hen hun vergissing te doen inzien, hun te doen weten dat hij de koning Israëls niet was, of tot God om hulp en redding, tot wie anders zou hij roepen? En hij bevond dat het niet te vergeefs was, de Heere hielp hem, redde hem uit die nood, door de oversten te bewegen zich van hem af te wenden, vers 31. God heeft aller mensen harten in Zijn hand, en wendt ze naar Zijn welgevallen om tegen hun bedoelingen in Zijn doeleinden te dienen. Velen worden bewogen op een onverklaarbare wijze voor henzelf en voor anderen, maar het is een onzichtbare macht, die hen beweegt.

2. De goddeloze Achab vermomde zich en wapende zich, en dacht zich aldus te beveiligen, en toch wordt hij gedood. Geen kunst, geen wapenen kunnen hen redden, die door God aan het verderf zijn gewijd. Wat kan hen schaden, die door God beschermd worden? En wat kan hen beschutten, die God wil verderven? Jósafath is veilig in zijn koninklijke klederen, Achab wordt gedood in zijn wapenrusting, want de loop is niet van de snellen, noch de strijd van de helden.

HOOFDSTUK 19

1 En Jósafath, de koning van Juda, keerde met vrede weder naar zijn huis te Jeruzalem. 2 En Jehu, de zoon van Hanani, de ziener, ging uit, hem tegen, en zeide tot de koning Jósafath: Zoudt gij de goddeloze helpen, en die de HEERE haten, liefhebben? Nu is daarom over u van het aangezicht des HEEREN grote toornigheid. 3 Evenwel goede dingen zijn bij u gevonden; want gij hebt de bossen uit het land weggedaan, en uw hart gericht om God te zoeken.

4 Jósafath nu woonde in Jeruzalem; en hij toog wederom uit door het volk, van Ber-seba af tot het gebergte van Efraim toe, en deed hen wederkeren tot de HEERE, hunner vaderen God. 5 En hij stelde richters in het land, in alle vaste steden van Juda, van stad tot stad. 6 En hij zeide tot de richters: Ziet wat gij doet, want gij houdt het gericht niet de mens, maar de HEERE; en Hij is bij u in de zaak van het gericht. 7 Nu dan, de verschrikking des HEEREN zij op ulieden; neemt waar, en doet het; want bij de HEERE, onzen God, is geen onrecht, noch aanneming van personen, noch ontvanging van geschenken. 8 Daartoe stelde Jósafath ook te Jeruzalem enige van de Levieten, en van de priesteren, en van de hoofden der vaderen van Israël, over het gericht des HEEREN, en over rechtsgeschillen, als zij weder te Jeruzalem gekomen waren. 9 En hij gebod hun, zeggende: Doet also in de vreze des HEEREN, met getrouwheid en met een volkomen hart. 10 En in alle geschil, hetwelk van uw broederen, die in hun steden wonen, tot u zal komen, tussen bloed en bloed, tussen wet en gebod, en inzettingen en rechten, zo vermaant hen, dat zij niet schuldig worden aan de HEERE, en een grote toornigheid over u en over uw broederen zij; doet also, en gij zult niet schuldig worden. 11 En ziet, Amarja, de hoofdpriester, is over u in alle zaak des HEEREN; en Zebadja, de zoon van Ismael, de vorst van het huis van Juda, in alle zaak des konings; ook zijn de ambtlieden, de Levieten, voor uw aangezicht; weest sterk en doet het, en de HEERE zal met de goeden zijn.

Wij hebben hier nog een verder bericht van de goede regering van Jósafath.

I. Zijn terugkeer in vrede naar Jeruzalem, vers 1.

II. De bestraffing, hem gegeven om zijn verbond met Achab en zijn gemeenschappelijk optreden met hem, vers 2, 3.

III. De grote zorg, die hij hierop nam om zijn rijk te hervormen, vers 4.

IV. Zijn instructies aan zijn rechters zowel aan die in de landsteden, die de lagere gerechtshoven hielden, vers 5-7, als aan die te Jeruzalem die het opperste gerechtshof des rijks uitmaakten, vers 8- 11.

2 Kronieken 19:1-4

Hier is: I. De grote gunst, die God aan Jósafath bewees:

1. Door hem veilig van zijn gevaarvolle expeditie met Achab terug te brengen, welke hem bijna zo duur te staan was gekomen, vers 1. Hij keerde met vrede weer naar zijn huis. Hiervan wordt nota genomen, om te kennen te geven:

a. Dat het hem beter ging dan hij verwacht had. Hij was in dreigend, nakend gevaar geweest, en toch is hij veiligen in vrede tehuis gekomen. Telkenmale als wij in vrede wederkeren naar ons huis, moeten wij Gods voorzienigheid erkennen, onze uitgang en onze ingang bewarende. Maar als wij in meer dan gewoon gevaar bewaard zijn gebleven, dan zijn wij in zeer bijzondere zin gehouden en verplicht om dankbaar te wezen. Er was misschien slechts een schrede tussen ons en de dood, en toch leven wij.

b. Dat het hem beter ging dan hij verdiende, hij was buiten de weg van zijn plicht, was op een expeditie uitgegaan, waarvan hij aan God geen goede rekenschap kon geven, die hij voor zijn eigen geweten niet kon verantwoorden, en toch is hij in vrede wedergekeerd, want God is niet ten uiterste streng om ons alles toe te rekenen wat wij verkeerd doen, en Hij onthoudt ons ook Zijn bescherming niet telkenmale als wij haar verbeuren.

c. Dat het hem beter is gegaan dan Achab, de koning Israëls, die dood naar huis werd gebracht. Jósafath had wel gezegd: ik zal zijn gelijk gij zijt, maar God maakte verschil tussen hen, want Hij kent de weg des rechtvaardigen, maar de weg des goddelozen zal vergaan. Onderscheidende genade en zegeningen leggen ons zeer bijzondere verplichtingen op, twee

koningen zijn tezamen op het slagveld, de een wordt aangenomen, de ander verlaten, de een tehuis gebracht in bloed, de ander in vrede.

2. Door hem een bestraffing te zenden wegens zijn verbintenis met Achab. Het is een grote genade, als wij opmerkzaam worden gemaakt op onze fouten, en ons intijds gezegd wordt waarin wij verkeerd hebben gedaan, eer het te laat is. De profeet, door wie de bestraffing gezonden wordt, is Jehu, de zoon van Hanani, de vader was een groot, uitnemend profeet onder de vorige regering, zoals hieruit blijkt, dat Asa hem in de gevangenis heeft gezet om zijn openhartige, trouwe bestraffing, en toch heeft de zoon niet gevreesd een anderen koning te bestraffen. Paulus wenste dat zijn zoon Timotheüs niet slechts niet ontmoedigd zou worden door zijn lijden, maar er door bemoedigd en aangevuurd zal worden, 2 Timotheüs 3:11, 14.

a. De profeet zegt hem onomwonden dat hij zeer slecht gedaan heeft door zich met Achab te verenigen. "Zoudt gij, een Godvruchtig man, de goddeloze helpen, hem de hand van de gemeenschap reiken, hem een helpende hand bieden? Zult gij aan uw hart koesteren hen, die de Heere van verre aanziet?" Het is het zwarte karakter van de goddelozen, dat zij haters Gods zijn, Romeinen 1:30. Afgodendienaars worden aldus aangeduid in het tweede gebod, en daarom betaamt het hun, die God liefhebben niet een welbehagen in hen te hebben of gemeenzaam met hen te worden. "Zou ik niet haten, zegt David, die U haten?" Psalm 139:21, 22. Zij, die door de genade Gods geëerd werden, moeten zich niet verlagen. Gods kinderen moeten van Gods mening zijn.

b. Dat God daarom misnoegd op hem was. "Nu is daarom over u van het aangezicht des Heeren grote toornigheid, en gij moet door berouw u met Hem verzoenen of het zal des te erger voor u zijn." Hij deed dit en Gods toorn werd afgewend. Maar de benauwdheid waarin hij kwam die in het volgende hoofdstuk verhaald is was een bestraffing voor hem wegens zijn zich mengen in een twist, die hem niet aanging. Als hij zo belust is op oorlog, zal hij er genoeg van hebben. En het grote kwaad, dat na hem over zijn nakomelingen door het huis van Achab gekomen is, was de rechtvaardige straf voor zijn zich vermaagschappen met dat huis.

c. Maar hij neemt nota van hetgeen prijzenswaardig in hem was, zoals wij behoren te doen als wij een bestraffing moeten geven, vers 3. "Evenwel, goede dingen zij bij u gevonden, en daarom zal God, hoewel Hij misnoegd op u is, u toch niet verwerpen." Zijn vernietigen van afgoderij met een standvastig hart voor de Heere en zijn zoeken van Hem ware goede dingen, die God aannam, en Hij wilde dat hij daarmee zou voortgaan.

II. In dankbaarheid aan God voor deze gunst is Jósafath nu teruggekeerd tot zijn plicht. Hij heeft de bestraffing goed opgenomen, was niet zoals zijn vader toornig op de profeet, maar onderwierp zich. De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn. Zie de uitwerking, die de bestraffing op hem gehad heeft: 1. Hij woonde te Jeruzalem, vers 4, behartigde zijn zaken thuis, en wilde zich niet aan gevaar blootstellen door soortgelijke bezoeken, als hij aan Achab gebracht heeft. Bestraf de wijze, zo zal hij nog wijzer worden, en zal zich laten waarschuwen, Spreuken 9:8, 9.

2. Om vergoeding te doen- gelijk ik wel mag zeggen- voor zijn bezoek aan Achab deed hij Godvruchtige, nuttige bezoeken in zijn eigen land. Hij toog wederom uit, in eigen persoon, door het volk, van Berseba in het zuiden af tot het gebergte Efraïm in het noorden toe en deed hen wederkeren tot de HEERE, hunner vaders God, dat is: hij deed al wat hij kon daarvoor.

a. Door hetgeen de profeet had gezegd bemerkte hij dat zijn vorige pogingen tot hervorming de Heere welbehaaglijk waren, en daarom heeft hij dit werk weer opgevat en deed hij wat

ongedaan was gebleven. Het is goed als wij aldus door lof aangevuurd worden tot onze plicht, en hoe meer wij geprezen worden voor weldoen, hoe krachtiger wij zijn in wèldoen.

b. Misschien bevond hij dat zijn verwantschap met het afgodische huis van Achab en zijn verbintenis met het rijk van Israël een slechten invloed hebben gehad op zijn eigen rijk, wij kunnen onderstellen dat velen zich er door verstoutten om tot afgoderij over te gaan, toen zij zelfs hun eigen hervormden koning op zo vertrouwelijker voet zagen met afgodendienaars, en daarom achtte hij zich nu dubbel verplicht om te doen wat hij kon, om hen op de goeden weg terug te brengen. Indien wij waarlijk berouw hebben van onze zonde, dan zullen wij alles doen wat wij kunnen om de schade, die wij er door gedaan hebben aan de Godsdienst of aan de zielen van anderen, te herstellen. Zeer bijzonder is het de wens onzes harten om hen, die door ons voorbeeld in zonde gevallen zijn of er in verhard werden, wederom tot God en hun plicht te zien gebracht.

2 Kronieken 19:5-11

Jósafath had alles gedaan wat hij kon om zijn volk goed en Godvruchtig te maken, en nu voorziet hij er hier in om hen, zo mogelijk, door de invloed van een gevestigde magistratuur goed en Godvruchtig te houden. Hij had predikers onder hen gezonden, om hen te onderwijzen, Hoofdstuk 17:7-9, en die maatregel heeft goed gedaan, maar nu zag hij dat het ook nodig was rechters onder hen te zenden, om de wetten uitgevoerd te zien en om een schrik te zijn voor de kwaaddoeners. Waarschijnlijk waren er tevoren reeds hier en daar rechters in het land, maar zij hebben of hun werk veronachtzaamd of het volk stoorde zich niet aan hen, zodat aan het doel van de instelling niet werd beantwoord, en daarom was het nodig dat zij gereorganiseerd zou worden, dat nieuwe mannen werden aangesteld, aan wie een nieuwe last werd gegeven. Dat is het wat hier gedaan werd.

I. In de onderscheiden steden des rijks richtte hij lagere gerechtshoven op, vers 5. De rechters aan deze hoven moesten het volk bij de aanbidding Gods houden, de overtredingen van de wet straffen, en in geschillen tussen mens en mens uitspraak doen. Hier is de last, die hij hun gaf, vers 6, waarin wij hebben:

1. De middelen, die hij hun voorschreef om hen dicht bij hun plicht te houden, en deze zijn twee.

a. Grote omzichtigheid: Ziet wat gij doet, vers 6. En wederom: neemt waar en doet het, vers 7, geeft acht op uw werk, wacht u voor vergissingen, weest bevreesd om enigerlei punt van de wet verkeerd te verstaan, evenals van enigerlei feit. "Van alle mensen hebben vooral rechters het nodig om voorzichtig te zijn, omdat er zoveel van afhangt of zij een rechte beschouwing hebben van de zaak."

b. Grote vroomheid en Godsvrucht. "De verschrikking des Heeren zij op ulieden, dat zal er u van terughouden onrecht te doen Nehemia 5:15, Genesis 42:18, en u aansporen om ijverig werkzaam te zijn in uw plaats en roeping." Laat het verderf Gods hun een schrik zijn, zoals Job spreekt, Hoofdstuk 31:23, en dan zullen zij voor niemand een schrik zijn dan voor kwaaddoeners.

2. Hij wenst dat zij de beweegredenen in aanmerking zullen nemen, die hen moeten aansporen om getrouw te zijn, en deze zijn drie allen genomen van God.

a. Dat zij van Hem hun opdracht hebben, Zijn dienaren zijn. De gestelde machten zijn door Hem en voor Hem verordineerd. Gij houdt het gericht niet de mens, maar de HEERE, het is uw werk, uw roeping, Hem te verheerlijken, en de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen te dienen.

b. Dat Zijn oog op hen was. Hij is bij u in de zaak van het gericht, om nota te nemen van hetgeen gij doet, en u ter verantwoording te roepen als gij verkeerd doet.

c. Dat Hij het grote voorbeeld is voor alle magistraten: bij de HEERE, onzen God, is geen onrecht, noch aanneming van personen, noch ontvangst van geschenken. Magistraten worden goden genoemd, en daarom moeten zij er naar streven Hem te gelijken.

II. Hij vestigde een opperste gerechtshof te Jeruzalem, dat geraadpleegd werd en waarop een beroep gedaan werd voor moeilijke zaken, die voor de lagere gerechtshoven gebracht werden, en dat -om in de taal van onze eigen rechtspleging te spreken- ter laatster instantie besliste. Dat hof zat te Jeruzalem, want daar waren de stoelen des gericht gezet, daar zullen zij onder het toezicht zijn van de koning zelf.

Merk op: 1. De zaken, die aan de kennisneming van dat hof onderworpen werden, evenals bij ons waren van tweeërlei aard.

a. De rechtsgedingen van de kroon, die hier zaken des Heeren worden genoemd, omdat de wet van God de wet was van het rijk. Alle misdadigers werd de overtreding van het een of ander deel van deze wet ten laste gelegd, zij werden gezegd te overtreden tegen Zijn vrede, Zijn kroon en waardigheid.

b. Gewone rechtsgedingen tussen mens en mens, hier rechtsgeschillen genoemd, vers 8, en geschil van hun broederen vers 10, geschillen tussen bloed en bloed. Dit verwijst naar Deuteronomium 17:8, tussen het bloed van de verslagene en het bloed van de doodslager. Sedert de afval van de tien stammen behoorden alle vrijsteden, behalve Hebron, tot het rijk van Israël, en daarom kunnen wij onderstellen dat de voorhoven van de tempel of de hoornen van het altaar voornamelijk als vrijplaatsen gebruikt werden in zo'n geval, en vandaar dat het gerechtelijk onderzoek in zake van manslag aan het hof te Jeruzalem was voorbehouden. Indien de lagere rechters niet konden overeenkomen omtrent de zin van enigerlei wet of gebod, inzettingen of rechten dan had dit hof in het geschil te beslissen.

2. Sommige van de rechters van dit hof waren priesters en Levieten, die het meest geleerd waren in de wet, uitmunten in wijsheid, en geacht waren om hun rechtschapen karakter, en sommigen waren hoofden van de vaders Israëls, pairs van het rijk, zoals ik hen zou kunnen noemen, of personen van leeftijd en ervaring, die mannen van zaken waren en het meest geschikt om als rechters op te treden voor feilen, gelijk de priesters het waren voor de zin en betekenis van de wet.

3. De twee hoofden of presidenten van dit hof. Amarja, de hogepriester, nam het voorzitterschap waar in kerkelijke zaken, om het hof te leiden en er de mond van te zijn, of misschien om het laatst geraadpleegd te worden in gevallen, die voor de rechters zelf twijfelachtig waren, en Zebadja, de eerste minister van die staat, had het voorzitterschap in burgerlijke zaken, vers 11. Aldus is er verscheidenheid van gaven en bedieningen, maar allen van dezelfde Geest en tot welzijn van het lichaam. Sommigen hebben het meest verstand van de zaken des Heeren, anderen van de zaken des konings, geen van hen kan tot de anderen zeggen: ik heb u niet van node, want Gods Israël heeft beide nodig, en een ieder gelijk hij de gave ontvangen heeft, also bediene hij dezelve. Geloofd zij God, beide voor magistraten en leraren, schriftgeleerden en staatslieden, mannen van boeken en mannen van zaken.

4. De mindere beambten van het hof, sommigen van de Levieten (dezulken die geen bekwaamheden hadden, welke hen geschikt maakten om richters te zijn) zijn de ambtlieden voor uw aangezicht, vers 11 Zij moesten de zaken voor het hof brengen, en er voor zorgen dat het vonnis van het hof ten uitvoer werd gebracht. En deze handen en voeten waren even nodig in hun plaats, als de ogen en hoofden (de rechters) in de hun.

5. De last, die de koning hun gaf.

- a. Zij moeten wèl toezien dat zij uit een recht beginsel handelen, zij moesten alles doen in de vreze des Heeren, Hem altijd voor ogen hebben, en dan zullen zij getrouw, nauwgezet en met een volkomen hart handelen, vers 9.
- b. Zij moeten het tot hun grote en voortdurende zorg maken om zonde te voorkomen, en het volk vermanen dat zij niet schuldig worden aan de Heere boezemt hun vrees in voor zonde, niet alleen als zijnde schadelijk voor henzelf en voor de openbare vrede, maar als zijnde een belediging van God, en wat toorn zou brengen over het volk, indien zij haar bedreven, en over de magistraten, zo zij haar niet straffen. Doet also en gij zult niet schuldig worden, hierin ligt opgesloten dat zij, die de macht in handen hebben, zelf de schuld op zich laden van de zonde, indien zij hun macht niet gebruiken om haar in anderen te voorkomen of te straffen. "Gij wordt schuldig als gij hen niet weerhoudt van schuldig te worden.
- c. Zij moeten handelen met vastberadenheid. "Handelt kloekmoedig en vreest het aangezicht van de mensen niet. Weest kloek en onversaagd en, wie ook tegen u moge zijn, God zal u beschermen, de Heere zal met de goede zijn." Waar Hij een goed man, een goed magistraat vindt, zal Hij een goede God worden bevonden.

HOOFDSTUK 20

1 Het geschiedde nu na dezen, dat de kinderen Moabs, en de kinderen Ammons, en met hen anderen benevens de Ammonieten, kwamen tegen Jósafath ten strijde. 2 Toen kwamen er, die Jósafath boodschappen, zeggende: Daar komt een grote menigte tegen u van gene zijde der zee, uit Syrië; en zie, zij zijn te Hazezon-thamar, hetwelk is Engedi. 3 Jósafath nu vreesde, en stelde zijn aangezicht, om de HEERE te zoeken; en hij riep een vasten uit in gans Juda. 4 En Juda werd vergaderd, om van de HEERE hulp te zoeken; ook kwamen zij uit alle steden van Juda, om de HEERE te zoeken. 5 En Jósafath stond in de gemeente van Juda en Jeruzalem, in het huis des HEEREN, voor het nieuwe voorhof. 6 En hij zeide: O, HEERE, God onzer vaders, zijt Gij niet de God in de hemel? Ja, Gij zijt de Heerser over alle koninkrijken der heidenen; en in Uw hand is kracht en sterkte, zodat niemand zich tegen U stellen kan. 7 Hebt Gij niet, onze God, de inwoners dezes lands van voor het aangezicht van Uw volk Israël verdreven, en dat aan het zaad van Abraham, Uw liefhebber, tot in eeuwigheid gegeven? 8 Zij nu hebben daarin gewoond, en zij hebben U daarin een heiligdom gebouwd voor Uw Naam, zeggende: 9 Indien over ons enig kwaad komt, het zwaard des oordeels, of pestilentie, of honger, wij zullen voor dit huis, en voor Uw aangezicht staan, dewijl Uw Naam in dit huis is; en wij zullen uit onze benauwdheid tot U roepen, en Gij zult verhoren en verlossen. 10 En nu, zie de kinderen Ammons, en Moab, en die van het gebergte Seir, door dewelken Gij Israël niet toeliet te trekken, als zij uit Egypteland togen, maar zij weken van hen, en verdelgden hen niet; 11 Zie dan, zij vergelden het ons, komende om ons uit Uw erve, die Gij ons te erven gegeven hebt, te verdrijven. 12 O, onze God, zult Gij geen recht tegen hen oefenen? want in ons is geen kracht tegen deze grote menigte, die tegen ons komt, en wij weten niet, wat wij doen zullen; maar onze ogen zijn op U. 13 En gans Juda stond voor het aangezicht des HEEREN, ook hun kinderkens, hun vrouwen en hun zonen.

14 Toen kwam de Geest des HEEREN in het midden der gemeente, op Jahaziel, de zoon van Zecharja, de zoon van Benaja, de zoon van Jehiel, de zoon van Matthanja, de Leviet, uit de zonen van Asaf; 15 En hij zeide: Merkt op, geheel Juda, en gij, inwoners van Jeruzalem, en gij, koning Jósafath! Alzo zegt de HEERE tot ulieden: Vreest gijlieden niet, en wordt niet ontzet vanwege deze grote menigte; want de strijd is niet uwe, maar Gods. 16 Trekt morgen tot hen af; ziet, zij komen op bij de opgang van Ziz; en gij zult hen vinden in het einde des dals, voor aan de woestijn van Jeruël. 17 Gij zult in dezen strijd niet te strijden hebben; stelt uzelf, staat en ziet het heil des HEEREN met u, o Juda en Jeruzalem! Vreest niet, en ontzet u niet, gaat morgen uit, hun tegen, want de HEERE zal met u wezen. 18 Toen neigde zich Jósafath met het aangezicht ter aarde; en gans Juda en de inwoners van Jeruzalem vielen neder voor het aangezicht des HEEREN, aanbiddende de HEERE. 19 En de Levieten uit de kinderen der Kahathieten, en uit de kinderen der Korahieten, stonden op, om de HEERE, de God Israëls, met luider stem ten hoogste te prijzen. 20 En zij maakten zich des morgens vroeg op, en togen uit naar de woestijn van Thekoa; en als zij uittogen, stond Jósafath en zeide: Hoort mij, o Juda, en gij, inwoners van Jeruzalem! Geloof in de HEERE, uw God, zo zult gij bevestigd worden; gelooft aan Zijn profeten, en gij zult voorspoedig zijn. 21 Hij nu beraadslaagde zich met het volk, en hij stelde de HEERE zangers, die de heilige Majesteit prijzen zouden, voor de toegerusten uitgaande en zeggende: Looft de HEERE, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid!

22 Ter tijd nu, als zij aanhieven met een vreugdegeroep en lofzang, stelde de HEERE achterlagen tegen de kinderen Ammons, Moab, en die van het gebergte Seir, die tegen Juda gekomen waren; en zij werden geslagen. 23 Want de kinderen Ammons en Moab stonden op tegen de inwoners van het gebergte Seir, om te verbannen en te verdelgen; en als zij met de inwoners van Seir een einde gemaakt hadden, hielpen zij de een de ander ten verderve. 24 Als nu Juda tot de wachttorens in de woestijn gekomen was, wendden zij zich naar de menigte; en ziet, het waren dode lichamen, liggende op de aarde, en niemand was ontkomen. 25 Jósafath nu en zijn volk kwamen, om hun buit te roven, en zij vonden bij hen in menigte, zowel have en dode lichamen, als kostelijk gereedschap, en namen voor zich weg, totdat zij niet meer dragen konden; en zij roofden de buit drie dagen, want dies was veel. 26 En op de vierden dag vergaderden zij zich in het dal van Beracha, want daar loofden zij de HEERE; daarom noemden zij de naam dierzelve plaats het dal van Beracha, tot op dezen dag. 27 Daarna keerden alle mannen van Juda en Jeruzalem weder, en Jósafath in de voorspitse van hen, om wederom met blijdschap tot Jeruzalem te komen; want de HEERE had hen verblijd over hun vijanden. 28 En zij kwamen te Jeruzalem, met luiten, en met harpen, en met trompetten, tot het huis des HEEREN. 29 En er werd een verschrikking Gods over alle koninkrijken dier landen, als zij hoorden, dat de HEERE

tegen de vijanden van Israël gestreden had. 30 Alzo was het koninkrijk van Jósafath stil; en zijn God gaf hem rust rondom henen.

31 Zo regeerde Jósafath over Juda; hij was vijf en dertig jaren oud, als hij koning werd, en hij regeerde vijf en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Azuba, een dochter van Silhi. 32 En hij wandelde in de weg van zijn vader Asa, en hij week daarvan niet af, doende dat recht was in de ogen des HEEREN. 33 Evenwel werden de hoogten niet weggenomen; want het volk had nog zijn hart niet geschikt tot de God zijner vaderen. 34 Het overige nu der geschiedenissen van Jósafath, de eerste en de laatste, ziet, die zijn geschreven in de geschiedenissen van Jehu, de zoon van Hanani, die men hem optekenen deed in het boek der koningen van Israël.

35 Doch na dezen vergezelschapte zich Jósafath, de koning van Juda, met Ahazia, de koning van Israël; die handelde goddeloos in zijn doen. 36 En hij vergezelschapte zich met hem, om schepen te maken, om naar Tharsis te gaan; en zij maakten de schepen te Ezeon-geber. 37 Maar Eliezer, de zoon van Dodava, van Maresa, profeteerde tegen Jósafath, zeggende: Omdat gij u met Ahazia vergezelschapt hebt, heeft de HEERE uw werken verscheurd. Alzo werden de schepen verbroken, dat zij niet konden naar Tharsis gaan.

Wij hebben hier:

I. Het grote gevaar en de benauwdheid, waarin Jósafath en zijn rijk gekomen zijn door de inval van een buitenlandse vijand, vers 1-2.

II. De Godvruchtige maatregel, die hij neemt voor hun veiligheid door vasten en gebed en door God te zoeken, vers 3-13

III. De verzekering, die God hun onmiddellijk gaf door een profeet van de overwinning, vers 14-17.

IV. Hun dankbaar en gelovig aannemen van die verzekering, vers 18-21 V. De nederlaag, die God hun vijanden gaf, vers 22-25.

VI. Een plechtige dankzegging voor hun overwinning, en voor de gelukkige gevolgen er van, vers 26 -37.

VII. Het besluit van Jósafaths regering, dat niet zonder enige vlekken was, vers 31-37.

2 Kronieken 20:1-13

In het vorige hoofdstuk verlieten wij Jósafath zich bezighoudende met de hervorming van zijn rijk, zorgende voor een goede rechtsbedeling en voor bevordering van de Godsdienst, en wij verwachtten niet anders dan van de vrede en voorspoed van zijn regering te horen, maar nu vinden wij hem in benauwdheid, welke benauwdheid echter gevolgd werd door zo'n heerlijke uitredding, dat zij een overvloedige beloning voor zijn Godsvrucht geacht kan worden. Als wij moeilijkheid en verdriet ontmoeten op de weg van onze plicht, dan kunnen wij geloven, dat het is opdat God de gelegenheid zou hebben om ons zoveel temeer Zijn wonderbaarlijke goedertierenheid te tonen. Wij hebben hier:

I. Een geduchte aanval op Jósafaths rijk door de Moabieten en Ammonieten met hun hulptroepen, vers 1. Jósafath werd verrast door het bericht ervan, toen de vijand reeds het land was binnengedrongen, vers 2. Welk voorwendsel zij hadden om Jósafath de oorlog aan te doen, blijkt niet, zij worden gezegd gekomen te zijn: "van de andere kant van de zee", bedoelende "de Dode Zee", waar Sodom had gestaan. Zij schenen hun weg genomen te hebben door diegenen van de tien stammen, die aan de andere kant van de Jordaan woonden, en deze hadden hun vrijen doortocht verleend, zo ondankbaar waren zij aan Jósafath, die hen had bijgestaan om Ramoth in Gilead te heroveren. Onderscheiden volken hadden zich bij hen gevoegd in dit verbond, maar de voornaamste waren de kinderen van Lot, die door de overigen geholpen werden, Psalm 83:7-9. De naburige volken hadden Jósafath gevreesd, Hoofdstuk 17:10, maar zijn verwantschap met Achab had hem misschien doen dalen in hun

achting, en zij droegen er enige kennis van, dat zijn God daarom misnoegd op hem was, wat, naar zij zich verbeeldden, hun de gelegenheid zou geven om zijn rijk tot hun prooi te maken.

II. De voorbereidselen, die Jósafath maakte tegen de aanvallers. Er wordt niet gezegd dat hij zijn strijdkrachten monsterde, hetgeen hij hoogstwaarschijnlijk toch gedaan heeft, want op God moet vertrouwd worden in het gebruik van de middelen. Maar zijn grote zorg was de gunst van God te verkrijgen, Hem aan zijn zijde te hebben, wat hij misschien te vuriger wenste, omdat hem onlangs gezegd was dat er van het aangezicht des Heeren grote toornigheid over hem was, Hoofdstuk 19:2. Maar hij is van het gevoelen van zijn vader David, als wij getuchtigd moeten worden, "zo laat ons niet in de handen van de mensen vallen."

1. Hij vreesde. Bewustheid van schuld deed hem vrezen, zij, die de minste zonde hebben, zijn er zich het meest van bewust. Het onverwachte van oen aanval vermeerderde nog de vrees. Heilige vrees is een prikkel tot het gebed en tot voorbereiding, Hebreeën 11:7.

2. Hij stelde zijn aangezicht om de HEERE te zoeken, en in de eerste plaats, Hem tot zijn vriend te hebben. Zij, die de Heere willen zoeken zo dat zij Hem vinden en gunst bij Hem vinden, moeten zich stellen om Hem te zoeken, moeten het doen met een vast voornemen des harten, met oprechtheid en er standvastig in zijn.

3. Hij riep een vasten uit in geheel Juda, stelde een dag vast voor verootmoediging en gebed, opdat zij zich met elkaar zouden verenigen om hun zonden te belijden en de Heere om hulp te vragen. Vasten, het zich onthouden van spijs en drank bij die gelegenheden, is een teken dat wij onszelf veroordelen om de zonden die wij hebben bedreven, (wij erkennen dat wij het brood, dat wij eten, onwaardig zijn, en dat God het ons rechtvaardig zou kunnen onthouden) en van zelfverloochening in de toekomst. Het vasten om de zonde, geeft een besluit te kennen om er van te vasten, dat is zich er van te onthouden, al was zij ons ook lieflijk. Magistraten moeten bij zulke gelegenheden het volk roepen tot hun plicht van vasten en bidden, opdat het een nationale daad zij, en aldus nationale zegeningen verkregen zullen worden.

4. Het volk heeft zich geredelijk uit alle steden van Juda bijeenverzameld in het voorhof van de tempel, om zich te verenigen tot gebed, vers 4, en zij stonden voor het aangezicht des HEEREN, als bedelaars aan zijn deur, met hun vrouwen en kinderen. Zij en hun gezin waren in gevaar, en daarom brengen zij het met zich om de Heere te zoeken. "Heere, wij zijn inderdaad een tergend volk, wij verdienen overgelaten te worden aan het verderf, maar hier zijn onschuldige kinderkens, laat hen niet omkomen in de storm." Ninevé werd gespaard om de wille van de kinderen, Jona 4:11.

De plaats waar zij samenkwamen was het huis des HEEREN, voor het nieuwe voorhof, dat misschien onlangs aan de vorige voorhoven was toegevoegd, en dat, naar sommigen denken, het voorhof van de vrouwen werd genoemd. Aldus kwamen zij binnen het bereik van die genaderijke belofte, door God gedaan in verhoring van Salomo's gebed, Hoofdstuk 7:15 : "Nu zullen Mijn ogen open zijn en Mijn oren opmerkende op het gebed van deze plaats". Jósafath zelf was de mond van de gemeente tot God, en heeft dit werk niet aan de priesters of Levieten overgelaten. Hoewel het de koningen verboden was reukwerk te branden, was het hun toch wel toegestaan te bidden en te prediken, zoals Salomo, en hier Jósafath.

Het gebed, dat Jósafath bij die gelegenheid heeft gebeden is hier meegedeeld of tenminste een deel er van, en het is een voortreffelijk gebed.

A. Hij erkent de soevereine heerschappij van de Goddelijke voorzienigheid, hij geeft Gode de eer, en neemt er voor zich de vertroosting van vers 6. "Zijt Gij niet die God in de hemel? Ongetwijfeld zijt Gij het, maar geen van de goden van de heidenen is het, doe dit dan blijken. Is niet Uwe heerschappij oppermachtig over de koningen zelf, en over alle koninkrijken, zelfs over die van de heidenen, die U niet kennen? Bedwing dan deze heidenen, stel perken aan hun stoute, dreigende beledigingen. Is er niet in Uwe hand kracht en sterkte, zodat niemand zich tegen U stellen kan? Heere oefen haar dan uit ten onze behoefte. Verheerlijk Uwe almacht."

B. Hij legt de hand op hun verbondsbetrekking tot God en hun deel in Hem. Gij, die God zijt in de hemel, zijt de God van onze vaders, vers 6, en onze God, vers 7. Wien zouden wij zoeken, op wie zouden wij vertrouwen om hulp en verlichting te krijgen dan op de God, die wij verkoren en gediend hebben?

C. Hij wijst op het recht, dat zij hadden op het goede land in welks bezit zij nu waren, het was een onbetwistbaar recht. Gij hebt aan het zaad Abraham, Uws liefhebber, tot in eeuwigheid gegeven. Hiernaar wordt verwezen in Jakobus 2:23, om de eer te tonen van Abraham, dat hij een vriend van God is geweest, wij zijn zijn zaad, en hopen bemind te zijn om des vaders wil, Romeinen 11:28, Deuteronomium 7:8, 9. Wij houden dit land door een schenking van u. Heere, handhaaf Uw schenking en waarborg het tegenover alle onrechtmatige eisen. Laat niet toe dat wij uit Uw erve verdreven worden, wij zijn Uw knechten, de bewoners van Uw land, Gij zijt onze landheer, zult Gij het Uwe niet handhaven? vers 11. Zij, die wat zij hebben voor God gebruiken, kunnen de vertroostende hoop hebben, dat Hij het hun verzekeren en bewaren zal.

D. Hij maakt melding van het heiligdom, de tempel, die zij hadden gebouwd voor Gods naam, vers 8, niet alsof zij daarmee iets van Gods hand verdienden, want zij hebben Hem gegeven van het Zijne, maar het was zo'n teken van Gods gunstrijke tegenwoordigheid onder hen, dat zij zich hadden voorgesteld dat God hen zal horen en helpen, als zij in hun benauwdheid voor dit huis staan en tot Hem roepen, vers 8, 9. "Heere, toen het gebouwd werd, was het bestemd voor de aanmoediging van ons geloof in een tijd, zoals deze is. Hier is Uw naam, hier zijn wij, Heere, help ons tot heerlijkheid van Uwen naam."

E. Hij wijst op de ondankbaarheid en onrechtvaardigheid van zijn vijanden. Wij zijn de zodanigen, dat het U tot heerlijkheid zal zijn om voor ons te verschijnen, zij zijn de zodanigen, dat het U tot heerlijkheid zijn zal om tegen hen te verschijnen, want:

(1). Zij vergelden ons zeer slecht onze oude vriendelijkheid jegens hen. "Gij hebt Israël niet toegelaten hen aan te vallen of te beangstigen, Deuteronomium 2:5, 9, 19. Mengt u niet met de Edomieten, beangstigt Moab niet, mengt u niet met de kinderen Ammons, beangstigt hen niet, neen, al zouden zij u ook beledigen, maar zie, nu vallen zij ons aan. Wij kunnen ons met vertroosting op God beroepen tegen hen, die ons kwaad voor goed vergelden.

(2). "Zij maken inbreuk op onze aloude rechten. Zij komen om ons uit onze bezitting te verdrijven, ons land voor henzelf te nemen. O onze God, zult Gij geen recht tegen hen oefenen? vers 12. Zult Gij geen vonnis over hen vellen en het aan hen volvoeren? Gods gerechtigheid is de toevlucht van hen, wie onrecht wordt aangedaan.

F Hij belijdt zijn algehele afhankelijkheid van God voor redding en uitkomst, hoewel hij een groot en goed geoefend leger op de been had, zegt hij toch: In ons is geen kracht tegen deze grote menigte, die tegen ons komt, geen zonder U, geen, waarvan wij iets kunnen verwachten zonder Uw bijzondere tegenwoordigheid en zegen, geen om op te roemen, geen om op te vertrouwen, maar onze ogen zijn op U, een oog van erkenning en nederige onderworpenheid,

een oog van geloof en algehele afhankelijkheid, een oog van begeerte en hartgrondig gebed, een oog van hoop en geduldige verwachting. Op U, o God, vertrouwen wij, onze ziel wacht op Uw heil. 2 Kronieken 20:14-19 Wij hebben hier Gods genadige verhoring van Jósafaths gebed, en het was een spoedige verhoring, terwijl hij nog sprak, hoorde God voordat de gemeente weggezonden werd, weid hun de verzekering gegeven dat zij zullen zegevieren, want het is nooit tevergeefs God te zoeken.

1. De geest van de profetie kwam op een Leviet, die tegenwoordig was, niet op een plaats van de eer, maar in het midden van de gemeente, vers 14. De geest, evenals de wind, blaast waarheen en op wie hij wil. Hij was uit de zonen Asafs, en dus een van de zangers. God wilde dat ambt eren. Of hij al of niet tevoren een profeet is geweest, is onzeker, zeer waarschijnlijk was hij het, waardoor des te meer acht op hem geslagen werd. Er was geen teken nodig, de zaak zelf zou de volgende dag geschieden, en dat zal een voldoende bevestiging zijn van zijn profetie.

2. Hij moedigde hen aan om op God te vertrouwen, hoewel het gevaar zeer dreigend was, vers 15. Vreest gijlieden niet, gij hebt genoeg vrees toegelaten om u tot God te brengen, laat nu niet datgene toe, wat u weer van God weg zou drijven. De strijd is niet uwe, het is niet in uw eigen kracht, noch voor uw eigen zaak, dat gij gaat strijden, de strijd is Gods, hij zal naar uw wens uw zaak tot de Zijne maken."

3. Hij geeft hun bericht van de bewegingen des vijands, en beveelt hun hen tegemoet te gaan, met nauwkeurige aanwijzingen, waar zij hem zullen vinden. Trek morgen tot hen af, vers 16, 17. Het is recht dat Hij, die de verlossing gebiedt, ook het bevel voert over hen, voor wie de verlossing gewerkt zal worden, en de nodige orders geeft beide ten opzichte van tijd en plaats.

4. Hij verzekert hun dat zij niet de roemrijke werktuigen maar de blijde aanschouwers zullen zijn van de algehele nederlaag van de vijand. "Gij zult geen slag behoeven te doen het werk zal voor u gedaan worden, staat slechts stil en ziet het, vers 17. Zoals Mozes tot Israël zei aan de Rode Zee, Exodus 14:13 : God is met u, die instaat is zelf Zijn werk te doen, en het doen zal. Indien de strijd Zijn is, dan is ook de overwinning Zijne."

Laat de Christen-krijgsknecht slechts uittrekken tegen zijn geestelijke vijanden, en de God des vredes zal hen weldra onder zijn voeten vertreden, en hem meer dan overwinnaar doen zijn.

5. Jósafath en zijn volk ontvingen die verzekeringen met geloof, eerbied en dankbaarheid.

a. Zij bogen hun hoofd, eerst Jósafath en toen al het volk, zij vielen neer voor het aangezicht des Heeren, aanbiddende de Heere met heilig ontzag en vrese Gods, dit teken ontvangende van Zijn gunst, zeggende met gelovig vertrouwen: naar Uw woord zij het ons.

b. Zij hieven hun stem op om de Heere te loven, vers 19. Een werkzaam geloof kan God danken voor een belofte, al is zij ook nog niet vervuld, wetende dat Gods verbintenis zo goed is als gereed geld. "God heeft gesproken in Zijn heiligdom, dies zal ik van vreugde opspringen", Psalm 60:8.

2 Kronieken 20:20-30

Wij zien hier het bovenvermelde gebed verhoord en de bovenvermelde belofte vervuld in de algehele vernieling van de krijgsmacht van de vijanden, en de triomf (want het was veeleer een triomf dan een overwinning) van Jósafaths leger over hen.

I. Nooit was een leger op een slagveld opgesteld zoals dat van Jósafath. Hij had soldaten ten krijge toegerust, Hoofdstuk 17:18, maar hier wordt geen nota genomen van hun militaire

toerusting, van hun zwaarden of spiesen, hun schilden of bogen. Maar Jósafath droeg zorg: 1. Dat geloof hun wapenrusting zijn zou. Toen zij optrokken heeft hij, in plaats van hen te roepen tot het hanteren hunner wapenen, van hen te bevelen zich in de gelederen te houden, orders te gehoorzamen en kloekmoedig te strijden, hun gezegd te geloven in de Heere hun God, Zijn woord in de mond van de profeten te geloven, want dan zullen zij bevestigd worden en voorspoedig zijn, vers 20. Het is ware moed, waarmee het geloof een mens bezielt, en niets zal er meer toe bijdragen om in tijden van schudding en beroering het hart te versterken en te bevestigen, dan een vast geloof in de macht en genade en belofte van God. Het hart is gesterkt, dat aldus vertrouwt op de Heere, en zal in volkomen vrede bewaard worden. In onze geestelijken strijd is dit de overwinning, dit de voorspoed, namelijk ons geloof.

2. Dat geloof en dankzegging hun voorhoede zouden zijn, vers 21. Jósafath belegde een krijgsraad, en er werd besloten dat zangers voor het leger zouden uitgaan, de voorhoede zouden uitmaken, meer dat zij niets anders te doen hadden dan God te prijzen, Zijn heiligheid te loven, die Zijn schoonheid is Hem te loven zoals zij Hem in de tempel geloofd hebben, die schoonheid van de heiligheid te loven met die aloude en heerlijke lofzang, die tot in eeuwigheid toe niet verouderen zal: Looft de Heere, want Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid. Door die vreemde nadering tot het slagveld bedoelde Jósafath zijn vast vertrouwen te kennen te geven op het woord van God, (dat hem instaat stelde om te triomferen vóór de slag), zijn eigen krijgslieden te bezielen met moed, de vijand te beschamen, en God aan zijn zijde te brengen, want lof is God meer welgevallig dan alle brandoffers en slachtoffers.

II. Nooit werd een leger op zo onverklaarbare wijze vernield en vernietigd als dat van deze vijand, niet door donder, of hagel, of het zwaard eens engels, niet door middel van het zwaard, of door de kracht van de arm, of door een overweldigende verschrikking, een paniek, zoals door Gideon in het leger van de Midianieten werd teweeggebracht, maar de Heere stelde achterlagen tegen hen, hetzij door legerscharen van engelen, of, zoals bisschop Patrick denkt door hun eigen achterlagen, die door God met zo'n verblinding en verwarring geslagen werden, dat zij op hun vrienden aanvielen, alsof het hun vijanden waren, en zij hielpen de een de ander ten verderve, zodat niemand ontkwam. Dit deed God toen Zijn volk aanhief met een vreugdegeroep en lofzang, vers 22, want Hij verlustigt zich er in om diegenen te voorzien van stof tot lofzegging, die er een hart voor hebben. Wij lezen van Zijn roken tegen -dat is: van Zijn toornig wezen wegens het gebeds Zijn volks, Psalm 80:5, maar nooit tegen hun lofzeggingen.

Toen zij het werk van de lofzegging nog pas begonnen, heeft God het werk hunner verlossing reeds voltooid. Welke grond of oorzaak er was voor hun naijver op elkaar blijkt niet, misschien was er geen, maar zo geschiedde het, dat de Moabieten de Edomieten aanvielen en hen verdelgden, en toen vielen zij aan op elkaar, en verdelgden zij elkaar, vers 23. Zo maakt God dikwijls goddeloze mensen tot werktuigen van verderf voor elkaar, en welk verbond kan zo vast zijn om diegenen bij elkaar te houden, die door God bestemd zijn om elkaar te verpletteren? Zie de boze gevolgen van verdeeldheid, waarvoor geen van de strijdende partijen een goede reden zou kunnen opgeven. Diegenen zijn wel aller-ongelukkigst verdoemd tot hun verderf, die hun vrienden aanvallen alsof zij vijanden waren.

III. Nooit werd buit zo blijmoedig verdeeld want Jósafaths leger had niets anders te doen, al het overige werd voor hen gedaan. Toen zij dit grote leger in het oog kregen, zagen zij geen levende mensen om mee testrijder, zij waren allen dood, hun lijken lagen als mest op de aarde uitgespreid, vers 24. Zie hoe rijk God is in barmhartigheid over hen die Hem aanroepen in waarheid, en hoe dikwijls Hij meer doet dan waar Zijn volk Hem om bidt, hun verwachting

overtreft. Jósafath en zijn volk baden er voor bewaard te blijven om door de vijand te worden beroofd, en God heeft dit niet slechte gedaan, maar hen verrijkt met de roof hunner vijanden. De buit op het slagveld genomen was zeer groot en zeer rijk, zij vonden edelgesteenten op de dode lichamen, die er hen toch niet tegen konden behoeden om weezinwekkende lijken te zijn, zij roofden de buit drie dagen want die was veel, zij namen voor zich weg totdat zij niet meer dragen konden, vers 25. Nu bleek het wat Gods bedoeling was met dit grote leger tegen Juda te doen komen, het was om hen te verootmoedigen en te beproeven en hun ten laatste wel te doen. Het scheen in het eerst een stoornis in hun reformatie, maar het bleek de beloning ervan te zijn.

IV. Nooit werd een overwinning met plechtiger en ruimer dankzegging gevierd.

1. Zij hielden een dag van lofzegging in het leger, eer zij hun strijdmacht van het slagveld terugtrokken. Ongetwijfeld werden reeds terstond veel dankzeggingen tot God opgezonden, maar op de vierde dag verzamelden zij zich in een dal, waar zij God loofden met zoveel vurigheid en ijver, dat hetgeen zij op die dag deden een naam heeft gegeven aan die plaats: het dal van Berachah, dat is: van zegen, vers 26. De gedachtenis aan dit wonder werd hierdoor bestendig ter bemoediging van de opvolgende geslachten, opdat ook zij op God zouden vertrouwen.

2. Toch achtten zij niet dat dit genoeg was, maar in plechtige optocht gingen zij, met Jósafath aan het hoofd, naar Jeruzalem, opdat het land, waar zij door heentrokken, zich met hen zou verenigen in hun lof, en zou dankzeggen voor de zegen, daar waar zij hem door gebed hadden verkregen, namelijk in het huis des Heeren, vers 27, 28. Het leven van God moet niet maar het werk van een dag zijn, als wij zegen, genade en goedertierenheid hebben verkregen, moet onze lofzegging er voor dikwijls herhaald worden, zoals onze gebeden, toen wij die zegen zochten. Elken dag moeten wij God loven zolang wij leven, onze tijd doorbrengende in dat werk, waarmee wij hopen de eeuwigheid door te brengen. Openbare zegeningen roepen tot openbare dankerkentenis in de voorhoven van het huis des Heeren, Psalm 116:19.

V. Nooit had een overwinning heerlijker gevolgen dan deze, want: Jósafaths koninkrijk kreeg er een zeer groot en gewichtig aanzien door naar buiten, vers 29. Toen zij hoorden dat God aldus voor Israël had gestreden moesten zij wel zeggen: Niemand is er gelijk God, o Jeshurun, en welgelukzalig zijt gij o Israël! Het wekte in de naburige volken eerbied voor God, en een omzichtige vrees om Zijn volk enig leed te doen. Het is gevaarlijk om te strijden tegen hen, met wie God is. In het eigen land was alles rustig en stil, vers 30. Zij waren rustig onder elkaar. Zij, die misnoegd waren geweest over het vernielen van de beelden en bossen, waren nu tevreden, en zij meesten erkennen dat, daar de God Israëls op die wijze verlossing kon werken Hij alleen aanbeden behoort te worden en alleen op de door Hem verordene wijze. Zij waren nu ook gerust, omdat zij de beledigingen hunner naburen niet behoefden te vrezen God had hun rust gegeven van rondom. En als Hij rust geeft, wie kan dan beroeren?

2 Kronieken 20:31-37

Wij naderen nu tot het einde van de geschiedenis van Jósafaths regering. Zij die leefden in de tijd toen dit boek werd uitgegeven, worden voor meer bijzonderheden verwezen naar een authentieke geschiedenis ervan, geschreven door Jehu, de profeet, Hoofdstuk 19:2, die toen aanwezig was, vers 34. De algemene hoedanigheid van zijn regering was, dat hij deed wat recht was in de ogen des Heeren, zelf zich dicht en nauwgezet hield aan de aanbidding Gods en deed wat hij kon om ook zijn volk er aan te houden. Twee dingen zijn hier echter te betreuren.

1. Het volk behield nog voorliefde voor de hoogten, vers 33. Die, welke opgericht waren ter ere van vreemde goden, werden weggenomen, Hoofdstuk 17:6, maar die, waar de ware God werd aanbeden, minder zondig zijnde, werden toelaatbaar geacht, en Jósafath was er afkerig van zijn volk te ontstemmen door ze weg te nemen, want het volk had nog zijn hart niet geschikt tot de God hunner vaders. Zij berustten in Jósafaths reformatie omdat zij uit schaamtegevoel niet anders durfden, maar zij deden het niet van harte, hebben er hun hart niet tot God in geschikt, deden het niet uit een goed beginsel, niet met ijver en vastberadenheid, en ook de beste magistraten kunnen niet tot stand brengen wat zij wensen nl een reformatie, als het volk er koel en koud voor is.

2. Jósafath zelf behield vriendschap en genegenheid voor het huis van Achab, omdat hij zijn zoon aan een dochter van die familie had uitgehuwelijkt, hoewel hij er onomwonden voor bestraft was geworden en het hem eens bijna het leven heeft gekost. Hij zag en wist dat Ahazia, de zoon van Achab, goddeloos handelde in zijn doen, en dus kon hij niet verwachten voorspoedig te zullen zijn, toch heeft hij zich met hem verenigd, niet in oorlog, zoals met zijn vader, maar in koophandel, werd zijn deelgenoot in een Oostindische vloot met bestemming naar Ofir, vers 35-36.

Er wordt nadruk gelegd op de tijd: na dezen, nadat God zulke grote dingen voor hem gedaan had, hem zonder enigerlei ergerlijke en verderfelijke verbintenissen, niet alleen de overwinning had gegeven, maar ook rijkdom, en dan toch nadezen zich met een goddeloze koning te gaan verbinden, was zeer ondankbaar. Zal hij, nadat God hem zo'n verlossing had gegeven, nu wederkeren om Gods geboden te vernietigen en zich te verzwageren met het volk van deze gruwelen? Wat kon hij dan anders verwachten dan dat God tegen hem zou toornen? Ezra 9:13, 14.

Toch zendt Hij hem een boodschap, om hem zijn dwaling te doen inzien en hem tot berouw en bekering te brengen:

a. Door een profeet die de vernietiging van zijn plan voorzeide vers 37.

b. Door een storm, die de schepen in de haven vernielde, eer zij nog waren uit gezeild, waardoor hij vermaand en gewaarschuwd werd om zijn verbintenis met Ahazia te verbreken, en het schijnt dat hij de waarschuwing ter harte nam, want toen Ahazia hem later drong om zich met hem te verenigen, wilde hij niet, 1 Koningen 22:49, 50. Zie hoe verderfelijk het is om zich vriendschappelijk te vergezelschappen met boosdoeners, het is moeilijk om er zich weer los van te maken. Men kan er zich veel beter voor bewaren om in een strik gevangen te worden, dan iets doen om uit de strik te ontkomen, als men er eenmaal in is.

HOOFDSTUK 21

1 Daarna ontsliep Jósafath met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; en zijn zoon Joram werd koning in zijn plaats. 2 En hij had broederen, Jósafaths zonen, Azarja, en Jehiel, en Zecharja, en Azarjahu, en Michael, en Sefatja; deze allen waren zonen van Jósafath, de koning van Israël. 3 En hun vader had hun vele gaven gegeven van zilver, en van goud, en van kostelikheden, met vaste steden in Juda; maar het koninkrijk gaf hij Joram, omdat hij de eerstgeborene was. 4 Als Joram tot het koninkrijk zijns vaders opgekomen was, en zich versterkt had, zo doodde hij al zijn broederen met het zwaard, mitsgaders ook enige van de vorsten van Israël. 5 Twee en dertig jaar was Joram oud, toen hij koning werd, en hij regeerde acht jaren te Jeruzalem. 6 En hij wandelde in de weg der koningen van Israël, gelijk als het huis van Achab deed; want hij had de dochter van Achab tot een vrouw; en hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN. 7 Doch de HEERE wilde het huis Davids niet verderven, om des verbonds wil, dat Hij met David gemaakt had; en gelijk als Hij gezegd had, hem en zijn zonen te allen dage een lamp te zullen geven. 8 In zijn dagen vielen de Edomieten af van onder het gebied van Juda, en zij maakten over zich een koning. 9 Daarom toog Joram voort met zijn oversten, en al de wagenen met hem; en hij maakte zich des nachts op, en sloeg de Edomieten, die rondom hem waren, en de oversten der wagenen. 10 Evenwel vielen de Edomieten af van onder het gebied van Juda, tot op dezen dag; toen ter zelfder tijd viel Libna af, van onder zijn gebied, want hij had de HEERE, de God zijner vaderen, verlaten. 11 Ook maakte hij hoogten op de bergen van Juda; en hij deed de inwoners van Jeruzalem hoereren, ja, hij dreef Juda daartoe.

12 Zo kwam een schrift tot hem van de profeet Elia, zeggende: Alzo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Omdat gij in de wegen van uw vader Jósafath, en in de wegen van Asa, de koning van Juda, niet gewandeld hebt; 13 Maar hebt gewandeld in de weg der koningen van Israël, en hebt Juda en de inwoners van Jeruzalem doen hoereren, achtervolgens het hoereren van het huis van Achab; en ook uw broederen, van uws vaders huis, gedood hebt, die beter waren dan gij; 14 Zie, de HEERE zal u plagen met een grote plage aan uw volk, en aan uw kinderen, en aan uw vrouwen, en aan al uw have. 15 Gij zult ook in grote krankheden zijn, door de krankheid uwer ingewanden, totdat uw ingewanden uitgaan vanwege de krankheid, jaar op jaar. 16 Zo verwekte de HEERE tegen Joram de geest der Filistijnen en der Arabieren, die aan de zijde der Moren zijn. 17 Die togen op in Juda, en braken daarin, en voerden alle have weg, die in het huis des konings gevonden werd, zelfs ook zijn kinderen, en zijn vrouwen; zodat hem geen zoon overgelaten werd, dan Joahaz, de kleinste zijner zonen. 18 En na dit alles plaagde hem de HEERE in zijn ingewand met een krankheid, daar geen genezen aan was. 19 Dit geschiedde van jaar tot jaar, zodat, wanneer de tijd van het einde der twee jaren uitging, zijn ingewanden met de krankheid uitgingen, dat hij stierf van boze krankheden; en zijn volk maakte hem gene branding, als de branding zijner vaderen. 20 Hij was twee en dertig jaren oud, als hij koning werd, en regeerde acht jaren te Jeruzalem; en hij ging henen zonder begeerd te zijn; en zij begroeven hem in de stad Davids, maar niet in de graven der koningen.

Nooit voorzeker is een verandering van regering voor een koninkrijk zo schadelijk geweest, als zij voor Juda was, toen Joram, een van de slechtste koningen, Jósafath, een van de beste, is opgevolgd. Aldus werden zij er voor gestraft, dat zij van Jósafaths goede regering geen heter gebruik hebben gemaakt, en voor hun misnoegdheid om (of tenminste hun koelheid voor) zijn reformatie, Hoofdstuk 20:33. Zij, die een goede koning niet wisten te waarderen, werden met recht gestraft en geplaagd met een slechten. Hier is:

I. Jorams troonsbestijging, vers 1-3.

II. De goddeloze maatregel, die hij nam om er zich op te bevestigen, door zijn broeders te vermoorden, vers 4.

III. De afgoderijen en andere goddeloosheden, waaraan hij zich schuldig maakte, vers 5, 6, 11.

IV. De profetie van Elia tegen hem, vers 12-15.

V. De oordelen Gods over hem in de afval van zijn onderdanen van hem, vers S-Jo, en de voorspoed van zijn vijanden tegen hem, vers 16, 17.

VI. Zijn ellendige ziekte, en zijn roemloos einde, vers 18-20.

VII. De instandhouding niettemin van het huis van David, vers 7.

2 Kronieken 21:1-11

Wij bevinden hier: I. Dat Jósafath een zeer zorgzaam, toegevend vader was voor Joram. Hij had vele zonen, die hier genoemd worden, vers 2, en in vers 13, wordt gezegd, dat zij beter waren dan Joram, veel meer wijsheid en deugd hadden, leefden overeenkomstig de opvoeding, die zij genoten hadden, terwijl hij er tegen inging. Zij waren veelbelovende jonge mannen, meer geschikt om de kroon te dragen dan hij, en toch heeft zijn vader hem, omdat hij de eerstgeborene was, het koninkrijk toegewezen, en zijn broeders met vele gaven bedeed, en zulke schikkingen voor hen gemaakt, dat zij welvarend en rustig konden zijn en hem geen onrust zouden veroorzaken, evenals Abraham, toen hij Izak tot zijn erfgenaam maakte, zijn andere kinderen met geschenken weggezonden heeft. Hierin was Jósafath zeer vriendelijk en billijk voor zijn zoon, hetgeen hem had moeten verplichten om eerbiedig te zijn jegens zijn vader en in zijn voetstappen te wandelen. Maar het is niets nieuws dat kinderen, voor wie hun ouders het toegeeflijkst zijn geweest, het minst eerbiedig jegens hen zijn.

Of hij, door dit te doen, goed en verstandig voor zijn volk heeft gehandeld en rechtvaardig jegens hen is geweest, zou ik niet kunnen zeggen. Jorams geboorterecht gaf hem aanspraak op een dubbel deel van zijns vaders goed, Deuteronomium 21:17. Maar zo hij ten enenmale ongeschikt bleek voor de regering (die het welzijn des volks ten doel heeft), en waarschijnlijk alles ongedaan zou maken wat zijn vader gedaan had, zou het misschien beter geweest zijn hem ter zijde te zetten, en de volgenden te nemen, die veelbelovend was voor het goede, en niet gelijk hij, tot afgoderij neigde. Macht is een heilige zaak waarmee de mensen of veel goed of veel kwaad kunnen doen, en daarom 'Detur digniori' -Laat hem, die haar verdient haar hebben. 'Salus populi suprema lex' -Het heil des volks moet het eerst in aanmerking komen.

II. Dat Joram een zeer wrede broeder was voor de zonen zijns vaders. Zodra hij zich goed gevestigd had op de troon, heeft hij al zijn broeders met het zwaard gedood, hetzij op valse beschuldiging onder schijn van wet, of veeleer door sluipmoord, waarschijnlijk voorgevende dat hij zich niet veilig kon achten op de troon, voordat zij allen uit de weg geruimd waren. Zij, die zelf kwaad voorhebben, zijn gewoonlijk zonder reden achterdochtig op hun omgeving. De goddelozen vrezen waar geen reden is tot vrees, of wenden vrees voor om hun boosaardigheid te bedekken. Joram heeft waarschijnlijk zijn broeders gehaat en hen verslagen om dezelfde reden, waarom Kaïn Abel heeft gehaat en doodgeslagen, namelijk omdat hun Godsvrucht zijn goddeloosheid veroordeelde en hun de achting won van het volk, die hij had verloren. Met hen versloeg hij ook enigen van de vorsten Israëls, die hen aanhingen of waarschijnlijk hun dood zouden wreken. De vorsten van Juda, zij, die de goede kennis des Heeren hadden geleerd, Hoofdstuk 17:7, worden hier vorsten Israëls genoemd, zoals tevoren hoofden van de vadersen Israëls, Hoofdstuk 19:8, omdat zij waarlijk Israëlieten waren, mannen van oprechtheid en trouw. Het zwaard, dat de goede vader hun in handen had gegeven, stak deze slechte zoon in hun hart. Wee hem, die aldus een koninkrijk in bloed fundeert, Hábakuk 2:12, het zal een fundament zijn, dat de bovenbouw doet verzinken.

III. Dat Joram een zeer goddeloos koning was, die zijn rijk verdierf, de reformatie, die zijn goede vader en zijn grootvader hadden ingevoerd, tenietdeed, hij wandelde in de weg van het huis van Achab, vers 6, richtte hoogten op, waartoe het volk maar al te zeer geneigd was, en deed zijn uiterste best om de afgoderij weer in te voeren, vers 11.

1. Wat de inwoners betreft van Jeruzalem waar hij zijn hof hield, hen heeft hij gemakkelijk tot zijn geestelijke hoererij overgehaald, hij deed hen hoereren, hen verleidende om afgodenoffer te eten, Openbaring 2:20.

2. Het landvolk scheen daar met meer moeite toe gebracht te zijn, maar zij, die zich niet wilden laten verderven door vleierij, werden er met geweld toe gedreven om deel te nemen aan zijn gruwelijke afgoderijen, hij dreef Juda daartoe. Hij gebruikte de macht tot verwoesting van de kerk, die hem gegeven was om haar op te bouwen.

IV. Dat, toen hij God en Zijn aanbidding had verlaten, zijn onderdanen hem hun trouw hebben opgezegd.

1. Sommigen van de buitenprovinciën, die hem schatplichtig waren, hebben dit gedaan. De Edomieten vielen af, vers 8, en hoewel hij hen tuchtigde, vers 9, kon hij hen toch niet ten onder brengen, vers 10.

2. Een van de steden van zijn eigen rijk deed dit. Libna viel af van onder zijn gebied, vers 10, en vormde zich tot een vrijstaat, zoals het tevoren een eigen koning had, Jozua 12:15. En de reden wordt hier opgegeven, niet alleen waarom God het toeliet, maar waarom zij het deden, zij onttrokken zich aan zijn regering, omdat hij de Heere, de God van zijn vaders had verlaten, een afgodendienaar en een aanbidder van valse goden was geworden, en zij konden geen onderdanen van hem blijven, zonder dat ook zij gevaar liepen om zelf van God en hun plicht afgetrokken te worden. Zolang hij God aankleefde, kleefden zij hem aan, maar toen hij God verwierp, verwierpen zij hem. Of die reden hen nu al of niet in hun afval zal rechtvaardigen, Gods voorzienigheid, die het zo beschikte, wordt er zeer zeker door gerechtvaardigd.

V. Dat God toch tedere zorg bleef houden voor Zijn verbond met het huis van David, en daarom de koninklijke familie niet wilde verderven, hoewel zij zo schandelijk ontaard was vers 7. Deze dingen hadden wij tevoren, 2 Koningen 8:19-22. De inhoud van het verbond was, dat er over Davids zaad bezoeking gedaan zou worden om hun ongerechtigheid, maar dat het verbond nooit verbroken zal worden, Psalm 89:31 en verv.

2 Kronieken 21:12-20

Hier hebben wij.

I. Een waarschuwing van God, die aan Joram gezonden werd door een geschrift van de profeet Elia. Hieruit blijkt dat Joram op de troon kwam en toonde wat hij was voor Elia's wegneming van de aarde. Weliswaar wij vinden Elisa bij Jósafath en toen werd van hem gezegd, dat hij water op Eli's handen goot 2 Koningen 3:11, en dat was na de geschiedenis van Elia's hemelvaart, maar dat kon van hem gezegd worden terwijl Elia nog op aarde was, en het is zeker dat dit verhaal niet op zijn plaats gegeven is, want wij lezen van Jósafaths dood en Jorams komst op de troon voor wij van Elia's hemelvaart lezen, 1 Koningen 22:50. Wij willen onderstellen dat de tijd van zijn heengaan nabij was, zodat hij niet in persoon tot Joram kon gaan, maar dat hij, horende van zijn grote goddeloosheid in het vermoorden van zijn broeders, dit geschrift heeft nagelaten en waarschijnlijk heeft toevertrouwd aan Elisa, om door hem met de eerste gelegenheid aan Joram gezonden te worden, opdat het of een middel zou zijn tot zijn bekering, of een getuigenis tegen is tegen hem zou wezen, dat hem duidelijk gezegd was wat het einde zou zijn van zijn goddeloos bedrijf. De boodschap wordt hem gezonden in de naam des Heeren, de God van zijn vader David, vers 12, hem zijn betrekking tot David verwijtende, als hetgeen, hoewel het zijn eer was, toch een verzwaring was van zijn ontaarding.

1. Zijn misdaden worden hem duidelijk voor ogen gehouden, zijn afwijken van de goede wegen Gods, waarin hij was opgevoed, en waarin hij geleid en aangemoedigd werd om er in

te wandelen, door het voorbeeld van zijn Godvruchtigen vader en grootvader, die leefden en stierven in vrede en in eer, vers 12. Zijn wandelen op de weg van het huis van Achab, dat ergerlijk goddeloos geslacht, zijn invoeren van afgoderij in zijn rijk, haar met geweld verplichtend maken voor zijn onderdanen, en het vermoorden van zijn broeders, omdat zij beter waren dan hij, vers 13. Dat zijn de hoofden van de beschuldiging tegen hem ingebracht.

2. Er wordt een oordeel tegen hem uitgesproken wegens deze misdaden. Er wordt hem duidelijk gezegd dat zijn zonde gewis het verderf zal zijn.

a. Van zijn koninkrijk en geslacht, vers 14. "Met een grote plaag namelijk met krijg en gevangenschap, zal de Heere u plagen aan uw volk en aan uw kinderen, enz. Slechte mensen brengen Gods oordelen over allen die hen omringen. Zijn volk lijdt rechtvaardig, omdat zij bewilligd hebben in zijn afgoderij en zijn vrouwen, omdat zij er hem toe verleid hebben.

b. Van zijn gezondheid en zijn leven. "Gij zult door zware ziekte worden bezocht, die pijnlijk, lastig en verdrietelijk en ten laatste dodelijk zal zijn, vers 15. Dit wordt hem vooruit gezegd, opdat zijn bloed op zijn eigen hoofd zij, de wachter zijn ziel bevrijd hebbende, en opdat als deze dingen, die zo nauwkeurig voorzien zijn, geschieden zouden, het zou blijken dat zij niet bij toeval kwamen, maar als de straf voor zijn zonden, en aldus waren bedoeld. En nu indien hij, gelijk hij van Achab had geleerd goddeloos te doen, slechts ook, zelfs van Achab had geleerd om na het ontvangen dier dreigende boodschap van Elia zijn klederen te scheuren en een zak om zijn vlees te leggen 1 Koningen 21:27, wie weet of hij dan niet evenals Achab tenminste uitstel had verkregen. Maar het blijkt niet dat hij er nota van genomen heeft, hij wierp het schrift weg als scheurpapier. Elisa scheen hem als een die droomde. Maar zij, die niet willen geloven, zullen gevoelen.

II. De bedreigde oordelen over hem gebracht omdat hij de waarschuwing in de wind sloeg. Geen wonder dat verharde zondaren niet weggeschrikt worden van de zonde en tot berouw en bekering worden gebracht door de bedreiging met rampzaligheid in een andere wereld die toekomend en buiten het gezicht is, als het stellige vooruitzicht van rampzaligheid in deze wereld, het afnemen van hun vermogen en de verwoesting hunner gezondheid hen niet eens van hun bozen weg terughouden.

1. Zie hier nu Joram beroofd van al zijn genot en gerief. God verwekte de geest van zijn naburen tegen hem, die Jósafath bemind en gevreesd hadden, maar hem haatten en verachtten, het als iets schandelijks beschouwende voor een volk om zijn goden te veranderen. Zij grepen de een of andere aanleiding aan om met hem te twisten, vielen in zijn land, maar schenen tegen klein noch groot te strijden, behalve alleen tegen het huis des konings, daarheen richtten zij hun schreden, en voerden alle have weg, die er in gevonden werd. Er wordt niet gezegd dat zij iemand gevankelijk weggevoerd hebben, behalve de vrouwen en kinderen des konings, vers 17. Aldus heeft God duidelijk doen blijken dat de twist was met hem en zijn huis.

Hier wordt alleen gezegd: Zij voerden zijn kinderen weg, maar in Hoofdstuk 22:1 bevinden wij dat zij hen allen gedood hadden, bloed voor bloed. Hij had al zijn broeders gedood om zich te sterken, en nu zijn al zijn zonen op één na gedood, en zo is hij verzwakt. Indien hij niet van het huis van David geweest was, ook die één zou niet ontkomen zijn, toen Jerobeams huis en dat van Baesa en van Achab uitgeroeid werden, werd er niemand overgelaten, maar het huis van David moet niet geheel verdelgd worden, al is het soms ook ellendig ontaard, want er was een zegen in, geen mindere zegen dan de Messias.

2. Zie hem gekweld door een zware, langdurige ziekte, zoals die waarmee zij bedreigd werden door de wet, die de heerlijken en vreeslijken naam, de HEERE, hun God, niet willen vrezen, Deuteronomium 28:58, 59. Zijn ziekte was zeer smartelijk, zij was in zijn ingewanden, met

een complicatie van nog andere krankheden, zij was zeer langdurig twee jaren bleef hij ziek en kon geen verlichting krijgen, want de ziekte was ongeneeslijk, hoewel hij nog in de kracht des levens was, nog geen veertig jaren oud. Asa, wiens hart volkomen was met God, al is hij ook in sommige opzichten terzijde afgeweken, was alleen ziek aan zijn voeten, maar Joram, wiens hart goddeloos was, werd getroffen in zijn ingewand, en hij, die geen ingewanden van barmhartigheid heeft gehad voor zijn broeders, werd zo geplaagd in zijn ingewanden, dat zij met de ziekte uitgingen. Zelfs Godvruchtige mensen en zij, die Gode zeer dierbaar zijn, kunnen met die soort van ziekte bezocht en beproefd worden, maar voor hen zijn zij vaderlijke kastijdingen, en door de steun van Goddelijke vertroosting kan de ziel kalm en gelukkig zijn, terwijl het lichaam hevige smarten lijdt.

Deze zware krankheden overvielen hem juist toen zijn huis geplunderd was en zijn vrouwen en kinderen weggevoerd werden.

a. Misschien hebben zijn droefheid en zielsbenauwdheid wegens deze ramp zijn ziekte veroorzaakt of tenminste er veel toe bijgedragen om haar te verergeren.

b. Door deze ziekte was hij buiten staat om iets te doen voor hun verlossing of om wraak te oefenen over de hem aangedane belediging. Ongetwijfeld werd in zijn ziekte zijn smart nog grotelijks vermeerderd, omdat hij het gezelschap van zijn vrouwen en kinderen moest derven en al het goed van zijn huis weggevoerd was. Ziek te zijn en arm, ziek en eenzaam, maar inzonderheid ziek te zijn en in zonde, ziek en onder de vloek Gods, ziek en ontbloot van de genade om de ziekte te dragen, zonder inwendige vertroosting, die er als het ware een vergoeding en verzoeting voor is, dat voorwaar, is een aller-treurigste toestand.

3. Zie hem begraven met versmaadheid. Hij heeft slechts acht jaren geregeerd, en toen ging hij heen zonder begeerd te zijn, vers 20. Niemand heeft hem gewaardeerd in zijn leven, niemand heeft hem betreurd toen hij stierf, men wenste slechts dat Jeruzalem nooit groter verlies te lijden zou hebben. Om te tonen hoe weinig genegenheid of achting zij voor hem hadden, wilden zij hem niet in de graven van de koningen begraven, hem onwaardig achtende om onder hen gerekend te worden, die zo slecht geregeerd had.

De uitsluiting van zijn lichaam van de graven van zijn vaderen kan door Gods voorzienigheid verordineerd zijn als een aanduiding van de eeuwige schelding van de zieren van de goddelozen na de dood van de geesten van de volmaakte rechtvaardigen.

Nog een verdere schande hebben zij hem aangedaan, door hem geen branding te maken als de branding van zijn vaderen, vers 19. Zijn nagedachtenis was hun allesbehalve lieflijk of dierbaar, en daarom hebben zij haar niet geëerd met lieflijken reuk of kostbare specerijen, hoewel wij kunnen onderstellen dat na zolang en walglijk een ziekte, zijn dood lichaam wel enige branding van welriekende kruiden nodig gehad zal hebben. De meerderheid des volks, hoe ook tot afgoderij geneigd, had toch geen ware genegenheid voor hun afgodische koningen. Goddeloosheid en onheiligheid maken de mensen verachtelijk, zelfs in de ogen van hen, die zelf weinig Godsdienstig zijn, terwijl het natuurlijk geweten zelf dikwijls eer geeft aan hen, die waarlijk Godvruchtig zijn. Die God verachten zullen, zoals Joram, licht geacht worden.

HOOFDSTUK 22

1 En de inwoners van Jeruzalem maakten Ahazia, zijn kleinsten zoon, koning in zijn plaats; want een bende, die met de Arabieren in het leger gekomen was, had al de eersten gedood. Ahazia dan, de zoon van Joram, de koning van Juda, regeerde. 2 Twee en veertig jaar was Ahazia oud, toen hij koning werd, en hij regeerde een jaar te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Athalia, een dochter van Omri. 3 Hij wandelde ook in de wegen van het huis van Achab; want zijn moeder was zijn raadgeefster, om goddeloos te handelen. 4 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, gelijk het huis van Achab; want zij waren zijn raadgevers, na de dood zijns vaders, hem ten verderve. 5 Hij wandelde ook in hun raad, en toog henen met Joram, de zoon van Achab, de koning van Israël, tot de strijd tegen Hazaël, de koning van Syrië, bij Ramoth in Gilead; en de Syriërs sloegen Joram. 6 En hij keerde weder om zich te laten genezen te Jizreël; want hij had wonden, die men hem bij Rama geslagen had, als hij streed tegen Hazaël, de koning van Syrië; en Azarja, de zoon van Joram, de koning van Juda, kwam af, om Joram, de zoon van Achab, te Jizreël te bezien, want hij was krank. 7 De vertreding nu van Ahazia was van God, dat hij tot Joram kwam; want als hij gekomen was, toog hij met Joram uit tot Jehu, de zoon van Nimsi, denwelken de HEERE gezalfd had, om het huis van Achab uit te roeien.

8 Zo geschiedde het, als Jehu het oordeel uitvoerde tegen het huis van Achab, dat hij de vorsten van Juda en de zonen der broederen van Ahazia, die Ahazia dienden, vond, en die doodde. 9 Daarna zocht hij Ahazia, en zij kregen hem (want hij was verstoken in Samaria), en zij brachten hem tot Jehu, en zij doodden hem, en begroeven hem; want zij zeiden: Hij is de zoon van Jósafath, die de HEERE met zijn ganse hart gezocht heeft. Zo had het huis van Ahazia niemand, die kracht behield tot het koninkrijk. 10 Toen Athalia, de moeder van Ahazia, zag, dat haar zoon dood was, zo maakte zij zich op, en bracht al het koninklijke zaad van het huis van Juda om. 11 Maar Jozabath, de dochter des konings, nam Joas, de zoon van Ahazia, en stal hem uit het midden van des konings zonen, die gedood werden, en zette hem en zijn voedster in een slaapkamer; zo verborg hem Jozabath, de dochter van de koning Joram, de huisvrouw van de priester Jojada (want zij was de zuster van Ahazia), voor Athalia, dat zij hem niet doodde. 12 En hij was bij hen verstoken in het huis Gods zes jaren; en Athalia regeerde over het land.

Wij lezen in het vorige hoofdstuk van de wegvoering van Jorams kinderen en vrouwen, maar hier zien wij een van zijn zonen en een van zijn vrouwen overgelaten, zijn zoon Azaria en zijn vrouw Athalia, beide gespaard om de schande en de plaag te zijn van zijn geslacht.

I. Ahazia was er de schande van, als delende: 1. In de zonde, en 2. In de verdelging van het huis van Achab, vers 1-9.

II. Athalia was er de plaag van, want zij bracht geheel het koninklijke zaad om en overweldigde de troon, vers 10-12.

2 Kronieken 22:1-9

Wij hebben hier een bericht van de regering van Ahazia, een korte regering (van slechts een jaar), maar toch lang genoeg, tenzij zij beter ware geweest. In hoofdstuk 21:17 wordt hij Joahaz, genoemd, hier Ahazia, die dezelfde naam is en dezelfde betekenis heeft, slechts zijn de woorden, waarvan hij samengesteld is, verschikt. Hier wordt van hem gezegd dat hij twee en veertig jaren oud was, toen hij begon te regeren, vers 2, dat niet kan, want zijn vader, zijn onmiddellijke voorganger, was slechts veertig jaar toen hij stierf, en in 2 Koningen 8:26 wordt gezegd dat hij twee en twintig jaar oud was als hij koning werd.

Sommigen denken dat die twee en veertig jaren bedoeld zijn van Athalia, zijn moeder, want het oorspronkelijke luidt: "hij was de zoon van tweeën veertig jaren", dat is: "de zoon van een moeder", die van die leeftijd was, en met recht wordt haar leeftijd voor de zijnen gesteld in versmaadheid van hem, omdat zij hem regeerde en deed wat zij wilde, feitelijk regeerde zij en hij had weinig meer dan de titel van koning. Veel goede uitleggers zijn geneigd om deze en enkele andere soortgelijke moeilijkheden aan een vergissing van de een of anderen overschrijver te wijten die twee en veertig voor twee en twintig geschreven heeft, en dat de exemplaren, waarin de fout hersteld was, verloren zijn geraakt. Veel oude oversettingen

geven hier de lezing van twee en twintig jaren. Tegenwoordig worden weinige boeken gedrukt zonder errata, maar de schrijvers ervan ontkennen daarom niet dat zij ze geschreven hebben, en de drukfouten komen ook niet voor rekening van de schrijvers, de eerlijke lezer zal naar zin en betekenis, of door vergelijking met een ander gedeelte van het boek, de fout zelf corrigeren zoals wij ook met deze gemakkelijk doen kunnen. De geschiedenis van de regering van Ahazia is kort samengevat in deze twee volzinnen, vers 3, 4 : Dat zijn moeder en haar bloedverwanten zijn raadgevers waren om goddeloos te handelen, en dat dit hem ten verderve was.

I. Hij handelde goddeloos. Hoewel hij door een bijzondere beschikking van Gods voorzienigheid in het leven gespaard is toen al zijn broeders werden gedood, gespaard bleef voor de kroon, niettegenstaande hij de jongste van hen was, hoewel de inwoners van Jeruzalem, nadat zij zijn vader met schande hadden begraven, hem koning maakten in de hoop dat hij er zich door zou laten waarschuwen om niet in zijn voetstappen te treden, maar beter voor zich en het rijk zou handelen, hadden toch de gunsten van God en de mensen geen invloed ten goede op hem, maar wandelde hij in de wegen van het huis Achabs en, evenals zij, deed hij wat kwaad was in de ogen des HEEREN, vers 3, 4, dat is: hij aanbad dezelfde valse goden, die zij aanbaden, de Baäls en Astaroth, onderstellende (zoals de geleerde bisschop Patrick denkt) dat zij door deze demonen als middelaars gemakkelijker toegang konden krijgen tot de oppersten Numen, de God Israëls, of dat zij tot deze ten allen tijde en voor alle zaken de toevlucht konden nemen daar zij meer nabij waren en niet van zo groot en hoog een waardigheid, maar meer van een middenstatuur, tussen de onsterflijken God en de sterflijke mensen -tot godheden verheven helden, en zo aanbaden zij hen, zoals de kerk van Rome heiligen en engelen aanbidt. Dat was al erg genoeg, maar ik wenste wel dat er geen reden was om nog erger te vermoeden, ik vrees dat zij dachten, dat Jehovah de God hunner vaders, ten enenmale was gelijk een van deze Baäls, dat zij hen zo groot en zo goed achtten als Hem, ja, in sommige opzichten verkieslijk boven Hem in zover deze Baäls allerlei ongebondenheid en zinnelijkheid aanmoedigden, die door de God Israëls streng verboden waren.

II. Zijn moeder en haar bloedverwanten rieden hem aan aldus te handelen. Zij was zijn raadgeefster, vers 3, en zij waren zijn raadgevers na de dood zijns vaders, vers 4. Terwijl zijn vader nog leefde, droeg deze er zorg voor om hem bij de afgoderij te houden, maar na zijn dood vreesde het huis van Achab dat het treurig einde zijns vaders hem er van zou terughouden, en daarom hebben zij zich zeer benaastigd om er hem dicht bij te houden, hem zevenmaal meer een kind van de hel te maken dan zij zelf waren. De raad van de goddelozen is het verderf van veel jonge lieden als zij hun loopbaan in de wereld beginnen. Deze jonge vorst zou, als hij het gewild had, betere raad gehad kunnen hebben van de vorsten en rechters, de priesters en Levieten, die in de tijd van zijn Godvruchtigen grootvader vermaard zijn geweest voor hun leren van de goede kennis des Heeren, maar het huis van Achab vleide hem en hij wandelde in hun raad, liet zich geheel door hen leiden, en deed wat zij wilden dat hij doen zou. Aldus verlagen en verderven diegenen zich, die zich aan Gods leiding onttrekken.

III. Hem werd door hen geraten tot zijn verderf. Zo bleek het. Zij, die ons raden om goddeloos te handelen, raden ons tot ons verderf, terwijl zij voor ons kruipen en ons vleien en vriendschap jegens ons voorwenden, zijn Zij in werkelijkheid onze ergste vijanden. Zij, die jonge lieden verleiden, verderven hen.

1. Het was al slecht genoeg dat zij hem blootstelden aan het zwaard van de Syriërs, hem overhalende om zich te verenigen met Joram, koning van Israël, in een expeditie naar Ramoth

in Gilead, waar Joram gewond werd, een expeditie, die hem niet tot eer was. Zij, die ons slechte raad geven in de zaken van de Godsdienst, kunnen, indien wij naar hen luisteren, rechtvaardig door God tot onze raadgevers gemaakt worden om dwaas te handelen ten opzichte van onze eigen zaken. Maar dat was niet alles.

2. Door hem in vertrouwelijker omgang te brengen met Joram, koning van Israël, wikkelden zij hem in het algemene verderf over het huis van Achab. Hij kwam om een bezoek te brengen aan Joram, vers 6, juist op de tijd, toen Jehu het oordeel Gods voltrok aan dat afgodisch geslacht, en zo werd hij met hen uitgeroeid, vers 7, 8. Zie hier en vrees het kwaad van slecht gezelschap en van een zich samenvoegen met de zondaars. Indien al niet voor de besmetting zo laat dan toch voor het verderf gevreesd worden. Gaat uit van Babylon, dat instortende huis. Openbaring 18:4. Zie en erken de rechtvaardigheid van God. Zijn voorzienigheid bracht Ahazia juist op dat noodlottig ogenblik tot Joram om hem te bezoeken teneinde met hem te vallen en als in een strik te worden gevangen.

Wij hadden hier tevoren een bericht van in 2 Koningen 9:27, 28. Hier is er bijgevoegd dat hij op betamelijke wijze werd begraven, (niet zoals Joram, wiens dood lichaam in Naboths wijngaard geworpen werd, 2 Koningen 9:26) en de reden er voor gegeven is, dat hij de zoon, dat is de kleinzoon, was van de Godvruchtigen Jósafath, die de Heere met zijn gehele hart gezocht heeft. Aldus wordt hij met eer herdacht lang na zijn dood, en om zijnentwil enige eerbied betoond aan zijn ontaard, onwaardig zaad. De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn, maar de naam van de goddelozen zal verrotten.

2 Kronieken 22:10-12

Wij hebben hier wat wij tevoren hadden in 2 Koningen 11:1 en verv.

1. Een goddeloze vrouw, die het poogt huis van David uit te roeien, teneinde op de puinhopen van dat huis een troon voor zichzelf op te richten. Athalia heeft wreedaardig al het koninklijke zaad omgebracht, vers 10, wellicht bedoelende dat naar haar dood de kroon van Juda op iemand van haar bloedverwanten zou overgaan, zodat, hoewel haar geslacht in Israël uitgeroeid was door Jehu, het in Juda toch geplant zou worden.

2. Een goede vrouw, die het met goed gevolg bewaart van geheel uitgeroeid te worden. Een van de zonen van de overleden koning, een kind van een jaar, werd van tussen de doden gered, en door de zorg van Jojada's huisvrouw in het leven behouden, vers 11, 12, opdat een lamp zou toegericht zijn voor de gezalfde Gods, want geen woord van God zal ter aarde vallen.

HOOFDSTUK 23

1 Doch in het zevende jaar versterkte zich Jojada, en nam de oversten der honderden, Azarja, de zoon van Jeroham en Ismael, de zoon van Johanan, en Azarja, de zoon van Obed, en Maaseja, de zoon van Adaja, en Elisafat, de zoon van Zichri, met zich in een verbond. 2 Die togen om in Juda, en vergaderden de Levieten uit alle steden van Juda, en de hoofden der vaderen van Israël, en zij kwamen naar Jeruzalem. 3 En die ganse gemeente maakte een verbond in het huis Gods, met de koning; en hij zeide tot hen: Ziet, de zoon des konings zal koning zijn, gelijk als de HEERE van de zonen van David gesproken heeft. 4 Dit is de zaak, die gij doen zult: een derde deel van u, die op de sabbat ingaan, van de priesteren en van de Levieten, zullen tot poortiers der dorpelen zijn; 5 En een derde deel zal zijn aan het huis des konings; en een derde deel aan de Fondamentpoort; en al het volk zal in de voorhoven zijn van het huis des HEEREN. 6 Maar dat niemand kome in het huis des HEEREN, dan de priesteren en de Levieten, die dienen; die zullen ingaan, want zij zijn heilig; maar al het volk zal de wacht des HEEREN waarnemen. 7 De Levieten nu zullen de koning rondom omsingelen, een ieder met zijn wapenen in zijn hand; en die tot het huis inkomt, zal gedood worden; doch weest gijlieden bij de koning, als hij inkomt en uitgaat. 8 En de Levieten en gans Juda deden naar alles, wat de priester Jojada geboden had; en zij namen een ieder zijn mannen, die op de sabbat inkwamen, met degenen, die op de sabbat uitgingen; want de priester Jojada had aan de verdelingen geen verlof gegeven. 9 Verder gaf de priester Jojada aan de oversten der honderden de spiesen, en de rondassen, en de schilden, die van de koning David geweest waren, die in het huis Gods waren. 10 En hij stelde al het volk, en een ieder met zijn geweer in zijn hand, van de rechterzijde van het huis tot de linkerzijde van het huis, naar het altaar, en naar het huis, bij de koning rondom.

11 Toen brachten zij des konings zoon voor, en zetten hem de kroon op, en gaven hem de getuigenis, en zij maakten hem koning; en Jojada en zijn zonen zalfden hem, en zeiden: De koning leve! 12 Toen nu Athalia hoorde de stem des volks, dat toeliep en de koning roemde, kwam zij tot het volk in het huis des HEEREN. 13 En zij zag toe; en ziet, de koning stond bij zijn pilaar, aan de ingang; en de oversten en de trompetten waren bij de koning; en al het volk des lands was blijde, en blies met de trompetten; en de zangers waren er met muzikale instrumenten, en gaven te kennen, dat men lofzingen zou; toen verscheurde Athalia haar klederen, en zij riep: Verraad, verraad! 14 Maar de priester Jojada bracht de oversten der honderden, die over het heir gesteld waren, uit, en zeide tot hen: Brengt ze uit tot buiten de ordeningen, en die haar volgt, zal met het zwaard gedood worden; want de priester had gezegd: Gij zult ze in het huis des HEEREN niet doden. 15 En zij leiden de handen aan haar, en zij ging naar de ingang van de Paardenpoort, naar het huis des konings; en zij doodden ze daar. 16 En Jojada maakte een verbond tussen zich, en tussen al het volk, en tussen de koning, dat zij de HEERE tot een volk zouden zijn.

17 Daarna ging al het volk in het huis van Baal, en braken dat af; en zijn altaren en zijn beelden verbraken zij, en Matthan, de priester van Baal, sloegen zij dood voor de altaren. 18 Jojada nu bestelde de ambten in het huis des HEEREN, onder de hand der Levietische priesteren, die David in het huis des HEEREN afgedeeld had, om de brandofferen des HEEREN te offeren, gelijk in de wet van Mozes geschreven is, met blijdschap en met gezang, naar de instelling van David. 19 En hij stelde de poortiers aan de poorten van het huis des HEEREN, opdat niemand, in enig ding onrein zijnde, inkwame. 20 En hij nam de oversten der honderden, en de machtigen, en die heerschappij hadden onder het volk, en al het volk des lands, en bracht de koning van het huis des HEEREN af, en zij kwamen door het midden der hoge poort in het huis des konings; en zij zetten de koning op de troon des koninkrijks. 21 En al het volk des lands was blijde, en de stad werd stil, nadat zij Athalia met het zwaard gedood hadden.

Zes jaren heeft de bloeddorstige Athalia getiranniseerd, in dit hoofdstuk zien wij haar onttroond en gedood, en Joas, de rechtmatige erfgenaam van de kroon op de troon geplaatst. Wij hadden er tevoren het bericht van bijna even zoals het hier verhaald wordt, in 2 Koningen 11:4 en verv.

I. Jojada bereidde het volk voor op de koning, maakte hun bekend met zijn voornemen, wapende hen, en wees hen hun posten aan, vers 1-10.

II. Hij bracht de koning voor het volk, kroonde en zalfde hem, vers 11.

III. Hij doodde de overweldigster, vers 12-15.

IV. Hij hervormde het koninkrijk, vestigde opnieuw de Godsdienst, en herstelde de burgerlijke regering, vers 16-21.

2 Kronieken 23:1-11

Wij kunnen ons wel voorstellen hoe slecht het stond met de zaken in Jeruzalem, gedurende de zes jaren van Athalia's overweldiging, en kunnen ons er over verwonderen dat God haar zo lang heeft toegelaten en Zijn volk haar zo lang heeft gedragen. Maar na zo'n donkeren, moeizame nacht was de terugkeer van de dag in deze omwenteling zoveel helderder en des te meer welkom. God had gezworen bij Zijn heiligheid, dat Davids zaad en troon tot in eeuwigheid zouden zijn, Psalm 89:36- 38, en een onderbreking was geen vernietiging, de stroom van de regering vloeit hier wederom in de rechte bedding. Het middel en de voornaamste bewerker van de restauratie is Jojada.

1. Hij toont zich hier als een man van groot beleid, die de jongen vorst zoveel jaren verborgen hield, totdat hij geschikt was om in het openbaar te verschijnen en het volk de overweldigster moede zou geworden zijn, hij maakte tevoren voorbereidselen voor zijn werk, en heeft het toen met bewonderenswaardige omzichtigheid en vaardigheid ten uitvoer gebracht. Als God werk te doen heeft, zal Hij er mensen toe bekwamen en opwekken.

2. Als een man van groten invloed. De oversten voegden zich bij hem, vers 1. De Levieten en de hoofden van de vaders Israëls kwamen op zijn oproep naar Jeruzalem vers 2 en stelden zich onder zijn orders. Zie welk een gezag wijsheid en deugd de mensen geven. De Levieten en geheel Juda deden naar alles, dat de priester Jojada geboden had, vers 8 en hetgeen verwonderlijk is: allen, aan wie het geheim toevertrouwd was, zwegen er over totdat de zaak volbracht was. Aldus moeten de woorden van de wijzen in stilheid aangehoord worden, Prediker 9:17.

3. Een man van groot geloof. Het was geen gewone billijkheid of rechtvaardigheid, (en nog veel minder de betrekking van zijn vrouw tot het koninklijk geslacht, waardoor hij tot die onderneming gebracht werd) maar een letten op het woord van God, en eerbied voor het bestel Gods, door hetwelk de kroon erfelijk was gemaakt in het huis van David, vers 3. De zoon des konings zal koning zijn, moet koning zijn, gelijk als de Heere van de zonen Davids gesproken heeft. Zijn oog naar de belofte en zijn steunen daarop zetten grote eer bij aan zijn onderneming.

4. Als een zeer Godsdienstig man. Deze zaak moest gedaan worden in de tempel, hetgeen een verbreking van de daar gestelde regelen tengevolge kon hebben. die door de noodzakelijkheid verontschuldigd kon worden, maar hij gaf toch nauwkeurige en stellige orders, dat niemand van het volk in het huis des Heeren zou komen dan alleen de priesters en Levieten die heilig waren, en dat wel op straffe des doods, vers 6, 7. Nooit moeten heilige dingen ontwijfd worden, neen, zelfs niet ter ondersteuning van burgerlijke rechten.

5. Een man van grote vastberadenheid. Toen hij die zaak ondernam, heeft hij haar ook volvoerd, zij brachten de koning voor, zetten hem de kroon op, en gaven hem de getuigenis, vers 11. Hij waagde er zijn hoofd mede, maar het was in een goede zaak, en daarom ging hij kloekmoedig voort. Er wordt hier gezegd dat zijn zonen zich met hem verenigden om de jongen koning te zalven, een hunner was waarschijnlijk die Zacharia, die Joas later gedood heeft omdat hij hem had bestraft, Hoofdstuk 24:20, hetgeen des te meer ondankbaar was, daar hij zo bereidwillig had deelgenomen aan zijn zalving.

2 Kronieken 23:12-21

Hier zien wij: 1. Het volk tevreden, vers 12-13. Toen de koning bij de pilaar stond, omdat hij recht had daar te staan, was al het volk des lands blijde een rijtje voortgekomen te zien uit de afgehouden tronk van Isaï, Jesaja 11:1. Toen hij als een wortel scheen in een dorre aarde, welk een verrassing was het toen voor hen datgene te zien, waaraan zij hadden gewanhoopt, namelijk een koning uit het huis van David. In vervoering van vreugde liepen zij om dit gezicht te aanschouwen, roemden de koning en prezen God, want er waren bij hen zangers met muziekinstrumenten, die te kennen gaven dat men lofzingen zou.

2. Athalia gedood. Zij liep zelf in tegen de punt van het zwaard van de gerechtigheid, want haar invloed sterker wanende dan hij was, waagde zij zich op dat ogenblik in het huis des Heeren en riep: Verraad, verraad! Maar niemand steunde haar, niemand nam haar partij, de trotsheid haars harten heeft haar bedrogen zij dacht dat allen aan haar zijde waren, terwijl niemand het van harte was. Als beschermer of regent van het rijk gedurende de minderjarigheid des konings gaf Jojada bevel haar te doden, vers 14, hetgeen terstond geschiedde, vers 15, slechts werd er zorg voor gedragen dat zij niet in het huis des Heeren gedood zou worden, die heilige plaats moest niet dusdanig onteerd worden noch die slechte goddeloze vrouw aldus worden geëerd.

3. Het oorspronkelijk contract tussen de koning en het volk aangenomen, vers 16. In 2 Koningen 11:17 wordt gezegd: Jojada maakte een verbond tussen de Heere, het volk en de koning, hier wordt het gezegd te zijn tussen hemzelf, het volk en de koning, want als priester Gods was hij Gods vertegenwoordiger in deze handeling, of een soort van middelaar zoals Mozes geweest is. Het verdrag was driedelig, maar de ware bedoeling er van was dat zij de Heere tot een volk zouden zijn. Door Jojada beloofde God hen tot Zijn volk aan te nemen, de koning en het volk beloofden Hem de Zijnen te zullen wezen, en toen beloofde de koning het volk hen te regeren als het volk Gods, en het volk beloofde van zijn kant hem onderdanig te zijn als het volk des Heeren, in Zijn vreze en om Zijntentwil. Laat ons op onszelf en op elkaar zien als het volk des Heeren, dan zal dit een machtigen invloed hebben op ons in het volbrengen van onze plicht jegens God en de mensen.

4. Baäl vernield, vers 17. Zij zouden nog de helft van hun werk niet gedaan hebben, indien zij alleen maar de overweldigster van het recht des konings hadden gedood, en niet de overweldigster van Gods recht hadden vernietigd, indien zij de eer van de troon hadden gehandhaafd en niet die van het altaar. De grootste grief tegen Athalia's regering was dat zij de Baälsdienst had ingevoerd en die had gesteund, daarom moet die in de eerste plaats worden teniet gedaan. Weg met Baäls huizen, zijn altaren, zijn beelden! Weg met die allen, en laat het bloed van zijn priester met zijn offeranden gemengd worden, want God heeft geboden dat verleiders tot afgoderij ter dood gebracht zullen worden, Deuteronomium 13:5, 6.

5. De tempeldienst hersteld, vers 18, 19. Deze was onder de laatste regeringen veronachtzaamd, daar het de priesters en het volk of aan macht of aan ijver ontbrak om hem instand te houden, toen zij koningen hadden die er afkerig van waren. Maar Jojada bestelde de ambten in het huis des Heeren, regelde ze naar behoren en stelde er de bevoegde personen voor aan, want in de laatste tijd was dit alles in wanorde gebracht.

a. Hij bestelde de priesters naar hun afdelingen ter behoorlijke waarneming van de dienst van de offeranden overeenkomstig de wet van Mozes.

b. De zangers naar de hun, overeenkomstig de instelling van David. De offers schenen met blijdschap en gezang geofferd te worden, en wèl mocht dit. Wij "roemen in God, als wij de verzoening verkregen hebben", Romeinen 5:11.

c. De poortiers werden op hun onderscheiden plaatsen gesteld, vers 19, zoals David het verordineerd had, en hun ambt en werk was zorg te dragen dat personen, die op enigerlei wijze ceremonieel onrein waren, van de voorhoven des tempels geweerd werden.

6. Het burgerlijk bestuur hersteld, vers 20. Zij brachten de koning in statiger optocht naar zijn paleis, en zetten hem op de troon des koninkrijks, om wetten te geven, recht te spreken, hetzij in eigen persoon, of door Jojada, zijn voogd. Aldus werd die gelukkige omwenteling volbracht de meerderheid des volks verblijdde er zich in de overige hielden zich stil en boden geen tegenstand, vers 21. Als de Zone Davids op de troon is in de ziel, dan is alles rustig en worden fonteinën van blijdschap geopend.

HOOFDSTUK 24

1 Joas was zeven jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde veertig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Zibja, van Ber-seba. 2 En Joas deed dat recht was in de ogen des HEEREN, al de dagen van de priester Jojada. 3 En Jojada nam voor hem twee vrouwen; en hij gewon zonen en dochteren. 4 Het geschiedde nu na dezen, dat het in het hart van Joas was, het huis des HEEREN te vernieuwen. 5 Zo vergaderde hij de priesteren en de Levieten, en zeide tot hen: Trekt uit tot de steden van Juda, en vergadert geld van het ganse Israël, om het huis uws Gods te beteren van jaar tot jaar; en gijlieden, haast tot deze zaak; maar de Levieten haastten niet. 6 En de koning riep Jojada, het hoofd, en zeide tot hem: Waarom hebt gij geen onderzoek gedaan bij de Levieten, dat zij uit Juda en uit Jeruzalem inbrengen zouden de schatting van Mozes, de knecht des HEEREN, en van de gemeente van Israël, voor de tent der getuigenis? 7 Want als Athalia goddeloos handelde, hadden haar zonen het huis Gods opengebroken, ja, zelfs alle geheiligde dingen van het huis des HEEREN besteed aan de Baals. 8 En de koning gebod, en zij maakten een kist, en stelden die buiten aan de poort van het huis des HEEREN. 9 En men deed uitroeping in Juda en in Jeruzalem, dat men de HEERE inbrengen zou de schatting van Mozes, de knecht Gods, over Israël in de woestijn. 10 Toen verblijdden zich alle oversten en al het volk, en zij brachten in, en wierpen in de kist, totdat men voleind had. 11 Het geschiedde nu ter tijd, als hij de kist, naar des konings bevel, door de hand der Levieten, inbracht, en als zij zagen, dat er veel gelds was, dat de schrijver des konings kwam, en de bestelde van de hoofdpriester, en de kist ledig maakten, en die opnamen, en die wederbrachten aan haar plaats; also deden zij van dag tot dag, en verzamelden geld in menigte; 12 Hetwelk de koning en Jojada gaven aan degenen, die het werk van de dienst van het huis des HEEREN verzorgden; en zij huurden houwens en timmerlieden, om het huis des HEEREN te vernieuwen, mitsgaders ook werkmeesters in ijzer en koper, om het huis des HEEREN te beteren. 13 Zo deden de verzorgers van het werk, dat de betering des werks door hun hand toenam; en zij herstelden het huis Gods in zijn gestaltenis, en maakten het vast. 14 Als zij nu voleind hadden, brachten zij voor de koning en Jojada het overige des gelds, waarvan hij vaten maakte voor het huis des HEEREN, vaten om te dienen en te offeren, en rookschalen, en gouden en zilveren vaten; en zij offerden gedurig brandofferen in het huis des HEEREN al de dagen van Jojada.

15 En Jojada werd oud en zat van dagen, en stierf; hij was honderd en dertig jaren oud, toen hij stierf. 16 En zij begroeven hem in de stad Davids, bij de koningen; want hij had goed gedaan in Israël, beide aan God en zijn huize. 17 Maar na de dood van Jojada kwamen de vorsten van Juda, en bogen zich neder voor de koning; toen hoorde de koning naar hen. 18 Zo verlieten zij het huis des HEEREN, des Gods hunner vaders, en dienden de bossen en de afgoden; toen was een grote toornigheid over Juda en Jeruzalem, om deze hun schuld. 19 Doch Hij zond profeten onder hen, om hen tot de HEERE te doen wederkeren; die betuigden tegen hen, maar zij neigden de oren niet. 20 En de Geest Gods toog Zacharia aan, de zoon van Jojada, de priester, die boven het volk stond, en hij zeide tot hen: Zo zegt God: Waarom overtreedt gij de geboden des HEEREN? Daarom zult gij niet voorspoedig zijn; dewijl gij de HEERE verlaten hebt, zo zal Hij u verlaten. 21 En zij maakten een verbintenis tegen hem, en stenigden hem met stenen door het gebod des konings, in het voorhof van het huis des HEEREN. 22

Zo gedacht de koning Joas niet der weldadigheid, die zijn vader Jojada aan hem gedaan had, maar doodde zijn zoon; dewelke, als hij stierf, zeide: De HEERE zal het zien en zoeken!

23 Daarom geschiedde het met de omgang des jaars, dat de heirkraft van Syrië tegen hem optoog, en zij kwamen tot Juda en Jeruzalem, en verdierven uit het volk al de vorsten des volks; en zij zonden al hun roof tot de koning van Damaskus. 24 Hoewel de heirkraft van Syrië met weinig mannen kwam, evenwel gaf de HEERE in hun hand een heirkraft van grote menigte, dewijl zij de HEERE, de God hunner vaders, verlaten hadden; also voerden zij de oordelen uit tegen Joas. 25 En toen zij van hem getogen waren (want zij lieten hem in grote krankheden), maakten zijn knechten, om het bloed der zonen van de priester Jojada, een verbintenis tegen hem, en zij sloegen hem dood op zijn bed, dat hij stierf; en zij begroeven hem in de stad Davids, maar zij begroeven hem niet in de graven der koningen. 26 Dezen nu zijn, die een verbintenis tegen hem maakten: Zabad, de zoon van Simeath, de Ammonietische, en Jozabad, de zoon van Simrith, de Moabietische. 27 Aangaande nu zijn zonen, en de grootheid van de last, hem opgelegd, en het gebouw van het huis Gods, ziet, zij zijn geschreven in de historie van het boek der koningen; en zijn zoon Amazia werd koning in zijn plaats.

Wij hebben hier de geschiedenis van de regering van Joas, waarvan de voortgang en vooral het einde, niet in overeenstemming was met haar begin, niet met zoveel luister heeft geschitterd. Hoe wonderbaarlijk hij bewaard werd voor de troon en er op geplaatst werd, lazen wij tevoren, hier wordt ons gezegd dat hij begon in de geest, maar eindigde in het vlees.

I. In het begin van zijn tijd, terwijl Jojada nog leefde, handelde hij wel, en heeft hij inzonderheid zorg gedragen om de tempel in goede staat te onderhouden vers 1-14.

II. In het laatste gedeelte van zijn tijd is hij, na de dood van Jojada, van God afgefallen, en zijn afval was zijn verderf.

III. Hij heeft de eredienst van Baäl weer ingevoerd, vers 15-18,.

IV. Hoewel hij er tegen gewaarschuwd was, vers 20.

V. Hij heeft Zacharia, de profeet, ter dood gebracht, omdat die er hem voor gestraft had, vers 20- 22.

VI. Daarom kwam het oordeel Gods over hem. De Syriërs vielen hem aan, vers 23, 23.

VII. Hij werd met zware ziekte bezocht, zijn eigen dienaren spanden samen tegen hem en doodden hem, en, als een schandmerk op hem, is bij niet in de graven van de koningen begraven, vers 25-27

2 Kronieken 24:1-14

Dit bericht van Joas' goed begin hadden wij, zoals het hier staat in 2 Koningen 12:1 en verv, maar van het laatste gedeelte van dit hoofdstuk betreffende zijn afval, hebben wij daar weinig gehad. Wij moeten alle gelegenheden te baat nemen, om te spreken van wat goed is in de mensen, en dat moeten wij dikwijls herhalen, hetgeen kwaad is moeten wij slechts spaarzaam mededelen en niet meer dan nodig is. Wij zullen hier slechts opmerken:

1. Dat het voor jonge lieden, die hun loopbaan in de wereld beginnen, zeer gelukkig is om onder de leiding te wezen van hen, die wijs en Godvruchtig en jegens hen getrouw zijn, gelijk Joas zolang hij onder de invloed was van Jojada, deed wat recht was. Laat hen, die jong zijn, het als een voorrecht en een zegen beschouwen, en niet als een last en een bedwang, om diegenen bij zich te hebben, die hen waarschuwen tegen hetgeen kwaad is, en hen raden en aansporen om te doen wat goed is, en leut hen het niet als een teken van zwakheid en afhankelijkheid, maar van wijsheid en gezond verstand beschouwen, om naar de zondigen te luisteren. Hij, die geen raad wil aannemen, kan niet geholpen worden.

Het is inzonderheid verstandig in jonge lieden om naar raad te luisteren ten opzichte van een huwelijk, zoals Joas gedaan heeft, die het aan zijn voogd overliet om zijn vrouwen voor hem te kiezen omdat Izébel en Athalia zulke plagen geweest waren, vers 3. Dit is een keerpunt in

het leven van jonge lieden, dat dikwijls blijkt hun geluk of hun ongeluk te zijn, en daarom zal hier veel zorg en wijsheid te pas komen.

2. Dat men zeer ver kan gaan in de uitwendige verrichtingen van de Godsdienst en er zich lang aan kan houden, bloot en alleen door de kracht van de opvoeding en de invloed van vrienden, terwijl men toch geen hartelijke liefde heeft voor de dingen Gods, noch er een inwendigen smaak voor heeft. Uitwendige beweegredenen kunnen de mensen drijven tot hetgeen goed is, die door geen levend beginsel van genade in hun hart er toe bewogen worden.

3. In het betoon van vroomheid. Het is mogelijk dat zij, die slechts de gedaante van de Godzaligheid hebben, hen voorbijstreven, die er de kracht van hebben. Joas heeft meer zorg en ijver voor het herstel van de tempel dan Jojada zelf, die hij bestraft voor zijn nalatigheid in die zaak, vers 6. Het is gemakkelijker tempels te bouwen dan tempels voor God te zijn.

4. Het herstellen van kerken is een goed werk, dat door ieder in zijn plaats naar vermogen bevorderd moet worden tot meerdere betamelijkheid en geriefelijkheid van de Godsdienstige bijeenkomsten. De geleerden zeggen ons, dat een deel van de tienden, die vanouds in de Christelijke gemeenten opgebracht werden, daaraan besteed werd.

5. Menig goed werk, dat nu nog ongedaan ligt, zou gedaan worden indien er slechts enige ijverige, actieve mannen waren, die het ter hand namen en er krachtig mee voortgingen. Toen Joas bevond dat, het geld niet zo geredelijk inkwam als hij verwachtte, beproefde hij het op een andere wijze, en deze beantwoordde aan het doel. Velen hebben genoeg eerlijkheid om te volgen, die geen ijver genoeg hebben om voor te gaan in hetgeen goed is. Het werpen van geld in een kist door een opening in het deksel, was een methode, die vroeger niet gevolgd werd, en misschien heeft juist het nieuwe van de zaak succes er aan gegeven, zodat het een zeer goede manier bleek om geld bijeen te brengen. Er werd veel ingeworpen, en men deed het blijmoedig, allen verheugden zij zich vers 10. Een bedenksel, dat naar de zin van het volk is, kan hen soms er toe brengen hun plicht te doen. De wijsheid is een uitnemende zaak om iets recht te maken.

6. Getrouwheid is de grootste lof, en zal de grootste vertroosting zijn van hen, aan wie openbare gelden zijn toevertrouwd, of die in openbare zaken gebruikt worden. De koningen Jojada hebben het geld getrouwelijk aan de werklieden overhandigd, die het werk getrouwelijk volbracht hebben, vers 12, 13.

2 Kronieken 24:15-27

Wij hebben hier een treurig bericht van de ontaarding en de afval van Joas. God had grote dingen voor hem gedaan, hij had iets gedaan voor God, maar hij bleek ondankbaar te zijn aan zijn God, en ontrouw aan de verbintenissen, die hij had aangegaan. Hoe is het goud zo verdonkerd, het goede fijne goud zo veranderd! Hier zien wij:

I. Wat de aanleiding was van zijn afval. Toen hij deed wat recht was, was het niet met een volkomen hart, hij is nooit oprecht geweest, heeft nooit uit beginsel gehandeld, maar uit inschikkelijkheid voor Jojada, die hem aan de kroon had geholpen, en omdat hij beschermd was geweest in de tempel en verhoogd werd op de puinhopen van afgoderij. En daarom toen de wind veranderde, draaide hij met de wind.

1. Zijn goede raadsman werd hem door de dood ontnomen. Het was een zegen voor hem en zijn rijk, dat Jojada zolang heeft geleefd, honderd en dertig jaren oud is geworden, vers 15.

Hieruit blijkt dat hij in Salomo's tijd werd geboren, en reeds onder zes vorige regeringen had geleefd. Het was een bemoediging voor Joas om voort te gaan op de goeden weg, waarin Jojada hem had opgevoed, te zien welke eer aan Jojada werd aangedaan in zijn dood, zij begroeven hem onder de koningen, met deze eervolle lofspraak, die misschien een deel was van het opschrift op zijn grafsteen, dat hij goed had gedaan in Israël. Juda wordt Israël genoemd, omdat zij alleen, daar de andere stammen van God waren afgefallen, waarlijk Israëlieten waren. Het is de grootste eer om goed te doen in ons geslacht, en zij, die doen wat goed is, zullen er de lof voor hebben. Hij had Gode goed gedaan, niet dat de goedheid van enigen mens tot Hem kan raken, maar had Zijn huis goed gedaan door de tempeldienst te herstellen, Hoofdstuk 23:8. Diegenen doen het grootste goed aan hun land, die zich in hun plaats ten koste geven om de Godsdienst te bevorderen. Zo heeft dan Jojada met eer zijn loop voleindigd, maar in zijn graf werd al het weinige Godsdienst, dat Joas had, begraven, en na zijn dood zijn beide koning en koninkrijk ellendig ontwaard.

Zie hoeveel een man vermag in stand te houden, en hoe groot een oordeel de dood van Godvruchtige, ijverige, zegenrijke mannen is voor een vorst en een volk. Zie hoe noodzakelijk het is dat wij, gelijk onze Heiland zegt, "zout hebben in onszelf", opdat wij in de Godsdienst handelen uit een innerlijk beginsel, dat ons door alle veranderingen heen zal helpen. Dan zal het verlies van een ouder, een leraar, een vriend, niet het verlies van onze Godsdienst tengevolge hebben.

2. Slechte raadslieden, die om hem heen waren gekomen, wisten zich bij hem in te dringen, - door hem te vleien- zij bogen zich voor hem neer zijn genegenheid te winnen, en in plaats van hem hun rouwbeklag te doen over de dood van zijn ouden voogd en leermeester, wensten zij er hem geluk mede, als een verlossing van de tucht, waaronder hij zolang geweest was, een tucht, een koning onwaardig. Zij zeggen hem dat hij zich nu niet langer door priesters moest laten regeren, hij is nu ontslagen van alle banden en bedwang, hij is zijn eigen heer en meester en kan doen wat hem behaagt, en -zou men het geloven? -het waren de vorsten van Juda, die zich zo beijverden om hem te verleiden en te verderven, vers 17. Zijn vader en zijn grootvader werden verdorven door het huis van Achab, waarvan niets beters verwacht kon worden, maar zeer treurig was het, dat de vorsten van Juda de verleiders zijn van hun koning. Maar zij, die zich neigen naar de weg van de goddelozen, zullen nooit aan goddeloze raadgevers gebrek hebben. Zij bogen zich neer voor de koning, vleiden hem zodat hij een hoge dunk kreeg van zijn absolute macht, beloofden hem om hem te zullen bijstaan om zijn koninklijke wil en welbehagen tot wet te maken, hoe die ook mocht indruisen tegen de wet en de inzettingen Gods. En hij luisterde naar hen, hun redeneringen behaagden hem, waren hem aangener, meer naar de zin, dan Jojada's bevelen hem plachten te wezen. Vorsten, en ook mindere personen, zijn menigmaal aldus geveleid geworden tot hun verderf door hen, die hun vrijheid en waardigheid voorspiegelden, maar hen in werkelijkheid tot de grootste schande en zwaarste slavernij hebben gebracht.

II. De afval zelf, vers 18. Zij verlieten het huis des Heeren, des Gods hunner vaderen, en dienden de bossen en de afgoden. De vorsten hebben waarschijnlijk een verzoek gedaan aan de koning, dat zij zeggen zij, hem niet durfden doen terwijl Jojada nog leefde, maar nu hopen zij dat het geen ergernis zal geven, het is: dat het hun vergund moge zijn de bossen en afgoden weer op te richten, die in het begin van zijn regering neergeworpen waren, want zij haten het om altijd beperkt te blijven tot de somberen, ouderwetse eredienst in de tempel. En hij gaf hun niet slechts verlof om dit te doen, maar hij verenigde zich met hen er in. De koning en de vorsten, die enige tijd geleden de tempel herstelden, verlieten nu de tempel, die de bossen en afgoden hadden neergeworpen, dienden ze nu. Zo onstandvastig is de mens, en zo weinig verbouwen kan er in hem gesteld worden.

III. De verzwaringen van die afval, en de schuld, die er nog aan toegevoegd werd. God zond profeten onder hen, vers 19, om hen te bestraffen voor hun goddeloosheid, en hun te zeggen wat er het einde van zou wezen, en hen aldus tot de Heere te doen wederkeren. Het is het werk van de leraren, om de mensen niet tot hen, maar tot God te brengen, hen tot Hem te doen wederkeren, die van Hem afgehoereerd hebben. In de meest ontaarde tijden heeft God zich niet onbetuigd gelaten, hoewel zij zeer onoprecht met God hadden gehandeld, heeft Hij hun toch profeten gezonden, om hen van zonde te overtuigen en te onderwijzen, en hun de verzekering te geven dat zij gunst bij Hem zullen vinden, indien zij tot Hem wilden wederkeren, want Hij wil liever dat de zondaars zich bekeren en leven dan dat zij zullen voortgaan op de weg van de zonde en sterven, en zij die omkomen, zullen zonder verontschuldiging gelaten worden. De profeten deden hun plicht, zij betuigden tegen hen, maar geen of weinigen hebben hun getuigenis aangenomen.

1. Zij minachtten al de profeten, zij neigden de oren niet, zij waren zo verzot op hun afgoden, dat geen bestraffing, geen waarschuwing, geen bedreiging, geen van de verschillende methoden door de profeten aangewend, hen kon terugbrengen van hun bozen weg. Weinigen wilden naar hen luisteren, nog minderen sloegen acht op hen, en nog veel kleiner was het getal van hen, die hen wilden geloven of zich door hen wilden laten leiden.

2. Zij doodden een van de uitnemendste van hen, Zacharia, de zoon van Jojada, en misschien nog anderen. Betreffende hem hebben wij te letten op:

A. De boodschap, die hij hun in de naam van God gebracht heeft, vers 20. Het volk was vergaderd in het voorhof van de tempel (want zij hadden hem nog niet geheel verlaten) waarschijnlijk bij het een of ander plechtig feest, toen deze Zacharia, vervuld zijnde van de geest van de profetie en waarschijnlijk bekend staande als profeet, opstond in het voorhof van de priesters en het volk zeer duidelijk, maar zonder verbitterende taal te gebruiken, hun zonde voorhield, en hun zei wat er de gevolgen van zijn zouden. Hij brengt geen beschuldiging in tegen een bepaald persoon, voorzegt ook geen bijzonder oordeel, zoals de profeten soms gedaan hebben, maar op zo onaanstotelijke wijze als het hem slechts mogelijk was, herinnerde hij hen aan hetgeen in de wet was geschreven.

Laat hen slechts hun Bijbel openslaan, en daar zullen zij:

a. Het gebod vinden dat zij overtreden hebben: "Waarom overtreedt gij de geboden des Heeren? Gij weet dat gij die overtreedt door de bossen en de afgoden te dienen, waarom wilt gij aldus God beledigen en uzelf kwaad doen?"

b. De straf, waaraan zij zich blootstelden: "Gij weet dat gij, zo het woord van God waar is, niet voorspoedig kunt zijn op die bozen weg, verwacht toch niet kwaad te kunnen doen en wél te varen. Neen, gij bevindt reeds dat, omdat gij de Heere verlaten hebt, Hij u verlaten heeft, gelijk Hij gezegd heeft dat Hij doen zal, Deuteronomium 29:25, 31:16-17. Dat is het werk van leraren, zij moeten door het woord van God als een lamp en een licht de mensen hun zonde ontdekken en de leidingen van Gods voorzienigheid verklaren.

B. De wrede behandeling, die zij hem aandeden voor zijn vriendelijkheid en trouw in hun deze boodschap over te leveren, vers 21. Door de verbintenis van de vorsten of door sommigen van hun partij tegen hem, en door het gebod des konings, die zich beledigd achtte door deze eerlijke waarschuwing, hebben zij hem onmiddellijk gestenigd, niet onder schijn van wet, hem beschuldigende een Godslasteraar, een verrader of een valse profeet te zijn maar in een volksoploop in het voorhof van het huis des Heeren, even ontzettend een goddeloosheid als waarvan wij misschien in geheel de geschiedenis van de koningen gelezen hebben. De persoon was heilig, een priester, de plaats was heilig, het voorhof van de tempel,

het binnenste voorhof, tussen het voorportaal en het altaar, de boodschap was nog heiliger, wij hebben reden te geloven dat zij wisten, dat zij van de geest van de profetie kwam, de bestraffing was rechtvaardig, de waarschuwing getrouw, beide ondersteund door de Schrift, de wijze van overbrengen van de boodschap zeer zacht en liefdevol, en toch hebben zij zo onbeschaamd en vermetel God zelf getrotseerd, dat niets minder dan het bloed van de profeet hun toorn kan stillen wegens de profetie. Ontzet u hierover, gij hemelen, en beef, gij aarde, dat ooit zo'n snoodheid bedreven is geworden door mensen, door Israëlieten, in minachting en verkrachting van alles wat rechtvaardig, eerlijk en heilig is! Dat een koning, een koning in verbond met God, de moord zou bevelen van een man, die hij door zijn ambt verplicht was te beschermen en te steunen!

De Joden zeggen: hier waren zeven overtredingen in, want zij doodden een priester, een profeet, een rechter, zij vergoten onschuldig bloed, verontreinigden het voorhof van de tempel, ontwijdden de Sabbat en de grote verzoendag, want volgens hun overlevering is dit op die dag geschied.

C. De verzwaring van deze zonde, hierin gelegen, dat deze Zacharia, die het martelaarschap onderging om zijn getrouwheid aan God en zijn land, de zoon was van Jojada, die zoveel goed had gedaan in Israël en voor Joas inzonderheid een vader was geweest, vers 22. Op de belediging, hiermede aan God aangedaan, en de minachting betoond aan de Godsdienst, wordt niet zo nadrukkelijk gewezen als op de ondankbaarheid jegens de nagedachtenis van Jojada, die er in was gelegen. Hij gedacht niet van de weldadigheid van de vader, maar doodde de zoon, omdat deze zijn plicht deed, deed wat zijn vader gedaan zou hebben, indien hij daar ware geweest. Noem een man ondankbaar, en gij kunt hem geen slechter benaming geven.

D. De stervende martelaar profetische inroeping over zijn moordenaars: De HEERE zal het zien en zoeken! vers 22. Dit kwam niet voort uit een geest van wraakzucht maar uit de geest van de profetie, Hij zal het zoeken. Dat zal het voortdurend roepen zijn van het bloed, dat zij vergoten, zoals Abels bloed tegen Kaïn geroepen heeft: "Laat God wiens de wrake is, bloed voor bloed eisen." Hij zal het doen, want Hij is rechtvaardig. Voor dit kostelijke bloed werd spoedig afrekening gehouden in de oordelen, die over deze afvalligen vorst zijn gekomen, later werd het ook in rekening gebracht in de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën, hun mishandelen van de profeten was hetgeen een verderf over hen bracht, waaraan geen helen was, Hoofdstuk 36:16, ja meer, onze Heiland stelt de vervolgers van Hem en Zijn Evangelie verantwoordelijk voor het bloed van deze Zacharia, zo luid en zo lang is het roepen van het bloed van de martelaren, zie Mattheüs 23:25. Aldus is ook het geroep van de zielen onder het altaar, Openbaring 6:10 : "Hoe lang, o heilige en waarachtige Heerser! oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet?" Want het zal niet altijd ongewroken blijven.

Eindelijk. De oordelen Gods, die over Joas wegens deze zijn verzwarende goddeloosheid gekomen zijn.

1. Een klein leger van Syriërs maakte zich meester van Jeruzalem, zij verdierven de vorsten des volks, plunderden de stad en zonden de buit naar Damascus, vers 23, 24. Zolang Gods volk zich aan God hield, zijn zij dikwijls overwinnaars geweest over vijandelijke legers die hen verre in. aantal overtroffen, terwijl nu een onbeduidende handvol van Syriërs een zeer groot heir van Israëlieten versloeg, omdat zij de Heere, de God hunner vaders, hadden verlaten, toen waren zij niet slechte op gelijke voet gesteld met hun vijanden, maar waren zij volstrekt niet tegen hen opgewassen, want hun God was niet slechts van hen geweken, maar was hun in een vijand verkeerd, en Hij streed tegen hen. De Syriërs, werden gebruikt als

werktuigen in Gods hand, om Zijn oordelen uit te voeren tegen Joas, hoewel zij dit weinig dachten, Jesaja 10:6, 7, zie ook Deuteronomium 32:30.

2. God sloeg hem met zware ziekte van lichaam of van ziel, of van beide, hetzij zoals zijn grootvader, Hoofdstuk 21:18, of dat hij, evenals Saul, door een bozen geest Gods verschrikt werd, Toen hij geplaagd werd door de Syriërs, dacht hij dat het hem, zo hij slechts van deze verlost was, wel goed zou gaan, maar eer zij hem verlieten sloeg God hem met ziekte. Als de wraak de mensen vervolgt, dan is het einde van de ene benauwdheid het begin van een andere.

3. Zijn eigen dienaren maakten een verbintenis tegen hem. Misschien begon hij reeds de hoop te koesteren van zijn ziekte genezen te worden, hij was een man van nog slechts middelbaren leeftijd, en zou nog wel kunnen herstellen, maar die uit de kuil opklimt, die zal in de strik gevangen worden. Toen hij aan de dood door ziekte dacht te ontkomen, vond hij de dood door het zwaard, zij doodden hem op zijn bed, om het bloed van de zonen van de priester Jojada. Het schijnt dus dat hij niet alleen Zacharia, maar om zijnentwil ook andere zonen van Jojada gedood heeft. Misschien hebben zij bedoeld dat bloed te wreken, maar het was in ieder geval wat God bedoeld heeft door het toe te laten. Aan hen, die het broed van de heiliger drinken, zal hun eigen bloed te drinken worden gegeven, want zij zijn het waardig. De koningsmoordenaars worden hier genoemd, vers 26, en het is opmerkelijk dat de moeders van beide vreemdelingen waren, de ene een Moabietische, de andere een Ammonietische. De afgodische koningen hebben waarschijnlijk deze huwelijken gesteund en bevorderd, die door de wet verboden waren ter voorkoming van afgoderij, en zie hoe zij op hun eigen verderf uitliepen.

4. Zijn volk wilde hem niet begraven in de graven van de koningen, omdat hij door zijn slechte regering zijn eer had bezoedeld, "laat hem met de rechtvaardigen niet aangeschreven worden", Psalm 69:29 Deze oordelen worden de last genoemd, die hem was opgelegd, vers 27, want de toorn Gods is een zware last, te zwaar voor enigen mens om hem te dragen. Het kan ook bedoeld zijn van bedreigingen, die tegen hem uitgesproken werden door de profeten want die worden lasten genoemd. Gewoonlijk plaatst God een bijzonder teken van Zijn misnoegen op afvalligen in dit leven, ter waarschuwing aan allen om te gedenken aan de vrouw van Lot.

HOOFDSTUK 25

1 Amazia, vijf en twintig jaren oud zijnde, werd koning, en regeerde negen en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Joaddan, van Jeruzalem. 2 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, doch niet met een volkomen hart. 3 Het geschiedde nu, als het koninkrijk aan hem gesterkt was, dat hij zijn knechten, die de koning, zijn vader, geslagen hadden, doodde. 4 Doch hun kinderen doodde hij niet, maar hij deed, gelijk in de wet, in het boek van Mozes, geschreven is, waar de HEERE geboden heeft, zeggende: De vaders zullen niet sterven om de kinderen, en de kinderen zullen niet sterven om de vaders; maar een ieder zal om zijn zonde sterven. 5 En Amazia vergaderde Juda, en stelde hen, naar de huizen der vaderen, tot oversten van duizenden en tot oversten van honderden, door gans Juda en Benjamin; en hij monsterde hen, van twintig jaren oud en daarboven, en vond hen driehonderd duizend uitgelezenen, uittrekkende ten heire, handelende spies en rondas. 6 Daartoe huurde hij uit Israël honderd duizend kloeke helden, voor honderd talenten zilvers. 7 Maar er kwam een man Gods tot hem, zeggende: O, koning! laat het heir van Israël met u niet gaan; want de HEERE is niet met Israël, met alle kinderen van Efraim. 8 Maar zo gij gaat, doe het, wees sterk ten strijde; God zal u doen vallen voor de vijand; want in God is kracht, om te helpen en om te doen vallen. 9 En Amazia zeide tot de man Gods: Maar wat zal men doen met de honderd talenten, die ik aan de benden van Israël gegeven heb? En de man Gods zeide: De HEERE heeft meer dan dit, om u te geven. 10 Toen scheidde Amazia die af, te weten de benden, die uit Efraim tot hem gekomen waren, dat zij naar hun plaats gingen; daarom ontstak hun toorn zeer tegen Juda, en zij keerden weder tot hun plaats in hittigheid des toorns.

11 Amazia nu sterkte zich, en leidde zijn volk uit, en toog in het Zoutdal, en sloeg van de kinderen van Seir tien duizend. 12 Daartoe vingen de kinderen van Juda tien duizend levend, en brachten ze op de hoogte der steenrots, en stieten hen van de spits der steenrots af, dat zij allen barstten. 13 Maar de mannen der benden, die Amazia had doen wederkeren, dat zij met hem in de strijd niet zouden trekken, die deden een inval in de steden van Juda, van Samaria af tot Beth-horon toe, en sloegen van hen drie duizend, en roofden veel roofs. 14 Het geschiedde nu, nadat Amazia van het slaan der Edomieten gekomen was, en dat hij de goden der kinderen van Seir medegebracht had, dat hij die zich tot goden stelde, en zich voor dezelve neder boog en dien rookte.

15 Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Amazia; en Hij zond tot hem een profeet, die zeide tot hem: Waarom hebt gij de goden van dat volk gezocht, die hun volk niet gered hebben uit uw hand? 16 En het geschiedde, als hij tot hem sprak, dat hij hem zeide: Heeft men u tot des konings raadgever gesteld? Houd gij op; waarom zouden zij u slaan? Toen hield de profeet op, en zeide: Ik merk, dat God besloten heeft u te verderven, dewijl gij dit gedaan, en naar mijn raad niet gehoord hebt. 17 En Amazia, de koning van Juda, werd te rade, dat hij zond tot Joas, de zoon van Joahaz, de zoon van Jehu, de koning van Israël, om te zeggen: Kom, laat ons elkanders aangezicht zien. 18 Maar Joas, de koning van Israël, zond tot Amazia, de koning van Juda, om te zeggen: De distel, die op de Libanon is, zond tot de ceder, die op de Libanon is, om te zeggen: Geef uw dochter mijn zoon ter vrouw; maar het gedierte des velds, dat op de Libanon is, ging voorbij, en vertrad de distel. 19 Gij zegt: Zie, gij hebt de Edomieten geslagen; daarom heeft uw hart u verheven, om te roemen; nu, blijf in uw huis; waarom zoudt gij u in het kwaad mengen, dat gij vallen zoudt; gij en Juda met u? 20 Doch Amazia hoorde niet, want het was van God, opdat Hij hen in hun hand gave, overmits zij de goden der Edomieten gezocht hadden.

21 Zo toog Joas, de koning van Israël, op, en hij en Amazia, de koning van Juda, zagen elkanders aangezichten te Beth-semes, dat in Juda is. 22 En Juda werd geslagen voor het aangezicht van Israël; en zij vloden een iegelijk in zijn tenten. 23 En Joas, de koning van Israël, greep Amazia, de koning van Juda, de zoon van Joas, de zoon van Joahaz, te Beth-semes; en hij bracht hem te Jeruzalem, en hij brak aan de muur van Jeruzalem, van de poort van Efraim tot aan de Hoekpoort, vierhonderd ellen. 24 Daartoe nam hij al het goud, en het zilver, en al de vaten, die in het huis Gods gevonden werden, bij Obed-edom, en de schatten van het huis des konings, mitsgaders gijzelaars, en hij keerde weder naar Samaria. 25 Amazia nu, de zoon van Joas, de koning van Juda, leefde na de dood van Joas, de zoon van Joahaz, de koning van Israël, vijftien jaren.

26 Het overige nu der geschiedenissen van Amazia, de eerste en de laatste, ziet, zijn die niet geschreven in het boek der koningen van Juda en Israël? 27 Van de tijd nu af, dat Amazia afgeweken was van achter de HEERE, zo maakten zij in Jeruzalem een verbintenis tegen hem; doch hij vluchtte

naar Lachis. Toen zonden zij hem na tot Lachis, en doodden hem aldaar. 28 En zij brachten hem op paarden, en begroeven hem bij zijn vaderen in de stad van Juda.

In dit hoofdstuk wordt de regering vermeld van Amazia, hoewel geen van de slechtsten, was het toch allesbehalve een goede regering. Het meeste van hetgeen in dit hoofdstuk voorkomt, is tevoren kortelijk meegedeeld in 2 Koningen 14. Hier vinden wij Amazia:

I. Een rechtvaardigen wreker van de dood zijns vaders vers 1-4.

II. Een gehoorzamen waarnemer van het gebod Gods, vers 5-10.

III. Een wrede overwinnaar van de Edomieten, vers 11-13.

IV. Een dwaze aanbidder van de goden van Edom, en ongeduldig onder bestraffing daarom, vers 14-16.

V. Roekeloos daagt hij de koning Israëls uit ten strijde, en wordt gevoelig gestraft voor zijn roekeloosheid, vers 17-24

VI. En eindelijk, zijn dagen roemloos eindigende, vers 26-28.

2 Kronieken 25:1-13

Wij hebben hier:

I. Het algemene karakter van Amázia, hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, aanbad de ware God, hield de tempeldienst in stand en ondersteunde de Godsdienst in zijn rijk, maar hij deed het niet met een volkomen hart, vers 2, dat is: hijzelf was geen man van ernstige Godsvrucht en had geen ijver voor de Godsdienstoefeningen. Hij was er geen vijand van, maar een koel, onverschillig vriend. Dat is het karakter van maar al te velen in deze Laodicese tijd, zij doen wat goed is, maar niet met het hart, niet met een volkomen hart.

II. Een noodzakelijke daad van gerechtigheid, die hij volvoerde aan de verraders, die zijn vader hadden vermoord, hij doodde hen, vers 3. Hoewel wij moeten onderstellen dat zij bedoeld hebben de dood des profeten op de koning te wreken, zoals in Hoofdstuk 24:25 te kennen wordt gegeven, kon dit hun goddeloze daad toch niet rechtvaardigen, want zij waren de wrekers niet, maar hebben hovaardig God het werk uit de handen genomen. En zo heeft Amázia gedaan wat hem betaamde, door hen tot verantwoording te roepen er voor, maar daarbij hield hij zich binnen de regel van de wet die verbood de kinderen ter dood te brengen voor de zonde van de ouders, vers 4.

III. Zijn krijgstoelt tegen de Edomieten, die enige tijd geleden van onder de heerschappij van Juda waren afgefallen, waaraan hij bedoelde hen wederom te onderwerpen. Merk op:

1. De grote voorbereidselen die hij maakte voor deze krijgstoelt.

a. Hij monsterde zijn eigen krijgsmacht en rangschikte zijn troepen vers 5, en hij bevond dat hij in geheel Juda en Benjamin slechts drie honderd duizend man op de been kon brengen, die geschikt waren voor de krijg, terwijl er in Jósafaths tijd, vijftig of zestig Jaren tevoren, viermaal zoveel waren, de zonde verzwakt en vermindert een volk en ontmoedigt het.

b. Hij huurde hulpstroepen uit het rijk van Israël, vers 6. Bevindende dat zijn eigen rijk tekort kwam in manschappen trachtte hij door geld het tekort aan te vullen, en zo nam hij dan honderd duizend Israëlieten in dienst. Indien hij een van zijn profeten geraadpleegd had voordat hij dat deed, of slechts bedacht had hoe weinig voordelig een verbond met Israël voor zijn voorouders is geweest, dan zou hij niet nodig gehad hebben wat hij gedaan had weer ongedaan te maken. Maar roekeloosheid geeft oorzaak tot berouw.

2. Het bevel, dat God hem zond door een profeet, om de krijgsmacht van Israël uit zijn dienst te ontslaan, vers 7, 8. Hij wilde dat hij niemand te hulp zou roepen, want het had de schijn alsof hij God wantrouwde, als hij zich slechts verzekerde van Zijn hulp en tegenwoordigheid,

dan was zijn eigen leger voldoende, maar hen inzonderheid moet hij niet te hulp roepen, want de HEERE is niet met alle kinderen Efraïms, omdat zij niet met Hem zijn, maar de kalveren aanbidden. Dat was een goede reden, waarom hij geen gebruik van hen moest maken, hij kon niet op hen rekenen om hem werkelijk van dienst te zijn. Welk goed kon hij verwachten van hen, met wie God niet is, op wier ondernemingen Zijn zegen niet rust? Het is lieflijk en aangenaam diegenen te gebruiken, van wie wij reden hebben te hopen dat zij invloed hebben in de hemel, maar het is gevaarlijk zich te vergezelschappen met hen, van wie de HEERE geweken is. De profeet verzekerde hem dat, zo hij volhardde in zijn besluit om deze afgodische, afvallige Israëlieten mee te nemen in de hoop zich hierdoor te versterken voor de strijd, het op zijn gevaar zou zijn, zij zouden een zware, onnutte last voor zijn leger blijken te zijn, het verraden en te gronde doen gaan, "God zal u doen vallen voor de vijand, en deze Israëlieten zullen het verderf zijn van uw zaak, want God is machtig u zonder hen te helpen, en u neer te werpen al hebt gij hen bij u."

3. Amázia's bezwaar tegen dit bevel en het bevredigende antwoord, dat de profeet hem gaf nopens dat bezwaar, vers 9. De koning had de mannen Israëls honderd talenten zilver vooruit betaald. "Als ik hen nu wegzend," zegt hij, "dan zal ik dat geld verliezen". "Maar wat zal men doen met de honderd talenten, die ik aan de benden Israëls gegeven heb?" Dat is de tegenwerping, die de mensen dikwijls inbrengen tegen het doen van hun plicht, zij zijn bevreesd er verliezen door te lijden. "Zie daar niet op," zegt de profeet, "de HEERE heeft meer dan dit om u te geven, en gij kunt er staat op maken, dat Hij u door Hem geen verlies zal laten lijden. Wat zijn honderd talenten zilver tussen u en Hem? Hij heeft middelen genoeg om u dat te vergoeden, het is bereden u er van te spreken."

Een vast geloof in Gods algenoegzaamheid om ons door te helpen in het doen van onze plicht en alle schade en verlies, die wij lijden in Zijn dienst, ruim te vergoeden, zal Zijn juk zeer zacht en Zijn last zeer licht maken. Wat is vertrouwen op God anders dan gewillig te zijn het verlies van wat het ook zij voor Hem te dragen, in vertrouwen op het deugdelijke van de waarborg, die Hij ons geeft, dat wij door Hem niets zullen verliezen, maar dat alles ons vergoed zal worden? Als wij er tegenzin in hebben om van iets voor God en onze Godsdienst te scheiden, dan moet dit ons er mee bevredigen, dat Hij machtig is om ons veel meer dan dit te geven. Hij is rechtvaardig, en Hij is goed, en Hij is instaat om te betalen. De koning verloor honderd talenten zilver door zijn gehoorzaamheid, en wij bevinden dat juist die som gegeven werd aan zijn kleinzoon Jotham als een geschenk, Hoofdstuk 27:5, toen werd de hoofdsom terugbetaald en als interest tien duizend kor tarwe en even zoveel gerst.

4. Zijn gehoorzaamheid aan het bevel Gods, die vermeld is tot zijn eer. Hij wilde liever zijn geld verliezen, misnoegen verwekken bij zijn bondgenoten, en een vierde deel van zijn leger wegzenden juist op het ogenblik, dat hij tegen de vijand ging optrekken, dan God beledigen. Hij scheidde de benden af, die uit Efraïm tot hem gekomen waren, dat zij naar hun plaats gingen, vers 10. En zij gingen naar hun plaats in grote toorn, het als een grote belediging beschouwende om als het ware bespot te zijn geworden, en afgedankt als mannen, die niet geschikt waren om gebruikt te worden, en misschien teleurgesteld zijnde in hun verwachting van een aandeel aan de te behalen buit door zich met Juda te verenigen tegen Edom. De mensen zijn licht geneigd om zich te vertoornen over wat hun gewin of hun roem raakt, al worden zij daardoor ook van gevaar en moeite ontheven.

5. Hij triomfeert over de Edomieten, vers 11-12, tien duizend man heeft hij op het slagveld gedood, tien duizend gevangenen gemaakt die hij op barbaarse wijze allen ter dood bracht, door hen van de hoogte van een rots naar beneden te werpen. Wat hem er toe bracht om deze wreedheid jegens hen te oefenen, wordt ons niet gezegd, maar zij was zeer groot.

6. Het kwaad, dat de weggezonden krijgslieden van Israël aan de steden van Juda gedaan hebben, hetzij nu op hun terugkeer of later, vers 13. Zij hebben het zo euvel opgenomen weggezonden te zijn, dat zij besloten om, nu zij niet met Juda mochten gaan om de roof van Edom te delen, Juda tot hun prooi te maken. Zij plunderden verscheidene open steden aan de grenzen en doodden drie duizend mannen, die weerstand boden. Maar waarom heeft God dit toegelaten? Was het dan niet uit gehoorzaamheid aan Hem, dat zij weggezonden waren, en moet het land er dan toch zo zwaar om lijden?

Voorzeker! Gods weg is in de zee! Had de profeet niet gezegd dat God niet met de kinderen van Efraïm was, en toch wordt hun toegelaten te overmogen tegen Juda! Ongetwijfeld heeft God hiermede bedoeld deze steden van Juda te kastijden voor hun afgoderijen, die het meest gevonden werden in de delen des lands, die het dichtst bij Israël lagen. De mannen Israëls hadden hen verdorven, en nu werden zij hun tot een plaag. Satan verzoekt de mensen en pijnigt hen.

2 Kronieken 25:14-16

1. Hier is Amázia's afval van de God Israëls tot de goden van de Edomieten. Onbegrijpelijke dwaasheid! Achaz aanbad de goden van hen, die over hem gezegevierd hadden, daar was nog enige schijn van reden voor, Hoofdstuk 28:23. Maar de goden te aanbidden van hen, die hij overwonnen had, die hun eigen aanbidders niet konden beschermen dat was wel de grootste ongerijmdheid, die men zich denken kan. Wat zag hij toch in de goden van de kinderen van Seïr, dat hem kon verleiden om die zich tot zijn goden te stellen' en zich voor hen neer te buigen? vers 14. Indien hij de afgoden van de top van de rots had neergeworpen en ze had vergruisd in plaats van de gevangenen, hij zou meer van de Godsvrucht zowel als van het mededogen van een Israëliet aan de dag gelegd hebben, maar misschien is hij om die onmenselijke wreedheid aldus aan deze bespottelijke afgoderij overgegeven.

2. De bestraffing, die God hem voor deze zonde door een profeet heeft gezonden. De toorn des HEEREN was tegen hem ontstoken en wel zeer rechtvaardig, maar eer Hij hem aan het verderf overgaf zond Hij een profeet tot hem om hem van zonde te overtuigen, tot bekering te brengen, en aldus zijn verderf te voorkomen. De profeet heeft zeer eerlijk en zeer zacht met hem geredeneerd: Waarom hebt gij de gunst gezocht van de goden, die hun volk niet uit uw hand hebben kunnen redden? vers 15. Indien de mensen slechts wilden bedenken hoe onmachtig om hen te helpen al die dingen zijn, tot welke zij de toevlucht nemen, als zij God verlaten, zij zouden zulke vijanden niet zijn van zichzelf.

3. De bestraffing, die hij de bestraffer gaf vers 16. Hij kon niets te berde brengen tot verontschuldiging van zijn eigen dwaasheid, de bestraffing was al te rechtmatig om er iets tegen in te brengen, maar hij maakte zich driftig tegen de bestraffer.

a. Hij hoonde hem als een onbeschaamder indringer, die zich bemoeide met wat hem niet aanging. Heeft men u tot des konings raadgever gesteld? Kon dan niemand een verstandig woord met hem spreken, zonder dat hem het schamper verwijt toegedruwd werd, dat hij zich de plaats van een geheimraad wilde aanmatigen? Maar als profeet was hij door de Koning van de koningen tot des konings raadgever gesteld, die de koning niet alleen verplicht was te horen, maar om raad te vragen en naar zijn raad te handelen.

b. Hij legde hem het zwijgen op, gebod hem op te houden, geen woord meer tot hem te zeggen. "Hij zei tot de ziener: zie niet", Jesaja 30:10. De mensen zouden wel gaarne hun profeten "er onder houden", zoals wij zeggen, zodat zij spreken wanneer en wat zij wensen zullen en niet anders.

c. Hij dreigde hem. Waarom zouden zij u slaan? Het is op uw gevaar, zo gij nog een enkel woords zegt aangaande deze zaak." Hij schijnt hem te herinneren aan het lot van Zacharia onder de vorige regering, die ter dood gebracht werd om zijn vrijpostigheid jegens de koning, en hij zegt hem zich aan diens lot te spiegelen. Aldus rechtvaardigt hij het doden van die profeet door deze te bedreigen, en zo maakt hij zich dan ook schuldig aan het bloed van beide. Hoewel de profeet, die hem had bevolen de hulptroepen van Israël terug te zenden, zich tegen zijn staatkunde had verzet en hem honderd talenten zilver had doen verliezen vond hij toch gehoor bij hem, naar zijn raad werd geluisterd en gehandeld, vers 10.

Maar tegen deze profeet, die hem afried de goden van de Edomieten te aanbidden, ging hij met onverklaarbare woede tekeer, die aan de betovering van de afgoderij toegeschreven moet worden. Hij liet zich gemakkelijk bewegen om van zijn talenten zilvers afstand te doen, maar volstrekt niet om van zijn zilveren goden te scheiden.

4. Het oordeel dat de profeet daarom over hem uitsprak. Hij had meer tot hem te zeggen voor onderricht en raad, maar hem hardnekkig bevindende in zijn ongerechtigheid, liet hij het na. Hij is "vergezeld met de afgoden, laat hem varen," Hosea 4:17. Rampzalig is de toestand van de mens, met wie de gezegende Geest door leraren en door hun geweten niet langer wil twisten, Genesis 6:3, en als zij, die bestraffen in de poort, evenals de bestraffer in het eigen binnenste na leng teruggewezen en teleurgesteld te zijn, ten laatste zwijgen, dies heb Ik hen overgegeven in het goeddunken huns harten. De geruste zondaar laat er zich misschien op voorstaan, dat hij zijn bestraffers en vermaners tot zwijgen heeft gebracht en zich van hen heeft ontslagen, maar wat komt ervan?

Ik merk dat God besloten heeft u te verderven, het is een duidelijk teken, dat gij ten verderve zijt aangeschreven, dewijl gij dit gedaan en naar mijn raad niet gehoord hebt. Zij, die doof zijn voor bestraffing, rijpen snel voor het verderf, Spreuken 29:1.

HOOFDSTUK 26

1 Toen nam het ganse volk van Juda Uzzia (die nu zestien jaren oud was), en maakte hem koning in de plaats van zijn vader Amazia. 2 Dezelve bouwde Eloth, en bracht ze weder aan Juda, nadat de koning met zijn vaderen ontslapen was. 3 Zestien jaren was Uzzia oud, toen hij koning werd, en hij regeerde twee en vijftig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jecholia, van Jeruzalem. 4 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader Amazia gedaan had. 5 Want hij begaf zich om God te zoeken, in de dagen van Zacharia, die verstandig was in de gezichten Gods; in de dagen nu, dat hij de HEERE zocht, maakte hem God voorspoedig. 6 Want hij toog uit, en krijgde tegen de Filistijnen, en brak de muur van Gath, en de muur van Jabne, en de muur van Asdod; daartoe bouwde hij steden in Asdod, en onder de Filistijnen. 7 En God hielp hem tegen de Filistijnen, en tegen de Arabieren, die te Gur-baal woonden, en tegen de Meunieten. 8 En de Ammonieten gaven Uzzia geschenken; en zijn naam ging tot de ingang van Egypte, want hij sterkte zich ten hoogste. 9 Daartoe bouwde Uzzia torens te Jeruzalem, aan de Hoekpoort en aan de Dalpoort, en aan de hoeken; en hij sterkte ze. 10 Hij bouwde ook torens in de woestijn, en hieuw vele putten uit, overmits hij veel vee had, beide in de laagten en in de effene velden; akkerlieden en wijngaardeniers op de bergen en op de vruchtbare velden; want hij was een liefhebber van de land bouw. 11 Verder had Uzzia een heirkraft van geoefenden ten oorlog, uittrekkende ten heire bij benden, naar het getal hunner monsterring, daar de hand van Jeiel, de schrijver, en Mahaseja, de ambtman; onder de hand van Hananja, een van de vorsten des konings. 12 Het gehele getal van de hoofden der vaderen, der strijdbare helden, was twee duizend en zeshonderd. 13 En onder hun hand was een krijgsheir van driehonderd zeven duizend en vijfhonderd, die met strijdbare kracht zich ten oorlog oefenden, om de koning tegen de vijand te helpen. 14 En Uzzia bereidde voor hen, voor het ganse heir, schilden, en spiesen, en helmen, en pantsieren, en bogen, zelfs tot de slingerstenen toe.

15 Hij maakte ook te Jeruzalem kunstige werken, bedenking van kunstige werkmeesters, dat zij op de torens en op de hoeken zijn zouden, om met pijlen en met grote stenen, te schieten; zo ging zijn naam tot verre toe uit, want hij werd wonderlijk geholpen, totdat hij sterk was. 16 Maar als hij sterk geworden was, verhief zich zijn hart tot verdervens toe, en hij overtrad tegen de HEERE, zijn God; want hij ging in de tempel des HEEREN, om te roken op het reukaltaar. 17 Doch Azaria, de priester, ging hem na, en met hem des HEEREN priesters, tachtig kloeke mannen. 18 En zij wederstonden de koning Uzzia, en zeiden tot hem: Het komt u niet toe, Uzzia, de HEERE te roken, maar de priesteren, Aarons zonen, die geheiligd zijn, om te roken; ga uit het heiligdom, want gij hebt overtreden, en het zal u niet tot eer zijn van de HEERE God. 19 Toen werd Uzzia toornig, en het reukwerk was in zijn hand, om te roken; als hij nu toornig werd tegen de priesteren, rees de melaatsheid op aan zijn voorhoofd, voor het aangezicht der priesteren in het huis des HEEREN, van boven het reukaltaar. 20 Alstoen zag de hoofdpriester Azaria op hem, en al de priesteren en ziet, hij was melaats aan zijn voorhoofd, en zij stieten hem met der haast van daar, ja hij zelf werd ook gedreven uit te gaan, omdat de HEERE hem geplaagd had. 21 Alzo was de koning Uzzia melaats tot aan de dag zijns doods; en melaats zijnde, woonde hij in een afgezonderd huis, want hij was van het huis des HEEREN afgesneden; Jotham nu, zijn zoon, was over het huis des konings, richtende het volk des lands. 22 Het overige nu der geschiedenissen van Uzzia, de eerste en de laatste, heeft de profeet Jesaja, de zoon van Amos, beschreven. 23 En Uzzia ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem bij zijn vaderen, in het veld van de begrafenissen, die van de koningen was; want zij zeiden: hij is melaats; en zijn zoon Jotham werd koning in zijn plaats.

Dit hoofdstuk geeft ons een bericht van de regering van Uzzia, -in het boek van de koningen wordt hij Azaria genoemd- vollediger dan wij het tevoren gehad hebben, hoewel zij langdurig en in sommige opzichten luisterrijk was, werd zij in 2 Koningen 14:21, 15:1 en verv. slechts beknopt meegedeeld. Hier is:

I. Zijn goed karakter in het algemeen, vers 1-5.

II. Zijn grote voorspoed in zijn oorlogen, zijn bouwen en al de zaken van zijn rijk, vers 6-15.

III. Zijn aanmatiging om het priesterambt te bedienen, waarvoor hij met melaatsheid geslagen werd, en er door werd opgesloten, vers 16-21, tot aan zijn dood vers 22, 23.

2 Kronieken 26:1-15

Wij hebben hier betreffende Uzzia een bericht van twee dingen.

I. Zijn Godsvrucht. Hij was er niet zeer uitnemend of ijverig in, maar toch, hij deed wat recht was in de ogen des Heeren, hij hield de zuivere aanbidding van de ware God in stand, zoals zijn vader gedaan had, maar hierin beter dan zijn vader, dat wij geen reden hebben om te denken dat hij ooit afgoden heeft aanbeden, zoals zijn vader gedaan heeft, neen, zelfs niet in zijn laatste dagen, toen zijn hart zich verhief. In vers 5 wordt gezegd, dat hij zich begaf om God te zoeken in de dagen van Zacharia, die, naar sommigen denken, de zoon was van die Zacharia, die zijn grootvader Joas gedood had. Deze Zacharia was verstandig in de gezichten Gods, hetzij in de gezichten, waarmee hijzelf bevoorrecht werd of in de gezichten van de vroegere profeten. Hij was zeer bekend en vertrouwd met profetie, had veel gemeenschap met de bovenwereld, was een verstandig, vroom en goed man, en hij schijnt groten invloed gehad te hebben op Uzzia. Gelukkig de voornamen groten mannen, die van de zodanigen omringd zijn en zich door hen willen laten raden, maar rampzalig dezulken, die God alleen maar zoeken zolang zij deze mannen om zich heen hebben, en die in zichzelf geen beginsel hebben om hen tot het einde op de rechten weg te houden.

II. Zijn voorspoed. In het algemeen: In de dagen nu dat hij de Heere zocht maakte hem God voorspoedig. Diegenen alleen zijn voorspoedig, die door God voorspoedig worden gemaakt, want voorspoed is Zijn gave. Godsdienst en vroomheid bevorderen uitwendige voorspoed. Velen hebben bevonden en erkend dat zij, zolang zij de Heere zochten en zich dicht aan hun plicht hielden, voorspoedig waren, maar dat sedert zij God verlieten alles hun tegenliep.

a. Zijn voorspoed in de krijg. God hielp hem, vers 7, en toen triomfeerde hij over de Filistijnen, de oude vijanden van Gods volk, hij brak de fortificaties hunner steden af, en legde bezettingen er in, vers 6. Hij noodzaakte de Ammonieten hem schatting te betalen, vers 8. Hij maakte allen om hem heen rustig en hield hen in ontzag.

b. De grootheid van zijn roem. Zijn naam was bekend en vermaard in al de naburige landen, vers 8, en het was een goede naam een naam van goede dingen voor God en Zijn volk. Dit is ware roem en maakt de mens waarlijk eerwaardig.

c. Zijn gebouwen. Terwijl hij aanvallenderwijs optrad buitenslands, verwaarloosde hij toch de weerbaarheid niet van zijn eigen rijk, hij bouwde torens te Jeruzalem en versterkte ze, vers 9. Een groot gedeelte van de muur van Jeruzalem werd in de tijd zijns vaders afgebroken, inzonderheid aan de Hoekpoort, Hoofdst. 25:23. Zijn vader had hem waarschijnlijk hersteld, maar om eenzelfde onheil in het vervolg te voorkomen, heeft hij, Uzzia, hem versterkt, hij bouwde een toren aan de Hoekpoort. Maar zijn beste versterking van Jeruzalem was zijn dicht blijven bij de aanbidding Gods, indien zijn vader die niet had verlaten, de muur van Jeruzalem zou niet afgebroken zijn. Toen hij de staaf versterkte, vergat hij ook het land niet, maar bouwde ook in de woestijn, vers 10, om het landvolk te beschermen tegen de invallen van de plundersaars, welker benden hen soms verschrikten en uitplunderden, zoals wij lezen in Hoofdstuk 21:16, 17.

d. Zijn landbouw. Hij handelde veel in vee en koren, stelde vele handen aan het werk en verkreeg er veel rijkdom door want hij schepte er behagen in, hij was een liefhebber van de landbouw, vers 10, en waarschijnlijk hield hijzelf het opzicht over zijn zaken op het land hetgeen volstrekt geen verkleining voor hem was maar een voordeel, daar het de industrie van zijn onderdanen aanmoedigde. Het is een eer voor het beroep van de landman, dat een van de doorluchtigste vorsten uit het huis van David dit beroep volgde en beminde. Hij behoorde niet tot hen, die zich verlustigen in de krijg, ook gaf hij zich niet over aan sport en vermaak, maar schepte behagen in de onschuldige genoegens en bezigheden van de landbouwer.

e. Zijn staande legers. Hij schijnt twee militaire inrichtingen gehad te hebben.

(1). Een heirkraft van geoefenden ten oorlog, die strooptochten moesten doen buitenslands, uittrekkende ten heire bij benden, vers 11. Zij brachten buit binnen van de naburige landen bij wijze van weerwraak wegens de rooftochten, die zij zo dikwijls in Juda gedaan hadden.

(2). Een ander leger van wachten en garnizoenen, die het land moesten verdedigen als het werd aangevallen, vers 12, 13. Zo groot was hun aantal en hun kloekmoedigheid, dat zij oorlog voerden met grote kracht, vers 13, geen vijand durfde hun het hoofd bieden, tenminste was geen vijand tegen hen bestand.

Ongewapende mannen kunnen weinig uitrichten in de krijg, daarom heeft Uzzia zich voorzien van een goed tuighuis, waaruit hij zijn soldaten goed voorzag van wapenen ten aanval en ter verdediging, vers 14, spiesen en schilden, bogen en slingers, helmen en pantsers, zwaarden worden niet genoemd, omdat ieder man waarschijnlijk een eigen zwaard had, dat hij altijd droeg. In zijn tijd werden werktuigen uitgevonden om belegeraars te beschieten met pijlen en stenen, die van de torens en bolwerken afgeschoten werden, vers 15. Hoe betreurenswaardig is het dat krijgen en vechterijen, die voortkomen uit van de mensen wellusten, het nodig gemaakt hebben dat kunstige werkmeesters hun kunde en bekwaamheid aanwenden om werktuigen des doods uit te denken en te vervaardigen!

2 Kronieken 26:16-23 Hier is de enige smet, die wij vinden op de naam van koning Uzzia, en het is een, die op geen van de andere koningen ligt. Hoererij moord, verdrukking, vervolging, en inzonderheid afgoderij vormden het karakter van de slechte koningen, en sommigen van die ondeugden waren ook smetten op de goeden, David zelf niet uitgezonderd, getuige de zaak van Uria. Maar wij bevinden niet dat aan Uzzia een van deze ondeugden ten laste werd gelegd en toch overtrad hij tegen de Heere, zijn God, en viel hij onder de tekenen van Zijn misnoegen, dat zich niet, zoals voor andere koningen, openbaarde in kwellende, verdrietige oorlogen en opstanden, maar in een ongeneeslijke kwaal.

I. Zijn zonde bestond in het zich meester willen maken van het priesterambt. De goede weg is een, de bijpaden zijn vele, de overtreding van zijn voorgangers bestond in het verlaten van de tempel des Heeren, Hoofdstuk 24:18, en het branden van reukwerk op afgodische altaren, Hoofdstuk 25:14. Zijn overtreding was zich indringen in de tempel des Heeren, verder dan hem vergund was, en een pogen om zelf op het reukaltaar Gods te roken, voor hetwelk hij waarschijnlijk buitengewone ijver en liefde voorwendde. Zie hoe moeilijk het is, om het een uiterste te vermijden en niet in het andere te vervallen.

1. Wat op de bodem zijner zonde lag was hoogmoed des harten, een lust, die meer dan alle andere lusten ten verderve brengt. Als hij sterk geworden was, vers 16, en door de goede voorzienigheid Gods was hij verwonderlijk geholpen totdat hij sterk werd, toen hij zeer groot was geworden in rijkdom, invloed en macht, heeft hij, in plaats van de Naam Gods te verheffen in dank erkenning aan Hem die zoveel voor hem gedaan had, zijn hart verheven tot verderven toe. Zo zal de voorspoed van de zotten hen verderven, door hen opgeblazen te maken van hoogmoed. Nu hij zoveel werk had gedaan en zoveel eer had verkregen, begon hij te denken dat geen werk, geen eer, te groot voor hem was neen, zelfs niet het werk en de eer eens priesters. Der mensen haken naar verboden kennis en hun wandelen in dingen die te groot voor hen zijn komen voort uit de hoogmoed huns harten en uit het vleselijk verstand, waardoor zij tevergeefs opgeblazen zijn.

2. Zijn zonde was dat hij ging in de tempel des Heeren om te roken op het reukaltaar waarschijnlijk op een plechtige feestdag, of toen hijzelf een bijzondere aanleiding had om de

Goddelijke gunst af te smeken. Wat hem kon bewogen hebben tot die daad van vermetele aanmatiging, of hoe het in zijn hoofd is opgekomen om dit te doen, kan ik niet gissen, geen van al zijn voorgangers, de besten noch de slechtsten, heeft dit ooit beproefd, de wet -hij wist het- was bepaald en uitdrukkelijk tegen hem, er was geen gebruik, geen precedent vóór hem, hij kon op geen nooddwang wijzen, zoals er voor David was om de toonbroden te eten.

a. Misschien verbeelde hij zich dat de priesters hun ambt niet met zoveel geschiktheid, betamelijkheid en vroomheid verrichtten als zij het behoorden te verrichten, en dat hij het beter kon. Of:

b. Hij bemerkte, dat de afgodische koningen zelf reukwerk offerden op de altaren van hun goden, zijn vader heeft dit gedaan, en Jerobeam 1 Koningen 13:1, een eerezucht, die hen misschien in de verzoeking heeft gebracht om het huis Gods te verlaten, omdat dit hun daar niet geoorloofd was, en hij, besloten zijnde zich aan Gods altaar te houden, wilde beproeven om door dit bedwang heen te breken en even dicht tot Gods altaar te komen als de afgodische koningen tot hun altaren. Maar het wordt een overtreding tegen de Heere, zijn God, genoemd. Hij was niet tevreden met de eer, die God op hem gelegd heeft, maar wilde die eer overweldigen, die hem ontzegd was, zoals onze eerste ouders dat gedaan hebben.

3. Hij werd in zijn poging tegengestaan door de hoofdpriester en de andere priesters, die bij hem waren om hem te helpen, vers 17, 18. Zij waren bereid reukwerk te offeren voor de koning overeenkomstig de plicht van hun ambt, maar als hij beproeft het zelf te doen, dan zeggen zij hem duidelijk en onomwonden dat hij zich bemoeit met wat hem niet toekomt, en dat dit op zijn gevaar is. Zij hebben hem niet met geweld weerstaan, hoewel zij kloeke mannen waren, maar door met hem te redeneren en hem aan te tonen:

a. Dat het hem niet geoorloofd was reukwerk te offeren: Het komt u niet toe, Uzzia, de Heere te roken, maar de priesteren, Aärons zonen, wier geboorterecht het dus is en die tot de dienst geheiligd zijn." Aäron en zijn zonen waren door de wet aangesteld om reukwerk te offeren, Exodus 30:7, zie Deuteronomium 33:10, 1 Kronieken 23:13. David had het volk gezegend, Salomo en Jósafath hadden met hen gebeden en voor hen gepredikt Uzzia zou dit gedaan kunnen hebben, en het zou tot zijn lof geweest zijn, maar reukwerk te branden, die dienst mocht alleen door de priesters geschieden. Het koninklijke en het priesterlijke ambt waren door de wet van Mozes gescheiden, om niet anders verenigd te worden dan in de persoon van de Messias. Indien Uzzia bedoelde God te eren en Hem welbehaaglijk te zijn in hetgeen hij deed, dan heeft hij zich ten enenmale vergist, want daar dit een dienst van zuiver Goddelijke inzetting was, kon hij niet verwachten dat hij Gode welbehaaglijk was, tenzij hij geschiedde op de door God verordene wijze en door de personen, die Hij er toe aangesteld heeft.

b. Dat het niet veilig was. Het zal u niet tot eer zijn van de Heere God, er wordt nog meer mee bedoeld: "Het zal uw schande zijn en het is op uw gevaar." De wet is uitdrukkelijk tegen "vreemden, die naderen", Numeri 3:10, 18:7, dat is: allen, die geen priesters zijn. Het is Korach en zijn medeplichtigen, hoewel zij Levieten waren, duur te staan gekomen dat zij het beproefd hebben reukwerk te offeren, dat alleen het werk was van de priesters, Numeri 16:35. Het reukwerk van onze gebeden moet door het geloof in de handen gelegd worden van de Heere Jezus, de grote Hogepriester van onze belijdenis, want anders kunnen wij niet verwachten dat het door God aangenomen zal worden, Openbaring 8:3.

4. Hij vertoornde zich tegen de priesters, die hem bestraften, en wilde in weerwil van hen voorwaarts gaan om te doen wat hij voornemens was, vers 19. Uzzia werd toornig en wilde het reukvat niet uit zijn hand leggen. Hij nam het euvel op bestraft en weerstaan te worden, en wilde het niet dulden. 'Nitimur in vetitum' -Wij zijn geneigd te doen wat verboden is.

II. Zijn straf was een ongeneeslijke melaatsheid, die oprees aan zijn voorhoofd, terwijl hij twistte met de priesters. Indien hij zich aan de vermaning van de priesters had onderworpen, zijn misslag had erkend en teruggegaan was, alles zou wel geweest zijn, maar toen hij toornig werd tegen de priesters, en hen aanviel, toen werd God toornig tegen hem en sloeg hem met de plaag van de melaatsheid.

Josefus zegt dat hij de priesters met de dood dreigde zo zij hem tegenstonden, en dat toen de aarde beefde, het dak van de tempel scheurde, en door de ontstane opening viel een zonnestraal op het gelaat des konings, waarop de melaatsheid terstond zichtbaar werd. En sommigen maken de gissing dat dit de aardbeving was in de dagen van Uzzia, waarvan wij lezen in Amos 1:1, en Zacharia 14:5.

Deze plotselinge slag:

1. Maakte een einde aan de twist tussen hem en de priesters, want toen de melaatsheid zich vertoonde, verstoutten zij zich om hem uit de tempel te stoten, ja hijzelf werd ook gedreven uit te gaan omdat de Heere hem geplaagd had met een ziekte, die op zeer bijzondere wijze een teken was van Zijn misnoegen, en die, naar hij wist, hem buitensloot van de gemeenschap van de mensen, en nog zoveel te meer van het altaar Gods. Hij wilde zich niet laten overtuigen door hetgeen de priesters gezegd hadden, maar God nam een afdoend middel te baat om hem tot overtuiging te brengen. Indien hoogmoedige mensen er door de oordelen van Gods mond niet toe gebracht willen worden om hun dwaling in te zien en te belijden, dan zullen zij ze door de oordelen van Gods hand leren inzien. Het was een blijk van enige vreze Gods in het hart van de koning, zelfs te midden van zijn overtreding, dat hij, zodra hij bemerkte dat God toornig op hem was, niet slechts afliet van zijn poging, maar zich in allerijl terugtrok. Hoewel hij getwist heeft met de priesters, heeft hij toch niet met zijn Maker willen twisten.

2. Het was een blijvende straf voor zijn overtreding, want hij bleef melaats tot aan de dag zijns doods, opgesloten in een afzonderlijk huis, buitengesloten van de maatschappij en genoodzaakt om het bestuur van zijn zaken over te laten aan zijn zoon, vers 21. Aldus gaf God er een voorbeeld van, hoe Hij de hovaardigen wederstaat, een voorbeeld ook van Zijn ijver voor de zuiverheid en de eer van Zijn eigen inzettingen, aldus heeft Hij zelfs grote en Godvruchtige mensen gewaarschuwd om te weten waar hun plaats is en er zich op te houden, en niet in te treden in hetgeen zij niet gezien hebben, aldus heeft Hij aan Uzzia een luide en voortdurende roepstem doen horen om zich te bekeren en hem ruim tijd gegeven tot bekering, en wij hebben reden te hopen dat hij er een goed gebruik van heeft gemaakt. Hij is een man geweest van veel zaken in de wereld, maar daaraan ontrukt zijnde en genoodzaakt te wonen in een afgezonderd huis, had hij tijd om aan een andere wereld te denken en er zich voor te bereiden.

Door dit oordeel over de koning wilde God groten eerbied doen komen in het hart des volks voor de tempel, het priesterschap en andere heilige zaken, waarvan zij maar al te geneigd waren gering te denken. Terwijl de koning melaats was, was hij zo goed als dood, dood terwijl hij nog leefde, levend begraven, en zo werd in werkelijkheid beantwoord aan de wet dat de vreemde, die nadert gedood zal worden. De schande overleefde hem, want toen hij gestorven was wilden zij hem niet begraven in de graven van de koningen omdat hij melaats was, waardoor al zijn roem beneveld en bevlekt was.

3. Het was een straf, die beantwoordde aan de zonde, zoals in het water het aangezicht is tegen het aangezicht.

a. Op de bodem van zijn overtreding was hoogmoed, en zo heeft God hem vernederd en schande aangedaan.

- b. Hij heeft in minachting van de priesters zich willen indringen in hun ambt, en God sloeg hem met een plaag, die hem zeer bijzonder aan het onderzoek en het oordeel van de priesters onderwierp, want hun kwam het oordeel toe over de melaatsheid, Deuteronomium 24:8.
 - c. Hij heeft zich ingedrongen in de tempel Gods in de plaats, waar alleen de priesters mochten komen en daarom werd hij zelfs van de voorhoven des tempels buiten geworpen, waar de geringsten van zijn onderdanen toegang hadden, zo zij ceremonieel rein waren.
 - d. Hij heeft de priesteren het hoofd geboden, die hem weerstonden in zijn aanmatiging, en daarom is de melaatsheid opgerezen naar zijn voorhoofd, wat in Mirjams geval gelijk werd gesteld met het spuwen van haar vader in haar aangezicht, Numeri 12:14.
 - e. Hij overweldigde de waardigheid van het priesterschap, waarop hij geen recht had, en daarom is hij beroofd van zijn koninklijke waardigheid, waar hij wèl recht op had. Zij, die naar verboden eer haken, verbeuren de eer die geoorloofd is.
- Door naar de boom van de kennis de hand uit te steken, van welks vruchten hij niet eten mocht, heeft Adam zich de toegang afgesloten van de boom des levens, waarvan hij wèl had mogen eten. Laat allen, die het lezen, zeggen: De Heere is rechtvaardig.

HOOFDSTUK 27

1 Jotham was vijf en twintig jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde zestien jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jerusa, een dochter van Zadok. 2 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader Uzzia gedaan had, behalve dat hij in de tempel des HEEREN niet ging; en het volk verdierf zich nog. 3 Dezelve bouwde de hoge poorten aan het huis des HEEREN; hij bouwde ook veel aan de muur van Ofel. 4 Daartoe bouwde hij steden op het gebergte van Juda; en in de wouden bouwde hij burchten en torens. 5 Hij krijgde ook tegen de koning der kinderen Ammons, en had de overhand over hen, zodat de kinderen Ammons in datzelfde jaar hem gaven honderd talenten zilvers, en tien duizend kor tarwe, en tien duizend gerst; dit brachten hem de kinderen Ammons wederom, ook in het tweede en in het derde jaar. 6 Alzo versterkte zich Jotham; want hij richtte zijn wegen voor het aangezicht des HEEREN, zijns Gods. 7 Het overige nu der geschiedenissen van Jotham, en al zijn krijgen, en zijn wegen, ziet, zij zijn geschreven in het boek der koningen van Israël en Juda. 8 Hij was vijf en twintig jaren oud, toen hij koning werd; en hij regeerde zestien jaren te Jeruzalem. 9 En Jotham ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in de stad Davids; en zijn zoon Achaz werd koning in zijn plaats.

Hier is een zeer kort bericht van de regering van Jotham, een Godvruchtige, voorspoedige vorst van wie men zou wensen meer te weten, maar wij kunnen te eerder genoegen nemen met het beknopte van het verhaal, daar wat de geschiedenis van de laatste drie koningen verlengd heeft, hun ontaarding was in het laatste gedeelte van hun regering, maar van zijn regering was geen zo treurig einde te vermelden.

I. Wij hebben hier slechts de datum en de duur van zijn regering, vers 1-8.

II. Het algemeen goede karakter ervan, 2-6.

III. De voorspoed ervan, vers 3-5.

IV. Het einde ervan, vers 7, 9.

2 Kronieken 27:1-9

Er wordt hier betreffende Jotham niet veel meer verhaald dan hetgeen wij hadden in 2 Koningen 15:32 en verv.

1. Dat hij goed regeerde, hij deed dat recht was in de ogen des Heeren, de loop van zijn regering was goed en welbehaaglijk voor God, wiens gunst hij zich ten doel en wiens woord hij zich ten regel stelde, en -hetgeen bewees dat hij uit een goed beginsel handelde- hij richtte zijn wegen voor het aangezicht des Heeren zijns Gods, vers 6, dat is: hij wandelde met grote omzichtigheid, bedacht hoe hij kon vermijden hetgeen kwaad is en bereiken hetgeen goed is. Hij zag voor zich heen en bracht zijn zaken in zo goede orde, dat het hem gemakkelijk viel ze te besturen.

Of, hij bevestigde zijn wegen voor het aangezicht des Heeren, dat is: hij wandelde standvastig in de weg van zijn plicht, was er gelijkmatig en vastberaden in, niet zoals sommigen van zijn voorgangers, die, hoewel er wel wat goeds in hen was, hun eer verloren door hun onstandvastigheid en hun ongelijk blijven aan zichzelf. Zij hadden goed gelopen, maar iets heeft hen verhinderd goed te blijven lopen. Zo was het niet met Jotham.

Er worden twee dingen opgemerkt in zijn karakter.

a. Hetgeen verkeerd was in zijn vader heeft hij verbeterd in zichzelf, vers 2. Hij deed naar alles, dat zijn vader Uzzia gedaan had hetgeen hij wijs en wel gedaan had, maar hij wilde hem niet navolgen in het verkeerde, dat hij gedaan had, want hij ging niet in de tempel des Heeren om reukwerk te branden, zoals zijn vader gedaan heeft, maar gewaarschuwd door hetgeen hem overkomen is, heeft hij zo vermetel een daad niet durven doen. Wij moeten de beste mensen, hen voor wie wij de grootsten eerbied koesteren, niet navolgen dan voor zoveel zij

wèl gedaan hebben, terwijl daarentegen hun val en de schadelijke gevolgen ervan waarschuwingen voor ons moeten zijn om met meer omzichtigheid te wandelen, opdat wij ons niet stoten aan dezelfde steen, waaraan zij zich gestoten hebben.

b. Hetgeen in zijn volk verkeerd was vermocht hij niet te verbeteren. Het volk verderfde zich nog Misschien werpt het enigszins een blaam op hem, dat hij voor de reformatie van zijn land tekort schoot. De mensen kunnen zelf wel zeer goed en Godvruchtig zijn, terwijl het hun toch aan moed en ijver ontbreekt om te doen wat zij zouden kunnen doen voor de hervorming of bekering van anderen. Maar het werpt voorzeker een groter blaam op het volk, dat zij niet gedaan hebben wat zij hadden kunnen doen, om van de voordelen van een zo goede regering een goed gebruik te maken. Er werd hun goed onderricht gegeven, zij hadden een goed voorbeeld voor ogen, maar zij wilden zich niet laten verbeteren, zodat zij, zelfs onder de regering van hun goede koningen zowel als onder die van de slechte, zich toorn vergaderden als een schat in de dag des toorns want zij verdierven zich nog, de smelter heeft tevergeefs gesmolten.

2. Dat hij voorspoedig was en in waarheid vermaard werd ten goede.

a. Hij bouwde. Hij begon met de hoge poort aan het huis des Heeren, die hij herstelde, verfraaide en hoger maakte. Daarna versterkte hij de muur van Ofel en bouwde steden op het gebergte van Juda, vers 3, 4, droeg alle mogelijke zorg voor de versterking van zijn land en om het in goeden staat te brengen.

b. Hij overwon in de krijg. Hij streed tegen de Ammonieten, die in Jósafaths tijd een inval hadden gedaan in Juda, Hoofdstuk 20:1, had de overhand over hen en legde hun een zware schatting op, vers 4.

c. Hij werd machtig, hij versterkte zich, vers 6, verkreeg rijkdom, macht en invloed op de naburige volken die naar zijn vriendschap dongen en zijn misnoegen vreesden, en dat alles verkreeg hij door zijn wegen te richten voor het aangezicht des Heeren, zijns Gods. Hoe standvastiger wij zijn in de Godsdienst, zoveel sterker zijn wij om het kwade te weerstaan en het goede te doen.

3. Dat hij zijn loop al te spoedig voleindigde, maar hem voleindigde met eer. Hij had het ongeluk van te sterven in het midden van zijn dagen, maar als vergoeding daarvoor had hij het geluk van zijn roem niet te overleven zoals dit met zijn laatste drie voorgangers het geval was. Hij stierf toen hij nog pas een en veertig oud was, vers 8, maar zijn krijgen en zijn wegen, zijn krijgen buitenslands en zijn wegen in zijn eigen land, waren zo roemrijk dat zij geschreven zijn in het boek van de koningen Israëls zowel als in dat van de koningen van Juda, vers 7. De laatste woorden van het hoofdstuk geven het smartelijk bericht dat zijn zoon Achaz koning werd in zijn plaats, wiens karakter in alle opzichten het tegenovergestelde was van het zijne. Als de rijkdom en macht, waarmee wijze mannen goed gedaan hebben, overgaan op dwazen, die er kwaad mee doen, dan is dit een weeklage en tot een weeklage geworden.

HOOFDSTUK 28

1 Achaz was twintig jaren oud, toen hij koning werd, en regeerde zestien jaren te Jeruzalem; en hij deed niet dat recht was in de ogen des HEEREN, gelijk zijn vader David; 2 Maar hij wandelde in de wegen der koningen van Israël; daartoe maakte hij ook gegotene beelden voor de Baals. 3 Dezelve rookte ook in het dal des zoons van Hinnom; en hij brandde zijn zonen in het vuur, naar de gruwelen der heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had. 4 Ook offerde hij en rookte op de hoogten en op de heuvelen, mitsgaders onder alle groen geboomte. 5 Daarom gaf hem de HEERE, zijn God, in de hand des konings van Syrië, dat zij hem sloegen, en van hem gevankelijk wegvoerden een grote menigte van gevangenen, die zij te Damaskus brachten. En hij werd ook gegeven in de hand des konings van Israël, die hem sloeg met een groten slag. 6 Want Pekah, de zoon van Remalia, sloeg in Juda honderd en twintig duizend dood op een dag, allen strijdbare mannen, omdat zij de HEERE, de God hunner vaderen, verlaten hadden. 7 En Zichri, een geweldig man van Efraim, sloeg Maaseja, de zoon des konings, dood, en Azrikam, de huisoverste, mitsgaders Elkana, de tweede na de koning. 8 En de kinderen Israëls voerden van hun broederen gevankelijk weg tweehonderd duizend, vrouwen, zonen en dochteren, en plunderden ook veel roofs van hen; en zij brachten de roof te Samaria. 9 Aldaar nu was een profeet des HEEREN, wiens naam was Oded; die ging uit, het heir tegen, dat naar Samaria kwam, en zeide tot hen: Ziet, door de grimmigheid des HEEREN, des Gods uwer vaderen, over Juda, heeft Hij hen in uw hand gegeven, en gij hebt hen doodgeslagen in toornigheid, die tot aan de hemel raakt. 10 Daartoe denkt gij nu de kinderen van Juda en Jeruzalem u tot slaven en slavinnen te onderwerpen; zijt gij het niet alleenlijk? Bij ulieden zijn schulden tegen de HEERE, uw God. 11 Nu dan, hoort mij, en brengt de gevangenen weder, die gij van uw broederen gevankelijk weggevoerd hebt; want de hitte van des HEEREN toorn is over u.

12 Toen maakten zich mannen op van de hoofden der kinderen van Efraim, Azaria, de zoon van Johanan, Berechja, de zoon van Mesillemoth en Jehizkia, de zoon van Sallum, en Amasa, de zoon van Hadlai, tegen degenen, die uit het heir kwamen. 13 En zij zeiden tot hen: Gij zult deze gevangenen hier niet inbrengen, tot een schuld over ons tegen de HEERE; denkt gijlieden toe te doen tot onze zonden en tot onze schulden, hoewel wij vele schulden hebben, en de hitte des toorns over Israël is? 14 Toen lieten de toegerusten de gevangenen en de roof voor het aangezicht der oversten en der ganse gemeente. 15 De mannen nu, die met namen uitgedrukt zijn, maakten zich op, en grepen de gevangenen, en kleedden van de roof al hun naakten; en zij kleedden hen, en schoeiden hen, en spijsden hen, en drenkten hen, en zalfden hen, en voerden ze op ezelen, allen die zwak waren, en brachten hen te Jericho, de Palmstad, bij hun broederen; daarna keerden zij weder naar Samaria.

16 Ter zelfder tijd zond de koning Achaz tot de koningen van Assyrië, dat zij hem helpen zouden. 17 Daarenboven waren ook de Edomieten gekomen, en hadden Juda geslagen en gevangenen gevankelijk weggevoerd. 18 Daartoe waren de Filistijnen in de steden der laagte en het zuiden van Juda ingevallen, en hadden ingenomen Beth-semes, en Ajalon, en Gederoth, en Socho en haar onderhorige plaatsen, en Timna en haar onderhorige plaatsen, en Gimzo en haar onderhorige plaatsen; en zij woonden aldaar. 19 Want de HEERE vernederde Juda, om der wille van Achaz, de koning Israëls; want hij had Juda afgetrokken, dat het gans zeer overtrad tegen de HEERE.

20 En Tiglath-pilneser, de koning van Assyrië, kwam tot hem; doch hij benauwde hem, en sterkte hem niet. 21 Want Achaz nam een deel van het huis des HEEREN, en van het huis des konings en der vorsten, hetwelk hij de koning van Assyrië gaf; maar hij hielp hem niet. 22 Ja, ter tijd, als men hem benauwde, zo maakte hij des overtredens tegen de HEERE nog meer; dit was de koning Achaz. 23 Want hij offerde de goden van Damaskus, die hem geslagen hadden, en zeide: Omdat de goden der koningen van Syrië hen helpen, zal ik hun offeren, opdat zij mij ook helpen; maar zij waren hem tot zijn val, mitsgaders aan gans Israël. 24 En Achaz verzamelde de vaten van het huis Gods, en hieuw de vaten van het huis Gods in stukken, en sloot de deuren van het huis des HEEREN toe; daartoe maakte hij zich altaren in alle hoeken te Jeruzalem. 25 Ook maakte hij in elke stad van Juda hoogten, om anderen goden te roken; also verwekte hij de HEERE, zijner vaderen God, tot toorn. 26 Het overige nu der geschiedenissen, en al zijn wegen, de eerste en de laatste, ziet, zij zijn geschreven in het boek der koningen van Juda en Israël. 27 En Achaz ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in de stad te Jeruzalem; maar zij brachten hem niet in de graven der koningen van Israël; en zijn zoon Jehizkia werd koning in zijn plaats.

Dit hoofdstuk bevat de geschiedenis van Achaz, de zoon van Jotham. het was een slechte regering, die er toe bijdroeg om de hittigheid van des Heeren toorn te doen toenemen. Wij hebben hier: I. Zijn grote goddeloosheid, vers 2-4.

II. De benauwdheid, waarin hij zich er door gebracht heeft, vers 5-8.

III. De bestraffing, die God zond door een profeet aan het leger Israëls omdat zij hun broederen van Juda hadden vertreden, en hoe zij gehoorzaam het oor hebben geleend aan die bestraffing, vers 9- 15.

IV. De vele rampen, die over Achaz en zijn volk zijn gekomen vers 16-21.

V. Zijn volharden in afgoderij in weerwil hiervan, vers 22-25, VI. en zo eindigt zijn geschiedenis, vers 26, 27.

2 Kronieken 28:1-5

Nooit voorzeker heeft iemand betere gelegenheid gehad dan Achaz om wèl te handelen, hij vond de zaken in goede orde, het rijk welvarend en sterk, de Godsdienst gevestigd, en toch wordt hij hier in deze weinige verzen beschreven als:

1. Aller-ellendigst verdorven. Er was hem een goede opvoeding gegeven en een goed voorbeeld, maar ouders kunnen hun kinderen geen genade geven, al het onderwijs, dat hij had ontvangen, was aan hem verloren, hij deed niet dat recht was in de ogen des Heeren, vers 1 'neen, maar wel zeer veel dat kwaad was, onrecht aan God, aan zijn eigen ziel en aan zijn volk, hij wandelde in de weg van de afvallige Israëlieten en van de gevloekte Kanaänieten, maakte gegoten beelden en aanbad die in tegenspraak met het tweede gebod, ja hij maakte ze voor de Baäls, in tegenspraak met het eerste gebod. Hij verliet de tempel des Heeren, offerde en brandde reukwerk op de bergen, alsof hij daar dicht bij de hemel was, en onder alle groen geboomte, alsof deze door hun schaduw en afdruijing de betekenis voor hem hadden van de bescherming en de invloed des hemels.

Om zijn goddeloosheid te voltooien heeft hij, als iemand die geheel ontbloot was van alle natuurlijke liefde zowel als van Godsdienst en zich volkomen toegewijd had aan de dienst en de belangen van de groten vijand van het menselijk geslacht, zijn kinderen in het vuur gebrand voor de Moloch, vers 3, het niet genoeg achtende om hen aan die helse demon te wijden door hen door het vuur te laten doorgaan. Zie welk een volstrekte heerschappij de overste van de macht van de lucht heeft op de kinderen van de ongehoorzaamheid.

2. Ellendig beroofd en ten prooi gemaakt. Toen hij God verliet en zich met grote onkosten onder de bescherming stelde van valse goden, heeft God, die naar recht zijn God was, hem in de hand gegeven van zijn vijanden, vers 5.

a. De Syriërs vielen hem aan en zegevierden over hem, versloegen hem te velde en voerden zeer velen van zijn volk gevangelijk weg.

b. De koning van Israël, hoewel zelf een afgodendienaar, werd tot een gesel voor hem gemaakt, hij sloeg hem met een grote slag. Het volk leed door deze oordelen, hun bloed werd vergoten, hun land verwoest, hun gezinnen in het verderf gestort, want toen zij een goede koning hadden, hebben zij zich wel verdorven, Hoofdstuk 27:2, maar zijn Godsvrucht heeft hen toch beschut, maar nu zij een slechten hadden, was hun schaduw van hen geweken en kwam een stortvloed van oordelen over hen. Zij, die hun geluk niet beseften onder de vorige regering, konden het nu leren waarderen door de rampen van deze regering.

2 Kronieken 28:6-15

Wij hebben hier: I. Het trouweloze Juda onder de bestraffingen van Gods voorzienigheid, en zij zijn zeer streng. Nooit was er zulk bloedig werk onder hen verricht sedert zij een

koninkrijk waren geworden, en dat nog wel door Israëlieten. Achaz wandelde in de wegen van de koningen van Israël, en de koning van Israël was het werktuig door God gebruikt om hem te straffen. Het is rechtvaardig in God om diegenen tot onze plagen te maken, die wij ons tot voorgangers hebben gemaakt, of in wier zonden wij delen. Er brak een oorlog uit tussen Juda en Israël, waarin Juda de nederlaag leed.

Want:

1. Er werd een grote slachting aangericht op het slagveld, honderd en twintig duizend mannen, die anders kloeke helden geweest waren, werden gedood, vers 6, onder wie sommigen van de voornaamsten des lands, een van de zonen des konings. Hij had sommigen van zijn zonen aan Moloch geofferd, rechtvaardig dus wordt deze aan de wraak Gods geofferd. Een ander, die de tweede was na de koning, zijn vriend, de eerste staatsminister, of misschien de naaste bij hem in de veldslag zodat de koning zelf ternauwernood ontkwam vers 7. Het rijk van Israël was toentertijd niet sterk, maar toch sterk genoeg om deze grote verwoesting over Juda te brengen. Maar gewis, zoveel mannen, grote mannen, kloeke mannen, zouden niet aldus afgesneden zijn in een dag, indien zij niet op merkwaardige wijze moedeloos waren geweest, zowel door hun eigen schuldbesef als door de rechtvaardige hand Gods over hen. Zelfs kloeke mannen waren als slachtschapen geacht en werden een gemakkelijke prooi voor de vijand, omdat zij de Heere, hunner vaderen God, hadden verlaten en Hij hen verlaten had.

2. Er waren vele vrouwen en kinderen gevangen gemaakt, vers 8. Toen het leger te velde verslagen was, werden de steden, vlekken en dorpen gemakkelijk geplunderd, de inwoners gevangen en tot slaven gemaakt en hun bezittingen tot een buit verklaard.

II. Zelfs het zegevierende Israël onder de bestraffing van Gods woord, wegens het slechte beginsel, waaruit zij krijg hadden gevoerd tegen Juda, en het slechte gebruik, dat zij maakten van hun voorspoed, en de goede uitwerking die deze bestraffing op hen had. Hier is: 1. De boodschap, die God hun zond door een profeet, die hen tegemoet ging, niet om hun dapperheid toe te juichen of hen geluk te wensen met hun overwinning, hoewel zij terugkeerden beladen met buit en roem, maar om hun in de naam van God van hun verkeerdheden te spreken en hen voor de oordelen Gods te waarschuwen.

a. Hij zegt hun hoe zij aan deze overwinning, waarop zij zo trots zijn, gekomen zijn, het was niet omdat God hen begunstigde of omdat zij haar verdiend hadden, maar door de grimmigheid des Heeren over Juda, die u tot de roede van Zijn verbolgenheid heeft gemaakt. Niet om uw gerechtigheid, dit zij u bekend, maar om hun goddeloosheid, Deuteronomium 9:5, zijn zij afgebroken, en daarom zijt niet hooggevoelende, maar vreest dat God ook mogelijk u niet spare, Romeinen 11:20, 21.

b. Hij beschuldigt hen dat zij de macht, die God hun over hun broederen gegeven heeft, misbruikt hebben. Zij begrijpen niet wat een overwinning is, die denken dat zij er het recht door krijgen om te doen wat zij willen, en dat het langste zwaard het duidelijkste recht is op leven en bezitting-'Jusque datum sceleri' -Macht is recht- gelijk het onverstandig is geen gebruik te maken van een overwinning, zo is het goddeloos haar te misbruiken.

De overwinnaars worden hier bestraft:

A. Om de wrede slachting, die zij hadden aangericht op het oorlogsveld. Het is waar, zij hadden krijgsbloed vergoten in de krijg, en wij onderstellen dat dit wettig en geoorloofd is, maar hun is het in zonde verkeerd, omdat zij het deden uit een slecht beginsel van vijandschap jegens hun broederen, en op een slechte wijze, met barbaarse woede, in toornigheid, die tot aan de hemel raakt, dat is: die tot God roept om wraak over zulke bloeddorstige mannen, die zich verlustigden in zulke slachtingen. Indien zij, die Gods gerechtigheid dienen, het doen met

toorn en in een geest van wraakzucht, dan worden zij er zelf aan onderhevig en verbeuren de eer van voor Hem gehandeld te hebben, want de toorns des mans werkt Gods gerechtigheid niet.

B. Om hun wrede behandeling van de gevangenen. "Gij denkt de kinderen van Juda en Jeruzalem u tot slaven en slavinnen te onderwerpen, hoewel zij uw broederen en vrijgeboren Israëlieten zijn." God neemt nota van wat de mensen denken en zich voornemen, zowel als van wat zij zeggen en doen.

C. Hij herinnert hen aan hun eigen zonden, waardoor ook zij aan de toorn Gods zijn blootgesteld. Zijn dan niet bij u, ja u aangaande, schulden tegen de Heere, uw God? vers 10. Hij beroept zich op hun eigen geweten en het blijkbare van de zaak. "Hoewel gij nu tot de werktuigen zijt gemaakt van Juda's kastijding voor hun zonde, moet gij toch niet denken dat gij zelf onschuldig zijt, neen, ook gij zijt schuldig voor God." Dit wordt bedoeld als verwijt om hen te beteugelen in hun triomf over hun voorspoed. "Gij zijt zondaren, en het voegt niet aan zondaren om hoogmoedig te zijn, gij hebt nu de overwinning weggedragen, maar weest niet gerust, geeft u niet over aan gerustheid, de krijgskans kan weldra tegen u gekeerd worden, want indien het oordeel aldus begint met hen, onder wie Gods huis is, wat zal dan het einde wezen van hen, die de kalveren aanbidden?" Op hun strengheid jegens hun broederen. "Gij hebt hen nu ten ondergebracht, maar gij behoort hun barmhartigheid te betonen, want gij zelf zijt verloren, zo gij geen genade vindt bij God. Het betaamt zondaren al heel weinig om wreed te zijn. Gij hebt reeds overtredingen genoeg voor uw rekening, en behoeft deze niet nog aan de overige toe te voegen."

D. Hij beveelt hun de gevangenen vrij te laten en hen zorgzaam naar huis te zenden, vers 11, want: "Daar gij gezondigd hebt, is de hitte van des Heeren toorn over u, en er is geen ander middel om er aan te ontkomen, dan door barmhartigheid te bewijzen." 2. Het besluit, dat de vorsten daarop genomen hebben, om de gevangenen vrij te laten. "Zij maakten zich op tegen degenen, die uit het heir kwamen", hoewel deze opgewonden en trots waren op hun overwinning, en verklaarden hun ronduit dat zij hun gevangenen niet naar Samaria zullen brengen, vers 12, 13. Zij hadden reeds zonden genoeg te verantwoorden en wilden niet dat er nog meer aan hun overtreding toegevoegd zou worden. Hierin toonden zij een gehoorzaam achtgeven op het woord van God door Zijn profeet en een teder medelijden jegens hun broeders, dat door de barmhartigheid Gods in hen gewerkt was, want Hij zag de benauwdheid aan van dit arme volk en hoorde hun geschrei, en "gaf hun barmhartigheid voor het aangezicht van allen, die hen gevangen hadden", Psalm 106:44, 46.

3. De bereidwilligheid van de vorsten in deze zaak en de vrijlating van de gevangenen hierop.

a. Hoewel de toegerusten, gewapend zijnde hun recht hadden kunnen handhaven op hetgeen zij door het zwaard verkregen hebben, berustten zij en lieten hun gevangenen en de buit ter beschikking van de oversten, vers 14 en hierin legden zij meer heldhaftige kloekmoedigheid aan de dag dan in hen gevangen te maken. Het is voor iedereen een grote eer om zich te buigen voor het gezag van rede en Godsdienst tegen zijn eigenbelang.

b. De vorsten hebben zeer grootmoedig de arme gevangenen op gerieflijke wijze naar huis gezonden, vers 15. Zij, die hopen barmhartigheid te verkrijgen bij God, moeten hieruit leren met welke barmhartigheid zij hebben te handelen met hen, die in hun macht zijn en aan hun genade zijn overgeleverd. Het is vreemd dat die oversten, die in deze omstandigheid zoveel eerbied hebben betoond voor het woord van God en zo'n invloed op het volk, niet zoveel genade hadden om in gehoorzaamheid aan de roepstemmen Gods door zoveel profeten de afgoderij uit te roeien in hun land, die er toch spoedig daarna het verderf van is geweest.

2 Kronieken 28:16-27

I. Hier is de grote benauwdheid, die over het rijk van Achaz is gekomen om zijn zonde. In het algemeen: 1. De Heere vernederde Juda vers 19. Zij waren kort tevoren zeer hoog in rijkdom en macht, maar God vond middelen om hen naar beneden te brengen en hen even verachtelijk te maken als zij geducht waren geweest. Zij, die zich niet willen verootmoedigen onder het woord van God, zullen rechtvaardig vernederd worden door Zijn oordelen. Ongerechtigheid doet de mensen uitteren, Psalm 106:43.

2. Achaz ontblootte Juda, vers 19. Zijn zonde verlaagde hen en stelde hen bloot aan hun vijanden. Zij ontblootte hen tot hun schande, want zij stelde hen bloot aan verachting als een man zonder klederen aan het lijf. Zij ontblootte hen tot hun gevaar, want zij stelde hen bloot aan aanranding, zoals een ongewapend man, Exodus 32:25. De zonde berooft de mensen. In het bijzonder. Uit weerwraak over Amazia's wrede behandeling van hen, Hoofdstuk 25:12, sloegen de Edomieten Juda, en voerden velen van hen gevankelijk weg, vers 17. Ook de Filistijnen namen vele steden en dorpen die in hun nabijheid gelegen waren, in, en hielden ze in hun bezit, vers 18 en zo wreekten zij zich over de invallen, die Uzzia in hun land had gedaan, Hoofdstuk 26:6. En om te tonen dat het zuiver en alleen de zonde van Achaz was, die de Filistijnen in zijn land bracht, heeft de profeet Jesaja in het jaar dat Achaz stierf, de verwoesting van de Filistijnen voorzegd door de zoon van Achaz, Jesaja 14:28, 29.

II. Hoe Achaz de benauwdheid des volks en de zonde des volks deed toenemen.

1. Hij deed de benauwdheid toenemen, door vreemden koningen het hof te maken in de hoop dat zij hem te hulp zouden komen. Toen de Edomieten en Filistijnen hem kwelden, zond hij tot de koningen van Assyrië, dat zij hem helpen zouden, vers 16, want hij vond zijn eigen rijk verzwakt en ontbloot, en hij kon niet op God vertrouwen, en daarom moest hij zich zeer grote uitgaven getroosten, om de koning van Assyrië aan zijn zijde te krijgen. Hij plunderde het huis van God en het huis des konings, en perste de vorsten geld af, om deze vreemde krijgsmacht in dienst te kunnen nemen, vers 21. Hoewel hij zich met de afgoderij van de heidense volken, zijn naburen, had verenigd, hebben zij hem daarom noch geacht noch gewaardeerd er hem niet meer om bemind, en zo heeft zijn inschikkelijkheid voor hen, waardoor hij God verloor, hen niet voor zich gewonnen, en kon hij ook niets van hen gedaan krijgen dan voor veel geld.

Het wordt dikwijls gezien dat de goddelozen zelf geen wezenlijke genegenheid hebben voor hen, die tot hen afvallen, en ook volstrekt niet geneigd zijn hun vriendelijkheid te bewijzen. Een ontaarde, verbasterde scheut wordt door iedereen als een gruwelijke scheut aangezien, Jesaja 14:19. Maar wat verkreeg Achaz van de koning van Assyrië? Wél, hij kwam tot hem, maar hij benauwde hem en sterkte hem niet, vers 20, hielp hem niet, vers 21. De krijgsmacht van de Assyriërs was ingekwartierd in zijn land, waardoor het verarmd en verzwakt werd. De Assyrische krijgslieden werden beledigend en gebiedend, en berokkenden hem veel kwelling en ergernis, als een gebroken rietstaf, die niet slechts faalt, maar de hand doorboort van hem, die er op leunt.

2. Hij deed toe aan de schuld, door de vreemde goden te zoeken in de hoop hulp en verlichting van hen te krijgen. Toen men hem benauwde had hij reden genoeg om de dwaasheid van de afgoderij in te zien, maar in plaats van er zich van te bekeren, maakte hij des overtrekens tegen de Heere nog meer, vers 22, was hij meer dan ooit verzot op zijn afgoden, waarvoor hem hier een brandmerk van de schande ingedekt wordt: dit was de koning Achaz, die ongelukkige man, die de schande was van het huis van David, de vloek en de plaag van zijn tijd en geslacht. Diegenen zijn wel waarlijk goddeloos en laag, die door hun

beproevingen nog slechter gemaakt worden, in plaats van er door verzacht en verbeterd te worden, die in hun benauwdheid des overtredens tegen de Heere nog meer manen, verbitterd in plaats van vertederd worden, en hun hart verharden om kwaad te doen.

Laat ons zien waarin zijn overtreding bestond.

a. Hij verloor het huis van God, want hij hieuw de vaten van het huis Gods in stukken, opdat de priesters de tempeldienst niet zouden kunnen verrichten, of tenminste niet naar behoren, uit gebrek aan vaten, en eindelijk, hij sloot de deuren van het huis des Heeren toe, opdat het volk er niet in zou kunnen gaan, om de dienst bij te wonen, vers 24. Dit was erger dan de slechtste koningen gedaan hebben, die voor hem geweest zijn.

b. Hij smaadde het altaar Gods, want hij maakte zich altaren in alle hoeken van Jeruzalem, zodat zij, gelijk de profeet zegt, "als steenhopen waren op de voren van de velden". Hosea 12:12. En in de steden van Juda heeft hij, hetzij door zijn macht, of door zijn geld, of door beide, hoogten opgericht voor het volk om er reukwerk te offeren aan welke afgod zij wilden, als met het bepaalde doel om de Heere, van zijn vaderen God, tot toorn te verwekken, vers 25.

c. Hij verwierp God zelf, want hij offerde de goden van Damascus, vers 23, niet omdat hij hen beminde want hij dacht dat zij hem geslagen hadden maar omdat hij hen vreesde, denkende dat zij zijn vijanden hadden geholpen, en dat zij, zo hij hen slechts tot zijn belangen kon overhalen, hem zouden helpen. Dwaas! Het was zijn eigen God, die hem sloeg en de Syriërs tegen hem sterkte, niet de goden van Damascus, indien hij aan Hem, en aan Hem alleen, geofferd had, Hij zou hem geholpen hebben. Maar het is geen wonder, dat van de mensen genegenheid en Godsdienstige eerbewijzen misplaatst worden, als zij zich in de oorsprong van hun benauwdheid en de bewerker van hun heil en hun hulp vergissen. En wat komt ervan? De goden van Syrië komen Achaz niet meer te hulp dan de koningen van Assyrië hem te hulp gekomen zijn, zij waren hem tot zijn val, mitsgaders aan geheel Israël. Deze zonde heeft God er toe gebracht om oordelen over hem te doen komen, hem af te snijden in het midden van zijn dagen, toen hij pas zes en dertig jaren oud was, en het heeft het volk zo verdorven, dat de reformatie onder de volgende regering niet vermocht hen van hun neiging tot afgoderij te genezen, die wortel van de bitterheid hebben zij behouden, totdat de gevangenschap in Babel hem uitgerukt heeft. Het hoofdstuk eindigt met het einde van de regering van Achaz, vers 26, 27. Voor zoveel blijkt is hij onboetvaardig gestorven, en daarom ook roemloos, want hij werd niet begraven in de graven van de koningen. Terecht werd hij onwaardig geacht om onder hen gelegd te worden, die zo geheel ongelijk aan hen was, dat hij bij koningen zou begraven worden, die zijn koninklijke macht had gebruikt tot verwoesting van de kerk, en niet tot haar bescherming en opbouw.

HOOFDSTUK 29

1 Jehizkia werd koning, vijf en twintig jaren oud zijnde, en regeerde negen en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Abia, een dochter van Zacharia. 2 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader David gedaan had. 3 Dezelve deed in het eerste jaar zijner regering, in de eerste maand, de deuren van het huis des HEEREN open, en beterde ze. 4 En hij bracht de priesteren en de Levieten in, en hij verzamelde ze in de Ooststraat. 5 En hij zeide tot hen: Hoort mij, o Levieten; heiligt nu uzelfen, en heiligt het huis des HEEREN, des Gods uwer vaders, en brengt de onreinigheid uit van het heiligdom. 6 Want onze vaders hebben overtreden, en gedaan dat kwaad was in de ogen des HEEREN, onzes Gods, en hebben Hem verlaten, en zij hebben hun aangezichten van de tabernakel des HEEREN omgewend, en hebben de nek toegekeerd. 7 Ook hebben zij de deuren van het voorhuis toegesloten, en de lampen uitgeblust en het reukwerk niet geroookt; en het brandoffer hebben zij in het heiligdom aan de God Israëls niet geofferd. 8 Daarom is een grote toorn des HEEREN over Juda en Jeruzalem geweest; en Hij heeft hen overgegeven ter beroering, ter verwoesting en ter aanfluiting, gelijk als gij ziet met uw ogen. 9 Want ziet, onze vaders zijn door het zwaard gevallen; daartoe onze zonen, en onze dochteren, en onze vrouwen zijn daarom in gevangenis geweest. 10 Nu is het in mijn hart een verbond te maken met de HEERE, de God Israëls, opdat de hitte Zijns toorns van ons afkere. 11 Mijn zonen, weest nu niet traag; want de HEERE heeft u verkoren, dat gij voor Zijn aangezicht staan zoudt, om Hem te dienen; en opdat gij Hem dienaars en wierokers zoudt wezen.

12 Toen maakten zich de Levieten op, Mahath, de zoon van Amasai, en Joel, de zoon van Azarja, van de kinderen der Kahathieten; en van de kinderen van Merari, Kis, de zoon van Abdi, en Azarja, de zoon van Jehaleel; en van de Gersonieten, Joah, de zoon van Zimma, en Eden, de zoon van Joah; 13 En van de kinderen van Elizafan, Simri en Jeiel; en van de kinderen van Asaf, Zecharja en Mattanja; 14 En van de kinderen van Heman, Jehiel en Simei; en van de kinderen van Jeduthun, Semaja en Uzziel. 15 En zij verzamelden hun broederen, en heiligden zich, en kwamen, naar het gebod des konings, door de woorden des HEEREN, om het huis des HEEREN te reinigen. 16 Maar de priesteren gingen binnen in het huis des HEEREN, om dat te reinigen, en zij brachten uit in het voorhof van het huis des HEEREN al de onreinigheid, die zij in de tempel des HEEREN vonden; en de Levieten namen ze op, om naar buiten uit te brengen, in de beek Kidron. 17 Zij begonnen nu te heiligen op de eersten der eerste maand, en op de achtsten dag der maand kwamen zij in het voorhuis des HEEREN, en heiligden het huis des HEEREN in acht dagen; en op de zestienden dag der eerste maand maakten zij een einde. 18 Daarna kwamen zij binnen tot de koning Hizkia, en zeiden: Wij hebben het gehele huis des HEEREN gereinigd, mitsgaders het brandofferaltaar met al zijn gereedschap, en de tafel der toerichting met al haar gereedschap. 19 Alle gereedschap ook, dat de koning Achaz, onder zijn koninkrijk, door zijn overtreding weggegooid had, hebben wij bereid en geheiligd; en zie, zij zijn voor het altaar des HEEREN. 20 Toen maakte zich de koning Jehizkia vroeg op, en verzamelde de oversten der stad, en hij ging op in het huis des HEEREN. 21 En zij brachten zeven varren, en zeven rammen, en zeven lammeren, en zeven geitenbokken ten zondoffer voor het koninkrijk, en voor het heiligdom, en voor Juda; en hij zeide tot de zonen van Aaron, de priesteren, dat zij die op het altaar des HEEREN zouden offeren. 22 Zo slachtten zij de runderen, en de priesters ontvingen het bloed, en sprengden het op het altaar; zij slachtten ook de rammen, en sprengden het bloed op het altaar; insgelijks slachtten zij de lammeren, en sprengden het bloed op het altaar. 23 Daarna brachten zij de bokken bij, ten zondoffer, voor het aangezicht des konings en der gemeente, en zij leidden hun handen op dezelve. 24 En de priesteren slachtten ze, en ontzondigden met derzelver bloed op het altaar, om verzoening te doen voor het ganse Israël; want de koning had dat brandoffer en dat zondoffer voor gans Israël bevolen. 25 En hij stelde de Levieten in het huis des HEEREN, met cimbalen, met luiten en harpen, naar het gebod van David, en van Gad, de ziener des konings, en van Nathan, de profeet; want dit gebod was van de hand des HEEREN, door de hand Zijner profeten. 26 De Levieten nu stonden met de instrumenten van David, en de priesters met de trompetten. 27 En Hizkia beval, dat men het brandoffer op het altaar zou offeren; ten tijde nu, als dat brandoffer begon, begon het gezang des HEEREN met de trompetten en met de instrumenten van David, de koning van Israël. 28 De ganse gemeente nu boog zich neder, als men het gezang zong, en met trompetten trompette; dit alles totdat het brandoffer voleind was. 29 Als men nu geeindigd had te offeren, bukten de koning en allen, die bij hem gevonden waren, en bogen zich neder. 30 Daarna zeide de koning Jehizkia, en de oversten, tot de Levieten, dat zij de HEERE loven zouden, met de woorden van David en van Asaf, de ziener; en zij

loofden tot blijdschap toe; en neigden hun hoofden, en bogen zich neder. 31 En Jehizkia antwoordde en zeide: Nu hebt gij uw handen de HEERE gevuld, treedt toe, en brengt slachtofferen en lofofferen tot het huis des HEEREN; en de gemeente bracht slachtofferen en lofofferen en alle vrijwilligen van harte brandofferen. 32 En het getal der brandofferen, die de gemeente bracht, was zeventig runderen, honderd rammen, tweehonderd lammeren; deze alle de HEERE ten brandoffer. 33 Nog waren der geheiligde dingen zeshonderd runderen en drie duizend schapen. 34 Doch van de priesteren waren er te weinig, en zij konden al de brandofferen de huid niet aftrekken; daarom hielpen hen hun broederen, de Levieten, totdat het werk geeindigd was, en totdat de andere priesters zich geheiligd hadden; want de Levieten waren rechter van hart, om zich te heiligen, dan de priesteren. 35 En ook waren de brandofferen in menigte, met het vet der dankofferen, en met de drankofferen, voor de brandofferen; also werd de dienst van het huis des HEEREN besteld. 36 Jehizkia nu en al het volk verblijdden zich over hetgeen God het volk voorbereid had; want deze zaak geschiedde haastelijk.

Thans ontrolt zich een lieflijk tafereel voor onze ogen, de goede en roemrijke regering van Hizkia waarin wij misschien meer van God en Godsdienst zullen vinden, dan in de andere goede regeringen, waarvan wij de geschiedenis gehad hebben wat hij was een zeer ijverig, vroom, goed man, niemand was hem gelijk. In dit hoofdstuk hebben wij een bericht van het werk van de reformatie, dat hij terstond na zijn troonsbestijging met kracht ter hand nam. Hier is

I. Zijn vermaning aan de priesters en Levieten, toen hij hen weer in het bezit van het huis Gods stelde vers 1-11.

II. De zorg en moeite, die de Levieten besteedden om de tempel te reinigen en er de dingen in orde te brengen vers 12-19.

III. Een plechtige vernieuwing van Gods inzettingen, die veronachtzaamd waren, waarin verzoening gedaan werd voor de zonden van de vorige regering, en de raderen weer in beweging werden gebracht tot grote voldoening van koning en volk, vers 20-36.

2 Kronieken 29:1-11

I. Hier is Jehizkia's leeftijd toen hij aan de regering kwam, hij was vijf en twintig jaren oud. Joas, die op de troon kwam na twee slechte regeringen was slechts zeven jaren oud Josia, die na twee slechte regeringen kwam was slechts acht jaar, hetgeen vertraging teweegbracht voor de reformatie. Maar Jehizkia was al tot rijpheid van jaren gekomen, en zo heeft hij er zich terstond op kunnen toeleggen. Wij kunnen ons voorstellen met welk een bedroefd hart hij de afgoderijen zijns vaders aanzag en zijn goddeloosheid, hoe het hem smartte en benauwde de deuren van de tempel gesloten te zien, hoewel hij zolang als zijn vader leefde ze niet kon openen. In het verborgen heeft zijn ziel er ongetwijfeld om getreurd, en hij deed de gelofte dat, als hij aan de regering kwam, hij deze grieven zou herstellen, en zo deed hij het dan ook met des te meer gereedheid en vastberadenheid.

II. Zijn algemeen karakter. Hij deed wat recht was, gelijk David, vers 2. Van verscheidenen van zijn voorgangers wordt gezegd, dat zij deden wat recht was, maar niet gelijk David, niet met Davids oprechtheid en ijver. Maar hier was nu een koning, die een even hartelijke genegenheid voor de ark en de wet Gods had als ooit David er voor gehad heeft.

III. Zijn snel zich toeleggen op het grote werk van de wederherstelling van de Godsdienst. Het eerste wat hij deed, was de deuren van het huis des Heeren openen, vers 3. Wij willen hopen, dat zijn vader de tempeldienst niet geheel afgeschaft of vernietigd heeft, want dan zou het heilige vuur op het altaar uitgegaan zijn, en wij lezen niet dat het opnieuw ontstoken werd, maar hij had het volk verhinderd de dienst bij te wonen, en ook de priesters behalve de zodanigen als van zijn eigen partij waren 2 Koningen 16:15. Maar Jehizkia wierp de tempeldeuren open, en bracht de priesteren en Levieten in. Hij vond Juda vernederd en

ontbloot, doch het was niet zijn eerste werk om de burgerlijke belangen van zijn rijk te behartigen, maar om de Godsdienst te herstellen. Zij, die beginnen met God, beginnen aan het rechte einde van hun werk, en dienovereenkomstig zal het voorspoedig zijn.

IV. Zijn rede tot de priesters en Levieten. Het was ongetwijfeld wel bekend dat hij de Godsdienst zeer genegen was en ontevreden was over de verdorvenheden van de vorige regering, maar wij bevinden niet dat de priesters en Levieten zich tot hem gewend hebben om de herstelling van de tempeldienst te verkrijgen, nee, hij roept hen er toe op, hetgeen naar ik vermoed, evenzeer wijst op hun koelheid als op zijn ijver, en misschien zouden de zaken ook niet in zo slechten toestand gekomen zijn, als waarin Jehizkia ze vond, indien zij met meer kracht waren opgetreden om hun plicht te doen. Jehizkia's toespraak tot de Levieten is zeer aandoenlijk.

1. Hij wijst hen op het verval van de Godsdienst en de treurige toestand, waarin die onder hen gekomen was, vers 6,7. Onze vaders hebben overtreden. Hij zegt niet: mijn vader omdat het hem als zoon voegde zijns vaders naam zoveel mogelijk in ere te houden, en omdat zijn vader dit alles niet gedaan zou hebben, indien hun vaders hun plicht niet verzuimd hadden. Uria, de priester, had zich met Achaz verenigd om een afgodisch altaar op te richten. Hij klaagt:

a. Dat het huis Gods verlaten was geworden, zij hebben Hem verlaten, zij hebben hun aangezichten van de tabernakel des Heeren afgewend. Van hen, die aan Gods inzettingen de rug toekeren kan in waarheid gezegd worden dat zij God zelf verlaten.

b. Dat de ingestelde eredienst van God in verval was gekomen, de lampen waren niet aangestoken, reukwerk werd niet geofferd. Er zijn ook nu gelijksoortige verzuimen, en zij zijn niet minder zondig, als het woord niet gelezen en behoorlijk verklaard wordt want dat werd te kennen gegeven door het aansteken van de lampen, en indien gebed en lofzegging niet naar behoren tot God worden opgezonden, want dat werd aangeduid door offeren van reukwerk.

2. Hij wijst op de treurige gevolgen van het veronachtzamen van de Godsdienst, vers 8, 9. Dat was de oorzaak van al de rampen, die over hen gekomen zijn. In Zijn toorn had God hen in benauwdheid doen komen, hen overgegeven aan het zwaard en aan gevangenschap. Als wij onder de bestraffingen zijn van Gods voorzienigheid, dan is het goed om eens na te "aan, of wij Gods inzettingen niet veronachtzaamd hebben, en of dat de twist niet is, die Hij met ons heeft.

3. Hij geeft zijn eigen voornemen en vast besluit te kennen om de Godsdienst te herstellen en er zich op toe te leggen om hem te bevorderen, vers 10. Het is in mijn hart, dat is: "ik ben vast besloten een verbond te maken met de Heere, de God Israëls", dat is: "Hem alleen te aanbidden op de door Hem verordeneerde wijze, want ik ben er van verzekerd dat anders Zijn grimmigheid niet van ons afgewend zal worden." Dit verbond wilde hij niet slechts zelf maken, maar er ook zijn volk in doen delen.

4. Hij spoort de Levieten aan om bij deze gelegenheid hun plicht te doen. Daar begint hij mede, vers 5, en daar eindigt hij mee vers 11. Hij noemt hen Levieten om hen te herinneren aan hun verplichting jegens God, hij noemt hen zijn zonen om hen te herinneren aan hun betrekking tot hem, dat hij verwachtte dat zij, als een zoon met zijn vader, met hem zouden dienen in de reformatie van hun land. Hij zei hun wat hun plicht was, eerst zichzelf te heiligen, door berouw te hebben van hun verzuimen, hun eigen hart en leven te hervormen, te beteren, en hun verbond met God te vernieuwen, om voortaan beter hun plichten waar te nemen, en dan het huis des Heeren te heiligen, als Zijn dienstknechten, het te reinigen van alles, dat onaangenaam was, hetzij door niet in gebruik te zijn geweest, of door ontheilgd te

zijn geworden, en het te stellen tot het doel, waartoe het gemaakt was. Hij wekt hen op om het te doen, vers 11. "Wees nu niet traag of nalatig in uw plicht. Laat dit goede werk niet vertraagd worden door uw verzuim of onachtzaamheid." Dwaalt niet, zo is het in de kanttekening. Zij, die door hun verzuim of nalatigheid in de dienst van God denken God te bespotten en Hem te bedrieger bedriegen slechts zichzelf. Wees niet gerust zoals sommigen die woorden overzetten, alsof er geen dringende noodzakelijkheid was om het te doen, of geen gevaar in het na te laten. Der mensen verzuim of nalatigheid in de Godsdienst komt voort uit hun vleselijke gerustheid. De overweging, waarmee hij hen aanspoort, is hun ambt. God had hierin eer op hen gelegd, "Hij heeft u verkoren, dat gij voor Zijn aangezicht zoudt staan". God verwachtte werk van hen, zij waren niet verkoren om lui en ledig te zijn en van hun waardigheid te genieten, terwijl zij hun plicht aan anderen overlieten, maar om Hem te dienen, "opdat gij Hem dienaars zoudt wezen". Daarom moeten zij zich schamen over hun vroegere nalatigheid en, nu de deuren des tempels weer geopend waren, met dubbelen ijver aan hun werk gaan.

2 Kronieken 29:12-19

Wij hebben hier druk werk, goed werk en noodzakelijk werk: de reiniging van het huis des Heeren.

1. De personen, die voor dit werk gebruikt werden, waren de priesters en Levieten, die het rein hadden behoren te houden, maar dit niet gedaan hebben, was het hun plicht om het rein te maken. Verscheidenen van de Levieten worden hier genoemd, twee van ieder van de drie voornaamste huizen, Kehath, Gerson en Merari, vers 12. En twee van ieder van de drie geslachten van zangers, Asaf, Heman en Jeduthun, vers 13. Wij kunnen niet denken dat deze bloot genoemd zijn omdat zij de voornaamsten waren in hun plaats, want dan voorzeker zouden de hogepriester en sommigen van de hoofden van de afdelingen van de priesters genoemd zijn, maar omdat zij ijveriger en actiever waren dan de anderen. Als God werk te doen heeft, dan zal Hij mannen verwekken, geschikt om er de leiding van op zich te nemen. En de eersten in plaats en rang zijn niet altijd de geschiktsten voor de dienst of die er het ijverigst in zijn. Deze Levieten hebben niet slechts zichzelf ingespannen voor het werk, maar hun broederen verzameld en hen aangespoord om te doen naar het gebod des konings door de woorden des Heeren. Merk op: Zij deden naar het gebod des konings, maar met het oog op Gods woord, de koning gebod hun wat reeds hun plicht was door het gebod Gods, en het doende, beschouwden zij Gods woord als hun regel en des konings gebod als een aansporing voor hen.

2. Het werk bestond in Gods huis te reinigen.

a. Van het gewone vuil, dat er in gekomen was toen het gesloten was, stof en spinnewebben en het roest van de vaten.

b. Van de afgoden en afgodische altaren, die er in waren opgericht, die, al waren zij ook nog zo rein en netjes gehouden, er een grotere bezoedeling voor waren, dan wanneer men er het algemene stadsrioel van had gemaakt. Van de priesters worden er geen genoemd als leiders bij dit werk, maar niemand anders dan zij durfden toch binnen in het huis des Heeren gaan, neen, niet eens om het te reinigen, hetgeen zij dus deden, en misschien ging de hogepriester in het heilige van de heiligen om dat te reinigen. En hoewel de Levieten de eer hadden om de leiders bij dat werk te wezen, hebben zij het toch niet versmaad om, overeenkomstig hun ambt, de dienaren van de priesters te zijn, want het vuil, dat de priesters in het voorhof brachten hebben de Levieten naar de beek Kidron getracht. Al is van de mensen nuttigheid ook nog zo groot, moeten zij er toch niet de plaats om vergeten, waar zij behoren te staan.

3. De spoed, waarmee zij het werk verrichtten, was zeer merkwaardig. Zij begonnen op de eersten dag van de eerste maand, een gelukkig begin van het nieuwe jaar, dat een goed jaar beloofde. Aldus moet ieder jaar beginnen met het verbeteren van hetgeen verkeerd is en het uitzuiveren door boete en berouw van alle verontreiniging, die in het vorige jaar was opgedaan. In acht dagen hebben zij de tempel gezuiverd en gereinigd, en in nog acht dagen waren zij met de voorhoven des tempels gereed, vers 17. Laat hen, die goed werk te doen hebben, leren om het vlug en vaardig te doen. Laat hetgeen verkeerd is spoedig verbeterd worden.

4. Het rapport, dat zij aan Hizkia brachten, was zeer aangenaam, vers 18, 19. Zij gaven hem een verslag van hetgeen zij gedaan hadden, omdat hij het was, die hen aan dit werk gezet heeft. Zij roemden niet op de zorg en moeite, die zij hadden aangewend, kwamen ook niet tot hem om betaald te worden, maar om hem te doen weten dat alles, wat ontheilgd was geworden, nu geheilgd was overeenkomstig de wet en tot gebruik gereed was, zodra het hem zou behagen. Zij wisten, dat de Godvruchtige koning zijn hart had gezet op Gods altaar en er naar verlangde om er de dienst op bij te wonen, en daarom leggen zij de meesten nadruk er op, dat dit gereed en in orde was gebracht, dat de vaten van het altaar geschuurd waren en blinkend waren gemaakt, die, welke Achaz in zijn overtreding weggeworpen had als vaten, waar men geen lust toe heeft, hadden zij opgeraapt, geheilgd en hen op hun plaats gelegd voor het altaar. Hoewel de vaten van het heiligdom voor een tijd ontheilgd kunnen worden, zal God toch tijd en middelen vinden om ze weer te heiligen. Gods inzettingen zullen niet altoos falen.

2 Kronieken 29:20-36

De tempel gereinigd zijnde, hebben wij nu een bericht van het goede gebruik, dat er terstond van gemaakt werd. Een plechtige vergadering werd bijeengeroepen, al op de volgende dag, om met de koning samen te komen in de tempel, vers 20, en ongetwijfeld waren alle vrome mensen in Jeruzalem blijde toen er gezegd werd: "Wij zullen in het huis des Heeren gaan", Psalm 122:1. Zodra Hizkia vernam dat de tempel gereed voor hem was, liet hij geen tijd verloren gaan, maar toonde dat hij gereed was voor de tempel. Hij stond vroeg op om naar het huis des Heeren te gaan op die dag vroeger dan op andere dagen, om te tonen dat zijn hart in zijn werk aldaar was. Het werk van die dag was tweeledig.

I. Er moest verzoening gedaan worden voor de zonden van de vorige regering. Zij achtten het niet genoeg die zonden te betreuren en te laten, zij brachten er ook een zondoffer voor. Zelfs ons berouw en onze bekering zullen geen vergeving voor ons verkrijgen dan in en door Christus, die zonde gemaakt is, dat wil zeggen: een zondoffer voor ons. Geen vrede dan door Zijn bloed, neen, zelfs niet voor berouwhebbenden en boetvaardiger. Merk op:

1. Het zondoffer was voor het koninkrijk, voor het heiligdom en voor Juda, vers 21, dat is: om verzoening te doen voor vorsten, priesters en volk, want zij hadden hun weg verdorven. De wet van Mozes gebod offeranden ter verzoening van de zonden van de gehele vergadering, Leviticus 4:13, 14, Numeri 15:24,25 opdat de nationale oordelen, die hun nationale zonden verdienden, afgewend zouden worden. Hiervoor moeten wij thans het oog hebben op Christus, het grote zoenoffer, zowel als voor de vergeving en verlossing van particuliere personen.

2. De wet schreef slechts een geit voor ten zondoffer, Leviticus 16:15 bij zulke buitengewone gelegenheden als deze was, Numeri 15:24, maar hier hebben zij er zeven geofferd, vers 21, omdat de zonden van de vergadering zeer groot zijn geweest en zij er lang in volhard hebben.

Zeven is een getal van de volmaaktheid: ons groot zondoffer is slechts een, maar dat een heeft in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.

3. De koning en de gemeente, (dat is: de vertegenwoordigers van de gemeente) legden de handen op de hoofden van de geiten, die voor het zondoffer waren, vers 23, waarmee zij zich schuldig verklaarden voor God, en hun begeerte uitdrukten dat de schuld des zondaars overgebracht mocht worden op het offer. Door het geloof leggen wij onze handen op de Heere Jezus, en zo verkrijgen wij de verzoening, Romeinen 5:11.

4. Met de zondoffers werden brandoffers geofferd, zeven varren, zeven rammen en zeven lammeren. De bedoeling van de brandoffers was eer te geven aan de God Israëls, die zij erkenden als de enigen waren God, hetgeen voegzaam was te doen terzelfder tijd dat zij door het zondoffer verzoening deden voor hun overtredingen. Het bloed daarvan, zowel als het bloed des zondoffers, werd op het altaar gesprengd, vers 22, om verzoening te doen voor het gehele Israël, vers 24, en niet alleen voor Juda. Christus is een verzoening, niet alleen voor de zonden van Israël, maar "voor de zonde van de gehele wereld," 1 Johannes 2:1, 2.

5. Terwijl de offers verbrand werden op het altaar, zongen de Levieten het gezang des Heeren, vers 27, de Psalmen, gedicht door David en Asaf, vers 30, met de muziekinstrumenten, waarvan God door Zijn profeten het gebruik had bevolen, vers 25, wat lange tijd verzuimd was geworden. Zelfs smart over de zonde moet ons de lust niet benemen om God te loven. Door het geloof moeten wij ons verblijden in Christus Jezus als onze gerechtigheid, en onze gebeden en lofzangen moeten met Zijn offerande opgaan naar de hemel, om alleen krachtens daarvan aangenomen te worden.

6. De koning en de gehele gemeente betuigden hun instemming met al wat gebeurd was door zich te buigen en te bidden, vers 29. Uitdrukking gevende aan hun eerbied en ontzag voor de Goddelijke Majesteit door hun houding en door aanbidding. Hier wordt nota van genomen, vers 28-30. Het is niet genoeg dat wij zijn waar God wordt aanbeden, wij moeten Hem ook zelf aanbidden, en dat niet slechts door lichamelijke oefening, die tot weinig nut is, maar met het hart.

II. De plechtigheden van die dag hadden nog een verdere strekking, de tempeldienst moest weer ingesteld worden, om nu voortdurend in stand te worden gehouden, en daartoe worden zij door Hizkia opgeroepen, vers 31. "Nu gij uw handen de Heere gevuld hebt, verzoening hebt gedaan en een verbond hebt gemaakt door offerande, plechtig met Hem verzoend en aan Hem verbonden zijt, zo treedt nu toe en brengt slachtofferen en lofofferen tot het huis des Heeren." Ons verbond met God moeten wij vastmaken door gemeenschapsoefening met Hem. Daar wij in de eerste plaats onszelf de Heere gewijd hebben, moeten wij vervolgens de offeranden van gebed en lofzegging en aalmoezen brengen tot Zijn huis.

Bij dit werk nu werd bevonden:

1. Dat het volk niet karig was. Er door de koning toe opgewekt zijnde, brachten zij hun offeranden, wel niet in zo grote overvloed als in de glorierijke dagen van Salomo -want Juda was nu verminderd, verarmd en naar beneden gebracht- maar naar hun vermogen, en zoveel als men, hun armoede en het diep verval van de Godsdienst onder hen in aanmerking genomen, van hen verwachten kon.

a. Sommigen waren zo mild, dat zij brandoffers brachten, die tot eer van God geheel verbrand werden, en waarvan de offeraar dus geen deel had, van die soort waren er zeventig runderen, honderd rammen, en tweehonderd lammeren, vers 32.

b. Anderen brachten dankofferen en drankofferen, waarvan het vet op het altaar verbrand en het vlees tussen de priesters en de offeraars verdeeld werd, vers 35 van die soort waren er zeshonderd runderen en drie duizend schapen, vers 33. Misschien heeft de herinnering aan hun zonde in hun offeren op de hoogten hen nu bereidwilliger gemaakt om hun offeranden op Gods altaar te brengen.

2. Dat de priesters weinig in aantal waren te weinig voor de dienst, vers 34. Waarschijnlijk waren velen van hen geschorst, ter zijde gesteld als onrein, daar zij onder de vorige regering aan de afgoden geofferd hadden, en niet geheiligd zijnde, en dus onbevoegd, voerden zij dit ter verontschuldiging aan om van de dienst weg te blijven, alsof hun zonde, hun schuld, hun verontschuldiging kon zijn. Ter eeuwige schande van de priesters wordt hier vermeld dat zij, hoewel zo ruim bedeed van de vuurofferen des Heeren, hun werk toch veronachtzaamden, hier was werk te doen, maar de geschikte en bevoegde handen om het te doen, ontbraken.

3. Dat de Levieten ijverig waren, de Levieten waren rechter van hart om zich te heiligen dan de priesteren, vers 34, waren het werk beter gezind, er meer op bereid en voor bevoegd. Dit was hun tot lof, en tot beloning er voor hadden zij de eer om gebruikt te worden voor hetgeen het werk van de priesters was, zij hielpen hen om van de brandofferen de huid af te trekken. Dit was niet overeenkomstig de wet, Leviticus 1:5, 6, maar in gevallen van noodzakelijkheid werd deze onregelmatigheid voorbijgezien, en zo werd aanmoediging gegeven aan de getrouwe, ijverige Levieten, en de onverschilligen priesteren een schandmerk ingedrukt. Wat de Levieten misten in de ceremoniële voordelen van hun geboorte en wijding, werd hun ruimschoots vergoed in hun voortreffelijke eigenschappen van bekwaamheid en goeden wil voor het werk.

4. Dat allen voldaan waren. De koning en al het volk verblijdden zich in die gezegende ommekeer in de staat van de zaken en het nieuwe Godsdienstige aanzien van het koninkrijk, vers 36. Er waren twee dingen in deze zaak, die hun genoegen deden.

a. Dat zij spoedig tot stand was gekomen, deze zaak geschiedde haastelijk in weinig tijds, zeer geredelijk, en zonder enigen tegenstand. Zij, die zich met geloof en vastberadenheid tot het werk Gods begeven, zullen bevinden dat het niet met zoveel moeilijkheid gepaard gaat als zij zich soms verbeeld hebben, en het zal hun een aangename verrassing zijn te zien, hoe spoedig het gedaan is.

b. Dat blijkbaar de hand Gods er in was. God had het volk bereid door de verborgen invloeden van Zijn genade, zodat velen van hen, die onder de vorige regering verzot waren op de afgodische altaren, nu liefde hadden voor het altaar Gods. Deze verandering, die God in hun hart gewerkt had, heeft het werk bespoedigd en vergemakkelijkt. Laat de overheid en de bedienaren van de Godsdienst het hun doen voor de hervorming van een land, en dan op de Heere vertrouwen om het Zijne te doen, en Hem de eer toeschrijven van wat gedaan is, inzonderheid als het haastelijk gedaan, en aldus een aangename verrassing is. Dit is van de Heere geschied en het is wonderlijk in onze ogen.

HOOFDSTUK 30

1 Daarna zond Jehizkia tot het ganse Israël en Juda, en schreef ook brieven tot Efraim en Manasse, dat zij zouden komen tot het huis des HEEREN te Jeruzalem, om de HEERE, de God Israëls, pascha te houden. 2 Want de koning had raad gehouden met zijn oversten en de ganse gemeente te Jeruzalem, om het pascha te houden, in de tweede maand. 3 Want zij hadden het niet kunnen houden te dierzelfder tijd, omdat de priesteren zich niet genoeg geheiligd hadden, en het volk zich niet verzameld had te Jeruzalem. 4 En deze zaak was recht in de ogen des konings, en in de ogen der ganse gemeente. 5 Zo stelden zij zulks, dat men een stem door gans Israël, van Ber-seba tot Dan, zou laten doorgaan, opdat zij zouden komen om het pascha de HEERE, de God Israëls, te houden in Jeruzalem; want zij hadden het in lang niet gehouden, gelijk het geschreven was. 6 De lopers dan gingen henen met de brieven van de hand des konings en zijner vorsten, door gans Israël en Juda, en naar het gebod des konings, zeggende: Gij, kinderen Israëls, bekeert u tot de HEERE, de God van Abraham, Izak en Israël, zo zal Hij Zich keren tot de ontkomenen, die ulieden overgebleven zijn uit de hand der koningen van Assyrië. 7 En zijt niet als uw vaders en als uw broeders, die tegen de HEERE, de God hunner vaders, overtreden hebben; waarom Hij hen tot verwoesting overgegeven heeft, gelijk als gij ziet. 8 Verhardt nu ulieder nek niet, gelijk uw vaders; geeft de HEERE de hand, en komt tot Zijn heilgdom, hetwelk Hij geheiligd heeft tot in eeuwigheid, en dient de HEERE, uw God; zo zal de hitte Zijns toorns van u afkeren. 9 Want als gij u bekeert tot de HEERE, zullen uw broederen en uw kinderen barmhartigheid vinden voor het aangezicht dergenen, die hen gevangen hebben, zodat zij in dit land zullen wederkomen; want de HEERE, uw God, is genadig en barmhartig, en zal het aangezicht van u niet afwenden, zo gij u tot Hem bekeert.

10 Zo gingen de lopers door, van stad tot stad, door het land van Efraim en Manasse, tot Zebulon toe; doch zij belachten hen, en bespotten hen. 11 Evenwel verootmoedigden zich sommigen van Aser, en Manasse, en van Zebulon, en kwamen te Jeruzalem. 12 Ook was de hand Gods in Juda, hun enerlei hart gevende, dat zij het gebod des konings en der vorsten deden, naar het woord des HEEREN. 13 En te Jeruzalem verzamelde zich veel volks, om het feest der ongezuurde broden te houden, in de tweede maand, een zeer grote gemeente. 14 En zij maakten zich op, en namen de altaren weg, die te Jeruzalem waren; daartoe namen zij alle rooktuig weg, hetwelk zij in de beek Kidron wierpen. 15 Toen slachtten zij het pascha, op de veertienden der tweede maand; en de priesters en de Levieten waren beschaamd geworden, en hadden zich geheiligd, en hadden brandofferen gebracht in het huis des HEEREN. 16 En zij stonden in hun stand, naar hun wijze, naar de wet van Mozes, de man Gods; de priesters sprengden het bloed, dat nemende uit de hand der Levieten. 17 Want een menigte was in die gemeente, die zich niet geheiligd hadden; daarom waren de Levieten over de slachting der paaslammeren, voor iedereen, die niet rein was, om die de HEERE te heiligen. 18 Want een menigte des volks, velen van Efraim en Manasse, Issaschar en Zebulon, hadden zich niet gereinigd, maar aten het pascha, niet gelijk geschreven is. Doch Jehizkia bad voor hen, zeggende: De HEERE, die goed is, make verzoening voor dien. 19 Die zijn ganse hart gericht heeft, om God de HEERE, de God zijner vaders, te zoeken, hoewel niet naar de reinheid des heilgdoms.

20 En de HEERE verhoorde Jehizkia, en heelde het volk. 21 Zo hielden de kinderen Israëls, die te Jeruzalem gevonden werden, het feest der ongezuurde broden, zeven dagen, met grote blijdschap. De Levieten nu en de priesteren prezen de HEERE, dag op dag, met sterk luidende instrumenten des HEEREN. 22 En Jehizkia sprak naar het hart van alle Levieten, die verstand hadden in de goede kennis des HEEREN; en zij aten de offeranden des gezetten hoogtijds zeven dagen, offerende dankofferen, en lovende de HEERE, de God hunner vaders. 23 Als nu de ganse gemeente raad gehouden had, om andere zeven dagen te houden, hielden zij nog zeven dagen met blijdschap. 24 Want Jehizkia, de koning van Juda, gaf de gemeente duizend varren en zeven duizend schapen; en de vorsten gaven de gemeente duizend varren en tien duizend schapen; de priesteren nu hadden zich in menigte geheiligd. 25 En de ganse gemeente van Juda verblijdde zich, mitsgaders de priesteren en de Levieten, en de gehele gemeente dergenen, die uit Israël gekomen waren; ook de vreemdelingen, die uit het land van Israël gekomen waren, en die in Juda woonden. 26 Zo was er grote blijdschap te Jeruzalem; want van de dagen van Salomo, de zoon van David, de koning van Israël, was desgelijks in Jeruzalem niet geweest. 27 Toen stonden de Levietische priesteren op, en zegenden het volk; en hun stem werd gehoord; want hun gebed kwam tot Zijn heilige woning in de hemel.

In dit hoofdstuk hebben wij een bericht van het plechtige pascha, dat Jehizkia in het eerste jaar van zijn regering gehouden heeft.

I. De beraadslaging er over en het besluit, waartoe hij en zijn volk kwamen om het waar te nemen, vers 2-5.

II. De uitnodiging, die hij zond aan Juda en Israël om het te komen houden vers 1, 6-12.

III. De vreugdevolle viering ervan, vers 13-27. Hierdoor werd de reformatie waarvan wij het begin hadden in het vorige hoofdstuk, grotelijks bevorderd en bevestigd, en werd deze nagel in Zijn heilige plaats vast ingedrongen.

2 Kronieken 30:1-12

I. Hier is het besluit genomen, om het pascha te houden. Het jaarlijkse feest was ingesteld ter gedachtenis van de uitvoering van de kinderen Israëls uit Egypte. De herstelling van de tempeldienst had juist plaats gehad in de dagen, die voor dat feest zijn voorgeschreven de zeventienden van de eerste maand en dit bracht deze in vergetelheid geraakte plechtigheid weer in de herinnering. "Wat zullen wij doen", zegt Hizkia, "ten opzichte van het pascha? Het is een zeer liefelijke inzet, maar zij werd gedurende langen tijd veronachtzaamd. Hoe zullen wij dat herstellen? Voor dit jaar is de tijd voorbij, wij kunnen er ons niet terstond toe begeven, de vergadering is weinig talrijk, aan het volk is geen kennis er van gegeven, de priesters zijn niet bereid, vers 3. Moeten wij het uitstellen tot het volgende jaar?" Waarschijnlijk waren velen er voor om het uit te stellen, maar Hizkia bedacht dat over een jaar de goede gezindheid des volks wel verkoeld kon zijn, en dat zij ook te lang van het voorrecht van de inzet verstoken zouden zijn, en daarom, een vergunning vindende in de wet van Mozes voor personen, die in de eerste maand onrein waren, om het pascha op de veertienden dag van de tweede maand te mogen houden, Numeri 9:11, twijfelde hij niet, of die vergunning zou zich ook tot de gehele vergadering kunnen uitstrekken. Hierop besloten zij het pascha in de tweede maand te houden. Bijzaken moeten wijken voor hetgeen het voornaamste is, en laat dus de zaak zelf niet opgegeven worden wegens een moeilijkheid of spitsvondigheid omtrent de tijd. Het is goed om het ijzer te smeden terwijl het heet is, en het volk te nemen als zij in een goede gezindheid zijn. Uitstel is gevaarlijk.

II. Er wordt een proclamatie uitgevaardigd om kennis te geven van het houden van dit pascha, en het volk er toe op te roepen.

1. Er wordt een uitnodiging gezonden aan de afgefallen stammen om hen op te wekken om deze plechtigheid te komen bijwonen. Er werden brieven geschreven aan Efraïm en Manasse om hen uit te nodigen dit pascha te Jeruzalem te komen vieren, vers 1, niet met een politiek doel om hen weer onder de heerschappij te brengen van het huis van David, maar met het Godvruchtig doel om hen terug te brengen tot de Heere, de God Israëls. Laat hen voor hun koning nemen wie zij willen," zegt Hizkia, "zo zij slechts Hem willen aannemen voor hun God." De zaken in geschil tussen Juda en Israël, hetzij in burgerlijk of kerkelijk opzicht, zullen er geen verhindering voor zijn dat, zo het volk van Israël in oprechtheid tot de Heere, hun God, wil terugkeren, Hizkia hen even welkom zal heten op het pascha als zijn eigen onderdanen. Er worden boden gezonden door al de stammen Israëls met brieven om er bij het volk ernstig op aan te dringen deze gelegenheid te baat te nemen om weer te keren tot God, van wie zij waren afgefallen.

Nu hebben wij hier:

A. De inhoud van de brieven die toen rondgezonden werden, waarin Hizkia toont hoezeer hem de eer Gods en het welzijn van het naburige rijk ter harte gaan, vurig wenst hij de

voorspoed van dat rijk, ofschoon hij er cijns, oude impost noch tol van ontving terwijl het dikwijls, en nog onlangs, zeer kwellend en verdrietelijk voor zijn rijk was geweest. Dit is kwaad met goed vergelden.

Merk op:

a. Wat het is, waartoe hij hen dringt, vers 8, "Geef de Heere de hand. Eer gij in gemeenschap met Hem kunt komen, moet gij in verbond met Hem komen." "Geef de Heere de hand," dat is: "Stemt er in toe, om Hem aan te nemen tot uw God." Een koop wordt gesloten door de hand te geven. "Sluit deze koop. Voegt u bij Hem in een eeuwig verbond. "Schrijft met uw hand dat gij de Zijnen zijt", Jesaja 44:5. Geef hem uw hand ten teken dat gij Hem uw hart geeft, slaat uw hand aan de ploeg, wijdt u aan Zijn dienst om voor Hem te arbeiden. Geef u aan Hem over," dat is: "Neemt zijn voorwaarden aan, komt onder Zijn regering, weerstaat Hem niet langer. Geef u aan Hem over om volstrekt en in alles tot Zijn dienst, tot Zijn beschikking te zijn, om te wezen en te doen, te hebben en te lijden wat Hem behaagt. Verhardt dus nu ulieder nek niet, gelijk uw vaders, laat uw verdorven en boze wil niet in opstand komen tegen de wil van God. Zegt niet dat gij wilt doen wat u behaagt, maar doet wat Hem behaagt." Wij bespeuren in het vleeselijke hart een stijfheid en hardnekkigheid en ongeschiktheid om zich aan God te onderwerpen, zich naar Hem te voegen, wij hebben het van onze vaders, het is ons als ingeweven. Dit moet overwonnen worden, en de wil, waarin een geest van tegenspraak was, moet buigen voor de wil van God, de nek, die een ijzeren zenuw was, moet gebogen worden onder Zijn juk. Ingevolge van dit zich overgeven aan God, dringt hij hen om tot Zijn heiligdom te komen, dat is: tot Hem te naderen in de plaats, die Hij heeft verkoren om er Zijn naam te zetten, en dient Hem in de inzettingen die Hij verordeneerd heeft. "De deuren van het heiligdom zijn nu geopend, en gij hebt vrijheid om er in te gaan, de tempeldienst is nu hersteld, en gij zijt welkom om er deel aan te nemen."

De koning zegt: Komt, de vorsten en de priesters zeggen: "Komt, die wil, kome". Dit noemt hij, vers 6, zich bekeren tot de Heere, weer te keren tot Hem, want zij hebben Hem verlaten en andere goden aangebeden, hebt dan nu berouw en bekeert u. Zo moeten zij, die zich door genade zelf tot God hebben gewend, alles doen wat zij kunnen om ook anderen tot Hem te brengen.

b. Welke drangredenen hij gebruikt om hen hiertoe te bewegen.

Ten eerste. Gij zijt kinderen Israëls, en daarom staat gij in betrekking tot, en onder verplichting aan, de God Israëls, van wie gij zijt afgevallen."

Ten tweede. De God, tot wie gij geroepen wordt weer te keren, is de God van Abraham, Izak en Jakob, een God in verbond met uw eerste vaders die Hem dienden en zich aan Hem overgaven hetgeen hun eer was en hun geluk."

Ten derde. Uw latere vaders, die Hem hebben verlaten en tegen Hem hebben overtreden, zijn van de verwoesting overgegeven, hun afval en hun afgoderij zijn hun verderf geweest, gelijk gij ziet, vers 7, laat hun leed u ter waarschuwing zijn.

Ten vierde. Gijzelf zijt slechts een overblijfsel, ternauwernood ontkomen uit de hand van de koningen van Assyrië, vers 6, en daarom is het van het hoogste belang voor u om u te stellen onder de bescherming van de God uwer vaders, opdat gij niet geheel verzwolgen wordt."

Ten vijfde. "Dit is het enige middel, om de hitte Zijns toorns van u af te keren, vers 8, die u gewis zal verteren zo gij hardnekkig blijft."

Eindelijk. "Indien gij tot God wederkeert in een weg van plicht, dan zal Hij tot u wederkeren in een weg van genade." Daarmee begint hij, vers 6, en daarmee eindigt hij, vers 9.

In het algemeen: "Gij zult Hem genadig en barmhartig bevinden, bevinden dat Hij Zijn aangezicht niet van u afwendt, zo gij Hem zoekt."

In het bijzonder: "Gij kunt hopen dat Hij de gevangenschap zal wenden van uw broederen, die weggevoerd zijn, en hen zal wederbrengen naar hun land." Kon nu iets meer zielroerend zijn

uitgedrukt? Kon er een betere zaak zijn, die beter bepleit werd? Het onthaal, dat aan Hizkia's boden en aan zijn boodschap te beurt viel. Het blijkt niet dat Hosea, die toen koning van Israël was, zich beledigd achtte door of tegenstand bood aan de verspreiding van deze proclamatie in zijn rijk, noch dat hij zijn onderdanen verbood de uitnodiging aan te nemen, hij schijnt hun volkomen vrijheid gelaten te hebben om, zo hun dit behaagde, naar Jeruzalem op te gaan om te aanbidden, want hij deed wel dat kwaad was in de ogen des Heeren, evenwel niet als de koningen Israëls, die voor hem geweest waren, 2 Koningen 17:2. Hij zag het verderf over zijn rijk komen, en zo iemand van zijn onderdanen door dit middel wilde beproeven om het te voorkomen, dan had hij er zijn volle toestemming voor.

Maar wat het volk betreft:

(1). De grote meerderheid minachtte de roepstem, luisterde er niet naar. De boden gingen van stad tot stad, deze naar de ene, die naar een andere, en smeekten het volk om toch naar Jeruzalem te komen om het pascha te houden, maar zover was het van hen om de uitnodiging aan te nemen, dat zij de boden, die haar brachten, uitscholden, zij lachten en bespotten hen, vers 10, weigerden niet slechts, maar weigerden met minachting. Spreek hun van de God van Abraham-zij kennen Hem niet, zij hebben andere goden, die zij dienen- Baäl en Astaroth, spreek hun van het heiligdom -hun hoogten achten zij even goed, van Gods genade -zij begeren haar niet, van Gods toorn- zij vrezen hem niet. Geen wonder dat de boden des konings aldus smaadheid werd aangedaan door dit afvallig geslacht, als Gods boden, Zijn knechten, de profeten, die hun geloofsbrieven van Hem toonden, evenzo behandeld werden. De ondergang van het rijk van de tien stammen was nu nabij, het was slechts twee of drie jaar later dat de koning van Assyrië het beleg sloeg voor Samaria, dat eindigde in het gevankelijk wegvoeren van deze stammen. Even tevoren heeft niet slechts hun eigen koning hun vergund terug te keren tot Gods heiligdom, maar een koning van Juda had hen ernstig gebeden dit te doen. Indien zij deze uitnodiging algemeen hadden aangenomen, het zou hun verderf hebben kunnen voorkomen, maar hun minachting van de uitnodiging verhaastte en verzwaarde hun verderf, en liet hen zonder verontschuldiging.

(2). Toch waren er enkelen, die de uitnodiging hebben aangenomen. De boodschap, die voor sommigen een reuk des doods ten dode was, was voor anderen een reuk des levens ten leven, vers 11. In de slechtste tijden heeft God nog een overblijfsel, zo ook nu: sommigen van Aser, Manasse en Zebulon, (er wordt geen melding gemaakt van Efraïm) verootmoedigden zich en kwamen te Jeruzalem, dat is: zij betreurden hun zonden en onderwierpen zich aan God. Hoogmoed weerhoudt de mensen van zich aan God te onderwerpen, als die naar beneden is gebracht, is het werk gedaan.

2. Aan de mannen van Juda werd bevel gegeven deze plechtigheid bij te wonen, en zij hebben er allen aan gehoorzaamd, vers 12. Zij waren enerlei van hart om het gebod des konings en van de vorsten te doen en het was de hand Gods, die hun dat enerlei hart gaf, want het is ten dage van Zijn heirkraft dat Christus' onderdanen gewillig gemaakt worden. Het is God, die beide het willen en het werken werkt. Als de mensen te eniger tijd een onverwachte ijver aan de dag leggen voor hetgeen goed is, dan moeten wij er de hand Gods in erkennen.

2 Kronieken 30:13-20

De tijd, bepaald voor het houden van het pascha, is nu gekomen, en een zeer grote gemeente is bij die gelegenheid bijeenvergaderd, vers 13. Nu hebben wij hier:

I. De toebereidselen, die zij maakten voor het pascha, het was een goede toebereiding zij namen al de afgodische altaren weg, die gevonden waren, niet slechts in de tempel, maar in Jeruzalem, vers 14. Eer zij het feest hielden hebben zij de oude zuurdesem buiten geworpen.

De beste voorbereiding, die wij kunnen maken voor het Evangeliepascha, is onze ongerechtigheden, onze geestelijke afgoderijen, weg te werpen.

II. Hun viering van het pascha, hierin was het volk zó ijverig, dat de priesters en Levieten beschaamd werden toen zij zich door het gewone volk zagen voorbijgestreefd, hen meer gereed zagen om offeranden te brengen dan zij waren om ze te offeren. Dit bracht hen er toe om zich te heiligen, vers 15, opdat het werk niet zou stilstaan uit gebrek aan handen om het te doen. Als wij de ijver zien van anderen, dan moet dit ons beschaamd maken over onze eigen koelheid en ons opwekken om niet slechts onze plicht te doen, maar hem goed te doen en ons er voor te heiligen. Zij deden naar de plicht van hun ambt, vers 16, het bloed sprengende op het altaar, dat een type was van Christus, ons Pascha, dat voor ons geslacht is.

III. De onregelmatigheden, waaraan zij schuldig waren in deze plechtigheid. De zaak zelf werd met grote Godsvrucht gedaan, maar behalve dat het een maand buiten de tijd was: 1. Hebben de Levieten de paaslammeren geslacht, dat alleen door de priesters gedaan had moeten worden, vers 17. Zij hielpen ook meer dan de wet gewoonlijk toeliet, bij het offeren van de andere offeranden, inzonderheid die voor de reiniging van de onreinen, die velen thans nodig hadden. Sommigen denken dat dit het werk was van hen, die de offers brachten, niet van de priesters, waarmee de Levieten hier belast waren. Gewoonlijk slachtte ieder man zijn lam maar nu hebben de Levieten het gedaan voor hen, die onder enigerlei ceremoniële onreinheid waren.

2. Aan velen werd toegestaan van het pascha te eten, die niet naar de stiptheid van de wet rein waren, vers 18. Dit was de tweede maand, en zij waren niet gerechtigd om het nogmaals uit te stellen, tot de derde maand, gelijk de wet hun, indien het de eerste maand was, veroorloofd zou hebben, om het uit te stellen tot de tweede maand. En zij waren er afkerig van om hun te verbieden om er deel aan te nemen, want zij wilden de nieuwe bekeerlingen niet ontmoedigen, of hen klagende wegzenden, die zij wensen weg te zenden zich verblijdende. Hugo de Groot neemt hier aanleiding uit om op te merken dat rituele inzettingen wijken moeten, niet slechts voor openbare noodzakelijkheid, maar ook voor openbaar voordeel en welzijn.

IV. Hizkia's gebed tot God om vergeving voor deze onregelmatigheid. Het was zijn ijver die hen in zo groten haast bijeen had geroepen, en hij wilde niet dat zij er om te lijden zouden hebben, dat zij de nodigen tijd niet gehad hebben om zich voor te bereiden, daarom achtte hij zich geroepen om voorspraak te wezen voor hen, die het pascha aten, niet gelijk geschreven is, opdat er geen toornigheid op hen zou zijn van de Heere. Het gebed was:

1. Kort, maar ter zake. De Heere, die goed is, doe verzoening over een ieder in de gemeente, die zijn hele hart gericht heeft, of bereid heeft voor deze diensten, hoewel hij in ceremoniële bereiding tekort kwam. De grote zaak, die bij al onze Godsdienstige plechtigheden vereist wordt, is dat wij ons hart richten om Hem te zoeken, dat wij oprecht zijn in alles wat wij doen, dat de inwendige mens er bij in het werk gesteld is, en dat wij er hartenwerk van maken, zonder dit blijft het alles zonder betekenis. Zie, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste. Hizkia bidt niet dat dit voorbijgezien moge worden, noch dat God enigerlei onoprechtheid verschonen of voorbij zou zien, want dit is het nodige, dat wij God zoeken, Zijn gunst, Zijn eer, en dat wij hier ons hart op richten.

Waar deze oprechtheid, dit vast voornemen des harten bestaat kunnen wel vele zwakheden en tekortkomingen zijn, en zowel de gemoedsstemming als de volbrenging van de dienst niet volkomen naar de reinheid des heilighdoms zijn. Het bederf kan niet zo volkomen ten onder gebracht, de gedachten niet zo bepaald, de genegenheden niet zo levendig het geloof niet zo

werkzaam zijn als dit alles moest wezen, er is een gebrek in reinheid des heiligdoms. Er is niets volmaakt onder de zon, daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt".

Voor deze gebreken is vergevende, genezende genade nodig, want nalatigheid in plicht is zonde, zowel als nalatigheid van plicht. Indien God, ook voor het beste wat wij doen, naar streng recht met ons zou handelen, wij waren verloren. Het middel om vergeving te verkrijgen voor onze tekortkomingen in plicht en al de ongerechtigheden van onze heilige dingen, is: haar bij God te zoeken door gebed, die vergeving spreekt zo maar niet vanzelf, neen, zij moet verkregen worden op het gebed en door het bloed van Christus. Bij ons bidden hierom moeten wij aangemoedigd worden door Gods goedheid. De Heere die goed is, vergeve, want toen Hij Zijn goedheid uitriep, heeft Hij de meesten nadruk gelegd op deze tak ervan: vergevende de ongerechtigheid, de overtreding en de zonde. Het is de plicht van hen, die over anderen gesteld zijn, om niet slechts op zichzelf te zien, maar ook op hen, over wie zij gesteld zijn, om te zien waarin zij tekortkomen en voor hen te bidden, zoals Hizkia hier gedaan heeft. Zie Job 1:5.

2. Een voorspoedig gebed. De Heere verhoorde Jehizkia, had een welbehagen in zijn Godvruchtige zorg over de gemeente, en heelde het volk, vers 20, heeft niet slechts hen hun zonde niet toegerekend, maar in weerwil van hun zonde hun diensten genadig aangenomen, want heling geeft niet slechts vergeving te kennen, Jesaja 6:10, Psalm 103:3, maar ook vertroosting en vrede: Jesaja 57:18, Maleachi 4:2.

2 Kronieken 30:21-27

Na het pascha volgde het feest van de ongezuurde broden, dat zeven dagen duurde. Hier wordt ons gezegd hoe dit waargenomen werd en alles in dit verhaal is liefelijk, opwekkend en aangenaam.

I. Zeer vele offeranden werden Gode geofferd in dankoffers, waarmee zij de gunst van God beide erkenden en afsmeekten, van een deel van deze offeranden hielden de offeraars met hun vrienden gedurende zeven dagen een feestmaal, vers 22, ten teken van hun gemeenschap met God, en de vertroosting en lieflijkheid, die zij smaakten in Zijn gunst en door met Hem verzoend te zijn. Om dit deel van de dienst gaande te houden, zodat op Gods altaar overvloedig bloed en vet zou komen, en Zijn priesters en het volk overvloedig met het vlees gespijzigd zouden worden van de dankoffers, gaf Hizkia van zijn eigen vee duizend varren en zeven duizend schapen, en de vorsten, opgewekt door dit Godvruchtig voorbeeld, gaven hetzelfde aantal varren en een nog groter aantal schapen, allen tot dankoffers, vers 24. Hierdoor werd God geëerd en de vreugde van het feest gaande gehouden, en werden de vreemdelingen aangemoedigd om weer te komen in Jeruzalem. Het was edelmoedig van de koning en de vorsten, om aldus de gehele gemeente rijk te onthalen, maar waartoe dient een grote bezitting anders dan om de mensen instaat te stellen te meer goed te doen? Christus heeft hen gespijzigd, die Hem volgden. Ik geloof, dat Hizkia en zijn vorsten aan het einde des jaars om hun vrome weldadigheid niet armer zijn geweest.

II. Veel goede gebeden werden bij het offeren van deze dankoffers tot God opgezonden, vers 22. Zij deden belijdenis aan de Heere, de God hunner vaders, vers 22, waarin de bedoeling, het oogmerk, van de dankoffers werd aangetoond. Toen de priesters het bloed sprengden en het vet verbrandden, deden zij belijdenis, dat deed ook het volk van hun zijde toen zij het vlees aten. Zij deden een Godsdienstige belijdenis van hun betrekking tot God en hun afhankelijkheid van Hem, een boetvaardige, berouwvolle belijdenis van hun zonden en zwakheden, een dankbare belijdenis van Gods genade over hen, en een smekende belijdenis

van hun behoeften en begeerten, en in dit alles hadden zij het oog op God als de God hunner vaders, een God in verbond met hen.

III. Werden zeer veel goede dingen den volke gepredikt. De Levieten, wier ambt het was, Deuteronomium 33:10, leerden het volk de goede kennis des Heeren, lazen en verklaarden de Schriften en onderrichtten de vergadering omtrent God en hun plicht jegens Hem, daar was, na zo lang een hongersnood naar het woord als er onder de vorige regering geweest, grote behoefte aan. Hizkia heeft niet zelf gepredikt, maar hij sprak naar het hart van alle Levieten, die het deden, woonde hun prediking bij, prees hun ijver, en verzekerde hun van zijn bescherming en steun. Hiermede moedigde hij hen aan om goed te studeren, zich moeite te geven, en bracht hij hen in ere, opdat het volk hen te meer zou eerbiedigen en naar hen zou horen. Vorsten en overheidspersonen kunnen door getrouwe en ijverige leraren en predikers aan te moediger de belangen van Gods koninkrijk onder de mensen grotelijks bevorderen.

IV. Iedere dag zongen zij Psalmen, vers 21. De Levieten nu en de priesteren prezen de Heere dag op dag, beide met liederen en met muziekinstrumenten, uitdrukking gevende aan hun eigen blijdschap in God, en elkaar opwekkende tot blijdschap en dankbaarheid aan Hem. God te loven moet een groot deel van ons werk zijn in onze Godsdienstige bijeenkomsten.

V. De zeven dagen van het feest op deze Godsdienstige wijze gevierd hebbende, vonden zij er zoveel genot en vertroosting in, dat zij nog zeven dagen gingen houden, vers 23. Zij hebben geen nieuwe wijze van Godsverering ingevoerd, maar herhaalden de oude. De omstandigheden waren buitengewoon, zij hadden de inzetting lang ontbeerd, zij hadden door haar te verzuimen schuld op zich geladen. Er was nu een grote vergadering bijeen, en zij waren in een Godvruchtige gemoedsstemming, zij wisten niet of zij nog eens zo'n gelegenheid zouden hebben, en daarom konden zij het nu niet van zich verkrijgen om van elkaar te scheiden voor zij de tijd van de feestviering verdubbeld hadden. Velen van hen waren zeer ver van huis en hadden zaken op het land te doen, dit de tweede maand zijnde, was het begin van hun oogst ophanden, maar toch haastten zij zich niet om terug te keren, de ijver van Gods huis maakte dat zij zichzelf en hun wereldlijke zaken vergaten. Hoe ongelijk aan hen, die van de dienst Gods zeiden: Welk een vermoeidheid! of die vroegen: wanneer zal de sabbat voorbij zijn? De dienstknechten Gods moeten overvloedig zijn in zijn werk.

VI. Dit alles deden zij met blijdschap, vers 23. Allen verblijdden zij zich, ook de vreemdelingen, vers 25. Zo was er grote blijdschap te Jeruzalem, vers 26. Sedert de inwijding van de tempel in Salomo's tijd is er nooit iets dergelijks geweest. Heilige plichten moeten met heilige blijdschap volbracht worden, wij moeten er vurig en ijverig in zijn, er behagen in vinden, de zoetheid proeven en smaken van gemeenschap met God, en het als een oorzaak van onuitsprekelijke blijdschap en vreugde beschouwen, dat wij aldus bevoorrecht zijn en zo'n voorsmaak hebben van de eeuwige blijdschap.

VII. De gemeente werd eindelijk heengezonden met een plechtige zegen, vers 27.

1. De priesters hebben hem uitgesproken want het behoorde tot hun ambt het volk te zegenen, Numeri 6:22, 23, waarin zij beide de mond des volks waren bij God, bij wijze van gebed, en Gods mond bij het vork, bij wijze van belofte, want die beide waren in de zegen begrepen. Zij betuigden er beide hun verlangen in naar het welzijn des volks en hun afhankelijkheid van God en dat woord van Zijn genade, aan hetwelk zij hen bevalen. Welk een lieflijkheid is het voor een gemeente om aldus gekroond naar huis te worden gezonden!

2. God zei er Amen toe. De stem van de priesters, toen zij het volk zegenden, werd gehoord in de hemel en kwam tot Zijn heilige woning. Toen zij de zegen uitspraken, heeft God hem

geboden, en misschien wel een merkbaar teken gegeven van de bekrachtiging ervan. Het gebed, dat in een wolk van reukwerk ten hemel opstijgt, zal weer in een stortvloed van zegen op de aarde neerkomen.

HOOFDSTUK 31

1 Als zij nu dit alles voleind hadden, togen alle Israëlieten, die er gevonden werden, uit, tot de steden van Juda, en braken de opgerichte beelden, en hieuwen de bossen af, en wierpen de hoogten en de altaren af, uit gans Juda en Benjamin, ook in Efraim en Manasse, totdat zij alles te niet gemaakt hadden; daarna keerden al de kinderen Israëls weder, een ieder tot zijn bezitting in hun steden. 2 En Hizkia bestelde de verdelingen der priesteren en der Levieten, naar hun verdelingen, een ieder naar zijn dienst, de priesteren en de Levieten tot het brandoffer en tot de dankofferen, om te dienen, en om te loven, en om te prijzen in de poort van de legers des HEEREN; 3 Ook het deel des konings van zijn have tot de brandofferen, tot de brandofferen des morgens en des avonds, en de brandofferen der sabbatten, en der nieuwe maanden, en der gezette hoogtijden; gelijk geschreven is in de wet des HEEREN. 4 En hij zeide tot het volk, tot de inwoners van Jeruzalem, dat zij het deel der priesteren en Levieten geven zouden, opdat zij versterkt mochten worden in de wet des HEEREN. 5 Toen nu dat woord uitbrak, brachten de kinderen Israëls vele eerstelingen van koren, most, en olie, en honig, en van al de inkomsten des velds; ook brachten zij de tienden van alles in met menigte. 6 En de kinderen van Israël en Juda, die in de steden van Juda woonden, brachten ook tienden der runderen en der schapen, en tienden der heilige dingen, die de HEERE, hun God, geheiligd waren, en maakten vele hopen.

7 In de derde maand begonnen zij de grond van die hopen te leggen, en in de zevende maand voleindden zij. 8 Toen nu Jehizkia en de vorsten kwamen en die hopen zagen, zegenden zij de HEERE en Zijn volk Israël. 9 En Jehizkia ondervraagde de priesteren en de Levieten aangaande die hopen. 10 En Azaria, de hoofdpriester, van het huis van Zadok, sprak tot hem en zeide: Van dat men deze heffing begonnen heeft tot het huis des HEEREN te brengen, is er te eten geweest en verzadigd te worden, ja, over te houden tot overvloed toe; want de HEERE heeft Zijn volk gezegend, zodat deze veelheid overgebleven is. 11 Toen zeide Jehizkia, dat men kameren aan het huis des HEEREN bereiden zou; en zij bereidden ze. 12 Daarin brachten zij die heffing, en de tienden, en de geheiligde dingen, in getrouwigheid; en daarover was Chonanja, de Leviet, overste, en Simeï, zijn broeder, de tweede. 13 Maar Jehiel, en Azazja, en Nahath, en Asahel, en Jerimoth, en Jozabad, en Eliel, en Jismachja, en Mahath, en Benaja, waren opzieners, onder de hand van Chonanja en Simeï, zijn broeder; door het bevel van de koning Jehizkia en van Azaria, de overste van het huis Gods. 14 En Kore, de zoon van Jimna, de Leviet, de poortier tegen het oosten, was over de vrijwillige gaven Gods, om het heffer des HEEREN en het allerheiligste uit te delen. 15 En aan zijn hand waren Eden, en Minjamin, en Jesua, en Semaja, Amarja en Sechanja, in de steden der priesteren, met getrouwigheid, om aan hun broederen in de verdelingen, zowel aan de kleinen als de groten, uit te delen: 16 (Benevens die gesteld waren in het geslachtsregister der manspersonen, drie jaren oud en daarboven) allen, die in het huis des HEEREN gingen, tot het dagelijkse werk op elken dag, voor hun dienst, in hun wachten, naar hun verdelingen. 17 En met die gesteld waren in het geslachtsregister der priesteren naar het huis hunner vaders, ook de Levieten van twintig jaren oud en daarboven, in hun wachten, naar hun verdelingen; 18 Ook tot de geslachtsrekening met al hun kinderkens, hun vrouwen, en hun zonen, en hun dochteren, door de ganse gemeente; want zij hadden zich in hun ambt in heiligheid geheiligd. 19 Ook waren onder de kinderen van Aaron, de priesteren, op de velden der voorsteden hunner steden, in elke stad, mannen, die met namen uitgedrukt waren, om aan alle manspersonen onder de priesteren en aan allen, die in het geslachtsregister onder de Levieten gesteld waren, delen te geven. 20 En alzo deed Jehizkia in geheel Juda; en hij deed dat goed, en recht, en waarachtig was, voor het aangezicht des HEEREN, zijns Gods. 21 En in alle werk, dat hij begon in de dienst van het huis Gods, en in de wet en in het gebod, om zijn God te zoeken, deed hij met zijn ganse hart, en had voorspoed.

Wij hebben hier een nader bericht omtrent de zegenrijke reformatie, waarvan Hizkia het glorierijke werktuig was, en van de gelukkigen voortgaan ervan.

I. Al de overblijfselen van de afgoderij werden vernietigd, vers 1.

II. De priesters en Levieten werden weer aan het werk gezet, ieder naar zijn dienst, vers 2.

III. Er werd zorg gedragen voor hun onderhoud.

1. Het deel des konings aan de priesters en tot onderhoud van de tempeldienst werd betaald, vers 3.

2. Er worden orders gegeven voor de heffing van het aandeel des volks, vers 4.

3. Het volk heeft het door hen verschuldigde ruim ingebracht, vers 5 -10.

4. Er werden commissarissen benoemd voor de behoorlijke uitdeling van hetgeen ingekomen was, vers 11-19.

Eindelijk vinden wij hier de lof vermeld van Hizkia's oprechtheid in alles wat hij ondernam, vers 20, 21.

2 Kronieken 31:1-10

Wij hebben hier een bericht van hetgeen gedaan werd na het pascha, hetgeen tevoren ontbrak in de plechtigheden van de voorbereiding werd vergoed door hetgeen beter is, namelijk een goed gebruik ervan daarna. Als de Godsdienst oefeningen op een dag des Heeren, of bij een Avondmaalsviering voleindigd zijn, dan moeten wij niet denken dat het werk nu gedaan is. Neen, dan begint het moeilijkste deel van het werk, hetgeen daarin bestaat, dat wij door gedrag en wandel tonen dat Gods inzettingen indruk hebben gemaakt op ons gemoed. Zo was het hier, toen dit alles voleindigd was, was er nog meer te doen.

I. Zij legden er zich met kracht op toe om alle overblijfselen en monumenten van de afgoderij te vernielen. De koning had hierin alles gedaan wat hij kon, 2 Koningen 18:4, maar het volk kon de onheilige overblijfselen ontdekken, welke aan het oog van de beambten des konings ontsnapt waren, en daarom togen zij uit, om te zien wat zij doen konden, vers 1. Dit werd terstond na het pascha gedaan. De lieflijkheid van gemeenschap met God moet heilige ijver en toorn in ons ontsteken tegen zonde, tegen alles wat God beledigt. Indien onder het waarnemen van een inzetting Gods ons hart brandende in ons is geworden, dan zal die geest van de branding het schuim van het bederf verteren: "Wat heb ik nu meer met de afgoden te doen? Hun ijver in het vernielen van de opgerichte beelden en bossen, de hoogten en de altaren bleek hierin":

1. Dat zij het niet alleen deden in de steden van Juda en Benjamin, maar ook in die van Efraïm en Manasse. Sommigen denken dat die steden bedoeld zijn, welke onder de bescherming en het rechtsgebied van de koningen van Juda gekomen zijn. Anderen denken dat, daar Hosea de koning van Israël, het niet verbood, hun ijver hen uitdreef om zelfs in vele delen van zijn rijk de afgoderij uit te roeien. Diegenen tenminste, die uit Efraïm en Manasse kwamen om het pascha te houden, gelijk velen gedaan hebben, Hoofdstuk 30:18 vernielden al hun eigen beelden en bossen, en deden hetzelfde voor velen, op wie zij invloed hadden of van wie zij de toestemming konden krijgen om het te doen. Wij moeten niet slechts onszelf verbeteren of hervormen, maar alles doen wat wij kunnen om ook anderen te verbeteren.

2. Zij vernielden ze allen, zij spaarden er geen uit gunst of genegenheid, hetzij voor de beelden of voor hen die ze aanbaden, al waren die beide ook nog zo antiek, of zo kostbaar of zo fraai, of zo kunstig bewerkt allen moesten zij vernield worden. Zij, die zich in oprechtheid stellen tegen de zonde, zullen zich stellen tegen alle zonde.

3. Hoewel zij langen tijd afwezig waren geweest, wilden zij niet naar huis gaan voordat dit gedaan was. Zij konden zich niet gerust en veilig achten in hun steden, zolang de beelden en

bossen, die verraders en verdervers van hun land, overeind stonden. Wellicht heeft de profeet Jesaja hierop gedoeld, toen hij weinig tijds tevoren sprak van een dag, wanneer de mensen de afgoden, die zij zelf gemaakt hebben, zullen wegwerpen, Jesaja 2:20, 31:6, 7. Zo heerlijk en verbazingwekkend was deze gezegende reformatie.

II. Hizkia herstelde de afdelingen van de priesters en Levieten, die David had ingesteld en die in de laatste tijd veronachtzaamd waren, vers 2. De tempeldienst werd weer geregeld naar de oude voorgeschreven wijze. Iedereen moest weten wat zijn werk, zijn plaats, zijn tijd was, en wat van hem verwacht werd. Goede orde draagt er zeer veel toe bij om aan een goed werk goeden voortgang te geven. De priesters werden in hun afdelingen gesteld voor de brandoffers en de dankoffers, van de Levieten in hun afdelingen moesten sommigen de priesters dienen, en werden anderen aangewezen om te loven en te prijzen. Zie 1 Kronieken 23:3, 5, En dit alles in de poort van de legers des Heeren. De tempel wordt hier een leger genoemd, omdat de tempelvoorrechten beweeglijke dingen zijn, en deze tempel weldra weggenomen, verwoest, zal worden.

III. Hij bestemde een deel van de inkomsten van zijn kroon voor het onderhoud van het altaar. De kosten voor de dagelijkse offers en voor die op de sabbatten, nieuwe maanden, en gezette hoogtijden, kwamen wel voor rekening van het volk, maar, opdat dit geen last voor hen zijn zou, heeft hij ze uit zijn eigen inkomsten bekostigd, vers 3. Dit was een edelmoedige daad van Godsvrucht, waarin hij te rade ging beide met de eer van God en de verlichting van lasten voor het volk, als een getrouw dienstknecht van Hem en een teder vader voor hen. Laat vorsten en andere groten van de aarde datgene wel besteed achten en op goede rente uitgezet, hetwelk zij te koste leggen aan ondersteuning en aanmoediging van de Godsdienst in hun land.

IV. Hij vaardigde een order uit, eerst aan de inwoners van Jeruzalem, vers 4, (opdat zij, die het naast bij de tempel waren en er het meest toe verplicht waren, een goed voorbeeld zouden geven aan de anderen) maar die later ook gericht was tot, of tenminste aangenomen werd door, de steden van Juda, om nauwkeurig en nauwgezet het door hen verschuldigde aan de priesters en Levieten te betalen. Dit werd lang verzuimd, en daardoor werd het werk veronachtzaamd, want een schandelijk karig onderhoud van de bedienaren van de Godsdienst zal een ergerlijk verval van de Godsdienst teweegbrengen. Daar nu Hizkia zelf zich zeer milddadig betoond heeft, voegde het hem wel om van zijn volk te eisen dat zij zich rechtvaardig zouden betonen ten opzichte van de tempeldienst. En let op hetgeen zijn oogmerk is, in zijn zorg dat de priesters en Levieten het hun toekomende zouden ontvangen, het is: dat zij aangemoedigd zouden worden in de wet des Heeren, in het bestuderen ervan, en in het doen van hun plicht in overeenstemming er mede. Merk hier op: 1. Het is betamelijk dat leraren niet slechts onderhouden, maar aangemoedigd worden, opdat zij niet slechts bij hun werk blijven, maar ook het nodige hebben om in welstand te leven, opdat zij het werk met blijmoedigheid doen.

2. Maar zij moeten niet in luiheid en ledigheid onderhouden worden, niet in hoogmoed en weelde, maar in de wet des Heeren, in zelf haar waar te nemen, en in het leren van de goede kennis ervan aan anderen.

V. Hierop bracht het volk zeer geredelijk hun tienden in, er was niets anders nodig dan hen er toe op te roepen, en daarom, zodra het bevel was uitgegaan, werden de eerstelingen van de vruchten en de tienden van de heilige dingen terstond ingebracht, vers 5, 6. Wat de priesters nodig hadden voor zichzelf en hun gezin, gebruikten zij, en wat er dan nog overbleef legden

zij op in hopen, vers 6 Gedurende de hele oogsttijd vermeerderden zij die hopen, naarmate de vruchten des velds binnengebracht werden, want God moest daarvan hebben wat Hem toekwam. Toen de oogst geëindigd was, voleindigden zij hun hopen, vers 7.

Nu hebben wij hier:

1. Het rapport, dat aan Hizkia gegeven werd betreffende deze hopen. Hij ondervroeg de priesteren en Levieten aangaande die hopen, waarom zij niet gebruikt hadden wat ingebracht werd, maar het aldus hadden opgegaard, vers 9. Waarop geantwoord werd dat zij al wat zij nodig hadden hebben gebruikt tot onderhoud van henzelf en hun gezin en voor hun wintervoorraad, maar dat dit alles nu nog over was, vers 10. Zij hebben deze hopen niet opgegaard uit gierigheid, maar om te tonen welke overvloedige voorziening God voor hen gemaakt had door Zijn wet, zo het slechts ingezameld en ingebracht werd, en dat zij, die nauwgezet aan God het Zijne geven uit hun bezittingen, een zegen brengen op alles wat zij hebben. Van dat men deze heffing begonnen heeft tot het huis des Heeren te brengen, is er te eten geweest en verzadigd te worden, ja over te houden tot overvloed toe, want de Heere heeft Zijn volk gezegend. Zie hiervoor Haggai 2:19, 20. "Beproeft Mij", zegt God, "indien gij Mij anders niet vertrouwen wilt, of er op uw inbrengen van de tienden in het schathuis, geen zegen op u afgegoten zal worden," Maleachi 3:10, 11, Ezechiël 44:30.

2. De dankbare erkenning van de koning en de vorsten ervan. Zij zegenden, dat is zij dankten, de Heere voor Zijn goede voorzienigheid, die hun iets te brengen gaf, en voor Zijn goede genade, die hun een hart gaf om het te brengen. En zij zegenden ook het volk, dat is, zij prezen hen voor wel doen nu, zonder hen hun vroegere veronachtzaming te verwijten. Het is opmerkelijk dat zij, na de lieflijkheid van Gods inzettingen gemaakt te hebben in het aangename, troostrijke pascha, dat zij gehouden hebben, nu zo vrijgevig waren om de tempeldienst te onderhouden. Zij, die het voorrecht hebben van een geregelder Evangeliedienst zullen niet morren tegen de onkosten ervan.

2 Kronieken 31:11-21

Wij hebben hier: I. Twee bijzondere voorbeelden van Hizkia's zorg voor de kerkelijke zaken om, nu hij ze in goede orde gebracht heeft, ze ook in goede orde te houden. De tienden en andere heilige zaken ingebracht zijnde:

1. Beval hij dat zij zorgvuldig bewaard zouden worden, en niet op deze hopen zouden blijven liggen, blootgesteld om bedorven of ook weggenomen of verkwist te worden. Hij gebod dat er kameren bereid zouden worden in sommige voorhoven van de tempel om tot voorraadkamers te dienen, vers 11, en daarin werden de offeranden gebracht en weggesloten, vers 12, 13. Er werden bewaarders over aangesteld, die er het opzicht over hadden, om te zorgen dat zij door geen mot of roest zouden verdorven en door geen dieven weggenomen zouden worden. Deze wijsheid om in dagen van overvloed het overgeblevene op te leggen, kunnen wij leren van de mier, die in de zomer haar spijs bereidt. Het in voorraad opleggen van hetgeen ingebracht werd was een aanmoediging voor het volk om hun bijdragen te betalen. Datgene, hetwelk goed bestuurd en beheerd wordt, zal door het publiek gaarne opgebracht worden.

2. Dat zij getrouwelijk te koste gelegd moesten worden aan hetgeen, waarvoor zij bestemd waren. De schatten van de kerk moeten niet langer opgelegd worden dan tot het ogenblik wanneer het nodig is ze te gebruiken, zelfs het roest getuigt tegen hen, die dat doen. Er werden beambten aangesteld, mannen van erkende wijsheid en trouw (ongetwijfeld), om het hefoffer des Heeren en het allerheiligste uit te delen onder de priesters, vers 14, en te zorgen dat ieder een behoorlijk onderhoud had voor zich en zijn gezin. De wet heeft genoegzaam

voor allen voorzien, indien sommigen dus te weinig hadden, dan moest het wezen omdat anderen te veel hadden. Om dergelijke ongelijkheid te voorkomen, moesten deze beambten in het beschikken over de inkomsten van de tempel naar een zekeren regel van evenredigheid te werk gaan. Er wordt hier van de priesters gezegd, vers 18, dat zij zich in hun ambt in heiligheid geheiligd hadden, het woord betekent eigenlijk, dat zij zich in geloof geheiligd hadden, dat is (naar bisschop Patrick het verklaart): zij begaven zich tot hun dienst in het huis van God, niet twijfelende of zij zouden van al het nodige voorzien worden, omdat zij nu God dienden in dit vertrouwen, werd er voor gezorgd, dat zij in hun hoop niet beschaamd zouden worden. Zij die zich in geloof Gode en Zijn dienst heiligen vertrouwend dat Hij het hun aan niets, dat goed is, zal laten ontbreken, zullen waarlijk gevoed worden, Psalm 37:3.

Uit de offeranden des Heeren werden delen gegeven:

- a. Aan de priesters in de steden vers 15, die thuis bleven, terwijl hun broederen naar Jeruzalem gingen, en daar goed deden door de goede kennis des Heeren te leren, de predikende priesters werden evengoed onderhouden als de offerende priesters, zij, die bij het gereedschap bleven, evengoed als zij, die de krijg voerden.
- b. Aan allen, die in het huis des Heeren gingen, al de manspersonen van drie jaren oud en daarboven, want de kinderen van het mannelijk geslacht schijnen zelfs op die zeer jeugdige leeftijd met hun ouders in de tempel te zijn toegelaten en deelden met hen in die uitdeling, vers 16.
- c. Zelfs de Levieten van twintig jaar en daarboven ontvingen hun deel, vers 17.
- d. De vrouwen en kinderen van de priesters en Levieten hadden een goed onderhoud uit deze offeranden, vers 18. Voor het onderhoud van de leraren moet acht geslagen worden op hun gezinnen, opdat niet slechts zij, maar ook de hunnen, het brood huns bescheiden deels hebben. In sommige landen, waar de leraren hun traktement van de staat ontvangen, wordt dit bij de geboorte van ieder kind vermeerderd.
- e. De priesters op het land, die op de velden van de voorsteden hunner steden woonden, werden niet voorbijgezien in deze uitdeling, vers 19. Ook zij ontvingen hun deel, die in de dorpen woonden, hoewel men kon onderstellen dat deze goedkoper konden leven.

II. Een algemene aanduiding van de hoedanigheid van Hizkia's diensten ter ondersteuning van de Godsdienst, vers 20, 21.

1. Zijn vrome ijver strekte zich uit tot alle delen van zijn rijk: alzo deed Jehizkia in geheel Juda, alle delen van zijn land, en niet slechts die delen, die het dichtst bij hem lagen, deelden in de goede vruchten van zijn regering.
2. Hij bedoelde oprecht God te behagen in alles wat hij deed, hij deed dat goed en recht en waarachtig was voor het aangezicht des Heeren, zijns Gods, al zijn zorg was datgene te doen wat God welbehaaglijk was, wat recht was (dat is: wat naar de natuurlijke billijkheid was), en waarachtig (dat is: in overeenstemming met de Goddelijke openbaring en zijn verbond met God), voor het aangezicht des Heeren, om te doen naar die wet, welke heilig, rechtvaardig en goed is.
3. Wat hij begon, zette hij door met kracht en ijver, hij deed het met zijn gehele hart.
4. Al zijn goede voornemens werden ten uitvoer gebracht. In hetgeen hij deed in de dienst van het huis Gods en in de regering zijns rijks was hij voorspoedig. Wat in oprechte bedoeling voor de eer Gods ondernomen wordt zal ten laatste welslagen tot onze eigen eer en vertroosting.

HOOFDSTUK 32

1 Na deze geschiedenissen en derzelver bevestiging, kwam Sanherib, de koning van Assyrië, en toog in Juda, en legerde zich tegen de vaste steden, en dacht ze tot zich af te scheuren. 2 Jehizkia nu ziende, dat Sanherib kwam, en zijn aangezicht was tot de krijg tegen Jeruzalem; 3 Zo hield hij raad met zijn vorsten en zijn helden, om de fonteinwateren te stoppen, die buiten de stad waren; en zij hielpen hem. 4 Want veel volks werd vergaderd, dat al de fonteinën stopte, mitsgaders de beek, die door het midden des lands henenvloeide, zeggende: Waarom zouden de koningen van Assyrië komen, en veel waters vinden? 5 Zo versterkte hij zich, en bouwde de gehelen muur op, die gebroken was, dien hij optrok tot aan de torens, met een anderen muur daarbuiten, en hij versterkte Millo in de stad Davids; en hij maakte geweer en schilden in menigte. 6 En hij stelde krijgsoversten over het volk, en hij vergaderde hen tot zich in de straat der stadspoort, en sprak naar hun hart, zeggende: 7 Zijt sterk, en hebt een goeden moed, vreest niet, en ontzet u niet, voor het aangezicht des konings van Assyrië, noch voor het aangezicht der ganse menigte, die met hem is; want met ons is er meer, dan met hem. 8 Met hem is een vleselijke arm, maar met ons is de HEERE, onze God, om ons te helpen, en om onze krijgen te krijen. En het volk steunde op de woorden van Jehizkia, de koning van Juda.

9 Na dezen zond Sanherib, de koning van Assyrië, zijn knechten naar Jeruzalem, (doch hij zelf was voor Lachis, en al zijn heerschappij met hem) tot Jehizkia, de koning van Juda, en tot het ganse Juda, dat te Jeruzalem was, zeggende: 10 Zo zegt Sanherib, de koning van Assyrië: Waarom vertrouwt gij, dat gij te Jeruzalem blijft in de vesting? 11 Ruit u Jehizkia niet op, dat hij u overgeve, om door honger en door dorst te sterven, zeggende: De HEERE, onze God, zal ons uit de hand des konings van Assyrië redden? 12 Heeft niet dezelfde Jehizkia Zijn hoogten en Zijn altaren weggenomen, en tot Juda en tot Jeruzalem gesproken, zeggende: Voor het enige altaar zult gij u nederbuigen, en daarop roken? 13 Weet gij niet, wat ik gedaan heb, en mijn vaderen aan alle volken der landen? Hebben de goden van de natien dier landen hun land enigszins kunnen redden uit mijn hand? 14 Wie is er onder alle goden derzelver natien, dewelke mijn vaders verbannen hebben, die zijn volk heeft kunnen redden uit mijn hand, dat uw God u uit mijn hand zou kunnen redden? 15 Nu dan, dat Jehizkia ulieden niet bedriege, en dat hij u op zulk een wijze niet opruie, en gelooft hem niet; want geen god van enige natie en koninkrijk heeft zijn volk uit mijn hand en mijner vaderen hand kunnen redden; hoeveel te min zal uw God u uit mijn hand kunnen redden? 16 Daartoe spraken zijn knechten nog meer tegen God, de HEERE, en tegen Zijn knecht Jehizkia. 17 Ook schreef hij brieven, om de HEERE de God Israëls, te honen en om tegen Hem te spreken, zeggende: Gelijk de goden van de natien der landen, die hun volk uit mijn hand niet gered hebben, also zal de God van Jehizkia Zijn volk uit mijn hand niet redden. 18 En zij riepen met luider stem, in het Joods, tegen het volk van Jeruzalem, dat op de muur was, om die bevreesd te maken en die te beroeren, opdat zij de stad mochten innemen. 19 En zij spraken van de God van Jeruzalem, als van de goden der volkeren der aarde, een werk van mensenhanden.

20 Maar de koning Jehizkia en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, baden daartegen, en zij riepen naar de hemel. 21 En de HEERE zond een engel, die alle strijdbare helden, en vorsten, en oversten in het leger des konings van Assyrië verdelgde. Zo is hij met schaamte des aangezichts in zijn land wedergekeerd; en als hij in het huis zijns gods ingegaan was, zo velden hem daar met het zwaard, die uit zijn lijf voortgekomen waren. 22 Alzo verlost de HEERE Jehizkia en de inwoners van Jeruzalem, uit de hand van Sanherib, de koning van Assyrië, en uit de hand van allen; en Hij geleidde hen rondom heen. 23 En velen brachten geschenken tot de HEERE te Jeruzalem, en kostelijkheden tot Jehizkia, de koning van Juda, zodat hij daarna voor de ogen van alle heidenen verheven werd.

24 In die dagen werd Jehizkia krank tot stervens toe, en hij bad tot de HEERE, Die sprak tot hem, en Hij gaf hem een wonderteken. 25 Maar Jehizkia deed gene vergelding, naar de weldaad aan hem geschied, dewijl zijn hart verheven werd; daarom werd over hem, en over Juda en Jeruzalem, een grote toornigheid. 26 Doch Jehizkia verootmoedigde zich om de verheffing zijns harten, hij en de inwoners van Jeruzalem, zodat de grote toornigheid des HEEREN over hen niet kwam in de dagen van Jehizkia. 27 Jehizkia nu had zeer veel rijkdom en eer; en hij maakte zich schatkameren voor zilver en voor goud, en voor kostelijk gesteente, en voor specerijen, en voor schilden, en voor alle begeerlijk gereedschap; 28 Ook schathuizen voor de inkomsten van koren, en most, en olie; en stallen voor allerlei beesten, en kooien voor de kudden. 29 Daartoe had hij zich steden gemaakt, mitsgaders bezitting van schapen en runderen in menigte; want God gaf hem zeer grote have. 30 Doch Jehizkia stopte ook de opperuitgang der wateren van Gihon, en leidde ze recht af beneden naar het westen der stad Davids; want Jehizkia had voorspoed in al zijn werk. 31 Maar het is also, als de gezanten der

vorsten van Babel, die tot hem gezonden hadden, om te vragen naar dat wonderteken, dat in het land geschied was, bij hem waren, verliet hem God, om hem te verzoeken, om te weten al wat in zijn hart was. 32 Het overige nu der geschiedenissen van Jehizkia, en zijn goeddadigheden, ziet, die zijn geschreven in het gezicht van de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, en in het boek der koningen van Juda en Israël. 33 En Jehizkia ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in het hoogste van de graven der zonen van David; daartoe deden gans Juda en de inwoners van Jeruzalem hem eer aan in zijn dood; en zijn zoon Manasse werd koning in zijn plaats.

Dit hoofdstuk vervolgt en eindigt de geschiedenis van de regering van Hizkia.

I. De aanval van Sanherib op hem en zijn zorg om zich, zijn stad en het hart van zijn volk te versterken tegen de vijand, vers 1-8.

II. De beledigende Godslasterlijke brieven en boodschappen, die Sanherib hem zond, vers 9-19.

III. Het antwoord, dat God gaf op de laste ringen van Sanherib en de gebeden van Hizkia in de algehelen ondergang van het Assyrische leger tot schande van Sanherib en, tot eer van Hizkia, vers 23.

IV. Hizkia's ziekte en herstel, zijn zonde, en zijn oprichting daarvan, niet de eer die hij had in zijn leven en bij zijn dood, vers 24-33.

2 Kronieken 32:1-8

I. Hier is de geduchte aanslag van Sanherib tegen Hizkia's rijk, en de krachtige aanval, die hij er op deed. Deze Sanherib was nu, gelijk Nebukadnézar later, de schrik en gesel en grote verdrukker van dat deel van de wereld, die ernaar streefde om een onbegrensde monarchie voor zich op te richten op de puinhopen van de rijken van al zijn naburen. Zijn voorganger, Salmaneser, had zich onlangs meester gemaakt van het rijk van Israël en de tien stammen gevankelijk weggevoerd, en Sanherib dacht op gelijke wijze Juda te veroveren. Hoogmoed en eerzucht brengen de mensen er toe om naar een algemene heerschappij te streven, en het is opmerkelijk dat juist in die tijd Rome gebouwd werd door Romulus, een stad, die later er toe gekomen is om, meer dan iedere andere ooit gedaan heeft te heersen over de koningen van de aarde. Sanherib heeft terstond na de reformatie van Juda en de herstelling van de Godsdienst een inval gedaan in hun land, na deze geschiedenissen kwam Sanherib en toog in Juda, vers 1.

1. Gods voorzienigheid heeft het zo geschikt dat hij hun deze stoornis niet gaf voor de reformatie volbracht en bevestigd was, daar zij stilstand daarin had kunnen brengen.

2. Misschien was het Sanheribs bedoeling Hizkia te bestraffen voor zijn vernietigen van de afgoderij, waaraan hij zelf geheel overgegeven was. Voor hem was hetgeen Hizkia gedaan had heiligschennis, waarmee hij zich buiten de Goddelijke bescherming had gesteld zodat hij een gemakkelijke prooi voor hem kon worden.

3. God beschikte het in die tijd, teneinde de gelegenheid te hebben om zich sterk te betonen ten behoeve van dit tot Hem wedergekeerde volk. Hij bracht deze benauwdheid over hen, opdat Hij de eer zou hebben en op hen de eer zou leggen van hun verlossing. Na deze geschiedenissen en derzelve bevestiging zou men verwachten van niets anders te horen dan van volkomen vrede, en dat niemand een volk zou durven beledigen of aanranden, dat aldus geschikt gemaakt was voor Gods gunst, en toch is het volgende bericht dat wij horen, dat een dreigend, verwoestend leger in het land is gevallen en gereed staat alles te verderven en te vernielen. Wij kunnen op de weg van onze plicht zijn, en toch in benauwdheid en gevaar komen, God beschikt dit ter beproeving van ons vertrouwen op Hem en ter beloning van Zijn zorg over ons. De geringe tegenstand, die Sanherib ontmoette toen hij in Juda viel, deed hem

geloven dat nu alles al het zijne was. Hij dacht de vaste steden tot zich af te scheuren, vers 1, en zijn aangezicht was om tegen Jeruzalem te strijden, vers 2. Zie 2 Koningen 18:7, 13.

II. Hizkia's verstandige voorbereidselen tegen de storm, die hem bedreigde. Hij hield raad met zijn vorsten wat te doen, welk maatregelen hij moest nemen. Met hun raad voorzag hij er in.

1. Dat het land hem een koude ontvangst zou bereiden, want hij droeg zorg dat hij er geen water in zou vinden, (en dan moet het leger van Assyrië omkomen van dorst), of tenminste dat er schaarste van water zou zijn, waardoor het leger verzwakt en ongeschikt zou worden voor de dienst. Alle handen werden terstond aan het werk gezet, om de fonteinen te stoppen, mitsgaders de beek, die door het midden des lands heenvloede, deze (waarschijnlijk) door buizen onder de grond naar de stad heenleidende. Dergelijke maatregelen worden ook heden aangewend om de fourage voor een vijandelijk leger, dat een land binnenvalt, te verwoesten.

2. Dat de stad hem een warm onthaal zou geven, te die einde herstelde hij de muur, versterkte hij de torens, maakte hij schichten en schilden in menigte, en stelde hij krijgsoversten over het volk, vers 6. Zij, die op God vertrouwen voor hun veiligheid, moeten toch de geschikte middelen voor hun veiligheid gebruiken, want anders verzoeken zij Hem, maar vertrouwen niet op Hem. God zal voorzien, maar wij moeten het ook.

III. Hoe hij zijn volk aanmoedigde om in deze benauwdheid op God te vertrouwen. Hij liet hen bij elkaar komen in een brede, open straat, en sprak naar hun hart, vers 6. Hij zelf was kloek van hart, en was overtuigd dat alles goed zou eindigen. Hij was niet zoals zijn vader, die veel schuld voor God had om hem te verschrikken, en geen geloof om hem aan te moedigen, zodat in een tijd van openbaar gevaar zijn hart zich bewoog gelijk de bomen des wouds bewogen worden van de wind, en dan was het niet te verwonderen, dat ook "het hart zijns volks aldus bewogen werd". Jesaja 7:2. Met hetgeen hij zei bracht hij leven in zijn volk, inzonderheid in zijn krijgsoversten, hij sprak tot hun hart, zoals het woord eigenlijk is.

1. Hij poogt hun vrees ten onder te houden. "Zijt sterk en hebt een goeden moed, denkt er niet aan om de stad over te geven of om te capituleren, maar besluit om tot de laatsten man stand te houden, denkt niet de stad te verliezen, of in des vijands handen te vallen er is geen gevaar. Laat de krijgslieden kloek en dapper zijn, standhouden en manmoedig strijden, en laat de burgers hen hierin aanmoedigen, vreest niet en ontzet u niet voor het aangezicht des konings van Assyrië." Aldus had de profeet hen van Gods wege bemoedigd, Jesaja 10:24. Vreest niet voor Assur, en nu hier de koning van Zijnentwege. Nu was het, dat de zondaren in Sion verschrikt waren, Jesaja 33:14. Maar de rechtvaardigen woonden in de hoogten, vers 15, 16, en overdachten de verschrikking, maar om haar te overwinnen, vers 18, hetgeen verwijst naar hetgeen hier vermeld is.

2. Hij poogt hun geloof staande te houden teneinde hun vreze te onderdrukken en tot zwijgen te brengen. Met hem is een menigte, maar met ons is er meer dan met hem, want wij hebben God met ons, en hoevelen rekent gij voor Hem? Met hem is een vleselijke arm, waarop hij vertrouwt, maar met ons is de Heere, onze God, wiens macht onweerstaanbaar is, onze God, wiens belofte onverbreekbaar is een God, in verbond met ons, om ons te helpen en om onze krijgen te krijgen, niet alleen ons te helpen om tegen hen te strijden, maar om voor ons tegen hen te strijden, zo het Hem behaagt, " en dat heeft Hij hier gedaan. Een gelovig vertrouwen op God zal ons verheffen boven de heersende vrees voor de mens. Wie vreest voor de grimmigheid des benauwers, vergeet de Heere, die hem gemaakt heeft, Jesaja 51:12, 13. Het is waarschijnlijk dat Hizkia meer van die strekking gezegd heeft, en dat het volk steunde op

hetgeen hij zei, niet bloot op zijn woord, maar op hetgeen hij zei betreffende de tegenwoordigheid Gods met hen en Zijn macht om hen te verlossen. Het geloof hieraan stelde hen gerust. Laat de goede onderdanen en krijgsknechten van Jezus Christus aldus steunen op Zijn woord, en vrijmoedig zeggen: Daar God voor ons is, wie kan tegen ons zijn?

2 Kronieken 32:9-23

Deze geschiedenis van de woede en Godslastering van Sanherib, Hizkia's gebed en de verlossing van Jeruzalem door de verdelging van het Assyrische leger hadden wij uitvoeriger in 2 Koningen 18 en 19. Zij is hier beknopt meegedeeld, maar toch uitvoerig genoeg om deze drie dingen te tonen:

I. De goddeloosheid en boosaardigheid van de vijanden van de kerk. Sanherib had zijn handen vol met de belegering van Lachis, vers 9, maar hoort dat Hizkia Jeruzalem versterkt, en zijn volk aanmoedigt om stand te houden daarom zendt hij, eer hij in eigen persoon komt om te belegeren, boden om redevoeringen te houden, en hijzelf schrijft brieven om Hizkia en zijn volk te verschrikken en hen alzo tot de overgave van de stad te bewegen.

Zie:

1. Zijn grote boosaardigheid tegen de koning van Juda in zijn poging om zijn onderdanen van hun trouw aan hem af te trekken. Hij handelt niet als een man van eer met Hizkia, stelt hem geen billijke voorwaarden, maar wendt lage kunstgrepen aan, een gekroond hoofd onwaardig, om het gemene volk te verschrikken en hen te bewegen van de koning af te vallen. Hij stelt Hizkia voor als iemand, die zijn volk wilde bedriegen tot hun verderf en hen wilde blootstellen om van hongersnood en dorst te sterven, vers 11, als iemand, die hun een groot onrecht had gedaan, en hen reeds aan de Goddelijke wraak had blootgesteld door de hoogten en altaren weg te nemen, vers 12, en die, tegen het algemeen belang des volks, weerstand bood aan zijn krijgsmacht, dat gewis hun verderf tengevolge zal hebben, vers 15.

2. Zijn grote goddeloosheid tegenover de God Israëls. Hij wordt de God van Jeruzalem genoemd, omdat dit de plaats was, die Hij had verkoren om er Zijn naam te stellen en omdat dit de plaats was, die nu door de vijand werd bedreigd en die onder de bijzondere bescherming stond van Gods voorzienigheid. Deze trotse Godslasteraar vergelijkt de groten Jehovah, de Schepper van hemel en aarde, met de dreggoden van de volken, het werk van 's mensen handen, en denkt, dat Hij niet meer bij machte is om Zijn aanbidders te redden dan zij om de hunnen te verlossen, vers 19. Alsof een oneindige en eeuwige Geest niet meer wijsheid en macht had dan een steen of een boomstam. Hij snoeft op zijn triomfen over de goden van de volken, dat geen van hen hun volk kon beschermen, vers 13-15, en daaruit leidt hij nu af, niet alleen: hoe zal uw God u uit mijne hand kunnen redden? vers 14, maar, alsof Hij nog minder was dan die allen, zegt hij: "hoe veel te min zal uw God u uit mijne hand kunnen redden?" Alsof Hij nog minder dan die allen instaat was hen te helpen. Aldus hoonden zij, hoonden zij in geschrifte, (hetgeen meer opzettelijk geschiedt en dus nog zoveel te slechter is) de Heere, de God Israëls, alsof Hij een nul was, een blote naam, evenals al de anderen, vers 17. In de instructies, die Sanherib gaf, zei hij reeds meer dan genoeg, maar alsof zijn Godslasteringen nog te gering waren, hebben zijn knechten, die van hun meester onbeschaamdheid geleerd hadden, nog meer tegen God, de Heere, en tegen Zijn knecht Jehizkia gesproken, dan hij hun bevolen had, vers 16. En God neemt euvel op wat tegen Zijn knechten gezegd wordt, en zal er rekenschap van eisen, zowel als van hetgeen tegen Hem zelf gesproken wordt. Dit alles had ten doel het volk weg te schrikken van hun hoop in God, waarvan ook Davids vijanden hem zochten af te trekken, Psalm 11:1, 42:11, zeggende: "Hij heeft geen heil bij God", Psalm 3:3, 71:11. Aldus hoopten zij de stad in te nemen door de handen te verslappen van hen, die haar moesten verdedigen.

II. De plicht en het belang van de vrienden van de kerk, om ten dage van de benauwdheid te bidden en tot de hemel te roepen. Dat hebben Hizkia en de profeet Jesaja gedaan, vers 20. Het was een gelukkige tijd, toen de koning en de profeet zich aldus verenigden in het gebed. Is iemand in benauwdheid? Is iemand verschrikt? Dat hij bidde. Aldus brengen wij God aan onze zijde, aldus bemoedigen wij ons in Hem. Het gebed tot God wordt hier een roepen naar de hemel genoemd, omdat wij Hem in ons gebed moeten beschouwen als onze Vader in de hemel, vanwaar Hij de kinderen van de mensen aanschouwt, en waar Hij Zijn troon bereid heeft.

III. De macht en de goedheid van de God van de kerk. Hij is machtig, beide om Zijn vijanden, hoe hoog zij ook zijn in bedwang te houden, en Zijn vrienden, ai zijn zij ook nog zo in de engte gebracht, te verlossen. Gelijk de rasteringen van de vijanden Hem tegen hen stelt, Deuteronomium 32:27, zo brengen de gebeden Zijns volks Hem aan hun zijde. Zo was het ook hier.

1. Het leger van de Assyriërs werd verdelgd door het zwaard eens engels, dat inzonderheid triomfeerde in de verdelging van de strijd bare helden en vorsten, die het zwaard van iedere mens trotseerden. God verlustigt zich er in om de hoogmoediger en de vleeselijk gerusten te vernederen. De Targum zegt: Het woord des Heeren, (het eeuwige Woord), zond de engel Gabriël om dit gericht te volvoeren en dat het door bliksem geschiedde en in de nacht van het pascha, dat was de nacht, waarin de verderfengel de eerstgeborenen van Egypte doodde. Maar dat was niet alles.

2. De koning van de Assyriërs, aan wie deze schande werd aangedaan, werd gedood door het zwaard van zijn eigen zonen. Zo velden hem met het zwaard die uit zijn lijf voortgekomen waren, vers 21. Zo werd hij eerst vernederd en toen vermoord, eerst beschaamd en toen omgebracht. Het kwaad vervolgt de zondaren, en als zij aan het een onheil ontkomen, lopen zij een ander tegemoet.

Nu werd door dit wonderwerk:

a. God verheerlijkt als de beschermer Zijn volks. Aldus verlost Hij Jeruzalem, niet alleen uit de hand van Sanherib, maar uit aller hand, want een verlossing als deze was een onderpand van zeer veel genade en zegen, die nog voor hen weggelegd waren, en Hij geleidde hen, dat is: Hij bewaarde en bewaakte hen, rondom heen. God beschermt Zijn volk door hen te besturen, hun te tonen wat zij doen moeten, en zo redt Hij hen van hetgeen tegen hen beraamd of gedaan wordt. Hierom brachten velen geschenken tot de Heere, toen zij de grote macht Gods zagen in de bescherming Zijns volks. Vreemdelingen werden hierdoor bewogen Zijn gunst af te smeken, en vijanden om Zijn toorn af te bidden, en beide brachten geschenken tot Zijn tempel, ten teken van hun belangstelling en hun begeerte.

b. Hizkia werd verheerlijkt als de gunstgenoot en beschermeling van de hemel, velen brachten kostelijkheden tot hem, vers 22, 23, ten teken van hun eerbied voor hem en om zijn vriendschap te winnen. Door de gunst van God verliest men vijanden, en wint men vrienden.

2 Kronieken 32:24-33

Hier is het slot van de geschiedenis van Hizkia met een bericht van drie dingen hem betreffende.

I. Zijn ziekte en zijn herstelling uit die ziekte, vers 24. Zij wordt hier slechts kort vermeld, wij hadden er een uitvoeriger verhaal van in 2 Koningen 20. Zijn ziekte scheen dodelijk te zijn. Toen zij op het hoogst was, bad hij. God verhoorde zijn gebed en gaf hem een teken, dat hij zou herstellen. Het teken bestond in het tien graden achterwaarts keren van de schaduw.

II. Zijn zonde en zijn berouw er over, ook die werd uitvoeriger vervuld in 2 Koningen 20:12 en verv. Maar hier worden verscheiden dingen dienaangaande opgemerkt, die wij daar niet hadden.

1. De aanleiding er toe was, dat de koning van Babel hem een eervol gezantschap zond, om hem geluk te wensen met zijn herstel. Maar hier wordt er bijgevoegd, dat zij kwamen om te vragen naar dat wonderteken, dat in het land geschied was, vers 31, hetzij de verdelging van het Assyrische leger, of het teruggaan van de zon. De Assyriërs waren hun vijanden, zij kwamen om te vragen naar hun val, teneinde er in te juichen. De zon was hun god, zij kwamen om te vragen naar de gunst, die hij Hizkia had betoond, teneinde hem te eren, die hun god geëerd had, vers 31.

Deze wonderen werden gewrocht om een verstompte, zorgeloze wereld te verschrikken en te doen ontwaken, en hen van hun stomme en lamme afgoden tot de levenden God te brengen, en de mensen werden er door opgeschrikt maar niet bekeerd, voordat er een groter wonder in dat land geschied was in de verschijning van Jezus Christus, Mattheüs 2:1, 2.

2. God heeft hem aan zichzelf overgelaten om hem te beproeven, vers 31. Door de kracht van Zijn almachtige genade had God de zonde kunnen voorkomen, maar voor wijze en heilige doeleinden heeft Hij haar toegelaten, opdat Hij door deze proeve en zijn zwakheid er in, zou weten, dat is: opdat het geweten, of bekend, zou worden (een gewoon Hebraïsme) wat in zijn hart was dat hij niet zo volmaakt was in genade als hij dacht, maar evenals andere mensen zijn dwaasheden en gebreken had. God heeft hem aan zichzelf overgelaten om trots te zijn op zijn rijkdom, teneinde hem er van terug te houden om trots te zijn op zijn heiligheid. Het is goed voor ons om onszelf te kennen onze eigen zwakheid en zondigheid te kennen opdat wij niet verwaand worden en op onszelf vertrouwen, maar altijd gering over onszelf zullen denken, en leven zullen in afhankelijkheid van de Goddelijke genade. Wij kennen het bederf van ons eigen hart niet, noch weten wij wat wij zouden doen, indien God ons aan onszelf overliet. "Heere, leid ons niet in verzoeking".

3. Zijn zonde was, dat zijn hart verheven werd, vers 25. Hij was trots op de eer, die God hem bij zoveel gelegenheden had aangedaan, op de eer, die zijn naburen hem deden door hem geschenken te brengen, en nu was hij er trots op dat de koning van Babel hem een gezantschap zond om hem te liefkozen en het hof te maken, dit heeft zijn hart bovenmate verheven. Nadat Hizkia andere afgoderijen had vernield, begon hij zichzelf te vergoden. O hoezeer hebben grote, Godvruchtige, zegenrijke mannen het nodig, om hun eigen zwakheden en dwaasheden te leren kennen, en hun verplichtingen aan de vrije genade Gods, opdat zij nooit hoog van zichzelf denken, en vuriglijk God zullen bidden de hovaardij van hen te verbergen en hen steeds nederig te houden.

4. De verzwarende van zijn zonde was, dat hij Gode de gunsten, die Hij hem had geschonken zo slecht heeft vergolden, daar hij die gunsten zelf tot voedsel en brandstof maakte van zijn hoogmoed, vers 25 Hij deed geen vergelding naar de weldaad aan hem geschied. Met recht wordt verwacht dat zij, die zegen van God hebben ontvangen, er zich op toeleggen om er gepaste vergelding voor te doen, en zo zij het niet doen, dan zal hun ondankbaarheid hun voorzeker ten laste gelegd worden, voor hun rekening komen. Hoewel wij geen gelijke, geen evenredige vergelding kunnen doen, niet zoveel terug kunnen geven als wij ontvangen hebben, moeten wij toch de gunst, de weldaad erkennen, "wat zal ik de Heere vergelden?" Psalm 116:12.

5. Het Goddelijk misnoegen over hem vanwege deze zonde. Hoewel het slechte een zonde was van het hart, en de openlijke daad niet slechts onschuldig, maar een verplichte beleefdheid scheen (het tonen van zijn schatten aan een vriend), kwam er toch daarom toorn over hem en zijn rijk, vers 25. Hoogmoed is een zonde, die door God evenzeer als iedere andere gehaat wordt, inzonderheid haat Hij haar in Zijn eigen volk. Zij, die zich verhogen, moeten verwachten vernederd te zullen worden, in verootmoedigende omstandigheden te worden gebracht. Er kwam toorn over David wegens zijn hoogmoed in het volk te tellen.

6. Zijn berouw over deze zonde. Hij verootmoedigde zich om de verheffing zijns harten. God kan wel om wijze en heilige doeleinden toelaten dat Zijn volk in zonde valt, maar Hij zal niet toelaten dat zij er stil in blijven liggen, zij zullen niet weggeworpen worden. Van zonden des harten moeten wij berouw hebben, al zijn zij ook niet verder gekomen, niet naar buiten geopenbaard. Zelfvernedering is een noodzakelijke tak van berouw en bekering. Hoogmoed des harten, waardoor wij verheven werden, is een zonde, waarvoor wij ons zeer bijzonder moeten verootmoedigen. De mensen behoren te treuren over de zonden van hen, die hen regeren. De inwoners van Jeruzalem verootmoedigden zich met Hizkia, hetzij omdat zij wisten schuldig te zijn aan dezelfde zonde of tenminste vreesden in zijn straf te zullen delen. Toen David in zijn hoogmoed het volk telde hebben zij er allen door geleden.

7. Het uitstel, dat hun hierop werd verleend. De toorn kwam niet in zijn dagen, zolang hij leefde heersten vrede en waarheid, zoveel vermag berouw om de tekenen van Gods toorn af te wenden, of tenminste om er de openbaring van uit te stellen.

III. Hier is de eer, die aan Hizkia werd aangedaan:

1. Door Gods voorzienigheid terwijl hij leefde. Hij had zeer veel rijkdom en eer, vers 27, hij vulde zijn voorraadschuren, voorzag zijn legers van wapenen en levensmiddelen, versterkte zijn stad, en deed alles wat hij wenste te doen want God gaf hem zeer grote have, vers 29. Onder zijn grote werken wordt zijn leiden van de wateren van Gihon naar de stad vermeld, vers 30, hetgeen geschiedde bij gelegenheid van Sanheribs inval, vers 3, 4. Het water was gekomen in wat "de oude vijver" genoemd wordt, Jesaja 22:11 en "de opperste vijver", Jesaja 7:3, maar hij vergaderde de wateren in een nieuwe plaats, tot groter gerief van de stad, en noemde haar "de ondersten vijver", Jesaja 22:9. En in het algemeen, hij had voorspoed in al zijn werk, want het was goed werk.

2. Door de eerbied, betoond aan zijn nagedachtenis, toen hij was gestorven.

a. De profeet Jesaja heeft de geschiedenis van zijn leven en zijn regering geschreven, vers 32, zijn daden, zijn goeddadigheid of Godsvrucht, waarvan de eer ten dele vermeld wordt tot een voorbeeld voor anderen.

b. Het volk heeft hem eer aangedaan in zijn dood, vers 33, zij begroeven hem in het hoogste van de graven van de zonen Davids, maakten een even grote branding voor hem als voor Asa, of, hetgeen een nog veel grotere eer is, zij bedreven even groten rouw over hem als over Josia. Zie hoe de eer van ernstige Godsvrucht openbaar wordt in de gewetens van de mensen. Hoewel het te vrezen is dat de massa des volks niet van harte instemde met hetgeen de Godvruchtige koningen gedaan hebben om een reformatie tot stand te brengen, konden zij toch niet anders dan hen prijzen voor hun pogingen er toe, en de nagedachtenis van deze koningen is onder hen gezegend. Het is een plicht van de dankbaarheid om hun, die in hun tijd in hoge mate nuttig en tot zegen geweest zijn, eer te bewijzen bij hun dood, als zij buiten het bereik zijn van vleierij en wij het einde van hun wandel gezien hebben. De betaling van deze schuld zal een aanmoediging zijn voor anderen om desgelijks te doen.

HOOFDSTUK 33

1 Manasse was twaalf jaren oud, als hij koning werd, en regeerde vijf en vijftig jaren te Jeruzalem. 2 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar de gruwelen der heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had. 3 Want hij bouwde de hoogten weder op, die zijn vader Jehizkia afgebroken had, en richtte de Baals altaren op, en maakte bossen, en boog zich neder voor al het heir des hemels, en diende ze; 4 En bouwde altaren in het huis des HEEREN, van hetwelk de HEERE gezegd had: Te Jeruzalem zal Mijn Naam zijn tot in eeuwigheid. 5 Daartoe bouwde hij altaren voor al het heir des hemels, in beide de voorhoven van het huis des HEEREN. 6 En hij deed zijn zonen door het vuur gaan, in het dal des zoons van Hinnom, en pleegde guichelarij, en gaf op vogelgeschrei acht, en toverde, en hij stelde waarzeggers en duivelskunstenaren; en hij deed zeer veel kwaads in de ogen des HEEREN, om Hem tot toorn te verwekken. 7 Hij stelde ook de gelijkenis van een gesneden beeld, die hij gemaakt had, in het huis Gods, van hetwelk God gezegd had tot David en tot zijn zoon Salomo: In dit huis, en te Jeruzalem, dat Ik uit alle stammen van Israël verkoren heb, zal Ik Mijn Naam zetten tot in eeuwigheid. 8 En Ik zal de voet van Israël niet meer doen wijken van het land, dat Ik uw vaderen besteld heb; alleenlijk zo zij waarnemen te doen, al hetgeen Ik hun geboden heb, naar de ganse wet, en inzettingen, en rechten, door de hand van Mozes. 9 Zo deed Manasse Juda en de inwoners te Jeruzalem dwalen, dat zij erger deden dan de heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls verdelgd had. 10 De HEERE sprak wel tot Manasse en tot zijn volk; maar zij merkten daar niet op.

11 Daarom bracht de HEERE over hen de krijgsoversten, die de koning van Assyrië had, dewelke Manasse gevangen namen onder de doornen; en zij bonden hem met twee koperen ketenen, en voerden hem naar Babel. 12 En als hij hem benauwde, bad hij het aangezicht des HEEREN, zijns Gods, ernstelijk aan, en vernederde zich zeer voor het aangezicht van de God zijner vaderen, 13 En bad Hem; en Hij liet Zich van hem verbidden, en hoorde zijn smeking, en Hij bracht hem weder te Jeruzalem, in zijn koninkrijk. Toen erkende Manasse, dat de HEERE God is. 14 En na dezen bouwde hij de buitenmuur aan de stad Davids, aan de westzijde van Gihon in het dal, en tot de ingang van de Vispoort, en omsingelde Ofel, en verhief dien zeer; hij leide ook krijgsoversten in alle vaste steden in Juda. 15 En hij nam de vreemde goden en die gelijkenis uit het huis des HEEREN weg, mitsgaders al de altaren, die hij gebouwd had op de berg van het huis des HEEREN, en te Jeruzalem; en hij wierp ze buiten de stad. 16 En hij richtte het altaar des HEEREN toe, en offerde daarop dankofferen en lofofferen, en zeide tot Juda, dat zij de HEERE, de God Israëls, dienen zouden. 17 Maar het volk offerde nog op de hoogten, hoewel aan de HEERE, hun God.

18 Het overige nu der geschiedenissen van Manasse, en zijn gebed tot zijn God, ook de woorden der zieners, die tot hem gesproken hebben in de Naam van de HEERE, de God Israëls, ziet, die zijn in de geschiedenissen der koningen van Israël; 19 En zijn gebed, en hoe God Zich van hem heeft laten verbidden, ook al zijn zonde, en zijn overtreding, en de plaatsen, waarop hij hoogten gebouwd, en bossen en gesneden beelden gesteld heeft, eer hij vernederd werd, ziet, dat is beschreven in de woorden der zieners. 20 En Manasse ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in zijn huis; en zijn zoon Amon werd koning in zijn plaats.

21 Amon was twee en twintig jaren oud, als hij koning werd, en regeerde twee jaren te Jeruzalem. 22 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, gelijk als zijn vader Manasse gedaan had; want Amon offerde al de gesneden beelden, die zijn vader Manasse gemaakt had, en diende ze. 23 Maar hij vernederde zich niet voor het aangezicht des HEEREN, gelijk Manasse, zijn vader, zich vernederd had; maar deze Amon vermenigvuldigde de schuld. 24 En zijn knechten maakten een verbintenis tegen hem, en doodden hem in zijn huis. 25 Maar het volk des lands sloeg hen allen, die de verbintenis tegen de koning Amon gemaakt hadden; en het volk des lands maakte zijn zoon Josia koning in zijn plaats.

In dit hoofdstuk hebben wij de geschiedenis van de regering:

I. Van Manasse, die lang geregeerd heeft. Zijn ongelukkige afval van God naar afgoderij en alle goddeloosheid, vers 1-10.

II. Zijn gelukkig wederkeren tot God in zijn beproeving en benauwdheid, zijn berouw, vers 11-13,

III. en zijn voorspoed, vers 14

IV. zijn bekering, vers 15-17

V. met het einde van zijn regering, vers 18-20.

VI. Van Amon, die zeer goddeloos heeft geregeerd vers 21-23.

VII. en zijn dagen spoedig op ongelukkige wijze ten einde heeft gebracht, vers 24, 25.

2 Kronieken 33:1-10

Wij hebben hier een bericht van de grote goddeloosheid van Manasse, het is schier woord voor woord hetzelfde als het bericht, dat wij er al van gehad hebben in 2 Koningen 21:1-9, en het onderwerp is niet zo aangenaam, dat wij er behagen in kunnen vinden om er nogmaals bij te verwijlen. Deze dwaze jonge vorst heeft zich in weerwil van het goede voorbeeld en de goede opvoeding, die zijn vader hem had gegeven, aan alle goddeloosheid overgegeven, de gruwelen van de heidenen nagevolgd, vers 2, de gevestigde Godsdienst verdorven, zijns vaders glorierijke reformatie teniet gedaan, vers 2, het huis Gods ontheilgd door zijn afgoderij, vers 4, 5, zijn kinderen de Moloch gewijd en de liegende orakelen des duivels tot zijn gidsen en raadgevers aangenomen, vers 6. In minachting van Gods keuze van Sion om Zijn rust te zijn tot in eeuwigheid, en van Israël om Zijn bondsvolk te wezen, vers 8, nam hij andere goden aan, ontwijdde Gods tempel, en verloor Zijn verkoren volk, hij deed hen dwalen zodat zij erger deden dan de heidenen, vers 9, want als de onreine geest wederkeert, dan neemt hij met zich zeven andere geesten, bozer dan hijzelf.

Wat de zonde van Manasse verzwaarde was, dat God sprak tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar niet op, vers 10. Wij kunnen hier de genade Gods bewonderen in te spreken tot hen, en hun hardnekkigheid om niet naar Hem te horen, dat hun slechtheid Zijn goedheid niet geheel en al van hen heeft afgewend, maar dat Hij nog wachtte om hun genadig te zijn, of dat Zijn goedheid hen niet heeft afgewend van hun slechtheid, maar dat zij het nog altijd haatten om zich te verbeteren.

Laat ons nu hieruit leren:

1. Dat het niets nieuws, maar wel zeer treurig is, dat kinderen van Godvruchtige ouders zich ter zijde afwenden van de goeden weg Gods, waarin zij opgevoed werden. Ouders kunnen aan hun kinderen veel goede dingen geven, maar zij kunnen hun geen genade geven.
2. Bederf in de eredienst is een ziekte in de kerk, die, zelfs als zij genezen is, zeer licht weer uitbreekt.
3. De god van deze wereld heeft van de mensen hart verblind en heeft een grote macht over hen, die gevangen door hem worden geleid, want anders zou hij hen niet kunnen aftrekken van God, hun besten vriend, om afhankelijk te zijn van hun gezworen vijand.

2 Kronieken 33:11-20

Wij hebben hier gezien hoe Manasse door zijn goddeloosheid het goed, dat zijn vader had gedaan, ongedaan maakte, nu zien wij hoe hij door zijn berouw het kwaad ongedaan maakte dat hijzelf gedaan had. Het is vreemd dat daar in het boek van de Koningen in het geheel geen melding van werd gemaakt, en daar is ook niets, waaruit men zou kunnen opmaken dat hij niet in zijn zonde volhard en er in gestorven is. Misschien is er de reden van, dat het doel van deze geschiedenis was de zonde des volks aan te tonen, waardoor het verderf over hen gekomen is, terwijl de bekering van Manasse en de weldaad, die er uit voortvloeide, persoonlijk en niet nationaal waren, en daarom met stilzwijgen zijn voorbijgegaan, maar hier wordt die bekering uitvoerig meegedeeld, en zij is een gedenkwaardig voorbeeld van de rijkdom van Gods vergevende genade, en van de macht van Zijn vernieuwende genade. Hier zien wij: I. Bij welke gelegenheid de bekering van Manasse heeft plaats gehad, namelijk bij zijn beproevingen. In zijn benauwdheid heeft hij niet gelijk "deze koning Achaz, des

overtredens tegen de Heere nog meer gemaakt, maar hij verootmoedigde zich en keerde weer tot God". Geheiligde beproevingen blijken dan gelukkige middelen tot bekering te zijn. Er wordt ons hier gezegd waarin zijn beproeving bestond, vers 11. God bracht een buitenlandse vijand over hem, de koning van Babel, die aan zijn vader, die getrouwelijk God had gediend, het hof had gemaakt, viel hem aan, nu hij trouweloos van God was afgefallen.

Hij wordt hier koning van Assyrië genoemd, omdat hij zich meester had gemaakt van Assyrië, dat hij zoveel gemakkelijker kon na de verdelging van Sanheribs leger voor Jeruzalem. Hij had het gemunt op de schatten, die de gezanten hadden gezien, en alle kostelijke dingen, maar God zond hem om een zondig volk te kastijden en een afgedwaalden vorst terug te brengen op de rechten weg. De krijgsoversten namen Manasse onder de doornen, in het een of ander struikgewas in zijn tuin misschien, waar hij zich verborgen had.

Of wel, het is overdrachtelijk gezegd: hij was in een doornige, kommervolle toestand, in verwarring en verlegenheid, en wist zich niet te redden, en zo werd hij een gemakkelijke prooi voor de Assyrische krijgsoversten, die ongetwijfeld zijn huis hebben geplunderd, weggenomen hebben wat hun behaagde gelijk Jesaja voorzegd had, 2 Koningen 20:17, 18. Wat Hizkia's trots was, werd hun prooi. Zij bonden Manasse, die tevoren gebonden was door zijn eigen ongerechtigheid en voerden hem gevangelijk naar Babel. In welk tijdstip van zijn regering dit geschied is, wordt ons niet gezegd, de Joden zeggen dat het in zijn twee en twintigste jaar was.

II. Zijn bekering, vers 12, 13. Als Hij hem benauwde, hij had nu tijd en reden genoeg om na te denken. Hij zag wat hij over zich had gebracht door zijn zonde, hij vond de goden, die hij gediend had, onmachtig om hem te helpen. Hij wist dat bekering het enige middel was om zijn zaken weer in orde te brengen, en daarom keerde hij weer tot Hem, van wie hij afvallig was geworden.

1. Hij was overtuigd dat Jehovah de enig levende en ware God is. Toen erkende Manasse dat is: toen geloofde en bedacht hij dat de Heere God is. Hij had dit met minder onkosten kunnen te weten komen, zo hij slechts aandacht en geloof had geschonken aan het geschreven en gepredikte woord, maar het was beter deze duren prijs te betalen voor die kennis van God dan om te komen in onwetendheid en ongeloof. Ware hij een vorst geweest in het paleis van Babel, hij zou waarschijnlijk in zijn afgoderij bevestigd zijn, maar een gevangene zijnde in de kerker van Babel, werd hij er nu van overtuigd dat de afgoden valse goden zijn, en werd hij van zijn afgoderij genezen.

2. Hij wendde zich nu tot God als zijn God, alle andere verzakende, en vast besloten zijnde Hem alleen aan te hangen, Hem, de God van zijn vaderen en een God in verbond met hem.

3. Hij vernederde zich zeer voor het aangezicht des Gods van zijn vaderen, had wezenlijk berouw van zijn zonde, schaamde er zich over en vreesde de toorn Gods. Het betaamt zondaren zich te vernederen voor het aangezicht van die God, tegen wie zij overtreden hebben. Het betaamt lijdens zich te verootmoedigen onder de hand van die God, die hen kastijdt, en de straf hunner ongerechtigheid aan te nemen. Ons hart behoort onder vernederende omstandigheden nederig te zijn, dan schikken wij er ons naar en beantwoorden aan Gods doel er in.

4. Hij bad Hem om vergeving van zijn zonde en de terugkeer van Zijn gunst. Het gebed is de verlichting van de boetvaardiger, de verlichting van de beproefden. Het is een goed gebed, en in dit geval zeer passend, dat wij in de apocriefe boeken vinden onder het opschrift: "Het gebed van Manasse", koning van Juda, toen hij gevangen was in Babel.

Of het al of niet het zijne was, is onzeker, indien het het zijne was, dan geeft hij er eer in aan God, als de God hunner vaders en van hun rechtvaardig zand, als de Schepper van de wereld, een God, wiens toorn ondraaglijk is, maar wiens genaderijke belofte oneindig is. Hij pleit dat God bekering en vergeving belooft heeft aan hen, die gezondigd hebben, en bekering voorgeschreven heeft aan zondaren, opdat zij behouden zouden worden, maar niet aan de rechtvaardigen, zoals Abraham, Izak en Jakob, maar aan mij (zegt hij) die een zondaar ben, want ik heb gezondigd, mijne zonden zijn talrijker dan het zand van de zee. Aldus belijdt hij zijn zonde. "Vergeef mij, o Heere, vergeef mij, en verderf mij niet. Gij zijt de God van hen, die berouw hebben en zich bekeren, en daarom (zo besluit hij) zal ik U loven tot in eeuwigheid".

III. Gods genadig aannemen van zijn berouw. God liet zich van hem verbidden en hoorde zijn smeking. Hoewel het de beproeving is, die ons naar God uitdrijft, zal Hij ons daarom niet verwerpen, indien wij Hem in oprechtheid zoeken, want beproevingen worden gezonden met het doel om ons tot God te brengen. Als een teken van Gods gunst over hem, bereidde Hij een middel tot zijn ontkoming, beproevingen houden niet langer aan dan totdat zij haar werk gedaan hebben, nu Manasse is teruggebracht tot God en zijn plicht, zal hij ook spoedig wedergebracht worden te Jeruzalem in zijn koninkrijk. Zie hoe bereid God is zondaren, die tot Hem wederkeren, te ontvangen en welkom te heten, en hoe vaardig om genade te betonen. Laat geen grote zondaren wanhopen, daar toch zelfs Manasse op zijn berouw gunst bij God heeft gevonden, in hem heeft God Zijn lankmoedigheid betoond, 1 Timotheüs 1:16, Jesaja 1:18.

IV. De vruchten van de bekering waardig, die hij na zijn terugkeer in zijn eigen land heeft voortgebracht, vers 15, 16.

1. Hij keerde zich af van zijn zonden. Hij nam de vreemde goden weg, de beelden ervan, en de gelijkenis, de afgod (waarin die dan ook bestond) die hij met zoveel plechtigheid in het huis des Heeren had opgericht, alsof die heer en meester was van dat huis. Hij nam de altaren weg, die hij gebouwd had op de berg van het huis des Heeren en te Jeruzalem en hij wierp die buiten de stad als verfoeilijke dingen, die hij nu (naar wij hopen) evenzeer verafschuwde als hij ze ooit had bemind, en zei: "Henen uit!" Jesaja 30:22. "Wat heb ik meer met de afgoden te doen? Ik heb er genoeg van."

2. Hij keerde terug tot zijn plicht, want hij herstelde het altaar des Heeren dat of geschonden en afgebroken was door sommigen van de afgodische priesters 6f dat tenminste veronachtzaamd en in verval was geraakt. Hij offerde daarop dankofferen om Gods gunst af te smeken en lofferen om Hem te loven voor zijn verlossing. Ja meer, thans gebruikte hij zijn macht tot reformatie van zijn volk, gelijk hij haar tevoren misbruikt had om hen te verderven. Hij zei tot Juda dat zij de Heere, de God Israëls, dienen zouden. Zij, die waarlijk berouw hebben van hun zonden, zullen niet slechts zelf wederkeren tot God, maar alles doen wat zij kunnen om diegenen terug te brengen, die zij door hun voorbeeld verleid en van God afgetrokken hebben, want anders herstellen zij niet -zoals zij behoorden- wat zij verkeerd gedaan hebben, en maken de pleister niet zo groot als de wond. Wij zien dat hij bij hen overmocht om hen van hun valse goden af te brengen, maar niet van hun hoogten, vers 17. Daarop offerden zij nog, hoewel de Heere, hun God Manasse kon de reformatie niet zover doorvoeren als hij het bederf doorgevoerd had. Het is gemakkelijk van de mensen zeden te verderven, maar niet zo gemakkelijk om ze wederom te hervormen.

V. Zijn voorspoed enigermate, na zijn bekering. Hij kon duidelijk zien dat het zonde was, die hem in het verderf had gestort, want toen hij tot God terugkeerde in de weg van plicht, is God

tot hem wedergekeerd in de weg van zegen en genade, en toen bouwde hij de buitenmuur aan de stad Davids, vers 14, want door zonde had hij haar ontmanteld en haar blootgelegd voor de vijand. Hij legde ook krijgsoversten in de vaste steden ter beveiliging van zijn land. Josefus zegt dat hij gedurende zijn verder leven zo ten goede veranderd was, dat hij als een zeer gelukkig man beschouwd werd.

Eindelijk. Hier is het einde van zijn geschiedenis. Voor een volledig bericht ervan worden wij verwezen naar geschriften, die toen in wezen waren, en er worden meer hoofden van opgegeven dan van de geschiedenis van de andere koningen, vers 18, 19.

Er schijnt bijzonder aantekening gehouden te zijn:

1. Van al zijn zonde en overtreding, de plaatsen daar hij hoogten op gebouwd, bossen en gesneden beelden gesteld heeft, eer hij vernederd werd. Waarschijnlijk werd zij genomen van zijn eigen belijdenis, die hij gedaan heeft van zijn zonde, toen God hem berouw en bekering gaf, en heeft hij haar doen schrijven in een boek, getiteld: de woorden van de zieners. Aan deze zieners, die tot hem gesproken hebben, vers 18, om hem te bestraffen voor zijn zonde, zond hij deze belijdenis, toen hij zich bekeerd had, om opgenomen te worden in hun eigen gedenkschriften, als een teken van zijn dankbaarheid aan hen voor hun vriendelijkheid in hem te bestraffen. Aldus betaamt het boetelingen te erkennen dat hunner de beschaamdheid is des aangezichts, hun bestraffers te danken en anderen te waarschuwen.

2. Van de woorden van de zieners, die tot hem gesproken hebben in de naam des Heeren, vers 10, 18, de bestraffingen, die zij hem gaven voor zijn zonde, en hun vermaningen tot berouw en bekering. Zondaren moeten bedenken dat, hoe weinig zij ook achtgeven op de woorden van de zieners, die tot hen spreken van Gods wege, om hen te bestraffen voor hun zonden, en hen te waarschuwen voor hun gevaar, er van die woorden toch rekening wordt gehouden, en dat zij in de groten dag tegen hen getuigen.

3. Van zijn gebed tot God, (dat wordt als iets merkwaardigs twee maal vermeld) en hoe zich God van hem heeft laten verbidden. Dit was geschreven voor de toekomstige geslachten, opdat het volk, dat geboren zal worden, de Heere zou loven voor Zijn bereidheid om afgedwaalde zondaren, die zich bekeren, wederom aan te nemen. Er wordt nota genomen van de plaats, waar hij begraven werd, niet in de graven van de koningen, maar in zijn eigen huis. Hij werd in stilte begraven, en bij zijn dood werd hem de eer niet bewezen, die aan zijn vader bewezen was. Boetvaardigen kunnen eerder hun rust en vertroosting herkrijgen dan hun eer.

2 Kronieken 33:21-25 Er wordt ons weinig bericht nopens Amon maar toch genoeg, daar het niet beter is. Hier is:

1. Zijn grote goddeloosheid. Hij deed gelijk als zijn vader Manasse gedaan had in de dagen van zijn afval, vers 22. Zij, die dit als een bewijs aannemen dat Manasse zich niet in waarheid bekeerd heeft, vergeten hoeveel goede koningen slechte zonen hebben gehad. Het schijnt alleen dat Manasse hierin tekort is gekomen, dat hij, toen hij de gesneden beelden buiten de stad wierp, ze niet ten enenmale vernield heeft, overeenkomstig de wet, die hun voorschreef hun "gesneden beelden met vuur te verbranden," Deuteronomium 7:5. Hoe nodig die wet was blijkt uit dit voorbeeld, want de gesneden beelden slechts weggeworpen zijnde en niet verbrand, wist Amon wel waar ze te vinden, weldra richtte hij ze weer op en aanbad ze. Om hem als uitermate zondig voor te stellen en God te rechtvaardigen, dat Hij hem zo spoedig heeft afgesneden, wordt er bijgevoegd:

a. Dat hij zijn vader voorbijstreefde in de zonde hij vermenigvuldigde de schuld, vers 23. Zijn vader deed kwaad, maar hij deed erger. Zij, die vergezeld zijn van de afgoden, raken er hoe langer hoe meer op verzot.

b. Dat hij achterbleef bij zijn vader in berouw, hij vernederde zich niet voor het aangezicht des Heeren, gelijk Manasse, zijn vader, zich vernederd had. Evenals deze is hij gevallen, maar hij werd niet gelijk deze weer opgericht. Het is niet zozeer de zonde als wel de onboetvaardigheid in de zonde, die de mensen ten verderve brengt, niet zozeer dat zij overtreden, als wel dat zij zich niet verootmoedigen om hun overtreding, niet de ziekte, als wel het veronachtzamen van het geneesmiddel.

2. Zijn snel verderf. Hij had slechts twee jaren geregeerd, en toen maakten zijn knechten een verbintenis tegen hem en doodden hem vers 24. Misschien heeft Amon, toen hij evenals zijn vader zondigde in het begin zijner dagen zich voorgesteld dat hij evenals zijn vader in zijn laatste dagen zich zou bekeren. Maar hieruit ziet men dan hoe waanzinnig het is hierop te vertrouwen. Indien hij hoopte zich te bekeren als hij oud was, dan is hij aller-ellendigst teleurgesteld geworden, want hij werd afgesneden toen hij nog jong was. Hij rebelleerde tegen God, en zijn knechten rebelleerden tegen hem. Hierin was God rechtvaardig, maar zij - zijn knechten - waren goddeloos, en rechtvaardig heeft het volks des lands hen ter dood gebracht als verraders. Het leven van koningen is zeer bijzonder onder de bescherming van de Goddelijke voorzienigheid en van de wetten, beide van God en de mensen.

HOOFDSTUK 34

1 Josia was acht jaren oud, toen hij koning werd, en regeerde een en dertig jaren te Jeruzalem. 2 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, en wandelde in de wegen van zijn vader David, en week niet af ter rechter hand, noch ter linkerhand. 3 Want in het achtste jaar zijner regering, toen hij nog een jongeling was, begon hij de God zijns vaders Davids te zoeken; en in het twaalfde jaar begon hij Juda en Jeruzalem van de hoogten en de bossen, en de gesneden en de gegoten beelden te reinigen. 4 En men brak voor zijn aangezicht af de altaren der Baals; en de zonnebeelden, die omhoog boven dezelve waren, hieuw hij af; de bossen ook, en de gesneden en gegoten beelden verbrak, en vergruisde, en strooide hij op de graven dergenen, die hun geofferd hadden. 5 En de beenderen der priesteren verbrandde hij op hun altaren; en hij reinigde Juda en Jeruzalem. 6 Daartoe in de steden van Manasse, en Efraim, en Simeon, ja, tot Nafthali toe, in haar woeste plaatsen rondom, 7 Brak hij ook de altaren af en de bossen, en de gesneden beelden stampte hij, die vergruizende, en al de zonnebeelden hieuw hij af in het ganse land van Israël; daarna keerde hij weder naar Jeruzalem. 8 In het achttiende jaar nu zijner regering, als hij het land en het huis gereinigd had, zond hij Safan, de zoon van Azalia, en Maaseja, de overste der stad, en Joha, de zoon van Joahaz, de kanselier, om het huis des HEEREN, zijns Gods, te verbeteren. 9 En zij kwamen tot Hilkia, de hogepriester, en zij gaven het geld, dat ten huize Gods gebracht was, hetwelk de Levieten, die de dorpel bewaarden, vergaderd hadden uit de hand van Manasse en Efraim, en uit het ganse overblijfsel van Israël, en uit gans Juda en Benjamin, en te Jeruzalem wedergekomen waren; 10 Zij nu gaven het in de hand der verzorgers van het werk, die besteld waren over het huis des HEEREN, en deze gaven dat dengen, die het werk deden, die arbeidden aan het huis des HEEREN, om het huis te vermaken en te verbeteren. 11 Want zij gaven het de werkmeesters en de bouwlieden, om gehouwen stenen te kopen, en hout tot de samenvoegingen, en om de huizen te zolderen, die de koningen van Juda verdorven hadden. 12 En die mannen handelden trouwelijk in dit werk; en de bestelden over dezelve waren Jahath en Obadja, Levieten van de kinderen van Merari, mitsgaders Zacharia en Mesullam, van de kinderen der Kahathieten, om het werk voort te drijven; en die Levieten waren allen verstandig op instrumenten van muziek. 13 Zij waren ook over de lastdragers, en de voortdrijvers van allen, die in enig werk arbeidden; want uit de Levieten waren schrijvers, en ambtlieden, en poortiers. 14 En als zij het geld uitnamen, dat in het huis des HEEREN gebracht was, vond de priester Hilkia het wetboek des HEEREN, gegeven door de hand van Mozes. 15 En Hilkia antwoordde en zeide tot Safan, de schrijver: Ik heb het wetboek gevonden in het huis des HEEREN. En Hilkia gaf Safan dat boek. 16 En Safan droeg dat boek tot de koning; daarbenevens bracht hij nog de koning bescheid weder, zeggende: Al wat in de hand uwer knechten gegeven is, dat doen zij; 17 En zij hebben het geld samengestort, dat in het huis des HEEREN gevonden is, en hebben het gegeven in de hand der bestelden, en in de hand dergenen, die het werk maakten. 18 Voorts gaf Safan, de schrijver, de koning te kennen, zeggende: Hilkia, de priester, heeft mij een boek gegeven. En Safan las daarin voor het aangezicht des konings. 19 Het geschiedde nu, als de koning de woorden der wet hoorde, dat hij zijn klederen scheurde. 20 En de koning gebod Hilkia, en Ahikam, de zoon van Safan, en Abdon, de zoon van Micha, en Safan, de schrijver, en Asaja, de knecht des konings, zeggende: 21 Gaat heen, vraagt de HEERE voor mij, en voor het overgeblevene in Israël en in Juda, over de woorden dezes books, dat gevonden is; want de grimmigheid des HEEREN is groot, die over ons uitgegoten is, omdat onze vaders niet hebben gehouden het woord des HEEREN, om te doen naar al hetgeen in dat boek geschreven is. 22 Toen ging Hilkia henen, en die des konings waren, tot de profetes Hulda, de huisvrouw van Sallum, de zoon van Tokhath, de zoon van Hasra, de klederbewaarder. Zij nu woonde te Jeruzalem in het tweede deel; en zij spraken zulks tot haar. 23 En zij zeide tot hen: Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Zegt de man, die ulieden tot mij gezonden heeft: 24 Zo zegt de HEERE: Zie, Ik zal kwaad over deze plaats en over haar inwoners brengen; al de vloeken, die geschreven zijn in het boek, dat men voor het aangezicht des konings van Juda gelezen heeft. 25 Daarom dat zij Mij verlaten, en anderen goden gerookt hebben, opdat zij Mij tot toorn verwekten met alle werken hunner handen; zo zal Mijn grimmigheid uitgegoten worden tegen deze plaats, en niet uitgeblust worden. 26 Maar tot de koning van Juda, die ulieden gezonden heeft, om de HEERE te vragen, tot hem zult gij also zeggen: Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Aangaande de woorden, die gij hebt gehoord; 27 Omdat uw hart week geworden is, en gij u voor het aangezicht Gods vernederd hebt, als gij Zijn woorden hoordet tegen deze plaats en tegen haar inwoners, en hebt u vernederd voor Mijn aangezicht, en uw klederen gescheurd, en geweend voor Mijn aangezicht, zo heb Ik u ook verhoord, spreekt de HEERE. 28 Zie, Ik zal u verzamelen tot uw vaderen, en gij zult met

vrede in uw graf verzameld worden, en uw ogen zullen al dat kwaad niet zien, dat Ik over deze plaats en over haar inwoners brengen zal. En zij brachten de koning dit antwoord weder.

29 Toen zond de koning henen, en verzamelde alle oudsten van Juda en Jeruzalem. 30 En de koning ging op in het huis des HEEREN, en al de mannen van Juda en de inwoners van Jeruzalem, mitsgaders de priesters en de Levieten, en al het volk, van de grote tot de kleine toe; en men las voor hun oren al de woorden van het boek des verbonds, dat in het huis des HEEREN gevonden was. 31 En de koning stond in zijn standplaats, en maakte een verbond voor des HEEREN aangezicht, om de HEERE na te wandelen, en om Zijn geboden, en Zijn getuigenissen, en Zijn inzettingen, met zijn ganse hart en met zijn ganse ziel, te onderhouden, doende de woorden des verbonds, die in datzelfde boek geschreven zijn. 32 En hij deed allen, die te Jeruzalem en in Benjamin gevonden werden, staan; en de inwoners van Jeruzalem deden naar het verbond van God, de God hunner vaderen. 33 Josia dan deed alle gruwelen weg uit alle landen, die der kinderen Israëls waren, en maakte allen, die in Israël gevonden werden, te dienen; te dienen de HEERE, hun God; al zijn dagen weken zij niet af van de HEERE, de God hunner vaderen, na te volgen.

Eer wij Juda en Jeruzalem ten ondergang zien gebracht, zullen wij nog enige glorieijke jaren aanschouwen, terwijl de Godvruchtige Josia het roer van de staat in handen heeft. Door zijn Godvruchtige pogingen ter hervorming heeft God hen nog eens op de proef gesteld, indien zij in deze hun dag, de dag hunner bezoeking, hadden bekend wat tot hun vrede diende, en er een goed gebruik van hadden gemaakt, hun verderf zou voorkomen zijn geworden. Maar, na deze regering was het voor hun ogen verborgen, en de volgende regeringen brachten een algehele verwoesting over hen. In dit hoofdstuk hebben wij:

- I. Een algemeen bericht van Josia's karakter, vers 1, 2.
- II. Zijn ijver om de afgoderij uit te roeien, vers 3-7.
- III. Zijn zorg om de tempel te herstellen, vers 8-13.
- IV. Het vinden van het wetboek en het goede gebruik, dat er van gemaakt werd vers 14-28.
- V. De openbare lezing van de wet voor het volk, en hun vernieuwing van hun verbond met God vers 29-33. Veel daarvan hebben wij gehad in 2 Koningen 22.

2 Kronieken 34:1-7

Betreffende Josia wordt ons gezegd:

1. Dat hij aan de regering kwam toen hij nog zeer jong was, maar zijn kindsheid heeft hem niet uitgesloten van zijn recht op de kroon en dat hij een en dertig jaren heeft geregeerd vers 1, een aanmerkelijke tijd. Ik vrees echter dat het met de zaken in het begin van zijn regering tamelijk gelijk was als in de tijd van zijn vader, omdat hij, nog een kind zijnde, er het bestuur van aan anderen moest overlaten, en dat het niet voor zijn twaalfde jaar was, dat hij de reformatie begon, vers 3. Hij kon niet, zoals Hizkia, terstond het werk ter hand nemen.

2. Dat hij goed regeerde, zich Gode behaaglijk maakte, in Davids voetstappen trad, niet afweek ter rechter noch ter linkerhand, want er zijn dwalingen aan beide zijden.

3. Dat hij, toen hij nog jong was, ongeveer zestien jaren oud, God begon te zoeken, vers 3. Wij hebben reden te geloven dat hij niet zo goed een opvoeding heeft gehad als Manasse, het is al wel zo de hem omringenden hem niet zochten te verderven, maar aldus heeft hij God gezocht toen hij jong wast Het is de plicht en het belang van jonge lieden, en zal zeer bijzonder de eer zijn van jonge lieden van aanzien, om zodra zij tot jaren van onderscheid zijn gekomen, te beginnen God te zoeken want die Hem vroeg zoeken, zullen Hem vinden.

4. Dat hij in zijn twaalfde jaar, toen hij waarschijnlijk de teugels van de regering zelf in handen nam, zijn rijk van de overblijfselen van de afgoderij begon te reinigen. Hij vernielde

de hoogten, de bossen, de beelden, de altaren en alle gereedschappen van de afgoderij, vers 3, 4. Hij heeft ze niet slechts, zoals Manasse, buiten geworpen, maar ze tot stof vergruisd. Deze vernietiging van de afgoderij wordt hier gezegd in zijn twaalfde jaar te zijn geschied, maar in 2 Koningen 23:23 wordt gezegd dat het in zijn achttiende jaar was, nu, in zijn twaalfde jaar werd er mee begonnen, maar waarschijnlijk heeft hij in dit goede werk wel tegenstand ontmoet, zodat het niet geheel volbracht was voor zijn achttiende jaar, dus zes jaren later, toen het wetboek gevonden was. Hier wordt het gehele werk kort samengevat, dat veel uitvoeriger en meer in bijzonderheden in het boek van de koningen verhaald werd. Zijn ijver bracht hem er toe om dit niet alleen in Juda en Jeruzalem te doen, maar ook in de steden van Israël, in zover hij er invloed op kon uitoefenen.

2 Kronieken 34:8-13

1. Hier worden orders gegeven door de koning om de tempel te herstellen, vers 8. Toen hij het huis van de verdorvenheden had gereinigd, begon hij het in gereedheid te brengen voor de diensten, die er in gehouden moesten worden. Zo moeten wij doen met de geestelijken tempel van het hart, laat dit gereinigd worden van de onreinheden van de zonde, en dan vernieuwd worden en veranderd in het beeld Gods. In deze order noemt Josia God: "de Heere zijn God, zij die God waarlijk liefhebben hebben de woning lief van Zijn huis".

2. Er wordt goede, afdoende zorg voor gedragen. De Levieten gingen het land door en zamelden geld er voor in, dat aan de drie beheerders ervan afgedragen werd, vers 8. Zij brachten het tot Hilikia, de hogepriester, vers 9, en hij en zij gaven het in handen van de werklieden, zowel van de opzichters als de arbeiders, die het werk in het groot op zich namen vers 10, 11. Er wordt opgemerkt dat de werklieden naarstig en eerlijk waren, zij handelden trouw in dit werk, vers 12, en werklieden zijn niet volkomen trouw indien zij niet beide zorgzaam en naarstig zijn, want men vertrouwt van hen dat zij dit zijn zullen. Er wordt ook te kennen gegeven dat de opzichters vernuftig waren, want er wordt gezegd dat al diegenen gebruikt werden om toezicht te houden over het werk die "verstandig waren op instrumenten van muziek", niet dat hun bekwaamheid in muziek van enig nut kon zijn in bouwkunde, maar het was een bewijs dat zij mannen waren van verstand en vernuft, en inzonderheid dat zij mathematisch van aanleg waren, hetgeen hen zeer bevoegd en bekwaam maakte voor hun opdracht. Vernuftige mensen zijn wijze mensen, als zij hun vernuft gebruiken om goed te doen, hun vrienden te helpen en, naar zij er de gelegenheid toe hebben, het publiek te dienen. Let er in dit werk op hoe God Zijn gaven onderscheidenlijk uitdeelt, hier waren sommigen lastdragers, geschikt voor lichamelijke arbeid.

Hier waren anderen ('meliori luto' -van fijnere stof bewerkt) die bekwaamheid hadden in muziek, en zij werden tot opzichters aangesteld over de arbeiders, en schrijvers en beambten, de eersten waren de handen, deze waren de hoofden, zij hadden elkaar nodig, en het werk had beide nodig.

Laat de opzichters van het werk de lastdragers niet verachten, en laat hen, die werken in de dienst, niet morren tegen hen, wier ambt het is te besturen, maar laat de een de ander achten en dienen in liefde, en dan zal God de heerlijkheid en de kerk het voordeel hebben van de verschillende gaven en geschiktheid van beide.

2 Kronieken 34:14-28

Deze gehele paragraaf hebben wij, juist zoals zij hier gegeven is, gehad in 2 Koningen 22:8-20 en wij hebben niets te voegen bij hetgeen er daar over gezegd werd. Maar: 1. Wij kunnen er aanleiding uit nemen om God te danken, dat wij Bijbels hebben in grote getale, en dat zij in alle handen zijn of kunnen zijn, dat het boek van de wet en des Evangelies niet verloren is, niet schaars is, dat het woord des Heeren in deze zin niet dierbaar is. Bijbels zijn juwelen,

maar zij zijn, Gode zij dank, geen zeldzaamheid. De fontein van het water des levens is geen besloten wel, geen verzegelde fontein, maar overal verblijden de beekjes ervan de stad Gods. 'Usus communis aquarum' - Deze wateren vloeien ten gebruike van het algemeen. Hoeveel zullen wij te verantwoorden hebben, indien de grote dingen van Gods wet, aldus algemeen bekend zijnde, als het ware tot gemeengoed gemaakt, als vreemde dingen door ons geacht worden!

2. Hieruit kunnen wij leren, om, als wij het woord Gods lezen of horen, ons hart er door te laten bewegen, en een heilige vreze te koesteren voor die toorn Gods, die hier geopenbaard is over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, zoals Josia's teder hart er door bewogen was. Toen hij de woorden van de wet hoorde, scheurde hij zijn klederen, vers 19, en God had er een welbehagen in dat hij dat deed, vers 27. Indien de dingen, vervat in de Schrift, nieuw voor ons waren, zoals zij het voor Josia zijn geweest, dan zouden zij voorzeker meer indruk op ons maken dan nu gewoonlijk het geval is, maar zij zijn er niet minder gewichtig om, en wij behoren er dus niet minder acht op te slaan, dat zij welbekend zijn. Scheur dus het hart, niet de klederen.

3. Ons wordt hier geleerd om, als wij onder overtuiging van zonde zijn en de toorn Gods vrezen, de Heere te vragen, dat heeft Josia hier gedaan, vers 21. Het is ons nodig te vragen, zoals zij van wie wij lezen in Handelingen 2:37: "Wat zullen wij doen, mannen broeders? inzonderheid om met de stokbewaarder te vragen: Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?", Handelingen 16:30. "Wilt gijlieden vragen, vraagt", Jesaja 21:12, en geloofd zij God, wij hebben de levende Godsspraken, die wij ten allen tijde kunnen raadplegen.

4. Wij worden hier gewaarschuwd voor het verderf, dat door de zonde over volken en koninkrijken gebracht wordt. Zij, die God verlaten, brengen kwaad over zichzelf, vers 24, 25, en ontsteken een vuur, dat niet uitgeblust zal worden, zo zal het vuur van Gods toorn wezen, als het raadsbesluit is uitgegaan tegen hen, die hardnekkig en onboetvaardig volharden in hun goddeloze wegen.

5. Wij worden hier aangemoedigd om ons te vernederen voor Gods aangezicht en Hem te zoeken, zoals Josia gedaan heeft, indien wij hierdoor niet kunnen overmogen om Gods toorn af te wenden van ons land, dan zullen wij toch onze eigen ziel bevrijden, vers 27, 28. En Godvruchtige mensen wordt hier geleerd om de dood niet te vrezen, maar welkom te heten, als zij er door weggenomen worden vóór de dag des kwaads. Zie hoe de eigenschap ervan wordt veranderd, door hem tot het voorwerp van een belofte te maken. "Gij zult met vrede in uw graf verzameld worden", evenals Noach onderdak gebracht worden in de ark als de zondvloed komt.

2 Kronieken 34:29-33

Wij hebben hier een nader bericht van de vorderingen, die Josia maakte in de hervorming van zijn rijk, na de wet te hebben horen lezen en de boodschap te hebben ontvangen, die God hem zond door de profetes. Gelukkig het vork, dat zo'n koning had, want hier vinden wij: 1. Dat zij goed onderwezen werden. Hij heeft niet gepoogd hen te dwingen om hun plicht te doen, voordat hij hen er in heeft laten onderwijzen. Hij riep al het volk tezamen groten en kleinen, jongen en ouden, rijken en armen, aanzienlijken en geringer. "Die oren heeft om te horen, die hore" de woorden van "het boek des verbonds", want allen hebben belang bij deze woorden. Om de dienst te eren en des te meer de aandacht des volks op te wekken heeft de koning zelf, hoewel er priesters en Levieten tegenwoordig waren, het boek voor het volk gelezen, vers 30,

en ongetwijfeld heeft hij het gelezen op een wijze, die aantoonde hoe hij er zelf door bewogen was, en het middel kon zijn om ook het hart van de hoorders te treffen.

2. Dat zij een vast voornemen des harten hadden om de Heere te dienen. De artikelen van overeenkomst tussen God en Israël gelezen zijnde, opdat zij goed zouden weten wat zij deden, toen zij dit verbond met God aangingen, hebben koning en volk die artikelen met grote plechtigheid, als het ware, ondertekend. De koning, in zijn plaats, verbond zich om Gods geboden met zijn gehele hart en met zijn gehele ziel te onderhouden, doende de woorden des verbonds, die in dat boek geschreven zijn, vers 31, en hij spoorde het volk aan om evenzo in te stemmen met dit verbond en plechtig te beloven dat zij getrouwelijk alles zouden volbrengen wat er van hen in gevorderd werd, dit deden zij, daar zij zich schaamden om het te weigeren. Hij deed allen, die tegenwoordig waren, staan, vers 32 dat is, hij deed hen beloven dat zij er bij blijven, er in volharden zouden, hij maakte allen te dienen te dienen de Heere, hun God, vers 33, van de dienst Gods hun werk te maken, hij deed alles wat hij kon om hen hiertoe te brengen, te dienen, te dienen, de herhaling duidt aan, dat dit het enige was, waarop hij zijn hart had gesteld, niets anders dan dat had hij op het oog in hetgeen hij deed, namelijk hen aan God en hun plicht te verbinden.

3. Dat er goed op hen gelet werd, zij waren eerlijk, omdat er goed het oog op hen werd gehouden. Al zijn dagen weken zij niet af van de Heere, de God hunner vaders, na te volgen, hij hield hen met grote moeite er van terug om weer in afgoderij te vervallen. Al zijn dagen waren dagen van bedwang om hen op de goede weg te houden, maar dit geeft te kennen dat zij bleven hangen aan de afkering, een sterke neiging hadden tot afgoderij, voor velen van hen was er niets anders nodig dan dat hij uit de weg zou zijn, om hun hoogten en hun beelden weer op te richten. En daarom bevinden wij dat in de dagen van de koning Josia, Jeremia 3:6, God het trouweloze Juda ten laste legt dat zij zich niet met hun hele hart tot Hem bekeerd heeft, maar valselijk, vers 10, ja, dat zij gehoereerd heeft, vers 8, en daarmee het afgekeerde Israël gerechtvaardigd heeft, vers 11, en dat zij in het drie en twintigste jaar van deze regering, vier of vijf jaren later, "Hem tot toorn had verwekt door het werk harer handen", Jeremia 25:3-7.

En het is opmerkelijk dat van het begin van Josia's reformatie, zijn twaalfde of dertiende jaar, de ongerechtigheid van het huis van Juda gedateerd is, die het verderf over hen bracht, die de profeet moest dragen door op zijn rechterzijde te liggen, Ezechiël 4:6. Want van toen tot aan de verwoesting van Jeruzalem was het juist veertig jaren. Josia was oprecht in hetgeen hij deed, maar de massa des volks was er afkerig van en hunkerde nog naar de afgoden, zodat de reformatie, of schoon wel beraamd en goed uitgevoerd door de vorst, geen of weinig uitwerking had op het volk. Het was met tegenzin, dat zij van hun afgoden scheidden, in hun hart waren zij er nog mee vergezeld en verlangden zij nog naar hen. Dat heeft God gezien, en daarom is juist van die tijd af, toen men gedacht zou hebben dat de grondslagen gelegd waren voor een bestendige rust en veiligheid en vrede, het raadsbesluit uitgegaan voor hun verderf. Door niets wordt het verderf van een volk zo verhaast, door niets wordt het er meer rijp voor, dan door het teleurstellen van hoopgevendende pogingen tot reformatie en een geveinsd wederkeren tot God. "Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten".

HOOFDSTUK 35

1 Daarna hield Josia het pascha de HEERE te Jeruzalem; en zij slachtten het pascha op de veertienden der eerste maand. 2 En hij stelde de priesters op hun wachten; en hij sterkte hen tot de dienst van het huis des HEEREN. 3 En hij zeide tot de Levieten, die gans Israël onderwezen, die de HEERE heilig waren: Zet de heilige ark in het huis, hetwelk Salomo, de zoon van David, de koning van Israël, gebouwd heeft; gij hebt geen last op de schouderen; dient nu de HEERE, uw God, en Zijn volk Israël; 4 En bereidt u naar de huizen uwer vaderen, naar uw verdelingen, naar het voorschrift van David, de koning van Israël, en naar de beschrijving van zijn zoon Salomo; 5 En staat in het heiligdom, naar de onderscheiding der vaderlijke huizen, voor uw broederen, het volk, en naar de afdeling van de vaderlijke huizen der Levieten; 6 En slacht het pascha, en heiligt u, en bereidt dat voor uw broederen, doende naar het woord des HEEREN, door de hand van Mozes. 7 En Josia gaf voor het volk, van klein vee, lammeren en jonge geitenbokken, die alle tot paasofferen, naar al hetgeen er gevonden werd, in getal dertig duizend; maar van runderen drie duizend; dit was van des konings have. 8 Ook gaven zijn vorsten tot een vrijwillig offer voor het volk, voor de priesteren, en voor de Levieten; Hilkia, en Zacharia, en Jehiel, de oversten van het huis Gods, gaven de priesteren tot paasofferen, twee duizend en zeshonderd klein vee, en driehonderd runderen. 9 Daartoe Chonanja, en Semaja, en Nethaneel, zijn broeders, mitsgaders Hasabja, en Jeiel, en Jozabad, de oversten der Levieten, gaven de Levieten tot paasofferen, vijf duizend klein vee en vijfhonderd runderen. 10 Alzo werd de dienst voorbereid; en de priesteren stonden in hun standplaats, en de Levieten in hun verdelingen, naar het gebod des konings. 11 Daarna slachtte men het pascha, en de priesters sprengden het bloed uit hun handen, en de Levieten trokken de huiden af. 12 En zij namen het brandoffer daar af, opdat zij die naar de verdelingen der vaderlijke huizen, aan het volk geven mochten, om de HEERE te offeren, gelijk geschreven is in het boek van Mozes; en alzo met de runderen. 13 En zij kookten het pascha bij het vuur, naar het recht; maar de andere heilige dingen kookten zij in potten, en in ketels, en in pannen; en zij deelden het haastelijk onder al het volk. 14 Daarna bereidden zij ook voor zichzelf en voor de priesteren; want de priesters, de zonen van Aaron, waren tot aan de nacht in het offeren der brandofferen en des vets; daarom bereidden de Levieten voor zichzelf, en voor de priesteren, de zonen van Aaron. 15 En de zangers, de zonen van Asaf, waren in hun standplaats, naar het gebod van David, en Asaf, en Heman, en Jeduthun, de ziener des konings, mitsgaders de poortiers aan elke poort; zij behoefden niet te wijken van hun dienst, overmits hun broeders, de Levieten, voor hen bereidden. 16 Alzo werd de ganse dienst des HEEREN op denzelfden dag beschikt, om pascha te houden, en brandofferen op het altaar des HEEREN te offeren, naar het gebod van de koning Josia. 17 En de kinderen Israëls, die er gevonden werden, hielden het pascha ter zelfder tijd, en het feest der ongezuurde broden, zeven dagen. 18 Daar was ook geen pascha als dat in Israël gehouden, van de dagen van Samuël, de profeet, af; en geen koningen van Israël hadden zulk een pascha gehouden, gelijk dat Josia hield met de priesters en de Levieten, en gans Juda en Israël, dat er gevonden werd, en de inwoners van Jeruzalem. 19 In het achttiende jaar van het koninkrijk van Josia, werd dit pascha gehouden. 20 Na dit alles, toen Josia het huis voorbereid had, toog Necho, de koning van Egypte, op, om te krijen tegen Karchemis, aan de Frath; en Josia toog uit hem tegemoet. 21 Toen zond hij boden tot hem, zeggende: Wat heb ik met u te doen, gij, koning van Juda? Wat u aangaat, ik ben heden tegen u niet, maar tegen een huis, dat oorlog voert tegen mij; en God heeft gezegd, dat ik mij haasten zou; houd u af van God, Die met mij is, opdat Hij u niet verderve. 22 Doch Josia keerde zijn aangezicht niet van hem; maar hij verstelde zich, om tegen hem te strijden, en hoorde niet naar de woorden van Necho uit de mond van God; maar hij kwam om te strijden in het dal Megiddo. 23 En de schutters schoten de koning Josia. Toen zeide de koning tot zijn knechten: Voert mij weg, want ik ben zeer gewond. 24 En zijn knechten namen hem weg van de wagen, en voerden hem op de tweeden wagen, dien hij had, en brachten hem te Jeruzalem; en hij stierf, en werd begraven in de graven zijner vaderen; en gans Juda en Jeruzalem bedreven rouw over Josia. 25 En Jeremia maakte een klaaglied over Josia; desgelijks alle zangers en zangeressen spraken in hun klaagliederen van Josia, tot op dezen dag; want zij gaven ze tot een inzetting in Israël; en ziet, zij zijn geschreven in de klaagliederen. 26 Het overige nu der geschiedenissen van Josia, en zijn goeddadigheden, naar dat geschreven is in de wet des HEEREN; 27 Zijn geschiedenissen dan, de eerste en de laatste, ziet, die zijn geschreven in het boek der koningen van Israël en van Juda.

Wij moeten nu Josia vergezellen

- I. Naar de tempel, waar wij zijn Godsdienstige zorg zien voor de waarneming van de inzetten van het pascha overeenkomstig de wet, vers 1-19.
- II. Naar het oorlogsveld, waar wij zijn roekeloosheid zien door krijg te voeren tegen de koning van Egypte, en hoe duur die hem te staan is gekomen, vers 20-23.
- III. Naar het graf waar wij hem bitterlijk beweend zien, vers 24-27.
- IV. En zo moeten wij afscheid nemen van Josia.

2 Kronieken 35:1-19

Josia's uitroeiing van afgoden en afgoderij is in het boek van de Koningen uitvoerig verhaard, maar hier slechts even vermeld in het vorige hoofdstuk, vers 33. Maar zijn viering van het pascha, die daar slechts als terloops werd meegedeeld, 2 Koningen 23:21, wordt hier zeer omstandig verhaald. Vele waren de feesten des Heeren, die door de wet waren voorgeschreven, maar het pascha was het voornaamste ervan, het begon ze allen in de nacht toen Israël uit Egypte toog, en het besloot ze allen in de nacht toen Christus verraden werd. Door de viering ervan hebben Hizkia en Josia, de twee grote hervormers in hun tijd, de Godsdienst doen herleven. De inzetten van des Heeren Avondmaal gelijkt meer op het pascha dan op een van de andere Joodse feesten, en de rechte waarneming van die inzetten overeenkomstig de regel is een bewijs van en een middel tot de toenemende zuiverheid en schoonheid van de kerken en van de toenemende Godsvrucht van particuliere Christenen. Waar dat pascha of geheel veronachtzaamd of niet naar de rechte wijze wordt waargenomen, kan de Godsdienst niet bloeien, keer daartoe terug, doe dit herleven, maak deze aandoenlijke inzetten tot een plechtige feestviering, en dan kan men hopen dat ook voor andere zaken een hervorming tot stand zal komen. In het bericht, dat wij hadden van Hizkia's vieren van het pascha, was de grote ijver van het volk opmerkelijk en de Godvruchtige vervoering van liefde tot God, waarin zij waren, maar hier zien wij daar weinig van. Het was meer uit inschikkelijkheid voor de koning, dat zij het pascha hielden, dan uit een grote neiging, die zij er zelf voor hadden. Men vond ook wel enige roem en eer in deze gedaante van de Godzaligheid, maar zeer weinig behagen in de kracht ervan. Maar hoe gebrekkig het volk nu ook was in het innerlijke waarnemen van die plicht, de magistraten en de bedienaren van de Godsdienst deden het hun om te zorgen dat het uitwendige van de dienst met behoorlijke plechtigheid volbracht zou worden.

I. De koning vermaande en bestuurde de priesters en Levieten, wekte hen op en moedigde hen aan om hun ambt in deze plechtigheid waar te nemen. Misschien zag hij hen nalatig en onverschillig, niet gewillig om van hun gewone routine af te wijken, indien de bedienaren van de Godsdienst zo zijn, dan is het van niemand verkeerd, maar voor magistraten zeer gepast, om hen op te wekken en aan te vuren voor hun werk. "Zegt aan Archippus: zie op de bediening", Colossenzen 4:17. Laat ons zien hoe deze Godvruchtige koning zijn geestelijkheid bij deze gelegenheid heeft vermaand en aangespoord tot hun plicht.

1. Hij wees hun op hun ambt, waartoe zij door de wet van Mozes waren aangesteld, en op de orde, waarin zij door David en Salomo gerangschikt waren, vers 4. "Hij stelde hen op hun wachten", vers 2. Hij heeft geen nieuw werk voor hen bedacht, hen ook niet naar een nieuwe methode ingedeeld, maar riep hen terug naar hun oude inrichting. Hun afdelingen waren in geschrifte vastgesteld, laat hen dat voorschrift raadplegen, en zich rangschikken naar de verdeling hunner vaderlijke huizen, vers 5. Onze regel is vastgesteld in het geschreven woord, laat de magistraten er zorg voor dragen dat de leraren naar die regel wandelen, dan doen zij hun plicht.

2. Hij beval dat de ark op haar plaats gesteld zou worden die, naar het schijnt, verplaatst was, hetzij door de slechte koningen, om plaats te maken voor hun afgoden in het heilige van de heiligen, of door Hizkia, om plaats te maken voor de werklieden, die de tempel herstelden. Hoe dit zij, Josia zegt tot de Levieten: Zet de heilige ark in het huis, vers 3, en draagt haar niet van plaats tot plaats zoals zij in de laatste tijd misschien gedaan hadden, zich verontschuldigende met het gebruik voordat de tempel gebouwd was. Nu de priesters ontheven waren van die last van de ark, moeten zij zoveel ijveriger zijn in andere diensten, tot hun ambt behorende.

3. Hij gebod hun God te dienen en Zijn volk Israël, vers 3. Leraren moeten op zichzelf zien als dienaren, beide van Christus en om Zijntwil van Zijn gemeente, 2 Corinthiers 4:5. Zij moeten zorgzaam zijn, zich moeite geven, en zich zoveel mogelijk ten koste geven: a. Voor de eer en heerlijkheid van God en om de belangen van Zijn koninkrijk te bevorderen onder de mensen. Paulus, "een dienstknecht Gods," Titus 1:1.

b. Tot welzijn en voordeel van Zijn volk, niet als heerschappij voerende over hun geloof, maar als dienaren van hun heiligheid en blijdschap, en er zal geen moeilijkheid zijn om, in de kracht Gods, deze twee meesters eerlijk te dienen.

4. Hij gebod hun zich te heiligen en hun broederen te bereiden, vers 6. Het werk van de leraren moet tehuis beginnen, in de eerste plaats moeten zij zichzelf heiligen, zich reinigen van zonde zich afzonderen van de wereld en zich toewijden aan God, maar het moet daar niet eindigen, zij moeten doen wat zij kunnen om hun broederen te bereiden door hen te vermanen, te onderwijzen, te bestraffen, op te wekken en te vertroosten. De bereiding van het hart is voorzeker van de Heere, maar de leraren moeten werktuigen zijn in Zijn hand.

5. Hij sterkte hen tot de dienst, vers 2. Hij sprak naar hun hart, zoals Hizkia gedaan heeft, Hoofdstuk 30:22. Hij beloofde hun zijn steun. Hen, aan wie wij een last opleggen, moeten wij bemoedigen. De meeste mensen hebben het gaarne dat men hen vriendelijk toespreekt, bemoedigingen zullen een betere uitwerking op hen hebben dan dreigementen.

II. De koning en de vorsten, onder de invloed van zijn voorbeeld, gaven ruime bijdragen ter bestrijding van de onkosten van dit pascha. De ceremoniële diensten waren kostbaar, hetgeen misschien een reden was, waarom zij veronachtzaamd werden. De mensen hadden geen ijver genoeg om die onkosten te dragen en om die reden hielden zij er nu niet van. Daarom:

1. Heeft Josia de gemeente op zijn kosten van paaslammeren voorzien, alsmede van andere offers, die gedurende de zeven dagen van het feest geofferd moesten worden. Uit zijn eigen have gaf hij dertig duizend lammeren tot paasofferen, waar de offeraars een feestmaal van konden hebben, en drie duizend runderen, vers 7, om op de volgende zeven dagen geofferd te worden. Zij, die ernstig zijn in de Godsdienst, moeten, als zij anderen bewegen tot hetgeen goed is, het hun zo goedkoop en gemakkelijk maken als hun slechts mogelijk is. En waar God overvloedig zaait, verwacht Hij dienovereenkomstig te oogsten. Het is te vrezen dat de gemeente over het algemeen niet wel voorzien gekomen was, zodat, indien Josia niet voor het nodige voor hen gezorgd had, het werk Gods had moeten stilstaan.

2. De vorsten van de priesters, die mannen waren van groten rijkdom, droegen bij in de kosten van de priesters, zoals Josia in die van het volk. De vorsten, vers 8, dat is: de oversten van de priesters, de vorsten van de heilige stam, de oversten van het huis Gods droegen de kosten van de priesters. En sommigen van de rijken en aanzienlijken van de Levieten voorzagen hen van vee, zowel van runderen als van klein vee voor de paasofferen, vers 9. Voor hen die oprecht

begeren in de weg van plicht te worden gevonden, verwekt God soms vrienden, om hen er in te helpen, boven hetgeen zij hadden kunnen verwachten.

III. De priesters en Levieten hebben hun ambt zeer geredelijk volbracht. Zij slachtten de paaslammeren in het voorhof van, de tempel, de priesters spengden het bloed op het altaar, de Levieten trokken de huiden af en gaven dan het vlees aan het volk, naar de vaderlijke huizen, vers 11, 12, niet minder dan tien, en niet meer dan twintig monden voor een lam, dit vlees namen zij mede, braadden het en aten het naar het recht, vers 13. Van de andere offers, die ten heiligen dienst geschikt waren, werd het vlees gekookt naar de wet op de dankoffers, en snel onder het volk uitgedeeld, ten einde er een feestmaal van te houden ten teken van hun blijdschap in de verzoening, die gedaan was, en hun verzoening met God er door. Eindelijk. De priesters en Levieten droegen zorg om God te eren door zelf van het pascha te eten, vers 14. Leraren moeten niet denken dat de zorg, die zij hebben voor de zielen van anderen, hen zal verontschuldigen als zij hun eigen ziel veronachtzamen, of dat hun veelvuldig bezig-zijn in de openbaren eredienst de Godsdiensttoefeningen in hun gezin en hun binnenkamer kan vervangen. De Levieten hebben hier voor zichzelf en de priesteren bereid, omdat de priesters de hele dag in de dienst aan het altaar bezig waren, opdat zij dus niet zelf hun lammeren behoefden te bereiden als zij die moesten eten, hebben de Levieten die tegen de tijd van de avondmaaltijd voor hen bereid. Laat de Evangeliedienaren hieruit leren elkaar te helpen, elkanders werk vooruit te brengen als broederen en mededienstknechten van dezelfde Meester.

IV. De zangers en poortiers waren op hun plaats en deden hun dienst, vers 15. Met hun heilige liederen en muziek hebben de zangers uitdrukking gegeven aan de vreugde van de gemeente en haar nog verder opgewekt, en de dienst aangenaam en lieflijk gemaakt, en de poortiers aan de poorten droegen zorg dat er geen stoornis zou zijn, niets zou geschieden om de vergadering te verontreinigen of te verontrusten, dat niemand tersluiks zou weggaan voordat de dienst geëindigd was. En terwijl zij aldus bezig waren, hebben hun broederen, de Levieten, paaslammeren voor hen bereid.

V. Geheel de plechtigheid werd met grote nauwkeurigheid overeenkomstig de wet volbracht, vers 16, 17, en in dat opzicht was er sedert de tijd van Samuël zo'n pascha niet gehouden, vers 18, want in het pascha van Hizkia waren verscheidene onregelmatigheden. En bisschop Patrick merkt op dat het ook hierin ieder ander pascha overtroffen heeft, dat door de vorige koningen gehouden werd, dat Josia, hoewel hij volstrekt zo rijk niet was als David, en Salomo, en Jósafath, de gehele gemeente voorzien heeft van paaslammeren en van offerdieren voor het altaar, en dat wel op zijn eigen kosten, hetgeen meer was dan een van de andere koningen, die voor hem geweest zijn, ooit gedaan hebben.

2 Kronieken 35:20-27

Er verliepen dertien jaren van Josia's vermaard pascha tot aan zijn dood, gedurende welke tijd wij mogen hopen dat het goed ging met de zaken in zijn koninkrijk, dat hij voorspoed had en de Godsdienst bloeide, maar van deze goede tijd wordt ons geen bericht gegeven, die jaren worden met stilzwijgen voorbijgegaan, omdat het volk met dat al niet afgewend was van hun liefde voor de zonde noch God van de hittigheid Zijns toorns. Het eerste nieuws, dat wij daarom ook horen, is dat Josia afgesneden is in het midden van zijn dagen en van zijn zegenrijke arbeid, eer hij nog volle veertig jaren oud was. Wij hadden deze treurige geschiedenis in 2 Koningen 23:29, 30 maar hier is zij enigszins uitvoeriger verhaald. Hier blijkt meer dan daar hetgeen zo'n blaam werpt op Josia, en het volk zo tot lof strekt, als men niet verwacht zou hebben.

I. Josia was een zeer goed vorst, maar hij is zeer te laken voor zijn roekeloosheid in zijn uittrekken ten krijg tegen de koning van Egypte, zonder dat hij er oorzaak of roeping voor had. Het was al erg genoeg zoals het in het boek van de koningen wordt voorgesteld, namelijk dat hij zich vertoornde in een twist, die hem niet aanging. Maar hier heeft het nog een slechter aanzien, want het schijnt dat de koning van Egypte hem gezanten zond, om hem tegen die onderneming te waarschuwen, vers 21. Hij redeneert:

1. Naar beginselen van rechtvaardigheid. De koning van Egypte betuigt dat het zijn bedoeling niet is hem enigerlei schade of leed toe te brengen, en daarom heeft Josia onbillijk en in strijd met het volkenrecht gehandeld door de wapens tegen hem op te vatten. Als zelfs een rechtvaardig man zich met een onrechtvaardige zaak inlaat, moet hij niet verwachten voorspoedig te zullen zijn. "God is geen aannemer des persoons". Zie Spreuken 3:30, 25:8.

2. Naar beginselen van de Godsdienst. "God is met mij, ja Hij heeft gezegd dat ik mij haasten zou, en zo gij dus mijne bewegingen vertraagt, dan stelt gij u tegen God." Het kan niet wezen dat de koning van Egypte dit slechts voorwendde, zoals Sanherib in een soortgelijk geval, 2 Koningen 18:25 hopende daardoor Josia van zijn voornemen te doen afzien, omdat hij wist dat hij eerbied had voor het woord van God, want in vers 22 wordt gezegd, dat de woorden van Necho uit de mond Gods waren. Wij moeten dus onderstellen, dat -hetzij dooreen droom, of door een sterke aandrift in zijn gemoed, waarvan hij reden had te denken dat zij van God was, of door Jeremia, of een anderen profeet- God hem bevolen had krijg te voeren tegen de koning van Assyrië.

3. Naar beginselen van staatkunde, "opdat Hij u niet verderve, " het is op uw gevaar zo gij gaat krijg voeren tegen iemand, die een sterker leger, een betere zaak en God aan zijn zijde heeft." Het was niet in toorn tegen Josia, wiens hart oprecht was voor de Heere zijn God, maar in toorn tegen een huichelachtig volk, hetwelk zo'n goed koning niet waardig was, dat hij in zover verdwaasd werd, om niet naar rede te willen luisteren en zijn onderneming op te geven. Hij keerde zijn aangezicht niet van hem, maar ging in eigen persoon om tegen het Egyptische leger te strijden in het dal Megiddo vers 22.

Indien hij misschien niet kon geloven dat de koning van Egypte een bevel van God had om te doen wat hij deed, had hij toch toen deze zich op zo'n bevel beriep, de orakelen Gods moeten raadplegen eer hij tegen hem ten strijde optrok. Dat hij dit niet gedaan heeft, was zijn grote fout en had noodlottige gevolgen. In deze zaak wandelde hij niet in de wegen van zijn vader David, want David zou in zo'n geval de Heere gevraagd hebben: "Zal ik optrekken? Zult Gij hen in mijn hand geven?". Hoe kunnen wij denken voorspoedig te zijn in onze wegen, als wij er de Heere niet in kennen?

II. Het volk was slecht en goddeloos, maar zij zijn er toch voor te prijzen, dat zij de dood van Josia zo betreurd hebben. Dat Jeremia hem beweede, verwondert mij niet, hij was de wenende profeet, en hij voorzag duidelijk het verderf des lands, dat op de dood van deze goede koning volgen zou. Maar het is vreemd te zien dat geheel Juda en Jeruzalem, dat dit stompzinnige ongevoelige volk rouw over hem bedreef, vers 24, dat zij bedachten om hun rouw nog te verhogen en er plechtigheid aan bij te zetten door zangers en zangeressen klaagliederen over hem te doen aanheffen. Zij maakten het tot een inzetting in Israël, dat deze klaagzangen van buiten geleerd en door allerlei mensen gezongen zouden worden. Zij hebben er ook voor gezorgd om de herinnering er aan te bestendigen, want deze elegieën werden opgenomen in de verzameling van klaagliederen van de staat, zij zijn geschreven in de klaagliederen.

Hieruit blijkt:

1. Dat zij eerbied hadden voor hun goede vorst, er dat, hoewel zij niet van harte instemden met zijn goede plannen, zij toch niet anders konden dan hem grotelijks te eren. Vrome nuttige mensen worden geopenbaard in de gewetens zelfs van hen, die zich niet willen laten influenceren door hun voorbeeld, en velen, die zelf zich niet willen onderwerpen aan de regelen van ernstige Godsvrucht, kunnen toch niet anders dan hun goed woord en hun achting geven aan hen, die dit wel doen. Misschien hebben diegenen getreurd om Josia, toen hij dood was, die God niet voor hem hebben gedankt toen hij nog leefde. De Israëlieten hebben gemurmureerd tegen Mozes en Aaron terwijl zij bij hen waren, en soms spraken zie er van hen te stenigen, maar toch hebben zij vele dagen rouw over hen bedreven toen zij gestorven waren. Dikwijls wordt ons geleerd zegeningen te waarderen door ze te verliezen, die wij lang niet genoeg op prijs hebben gesteld toen wij ze hadden.

2. Dat zij, nu hij was heengegaan, wel enig besef hadden van hun gevaar. Waarschijnlijk heeft Jeremia hun ook gezegd dat hij weggenomen was voor de dag des kwaads, dat over hen stond te komen, en in zover geloofden zij wat hij zei, dat zij hem betreurden, die hun beschermer is geweest. Velen zullen gemakkelijker bewogen worden om te wenen over de rampen, die over hen komen, dan om het geschikte middel, een algemene, grondige hervorming, of bekering, te gebruiken, om ze te voorkomen, zij zullen tranen storten over hun leed en verdriet, maar zich niet laten bewegen om afstand te doen van hun zonden. Maar droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid.

HOOFDSTUK 36

1 Toen nam het volk des lands Joahaz, de zoon van Josia, en zij maakten hem koning, in zijns vaders plaats, te Jeruzalem. 2 Drie en twintig jaren was Joahaz oud, als hij koning werd, en hij regeerde drie maanden te Jeruzalem. 3 Want de koning van Egypte zette hem af te Jeruzalem; en hij leide het land een boete op van honderd talenten zilver en een talent goud. 4 En de koning van Egypte maakte zijn broeder Eljakim koning over Juda en Jeruzalem, en veranderde zijn naam in Jojakim; maar zijn broeder Joahaz nam Necho, en bracht hem in Egypte. 5 Vijf en twintig jaren was Jojakim oud, als hij koning werd, en regeerde elf jaren te Jeruzalem; en hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, zijns Gods. 6 Nebukadnézar, de koning van Babel, toog tegen hem op, en bond hem met twee koperen ketenen, om hem te voeren naar Babel. 7 Nebukadnézar bracht ook van de vaten van het huis des HEEREN naar Babel, en stelde ze in zijn tempel te Babel. 8 Het overige nu van de geschiedenissen van Jojakim, en zijn gruwelen, die hij deed, en wat aan hem gevonden werd, ziet, dat is geschreven in het boek der koningen van Israël en Juda; en Jojachin, zijn zoon, werd koning in zijn plaats. 9 Acht jaren was Jojachin oud, als hij koning werd, en regeerde drie maanden en tien dagen te Jeruzalem, en deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN. 10 En met de wederkomst des jaars zond de koning Nebukadnézar henen, en liet hem naar Babel halen, met de kostelijke vaten van het huis des HEEREN; en hij maakte zijn broeder Zedekia koning over Juda en Jeruzalem.

11 Een en twintig jaren was Zedekia oud, als hij koning werd, en regeerde elf jaren te Jeruzalem. 12 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, zijns Gods; hij verootmoedigde zich niet voor het aangezicht van de profeet Jeremia, sprekende uit de mond des HEEREN. 13 Daartoe werd hij ook afvallig tegen de koning Nebukadnézar, die hem beedigd had bij God; en verhardde zijn nek, en verstokte zijn hart, dat hij zich niet bekeerde tot de HEERE, de God Israëls. 14 Ook maakten alle oversten der priesteren, en het volk, der overtredingen zeer veel, naar alle gruwelen der heidenen; en zij verontreinigden het huis des HEEREN, dat Hij geheiligd had te Jeruzalem. 15 En de HEERE, de God hunner vaders, zond tot hen, door de hand Zijner boden, vroeg op zijnde, om die te zenden; want Hij verschoonde Zijn volk en Zijn woning. 16 Maar zij spotten met de boden Gods, en verachtten Zijn woorden; zij verleidden zichzelf tegen Zijn profeten; totdat de grimmigheid des HEEREN tegen Zijn volk opging, dat er geen helen aan was.

17 Want Hij deed tegen hen opkomen de koning der Chaldeeën, die hun jongelingen met het zwaard in het huis huns heiligdoms doodde, en hij verschoonde de jongelingen niet, noch de maagden, de ouden noch de stokouden; Hij gaf hen allen in zijn hand. 18 En alle vaten van het huis Gods, de grote en de kleine, en de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten des konings en zijner vorsten, dit alles voerde hij naar Babel. 19 En zij verbrandden het huis Gods, en zij braken de muur van Jeruzalem af, en al de paleizen daarvan verbrandden zij met vuur, verdervende ook alle kostelijke vaten derzelve. 20 En wie overgebleven was van het zwaard, voerde hij weg naar Babel, en zij werden hem en zijn zonen tot knechten, tot het regeren des koninkrijks van Perzië; 21 Opdat het woord des HEEREN vervuld wierd, door de mond van Jeremia, totdat het land aan zijn sabbatten een welgevallen had; het rustte al de dagen der verwoesting, totdat de zeventig jaren vervuld waren.

22 Maar in het eerste jaar van Kores, koning van Perzië, opdat volbracht wierd het woord des HEEREN, door de mond van Jeremia, verwekte de HEERE de geest van Kores, koning van Perzië, dat hij een stem liet doorgaan door zijn ganse koninkrijk, zelfs ook in geschrift, zeggende: 23 Zo zegt Kores, koning van Perzië: De HEERE, de God des hemels, heeft mij alle koninkrijken der aarde gegeven; en Hij heeft mij bevolen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, hetwelk in Juda is; wie is onder ulieden van al Zijn volk? De HEERE, zijn God, zij met hem, en hij trekke op.

Wij hebben hier een kort, maar treurig bericht van het algehele verderf, dat binnen weinige jaren na Josia's dood over Juda en Jeruzalem gekomen is.

I. De geschiedenis er van in de ongelukkige regeringen van Joahaz, gedurende drie maanden vers 1- 4, van Jojakim gedurende elf jaren, vers 5-8, van Jojachin gedurende drie maanden, vers 9, 10, en van Zedekia, gedurende elf jaren, vers 11. De nationale zonde werd in ieder van deze regeringen vermeerderd, en zo werd er voortgang gemaakt naar het nationale verderf. De verwoesting werd ten laatste voltooid in het doden van zeer velen, vers 17, het plunderen en verbranden van de tempel en al de paleizen de verwoesting van de stad, vers 18, 19, en de

gevankelijke wegvoering van het nog overgebleven volk, vers 20. Enige opmerkingen hierover: dat hierin de zonde gestraft was. Zedekia's goddeloosheid vers 12, 13, de afgoderij, waaraan het volk zich schuldig maakte, vers 14, en hun mishandelen van de profeten, vers 15, 16. Het woord Gods werd hierin vervuld, vers 21.

II. Het aanbreken van de dag hunner bevrijding in de proclamatie van Cyrus, vers 22, 23. 2 Kronieken 36:1-10 De verwoesting van Juda en Jeruzalem zien wij nu tragsgewijze naderen. God heeft dit zo beschikt, om te tonen dat Hij geen lust heeft in het verderf van zondaren, maar daarin, dat zij zich bekeren en leven, en daarom geeft Hij hun zowel tijd als gelegenheid tot berouw en bekering, en wacht om genadig te zijn. De geschiedenis van deze regeringen is meer omstandig meegedeeld in de laatste drie hoofdstukken van het tweede boek van de Koningen.

1. Joahaz werd aangesteld door het volk, vers 1, maar werd na drie maanden afgezet door Farao Necho, en als gevangene naar Egypte gevoerd, terwijl aan het land een boete werd opgelegd, omdat zij hem koning gemaakt hadden, vers 2-4. Van deze jonge vorst horen wij niet meer, indien hij in de voetstappen van zijns vaders Godsvrucht was getreden, hij zou lang hebben kunnen regeren en voorspoedig zijn geweest, maar in het boek van de Koningen wordt ons gezegd dat hij deed wat kwaad was in de ogen des Heeren, en daarom was zijn juichen kort en zijn vreugde slechts voor een ogenblik.

2. Jojakim werd aangesteld door de koning van Egypte, en regeerde elf jaren. Hoezeer was Juda naar de diepte gebracht, als de koning van Egypte, een oude vijand van hun land, de koning, die hem beliefde, aanstelde over het rijk, en die koning de naam gaf, die hem behaagde! vers 4. Hij maakte Eljakim koning en noemde hem Jojakim, ten teken van zijn gezag over hem. Hij, Jojakim, deed dat kwaad was, vers 5, ja wij lezen van de gruwelen die hij deed, vers 8, hij was zeer slecht en ontaard, afgoderijen worden gemeenlijk als gruwelen aangeduid. Wij horen niet meer van de koning van Egypte, maar de koning van Babel trok tegen hem op, vers 6, greep hem en bond hem met het doel om hem naar Babel te voeren, maar hij schijnt of van voornemen veranderd te zijn en stond hem toe als zijn vazal te regeren of de dood heeft de gevangene bevrijd vóór hij weggevoerd werd.

Maar de beste en kostbaarste vaten van de tempel werden nu weggevoerd, en in Nebukadnézars tempel in Babel gebruikt, vers 7, want wij kunnen onderstellen dat geen tempel ter wereld van zo rijke, kostbare gereedschappen was voorzien als de tempel te Jeruzalem. De zonde van Juda bestond daarin, dat zij de afgoden van de heidenen in Gods tempel hadden gebracht, en nu was hun straf dat de vaten des tempels weggevoerd werden ten diepste van de goden van de volken. Als de mensen Gods inzettingen willen ontheiligen door hun zonden, dan is het rechtvaardig in God om hen te laten ontheiligen door hun vijanden. Dat waren de vaten, met het terugkomen waarvan de valse profeten het volk geveleid hebben, Jeremia 27:16.

Maar Jeremia zei hun dat ook de overige vaten weggevoerd zouden worden, vers 22, en zo geschiedde het ook. Maar gelijk met de wegvoering van deze vaten naar Babel de ramp van Jeruzalem begon, zo werd door Belsazars vermetele ontwijding ervan de maat van de ongerechtigheid van Babel vervuld, want toen hij er wijn uit dronk ter ere van zijn goden, heeft het schrift op de muur hem zijn oordeel aangekondigd, Daniel 5:3 en nerv. In de verwijzing naar het boek van de koningen betreffende deze Jojakim, wordt melding gemaakt van wat in hem gevonden werd, vers 8, hetgeen bedoeld schijnt van het verraad, dat in hem gevonden werd tegen de koning van Babel, maar sommigen van de Joodse schrijvers verstaan het van zekere merken of tekens, ter ere van zijn afgod, die op zijn dood lichaam gevonden werden, snijdingen, die God had verboden, Leviticus 19:28.

3. Jojachin, of Jechonia, de zoon van Jojakim, beproefde te regeren in zijn plaats, en regeerde lang genoeg om zijn slechte gezindheid te tonen, maar na drie maanden en tien dagen liet de koning van Babel hem gevangelijk naar Babel voeren, en met hem nog meer van de kostelijke vaten des tempels. Hier wordt gezegd dat hij acht jaar oud was, maar in het boek van de Koningen dat hij achttien jaren was, toen hij begon te regeren, zodat dit een vergissing schijnt te zijn van de overschrijver, tenzij wij onderstellen dat zijn vader hem, toen hij acht jaren oud was, met hem heeft doen delen in de regering, zoals sommigen denken.

2 Kronieken 36:11-21

Wij hebben hier een bericht van de ondergang van het rijk van Juda en de verwoesting van de stad Jeruzalem door de Chaldeeën. Abraham, Gods vriend, werd van uit dat land geroepen van Ur van de Chaldeeën, toen God hem in verbond en gemeenschap met zich opnam, en nu wordt zijn ontaard zaad weer heengevoerd naar dat land, om aan te duiden dat zij al de vriendelijkheid verbeurd hadden, waarmee zij om de wille van hun vader bemind zijn geworden, alsmede de voorrechten van dat verbond, waartoe hij geroepen was, alles was nu ongedaan gemaakt. Hier hebben wij:

I. De zonden, die deze verwoesting over hen gebracht hebben.

1. Zedekia, de koning, in wiens dagen zij kwam, heeft haar door zijn eigen dwaasheid over zich gebracht. Want hij gedroeg zich zeer slecht, beide tegenover God en tegenover de koning van Babel.

a. Indien hij God slechts tot zijn vriend had gemaakt, dan zou dit de ondergang voorkomen hebben. Jeremia bracht hem boodschappen van God, die, zo hij er acht op had geslagen, de tijd van rust en vrede voor hem verlengd zouden hebben, maar er wordt hem hier te laste gelegd, dat hij zich niet verootmoedigde voor het aangezicht van de profeet Jeremia, vers 12. Er werd verwacht dat deze machtige vorst, hoog als hij was, zich zou verootmoedigen voor een armen profeet als hij sprak uit de mond des Heeren, zich zou onderwerpen aan zijn vermaningen, en er door verbeterd zou worden, zou luisteren naar zijn raad, en er zich door zou laten leiden, zich zou stellen onder de gebiedende macht van het woord Gods in zijn mond. Omdat hij zich niet aldus tot een dienstknecht van God wilde maken, wordt hij tot een slaaf gemaakt van zijn vijanden. God zal wel een middel vinden om hen te vernederen, die zich niet willen verootmoedigen. Als profeet was Jeremia gesteld over volken en koninkrijken, Jeremia 1:10, en hoe gering zijn uiterlijk aanzien ook was wie zich niet voor hem wilde verootmoedigen, bevond dat dit op zijn gevaar was.

b. Indien hij slechts trouw ware gebleven aan zijn verbond met de koning van Babel, dan zou dit zijn verderf voorkomen hebben, maar hij werd afvallig tegen hem, hoewel hij gezworen had zijn getrouwe schatplichtige te zijn, en trouweloos heeft hij zijn verbintenis verbroken, vers 13. Dat was het wat de koning van Babel er toe bracht om zo streng met hem te handelen als hij gedaan heeft. Alle volken houden de eed heilig, en diegenen, die zich aan de verplichtingen er van onttrokken, beschouwde men als de slechtste van de mensen, verlaten door God, terwijl het gehele mensdom hen verafschuwde. Indien dus Zedekia zijn eed schond, terwijl hij: "zie, zijn hand gegeven heeft, dan zal hij niet ontkomen", Ezechiël 17:18. Ofschoon Nebukadnézar een heiden, een vijand was, zal hij toch, zo hij hem gezworen hebbende ontrouw wordt, zijn eed breekt, weten dat er een God is, wie de wraak toekomt. Wat Zedekia in het verderf heeft gestort, was niet alleen dat hij zich niet bekeerde tot de Heere de God Israëls, maar dat hij zijn nek verhardde en zijn hart verstokte, dat hij zich niet bekeerde tot de Heere, de God Israëls, dat is, dat hij hardnekkig besloot niet tot Hem weer te

keren, zijn hals niet onder Gods juk wilde leggen, noch zijn hart onder de indrukken van Zijn woord, en zo wilde hij zich niet laten genezen, wilde hij niet leven.

2. De grote zonde, die deze verwoesting over hem bracht, was afgoderij. De priesters en het volk deden naar alle gruwelen van de heidenen, verlieten de reine aanbidding Gods voor de ontuchtige gebruiken van het heidense bijgeloof en aldus verontreinigden zij het huis des Heeren, vers 14. De priesters, de oversten van de priesters, die afgoderij hadden moeten tegengaan, waren er de aanvoerders in. Die plaats is niet ver van het verderf, waarin de Godsdienst alreeds verdorven is.

3. De grote verzwaring van hun schuld, en wat de maat vol deed worden was hun mishandelen van Gods profeten, die gezonden waren om hen tot bekering te roepen, vers 15,16. Waar ons:

A. Gods barmhartigheid getoond wordt in Zijn zenden van profeten tot hen. Omdat Hij de God was hunner vaders, in verbond met hen, en die zij hebben aangebeden (hoewel dit ontaarde geslacht Hem had verlaten), zond Hij tot hen door de hand van Zijn boden, om hen te overtuigen van hun zonde en hen te waarschuwen voor het verderf dat zij over zich gingen brengen, "vroeg op zijnde om die te zenden", hetgeen te kennen geeft, niet alleen dat Hij het met de grootst mogelijke zorg en belangstelling deed, zoals de mensen vroeg opstaan om hun dienstboden aan het werk te zetten, als hun hart gezet is op hun werk maar dat God, op hun eerste afwijking van Hem tot de afgoden, onmiddellijk Zijn boden tot hen zond om hen er voor te bestraffen, Hij gaf hun vroeg, intijds, kennis beide van hun plicht en van hun gevaar. Laat dit ons opwekken om God vroeg te zoeken, dat Hij vroeg opstaat om tot ons te zenden. De profeten, die gezonden werden, stonden vroeg op om tot hen te spreken, waren ijverig en trouw in hun ambt lieten geen tijd verloren gaan, verzuimden geen gelegenheid om tot hen te spreken, en daarom wordt God gezegd vroeg op te staan.

Hoe meer moeite de leraren zich geven voor hun arbeid, hoe meer de gemeente te verantwoorden zal hebben, zo het alles vergeefs is. De reden, die opgegeven is, waarom God aldus door Zijn profeten met hen twistte, is omdat Hij medelijden had met Zijn volk en Zijn woning, vers 15, en hierdoor hun verderf had willen voorkomen. Gods methodes om zondaren van hun bozen weg terug te brengen, door leraren, door Zijn woord, door het geweten, door de leidingen van Zijn voorzienigheid, zijn allen blijken en voorbeelden van Zijn ontferming over hen, blijken en bewijzen ook dat Hij niet wil dat iemand verloren ga, maar dat allen tot bekering zullen komen.

B. Hun laag en onoprecht gedrag tegenover God, vers 16. Zij spotten met de boden Gods -dat een grove belediging was van Hem, die hen zond- verachtten Zijn woord in hun mond, en dat niet alleen, maar zij behandelden hen als hun vijanden. Hun mishandeling van Jeremia, die in die tijd leefde, en waarvan wij zoveel lezen in het boek van zijn profetie, is hier een voorbeeld van. Dit was een blijk van een onverzoenlijke vijandschap tegen God en een onwrikbaar besluit om te volharden in hun zonden. Dit bracht toorn over hen, waaraan geen helen was, want zij zondigden tegen het geneesmiddel. Niets is meer God tergend dan Zijn getrouwe dienstknechten te mishandelen, want wat tegen hen gedaan wordt beschouwt Hij als gedaan tegen Hemzelf. "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?" Vervolging was de zonde die de laatste verwoesting over Jeruzalem heeft gebracht door de Romeinen, zie Mattheüs 23:34-37.

Zij, die met Gods getrouwe dienstknechten spotten, en alles doen wat zij kunnen om hen veracht en gehaat te maken, die hen kwellen en mishandelen, om hen te ontmoedigen en anderen te weerhouden van naar hen te luisteren moeten er aan herinnerd worden dat een onrecht, dat aan een gezant wordt aangedaan, opgenomen wordt als aangedaan aan de vorst, die hem gezonden heeft; en dat de dag komt, wanneer zij zullen bevinden dat het hun beter

ware geweest, als zij met een molensteen aan hun hals in de diepte van de zee waren geworpen, want de hel is dieper en nog vreselijker.

II. De verwoesting zelf, en enkele bijzonderheden ervan, die wij uitvoeriger in 2 Koningen 25 gehad hebben.

1. Zeer velen werden gedood met het zwaard, zelfs in het huis huns heiligdoms, vers 17, waar zij de toevlucht hadden genomen, hopende dat de heiligheid van de plaats hun bescherming zou zijn, maar hoe konden zij dit verwachten, nu zij het zelf met hun gruwelen hadden verontreinigd? vers 14. Zij, die de heerschappij van hun Godsdienst van zich afwerpen, verbeuren er alle weldaden en vertroosting van. De Chaldeeën hebben niet alleen geen eerbied betoond voor het heiligdom, maar ook geen natuurlijk medelijden, hetzij voor de tedere kunne of voor de eerwaardige grijsheid. Zij hebben God verlaten, die mededogen met hen had, vers 15 en wilden niets met Hem van doen hebben, rechtvaardig zijn zij nu dan overgegeven in de handen van wreedaardige mensen, die noch maagden noch jongelingen verschoonden.

2. Al de overgebleven vaten van de tempel, grote en kleine, en al de schatten, heilige en wereldlijke, de schatten van Gods huis en die van de koning en zijn vorsten, werden genomen, en naar Babel gebracht, vers 18.

3. De tempel werd verbrand, de muren van Jeruzalem werden afgebroken, de huizen -hier, evenals in Psalm 48:4 paleizen genoemd, omdat zij zo statig, rijk en prachtig waren- in de as gelegd, en al de meubelen, hier kostelijke vaten genoemd, "verdorven", vers 19. Laat ons hier zien welk een treurige verwoesting door de zonde werd aangericht, en, zo wij het genot en de voortduur van onze bezittingen op prijs stellen, zo laat ons die worm uit de wortel ervan weren.

4. Het overblijfsel des volks, dat aan het zwaard was ontkomen, werd gevankelijk naar Babel heengevoerd, vers 20, verarmd, tot slavernij gedoemd, beledigd, en blootgesteld aan alle ellende, niet alleen van een vreemden barbaars land, maar van eens vijands land, waar zij, die hen haatten, over hen heersten. Zij waren dienstknechten van deze monarchen, en werden ongetwijfeld met strengheid geregeerd, zolang die monarchie in stand bleef. Nu zaten zij aan de rivieren van Babel, met werker wateren zij hun tranen vermengden, Psalm 137:1. En hoewel zij daar genezen werden van afgoderij, waren zij, gelijk blijkt uit sommige gezegden van de profeet Ezechiël, er nog niet van genezen om met de profeten te spotten.

5. Het land lag woest terwijl zij in Babel gevangen waren, vers 21. Dat vruchtbare land, de roem van alle landen, was nu in een woestijn verkeerd, niet bewerkt, niet bebouwd. De weidevelden waren niet, zoals zij plachten bedekt met kudden, noch de dalen met koren, alles lag verwaarloosd en veronachtzaamd. Nu kan dit beschouwd worden:

a. Als de rechtvaardige straf voor hun vroeger misbruik ervan. Zij hadden Baäl gediend met de vruchten, vervloekt is dus het aardrijk om hunnentwil.

Nu heeft het land een welgevallen aan zijn sabbatten, vers 21, zoals God door Mozes bedreigd had, Leviticus 26:34, en de reden, daar er voor gegeven, vers 35, is: "overmits het niet rustte in uw sabbatten, gij de sabbat ontheiligt, het sabbatjaar niet waargenomen hebt." Menigmaal hebben zij geploegd en gezaaid in het zevende jaar, toen het land had behoren te rusten, en nu lag het gedurende tien maal zeven jaren onbeploegd en onbezaaid.

God zal in het einde door ongehoorzaamheid van de mensen niets van Zijn eer en heerlijkheid verliezen, indien de schatting niet betaald wordt, dan zal Hij beslag leggen en haar wel weten te innen, zoals Hij zegt in Hosea 2:8. "Ik zal wederkomen en Mijn koren wegnemen op zijn

tijd, en Mijn most op zijn gezetter tijd, en Ik zal wegrukken Mijne wol en Mijn vlas". Indien zij het land niet wilden laten rusten, dan zal God het doen rusten, of zij het willen of niet. Sommigen denken dat zij over het geheel zeventig maal het sabbatjaar hadden veronachtzaamd, en juist even zoveel jaren echter elkaar genoot het land nu rust, of indien de veronachtzaamde sabbatjaren minder in aantal waren, dan was het voegzaam dat aan de eis van de wet met interest voldaan zou worden. Wij bevinden dat God in die tijd nog een anderen twist met hen had wegens hun niet nakomen van een wet, die ook betrekking had op het zevende jaar, namelijk de vrijlating van dienstknechten, zie Jeremia 34:1-3 en verv.

b. Maar wij kunnen het ook beschouwen als een aanmoediging voor hen om te hopen dat zij er ter bestemder tijd toe zullen terugkeren. Indien anderen gekomen waren om er bezit van te nemen, zij zouden er aan gewanhoopt kunnen hebben dat het ooit weer in hun bezit zou komen, maar zolang het woest lag, lag het, als het ware, op hen te wachten, en weigerde het andere eigenaars te erkennen.

2 Kronieken 36:22-23

Deze laatste twee verzen van dit boek hebben tweeërlei aanblik.

1. Zij zien terug naar de profetie van Jeremia, en tonen hoe zij vervuld is geworden vers 22. Door hem had God de wederbrenging van de gevangenen beloofd, en de herbouw van Jeruzalem aan het einde van zeventig jaren, en die tijd om gunst te betonen aan Sion, die bestemde tijd, is eindelijk gekomen. Na een lange en donkere nacht heeft de Opgang uit de hoogte hen bezocht. God zal trouw bevonden worden aan ieder woord, dat Hij heeft gesproken.

2. Zij zien voorwaarts naar de geschiedenis van Ezra, die begint met de herhaling van deze laatste twee verzen. Daar zijn zij de inleiding tot een aangenaam, lieflijk verhaal, hier zijn zij het slot van een zeer treurige geschiedenis, en zo leren wij er uit dat Gods kerk wel neergeworpen, maar nooit geheel verworpen is, hoewel Zijn volk gekastijd is, wordt het toch niet verlaten, hoewel in de oven geworpen en in de smeltkroes gelouterd, toch daarin niet verteerd, ook is het er niet langer in gelaten dan totdat het schuim er van uitgezuiverd is. Hoewel God lang twist, zal Hij toch niet altijd twisten.

Ter bestemder tijd zal Gods Israël uit Babel gehaald worden, en zullen de dorre doodsbeenderen levendgemaakt worden. Het kan eerst wel lang duren, *maar het gezicht is tot op een bestemden tijd en in het einde zal Hij het voortbrengen en niet liegen*, en daarom: *zo het vertoeft, verbeid het*.